

Hậu Tinh Thần Biến

Contents

Hậu Tinh Thần Biến	12
1. Quyển 1 Chương 1: Tám Đại Thánh Hoàng.	12
2. Chương 2: Tả Thu Mi Sống Lại.	15
3. Chương 3 : Yến Hội.	18
4. Chương 4: Con Người Giới - Cổ Bàn	21
5. Chương 5: Hồng Mông Không Gian Chấn Động.	24
6. Chương 6: Hầu Phí Nhận Đồ Đệ.	28
7. Chương 7: Hồng Quân Hành Phủ	31
8. Chương 8: Phong Thần Bảng Biến Hóa.	34
9. Chương 9: Bắt Đầu Cái Mới.	37
10. Quyển 2: Hồng Quân . Chương 1: Bạo Lực Bất Ngờ.	41
11. Chương 2: Tứ Cửu Thiên Kiếp.	44
12. Chương 3: Hồng Quân.	47
13. Chương 4: Tinh Thần Các.	50
14. Chương 5: Tử Dương Môn.	53
15. Chương 6: Chém Giết Liên Miên.	56
16. Chương 7: Bảo Tàng Tàn Gia.	60
17. Chương 8: Âm Triều Nổi Sóng (thượng)	63
18. Chương 9 : Âm Triều Nổi Sóng (hạ).	65
19. Chương 10: Bảo Tàng Xuất Hiện.	68
20. Chương 11:máu Của Tàn Gia.	71
21. Chương 12: Bắt Đầu Giết Chóc.	75
22. Chương 13: Trận Pháp Giết Địch	78
23. Chương 14:mở Ra Bảo Tàng	81
24. Chương 15: Gặp Lại Tề Văn	84
25. Chương 16: Cùng Nhau Độ Kiếp	87
26. Chương 17: La Bàn Của Cổ Bàn	90
27. Quyển 3: Tiên Ma Yêu Giới Chương 1: Tu Nhã	93
28. Chương 2 : Thể Lực Phân Hoà	95
29. Chương 3 : Đoạt Bảo	98
30. Chương 4: Kiểm Tiên Khôi Lỗi.	102
31. Chương 5: Chém Giết Tiên Đế	105
32. Chương 6: Tông Quật Cùng Nghê Minh	108
33. Chương 7: Hoàng Phủ Tĩnh.	111
34. Chương 8: Thân Thể Tôn Ngộ Không	114
35. Chương 9 : Ra Tay	117
36. Chương 10: Lâm Lâm Nổi Giận.	120
37. Chương 11:	123
38. Chương 12: Sự Tình Đột Biến	126
39. Chương 13:kim Hình Quân Văn Phong	128
40. Chương 14: Đỉnh Phong Đối Quyết	131
41. Chương 15: Tính Mạng Của Lâm Lâm Gặp Nguy Hiểm	134

42. Chương 16: Cái Chết Của Lâm Lâm	138
43. Quyển 4: Tu La Giới Chương 1: Ngộ Không Lập Lôi Đài	142
44. Chương 2: Kinh Thiên Côn Pháp	145
45. Chương 3: Âu Nghiệp Vu	148
46. Chương 4: Tu La Giới	151
47. Chương 5: Cương Thi	154
48. Chương 6: Lục Nhân Cương Thi	157
49. Chương 7: Năm Trăm Năm	161
50. Chương 8: Hồng Quân Sinh Trước ... Trời Sinh Sau	164
51. Chương 9: Đại Chiến	166
52. Chương 10: Tử Nhân Cương Thi	169
53. Chương 11: Hồng Quân Đạo Tàng Thứ Nhất.	171
54. Chương 12: Mộ Dung Tuyết.	173
55. Chương 13: Triệu Kiến	175
56. Chương 14: Thân Phận Bại Lộ	177
57. Chương 15: Âu Dương Phạm	179
58. Chương 16:trở Lại Chiến Trường	181
59. Quyển 5 : La Bằng Chương 1: La Bằng	183
60. Chương 2: Kinh Thiên Tam Côn	186
61. Chương 3: Không Thể Bình Tĩnh	188
62. Chương 4: Chấn Động Toàn Trường	190
63. Chương 5: Tranh Đoạt	192
64. Chương 6: Nguyên Anh Biến Mất	194
65. Chương 7: Hạ Nhị + Chương 8: Nhập Ông	196
66. Chương 9: Chung Cực Biến Thân	200
67. Chương 10: Tần Tư Xuất Quan	202
68. Chương 11: Tái Chiến	204
69. Chương 12: Công Phá Thiên Sinh Tinh	208
70. Chương 13: Trận Chiến Cuối Cùng	210
71. Chương 14: Kim Nhân Cương Thần	212
72. Chương 15: Tứ Đại Giết Hại	214
73. Chương 16: Tần Tư Hiện Thân	216
74. Chương 17: Toàn Bộ Biến Mất	218
75. Quyển 6 : Vô Danh Không Gian Chương 1: Tử Thành	221
76. Chương 2: Liên Tục Phi Thăng	223
77. Chương 3: Dùng Binh Khí Đánh Nhau	225
78. Chương 4 : Đáp Cứu	227
79. Chương 5: Gặp Lại Tả Thu Mi	230
80. Chương 6: Ta Không Chết	233
81. Chương 7: Một Đường Tìm Kiếm	236
82. Chương 8: Khổng Lâm	238
83. Chương 9: Không Gian Pháp Tắc	241
84. Chương 10: Tôn Ngộ Không Phát Uy	244
85. Chương 11: Triển Tử Phong	247
86. Chương 13: Mạnh Mẽ Chiêu Lâm	250
87. Chương 14: Quý Hàng	252
88. Chương 15: Sơ Bước Kế Hoạch	255
89. Chương 16: Lặng Lẽ Phát Triển	258
90. Chương 17 : Triệu Văn Hưng	261
91. Chương 18 : Hợp Tác Thành Công	263
92. Chương 19: Chính Là Đi Gây Chuyện	266
93. Chương 20: Tổng Thượng Môn Lai	269
94. Chương 21: Đánh Cuộc Sát Đầu	272
95. Chương 22: Kết Quả Ngoài Ý Muốn	275

96. Chương 23: Bạch Vạn Kiếm	278
97. Chương 24: Cường Hãn Âm Tinh Giới Nhân	282
98. Chương 25: Kích Sát	284
99. Chương 26: Phi Thăng	286
100. Quyển 7 Lâm Lâm Và Liễu Hàn Thư – Chương 1: Hai Thần Giới	288
101. Chương 2: Quả Nhiên Là Hãn	291
102. Chương 3: Chính Là Ngịch Ương	294
103. Chương 4: Luyện Chế Thần Khí	297
104. Chương 5: Phá Thiên Kiếm Pháp	300
105. Chương 6: Nghịch Thiên Nhất Kiếm	303
106. Chương 7: Đấu	305
107. Chương 8: Thắng Lợi	308
108. Chương 9: Phát Uy	311
109. Chương 10: Thu Trái	314
110. Chương 11 : Thiên La Địa Vọng	316
111. Chương 12: Sát	319
112. Chương 13: Đồ Thành	322
113. Chương 14: Lâm Lâm – Liễu Hàn Thư	324
114. Chương 15: Tự Cự	327
115. Chương 16: Tìm Được La Băng	329
116. Chương 17: Khuynh Tổ	332
117. Chương 18: Huyền Tinh Thiết Quáng	334
118. Chương 19: Tổ Hí	337
119. Chương 20: Trúng Khế	340
120. Chương 21: Nhập Ông	343
121. Chương 22: Bị Diệt	345
122. Chương 23	348
123. Chương 24: Bể Quan	351
124. Chương 25 : Thương Nghị	354
125. Chương 26: Trần Đạo Cao Thủ.	357
126. Chương 27: Thần Giới Thứ Nhất Phản Công.. . . .	360
127. Chương 28: Phá Trận	363
128. Chương 29: Dự Định	365
129. Chương 30: Tam Đối Thiên Vạn	368
130. Chương 31: Ba Kiện Thiên Thần Khí	371
131. Chương 32: Phong Vũ Lôi Đoàn	374
132. Chương 33: Bại Lui	377
133. Chương 34: Liên Hoàn Trận Pháp	380
134. Chương 35: Người Chu Gia Đến	382
135. Chương 36: Chiêu Lâm Ta? ... Đối Hạng Người Trước Đi!	385
136. Chương 37: Bất Diệt Kết Ấn	388
137. Chương 38: Dự Định	391
138. Chương 39: Bản Khoản Của Ma Đa	394
139. Chương 40: Tử Chiến	396
140. Chương 41: Bầu Trời Dị Biến	399
141. Quyển 8 Tân Địch Cách Cục – Chương 1: Tứ Đại Thủ Hộ Thú Tộc	402
142. Chương 2: Tuân Tình	404
143. Chương 3: Tiếp Tục Đoạt Thành	407
144. Chương 4: Xuất Quan	410
145. Chương 5: Tôn Ngộ Không Đến	412
146. Chương 6: Tiểu Xung Đột	415
147. Chương 7: Tranh Đấu	417
148. Chương 8: Chu Gia Điều Tra	420
149. Chương 9: Chu Lam	424

150. Chương 10: Thẩm Vấn	426
151. Chương 11: Kim Nhân Cương Thần	429
152. Chương 12: Vạn Hỏa Ấn Quyết	432
153. Chương 13: Đồ Sát	435
154. Chương 14: Phát Triển	438
155. Chương 15: Bí Mật Tứ Đại Hộ Vệ Thú Tộc	440
156. Chương 16: Nghiệm Chứng	443
157. Chương 17+ 18 : Ngoại Tòng Bên Trong Khẩn	446
158. Chương 19: Chiến Tiền (Trước Trận Chiến)	449
159. Chương 21: Tám Người	452
160. Chương 22: Hỗn Chiến	455
161. Chương 23 : Yêu Vương	457
162. Chương 24 : Hồng Quân Đã Chết	460
163. Chương 25 : Đệ Tứ Vũ Trụ	464
164. Chương 26 : Quyết Tâm Của La Bằng	467
165. Chương 27 : Giải Trừ Phong Ấn	470
166. Chương 28: Bại Thối	472
167. Chương 29 : Tân Địch Cách Cục	475
168. Quyển 9 :hồng Quân Giới Chương 1 : Huynh Đệ	479
169. Chương 2: Đuổi Giết	482
170. Chương 3: Tứ Phương Dừng Động	486
171. Chương 4: Đệ Tam Nhâm Kim Hình Quân	489
172. Chương 5: Âm Tinh Giới Chi Mê	492
173. Chương 6: Hồ Sanh Tinh Tổ	496
174. Chương 7: Lục Đạo Luân Hồi	499
175. Chương 8: Hai Người Chu Gia	503
176. Chương 9: Bằng Nghiên Địch Cố Sự	506
177. Chương 10: Lưu Quang Đại Đế	509
178. Chương 11: Lai Tập (đến Tập Kích)	512
179. Chương 12: Chu Viêm Địch Bí Mật	516
180. Chương 13: Huynh Đệ Gặp Mặt	519
181. Chương 14: Tần Vũ Địch Tâm	522
182. Chương 15: Hoa Tra	526
183. Chương 16: Thời Gian Tĩnh Chỉ	529
184. Chương 17: Chu Viêm Địch Kế Hoạch	532
185. Chương 18: Tân Địch Phát Hiện	536
186. Chương 19: Lưu Quang Báo Thù	539
187. Chương 20: Hỗn Chiến	542
188. Chương 21: Hồng Quân Địch Nhược Điểm	545
189. Chương 22: Người Địa Cầu Lôi Vệ	549
190. Chương 23: Linh Vực Tinh Thần	552
191. Chương 24: Năm Lần Biến Thân	555
192. Chương 25: Ngũ Biến Cương Thi Địch Cường Hãn	559
193. Chương 26: Giải Quyết Ma Phiền	562
194. Chương 27: Cường Thế	565
195. Chương 28: Tông Quân Địch Thực Lực	569
196. Chương 29: Sát Lục	572
197. Chương 30: Cương Thi Thần Vương	576
198. Chương 31: Linh Hồn Bất Đồng	579
199. Chương 32: Linh Hồn Không Trọn Vẹn	582
200. Chương 33: Liệt Phùng	585
201. Chương 34: Luyện Khí Địch Quan Kiện	588
202. Chương 35: Khí Phôi	591
203. Chương 36: Hảo Đông Tây A	595

204. Chương 37: Nghịch Thiên Nhất Thương	598
205. Chương 38: Dung Hợp	601
206. Chương 39: Nghịch Ương Vũ Hoàng	605
207. Chương 40: Chiến	608
208. Chương 41: Thiên Tôn Linh Bảo	611
209. Quyển 10 - Lục Đạo Luân Hồi Chương 1: Chương Khổng Giả Của Vô Danh Không Gian	616
210. Chương 2: Thiên Đạo	619
211. Chương 3: Hành Tích Bại Lộ	623
212. Chương 4: Ngành Hám Thiên Tôn	626
213. Chương 5: Tần Tư Chết	629
214. Chương 6: Thiên Mệnh	632
215. Chương 7: Tần Vũ Tới	636
216. Chương 8: Liên Gia Gia	639
217. Chương 9: Bắc Phủ	642
218. Chương 10: Trở Về Tầng Thứ Chín	645
219. Chương 11: Sư Phụ Triệu Vân Hưng	648
220. Chương 12: Kinh Văn Nghịch Ương	652
221. Chương 13: Chu Viêm Xuất Quan	655
222. Chương 14: Truyền Thuyết Cương Thi	658
223. Chương 15: Linh Hồn Hoàn Chỉnh	661
224. Chương 16: Người Tên Thiên Mông	664
225. Chương 17: Tinh Thần Biến Bao Phủ	667
226. Chương 18: Có Thể Trở Lại Nhân Gian Giới	670
227. Chương 19: Tần Tư Cùng Bằng Nghiên	673
228. Chương 20: Huống Thiên Minh Báo Thù	675
229. Chương 21: Na Quân Huống Thiên Minh	679
230. Chương 22: Hựu Tự Bạo Liễu	681
231. Chương 23: Hai Thần Vương	684
232. Chương 24: Giải Đáp Nghi Vấn	687
233. Chương 25: Người Tu La Huống Thiên Minh	690
234. Chương 26: Hoá Thân Thông Đạo	692
235. Chương 27: Chương Khổng Giả	695
236. Chương 28: Thăm Dò Lẫn Nhau	698
237. Chương 29: Không Có Liêm Sĩ	700
238. Chương 30: Thoả Hiệp? Không!	703
239. Chương 31: Chương Khổng Giả Tự Bạo	705
240. Chương 32: Nguy Cơ	707
241. Chương 33: Hồng Quân Xuất Quan	710
242. Chương 34: Chân Linh	713
243. Chương 35: Tần Tư Đã Chết	716
244. Chương 36: Ta Đi Luân Hồi	719
245. Chương 37: Tần Vũ Chuyển Thế	723
246. Quyển 11 - Chuyển Sinh Thiên Giới – Chương 1: Thủy Tinh Thiên Liên	726
247. Chương 2: Tiên Thiên Hỗn Độn Nguyên Thần	729
248. Chương 3: Ta Gọi Là Tần Vũ	732
249. Chương 4: Ân Tình	734
250. Chương 5: Hỗn Độn Linh Vực Tinh Thần	737
251. Chương 6: Ly Biệt	740
252. Chương 7: Giết Người	743
253. Chương 8: Yêu Thú Tập Kích	746
254. Chương 9: Kim Mao Bằng Thú	749
255. Chương 10: Đột Phá	752
256. Chương 11: Quí Phục	755
257. Chương 12: Đạo Pháp Tự Nhiên	758

258. Chương 13: Rối Loạn Thân Phận	761
259. Chương 14: Vách Ngăn Tâm Tư	764
260. Chương 15: Đẳng Cấp Vũ Khí	766
261. Chương 16: Thanh Kiếm Có Linh Tính	769
262. Chương 17: Tử Dực Thành	772
263. Chương 18: Ta Đi Đào Khoáng	775
264. Chương 19: Kim Phát Đế Vương Thiên Hồn	778
265. Chương 20: Thiên Khanh	781
266. Chương 21: Quảng Động Thiên Nguyên Thạch	784
267. Chương 22: Truyền Thuyết Thiên Khanh	787
268. Chương 23: Băng Băng	790
269. Chương 24: Cơn Lốc Trước Chập Tối	793
270. Chương 25: Giết	796
271. Chương 26: Mạo Phạm Huynh Đệ Ta, Giết!	799
272. Chương 27: Loại Cảm Giác Này... Không Sai!	802
273. Chương 28 : Tinh Thần Công Pháp Biến Hoá	805
274. Chương 29 : Toàn Lực Đánh Một Trận , Giao Ước	807
275. Chương 30 : Thu Phục Hùng Binh	810
276. Chương 31 : Thệ Ước Biến Hoá	813
277. Chương 32 : Đến Thiên Khanh	815
278. Chương 33: Thiên Đạo Đích Môn Hạm	818
279. Chương 34: Đẳng Đường Nhập Thất	821
280. Chương 35: Lĩnh Vực Hỗn Độn Tinh Thần Đích Biến Hóa	824
281. Chương 36: Nguy Hiểm, Giằng Co!	827
282. Chương 37: Thiên Nhân Sáu Cánh	830
283. Chương 38 : Đế Tuyệt Phong Hảo Sắc	833
284. Chương 39 : Cửu Tinh Liên Châu	836
285. Chương 40 : Lưu Lại Một Ít	838
286. Chương 41 : Luân Hồi	841
287. Chương 42 : Gây Rối Tại Ma Thành	843
288. Chương 43: Tinh Nhi Xuất Quan	846
289. Chương 44: Nhâm Trọng Đạo Viên	849
290. Chương 45: Trăm Năm	851
291. Chương 46: Âm Tinh Giới Đích Phương Pháp Tu Luyện	855
292. Chương 47: Làm Khó	858
293. Chương 48 : Mệnh Lệnh Của Thiên Đế	861
294. Chương 49 : Tử Dực Nhiệt Tình	863
295. Chương 50 : Đường Lên Thiên Giới	866
296. Chương 51 : Hai Năm Gian Khổ	869
297. Chương 52 : Tiến Nhập Tu La Giới	871
298. Chương 53: Trù Hoa	874
299. Chương 54: Ly Khai Tử Dực Thành	877
300. Chương 55: Thủy Dực Thành Ngoại	880
301. Chương 56: Thủy Dực Thành Ngoại	883
302. Chương 57: Bí Mật Của Đế Tuyệt Phong	885
303. Chương 58 : Tìm Hiểu	889
304. Chương 59 : Tôn Ngộ Không Xuất Hiện	892
305. Chương 60 : Rời Khỏi Tử Thành	895
306. Quyển 12 - Chí Bảo Tu La Tộc – Chương 1 : Ân Ngộ Thiên Đạo	897
307. Chương 2 : Lại Xuất Phát	900
308. Chương 3: Đột Phá	903
309. Chương 4: Miếu Sát	906
310. Chương 5: Tần Vũ Độ Thiên Khanh	909
311. Chương 6 :tần Vũ Vượt Thiên Khanh	912

312. Chương 7: Chiến Chiến Chiến	915
313. Chương 8 : Giết Giết Giết	918
314. Chương 9 : Ý Nghĩ Diên Cuồng Của Tần Vũ	921
315. Chương 10 : Ý Nghĩ Diên Cuồng Của Tần Vũ (2)	924
316. Chương 11 : Tề Tụ Tu La (1)	927
317. Chương 12 : Tề Tụ Tu La (2)	930
318. Chương 13 : Tu La Tề Tụ (3)	933
319. Chương 14 : Tu La Nữ Vương (1)	936
320. Chương 15 : Tu La Nữ Vương (2)	939
321. Chương 16: Lực Phá Chín Đỉnh	942
322. Chương 17: Vô Tâm Nhúng Tay Vào	945
323. Chương 18: Mâu Thuẫn	947
324. Chương 19: Tao Ngộ Bích Thành	950
325. Chương 20: Tự Nhiên Chi Lực (1)	953
326. Chương 21: Tự Nhiên Chi Lực (2)	957
327. Chương 22: Bái Sư (1)	959
328. Chương 23: Bái Sư (2)	962
329. Chương 24 : Huống Thiên Minh Ôn Nhu	965
330. Chương 25 : Đi Trước Tu La Thành	968
331. Chương 26 : Tát Hải	970
332. Chương 27 : Bạch Viên	973
333. Chương 28 : Bạch Viên(2)	975
334. Chương 29 : Tu La Thánh Địa(thượng)	978
335. Chương 30 : Tu La Thánh Địa(hạ)	981
336. Chương 31 : Phụ Tử Gặp Lại (thượng)	983
337. Chương 32 : Phụ Tử Gặp Lại (trung)	985
338. Chương 33: Phụ Tử Gặp Lại (3)	988
339. Chương 34: Tự Hào	991
340. Chương 35: Thiên Đế Quyết Chi Phá Nhật Xạ Nguyệt	994
341. Chương 36: Tôn Kính Đích Đối Thủ	996
342. Chương 37: Đế Thích Thiên Đích Quỷ Kế	999
343. Chương 38: Tá Thế	1002
344. Chương 39 : Lôi Kiếp	1005
345. Chương 40 : Tình Nhi Rời Đi	1007
346. Chương 41 : Chín Dục Hàn Sanh	1010
347. Chương 42 : Tôn Ngộ Không	1013
348. Chương 43 : Thần Huống Tiên Minh	1015
349. Chương 44 : Thiên Đạo Chi Nhận, Giả?	1018
350. Chương 45 : Nhị Giới Bí Tân	1020
351. Chương 46 : Sa Thành Trong Ngoài	1023
352. Chương 47 : Thượng Phổ Buồn Bực	1025
353. Chương 48: Y Thần Chưa Chết?	1028
354. Chương 49: Kéo Dài Thời Gian	1031
355. Chương 50: Âm Độ Trần Thương	1034
356. Chương 51: Tạ Khẩu	1037
357. Chương 52: Nhân Vi Đích Gia Tỏa (1)	1041
358. Chương 53: Nhân Vi Địa Gia Tỏa (2)	1043
359. Chương 54 : Bát Đại Thiên Vương (Thượng)	1046
360. Chương 55 : Bát Đại Thiên Vương (Hạ)	1048
361. Chương 56 : Đế Thích Thiên Bất Đắc Dĩ (Thượng)	1051
362. Chương 57 : Đế Thích Thiên Bất Đắc Dĩ (hạ)	1053
363. Chương 58 : Hoá Ma	1055
364. Chương 59 : Lời Tiên Đoán (Toàn)	1058
365. Chương 60: Chí Bảo	1062

366. Quyển 13 - Thiên Đạo Tung Hoành – Chương 1: Huyết Ma Phá Phong	1065
367. Chương 2: Huyết Ô Thiên Giới	1068
368. Chương 3: Huyết Giới	1071
369. Chương 4: Lục Đạo Chân Đế (chân Lý Của Lục Đạo)	1074
370. Chương 5: Tần Vũ Địch Cường Thế Phản Kích	1077
371. Chương 6: Hủy Diệt	1080
372. Chương 7: Nguyên Thần Thủ Xá	1083
373. Chương 8: Tình Nhi Ly Khứ	1086
374. Chương 9 : Quyết Chiến Tu La	1089
375. Chương 10 : Tu La Vương	1092
376. Chương 11 : Hàn Sanh Hiện Thân	1094
377. Chương 12: Trở Về	1097
378. Chương 13: Bể Quan Ngàn Năm	1100
379. Chương 14 : Chí Tôn Linh Bảo , Cổ Bàn Phiến	1103
380. Chương 15 : Quay Lại Thần Giới	1106
381. Chương 16 : Cực Hạn Thiên Đạo	1109
382. Chương 17 : Bầy Lăn Biển Thân	1112
383. Chương 18: Hồng Mông Dị Biến	1115
384. Chương 19: Hỗn Độn Phong Bạo	1118
385. Chương 20: Nha Đầu	1121
386. Chương 21 : Tần Vũ Xuất Quan	1124
387. Chương 22 : Sơ Nhập Hỗn Độn Giới	1127
388. Chương 23 : Tử Cực Tinh Sứ	1130
389. Chương 24: Sát Nhân Diệt Khẩu	1133
390. Chương 25: Hồi Đáo Hồng Mông	1136
391. Chương 26: Tử Huyền Phủ	1139
392. Chương 27 : Mệnh Kí	1142
393. Chương 28 : Tu Luyện	1145
394. Quyển 14 - Tà Thần Giới – Chương 1 : Luyện Hoá	1148
395. Chương 2: Ma Thú	1150
396. Chương 3: Cứu Người	1153
397. Chương 4: Chủ Thành Phong Ba	1156
398. Chương 5 : Thân Phận Bại Lộ	1159
399. Chương 6 : Hỗn Độn Chân Nguyên	1162
400. Chương 7 : Thời Cơ Chưa Đến	1165
401. Chương 8: Toàn Thành Sư Tra	1168
402. Chương 9: Cáo Mật	1171
403. Chương 10: Thu Biên Nhập Đội	1174
404. Chương 11 : Thất Tuyệt Tinh Hệ	1177
405. Chương 12 : Cuộc Chiến Xích Nhật (Thượng)	1180
406. Chương 13 : Cuộc Chiến Xích Nhật (Trung)	1183
407. Chương 14: Xích Nhật Chi Chiến (hạ)	1186
408. Chương 15 : Chiến Tôn	1189
409. Chương 16: Tứ Bội Chiến Thần Quyết	1192
410. Chương 17 : Yêu Hiệp	1195
411. Chương 18 : Đấu Chiến Côn Diễn	1198
412. Chương 19 : Bước Vào Nguyên Thủy Vũ Trụ	1202
413. Chương 20: Dị Giới	1205
414. Chương 21: Sơn Linh Ác Chiến (thượng)	1208
415. Chương 22: Sơn Linh Ác Chiến (hạ)	1211
416. Chương 23 : Vì Chính Minh Mà Chiến	1214
417. Chương 24 : Kế Hoạch Công Thành (Thượng)	1217
418. Chương 25 : Kế Hoạch Công Thành (Hạ)	1220
419. Chương 26: Đột Tập, Thành Chủ Phủ!	1223

420.	Chương 27: Địa Hạ Lao Thành	1226
421.	Chương 28: Chương Khổng Minh Huyền Tinh!	1229
422.	Chương 29 : Phù Lục Trong Mật Thất	1232
423.	Chương 30 : Quân Chủ Lục	1235
424.	Chương 31 : Tu Luyện Trong Mật Thất	1238
425.	Chương 32: Khuếch Trương Địa Giới	1241
426.	Chương 33: Quyết Chiến Như Đổ	1244
427.	Chương 34: Thất Đạo Phòng Tuyến	1247
428.	Chương 35 : Đánh Vào Chủ Thành	1250
429.	Chương 36 : Quyết Chiến	1253
430.	Chương 37 : Ma Thú Hung Thiên	1256
431.	Chương 38: Cường Thế Chiếm Lĩnh	1259
432.	Chương 39: Mật Thất Kinh Hồn	1262
433.	Chương 40: Tân Lực Lượng!	1265
434.	Chương 41 : Thất Sát Tinh	1269
435.	Chương 42 : Kịch Chiến	1271
436.	Chương 43 : Cẩm Thuật , Tam Cực Phích Lịch	1274
437.	Chương 44: Băng Chi Thương Lâm	1277
438.	Chương 45: Tà Thần Giới	1280
439.	Chương 46: Đế Thành Phong Ba (thượng)	1283
440.	Chương 47 : Đế Thành Phong Ba (Hạ)	1286
441.	Chương 48 : Tà Thần Điện	1289
442.	Chương 49 : Tà Thần Tử Dạ Thương Long	1292
443.	Chương 50: Thương Long Điện	1296
444.	Chương 51: Bí Mật Kinh Thiên (thượng)	1299
445.	Chương 52: Bí Mật Kinh Thiên (hạ)	1302
446.	Chương 53 : Hội Nghị Bát Tộc (Thượng)	1305
447.	Chương 54 : Hội Nghị Bát Tộc (Trung)	1309
448.	Chương 55 : Hội Nghị Bát Tộc (Hạ)	1312
449.	Chương 56: Giải Thích	1315
450.	Chương 57: Nan Đề	1318
451.	Chương 58: Bản Nguyên Lực Lượng	1321
452.	Chương 59 : Bát Thần Môn	1324
453.	Quyển 15 - Tru Thần Thiên Hạ – Chương 1 : Ngàn Năm Sau Đây	1327
454.	Chương 2 : Luyện Hồn Bích	1330
455.	Chương 3: Khai Thiên	1333
456.	Chương 4: Năng Lượng Ba Động	1336
457.	Chương 5: Phái Binh Tham Tra	1340
458.	Chương 6 : Hắc Động Phong Vân	1343
459.	Chương 7 : Đệ Tam Giới Vương	1346
460.	Chương 8 : Binh Vương Long Chiến	1352
461.	Chương 9: Giới Vương Truy Sát	1356
462.	Chương 10: Ma Thú Huyết Mãng	1359
463.	Chương 11: Hủy Diệt Chi Chiến	1362
464.	Chương 12 : Đồng Quy Vu Tận	1365
465.	Chương 13 : Chí Tôn Linh Bảo , Đạo Thiên Kính !	1368
466.	Chương 14 : Tranh Đoạt Linh Bảo	1371
467.	Chương 15: Thất Sát Trùy	1374
468.	Chương 16: Đệ Nhất Giới Vương, Tử!	1378
469.	Chương 17: Thất Sát Bạo Phát	1381
470.	Chương 18 : Loạn Thần Điện	1384
471.	Chương 19 : Khai Tích Tiểu Vũ Trụ	1387
472.	Chương 20 : Thần Bí Nhân	1390
473.	Chương 21: Đệ Nhất Binh Vương	1394

474. Chương 22: Vi Binh Nhi Cuồng	1397
475. Chương 23: Tinh Phách Hỗn Độn	1401
476. Chương 24 : Hỗn Thiên Vô Cực Côn	1404
477. Chương 25 : Trở Về	1407
478. Chương 26 : Tử Thần Điện	1410
479. Chương 27: Loạn Thần Xuất Quan	1413
480. Chương 28: Siêu Việt Cực Hạn	1417
481. Chương 29: Đạo Thiên Kính Huyền Diệu	1420
482. Chương 30 : Thương Nghị Trước Cuộc Chiến	1423
483. Chương 31 : Quyết Chiến	1426
484. Chương 32 : Thuộc Tính Phụ Gia	1429
485. Chương 33: Luyện Hồn	1432
486. Chương 34: Loạn Thần	1435
487. Chương 35: Thiên Quỷ Sát	1439
488. Chương 36 : Đạo Chân Linh Thứ Tư Bằng Hủy	1442
489. Chương 37 : Lương Đại Chủ Thần	1445
490. Chương 38 : Thu Vĩ	1448
491. Quyển 16 - Bát Thần Vô Địch – Chương 1: Thiên Nguyên Tổ Pháp Tắc	1451
492. Chương 2: Bản Nguyên Lực Lượng	1454
493. Chương 3: Ma Thú Vũ Kinh	1458
494. Chương 4: Thiên Phạt Cổ Kiếm	1461
495. Chương 5: Thần Thiên Khải Kỳ	1465
496. Chương 6: Cử Bôi Tương Khánh	1468
497. Chương 7: Lang Vương Hàng Sinh	1471
498. Chương 8: Nguyên Thủy Huyền Thiên Quang	1474
499. Chương 9: Trục Tâm Bằng Hủy	1477
500. Chương 10 : Nguyên Tổ Pháp Tắc Chi Thần	1481
501. Chương 11 : Đại Thần Thiên Giới	1484
502. Chương 12 : Hồng Quân Thiên Đạo	1487
503. Chương 13: Chiến Tiên Tự Mạc	1490
504. Chương 14: Chiến Thần	1494
505. Chương 15: Chủ Thần Hội Ngộ	1497
506. Chương 16 : Thần Thiên Tế Đàn	1501
507. Chương 17 : Cuộc Chiến Chúng Thần	1504
508. Chương 18 : Thần Uy	1507
509. Chương 19: Thần Chiến (thượng)	1510
510. Chương 20: Thần Chiến (trung)	1514
511. Chương 21 : Thần Chiến (hạ)	1517
512. Chương 22 : Bất Diệt Đối Kháng	1520
513. Chương 23 : Phá Diệt , Trọng Sinh !	1523
514. Chương 24 : Ma Huyết Sát Tính	1526
515. Chương 25 : Tân Chủ Thần	1529
516. Chương 26 : Tử Thủy Thiên Tinh	1532
517. Chương 27 : Bát Thần	1536
518. Chương 28 : Linh Hồn Đối Chiến	1539
519. Chương 29 : Bàn Cổ	1542
520. Chương 30 : Tử Thần Đánh Bất Ngờ	1545
521. Chương 31 : Bát Thần Chi Chiến (thượng)	1548
522. Chương 32 : Bát Thần Chi Chiến (trung)	1551
523. Chương 33 : Bát Thần Chi Chiến (hạ)	1554
524. Chương 34 : Một Kích Chí Mạng	1557
525. Chương 35 : Thần Thiên Bảng Hiện Thế	1560
526. Chương 36 : Dung Hợp Thần Thiên Bảng	1563
527. Chương 37: Trảm Sát Nguyên Tổ Chi Thần	1566

528. Chương 38: Âm Vương Lục Sát	1570
529. Chương 39: Chúng Thần Hội Tụ	1573
530. Chương 40 : Tam Đại Chủ Thần	1577
531. Chương 41 : Thần Thiên Cảnh Giới	1580
532. Chương 42 : Chủ Thần Thất Vọng	1582
533. Chương 43 : Chủ Thần Lục	1586
534. Chương 44: Đối Kháng, Lương Đại Chủ Thần!	1589
535. Chương 45: Phản Phệ	1592
536. Chương 46 : Trì Hoãn	1595
537. Chương 47 : Diệt Thần Chi Chiến	1598
538. Chương 48 : Hỗn Độn Lục	1602
539. Chương 49 : Chưởng Khổng Giả Thần Thiên	1605
540. Chương 50 : Đại Thần Thiên Giới, Băng Hủy.	1608
541. Chương 51 : Sắc Phong	1611
542. Chương 52 : Thần Thiên Đại Điện	1615
543. Chương 53 : Sáp Hủy Diệt ?	1618
544. Chương 54 : Trách Nhiệm	1621
545. Chương 55 : Mặt Long	1624
546. Chương 56 : Cô Chú Nhất Trích (dốc Toàn Lục)	1627
547. Chương 57 : Thiên Cực Hạc	1631
548. Chương 58 : Diệt Lôi Thần	1634
549. Chương 59 : Luyện Hồn	1637
550. Chương 60 : Thắng Lợi Trở Về	1640
551. Chương 61 : Kiện Linh Bảo Thứ Tám	1644
552. Chương 62 : Mộ Địa Dị Biến	1646
553. Chương 63 : Thần Thiên Sống Lại	1649
554. Quyển 17 - Thần Thiên Phục Hoạt – Chương 1 : Bể Quan Tu Luyện	1653
555. Chương 2 : Thần Thiên Cụt Một Tay	1656
556. Chương 3 : Nhâm Thiên Tuyệt	1659
557. Chương 4 : Thần Thiên Phân Chia	1662
558. Chương 5 : Pháp Tắc Huyền Áo	1666
559. Chương 6 : Dung Hợp	1669
560. Chương 7 : Thần Thiên Kim Phi Ngô	1672
561. Chương 8 : Diệt Sát	1676
562. Chương 9 : Cổ Bàn Thành Thần	1679
563. Chương 10 : Tiêu Bất Phàm	1682
564. Chương 11 : Tu Luyện	1685
565. Chương 12 : Thần Thiên Bản	1688
566. Chương 13 : Đoạt Quyền	1692
567. Chương 14 : Điều Khiển Nguyên Tố	1695
568. Chương 15 : Thực Lục	1698
569. Chương 16 : Phong Thần Nguyệt	1701
570. Chương 17 : Nhất Nhâm Thần Thiên	1705
571. Chương 18 : Đột Phá	1708
572. Chương 19: Tân Thần Thiên	1711
573. Chương 20: Vô Danh Sơn	1714
574. Chương 21 : Thiên Khải Tứ Bảo	1717
575. Chương 22 : Chiến Trường Thần Thiên	1721
576. Chương 23 : Kịch Chiến	1725
577. Chương 24 : Thất Khổng	1728
578. Chương 25 : Chí Cao Thần Thiên	1732
579. Chương 26 : Hồi Gia [chương Kết]	1735

Hậu Tinh Thần Biến

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. eu, truongton. netThể loại: Tiên hiệpĐây là phần tiếp của TINH THẦN BIẾN. Hậu tinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-tinh-than-bien>

1. Quyển 1 Chương 1: Tám Đại Thánh Hoàng.

Tần mông vũ trụ, tân thần giới, sau một ngàn năm hình thành lên hai mươi bốn tòa thành trì, cũng sau một ngàn năm hai mươi bốn thế lực phi thăng giả cũng xuất hiện. Tần Vũ một thân hắc bào, mỉm cười nhìn sự biến hóa của tân thần giới, bốn người Khương Lập, Hậu Phí, Hắc Vũ không có nói, cũng nhìn sự biến hóa của tân thần giới.

tại Phiêu Tuyết thành, Hình Viễn cười a a vuốt ve bụng thê tử, Tử Vân kia bụng đã có lớn chứng minh Hình Viễn cũng sắp được làm cha, Tử Vân khẽ khép mắt tựa vào ngực Hình Viễn.

” Hình Viễn ca, huynh xem chúng ta có thể hay không mời Tần đại nhân đặt cho đứa nhỏ một cái tên?” tin tức Tần Vũ là sư thúc của Thiên tôn đã truyền khắp Phiêu Tuyết thành, Tử Vân và Hình Viễn đối với Tần Vũ vô cùng bội phục, Hình viễn cũng không có nghĩ tới ngày trước Lưu Tinh kế nhiệm mình làm Kim Hình Quân ngày hôm nay tại Thần giới đã đứng ở nơi cao nhất(đỉnh cao).

đương nhiên là có thể rồi, ha ha, Hình viễn huynh sau này nữ nhi gọi là Hình Uyển Nhi như thế nào?” trước mắt Hình Viễn, Tử Vân đột nhiên có một điểm sáng, sau đó liền xuất hiện tại bầu trời Tần mông vũ trụ thần giới, hai người khiếp sợ nhìn mấy người trước mặt

” Tần Vũ... người... người như thế nào biết con chúng ta nhất định là nữ nhân?” Hình Viễn nhìn toàn bộ xung quang, cực độ khiếp sợ, trước kia vài lần Tần Vũ tới Phiêu Tuyết thành khuyên tiến vào tân vũ trụ, nhưng bất quá tại Phiêu Tuyết thành thần nhân cũng chẳng biết nhiều.

Tần Vũ mỉm cười không nói, tương lai sau này của Hình Viễn, kể cả đứa con của bọn họ, Tần Vũ sớm đã biết được.

” Hình Viễn, đây là tân thần giới Tần mông vũ trụ, cũng là vũ trụ, thế giới của Tần Vũ ta, Hình Viễn huynh có bằng lòng hay không tiếp nhận Kim nguyên lực, làm một thủ giả* tân thần giới, cũng là tân thần giới Thánh hoàng người thứ nhất?”

“cái gì, thế giới của người Tần Vũ, Thánh hoàng...” Hình Viễn cùng Tử Vân miệng mở to, giật mình hai mắt nhìn nhau.

” không sai, đúng như vậy, tân thần giới chính là cùng chúng ta nguyên lại vị trí có một người bất đồng, cái không gian, Hình Viễn huynh có bằng lòng hay không làm người thứ nhất là Thánh hoàng?”

” bằng lòng, chúng ta bằng lòng!” Tử Vân kéo Hình Viễn vẫn còn đang giật mình, vội vàng đáp lời, đối với những phát sinh thần kì xung quanh Tần Vũ, Tử Vân đã không có hoài nghi.

phía đông Tần mông vũ trụ tân thần giới có một Kim thành kim quang lóng lánh, từ từ xuất hiện, từng luồng Kim nguyên châu nhỏ nhỏ từ bên trong thành bay ra, phiêu phiêu nhập vào trong người Hình Viễn, trong phút chốc, Hình Viễn liền có thể hiểu được hết thấy tân vũ trụ, tu vị cũng từ hạ bộ thiên thần trực tiếp thăng tiến cảnh giới Thần Vương, phía trên bầu trời tân thần giới nhất thời xuất hiện bảy sắc tường vân, Thần Vương thứ nhất của tân thần giới chính thức xuất hiện(hình thành).

sau khi Kim nguyên châu nhập vào, Hình Viễn đối với Tần Vũ thật sự cảm kích, mang theo Tử Vân bay về phía sau Tần Vũ.

tân thần giới người thứ nhất là Đông cực Thánh hoàng của Kim thành, Thánh hoàng Hình Viễn, sáu mươi bốn thành bên trong Kim thành đều ro Hình Viễn nắm giữ.

” chúc mừng, Hình Viễn huynh!” mấy người Hắc Vũ, Hầu Phí đều hướng về người Thánh hoàng thứ nhất mà chúc mừng.

Thanh đế Trì Thanh, thiên tài tiên đế Quân Lạc Vũ, Khương Nghiêm đang ở tửu lầu của Phiêu Tuyết thành uống rượu, nói chuyện phiếm, bọn họ toàn bộ nói về Phiêu Tuyết thành, chủ nhân của Phiêu Tuyết thành, thành chủ Tần Vũ, Tần Vũ trở thành sư thúc của Thiên tôn, ngày hôm nay cả Phiêu Tuyết thành đều kiêu ngạo, hân diện.

trước mắt ba người chợt lóe sáng, cũng giống như Hình Viễn, đều xuất hiện tại tân thần giới, Khương Nghiêm mê mang nhìn bốn phía, đột nhiên trước mặt sáng ngời, cả người đứng lên bay đến ôm chặt Khương Lập lớn tiếng nói:” tỷ tỷ, tỷ phụ, các người cuối cùng vẫn còn nhớ tới ta a, ta còn tưởng các người đã quên mất ta rồi, nơi này thật náo nhiệt a?” nói xong, không có quên trừng mắt Tần Vũ một cái, bây giờ người dám trừng mắt với Tần Vũ sợ rằng cũng chỉ có Khương Nghiêm trước mặt.

” Trì Thanh huynh, Lạc Vũ huynh, đã lâu không có gặp a!” Tần Vũ mỉm cười nhìn hai người.

” Tần Vũ huynh, Trì Thanh như thế nào cũng không có nghĩ tới, Tần Vũ huynh có thành tựu như ngày hôm nay, khó trách Ngân hoa mỗi mỗi vẫn nói...nhìn không có cháu Tần Vũ huynh.” Trì Thanh tới không có như Hình Viễn cùng Quân Lạc Vũ kinh ngạc, mà đưa tay ôm quyền đối với Tần Vũ nói chuyện.

“Trì thanh huynh, Lạc Vũ huynh, nơi này chính là Tần mông vũ trụ, nhị vị có bằng lòng hay không tới tân thần giới làm một Thánh hoàng đầu tiên, chấp chưởng vũ trụ nguyên tố, làm thủ giả tân thần giới?”

” cái gì? tân vũ trụ, Thánh hoàng...” Trì Thanh kiến thức tuy nhiều, sau khi nghe Tần Vũ nói, phản ứng so với Hình Viễn, Quân Lạc Vũ không có khác mấy.

” không sai, chính là vậy, nơi này là Tần Vũ trụ một thế giới, cũng là vũ trụ của Tần Vũ , hai người các người, tiểu tử hảo phúc khí, được tuyển chấp chưởng tân vũ trụ nguyên tố, còn không mau cảm tạ đại ca.” Hầu Phí ha ha cười nói.

“Thánh hoàng...” Trì Thanh, Quân Lạc Vũ hai người đầu óc đều ong ong, Trì Thanh chỉ mới là trung phẩm thần nhân, Quân Lạc Vũ cũng chỉ tới hạ phẩm thần nhân, Thánh hoàng, hai người có nghĩ quang chưa từng nghĩ tới.

Tần Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng phát tay, Tây cực Bích hỏa thành, Tây nam Thái Hồ thành từng luồng nguyên châu nhỏ nhỏ dung nhập vào hai người.

bảy màu sắc tường vân lại xuất hiện, Trì Thanh, Quân Lạc Vũ sau khi ngach ứng quang thái, cũng thối lui về phía sau Tần Vũ.

Tiên Ma Yêu giới, cho dù Hắc Diễm quân cùng Bạch huyền quân đều ở tại tinh thạch thành cầu Đông Cực Thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Hắc hình quân Ngũ Sam và Bạch huyền quân Cư Di vừa mới phi thăng đang đứng một bên, nghe các vị tiền bối nói về chủ nhân Phiêu Tuyết thành Tần Vũ.

Ngũ Sam, Cư Di cứ như vậy đột nhiên biến mất tại đó, nhưng không có một ái phát giác.

Ngũ Sam, Cư Di cả hai đều kinh ngạc, đánh giá hoàn cảnh xa lạ này, mọi người trước mắt đều gây cho bọn họ áp lực không nhỏ, Ngũ Sam đột nhiên mất sáng ngời:” Hình Viễn quân chủ, Lưu Tinh quân chủ...” Cư Di cũng nhận ra mình đang ở giữa Kim hình quân Lưu Tinh và phía sau là Hình Viễn.

Ngũ Sam, Cư Di. Lưu Tinh là tên giả khi ta dùng tựa Tiên Ma Yêu giới, tên thật của ta là Tần Vũ, hai người với việc ta kế thừa Mê Thần điệ cũng có công, như vậy có nguyên ý tại tâm thần giới của ta chấp chương vũ trụ nguyên tố, làm một Thánh hoàng, thủ giả thần giới?” Tần Vũ mỉm cười nhìn hai người, đối với sự phân chia các thế lực tâm vũ trụ, Tần Vũ quả thật đã có quyết định, Ngũ Sam. Cư Di chính là hai người hợp với hai loại Âm và Quang nguyên tố.

” Thánh hoàng? Lưu Tinh quân chủ, ah không, Tần Vũ quân chủ, đây là chuyện gì xảy ra?” Ngũ Sam, Cư Di giật mình, Hình Viễn cùng Trì Thanh, Quân Lạc Vũ bật cười, vừa rồi bọn họ biểu hiện một chút cũng không khác so với hai người này.

” Ngũ Sam huynh, Cư Di huynh, nơi này chính là thế giới của Tần Vũ, cũng là một người cấp tâm thần giới, ngu huynh có thể được Tần Vũ đại nhân ủy thác chấp chương Kim lực nguyên tố, hiện đã là tâm thần giới Đông Cực Thánh hoàng, các người còn không mau mau cảm tạ Tần Vũ đại nhân.”

Bắc cực Phong tuyết thành cùng Nam cực Hồng Quang thành từng bay tựa không trung, Âm nguyên châu và Quang nguyên châu phi lại phía Ngũ Sam và Cư Di dung nhập, bảy sắc tường vân lại xuất hiện, tâm vũ trụ đã có tất cả năm vị Thánh Hoàng.

sau khi Ngũ Sam và Cư Di thối lui về phía sau Tần Vũ thì Thu Trọng Phục, Phù liên xuất hiện trước mặt mọi người, hai người sớm đã hiểu rõ thần thông của Tần Vũ, đối với việc này cũng không có kinh ngạc, khom người hành lễ với Tần Vũ, sau đó không nói gì.

” Thu Trọng Phục, Phù, hai người các người đã theo ta nhiều năm, hôm nay ta cho các người tự do, cũng đem Mộc nguyên tố cùng Thổ nguyên tố tâm vũ trụ cấp các người, cho các người làm thụ giả, hy vọng các người tại tâm thần giới làm một Thánh hoàng tốt, cùng với các Thánh hoàng khác phối hợp tốt, thủ giả thần giới.”

Đông bắc thần Mộc thành, Đông nam Hậu Thổ thành bay tựa không trung thần giới, hai loại nguyên châu dung nhập vào hai người, Mộc, Thổ hai vị Thánh hoàng cũng hình thành, cả tâm thần giới chỉ còn có Tây bắc của Lôi thành Thánh hoàng là chưa có người.

” đại ca, lôi nguyên tố người chuẩn bị cấp cho ai?” bảy đại nguyên tố chấp chương giả đã được chọn, chỉ còn có lôi nguyên tố tại thần giới cùng bọn Tần Vũ có cừu hận là chưa có ai, Hầu Phí cùng Hắc Vũ đồng thời hỏi.

Tần Vũ mỉm cười, quay lại nhìn về phía sau Bạch Linh chính là Hắc Đông nói:” Tiểu đồng, người có đồng ý hay không trợ giúp đại bá chương quản lôi nguyên tố này?”

Tần Vũ vừa nói xong, mọi người đều cả kinh, Hắc Đông tính tình thẳng thắn, Tần Vũ có thể không suy nghĩ nặng nề mà giao lôi nguyên tố cho nàng chương quản.

” đại ca, không thể, Hắc Đông tuổi còn nhỏ, cái đó thật không thể, theo ta không bằng đại ca từ Tần gia đệ tử tuyển xuất một người chương quản lôi nguyên tố này.”

Tần Vũ cười cười lắc đầu:” tam đệ, Hắc Đông chính là người tiếp nhận chấp chương lôi nguyên tố tốt nhất, về phần nguyên nhân, sau này ta sẽ nói cho người.”

Tây bắc Vũ Lôi thành chậm rãi phiêu khởi, lôi nguyên châu dung nhập vào người Hắc Đông, bảy sắc tường vân lại hiện lên, Hắc Đông chánh thức trở thành Thánh hoàng tâm thần giới chấp chương lôi nguyên tố.

tám đại Thánh hoàng, tám đại Thánh thành, mỗi cá nhân Thánh hoàng quản lý sau mười bốn thành trì tâm thần giới, năm trăm mười hai thành trì đã phân chia xong, mà tám đại Thánh hoàng cũng đã xuất hiện.

Đông cực Thánh hoàng ” Hình Viễn” chấp chương Kim nguyên tố, tiếp nhận Đông cực kim thành. Tây cực Thánh hoàng ” Quân Lạc Vũ” chấp chương Hỏa nguyên tố, tiếp nhận Tây cực Bích hỏa thành. Nam cực Thánh hoàng ” Cư Di ” chấp chương Quang nguyên tố, tiếp nhận Nam cực hồng quang thành. Bắc cực Thánh hoàng ” Ngũ Sam” chấp chương Âm nguyên tố, tiếp nhận Bắc cực phong tuyết thành. Tây bắc Thánh hoàng Hắc Đông chấp chương Lôi nguyên tố, tiếp nhận Tây bắc vũ lôi thành. Tây nam Thánh hoàng ” Trì Thanh” chấp chương Thủy nguyên tố, tiếp nhận Tây nam Thái Hồ thành. Đông nam Thánh hoàng Phù liên chấp chương Thổ nguyên tố, tiếp nhận Đông nam Hậu Thổ thành.

Tân vũ trụ tân tám đại Thánh hoàng đều phi thân về phía trước, cùng nhau đồng thời hướng Tần VŨ một lễ, sau đó quay về thành trì của mình chuẩn bị, tân thần giới tất nhiên là không thể chỉ tồn tại có tám Thánh hoàng, sau này phải có vô số thần nhân và thiên thần.

” Tiểu Vũ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không dám tin tưởng a, tám đại Thánh hoàng cứ như vậy mà sinh ra trong tay ngươi, tám đại Thánh hoàng này trước kia không có một ai là Thần Vương, thậm chí rất nhiều người còn không có đạt thiên thần.” Nhìn một lần khai thiên lập địa, Khương Lan không khỏi than vãn.

” Lan thúc, người sau này có thể cùng Tần gia chúng ta ở cùng một chỗ có được hay không?” Tần Vũ vung tay lên, không gian trên bầu trời thần giới trước mặt mọi người xuất hiện một cung điện hào hoa, cái này cũng chính là Tần Vũ luyện chế Tử Huyền phủ, tần gia đệ tử tại đây cũng không có biết vì sao tất cả đều đi tới tân thần giới, nguyên lai thần giới này(Lâm mộng thần giới) Thần vương người hầu vẫn như trước đều ở lại Phiêu Tuyền thành.

” Tốt, tiểu Vũ, cho dù ngươi có đuổi ta đi ta cũng không có đi, nếu không được thấy bọn tiểu Tư, không phải cái mạng già của ta vất đi.” Khương Lan ha ha cười nói, Khương Lan quả thật yêu thích, đối với Tần Sương yếu đuối rất yêu quý, Tả Thu Mi đã không còn, Khương Lan hiện tại mọi chủ ý yêu mến đều dồn trên người Tần Tư.

” đại ca, tám đại Thánh hoàng đều đã có, còn đám thành trì kia, ngươi như thế nào sử dụng, tất cả không thể tự mình để ý a.” Tân thần giới quả thật còn một nửa thành thị, Hầu Phí chỉ vào đám thành thị đó mà hỏi.

” Hầu tử ngươi tốt a , chính mình không có nghĩ coi đại ca như thế nào mà tiến vào Thần giới, ta nghĩ những thành trì này đại ca là định cấp cho những phi thăng giả, như vậy các thế lực tại tân thần giới có công bình, nếu không có khả năng đi xuống.” Hắc Vũ nhìn Hầu Phí, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cười nhạo.

ngươi, cái tên tọa mao điều, ta là cố ý như vậy đó được chưa.” Hầu Phí giờ cao thanh Huyền thiên còn nhắm hướng Hắc Vũ chỉ tới, tức giận quát lên.

” ha ha” tất cả mọi người đều cười to, còn lại một nửa thành trì này, Tần Vũ quả thật là để cho các phi thăng giả sau này phi thăng lên.

2. Chương 2: Tả Thu Mi Sống Lại.

Tám đại Thánh hoàng xuất hiện, không gian của tân thần giới cũng ổn định hơn trước, Tần Vũ nhờ bên trong Hồng Mông không gian linh ngộ được sáng tạo tánh mạng, đầu tiên là Con Người giới, với vô số con người bắt đầu xuất hiện, thành thị, quốc gia tại Con Người giới cũng theo đó mà hình thành, tại không gian vũ trụ tầng thứ hai Tiên Ma Yêu giới cư dân cũng sinh sôi, phát triển, Thần giới Tám đại Thánh hoàng mỗi người cũng có khoảng năm trăm người tại bên trong thành trì bao gồm cả loài người, yêu thú cư trú dần sanh, cùng theo chính công pháp của mình mà tu luyện, không quá bao nhiêu năm, tân vũ trụ sẽ phồn hoa, hưng thịnh.

vũ trụ của Tần Vũ quả thật bất đồng với vũ trụ của Lâm Mông, Lâm Mông vũ trụ ngoài trừ Phiêu Vũ Thiên tôn” Khắc Lôi Duy Cách” ra, tất cả đều là Lâm Mông sáng tạo thành, kể cả Lôi phạt Thiên tôn” Chu An”, chỉ bất quá Chú An phận khí tốt, được Lâm Mông sáng tạo đầu tiên, sau đó liền cấp hần làm Lôi Phạt Thiên tôn.

còn lại tám đại Thánh hoàng, cùng Thần vương Khương Lan, đều là Lâm Mông sáng tạo ra, cho nên có thể nói bọn họ căn bản là không có cha mẹ, Khương Phạm sau khi nghỉ hoặc cũng có vẻ buồn cười, vui vẻ.

sau khi tám đại Thánh hoàng sinh ra, Hắc Vũ là người tiếp nhận Nhâm Vi Lôi Thiên tôn, Hầu Phí cũng trở thành Đại Viên Thiên tôn, trong tay hai người chính là Huyền Thiên còn được Tần Vũ cải tạo thành Thiên tôn linh bảo, ba huynh đệ tại tân vũ trụ đứng vào hàng đỉnh phong(đứng đầu).

không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc của tân vũ trụ tự nhiên là Hầu Phí và Hắc Vũ hoàn toàn nắm giữ, Hầu Phí thỉnh thoảng dùng ” Thời gian đảo trôi” làm loạn tám đại Thánh hoàng, làm cho Tần Vũ không khỏi đau đầu, không thể làm gì hơn là đem Hầu Phí về tử Huyền phủ, cả ngày cùng hắn nói chuyện.

tân thần giới Đông cực Thánh hoàng ” Hình Viên” được Tần Vũ đồng ý, trở lại Thần giới, đem nhưng phi thăng giả của Kim hình quân tiến vào thần giới Tần Mông vũ trụ, cùng với hần các Thánh hoàng đều chiêu tập, những người từ Lâm Mông thần giới tới Tần Mông thần giới ngày càng nhiều, mấy thành trì của vài vị Thánh hoàng rốt cục cũng phồn hoa không kém gì thần giới của Lâm Mông vũ trụ, chỉ có Tây bắc Thánh hoàng Hắc Đồng tiếp nhận người cơ bản toàn bộ đều là từ Tử Huyền Phủ mà tới.

Tân vũ trụ không gian dần dần đi vào đúng quỹ đạo, ngăn ngừa chỉ trong mấy ngàn năm. Trong không gian tầng thứ hai liền có người tu chân của Con Người giới phi thăng, các Thiên thần tới tân vũ trụ cũng không ngừng lĩnh ngộ không gian pháp tắc tân vũ trụ, tranh thủ một ngày nào đó đột phá Thần vương cảnh giới.

sau khi Hầu Phí trở thành Thiên tôn, rốt cục cũng nhận Tiêu Dao Thiên tôn làm cha, Tiêu Dao Thiên tôn thường xuyên ở lại Tử Huyền phủ, tự mình dạy hai người cháu, để cho Lâm Mông mỗi lần nhìn thấy Tần Vũ đều cười nói Tần Vũ tới Lâm Mông không gian đoạt đi Thiên tôn.

tất cả đều đi vào ổn định, Tần Thương tại không gian Lâm Mông vũ trụ, cuộc sống tại địa cầu cũng không có chuyện gì, Tần Vũ cũng không có cái gì lo lắng, chỉ là mỗi lần thấy Khương Lan ngồi một mình, bóng dáng rất cô tịch, có một chút ít thương cảm.

hôm nay Tần Vũ tâm bệnh duy nhất của Tần Vũ chính là Khương Lan này, Tần Vũ cũng từng hỏi qua Lâm Mông, có thể hay không cứu sống lại chân linh đã tiêu tán của con người, Lâm Mông cho một đáp án rất mơ hồ, Tần Vũ không thể làm gì khác hơn là... đem việc này qua một bên, đợi sau này có thời gian tự mình tới Hồng Mông không gian hỏi qua đại ca Hồng Mông.

sau một ngàn ngàn năm tại tân vũ trụ, Thần giới tốt cục cũng có một thần nhân phi thăng Thần giới, sau đó có rất nhiều phi thăng, cuộn cuộn không ngừng có người phi thăng Thần giới, cũng giống như lúc trước ba huynh đệ Tần Vũ phi thăng Thần giới, tám đại Thánh hoàng đối với các tân phi thăng vô cùng thần bí.

Tần tư là Thần nhân phi thăng thứ nhất cuối cùng cũng đột phá Thần Vương cảnh giới, bảy thái tử cũng lần lượt xuất hiện khiến cho cả Thần giới chấn động, vì vậy các Thiên thần từ Lâm Mông vũ trụ tới càng thêm cố gắng tu luyện.

toàn bộ đã hoàn toàn ổn định, Tần Vũ lại đi tới Hồng Mông không gian, thân là một trong Hồng Mông tam đại vũ trụ sáng tọa giả, Tần Vũ muốn vào Hồng Mông không gian tự nhiên là dễ dàng, nếu không phải những năm gần đây phải quan sát tân thần giới, Tần Vũ đã sớm tìm kiếm phương pháp cứu sống Tả thu Mi.

” tam đệ, người đã đến rồi a, ngồi đi.” Hồng Mông vẫn như cũ ngồi ở dưới tàng cây quế, bên cạnh là một cái bàn đọc sách, đối với việc Tần Vũ đến , một điểm cũng không ngoài ý.

” đại ca, tân thần giới hiện tại đã ổn định, chung quanh các tiểu vũ trụ cũng phát triển mạnh, lần này ta tới, là muốn hỏi đại ca một vấn đề.”

” có phải là về việc của Lâm Mông vũ trụ Tánh Mạng Thần Vương Tả Thu Mi không?” Hồng Mông mỉm cười cấp Tần Vũ một chén rượu.

” cái gì cũng không có giấu được đại ca.” Tần Vũ cũng không có khách khí, uống một ngụm Hồng Mông linh tửu này, trên người cũng thư thái hơn, tửu này chính là dùng Hồng Mông linh khí mà làm, so sánh giá trị cũng không hua kém nhất lưu hồng mông linh bảo, có khả năng đem nhất lưu hồng mông linh bảo làm rượu uống, quả thật cũng chỉ hồng mông không gian ba vị sáng tọa giả.

” muốn cứu lại một người, mà cái chân linh đã tiêu tán quả thật là không thể làm được.” Hồng Mông vừ dứt lời, vẻ mặt Tần Vũ tựa ảm đạm hơn, làm sống lại với sang tạo không có giống nhau, chân linh đã tiêu tán, khiến cho ba người họ họ nắm trong tay sáng tọa sinh mệnh cũng không có làm được.

nhìn vẻ mặt buồn bực của Tần Vũ, Hồng Mông không khỏi cười ha ha nói :” tam đệ, ta chỉ nói là chân linh tiêu tán quả thật không thể cứu sống lại được, bất quá, ta không có nói là Tả thu Mi không thể cứu sống, có hay không cứu sống lại nàg, còn phải dựa vào người.”

” đại ca, người có phương pháp cứu sống Tả Thu Mi.” tai nghe được còn có hy vọng, Tần Vũ nắm chắc đại ca Hồng Mông, vội vàng hỏi.

” ha ha, đừng có nóng vội, tam đệ, vũ trụ của người đã hình thành, nắm trong tay sáng tạo tánh mạng, có thể cứu được người chết. Tần Vũ bị Hồng Mông hí lộng, bắt quá không lại nơi này bọn họ là huynh đệ, vì vậy cũng không có để ý, nhanh chóng hỏi tới:” đại ca đã có biện pháp, cũng nhanh nói đi.”

Hồng Mông cười cười, chỉ vào Kim thư trong tay nói:” nơi này ghi lại toàn bộ lịch trình tánh mạng trong tất cả vũ trụ thuộc Hồng Mông không gian, trên đó ghi Tả thu Mi chân linh đã tiêu tán, nhưng không có tên trong quyển Kim thư này, tất cả các tánh mạng sau khi chết đều biến mất khỏi quyển sách này, tỷ như người sáng tạo công pháp Tinh Thần Biến Lôi Vệ, đã biến mất tại Kim thư, mà tả thu Mi, như vậy vẫn còn lưu tên trong Kim thư.”

” đại ca nói ý là Tả thu Mi không có chết?” Tần vũ đột nhiên cả kinh nói.

” sai rồi, Tả thu Mi quả thật là đã chết, chính là nàng ntiaj lúc chết đã xảy ra một chuyện... chuyện kia chính là người cùng Khương Lập, nếu không phải người hoàn toàn nắm trong tay sáng tạo vũ trụ, Tả thu Mi nàng quả thực phải chết không thể nghi ngờ, trước khi vũ trụ của người đại thành tại Kim thư không có tên tả Thu Mi, mà sau khi Vũ trụ của người đại thành , tên của nàng lại xuất hiện tịa Kim thư.”

” đại ca, ý là ta có thể cứu sống lại Tả Thu Mi? nhưng mà như thế nào mới có thể cứu sống lại?” Tần vũ con mắt nhìn Hồng Mông, lại có chút không hiểu, mơ mơ hồ hồ như nắm bắt được cái gì đó.

” Lưu tinh Lệ.” Hồng Mông cười cười nói, sau đó tiếp tục đọc sách, uống rượu.

” Lưu Tinh Lệ!”

con mắt Tần Vũ đột nhiên sáng ngời, Hồng Mông nói rất đúng, Lưu Tinh Lệ ghi lại toàn bộ kinh nghiệm cả đời của Tả Thu Mi, Tần Vũ chỉ cần sáng tạo ra thân thể tả Thu Mi, sau đó đem toàn bộ kinh nghiệm cả đời này vào thân thể tả Thu Mi, trí nhớ của tân Tả Thu Mi với ngày trước giống nhau, có thể coi như Tả Thu Mi sống lại, trước kia Tần Vũ chỉ nghĩ làm cách nào cứu soonga lại, nhưng lại không có nghĩ tới cái trí nhớ này. Tần vũ có thể sáng tạo tánh mạng, nhưng không có thể sáng tạo tánh mạng có trí nhớ, mà Tả Thu Mi lại là một tình huống khác, nàng đem kinh nghiệm cả đời của mình dung nhập vào Lưu Tinh Lệ, giờ đem cái trí nhớ nàydung nhập vào trong tánh mạng, cấp cho nàng có thể giống như nàng tồn tại.

suy nghĩ thồn suốt, Tần Vũ hưng phấn nhảy dựng lên, vội vàng cáo từ Hồng Mông, trở lại tân thần giới chuẩn bị cứu sống lại Tả Thu Mi.

Hồng Mông nhìn Tần Vũ dời đi, lắc đầu cười nghĩ, tất cả đều là số mệnh, Tả Thu Mi không để lại Lưu Tinh Lệ cấp Tần Vũ, sợ rằng Tần Vũ cũng không có đi tới được ngày hôm nay, Lưu Tinh Lệ đối với Tần Vũ trợ giúp cực kì to lớn, Lưu Tinh Lệ đã mấy lần giúp Tần Vũ sáng tạo ra vũ trụ, đồng thời nắm giữ tánh mạng pháp tắc, làm sống lại Tả Thu Mi tất nhiên không thể thiếu điều kiện này, Khương Lập cũng là một nguyên nhân trong đó, hôm nay Tả Thu Mi quả thật toàn bộ trí nhớ đều tồn tịa tịa nơi nào đó trong người Khương Lập.

hưng phấn quay trở lại Tử Huyền phủ, Tần Vũ đem Khương Lập cùng Khương Lan đi:” Lan thúc, Lập nhi, tin tức tốt a, ta có cách làm sống lại Tả Thu Mi tiên bối rồi.”

Khương Lan đang ở cùng Tần Tư chơi đùa, bị Tần Vũ đem đi, rất mất hứng, đang định hỏi hấn, đột nhiên nghe được Tần Vũ nói, không khỏi sững sờ, một lúc sau mới tỉnh táo, nắm chặt tay Tần Vũ, kích động hỏi:” tiểu Vũ... tiểu Vũ, người nói , vừa rooid người nói, người ... người có thể cứu sống lại A Mi?”

” Vũ ca, thật như vậy chẳng, người thật sự có thể cứu sống lại Tả A Di?” Khương Lập cung vậy rất kích động, Khương Lan cùng Tả Thu Mi có một tình yêu đau khổ, trong lòng nàng vẫn có một sự thống khổ.

” đúng vậy, Lan thúc, Lập nhi, ta đã có cách làm sống lại Tả tiên bối, chỉ cần Lập nhi cùng ta phối hợp, nhất định có thể làm sống lại Tả tiên bối.”

” Vũ ca, người muốn ta làm như thế nào, ta sẽ phối hợp.”

Khương Lan cảm kích đứng nhìn Khương Lập, Khương Lan cũng không có biết Tần Vũ dùng phương pháp gì cứu sống lại Tả Thu Mi, bất quá, nếu một mình Tần Vũ mà không có làm được, dám chắc sự kiện không đơn giản, Tả Thu Mi đối với Khương Lan mà nói vô cùng trọng yếu, mấy ngàn vạn năm cô tịch, nay đột nhiên lại có hy vọng, tất nhiên không thể buông tha được .

Lập nhi, nàng yên tâm, rất đơn giản, nàng chỉ cần đưa cho ta kinh nghiệm của cả đời Tả tiên bối lắm bên trong Lưu Tinh Lệ, tự ta có thể thông qua Lưu Tinh Lệ làm được.

” Vũ ca, huynh nói chính là tánh mạng chi lệ ghi lại kinh nghiệm cả đời của Tả A di?” Khương Lập nghi hoặc hỏi.

” đúng, cũng như nàng gọi, ta vẫn gọi là Lưu tinh Lệ, theo như nàng gọi chính là tánh mạng chi lệ.” Tần Vũ cười cười nói:’ Lập nhi, nàng trước tiên đem kinh nghiệm của Tả tiên bối dung nhập vào tánh mạng chi lệ, sau đó gọi ta, ta... trước tiên đi sáng tạo thân thể của Tả tiên bối quay lại sau.

Tả Thu Mi trí nhớ đã dung nhập vào người Khương Lập, cũng chính là trí nhớ của nàng, giờ đem trí nhớ tách ra khỏi người không phải là việc dễ dàng, mất đúng một ngàn năm thời gian, Khương Lập mới chia lìa xong trí nhớ này.

quay lại chín trăm năm trước, Tần Vũ cũng đã sáng tạo hoàn mỹ thân thể Tả Thu Mi, thân thể đứng ở một nơi ngơ ngác, một ngàn năm Khương Lan cứ tựa như vậy đứng bên cạnh bảo vệ thân thể, mỗi khi nghĩ đến lại có thể nhìn thấy A Mi, trong mắt không khỏi rơi lệ.

Khương Lập thở ra một hơi khẩu khí, đem tánh mạng chi lệ kinh nghiệm cả đời của Tả Thu Mi giao cho Tần Vũ, vẫn bình tĩnh ngồi đó là Khương Lan lại kích động đứng lên, chăm chăm nhìn tánh mạng chi lệ trên tay Tần vũ, ở nơi nào đó hay chính diện là A Mi của hắn .

trong tay Tần Vũ hồng quang xuất hiện, tánh mạng chi lệ chậm rãi bay tủa không trung, từ từ biến hóa thành hình người, cần thân đem huyền hoàng khí bao vây lấy tánh mạng chi lệ, trong khi Tần Vũ đem tánh mạng chi lệ chuyển hóa thành linh hồn Tả Thu Mi, tánh mạng chi lệ phi thường yếu ớt, phải dùng huyền hoàng khí bảo vệ.

hình dáng con người tánh mạng chi lệ ngày càng rõ nét... ngay sau đó mắt Tần Vũ ánh lên đạo Hồng Mông chi mang, phát tay đem tánh mạng chi lệ dung nhập vào thân thể Tả Thu Mi,

sau khi tánh mạng chi lệ biến thành linh hồn dung nhập vào thân thể tả thu Mi, thân thể không ngừng run rẩy, quanh thân thể bảy màu quang mang xuất hiện, tánh mạng linh hồn đang cùng thân thể dung hợp, trong thời gian này cũng không có làm được gì, Khương Lan cùng Khương Lập cũng chỉ có chăm chú nhìn.

ba ngày sau, thân thể Tả Thu Mi đã ngừng run rẩy, Khương Lan khẩn trương nắm tay tả Thu Mi, khẩn trương nhìn nàng, lại sau đó một ngày, con mắt Tả Thu Mi rốt cục cũng mở, kinh ngạc bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Khương Lan, nhẹ nhàng phát ra hai chữ :” Lan ca!”

3. Chương 3 : Yến Hội.

” A Mi” nội tâm Khương Lan vô cùng kích động, bả vai có chút không chịu sự khống chế của đầu, sau mấy ngàn vạn ức năm, rốt cục lại thấy được A Mi sống sờ sờ trước mắt.

” Tả A di, ta là Khương Lập, ngài có còn nhớ tới ta hay không?” Khương Lập cùng Tần Vũ một trái hột phải giúp đỡ Tả Thu Mi vừa mới tỉnh lại, nội tâm cũng giống như Khương Lan vô cùng kích động.

” Lập nhi, Lan ca, nơi này là nơi nào? tại không phải đã chết rồi sau? vị tiểu ca này là ai?” Tả Thu MI nhớ rằng mình đã chết, vậy mà trong nháy mắt, đột nhiên lại xuất hiện tại địa phương này, mà Tần Vũ cho nàng cảm giác không thể tả, một loại cảm giác không nói nên lời.

” Tả tiên bối, ta gọi là Tần VŨ.” Tả Thu Mi thanh âm so với lúc trước tại Lưu Tinh Lệ hoàn toàn giống nhau, trong lòng Tần Vũ có cảm giác ấm áp như mẫu thân, lúc này tâm tình Tả Vũ so với Khương Lập còn kích động hơn.

” A Mi, nàng có thể tỉnh lại, không nên nghĩ nhiều, nơi này là thế giới của Tần Vũ, và cũng là Tần Vũ cứu sống lại nàng.” Khương Lan nhẹ nhàng nâng Tả Thu Mi dậy, để cho nàng thử vận động đứng lên đi xuống, tâm thân thể cùng linh hồn đều là Tần Vũ sáng tạo, Khương Lan nội tâm đối với Tần Vũ vô cùng cảm kích.

” thế giới của Tần Vũ? sống lại?” Tả Thu Mi kinh ngạc, đầy khát vọng nhìn Tần Vũ, trong mắt đối với đứa nhỏ này vô cùng cảm động. Chân linh đã tiêu tan, đối với vấn đề nghiên cứu về linh hồn, đối với linh hồn Tả Thu Mi cũng vô cùng hiểu...hiểu được cái này vốn căn bản là không có khả năng thực hiện.

thu hồi ánh mắt nghi hoặc, sau đó phảng phất nhớ lại hoàn cảnh ngày đó tám đại Thánh hoàng liên thủ đánh chết mình, Tả Thu Mi cùng Dịch Phong, Tuyết Hành, được Bắc cực Thánh hoàng Khương Phạm mời tới, không có nghĩ tới cái sự việc này, tám đại Thánh hoàng cùng đồng thời liên thủ ra tay đánh lén, mà làm Tả Thu Mi thương tâm nhất chính là, Khương Lan tuy biết chuyện này nhưng không có nói cho mình biết, mặc cho tám đại Thánh hoàng đem nàng đánh chết.

” Dịch Phong, Tuyết Hành, bọn họ như thế nào rồi?” Tả Thu Mi từ trong tay Khương Lan đi tới, quay về nhìn Khương Lập, Tần Vũ hai người nói chuyện.

” Dịch Phong thúcs thúc hiện ngay tịa Tử Huyền phủ... Tuyết Hành thúc thúc, Tuyết Hành thúc thúc đã... đã chết.” Khương Lập nhỏ giọng nói, Dịch Phong cùng Tuyết Hành chính là năm đó cùng tánh mạng Thần vương Tả Thu Mi... thật tâm đi theo bảo vệ, mục tiêu của tám đại Thánh hoàng là Tả Thu Mi, Dịch Phong thần vương có nhất lưu hồng môn linh bảo ” Ngàn Dặm Giang Sơn” mới chạy thoát được, Tuyết Hành thần vương không có nhất lưu hồng môn linh bảo , sau khi Tả Thu Mi bị giết cũng bị tám đại Thánh haongf sát hại.

Tả Thu Mi nghe được Tuyết Hành bởi vì mình mà chết, thần sắc tối tăm lại, Tần Vũ mang tới Dịch Phong thần vương tới nơi này, đồng thời còn có tỷ tỷ của Tả Thu Mi là Tả Thu Lâm, tần vũ trụ đại thành, Tần Vũ có thể không cần người khác đồng ý mà có khả năng tự ý đưa họ tới.

Dịch Phong đang ở trong thư phòng đọc sách, sau khi đi tới tân vũ trụ, lại dạy Tần Tư không khỏi phụ kỳ vọng của mọi người cũng đột phá Thần vương cảnh giới, Dịch Phong cũng an nhàn hơn trước, không có việc gì liền đi đọc sách, hoặc tìm người khách đánh cờ, rất chi là tự nhiên tốt.

tin tức Tần Vũ làm sống lại Tả Thu Mi cũng chỉ có Khương Lập và Khương Lan biết, Dịch Phong cùng Tả Thu Lâm đều không hay gì, tại Tử Huyền phủ có thể trực tiếp đưa bọn họ tới cũng chỉ có môi mình Tần Vũ là một, hai người đang định hướng Tần Vũ đặt câu hỏi, nhưng lại cùng nhau đồng thời dừng sờ nhìn ở nơi nào đó.

” Tỷ tỷ, Dịch Phong!”

” A Mi!” hai người Dịch Phong đồng thời kinh ngạc kêu lên.

Tả Thu Mi sống lại, làm Tử Huyền Phủ có thêm nhiều sức sống, Dịch Phong khôi phục lại hình tượng tiêu sái ngày trước , Tả Thu Lâm cũng khó có lộ ra nụ cười, chỉ có Khương Lan là vẫn cười khổ, sau được bọn Tần Vũ cùng nhau đồng thời khuyên bảo, Tả Thu MI mới tha thứ cho Khương Lan.

chuyện Tần Vũ làm sống lại Tả Thu Mi cũng chỉ có người tử Huyền phủ cùng tân vũ trụ tám đại Thánh hoàng biết, Tần Vũ cũng muốn những người khác sống lại, đặc biệt là cái kia... đệ tử củ mình Liễu Hàn Thư tại Tiên Ma Yêu giới, bất quá, bọn họ không có tồn tại trí nhớ, cho dù có làm sống lại cũng chỉ như là một lần sáng tạo một người, không thể làm gì hơn là buông tha cho họ.

Tử Huyền phủ vì tả Thu Mi sống lại mà tịa tân thần giới Vũ Lôi thành cử hành đại yến tiệc chúc mừng, Lâm Mộng vũ trụ quả thật cũng có một chút ít cổ nhân cũng được Tần Vũ mời tới tham gia, Lâm Mộng bản thân không có tới, nhưng lại cho Phiêu Vũ Thiên tôn cùng Xa Hầu Thiên tôn làm đại biểu tới đầu chúc mừng, Tiêu Diêu Thiên tôn tất nhiên vẫn ở lại Tần Mong vũ trụ, Lâm Mộng vũ trụ có ba người là tam đại Thiên tôn đều tụ tập tại Vũ Lôi thành.

đồng thời đến chúc mừng còn có phụ tử ba người Ngao Vô Danh, Ngao Vô Hư tại Thần giới đã cùng cha mình khôi phục lại quan hệ, ba người bây giờ đều là thượng phẩm thần nhân cảnh giới, Ốc Lam, Dã Cù, Đồng Tuyết, tất cả yêu vương tại Vạn thú phổ hôm nay phần lớn đều đã vượt qua Thần kiếp, ngoại trừ Ốc Lam, những người này sau khi phi thăng cánh giới đều mạnh, vẫn ở lại bên trong thành trì của hắn, lần này đều được Tần Vũ mới tới đây.

Ngân hoa mỗi mỗi với Thuần Vu Nhu cùng nhau đồng thời tới, từ sau khi Quân Lạc Vũ ở tại tân vũ trụ làm Thánh hoàng, Khương Nghiêm vẫn không có rời đi, phụ tử hai người cũng chưa có bên nhau, Thuần Vũ Nu

biết tâm tình nữ nhi, liền cùng Ngạn Hoa mờ mờ đi, Khương Phạm chính là một tay giết chết Tả Thu Mi, tuy nghĩ đến nhưng lại không có hảo ý tứ.

hai điều Kim Ngư năm đó Tần Vũ nhất thời hứng khởi sáng tạo cũng tới, hiện tại hai nàng cũng đều là thể tử của Ốc Lam, mỗi người đều đã sinh hạ các tiểu mỹ nhân ngư, một nam một nữ, phi thường đáng yêu.

Thần vương Lâm Mông vũ trụ cũng chỉ có Đoạn Mộc Ngọc cùng Huyết Hải Thần vương là đến, Huyết Hải Thần vương vốn không có muốn đến, bất quá không lại Tiêu Dao Thiên tôn luôn ở chỗ Tần Vũ vì vậy cũng tới.

Tả Thu Mi sống lại tại Tần mông vũ trụ ngàn năm nay đây chính là một yến tiệc lớn... đại yến tiệc, trước Tả Thu Mi được Tần Vũ đem Thời Gian Tĩnh Chỉ, tân vũ trụ Không Gian Pháp Tắc Tả Thu Mi hoàn toàn lĩnh ngộ, hơn nữa sau khi lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, thời gian tĩnh chỉ, đối với việc giải thích về táng mạng linh hồn cũng càng ngày càng hiểu nhiều thêm.

trong lần thịnh yến này, rất nhiều người lần đầu tiên đi tới vũ trụ của Tần Vũ, cũng giống như Đoạn Mộc Ngọc, Huyết Hải thần vương cùng với bốn người Ngạn Hoa mờ mờ, đặc biệt sau khi Trì Thanh và Quân Lạc Vũ đều đã là Thánh hoàng, càng thêm cảm thán, rốt cục cũng hiểu được tại sao Tần Vũ trở thành sự thúc của Thiên tôn.

sau khi đại yến kết thúc, ngự trù ba vị Thiên tôn của Lâm Mông vũ trụ cùng với Huyết Hải thần vương rời đi, còn lại tất cả mọi người đều tạm thời ở lại Tần Mông vũ trụ.

Thần giới Tần Mông vũ trụ so với Thần giới Lâm Mông vũ trụ cũng giống nhau, đều có hải dương rộng lớn, mười mấy người Tần Vũ, Khương Lập, Đoạn Mộc Ngọc còn có Hầu Phí, Hắc Vũ, Ngao Vô Danh đều tại một hòn đảo đẹp hưởng thụ không khí trong lành.

ba tòa Thánh thành phi thăng giả, Tần Vũ lưu lại chính là muốn giao cho bốn người Ngao Vô Danh, Ốc Lam. Dã Cù hướng về phía Tần Vũ, muốn quay về hạ giới, chuẩn bị một đoạn thời gian tại Khủng Long giới đem toàn tộc Khủng Long tới, ba tòa Thánh thành tự nhiên cũng bị Dã Cù chiếm một tòa, còn lại năm tòa Thánh thành, Tần Vũ chuẩn bị lưu lại sau này cấp các tân vũ trụ phi thăng giả phi thăng thần giới, không có chia cho ai.

" Tần Vũ, lúc trước tại Thần giới đã nhiều lần nghe được tên của ngươi, đối với ngươi không có nghĩ tới cái kia ... Tần Vũ cũng chính là ngươi, ngươi đúng là làm cho chúng ta vô cùng giật mình." long tộc Ngao Vô Danh cũng được cấp một tòa thành, rất hài lòng, ngồi bên cạnh cùng Tần Vũ uống rượu ngon, thích ý nói.

" Vô Danh huynh, ngươi có thể hay cũng đem long tộc phi thăng đến đây đi." Dã Cù đang ăn một quả linh quả, nghe thấy Ngao Vô Danh nói vậy cũng cười nói.

" như thế nào, huynh có thể đem tộc khủng long tới đây, chúng ta sao lại không thể đến đây chứ." Ngao Vô Danh sau khi ăn một quả linh quả, uống một ngụm nuốt xuống, cười a a nói.

" các ngươi đều muốn tới, ta cũng không có sợ nhiều, chỉ có sợ là nhị ca Lâm Mông không có được vui." Tần Vũ cười nói, kỳ thật muốn mấy người, mấy chủng tộc tới đối với Tần Vũ chỉ là việc rất nhỏ, chỉ cần cùng Lâm Mông nói mấy tiếng là được.

" Tần Vũ, long tộc một tộc chúng ta tới, không có chuyện gì a?" lão Long hoàng trước mặt Tần Vũ, nghiêm túc hỏi.

Khương Lập mới ăn một nửa linh quả, nhìn vẻ mặt của lão Long hoàng, không nhìn được cũng bật cười nói:" không nên khấn trương, Vũ cả chỉ nói đùa với các ngươi thôi, không cần nghe huynh ấy nói."

Hầu Phí ngày hôm nay cũng đã là Thiên tôn tân vũ trụ rồi, nhưng hiện tại không có chút hình tượng nào, uống rượu không có cần chén, cầm lấy cả bình rượu vừa uống vừa nói:" đại ca, nếu không phải Viên Hầu tộc chúng ta ít người, nói không chừng, cũng muốn tới chiếm một tòa thành a."

" tốt nhất không lên hỏi, trước kia một thời gian rất muốn đi tìm Trì Thanh tới đây, không có nghĩ hẳn tự mình chạy tới nơi này làm Thánh hoàng, mỗi lần nhìn hình dáng hưng phấn của hắn, thật muốn cho hắn ăn một chận đòn a." Lão Long hoàng thả mình ngồi xuống, cũng bắt đầu cùng Trì Thanh nói chuyện tiếu.

” lão Long hoàng, không có nghĩ người công muốn cùng Trì Thanh tranh đấu sau bao ức năm, Trì Thanh hiện đã là Thần vương, người căn bản là không có khả năng cùng hắn a, ha ha.” Hầu Phí ôm một bình rượu, vỗ tay cười to nói.

” đại ca, Tiểu Sương giờ thế nào rồi, đã lâu như vậy người cũng không có đem hắn trở về, thật sự là có chút nhớ tới hắn.” Hắc Vũ trở thành Thiên tôn, Hắc Đồng cũng chấp chương lời nguyên tố tân vũ trụ làm Thánh hoàng, Hắc Vũ, Bạch Linh trong lòng đã không còn gì phải lo lắng, có nuôi tiếc, cũng chỉ có đối với cái chết của cha mẹ và gia tộc của Bạch Linh, đang tiếc trí nhớ của bọn họ đã hoàn toàn biến mất, cho dù là Tần Vũ cũng không có phương pháp cứu sống lại bọn họ.

” Vũ ca...” Hắc Vũ đề cập tới Tần Sương, trong mắt Khương Lập hiện lên nét chờ đợi, đối với tiểu nhi tử này, Khương Lập rất chỉ là nhớ nhung.

” tiểu Sương rất tốt, vẫn khỏe lắm, hiện đang tại tinh cầu khoa học kỹ thuật Địa Cầu thuộc Lâm Mông vũ trụ(ND: cái này chắc ông tác giả nhầm, Hồng Mông vũ trụ mới đúng) bây giờ đã vượt qua thần kiếp, tựa con người giới không có một ai có thể làm hắn bị thương.” đối với tình hình của Tần Sương, Tần Vũ luôn luôn chú ý, mỗi lần nhớ tới biểu hiện của Tần Sương tại Địa Cầu, khoe miệng Tần Vũ không khỏi mỉm cười.

” Vũ ca, nếu Tiểu Sương đã vượt qua Thần kiếp, chúng ta có hay không nên đã nó trở về.”

” không nên nóng vội, nếu muốn trở về nó tự nhiên sẽ tự trở về, Lập nhi, nếu không thì một thời gian sau , chúng ta đi coi hắn ra sao.” Tần Vũ liền đưa cho Khương Lập một linh quả, cười cười nói.

Hầu Phí trong mắt chợt lóe lên hồng quang, đi tới bên người Khương Lập :” đại tẩu a tương lai ta cũng muốn đi thăm tiểu Sương, các người không thể để ta ở mãi chỗ này a, ta muốn cùng các người đi thăm tiểu Sương.”

Hắc Vũ giữ chặt vai Hầu Phí, nắm hắn ra ngoài:” đại ca, hai huynh đệ chúng ta vẫn không có tách ra, vì vậy không thể để ta ở lại.”

” tạp mao điều, là ta... là ta đề cập trước nha, đừng có nghĩ theo hướng của ta, có muốn hay không ta lại đánh người.” Hầu Phí không có lưu ý bị Hắc Vũ nắm ra ngoài, khí thế hung dữ giờ hắc bóng nhìn Hắc Vũ nói.

” như người, tỉnh tóa lại nha, hay là người ở lại chỗ này giúp đại ca để ý tân vũ trụ cho tốt.” Hắc Vũ khinh thường mắt nhìn Hầu Phí, một chút cũng không có coi sự uy hiếp này vào mắt.

” tốt lắm, Phí Phí, Hắc Vũ, các người không cần nói nữa, tân vũ trụ phải lưu lại một Thiên tôn ở chỗ này, Phí Phí nếu... đề cập trước tiên, để cho Phí Phí cùng chúng ta đi trước a, Hắc Vũ để lưu lại nơi này ta an tâm hơn.” Tần Vũ nhìn Hầu Phí muốn động thủ, nhẹ nhàng nói.

” ha ha, tạp mao điều, người hãy đợi ta trở về rồi kể cho người a, có cái gì hay ho a.” nghe được Tần Vũ đáp ứng, Hầu Phí vui vẻ cười to, quay về nhìn Hắc Vũ khiêu khích.

4. Chương 4: Con Người Giới - Cổ Bàn

Hệ ngân hà, hệ mặt trời, địa cầu năm 2000 sau công nguyên, tinh cầu xinh đẹp, trước kia đã có một vài nền văn minh tan biến, sau này lại phát triển đi lên, thể tích Địa Cầu chỉ có bằng một phần trăm Tử Huyền tinh, nhưng lại có hơn năm mươi ức con người, vô số nhà cao tầng mọc lên, diện tích đất sử dụng, một chút cũng không có hoang phí.

trên Địa Cầu, Trung Quốc một quốc gia xinh đẹp, bên ngoài thành Thượng Hải, Hầu Phí vừa đi vừa chỉrẽ thề trên người mặc áo khoác, bên trong mặc áo màu xám, đi giày màu trắng, nhìn Hầu Phí phối hợp trên người, dọc theo đường đi có không ít người phải quay đầu lại nhìn.

Khương Lập mặc áo khoác màu trắng, Tả Hà, Hồng Vân hai người mặc bộ quần áo màu hồng và màu vàng, ba nữ nhân khí chất cao quý, thanh nhã dung mạo thoát trần, hấp dẫn tất cả ánh mắt nam nhân, mà Tần Vũ vẫn như trước lại một bộ màu đen trên người...là người không nổi bật nhất trong nhóm.

năm người đã tới Địa Cầu được hơn ba tháng, những vẫn ở tại nhà trọ Hòa Bình, thời gian ba tháng này năm người đối với tinh cầu khoa học kỹ thuật về cơ bản là đã hiểu rõ, cái tính cầu nhỏ nhỏ nàu cũng phân chia làm hơn một trăm quốc gia, với hơn một trăm loại ngôn ngữ, làm cho năm người vô cùng chán động, hơn một trăm loại ngôn ngữ ngày hôm nay năm người cũng đã thành thạo hiểu được.

” Vũ ca, chúng ta sao lại không đi gặp tiểu Sương?” sau khi đi tới Địa Cầu, mấy người Khương Lập đều cảm giác được chỗ của tiểu Sương, muốn trực tiếp đi tìm hần, nhưng lại bị Tần Vũ ngăn cản, Khương Lập rõ ràng cảm nhận được Tần Sương đang ở phía tây trong núi Côn Luân, tâm tình nhớ nhung, lại nhìn Tần Vũ hỏi.

” Lập nhi, không cần phải đi, còn chưa tới lúc đi tìm tiểu Sương, đến lúc đó, nhất định sẽ đi tìm, mặc dù chúng ta không có gặp nó, thế nhưng cuộc sống của nó không phải vẫn trong tầm mắt các người?”

” đại ca nói cũng đúng rồi, ngày hôm qua nhìn như vậy, tiểu tử có hạ sơn một lần.” mấy người Tần Vũ thấp nhất cũng là thượng bộ Thiên thần, Thần thức của họ bao phủ cả cái hê mặt trời, nhất cử nhất động của Tần Sương tự nhiên là biết được, Khương Lập tiu đã thấy Tần Sương nhưng vẫn muốn đi gặp, đó hoàn toàn là fo tình mẫu tử.

thần thức của Thần nhân học tập ở Con Người giới quả thật là vô cùng đơn giản, Tần Vũ thông qua điện não liền hiểu rõ nơi này, đối với khoa học kỹ thuật cũng có bội phục trong lòng, chỉ ngắn ngủi mấy ngàn năm thời gian, có thể phát triển một nền văn minh như thế này, so với Tử Huyền tinh bức hơn rất nhiều, ngày hôm nay Tử Huyền tinh so với Địa Cầu quả thật lạc hậu, xã hội cùng tu chân hai loại hình thức hoàn toàn khác nhau.

mặt khác đối với không gian này Tần Vũ cũng tìm được những người không nhìn rõ vận mệnh, đối với sau người vận mệnh không nhìn rõ này Tần Vũ quả thật cũng rất tò mò, bất quá không lại trong lòng Tần Vũ mong muốn, người thứ tư sáng tạo giả, hy vọng có thể để cho Tần Sương đạt được.

Hoàng sơn, là một ngọn núi rất nhiều linh khí, danh tiếng vang lừng hậu thế, theo năm tháng tị Địa Cầu có vô số các học gia đều đã miêu tả vẽ đẹp về phong cảnh của Hoàng Sơn, Tần Vũ, Hầu Phí nhìn cảnh quan hùng vĩ của ngọn núi này, cảm giác Hoàng Sơn có cái gì đó, bất quá lúc này năm người bây giờ đã vào trong núi Hoàng sơn.

Hầu Phí đối với Hoàng Sơn vô cùng khinh thường, còn Khương Lập, Tả Hà, Hồng Vân rất thích cảnh sắc nơi này, Tần Vũ không phải tự nhiên mà tới Hoàng Sơn, mà là tại Đại Cầu có xuất hiện người không rõ vận mệnh một người trong đó hiện đang ẩn cư ở nơi này.

Hoàng Sơn, Thiên Đô Phong sâu một vạn thước dưới đất, có một tòa cung điện hùng vĩ ở tại đó, nếu có người Địa Cầu nào phát hiện nơi này, nhất định sẽ nghĩ là di tích tiền sư hoặc có thể nghĩ là di tích người ngoài hành tinh, trong cung điện thậm chí còn có một cái phi thuyền nhỏ, với rất nhiều khoáng thạch không tồn tại trên Địa Cầu, kể cả nguyên linh thạch mà người tu chân sử dụng.

Bàn Cổ, chính là tên giả của Cổ Bàn sư dụng, ngày hôm nay tại trung hoa lục địa có vô số thần thoại trong đó có truyền thuyết về người khai thiên lập địa, Cổ Bàn nghĩ tới mà buồn cười, sau khi cả một nền văn minh bị hủy diệt, người nguyên thủy từ từ mà tiến hóa ddeessn trình độ như bây giờ, Cổ Bàn đã ra tay giúp đỡ bọn họ ngăn cản một Thiên thạch rất lớn va chạm vào, cũng là cứu toàn bộ bọn họ, Cổ Bàn chỉ giờ hai tay lên đã đánh tan Thiên thạch đã được con người cho là Thần ” khai thiên lập địa” mà thần thoại đó vẫn lưu truyền tới nay.

cung điện này chính là nền văn minh lúc trước bị hủy diệt lưu lại, Cổ Bàn đã lưu lại ở đây rất lâu, cũng là ẩn cư ở đây tu luyện, Cổ Bàn tu luyện công pháp chính là tự mình may mắn nhất tên là Tử Hồng Tuyệt(ND: hem hiu là gì) , nhưng lại là một công pháp tu chân của một không gian khác so với hần, tốc độ tu luyện vô cùng chậm, hơn một ngàn năm tu luyện mà vẫn dừng lại ở mức không minh trung kỳ so với người tu chân, tại không gian này của hần tuyệt đối không thể tự biết chuyện này.

cảnh giới của Cổ Bàn tuy là vậy, nhưng trên thực tế lực công kích lại không thấp, công kích và phòng ngự đều có thể so sánh với Thiên tiên cấp một, tại không gian này của hắn có thể là một đại cao thủ trong những người tu chân.

sự tồn tại của Cổ Bàn quả thật Tần Sương cũng biết, nhưng sự tồn tại của Tần Sương thì Cổ Bàn lại không có biết, bất quá không có gì nếu Tần Sương nói ra tên giả mình đã từng dùng, Cổ Bàn nhất định là vô cùng giật mình, cái tên ” Hồng Quân”, thời kỳ viễn cổ Tần Sương đã từng sử dụng, tại Địa Cầu trong cả nên văn minh người tu chân xuất hiện, có thể nói chính là Tần Sương truyền xuống tới đây.

Cổ Bàn một mình tu luyện công pháp Tử Hồng Tuyệt, trong khi Tần Sương cũng tu luyện công pháp của chính mình. Công Pháp của Tần Sương không phải là ” Tinh Thần Biến” của Tần Vũ, cũng không có phải công pháp của Thần giới nơi hắn ở, mà là chính mình sáng tạo công pháp Hồng Quân Đạo, là sự kết hợp công pháp của Thần giới và công pháp của Tần Vũ, Tần Sương tự mình nghĩ ra công pháp này, tốc độ tu luyện cũng vô cùng chậm chạp, ngày hôm nay bản thân mới đạt cảnh giới hạ phẩm Thần nhân.

dựa theo lời Hồng Mông đã nói, công pháp tu luyện của tiểu Sương và Cổ Bàn đều có thể tiếp cận được Hồng Mông không gian, cũng có thể hiểu là hai người có thể trở thành người thứ tư nắm trong tay sáng tạo vũ trụ, Tần Vũ lần này tới Địa Cầu, quan trọng nhất là quan sát Cổ Bàn , mà Tần Sương hiện đang trong thời gian mấu chốt tiếp tục sáng tạo công pháp, vì vậy bọn họ không có tiện quấy rầy.

tại không gian con người có tất cả sáu người có vận mệnh không thể nắm bắt, mà trên Địa Cầu có tất cả ba người, mà một người đã phi thăng lên Tiên Ma Yêu giới, vị trí Địa Cầu cũng là thuộc không gian con người, cũng là một cái không gian bên dưới của Tiên Ma Yêu giới, mặt khác ba người thì đã có hai người phi thăng, còn lại một người, là tại trên tinh cầu khoa học kỹ thuật, trong sáu người ngoại trừ Tần Sương ra ,tất cả đều có một đặc điểm, toàn bộ đều là người tu chân thuộc tinh cầu khoa học kỹ thuật.

năm người Tần Vũ đều giống như con người bình thường, tới Thiên Đô Phong du lịch, Hầu Phí tay cầm máy quay phim đi lại không ngừng, chỉ cần Tử Hà cùng Hồng Vân muốn đi tới đâu, Hầu Phí trong tay cầm máy quay không có dừng lại, máy quay phim này chính là sản vật khoa học không lâu trước kia Hầu Phí mới học được, cái này có khả năng đem hình ảnh nào đó của Hầu Phí trên Địa Cầu mà lưu lại...đối với đồ vật này vô cùng hứng thú.

” Hầu tử, Lập nhi, các người tại đây chờ ta a, ta sẽ quay lại sau.” Tần Vũ không đợi mấy người Hầu Phí phản ứng, trực tiếp biến mất.

tạ cung điện dưới lòng đất, Cổ Bàn đang khoanh chân ngồi, công pháp tu chân tử Hồng Tuyệt rất đặc thù, trong khi tu luyện phải bình tâm tĩnh khí(DN: đại loại như tĩnh tâm), bất cứ tạp niệm gì đều có thể ảnh hưởng tới tiến bộ tu luyện, Tử Hồng Tuyệt tổng cộng có bốn tầng tất cả, Cổ Bàn hiện tại đã đạt tới tầng thứ ba, cùng với công pháp Tinh Thần Biến của Tần Vũ giống nhau, cũng là công pháp không có đầy đủ.

Tử Hồng Tuyệt tầng thứ hai có thể kết xuất nguyên anh, nguyên anh của Cổ Bàn so với nguyên anh của người tu chân bình thường có điểm bất đồng, tay phải giơ lên một nguyên anh nho nhỏ như cái la bàn, bên trong la bàn là một mảnh hỗn độn, cái gì cũng thấy mờ mờ, sau khi nguyên anh xuất hiện, cái la bàn này gần như một mực lằm trên tay Cổ Bàn, không có rời đi một lần nào.

Tần Vũ không có gây ra một chút tiếng động xuất hiện trước mặt Cổ Bàn, Tần Vũ vừa mới xuất hiện, Cổ Bàn con mắt đang khép cũng hé mở, bình tĩnh nhìn kỹ Tần Vũ.

”hảo, ánh mắt rất đặc biệt!” Tần Vũ thầm nghĩ, nhìn vào trong mắt Cổ Bàn không có tìm thấy một tia ba động nào, cũng không có cái gì là tức giận.

trong khi Cổ Bàn tu luyện, tâm thần tất cả đều dung nhập vào bên trong nguyên anh, mà ngay vừa rồi, một thoáng Tần Vũ xuất hiện, la bàn trong tay cũng chính là nguyên anh cũng có chút rung động, ngàn năm nay, Cổ Bàn cũng không có hiểu về la bàn, đây là lần đầu tiên nó rung động, về mặt Cổ Bàn cũng không có gì biến hóa, nhưng không hiểu sao trong lòng lại run sợ, Tần Vũ ... con mắt kia u sầu không có nhìn thấu, làm cho Cổ Bàn một cảm giác sợ hãi, nguyên anh trên tay là la bàn cũng chớp lên hạ xuống vài lần, bên trong la bàn hỗn độn càng thêm hỗn loạn.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Cổ Bàn, la bàn nguyên anh trong tay Cổ Bàn càng rung động mạnh hơn, rốt cục Cổ Bàn nhin không có được,... mở miệng nói:” xin hỏi tiên sinh đến có việc gì chỉ bảo.”

” Cổ Bàn, người tuy ẩn cư sa lánh đời, nhưng lại vẫn như trước chú ý đến thế gian, rất chi là tốt, đúng rồi ta gọi là Tần Vũ, thăm nghĩ muốn cùng người kết giao bằng hữu.” Tần Vũ cười cười, trên tay liền xuất hiện hai bình linh tửu mang từ tân thần giới đến, rót một ít vào chén thủy tinh đưa cho Cổ Bàn, với cảnh giới thấp như Cổ Bàn, cho dù là rượu bình thường tại Thần giới cũng không có khả năng, chỉ có thể nói hẳn rất là may mắn mới được uống.

” cảm ơn.” vừa uống cạn chén rượu, Cổ Bàn chỉ biết rượu này không phải là phàm vật, rượu quả thật có mùi thơm ngát, tựa như là do hấp thụ vô số linh khí mà thành, Cổ Bàn không thêm để ý đây là một chén rượu gì, nhận lấy rồi một hơi uống cạn.

” Rượu ngon!” Cổ Bàn nhẹ nhàng phun ra một ít rượu sau khi uống đã hóa thành linh khí, với rất nhiều linh khí, dĩ nhiên nguyên anh không có thể tiếp nhận hết được, chỉ có thể lãng phí linh khí mà phun ra.

” Tiền bối có thể nói ngài từ nơi nào tới không, Cổ Bàn tin tưởng, tiền bối không phải vì chuyện tặng chén rượu này mà tới.” sau khi uống cạn rượu Thần giới này, la bàn nguyên anh trên tay rung lên vài lần rồi cũng dần ổn định lại, Cổ Bàn mỉm cười nhìn Tần Vũ nói.

” Cổ Bàn, người là người duy nhất tại Địa Cầu có thể biết đến nền văn minh trước kia, không biết người có hay không nghe được cái tên Lôi Vệ?”

“... đại sư Lôi Vệ trước kia!” Cổ Bàn vẻ mặt rất cục không giữ được bình tĩnh, kinh ngạc kêu lên:” tiền bối ngày đã gặp qua Lôi đại sư?”

Lôi Vệ tại Địa Cầu thuộc nền văn minh trước kia...là một người được biết tới nhiều nhất, được vô số người tuổi trẻ ngưỡng mộ, kết hợp vũ trụ tự nghĩ ra công pháp tu chân, Cổ Bàn có thể có ngày hôm nay cũng bởi vì ngưỡng mộ Lôi Vệ, tại bên trong các vũ trụ xung quanh tìm kiếm công pháp tu chân, cuối cùng hẳn cũng ngẫu nhiên tìm kiếm được tử Hồng Tuyệt công pháp.

” ta chưa có thấy qua, bất quá, có thể hiểu công pháp của ta chính là Sư tôn Lôi Vệ truyền cho.” Tần Vũ sớm đã biết Lôi Vệ tại Địa Cầu thuộc nền văn minh vô cùng nổi danh, nhưng khi thấy phản ứng của Cổ Bàn không khỏi có chút thương cảm.

đúng như vậy, nhờ công pháp Tinh Thần Biến của Lôi Vệ mới giúp Tần Vũ có được thành tựu ngày hôm nay, không có Lôi Vệ, Tần Vũ cũng chỉ có thể là người thường có ngoại công mạnh nhất, tuy công pháp là của Lôi Vệ cấp Tần Vũ, nhưng Tần Vũ cũng không có được sự trợ giúp của Lôi Vệ.

” tiền bối, thật ngài là đệ tử của Lôi đại sư?” Cổ Bàn đột nhiên đứng dậy, trong mắt hiện lên một tia mong chờ:” tiền bối, Lôi đại sư bây giờ ở đâu?”

” người không cần gọi ta là tiền bối, người có thể trực tiếp gọi ta là Tần Vũ được rồi, Sư tôn người, đã đi đến một thế giới khác.” Tần Vũ nhẹ nhàng xoay người, thấp giọng nói.

” sau này, người có việc gì khó khăn, có thể tìm ta, ta có thể giúp người một lần, nhớ kỹ, chỉ có một lần, nếu như muốn ta giúp chỉ cần gọi tên ta tức khắc ta đến.” Tần Vũ biến mất tại bên trong cung điện, chỉ vang lại âm thanh.

” Vũ ca, làm cái gì mà phải đi?” Tần Vũ một lần nữa lại xuất hiện trước mặt bốn người, chung quanh du khách không có bất kỳ kẻ nào phát hiện đột nhiên có thêm một người.

” không có gì, chỉ tìm một người, một người mà sau này nói không chừng có thể đối với tiểu Sương trợ giúp không nhỏ.” Tần Vũ thần bí cười, phát tay một cái:” Hầu tử, Lập nhi, đi thôi, chúng ta tiếp tục thăm quan Hoàng sơn này cho tốt.”

5. Chương 5: Hồng Mông Không Gian Chấn Động.

” Phụ hoàng, người hãy giúp con lần này đi!”

” A, Tỉnh nhi, phụ hoàng hiểu được tâm ý người, đi xuống hạ giới giải bớt tâm tư cũng tốt, bất quá phải nhớ kỹ sớm mà chỗ về!” Lâm Mông vũ trụ, Đông cực Thánh hoàng ” Hoàng Phủ Ngự” có chút lắc đầu nói, lăm tay vung lên, một cái thông đạo không gian xuất hiện ngoài điện Thánh hoàng,

” cảm ơn phụ hoàng, làm phiền người đem việc nữ nhi rời đi nói cho mẫu thân hay, nữ nhi đi trước đây!” Hoàng Phủ Tỉnh nhìn Hoàng Phủ Ngự một lúc lâu, sau đó đi vào không gian thông đạo, biến mất tại Thần giới.

không gian thông đạo này thông tới nơi cũng chính là không gian Tần Vũ phi thăng - Tiên Ma Yêu giới.

tại con người giới, Địa Cầu, Hầu Phí trên đường đi vô cùng ồn ào, năm người Tần Vũ mới từ Hoàng Sơn rời đi.

” đại ca, ta cuối cùng hiểu được Địa Cầu của con người giới vô cùng cổ quái, người xem,tóc màu vàng, mắt màu xanh, người thế này có thể nào giống yêu thú a.” năm người ngồi trên máy bay mà đi, tốc độ bay của máy bay thật sự làm Hầu Phí bức không chịu được, lại chỉ vào một người ngoại quốc nhìn về phía Tần Vũ nói.

” Phí Phí, không gian này không phải tầm thường, từ từ rồi người sẽ hiểu.” Tần Vũ nhắm mắt lại , tựa vào thành ghế, bật cười nói.

thiệt là, nếu chúng ta tự bay cũng là nháy mắt đã tới, lại còn muốn ngồi cái máy bay này.” Hầu phí tiếp tục nói nhảm,nhìn Tần Vũ không có ý muốn nói chuyện với hắn, lại cùng hai lão bà nghiên cứu các tác phẩm nhiếp ảnh .

” Vũ ca, người có... hay không cảm giác được tiểu Sương có chút thay đổi?” Khương Lập khẩn trương nắm tay Tần Vũ nói, ngay vừa rồi Khương Lập cảm giác được ba động trong khi Tần Sương đang tu luyện.

” Lập nhi, không cần lo lắng, con đường của tiểu Sương không có giống chúng ta, hắn có con đường của mình phải đi, yên tâm, lần này tiểu Sương không có việc gì đâu.”

núi Côn Lôn, Ngọc Hư Phong, là địa phương vô cùng đẹp và đầy sắc thái thần thoại của trung Quốc, một toàn mê trận ngăn cách tiểu phòng với thế giới, Tần Sương lặn lặn nhìn chăm chăm một khối Cẩm Trù, khối Cẩm Trù này chính là Tần Sương tự mình sử dụng công pháp ” Hồng Quân Đạo” cùng với máu của chính mình luyện chế mà thành, cũng chính là kiện Cực phẩm tiên khí, cái tiên khí này trên Địa Cầu đích thực là rất nổi danh, nói có tên gọi là ” Phong Thần Bảng.”

Hồng Quân đạo nhân , chính là Tần Sương tại Địa Cầu sử dụng công pháp của mình lấy tên giả, thời kỳ viễn cổ, vừa mới bước chân tới Địa Cầu thì cũng là lúc nền văn minh này sắp gặp đại họa va chạm với thiên thạch, Bàn Cổ là người duy nhất lưu lại của nền văn minh trước, đã sử dụng tới pháp lực của mình vì Địa Cầu mà giải quyết đại họa này, Tần Sương sau này tại Địa Cầu thời viễn cổ xuất hiện với cái tên giả Hồng Quân, truyền thụ công pháp tu chân cho mấy người.

Cổ Bàn sau khi cứu con người Địa Cầu, liền ẩn nhập vào lòng đất, làm cho người Địa Cầu thời viễn cổ nghĩ rằng Cổ Bàn đã vì Địa Cầu mà chết, vì tưởng nhớ tới Cổ Bàn mà lưu lại cái tên Bàn Cổ tới tận sau này, chính là truyền thuyết Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Phong Thần Bảng chính là do Tần Sương tự luyện chế, nhưng ngay cả Tần Sương cũng... không có nhận biết có phải là Tiên khí hay không, sau khi luyện chế thành công Phong Thần Bảng, Tần Sương liền biết được công năng của nó, Phong Thần Bảng có công năng ” Tỏa nạc chân linh”, thậm chí Tần Sương còn cảm giác được, cho dù là chân linh của Thần nhân, Phong Thần Bảng cũng đều có thể nuốt, chính vì vậy... kiện tiên khí này mới có tên là Phong Thần Bảng.

người tu chân cùng tiên nhân không có chân linh, trên danh nghĩa nếu đứng trước mặt Phong Thần Bảng, thì quả thật nguyên thân cũng có thể chuyển hóa thành chân linh tiến nhập vào trong Bảng, về điểm này, Tần Sương lại Địa Cầu, Trung Quốc đã thử nghiệm thành công.

Tần Sương còn không biết là cha mẹ mình đã tới Địa Cầu, lúc này đang khổ sở suy nghĩ về những biến hóa của Phong Thần Bảng, Phong Thần Bảng tất nhiên là đã bắt nuốt rất nhiều chân linh của con người Địa Cầu, đám chân linh này sau khi tiến vào trong Bảng liền biến mất không dấu vết,cứ như thế ở tịa trong Bảng, bây giờ, đám chân linh này lại có rung động, như kiểu là cá lớn nuốt chửng cá bé.

suy nghĩ không rõ về sự biến hóa của Phong Thần Bảng, Tần Sương bèn thu hồi Phong Thần Bảng, rời khỏi căn phòng nhỏ.

Phong Vân tửu lâu tại Thành đô, Tần Sương rất thích rượu Kê Vĩ do Sư Lý Vân làm, cứ cách vài ngày liền tới uống một lần, đối với nơi này Tần Sương cũng là một khách quen.

” tiểu Sương ca đã tới, hai ngày nay lão bản nương rất là nhớ tới tiểu Sương ca, như thế nào mà lại không có tới vậy.” sau khi Tần Sương tới, Lý Vân không đợi Tần Sương yêu cầu, chính mình tự tác đặt một cái chén...và bình rượu Kê Vĩ.

” tiểu Vân, không nhẽ ngươi muốn nói cho lão bản nương của các người là ta đã tới đây.” Tần Sương cầm lấy ly rượu từ Lý Vân, hảo, rượu ngon, hưng phấn uống một ngụm rượu, sau đó hưởng thụ mùi vị độc đáo trong rượu.

bây giờ đã là và buổi tối, tửu lâu quả thật cũng không ít người, tất cả đều là tới xem Áo Vận hội trên Ti vi, không ngừng bàn tán về nó.

” tiểu Sương ca, con mắt ngươi cũng không nên vậy a, không lên nhìn cao quá, ngươi cũng không lên cự tuyệt lão bản nương ta theo đuổi ngươi a, lão bản nương của chúng ta có cái gì là không tốt, ngươi sao lại không có chú ý tới nàng ?” Lý Vân pha thêm một chén rượu, đối lấy chén rượu không của Tần Vũ, cười a a nói.

” Ai, ngươi không có hiểu rồi.” Tần Sương uống thêm chén rượu Kê Vĩ này, không cần tiền, xoay người rời khỏi tửu lâu.

ra khỏi cửa, Tần Sương có chút cuống cuống, diện mạo của Tần Sương chính là kế thừa từ những ưu điểm của hai người Tần Vũ cùng Khương Lập, bề ngoài khí suất, cao nhã, hấp dẫn tới không ít nữ nhân, nhưng Tần Sương không thể nhìn nữ nhân đó nói:” ta quả thật tuổi tác có khả năng là lão tổ tông của các người, hay chính là thần thoại trong truyền thuyết Hồng Quân chính là ta.

lúc trước rời khỏi Phiêu Tuyết thành tới hạ giới, nguyên nhân của Tần Sương quả thật là từ đại ca Tần Tư, mặc kệ là người hầu hay thần nhân bên ngoài Phiêu Tuyết thành, ngoài mặt tuy đối với Tần Sương rất tôn kính, nhưng chính Tần Sương cũng biết, bọn họ tôn kính chính là bởi vì minh có cha là Tần Vũ, những người này nhìn hắn không có giống như nhìn đại ca Tần Tư, trong mắt họ nhìn về đại ca Tần Tư, quả thật không có mang theo sự tôn kính khi nhìn hắn.

Tần Sương từ nhỏ đã không có thiên phú như Tần tư, mọi người đều cho rằng Tần Tư tương lai sẽ giống như Tần Vũ, ngoại trừ cha mẹ ra, không có một người thật tình quan tâm tới hắn, ngày cả những người hiền lành như ông nội, Khương Lan cũng là đối với Tần tư yêu quý hơn, kinh nghiệm từ nhỏ đã giúp Tần Sương âm thầm thề, nhất định tự dựa vào chính mình trở thành mạnh hơn cả đại ca Tần tư, để chứng minh với mọi người Tần Sương ta cũng là nhi tử đáng hãnh diện của cha(Tần Vũ).

rời khỏi Phiêu Tuyết thành Tần Sương thầm tự hỏi về hành động sau này, Tần Sương không có đi tới không gian trước kia của Tần Vũ, mà là thỉnh cầu một người tại Phiêu Tuyết thành đối với hắn rất tốt chính là Tả Thu Lâm Thần vương, mở một không gian thông đạo tới không gian con người giới, cứ như vậy rời khỏi Thần giới, đi tới Địa Cầu.

Tần Sương đã từng chứng kiến cả một nền văn minh trước kia của Địa Cầu bị hủy diệt, đám người phạm này Tần Sương trong lòng không có làm được cái gì, chỉ có thể nhìn con người vì chính vận mệnh của mình mà khổ sở giãy dụa, sử dụng khoa học hỗ trợ vận mệnh, con người tu chân tại nền văn minh cũng là vì gia hương mà liều mạng cố gắng, mặc dù cuối cùng đều không có thành công, nhưng cũng cho Tần Sương cảm xúc rất lớn, cảm xúc này, chính là động lực giúp Tần Sương sau khi vượt qua Thần kiếp sáng tọa cho chính mình công pháp tu luyện ” Hồng Quân Đạo”, công pháp này chính Tần Sương cũng không biết tương lai ra sao.

tu luyện Hồng Quân Đạo Tần Sương từ bỏ công pháp tu luyện trước kia, ngàn ngàn năm tới nay Tần Sương vẫn ở tiền kỳ tầng thứ nhất của Hồng Quân Đạo, mặc dù không có tiến triển, nhưng không có nghĩ, Tần Sương đối với công pháp Hồng Quân Đạo vô cùng tin tưởng, vẫn kiên trì không có ngừng tu luyện.

” đại ca, tiểu Sương uống rượu gì vậy? hay là chúng ta cũng tới uống thử ah?” đang đứng tại gần cửa sổ của phòng trọ, Hầu Phí quay lại nhìn Tần Vũ nói.

” đó là một loại rượu bình thường của con người, nếu người muốn uống, thì tại Thường Hại loại rượu này còn nhiều mà.”

Hầu Phí ngưỡng đầu khỏi cửa sổ nhìn xuống dưới, tuy nói là đi uống rượu, nhưng quả thật là Hầu Phí muốn làm cho Tần Sương một cái bất ngờ, nếu thật sự để hắn đi tới tử lâu ồn ào kia uống rượu, còn không bằng để cho hắn cùng Hắc Vũ đánh nhau một trận còn tốt hơn.

” Phí Phí, ngày mai ta mang bọn người tới một nơi, nơi này cảnh sắc rất chi là đẹp.” Tần Vũ cười cười, uống hết chén rượu mang từ Thần giới tới, con mắt nhắm lại suy nghĩ về Phong Thần bảng của Tần Sương.

Phong Thần bảng đến cả Tần Vũ cũng không có nhìn thấu, bất quá nó không phải là loại bình thường, hơn nữa còn là do Tần Sương dùng máu để luyện chế, ít nhất cũng là cực phẩm tiên khí, chân linh trong Phong Thần Bảng ba động Tần Vũ có thể cảm giác dc rõ ràng, chân linh này có thể là có tanh mạng, còn về phần tựa sao lại có việc đánh nhau, Tần Vũ cũng không có hiểu được, tuy không có nghĩ tiếp, nhưng Tần Vũ biết cái tiên khí này tuyệt đối không phải là kiện tiên khí bình thường.

” thú vị a, cái tiên khí này của tiểu Sương cũng không có đơn giản a.” Tần Vũ có chút cười thầm, nhưng thần thức lại bay tới một nơi rất xa Địa Cầu có một người, trên cái tinh cầu.

” Tam đệ, đi theo ta một chuyến.” Tần Vũ đột nhiên nhận được truyền âm của Hồng Mông, cái này chính là lần đầu tiên Hồng Mông truyền âm tới Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc, không có tình huống đặc thù, tất nhiên Hồng Mông sẽ không tìm Tần Vũ, sau khi nói với bọn Hầu Phí, Lập nhi, Tần Vũ liền quay lại tử trụ, tiến vào Hồng Mông không gian.

” đại ca, nhị ca, xảy ra chuyện gì?” Tần Vũ tới đó, Lâm Mông cũng vừa mới tới.

” các người nhìn coi!” Tần Vũ đi tới, Hồng Mông trực tiếp phát ra lá quế diệp, lá cây nhanh chóng biến to, một cảnh tượng xuất hiện trong lá cây.

” Thạch Thiên...” thanh âm Tần Vũ kinh hô bất lên.

bên trong lá cây là một người đang khoanh chân, cũng chính là nhị đồ đệ Tần Thạch ngày trước, Tần Thạch hiện đang tại Tử Huyền phủ tu luyện, Tần Thạch này tu luyện tốc độ so với Tần Vũ vô cùng chậm, so với tất cả Tần gia đệ tử thì cũng kém chút, một điểm cũng không có giống đồ đệ của Tần Vũ, mấy trăm ngàn năm trước, Tần Thạch này đạt tới Hắc Động kỳ, mà Hắc Động của hắn cũng không có tiếp cận Hồng Mông không gian, Tần Vũ cũng từng kiểm tra qua sự tu luyện của Tần Thạch, cũng không có phát hiện ra vấn đề gì, mà bây giờ, Tần Thạch này đã đến Hắc Động hậu kỳ, Hắc Động trong đan điền không ngừng xoay tròn chớp lên, trong Hồng Mông không gian cũng có một nơi chớp lên như vậy.

” Tam đệ, ta vốn nghĩ rằng chỉ có người với công pháp Tinh Thần Biến mới có thể thông tới Hồng Mông không gian, không có nghĩ rằng người đồ đệ này cũng có thể tới Hồng Mông không gian.” Hồng Mông chỉ vào hiện tượng của Tần Thạch nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ lập tức hiểu được ý tứ của đại ca Hồng Mông:” đại ca, ý tứ này của người, có phải Tần Thạch có khả năng trở thành người thứ tư nắm trong tay sáng tạo vũ trụ?”

” bây giờ mà nghĩ, Tần Thạch này quả thật là... một người có hy vọng, lúc trước khi Hắc Động của người hình thành, Hồng Mông không gian cũng có một chỗ chớp lên như thế này.” Lâm Mông gật đầu nói tiếp.

xem ra, vũ trụ thứ tư này, cũng có thể chính là Tần Mông vũ trụ tiếp, chúng ta chờ một thời gian a, phỏng chừng không quá vài ngày, Hắc Động này của Tần Thạch có thể thông tới Hồng Mông không gian.” Hồng Mông cười cười, ý bảo Tần Vũ ngồi xuống, cùng nhau chứng kiến, tiếp một người thành công thông tới Hồng Mông không gian.

” đại ca nói không sai, đúng rồi, Tần Thạch này tuy tu luyện chậm, nhưng hắn có đầy đủ công pháp, Tam đệ lực trước cùng với nửa bộ công pháp còn có thể thành công, Tần Thạch này hắn là có thể thành công, nói không chừng, Vũ trụ thứ tư này cũng là Tần Mông vũ trụ a.” Lâm Mông nhìn Tần Vũ cười nói.

” cũng không thể hoàn toàn các định được, chỉ có thể nói Tần Thạch quả thật là người có hy vọng lớn nhất, phải biết rằng, ngay cả thông tới Hồng Mông không gian còn không được, phải có khả năng sáng tạo ra một không gian mới, Tần Thạch này tu luyện quá chậm, cùng với hắn còn có mấy người có hy vọng.” Hồng Mông cười nhìn Tần Vũ, lại nói tiếp:’ tỷ như tam đệ đã thấy qua người tu chân tại Địa Cầu là CỔ Bàn, nguyên anh la bàn của hắn cũng rất có hy vọng thông tới được Hồng Mông không gian.”

” ý tứ của đại ca là, bọn họ có thể...khai sáng vũ trụ, tại Hồng Mông Kim Bồng này là người thứ tư chương không giả, trước tiên còn phụ thuộc vào chính họ.” Tần Vũ gật đầu hiểu ra.

” không sai, ý tứ của ta chính là như vậy.” Hồng Mông gật đầu.

6. Chương 6: Hầu Phí Nhận Đồ Đệ.

“A a, tam đệ, chúng ta có nên hay không cho đồ đệ này của ngươi một hình thức hoan nghênh.” Lâm Mông a a cười, hình thức hoan nghênh của Lâm Mông, cũng chính là trước đây sau khi Tần Vũ thông tới Hồng Mông không gian, Hồng Mông cùng Lâm Mông hai người nói ” tiểu hũ, mau mau tu luyện, chúng ta chờ ngươi” đến nay còn lưu truyền tại Tiên Ma Yêu giới.

” như vậy, không có cần tới đâu, bất quá không thể không nghĩ, tam đệ, ta hy vọng ngươi có thể trợ giúp hắn một chút, dù sao có thể thông tới Hồng Mông không gian quả thật có rất ít người a.” Hồng Mông nhìn Tần Vũ, có chút cười nói.

” đại ca, ta hiểu được mà, bất luận là ai, ta đều sẽ không ngăn trở hắn trở thành người thứ tư nắm trong tay sáng tạo vũ trụ.” ý tứ của Hồng Mông Tần Vũ hiểu được, trong nội tâm Tần Vũ phi thường hy vọng Tần Sương có thể trở thành người thứ tư tại Hồng Mông Kim Bồng, nhưng mà bây giờ Tần Sương còn không có một chút dấu hiệu tiếp nhận Hồng Mông không gian, Tần Vũ cũng không có khả năng cưỡng cầu.

một thang sau, cái Hắc Động của Tần Thạch Thiên rốt cục đã thôn tới được Hồng Mông không gian, tựa một nơi của Hồng Mông không gian lập tức xuất hiện một cái khe hở, vô số Hồng Mông linh khí không ngừng dung nhập vào trong Hắc Động.

Tử Huyền Phủ, Tần Thạch Thiên rốt cục mở to mắt thở ra một hơi thật dài, đúng như sư tôn Tần Vũ đã nói, Hắc Động tại đan điền rốt cục cũng xuất hiện một cái hồ không gian, Tần Thạch Thiên trong lòng phi thường kinh hãi, Tần Vũ đã từng cùng hắn nói qua, có thể xuất hiện hồ không gian chính là một người có công pháp Tinh Thần Biến, cái mấu chốt là có khả năng làm hồ không gian xuất hiện, cũng nói với mình, Tần Thạch Thiên có hy vọng đạt tới thành quả như Tần Vũ.

Tần Vũ cùng hai vị huynh trưởng, sau khi xem xong cái việc khó gặp này của Hồng Mông không gian, liền về tới tân vũ trụ, cũng nói cho Tần Thạch Thiên này phần còn lại của công pháp Tinh Thần Biến, sau đó mới quay lại Địa Cầu.

” đại ca, người nói tiểu tử Thạch Thiên này cũng có thể làm xuất hiện hồ không gian sao?” Hầu Phí đôi mắt hỏa hồng mở to, trên Địa Cầu, trong khi cùng với người phàm, con mắt màu trắng đen của Hầu Phí, cùng người Trung Quốc giống nhau.

” không sai, đúng như vậy, chính là Thạch Thiên, tất cả đều không có sai.” Tần Vũ một lần nữa lại thay đổi trang phục người tây, sau khi quay lại nhìn về phía mấy người Lập nhi, Hầu Phí nói:” lần trước đã nói sẽ mang các ngươi đi tới một nơi, chỉ vì sự việc Hồng Mông không gian mà chậm trễ, bây giờ chúng ta đi thôi.”

Địa Tiên Tinh, sau khi chịu thần kiếp, Tần Sương bèn lưu lại cho người tu chân đại bộ phận của nơi này, cấp cho mấy người một nơi tu chân an tĩnh và im lặng.

Địa Tiên Tinh chỉ là một khối đại lục, từ nam tới bắc chia làm bốn khối, phân biệt là Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiên Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Cầu Lô Châu, trong đó phía tây chủ yếu là đệ tử phạt

môn tu luyện công pháp Phật tông tu chân của nền văn minh Địa Cầu lưu lại, Địa Tiên Tinh được người tu chân xưng là ” địa tiên giới”(tiên giới dưới mặt đất).

Đông Thắng Thần Châu một bộ phận chính là Địa Cầu - Trung Quốc của con người kéo dài từ thời cổ đại, hiện tại là đế quốc nhà Đường, năm người trực tiếp thuần di tới thành Trường An của Đường đế quốc, trang phục của mấy người lập tức hấp dẫn tới rất nhiều người xem.

“đại ca, ta có thể thay đổi trang phục nơi này ah?” Hậu Phí nhìn con người nơi này, quần áo so với Tử Huyền Tinh không có khác nhau lắm, đã sớm không quen với quần áo của người Địa Cầu, không đợi Tần Vũ đáp ứng đã mặc ngay vào bộ hồng bào quen thuộc trước kia.

” Vũ ca, nơi này là địa phương nào?” ba nữ nhân Khương Lập cũng trong nháy mắt thay đổi quần áo, Khương Lập con mắt đảo qua, nghi hoặc hỏi.

nơi này chính là Địa Tiên giới, có thể coi như một mặt của Địa Cầu a, không có khoa học như Địa Cầu, đại bộ phận người tu chân của Địa Cầu đều tập trung ở chỗ này.” Tần Vũ cười khổ nói, cũng theo sau thay đổi một bộ màu đen ngày trước, quần áo quả là một vấn đề lớn, là việc trước tiên hần tới đây.

” nơi này, chính là nơi người Địa Cầu tu chân phi thăng ” Địa Tiên giới: a, ta xem không có giống a, bọn họ là phi lên Tiên Ma Yêu giới, nơi này có thể so với con người giới a?” Tử Hà tại Địa Cầu biết không ít, nhìn Địa Tiên giới cũng có chút hiểu biết.

Địa Cầu quả thật con người tu chân mới xuất hiện mấy ngàn năm, vì vậy có thể phi thăng, là bọn họ đạt tới Nguyên Anh kỳ tất nhiên tới nơi này tu luyện, nơi này hoàn cảnh so với Địa Cầu tốt hơn một chút.” Tần Vũ cùng bốn người đi vào tử lâu, vừa đi vừa giải thích cho Tử Hà.

” Vũ ca, chúng ta tại sao lại tới nơi này vậy?” năm người cùng ngồi xuống cái bàn, Khương Lập trước tiên nói.

” nơi này chính là có người tu chân cùng đạo pháp, có rất nhiều người là được tiểu Sương truyền cho, chúng ta tới nơi này xem thử coi có thu hoạch(kỳ tích) được gì không.

” chính là do tiểu Sương truyền cho, như thế nào có thể như vậy a, tiểu Sương là sư phụ không giỏi a.” Hậu Phí nghe được người tu chân là do được Tần Sương truyền cho, lập tức chấn kinh, nhưng sau đó cẩn thận quan sát người tu chân của tinh cầu này, lại có chút buồn lòng, mấy người này, tu vị cao nhất cũng chỉ là nhất kiếp tán tiên, ngay cả Đại Thành kỳ cũng chưa có đạt tới.

” Địa Cầu cùng nơi này đều thiếu thốn “nguyên linh thạch”, mấy ngàn năm phát triển được như vậy, coi như là tốt rồi, không kém lắm, Phí Phí người dạy đồ đệ phỏng chừng còn không bằng tiểu Sương a!”

Khương Lập vui vẻ, mỉm cười nhìn Hậu Phí nói, tình mẫu tử vĩ đại, cho dù là Hậu Phí, Khương Lập cũng không muốn hừm nói nhĩ tử mình không giỏi(bất hảo).

“cái đó là ta không có tìm được hảo đồ đệ.” Hậu Phí một bên cái cổ, thanh âm nhỏ dần xuống, dạy đồ đệ, về mặt này Hậu Phí không có giỏi.

Địa Tiên giới của người tu chân sinh sống lắm ở trên không trung đảo tự có ba mươi ba môn phái, đạo tự này cũng là Tần Sương trước kia luyện chế ra, đem người tu chân cùng con người tách ra, người tu chân tị Địa Cầu tới Địa Tiên giới môn phái phân chia không có nhiều, đại bộ phận đều đầu nhập vào ba mươi ba môn phái thuộc thiên đình quản lý, Tần Sương khi dùng tên giả là Hồng Quân đã thi nhận mấy người đồ đệ nhưng lại không có ở thiên đình quản lý.

Nguyên Thủy Thiên tôn, Thông Thiên giáo chủ, Thái thượng lão quân ba người tại Tiên giới là Đạo giáo tổ sư, cũng chính là một trong những người được Tần Sương thu nhận làm đồ đệ, ba người này hiện tại đều là nhất kiếp tán tiên, thuộc loại cao thủ trên thiên đình.

“ Phí Phí, nơi này có người có thể trở thành đồ đệ của ngươi, không biết ngươi có nguyện ý hay không thu hần!” Tần Vũ tới nơi này trong đó nguyên nhân là một người là thượng cấp thần thú cùng Hậu Phí có hữu duyên, nếu có thể làm môn hạ của Hậu Phí cũng là không sai, quả đúng là đại sự.

“ ta tuyển đồ đệ rất là nghiêm khắc, đại ca không cần để ý tới việc này của ta.” Hậu Phí nghe được Tần Vũ cấp cho hần một đồ đệ, cúi đầu nói:” thu đồ đệ, Hậu Phí ta khả năng là không có nhà rồi như vậy.”

“ ha ha , Phí Phí đừng nóng vội cự tuyệt ngay, coi rồi hãy nói.”

Đông Thắng Thần Châu – Hoa Quả Sơn, mỹ hầu vương Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không, hơn một ngàn ...năm trước bạo vệ Đường Tăng đi lấy kinh, được Phật Tổ Như Lai phong làm “ đầu chiến thắng phật”, Tôn Ngộ Không không có quen với không khí Phật giới, vì vậy quay lại Hoa Quả Sơn làm Sơn Đại Vương.

Tôn Ngộ Không bản thể là Thông Linh Thạch Hầu, một loại được sự giúp đỡ của đá mà sinh ra thượng cấp thần thú, sau hai ngàn năm tu luyện đã đạt Không Minh tiền kỳ, trên mặt đất tiên giới tu luyện cũng được coi là đại cao thủ, từ khi đạt Kim Đan Kỳ có được truyền thừa ký ức, Tôn Ngộ Không chỉ biết là mình không phải không có cha mẹ, chỉ là không biết cha mẹ ở nơi nào.

Thay đổi quần áo, Tồn Vũ cùng bốn người thuần di tới Hoa Quả Sơn, Địa Tiên giới quả thật cảnh vật so với trên Địa Cầu còn đẹp hơn nhiều, ngay cả Hoa Quả Sơn so với Tử Huyền Tinh cũng không kém bao nhiêu, Tử Hà cùng Hồng Vân kinh hãi mắt nhìn khắp ngọn núi rất chi là nhiều hầu tử.

“ tiểu Hoàng ngư, đại ca đem người tới thu đồ đệ a, hi hi...” Hồng Vân che miệng cười trộm, tới nơi này, quả thật còn không biết dụng ý của Tồn Vũ.

“ đại ca...” Hầu Phí vẽ mặt đau khổ quay lại nhìn Tồn Vũ, Tồn Vũ một khi hạ quyết định, không có ai có khả năng cản trở, xem ra, hôm nay thật sự là đi coi tiểu hầu tử rồi.

“ đừng nóng vội, người coi trước sau đó quyết định có muốn hay không tên đồ đệ này.” Tồn Vũ cười a a đi trước lên Hoa Quả Sơn.

“ đánh chết ta cũng không nên, cái tên đồ đệ này.” Hầu Phí đang bị Tử Hà kéo lên Hoa Quả Sơn.

“ Đại Vương, có khách tới thăm.”

Tôn Ngộ Không ngồi ở ghế đá uống rượu, uống một ngụm, hàm hồ nói:” là ai? Không thấy bốn Đại vương hôm nay không tiếp khách sao.”

Hầu Phí còn chưa có lên tới núi, nghe được Tôn Ngộ Không nói khi không biến mất, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không, vung tay cho hắn một quyền, trực tiếp đem Tôn Ngộ Không đánh ra thật xa.

“ tiểu tử không biết tốt xấu, bốn Hầu gia còn chưa có hứng thu người làm đồ đệ, đã có thể làm Hầu gia ta phải tới.”

Khương Lập, Tử Hà, Hồng Vân ba người che miệng cười không ngừng, Hầu Phí vừa rồi còn nói không nên, không muốn làm sư tôn tiểu tử này.

Tôn Ngộ Không bị một quyền này quả thật có chút choáng váng, phản ứng nhanh, lôi ra Kim Cô Bổng quay về phía Hầu Phí vọt đi, một bổng mạnh đánh tới trên đầu Hầu Phí, Tôn Ngộ Không bị lực đạo phản chấn, hổ khẩu tê dại, kinh ngạc đứng nhìn Hầu Phí, vẽ mặt Hầu Phí một điểm biến hóa cũng không có, vẫn như cũ cảm tức nhìn hắn.

“ Tôn Ngộ Không, không được vô lễ, hắn là người sau này người bái làm sư tôn.” Tồn Vũ đưa tay ra, than thủ xuất một chút, Tôn Ngộ Không toàn thân không thể động đậy, hoảng sợ vì đột nhiên xuất hiện mấy người, Tôn Ngộ Không không có giống những người tu chân khác, thông qua truyền thừa ký ức hiểu được chỉ có tiên nhân tứ kiếp trở lên mới có thể thuần di, Địa Tiên giới quả thật là không có cao thủ như vậy.

“ các người là ai? Tìm lão tôn có việc gì?” Tôn Ngộ Không không phải ngốc, trước mắt mấy người không có một người nào hắn có khả năng đánh lại, vì vậy cũng không có giãy dụa.

“ người không có nghe qua đại ca ta vừa nói sao, chúng ta chính là vội tới đây đem cho người một sư tôn.” Hồng Vân mỉm cười nháy mắt Tôn Ngộ Không nói, Tôn Ngộ Không cùng Hầu Phí tính tình giống nhau, quả thật là nhân tuyển để Hầu Phí thu làm đồ đệ.

“ lão tôn ta có sư phụ rồi không cần, cảm ơn mấy vị, các người có thể đi được rồi.”

Trong mắt Hầu Phí hiện ra tia hồng quang, trên người đột nhiên phát ra một cỗ uy nghiêm, áp bức làm Tôn Ngộ Không mồ hôi chảy thành ròng, cuồng nộ hét lên:”Nha nha, người lại còn không muốn làm đồ đệ Hầu gian, tiểu tử người có biết có bao nhiêu người muốn làm đồ đệ của ta, Hầu gia ta nói một tiếng, cả Thần... sẽ có hàng hà người đến bái sư.” Hầu Phí liền ngậm miệng, không có nói tên của Thần giới.

“ đó là người khác, lão tôn ta không có thích, có thể buông...tha ta.”

“ hảo, tiểu tử ngươi tốt, Hưu gia ta hôm nay nhất định thu ngươi làm đồ đệ, ngươi...sư phụ ngươi là ai, Hưu gia ta một bồng đập hẳn.” Hưu Phí thu hồi áp lực, giận dữ nhìn Tôn Ngộ Không nói.

Tôn Ngộ Không chưa bao giờ có cảm giác vô lực như hôm nay, cho dù lúc trước đại náo thiên cung, đối mặt Phật Tổ Như Lai cũng không có sợ hãi như hôm nay đối mặt mấy người này, nhất là Hưu Phí, trong lòng càng cảm thấy sợ hãi, Tôn Ngộ Không không có biết, cùng là Hưu tộc Thân thú, đối với siêu cấp Thần thú như Hưu Phí, quả thật đến hơi thở của Thần thú trời sanh đã sợ hãi là bản năng của hắn.

“ nhanh nói cho Hưu gia ta, sư phụ ngươi là ai, hẳn lợi hại như nào, còn có thể lợi hại hơn ta, tức chết ta mất, ngươi cái tên tiểu tử không biết xấu tốt.” Hưu Phí tức loạn lên, bất quá không có động thủ, nếu thật sự phát ra lửa giận, dưới một bồng cả cái Địa Tiên tinh này nát bấy.

“ Tôn Ngộ Không, ngươi có muốn biết hay không cha mẹ ngươi là ai? Nếu muốn biết thì phải bái ông ta làm thầy, sau này nhất định có cơ hội nhìn thấy thân phụ mẫu của ngươi.” Tần Vũ cười truyền âm nói với Tôn Ngộ Không.

“ ngươi nói có thật không?” Tôn Ngộ Không kêu lên sợ hãi, không biết cha mẹ, chính là điều tiêc lớn nhất trong lòng Tôn Ngộ Không, quay lại nhìn Hưu Phí nửa ngày, đột nhiên nói: ta trước đi bầm báo với sư phụ, trở lại mới quyết định có hay không bái ngươi làm thầy.”

7. Chương 7: Hồng Quân Hành Phủ

Sư phụ của Tôn Ngộ Không là Bồ Đề lão tổ, tốc độ tu luyện cực nhanh, bất quá tại Tôn Ngộ Không tính tình náo nhiệt (phá phách), cũng đại náo thiên đình, sau đó bị Như Lai dùng năm ngón tay phong ấn dưới chân núi năm trăm năm,sau đó phò trợ Đường Tăng sang Tây thiên thỉnh kinh...

đợi cho Tôn Ngộ Không thật sự xuống nước đáp ứng, Hưu Phí lúc này mới nghĩ ra, đã chúng kế của đại ca, tên đồ đệ này hẳn áp bức thu hạ, bây giờ nghĩ lại cũng không có biện pháp quay lại.

mang đi Tôn Ngộ Không, bọn người Tần Vũ không có quay lại Địa Cầu, trực tiếp đi tới Tiên Ma Yêu giới, ở nơi này, Hưu Phí có thể truyền cho Tôn Ngộ Không ” Kinh Thiên Nhất Côn”, Tần Vũ cùng Lập Nhi tại Tiên Ma Yêu giới đi thăm quan, chuyên môn ngắm các cảnh tượng xinh đẹp.

Địa Cầu - Trung Quốc- Thành Đô, tại Phong Vân tử lâu, Tần Sương mỗi lần tới đều là khi lão bản nướng nơi này không có mặt, hơn nữa là sau khi uống hai chén Kê Vĩ tửu do Lý Vân điều chế lập tức rời đi, hôm nay vận khí không được tốt, còn chưa có uống hết chén thứ hai, hai người con gái đã đi tới.

” cho ta bai chén rượu giống như của vị tiên sinh này.” âm thanh thuần khiết, Tả Tư Doanh mười chín tuổi,là một tân sinh của Lý Côn đại học thuộc Thành Đô, đồng thời cùng với nàng chính là bạn cùng phòng Hoàng Lệ, nói chuyện chính là Tả Tư Doanh.

” tiểu thư? sao lại ba chén?” Lý Vân thấy các nàng chỉ có hai người, nghi hoặc hỏi.

” đúng vậy, ba chén, mời vị tiên sinh này một chén, ta mời khách.” Tả Tư Doanh mặc áo màu tím, hai chân nhỏ nhỏ, vóc dáng nhìn rất đẹp, có thể coi là một hoa khôi,

” Ok!” Lý Vân đáp ứng rất nhanh đi điều chế rượu, khéo mắt thỉnh thoảng lại hướng Tần Vũ cười khổ âm thầm nói:” thật là, hai người các ngươi, đáng tiếc a ” hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình.”

Lý Vân lần này đã đoán sai, xác thật có thể nói một điều, Tả Tư Doanh trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều tới tử lâu này, mục đích nàng tới chính là Tần Sương, Hoàng Lệ chỉ là hôm nay bị nàng kéo đi làm người bạn, Tả Tư Doanh dù là gia thế hay tướng mạo đều là nhất lưu, ánh mắt nhìn rất cao, sau khi nhàn chán tới tử lâu gặp Tần Sương, lập tức nhận định, Tần Sương chính là người nàng vẫn chờ mong ” Bạch long vương tử” , mỗi ngày đều cùng với bạn cùng phòng khác tới nơi này, hôm nay, rốt cục lấy hết dũng khí đã đi tới.

” cảm ơn hảo ý của vị tiểu thư này, ta chỉ có thể uống hai chén, uống thêm ta sẽ say, tiểu Vân, có thể điều chế hai chén được rồi, ta đi trước đây.” phiến toái tới thân, phương pháp tốt nhất chính là ” tẩu vi thượng sách”, Tần Sương bây giờ dụng ý chính là kể cuối cùng trong ba mươi sáu kế.

” chờ một chút, không uống cái này, có thể uống ” điểm biệt mại”, nếu không uống một chút rượu? ta mời, xin người đấy.

” rất cảm ơn, ta còn có việc, muốn đi trước, tái kiến.” Tần Sương đang nói ngược lại, đi ra ngoài được năm thước, mặc cho phía sau Tả Tư Doanh ” uy uy” đang kêu, không có quay lại, đảo mắt đi ra tửu lầu, biến mất không thấy đâu.

” này.. ngốc tử, hừ!” Tả Tư Doanh tức giận giậm chân, từ trên ghế nhảy xuống đuổi theo.

” tiểu thư, còn rượu của nàng!”

”không uống, cảm ơn.” Hoàng Lệ lập tức đuổi theo.

ngoài cửa tửu lầu, chỉ còn có Tả tư Doanh đang nhìn chung quanh, Tần Sương biến mất không thấy.

”bốn mươi lần rồi.” Tần Sương cười cười, trong thời gian hai năm, chuyện như vậy tại Phong Vân tửu lầu đã xảy ra bốn mươi lần rồi, mỗi lần Tần Sương đều là đi khỏi rồi trực tiếp thuận di, thoát khỏi chỗ đó.

Tần Sương không có quay lại núi Côn Lôn, mà lại ngồi tại hư không ngắm nhìn cảnh sắc Địa Cầu, cảnh sắc Địa Cầu trong mắt Tần Sương là đẹp nhất trong các tinh cầu đã gặp, đặc biệt đây lại có một nền văn minh phát triển, nhìn tinh cầu này, Tần Sương có một loại cảm tình đặc thù.

”cái kia, tiểu tử rất cục cựa cũng đã đột phá.” Tần Sương mỉm cười nhìn xuống Địa Cầu, điểm nhẹ phóng xuống.

Địa Cầu, dưới chân núi Hoàng sơn, Cổ Bàn quả thật tu luyện đã tới thời khắc quan trọng, trên tay là nguyên linh thạch, vô số linh khí thâm nhập vào trong cơ thể Cổ Bàn, quanh thân Cổ Bàn đột nhiên xuất hiện màu sắc quang mang, Tử Hồng Tuyệt rất cục cựa tới hậu kỳ tăng ba.

Trong lúc Cổ Bàn đột phá cảnh giới, tại Hoàng Sơn, Thiên Đô Phong tử quang xuất hiện, vô số du khách chứng kiến hiện tượng này, tất cả đều quỳ xuống, cho rằng đó là tiên nhân hạ phàm, vì thế, mấy vị cao nhân của Đạo giáo cùng Phật giáo đều nói về rất nhiều thần thoại, trong nhất thời, số người đi vào Hoàng Sơn cầu đạo tăng lên rất nhiều.

Sau khi Cổ Bàn đạt tới hậu kỳ tăng thứ ba của Tử Hồng Tuyệt, tuy cảnh giới chỉ so sánh với Độ Kiếp Kỳ, nhưng thực lực lại có thể đạt tới tứ cấp thiên tiên, sau khi đột phá, Cổ Bàn lên phi thuyền vũ trụ của nền văn minh trước lưu lại rời khỏi Địa Cầu, Tử Hồng Tuyệt đạt tới tăng thứ tư sẽ có thiên kiếp, Cổ Bàn suy nghĩ, không muốn trên Địa Cầu độ kiếp,

Tốc độ phi thuyền cực nhanh, né tránh các vệ tinh, thoát khỏi Địa Cầu.

” tiểu tử này muốn đi đâu?” Cổ Bàn sau khi dùng phi thuyền bay đi, thẳng một đường về phía trước, làm cho Tần Sương rất nghi hoặc.

Cổ Bàn để phi thuyền tự động phi hành, còn mình ở bên trong tìm hiểu cảm giác sau khi đột phá.

Sau một năm, phi thuyền phi hành, phía trước đột nhiên hiện ra một đoàn hắc quang, trong khoảng khắc đem Cổ bàn cùng phi thuyền tiến vào, sau khi Cổ Bàn tiến vào hắc quang, Tần Sương cũng thuận di đi tới cái ... hắc quang kia.

Tần Sương nhận ra cái kia, hắc quang chính là một hắc động, bất quá Tần Sương cũng không thêm để ý, hắc động này cũng không có khác gì một cái không gian mở ra.

Không gian mới, tinh tế tọa tiêu của Cổ Bàn không còn một chút tác dụng, không có mục đích, phi hành tại không gian này, ba mươi năm sau, nhiên liệu cũng sắp tiêu hao hết, rốt cục cũng phát hiện thấy một tinh cầu có người, so với Địa Cầu còn to lớn gấp trăm lần, Cổ Bàn không có do dự đem phi thuyền tiến vào bên trong tinh cầu.

Tử Huyền Tinh, Tần Sương nhìn tinh cầu này mà kinh ngạc, nơi này cùng tần vũ trụ Tử Huyền phủ giống nhau như đúc. Tiềm Long Đại Lục chính là nơi con người sinh sống, Bạo Loạn Tinh Hải chính là địa phương của tu chân giả Đăng Long đại lục, ngoài biển xa của Tiềm Long Đại Lục có vô số yêu thú tu hành.

“chẳng lẽ nơi này chính là Tử Huyền Tinh nơi cha sinh ra?” thần thức Tần Sương đảo một vòng cả tinh cầu, không thể không thừa nhận, nơi này chính là nơi lúc trước cha hắn tu luyện.

Tiên Ma Yêu giới, Tần Vũ đang cùng Lập Nhi tọa Ám Tinh giới đang giáo huấn một Chích Kim Chúc, khoe miệng hiện một nụ cười nhẹ:” có ý tứ a, hai người bọn họ, đều đã tới Tử Huyền tinh.”

Tử Huyền Tinh, mọi dấu vết về Tần gia đã sớm không còn, ngàn ngàn năm trước đã tiêu thất. Con người tại tinh cầu này dĩ nhiên không thể biết tới lúc trước có một Tần vương triều nổi tiếng khắp cả Tử Huyền tinh.

Khai rồi lại hợp, Tiềm Long Đại Lục hiện tại có bốn vương triều, phía đông chính là Tổng vương triều, phía tây chính là Mộ Dung vương triều, phía nam do Tề vương triều cai quản, còn về phía bắc là do Ngụy vương triều nắm giữ.

Tứ đại vương triều tổng cộng có khoảng hơn một trăm hai mươi ức dân, trong đó phía đông là Tổng vương triều có thực lực mạnh nhất, chiếm cứ mười sáu quận, lại được năm thượng tiên bảo vệ. Nơi cổ bản tới chính là ở phía đông Tổng vương triều Đông Lam Sơn, cách đó không xa là Hồng Hoang vô tận, Cổ bản cảm giác được nơi này có không ít yêu thú tu luyện, trong đó tồn tại không ít cao thủ.

Đông Lam Sơn bây giờ là một ngọn núi hoang, Vân vụ sơn trang của Tần Vũ trước kia không biết tại sao đã không còn tồn tại, nơi này quả thật linh khí so với Địa Cầu nhiều hơn vô số lần, Cổ Bản quyết định lưu lại nơi này tu luyện chờ đợi thiên kiếp, tại sườn núi Đông Lam Sơn làm một cái hang động, sau khi bố trí vài mê trận, liền tiến vào bên trong tu luyện.

Cổ Bản tĩnh lặng tu luyện, nhưng Tần Sương thì lại đi lại tìm kiếm chung quanh.

Nghịch Ương cảnh ngàn ngàn năm nay không có người đi vào, cũng là do nằm tại vực sâu Tử Vong.

“nơi này có thể là Nghịch Ương cảnh mà cha đã đề cập qua, Nhị thúc cùng Tam thúc cũng tại chỗ này mà phi thăng Tiên Ma Yêu giới, cha cũng tại nơi này được Khương Lan gia gia tặng Khương Lan giới.” Tần Sương một mình đi lại trong Nghịch Ương cảnh, nhìn lên bầu trời, Tần Sương như nhìn thấy cha hắn Tần Vũ năm đó cùng với các sứ giả hạ giới với thực lực cao hơn ở tại đây chanh đầu.

“tiến vào Thanh Vân Lộ, phải chịu cửu trọng thiên.” Tần Sương nhìn thấy mấy cái ký tự này mà tự cười, năm đó Nghịch Ương tiên đế phái ra khủng long tộc Dã Cù cố thủ ở chỗ này, còn muốn áp chế công lực khảo nghiệm người tiến vào, Tần Sương không có đi từ Thanh Vân Lộ, mà trực tiếp thuận di tới bên ngoài Cửu Trọng Thiên.

Cửu Trọng Thiên vẫn như trước, huyền bí tựa không trung, bất quá, từ nhỏ Tần Sương đã sinh sống ở Tử Huyền phủ, vì vậy không có giống như Tần Vũ lúc trước nhìn Cửu Trọng Thiên như vậy mà kinh ngạc, Cửu Trọng Thiên so với Tử Huyền phủ về diện tích cũng không có chênh lệch mấy.

Cửu Trọng Thiên bên trong vẫn còn dấu vết Tần Vũ sử dụng kiếm tiên khôi lỗi cùng mấy vị sứ giả tranh đoạt “Vạn Thú phổ”, mà phía trên tại tầng ba chính là Thần Khí cùng cực phẩm tiên khí đều bị mấy người đi vào cùng cha hắn thu đi, hiện chỉ còn một ít trung phẩm tiên khí cùng rất ít thượng phẩm tiên khí, tiên khí này sau ngàn ngàn năm vẫn như trước đều có thể sử dụng.

“hoàn hảo, trận pháp sử dụng tài liệu tầm thường, nhưng là là một vị tiên đế chế tạo ra Nghịch Ương Cảnh coi như không tồi.” Tần Sương tại bên trong Nghịch Ương Cảnh đi một vòng, thấy được rất nhiều nơi không được hải long, cuối cùng đành ngồi trên thạch bàn bên cạnh ở Cửu Trọng Thiên, lấy ra mỹ rượu Bồ Đào mang từ Địa Cầu từ từ uống hết.

“nơi này là một địa phương rất tốt, tạm thời sẽ không có trở về, trước tiên cải tạo lại Nghịch Ương Cảnh, như thế là có thể sử dụng.” Tần Sương sau khi kiểm tra một vòng Nghịch Ương Cảnh, liền bấm gậy đầu.

Tất cả trận pháp của Nghịch Ương Cảnh đều được Tần Sương giải trừ, sau đó bố trí trận pháp của Thần giới, Tần Sương tu luyện kém, nhưng về mặt trận pháp quả thật thành quả còn cao hơn cả đại ca Tần Tư,

Xa Hầu Viên với trận pháp chính trăm quyền, hơn nữa Tần Vũ sau này cải biến sang tạo ra trận pháp một trăm quyền, Tần Tư đều đã học được hết, hiện tại công lực không đủ, Tần Sương nhiều nhất cũng chỉ có thể bố trí hai cấp trận pháp, nhưng mà cũng không phải nghĩ ngợi, cho dù là hai cấp trận pháp, tại Thần giới cũng có thể vậy khôn vô số thần nhân, không cần nói tới con người giới.

Nghịch Ương Cảnh, sau một lúc, đã bị Tần Sương thu lại, tất nhiên là phải thay đổi tên, Tần Sương đứng ở trước đại môn Nghịch Ương Cảnh, suy nghĩ một lúc, phát tay một cái, ba trụ cột đá biến thành bốn trụ ngân quang phát sáng, mỗi trụ cột ở trên đều có khắc một chữ, mỗi chữ đều phát ra quang mang màu vàng, bốn chữ kết hợp lại một chỗ thành “ Hồng – Quân – Hành – Phủ”.

Đi một vòng, Tần Sương tại phòng khách, liền triệu ra mấy người, khi rảnh rỗi thì luyện chế một khối lõi, khối lõi của Tần Sương đương nhiên so với kiếm tiên khối lõi của Khương Lan còn kém xa, bất quá nếu để ứng phó với sự việc phát sinh không thành vấn đề.

Thanh Vân Lộ, được đổi thành “ Thanh Vân Kiều”, dưới cầu là các loại cá, cá này đều là Tần Sương từ ngoài biển trực tiếp bắt yêu thú tới, sau khi cải biến, trên mặt kiều(Thanh Vân Kiều) phủ nhiều vân vụ, không khác gì tiên cảnh.

Bên trên Cửu Trọng Thiên Tần Sương lại luyện chế thêm bốn tầng nữa, tất cả là mười ba tầng, giờ Cửu Trọng Thiên đã không còn, Cửu Trọng Thiên giờ được đổi thành “ Hồng Quân Đạo Tràng” tần cao nhất, cũng chính là địa phương Tần Sương sang tạo công pháp Hồng Quân Đạo của chính mình.

Cải tạo xong, Tần Sương trực tiếp đi vào trong Hồng Quân Hành Phủ , cũng tại chỗ này bắt đầu tu luyện, khi nào nhân chán thì tới thế giới con người tại Tiềm Long Đại Lục du lịch một chuyến, coi xem phong thổ nhân tình của Tử Huyền Tinh.

8. Chương 8: Phong Thần Bảng Biến Hóa.

Tần Sương tu luyện không có giống Cổ Bàn, ngồi yên tĩnh lặng tu luyện mấy ngàn năm. Tần Sương chính là thích náo nhiệt, mới ở “ Hồng Quân Hành Phủ” tu luyện được mấy tháng đã bỏ chạy khỏi đó.

Tổng vương triều, Biện Lương thành chính là thành thị lớn nhất tại Tiềm Long Đại Lục, Thanh Vân tửu lầu tại Biện Lương thành cũng là tửu lầu lớn nhất, đã có lời đồn, nơi này chính là được một vị thượng tiên đề tên, cũng chính vì vậy Thanh Vân tửu lầu từ một tửu lầu nhỏ nhoi mà phát triển thành đại tửu lầu với quy mô lớn hình thành một tập thể “ Cật – Trụ - Ngoạn” với rất nhiều loại rượu.

Thanh Vân tửu lầu , tầng ba chính là nơi chuyên môn chuẩn bị tiếp các quan lại của vương triều, Tần Sương cũng rất đơn giản, với danh phận tướng quân tự tạo mà đi vào.

Khung cảnh lầu ba rất ưu nhã, tám căn phòng nhỏ bên ngoài cũng rất khoáng đạt, tại trung tâm là một cái đại vũ đài, trên vũ đài mỗi ngày đều có ca cơ nổi danh nhất trong thành biểu diễn, bên trong sương phòng bày đặt rất hào hoa, đồ dùng ăn cơm đều là làm từ bạc nguyên chất. Mỗi một phòng đều có một cửa sổ nhỏ, có vẻ như lão bản của tửu lầu rất biết bài trí, cửa sổ ở đây so với Địa Cầu cũng tương tự, bên trong có thể nhìn được bên ngoài, nhưng mà bên ngoài lại không thể thấy được bên trong.

Lúc này tựa trên vũ đài đang biểu diễn chính là danh cơ nổi danh nhất Tiềm Long Đại Lục Tề Vân, Tề Vân cũng là một trong tám đại danh cơ danh nổi danh tại tiềm long vương triều, lão bản mời được nàng tới cũng mất rất nhiều công phu, cho nên bây giờ cả tầng ba đều đã chật khách.

Tần Sương sai khi đi tới thì đã không còn phòng trống, bất quá cái này không có làm khó được Tần Sương, tay chân khẽ động một chút, liền có mấy người ôm bụng đứng dậy chạy ra ngoài, Tần Sương cũng không có khách khí liền tiến tới ngồi xuống chỗ của bọn họ.

Tề Vân quả thật rất đẹp, mắt phượng mày ngài, đúng là một nữ hài tử xinh đẹp, mà phối hợp với vũ đạo càng tăng thêm vẻ đẹp của nàng, tại tửu lầu mọi người đều say mê trong làn vũ đạo của nàng.

Tại Thần giới trước kia, Tần Sương cũng hâm mộ một số thần nhân vũ đạo, Tề Vân cùng với vũ cơ Thần giới so sánh còn kém rất xa, nhưng mà tại con người giới như thế cũng đã có danh tiếng lớn rồi, nếu Tề Vân sống tại Địa Cầu, tuyệt đối có thể trở thành minh tinh nổi tiếng.

Tại sương phòng phía đông người ngồi đó chính là đương kim Thái tử Tống vương triều Tống Phi, Tống Phi đối với Tề Vân hâm mộ đã lâu, lần này Thanh Vân từ lâu có thể mời Tề Vân tới Tống vương triều, cũng chính là Tống Phi ở phía sau sai bảo, cũng vì vinhs mình mong muốn gặp Tề Vân.

“ tiểu nhị, tất cả những gì trên bàn đem hết đi cho ta, sau đó cho ta toàn bộ những món ngon nhất.” Tần Sương chỉ vào số thức ăn còn sót lại, mỉm cười nhìn tiểu nhị bên cạnh nói.

“ Khách quan, người coi, bọn họ còn chưa có trở về, sao ngài có thể đợi chút không ạ.” Tiểu nhị có chút khó khăn, có thể lên tầng ba thì nhất định là người không đơn giản, hẳn không có kahr năng chêu vào, vạn nhất mấy người bọn họ quay lại, người chịu khổ tất nhiên là hắn rồi.

“ không cần, người cứ yên tâm, bọn họ không có trở lại đâu, mấy người bọn họ là bạn ta, bọn họ có việc gấp cần phải đi.”

“ như vậy... khách quan ngài chờ một chút, ngài dùng cái gì ạ, ta sẽ đi nói với đầu bếp.” tiểu nhị nhanh chóng thu dọn những thứ trên bàn, sau đó nhìn Tần Sương cười nói.

“ một đĩa nã thủ ngon, còn có một chút rượu thượng hạng nữa, nhanh đi.”

“ có ngay, nã thủ một đĩa thêm một chút rượu, ngài chờ một chút.” Tiểu nhị lau qua cái bàn, nhanh chóng đi xuống lầu.

Tề Vân múa xong, tiếng vỗ tay vang trời tại tầng ba vang lên, Thái tử Tống Phi đi ra ngoài sương phòng không ngừng vỗ tay, chúc mừng, bên ngoài có không ít người biết được đó là Thái tử, nhiều người đứng lên cùng chúc mừng, chỉ có Tần Sương vẫn ngồi tại chỗ thưởng rượu dung bữa, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Tề Vân tất nhiên biết cách ứng xử, nhẹ nhàng khom lưng một cái, đặc biệt quay về phía Tống Phi cúi một lễ, sau đó mới rời khỏi vũ đài, trở về phòng nghỉ ngơi.

Tống Phi được Tề Vân hành lễ như là bị câu mắt hồn phách, không tự giác được bước theo sau, cũng may được tùy tùng giữ lại, mới không có thể hiện sự thất lễ.

“ thú vị a, Tề Vân là người tu tiên đã đạt Kim Đan Kỳ, như cha đã nói, Kim Đan Kỳ tại Tiềm Long Đại Lục cũng chính là những người được gọi là “ thượng tiên”, nàng đã là thượng tiên, sao lại xuất hiện ở đây làm một vũ cơ.” Tần Sương cười thầm, nơi này cũng chỉ có một người có thể phát hiện thân phận của Tề Vân.

Tề vương triều cùng Tống vương triều quan hệ không mấy tốt. Hoàng đế Tề vương triều Tề Tuyên có dã tâm không nhỏ, sau khi đăng cơ đã lập trí quyết thống nhất Tiềm Long Đại Lục, tiểu nữ của Tề Tuyên là Tề Vân có tư chất tốt, ngay từ nhỏ đã được thượng tiên trong triều dạy cách tu hành, Tề Vân không phụ sự mong đợi của mọi người, mười sáu tuổi đã đạt Kim Đan Kỳ, cũng chính là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất tại Tiềm Long Đại Lục.

Tề Vân trước khi tới Tống vương triều đã tới Mộ Dung vương triều, Ngụy vương triều đi một vòng, nhiệm vụ của Tề Vân chính là khiến cho ba vương triều chở lên hỗn loạn, tại hai vườn triều kia Tề Vân chỉ gặp có mấy người Hoàng tử, không có nghĩ là vừa tới Tống vương triều đã gặp ngay Thái tử Tống Phi.

Sau khi tu luyện đạt Kim Đan Kỳ, Tề Vân nhìn con người bằng ánh mắt khinh bỉ, không coi trọng. chỉ vì đáp ứng phụ hoàng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, Tề Vân chở về sẽ chuyên tâm tu luyện. Đối với nhiệm vụ này của phụ hoàng Tề Vân trong lòng thấp phần bất mãn, đã cầu khẩn nhiều lần, nhưng không thể làm gì khác hơn đành thực hiện nhiệm vụ này.

“ ha ha, các người có thấy không, Tề Vân đã nhìn ta mỉm cười, nàng nhìn ta mỉm cười...ha ha .” Tề Vân hành lễ làm Tống Phi vô cùng cao hứng, có một chút thất thố, ngay ở bên ngoài cười to.

“ A a, có ý tứ, bây giờ thì cười, không chừng cuối cùng là người phải khóc.” Tần Sương nhìn cũng không thèm nhìn Tống Phi, trong lòng cười thầm, tiếp tục nhắm nháp Thanh Vân mỹ tửu.

“ tức chết ta mất, ta như thế nào lại thu người làm đồ đệ.” Hầu Phí nộ khí trùng trùng giờ bỗng nhìn về phía Tôn Ngộ Không nói to, trong khoảng thời gian này, Hầu Phí chính là kim lòng ở lại Tiên Ma Yêu giới dạy đồ đệ “ kinh thiên bảy mươi hai côn”, Hầu Phí đã nói hơn mười lần, Tôn Ngộ Không cũng không có học được, cứ như vậy mỗi ngày Hầu Phí đều tức giận mấy lần.

“ Sư tôn, bảy mươi hai côn này cũng quá phức tạp đi, Sư tôn người lúc trước luyện cũng biết, ta sao có thể học nhanh như vậy chứ.” Sau mấy tháng Tôn Ngộ Không được Hầu Phí đưa tới Tiên Ma Yêu giới, Tôn Ngộ Không đã mấy lần dò hỏi tin tức về cha mẹ mình, Hầu Phí cũng không có nói cho hắn, chỉ bảo hắn học được “ kinh thiên nhất côn” thì mới nói.

“ tốt lắm, tiểu hoàng ngư, ta coi Ngộ Không luyện nhu vậy cũng được rồi, người lúc trước là tại truyền thừa cấm địa tu luyện, Ngộ Không cũng còn chưa có tới truyền thừa cấm địa, mà đã có thể như thế là tốt lắm rồi.” Hồng Vân rất yêu quý Ngộ Không, mỗi lần trong khi Hầu Phí giáo huấn Ngộ Không, Hồng Vân đều tới nói giục giã.

“ hừ, cái này cũng không có sai, đồ đệ của Hầu Phí ta sao có thể cùng người khác giống nhau.” Hầu Phí trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không đang đứng yên bất động :”lo lắng cái gì, còn không mau đi tu luyện!”

Tần Vũ cùng Khương Lập lúc này đang ở tinh cầu trước kia Tần Vũ phi thăng, nhìn Hầu Phí giáo huấn đồ đệ thông qua Thần thức hai người không khỏi cười lớn.

“ Vũ ca, sao huynh nhất định cấp Hầu Phí đồ đệ này!”

“ không có gì, nàng không thấy Tôn Ngộ Không đối với Hầu Phí là một đồ đệ thích hợp sao, cũng nên để cho Hầu Phí bỏ chút tâm tư, cố gắng dạy tốt tên đồ đệ này, dù sao hắn bây giờ đã là Thiên Tôn, còn hơn cả ngày đi gây loạn.” Tần Vũ cười cười, mang theo Khương Lập thuận đi rời khỏi tinh cầu.

Ba năm sau, rốt cục Tôn Ngộ Không cũng học được hết “ kinh thiên bảy mươi hai côn”, cảnh giới cũng đã tiến vào Không Minh Hậu Kỳ, nhìn biểu hiện của Tôn Ngộ Không ngoài miệng Hầu Phí tuy mắng chửi, nhưng trong lòng lại phi thường hài lòng, phải biết rằng, năm đó Hầu Phí học được “ kinh thiên bảy mươi hai côn” cũng là được huấn luyện dưới tình huống như vậy, cũng phải mất tới thời gian là năm năm.

Thời gian ba năm, Tề Văn cũng thành công hoàn thành nhiệm vụ phụ hoàng Tề Tuyên giao cho nàng, ba hoàng tử của ba vương triều đều rất mê mẩn Tề Văn, mà Tề Văn đối với vị Hoàng tử nào cũng không có cự tuyệt mà cũng không có đồng ý...trong suốt ba năm qua, ba vương triều ngoài mặt thì không có cái gì xảy ra, nhưng lại có nhiều lần ngầm ám sát, Hoàng đế ba vương triều đối với việc này vô cùng bất mãn, vì vậy quan hệ cũng dần xấu đi.

Ba năm qua, Tần Thương vẫn ở Biện Lương thành, trong khi không có việc gì thì đi các nơi một chút, còn có một lần đi vào Vô Tận Hồng hoang, đem một ít yêu thú về Hồng Quân Hành Phủ.

Phong Thần Bảng trải qua mấy năm này, chân linh bên trong càng ngày càng ít, có lẽ không tới mười chân linh, nhưng tất cả so với trước đều mạnh mẽ hơn, Tần Thương cũng đã từng thử qua, yêu thú Tử Huyền Tinh cũng có khả năng bị bắt.

Nửa năm tiếp theo, đầu tiên là Tống vương triều không còn nhẫn lại được, xuất binh đánh ba quận ngoài biên ải Ngụy vương triều , trong khi đó, Tần Thương ngự trạng thành cái kia ... thân phận tướng quân vì vậy bị biên nhập quân đội đi tấn công, Tần Thương cứ như vậy đi theo quân đội Tống vương triều tiến tới biên cảnh Ngụy vương triều.

Con người giới chiến tranh không có giống như chiến tranh của Thần giới, binh lính song phương đều là ở trên mặt đất triển khai quyết chiến, Thượng tiên xuất hiện chỉ có tác dụng uy hiếp, để phòng phe đối phương sử dụng Thượng tiên xuống tay với binh lính thường dân.

Tần Thương ở trên Địa Cầu đã từng nhìn thấy chiến tranh còn tàn khốc hơn vậy, nhìn vài ngày cảm thấy không hứng thú, vì vậy lặng lẽ rời khỏi chiến trường, đi tới thế giới yêu thú ngoài hải vực du ngoạn.

Tại hải vực thế giới yêu thú, Tần Thương tìm được địa phương mà ngày trước Khương Lan cùng Khương Lập sinh sống, cái... địa phương này còn có rất nhiều yêu thú tồn tại, mà Tinh Thần Các do phụ thân sang lập, hay cũng là một trong ba thế lực lớn nhất tại hải vực , hơn nữa nhờ vào trận pháp Khương Lan lưu lại trước kia, đã trở thành thế lực mạnh nhất.

Tần Sương đem Hồng Quân Hành Phủ tới nơi này, bắt đầu tu luyện.

Hồng Quân Đạo tăng thứ nhất Tần Sương cảm giác có chút sai, nhưng vẫn không phát hiện được sai ở chỗ nào, mà cũng tựa như không có biện pháp hoàn thiện, Hồng Quân Đạo tu luyện tốc độ cũng giống như Tinh Thần Biến, chỉ khác là bên trong đan điền không có những biến hóa giống như Tần Vũ, tất cả đều là một loại vật chất vô danh mờ ảo mông lung, từ sau khi ssang tạo ra Hồng Quân Đạo công pháp tới nay, cái vật chất vô danh mông lung mờ ảo này đã tồn tại, hơn nữa lại có xu hướng gia tăng. Phong Thần bằng như bong đen phiêu phiêu trong vật chất đó, mà kỳ quái nhất là, Phong Thần bằng có thể hấp thụ cái vật chất này.

Tần Sương hấp thụ linh khí từ bên trong thần thạch đều bị than thể hấp thụ, bên trong đan điền hình như vật chất kia không có dung hợp cùng linh khí, Tần Sương từng mấy lần thử qua, để cho linh khí tiến vào đan điền, nhưng lại hoàn toàn thất bại, cho nên, Tần Sương đối với việc tu luyện cũng không có chú tâm, tu luyện chỉ là tu luyện than thể, bên trong đan điền là vật chất cũng phát triển theo.

Lần này Tần Sương bế quan tu luyện, Phong Thần bằng lần này bình nặng có chút không giống, chân linh bên trong chỉ còn lại một cái, tốc độ hấp thụ vô danh vật chất cũng tăng nhanh, tốc độ gia tăng của vật chất vô danh so với tốc độ hấp thụ của Phong Thần Bằng còn kém hơn, bên trong đan điền vật chất vô danh với hơn một ngàn... năm số lượng cũng đã giảm bớt đi nhiều.

Bất luận Tần Sương có cố gắng như thế nào, Phong Thần Bằng vẫn như trước hấp thụ vật chất vô danh, sau khi bên trong “ Bằng” chỉ còn lại một cái chân linh, Tần Sương tựa như là không thể khống chế được Phong Thần Bằng, bất luận như thế nào, triệu hoán đều không có xuất hiện.

Thời gian một năm chôi qua, phong Thần Bằng đã hấp thụ được của Tần Sương mười ngàn năm phát triển của vật chất vô danh, lúc này trong lòng Tần Sương đã có điểm lo lắng, Tu luyện Hồng Quân Đạo hay là vô danh vật chất đều bị Phong Thần Bằng hấp thụ, Tần Sương cũng không biết Hồng Quân Đạo của mình có cái biến hóa gì.

9. Chương 9: Bắt Đầu Cái Mới.

Phong Thần Bằng vẫn như trước không ngừng hấp thụ vô danh vật chất trong đan điền Tần Sương, hơn nữa tốc độ hấp thụ ngày càng tăng nhanh hơn. Hai năm sau, đã hấp thụ hết ba phần vô danh vật chất trong đan điền. Phong Thần Bằng bề ngoài cũng không còn rõ nét, mà đã biến thành một cái mờ ảo...

Vô danh vật chất bị giảm đi, tốc độ tu luyện của Tần Sương so với trước cũng giảm theo, bây giờ cũng mới chỉ so sánh với lực cấp tiên đế, tình thế ngày càng xấu đi, Tần Sương cố gắng khống chế Phong Thần Bằng, đem huyết nhục của bản thân truyền vào bên trong Phong Thần Bằng, hy vọng có thể khống chế được Phong Thần Bằng.

Nhưng mà, Phong Thần Bằng sau khi hấp thụ máu huyết của Tần Sương, tốc độ hấp thụ càng nhanh hơn, đồng thời máu thịt của Tần Sương cũng bắt đầu bị Phong Thần Bằng chủ động hấp thụ, lúc này Phong Thần Bằng giống như hắc động trong vũ trụ, thường xuyên điên cuồng hấp thụ hết thấy mọi thứ trong cơ thể Tần Sương, vô danh vật chất, huyết nhục của bản thân, ngay cả đến linh hồn cũng bắt có dấu hiệu bị hấp thụ, một cỗ hấp lực cường đại từ Phong Thần bằng truyền ra, Tần Sương cuối cùng không chịu nổi, thân thể không thể động đậy, linh hồn vất vả chống chọi. Tần Sương đối với Phong Thần Bằng là người hiểu rõ nhất, nếu linh hồn bị hút vào trong “ Bằng” thì hậu quả Tần Sương cũng không dám nghĩ tới.

Ngay khi linh hồn Tần Sương rung động, Tần Vũ cũng đã phát giác được, ngay lập tức thuận di mang theo Lập nhi đi tới trước mặt Tần Sương.

“ tiểu Sương, ngươi bị làm sao vậy?” Khương Lập cũng phát hiện ra Tần Sương có chút không bình thường, sau khi tới chỗ Tần Sương, liền vội vàng hỏi.

Khương Lập vừa mới đi tới gần Tần Sương, liền bị một cỗ lực phản chấn vô cùng cường đại hất văng ra. Tần Vũ vô cùng kinh ngạc, Khương Lập chính là Thần vương, Tần Sương cùng lắm cũng chỉ là một hạ phẩm Thần nhân, sao có thể hất văng Khương Lập được.

“Lập nhi, cẩn thận, tiểu Sương có cái gì đó khác lạ, để cho ta tới xem sao.”

Tần Vũ giữ chặt tay Khương Lập, Khương Lập đang thì khóc nức nở, nghe thấy Tần Vũ nói như vậy, lập tức gật đầu:” Vũ ca, mau mau cứu tiểu Sương, muội cảm giác nó càng ngày càng xa chúng ta rồi!”

Tình huống trong cơ thể Tần Sương, Tần Vũ với thực lực của tân vũ trụ cũng không có nhìn ra, hơn nữa với thực lực tân vũ trụ của Tần Vũ cũng không có khả năng tới gần được, vừa rồi mới tới gần, cũng giống như Khương Lập, bị hất văng ra xa.

Tình huống như vậy cũng chỉ có tại Thiên Tôn sơn khi “Linh Bảo Mẫu Đỉnh” xuất hiện, nhưng mà Tần Sương hiện tại cũng mới chỉ là hạ phẩm thần nhân, còn “Linh Bảo Mẫu Đỉnh” chính là do Hồng Mông không gian sinh ra.

“Vũ ca...” Khương Lập hốt hoảng nắm tay Tần Vũ, nước mắt đã chảy thành dòng.

Khương Lập vẫn luôn canh cánh, đối với nhi tử Tần Sương này không có quan tâm nhiều, để cho Tần Sương từ nhỏ sống trong tình cảnh thu mình(phong bế). Tần Sương bỏ đi, Khương Lập cũng vì thế mà tự trách mình nhiều hơn. Tần tư, Tần Sương đều là nhi tử của nàng, bất quá mọi người chung quang đều vây lấy Tần Tư, tán dụng Tần Tư, Khương Lập không phát giác được quang bị mọi người ảnh hưởng, vì vậy đối với Tần Tư cũng tốt hơn một chút mà đối với Tần Sương cũng kém quan tâm hơn, chỉ tới khi Tần Sương không còn ở bên cạnh, Khương Lập mới phát hiện được chính mình, cảm giác áy náy đối với Tần Sương ngày càng tăng, hiện tại thấy được hình dáng của Tần Sương, tâm trí càng kém hơn bình thường.

Linh lực tân vũ trụ không có tác dụng, Tần Vũ không làm gì khác hơn là sử dụng tới Hồng Mông linh lực, có thể nắm trong tay vũ trụ không chỉ có Hồng Mông, Lâm Mông mà còn có Tần Vũ, tất cả đều có thể khống chế lực lượng Hồng Mông linh lực lớn nhất.

Hồng Mông linh lực có đặc thù là Hồng Mông không gian bé nhỏ, sau khi đem Tần Sương vào bên trong, tại Hồng Mông không gian, Tần Vũ sử dụng thời gian tĩnh chỉ, song thời gian tĩnh chỉ đối với Tần Sương cũng không có tác dụng, Phong Thần Bảng vẫn nhu cũ hấp thu vô danh vật chất, linh hồn Tần Sương cũng như trước đang cố kháng cự.

“thời gian tĩnh chỉ”, “thời gian đảo thời” tất cả đều đối với Tần Sương không có tác dụng, Hồng Mông linh lực cũng chỉ có thể bảo vệ thân thể Tần Sương, một khi tiến vào bên trong cơ thể Tần Sương, cũng giống như tân vũ trụ linh lực, tất cả đều bị hất văng ra. Linh hồn Tần Sương từ não bộ thoát ra, từ từ di chuyển tới đan điền.

“oanh!”... linh hồn Tần Sương bị Phong Thần Bảng mạnh mẽ hút vào, ý thức của Tần Sương cũng biết mất. Sau khi hút vào linh hồn Tần Sương tốc độ hấp thụ vô danh vật chất của Phong Thần Bảng cũng tăng lên cực nhanh.

“Vũ ca...” Lập nhân trong lòng đau xót, đột nhiên phun ra một ngụm máu, đau lòng nhìn Tần Vũ kêu lên.

Linh hồn Tần Sương biến mất, ngoài Tần Vũ, Khương Lập, có lẽ ở nơi xa tại Thần giới là Tần Tư cũng cảm nhận được, Tần tư đang thì tu luyện đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, tất cả phòng ốc gần Tần Tư nhất thời bị cường lực quanh thân hấn đánh nát, những người tại Tử Huyền Phủ đều bỏ chạy.

Rất lâu sau, Tần tư thống khổ ôm đầu thấp giọng nói:” Tiểu Sương...”

Tần Tư đối với Lâm Mông vũ trụ, nếu không được sự đồng ý của Tần Vũ, hẳn cũng không có khả năng đi tới Lâm Mông vũ trụ, chỉ có thống khổ mà yên lặng khóc than.

Bên cạnh Tần Vũ đột nhiên xuất hiện hai người, Hồng Mông cùng Lâm Mông đều tới nơi này.

“Đại ca, Nhị ca!” trong lòng Tần Vũ cũng vô cùng thống khổ, nhi tử cứ như vậy biến mất trước mắt mình, mà mình cũng không có cách nào cứu được, Tần Vũ vẫn kiên cường, nhưng trong mắt cũng đã đỏ hoe.

“ Tam đệ, người đừng nóng vội, tình huống của Tần Sương mặc dù ta cũng không hiểu rõ, nhưng chưa chắc đã phải là chuyện xấu.” Hồng Mông tay cầm “ Kim thư”, nhẹ nhàng nhìn Tần Vũ nói.

“ đại ca, ý của người là, tiểu Sương còn có thể cứu được!” Hồng Mông vừa nói làm Tần Vũ cùng Khương Lập như người chết đuối vớ được cái phao cứu mạng, cả hai đều nhìn Hồng Mông chờ đợi.

“ Không phải, đại ca cũng không có biện pháp.” Hồng Mông ừa nói, vẻ mặt Tần Vũ cùng Khương Lập lập tức vô cùng ảm đạm.

Hồng Mông tiếp theo còn nói:” tên fcuar Tần Sương trên “Kim thư” quả thật đã biến mất, nhưng lại xuất hiện một người có cái tên là Hồng Quân, tại chỗ tên Tần Sương biến mất mà xuất hiện.”

“ tên của tiểu Sương đã biến mất, lại có cái tên Hồng Quân xuất hiện, đại ca ý tứ của huynh là tiểu Sương không có chết, chỉ là xuất hiện với một hình thái khác?” Tần Vũ rất nhanh hiểu được mấu chốt vấn đề, vội vàng hỏi.

“ Tam đệ, tình huống của Tần Sương ta và Nhị ca người cũng chưa có thấy qua, Hồng Quân chính là cái tên Tần Sương đã từng dung, nếu Hồng Quân thay thế tên Tần Sương, nói cách khác Tần Sương cũng không có chết, cũng có nói là xuất hiện với một hình thái khác.”

“ Tam đệ, đệ muội, đại ca nói quả thật không có sai, Tần Sương là người có số mạng không thể nhìn thấu, như vậy biến hóa này đối với hắn mà nói là tốt hay xấu, chúng ta cũng không có rõ ràng lắm, bất quá Tần Sương không có hoàn toàn biến mất, cái này là sự thật.” Lâm Mông đi theo khuyên bảo Tần Vũ, bọn họ ba người đứng ở vị trí cao nhất trong vũ trụ, ngay cả nhi tử của chính mình Tần Vũ cũng không thể cứu, tâm tình của Tần Vũ, Lâm Mông có thể hiểu được.

“ Đại ca, Nhị ca, cảm ơn hai người đã cất công đi tới đây một chuyến, chúng ta trước tiên đem thân thể tiểu Sương về tân Thần giới, sau đó suy nghĩ tiếp.” vẻ mặt Tần Vũ buồn bã, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

“ Tam đệ, đem Tần Sương trở về không nhất định là chuyện tốt, không bằng chờ hắn tỉnh lại rồi tính.” Hồng Mông lên tiếng nhắc nhở, Tần Vũ muốn rời Tần Sương đi, Tần Sương là người có vận mệnh không thể nắm bắt, một lần nữa quay lại Thần giới, đối với Tần Sương mà nói, quả thật là một đả kích lớn.

“Tam đệ, đại ca nói không rất có lý, Hồng Quân Đạo công pháp này của Tần Sương tuyệt đối là không đơn giản, tam đệ nhìn hắn tự mình sang tạo công pháp, ta cũng cho rằng ở lại chỗ này so với việc quay về tân Thần giới tốt hơn.” Ý tứ hai người Hồng Mông cùng Lâm Mông đều giống nhau, chính là Tần Sương không có ở cùng một chỗ với Tần Vũ là tốt nhất.

“ Vũ ca, không lẽ chúng ta phải để tiểu Sương ở lại chỗ này sao?” Khương Lập vội vàng nói, như tử biến mất, nếu không có đem thi thể hắn trở về, Khương Lập khó có thể tiếp nhận được việc này.

“ Lập nhân, đại ca cùng nhị ca nói rất đúng, chúng ta hãy ở lại đây bảo vệ tiểu Sương, chờ hắn sau khi tỉnh lại rồi nói tiếp.” Tần Vũ không nói gặp Tần Sương, cũng chính là không muốn ảnh hưởng đến hắn, Tần Sương tương lai có thành tựu như nào, Tần Vũ tuyệt đối không có trực tiếp nhúng tay vào.

“ Đệ muội, người cứ an tâm, nếu trên “ Kim thư” Tần Sương chỉ là thay đổi cái tên, chúng mình hắn nhất định có thể tỉnh lại, các người lưu lại đây bảo vệ hắn cũng tốt.” Hồng Mông gật gật đầu, sau đó cùng Lâm Mông đồng thời biến mất.

“ Hồng Mông không gian”, dưới bong tang cây.

“ đại ca, tại sao không đem chuyện biến hóa của Hồng Mông không gian nói cho tam đệ biết?” Lâm Mông uống một ngụm linh tửu, nhìn Hồng Mông hỏi.

“ biến hóa lần này ta cũng không biết tại sao, tam đệ cùng Tần Sương có quan hệ cha con, nói cho hắn biết ngược lại càng không tốt.” Hồng Mông đứng lên chậm rãi nói, trong mắt nhìn chăm chăm vào Hồng Mông không gian.

Ngay trong khi linh hồn Tần Sương biến mất, toàn bộ Hồn Mông linh khí trong Hồng Mông không gian đều chấn động, cho tới bây giờ mới khôi phục lại như ban đầu.

Nửa năm sau, Phong Thần sau khi đem toàn bộ vô danh vật chất trong đan điền hấp thụ hết, liền nhanh chóng nhỏ đi rồi bay vào trong đầu Tần Sương.

Tần Sương từ từ tỉnh lại, khẽ nhìn tứ phía, thấy bên người có hai người.

“tiểu Sương, ngươi đã tỉnh lại!” Khương Lập nhìn thấy Tần Sương tỉnh lại, kích động ôm lấy Tần Sương.

“ngươi là ai? Nơi này là nơi nào> ta sao lại ở chỗ này?” Tần Sương ánh mắt mê mang, đảo mắt nhìn Khương Lập nói.

“tiểu Sương, ta là mẫu thân của ngươi, ngươi như vậy là bị làm sao?” Tần Sương không nhận ra Khương Lập, làm cho Khương Lập vừa lo lắng và sợ hãi.

“Lập nhân... trước tiên để cho tiểu Sương nghỉ ngơi một chút, nó vừa mới tỉnh lại.” Tần Vũ nhẹ nhàng nói với Khương Lập, biểu hiện của Tần Sương bây giờ đều nằm trong dự liệu của Tần Vũ, Tần Sương hiện tại là một người mới.

“tiểu Sương là ai, ta tên là Hồng Quân, các ngươi là ai?” Tần Sương khó hiểu nhìn hai người trước mặt, vừa kích động vừa cổ quái.

“Vũ ca...” Khương Lập tại trong lòng Tần Vũ khóc to.

“ta gọi là Tần Vũ, ngươi là Hồng Quân, ngươi có thể nhớ ký là ngươi từ nơi này tới sao?” Tần Vũ cố kìm lên tâm tình, mỉm cười nhìn Hồng Quân hỏi.

“ta là Tổng vương chiêu tướng quân thuộc “nanh sói quân”, đúng rồi, ta đang ở một nơi cùng Ngụy vương triều chiến tranh, như thế nào lại tới nơi này?” Tần Sương trí nhớ hoàn toàn thay đổi, cuối cùng trí nhớ chỉ bắt đầu từ chỗ đang cùng Ngụy vương triều chiến tranh.

Không chỉ có thế, tu vị của Tần Sương trước kia tất cả đều biến mất, bây giờ chỉ là thân thể khỏe mạnh, cảnh giới giảm xuống còn tiên thiên hậu kỳ, cùng con người giống nhau.

“ta chính là như thế nào tới đây? A ta nhớ ra rồi, ta cuối cùng bị thương, đang tại Hồng Quân hành Phủ dưỡng thương, ta phải đi về?” Tần Sương đột nhiên vỗ đầu, đứng dậy bước đi.

“chờ một chút, ngươi biết ngươi tới Hồng Quân Hành Phủ này như thế nào?” Tần Vũ gọi Tần Sương lại.

“là ta ngẫu nhiên thu được, các ngươi như thế nào có thể đi vào Hồng Quân Hành Phủ của ta?” Tần Sương mặt lộ vẻ đề phòng, hẳn bây giờ trong trí nhớ, Hồng Quân Hành Phủ là hẳn ngẫu nhiên thu được tị một nơi nào đó, nếu không có sự đồng ý của hắn, người khác không thể tiến vào được.

“nơi này chính là hải vực yêu thú thế giới, sau khi ngươi bị thương, rồi bay tới nơi này, ta đem ngươi trở về!” Tần Vũ cười cười, vung tay lên, Hồng Quân hành Phủ cực nhanh thu vào bên trong giới chỉ của Tần Sương, đồng thời Tần Sương cũng biến mất tại hải vực yêu thú thế giới, một lần nữa quay lại chiến trường.

“Vũ ca, tại sao để tiểu Sương ra đi?” Khương Lập không để ý tới hành vi của Tần Vũ, tức giận hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ thở dài “Lập nhân, con đường của tiểu Sương mới bắt đầu, phía sau con đường, để cho hắn tự mình quyết định, chúng ta quay về Tử Huyền Phủ.” Nói xong, mang theo Khương Lập trực tiếp trở về tân vũ trụ.

Tần Sương, bây giờ là Hồng Quân, con đường của hắn, một lần nữa lại bắt đầu, bắt đầu một cuộc sống mới, tương lai Hồng Quân có như thế nào, bây giờ không có một ai biết.

Tổng vương triều đã chiếm được ba quận của Ngụy vương triều, Hoàng đế Ngụy vương triều là Ngụy Vũ Vương phái binh chặn thủ bốn quận, cùng lúc đó, Mộ Dung vương triều cùng Tổng vương triều cũng bắt đầu phát động chiến tranh.

Hồng Quân, tiên thiên hậu kỳ chính là Tổng vương chiêu tướng quân, một lần nữa về tới chiến trường của hắn.

Hết Q1

10. Quyển 2: Hồng Quân . Chương 1: Bạo Lực Bất Ngờ.

Trong khi ba hoàn tử đấu đá, thì ba vị Hoàng Đế cũng tranh đấu, Mộ Dung vương triều cùng Ngụy vương triều đã sớm coi đệ nhất vương triều là Tổng vương triều chính là mối họa, cũng vì vậy, hai vương triều đã liên kết tìm cách đối phó với Tổng vương triều.

Thành Sở Vân, sau khi Hồng Quân trở về, đại nguyên soái lại an bài cho hắn làm tướng quân của nanh sói đội, một tiên thiên hậu kỳ tướng quân dưới tay không thể không có binh lính.

Liên tục tác chiến, Hồng Quân và những binh lính thuộc hạ đều mệt mỏi, đã gần không chịu nổi, binh lực của ba vương triều đã bị tổn hao rất nhiều, năm năm sau, Tề Tuyên hoàng vẫn ở phe trung lập đột nhiên tuyên bố cùng Ngụy vương triều, Mộ Dung vương triều liên minh, xuất binh tấn công Tổng vương triều, Tổng vương triều lập tức lâm vào thế nguy khốn.

Ba năm sau, Tổng vương triều xuống nước chấp nhận hiệp nghị, cắt đất bồi thường, Tề vương triều chính vì tham gia sau cùng, vì vậy ít chịu tổn thất, nhanh chóng trở thành vương triều lớn mạnh nhất Tiềm Long Đại Lục, Tiềm Long Đại Lục lại bắt đầu một thời kỳ hòa bình.

Hồng Quân được Tổng hoàng đế ủy thác làm đoàn trưởng đoàn cùng Tổng thái tử Tổng Phi đi tới Tề vương triều, đàm phán hòa bình.

Quả nhiên ứng với lời Hồng Quân nói năm xưa, Tổng Phi chính là khóc tại Tề vương triều.

Hộ tống đoàn đi tới Tề vương triều tất cả đều ở trong phủ, được các quan viên Tề vương triều tiếp đãi với ánh mắt cười nhạo, liên tục trong bảy ngày Tề Tuyên hoàng đều không có triệu kiến, các binh lính trong hộ tống đoàn vô cùng tức giận, Hồng Quân cũng không thể làm gì hơn ngoài trấn an họ, là nước chiến bại, tất nhiên không có cái gì để yêu cầu.

Tới ngày thứ mười, cuối cùng Tề Tuyên hoàng cũng triệu kiến Hồng Quân và Tổng Phi.

Theo qui định, Hồng Quân cùng Tổng Phi cả hai phải quỳ xuống bái kiến Tề Tuyên hoàng, nhưng Hồng Quân với ngạo khí chỉ làm lễ như trong quân doanh, còn Tổng Phi thì đã nhanh nhanh theo quy của mà khấu đầu.

“to gan, thấy bệ hạ mà không chịu quỳ!” võ tướng bên người Tề Tuyên hoàng tức giận quát to.

“thôi khỏi, các người đứng cả lên đi!” Tề Tuyên hoàng cố ý để cho bọn họ chờ mười ngày mới chịu triệu kiến, chính là muốn giảm nhuệ khí của bọn họ.

“tạ bệ hạ!” Hồng Quân không có để ý tới vị võ tướng kia, trực tiếp đứng dậy, Tổng Phi cũng theo sau đứng lên, nhưng đột nhiên lại sững người như mất hồn.

“Tề Vân, Tề Vân nàng như thế nào lại ở chỗ này, nàng có biết hay không, ta tìm nàng thật là khổ cực a!” Đứng bên cạnh Tề Tuyên hoàng chính là Tề Vân, Tổng Phi thấy nàng muốn đi tới gặp nhưng bị binh lính bên cạnh ngăn lại.

“buông...ta a, nhanh buông ta a, Tề Vân, có đúng hay không nàng bị bọn họ bắt cóc, nàng yên tâm, có ta ở đây, không một ai có thể làm nàng bị thương, Hồng tướng quân, mau, mau tới ***** Tề Vân.” Tổng Quan bị ngăn lại, mà quên mất đây là nơi nào, nhìn Hồng Quân ra lệnh.

“thái tử, ngài tỉnh táo một chút, Tề Vân tiểu tước không có giống như bị bắt cóc, ngài nhìn rõ mà coi!” mọi chuyện về Tề Vân tại tửu lầu Hồng Quân đã quên, bất quá hắn cũng đủ thông minh, nhận ra Tề Vân cùng Tề Tuyên hoàng có quan hệ không bình thường.

“to gan, dám trực tiếp gọi tên của thượng tiên công chúa, mau bắt hắn lại cho ta!”

Nhất thời có hơn mười binh lính, đem Hồng Quân và Tổng Phi vây lại.

“công chúa? Thượng tiên?” Tổng Phi nhất thời choáng váng.

“ Thái tử!” Hồng Quân rất nhanh hiểu được mấu chốt sự việc, nháy mắt với Tống Phi, muốn nói hẳn phải tỉnh táo.

“ đem toàn bộ bọn chúng giải xuống!” vị võ tướng kia trực tiếp hạ mệnh lệnh.

“ khoan, hai người này trực tiếp gọi tên của ta, vốn nên xử tử, Tống Phi là Thái tử có thể miễn tội chết, đem tên còn lại giết cho ta!” Tề Văn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Tống Phi tuy làm nàng chsn ghét nhưng không thể đem Tống Phi giết được, chỉ có thể giết Hồng Quân cho bớt giận.

“ tuân lệnh công chúa!” võ tướng trực tiếp đi tới bên Hồng Quân, vung đao về phái Hồng Quân muốn chặt đầu.

“khoan, không có đạo lý!” Hồng Quân nói to, thoát khỏi một đao của võ tướng kia.

“ công chúa nói chuyện sao không có đạo lý, hai bên giao chiến không có chem. Sứ giả, ta bắt quả chỉ là không biết mà nói tên úy của công chúa, tội không thể chết ?”

“hừ, còn dám phản kháng, ta muốn người chết thì người phải chết!” Tề Văn vung tay bắn ra một đạo quang mang, trực tiếp nhằm ngực Hồng Quân đánh tới.

Tề Văn đánh ra chính là vũ khí được sư phụ nàng tặng, hạ phẩm linh khí” toàn tâm châm:, cho dù là Kim Đan Kỳ tu chân giả, bị châm này đâm trúng, cũng không còn mạng để sống.

“toàn tâm châm” đánh tới người Hồng Quân, cũng chỉ tạo thành lực chấn hất văng Hồng Quân lùi ba bước.

“Hồng Quân tướn quân, công chúa ban người chết là vinh hạnh của người, còn không mau tự sát, để công chúa khỏi mất hứng!” Tống Phi hiện tại đang bị Tề Văn mê hoặc, bắt đầu đi hướng Tề vương triều nói tốt.

“Thái tử diện ại!” Hồng Quân tức giận, khẽ nghiêng đầu, phun ra một ngụm máu. Trên đường đi hộ tống thái tử tới Tề vương triều, Hồng Quân đã chịu khổ không ít, lại tại Tề vương triều bị người ta coi thường, bây giờ Tống Phi vì một người con gái mà nói hẳn tự sát, oán kú kìm nén bao ngày giờ hoàn toàn phát tiết.

“ cái kia..” Tề Văn kinh ngạc, trúng một “ toàn tâm châm” của nàng mà Hồng Quân không có chết, không nhẽ Hồng Quân trên người có hệ thể linh khí, nghĩ vậy, Tề Văn mắt sacsng rực, cũng chỉ có hệ thân linh khí mới có thể chịu được “ toàn tâm châm” của nàng.

“ hệ thể linh khí” so với vũ khí còn khó kiếm hơn, đến sư phụ nàng, thượng tiên của Tề vương triều nguyên anh sơ kỳ cũng chưa có.

Tề Văn sst khí càng tăng, Hồng Quân ở xa như vậy cũng cảm nhận được sát khí của Tề Văn.

Hồng Quân đột nhiên nhằm hướng vị tướng quân kia phi tới, nắm tay khẽ nện lên đầu vị võ tướng, cướp thanh đao trong tay võ tướng.

Cái này, một vị võ tướng tiên thiên hậu kỳ, bị Hồng Quân dung thiết quyền trực tiếp đánh nát óc, chết ngay tại chỗ.

Hồng Quân cũng biết sự lợi hại của thượng tiên, trước khi Tề Văn song tới, tại chỗ đông người, một đường đao cuoongf sát, không ai có thể chế trụ được hẳn.

“bắt nấy hẳn, hẳn giết chết Lưu tướng quân...” ngoài cung điện Tề vương triều nhất thời loạn lên, tất cả binh lính đều đuổi theo.

Tề Văn sắc mặt khó coi, ngay tại trước mặt nàng, Hồng Quân giết người rồi chạy ra ngoài. Tề Văn ra lệnh cho một đội binh lính bảo vệ Tề Tuyên hoàng, biến lớn “ toàn tâm châm” rồi nhảy lên, phi thân đuổi theo.

“ các người mau tránh ra!” Tề Văn tại trên cao quát xuống, binh lính xung quang nhìn thấy thượng tiên công chúa đuổi tới, tất cả ddefu ngừng lại, xung quanh Hồng Quân người cangd ngày càng ít, lúc này hẳn vẫn chưa chạy khỏi hoàng cung.

“ chịu chết đi!” Tề Văn khinh thường qust một tiếng, phi thân xuôn gs, một chưởng đánh vào đầu Hồng Quân. Hồng Quân ngã xuống đất lăn mất vòng, sau đó đứng dậy tiếp tục chạy trốn.

Tề Vân lần này chết nặng, đầu thì hộ thân linh khí không thể bảo vệ, hơn nữa Tề Vân cũng cảm nhận được khi nàng đánh xuống trên đầu hắn cũng không có trợ ngại gì, Chương này Tề Vân sử dụng tới bảy thành lực đạo, nếu là bình thường tiên nhân hậu kỳ thì rung chương này đã sớm chết tại chỗ, nhưng mà Hồng Quân không có như vậy, không có việc gì, lại còn có thể đứng lên tiếp tục chạy trốn.

Trong khi Tề Vân suy nghĩ, Hồng Quân đã chạy đến bờ tường thành hoàng cung, khẽ nhún người nhảy một cái, đã vượt qua tường thành, chạy khỏi hoàng cung.

“chẳng lẽ hắn là tu luyện ngoại công? Như vậy cũng không đúng, cho dù là ngoại công đỉnh phong cũng không chịu được một chương này của ta, thật là kỳ quái!” Tề Vân trong lòng thầm nghĩ, bay nhanh hơn đuổi theo, nàng tuyệt đối không có bỏ qua cho Hồng Quân.

Vì chạy thực mạng, Hồng Quân toàn thân lực đạo đều tập trung ở chân, tốc độ chạy cũng cực nhanh, thỉnh thoảng xuyên qua ngã tư đường, thậm chí trên đường có người qua lại cũng không có phát hiện ra hắn. chỉ cảm giác tự nhiên có gió nổi lên. Chạy thực mạng cho tới khi ra khỏi thành, Hồng Quân mới dừng lại thở dốc, chạy xuyên qua cả một thành với tốc độ cực nhanh, ngay cả tới tiên thiên hậu kỳ cũng phải mệt mỏi.

“người tiếp tục chạy đi, ta coi người chạy được tới đâu!” Tề Vân tựa không trung cười cười nhìn Hồng Quân, bên trong thành có rất nhiều người, không thể động thủ được, đợi khi tới bên ngoài thành Tề Vân mới hiện thân.

“ công chúa điện hạ, Hồng Quân cùng nàng xưa nay không cừu không oán, vì sao khổ cực bức ta?” Không có khả năng chạy tiếp, Hồng Quân nhìn thấy biết không thể trốn thoát được, cũng không có tiếp tục trốn.

“ người cùng ta không có cừu oán, nhưng mà mười năm trước, tại Biện Lương thành tại Thanh Vân lâu, tất cả mọi người xem ta biểu diễn đều vỗ tay, chỉ có người là không có, kể cả liếc mắt một cái cũng không?” Tề Vân nhớ lại sự việc mười năm trước, lòng nữ nhân không đoán được, Tề Vân đối với nam nhân không có để ý tới một ai, chỉ là Hồng Quân không có nhìn nàng , đó cũng là người duy nhất tại Tiềm Long Đại Lục không thèm nhìn nàng biểu diễn, lần này nhân cơ hội Hồng Quân hộ tống người tới, liền tìm Hồng Quân trả thù.

Ngày đó chính là Tần Sương không thèm nhìn nàng trong mắt, cái đó rất là bình thường, bọn họ ngày đó chênh lệch thực lực quá lớn, đừng nói là Tề Vân, mà ngay cả Tử Huyền tinh cũng không có người để Tần Sương coi vào trong mắt.

“ mười năm trước? chuyện gì của mười năm trước? ta thật là không có nhớ được!” Hồng Quân mơ hồ ngẩng đầu nhìn Tề Vân, sự việc mười năm trước tại Thanh Vân tửu lâu đã sớm theo lần biến hóa trước biến mất tại Phong Thần Bảng, bây giờ hắn quả thật không có nhớ cái gì hết.

“ còm dăm giả bộ, nhận lấy cái chết đi!” Tề Vân long mày khẽ trùng lên... từ không trung phi thân hạ xuống, liên tục đánh ra hơn mười chương, trực tiếp đánh Hồng Quân vào sâu trong lòng đất.

“người sao vẫn chưa có chết!” đánh xong liên tục hơn mười chương, Tề Vân cũng tiêu hao rất nhiều khí lực, sau khi nghỉ ngơi một chút, mới từ đem xác Hồng Quân đi lên.

Phủ đất cát trên người Hồng Quân, Tề Vân dung bàn tay nhỏ bé lục tìm trên người Hồng Quân , tìm kiếm coi Hồng Quân có “ hộ thân linh khí” hay không.

“công chúa điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, xin người đừng có sờ loạn!: Hồng Quân đầu choáng váng, nhìn Tề Vân nói.

Tề Vân bị dọa mà vội vàng nhảy lùi lại phía sau vài bước, giật mình đánh giá Hồng Quân một cái:” người, người như thế nào không có chết?”

“công chúa, khí lực của ngài quá yếu, vì vậy đánh không có chết ta.” Hồng Quân thân thể trải qua ngàn năm tu luyện, so với thượng phẩm thần nhân còn cứng hơn, đừng nói là Tề Vân, cho dù là cửu cấp tiên đế không có thần khí cũng không thể gây tổn thương cho Hồng Quân. Tại bên trong hoàng cung, Hồng Quân bị hộc máu là do tức khí, làm Tề Vân cứ nghĩ có, chính mình có thể làm hắn bị thương.

“ta muốn giết người!” Tề Vân ngịch đến vừa rồi nàng trên người một nam nhân mà sờ loạn, sắc mặt đỏ bừng, nộ khí chạy lên não, nhìn về phía Hồng Quân điên cuồng công kích.

Liên tục bị Tề Vân đánh hơn mười chưởng, Hồng Quân lui lại mấy trăm bước. Bị ăn đòn mà không có đánh lại, đó không phải là tính khí của Hồng Quân, bây giờ cũng không có để ý tới thân phận cậu tề Vân nữa, lăm tay quay về hướng Tề Vân mà đánh.

“ binh binh binh” hai người cứ thế tung quyền đánh, Tề Vân cánh tay đã tê dại, Hồng Quân khí lực không lớn nhưng mà thân thể cứng rắn, Tề Vân đánh vào hấn như là đánh vào thiết bản, không chịu được nghỉ.

“tiểu tử này thân thể thật là lợi hại!” Tề Vân hiểu được Hồng Quân không có mực hộ thân linh khí, mà là dung chính nhục thể cùng năng công kích vốn muốn giết chết Hồng Quân, không có nghĩ là khó khăn như vậy.

Tề Vân bắt đầu hối hận không có mời thêm sư phụ cùng đi, đồng thời đối phó hấn, bây giờ chỉ dựa vào một mình năng, thật là không thể giết được Hồng Quân.

11. Chương 2: Tứ Cửu Thiên Kiếp.

Hồng Quân bị đánh như vậy cũng rất tức giận, biết được Tề Vân không thể làm mình bị thương, nhìn thượng tiên đáng sợ trước mặt, mặc kệ Tề Vân dùng ‘tòn tâm châm’, hay là bảo kiếm, Hồng Quân cũng không có đề phòng, chỉ có chú tâm không ngừng công kích.

Hai người gần như không biết mệt mỏi, đánh thêm nửa canh giờ, Tề Vân xuất ra một chưởng đạo lực, lúc này mới phát hiện ra chân nguyên đã tiêu hao rất nhiều, khó mà hồi phục ngay được, sợ rằng hôm nay không những không giết được người mà mình có khi bị nguy hiểm.

Hồng Quân cũng lúc đó xuất một quyền nhằm đầu đánh tới, Tề Vân không còn linh hoạt như lúc trước, tránh né không kịp bị thiết quyền đánh trúng đầu tạo thành âm thanh. ” ông ông”.

Nhìn Tề Vân từ từ ngồi xuống, Hồng Quân mới thở một hơi, thượng tiên quả nhiên đối phó khó hơn với con người. Tại trên chiến trường, chống lại đại tướng quân địch, Hồng Quân chỉ cần mài hiệp đã bắt được địch nhân, đây cũng là lần đầu tiên mất thời gian lâu như vậy.

Nhìn Tề Vân ngã trên mặt đất, Hồng Quân nhớ lại, Tề Vân luôn luôn rồn mình vào chỗ chết, không có cho Hồng Quân một cơ hội dễ sống, người như vậy tuyệt đối không thể lưu lại, nhưng dù sao Tề Vân cũng là một người con gái, Hồng Quân cũng không có hạ sát thủ được, giết cũng không được, tha cũng không xong, Hồng Quân bèn đem Tề Vân đứng lên rời khỏi nơi này, kiếm một nơi an toàn rồi mới quyết định xử trí nàng.

cách hơn sáu trăm dặm ngoài thành có một ngọn núi hoang sơ, tìm được một cái sơn động sạch sẽ, Hồng Quân đặt Tề Vân trên mặt đất, chất củi đốt lửa, trên đường đi tiện tay bắt được một con thỏ, Hồng Quân bây giờ là muốn ăn cơm, đánh nhau một chận vừa lại chạy trốn như vậy, bụng đã sớm kháng nghị.

Bị trọng thương ngắt đi, Tề Vân một lúc sau cũng tỉnh lại, khẽ chỉnh lại tóc rồi nhìn khắp nơi một vòng. Hồng Quân cũng vừa về tới cửa động khẩu mang theo một ít củi, nhìn Tề Vân tỉnh lại, tay vung một quyền đánh vào đầu Tề Vân, Tề Vân còn chưa có tỉnh hẳn lại tiếp tục hôn mê. Hồng Quân không trong bụng nghĩ không muốn cùng nữ nhân đánh đá này nói chuyện, đây là các tốt nhất để nàng im lặng, chỉ đáng thương cho Tề Vân, tiếp lần này là lần thứ ba bị Hồng Quân đánh ngắt.

Ăn no uống say, Hồng Quân từ bên trong giới chỉ lấy ra sợi dây, chói Tề Vân lại, đi vào Hồng Quân hành phủ tiếp tục tu luyện Hồng Quân Đạo, mỗi lần tu luyện Hồng Quân Đạo, đều làm Hồng Quân vô cùng thoải mái...

Tần Sương sau khi linh hồn bị hút vào trong Phong Thần Bảng, cùng với vô danh vật chất, Phong Thần Bảng bên trong cuối cùng cũng không còn bất kỳ chân linh nào, vô danh vật chất thỉnh thoảng ánh lên một vài hình ảnh Tần Sương, từng chút từng chút linh hồn Tần Sương biến mất hoàn toàn vào bên trong.

Hồng Quân tu luyện Hồng Quân Đạo hiện tại còn chưa có gọi là nhập môn, theo như Hồng Quân Đạo nhắc tới, quan trọng là hình thành không gian vô danh vật chất, nhưng bất luận Tần Sương tu luyện như thế nào, đều không có xuất hiện một chút gì tại đan điền.

Tề Vân lại tỉnh lại, đầu hơi đau, muốn dùng tay sờ đầu, nhưng phát hiện ra mình bị khóa trong một kết giới, bất luận là vận lực như thế nào cũng không thể mở ra được. Hoảng loạn quay đầu, mới phát hiện ra Hồng Quân đang ngồi tu luyện, Tề Vân không nhịn được mở miệng hét lên.

Hồng Quân cả thân thể đều phát ra thanh quang, thanh quang lóe lên nhìn Hồng Quân vô cùng trang trọng, như một bậc thánh nhân, có khi còn trang nghiêm hơn.

Rất lâu, Tề Vân mới nhờ ra tình cảnh hiện tại của mình, hét lên kêu Hồng Quân. Nhưng hiện tại Hồng Quân đang trong lúc tu luyện quan trọng, căn bản là không có nghe được nàng nói cái gì, vì vậy cũng không có để ý tới nàng.

Sau khi cùng Tề Vân đánh một trận, lần này tu luyện Hồng Quân cảm giác...không có hiểu được, mơ mơ ảo ảo như là nắm được cái gì đó, Hồng Quân cảm giác gần như Hồng Quân Đạo đã nói, vô danh vật chất gần như trong người nơi nào cũng có, nhưng đưa ta muốn bắt mà không có thể bắt được.

Hồng Quân lần này tu luyện, cũng mất tới bảy ngày, sau bảy ngày Hồng Quân tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại Hồng Quân cảm giác trong lòng có một luồng sức mạnh.

“ một trăm linh bảy ngày!” Hồng Quân đột nhiên nhảy dựng lên, hưng phấn tại trong động khẩu chạy một vòng, một trăm linh bảy ngày nữa, Hồng Quân cảm nhận Tứ Cửu Thiên Kiếp sẽ xuất hiện. vượt qua thiên kiếp này, Hồng Quân cũng sẽ trở thành thượng tiên tại đại lục được mọi người kính ngưỡng.

“ cuối cùng cũng đột kiếp, quá tuyệt vời!” trong trí nhớ của Hồng Quân bây giờ, thượng tiên là một cái gì đó chí cao, sau một trăm linh bảy ngày nữa, Hồng Quân sẽ tiếp nhận thiên kiếp, vượt qua thiên kiếp, Hồng Quân cũng chính là bước vào địa vị thượng tiên này.

“ cái gì một trăm linh bảy ngày, người mau mau buông... tar a, nếu không, nếu không sư phụ ta sẽ giết người!” Tề Vân nhìn Hồng Quân tỉnh lại, vội vàng nói, vốn muốn nói giết hắn, nhưng nhớ tựa mình căn bản là không thể giết được hắn, vội vàng chỉnh lại lời nói.

“ Tề Vân công chúa?” Hồng Quân lúc này mới nhớ ra, trước kia bắt cóc công chúa tới đây.

“ mau thả tar a!”

“ tha người không có gì khó, bắt quá người phải thôi, sau này không được tìm ta gây khó khăn, còn nữa, phải thả Tống Phi Thái tử trở về, nếu làm không được, ta bây giờ lập tức giết người!” Hồng Quân quay lại nhìn Tề Vân hung hăng nói.

“ ta... đáp ứng, ta thôi sẽ không có tìm người gây khó khăn, nếu mà còn gây khó khăn cho người, sẽ chết không toàn thây, mau thả ta ra, ta đã phát thệ rồi!” Hồng Quân vẻ mặt rất dọa người, Tề Vân bây giờ một chút cũng không dám nhìn mặt hắn.

“ nhớ kỹ, còn phải thả Tống Phi Thái tử!” Hồng Quân tiến lên, hai quyền liên tục đánh vào đầu Tề Vân, nhìn Tề Vân ngẩn ra mới cúi chúi, thả Tề Vân đi khỏi nơi này.

Lúc này cái quan trọng nhất chính là tìm một chỗ độ kiếp, Tề vương triều tuyệt đối không thể ở lại được, Hồng Quân liền thay đổi sung mào, hướng về Tống vương triều, tìm một nơi để độ kiếp.

Vô tận hồng hoang, bên cạnh chính là một rừng rậm, Hồng Quân nhìn nơi này hài lòng, chung quang vài trăm dặm đều không có người ở, hoàn cảnh im lặng quả thật là nơi lý tưởng để độ kiếp. Thời gian thiên kiếp còn có hơn hai tháng, Hồng Quân kiểm tra giới chỉ một lần, giới chỉ này có rất nhiều thứ, hơn nữa phần lớn Hồng Quân đều cảm thấy quen thuộc, nhưng không có nghĩ được.

Giới chỉ này đều là Tần Thương nhất được, Tần Thương nhất được đồ vật đương nhiên không phải là vật bình thường, bây giờ Hồng Quân còn chưa có sử dụng được.

Mỗi khi Hồng Quân cô độc một mình, trí nhớ đều hồi tưởng lại trước kia, nhưng ngoại trừ khoảng ký ức từ chiến trường cùng Ngụy vương triều tới nay, đoạn trước kia đều không thể nhớ lại, vô luận là cố gắng như thế nào, có vẻ như trí nhớ bí một cái gì đó phong bế.

Thời gian trôi qua, cũng còn hơn tháng nữa là Tứ Cửu Thiên Kiếp mà Hồng Quân mong chờ sẽ xuất hiện, tại Tiềm Long Đại Lục, bất kể là ai, một vũ giả nào giác mộng cuối cùng đều là trở thành Thượng tiên,

Hồng Quân cũng không ngoại lệ, Hồng Quân cũng không có biết lúc trước cha hấn cũng là tại nơi này vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, trở thành một người tu chân.

Hồng Quân tại Vô Tận Hồng hoang chuẩn bị cho quá trình độ kiếp, cả Tiềm Long Đại Lục cũng vô cùng lao nhiệt. Tề Văn bây giờ tại Tề vương triều, đã khôi phục lại danh phận công chúa Tề vương triều, mặt khác ba vương triều cũng rất nhanh hiểu ra sự việc này đều là âm mưu của Tề Tuyên hoàng, ba vương triều trên bề ngoài không có hành động gì đối với Tề vương triều, nhưng đồng thời âm thầm liên minh.

Tổng vương triều Thái tử Tổng Ph, bây giờ cho dù Tề Tuyên hoàng không có ngăn cản hấn đi, hấn cũng không có bỏ đi, làm Tổng Huy hoàng thiếu chút phế bỏ ngôi vị Thái tử.

Thời gian qua đi thật nhanh, đảo mắt Thiên kiếp của Hồng Quân đã tới.

Hồng Quân trong lòng cảm thấy áp lực ngày càng tăng, bầu trời tĩnh lặng bắt đầu nổi gió, nháy mắt cả bầu trời một màu hôn ám, màu đỏ sậm báo hiệu Thiên kiếp xuất hiện tại phía trên bầu trời Hồng Quân, Thiên kiếp xuất hiện một màu đỏ sậm như suối chảy, giống như long quyển phong.

Cuồng phong bạo phát, từng đạo lôi điện màu tím xuất hiện tại bầu trời, điện quang nhanh chóng che kín cả kiếm vân.

“oanh lonh” một tiếng, đạo thiên lôi thứ nhất thẳng tắp đánh xuống, Hồng Quân còn chưa có nghĩ đối phó như thế nào với đạo Thiên lôi này, Thiên lôi đã đánh tới người hấn. Hồng Quân dưới chân cả một vùng đất bị đánh tung, Hồng Quân cứ như vậy ngậy người nhìn bầu trời.

“đây là Thiên kiếp?” Thiên lôi cho hấn một cảm giác không có gì mạnh, trên người chỉ hơi tê tê, lôi điện rần rần biến mất.

“là ai độ kiếp?” các chỗ Hồng Quân độ kiếp hai ngàn dặm, ở sâu trong Vô Tận Hồng hoang, Thần thú Vân Hỏa Báo phát hiện bầu trời khác với bình thường, ha ha cười bay tới:” lại có kim đan mới để nhấm nháp rồi, lại còn dám ở địa bàn của ta mà độ kiếp ha ha”.

Vô Tận Hồng hoang bên ngoài ba ngàn dặm... đều là địa bàn của Vân Hỏa Báo, Vân Hỏa Báo chính là Nguyên anh Hậu kỳ hạ cấp Thần thú, nơi này nếu yêu thú độ kiếp đều phải rời đi, bọn chúng đều biết Vân Hỏa Báo ... thích nhất là ăn Kim đan vừa mới qua độ kiếp.

Hồng Quân còn không biết nguy hiểm đang tới, vẫn tiếp tục chăm chú nhìn bầu trời, chờ đợi đạo Thiên lôi đánh xuống, phỏng chừng cả Tiềm Long Đại Lục cũng không có ai độ kiếp giống như Hồng Quân, đứng bất động, mặc cho Thiên lôi oanh tạc.

Đạo Thiên lôi thứ hai mang theo tử quang chói mắt phóng tới, mạnh mẽ đánh vào đầu Hồng Quân, Hồng Quân thân thể lập tức lún xuống đất một chút, đạo Thiên lôi này cùng đạo Thiên lôi lúc trước giống nhau, Hồng Quân chỉ có quần áo là rách nát, còn đầu không có một chút thương tổn.

“ha ha, Thiên kiếp cũng chỉ đơn giản như thế này a!” Vượt qua hai đạo Thiên lôi, Hồng Quân càng tự tin hơn, thân thể không nhúc nhích, chỉ mỉm cười đứng chờ đạo thiên lôi thứ ba đánh tới.

“Oanh”

Đạo lôi điện màu tím lớn hơn đánh lên người Hồng Quân, Hồng Quân đứng tựa một chỗ liên tục bị Thiên lôi đánh tới, gần người mười thước xuất hiện một cái hố lớn, Hồng Quân trên người vô số điện quang, vẫn như trước mỉm cười nhìn bầu trời, Thiên lôi đánh như vậy mà ngay cả đến da tay hấn cũng chưa có bị thương, khó trách hấn lại tự tin như thế.

“tiểu tử này không có bị Thiên lôi đánh chết a” Vân Hỏa Báo vừa rồi cũng thấy đạo Thiên lôi thứ ba đánh xuống, trên mặt đất lưu lại một cái hố sâu...

“Kiếp vân còn chưa có hết, tiểu tử kia còn chưa có chết, ha ha lại là loài người, đã lâu không có được ăn Kim đan của loài người, hôm nay vận khí thật tốt.” Vân Hỏa báo bên ngoài chờ Hồng Quân độ kiếp, một khi độ kiếp thành công hình thành Kim đan, Vân Hỏa Báo sẽ tiến tới, đem Kim đan cùng thân thể Hồng Quân đang suy yếu sau khi độ kiếp mà ăn.

Đạo Thiên lôi thứ tư so với ba đạo Thiên lôi trước đều lớn hơn không ít, cả một vết màu tím, giống như cự long phần nộ, há miệng nuốt chửng Hồng Quân vào trong miệng, đem Hồng Quân biến thành một đám nát bầy.

“Oanh long” âm thanh nổ mạnh, cả khu rừng chấn động vài cái, Hồng Quân cứ như vậy vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, cả quá trình độ kiếp, Hồng Quân đều không có làm gì, bốn đạo Thiên lôi đánh trên mặt đất hình thành ba cái hố to, cùng với Hồng Quân là quần áo rách nát, còn đầu không có tác dụng gì hết, cái này sợ rằng từ lịch sử Tứ Huyền tinh cho tới nay... đây là lần độ thiên kiếp đáng cười nhất.

Kiếp vân tán đi, Hồng Quân khẽ vỗ vỗ trên người một ít bụi bẩn, sau đó đứng lên, thay một bộ quần áo khác.

“ha ha, tiểu tử loài người, rất đáng mừng, ngươi cũng vượt qua được Tứ Cửu Thiên Kiếp, bất quá ngươi đem Kim đan mới hình thành hiến cho ta, Báo gia gia ta cấp cho ngươi được toàn thân!” Hồng Quân sau khi đứng lên, Vân Hỏa Báo cũng tựa nơi này bay tới, ngược mắt nhìn con mồi trước mắt.

Lời tác giả: không phải Tần Sương biến mất, mà chỉ là linh hồn của hắn bị Phong Thần bảng hấp thụ, một ngày nào đó sẽ trở lại khống chế lại thân thể mình. Tinh Thần Biến là một bộ truyện vĩ đại, tác giả sẽ cố gắng hết mình để Hậu Tinh Thần Biến cũng không làm cho độc giả thất vọng.

12. Chương 3: Hồng Quân.

Thiên kiếp qua đi, Hồng Quân bên trong đan điền rốt cục cũng xuất hiện một màu xám vô danh vật chất, vô danh vật chất này nhẹ nhàng bao trùm toàn bộ Kim đan mới hình thành, kim quang của Kim đan hoàn toàn bị vô danh vật chất che phủ, tại nơi giao tiếp với Kim đan màu sắc biến đổi thành kim ngân, tảo sắc thái vô cùng thần bí.

Vô danh vật chất một lần nữa lại xuất hiện, Phong Thần Bảng vốn ở trong đầu Hồng Quân, trong nháy mắt cũng xuất hiện tại đan điền, lần này Phong Thần Bảng không có hấp thụ vô danh vật chất mới này. Phong Thần Bảng tại đan điền khẽ rung lên nhẹ nhàng, Tần Sương linh hồn trong nháy mắt thoát ra khỏi Phong Thần Bảng, dung nhập vào bên trong ý thức hải của Hồng Quân.

Vân Hỏa Báo kỳ quái nhìn nhân loại này, người bình thường khi nhìn thấy hắn đã sớm cầu xin tha mạng, người này lẳng lẳng như đang ở nơi khác, trong ánh mắt lạnh lùng làm cho Vân Hỏa Báo có cảm giác không gió mà lạnh người.

Loại cảm giác này chỉ chợp léo qua trong nháy mắt, Vân Hỏa Báo bởi vì cảm giác như vậy mà cảm thấy sợ hãi, đối mặt con người tu chân Kim Đan Kỳ bé nhỏ này, tuyệt đối không nên có loại... cảm giác này. Tức giận, Vân Hỏa Báo từ không trung phi thân hạ xuống, móng vuốt sắc bén lóe lên, từ từ trực tiếp phóng về phía Hồng Quân, muốn đem con người bé nhỏ này vì dám coi thường mình biến thành từng mảnh.

”ngươi có bao nhiêu sức mạnh mà cũng dám xuất móng vuốt về phía ta?” Hồng Quân trên người đột nhiên kim quang hiện lên, khí thế bao trùm thiên hạ, trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh đao, một tia hàn quang bùng phát từ phía, thanh đao màu vàng mang theo vô hạn sát khí.

Vân Hỏa Báo với móng vuốt sắc bén chộp vào người Hồng Quân nhưng không có một chút tác dụng, còn đang kinh ngạc thì hàn quang xuất hiện, đầu và thân đã phân làm hai phần, Nguyên anh hóa thành chân linh sau đó bị hút vào trong Phong Thần Bảng.

“cái này...ngươi như thế nào có thể tiếp được?” đây là ý nghĩ cuối cùng của Vân Hảo Báo trước khi chết.

Thu hồi trường đao, Hồng Quân đột nhiên nhìn lên bầu trời ha ha cười to:” nguyên lai là như thế, nguyên lai là như thế, ta đã hiểu được rồi, ta rốt cục đã hiểu được rồi, ha ha ha ...”

Tần Sương linh hồn tại bên trong Phong Thần bảng, rốt cục cũng lĩnh ngộ được ý nghĩ của Hồng Quân Đạo, toàn bộ tầng thứ nhất của Hồng Quân Đạo cuối cùng cũng hoàn toàn lĩnh ngộ hết.

” Hủy rồi lại sáng tạo, không vào Hồng Quân, sao hiểu được Hồng Quân Đạo!” Hồng Quân trên tay khẽ động, một cổ hỏa màu xám xuất hiện tại phía trên, hỏa hoa nhẹ nhàng đánh ra, trên mặt đất lập tức hình thành một cái hố to hơn trăm thước, cái này chỉ là vô danh vật chất xuất ra một ngọn lửa nhỏ, cho dù là người tu chân đạt Nguyên anh Kỳ *****ng phải sợ là cũng sẽ biến thành mây khói.

Hồng Quân hài lòng nhìn kết quả mà hỏa hoa tạo thành, cười khẽ lắc đầu:” đây là Hồng Quân vật chất, không phá không lập, phá rồi sau đó lại lập, nguyên lai ta ngay từ bước khởi đầu đã sai, may mắn là có Phong Thần Bảng chỉ dẫn, tốt, từ hôm nay chỗ đi, Tần Sương ngày trước đã biến mất, mà chỉ có ta Hồng Quân!”

linh hồn sau khi quay lại, Tần Sương ý thức tự nhiên khôi phục lại, Hồng Quân linh ngộ được Hồng Quân Đạo chính thức. cũng không có thêm để ý tới cảnh giới Kim Đan Kỳ, đối với hắn mà nói, cái mới này mới là thuộc về hắn, bắt đầu con đường của Hồng Quân cũng là của Tần Sương,

” phụ thân, mẫu thân, cảm ơn các người!” khôi phục được trí nhớ, Hồng Quân mới hoàn toàn cảm nhận được sự lo lắng cùng với sự quan tâm của cha mẹ ngày đó, loại cảm giác... hạnh phúc này, làm cho Hồng Quân hoài niệm không thôi.

” phụ thân, mẫu thân, các người hãy đợi, đợi ta Hồng Quân Đạo sau khi đại thành sẽ trở về gặp các người, để cho mọi người biết được tiểu nhi tử của hai người không phải là một phết vật, sẽ không làm các người thất vọng!” Hồng Quân âm thầm thề, từ Hồng Quân hành phủ xuất ra một hạ phẩm kiếm tiên, sau đó khởi hành phi kiếm, rời khỏi Vô Tận Hồng hoang.

Tân Thần giới, Tử Huyền phủ, Khương Lập đang cùng Tần Vũ đi khắp nơi, đột nhiên nói :” Vũ ca, huynh có ... hay không cảm giác tiểu Sương hình như đã trở lại?”

Tần Sương linh hồn trải qua sự cải tạo của vô danh vật chất, vì vậy so với trước kia cũng không có giống nhiều, cho dù là vậy, nhưng Khương Lập cũng mơ mơ hồ hồ có một ít cảm giác.

” tiểu Sương đúng là đã trở lại, hơn nữa còn thay đổi không giống như trước kia, Lập Nhi nàng hãy yên tâm!” Tần Vũ mỉm cười ôm lấy Khương Lập, tại Tử Huyền phủ Tần Vũ cũng thường hay quan sát Tần Sương, lúc này Tần Sương làm Tần Vũ có một cảm giác khác, một loại cảm giác không thể nói bằng lời.

Hồng Quân Hành Phủ tại tầng cuối cùng, cũng chính là Hồng Quân Đạo nơi tu luyện đưa ra pháp quyết, Hồng Quân đem đầy đủ tầng thứ nhất lưu lại trong đó, đồng thời lại kèm thêm một câu nói” vũ trụ vạn vật, một âm một dương, nếu có sinh tức có diệt, sinh diệt tương giao, âm dương bổ trợ, tất có đại thành.”

Đông Lam Sơn, Cổ Bang tu luyện trong sơn động, Hồng Quân bay tới nơi này rồi đứng lại.

” trước tiên tới nơi này gặp lão bằng hữu trước!” Hồng Quân mỉm cười, xuyên qua trận pháp của Cổ Bàn bố trí, tiến vào trong cổ động.

” bằng hữu tự tiện đi vào, không biết là có ý gì?” Hồng Quân vừa mới tiến vào trong động, Cổ Bàn thanh âm không có một chút sắc thái nào truyền tới.

” ha ha, Bàn Cổ, hay gọi ngươi là Cổ Bàn, chúng ta quen biết không chỉ có ... một năm, hai năm, dù chưa có gặp qua ra mắt, cũng không cần phải như vậy a!” Hồng Quân cười cười nói, người cũng đã tới trước mặt Cổ Bàn.

” các hạ biết ta, xin hỏi các hạ là ai?” Cổ Bàn nhíu mày, Tử Huyền tinh chính là lần đầu tiên mình tới, trước mặt người này chỉ là Kim Đan tiền Kỳ tu chân giả, sao lại biết thân phận của hắn, như thế nào không làm hắn kinh ngạc.

” ta gọi là Hồng Quân, chính là Hồng Quân trên Địa Cầu!” Hồng Quân không có khách khí, đi lại bên cạnh Cổ Bàn ngồi xuống.

” Hồng Quân Đạo Nhân?” Cổ Bàn vô cùng kinh ngạc.

” không sai, chính là ta, a a rất ngạc nhiên có phải không!” Cổ Bàn tại nơi này ngoại trừ cái phi thuyền, cái gì cũng không có, Hồng Quân bắt đầu nhớ lại loại rượu Kê Vĩ tửu tại trên Địa Cầu, lấy hai bình Mao Thai Tửu đặc chế tại Địa Cầu, đưa cho Cổ Bàn một bình.

Cổ Bang tiếp nhận Mao Thai tửu, mở nắp bình, tu một hơi thật dài, hưởng thụ hương thơm của Mao Thai Tửu :” ngon thật, người như thế nào cũng đi tới nơi này?”

” ta là đi theo người tới đây, bắt quá, nơi này cũng chính là quê hương của cha ta!” Hồng Quân không có như Cổ Bàn, một hơi uống hết nửa bình, để rượu xuống một cái cách, khe khẽ mỉm cười.

“cha của người?”

” đúng vậy, cha của ta chính là xuất sanh ở nơi này, bắt quá ta và người nhà không có ở nơi này, nhưng nếu nói là nơi cha ta sống cũng không có sai a!”

” nguyên lai là như vậy, nhưng sao... người bây giờ mới chỉ có...”

Cổ Bàn còn chưa có nói xong, Hồng Quân đã cắt đứt câu hán noi:” chỉ là một Kim Đan Kỳ a, ta tu luyện chính là công pháp đặc thù, nhất định trình độ cần phải trọng tu, mà vừa lúc lần này chính là lúc trọng tu!”

Cổ Bàn gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu giải thích tên Hồng Quân, Cổ Bàn trên Địa Cầu không có biết được, bắt quá hôm nay mới biết được Hồng Quân cũng không phải là người Địa Cầu.

” như vậy người đi tới nơi này là có ý gì? Cổ Bàn lại hỏi.

” nơi này chính là quê hương của cha ta, nhưng nơi này ta một người cũng không có quen biết, chỉ có người một người có thể coi là quen biết một chút, không tới nơi này tìm người vậy ta tới nơi nào ché?” Hồng Quân cười quỷ dị :” hướng hồ ta bây giờ mới chỉ là Kim Đan Kỳ, vì vậy cần có một cao thủ bảo vệ, cũng chính là người đó!”

” để cho ta đi bảo vệ người?” Cổ Bàn có chút cười không được mà khóc không xong, tại trên Địa Cầu đường đường là Hồng Quân Đạo Nhân, tự nhiên chạy tới chỗ Cổ Bàn tìm người bảo vệ, nếu ở Địa Cầu mà nói sợ rằng đều khiến người tu chân cho rằng nói sáo a.

” A a, không cần cười như vậy, ta chỉ là nhàn chán một chút thôi, bắt quá ta cũng muốn nói cho người hay, không nên cứ như thế một mình ngồi tu luyện, như vậy còn gì hứng thú, nếu có thời gian thì đi tới con người giới du ngoạn một chút, cam đoan người có nhiều thu hoạch, trên Địa Cầu người cũng như này, đi tới Tử Huyền tinh, cũng không có thấy người đi ra ngoài lần nào a.” Cổ Bàn đã mấy chục năm không có đi ra ngoài, Hồng Quân cũng chỉ nói Cổ Bàn tại Địa Cầu đã mất mấy ngàn năm ẩn cư dưới chân núi, phỏng chừng ở chỗ này vẫn ngốc như vậy.

” ta tu luyện chính là công pháp bất đồng, phải bế quan luyện công...”

” bế quan cái gì mà bế quan, không trách được người cảnh giới tốc độ lại chậm như vậy a, ” không nhập thế vào có thể hiểu được thế“, tu luyện không nên nhất thời nóng lòng, đi, ta mang người đi du ngoạn quê hương của cha ta, có thể cấp cho mình một cái gì, trở về lại tu luyện.” Hồng Quân không đợi Cổ Bàn nói xong, lôi kéo Cổ Bàn đi ra ngoài, Cổ Bàn cười cười, cũng không có cự tuyệt, đi theo Hồng Quân rời khỏi nơi này,... hơn nữa Hồng Quân nói cũng có lý, cũng biết được nhiều năm qua tiến triển vô cùng chậm chạp, là muốn tại thế tục tiếp tục tu luyện.

Vô số sự huynh hoàng chính là Viêm Kinh Thành, hôm nay tuy không còn có huy hoàng như ngày trước, nhưng cũng là một tòa thành lớn, Trấn Đông Vương phut của Tần Vũ năm xưa đã sớm không còn tồn tại, mấy trăm năm ngàn năm phong tranh vương quyền đã bị hủy bỏ, bây giờ tứ đại vương triều đều là con người thuần phác, sớm đã quên ngày xưa có một Tần gia địa vị hiển hách.

Viêm kinh thành, tại một tửu lầu, bây giờ mọi người đàm luận nhiều nhất chính là vấn đề Tề Văn công chúa Tề vương triều, vài chục năm trước Tề Văn đột nhiên mất tích, vài chục năm sau lại xuất hiện tại Tề vương triều, hơn nữa lại là một Thượng tiên, tứ đại vương triều bởi vì nàng mà phát sinh chiến tranh, đều thành vấn đề cho dân chúng bàn tán sau khi ăn xong.

Thời gian dài không có tiếp xúc với cuộc sống của con người, ban đầu Cổ Bàn còn có chút xa lạ, chỉ là đi cạnh Hồng Quân, từ từ cũng bắt đầu quen thuộc với thế giới con người.

Hồng Quân cũng là vừa mới tới Viêm kinh thành, Đông Lam Sơn cùng Viêm kinh thành chính là nơi trước kia cha sống, tuy không còn người, nhưng cũng làm cho Hồng Quân một loại cảm giác ấm áp. Viêm kinh thành bây giờ đang là mùa đông, ngoài đường có rất nhiều tuyết, Hồng Quân cùng Cổ Bàn ngồi ở lầu hai

của tửu lầu, nhìn bên ngoài cửa sổ là một mảnh màu trắng, nghe dân chúng ăn uống nói chuyện rất là thích thú.

Hai tháng thời gian, Hồng Quân mang theo Cổ bàn đi du lịch gần một nửa Tiềm Long Đại Lục, Cổ Bàn rốt cục khôi phục lại vẻ tiêu sái ngày trước, có thể chủ động cùng người khách nói chuyện, còn chủ động đưa ra nhiều câu hỏi.

trong khi đi du lịch hai người còn có một việc vô cùng buồn cười, đó là việc Hồng Quân bắt cóc Tề Vân còn chúa mà chỗ thành tội phạm truy nã trên cả Đại lục, nơi nơi đều dán hình truy nã, làm cho Hồng Quân không thể không cải trang, Hôm nay Hồng Quân đã khôi phục lại trí nhớ như Tần Thương, nhớ lại mấy chục năm cuộc sống trước không khỏi lắc đầu cười khổ, hắn không có nghĩ được, có một ngày hắn làm một người mới đạt Kim Đan Kỳ tiểu cô nương chịu ủy khuất, lại còn bắt nàng phát thề.

Trên Tiềm Long Đại Lục đi du ngoạn, Hồng Quân rất nhanh không còn hứng thú, học theo cha năm đó, bắt quá hắn không có đi xuyên rừng, mà trực tiếp mua một con thuyền lớn, xuất phát hải vực.

Mênh mông biển rộng, trên thuyền lớn Hồng Quân và Cổ Bàn hai người câu cá giải khuây, rất không thích chính là Cổ Bàn phong bế tâm tư cung bị Hồng Quân lôi kéo, cuối cùng cùng Hồng Quân tại đây hưởng ngoạn.

13. Chương 4: Tinh Thần Các.

Sau khi Hồng Quân đột phá Kim Đan Kỳ, tu luyện tốc độ cực nhanh, vô danh vật chất phát triển tốc độ so với trước kia còn nhanh hơn, gần gũi có hơn một tháng gần như đã đạt đến Kim Đan trung Kỳ, Kim đan hoàn toàn bị vô danh vật chất bao phủ, nhìn Kim đan hiện giờ một màu xám, có thể gọi là Hối Đan thì thích hợp hơn.

Hồng Quân để cho Cổ Bàn chèo thuyền, Cổ bàn hôm nay tu vi còn cao hơn hắn, Hồng Quân chỉ có thân thể khỏe mạnh, còn chính thức về công lực so với Cổ bàn còn thua kém nhiều, bắt quá Hồng Quân bên trong giới chỉ có một đôi Tiên khí cùng Thần khí, cho dù là Thượng tiên tu chân giả hay yêu thú, nếu không cẩn thận cũng có thể bị hắn chém chết.

Thuyền khởi hành với tốc độ rất nhanh, không có tới một tháng tựa như đã đi được hơn một ngàn dặm đường, nếu không phải Thuyền tốc độ có hạn, sợ rằng một ức hải lý cũng có thể đạt được.

Tại trên biển dạo chơi, Hồng Quân rốt cục trong đầu cũng nghĩ tới việc xuống nước.

Hải vực yêu thú giới, còn có vô số hải thú, Hải vực yêu thú bây giờ có ba thế lực lớn, Tinh Thần Các chính là cường đại nhất, chiếm về phía Tiềm Long Đại Lục một ức hai ngàn hải lý phạm vi, mười một người, cùng độn phút Tinh Thần Các bản doanh chính là Xích Huyết động phủ trước kia đổi tên thành Tinh Thần Các.

Ngàn ngàn năm nay, bằng vào đại trận Khương lan lưu lại, Tinh Thần Các đã phát triển cực mạnh, tổng bộ sớm đã chuyển về Đằng Long Đại Lục, cũng chính là Đằng Long Đại Lục yêu tu giả đứng thứ ba.

Mà Hồng Quân cùng Cổ Bàn bay giờ đã ở ngay bên ngoài Tinh Thần Các, Khương Lan bố trí trận pháp tất nhiên là khó khăn, nhưng Hồng Quân cũng là một tiểu tông sư trận pháp, khê đảo vài cái mang theo Cổ Bàn xuyên qua trận pháp, tiến vào bên trong Tinh Thần Các.

Tinh Thần Các kết cấu vẫn như lúc Tần Vũ còn ở đây, ba vị các chủ. Hiện nay Các chủ là Sa Khởi, bản thể chính là chích hổ ngạ bạch sa, một loại cá duy nhất là hạ cấp thần thú, đạt cảnh giới Không Minh tiền Kỳ.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn dễ dàng tiến vào bên trong Nhật Nguyệt đại điện, vẻ huỳnh hoàng của ngày xưa không có thay đổi, ở giữa đại điện là ba bức họa, bức ở giữa chính là cha Hồng Quân, Tinh Thần Các Các chủ Tần Vũ, hai bên hai bức họa chính là Hầu Phí cùng Hắc Vũ.

” người nào? dám cả gan tự tiện xông vào Nhật Nguyệt đại điện!” Hai người không có che dấu, nghênh ngang thường thức ba bức họa, tự nhiên là bị yêu thú đi tuần tra phát hiện, Tinh Thần Các nhất thời báo động, vô số hộ vệ phi tới cửa Nhật Nguyệt đại điện, không có sự đồng ý của Các chủ hay phó Các chủ, ai cũng không được tự tiện xông vào Nhật Nguyệt đại điện.

Cảnh báo cũng làm kinh động tới Sa Khởi cùng hai vị phó Các chủ, ba người đang thượng nghị một việc, nhận được cảnh báo, đồng thời cùng nhau hướng tới Nhật Nguyệt đại điện bay đi. Sa Khởi là Các chủ mấy ngàn năm nay, đây cũng là lần đầu tiên có người không biết sống chết tự tiện xông vào Nhật Nguyệt đại điện.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn coi như là không có việc gì, hai người thậm chí ngồi ở trên ghế trung ương đại điện. Sa Khởi vừa mới đi tới đã thấy hai người đang ngồi trên ghế uống rượu nói chuyện phiếm, nhất thời hảo khí bùng phát, trực tiếp vung tay xuất cực phẩm linh khí, nhằm hướng hai người.

Sa Khởi nhìn cái kia... tiểu tử mặc bạch y cũng chỉ là Kim Đan Trung Kỳ, còn người mặc bạch y hẳn nhìn không thấu, bất quá Sa Khởi rất tự tin, Không Minh Tiền Kỳ Thần Thú so với các loại Không Minh Hậu Kỳ yêu thú bình thường tuyệt đối là mạnh hơn, Sa Khởi linh khí đánh tới cũng chính là hắc y nhân, cũng chính là Cổ Bàn.

Ở lại Tinh Thần Các tất cả hơn ba mươi vị Hộ pháp tất cả đều đã tới nơi, nhìn Sa Khởi đã động thủ cùng hai người, hai vị phó Các chủ đồng thời tiến vào trong đại điện, đều là nhằm vào Cổ Bàn mà đánh giết, Hồng Quân bị bọn họ bỏ qua một bên, một tiểu tử mới là Kim Đan Trung Kỳ, tùy tiện cũng có thể giết chết.

Cổ Bàn vũ khí trong tay, cũng là một kiện cực phẩm linh khí, tên là Khai Thiên Phu. Cổ Bàn nhẹ nhàng vung tay, cực phẩm linh khí của Sa Khởi bị ngăn trở, quay lại hướng vào trong tay Sa Khởi.

Hai vị phó Các chủ cùng hơn ba mươi vị Hộ pháp còn chưa kịp bay tới gần Cổ Bàn, tất cả đều bị một cỗ lực lượng không hiểu ở đâu ngăn trở, tất cả đều lui ra ngoài.

” hai vị là ai? vì sao xông vào trọng địa của Tinh Thần Các chúng ta?” Sa Khởi không phải kẻ ngốc, tất nhiên nhìn ra hắc y nhân kia tuyệt đối là khó đối phó, Tinh Thần Các hoàn toàn không có địch nhân như bọn họ, vậy như thế nào bọn họ có thể đi vào bên trong Tinh Thần Các. Sa Khởi bây giờ mới khiếp sợ, bọn họ như thế nào có thể xông qua đại trận của Tinh Thần Các, ngàn ngàn năm nay đây là lần đầu tiên có người xông vào.

Nghe đại danh Tinh Thần Các đã lâu, bây giờ xem ra bất quá cũng chỉ có như vậy mà thôi, ha ha ” Hồng Quân khẽ cười khoa trương vài tiếng, thử cảm giác của cha.

” tiểu tử này” tại Tân Thần giới Tử Huyền Phủ chính là Tần Vũ lắc đầu nở nụ cười nhe, tiểu Sương trí nhớ sau khi khôi phục, tính cách cũng có chút thay đổi, trước kia tiểu Sương sẽ không có như vậy mà chêu người.

” tiểu tử ngươi muốn chết!” Hộ pháp Kim Vĩ tức giận mắng một tiếng, trong tay mang theo đại đao, bay về phía Hồng Quân xuất đao chém tới.

Đại đao chém vào người Hồng Quân, thân thể Hồng Quân khẽ rung nhẹ, còn Kim Vĩ lại bị đánh văng thật ca.

Hồng Quân chỉ vào quần áo bị đại đao chém phải nói:” Ngươi làm hỏng quần áo ta, cần phải bồi thường cho ta một bộ, biết không?”

Sa Khởi cùng các vị Hộ pháp trong lòng cả kinh, thực lực của Kim Vĩ bọn họ đều biết, Kim Vĩ đã đạt Động Hư Trung Kỳ, trong tay đại đao cũng là một kiện trung phẩm linh khí, dưới một đao này, Kim Đan Kỳ tiểu tử kia một chú thương tổn cũng không có, mà Kim Vĩ lại bị phản chấn bay xa, bạch y tiểu tử kia quả thực tuyệt đối không phải là Kim Đan Kỳ, nhất định là dùng bí pháp nào đó ngụy trang.

Lần này bọn họ đều đã đoán sai, Hồng Quân quả thật chỉ là Kim Đan Trung Kỳ, nhưng thân thể hẳn lại vô cùng khỏe mạnh, có thể so sánh với trung phẩm thần nhân, Kim Vĩ nếu có thể chém vào mới là chuyện lạ.

” hai vị tiền bối tới Tinh Thần Các của ta tới cùng lafco cao kiến gì?” nếu là bằng hữu, hai vị có thể nói một tiếng, để tránh khiến cho mọi người hiểu nhầm.” Hai người có biểu hiện ngoài dự liệu của Sa Khởi, công lực tuyệt đối là cao hơn họ rất nhiều, hiện tại chỉ có thể... trước tiên là giải quyết hòa bình, sau mới tính, Sa Khởi trong miệng ngữ khí cũng có phần xuống nước.

” hai huynh đệ ta chỉ là đi tới Tinh Thần Các, đã lâu nghe được đại danh của Tinh Thần Các, còn đâu không có dụng ý gì, các ngươi không cần bối rối!” Hồng Quân cười cười nhìn về phía bên dưới ba mươi mấy

người, vẫn như trước tiếp tục uống rượu.

Sa Khởi thật sự tức giận, theo như lời Hồng Quân nói, không hề Tinh Thần Các là nơi du ngoạn ngắm cảnh, ai muốn tới xem là có thể tới xem. Nhưng nhìn tình thế trước mắt, mình không bằng người, chỉ có thể nuốt khí giận vào tròn, âm thầm đưa tin tới Đàng Long Đại Lục Tinh Thần Các tổng bộ, mời cao thủ tới trợ giúp.

“như vậy các hạ cũng đã nhìn, đã ngồi, có hay không có thể đi xuống được rồi?” Phó Các chủ Vạn Chung là người thẳng tính, nhìn về phía hai người tức giận mà nói.

” không vội, ta hỏi các người, phía trên ba bức họa kia là ai?” Hồng Quân chỉ vào ba bức họa trên đầu, mỉm cười nhìn Sa Khởi nói.

Sa Khởi vẻ mặt biến đổi, cung kính nhìn bức họa khom người hành lễ, tự hào nói:” ba vị này chính là Tổ sư khai sáng Tinh Thần Các, ở giữa là Các chủ, Tần Vũ, Tần Các chủ, bên cạnh còn lại là Hầu Phí phó Các chủ cùng Hắc Vũ phó Các chủ!”

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ khai sáng Tinh Thần Các, cũng tự mình tại Hải vực tiêu diệt thế lực thứ ba tại Hải vực là Cửu Sát điện, cuối cùng trở thành thế lực lớn nhất, ngàn ngàn năm nay không có suy yếu. cùng với hãn các thế lực trải qua nhiều năm như vậy đã sớm hoán đổi nhiều người, chỉ có Tinh Thần Các là vẫn như xưa, Tinh Thần Các tại trong lòng các yêu thú đối với ba vị Tổ sư vô cùng sùng bái.

Nhật Nguyệt đại điện chỉ khi có đại sự mới có thể mở ra, bình thường ba vị Các chủ đều không có ở đây, bây giờ sự vinh diệu ngàn ngàn năm nay Tinh Thần Các bị hai người trước mắt tùy ý trà đạp, Tinh Thần Các từ Các chủ tới các hộ vệ đều cảm tức tận xương tủy đối với Hồng Quân và Cổ Bàn.

” nguyên lai là Tổ sư khai các của các người, sự tôn nghiêm của khai các Tổ sư, chúng ta quả thật là không nên a!” Hồng Quân hì hì cười mang theo Cổ Bàn đi xuống bên dưới, trong lòng thầm nghĩ:” nếu các người mà biết thân phận của ta, thật sự không biết xưng hô ta như thế nào? Nhi tử của Tổ sư khai Các, thân phận này cũng thật cao a.

” hai vị tiền bối xin mời tới thiên điện, chúng ta vì tiền bối đã chuẩn bị một chút yến tiệc, xin mời theo ta đi!” hai người đi xuống tới, Sa Khởi khẩu khí nói to, nếu bọn họ tùy ý ngồi trên đại điện, sợ rằng hãn là Các chủ cũng không có cách .

Hải vực yêu thú thế giới Tinh Thần Các tất cả đều nhận nhận, ổn thỏa hai người. Đàng Long Đại Lục Tinh Thần Các đang rất là láo động, Đàng Long Đại Lục Tinh Thần Các Tổng Các chủ chính là mười một kiếp trung cấp Thần thú Hải Long, Hải Long lúc này đang ra lệnh cho ba kiếp tán tu đi tới Hải vực yêu thú, truy nã hai người cuồng vọng làm loạn kia.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn vẫn an tâm đón nhận mỹ vị mà Sa Khởi cống hiến, cứ như vậy tại Tinh Thần Các hưởng thụ.

Cổ Bàn với Khai Thiên Phu đã tốt, Hồng Quân tiện tay lại cấp cho Cổ Bàn một kiện thượng phẩm Tiên khí, Thần khí thì hiện tại không thể cho hãn được, Thần khí tuy uy lực cực lớn, đối với Hồng Quân có khả năng gây thương tổn, một khi bị đối thủ đoạt mất, thì sẽ là một nguy cơ hiểm họa lớn, mà sau này Cổ Bàn cảnh giới tăng cao cho hãn cũng không muộn.

Bấy ngày sau, Đàng Long Đại Lục phái ra cao thủ đi tới Hải vực yêu thú, Sa Khởi rốt cục cũng cảm nhận được đã tới lúc không cần nhận nhận, bấy ngày này hãn đã bị Hồng Quân sai bảo cùng luyện quyền với bọn họ, mỗi lần đều bị Cổ Bàn đánh cho thảm bại, chống lại Hồng Quân, nhưng với thân thể cứng rắn kia hãn đành bất đắc dĩ mà nhận nhận, bấy ngày Sa Khởi luôn nghĩ ... chính là bấy ngày sỉ nhục nhất đời Sa Khởi.

Đàng Long Đại Lục sứ giả cuối cùng đã tới, Sa Khởi lập tức dẫn ba vị sứ giả đi tới nơi bọn Hồng Quân đang ở.

“ thú vị, còn kiếm người tới xuất thủ!” ba vị sứ giả vờ tới, Hồng Quân cũng biết được ba người này chính là cao thủ, âm thầm cười nói.

“ Sa Các chủ, ba người này là ai? Tối đây bồi tiếp chúng ta luyện quyền a?” Hồng Quân cười a a ngồi ở trên thạch ghế, nhìn về phía bốn người đang tới.

“ tiểu tử cuồng vọng, không biết sống chết, một người mới là Khôn Minh Hậu Kỳ, một người là Kim Đan Trung Kỳ, dám tới Tinh Thần Các của chúng ta mà giương oai, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!” Cổ Bao là một đại hán, đang bắt mắt nhìn mắt Sa Khởi, hắn nghĩ rằng chỉ bằng hai người này mà cũng kinh động tới Tinh Thần Các tổng bộ, Sa Khởi thật không có tư cách làm Các chủ.

“ khẩu khí không nhỏ, không biết xưng hô với mấy vị như nào?” Cổ Bàn khẩu khí học theo Hồng Quân, cao ngạo hỏi những người mới đến này.

“sứ giả đại nhân, tiểu tử bạch y kia tuyệt đối không phải là Kim Đan Kỳ, vài ngày nay ta đã cùng hắn so chiêu, nhưng mà không có lấy một lần thắng hắn!” Sa Khởi nghe ngữ khí của đặc sứ không vui, vội vàng giải thích.

“ không phải Kim Đan Kỳ, như thế nào ta nhìn không ra hắn có khả năng này!” đại hán Cổ Bao nói xong liền phóng tới trước mặt Hồng Quân, sau khi dung một tay nâng Hồng Quân, ha ha cười to nói: bất quá chỉ có như thế này, Sa Khởi người chính là đang nói sáo a!”

Hồng Quân trong mắt khê lóe lên, một tiểu chủ thủ nháy mắt xuất hiện trong tay, trực tiếp đâm vào bụng Cổ Bao. Cổ Bao vì nhất thời không có giết, không có nghĩ tới Hồng Quân tốc độ lại nhanh như vậy, nhanh chóng vị đâm trúng bụng, kinh hãi nhìn Hồng Quân, từ từ đổ xuống, Nguyên anh hóa thành chân linh bị hút vào trong Phong Thần Bảng. Cái chủ thủ này chính là Tần Vũ tặng Tần Thương mừng sinh nhật, cũng là nhị lưu Hồng Mông linh bảo “ Vô Ảnh Đại”, chủ thủ bên trên có công năng gia tốc, Cổ Bao bất quá chỉ là tứ kiếp tán yêu, làm sao có thể chịu được công kích của nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

“ngươi là người thứ nhất dám đối với ta như vậy!” Hồng Quân nhìn thi thể Cổ Bao dưới chân lạnh lùng nói.

14. Chương 5: Tử Dương Môn.

Giết chết tứ kiếp tán yêu, Sa Khởi không có tức giận mà là kinh ngạc, có thể giết chết tứ kiếp tán yêu mà ngay cả Nguyên anh cũng không kịp chạy trốn, thực lực này thuộc loại gì.

Bọn người Sa Khởi không dám vọng động, hoảng sợ nhìn Hồng Quân, lo sợ kẻ tiếp theo sau Cổ Bao có thể là chính mình.

Cổ Bàn nhìn về phía Hồng Quân suy tư, trong tay Hồng Quân không có thứ gì, ” Vô Ảnh Dao: Hồng Quân đã sớm thu vào.

Hồng Quân đối với kết quả này rất chi là hài lòng, thu lại về mặt lạnh lùng, mỉm cười hỏi:” các ngươi từ nơi nào tới?”

” Đại... đại nhân, chúng ta chính là từ Đàng Long Đại Lục tổng bộ Tinh Thần Các tới!” Hai người đồng thời nói, hoàn toàn bị Hồng Quân áp chế.

” Đàng Long Đại Lục? tốt, tốt lắm, các ngươi có thể đi được rồi.”

” tuân lệnh, đại nhân!”

Cổ Bàn đợi ba người đang lóng ngóng rời đi, mới quay lại nhìn Hồng Quân cười nói:” Hồng Quân, ngươi vừa rồi sử dụng là vũ khí gì vậy?”

“Tiểu Bàn, tiểu Bàn à, ta đã nói nhiều lần rồi, ta so với ngươi còn lớn hơn, ngươi nên gọi ta một tiếng Quân ca, hoặc là Hồng Quân đại ca cũng được!” Hồng Quân bắt mắt nói, Vô Ảnh Dao lại xuất hiện trong tay.

” cái này là món quà sinh nhật của cha ta khi ta chòn mười sáu tuổi!” Nhớ tới cha, Hồng Quân có chút thương cảm, trong khi linh hồn mình bị Phong Thần Bảng hấp thụ, Hồng Quân cũng cảm nhận được sự quan tâm cùng bị thống của cha hắn.

” Cha ngươi cuối cùng là ai, như thế nào chỉ nghe ngươi nói tới, nhưng không có kể gì cả?” Cổ Bàn cười cười, tò mò hỏi.

Nhắc tới cha, Hồng Quân không tự giác được lộ ra vẻ tự hào:” Cha của ta chính là một anh hùng như thế nào cũng không tưởng tượng được, cũng chính là ... thôi quên đi, có nói người cũng không hiểu, tiểu Bàn, có hứng thú không chúng ta tới Đẳng Long Đại Lục một chuyến.

” ta thì không có vấn đề, nếu người muốn thì chúng ta đi.” Cổ Bàn cười cười, Hồng Quân không muốn nói về cha hắn, Cổ Bàn cũng không có hỏi thêm.

” bây giờ chúng ta đi Đẳng Long Đại Lục!” Hồng Quân đứng lên, chỉ tay về hướng Đẳng Long Đại Lục sau đó nói:” Đỡ giữa Đẳng Long Đại Lục và Tiềm Long Đại Lục còn có Bạo Loạn Tinh Hải, Tử Huyền Tinh cao thủ ở đó chiếm hơn phân nửa!”

“còn một nửa cao thủ kia, có đúng hay không chính là ở Vô Tận Hồng hoang?”

” tiểu Bàn, người cũng không quá ngu ngốc a, ha ha, đi, chúng ta đi tới Đẳng Long Đại Lục!” Hồng Quân đi trước bay ra ngoài.

Đẳng Long Đại Lục bây giờ môn phái tu chân lớn nhất chính là Tử Dương Môn.

Ngày hôm nay cũng chính là ngày Tử Dương Môn cứ sau một trăm năm mở cửa thu nhận đồ đệ, trước cửa đã có vô số thanh niên đứng đợi, mà Hồng Quân và Cổ Bàn cũng đang ở trong số đó, nhưng cũng chỉ có thể đứng ở ... tận bên ngoài.

“Ai, vị tiểu ca này cho ta hỏi chút, như thế nào mà hôm nay nơi này lại có nhiều người như vậy?” Hồng Quân tiện tay giữ lấy một thiếu niên, cười cười hỏi.

” các người không biết sao? vậy các người tới nơi này làm gì?” người thiếu niên kia liếc mắt nhìn bọn họ một cái , rồi nói tiếp:” Hôm nay chính là ngày Tử Dương Môn mở cửa thu đồ đệ, trăm năm mới có một lần này, người đừng có giữ ta, ta còn muốn tới phía trước đây, hy vọng có thể nọt vào mắt của Tử Dương Môn tiên nhân, thu ta làm đồ đệ!” Người thiếu niên mang theo hy vọng đi tới, bên trong thỉnh thoảng còn truyền đến một vài trận mắng.

” Khai sơn thu đồ đệ?” Hồng Quân híp mắt cười cười.

Gần tới buổi trưa, cửa Tử Dương Môn mở ra, tại đại môn liên tục có hơn mười người tu chân phóng tới, trong đó có không ít người là tán tiên, Tại bên ngoài, trừ Hồng Quân và Cổ Bàn tới đây tham quan ra thì tất cả đều là mong muốn được làm người của môn phái lớn nhất Đẳng Long Đại Lục. Tử Dương Môn cũng không thể thu toàn bộ số người này được, chỉ có những thanh thiếu niên có phẩm chất tốt bọn họ mới thu nhận.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn đứng lẫn trong đám người tới đây bái sư, cười cười nhìn nghi thức thu nhận đồ đệ của Tử Dương Môn. Tử Dương Môn mỗi lần mở cửa thu đồ đệ hai bên đều đứng hơn một trăm đệ tử, phương thức thu đồ đệ cũng rất đơn giản, Tử Dương Môn có một loại pháp khí, có thể kiểm tra tử chất người nào tốt.

Tử Dương Môn pháp khí thu đồ đệ chính là một kiện tiên khí vòng tròn, tiên khí này có thể phát ra một loại quang ang đặc thù, trong lúc quang mang xuất hiện người nào đứng thẳng được nửa khắc chính là người có tư chất bình thường, nếu kiên trì được trong một khắc thì là người có tư chất tốt, còn nếu mà kiên trì hơn nửa giờ thì chính là người có tư chất tuyệt đỉnh, thiên tài, đáng tiếc ngàn năm trước, Tử Dương Môn cũng có được hai người có tư chất thiên tài , nhưng mà bây giờ toàn bộ đều đã phi thăng tới Tiên Ma Yêu giới.

Tử Dương Môn, Chưởng môn Lam Tu chân nhân bay tới phía trước, ý muốn mọi người im lặng, sau đó cũng không có nói gì trực tiếp xuất ra kiện tiên khí kia, tiên khí bay lên không trung thì biến lớn, một cỗ quang mang bạch ngân như hòa phủ xuống mấy vạn người phía dưới.

Lúc ban đầu bị quang mang bạch ngân chiếu vào, những thiếu niên này đều cam giác quanh thân có một cái gì đó, nhưng nói không nên lời, thời gian chậm rãi trôi qua liền có người ngã xuống co quắp trên mặt đất.

“cái gì nói là thần bí chứ, nguyên lai chỉ là kích phát ra tiềm lực bản thân!” Hồng Quân phẩy phẩy tay cười cười, quang mang bạch ngân cũng chiếu tới người hắn và Cổ Bàn. Hồng Quân phát hiện ra quang mang này chỉ là một loại quang mang kích quát ra tiềm lực bản thân, tiềm lực càng lớn, thời gian kiên trì cũng

cang dài, nếu không sẽ giống như những người thiếu niên kia ngã xuống đất, cũng giống như người hết thể lực bị té.

Nửa khắc sau, số người còn có thể đứng cũng không quá hơn một trăm người. Tại trước sơn môn Tử Dương Môn đệ tử đều mỉm cười gật đầu, lần thu nhận đồ đệ này họ rất hài lòng.

Một khắc sau, còn có bảy người có thể đứng trụ được, trong đó có cả Hồng Quân và Cổ Bàn. Lam Tu chân nhân cũng đã chú ý tới hai người bọn họ, nhưng lại phát hiện bọn họ một người là Kim Đan Trung Kỳ, một người đã đạt tới Không Minh Hậu Kỳ, nghi hoặc nhìn hai người. Bình thường có khả năng tu luyện tới Kim Đan Kỳ toàn bộ đều là người có sư môn, sẽ không có ở chỗ này mà bá sư, có thể là trong khi người khác thu nạp đồ đệ mà làm loạn, sự kiện này quả thật rất nghiêm trọng.

sau nửa canh giờ, cũng chỉ còn có Hồng Quân và Cổ Bàn là đứng ở đó, Tử Dương Môn cùng mấy môn phái nhỏ đến đây kiểm đồ đệ cũng đều nhìn tới hai người, nhưng hai người cứ như vậy đứng tại đó mà cũng không có rời đi, thỉnh thoảng lại nói với nhau vài câu.

Lam Tu chân nhân là người đầu tiên nhận không được, sau khi thu lại kiên kiên khí, trực tiếp hỏi:” nhị vị đạo hữu vì sao đứng ở nơi chúng ta thu nhân đồ đệ?”

” Lam lão đầu, người hỏi chúng ta đó a?” Hồng Quân cười cười chỉ vào Lam Tu chân nhân nói.

Lam Tu chân nhân bình thường rất kiêu ngạo, không có nghĩ tới lại bị một tên tiểu bối chỉ mới đạt tới cảnh giới Kim Đan Kỳ ngay trước mặt chúng nhân trực tiếp gọi hần là” Lam lão đầu” nét mặt lão không khỏi co lại, mà người của Tử Dương Môn cũng đều bay xuống bao vây lấy hai người, cảm tức nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân cũng không thèm để ý tới ánh mắt những người này, quay lại nhìn Lam Tu chân nhân nói thêm:” Lam lão đầu, người đừng có hiểu nhầm, huynh đệ chúng ta cũng chỉ là coi xem các người thu đồ đệ như thế nào mà thôi, không có quấy rầy các người nữa, chúng ta đi trước.” Nói xong liền mang theo Cổ Bàn rời đi.

” Khoan, các người từ nơi nào tới? chính là đồ đệ của ai?” Lam Tu chân nhân kim lén giận hỏi, liên tục bị tiểu tử Kim Đan Trung Kỳ này châm chọc, cho dù hàm dưỡng có cao đến mấy cũng khó mà chịu được, huống chi Lam Tu chân nhân hàm dưỡng cũng có hạn.

” Chúng ta vô môn vô phái, chỉ là tò mò mà tới, bây giờ đã hết tò mò vì vậy chúng ta rời đi, Lam lão đầu, người không phải có ý định mời chúng ta ở lại ăn cơm đó chứ?” Hồng Quân quay lại nhìn Lam Tu chân nhân đang ở không trung, sau đó xoay người bỏ đi.

” Vũ nhục chương môn chúng ta xong, người còn muốn bỏ đi sao?” trong Tử Dương Môn lập tức xuất hiện một Không Minh Kỳ tu chân giả chặn trước mặt Hồng Quân và Cổ Bàn, không để cho bọn họ rời đi.

Bên cạnh hần người tu chân đều bang quang đứng một bên, đối với hai tiểu tử có lá gan lớn này vô cùng hứng thú, đám chọc vào Lam Tu chân nhân.

” Lam lão đầu, người không cho chúng ta đi?” Hồng Quân dừng lại cước bộ, tiếp tục nhìn Lam Tu chân nhân hất hàm hỏi.

” vị đạo hữu này, ta là Tử Dương chương môn Lam Tu chân nhân, không phải là Lam lão đầu, hai vị đạo hữu có thể rời đi, chúng ta tất nhiên là không có ngăn cản, Huệ Minh, để cho bọn họ đi!” Lam Tu chân nhân phát tay, bảo người của Tử Dương Môn không nên ngăn bọn họ lại, để cho bọn họ rời đi.

Nơi này có rất nhiều người, lại còn có người tu chân như hần, nếu để cho họ thấy đường đường Đẳng Long Đại Lục đệ nhất môn Tử Dương Môn lại làm khó hai kẻ hậu bối, mà trong đó một người mới là Kim Đan trung Kỳ, vậy không khác gì đánh mất mặt mũi của Lam Tu chân nhân. Mà trong lòng Lam Tu chân nhân hoài nghi hai người này là được một người nào đó phái tới đây làm loạn, mặt ngoài thì thả họ đi, nhưng lại âm thầm phái một người nhị kiếp tán tiên theo dõi bọn họ.

Hồng Quân ngồi lên phi kiếm, Cổ Bàn trực tiếp phóng đi, hai người cứ như vậy nghênh ngang rời khỏi tử Dương Môn.

Tử Dương Môn cũng tuyển chọn được hơn một trăm đồ đệ đạt yêu cầu mang về môn phái, những người tu chân khác cũng từ những thiếu niên còn lại mà chọn lựa đồ đệ của mình, phong ba cũng vì vậy mà qua đi.

Theo dõi hai người là tán tiên Phong Dương Tử, vẫn đi theo ở phía xa, Hồng Quân cùng Cổ Bàn cứ như vậy mà đi, chưa từng dừng lại, du ngoạn khắp nơi, thật sự là một dạng đi du ngoạn điển hình.

Theo dõi năm ngày, Phong Dương Tử thật sự không còn nhẫn nại được nữa, đau khi đưa tin cho Lam Tu chân nhân, Lam Tu chân nhân đồng ý cho hắn thả tay bắt hai người tra hỏi.

Nhận được lệnh, Phong Dương Tử trực tiếp thuận di tới trước mặt hai người.

“Vị đạo hữu này, vì sao ngăn chúng ta lại?” Cổ Bàn liền hỏi.

Phong Dương Tử theo dõi mấy ngày qua đã sớm nộ hỏa đầy bụng, nhìn chằm chằm Cổ Bàn tức giận nói: “Nói, các ngươi cuối cùng là ai? Tại sao tới Tử Dương Môn chúng ta sinh sự?” Phong Dương Tử cực kỳ tức giận nhìn về phía Cổ Bàn quát hỏi, đối với Hồng Quân, hắn không có coi trọng mắt.

“đạo hữu hiểu nhầm a, chúng ta không phải đã sớm giải thích rồi sao, chúng ta chỉ là đi du ngoạn qua, thật không có ý gì cả!” Cổ Bàn vẻ mặt kinh ngạc đối với thái độ của Phong Dương Tử hắn cũng không thêm để ý, Hồng Quân cũng không có nói gì, lúc này cũng là một dịp để Cổ Bàn học hỏi.

“ngươi là cố tình không chịu khai phải không?” Phong Dương Tử sắc mặt nộ ra sát khí, cực phẩm linh khí cũng đã xuất ra, mũi kiếm ch** thẳng về phía Cổ Bàn.

“đạo hữu, ngươi như vậy là có ý gì?” Phong Dương Tử ch** kiếm về phía hắn, Cổ Bàn sắc mặt lập tức thay đổi, trong phú chúc hắn nhớ lại chuyện cũ khi còn ở Địa Cầu.

Chính là tại thời kỳ văn minh trên Địa Cầu, khi đó Cổ Bàn còn chưa có tu luyện đạo, hắn cũng chỉ là một người bình thường, cũng như thế này bị người ta chỉ sung vào đầu hắn bắt đi, khi hắn tu đạo trở về, Địa Cầu thời kỳ văn minh đã tan biến, cái người kia rốt cuộc cũng không còn sống.

Hồng Quân rất nhanh để ý tới biến hóa của Cổ Bàn, Cổ Bàn hai năm đắm chìm chặt, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn, quanh thân phát ra một cỗ tử quang nhẹ nhàng.

“Không nói ta sẽ giết các ngươi sau đó tới tên tiểu tử Kim Đan Kỳ kia!” Phong Dương Tử nhìn Cổ Bàn dám chửi mắng với hắn, trong lòng càng tức giận, kiếm tiên trực tiếp đâm về phía trước, người mà dám khinh thường Tử Dương Môn, khinh thường Phong Dương Tử hắn, tất phải chết.

15. Chương 6: Chém Giết Liên Miên.

Phong Dương Tử khinh thường mắt nhìn Cổ Bàn, phi kiếm trực tiếp phóng về phía trước, hàn quang nhằm hướng cổ của Cổ Bàn bay đi, Phong Dương Tử rất tự tin, đối phó với một Không Minh Hậu Kỳ tu chân giả, hắn rất chỉ nắm chắc.

Phong Dương Tử phi kiếm xuất động cùng lúc đó Cổ Bàn cũng hành động, Cổ Bàn động tác rất nhanh, hàn quang phi kiếm xuyên qua tàn ảnh Cổ Bàn lưu lại, Phong Dương Tử đột nhiên xoay người, phi kiếm lại đâm ra, Phong Dương Tử xuất kiếm rất chuẩn xác, Cổ Bàn lúc này chính là đang ở đằng sau hắn.

Hồng Quân tự giác thối lui, mỉm cười nhìn hai người đánh nhau. Hồng Quân hiểu rõ thực lực của Cổ Bàn, chỉ là nhị kiếp tán tiên Cổ Bàn thừa khả năng đối phó, huống chi Cổ Bàn còn được chính mình tặng hắn một kiện thượng phẩm kiếm tiên.

Cổ Bàn trên tay đột nhiên xuất hiện Khai Thiên Phủ, phi kiếm đánh vào Khai Thiên Phủ, hàn quang giao nhau, Khai Thiên Phủ va chạm với phi kiếm gây ra chấn động mạnh, Cổ Bàn cùng Phong Dương Tử đều lui lại một bước.

” cực phẩm tiên khí!” Phong Dương Tử có chút kinh ngạc, tại Đẳng Long Đại Lục, một kiện cực phẩm linh khí cũng rất là khó kiếm, còn về tiên khí thì đến các chương môn cùng các vị trưởng lão, cũng rất nhiều môn phái nhỏ, một kiện tiên khí cũng không có.

” Cho dù có cực phẩm linh khí ta vẫn có thể giết ngươi!” Phong Dương Tử tức giận quát to. lại lao mình về phía trước, trợ giúp phi kiếm thêm phần linh hoạt, cùng Cổ Bàn triển khai cận chiến.

Khai Thiên Phủ không có linh hoạt bằng phi kiếm, Cổ Bàn chỉ đành né tránh, thỉnh thoảng mới dùng Khai Thiên Phủ ngăn tiếp .

Cổ Bàn thực lực tuy mới chỉ là Không Minh Hậu Kỳ, nhưng lại có thể so với tứ cấp thiên tiên, thực lực cũng tương tự như bảy cấp tán tiên. Phong Dương Tử không có biết thực lực chính thức của Cổ Bàn, đánh lâu như vậy mà vẫn không giết được một Không Minh Hậu Kỳ tu chân giả đã sớm giận tới bốc khói, trên tay phi kiếm công kích ngày càng mạnh hơn.

: Tiểu Bàn, không có ăn cơm à, nhanh lên một chút giải quyết hẳn đi, chúng ta còn đi Bạo Loạn Tinh Hải!” Cổ Bàn chỉ là đang thử chiêu, Hồng Quân đã sớm nhìn ra, liền mở miệng nhắc nhở.

Cổ Bàn lúc này chính là đang thể hiện thân pháp đặc thù của công pháp Tử Hồng Tuyệt cùng Phong Dương Tử du đấu, thủ nhiều mà công ít. Phong Dương Tử một mặt mở rộng phạm vi công kích, vài lần phi kiếm còn thiếu chút là chạm được đến thân thể Cổ Bàn.

Đánh hoài không thắng, Phong Dương tử trong lòng càng giận dữ, nếu như truyền tới Tử Dương Môn, việc đánh hoài mà không có chạm được vào tiểu tử Không Minh Hậu Kỳ, nhất định sẽ bị sư huynh đệ cười nhạo.

” Tử Dương Vạn Kiếm Quyết!” Phong Dương Tử rốt cục cũng xuất ra sát chiêu, Tử Dương Vạn Kiếm Quyết chính là một loại kiếm quyết tương đối cao thâm của Tử Dương Môn. chỉ có tán tiên mới có thể học và sử dụng được, tiên nguyên lực khổng lồ chế phi kiếm, có thể làm cho phi kiếm trong nháy mắt biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám...

Với công lực hiện tại của Phong Dương Tử, cố gắng thì có thể xuất ra được sáu mươi tư thanh phi kiếm, phi kiếm biến ảo so với bản thể của phi kiếm tuy yếu hơn một chút, nhưng cũng có thể so với thượng phẩm linh khí, một chiêu này nếu là Lam Tu chân nhân sử dụng, có thể huyền hóa ra trên vạn thanh phi kiếm, đúng là một khung cảnh ” vạn kiếm tề phi”.

Sáu mươi tư thanh phi kiếm, từ mọi phương hướng tấn công Cổ Bàn, Cổ Bàn cũng không có nhìn ra đâu là bản thể của phi kiếm, sáu mươi tư thanh phi kiếm tới người, áp lực đối với Cổ Bàn gia tăng thêm một chút.

Vạn Kiếm Quyết tiêu hao rất nhiều tiên nguyên lực, nhưng mà Phong Dương tử cũng không có lo lắng, sau khi giết Cổ Bàn, còn lại một chút tiên nguyên lực cũng đủ để thu thập tiểu tử Kim Đan Trung Kỳ kia.

Sáu mươi tư thanh phi kiếm, Khai Thiên Phủ cũng ngăn chặn không hết, nhìn Phong Dương Tử quá mức bức người, Cổ Bàn trong lòng cũng rất chi là bất mãn, phi kiếm biến ảo trong khi đang bay tới người Cổ Bàn, Cổ Bàn trong tay đột nhiên xuất ra thượng phẩm kiếm tiên mà Hồng Quân tặng hẳn, kiếm tiên bay vòng quanh thân, sáu mươi tư thanh phi kiếm trong nháy mắt đều biến mất, cực phẩm phi kiếm của Phong Dương Tử cũng bị cắt làm hai đoạn, từ từ rơi xuống đất.

” tiên khí!” Phong Dương Tử ánh mắt cũng không tồi, liếc mắt một cái đã nhận ra kiếm trong tay Cổ Bàn chính là tiên khí.

” người như thế nào lại có tiên khí?” Phong Dương tử kinh dị nhìn Cổ Bàn, Cổ Bàn có tiên khí, như vậy hôm nay muốn giết hẳn tất nhiên không phải dễ dàng rồi, huống chi cực phẩm linh khí của mình cũng đã bị hủy.

” ta có tiên khí hình như cũng không phải báo cáo với người a!” Cổ Bàn ngữ khí rất bình tĩnh, không một chút nào giống người vừa mới hủy đi linh khí.

” có tiên khí người cũng phải chết!” Phong Dương Tử thêm muốn nhìn kiếm tiên trên tay Cổ Bàn, Phong Dương Tử đã đưa tin bọn họ có tiên khí truyền về môn phái, không có bao lâu sẽ có cao thủ tới trợ giúp hẳn, đến lúc đó, không chỉ hai người bọn họ đều phải chết mà tiên khí cũng bị tử Dương Môn thu lấy.

” đạo hữu hay là để chúng ta đi a!” Cổ Bàn cười nhẹ, thu hồi kiếm tiên, nhắm hướng Hồng Quân bay đến.

” tiểu Bàn a, người nghĩ bọn chúng để cho chúng ta đi sao?” Hồng Quân lắc đầu, nhìn về phía Cổ Bàn nói:” người đã lâu không tiến vào thế tục, sớm đã không hiểu lòng người hiểm ác như nào, người xuất ra tiên khí, bọn họ sẽ không có buông ta húng ta!”

Hồng Quân nói không có sai, Tử Dương Môn nhận được tin tức của Phong Dương Tử gửi về, lập tức phái hai người lục kiếp tán tiên thuận di tới, Hồng Quân vừa dứt lời, cũng đồng lúc hai tán tiên kia cugn tới gần chỗ Phong Dương Tử.

” Dương Thiên sư thúc, Dương Nhật sư thúc!” Phong Dương Tử cung kính hành lễ với hi người.

” Phong Dương, người nói bọn chúng có tiên khí?” Dương Thiên cau mày nhìn xuống Hồng Quân và Cổ Bàn, hai người này cảnh giới kém cỏi, nói có tiên khí cũng không thể hoàn toàn tin được.

” đúng vậy sư thúc, cực phẩm linh khí của ta chúng chính là bị hủy trong tay bọn chúng, mời ngài xem!” Phong Dương tử đem hai nửa phi kiếm cho Dương Thiên, đây là chứng cứ tốt nhất chứng minh bọn họ có tiên khí.

” hai tên tiểu tử cuồng vọng các người... lúc trước nhục mạ Tử Dương Môn chúng ta... sau lại hủy linh khí sư diệt ta, hôm nay đừng mơ tưởng thoát khỏi nơi này!” Dương Thiên cũng có một kiện tiên khí, chính là hạ phẩm phi kiếm, trong những lục kiếp tán tiên tại Tử Dương Môn, chỉ có Dương Thiên bởi vì lập được đại công, mà được tặng kiện tiên khí.

Dương Thiên lời còn chưa dứt, kiếm tiên đã trực tiếp bay về phía đan điền Cổ Bàn, cũng giống như Phong Dương tử, Hồng Quân trong mắt họ không có tồn tại, chỉ cần giải quyết được Cổ Bàn thì cũng như là giải quyết được hai người.

” bĩ ổi!”

Dương Thiên đánh lén, kiếm tiên tốc độ lại rất nhanh, Cổ Bàn miễn cưỡng né tránh, kiếm tiên xoẹt qua quần áo Cổ Bàn, rồi lại từ phía sau bay tới.

Cổ Bàn kiếm tiên một lần nữa lại xuất hiện trong tay, quay lại nhìn phi kiếm đang phi tới, mạnh mẽ bỏ vào. Dương Thiên với hạ phẩm kiếm tiên, nhất thời bị một bổ vào tiểu khẩu, hốt hoảng bay trở về.

” tiểu bàn, bây giờ bọn họ sẽ không có buông th chung ta đâu, người không giết bọn hấn, bọn hấn sẽ giết chúng ta!” Hồng Quân đối với Cổ bàn tuyệt đối tin tưởng, sở hữu thượng phẩm tin khí, đối với hai người lục kiếp tán tiên vẫn có khả năng đối phó.

Mà hành động của Hồng Quân cũng làm cho bọn Dương Thiên chấn động, tiểu tử Kim Đan Trung Kỳ này ngồi tại chỗ này mà tu luyện.

Cổ bàn trong nội tâm quả thật không muốn giết người, chỉ là bọn Dương Thiên không có ý định buông tha hấn. Dương Thiên kiếm tiên bị Cổ Bàn làm tổn thương, cũng xác định được trong tay Cổ bàn chính là tiên khí, hơn nữa tuyệt đối là kiện trung phẩm tiên khí , thậm chí có thể là thượng phẩm tiên khí, nghĩ đến thượng phẩm tiên khí, Dương Thiên ánh mắt càng thêm thêm khát. Lấy được kiện thượng phẩm tiên khí này cho Tử Dương Môn, chẳng môn chí ít cũng sẽ thưởng cho hấn một kiện trung phẩm tiên khí.

” các người thật sự muốn giết ta?” Cổ Bàn cầm trong tay kiếm tiên, bình tĩnh nhìn ba địch nhân phía trước.

” ha ha ha , tiểu tử người bây giờ mới biết sao!” Dương Nhật nhìn về phía Cổ Bàn xuất mười đạo quyền phong, Dương Thiên cùng Dương Nhật vừa xông lên đã nhằm ngay đan điền Cổ Bàn công tới.

” Bồng”

Dương Thiên công kích mặt trước chỉ là một hư chiêu, Cổ Bàn khê đỡ thì Dương Thiên đã biến chiêu xuất một quyền vào giữa ngực Cổ Bàn, trong khi Cổ Bàn té người trên đất, linh khí của Dương Nhật cũng xệt qua eo Cổ bàn, tạo thành vết thương, máu tươi phun ra ngoài.

Cổ Bàn trọng thương rơi trên mặt đất, ba người liên thủ cũng đồng thời hướng tới mặt đất xuất hai thanh phi kiếm bay tới, vài đạo quyền phong tất cả đều công vào đan điền Cổ Bàn. Dương Thiên ngoài miệng lộ ra vẻ mỉm cười, Không Minh Hậu Kỳ, cho dù có thượng phẩm tiên khí, chống lại sự liên thủ của ba tán tiên, cũng phải chết không có nghi ngờ.

” cười khúc khích”

Cổ Bàn tự nhiên biến mất trước mắt ba người, xuất hiện đột ngột sau lưng Phong Dương Tử, thượng phẩm tiên khí đâm vào đan điền Phong Dương tử, Nguyên anh đồng thời nổ tung. Phong Dương Tử không cam lòng xoay người mắt nhìn Cổ Bàn, từ từ ngã xuống.

” Thuần di, người như thế nào có thể thuần di!” Dương Thiên kinh ngạc kêu to, biểu hiện của Cổ Bàn bây giờ hoàn toàn ngoài dự liệu của bọn họ, Không Minh Hậu Kỳ cũng có thể thuần di, lại ngay trước mắt bọn họ từ dưới đất giết chết nhị kiếp tán tiên Phong Dương tử.

Vết thương bên hông Cổ Bàn đã ngừng chảy máu, trên mặt vẫn bình tĩnh, lại lộ ra vẻ tươi cười.

” Tiểu Quân nói không sai, ta nếu không giết các người, các người sẽ giết ta, không sợ các người vừa rồi đưa tin, kêu càng nhiều người tới càng tốt a!”

Dương Thiên cùng Dương Nhật khẽ rùng mình, vừa rồi bọn họ quả thật trong lúc Phong Dương Tử chết đã truyền về môn phái, Cổ Bàn có thể thuần di, vượt qua sự liệu của bọn họ, sợ rằng không phải mặt ngoài là Không Minh Hậu Kỳ mà đơn giản.

” Đúng như vậy, người nghĩ các người hôm nay có thể an toàn rời đi sao?” Dương Thiên ngưng tụ công lực, nhìn Cổ Bàn đề phòng, một lúc nữa sẽ có cao thủ trong môn phái tới, đến lúc đó Cổ Bàn công lực có cao tới đâu cũng nhất định không thể trốn thoát.

“thật không?” Cổ Bàn khẽ lộ ra nụ cười.

” không tốt!” Dương Thiên cảm thấy một trận bất ổn.

Cổ Bàn tốc độ so với sự tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn nhiều lần, tàn ảnh vẫn còn ở chỗ cũ, người đã đến bên cạnh hắn, Dương Thiên chỉ có thể theo bản năng giờ kiếm tiên lên ngăn cản.

” bang”

Kiểm tiên ủa Dương Khiêm trực tiếp bị cát làm hai, Cổ Bàn cầm kiếm tiên bổ thẳng xuống đầu Dương Thiên, Dương Thiên thân thể nhất thời chia làm hai nửa, Nguyên anh cuống quýt bay đến bên cạnh Dương Nhật, hoảng sợ nhìn Cổ Bàn.

“Dương Thiên!” Lam Phong chân nhân cũng vừa thuần di tới, vừa kịp nhìn thân thể Dương Thiên bị cát đứt, nguyên anh trốn tới.

” lại tới thêm một người!” Hồng Quân thân thể khẽ đứng lên. bay đến bên cạnh Cổ Bàn, nhìn Cổ Bàn mỉm cười.

” Sư tôn!” Dương Thiên nhìn thấy Lam Phong chân nhân, Nguyên anh nhất thời bay đến trước người Lam Phong, nhẹ nhàng khóc.

Dương Thiên chính là một đệ tử đặc ý của Lam Phong chân nhân, vốn định đối phó với một Không Minh Hậu Kỳ tu chân giả, chỉ cần Dương Nhật, Dương Thiên đi là đủ rồi, không có nghĩ tới, đầu tiên là Phong Dương tử bị giết, sau đó Dương Thiên lại bị hủy thân thể.

” mặc kệ các người là đệ tử môn phái nào, ta đều muốn tiêu diệt các người chả thù!” Lam Phong chân nhân trong lòng bị thống thu lại Nguyên anh của Dương Thiên, tức giận nhìn về Cổ Bàn nói.

” chúng ta không giết bọn hắn, chẳng lẽ đứng yên để cho bọn chúng tới giết ta, buồn cười thật!” Hồng Quân thanh âm lạnh như băng truyền tới, Dương Nhật lúc này mới phát hiện, vừa rồi tiểu tử này còn là Kim Đan Trung Kỳ mà giờ này đã là Kim Đan Hậu Kỳ. *****

Lời tác giả: có một chút thất thố ở đây, Phong Dương tử là nhị kiếp tán tiên nên không thể thuần di được, nhưng hơn tứ kiếp tán tiên thì có thể. đặc biệt bổ xung thêm một chút, Cổ Bàn thực lực có thể so sánh với thất kiếp tán tiên, cho nên có thể thuần di được.

16. Chương 7: Bảo Tàng Tàn Gia.

” Tiểu Bàn, người mới tới này có chút lợi hại, ngươi nhớ phải cẩn thận!” Hồng Quân tuy không thể đoán ra được cảnh giới của Lam Phong chân nhân, nhưng biểu thông qua biểu hiện vừa rồi, Lam Phong chân nhân có thể coi là đại cao thủ của Tử Dương Môn.

” Ta hiểu rồi, Tiểu Quân ngươi cũng phải cẩn thận!”

” Ngươi yên tâm, những người này không có khả năng làm ta bị thương!”

” Hừ, chết đến nơi rồi mà còn dám to miệng nói khoác!” Chung quang không có người lạ, Lam Phong chân nhân cũng không cần bận tâm tới thân phận, quyết định tự mình ra tay đối phó Cổ Bàn.

Lam Phong chân nhân thập kiếp tán tiên, chính là sư đệ chưởng môn nhân Lam Tu chân nhân, tại Đẳng Long Đại Lục cũng là đứng trên mọi người.

Lam Phong chân nhân vừa ra tay, áp lực đối với Cổ Bàn cũng gia tăng nhiều lần, đột nhiên trên người xuất hiện bộ trung phẩm tiên giáp mà Hồng Quân cho, phối hợp với thượng phẩm kiếm tiên, tuy ở thế hạ phong, nhưng tạm thời không có nguy hiểm tới tánh mạng.

Hồng Quân đang mỉm cười cũng phải ngưng thần biến sắc, Cổ Bàn so với Lam Phong chân nhân chênh lệch quá lớn, được tiên khí phụ trợ có thể cầm cự một hồi, nhưng nếu thời gian lâu quá, chỉ sợ là sẽ bại, không gian chung quang tất cả đều bị Lam Phong chân nhân làm hỗn loạn, phòng ngừa Cổ Bàn thuận di đào tẩu.

Dương Nhật cũng không có nhàn rồi, trực tiếp nhắm hướng Hồng Quân bay tới.

Dương Nhật tốc độ rất nhanh, Hồng Quân căn bản là cha kịp phản ứng, đầu đã bị Dương Nhật nắm được, Dương Nhật phong bế công lực của Hồng Quân, sau đó đem hắn qua một bên, tiếp tục theo dõi Lam Phong chân nhân cùng Cổ Bàn chiến đấu.

Hồng Quân trong mắt quang mang chợt lóe lên, trường đao màu vàng đột nhiên xuất hiện tại tay, kim đao bay khỏi tay, trong nháy mắt tiến tới trước mặt Dương Nhật.

” cười khúc khích”

Dương Nhật kinh ngạc chăm chăm nhìn kim đao cắt đứt linh khí trong tay, xuyên qua thân thể mình, Dương Nhật đến chết vẫn không hiểu được, Hồng Quân như thế nào thoát khỏi sự phong bế của mình, mà kim đao này là cái gì? cục phẩm linh khí của mình trước mặt thanh đao kia giống như miếng đậu hủ, nhẹ nhàng cắt vỡ.

Dương Nhật chết nguyên nhân lớn nhất chính là có ý nghĩa khinh địch, kiện kim đao kia chính Hồng Quân tự mình luyện chế, là một kiện Thần khí, thượng phẩm thần khí. Dương Nhật nếu không phải quá coi thường Hồng Quân, cũng sẽ không chết trong tay Hồng Quân, Thần khí kim đao, cho dù hắn thân là tán tiên cũng không chịu được, Dương Nhật sau khi Nguyên anh hóa thành chân linh, lập tức bị Phong Thần Bảng hấp thụ, bây giờ Phong Thần Bảng có tất cả ba chân linh đang tĩnh lặng mà lưu lại nơi này.

Hồng Quân trước tiên giải quyết gọn gàng Dương Nhật, cố ý để cho Lam Phong chân nhân giật mình, bây giờ Lam Phong chân nhân tuyệt đối không tin cảnh giới của hai người.

” Hai người các người, nguy trạng rất cao minh, Kim Đan Kỳ? Không Minh Kỳ? nguy trạng cũng vô cùng giống a, các người cuối cùng là a? vì sao cùng Tử Dương Môn chúng ta gây khó khăn?” Lam Phong chân nhân ngoài miệng nói, trong một lần cong kích ngăn trở Cổ Bàn, nhanh chóng lui lại về phía sau vài bước, sau đó thuận di biến mất.

Hồng Quân có thể dễ dàng giết chết Dương Nhật, đối với Lam Phong chân nhân vô cùng kinh hãi, hơn nữa trên tay Hồng Quân còn có bảo đao cũng làm cho Lam Phong chân nhân không gió mà lạnh. Một mình Cổ Bàn đã khó thu thập, nếu như hai người liên thủ, Lam Phong chân nhân cũng không dám chắc thủ thắng. Đương nhiên các tốt nhất lúc này là... quay lại môn phái, cùng mọi người thương nghị về đại địch này, để xem đến cuối cùng là ai muốn gây bất lợi cho Tử Dương Môn, chính là môn phái nào đã phái ra hai đại cao thủ như vậy.

Kỳ thật, Lam Phong chân nhân cũng tự biết, hấn sợ chính là bả đao trên tay Hồng Quân, nếu Hồng Quân có tu vị giống như Cổ Bàn, Lam Phong chân nhân nhất định giống như Dương Nhật mà chết đi.

Hồng Quân cũng không có nghĩ tới một đao này đã làm Lam Phong chân nhân chạy tháo cờ, vừa rồi nếu không phải Hồng Quân đánh lén, cùng với ý nghĩ khinh thường của Dương Nhật, Hồng Quân muốn giết chết Dương Nhật cũng là việc tương đối khó khăn.

” Tiểu bàn, chúng ta đi mau, một khi cao thủ của bọn họ mà tới, sợ là chúng ta muốn chạy cũng không chạy được a/” Lam Phong chân nhân đầu tẩu, Hồng Quân thở một hơi, kéo theo Cổ Bàn bỏ chạy.

Tử Dương Môn toàn bộ môn phái đều được điều động khẩn cấp, như là lâm đại địch, Lam Tu chân nhân cùng mấy người sư huynh đệ đang thương nghị, về Hồng Quân và Cổ Bàn và còn về việc không biết môn phái nào có cảnh giới cao nhất, sau vài ngày thương nghị, cuối cùng mọi người nhất trí hoài nghi chính là người tu ma bên kia phái người tới, kim đao trong tay Hồng Quân cũng bị bọn họ cho là một kiện cực phẩm ma khí.

Thời gian mấy ngày nay, Hồng Quân và Cổ Bàn rốt cục cũng chạy vào tới Bạo Loạn Tinh Hải.

” Khôn chạy nữa, ở lại đây nghỉ ngơi cái đã, tiểu Bàn, ta có thể bế quan, tu vị bây giờ quá thấp, đối phó với người tu chân bình thường còn được, đối phó với cao thủ, không có đánh lén, căn bản là không có biện pháp!” Tại bên bờ Bạo Loạn Tinh Hải, bọn người Hồng Quân dừng lại tại một cái tiểu đảo vô danh, Hồng Quân rốt cục cũng hạ quyết tâm bế quan tu luyện.

” Người bế quan ta cũng bế quan, năm này ta hình như ngộ được chú gì đó, có thể bế quan tham ngộ một chút!” Cổ Bàn tán thán đề nghị bế quan của Hồng Quân.

Hồng Quân Hành Phủ, Hồng Quân Đạo tràng*, Cổ Bàn cùng Hồng Quân mỗi người chiếm một tầng, muốn ở chỗ này an tâm mà bế quan tu luyện.

Hồng Quân Đạo, Hồng Quân lúc này còn chưa có đạt tới tầng thứ nhất, phải đến khi Hồng Quân vật chất phát triển tới một số lượng nhất định mới có thể chính thức tiến vào Hồng Quân đạo tầng thứ nhất.

Kim đan màu nâu mờ ảo hấp thụ linh khí tại Hồng Quân Đạo tràng, không ngừng lớn hơn, ba năm sau, rốt cục cũng biến thành Nguyên anh.

Bảy năm sau, Cổ Bàn lại tiếp tục tu luyện, Hồng Quân không có chịu được rời khỏi Hồng Quân Hành Phủ, còn có ba ngày nữa, lực cửu thiên kiếp sẽ xuất hiện, thời gian mười năm, Hồng Quân gần như vượt qua Kim Đan Kỳ, Nguyên Anh kỳ, chỉ chờ đợi lực cửu thiên kiếp...

Hồng Quân trực tiếp tị tiểu đạo độ kiếp, lực cửu thiên kiếp, đối với Hồng Quân mà nói không có gì đáng lo lắng, thân thể có sức mạnh của trung phẩm thần nhân, cho dù cửu cửu thiên kiếp cũng không có làm thương tới hấn.

Lực đạo thiên lôi qua đi, Hồng Quân chỉ có thay một bộ quần áo, trở về tiếp tục tu luyện.

thời gian cứ trôi, ba mươi năm sau, lần này thành quả nhiều nhất chính là Cổ Bàn, Hồng Quân nói không có sai, xuất thế tu luyện, quả thật đối với tâm cảnh chính là một trợ giúp vô phi thường lớn. Bốn mươi năm, Cổ Bàn thành công tiến vào Tử Hồng Tuyệt tầng thứ tư, cảnh giới cũng tới Độ Kiếp Kỳ, Cổ Bàn bây giờ không hề nghĩ giống như trước kia, chỉ biết là thích hợp nhất trong khi khổ tu là thỉnh thoảng đi du ngoạn một chút.

Cổ Bàn đạt Độ Kiếp Kỳ, thực lực cũng tăng lên một tầng, bây giờ nếu chiến đấu với Lam Phong chân nhân, Cổ Bàn một mình cũng đủ tự tin đối phó được hấn, trong khi đạt Không Minh Hậu Kỳ, thực lực Cổ Bàn đã gần tương đương với thất kiếp tán tiên, Độ Kiếp Tiên Kỳ, thực lực Cổ Bàn đã so sánh được với thất cấp thiên tiên, hay cũng tương đương với thập kiếp tán tiên.

Bốn mươi năm, Hồng Quân vượt qua Động Hư Kỳ, đạt tới Không Minh Trung Kỳ, Cổ Bàn vừa mới ra khỏi Hồng Quân Đạo tràng, Hồng Quân phát hiện cũng đi theo ra ngoài.

” Tiểu Bàn, chúc mừng người tu vị tăng tiến!” Hồng Quân nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Cổ Bàn, hai người cầm cái chén bạc trong tay, lấy ra bình rượu tị Địa Cầu, rót vào hai chén, Hồng Quân tự mình uống trước một chén.

” Tiêu Quân, người nếu so với ta còn nhanh hơn, người nói quả không sai, xem ra ta trước kia đã sai rồi, lãng phí bao nhiêu thời gian.” Nhớ lại thời gian ngày xưa, Cổ Bàn có chút cảm khái, ngàn ngàn năm thời gian đều bẽ quan tu luyện.

” Kỳ thật cũng không phải, người ngàn ngàn năm tu luyện, cho người tâm cảnh thành một cái trụ cột, sau này người sẽ biết, cái trụ cột này đối với người có nhiều bao nhiêu lợi ích.

Cổ Bàn cầm lấy chén rượu trên bàn, một ngụm uống hết, sau đó rót thêm một chén:” Tiểu Quân, ta phát hiện người hình như cái gì cũng biết, cao cấp vũ khí cũng rất nhiều, thân phận của người là gì?”

” sau này người sẽ biết, bây giờ còn chưa phải cơ hội để nói, ha ha tu luyện, thôi được rồi, chúng ta đi xem Bạo Loạn Tinh Hải này xem, coi xem có bao nhiêu bạo loạn a !” Hồng Quân ha ha mở nụ cười, mang theo Cổ Bàn rời khỏi Hồng Quân Hành Phủ.

Đằng Long Đại Lục, Tử Dương Môn lần trước đã mất đi hai người, thân phận của con người kia, đứng nói là Tử Dương Môn, cả Tử Huyền Tinh bây giờ đều rất khẩn trương.

Tử Dương Môn, Âm Ma cung, Tinh Thần Các, ba môn phái lớn nhất Đằng Long Đại Lục, là đại biểu cho tu tiên, tu ma cùng tu yêu các môn phái. Bạo Loạn Tinh Hải là Bằng Ma Đảo, Vô Tận Hồng hoang chính là trung tâm Long Đảo, tất cả các thế lực đều toàn lực đều đi tới đây, mà toàn bộ đều là vì một phần tào khang bảo đồ xuất hiện, một phần ngàn năm trước Tần Gia danh chấn cả Tử Huyền Tinh đã lau lại một bảo tàng.

Ngàn ngàn năm trước, tại Đại Lục con người... nổi danh nhất chính là Tần gia, tại Tử Huyền Tinh thần bí biến mất, truyền thuyết Tần Gia là được... Thiên tài Tần Vũ đem toàn bộ Tần gia đi trong vội vàng tới tiên giới, mà tại Tử Huyền Tinh cũng để lại một đường lui, chính là một chút tiên khí, còn có sáo cực phẩm tiên khí, thậm chí còn có một Thần khí đều để lại Tử Huyền Tinh, những đồ vật này đều được cất giấu ở Tử Huyền Tinh, tại một nơi bí mật, sau ngàn ngàn năm. Tần gia không có một đệ tử trở về, như vậy cái sáo cực phẩm tiên khí, còn có thêm một ít tiên khí, còn có một kiện Thần khí cứ như vậy ẩn giấu ở Đại Lục con người.

Cách đây ngàn ngàn năm, một vị Thượng tiên Tổng vương triều trong lúc vô tình đã phát hiện được phần tào khang bảo đồ này, lúc đầu ai cũng không coi trọng, chỉ khi hấn chỗ lại sư môn, bảo đồ mới được chứng thực mà hấn cũng được sư môn trọng thị, rốt cục phát hiện ra đây là bảo tàng Tần gia lưu lại, tin tức bị bại lộ, môn phái này ngay lập tức bị diệt môn, phần bảo đồ này cũng không biết thất lạc trong tay ai.

Tần Vũ ngàn ngàn năm trước tại Nghịch Ương Cảnh đã thu được cực phẩm tiên khí cùng Thần Khí sự việc này cả Tử Huyền Tinh tu chân môn phái đều biết, Bằng Ma Đảo đảo chủ cùng với Vô Tận Hồng hoang thú giả, từng bởi vì muốn cướp Cực Phẩm linh khí mà bị người thần bí bắt đi, đến nay hạ lạc cũng không rõ, đây đều là tin tức công khai của người tu chân tại Tử Huyền Tinh.

Đồn đại này nói không có sai, bất quá không có biết Tần gia là được Tần Vũ đưa tới tiên giới, sau đó lại trực tiếp tới tân vũ trụ, lúc trước Tần Vũ chiêu thân thất bại, trực tiếp mang đi Thần giới công chúa Phiêu Tuyết thành Khương Lập, lại bị sáu vị Thánh hoàng đuổi giết, lo lắng Tần gia tựa con người giới vì vậy đã thu toàn bộ vội vàng đưa họ tới tiên giới, mà Tần gia lưu lại chính là sáo cực phẩm tiên khí chính là bị Tần gia để lại Đại Lục con người, Thần khí tuy không có nhưng lưu lại vũ khí không thể so sánh với Thần khí bình thường chính là Kiếm tiên khô loixi.

” Tần gia bảo tàng” tào khang bảo đồ một khi xuất hiện, sẽ làm lên một trận máu chảy đầu rơi, người thứ nhất giữ được tào khang bảo đồ hai mươi năm trước đã bị diệt môn, sau đó là các tông phái cùng nhau nghiên cứu, Thiên Kiếm môn trong đó cũng bị diệt môn theo. Đằng Long Đại Lục, Vô Tận Hồng hoang, Bạo Loạn Tinh hải, Long Đảo, cuối cùng là một ma đầu Phương Đông Vân xuất hiện tại tông phái bị diệt môn kia, chính vì vậy mà cả thế giới tu chân đều đang tìm kiếm Phương Đông Vân nhưng hấn lại mất tích một cách thần bí.

17. Chương 8: Âm Triều Nổi Sóng (thượng)

Viêm kinh thành, ngàn ngàn năm trước là nơi mà một thời huynh hoàng của Tần thị gia tộc, mấy năm nay trong thành dân số đã tăng thêm rất nhanh, hơn nữa đại bộ phận đều là người di cư tới, trong những người dân này, hơn một nửa đều là yêu thú của Vô Tận Hồng Hoàng biến hóa ra, mà trong đó có cả yêu thú Chuẩn Không giả Bạch Hổ cũng đã âm thầm đi tới đây.

Bằng Ma Đảo đảo chủ, Long Tộc tộc trưởng, ba môn phái lớn nhất Đằng Long Đại Lục cũng đã đi tới Viêm Kinh thành này, chỉ cần Phương Đông Vân mà xuất hiện, tất nhiên sẽ không thoát khỏi sự giám thị gắt gao của những người này.

Những người dân bình thường này đều không biết, những người mới tới trong kinh thành này, nếu so sánh với thượng tiên trong truyền thuyết của họ thì còn lợi hại hơn, cuộc sống vẫn như bình thường trôi qua.

Sự kiện lần này chính là sự xuất hiện của tán tu Phương Đông Vân...trước thì tu tiên sau nhập ma đạo, vô luận là người tu tiên hay tu ma đều không có hảo cảm với hắn, bất quá Phương Đông Vân tư chất rất tốt, một mình tu luyện cũng đạt được thập kiếp tán ma, tại Đằng Long Đại Lục cũng được coi là một đại cao thủ.

Tần thị gia tộc lưu lại bản đồ kho báu quả thật đã lọt vào tay Phương Đông Vân, đạo môn kia sau khi nghiên cứu qua bảo đồ cũng không phát hiện ra đó là bảo đồ của Tần thị gia tộc, sau khi được chứng thực, bị Phương Đông Vân phát hiện mà mang họa diệt môn.

Tử Huyền Tinh Tu Chân Giới những nhân vật đứng đầu đều tụ tập tại Viêm kinh thành, bọn họ tin tưởng bảo tàng nhất định ở phụ cận Viêm kinh thành, từ tin tức của môn phái bị diệt môn mà biết được tọa tiêu của bảo đồ cũng chính là Viêm kinh thành ngàn ngàn năm trước, cũng từ đó mà đạo môn kia suy ra đây là bảo tàng của Tần thị gia tộc, còn muốn tiếp tục che giấu nhưng đã quá muộn.

Phương Đông Vân cũng đã đi tới Tiềm Long Đại Lục, nhưng mà hắn cũng không có ở Viêm kinh thành, mà là ở trong một khu rừng cách ngàn dặm bên ngoài Viêm kinh thành. Trải qua mười năm nghiên cứu, Phương Đông Vân cũng xác định được bảo tàng của Tần thị gia tộc không có ở trong Viêm kinh thành, mà là ở trong một sơn lâm, nhưng cụ thể ở nơi nào trong sơn lâm kia, Phương Đông Vân cũng chưa có xác định được.

Tiềm Long Đại Lục đang trong tình cảnh phong ba, Hồng Quân cùng Cổ Bàn cũng đã bắt đầu du ngoạn tại Bảo Loạn Tinh Hải, mãnh thú bình thường gặp hai huynh đệ bọn họ căn bản không phải là đối thủ, đại bộ phận cao thủ đã đi tới Tiềm Long Đại Lục, hai người cũng không có gặp gỡ cao thủ, rất nhanh hai người tới được Bảo Loạn Tinh Hải đệ tam đảo ” Hắc Phong Đảo”.

Hắc Phong Đảo tuy là Bảo Loạn Tinh Hải đệ tam đảo, nhưng cao thủ bất luận về số lượng hay là sức mạnh, đều có thể so sánh với Bằng Ma Đảo cùng Thiên Vân Đảo, nhưng Hắc Phong Đảo đảo chủ lai lịch cũng không phải nhỏ, chính là Cuồng Lang thập nhất tán yêu, bản thể cũng là thượng cấp thần thú tam nhãn lang, cho dù là thập nhị kiếp tán tiên hay tán ma cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cuồng Lang mang theo một nửa cao thủ trên đảo cùng Bằng Ma Đảo đảo chủ Phương Hi, Thiên Vân Đảo đảo chủ Thiên Thành cùng đi tới Tiềm Long Đại Lục, trên đảo cao thủ có tu vị cao nhất cũng chỉ là bát kiếp hạ cấp thần thú, quản lý toàn bộ việc trên đảo.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn trực tiếp tiến vào đảo, dựa theo phép tắc bình thường bái thiếp, sau khi đi tới trước cửa.

Cái này cũng là lần đầu tiên bọn hắn quang minh chính đại bái thiếp, những lần trước trên các đảo nhỏ đều là hai người trực tiếp thượng khứ, cũng không có nhún nhường. Vài năm tu luyện, Phong Thần Bản của Hồng Quân cũng có thêm hai chân linh của hai tán yêu, nếu không phải đại bộ phận đều là Cổ Bàn ra tay, sợ rằng chân linh trong đó còn nhiều hơn nữa.

” nhị vị, đảo chủ của chúng ta hiện tại không có trên đảo, các người trở về đi!” Hai người đã tỏ lòng mà bái thiếp, nhưng yêu thú tại cửa cũng không có đi thông báo, trực tiếp nhìn hai người khinh thường nói.

” vị đạo hữu này, đảo chủ đi vắng, vậy có thể gặp phó đảo chủ a, chúng ta ngưỡng mộ danh khí Hắc Phong Đảo đã lâu, đặc biệt tới bái phỏng, chẳng nhẽ lại để chúng ta như vậy mà về hay sao!” Cổ Bàn nhìn sắc mặt Hồng Quân, lập tức nói.

” Phó đảo chủ cũng đi vắng, hơn nữa đảo chủ cùng phó đảo chủ là người mà các ngươi muốn gặp là có thể gặp được hay sao? biên mau!” đệ tử bảo vệ nói xong, lại tự nói thầm với chính mình “| một người Độ Kiếp Kỳ, một người Không Minh Kỳ, ngay cả ta cũng không bằng, lại còn nghĩ gặp đảo chủ!”

Bảo Loạn Tinh Hải tam đảo đại bộ phận đều là tán tu, mà đệ tử coi của này cũng là nhị kiếp tán yêu, trên đảo thấp nhất cũng là ngoài tứ kiếp, Độ Kiếp Kỳ cùng Không Minh Kỳ tự nhiên họ không để vào mắt.

” Tiểu Quân, đảo chủ không có ở đây, chúng ta trước tiên rời đi a!”

” chờ một chút, tiểu Bàn đứng nóng vội, vị tiểu ca này, thật xin lỗi, đảo chủ cùng phó đảo chủ đã đi đâu vậy a? lúc nào thì trở về, để chúng ta biết mà còn trở lại bái phỏng!” Hồng Quân trên tay là một khối trung phẩm nguyên linh thạch, cười a a nhìn tên đệ tử coi cửa này mà hỏi.

Đệ tử coi cửa này nhận lấy nguyên linh thạch, trực tiếp nhét vào trong túi, nhìn hai người cũng không còn lạnh lùng như trước nói:” Ân, tiểu huynh đệ, đúng là rất hiểu chuyện a, ta đây cũng nói cho các ngươi biết. Đảo chủ cùng Phó đảo chủ đều đã đi tới Tiềm Long Đại Lục, cụ thể lúc nào trở về, chúng ta làm sao có khả năng biết được, các ngươi thật sự muốn gặp đảo chủ, ta khuyên các ngươi trước tiên kiếm một chỗ tốt mà tu luyện, tới khi nào trên tứ kiếp nói không chwngd là có thể lên đảo tu luyện đó.”

” Đảo chủ cùng Phó đảo chủ đều đã đi tới Tiềm Long Đại Lục?”

” không có thể như vậy...mộ nửa cao thủ trên đảo đều đi cùng, nghe nói vì cái bảo tàng gì... của Tần gia, tam đại đảo đều đi, dù sao chúng ta cũng không có rõ lắm. Ai, lần này đoạt bảo không biết lại chết đi bao nhiêu người nữa!”

” bảo tàng Tần gia?” Hồng Quân có chút sững sờ, muốn nói tại Tiềm Long Đại Lục có thể để cho tam đại đảo của Bảo Loạn Tinh Hải tất cả đều xuất động, cũng chỉ có Tần gia của mình là có thể, nhưng mà cha cũng chưa có nói qua tại Tử Huyền Tinh lưu lại cái bảo tàng gì?

” Tiểu Quân, hay là cùng ta cũng tới Tiềm Long Đại Lục a, xem xem cái bảo tàng này là gì, mà lại hấp dẫn nhiều người như vậy!” Cổ Bàn có chút sững sờ nhìn Hồng Quân.

” A, tới Tiềm Long Đại Lục? Tốt, đề nghị của tiểu Bàn cũng không có gì, chúng ta đi ngay bây giờ a!”

Viêm kinh thành, tại tầng ba của tửu lầu lớn nhất, những người khác toàn bộ bị đuổi đi, chỉ còn lại một cái bàn có người, người tựa bàn này bất luận xuất hiện tựa chỗ nào tại thế giới tu chân, đều có thể gây ra chấn động, toàn bộ cùng ngồi một chỗ, đối với bọn họ mà nói, đây cũng chính là lần đầu tiên.

” Bạch đại nhân, ngươi là người thứ nhất tới Viêm kinh thành, người ở nơi này của ngươi cũng là nhiều nhất, không biết có tin tức tốt nào không có thể nói cho mọi người được biết!” Long Tộc tộc trưởng Phương Đặc, mỉm cười nhìn một người tuổi trẻ thân vận bạch y trên bàn nói.

Bạch Hổ, bản thể là siêu cấp thần thú bạch Ngọc Thần Hổ, bản thân cũng là thập nhị kiếp tán yêu, là yêu thú Trưởng Khổng giả của Vô Tận Hồng Hoang. Tại bàn này có thể coi là một người có thể lực lớn nhất.

“ Phương tộc trưởng nói như vậy có vẻ không được đúng lắm a, ta so với Phương tộc trưởng ngươi cũng chỉ đến sớm hơn một ngày, xong tin tức cũng giống như các ngươi, mà có khi Phương đảo chủ so với ta còn thu thập được nhiều hơn!” Bạch Hổ mỉm cười, ánh mắt lại chăm chăm nhìn nữ nhân duy nhất trên bàn là Phương Hi.

Bằng Ma Đảo đảo chủ Phương Hi, bản thể là siêu cấp thần thú Phượng Hoàng, thập nhị kiếp tán yêu. Phương Hi quả thật rất xinh đẹp, tộc Phượng Hoàng có khí chất đặc hữu, càng làm cho nàng thêm vẻ kiều mỹ.

“ Bạch đại nhân nói như vậy không có đúng rồi, người của chúng ta như thế nào cũng không thể so sánh với người của ngươi a, khi ta tới nơi cũng không có giống mọi người, không có thu hoạch gì.

Một bàn này chỉ có ba người, ngoại trừ Long tộc tộc trưởng Phương Đặc là thượng cấp thần thú ra, Bạch Hổ cùng Phương Hi đều là siêu cấp thần thú, nhưng mà Phương Đặc sau lưng có cả một Long tộc ủng hộ, tất cả các thành viên của Long tộc đều là Thần thú, thế lực cũng không thể coi thường.

“Phương đảo chủ, Bạch đại nhân, như ta được biết, lần này ba môn phái của Đẳng Long Đại Lục cũng đã tới nơi này, mục đích chính là muốn cùng chúng ta tranh đoạt bảo tàng Tần gia, hai vị đại nhân có ý như thế nào?” Sau khi Phương Điền phi thăng, Long tộc cũng không có sinh ra một ngũ trảo kim long, cũng không có biến dị siêu cấp thần thú, ngàn ngàn năm tới nay tộc trưởng đều là do thượng cấp Thần thú trong thành viên của Long tộc đảm nhiệm.

“một con trâu nhỏ, có gì mà để ý? Long tộc từ khi nào mà đã sợ như vậy?” Bạch Hổ cười cười, mời Phương Hi một chén rượu, nhưng không có mời Phương Đặc.

“Bạch đại nhân, người...người là ó ý muốn vũ nhục cả Long tộc chúng ta!” Phương Đặc tức giận đứng dậy, trừng mắt nhìn Bạch Hổ.

Long tộc không có siêu cấp thần thú, Vô Tận Hồng Hoang lại có một người là siêu cấp thần thú, hôm nay Vô Tận Hồng Hoang địa vị cũng không có dưới Long tộc, Bằng Ma Đảo địa vị cũng không có gì thanh đối, chỉ là Bằng Ma Đảo không có nhiều siêu cấp thần thú. “Phương tộc trưởng, không lên kích động, ta tin tưởng Bạch đại nhân cũng không có ý tứ như vậy đâu, nhưng mà ta cũng phải nói thật, cho dù ba môn phái Đẳng Long Đại Lục liên thủ lại, chẳng lẽ có thể làm khó Long tộc các người sao?” Phương Hi trên mặt vẫn mang theo nụ cười, bất quá người nào quen biết nàng đều biết, Phương Hi bề ngoài thoạt nhìn cười cười, xinh đẹp, nhưng mà khi giết người thì không có nương tay, trước kia Bằng Ma Đảo có một Phó đảo chủ, người này vì không phục Phương Hi mà bị Phương Hi giết chết.

“Hừ! Long tộc chúng ta không có sợ bọn chúng, nhưng cũng không hy vọng trong thời khắc mấu chốt bị bọn họ tới phá đám!”

“lúc này đây Tần gia ngoài Thần khí còn có cực phẩm tiên khí, chúng ta sau khi đắc thủ. Chúng ta Vô Tận Hồng Hoang có một vị trưởng khổng giả trong tay Tần gia, vậy kiện Thần khí của bọn họ còn có cực phẩm tiên khí coi như là bồi thường cho chúng ta!”

“Bạch đại nhân, chúng ta Bằng Ma Đảo cũng giống như vậy có một vị Đảo chủ trong tay Tần gia. Thần khí của Tần gia tự nhiên là chúng ta cũng có một phần!” Phương Hi cười cười nhìn Bạch Hổ nói.

“Phương đảo chủ, Thần khí nếu có hai kiện, người một kiện, ta một kiện, nếu chỉ có một kiện, ta không cần cực phẩm tiên khí, chỉ cần Thần khí vậy có được không?”

“Bạch đại nhân, còn có Long tộc, ta xem hay là sau này hãy tính, về phần người của Đẳng Long Đại Lục, có thể để cho bọn họ giúp chúng ta tìm cái kia... hạ lạc của Phương Đông Vân là tốt nhất!”

Ba người gặp mặt, đơn giản là thương nghị không có kết quả gì, Phương Đặc cũng là như ý kiến của Bạch Hổ, chỉ là trước khi có Thần khí không muốn cùng bọn họ trở mặt, lần này tìm bảo tàng của Tần thị gia tộc, Phương Đặc dẫn theo hơn mấy trăm tộc nhân đến đây, đối với bảo tàng rất tin tưởng là lắm được, cho dù Bạch Hổ là siêu cấp thần thú cũng không đối phó được hơn trăm người trong tộc đã ngoài bát kiếp trung cấp thần thú.

Ba phương thế lực ở chỗ này thương nghị không có kết quả, bên kia Đẳng Long Đại Lục lại tìm được tin tức của Phương Đông Vân, chính là mấy người tu chân trong lúc vô tình đi vào trong sơn lâm, phát hiện được địa điểm bất thường, đi tới kiểm tra, mấy người đều bị Phương Đông Vân giết chết, nhưng trước khi chết bọn họ cũng kịp truyền tin tức ra ngoài. Tử Dương Môn sau khi nhận được tin tức, không có Tinh Thần Các cùng Âm Thánh sơn, Lam Tu chân nhân mang theo mấy người sư đệ lặng lẽ tiến vào sơn lâm.

18. Chương 9 : Âm Triều Nổi Sóng (hạ).

Một năm nay, các thế lực người đến càng ngày càng nhiều, không ít tán tu vô môn phái cũng tới nơi này tìm vận khí, Hồng Quân cùng Cổ Bàn cũng tại trong đám tán tu, những tán tu vô môn phái này nếu kết hợp lại cũng thành một thế lực không nhỏ.

Bên bờ Vô Tận Hồng Hoang, Phương Vân Động đang ở trong một sơn động dưới đất, tiếp tục nghiên cứu phần bảo đồ này. sau khi thu được tàng bảo đồ này, tất cả những người đã coi qua tàng bảo đồ dđeu bị Phương Đông Vân giết chết, cho nên, hẳn cũng không lo lắng có người có thể tìm được điểm điểm tang bảo trước hẳn.

Tàng bảo đồ rất đơn giản, trên bản đồ, hay một phần bản đồ, Viêm kinh thành nằm ở trung tâm bản đồ, nếu như bản đồ này mà người của ngàn ngàn năm trước nhìn thấy sẽ nói, đây chính là một phần bản đồ về ba quận của Tần gia trước khi khởi sự.

Trên bản đồ không có chỗ nào có tiêu chú chỉ tàng bảo, chỉ là ở ngoài Viêm kinh thành, ngoài tòa thành lớn còn họa mấy địa điểm có người tại sơn lâm, đây cũng là địa điểm che dấu binh lực của Tần gia trước kia.

Bản đồ được chế tạo bằng da của một loại yêu thú, sau lại bị gia trì thêm vài cấm chế, làm hình cảnh so với ngàn ngàn năm trước giống nhau y chang, chỉ có duy nhất một điểm bất đồng chính là tại sơn lâm có một điểm nhỏ, chính là sau này thêm vào, nếu không phải là Phương Đông Vân cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ này, thì cũng không có khả năng phát hiện ra cái... điểm bất đồng kia, nhưng mà Phương Đông Vân tại điểm tiêu trí này tìm kiếm thời gian nửa năm, trong phạm vi hơn mười lý dưới đất, cũng đều không có tìm được địa điểm có tàng bảo, sau vì không cẩn thận bị người của Tử Dương Môn phát hiện được tung tích, vì vậy phải không ngừng che dấu tung tích tiếp tục nghiên cứu bảo đồ.

Con người Viêm kinh thành rốt cục cũng biết được thân phận của những người mới tới này, cũng chính là người của Vô Tận Hồng Hoang cùng Long tộc gây sự, tranh luận mà biến thành quần đấu, mấy vạn người đồng thời bay lên trên không trung, vô số những đợt cuồng quyền, làm tất cả con người sợ hãi.

” Thượng tiên! Thượng tiên nhiều như vậy! Ta không có nằm mơ a!”

” Đừng xem nữa, chớ chọc thượng tiên tức giận, đến lúc đó người có chết cũng không có biết chết như nào đâu!”

Viêm kinh thành tràn ngập những âm thanh đàm luận, mọi người trong lòng vô cùng kinh ngưỡng cùng với tự hào. Viêm kinh thành cũng có nhiều thượng tiên tới như thế này, bọn họ có thể vinh dự mà kể với người ngoài chuyện này, nhưng bọn họ không có biết được là những thượng tiên này bay lên bầu trời là vì có mâu thuẫn, nếu là ở trên bầu trời Viêm kinh thành đánh nhau, Viêm kinh thành sợ rằng sẽ không còn tồn tại.

Bạch Hổ cùng Phương Đặc nhận được tin của người mình đều lập tức thuấn di tới, đồng thời tới đây còn có Phương Hi cùng chủng môn ba đại môn phái của Đẳng Long Đại Lục.

” Bạch đại nhân, Phương tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì?” Có thể làm hỏa người hòa giảng quả thật chỉ có Phương Hi, tam đại chủng môn tại Đẳng Long Đại Lục còn có thể, chứ còn tại đây trước mặt mấy người cùng không có nhiều phân lượng.

Phương đảo chủ, chuyện gì thì người hãy hỏi Bạch đại nhân a, hẳn quản giáo người dưới như thế nào!” Phương Đặc mặt lộ vẻ lạnh lùng, khoanh tay, khẽ hừ nói.

“ Phương tộc trưởng, người nói lời này là có ý tứ gì?” Bạch Hổ trong mắt hiện lên đạo tình quang, đối với Phương Đặc, hẳn đã sớm không vừa mắt rồi, nếu không phải Long tộc thế lớn người đông, sợ rằng đã rất aỵ giết chết hẳn rồi.

“Ý tứ gì? Bạch đại nhân dung túng thuộc hạ khiêu khích uy nghiêm của Long tộc ta, ta còn muốn hỏi Bạch đại nhân đây là có ý tứ gì!” Phương Đặc vừa rút lời, phía sau mấy trăm Long tộc cao thủ đồng thời hồng lên, thanh thế hãi nhân.

Đột nhiên Bạch Hổ ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, át toàn bộ tiếng Long hồng, Phương Đặc sắc mặt biến đổi.

“Bạch đại nhân, Phương tộc trưởng, chúng ta đều là tu yêu giả, không lên làm cho những người tu chân nhìn mà nói , có vấn đề gì, không bằng đợi tới sau khi đoạt được bảo tàng Tần gia hãy nói tiếp, mong nhị vị nể mặt tiểu muội?”

“ Phương đảo chủ ai dám không nể mặt chứ, hôm nay có bất hòa cũng không cùng tiểu long kiến thức hẹp hòi so đo, Phương đảo chủ, ngày sau tái kiến, chúng ta đi!” Bạch Hổ hắc hắc cười mắt nhìn Long tộc phía

đối diện, mang theo mấy vạn người Hồng Hoang bay đi.

“Phượng đảo chủ, người thấy đó, Bạch Hổ hẳn làm muốn đập lên uy nghiêm của Long tộc ta, chuyện này chúng ta sẽ không cứ như vậy mà kết thúc, đợi tìm được bảo tàng Tần gia, cùng với bọn họ thanh toán một lần, Phượng đảo chủ, cáo từ!” Phượng Đặc cũng mang theo mấy trăm tộc nhân phản hồi địa điểm của long tộc mà nghỉ ngơi.

“Tiểu Quân, hình như bảo tàng này rất chi là hấp dẫn người a, có rất nhiều cao thủ tới, ta cảm giác vừa rồi những người đó tu vị so với ta còn cao hơn rất nhiều!” Cổ Bàn cùng Hồng Quân một mực tại một lầu quan sát Long tộc cùng Vô Tận Hồng Hoang sung đột, sau khi những người đó đều bỏ đi, Cổ Bàn cười cười nhìn Hồng Quân nói.

Hồng Quân cười thần bí nói: “Bảo tàng này chính là Tần gia lưu lại, bọn họ không động tâm mới là lạ!”

“Tiểu Quân, Tần gia này, cuối cùng là gia tộc như thế nào? Có thể làm tất cả các cao thủ của Tử Huyền Tinh phải xuất lực?” Cổ Bàn có chút không hiểu nói.

Hồng Quân suy nghĩ một lúc, sau đó than vãn nói: “Tần gia, trước kia tại Tiên Long Đại Lục là một thế gia người phạm lớn nhất, cũng là chủ nhân của Tần vương triều!”

“Thế gia người phạm? Tiểu Quân, người nói Tần gia chỉ là một thế gia người phạm?” Cổ Bàn có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, Tần gia trước kia chính là một thế gia bình phạm, nhưng cũng chính là từ khi xuất hiện một nhân vật thiên tài, cũng chính là Thái thượng Tam trưởng lão của Tần gia, Tần gia cũng nhờ đó mà có thay đổi vô cùng lớn.” Hồng Quân cười cười nháy mắt, lại tiếp tục nói: “Tần gia Thái thượng Tam trưởng lão không chỉ có danh vọng lớn tại Tử Huyền Tinh, mà ở tất cả các nơi hắn đi qua đều giống nhau, sau này người sẽ hiểu được thôi.”

“Tiểu Quân, người đối với Tần gia quả thật hiểu rất nhiều a?”

“Đó là tất nhiên, ta dám chắc không có một người nào có thể hiểu rõ về Tần gia hơn được ta!” Hồng Quân trong ngữ khí không khỏi có chút tự hào, nhưng mà hắn cũng không có phát giác ra.

“Tần gia Thái thượng Tam trưởng lão, cuối cùng là ai? Một người mà có thể làm thay đổi cả một gia tộc?” trên trời người đã bỏ đi toàn bộ, chỉ còn lại dưới đất vài người dân lưu lại chỗ này, Cổ Bàn không có nhìn bên ngoài, mỉm cười nhìn Hồng Quân tiếp tục hỏi.

“Tần gia Thái thượng Tam trưởng lão, người quả thật cũng đã gặp qua rồi mà!” Hồng Quân cười cười nói.

“Người đã quên rồi sao, bức họa mà chúng ta tại Tinh Thần Các đã nhìn thấy, cũng chính là người sang lập ra Tinh Thần Các hay cũng là Thái thượng Tam trưởng lão!” Hồng Quân lại gọi tiếp hai bình rượu, thay vài món hẩm, tiếp tục cùng Cổ Bàn kể về cha mình.

“Người nói chính là người kia sao! Ta hình như cũng đã gặp qua, nhưng mà cũng không biết có phải là hắn hay không nữa, ta thấy người kia cùng với người trong bức họa tuy có chút không giống nhau, nhưng mà tên lại giống nhau, nói không chừng quả thật là một người!” khi nói về bức họa, Cổ Bàn lại hiện nên hình ảnh người kia xuất hiện trước mắt mình tại Địa Cầu, người kia cùng với người trong bức họa rất giống, cũng tên là Tần Vũ, nhưng mà Tần Vũ xuất hiện trước mắt Cổ Bàn tại Địa Cầu khí chất so với...người trên bức họa còn cao quý hơn, mà quan trọng nhất là ánh mắt của người kia so với người trong bức họa một điểm cũng không có giống.

“Người đã gặp rồi? Người nói ngoại trừ bức họa ra, ở bên ngoài người đã gặp rồi sao? Người đã nhìn thấy ở nơi nào?” Nghe thấy Cổ Bàn nói làm Hồng Quân giật mình, chẳng lẽ cha vẫn ở còn ở lại Tử Huyền Tinh không có trở về, ngữ khí nói chuyện có chút kích động.

“Đúng vậy, tiểu Quân, tại Địa Cầu, có một người so với người trong bức họa rất giống, cũng kêu là Tần Vũ, từng tặng ta một chén rượu, còn nói ta có chuyện gì có thể kêu hắn giúp một lần, nhưng chắc người đó không phải là người trong bức họa rồi, nơi này là Tử Huyền Tinh, nơi đó là Địa Cầu, hơn nữa còn một điểm quan trọng, ánh mắt của người đó làm cho người ta có cảm giác rất bình lặng, người trên bức họa căn bản là không có!”

“ Tại Địa Cầu, tại Địa Cầu...tiểu Bàn, rượu mà người đó tặng ngươi như thế nào, hửn còn nói ngươi có thể gọi hửn?” Hồng Quân có một dự cảm, người mà Cổ Bàn nói chính là cha mình, nghĩ đến cha luôn luôn để ý, Hồng Quân cũng không thể kiềm chế được, nắm lấy tay Cổ Bàn, liên tục hỏi thêm vài vấn đề.

“ Tiểu Quân, ngươi làm sao vậy?” Cổ Bàn nhìn thấy phản ứng kỳ quái của Hồng Quân, từ trước tới nay không có thấy hửn kích động như vậy.

Được Cổ Bàn nhắc nhở, Hồng Quân mới phát hiện ra tâm tình mình đang dao động rất lớn, kìm nén tâm tình kích động, khẽ bình ổn lại người:” Tiểu Bàn, ta không có việc gì, ngươi cứ nói đi!”

“ Không bao lâu trước ngày ta đột phá, hửn tặng ta một chén rượu có linh khí rất lớn, nhưng mà ta cũng không thể uống hết được, còn nữa, người đó còn nói Lôi Vệ là Sư tôn của hửn, Lôi Vệ chính là người ...mà ta ngưỡng mộ nhất!”

Cổ Bàn nói xong, Hồng Quân có chút thất thần, trong lòng thầm nghĩ:” Lôi Vệ, Sư tôn, đúng là cha rồi, nguyên lai cha cũng đã đi tới Địa Cầu, nhưng sao cha không có tìm ta?” Cổ Bàn nhắc tới Lôi Vệ, Hồng Quân đã hoàn toàn xác định được, người kia chính là cha mình.

“ Tiểu Quân, ngươi làm sao vậy?” Cổ Bàn phát hiện Hồng Quân hôm nay có chút không bình thường, nhắc tới cái kia...Tần Vũ tên của người thần bí, tâm tình dao động rất lớn,bây giờ lại ngậy người tâm hồn không biết ở nơi nào, kêu vài tiếng mới có phản ứng.

“ A, tiểu Bàn, không có việc gì, ta đang suy nghĩ về người mà ngươi nói, đó là Địa Cầu, đây là Tử Huyền Tinh, bọn họ hửn là không có quan hệ, chỉ là tên giống nhau thôi, cũng là việc bình thường thôi!” Hồng Quân không có nói rõ chân tướng sự việc, bây giờ không phải thời cơ để Cổ Bàn biết, người mà hửn nhìn thấy chính là người trong truyền thuyết của Tần gia Thái thượng Tam trưởng lão.

“ Ta nghĩ, mặc dù hai người giống nhau, nhưng mà thần thái lại khác xa nhau.” Cổ Bàn gật gật đầu, đồng ý với ý kiến của Hồng Quân.

Suốt một ngày, Hồng Quân đều ở lại trong phòng, khổ khổ suy tư, hửn suy nghĩ hoài cũng không hiểu, cha hửn rõ ràng là đã đi tới Địa Cầu, tại sao không có đi gặp hửn, Cổ Bàn đã vài lần tới gọi hửn, nhưng hửn cũng không có ra ngoài.

Nửa năm sau,địa phương tại Đông Lam Sơn mà Cổ Bàn từng lưu lại tu luyện bị người tu chân phát hiện, làm chấn động, họ tưởng rằng phi thuyền Cổ Bàn lưu lại chính là bảo tàng của Tần gia, mấy thế lực vì vậy mà tham đấu kịch chiến, cuối cùng phi thuyền bị hủy trong cuộc tranh đấu, mới phát hiện ra nơi đó không phải là bảo tàng, việc tranh đấu mới dần yên bình đi, chỉ là sau lần tranh đấu này, Long tộc cùng Vô Tận Hồng Hoang địch ý càng tăng thêm.

Nửa năm nữa trôi qua, phạm vi tìm kiếm của người tu chân ngày càng mở rộng, ngoại trừ bên ngoài Vô Tận Hồng Hoang, còn đâu phạm vi của cả Tần vườn triều đều đã tìm kiếm qua, cơ hồ một chút kết quả cũng không có.

Lại thêm ba tháng, yêu thú Vô Tận Hồng Hoang cũng phát hiện được tung tích của Phương Đông Vân, lần này Phương Đông Vân vận khí không được tốt lắm, rất nhanh bị mấy cao thủ đuổi tới nơi sâu nhất trong Hồng Hoang, Bạch Hổ cũng đã tuyên bố trong phạm vi Vô Tận Hồng Hoang không cho phép bất kỳ người tu chân nào tiến vào, nếu không giết không tha, nhưng mà tuyên bố của hửn căn bản là không có hiệu quả, đã có vô số tu chân giả bạo dạn tiến vào Vô Tận Hồng Hoang, còn chưa tìm được Phương Đông Vân đã triển khai một trường kịch chiến thăm sát

19. Chương 10: Bảo Tàng Xuất Hiện.

Vô Tận Hồng Hoang cao thủ rất nhanh đánh cho Phương Đông Vân chạy vào sâu trong Vô Tận Hồng Hoang, lần này đuổi theo Phương Đông Vân, Bạch Hổ tổng cộng phái ra ba trung cấp thần thú ngoài thập kiếp, đối phó Phương Đông Vân quả thật thừa khả năng.

Bạch Hổ mang theo Vô Tận Hồng Hoang toàn bộ đều là cao thủ, truy sát những tu chân giả muốn tiến vào trong đó, đặc biệt là Long tộc, một hồi kịch chiến qua đi, Long tộc tổn thất lớn nhất, Bằng Ma Đảo ít nhất,

bởi vì Bạch Hổ cùng với Long tộc có cừu hận lớn nhất.

Bạch Hổ cùng Long tộc về chính là có một mối hận sâu xa trước kia, trong thời kỳ Bạch Hổ mới là Không Minh Kỳ, khi đó Bạch Hổ cũng chưa có sống tại Vô Tận Hồng Hoang, mà là ở tại một nơi trên đảo để bảo vệ một gốc cây ngàn năm có linh quả, Chu Sơn linh quả tại Tử Huyền Tinh thuộc loại linh vật quý hiếm, trong khi Bạch Hổ chuẩn bị thu dụng linh quả để luyện chế linh đan, đợi khi độ cừu cừu thiên kiếp sử dụng, thì người của Long tộc đã đến mà đoạt đi linh quả này, mấy người Long tộc toàn bộ đều là cao thủ đạt lực kiếp tán yêu, Bạch Hổ không phải là địch thủ, không thể làm gì hơn là chạy khỏi tiểu đảo, sau đó tới Vô Tận Hồng Hoang, cũng từ Trưởng Khổng giả phạm vi bên ngoài mà chở thành Trưởng Khổng giả của trung tâm Vô Tận Hồng Hoang, bởi vì không có linh quả kia mà Bạch Hổ không thể vượt qua cửu cửu thiên kiếp, đành quay sang tu luyện tán yêu, vì vậy đối với Long tộc cừu hận vô cùng lớn.

” Bạch đại nhân, nếu người còn ngăn trở, đừng trách Bạo Loạn Tinh Hải chúng ta toàn lực công kích đó!” thời gian nếu càng lâu, đối với Vô Tận Hồng Hoang càng có lợi, ngăn ngừa trong lúc ngừng chiến, Phương Hi lớn tiếng nhìn Bạch Hổ quát, nơi này người có thể cùng Bạch Hổ so sánh, cũng chỉ có một mình Phương Hi.

Bạch Hổ vừa muốn nói chuyện, lại có tin tức truyền tới, mấy người truy đuổi Phương Đông Vân đã thành công cướp được tâng bảo đồ, bắt quá Phương Động Vân cũng mở đường máu mà chạy thoát được.

” ha ha, Phương đảo chủ nếu đã nói như vậy, Bạch Hổ nếu mà còn ngăn trở, có vẻ không phải là bằng hữu rồi, Bạo Loạn Tinh Hải là bằng hữu, xin mời vào bên trong Vô Tận Hồng Hoang làm khách, những người đi cùng, nếu muốn làm khách, thì mỗi thế lực chỉ có thể cho hai mươi người cào, ai muốn tới, xin mời tự tiện!” Bạch Hổ ha ha cười nhìn Phương Hi cùng mỗi thế lực, mang theo người của mình cùng người Bạo Loạn Tinh Hải tiến vào bên trong Vô Tận Hồng Hoang.

” tộc trưởng? chúng ta làm gì bây giờ?” Long tộc vừa rồi trong lúc kịch chiến tổn thất hai mươi người, đối với Bạch Hổ đã hận thấu xương, bắt quá đại quân tại Long đảo cũng gần tới rồi, đợi thêm một đoạn thời gian, nếu không giải quyết được, lúc đó tiếp tục kịch chiến.

” Hỏa trưởng lão Mộc trưởng lão, mang theo hai mươi cao thủ, chúng ta tiến vào!” Phương Đặc lo lắng một lúc, lập tức quyết định, Long tộc hai mươi người theo sát người của Bạo Loạn Tinh Hải tiến vào Vô Tận Hồng Hoang.

” sư đệ, mang theo hai mươi danh môn cao thủ theo ta tiến vào!” Lam Tu chân nhân đi theo phía sau Long tộc, cũng tiến vào Vô Tận Hồng Hoang.

Âm Nguyệt Sơn, Tinh Thần Các dđefu cử hai mươi cao thủ đi vào, chỉ có những người tán tu không môn phái cũng sau đó tiến vào, tranh thủ danh ngạch hai mươi người mà tiến vào.

Vô Tận Hồng Hoang tại trung tâm đại điện, Bạch Hổ lần đầu tiên thể hiện thức lực với người ngoài, ngoài Bạch Hổ là tán yêu thập nhị kiếp, còn có hai người là thập nhất kiếp thượng cấp thần thú, còn Thập kiếp trung cấp thần thú thì có hơn trăm người, lực kiếp tán yêu thì có tới mười mấy vạn, cho dù toàn bộ các thế lực ở đây liên kết cũng không có mạnh hơn được Vô Tận Hồng Hoang, hơn nữa nơi này lại là địa bàn của bọn họ.

Phương Hi ngồi trên đại điện tại vị trí thứ nhất, sau khi ngồi xuống, mỉm cười nhìn Bạch Hổ nói:” Bạch đại nhân, nói vậy là các ngươi đã bắt được Phương Đông Vân, Phương Đông Vân tại bên trong Hồng Hoang của các ngươi mà trốn, coi như là tự chui đầu vào lưới rồi!”

” Phương đảo chủ, lần này người đã đoán sai rồi, chúng ta đã tìm được Phương Đông Vân, nhưng không ngờ lại để hắn chạy thoát, nếu mấy vị không tin, ta sẽ tự mình đưa các ngươi tới nơi Phương Đông Vân đào thoát mà xem xét.

” chạy thoát? Với thực lực của Vô Tận Hồng Hoang các ngươi mà còn có thể để cho một người là thập kiếp tán tu chạy thoát? thật là nói đùa a!” Phương Đặc lãnh đạm nói.

” Phương tộc trưởng, chạy thoát hay không, nếu không tin ta, các ngươi đến đây làm cái gì, tiễn khách!”

” Bạch Hổ, người không nên quá đáng mà đối gạt người khác a!” Phương Đặc tức giận, tại chỗ này nhiều người như vậy mà Bạch Hổ cũng công khai trục khách Long tộc bọn họ.

“Phương Đặc, ta đã nhẫn nhịn Long tộc các ngươi lâu rồi, nếu không phải Long tộc các ngươi còn có hơn vạn người, ta hôm nay nhất định ở chỗ này mà giết ngươi, còn không biến cho ta!”

“Bạch Hổ, sỉ nhục ngày hôm nay, ngày khác Long tộc ta sẽ phụng bồi gấp bội!” Phương Đặc giận tím mặt dẫn theo tộc nhân rời khỏi đại điện, mỗi một Long tộc ánh mắt đều tràn ngập lửa giận, nhìn người của Vô Tận Hồng Hoàng, hận không thể giết họ mà ăn thịt.

” đại nhân? chúng ta có động thủ hay không?” trợ thủ phía sau Bạch Hổ truyền âm nói với Bạch Hổ, lặng lẽ làm một vài động tác.

” bây giờ chúng ta không thể cùng Long tộc trực diện khai chiến, Long tộc tuy không có siêu cấp thần thú, nhưng nhiều năm như vậy họ vẫn không kém đi, không lên coi thường bọn họ, giết Phương Đặc, sẽ làm cho cả Long tộc triển khai trả thù đối với chúng ta, đợi xong việc bảo tàng của Tần gia đã, Truyền lệnh của ta, không nên làm khó Long tộc, để bọn họ tự tiện rời đi!”

“ Bạch đại nhân, Long tộc đã rời đi rồi, ngươi coi có thể đưa chúng ta tới xem nơi Phương Động Vân chạy thoát không?” Phương Đặc vừa đi, Phương Hi nhẹ nhàng cười nói.

“ Phương đảo chủ, xin mời!” Bạch Hổ ha ha cười, cướp được bảo tàng, chọc tức được Long tộc, tâm tình bây giờ rất chi là sướng khoái, trực tiếp cùng Phương Hi thuận đi đi trước.

Phương Đông Vân đảo tẩu không lâu, hiện trường vẫn còn lưu lại một bầu không khí ngột ngạt, khí chất của huyết độn, Phương Hi chỉ liếc mắt một cái là biết, cau mày nhìn Bạch Hổ cả nửa ngày, vẻ mặt Bạch Hổ không đổi vẫn như trước.

Những người cùng đến nơi này với hắn đều biết, khí chất của huyết độn này không có biện pháp giả tạo, hơn nữa chính là khí chất huyết độn đặc biệt của tu ma giả, những người này cùng Phương Hi đều giống nhau, đều công nhận những gì Bạch Hổ nói, Phương Đông Vân quả thật vừa mới từ chỗ này mà chạy thoát.

Phương Đông Vân lần này bị trọng thương nghiêm trọng, dám chắc là kiếm một mật thất kín đáo nào đó hoặc có thể là đã rời khỏi Tiềm Long Đại Lục, mọi người vô cùng thất vọng mà rời đi, có một vài tán tu cũng bắt đầu rời khỏi Tiềm Long Đại Lục, sau khi nhận được tin tức, tại một tiểu đảo ngoài hải vực Tử Dương Môn, Âm Nguyệt Sơn, Tinh Thần Các đều phái một bộ phận nhân thủ quay về Đẳng Long Đại Lục tìm kiếm tin tức Phương Đông Vân, chỉ có Long tộc là phái thêm hơn một ngàn người trong tộc tới Tiềm Long Đại Lục.

Ánh mắt mọi người rời khỏi Vô Tận Hồng Hoàng, Bạch Hổ cùng những thuộc hạ cũng bắt đầu nghiên cứu tấm bảo đồ vừa mới cướp được, Phương Đông Vân trong lúc cấp bách, phải buông tàng bảo đồ ra, tranh thủ thời gian sử dụng huyết độn bỏ trốn khỏi đó, vì vậy tàng bảo đồ này càng là đồ thật.

Bạch Hổ còn chưa có tham ngộ hết tấm tàng bảo đồ này, Tiềm Long Đại Lục đã xảy ra một sự kiện to lớn, mấy trăm tấm sao chép bảo tàng của Tần gia xuất hiện trong tay các tu chân giả.

Phương Đông Vân sau khi sử dụng huyết độn trốn thoát, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, biết đã không còn khả năng tranh đoạt bảo tàng Tần gia, không có cam lòng mà bằng vào trí nhớ đã vẽ ra mấy trăm tấm tàng bảo đồ khác, phát tán xuống tay những người tu chân tại Tiềm Long Đại Lục, mỗi một thể lực trong tay đều có ít nhất một tấm, hơn nữa những tấm này còn được Phương Đông Vân chỉ điểm, bảo tàng Tần gia có thể nằm ở trên sơn lâm.

Phương Đông Vân có hành động này làm Bạch Hổ tức giận vô cùng, trong nhất thời, các thể lực đều cử cao thủ tiến vào sơn lâm, Viêm kinh thành cũng yên bình đi rất nhiều.

Sơn lâm, với thể lực to lớn, Tần gia đã cất giấu bí mật ở chỗ này, nơi này cũng có rất ít người lui tới, ngàn ngàn năm tới nay, ngàn ngàn năm nay càng hoang vu hơn, với hơn vạn người tu chân cùng tới sơn lâm biến nơi này thành một hình ảnh khác, nhưng cũng chưa có tìm được nơi cất giấu bản tàng của Tần gia.

Ngày mười lăm tháng bảy, cũng chính là thời gian Tần gia trước kia Tần gia khởi sự, tại một nơi bên trong sơn lâm, tự nhiên xuất hiện một hiện tượng lạ, rất nhanh đã được người tu chân phát hiện, đồng thời các cao thủ cũng nhanh chóng tiến tới nơi đó.

Chỗ xuất hiện hiện tượng lạ chính là trên một thạch bích, tại nơi vừa mới xuất hiện hiện tượng kia, tại bên dưới của tảng đá có một điểm lạ, ánh sang chớp động tứ phương không theo quy tắc nào cả.

Bạch Hổ, Phương Hi, Phương Đặc bọn họ cũng nhanh chạy tới nơi này, khối thạch bích này cũng rất bền vững, đã có rất nhiều người tu chân trước khi ba người tới nói này đã thử kích phá, ngay đến cả cao thủ như Lam Tu chân nhân cũng đã thử qua, nhưng cũng không có một chút hiệu quả.

Phương Đặc ra tay đầu tiên. Long tộc tộc trưởng quả thật không phải loại tầm thường, sau một hồi Long ngâm, Phương Đặc hiện lại bản thể, một cự long dài hơn trăm thước, long trảo cùng long tức đồng thời kích phá lên thạch bích, trên mặt đất chấn động mạnh, vô số người tu chân đứng gần liền bị hất văng, Phương Đặc cũng bị lực phản chấn hất văng mà thối lui mấy trăm thước, trong khi đó thạch bích vẫn bất động không chút thương tổn.

Trong lòng mọi người ai cũng vui mừng, thạch bích kia ngay cả đến Long tộc tộc trưởng cũng không làm rung chuyển một chút, đây quả thật là nơi cất giấu bảo tàng Tàn gia.

Phương Hi đang định tiến lên, nhưng nhận được truyền âm của Bạch Hổ liền đứng lại.

“Phương đảo chủ, nơi này có rất nhiều người, chúng ta trước tiên liên thủ, sau khi có được bảo tàng rồi hai bên phân chia!”

“Bạch đại nhân, theo như ý ngài vậy Long tộc giao cho các người xử lý, còn ngoài thế lực của hân ra thì giao cho chúng ta, như thế nào?” Phương Hi truyền âm trả lời Bạch Hổ, Phương Hi rất thông minh, lập tức hiểu được ý tứ của Bạch Hổ, nhiều người ở đây, một khi bảo tàng xuất hiện, sẽ có quá nhiều chuyện xấu bất ngờ xảy ra, nếu chỉ có hai phe tranh đoạt bảo tàng này, chuyện xấu cũng sẽ bớt đi rất nhiều.

“Tự theo ý của đảo chủ đã nói!” Bạch Hổ ha h cười, đột nhiên hướng Phương Đặc tấn công, Vô Tận Hồng Hoang những cao thủ đều nhằm Long tộc triển khai tấn công.

Bạo Loạn Tinh Hải cũng đồng thời nhằm các thế lực cầu Đằng Long Đại Lục cùng ác tán tu rat ay, chỉ trong phút chốc nơi này đã biến thành một nơi như địa ngục tu la, vô số tay chân đứt đoạn đứt đoạn, thính thoảng lại có Nguyên anh tự bạo, Hồng Quân mang Cổ Bàn tiến nhập vào Hồng Quân Hành Phủ, còn mình thì ở bên ngoài xem náo nhiệt, thân thể Hồng Quân vô cùng mạnh mẽ, những người nơi này căn bản là không có khả năng thương tổn cho hân, bất quá Cổ Bàn thì không được như vậy, cao thủ có rất nhiều, không cẩn thận rất có thể bị thương.

Thừa dịp hỗn loạn, Hồng Quân cũng thính thoảng đánh lén vài tên bị thương, Phong Thần Bảng cũng rất nhanh thu thập thêm hơn hai mươi chân linh vào trong.

“Bạch Hổ, người hèn hạ lắm, người cú chờ Long tộc ta trả thù đi!” Phương Đặc tức giận gầm lên, mang theo toàn bộ thành viện Long tộc hóa thân thành bản thể rút nhanh khỏi sơn lâm.

Phương Đặc sở hữu truyền thừa chi bảo của Long tộc cũng miễn cưỡng chịu đựng được tới bây giờ, bất quá những thành viên trong Long tộc lại bị tổn thất trầm trọng, một ngàn người Long tộc bị tổn thất một nửa, hơn nữa trong đó cao thủ cũng gần trăm người, bất quá bọn họ cũng làm thương vong tương đối nhiều thành viên Vô Tận Hồng Hoang, Vô Tận Hồng Hoang một người thập nhất kiếp thượng cấp thần thú bị bốn thành viên cao thủ trong long tộc tự bạo mà đồng quy y tận.

20. Chương 11:máu Của Tàn Gia.

Tại nơi xuất hiện hiện tượng lạ trong sơn lâm hiện tại chỉ còn người của Vô Tận Hồng Hoang và Bạo Loạn Tinh Hải. Cũng còn có một người khác nhưng bọn họ không có phát hiện ra, chính là Hồng Quân đang ẩn giấu khí tức trong lòng đất.

Bạch Hổ cùng Phương Hi trong lúc quay lại thạch bích thì...điểm kim quang kia đã biến mất, trên thạch bích quang y chang như lúc ban đầu, mặc cho bọn họ công kích như thế nào cũng không làm thay đổi hình

dáng.

” Bạch huynh, ta nghĩ bảo tàng này có một chút bí ẩn liên quan tới thời gian, tới một thời gian mới mở ra đc, qua thời gian đó sẽ khôi phục lại hình dáng ban đầu!” Phương Hi khẽ nhíu mày, công kích của nàng quả thật không có kết quả, bất quá trải qua việc hợp tác vừa rồi, Phương Hi với Bạch Hổ hiểu được thực lực hai bên.

” Phương đảo chủ nói quả có lý, đáng hận là đám người kia định *****c nước béo cò, nếu không đã không chậm trễ thời gian, chúng ta cũng đã mở được bảo tàng!” Bạch Hổ gật đầu nói.

Cả sơn lâm chỉ có thạch bích này là khác biệt so với toàn bộ, Bạch Hổ cùng Phương Hi liên thủ công kích cũng không phá được thạch bích này, hiện tại họ đã hoàn toàn tin tưởng bảo tàng Tần gia nhất định nằm bên trong thạch bích.

” Bạch huynh, ngươi có... hay không chú ý tới một điểm, vừa rồi trên thạch bích hiện ra một hố nhỏ?” Phương Hi khẽ phui chút bụi, nhìn Bạch Hổ hỏi.

” người nói cái hố nhỏ, ta cũng thấy được, cái hố nhỏ kia đồng thời cùng với điểm kim quang tiêu thất, không biết là có dụng ý gì!” Bạch Hổ tới gần thạch bích rồi nói.

” theo ta nghĩ, một điểm..cái hố nhỏ tại chỗ này chính là điểm mấu chốt để mở bảo tàng, nói cách khác cho dễ hiểu, bảo tàng này còn có một cái chìa khóa khác để khởi động, nếu không có cái... chìa khóa kia, chúng ta ai cũng không thể mở ra!” Phương Hi mỉm cười nhìn Bạch Hổ, đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên vài hỏa quang.

” chìa khóa? còn có một cái chìa khóa mở ra bảo tàng?” Bạch Hổ nhíu mày, cái điểm này hẳn không có nghĩ tới.

” không sai, chính là chìa khóa, ta nghĩ cái chìa khóa đó hiện tại đang nằm trên người Bạch huynh?”

” trên người ta ? Phương đảo chủ cứ nói đùa a, ta nếu có cái chìa khóa kia, sao sớm không mở bảo tàng rồi?” Bạch Hổ không hiểu rõ ý tứ của Phương Hi, có chút mơ hồ.

” ta nghĩ cái chìa khóa kia có thể chính là phần tàng bảo đồ, Bạch huynh bây giờ có thể nói cho ta biết được không, tàng bảo đồ có đúng hay không đang trong tay người?”

Bạch Hổ nhớ lại hình dáng cái hố nhỏ vừa rồi, phát hiện nó cùng với bảo tàng hoàn toàn giống nhau, cười hắc hắc nói:” Phương đảo chủ như thế nào biết được việc tàng bảo đồ đang trong tay ta?”

” nếu tàng bảo đồ không bị người cướp được, Phương Động Vân sao lại phát tán tàng bảo đồ?” Phương Hi khẽ cười nói, nụ cười càng thêm động lòng người.

” ha ha, nếu Phương đảo chủ đã đoán được, ta cũng không dám giấu nữa, tàng bảo đồ quả thật đang trong tay ta, bất quá Phương đảo chủ, chúng ta trước tiên làm vài điều kiện a...Thần khí nếu có hai kiện, người mà ta mỗi người một kiện, còn nếu chỉ có một kiện, ta chỉ cần kiện Thần khí này, còn toàn bộ gia cho người, như thế nào?”

” Bạch huynh nếu đã hảo sảng như vậy, tiểu muội cũng không dám cự tuyệt a, Thần khí nếu chỉ có một kiện giao huynh, ngoài ra toàn bộ ta thu hết!” Phương Hi cười cười, có một số việc Bạch Hổ không có biết, năm đó Bằng Ma Đảo đảo chủ Liên Trùng cùng Tần gia thái thượng tam trưởng lão có giao tình rất tốt, đã lưu lại không biết bao nhiêu bí văn về họ.

Sau khi Tần Vũ phi thăng cũng không lưu lại Thần khí, chỉ có một kiện cực phẩm tiên khí, bất quá trong mắt Phương Hi không phải là kiện cực phẩm tiên khí đó, mà là bí pháp tu chân của Tần Vũ, ngăn ngừa chỉ có trăm năm, Tần Vũ độ kiếp thành công phi thăng tiên giới, căn cứ vào bí văn Liên Trùng lưu lại, Tần Vũ tu luyện công pháp không phải công pháp tu chân bình thường, mà là một công pháp phi thường cao thâm, giá trị bộ công pháp này ngay cả kiện Thần khí cũng không thể sánh bằng.

Một lần nay, người của Bạo Loạn Tinh Hải cùng Vô Tận Hồng Hoang vô cùng cẩn thận bảo vệ sơn lâm này, Long tộc cùng người tu chân tại Đăng Long Đại Lục liên thủ với nhau, đã vài lần công kích nhưng chưa lần nào đột phá được phòng tuyến này.

Ngày mười lăm tháng bảy, cái ...hiện tượng kia lại xuất hiện, thạch bích cũng lại xuất hiện một cái hố nhỏ.

” Bạch huynh, người đem bảo đồ đặt lên thử coi!” cái hố nhỏ xuất hiện, Phượng Hi cũng vội vàng nhìn Bạch Hổ nói.

” hảo, bất quá, ta còn muốn người chấp nhận một yêu cầu!” Bạch Hổ cười cười, cũng không có vội vào đem bảo đồ đặt vào.

” Bạch huynh xin cứ nói!” trong thời khắc mấu chốt này mà Bạch Hổ đề xuất yêu cầu, Phượng Hi cũng không có một chút gì hờn giận.

” sau khi mở bảo tàng, chúng ta mỗi thế lực chỉ có thể cho hai người tiến vào bên trong bảo tàng, Phượng Hi nếu đáp ứng yêu cầu của ta, ta lập tức xuất bảo đồ mở ra!” Chỉ có hai người tiến vào, chính là Bạch Hổ đã suy nghĩ rất kỹ, Phượng Hi là siêu cấp thần thú Phượng Hoàng, không thể không đề phòng, cũng biết đối phương có cao thủ lợi hại nhất cũng chỉ là một thượng cấp thần thú thập nhất kiếp, hai người đi vào, cũng giảm bớt đi vài điểm không tốt.

” không có vấn đề, Bạch huynh hãy yên tâm, hiệp nghị lúc trước của chúng ta vẫn còn tác dụng!” Phượng Hi gật đầu, để cho Hắc Phong đảo đảo chủ Cuồng Lang đi theo mình.

Phượng Hi đáp ứng yêu cầu, Bạch Hổ cũng yên tâm vài phần, cười a a đi tới gần thạch bích, từ từ đem bảo đồ đặt lên chỗ hố nhỏ.

” Âm âm”

Tàng bảo đồ bay lên, ngân quang chói mắt từ tàng bảo đồ phát ra, thạch bích cũng ngay sau đó chớp lên, trên thạch bích lập tức xuất hiện một cửa sơn động, Bạch Hổ cùng Phượng Hi đều kinh hãi nhìn sơn động này.

” Sát sát”

Trong lúc khẩn yếu này Đằng Long Đại Lục cùng Long tộc cũng vừa kịp đánh tới chỗ này, nhìn thấy tranh thạch bích xuất hiện một cái động khẩu, đồng thời liên quân giữa Vô Tận Hồng Hoàng và bạo Loạn Tinh Hải cũng bị giết hại vô số, Bạo Loạn Tinh Hải cùng Vô Tận Hồng Hoàng thiếu đi hai siêu cấp thần thú trấn thủ, dần dần không địch lại được liên minh của đối phương, chỉ có thể tử thủ tại cửa động khẩu.

Thừa dịp hỗn loạn, Hồng Quân từ dưới đất bay đến, nhìn về sơn động cấp tốc bay đi, tất cả linh khí cùng yêu khí đánh tới trên người đều bị hút văng đi, trong chớp mắt đã phóng vào trong sơn động.

Long tộc tộc trưởng Phương Đặc không lâu sau khi Hồng Quân tiến vào trong sơn động, cũng theo sau phóng vào, sau đó Lam Tu chân nhân, Tinh Thần Các các chủ, Âm Nguyệt Sơn tu ma giả cũng đều giẫm theo người đi vào.

Sơn động không quá dài, bốn người Bạch Hổ rất nhanh đi tới cuối đường, đây là một cái không gian, bốn người trong lúc quan sát trên tường chung quanh nhất thời bị một lực lượng xuất hiện, một cửa đại môn xuất hiện trước mặt bốn người.

Bên trên có khắc một hàng ký tự, Bạch Hổ cùng Phượng Hi nhìn thấy không khỏi vui mừng.

Trên cửa chính là lời Tần Vũ lưu lại, mật thất này cũng là Tần Vũ sáng tạo, cũng chính là nơi Tần gia phát hiện tại tử Huyền Tinh, khi đó Tần Đức đề nghị Tần Vũ lưu lại bảo tàng ở nơi này.

” Phàm đệ tử Tần gia ta phải nhớ kỹ: Vật lưu lại này, chỉ có thể sử dụng để bảo vệ tông tộc, vạn lần không được dùng để dương uy, nếu không bị trục xuất khỏi Tần thị gia tộc, bị tất cả đệ tử Tần gia đuổi giết, nhớ lấy! Sau cánh cửa này chính là Tần gia truyền thừa chi bảo cực phẩm tiên khí một bộ, cùng với Tần gia hộ vệ chi bảo - Kiếm tiên khôi lỗi, đệ tử của Tần gia ta chỉ cần lấy máu nhỏ lên cửa, tự cửa sẽ mở ra, phàm người nào không phải đệ tử Tần gia ta, giết không tha!”

Bạch Hổ cùng Phượng Hi nhìn chăm chăm cái kia... sát tự, không hẹn mà đồng thời cùng thổ huyết, trong lòng đều kinh hãi, Tần Vũ chỉ lưu lại một cái sát tự(ký tự giết người) với sát ý đó cũng có thể làm hai người bị thương, Tần Vũ này không biết thực lực cao thâm tới mức nào.

Trong Khi hai người đồng thời thổ huyết thì Hồng Quân cũng tới nơi này, lập tức bọn người Phương Đặc đều vọt tới.

Bạch Hổ cùng Phương Hi tự nhiên đứng sang một chỗ, lạnh lùng nhìn những người tiến tới, cũng không có động thủ.

Rất nhanh, bọn người Phương Đặc cùng Lam Tu chân nhân cũng phát hiện ký tự trên cánh cửa, cũng đồng dạng, sát tự kia cũng làm cho toàn bộ những người nay bị thương, trong lúc nhất thời, tất cả đều thổ huyết, không dám nhìn lên ký tự trên cánh cửa.

” ha ha, Bạch Hổ, không nghĩ tới ngươi cũng là lấy gập đập nước, cái gì cũng không đạt được, Tần gia đã biến mất ngàn ngàn năm, sợ rằng tại Tử Huyền Tinh cũng không còn một hậu nhân nào cả, ha ha!” Phương Đặc tuy cũng bị trọng thương, nhưng lại vô cùng vui vẻ cười to, chỉ cần bảo tàng Tần gia Bạch Hổ không có thu được, Phương Đặc trong lòng rất là cao hứng.

Ở đây chỉ có một mình Hồng Quân là không có thổ huyết, rất nhanh tất cả mọi người chú ý tới hắn một tiểu tử Không Minh Trung Kỳ.

” là ngươi? ngươi như thế nò cũng tới nơi này?” Lam Tu chân nhân vừa thấy qua Hồng Quân, nhìn thấy Hồng Quân bình yên vô sự vô cùng kinh ngạc nói.

” Lam Tu chân nhân, ngươi biết hắn sao? hắn ta là ai?” Âm Nguyệt Sơn Âm Cơ nương nương là người đầu tiên hỏi.

” ta cũng không biết, bất quá hơn mười năm trước, người này từng cùng một người khác trong lúc Tử Dương Môn ta khai sơn thu đồ đệ làm loạn, lúc ấy hắn chỉ là Kim Đan Trung Kỳ!”

” Kim Đan trung Kỳ!” toàn bộ kinh hô.

Hơn mười năm thời gian mà có thể từ Kim Đan trung Kỳ đạt tới Không Minh Trung Kỳ, ở đây không có người nào là không hoảng sợ, cho dù là siêu cấp thần thú cũng không có tốc độ tu luyện nhanh như vậy.

Hồng Quân mắt nhìn qua tất cả người ở đây, lãnh giọng nói:” chẳng lẽ các ngươi không có thấy ký tự trên cử, phạm người nào không phải đệ tử Tần gia ta. Giết không tha!”

” ngươi là người Tần gia?” Phương Hi con mắt sáng ngời, toàn bộ mọi người ở đây đều nhìn về Hồng Quân với ánh mắt khẩn trương, Hồng Quân bây giờ so với bảo vật không khác gì, hấp dẫn toàn bộ mọi người.

” không sai, ta chính là người Tần gia, các ngươi nếu bây giờ rời khỏi nơi này, có thể cho các ngươi sống sót rời đi, Bạch Hổ, Phương Hi, hai người các ngươi đừng có quên việc của tiền bối của các ngươi!” Hồng Quân tiếp tục nói, nhìn về hai người có công lực cao nhất nơi này, nhắc nhở bọn họ.

” ha ha, xem ra Tần gia bảo vật không ngoài ta, lão Thiên còn đem người của Tần gia tới nữa!” Bạch Hổ ha ha cười, đồng thời thân ứng khe động, phóng về hướng Hồng Quân.

Nháy mắt, Hồng Quân đã bị Bạch Hổ xuất một trảo vào tay, chính là muốn lấy một giọt máu của Hồng Quân, giọt máu có thể mở ra đại đạo môn này, nghĩ đến bảo tàng Tần gia, như trên cửa đã viết còn có hộ vệ chi bảo, Bạch Hổ nội tâm vô cùng hưng phấn.

Tới gần đại môn, Bạch Hổ hung hăng kích một chưởng vào lưng Hồng Quân, Hồng Quân trực tiếp bị hất văng tới trên cánh cửa.

” Âm”

Hồng Quân cùng đại môn va chạm kịch liệt, sau đó rơi xuống đất.

” ngươi không có việc gì?” Bạch Hổ ngạc nhiên nhìn Hồng Quân bình yên đứng lên, một chưởng vừa rồi Bạch Hổ đã dùng tới năm thành lực đạo tiểu tử Không Minh Trung Kỳ này nhất định phải nát thành cám mwoi đúng, không có nghĩ tới hắn lại không có việc gì.

” Bạch Hổ, ngươi đáng chết!” Hồng Quân trong miệng nhẹ nhàng nói, một đạo ngân quang từ trên người Bạch Hổ hiện ra rất nhanh biến mất trong tay Hồng Quân.

” người người người ...” Bạch Hổ nói liền ba chữ người, không cam lòng chết đi, Vô Aarnh Đạo, có đặc điểm lớn nhất chính là tốc độ rất nhanh, tại đây là một không gia, vì vậy Bạch Hổ không thể thuấn di, Bạch Hổ trong nháy mắt bị Vô Ảnh Đạo xuyên qua, hóa thành chân linh bị hút vào Phong Thần Bảng.

” Còn có ai muốn bảo vật Tần gia ta?” thanh âm Hồng Quân lại vang lên, bất quá lần này không có người nào dám xem thường hắn, đều hoảng sợ nhìn Hồng Quân, thập nhị kiếp siêu cấp thần thú, không biết vì sao chết trong tay hắn.

21. Chương 12: Bắt Đầu Giết Chóc.

Trong lòng mọi người đều nghĩ như Phượng Hi nói, chỉ có Thần khí, mới có thể vô thanh vô tức như thế mà giết chết một siêu cấp thần thú thập nhị kiếp.

“Lại cho các người một cơ hội nữa, hiện tại ai rời đi thì sống, còn lưu lại nơi này. Chết!”

Hồng Quân giọng nói lạnh như băng làm chấn động tâm tư mỗi người, lúc này Hồng Quân trong lòng bọn họ giống như ác ma, bất luận kẻ nào cũng không có nghĩ tới, người của Tần gia đã ẩn cư ngàn ngàn năm rồi mà còn gặp được nơi đây, càng không có nghĩ tới người này còn lợi hại như vậy, thập nhị kiếp siêu cấp thần thú nói giết là giết.

” bằng hữu, người là người như thế nào của Tần gia? Tinh Thần Các chúng ta cùng Tần gia có quan hệ rất xa!” Tinh Thần Các các chủ Sở Ngự Thiên nhớ tới giao tình với Tần gia, bèn hướng Hồng Quân nói.

” người là người của Tinh Thần Các sao?” Hồng Quân giọng nhạt nhẽo hỏi.

” tại hạ chính là Tinh Thần Các các chủ!”

” như vậy ta hỏi người, quy định của Tinh Thần Các có những điều gì?” Hồng Quân vẻ mặt vẫn như trước không hề thay đổi, nhìn chằm chằm vào Sở Ngự Thiên nói.

Sở Ngự Thiên chết lặng, không nói lên lời.

Năm đó, Tần Vũ có lưu lại một bộ quy các, quy định thứ nhất chính là Tinh Thần Các vô luận bất kì khi nào đều phải bảo vệ người Tần gia an toàn. Tần Vũ còn nói rõ, nhất là trong khi bảo vệ đệ tử Tần gia, không cần phải nhận lệnh trực tiếp tới Tần gia.

Sau khi Tần Vũ phi thăng mấy ngàn năm, lúc ấy các chủ đời thứ hai là Trang Chung cũng vẫn tuân thủ những quy các mà Tần Vũ lưu lại, các thế lực địch nhân còn sót lại đều được Trang Chung trợ giúp mà tiêu diệt sạch sẽ.

Rồi sau đó Tần gia toàn bộ rời đi khỏi Tử Huyền Tinh, trên Tử Huyền Tinh rốt cuộc không còn người của Tần gia, Tinh Thần Các lúc này cũng bắt đầu quên dần đi các quy các, cuối cùng lúc thành lập Đằng Long Đại Lục tổng các, trực tiếp hủy bỏ đi các quy các trước đó, bất quá Tinh Thần Các tại Hải Vực thế giới yêu thú vẫn còn các quy các này.

Hồng Quân đối với ý tứ của những người Tinh Thần Các này đều hiểu được, Tinh Thần Các sau khi biết Tần gia lưu lại bảo tàng cho hậu nhân, trong khi hậu nhân bị uy hiếp không ra tay tương trợ, đã vi phạm vào điều thứ nhất của quy các.

” Tần tiên sinh, Hải Vực yêu thú chúng ta quả thật có lưu lại quy định một điều là phải bảo vệ đệ tử Tần gia, nhưng mà chúng ta Đằng Long Đại Lục Tinh Thần Các tổng bộ, tại tổng bộ chúng ta không có cái quy định này!” Tinh Thần Các quân sư Nguyên Quế, cười a a cùng Hồng Quân nói chuyện, Nguyên Quế không biết tên của Hồng Quân, nhưng lại kỵ thị Tần gia đệ tử, vì vậy xưng hô Tần tiên sinh sẽ không thái quá.

” tổng bộ hủy bỏ cái điều này? tốt lắm, cho dù các người không có cái quy các này, nhưng nghĩ lại trước kia Tinh Thần Các cùng Tần gia ta có quan hệ, các người có thể đi khỏi nơi này, bên trong có cái gì đó không thuộc về các người!” Hồng Quân mỉm cười, nụ cười này dành cho những người của Tinh Thần Các.

” cái này...Tần tiên sinh...”

Hồng Quân lại hạ lệnh trục khách, Nguyên Quế lần này cũng không biết nói ra sao, bảo tàng ở ngay trước mắt, bắt bọn họ cứ như vậy rời đi, quả thật bọn họ khó mà tiếp nhận được, nhưng mà cũng sợ người Tần gia này một khi tức lên, người của Tinh Thần Các cũng không ai có khả năng ngăn trở Thần khí của hắn.

” như thế nào? các người còn không chịu đi?” Hồng Quân nụ cười trên mặt biến mất, lại lạnh lùng nhìn qua mọi người một vòng.

” xem ra các người còn chưa từ bỏ ý định a, các người đã thấy Bạch Hổ chết nhưng vẫn còn nghĩ tới bảo tàng Tần gia ta?”

Hồng Quân trong lòng rất tức giận, nhìn Bạch Hổ chết, những người này lại còn không biết tiến thoái, vẫn như cũ lưu luyến muốn biết Tần gia lưu lại cái gì. Hồng Quân rất muốn đem toàn bộ những người này giết đi, đáng tiếc hắn bây giờ tu vi quá thấp, Vô Ảnh Dao tuy là nhị lưu Hồng Mông linh bảo, nhưng năng lực hắn bây giờ mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ sử dụng được ba lần mà thôi, sau ba lần sức lực sẽ giảm mạnh. Hồng Mông linh bảo không giống với Thần khí, sử dụng nó quả thật hao phí rất nhiều sức mạnh, cũng còn may là Hồng Mông linh bảo này Hồng Quân đã sớm luyện hóa, nếu không chỉ cần sử dụng một lần cũng có thể đưa hắn vào đường chết.

“ Tần tiên sinh, chúng ta thật sự vất vả mới tới được nơi này,vì bảo tàng này, đã chết đi bao nhiêu người như vậy, bảo tàng là của Tần gia các người, chúng ta sẽ không lấy, chỉ là để cho chúng ta nhìn xem thôi cũng tốt a!” lần này nói chuyện chính là Phượng Hi, Phượng Hi cho rằng người Tần gia trước mắt này trên người có ít nhất hai kiện Thần khí, một kiện nọ là thanh đao, còn kia không nhìn thấy nhất định là hộ thân Thần khí, nếu không hắn như thế nào trúng một chiêu của Bạch Hổ lại không có chút thương tổn nào.

Cực phẩm tiên khí Bằng Ma Đảo đã có, Phượng Hi đối với nó hứng thú cũng không nhiều, để cho Phượng Hi hứng thú chính là những thứ ghi trên cửa, Tần gia hộ vệ chỉ bảo, cái gì gọi là... kiếm tiên khôi lỗi, kiếm tiên khôi lỗi này tại Bằng Ma Đảo không có ghi lại, nhưng mà đã được ghi trên cửa, kiếm tiên khôi lỗi này hiển nhiên so với cực phẩm tiên khí tác dụng còn to lớn hơn.

Phượng Hi tính toán rất rõ ràng, một khi tiến vào trong bảo tàng, trước tiên đoạt lấy kiếm tiên khôi lỗi, một khi đoạt được lập tức thoát khỏi đây, nói về tốc độ, không ai có thể so với phi cầm nhất là siêu cấp thần thú.

“ Tần tiên sinh, Phượng đảo chủ nói rất phải, chúng ta khổ tâm mới tìm được nơi này, chẳng lẽ đến việc nhìn qua cũng không được sao?” Long tộc tộc trưởng Phương Đặc rất tán thành đề nghị của Phượng Hi, nhưng mà nội tâm hắn cũng không phải chỉ có vậy.

Trong nhất thời, tất cả mọi người nơi này đều đồng thanh nói, đã bỏ bao công sức bây giờ không được gì mà bỏ đi, những người này đương nhiên là không muốn rồi, nếu không phải sợ hãi Thần khí trong tay Hồng Quân, cô lẽ toàn bộ mọi người đã tấn công mà bắt lấy Hồng Quân, dung máu của Hồng Quân mở cửa bảo tàng ra rồi.

“ ha ha, hảo!” Hồng Quân tức giận mà cười to, Tần gia đã rời khỏi Tử Huyền Tinh nhiều ...năm, những người này đã sớm quên đi sức mạnh của Tần gia, Hồng Quân không ở chỗ này thì thôi, đã ở chỗ này thì tuyệt đối không cho phép những người này tạo áp lực khiêu chiến với Tần gia.

Đột nhiên, Hồng Quân động thân.

Hồng Quân mục tiêu thứ nhất chính là tán tiên Lam Phong chân nhân bên cạnh Lam Tu chân nhân, lần trước đã để hắn chạy thoát, lần này Hồng Quân quyết định tìm hắn khai đao đầu tiên.

Tốc độ Hồng Quân rất nhanh, nhưng mà trước mặt những người này vẫn còn chậm hơn một chút. Hồng Quân khôn có trực tiếp phóng tới Lam Phong chân nhân, nhìn Lam Tu chân nhân làm mục đích, trường đao màu vàng lại xuất hiện trong tay, trường đao phát ra hàn khí làm cho mọi người khiếp đảm, Lam Tu chân nhân bị đao phong của Hồng Quân bao phủ càng chỗ lên run sợ hơn.

Tất cả người của Tử Dương Môn đều tập trung lực lượng, nhằm hướng Hồng Quân đánh tới, các loại tiên khí, còn có linh khí, đánh vào người Hồng Quân, chỉ làm thân hình hắn khẽ khựng lại một chút, còn đầu hoàn toàn không có thương tổn gì.

Lựa theo lực công kích này Hồng Quân càng tăng thêm tốc độ phóng vào giữa Lam Tu chân nhân và Lam Phong chân nhân, trường đao bổ về phía Lam Tu chân nhân trước mặt, Lam Tu chân nhân cấp tốc thối lui lại phía sau, tránh thoát khỏi một đao này. Tuy vậy trường đao không có dừng lại, nương theo lực xoáy tròn phóng ra khỏi tay Hồng Quân, trong nháy mắt xuyên qua thân thể Lam Phong chân nhân.

Lam Phong chân nhân mắt mở to nhìn chăm chăm Hồng Quân, lúc này mới biết được thật sự mục tiêu của hắn chính là mình.

“Ầm”

Lam Phong chân nhân tiên giáp bị cắt làm hai mảnh, thân thể cũng theo đó mà chia ra làm hai, máu của Lam Phong chân nhân nhiễm đỏ khắp mặt đất. Phong Thần Bảng của Hồng Quân lại có thêm một cái chân linh.

“ Lam Phong sư đệ!”

Lam Tu chân nhân kêu to một tiếng, nâng một nửa thân thể Lam Phong chân nhân, căm tức nhìn Hồng Quân, nhưng trong lòng vô cùng sợ sệt. Bị nhiều người như vậy đánh, nhìn hắn lại không có một chút thương tổn, hơn nữa lại còn giết chết Lam Phong chân nhân ngay trước mặt nhiều người như vậy, Tử Dương Môn danh vọng toàn bộ bị vứt đi cả.

“ đây là người thứ nhất!” Hồng Quân thu đao đứng lại, âm thanh lạnh như băng cất lên.

Hồng Quân trong tay lại xuất ra kim đao, phóng vào trong đám người trước mặt, tất cả mọi người đều tránh thoát khỏi một đao này, nhưng không ngờ trong chuôi đao lại có một tiểu kiếm. Một tán ma của Âm Nguyệt Sơn lần này bước theo con đường của Lam Phong, bị tiểu kiếm xuyên qua, chết tại chỗ.

“ đây là người thứ hai!”

“ Thần khí! Đó nhất định là Thần khí, người như thế nào lại có nhiều Thần khí như vậy?” Phượng Hi kinh hãi nhìn vào tay Hồng Quân, một tiểu kiếm giống hệt kim đao, cũng phát ra hàn khí làm cho mọi người đều phải lạnh run.

“ Thần khí Tàn gia ta có nhiều vô cùng, các người không có khả năng tưởng tượng a!” Hồng Quân nói vậy quả không sai, năm đó Tàn Vũ luyện chế hơn trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí, hướng chỉ thanh kiếm này còn là một kiện thượng phẩm Thần khí.

“ Phượng đảo chủ, mọi người cùng xông lên đi, hắn tuy có Thần khí, nhưng bất quá chỉ là một Không Minh Trung Kỳ thôi, chúng ta cao thủ nhiều như vậy, ít nhất cũng có thể giết chết hắn!” Lam Tu chân nhân khê truyền âm cho Phượng Hi, đối với Hồng Quân hắn hận không thể lập tức giết chết ngay lập tức.

“ Sở các chủ, Lam Tu muốn chúng ta liên thủ đối phó với tên Tàn gia này, các người có ý kiến gì không?” Phượng Hi không có trả lời Lam Tu chân nhân, nhưng lại quay sang nhìn Sở Ngự Thiên truyền âm hỏi.

Tinh Thần Các cùng Tàn gia có quan hệ không phải bình thường, chỉ sợ trong lúc mấu chốt Tinh Thần Các lại quay sang trợ giúp tên tiểu tử Tàn gia này, Phượng Hi tuy không coi Tinh Thần Các trong mắt, nhưng cũng không muốn cùng họ gây chuyện.

“ Phượng đảo chủ, Tàn gia thái thượng tam trưởng lão dù sao cũng là Tổ sư khai các, chúng ta không thể đối xuống tay với hậu nhân của Tàn gia, thành thật xin lỗi!” Sở Ngự Thiên âm thầm hỏi ý kiến những người khác của Tinh Thần Các, quyết định tạm thời đứng ngoài không có tham gia.

Phượng Hi khê nhíu mày, tiểu tử Tàn gia trước mắt này, tuy tu vị tầm thường nhưng mà trên người lại có vô số Thần khí, cũng biết được không có người có khả năng ngăn cản Thần khí của hắn.

Phượng Hi còn chưa hạ quyết tâm, Hồng Quân lại tiếp tục ra tay, lần này mục tiêu chính là người Bảo Loạn Tinh Hải của nàng, cũng may Cuồng Lang chặt vật tránh thoát khỏi chiêu này của Hồng Quân, nhưng cũng làm hắn toát mồ hôi lạnh.

Cuồng Lang thoát chết, nhưng cũng giống như Tử Dương Môn, Bảo Loạn Tinh Hải cũng không tránh khỏi kiếp này, Liên Vân đảo một tán yêu bị Hồng Quân đánh trúng, ngã xuống mặt đất.

“ người thứ ba!”

Hồng Quân thanh âm lạnh lùng như tiếng kêu đòi mạng, làm cho mọi người, kể cả Phượng Hi đều cảm thấy run sợ, sợ người kế tiếp chính là mình.

“Sở các chủ, các người không muốn động thủ đối với người Tần gia chúng ta có thể hiểu được, nhưng các người cũng không nên trợ giúp tiểu tử Tần gia này, như vậy được không?” Phượng Hi lại truyền âm cho Sở Ngự Thiên, tình hình quá gấp gáp, nếu không mau liên thủ chỉ sợ những người này đều bị tiểu tử Tần gia từ từ từng bước giết chết.

“Theo ý của Phượng đảo chủ, chúng ta sẽ không nhúng tay vào!” Phượng Hi có đề nghị như vậy cũng chính là mong muốn của Sở Ngự Thiên, Sở Ngự Thiên lặng lẽ mang theo người của Tinh Thần Các lui về phía sau một khoảng.

“Lam Tu chân nhân, đợi tính hiệu của ta, chúng ta đồng thời rút tay, cần phải nhất chiêu bắt được tiểu tử Tần gia này, người của Vô Tận Hồng Hoang ta sẽ an bài!”

Bạch Hổ đã chết, Vô Tận Hồng Hoang người có tu vị cao nhất trong lúc này chính là ...thập nhất kiếp thượng cấp thân thú, Phượng Hi truyền âm cho hắn, sau khi an bài tốt, đợi Phượng Hi phát tín hiệu, mọi người cùng nhau đồng thời công kích tiểu tử Tần gia, vô luận như thế nào, đều phải bắt được tiểu tử Tần gia này, tuyệt đối không để cho hắn có cơ hội ra tay.

22. Chương 13: Trận Pháp Giết Địch

Phượng hi đột nhiên phát ra một tiếng hét (phượng minh), đồng thời một cổ phượng hoàng chi hỏa trực tiếp từ trong miệng phun ra, trong nháy mắt đánh vào người Hồng Quân. Phượng Hi vừa động thủ, Bạo loại tinh hải, Vô tận hồng hoang, Long tộc cùng người của Đẳng long đại lục cùng hướng Hồng Quân công tới, bất quá, những người này không ai lại dám đến gần, đều đứng từ xa dùng pháp bảo đánh ra.

Trên trời dưới đất các pháp bảo toàn bộ đánh trúng người Hồng Quân, lực lượng cường đại đánh Hồng Quân thối lui vào sát vách động.

“Oanh long”

Sau một tiếng nổ, Hồng Quân va mạnh vào vách động, sơn động tồn tại qua hơn ngàn năm lúc này bị tro bụi nhất thời phủ kín. Sau khi tro bụi tan đi, Hồng Quân lạnh lùng nhìn mặt từng người, phần nộ la lớn:

“cho các người đường sống các người không muốn, vậy chỉ còn lại tử lộ mà thôi!”

Dựa vào thân thể cứng rắn, Hồng Quân không cần phòng thủ, trực tiếp cầm kim đao xông vào đám người đang vây công.

“Bồng”

Mấy người liên thủ đánh trúng Hồng Quân, Hồng Quân liền “chuyển thủ sủy đao” (cái này tui điếc) từng người, từng cao thủ lão đạo bị bị kim đao xẹt qua.

Sau một hồi hỗn loạn, không biết có bao nhiêu công kích đánh vào trúng trên người Hồng Quân, lực công kích không đủ mạnh Hồng Quân vẫn như cũ không có việc gì, ngược lại, vừa lại giết hai người, 1 tán ma, 1 tán yêu còn có một Tán tiên ??

“Bày trận!”

Lam Tu chân nhân hét lớn một tiếng, từ nãy đến giờ Hồng Quân ngạnh đấu đối với bọn họ bất lợi, bọn họ không gây thương tổn gì Hồng Quân, lại bị Hồng Quân giết không ít người.

Lục hợp trận, Tử Dương môn cực mạnh chính là hợp kích trận pháp, trận pháp này ít nhất phải sáu Tán tiên cùng bố trí, Tử Dương môn lúc này còn đứng có 6 bát kiếp Tán tiên, Lam Tu chân nhân vừa dứt lời, những người này cùng Lam Tu chân nhân tập trung lại, đồng thời bố trí ra chính là trận pháp đặc biệt của riêng Tử Dương môn.

Tại Lục hợp trận, sáu người phân sáu phương vị, đầu đuôi tương ứng, đồng thời còn có thể ngăn cản người trong trận bổ sung linh khí bị tiêu hao, hơn nữa tại trong trận, công kích thập phần đặc dị.

Lam Tu chân nhân muốn dựa vào trận pháp của Tử Dương môn đối phó Hồng Quân, cho dù không gây thương tổn hấn, cũng có thể khiến Hồng Quân linh lực hao tận, đến lúc đó sống hay chết, hoàn toàn do bọn họ quyết định.

Bất quá, không nghĩ ra, lần này Lam Tu chân nhân đã tính toán sai, loại... trận pháp này, so với trận pháp tại thần giới Hồng Quân tinh thông, quả thực quá yếu nhược.

Lời Lam Tu chân nhân thật ra đã cho Hồng Quân một lời nhắc nhở, mặc dù bây giờ Hồng Quân ngay cả một bậc trận pháp đều không thể bố trí, nhưng chính là bố trí trên mấy người, 1 khốn trận bình thường cùng sát trận, có thể đối phó với đám người tu chân thì có thừa.

Giả vờ bị Tử Dương môn trận pháp vây khốn, Hồng Quân lặng lẽ hướng đến động khẩu di động đến, chỉ cần tại động khẩu bố trí ra khốn trận, những người này, muốn chạy trốn ra ngoài, cũng đào thoát không khỏi....

“Trận pháp, Khốn trận!”

Hồng Quân khinh thường quát một tiếng, tại động khẩu trong nháy mắt xuất hơn mười khối nguyên linh thạch, khốn trận đơn giản tại động khẩu hiện ra, mặc kệ mọi người trước mặt nếu không được Hồng Quân đồng ý, thì đừng mơ tưởng đi ra.

Bố trí xong trận pháp, Hồng Quân không cùng Lục hợp trận nhỏ bé dây dưa nữa, kim đao vung lên, trực tiếp từ khe hở giữa trận pháp đi ra ngoài.

“Cơ hội đã cho các ngươi, các ngươi không nhận, bây giờ các ngươi ai cũng đừng nghĩ đi ra ngoài, khiêu chiến uy danh Tần gia ta, giết không tha!”

Hồng Quân trong tay giương lên, không gian nhỏ trong sơn động nhất thời biến thành một tòa sát trận.

Phượng Hi cùng mấy người, cao thủ hướng Hồng Quân lao ra, Tử Dương môn thăm nghĩ trận pháp của mình bất hảo, mấy người cùng nhau đồng thời cường công Hồng Quân, nhưng rốt cục là bị Hồng Quân thành công bố trí xong trận pháp.

Tràng cảnh đột biến, kể cả Phượng Hi ở bên trong, mọi người đều nhìn không rõ những người chung quanh, chỉ cảm giác thân ở một chỗ bạch quang mang nhưng không biết không gian gì, hơn nữa không gian này vô cùng to lớn, dù phi hành như thế đều không ra khỏi.

Khốn trận cùng sát trận là thần giới trận pháp thu nhỏ, nếu là có tiên đế ở đây, rất nhẹ nhàng có thể mạnh mẽ phá vỡ, những kẻ mạnh nhất ở đây đều không được, cho dù đạt tới kim tiên cảnh giới mạnh mẽ phá trận, cũng chỉ có thể vọng tưởng.

Thần hỏa Hồng Quân bây giờ không thể dùng, hỗ trợ trận pháp của Hồng Quân chính là vô danh vật chất phát ra ngọn lửa cực mạnh, uy lực ngọn lửa màu xám rất nhanh xuất hiện tại trong trận, mọi người trong trận nghi hoặc, đây vô danh chi hỏa gì đã thiêu chết mấy người, chỉ có Phượng Hi miễn cưỡng có thể ngăn cản ngọn lửa này, siêu cấp thần thú hỏa hệ phượng hoàng tới mười hai kiếp, bình thường lửa đã không gây thương tổn nằng.

Cả trong trận cũng chỉ Phượng Hi một người có thể ngăn cản ngọn lửa, người còn lại chậm rãi ít dần, dần dần đều bị vô danh chi hỏa cắn nuốt, hóa thành chân linh, tiến vào Phong Thần bảng.

Đầu tiên chết đi chính là tám kiếp tán tiên tán ma, những người này căn bản không cách nào cùng chống lại ngọn lửa, ngọn lửa trúng ai, tức thì bị thiêu chết.

Dần dần, trong trận người càng ngày càng ít, Tử Dương môn chỉ còn lại có Lam Tu chân nhân cùng hai người, là Lam Tự sư đệ, ba người hợp lực, thống khổ chống trả. tình huống của Âm nguyệt sơn so với Tử Dương môn còn tệ hơn, chỉ còn lại có Âm cơ nương nương cùng một người, là thập nhất kiếp tán ma, Vô tận hồng hoang cùng Bạo loạn tinh hải khá hơn 1 chút nhưng cũng chỉ còn lại có bảy tán yêu. Long tộc mười mấy người toàn bộ hiện ra bản thể, không ngờ, chết còn nhanh hơn, trong nháy mắt liền bị ngọn lửa cắn nuốt.

Hồng Quân tiếp tục tăng mạnh ngọn lửa, Âm nguyệt sơn ...kia mười một kiếp tán ma đầu Tiên Thanh không chịu đựng được, thậm chí kêu một tiếng, hóa thành chân linh trong Phong Thần bảng, Âm cơ nương nương

một mình chống đỡ, so ra kém Tử Dương môn ba người liên thủ, không có bao lâu, cũng đi theo vào Phong Thần băng.

Vài tiếng kêu thảm thiết, Lam Tu chân nhân ba người rút cục bước theo Âm nguyệt sơn, cùng biến vào Phong Thần băng, Vô tận hồng hoang cùng Bạo loạn tinh hải cũng chỉ còn lại có ba người.

Tới cuối cùng, ngoại trừ Phượng Hi, chỉ còn lại có nhân mã Tinh thần các không có bị thiêu chết. Đối với Tinh thần các, Hồng Quân chính là lưu lại chút dư tình, hơn nữa Tinh thần các vừa rồi cũng không có cùng những người này đồng thời công kích chính mình, nếu là bọn hắn cũng tham dự công kích, sợ rằng trong trận chỉ có thể còn lại Phượng Hi một người thôi.. thắm nhất chính là long tộc, tộc trưởng, trưởng lão toàn bộ chết ở giữa trận pháp, sợ rằng lần tổn thương này, long tộc phải rất rất lâu sau này mới có thể phục hồi được.

“Phượng Hi, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi muốn sống hay muốn chết!”

Cho dù Phượng Hi có thể ngăn cản thiên hỏa, nhưng như vậy vẫn cứ bị thiêu, sợ rằng sống cũng không còn bao nhiêu thời gian, năng đang lúc dần dần tuyệt vọng cũng là lúc đột nhiên nghe được Hồng Quân nói.

“Muốn sống, ta biết sai rồi, phóng ta đi ra ngoài, ta lập tức rời đi, cũng không dám nghĩ đến Tần gia bảo tàng nữa.” Phượng Hi vội vàng lớn tiếng thét lên, có hy vọng sống, ai cũng không muốn chết.

Hồng Quân nguyện ý buông tha Phượng Hi, chính là bởi vì người tại Áo vụ thành, là thượng phẩm thần nhân cùng Hồng Quân có quan hệ tốt, chưa bao giờ bởi vì Hồng Quân là nhi tử Tần Vũ mà có ý nịnh nọt, thật tình cùng Hồng Quân kết giao bằng hữu, thần nhân kia, bản thể chính là Phượng hoàng, cũng nhờ nể mặt mũi...kia thần nhân kia, Hồng Quân mới nguyện ý buông tha Tiểu Phượng hoàng này (í ẹ).

“Thả ngươi không khó, bất quá, ngươi phải trở thành linh thú của ta, ngươi có bằng lòng hay không?”. Đối với mấy người Hồng Quân trước đây, trong giới chỉ thì linh thú quyền, đều là bình thường lúc nhàm chán luyện hóa ra, nay nếu buông tha Phượng Hi, sao không thu năng thành linh thú, sau này có chuyện gì cũng không cần lão gia ta tự mình ra tay.

Trở thành linh thú, Tần gia có linh thú quyền, Phượng Hi chỉ biết, nếu trở thành linh thú có nghĩa là mất tự do, Phượng Hi trầm mặc.

“Nói cho ngươi biết, Bằng ma đảo chủ các ngươi, mặc dù là đảo chủ, chính là bởi vì Tần gia ta, mà bị thu thành linh thú, bất quá, không lại hẳn bây giờ cuộc sống thật tốt, khỏe lắm.”

Bằng ma đảo ...kia bị Tần Vũ bắt đi mất đảo chủ, có thể nói là nhân họa đắc phúc, bây giờ tất cả đã được Tần gia hủy bỏ linh thú quyền, tại Tân vũ trụ so với tại Bằng ma đảo tốt hơn nhiều.

“Vậy vị tiền bối nọ cũng thành linh thú Tần gia các ngươi hả?” Phượng Hi trầm mặc, tiếp tục hỏi.

“Ta không cần phải lừa ngươi, là chết hay là linh thú quyết định nhanh lên một chút!” Hồng Quân trên tay cầm linh thú quyền, lẳng lặng chờ đợi Phượng Hi trả lời.

“Ta nguyện ý, Tần tiên sinh nhanh thả ta ra ngoài đi!”

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, Phượng Hi dần dần chống đỡ không được, không có thời gian lo lắng nữa, vội vàng đáp ứng.

Hồng Quân khước miệng lộ ra ti mỉm cười, triệt tiêu trận pháp, mặc dù người Tinh thần các không có đã bị trận pháp công kích, cũng bị trận pháp vây khốn, bọn họ cũng là kinh ngạc, đột nhiên về tới nơi này.

“Phượng Hi, này linh thú quyền, ngươi chính mình mang vào đi!”

Hồng Quân trên tay linh thú quyền bay đến tay Phượng Hi. Phượng Hi thần sắc phức tạp nhìn vào mắt Hồng Quân, mang vào linh thú quyền, rút cục biến thành linh thú của Hồng Quân.

“Sở Ngự Thiên, hôm nay ta tha Tinh thần các các ngươi một lần, ta Tần gia tạo ra Tinh thần các, tự nhiên cũng có thể bị hủy Tinh thần các, đừng tưởng rằng nhiều năm như vậy mà không ai năng quản được các ngươi, sau này nếu biết không còn nghĩa khí, tất có người Tần gia đến hủy diệt các ngươi! các ngươi đi ra ngoài đi!”

Cái khốn trận ở cửa động, từ tán tiên tới người tu chân, tính cả Tinh thần các đích, đều bị Hồng Quân đuổi ra ngoài trận, bảo tàng chính ở đại môn khẩu, tựu chỉ còn có Hồng Quân cùng Phượng Hi hai người.

“Các chủ, Tần gia quả nhiên danh bất hư truyền a, một người, giết nhiều cao thủ vậy, cuối cùng cái...kia là cái gì trận a, kinh khủng vậy, cho tới bây giờ không có nghe nói qua còn có kinh khủng trận pháp như vậy!” Nguyên Quế đối Sở Ngự Thiên than vãn.

Trở ra bên ngoài, Tinh thần các mọi người lập tức chuẩn bị rời Thanh liên sơn, phản hồi Đằng long đại lục.

Tử Dương môn cùng Âm nguyệt sơn lần này đều tổn thất thảm trọng, Tinh thần các có hy vọng trở thành Đằng long đại lục đệ nhất môn phái, tuy không có được Tần gia bảo tàng, bất quá, không nghĩ đến kết cục này xem như hài lòng, rất hài lòng.

“Oanh long”

Bầu trời một trận bạo âm. Sở Ngự Thiên, Nguyên Quế Đằng cùng nhân mã Tinh thần các, nhất thời động đều không thể động, kinh hãi nhìn bốn phía. bầu trời một mảnh hắc ám, đột nhiên hiện lên một mảnh lôi điện, không trung truyền ra đạo đạo thanh âm.

“Ngô Sang, Tinh thần các là phục vụ Tần gia, nhưng người hôm nay, không chỉ có vi phạm các quy, còn là vi phạm nặng, tội sống ta có thể miễn, nhưng tội sôđng khó tha, hôm nay hạ năm thành công lực các người một ngàn năm, hy vọng sau này “hảo tự vi tri”-(pó tay)!”

Thanh âm qua đi, Tinh thần các mọi người phát hiện ngoại trừ nhân mã Tinh thần các bọn họ nghe được thanh âm này, những kẻ tu chân khác không có một nào người nghe được, hơn nữa hơn kinh khủng chính là, người khác căn bản không biết vừa rồi phát sinh đích sự, hết thấy hoàn đều giống nhau, thời gian tựa như không nhúc nhích quá giống nhau, kiểm tra xét hạ trên người, công lực quả nhiên chỉ còn một nửa.

Âm thanh đột nhiên đưa đến: “Sở Ngự Thiên, Hải đế yêu thú thể giới Tinh thần các cùng bọn họ giống nhau, cũng gặp tình huống tao ngộ vừa rồi”, hơn nữa ngàn ngàn năm nữa, trận pháp vẫn che chở Tinh thần các – đã thần bí tiêu mất.

“Khai các Tổ sư trừng phạt chúng ta rồi, lòng tham hại người a!” Sở Ngự Thiên trầm trọng thở dài, mang theo nhân mã Tinh thần các trở về Đằng long đại lục.

Nguyên lai có 1 Các quy, lại bị bọn họ vi phạm vào.

Tân thần giới, Tử huyền phủ, Tần Vũ thần bí cười, tiếp tục cùng Khương Lập đánh cờ, Khương Lập ngay cả để cho hán ba con cũng không biết việc này.

23. Chương 14:mở Ra Bảo Tàng

- Chủ Nhân. Phượng Hi nhẹ giọng gọi Phượng Hi

Thật lâu sau, Hồng Quân quỳ xuống, hướng về phía cửa đập đầu ba cái hồi lâu mới nói:

-“Tần thị gia tộc, hậu bối đệ tử Tần Sương, hôm nay mở ra ta Tần gia chi bảo tàng, nguyện mong Tần Gia, vĩnh cửu huy hoàng!”

Cho tới bây giờ Phượng Hi mới biết Chủ nhân mình tên thật là gì, Đến khi trở thành Linh thú của Hồng Quân mới biết được cảm giác mặc dù tu vi chỉ là Không minh kỳ nhưng trong cơ thể đã có một cỗ lực lượng mà Phượng Hi chỉ nghĩ đến đã ớn lạnh.

Cổ Bàn vẫn trong Hồng quân Phủ, không biết những việc bên ngoài, mãi khi Hồng Quân đứng dậy mới cho hán từ Hồng Quân Phủ ra ngoài.

- Tiểu Quân, nơi này là đâu??

Cổ Bàn kinh dị đánh giá nơi này, tự nhiên cũng chú ý tới những ký tự trên cửa, bất quá hẳn cũng không nghĩ được nơi này chính là Tần Gia bảo tàng. Ngoài sát ý trên văn tự, ngoài ra không có gì là không ổn.

- Nơi này chính là nơi Tần gia lưu lại bảo tàng. Hồng Quân nhìn chăm chăm lên văn tự trên cửa nhẹ nhàng nói.

Người Tần gia?? Tiểu Quân, người đích thực là người Tần gia?? Cổ Bàn kinh ngạc, từ trước tới bây giờ hẳn vẫn nghĩ Hồng Quân là tên thật. Không nghĩ Hồng Quân là người họ Tần.

- Không sai, đích thực ta tên gọi Tần Sương, Hồng Quân là công pháp ta tu luyện. Tần Gia tại vũ trụ quá nổi danh, ta không muốn vì danh nghĩa của gia tộc làm nổi danh nên mới dùng tên là Hồng Quân.

- Ta sau này nên gọi người là Tiểu Sương hay Tiểu Quân?? Cổ Bàn cười cười nói. Hồng Quân cũng giống hẳn, trên địa cầu cũng dùng tên giả. Hồng Quân đột nhiên nhảy dựng lên nhìn vào mặt Cổ Bàn hung hăng nói: Gọi ta là Quân Ca, nhớ cho rõ ta lớn người bé, không cho phép người gọi là Tiểu Quân hoặc Tiểu Sương.

- Phượng Hi, đây là Cổ Bàn là huynh đệ của ta, từ giờ trở đi người cùng Cổ Bàn giống nhau, chỉ cần gọi ta là Quân ca, không cần phải gọi là Chủ nhân. Hồng Quân đứng bên cạnh hướng tới phượng cung kính giới thiệu.

- Rõ, Chủ nhân

- Người còn gọi là Chủ nhân ?? Hồng Quân trừng mắt.

- Rõ, Quân ca. Phượng Hi khoe miệng nở ra một nụ cười, nụ cười làm nàng càng thêm phần xinh đẹp.

- Tiểu Quân, vị này là....?? Cổ Bàn nhận ra Phượng Hi, ở Viêm kinh thành đã từng gặp mặt qua. Tu vi của Phượng Hi so với Cổ Bàn là cao hơn.

- Nàng ta là thị nữ ta mới thu nhận, ha ha Tiểu bàn, người có nghĩ được là Tần gia ở nhân gian giới lại lưu lại bảo vật?? Cổ Bàn quả thực gọi Hồng Quân là Quân ca cũng đúng bất quá còn chút ngại ngùng. Hồng Quân đối với bảo Tàng Tần gia từ viễn cổ lưu lại cũng có chút tò mò.

Hồng Quân dùng kim đao cắt vào tay, một giọt máu bay về phía trên cao cửa động. Máu tươi bay đến trên cửa lập tức ẩn nhập môn trung, Cửa lớn lập tức phát ra tiếng nổ lớn, một đạo chói mắt kim quang hiện lên, cửa lớn chậm chậm mở ra.

Đứng đối diện với đại môn là một hắc bào nam tử đứng mỉm cười tự khi nào. Phượng Hi cùng Cổ Bàn đều rất kinh ngạc, chỉ có Hồng Quân biết, đó là không phải là người sống, mà là chí bảo hộ gia Kiếm Tiên Khôi Lỗi.

- Tiến vào đi, đứng ở đây làm gì?? Hồng Quân mỉm cười bước vào trước.

Bên trong cửa so với bên ngoài quả thật rộng lớn hơn nhiều, bốn phía trên tường đều là bức họa, những bức họa ghi lại hành trình phát triển của Tần gia. Chính giữa là một thạch đài, cực phẩm tiên khí im lìm đặt trên thạch đài này. Bên cạnh còn có trung phẩm tiên khí cùng rất nhiều hạ phẩm tiên khí.

Cực phẩm linh khí nằm bên cạnh một cái hộp nhỏ, hộp nhỏ chính là cái để khởi động Kiếm tiên khôi lỗi, đó chính là cực phẩm nguyên linh thạch, tổng cộng hơn một trăm khối,

Hồng Quân không bước về phía thạch đài mà hướng về phía bức tường treo những bức tranh, từ những bức đầu tiên, bắt đầu xem kỹ.

Bức thứ nhất chính là Tần gia đời đầu, đó chính là Hoàng Đế Tần Thủy Hoàng Doanh Chính. Hồng quân khoe miệng mỉm cười. Tại Tử Huyền Tinh vị này là Hoàng Đế, so với địa cầu Tần Thủy Hoàng kia thì lớn hơn nhiều. Doanh Chính là người họ Tần đầu tiên nổi tiếng, tuy nhiên không được lâu, Tần gia đã sớm cam chịu vì mang họ này. Về sau đều là Tần gia ẩn nhẫn thân phận, âm thầm phát triển với hi vọng tái khởi Tần gia anh hùng. Ở mặt trước bức tường, chính là ông nội Hồng Quân, Tần Đức. Là những cảnh Tần Gia khởi binh chiến đấu với Sở Vương triều....và uy vũ chính là bá bá của Hồng Quân - Tần Phong.

Mặt thứ ba chủ yếu của vách tường chủ yếu họa cha của Hồng Quân - Tần Vũ. Tần Vũ uy phong lẫm lẫm mang theo hàng vạn nhân mã của Tinh thần Các đứng ở phía trên Hoàng Thành. Tần Vũ vì Tần Đức và Phong Ngọc Tử bị chặt đứt cánh tay mà trả thù. Tinh Thần Các hàng vạn cao thủ xuất hiện trên Hoàng

Thành khiến cho cả Hoàng thành kinh hãi, ngay cả Tần Đức và Phong Ngọc Tử cũng bị cực diện làm cho sợ hãi.

Cuối cùng là bức Tần Vũ mang người của Tần Gia vào Thần Giới, ai ai cũng nở nụ cười. Đối với những người khác thì phải thông qua con đường phi thăng nhưng Tần Gia thì trực tiếp tiến nhập Thần Giới. Nhìn những bức họa này, đại bộ phận Hồng Quân đã nghe Tần Vũ giảng giải qua, nhìn cảnh này vừa xa lạ vừa quen thuộc, Hồng Quân khoe miệng nở nụ cười, có điều không lộ cho mọi người thấy.

Hồng Quân nhìn toàn bộ những bức họa, bỗng phát hiện thấy Cổ Bàn đang đang buồn bực nói chuyện với Kiếm Tiên Khôi Lỗi. Vô luận Cổ Bàn nói với Kiếm Tiên Khôi Lỗi thế nào cũng không có câu trả lời. Hồng Quân không nhịn được cười ha ha.

-Tiểu Bàn, không cần hỏi, đó không phải là người sống.

-Không phải người sống, Tiểu Quân người nói vậy không lẽ là người chết?? Cổ Bàn kêu lên kinh ngạc. Nghĩ đến nói chuyện với người kia nửa ngày trời, kiểm tra một lần rồi đứng lên.

-Ha ha, thực tế thì hẳn cũng không phải là người chết, bởi vì căn bản hẳn không là một con người. Đó là Tần Gia hộ tộc chi bảo, Kiếm Tiên Khôi Lỗi. Hồng Quân trong bụng cười thầm nhìn mặt Cổ Bàn đang đỏ dần lên.

-Kiếm Tiên Khôi Lỗi?? Quân ca, Huynh nói đây là Tần gia hộ tộc chi bảo?? Thật thần kỳ, huynh không nói muội còn tưởng đó là một con người. Phượng Hi tiến lên, sờ sờ vào người Kiếm Tiên Khôi Lỗi nói ngay.

-Trước kia nghe giảng Kiếm Tiên Khôi Lỗi đối với Tần gia quả thực là trọng yếu, chỉ là bây giờ không sử dụng được. Hồng Quân đi tới bên Kiếm Tiên Khôi Lỗi lắng lặng thở dài.

-Quân ca, Kiếm Tiên Khôi Lỗi cuối cùng là có tác dụng gì mà trở thành Tần gia hộ tộc chi bảo?? Phượng Hi cảm thấy hứng thú nhất là Kiếm Tiên Khôi Lỗi này, nghe Hồng Quân lên tiếng không tự chủ hỏi lại.

Hồng Quân trích huyết nhận chủ, đoạn lấy từ hộp ra chín khối Cực phẩm nguyên linh thạch phóng vào nội thể Kiếm Tiên Khôi Lỗi

-Tiểu Bàn, Tiểu Phượng, các người nhìn xem ta là ai?? Kiếm Tiên Khôi Lỗi bỗng nhiên chuyển động, hướng mắt về hai người hỏi.

-Người?? Tiểu Quân ?? Bên cạnh Hồng Quân vẫn nhìn hẳn cười.

-Ha ha, tiểu Bàn, chính xác không sai chính là ta, đây chính là Tần Gia hộ bảo Kiếm Tiên Khôi Lỗi. Hồng Quân cùng Kiếm Tiên Khôi Lỗi cười to.

-Thần kỳ vậy sao?? Cổ Bàn nhìn Kiếm Tiên Khôi Lỗi và Hồng Quân trong động với con mắt kinh dị. Nếu không biết tình huống này, thì không ai có thể biết Kiếm Tiên Khôi Lỗi cùng Hồng Quân là một người.

“Kiếm Tiên Khôi Lỗi, phải cực phẩm nguyên linh thạch mới có thể khởi động, ít nhất một khối, nhiều nhất chín khối, để vào một khối cực phẩm nguyên linh thạch, Kiếm Tiên Khôi Lỗi có lực công kích tương đương với một bậc kim tiên, để vào chín khối, tựa tương đương chín cấp kim tiên, hơn nữa, Kiếm Tiên Khôi Lỗi về phòng ngự thì không thể so sánh.” Hồng quân đi tới hai người trước người, cười cười nói.

-Chín cấp Kim tiên?? Phượng Hi kinh hô, thân là đảo chủ Bằng ma đảo, tự nhiên biết chín cấp kim tiên lợi hại như thế nào. Tại nhân gian giới có thể gọi là thiên hạ vô địch.

-Đúng rồi, là chín cấp Kim tiên, nếu không như vậy thì sao được gọi là Tần Gia hộ tộc chi bảo??

-Quân ca, vừa rồi ngài nói Kiếm Tiên Khôi Lỗi sử dụng không được là sao? Đây là pháp bảo, so với Thần khí còn lợi hại hơn, đáng quý hơn. Phượng Hi rất cẩn thận, không quên lời Hồng Quân vừa giảng giải đồng thời cũng thất kinh về thực lực của Tần Gia.

-Tại sao thì muội sau này sẽ biết, bất quá Kiếm Tiên Khôi Lỗi luôn là bảo vật của Tần Gia, tức là sử dụng không được sau này cũng ở lại Tần Gia Tử Huyền Tinh, cuối cùng không ổn. Hồng Quân cười cười trực tiếp thu hồi Kiếm Tiên Khôi Lỗi. Tần gia thể lực không phải Phượng Hi có thể hiểu được, đừng nói chín cấp Kim Tiên, Thần Vương ở thần giới hay cả Thiên Tôn trước mặt cha hẳn cũng không dám trêu chọc.

Hồng Quân rời đi khi Tân vũ trụ của Tần Vũ đại thành, còn chưa nắm trong tay vũ trụ chừng khổng giả, bây giờ Hồng Quân còn không biết, Tân vũ trụ đã hoàn thiện, phi thường nổi danh như Thiên Tôn đứng trước mặt cha hắn cũng không có năng lực chống trả

- “Tiểu phượng, ngươi có...hay không cực phẩm tiên khí?” Hồng quân đột nhiên nhìn Phượng Hi hỏi

- “Quân ca, tiểu phượng đã có kiện cực phẩm kiếm tiên!”

- Tốt lắm, cực phẩm tiên giáp sẽ cấp cho muội, Tiên kiếm cấp cho Tiểu Bàn, còn những tiên khí này, ta nên thu lại. Hồng Quân chỉ nói vậy, trong chớp mắt Tần gia truyền thừa hơn một vạn tiên khí bị hắn thu hết vào người không để lại một món nào. Tần gia đệ tử giờ này không có ai có Tiên khí vì trăm vạn Thiên Thần khí còn dùng chưa hết nữa là.

Cảm ơn Quân Ca, Phượng Hi vui mừng nhanh chóng chích huyết nhận chủ. Cực phẩm tiên giáp so với cực phẩm tiên kiếm còn quý giá hơn nhiều.

-Cổ Bàn không nghĩ vậy, hắn cau mày nhìn Hồng Quân hỏi : Tiểu Quân, đây là truyền thừa chi bảo của Tần gia, ngươi cấp cho chúng ta có vẻ không được tốt cho lắm.

Phượng Hi sửng sốt, Tiên giáp trên người cởi bỏ, cầm trên tay trên tay xấu hổ

-” Ha ha, tiểu bàn, tiểu phượng, không có việc gì, đây là Tần gia vật, ta tự nhiên có quyền lợi làm chủ.”

Hồng Quân khoát tay, đi tới đường biên, sử dụng kim đao, cắt hết những bức họa thu hết vào Hồng Quân Phủ. Cả bảo tàng trong mật thất chỉ còn lại mỗi Thạch thai. Tử Huyền Tinh di vật cuối cùng cũng bị Hồng Quân lấy đem đi nốt.

Hồng Quân ba người vừa rời khỏi động khẩu, ngọn núi ầm ầm tiếng nổ liên sụp đổ ngay. Giới tu chân hiểu được bảo tàng đã bị người ta lấy nhưng cũng không dám tới cướp đoạt vì họ sớm nghe người của Tinh thần Các thông báo đại đa số các cao thủ đã chết trong đó. Tranh dành bảo tàng bằng thực lực, không có thực lực chỉ có con đường chết.

24. Chương 15: Gặp Lại Tề Vân

Rời núi non xanh biếc lại phía sau, ba người bọn Hồng Quân không rời khỏi Đẳng Long Đại Lục mà ở lại Viêm Kinh Thành, hòa nhập vào cuộc sống thường nhân. Ngày xưa, giới tu chân đã rời khỏi Viêm Kinh Thành, ngay cả Thượng Tiên cũng rời khỏi nên bây giờ họ có thể kiêu ngạo sống giữa nơi này.

Hồng Quân hiểu động nên dù Cổ Bàn có bẽ quan mười năm vẫn bị hắn kéo đi uống rượu và nói chuyện phiếm. Nói chung chỗ nào náo nhiệt là có mặt hắn.

Tửu lâu Quế Vân trên lầu ba, bên cạnh cửa sổ có 1 chiếc bàn, ba người vừa ngồi uống rượu vừa nghe người ta đàm luận về mấy vạn thượng tiên năm xưa. Nhân gian giới không hiểu từ đâu tới mà nhiều thượng tiên đến như vậy, và trong lần này hắn nghe được rất nhiều giai thoại về mình.

Cả Viêm Kinh thành cũng có một số Thượng Tiên đến đón hắn, nhưng thực ra họ cũng đánh hơi được trên thân hắn có gì. Có những người đến để dò xét nhưng cuối cùng cũng có đến năm người vong mạng. Có thể nói Thượng Tiên tụ tập ở đây nhiều như vậy là đợi kỳ bảo sắp xuất thế, họ mang tiếng là đến thuyết pháp nhưng thực tế là mong muốn đến gần kỳ bảo sớm hơn.

Thuyết pháp có một người, mục đích càng thêm khoa trương họ nói rằng con người có Hoàng Đế thì Thượng Tiên cũng có Hoàng đế Thượng Tiên tới là vì vâng lệnh Hoàng Đế Thượng Tiên tới tuyển Mỹ nữ, sau khi thượng tiên đi khỏi trong thành có nhiều nhà nữ nhân biến mất.

Hồng Quân vui vẻ uống rượu cùng Phượng Hi, sống cuộc sống của nhân gian, họ cảm thấy thật dễ chịu và tự do. Nhưng cuộc sống tiêu điều tự tại như vậy sợ không được bao nhiêu ngày, Thượng Tiên Hoàng đế cho nhân mã đi tìm thì liệu còn cuộc sống như vậy chăng??

-Nàng như thế nào lại tới nơi này?? Hồng Quân mở rộng linh thức, phát hiện ra một người, một người quen cũ : Thượng tiên công chúa Tề Vương Triều Tề Vân xuất hiện cùng một người đi cùng nàng. Hai nữ tử Kim đan Hậu kỳ đang trên đường cái đi cùng nhau.

-Sư phó, đã tra xét mấy ngày rồi mà một chút thu hoạch cũng không có, bây giờ biết làm thế nào?? Tề Vân chu cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh với vẻ mặt mất hứng nói với người đi bên cạnh.

Đi cùng Tề Vân chính là thượng tiên Tề Vương triều Đường Ngọc. Lần này mang Tề Vân theo để điều tra vụ mười năm trước đa số giới tu chân bí mật tập trung ở Viêm Kinh thành. Mười năm qua, họ phải không biết bao nhiêu người đi điều tra, cuối cùng có người trở về mang theo một thuyết pháp, nhưng nghe qua lại rất hoang đường, không ra cái gì cả. Đường Ngọc liền mang theo Tề Vân tự mình tới Viêm Kinh Thành điều tra.

-Ai, là người không hiểu biết mới đưa ra nhiều loại thuyết pháp như vậy, ta thấy ở nơi này nhất định có xuất hiện bảo vật. Đường Ngọc thở dài, mười năm trước đa số người Tu chân tập trung ở Viêm Kinh Thành, mỗi người tu chân đều có thể so với cao thủ của Tiềm Long Đại Lục, so với thượng tiên còn mạnh hơn nhiều, Sư môn Đường Ngọc là cao thủ Hải Vực chính là Yên Vũ Môn, chính họ đã cung cấp tin cho Đường Ngọc để điều tra tại sao mười năm trước giới chân tu lại tập trung ở Viêm Kinh Thành nhiều như vậy. Sư môn của Đường Ngọc là một môn phái nhỏ, thuộc Hải đế Yêu Thú là phạm vi của Tinh Thần Các, môn phái này ở Hải đế Yêu thú là một phái nhỏ nên không đủ tư cách tham gia đoạt bảo lần đó, không cần phải nói thì nàng cũng không thể biết được năm đó xảy ra sự kiện gì.

-Vân Nhi, cứ từ từ đã, lần này sư môn giao nhiệm vụ, bằng mọi giá phải hoàn thành nhiệm vụ này. Đường Ngọc thở dài, chậm rãi mang theo Tề Vân vào quán trà.

-Tề Vân công chúa, câu chuyện thì ta có biết, qua Quế Vân tửu lâu lâu ba muốn nghe thì ta sẽ cho biết

-Là ai??

Tề Vân đứng bật dậy, vừa rồi chính là linh thức truyền âm nhưng Tề Vân không thể biết người truyền âm là ai, rõ ràng kẻ thần bí kia tu vi cao hơn nàng.

-Vân nhi, sao vậy?? Đường Ngọc nhìn Tề Vân với ánh mắt ngạc nhiên hỏi.

-Sư phó, có người truyền âm cho con, nói rằng biết được bí mật của sự kiện năm xưa, muốn Vân nhi qua Quế Vân tửu lâu.

-Đường Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: Với sự thật này, xem ra tại Viêm Kinh Thành có lẽ người tu chân không có toàn bộ rồi đi, chúng ta phải xem xét lại.

-Sư phó, nếu chúng ta cứ như vậy đi, chẳng may người kia là kẻ xấu thì chúng ta làm thế nào?? Tề Vân không thể tin được người thần bí kia, ánh mắt nghi hoặc hỏi.

-Đúng là trẻ con, nếu là người xấu thì họ sẽ không phải truyền âm cho người, nếu là kẻ xấu thì liệu chúng ta có ngăn cản được họ??

Nơi bọn Tề Vân cũng không xa so với Quế Vân tửu lâu, không đến một khắc, Đường Ngọc đã mang Tề Vân tới nơi mà bọn Hồng Quân đang ngồi uống rượu.

-Là người?

Tề Vân liếc mắt một cái đã nhận ra Hồng Quân, hẳn chính là vô số cơn ác mộng của nàng. Là một Thượng tiên mà bị một kẻ mới Tiên thiên cảnh giới bắt cóc, vũ nhục này đối với Tề Vân mà nói còn khó chịu hơn là giết chết nàng.

-Vân công chúa, đích thực là ta, mời ngồi!

-Tề Vân dậm chân, chỉ vào Hồng Quân và quay sang Đường Ngọc nói: “Sư phó, hẳn chính là kẻ ngày xưa khi dễ con”.

-Vân nhi, không được vô lễ. Đường Ngọc trừng mắt nhìn Tề Vân đoạn quay sang cười cười với Hồng Quân nói: “Tiểu đồ không hiểu sự, mong tiên bối thứ lỗi”

-Không hề gì, chỉ cần nàng hướng tới ta xin lỗi thì ta sẽ bỏ qua. Hồng Quân cười hắc hắc, ánh mắt lim dim nhìn Tề Vân.

-Vân nhi, tiền bối đại nhân đại lượng, còn không nhanh nhanh hướng tiền bối xin lỗi?? Đường Ngọc Quát lên nhưng trong lòng lại đang kinh hãi nhìn ba người, không có một người nào là nàng có thể nhìn được tu vi, đứng bên cạnh nam tử kia, nàng bỗng cảm thấy một cổ áp bức. Còn nữ tử xinh như ngọc kia thì sở hữu một khí chất thanh cao, xa hoa làm Đường Ngọc không dám nhìn thẳng nàng ta. Và thoát nhìn nam tử còn lại, trực giác cũng cho nàng hay người này cũng không hề đơn giản.

-Sư phó à ... Tề Vân oan uổng hô to.

-Người không nghe sư phó nói hả? Đường Ngọc vẻ mặt nghiêm túc đứng lên nói.

-Rõ, sư phó. Tề Vân rất không tình nguyện đến trước mặt Hồng Quân, âm thanh nhỏ nhẹ thập phần đáng thương: “ Tề Vân hướng người xin lỗi, Tiền bối” Hai chữ cuối cùng nói to hơn hẳn, âm thanh thập phần ngang ngạnh.

-Ha ha, lại ngồi đi, gặp mặt tức là hữu duyên, các người không phải muốn biết nơi này đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Phượng, mọi người nói cho họ biết đi” Hồng Quân cười ha hả, nhắm mắt nghe Phượng hi thuật lại câu chuyện cho bọn họ nghe.

Nửa canh giờ thì Phượng Hi thuật xong câu chuyện cho Đường Ngọc nghe, mặc dù không tận mắt chứng kiến trận thảm chiến, nhưng cũng cảm thấy trận chiến khủng bố như thế nào. Và không ngờ được rằng, một người vì Tần gia bảo tàng mà chết rất nhiều cao thủ chỉ có trong truyền thuyết như Long Tộc, cao thủ đứng đầu Đẳng Long đại lục, càng không nghĩ tới kiểu nữ trước mặt là Siêu cấp thần thú mười hai kiếp. Và các nàng cũng biết rằng, đại đa số các cao thủ bị người trẻ tuổi trước mặt giết chết. Nhìn Hồng Quân với ánh mắt thay đổi, đặc biệt là ánh mắt của Tề Vân. Nghĩ đến trước đây có kết oán với Hồng Quân, ánh mắt của Tề Vân hoảng sợ len lén nhìn Hồng Quân.

-Vân công chúa, người làm sao vậy?? Hồng Quân âm thầm bật cười, đột nhiên trêu chọc tiểu công chúa ngang ngạnh.

-Không, không có gì... tiền bối. Tề Vân nghe Hồng Quân cười mình lại thêm phần bất an. Cảm giác con người giống nhau, cảm giác e ngại không dám nhìn Hồng Quân.

-Vân công chúa, người còn nhớ lúc trước ta ẩn cư tại nhân gian giới, người còn muốn giết ta? Hồng Quân cười hắc hắc, tiếp tục nói

-Tiền bối, lúc đó là ta không biết thân phận thật của ngài, nếu biết thì như thế nào cũng không dám

Hồng Quân lôi lại chuyện cũ, dọa Tề Vân nhảy dựng lên, vội vàng giải thích. Lời cuối cùng âm thanh trở nên to hơn.

-Tần tiền bối, ngài đại nhân đại lượng đừng trách tiểu đồ không hiểu chuyện sau khi về ta sẽ nghiêm khắc quản giáo. Đường Ngọc vội vàng nói. Trông thấy dáng vẻ sợ hãi của Đường Ngọc Cổ Bàn liền cười đứng lên nói.

-Tốt lắm, Tiểu Quân, đừng có trêu chọc người ta như vậy nữa, hai vị tiểu thư không cần sợ hãi, Tiểu Quân hẳn chỉ trêu hai người thôi.

-Ha ha, Tiểu Bàn, Tiểu Phượng chúng ta trở về thôi.Hồng Quân quay về phía hai người Cổ Bàn và Phượng Hi gạt đầu đồng thời tiêu thất trở về Hồng Quân Hành Phủ.

-Thuần di, đây đích thực là thuần di trong truyền thuyết. Đường Ngọc trừng mắt nhìn vô định, trong miệng thì thào nói.

Tề Vân cũng ngây ngốc nhìn, rõ ràng trông thấy Hồng Quân biến mất, trên bàn còn một ít bạc vụn, rõ ràng là họ đã có gặp qua bọn Hồng Quân, không phải là hoa mắt.

Hồng Quân hành phủ, ba người ngồi trên đạo tràng phía trước thạch đình ha hả cười. Đây là lần đầu tiên Phượng Hi tiến nhập Hồng Quân hành phủ. Hồng Quân cùng Cổ Bàn tu luyện trong Hồng Quân phủ mười năm, trong những năm đó, Phượng Hi có quay lại Bằng Ma đảo một lần. Truyền Bằng Ma đảo chủ cho người khác, tự mình thoái vị chính thức thoát ly khỏi Bằng ma đảo, chuyên tâm trở thành Linh thú cho Hồng Quân

-Quân ca, nơi này thật tươi đẹp, không lẽ cũng là Tần gia để lại cho Huynh sao?? Phượng Hi âm thầm tán thưởng Hồng Quân phủ, trên Tử Huyền Tinh Phượng hi chưa từng thấy có địa phương nào đẹp được như thế.

-Không phải, nơi đây là của một người, một vị Tiên Đế sau khi chết đi để lại. Sau này ta cải tạo thành Hồng Quân phủ. Hồng Quân dừng lại một chút nói: “ Nơi này chính là Nghịch ương kính, là của Nghịch Ương Tiên đế để lại, cũng là người có duyên với Tần gia chúng ta”.

-Nghịch ương kính? Nơi đây chính là Nghịch ương kính? Phượng Hi kinh hô

Tại Bằng Ma đảo có lưu lại, Phượng Hi đã từng nghe qua về người xuất sắc nhất Bằng Ma đảo năm xưa là Bằng ma đảo chủ Tông Quật đã từng vào Nghịch ương cảnh, có được một kiện thần khí, cho nên đối với chuyện Nghịch ương kính cũng không quá xa lạ.

-Quân ca. tương truyền rằng Nghịch ương cảnh ở Vực sâu Tử Vong, muội cũng đã từng đi qua một lần, cũng bởi vì không biết đường đi nên được nửa đường đành quay về. Không nghĩ được Nghịch ương kính đã bị Quân ca người thu.

-Ha ha, lúc trước ta không có phủ để ở, thu tạm để đùa thôi xem ra bây giờ nếu không có phủ này thì không có chốn để ở rồi.

Cổ bàn nói với Hồng Quân mình cần tĩnh tu tới Độ kiếp hậu kỳ. Sau mười năm, cảnh giới tăng lên rất nhanh đã tiến thêm được một tầng, bước vào tầng thứ tư trung kỳ tương đương với Độ Kiếp trung kỳ. Lần này tu luyện, Cổ Bàn muốn một mạch tu luyện tới Độ Kiếp Hậu Kỳ nghênh đón Cửu cửu thiên kiếp sắp tới

25. Chương 16: Cùng Nhau Độ Kiếp

Cổ bàn không biết là Tử Hồng Tuyết bốn tầng đều chú trọng nền móng, hẳn tu luyện nhiều năm và có thành tựu như vậy đích thực chỉ phục vụ cho La bàn, từ tầng một tới tầng ba có thể nói là vì La bàn mà tu luyện. Thăng đến tầng thứ tư Độ kiếp hậu kỳ mới bình thường như người Tu chân.

Khoanh chân mà ngồi ba mươi năm, rốt cuộc Cổ bàn cũng có điểm minh ngộ, Lần đầu tiên Nguyên Anh la bàn rời khỏi tay của Cổ Bàn bay tới trước ngực Cổ Bàn. Một cổ nguyên anh lực tiến vào La bàn và quay trở lại tay của Cổ Bàn

- Nguyên lai là như thế, cuối cùng ta cũng hiểu được Tu luyện Tử Hồng Tuyết không phải là tu luyện Nguyên Anh mà là cái la bàn này. Cổ Bàn nhếch môi định cười bỗng ngưng mà

- Ba trăm ngày, còn có ba trăm ngày là thiên kiếp sẽ tới qua Cửu cửu thiên kiếp là có thể phi thăng lên Tiên Ma Yêu giới mà Hồng Quân từng đề cập tới.

- Tiểu Quân

Hồng Quân đang cùng Phượng Hi uống rượu trong thạch đình, trong ba mươi năm qua họ chỉ ra ngoài hơn chục lần, còn lại là an an tĩnh tĩnh tu luyện đến gần hết thời gian ba mươi năm qua.

- Tiểu Bàn, đến đây có phải là có thu hoạch?? Hồng Quân gọi Cổ Bàn đến bên cạnh, nhìn từ trên xuống dưới quả thật có điểm không giống bình thường.

Ba mươi năm qua tuy Hồng Quân không chuyên tâm tu luyện nhưng cũng đã tới Độ kiếp trung kỳ. Cho dù Hồng Quân không tu luyện thì Vô danh vật chất trong đan điền vẫn tiếp tục tăng trưởng, có thể nói tu vi của hắn đích thực cũng tăng trưởng.

- Tiểu Quân, ba trăm ngày nữa ta sẽ độ Cửu cửu thiên kiếp. Cổ Bàn nhẹ nhàng cười, ngữ khí rất bình tĩnh, không chút nào thể hiện vì sắp đối diện với thiên kiếp mà lo lắng.

- Cái gì ??Tiểu Bàn người nói người sẽ độ kiếp trong ba trăm ngày nữa?? Chúng ta có thể nói là tốt, có thể cùng nhau độ kiếp. Người thế nào mà lại sắp độ kiếp rồi nhỉ?? Ba trăm ngày, ba trăm ngày... vẫn còn kịp..Tiêu Phượng, người ở cùng Tiểu Bàn, ta đi bế Quan, ta muốn cùng Tiểu Bàn độ kiếp

Hồng Quân nói đi là đi, chạy thẳng vào Hồng Quân đạo tràng bên trong bắt đầu dụng tâm tu luyện.

- Này Tiểu Quân, mới nói thế đã bỏ chạy rồi hả? Cổ Bàn đứng bên ngoài điện nhìn HQ mỉm cười, trong lòng nổi lên một tia cảm động. Hồng Quân từng nói qua thân thể hần phòng ngự đích thực cường đại, nếu cùng Cổ Bàn độ kiếp thì có thể gánh bớt lời kiếp cho Cổ Bàn, có thể đảm bảo phần trăm thành công cao hơn cho Cổ Bàn. Cổ bàn cũng biết hai người cùng độ kiếp thì Thiên kiếp đích thực cường hãn hơn nhiều so với một người độ kiếp.

-“Bàn ca, quân ca đã nói như thế, huynh không cần lo lắng, quân ca thân thể phòng ngự cực kỳ cường đại, các người cùng nhau đồng thời độ kiếp, đối với huynh là rất có lợi!” Phượng hi đã Thoái vị Bằng Ma đảo chủ, cười cổ bàn rồi khuyên nhủ.

Ba mươi năm, Phượng Hi đối với sự hiểu biết sâu rộng của Hồng Quân đích thực bội phục, mãi về sau Phượng Hi mới biết được Hồng Quân cùng Cổ Bàn hai người đã sống vô số ngàn năm, đem tuổi mà so với hai gã quái vật này quả thực không thể so sánh.

- Tiểu Phượng, ta cũng hiểu được mục đích của Tiểu Quân, nhưng chỉ còn ba trăm ngày nữa ta sợ Tiểu Quân không thể cùng ta độ kiếp. Ta muốn tự mình đi chuẩn bị cho tốt cuộc độ kiếp này.

- Không, nhất định Quân ca có thể cùng huynh độ kiếp, tốc độ tu luyện của Quân ca quả thật rất nhanh thực sự có thể cùng huynh đồng thời độ kiếp.

Phượng Hi là Siêu cấp thần thú mười hai kiếp tán yêu, nếu Hồng Quân vượt qua Thiên kiếp thì Phượng Hi đương nhiên cùng Hồng Quân phi thăng vì nàng là linh thú của Hồng Quân. Nàng tưởng rằng như bản thân mình độ kiếp trước rồi sau đó chờ đợi bọn.Hồng Quân cùng độ kiếp đồng thời cùng phi thăng. Xem ra chuyện này thì bọn Hồng Quân độ kiếp còn mình thì chờ đợi.

Hai tháng sau, Phượng Hi đang cùng cổ bàn đánh cờ thì Hồng Quân cười to chạy đến

- Tiểu Bàn, người chờ đợi chúng ta cùng nhau độ kiếp nhé

- Tiểu Quân, không lẽ người cũng cảm nhận thấy thời gian độ kiếp? Cổ Bàn kinh ngạc hỏi một câu, chỉ ngắn ngủi hai tháng sau khi Hồng Quân bế quan, tu vi cũng đã đến Độ Kiếp Hậu Kỳ.

- Không sai, đúng là còn hai trăm bốn mươi ngày nữa ta sẽ độ kiếp, đúng vào ngày người độ kiếp ha ha.Hồng Quân đắc ý cười to, vốn không nghĩ có thể cùng Cổ bàn độ kiếp một ngày.

- Tiểu Phượng, người cũng muốn độ kiếp lắm hả?? Lần này cả ba người chúng ta cùng độ kiếp, cùng phi thăng xem cảm giác đó như thế nào ha ha ha

- Quân ca, không cần đâu, chỉ cần huynh cùng Cổ Bàn độ kiếp là được, nếu ba người cùng độ kiếp thì nguy hiểm còn lớn hơn nữa. Phượng Hi trong lòng cảm động, Hồng Quân trong khi độ kiếp không vì nàng là Linh thú mà quên nàng.

- Tiểu Phượng, người còn không biết bản lãnh của ta sao, lần này độ thiên kiếp mình ta cũng có thể kháng lại không việc gì, Thiên kiếp không thể gây tổn thương cho ta được.

Thời gian hai trăm ngày trôi qua thật nhanh, cuối cùng ngày ba người độ kiếp tại Tử Huyền Tinh cuối cùng cũng đến.Lần này ba người chọn một hòn đảo nhỏ trên biển để độ kiếp.Tại nhân gian giới, đối với Cửu cửu thiên kiếp Hồng Quân thập phần tự tin. Nhìn lên bầu trời mây trắng lãng đãng trôi, nhưng ba người bọn Hồng Quân đã cảm giác được một loại áp lực. không có bao lâu, không trung bắt đầu xuất hiện hắc áp áp đích lời vân, rất nhanh sấm chớp giăng kín cả bầu trời, trên đảo giống như đêm tối không còn nhận ra là chỉ đó ít lâu, mây trắng còn bay lượn.

- Như thế nào mà trời bỗng nhiên tối om thế này?? Hai Kim Đan kỳ yêu thú vốn tới Hải để ngoài khơi du ngoạn, bỗng dưng phát hiện hắc vân bao trùm toàn bầu trời, bầu trời trở nên tối đen như đêm tối.

- Không phải là trời tối đâu, nhìn những đám mây kia đích thực là Thiên kiếp. Một yêu thú chạy lên trên cao ngoài khơi nhìn những quang lôi lập lòe cùng mây đen tạo thành một dòng suối nổi thành một thông đạo nổi giữa trời và đất.

- Thiên kiếp, chúng ta mau chạy đi, kiếp vận này so với lúc trước ta độ kiếp thì cường đại hơn nhiều, không chừng là lục cửu thiên kiếp hay Cửu cửu thiên kiếp. Một đạo tán lôi cũng có thể đánh cho chúng ta tan nát Kim Đan. Nhìn vào một điểm của kiếp vận, yêu thú nhìn kiếp vận càng kinh sợ nhanh chóng lôi kéo đồng bọn hướng Hải để chạy đi.

Ba người cùng nghênh đón thiên kiếp so với một người thì cường đại gấp nhiều lần, đặc biệt là Phượng Hi siêu cấp thần thú mười hai kiếp, lần này độ kiếp thành công có thể phi thăng trực tiếp trở thành yêu vương

“Oanh long long”

Thiên Kiếp lần này so với lần Phượng Hi độ kiếp thì mạnh hơn gấp nhiều lần, trên không gian một tiếng nổ lớn, một đạo thiên lôi từ trên cao hướng ba người phóng tới.

- Tiểu Bàn, Tiểu Phượng, các người lui về phía sau cẩn thận. Hồng Quân vừa nhắc nhở xong thì đạo thiên lôi đã đánh thẳng vào người. Hồng Quân thân thể nhoáng lên, thối lui vài bước trên người điện quang chớp nhoáng nhưng không có vẻ gì là chật vật cả.

- Tiểu Quân, người không sao chứ? Cổ Bàn cuống quýt đỡ lấy Hồng Quân rồi vội vàng hỏi. Chỉ một đạo thiên lôi so với mình độ Lục cửu thiên kiếp còn kinh khủng hơn.

- Không việc gì, cứ giao cho ta người yên tâm đi. Hồng Quân nhếch môi cười ý bảo mình không sao cả. Đạo thiên lôi này nhìn có uy lực rất lớn nhưng so với cơ thể Trung Phẩm thần nhân thì không đáng là gì. Mây đen vần vũ, dòng suối kiếp vận tiếp tục đại tăng, vô số điện quan lập lòe hòa cùng nhau hòa xuống dòng suối điện quang, đạo thiên lôi thứ hai lớn gấp đôi đạo thiên lôi thứ nhất nhằm người Hồng Quân bổ xuống. Hồng Quân hét lớn một tiếng phi thân lên trời nghênh đón đạo thiên lôi này, Tại không trung Hồng Quân và thiên lôi va chạm, hắn bị đánh bật ngược trở lại lao xuống đất. Với phản lực cường hân đó, hắn đã tạo trên mặt đất một hố to hơn mười thước lún sâu vào đất.

- Quân ca. Phượng hi hét to một tiếng vội vàng chạy đến.

- Tiểu Phượng, muội vẫn không tin tưởng ta sao? Hồng Quân vẫn còn nguyên hình dáng, chỉ có quần áo là bị chấn nát, quanh người vẫn còn bị linh lực bao vây, Phượng Hi đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Một lần nữa hắn lại lao lên, Cổ Bàn nhìn hắn với con mắt lo lắng.

- Tiểu Quân, đạo thiên lôi sau giao cho ta.

- Không việc gì, Tiểu Bàn, đạo thiên lôi này căn bản không gây tổn thương cho ta.

Dòng suối lôi điện lại tiếp tục gia tăng, ngoài khơi phía bên dưới Hải để Yêu thú, các yêu thú triệt để tránh xa vùng biển này, ai nấy đều phát run. Chỉ một đạo thiên lôi tùy tiện đánh xuống vùng biển này cũng có thể khiến cho tất cả yêu thú hồn phi phách tán.

Đạo thiên lôi thứ ba so với hai đạo đầu có vẻ yếu hơn, Hồng Quân thân thể không hề cử động nghi hoặc nhìn bầu trời. Đạo thiên lôi thứ Tư, thứ Năm, thứ Sáu, thứ Bảy bốn đạo thiên lôi liên tục đánh xuống nhưng cũng giống như đạo thứ ba, cũng đều yếu như vậy. Cả bảy đạo thiên lôi đánh xuống không có phần hơn so với Tứ cửu thiên kiếp. Cổ Bàn cùng Phượng Hi cũng phát hiện trong việc này có điều gì đó không đúng. Nhiều đạo thiên lôi như vậy cùng với tiếng sấm cường đại nhưng những đạo thiên lôi thì không phải nói Hồng Quân mà ngay cả một Yêu thú Động Hư Kỳ cũng có thể ngăn lại.

Hồng Quân cũng thu lại nét cười trên mặt, nghiêm túc nhìn bầu trời đầy kiếp vận, bảy đạo thiên lôi đã qua đi, cuối cùng trong lòng Hồng Quân cũng xuất hiện một cảm giác dị thường. Kế tiếp có hai đạo thiên lôi, tuyệt không thể giống những đạo thiên lôi trước đó

- Oanh long long

Bầu trời chấn động kịch liệt, tiểu đảo cũng bị chấn động rung lên bần bật, đạo thiên lôi thứ tám cũng yếu như đạo thiên lôi thứ bảy, chỉ có tiếng sấm là cường đại mà thôi chậm rãi đánh xuống.

Trông thấy đạo thiên lôi như vậy, cả ba người không xem ra gì, coi thường đạo thiên lôi này. Thiên lôi đánh xuống không gian, những luồng lôi điện bên ngoài bị oanh phá, dần dần thu nhỏ lại chầm chầm rút xuống. Đạo thiên lôi giảm đi một nửa đột nhiên gia tốc, hung hăng công kích thẳng vào người Hồng Quân. Cổ Bàn cùng Phượng Hi đứng bên cạnh Hồng Quân bị dư lôi đánh bay ra xa.

- Bình , bình, bình

Ba tiếng nổ, ba người đều bị đánh ngập sâu trong lòng đất.

- Hực, Cổ Bàn áp chế không được bị lôi điện công kích trong nội thể liền phun ra một búng máu, Phượng Hi đỡ hơn một chút nhưng khóe miệng cũng vương tơ máu, chứng tỏ nàng cũng bị nội thương không nhẹ.

Hồng Quân nằm trong hố sâu, ngực đau như muốn ngừng thở. Trong lòng thầm mắng “ Khốn kiếp, đây mà là thiên lôi của nhân gian giới sao? triệt phá không gian xung quanh của thiên lôi, so với Thần Kiếp thiên lôi thì uy lực cũng không nhỏ hơn bao nhiêu.

26. Chương 17: La Bàn Của Cổ Bàn

- Tiểu Quân, người thế nào rồi? Cổ Bàn cùng Phượng Hi kéo Hồng Quân đứng dậy và nói.

Liên tục bị Cổ Bàn đập cho vài cái, cuối cùng cũng đẩy được hết dư kinh ra ngoài, da tay hồng hơn so với những chỗ khác, thể mới thấy thiên lôi uy lực thế nào, phá nát hộ thể cương khí, trực tiếp đánh lên thân thể Trung phẩm thần nhân mà còn khiến cho Hồng Quân bị tống sâu vào đất tạo cho hắn một chút thương tổn.

- khốn kiếp, thiên lôi kiểu chó má biến thái gì thế này? Hồng Quân trong lòng giận dữ, nhảy dựng lên, chỉ thẳng lên trời mà mắng.

Trông thấy Hồng Quân còn có thể mắng chửi, Cổ Bàn cùng Phượng Hi cười cười vì biết hắn còn có thể chửi người thì rõ ràng là không sao. Đối với phòng ngự cường đại của thân thể Hồng Quân lại càng giật mình kinh ngạc.

- Tiểu Quân, đừng mắng nữa, nhanh nhanh chuẩn bị, lại có đạo thiên lôi sắp tới kìa. Cổ Bàn chỉ lên trời không ngừng nhắc nhở Hồng Quân, vì vẫn đang còn một đạo thiên lôi nữa.

Hồng Quân ngừng chửi, vì biết có chửi nữa cũng chẳng được gì. Đạo thiên lôi cuối cùng từ từ đánh xuống.

Đạo thiên lôi này, so với đạo thiên lôi thứ nhất thì yếu giống như nhau, dường như tất cả uy lực của thiên lôi đều dồn vào đạo thứ tám, đạo thiên lôi cuối cùng này trông rất bình thường.

Kiếp thiên lôi hạ xuống, ba người không thấy cảm giác gì, cùng nhau tung chưởng chống lại.

- Cha, mẫu thân, đại ca sao các người lại tới đây? Hồng Quân cùng Tiểu Bàn qua đối chưởng bỗng thấy Tần Vũ, Khương lập, Tần Tư xuất hiện tại đây thì cực kỳ kinh ngạc. Thấy họ mỉm cười với mình, Hồng Quân cao hứng chạy tới.

- Còn dám trở về? Chỉ là một lôi kiếp nhỏ nhoi của Nhân gian giới mà đã vui sướng như vậy, Tần gia ta không có thứ người vô dụng như ngươi? Tần Tư vung tay lên, Hồng Quân bị thối lui mấy bước không thể tiếp cận Tần Vũ và Khương Lập. Còn Tần Tư với nụ cười kỳ dị nhìn Hồng Quân

- Đại ca, không phải như vậy. ta không có tự mãn, ta luôn cố gắng. Cha, người phải tin tưởng con, con không phải là kẻ vô dụng. Hồng Quân lớn tiếng kêu lên, nhìn ba người đang dần dần xoay lưng chuyển mình bỏ đi, không để ý đến hắn.

- Cha, mẫu thân, đại ca các người phải tin tưởng con, con không phải là đồ vô dụng, các người phải tin tưởng con...Hồng Quân cấp tốc lao đến, còn ba người thì thông thả hướng phía xa bay mất, chỉ còn lại tiếng của Tần Vũ vang vọng.

- Tần gia ta bây giờ tu vi của người là thấp nhất, còn không phải vô dụng?
 - Cha. Hồng Quân không chịu nổi đứng dậy khóc lớn.
 - Tiểu Sương. Khương Lan đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.
 - Lan ông nội. Hồng Quân hướng tới Khương Lan khóc ròng
 - Tiểu Sương, ta đi. Đừng tự trách chính mình nữa, tại trong Tần gia tu vi của con là kém cỏi nhất. Khương Lan mỉm cười, khuôn mặt dần biến thành nghiêm túc. Lần này xuất hiện là Tả Thu Lâm, không nhìn Hồng Quân mà chỉ lắc đầu liên tục
 - Tả Thu Lâm thần vương còn nói như vậy, ngoại trừ đem Tần gia ra dọa người khác, ta có tài cán gì chứ?? Hồng Quân hai mắt lộ ra tia tuyệt vọng, vô thần nhìn về nơi xa xăm
- Linh lực trong cơ thể Hồng Quân ngày càng phát tán, nguyên anh không thành hình cũng yên lặng, chỉ còn Phong thần Bảng đột nhiên chấn động, một đạo vô danh thẳng tắp đánh thẳng vào não bộ của Hồng Quân.
- Oanh
- Hồng Quân đột nhiên chợt bình tĩnh, toàn thân túa ra mồ hôi lạnh. Đạo thiên lôi thứ chín này uy lực không phải là Lôi Kiếp mà là Tâm kiếp. Vừa rồi chỉ là ảo ảnh, nếu vừa rồi không phải trong lúc mấu chốt có Phong Thần Bảng thức tỉnh Hồng Quân thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.
- Nhờ có Phong Thần Bảng trợ giúp nên Hồng Quân là người tỉnh lại đầu tiên. Nhìn Cổ Bàn và Phượng Hi với gương mặt thống khổ, Hồng Quân nghĩ lại lúc chịu khổ trong viễn cảnh, thực sự là quá đáng sợ. Hồng Quân tâm cảnh tu vi rất cao, không có ma tâm chỉ có những ủy khuất trong lòng nên trong khi Hồng Quân bị ảo giác thừa cơ tấn công, làm rối loạn thực tế, ảnh hưởng trực tiếp tới thần chủ.
- Một lúc sau Phượng Hi tỉnh lại, thiên Lôi Tâm Kiếp đại bộ phận công kích vào người Hồng Quân, Phượng Hi và Cổ Bàn chỉ bị dư kinh nên cũng không có vấn đề gì.
- Không bao lâu sau, Cổ Bàn cũng tỉnh lại, nhìn về hai người cười cười, một lần nữa nhắm mắt ngồi xuống điều tức.
- Cổ Bàn, người sao vậy? Thiên kiếp qua đi, Hồng Quân không nghĩ Cổ Bàn có thể ngay lập tức tu luyện như vậy.
- Cổ Bàn không trả lời Hồng Quân, thiên kiếp đi qua thì nguyên anh trong la bàn của Cổ Bàn có phát sinh dị biến. Trong la bàn, hỗn độn vô danh vật chất ngưng kết lại thành một chỗ, ngày càng đậm hấp thụ thiên địa linh khí sau khi Cổ Bàn độ kiếp. Địa tiên linh khí sinh ra một chút thì bị hấp thụ một chút, Cổ Bàn không biết phải nói gì nữa.
- Hồng môn không gian, dưới tán lá cây quế, Hồng Môn, Lâm Môn, Tần Vũ, ba người ngồi dưới thạch bàn bên cạnh quan sát Hồng Môn không gian quả thực có điểm biến hóa.
- Tam đệ, đệ đã gặp qua Cổ Bàn, cũng nhận được Hồng Môn sấm liễu, hẳn với đệ quả thật không giống nhau, hẳn chỉ thông qua cái la bàn ...ha ha ha. Lâm Môn ha ha cười. Vũ trụ phát sinh những biến hóa, nhưng Lâm Môn nắm được trong tay vũ trụ nên biết Cổ Bàn có thể đã thông Hồng Môn không gian.
 - Một người luyện Tử Hồng Tuyết với pháp quyết đến từ địa cầu, đáng để cho người ta mong đợi...Hồng môn gật đầu, khẽ cười nói.
 - Ngoại trừ đệ tử của Tam đệ, đây là người thứ hai có thể tiếp nhận được Hồng Môn Không gian. Xem ra người nắm trong tay chuông khổng giả không có mấy người, chỉ cần thời gian thôi. Tần Thạch và Cổ bàn, không biết là ai đây? Đáng giá chờ mong à. Lâm môn thật cao hứng nói.Tam đệ Tần vũ vừa xuất hiện không lâu, người thứ tư cũng nhanh chóng xuất hiện.
 - Đại ca, trong cơ thể của Tiểu Sương có một cỗ lực lượng mà đệ tra thế nào cũng không ra, thế là thế nào?? Lần trước trong cơ thể Tần Sương phát sinh dị biến, là một lực lượng kỳ lạ. Tần Vũ dùng Hồng môn không gian cũng không thể tới gần, chuyện này khiến ba người thảo luận một hồi lâu vẫn không đi đến kết luận, cuối cùng chỉ để cho mình Hồng Môn nghiên cứu.

- Còn nếu là không có, Tần Sương đích thực tu luyện loại công pháp tương tự như Hồng Mông lực lượng, Tần Sương vẫn tu luyện loại vật chất này, tương lai đích thực có thể so sánh với chúng ta.

Tử Huyền Tinh, Cổ Bàn ngồi như vậy bảy ngày liền. Bất luận Hồng Quân cùng Phượng Hi nói thế nào Cổ Bàn cũng không có phản ứng. Trong bảy ngày qua, Cổ Bàn không ngừng hấp thu thiên địa linh khí vào trong cơ thể và bổ xung cho La bàn cũng đang hấp thụ không ngừng. Trong la bàn hấp thu ngày càng mạnh tạo thành một hồ không gian không xác định.

Hồng mông không gian, ở một nơi Hồng mông vật chất bỗng nhiên bị thu hút, không ngừng đổ về lỗ nhỏ trong không gian. Cổ Bàn cuối cùng cũng tiến nhập Hồng Mông không gian.

La bàn cùng Hồng Mông không gian vẫn tiến nhập tới bây giờ, không hề tiếp thu lực lượng từ nội thể của Cổ Bàn, La bàn cùng không gian vô danh vật chất trong công pháp Tinh Thần Biến của Tần Vũ hoạt động giống nhau, giống như tạo thành một hồ không gian vật chất không xác định. Cổ Bàn nhìn hồ vật chất với con mắt kỳ lạ, muốn khám phá hồ vật chất không gian nhưng bị lực phản chấn thiếu chút nữa làm cho Cổ Bàn bị thương. Linh thức cũng không thể tiến nhập vào hồ không gian đó.

- Tiểu Quân. Cổ Bàn tỉnh dậy thấy Hồng Quân đang lo lắng cho mình thì trong lòng bỗng nhiên cảm động. Tuy cảm động nhưng ngữ khí thì không thay đổi.

- Ta đã đợi ngươi mấy ngày rồi, Tiểu Bàn cuối cùng ngươi đã tỉnh. Ngươi có biết làm chúng ta lo lắng lắm không? Ai mà giống như ngươi, độ kiếp xong ngồi luôn xuống đó tu luyện. Chỉ sợ ngươi ngồi đó cả ngàn năm, chúng ta phi thăng rồi mà ngươi vẫn chưa tỉnh.

- Cảm ơn ngươi, Tiểu Quân, chỉ là công pháp của ta có chút vấn đề, bây giờ thì ổn rồi ta không sao cả.

- Còn có hai tháng là chúng ta phi thăng, Tiểu Bàn ngươi tỉnh lại là tốt rồi, ta chỉ sợ Tiểu Bàn ngươi là người đầu tiên được phi thăng mà không biết cảm giác phi thăng như thế nào. Cổ Bàn không có vấn đề gì, Hồng Quân cũng cảm thấy trong lòng thanh thản hơn. Không nhận được Hồng Quân lại chọc cho Cổ Bàn cười vang.

Trên Tử Huyền tinh, bọn Hồng quân chẳng lưu luyện gì cả, chỉ còn lại hai tháng, bọn họ an tĩnh chờ đợi phi thăng tại Hồng Quân phủ.

Tiên ma yêu giới so với nhân gian giới còn rộng lớn hơn nhiều, ngoại trừ phi thăng Tiên Ma yêu giới ngoài ý muốn thì tất cả đều phi thăng lên Âm tinh giới

Hồng Quân đã từng xác định phi thăng của bọn họ sẽ không cùng một địa phương, họ ấn ước với nhau dù gì cũng sẽ tụ tập nhau lại. Nhưng Hồng Quân không thể nghĩ được rằng mình sẽ phi thăng lên Âm Tinh Giới

Khi phi thăng lên Thiên giới, Hồng Quân bị một Kim Chúc thú tấn công, ở địa phương này Hồng Quân đều gặp Kim chúc thú. Và chính điều này hẳn đã từng nghe cha mình giảng giải qua, đó chính là Âm Tinh Giới

Hồng Quân bực mình vì không hiểu sao mình lại có mặt trên tinh cầu này, bản thân hẳn cũng không phải người Âm Tinh giới. Nếu là người của phi thăng giới xuất hiện ở địa phương này, nếu gặp người của Âm Tinh Giới thì không biết phải ăn nói về thân phận mình thế nào.

Khoảng cách từ Âm tinh giới đến các tinh hệ khác rất xa, Hồng Quân không thể dùng đại na di rời khỏi, chỉ có thể dùng Truyền tống trận mà đi. mà muốn sử dụng truyền tống trận thì phải có thân phận của Âm Tinh Giới. Cũng hay hẳn có “thân phận tinh Toàn”. Hồng Quân từng nghe cha hẳn nói về Âm Tinh Giới, bây giờ thừa hưởng thân phận Tinh Toàn nhưng phải là cư dân Âm tinh giới gốc. Trước đây Tần Vũ được thừa nhận Tinh toàn vì hẳn luyện được Âm Tinh giới công pháp. Đối với công pháp của Âm Tinh giới, Hồng Quân không biết chút nào..

Nơi này xuất hiện Kim chúc thú, ắt hẳn là Kim Hình Tông – Âm Tinh giới tinh cầu. Hơn nữa chắc chắn tinh cầu này có người tồn tại, còn địa phương này không biết là ở đâu, chỉ biết là địa này Kim chúc thú rất nhiều.

Hồng Quân cảm thấy hối hận vì lúc trước không theo cha học Kim Hình Tông công pháp. Đối với Sư hồn công pháp, Hồng Quân cho rằng đó là Ma pháp nên cũng không chịu học. Đó là điều đáng tiếc, Hồng Quân

cơ thể có thể nói là phòng ngự cường ngạnh, đối phó với người Âm tinh giới không vấn đề gì. Nhưng vấn đề đau đầu là Hồng Quân tu luyện Hồng Quân công pháp, không có nét gì là giống với Kim Hình tông công pháp, ở trên địa phương này ắt hẳn sẽ bị bại lộ.

27. Quyển 3: Tiên Ma Yêu Giới Chương 1: Tu Nhã

Hồng Quân không biết Kim Hình Quân chủ bây giờ là Văn Phong, mà dù hắn có biết đi chẳng nữa cũng không có cách gì nhìn thấy được Văn Phong. Vừa mới phi thăng, Hồng Quân chỉ là một bậc Tiên thiên cảnh giới, ngay cả người thấp nhất của Âm Tinh giới cũng không bằng. Nếu không nhờ cơ thể cứng rắn, có lẽ hắn đã bị trọng lực của Âm tinh giới làm cho khốn đốn. Sau khi giết ba Kim chúc thú, trong đó có một Kim chúc thú vương, thu kim hạch vào giới chỉ Hồng Quân lại tiếp tục hành tẩu. Chỉ có thể là hành tẩu, hắn còn có thể làm gì hơn chứ? Chỉ là một bậc Tiên thiên, hắn căn bản không thể phi hành được.

Đi ba ngày, giết mười Kim chúc thú cuối cùng hắn gặp người của Âm tinh giới - Bực mình, Hầu gia nghĩ thế nào mà lại thu người làm đồ đệ. Hầu phí không biết đã bao nhiêu lần đánh ra Kinh thiên tam thập lục côn pháp, nhưng trong gần một trăm năm qua Tôn ngộ Không chưa lần nào đi hết được tam thập lục côn đó.

- Tiểu Hoàng Ngự, Tôn Ngộ Không vừa xong Tiên thiên cảnh giới, người để cho hắn luyện thành Yêu vương thì mới có thể luyện thành tam thập lục côn được chứ, như vậy không phải là làm khó hắn sao? Mỗi lần Hầu Phí trách cứ Tôn Ngộ Không thì đều được Hồng Vân khuyên nhủ

Hai thầy trò nhà Hầu Phí quả là sự phối kết tuyệt vời, thầy thì suốt ngày mắng trò, còn trò thì chẳng thêm để ý đến thầy. Hầu Phí ngồi với Tôn Ngộ Không chưa bao giờ nói được đến ba câu là đứng lên giận dữ. Mỗi lần như vậy, Hồng Vân đều đứng về phía bảo vệ cho Tôn Ngộ Không.

- Tốc độ, tốc độ, người đánh cái kiểu gì vậy?

- Bồn đần, còn ý, người gọi cái này mà là Kinh thiên tam thập lục côn sao? Người phải chú trọng còn ý, sao mà người ngốc thế ...

- Tức chết ta mất thôi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, phải là tốc độ, trong lòng ngưng thần, Kinh thiên tam thập lục côn nặng nhất là còn ý. Người đánh như thế thì làm sao mà có thành tựu được, ngưng.

Mỗi lần Hầu phí giận dữ quát to, Hồng Vân âm thầm bật cười không nói gì.

Tôn Ngộ Không luyện công cực khổ, Hồng Quân cũng chẳng hơn gì hắn. Tại Âm tinh giới đi mấy ngày mà không gặp được một người, vừa mới gặp là đội quân hơn trăm người. Thấy Hồng Quân không phải là người của Âm tinh giới, ngay lập tức hắn bị bắt giữ.

Từ chỗ bọn họ nói chuyện với nhau, Hồng Quân biết rõ đây là thôn dân của Tang nguyên tinh. Họ tập thể đi đông như vậy là để bắt ngoại lai đột nhập. Mà tại Âm tinh giới có thể xử lý ngoại lai là các trưởng lão. Trước mắt, bọn họ đã thông tri cho trưởng lão, Hồng Quân không biết mình được đưa đến gặp vị trưởng lão nào.

- Tang nguyên tinh? Nơi này sao nghe quen thế nhỉ? Hồng Quân vừa đi vừa nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra, Tàn Vũ ngày xưa tới Âm tinh giới chính là Tang Nguyên tinh – Tang nạp thôn

- Đầu lĩnh chính là nam tử hán Lục cấp tinh vương - Tư Đạt đưa tin cho trưởng lão : “Tu Nhã trưởng lão, ngoại nhân chúng tôi đã đưa tới”. Hơn trăm người đưa Hồng Quân dừng lại dưới chân núi.

- Tư Đạt à, các người có thể lui, để cho hắn tự mình đi lên. Trên núi truyền xuống xuống âm thanh, đích thị là âm thanh của trưởng lão Tu Nhã.

- Rõ, đại nhân, chúng ta cáo lui. Hơn trăm người rút lui cũng không thêm liếc mắt tới Hồng Quân một cái. Nhiệm vụ của họ là đưa Hồng Quân tới đây, còn xử trí hắn như thế nào không liên quan đến họ, đó là việc của trưởng lão.

- Ngoại nhân kia, Vương cấp người còn chưa đạt đến làm sao có thể đến được Âm tinh giới? Một tràng âm thanh dễ nghe truyền đến bên tai. Hồng Quân

- Cái này là cách tiếp khách của người Âm tinh giới sao? Lại còn đứng trên cao nói chuyện với ta nữa chứ.

- Tiểu tử ngươi khẩu khí khá lắm, được, ta mời ngươi đi lên

Âm thanh cương mãnh vừa truyền đến, Hồng Quân cảm thấy không ổn, một cỗ lực cường mãnh ập đến, Hồng Quân không tự chủ được hướng trên cao bị hút tới. Lên tới đỉnh núi thì cỗ đại lực đó bỗng nhiên biến mất khiến Hồng Quân ngã lún ra đất, tóc tai tán loạn.

- Ngươi thân thể tu luyện không tệ, có bị đòn nghiêm trọng cũng không sao, thân thể ngươi có thể so sánh trình độ với thượng vương cấp, thật kỳ lạ.

Hồng Quân bực mình, đứng dậy toan chỉ lên cao để chữa. Nhưng hắn chưa kịp chữa đã bị một cỗ cường lực hút lên trên cao giáng mạnh xuống đất. Lần này phải đến nửa ngày hắn mới đứng dậy nổi.

- Để cấp thân thể quả nhiên cường đại, ngươi tới đây cùng ai? Thâm nhập Âm tinh giới ta với mục đích gì? Trên đài cao, Tu Nhã trưởng lão đang ngồi ngay ngắn đột nhiên đứng dậy nhíu mày hỏi.

Tu nhã trưởng lão chính là nữ tử mà khi xưa Tần vũ gặp lần đầu tiên ở Âm Tinh giới, khi đó là Vương cấp cảnh giới, bây giờ là mười bốn cấp Tinh đế cảnh giới. Kim Hình Quân Văn Phong có vài lần muốn mời Tu Nhã đến Kim Hình Tinh Thánh sơn đảm nhiệm chức Phó tông chủ, nhưng đều bị Tu Nhã cự tuyệt. Tại đây, Tần Vũ đã để lại bảy tinh đế cấp Kim chúc thú linh hạch, đích thực giúp Tu Nhã đột phá cảnh giới Tinh đế cấp. Tu nhã thừa kế chức trưởng lão đã mấy trăm ngàn năm nay.

- Cái này là đạo đài khách của người Âm Tinh giới sao? Nói cho ngươi cũng không sao, ta chính là phi thăng giả lên đây. Hồng Quân như thế nào bị du nhập địa phương này, bị mười bốn cấp Tinh đế xuất thủ quả thật không thể so sánh với thiên lôi của nhân gian giới, Hồng Quân cũng đã cảm giác được thế nào là đau đớn.

- Nói nhảm. Tu Nhã lạnh lùng cười, từ trước tới giờ chưa từng nghe nói người phi thăng lại lên Âm tinh giới, làm sao chịu nổi trọng lực ở đây chứ?

- Quả thật, tình huống ta có chút đặc thù. Chỉ tại thân thể ta có chút cứng rắn thôi. Về vấn đề này Hồng Quân cũng không biết phải trả lời như thế nào, cũng không thể nói cho người này mình là người của Thần giới, và có nói chuyện công pháp tu luyện thì cũng chẳng có ai tin.

- Hừ, nói nhảm. ngươi là thuộc hạ của ai trong Tiên Ma Yêu giới? Hiển nhiên là Tu Nhã không tin lời của Hồng Quân nói. Nàng nghi ngờ hắn là thuộc hạ của ai đó ở Tiên Ma yêu giới.

- Ta nói rồi, ta là phi thăng giả có thân thể cứng rắn mà thôi, được rồi, bây giờ cho ta biết, Kim Hình Quân bây giờ là ai? Có phải là Văn Phong đã phi thăng rồi không? Hồng Quân bây giờ chỉ biết có Văn Phong, trên Âm tinh giới không biết một ai, chỉ còn biết trông cậy vào mối quan hệ. Nếu Văn Phong đã phi thăng rồi thì hắn không còn có biện pháp gì cả.

- Đó là tên húy của Người, người Tiên Ma Yêu giới cũng dám trực tiếp nói ra? Nói mau, là ai phái ngươi tới? Hồng Quân nói ra tên của Văn Phong làm Tu Nhã càng thêm nghi ngờ.

- Vẫn chưa phi thăng, thật là tốt quá, ngươi nói cho Văn Phong ta là bằng hữu của Hình Viễn, khẳng định hắn sẽ gặp ta. Hồng Quân cao hứng kêu lên, không ngờ vừa dứt lời đã bị một chương của Tu Nhã văng tít ra xa, tóc tai rối bù.

- Ngươi coi ta là cái gì hả? Hình Viễn bệ hạ đã phi thăng ngàn ngàn năm, ngay cả Lưu Tinh bệ hạ cũng đã phi thăng, ngươi chỉ là tiên thiên cảnh giới nho nhỏ mà dám nói là bằng hữu của Hình Viễn bệ hạ?

Hồng Quân bị một chương này đánh cho chấn động, khóc không ra nước mắt. Hắn cùng Hình Viễn ở Văn Vụ thành có biết nhau, đồng thời cùng cha hắn nói chuyện với nhau không ít lần. Nhưng sợ rằng dù lần này có nói thật cũng không ai tin được.

- Được, ta không nói nhiều, chỉ cần ngươi cho ta gặp Văn Phong là được. Hồng Quân đi lên, liên tục bị đánh cho ba lần, trong lòng không khỏi thầm than mình xui xẻo.

- “Người quả thật rất thú vị, vẫn muốn gặp bệ hạ, chẳng lẽ thấy bệ hạ là có thể cứu người? Ta nói cho người, người lại không nói thật đi, ta Tu Nhã có thể trực tiếp xử người tử tội!” Tu Nhã nói không phải là thách Hồng Quân, nếu không có Vô ảnh đao, Tu Nhã hoàn toàn có thể giết chết Hồng Quân, thân thể Hồng Quân đích thực phòng thủ cường ngạnh có thể so sánh với chuyên môn tu luyện của Kim Hình Tông, so sánh với mười sáu tinh đế cấp cao thủ không sai biệt lắm. Bình thường thân thể trung phẩm thần nhân phòng ngự có thể còn mạnh hơn một chút so với trung phẩm thần khí
- Tu Nhã, người là Tu Nhã? Chính là tang nguyên tinh Tu nhã đó sao? Hồng Quân biết, Tu Nhã tại Âm tinh giới có biết cha hửn, và chính cha hửn cũng đã từng giúp đỡ nàng.
- Đúng vậy, ta chính là Tang Nguyên tinh Tu Nhã, người đừng có nói ta với người là bằng hữu chứ? Tu Nhã cười lạnh nói.
- Ta biết, ta với cô lần đầu tiên gặp mặt thì sao là bằng hữu được chứ, nhưng ta có biết cô có biết một người, hơn nữa quan hệ còn rất thân thuộc, cô có muốn biết người đó là ai không?
- Người nói xem người với ta rất thân thuộc là ai?
- Lưu tinh, tinh tế khổ tu giả Lưu Tinh, cũng chính là Kim Hình Quân Lưu Tinh. Hồng Quân còn nhớ rõ lúc trước cha hửn có nói qua, trước đây đến Âm Tinh giới cha hửn lấy thân phận là tinh tế khổ tu giả.
- Lưu tinh bệ hạ! Về mặt của Tu Nhã có chút thay đổi...ánh mắt mờ lung phức tạp, suy nghĩ lại, ánh mắt ánh lên vài tia oán hận.
- Này ...! Hồng Quân nhìn thấy ánh mắt đó cũng choáng váng, không biết sau lưng mẫu thân cha hửn đã làm cái gì. Hồng Quân đối với cha thập phần tin tưởng, nhưng nhìn về mặt của Tu Nhã thì hửn cũng không thể không miên man suy nghĩ được.
- Người nói vậy, Lưu Tinh bệ hạ đã phi thăng ngàn ngàn năm nay, người thế nào mà lại gặp qua được người? Tu Nhã có chút điên cuồng đứng dậy, trong tay xuất hiện một vật, đích thị là một mũi kiếm.
- Thần khí! Hồng quân đồng tử mở rộng, về mặt nghiêm túc đứng lên. Có thần khí thì Tu Nhã hoàn toàn có khả năng giết chết Hồng Quân, vô ảnh đao cũng âm thầm chuẩn bị, thấy tình thế bất lợi có thể tùy cơ ra tay.
- Tu Nhã, người nên tỉnh táo, thật không dám dấu diếm, ta ở Thần giới có gặp qua và Diện kiến người. Ta có tình huống đặc thù mới tới nhân gian giới, vì tu vi đảo thoái nên mới phải trở thành người nhân gian giới, chỉ còn lại thân thể cứng rắn. Hồng Quân không muốn nghĩ tới cha hửn với người này là địch nhân. Với tu vi của hửn hiện nay, dù có vô ảnh đao cũng chưa chắc có thể giết được Tu Nhã.
- Người có gì để chứng minh người là người từ Thần giới xuống, nếu nói sai thì không ai có thể cứu được người. Tu Nhã bay đến bên cạnh Hồng Quân, trên tay vẫn đích thực cầm một thanh kiếm. Trong lòng Hồng Quân quả thực sợ hãi, từ trước tới bây giờ, đây là lần hửn cảm thấy nguy hiểm nhất.
- Ta nhớ kỹ Lưu Tinh bệ hạ từng nói qua, ngài từng cứu người, còn tặng cho người ba khóa Kim Chúc thú hạch làm lễ ra mắt
- Ba khóa kim hạch...!Tu Nhã sửng sốt, mũi kiếm trong tay cũng chậm chậm thu về, Lưu Tinh đã đưa cho nàng ba khóa Kim chúc thú linh hạch, chuyện này chỉ có hai người biết. Tu Nhã chỉ nói cho thôn nhân rằng Lưu Tinh giúp nàng giết ba Kim chúc thú, chứ chưa từng nói cho ai biết Lưu Tinh tặng nàng Kim chúc thú linh hạch.

28. Chương 2 : Thế Lực Phân Hoà

Hồng Quân thu lại khẩu khí, nhìn rõ hình dáng nàng, trông dáng vẻ đó có vẻ như sẽ không cùng hửn động thủ.

- Một lát sau, nàng thu hồi ba khóa kim hạch, mỉm cười nhìn Hồng Quân. Vẻ mặt không còn lãnh đạm như lúc trước : “Vị tiểu huynh đệ này, người tên là gì?”

- Tu Nhã tiểu thư, người tin tưởng ta rồi chứ??

- Không phải ta tin người, mà là ta tin tưởng Lưu Tinh bệ hạ. Nếu người đã biết ba khóa kim hạch này, mặc kệ người ở địa phương nào gặp qua Người, ta đều không giết người. Tu Nhã nhẹ nhàng nói, xoay người bay lên ghế trên cao, trong lúc xoay người đó, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, chỉ có điều Hồng Quân không để ý thấy.

- Vậy là tốt rồi, Tu Nhã tiểu thư, ta tên gọi là Hồng Quân, người có thể gọi ta là Tiểu Quân cũng được.

- Tiểu Quân, người nói người trực tiếp phi thăng lên Âm Tinh Giới? Từ trước tới giờ ta chưa từng biết có phi thăng giả nào sau khi phi thăng lại xuất hiện ở Âm Tinh giới cả.

Nói về chuyện này lại khiến Hồng Quân bực mình, phi thăng nơi nào cũng được, phi thăng ngay lên Âm tinh giới, mà bản thân Âm tinh giới với người phi thăng cũng không có quan hệ tốt cho lắm

- Tiểu Quân này, sự kiện này quả thật là ngạc nhiên à nha, người định ở lại với chúng ta hay đi Tiên Ma Yêu giới? Tu Nhã cười cười, với cương vị là một trưởng lão, nàng có khả năng để xử lý tình huống của Hồng Quân

- Tu Nhã tiểu thư, muốn về lại Tiên Ma Yêu giới thì ta quả thực không có khả năng, chỉ biết trông chờ vào sự giúp đỡ của tiểu thư

- Không có gì, không xa ở Tinh cầu này có một cỗ Truyền tống trận, có thể truyền tống trực tiếp tới Tiên Ma Yêu giới, nếu người muốn đi ta có thể giúp cho người đi.

- Vậy đa tạ tiểu thư. Chuyện lo lắng nhất cuối cùng cũng được giải quyết, Hồng Quân trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

- Không cần khách khí, nếu người sau này gặp lại Lưu Tinh bệ hạ chỉ cần người chuyển lời hộ ta là Tu Nhã cảm ơn Người và luôn nhớ kỹ về chuyện ba khóa kim hạch

Tu nhã nói chuyện này trên mặt bỗng ửng hồng. Thấy thế, Hồng Quân trong lòng sợ hãi thầm nghĩ: “ Phụ thân à, con không nghĩ cha ở hạ giới lại có hồng nhan chờ đợi, mãi mãi không quên. Tu Nhã, xin lỗi nàng, vì phụ mẫu ta không thể chuyển những lời này được.”

Ở Tiên Ma yêu giới, những người đồng lứa với Tần Vũ đều đã phi thăng, Long tộc cũng được Ngao vô Danh mang đi hơn một nửa, sinh sống ở Tiên Ma Yêu giới Tần Mông vũ trụ. Tại Tiên Ma yêu giới Long Hoàng chính là Phương Điền. Tại Tử Huyền Tinh, Phương Điền biết Hồng Quân là hậu nhân của Tần Gia nên cũng có chút bất đắc dĩ, Phương Điền từ lâu đã biết Tần Vũ là người rất kinh khủng. Không cần phải tìm hiểu nhiều, thông qua Ngao Vô Danh đã biết Tần Vũ bây giờ đã siêu việt trên mức Thiên Tôn.

Tẩu thú nhất tộc, sau khi Hầu Phí cùng Đại Viên Hoàng phi thăng không xuất hiện một siêu cấp thần thú nào. Hiện tại thể lực của Tử đồng Ngưu ma hoàng không bằng trước kia, bất quá không có Bàn Man tọa trận nhưng cũng có một bát cấp yêu đế Ngưu Oa nên địa vị cũng không bị ảnh hưởng gì lớn.

Phi điều nhất tộc, Bằng ma hoàng siêu cấp thần thú ám điện Phương Lam, cùng phượng hoàng nhất tộc đều ẩn cư. Nhưng hiện tại bây giờ phượng hoàng nhất tộc xuất hiện một người, là một bát cấp yêu đế, đó là bát cấp yêu đế kim sí đại bằng Tông Quật. Tông quật yêu thích một người của phượng hoàng nhất tộc là Nghê Minh và hai người đã thành vợ chồng. Vì yêu Nghê Minh, Tông Quật vẫn áp chế công lực của mình ở mức bát cấp yêu đế, không lên cửu cấp yêu đế. Nếu không, Tông Quật đã sớm phi thăng. Hiện tại hai vợ chồng họ đều là bát cấp yêu đế, ngay cả Bằng ma hoàng cũng không dễ dàng đắc tội với họ.

Tiên giới sau khi Lâm Ẩn phi thăng, Ẩn đế tinh cũng không có nhiều thay đổi, bây giờ xuất hiện một vị tân Ẩn đế mới, đó là bát cấp tiên đế Lâm Lâm. Ẩn đế tinh lại một lần nữa củng cố thể lực của mình. Tiên giới trước đây thể lực do Vũ Hoàng cùng Huyền Đế nắm giữ, bây giờ do bát cấp tiên đế Ngũ Hành nắm trong tay. Ngũ Hành là một kiếm tiên, lực công kích so với cửu cấp Tiên đế còn có phần mạnh hơn. Hơn nữa, dưới tay còn có nhiều Tiên đế cao thủ, chính vì thế ở Tiên giới đây là thể lực mạnh nhất. Ngoại trừ thể lực của Ngũ Hành, tiên giới còn xuất hiện một thể lực nữa, đó là thể lực của Kim đế. Kim đế Kim Minh xuất

phát từ thế lực của Thanh Đế xưa kia. Sau khi Liễu Đế độ thần kiếp thất bại, địa bàn của Thanh đế xuất hiện nổi loạn, sau khi Kim đế Kim Minh diệt trừ những phần tử bạo loạn, cùng với những bộ hạ của Liễu đế tạo thành một phương thế lực.

Ma giới. Sau khi Ngộ Long phi thăng lại phân chia thành ba thế lực, điều đó chứng tỏ Ma giới không còn đoàn kết nữa. Nhưng trong Tiên Ma Yêu giới, ma giới là thế lực mạnh nhất.

Phải mất suốt ba năm Hồng Quân mới chạy được đến Lưu Tuyền tinh hệ, nhưng cũng bù lại hắn cũng nắm rõ được các thế lực của Tiên Ma Yêu giới. Nhiều người quen biết với cha hắn như Bàn Man, Tông Quật ...đều là những người mà tại nhân gian giới cùng với cha hắn có quan hệ.

Cổ Bàn sau khi phi thăng cũng không xuất hiện trên Huyền Tinh hệ, mà lại xuất hiện ở Phong Tháng Tinh và đã đến chỗ này sớm hơn so với Hồng Quân đến ba tháng. Còn Phượng Hi thì phi thăng tới địa phương của Phượng hoàng nhất tộc.. Nghê Minh biết Phượng Hi là Linh thú nên liên tục cho ăn hỏa khí nhằm phá giải phong ấn của Linh thú Quyển. Nhưng sau khi Tông Quật biết Phượng Hi là linh thú của hậu nhân Tần gia nên khuyên nhủ Nghê Minh bỏ qua, không tiếp tục phá giải lời chú nữa.

Lần này Tông Quật cùng Nghê Minh đích thân đưa Phượng Nghi đi gặp bọn Hồng Quân, Tông Quật cũng có cảm giác người này là hậu nhân của Tần gia, người mà luôn gây cho người khác cảm giác không bình thường

Ở tại Tuyền Tinh hệ, Ngư Dương tinh. Cổ Bàn đang ở trong một tiểu khách điểm. Ở chỗ này cao thủ so với hắn nhiều vô số, Cổ Bàn từng nghe Hồng Quân dặn dò rằng Cực phẩm tiên khí không nên để lộ liễu quá nên ngay cả đến cực phẩm linh khí Khai Thiên Phụ cũng chưa từng dùng qua. Chính vì vậy có một số tiên thiên khinh thường Cổ Bàn là người mới phi thăng, Cổ Bàn không sợ mấy Tiên thiên đó nhưng lại nhớ tới lời Hồng Quân nên nhẫn nhịn.

Một tòa tửu lâu ở Ngư Dương Tinh, Hồng Quân cùng Cổ Bàn đang ngồi uống rượu, vì Phượng Hi là linh thú của Hồng Quân nên hắn cảm nhận được Phượng Hi đang trên đường đến. Hai người cảnh giới đều là nhất cấp Tiên thiên, nên ngay cả tiểu nhị cũng không muốn phục vụ bọn họ. Ngồi chờ mãi mới có rượu và thịt mang lên, Hồng Quân bực tức thiếu chút nữa đập nát cả cái bàn.

- Tiểu quân, ngươi còn nóng tính hơn cả ta sao? À mà ngươi phi thăng lên địa phương nào vậy? Cổ Bàn giữ chặt lấy Hồng Quân sợ hắn bạo nộ, cười cười hỏi.

- Thật khốn kiếp mà, không biết sao mà xui xẻo thế không biết. ta phi thăng ngay lên Âm Tinh giới, thiếu chút nữa là không về đây được. Nhắc tới địa phương mà hắn phi thăng, Hồng Quân lại cảm giác buồn bực. Lên nơi nào cũng được, ai ngờ lại phi thăng ngay lên Âm Tinh giới, hắn chính là người đầu tiên phi thăng lên địa phương này.

- Âm tinh giới là địa phương nào? Cổ Bàn không biết địa phương này liền hỏi

Hồng Quân còn chưa kịp trả lời thì đã có một hắc y đại hán vỗ bàn cười to.

- Tiểu tử kia, trâu bò cũng không ngu ngốc như ngươi, phi thăng lên Âm tinh giới? ha ha chẳng biết ngươi nghe ai nói tới Âm Tinh giới mà dám đến đây bốc phét, định chọc giận đại gia ta sao??

Hắc y đại hán là bốn cấp Kim tiên, tại ngư dương tinh cũng có chút danh tiếng, nghe đến tên Âm tinh giới và lại nghe từ một kẻ mới phi thăng lên là Hồng Quân nên buông lời trêu chọc.

- Vị đại ca này, Âm tinh giới là nơi nào? Rất nhiều người không biết nên vây quanh hắc y đại hán hỏi.

Hắc y đại hán sau khi nói cho những người tò mò biết càng thêm hưng phấn, liền quay sang Hồng Quân cười nói. "Tiểu tử này nói dối mà không biết đỏ mặt, Âm tinh giới là một địa phương thần bí, nếu không có thân phận của người Âm tinh giới, tiểu tử này nhất định phải chết."

- Tiểu tử mới phi thăng kia, chọn địa phương nào để nói không chọn, lại chọn ngay Âm tinh giới, từ trước tới giờ ta chưa từng nghe có người phi thăng nào phi thăng lên Âm Tinh giới cả. Đại hán ngồi bên cạnh người kia cũng nói lớn.

- Chỉ một bậc thiên tiên, không khai thật nơi tu luyện lại chạy đến đây nói nhăng nói cuội, ở đây toàn là nhân gian giới phi thăng giả, người nào người nấy đều là một phương hào kiệt tại nhân gian giới, là nơi mà

người có thể ăn nói vớ vẩn thế sao? Một thiên tiên cửu cấp đi theo thấy náo nhiệt liền lên tiếng, khiến cho bọn Hồng Quân trở thành trò cười.

Hồng Quân vẻ mặt càng trở nên khó coi, nụ cười của Cổ Bàn cũng biến mất, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người trong quán đang cười lớn châm chọc họ.

- Tiểu tử kia, gọi ta ba tiếng Ông nội ta sẽ không truy cứu những lời hồ ngôn loạn ngữ của người hời này. Hắc y đại hán ha ha cười to, cả tửu lâu thấy thế cũng cười theo.

- Người không biết thế nào là sống chết. Hồng Quân tức giận hừ lạnh một tiếng. Như vậy có nghĩa là Hồng Quân coi đại hán như là người chết. Lần này hắc y đại hán không những vũ nhục hán mà còn vũ nhục cả người nhà của hán chính vì điều đó đã khiến trong lòng hán nổi lên sát ý.

- Tiểu tử người nói cái gì? Người chán sống thật rồi. tiếng cười vừa dứt, đại hán đã biến mất, xuất hiện ngay bên cạnh Hồng Quân. Tiên kiếm đã kề ngay cổ hán.

- Gọi ta ba tiếng ông nội, lão tử tha cho người một cái mạng chó.

Hồng Quân giận dữ, đại hán cùng kiếm của hán Hồng Quân không để vào mắt, thân thể giữ nguyên cứ thế tiến tới va chạm, kim đao được xuất nhằm thẳng ngực đại hán đâm tới.

Hắc y đại hán coi như không có gì, nhanh chóng thuấn di bay thẳng ra ngoài, kim đao lóe lên thì đại hán đã phát giác và nhanh chóng tránh khỏi.

- Aizz, đúng là thiên tiên có khác, phản ứng nhanh thật, tu vi của hán đã bị đảo thối, chỉ cần có được lục cấp thiên tiên thôi thì đại hán kia chắc chắn là không tránh khỏi cái chết.

- Người dám tấn công ta? Đại hán kinh hô, sống lưng toát mồ hôi lạnh, trực giác cho hán biết thanh đao kia không hề tầm thường chút nào. Điều mà làm hán tức giận hơn chính là một kẻ mới nhất cấp thiên tiên mà dám dùng đao đâm hán.

Hét to một tiếng, tiên kiếm trong tay đại hán nhằm thẳng Đan điền Hồng Quân bay tới. Đại hán tưởng rằng chỉ một kiếm này có thể đâm thủng đan điền, phá vỡ nguyên anh của Hồng Quân, bắt hán phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

- Tử

Hắc y đại hán dùng kiếm tiên đánh thẳng vào người Hồng Quân nhưng chỉ làm hán thối lui mấy bước, đẩy hết dư kinh ra cái bàn. Còn thanh tiên kiếm thì không tiến thêm được một tấc nào.

Kim đao hiện lên, thanh tiên kiếm nhanh chóng bị chia làm hai nửa, rơi ngay xuống đất

Mọi người ở tửu lâu ngay lập tức nhìn Hồng Quân với con mắt khác. Một thanh đao có thể dễ dàng chém đứt một kiện tiên khí tiên kiếm thì tuyệt đối là một tiên khí cao cấp, nói không chừng là một kiện cực phẩm tiên khí. Không những thế, bị tiên kiếm đâm vào người mà không có một vết tích gì thì có lẽ trên mình hán còn một kiện cao cấp tiên giáp

Một nhất cấp thiên tiên mà trên người toàn là bảo vật, ai nấy trong tửu lâu con mắt đều sáng rực lên, giống như Hồng Quân phi thăng để đem bảo vật cho chúng vậy, ai nấy đều muốn xông tới cướp đoạt tiên khí.

- Tiểu Bàn, trước mắt người hãy vào trong Hồng Quân Hành Phủ. Hồng Quân âm lãnh nói. Hán biết rằng đại hán bị bề mặt như thế thì không đời nào tha cho hán, còn những người khác đã có ý nhóm ngó tới hán. Nhất định họ cũng không dễ dàng để cho hán đi.

29. Chương 3 : Đoạt Bảo

“Tốt lắm, nhưng người cũng phải cẩn thận một chút” Hồng Quân nhìn Cổ Bàn dặn dò, hán biết hắc y đại hán đang nhằm họ làm mục đích công kích.

Thần khí đã xuất hiện, chắc chắn những người này sẽ không rời đi. Nơi này tu vi cao nhất ngoại trừ hắc y đại hán là bốn cấp kim tiên còn có một gã là sáu cấp kim tiên. Nhưng điều đó cũng không khiến cho Hồng Quân lo lắng, vì ngoài thần khí ra Hồng Quân còn rất nhiều cực phẩm nguyên linh thạch, có thể khởi động Kiếm tiên khôi lỗi bất cứ lúc nào.

“Chờ một chút, mọi người đừng vội vã. Tiểu tử, cái...chuôi đao của ngươi là dạng tiên khí gì?” Hắc y đại hán ngăn cản mọi người xúc động, nhìn chằm chằm kim đao trong tay Hồng Quân hỏi.

“ Không phải tiên khí, nhưng mà muốn giết mạng chó của ngươi đơn giản.

Hồng Quân vừa dứt lời, kim đao lại được xuất ra. Lần này đại hán không dám trực diện đón đỡ hàn quang của kim đao, vội vàng lui về phía sau vài bước tránh khỏi hàn quang. Sau khi kiếm khí đi qua, đại hán lập tức thuấn di tới trước mặt Hồng Quân, tiên kiếm trực tiếp đâm tới.

“Ngươi... thế nào mà ngươi không chết...? Đây là lời cuối cùng của hắc y đại hán, nói xong những lời này, đại hán không cam lòng gục ngay trên mặt đất.

Tiên kiếm của đại hán đâm trúng cổ Hồng Quân, trong khi hắn đang trong lòng mừng thầm thì một tiểu kiếm từ tay Hồng Quân xuất ra, xuyên qua đan điền của hắc y đại hán. Nguyên nhân là khi đại hán dùng tiên kiếm quyết đâm qua cổ Hồng Quân, trong lòng mừng thầm nên buông lỏng phòng bị, bị Hồng Quân dùng tiểu kiếm xuyên qua đan điền chết mà vẫn không tin mình bị giết.

Chỉ một giây thôi mà đại hán đã chết trong tay Hồng Quân, mọi người xung quanh không vì thế mà động nộ, ngược lại không khí lại rất yên tĩnh, không ai dám ra tay trước, ...chỉ sợ mình sẽ là xác chết thứ hai nằm trên đất.

“ Tiểu huynh đệ, tiểu kiếm trên tay ngươi là cực phẩm tiên khí? Và cả bả đao kia cũng là cực phẩm tiên khí phải không?? Không cần mở miệng nói, người kia trực tiếp đứng dậy chính là sáu cấp kim tiên. Mỉm cười nhìn Hồng Quân trước mặt nói: “ Như vậy đi, hai kiện vũ khí của ngươi ta mua”

“ Mục đích chẳng tốt đẹp gì, ta không có ý định bán hai món đồ này” Hồng Quân hướng phía Cổ Bàn bước đến

“ Khốn kiếp, tiểu tử ngươi còn không biết ta là ai, mua đồ cho ngươi là nể mặt ngươi lắm rồi, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt??

Sáu cấp kim tiên mà bị một tên tiểu tử không nể mặt một chút nào, trực tiếp xoay người nói lớn, nộ khí lan tràn.

Sáu cấp kim tiên này tên là Triệu Cường, là con trai của chủ môn Dương Ngự tinh đệ nhất phái – Phi Thiên môn. Phi Thiên chủ môn là bốn cấp tiên đế, là một tiên đế trọng yếu của Ngũ Hành.

“ Ta mặc kệ các ngươi là ai, chỉ có một câu nói dành cho các ngươi, muốn sống thì đừng chọc vào ta, còn muốn chọc vào ta thì bất kể là kẻ nào cũng không thể cứu ngươi được.” Hồng Quân sau khi nói xong liền rời Cổ Bàn rời khỏi tử lâu, tất cả mọi người đều nhìn Triệu Cường, nếu Triệu Cường đã nói như vậy thì mọi người đều rõ ràng rằng dù rất ham muốn Thần Khí thì cũng không dám tranh đoạt cùng hắn.

“ Lưu Hai, ngươi hãy đi thăm dò nơi cư trú của bọn họ, bằng mọi cách không thể để họ rời khỏi Ngự Dương tinh, buổi tối tìm cho ta người đến làm thịt hắn, lấy về cho ta hai kiện cực phẩm tiên khí kia”. Đến bây giờ, Triệu Cường hoàn toàn tin tưởng kia là hai kiện cực phẩm tiên khí.

“Rõ, thiếu môn chủ”. Hai cấp kim tiên nhanh chóng nhận lệnh, lao nhanh ra ngoài, chỉ một loáng đã mất dạng.

Có hai người đều là nhất cấp thiên tiên, trong đó có một người sở hữu hai kiện cực phẩm tiên khí, tin tức này nhanh chóng lan truyền ra khắp Ngự Dương tinh. Triệu Cường ảo não thất vọng vì đã không bắt tất cả những người có mặt ở tử lâu hôm đó, mà buổi tối phải động thủ với bọn chúng, điều đó khiến chúng không thể không đề phòng hắn.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn trở về khách sạn, không biết tình hình bên ngoài vì thông tin của mình mà trở nên náo loạn. Trở về khách sạn, nghe Cổ Bàn hỏi, hắn liền một mạch kể cho Cổ Bàn nghe về những sự việc

trên Âm Tinh giới. Hồng Quân đang giảng giải cho Cổ Bàn nghe về tình hình Kim Hình Quân thì Triệu Cường dẫn hơn mười, xuất hiện nơi khách sạn.

“Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, có chịu bán hai kiện cực phẩm tiên khí cho ta hay không?” Hơn mười người bên ngoài đã bao vây kín khách sạn, ngay cả một con ruồi cũng không thể lọt qua.

Hồng Quân thở dài trong lòng, đi ra phòng ngoài, đứng ở không trung đối mặt với Triệu Cường nói: “Xem ra ngươi không hề để ý tới những lời cảnh cáo của ta?”

“Ngươi đừng nghĩ rằng sử dụng cực phẩm tiên khí giết chết bốn cấp thiên tiên là ta sợ ngươi, một lát nữa ngươi sẽ biết. Ngươi thật là ngu ngốc, tự nhiên mua lấy những rắc rối vào người.”

“Lưu Hai, ngươi lên trước, cẩn thận cực phẩm tiên khí trong tay hắn”. Triệu Cường ra lệnh, chỉ cần người chết thì chắc hẳn binh khí kia sẽ nằm trong tay hắn.

Triệu Cường mang theo mười mấy người, đều là một hai cấp kim tiên. Đối phó với một nhất cấp thiên tiên, căn bản là không cần phải đi nhiều người như vậy. Lưu Hai hưng phấn vọt nhanh lên trước, đứng trước mặt thiếu chủ nhân mà lập công thì ắt hẳn trong tương lai sẽ có nhiều thuận lợi.

“Tiểu Quân, người này để cho ta. Ngươi nhìn hắn chậm chậm như thế định đối phó với hắn sao?”

Hồng Quân đang định tiến lên liền bị Cổ Bàn giữ chặt, đây là lần đầu tiên Cổ Bàn đề nghị đích thân xuất thủ.

“Tốt lắm, Tiểu Bàn ngươi phải cẩn thận, vật mà ta đưa cho ngươi hãy sử dụng trong trận này. Nếu cảm thấy không ổn thì lập tức tiến nhập Hồng Quân hành phủ.” Hồng Quân mỉm cười, gật đầu với Cổ Bàn. Đây là lần đầu tiên Hồng Quân để cho Cổ Bàn xuất trận đầu tiên.

“Hai tên tiểu tử các ngươi, kẻ nào lên trước chết trước”. Lưu Hai khinh thường nói.

Lưu Hai hoàn toàn không nhúc nhích trước hành động của Cổ Bàn. Cổ Bàn sau khi tiến nhập tầng năm của Tử Hồng Tuyệt, lại còn sơ nhập Hồng Mông không gian, lúc này lực công kích của Cổ Bàn là không thấp, so với Hồng Quân không có thần khí hỗ trợ thì có thể nói là hoàn toàn mạnh hơn.

Không gian chung quanh bị bọn Triệu Cường bao vây làm Cổ Bàn không thể Thuận Di, nhưng tốc độ của Cổ Bàn rất nhanh, chỉ nháy mắt đã tới bên cạnh Lưu Hai, toàn lực công kích. Cổ Bàn không sử dụng Khai Thiên Phu, trực tiếp sử dụng cực phẩm tiên khí mà Hồng Quân đưa cho.

Một đạo quang mang lóe lên, xoẹt qua bên người Lưu Hai, tất cả mọi người đều bị tốc độ của Cổ Bàn làm cho chấn kinh, chỉ có Triệu Cường là thấy được động tác của Cổ Bàn. Hắn thấy tiên kiếm bỗng xuất hiện trong tay Cổ Bàn, chém chéo từ trên xuống. Tiên kiếm trên tay của Cổ Bàn thể chém không giống như là chém bằng kiếm, mà giống như dùng búa đập xuống.

Lưu Hai phản ứng cũng không chậm, nhưng tốc độ của Cổ Bàn làm hắn bất ngờ, không có nghĩ đến. Hạ phẩm tiên kiếm cương ngạnh hướng ngược lên đã bị kiếm của Cổ Bàn tiện làm đôi, một nửa phía trên văng luôn ra ngoài.

Cuối cùng trước mắt, bằng bản năng, Lưu Hai di động một chút mới không bị Cổ Bàn phá nát nguyên anh, chỉ với một kích đã khiến Lưu Hai bị trọng thương, ngay lập tức người của Triệu Cường phải đưa hắn về.

“Tốt lắm, không nghĩ các ngươi còn cực phẩm tiên khí, thực ra các ngươi là ai”? Từ đâu đến?

Triệu Cường lúc này không tin được hai người này là người phi thăng, cực phẩm tiên khí từng kiện, từng kiện một xuất hiện. Một bậc thiên tiên mà tốc độ so với Kim tiên còn nhanh hơn, điều này nói ra ai mà tin nổi? Điều này chỉ có một lý do để giải thích đó chính là chúng dùng thuật ngụy trang để che dấu thân phận.

“Ta tên là Cổ Bàn, người kia tên là Hồng Quân, đều là người nhân gian mới phi thăng được ba năm” Cổ Bàn rất thành thật kể rất chi tiết, nhưng chính điều đó lại làm Triệu Cường tức muốn ói máu.

“Các ngươi đừng nghĩ dùng thuật ngụy trang là cao minh, đừng tưởng ta không dám giết các ngươi, các ngươi cùng lắm là ba bốn cấp kim tiên. Các ngươi phải biết rằng Ngự Dương tinh chính là địa bàn của ta.”

Triệu Cường suy nghĩ nửa ngày trời cũng không nghĩ ra được lai lịch của hai người này, hắn chỉ có thể nghĩ bọn họ chính là người phi thăng. Nghĩ đến phần này, hai mắt hắn sáng rực lên. Bất luận hai kẻ này ở nhân gian giới có mạnh thế nào chăng nữa, lên tiên giới đều giống nhau, đặc biệt là không có thể lực nào đứng sau lưng bảo vệ sẽ nhanh chóng trở thành đối tượng cho những kẻ khác săn giết.

Triệu Cường nhìn Cổ Bàn nói: “Cổ Bàn, người tốc độ rất nhanh ta rất bội phục, quả thực người khiến ta rất bội phục, ta sẽ cho bọn họ cùng lên” Quay về phía bọn tùy tùng nói.

“Động thủ, gã họ Hồng để cho ta tự mình giải quyết” Triệu Cường mạnh mẽ hét lên, tiên thức của hắn đã phát hiện ra mấy người đều là Kim tiên cảnh giới đang cấp tốc hướng này bay tới. Hắn cần nhanh chóng giải quyết bọn Hồng Quân tránh để đêm dài lắm mộng.

Mười mấy người đều hai-ba cấp kim tiên vây chặt Cổ Bàn, Cổ Bàn được tốc độ ưu việt hỗ trợ nên có thể cùng mười mấy người du đấu. Tạm thời cũng không nguy hiểm tới tính mạng. Hồng Quân đã cùng Triệu Cường vài lần công kích, trên tay triệu cường chính là một kiện thượng phẩm tiên khí. Với lực công kích đó đã khiến Hồng Quân bị phản chấn mà phải thối lui, ngoài ra không gây được một chút thương tổn nào trên cơ thể Hồng Quân.

Kim đao, tiểu kiếm lần lượt được xuất ra. Uy lực của hai món binh khí này Triệu Cường từng thấy qua nên thượng phẩm tiên khí trên tay hắn cũng không dám trực tiếp ngành đấu với binh khí của Hồng Quân, chính vì thế hắn chỉ còn biết dùng thân pháp tránh né. Cục diện trông có vẻ như Hồng Quân và Cổ Bàn bất lợi, nhưng cũng thành một loại giằng co dai dẳng.

Cổ Bàn dù sao kinh nghiệm đánh nhau cũng chưa đủ, mười mấy người hơi biến hóa phương thức công kích cũng khiến Cổ Bàn cảm thấy áp lực gia tăng. Mười mấy người không một mạch công kích, phân thành từng tuyến tấn công, cứ ba người công kích chấm dứt, lại có ba người khác thay vào. Không bao lâu trên người Cổ Bàn đã xuất hiện nhiều vết thương, nhưng cũng may đó chỉ là những vết thương nhẹ, nhưng đối lại Cổ Bàn cũng làm bị thương ba người, hủy đi hai kiện tiên khí của bọn họ.

Triệu Cường càng lúc càng kinh ngạc, vô số lần công kích vào thân thể Hồng Quân nhưng không thể làm cho hắn có một chút thương tổn. Ngược lại mấy lần xem chút bị Hồng Quân đả thương. Mà lúc này xung quanh trận chiến đã có hơn mười tiên nhân đang xem cuộc chiến, hiển nhiên là họ đã nhận ra Triệu Cường.

Thời gian càng kéo dài càng bất lợi, Triệu Cường ngay lập tức đưa tin về môn phái, thỉnh cầu mấy người đưa cao thủ tới đây viện trợ. Phó môn chủ Vương Tư Minh nhận được tin tức liền phái ra hai người chín cấp kim tiên đi trợ giúp.

Biết được có hai người cửu cấp kim tiên đến trợ giúp, Triệu Cường trong lòng cực kỳ mừng rỡ. Chỉ cần hai cửu cấp kim tiên này tới, dù tiên giáp của Hồng Quân có cường đại đến mức nào cũng không thể chịu nổi ba người đẳng cấp kim tiên liên thủ. Bên cạnh còn có những kẻ muốn **c nước béo cò, chỉ cần có hai người này thì bọn chúng sẽ không còn một chút cơ hội.

Ngay lúc đó Hồng Quân bị một chưởng của Triệu Cường, thối lui về phía sau lưng Cổ Bàn, ngay đó là một tử y kim tiên, đao trước kiếm sau, tử y kim tiên sau khi tránh được kim đao nhưng ngay lập tức bị tiểu kiếm xuyên thấu, không cam lòng rơi trên mặt đất.

“Tiểu Bàn, không nên cùng bọn họ liều mạng đánh bừa, giả vờ không địch lại sau đấy tung ra sát chiêu.” Hồng Quân âm thầm truyền âm cho Cổ Bàn, vì cách đánh của Cổ Bàn quá mức chính thống còn những người này thì chỉ muốn giết hắn cho bằng được.

“Đệ đệ...” Tử y kim tiên vừa chết, vậy công Cổ Bàn là một hoàng y kim tiên liền phi thân xuống, ôm được thi thể tử y kim tiên rưng rưng kêu lên.

“Ta muốn giết người” Hoàng y kim tiên sau khi thu hồi thể xác của tử y kim tiên liền bỏ qua không thèm công kích Cổ Bàn, hướng Hồng Quân bay tới, quyết tâm giết hắn để trả thù cho đệ đệ của mình

30. Chương 4: Kiếm Tiên Khôi Lỗi.

“Thiếu môn chủ, hắn đã giết đệ đệ của tôi, người nhất định phải giết hắn trả thù cho đệ đệ” Hoàng y kim tiên trông mắt rưng rưng, nhìn Hồng Quân với ánh mắt căm thù, đối mặt với Triệu Cường bị thống nói.

“ Người yên tâm, ta tuyệt đối không buông tha hắn” Triệu Cường nhẹ nhàng vỗ vai Mã Long. Mã Long cùng Mã Hổ chính là tùy tùng của Triệu Cường ở Phi Thiên Môn. Hai người này là hai tùy tùng được Triệu Cường sủng ái, bây giờ mất một người, không những Mã Long giận giữ mà ngay cả Triệu Cường cũng điên cuồng.

Triệu Cường vẫn đang chờ đợi, chờ đợi hai người cứu cấp kim tiên do môn phái cử đến, chỉ cần không quá nửa khắc nữa, hai người kia sẽ đến, đến lúc đó thì chính là lúc chết của Hồng Quân và Cổ Bàn.

Triệu Cường muốn câu giờ, chờ viện binh nhưng Hồng Quân thì không dừng tay, kim đao và tiểu kiếm thỉnh thoảng xuất ra giải vây cho Cổ Bàn. Cả đám kim tiên không dám dùng đao kiếm ngành tiếp vũ khí của hắn, mà chỉ tìm đường tránh né. Một kim tiên muốn dùng tiên linh lực trực tiếp vây khốn tiểu kiếm, nhưng hắn không tưởng được tiểu kiếm trực tiếp xuyên qua khí thuẫn được tạo bởi tiên linh lực. Kim tiên đó nếu không kịp tránh có lẽ là cái xác thứ hai sau tử y kim tiên Mã Hổ.

Hồng Quân ra tay, ngay lập tức Cổ Bàn được giải vây khỏi đám kim tiên, thế trận tấn công của họ nhất thời bị phá. Cổ Bàn ngay lập tức nắm lấy cơ hội, nhị cấp kim tiên đang cuồng quýt hóa giải kim đao của Hồng Quân thì ngay lập tức bị kiếm của Cổ Bàn xuyên qua người. Lại một kim tiên - tùy tùng của Triệu Cường mất mạng.

Nhưng đổi lại, trước khi chết kim tiên này phát động tự hủy nguyên anh khiến Cổ Bàn cũng bị thương, tình hình càng thêm nguy hiểm.

Triệu Cường lại phần nộ kêu lên, tiến lên phía trước nhân đà này tiến lên giết chết Hồng Quân, không cho hắn có cơ hội giết chết tùy tùng đang vây công.

Một lát sau

“ Thiếu môn chủ” trên không xuất hiện hai bóng người. Hắc y nhân chính là cứu cấp kim tiên mà Phi Thiên môn cử tới, đang ôm quyền hướng phía Triệu Cường chào hỏi.

“ Liễu sư huynh, Phương sư huynh rốt cuộc các người cũng tới” Triệu Cường cao hứng hô lên.

“ Thiếu môn chủ, hai người kia không đơn giản, tuyệt đối không phải nhất cấp thiên tiên” Liễu Thành Vân quan sát cẩn thận mọi người đang du đấu với Cổ Bàn, bên cạnh lại có Hồng Quân thỉnh thoảng xuất thần khí làm nhiễu loạn những người vây công, cau mày nói.

“ Thiếu môn chủ, kim đao cùng tiểu kiếm kia không đơn giản chỉ là cực phẩm tiên khí thôi đâu”. Phương Thành Phi truyền âm cho Triệu Cường cho biết thông tin đó. Phương Thành Phi ở Phi Thiên môn chuyên phụ trách luyện khí, cực phẩm tiên khí hắn đã gặp qua không ít lần. Không có kiện cực phẩm tiên khí nào giống như hai kiện này, kim đao cùng tiểu kiếm phát xạ hàn quang thật xa, khiến cho người ta cảm giác lạnh lẽo.

“ Phương sư huynh, huynh nói vậy là ý gì? Không lẽ so với cực phẩm tiên khí còn có phần cao hơn?” Triệu Cường hai mắt xạ tinh quang, tim nhảy dựng lên. Ý tứ của Phương Thành Phi Triệu Cường đã hiểu được. So với cực phẩm tiên khí còn tốt hơn, đích xác nó là một kiện thần khí.

“ Thiếu môn chủ, chỉ cần bắt hai người này chúng ta tự nhiên hiểu được sự việc là như thế nào, nếu ngài thành công bắt được bọn chúng, thì ngài đã lập được công lớn rồi” Phương Thành Phi gật đầu đáp.

Từ khi Mê Thần điện bị Tần Vũ thu mất, thần khí tại Tiên Ma Yêu giới càng ngày càng ít. Đại bộ phận những thần khí này đều trong tay các Tiên đế phi thăng thần giới, bây giờ chỉ còn mấy người. Những thế lực lớn thì chỉ có vài món, Phi Thiên môn thì không có một món nào.

“ Liễu sư huynh, Phương sư huynh, tiểu tử kia phòng thủ rất vững chắc, hai người liên thủ chắc chắn có thể làm cho tiểu tử kia bị thương. Nếu ta lập được công lớn, trước mặt cha sẽ giúp hai người lãnh công.

Hai hắc y nhân xuất hiện rất nhanh khiến cho Hồng Quân chú ý, nhìn vào thái độ của Triệu Cường, hai người này tu vi so với Triệu Cường chắc chắn cao hơn. Cổ Bàn trên người đã bị thương, kiên trì cũng không còn được bao nhiêu thời gian. Hồng Quân nhanh chóng truyền âm cho Cổ Bàn, tiến nhập Hồng Quân hành phủ, đồng thời hoá triệu Kiếm Tiên Khôi Lỗi.

Hai người đột nhiên biến mất, bỗng dưng lại xuất hiện ngay một hắc bào nhân ở đây khiến Triệu Cường, Liễu Thành Vân, Phương Thành Phi cực kỳ kinh hãi.. Đặc biệt người xa lạ này, Phương, Liễu hai người không có cách nào tra ra hắn có chút hơi thở.

“ Tại hạ Phi Thiên Môn quân sự Liễu Thành Vân, xin hỏi các hạ là ai? Tại sao lại cứu địch nhân của Phi Thiên Môn chúng ta?? Liễu Thành Vân báo danh tiếng môn phái trước, hi vọng với sự nổi tiếng của môn phái mình đối với người này có chút hữu dụng. Nhưng họ lại không thể nào nhìn thấu thực lực của Hắc bào nhân. Một ý niệm không ổn bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Liễu Thành Vân.

“ Liễu sư huynh, người này không phải là huyền tiên chứ?” Phương Thành Phi cùng Liễu Thành Vân đều lo lắng giống nhau.

“ Cũng không rõ lắm, huyền tiên chúng ta Phi Thiên Môn cũng không sợ, ở đây là Ngự Dương tinh” Liễu Thành Vân truyền âm cho Phương Thành Phi nói. Không hiểu rõ thân phận của người này trước, cả hai người cũng không dám vọng động.

Triệu Cường cũng không rõ sự tình gì xảy ra, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai vị sư huynh hắn cũng biết chuyện này khó giải quyết. Hắn chỉ nghĩ rằng đối phương chỉ hai người, cùng lắm là ba bốn cấp kim tiên nguy trang thành nhất cấp thiên tiên nên không tưởng rằng lại có sự xuất hiện của người lạ mặt.

“ Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hai người kia là bằng hữu của ta. Các ngươi muốn giết bọn họ, theo các ngươi thì bây giờ ta nên làm gì?”

Hắc bào nhân, hay chính là Hồng Quân đang khống chế Kiếm Tiên Khôi lỗi. Còn bản thể của Hồng Quân đang trong Hồng Quân hành phủ xem xét vết thương của Cổ Bàn. Hắn đưa Kiếm Tiên Khôi Lỗi ra ngoài, vì những người đã đả thương Cổ Bàn làm hắn nổi lên sát ý, không muốn tha cho họ.

“ Các hạ muốn trở thành địch nhân của Phi Thiên Môn chúng ta?” Liễu Thành Vân cuồng nộ quát lớn, hắn cùng Phương Thành Phi bảo hộ Triệu Cường ở phía sau. Những người khác có thể chết nhưng Triệu Cường là không thể, nếu hắn có mệnh hệ nào thì hai người cũng không còn đường mà quay về Phi Thiên Môn nữa.

“ Lại đây, xem thế nào”. Kiếm tiên khôi lỗi trên tay loáng lên, tiểu kiếm xuất hiện ngay trên tay, nhanh chóng biến thành lớn, trở thành bộ dáng của tiên kiếm, một đạo kiếm khí bổ xuống.

Liễu Thành Vân, Phương Thành Phi cùng Triệu Cường hét lớn một tiếng, tiên giáp hộ thân đồng thời phát ra tiên lực, ngăn cản đạo kiếm khí của Kiếm tiên khôi lỗi.

“ Kiếm tiên, các hạ chính là huyền tiên chi cảnh kiếm tiên? Các hạ thân phận tiên đế mà đối với chúng ta ra tay, không sợ hạ thấp thân phận sao?” Ba người bị kiếm khí cường đại chấn lui. Sau khi ổn định thân thể, Liễu Thành Vân hướng Kiếm tiên khôi lỗi hô to: “ Huyền tiên”. Hồng Quân bên trong mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “ Ta còn chưa tới Huyền tiên chi cảnh, bất quá cũng chỉ kém một chút thôi”.

Hồng Quân nói như thế cũng chỉ để cho họ an tâm một chút, đối thủ là Tiên đế vậy phi thiên môn cũng có khả năng ứng phó. Nhưng thực sự họ không biết thực lực Kiếm tiên khôi lỗi đích thực khủng khiếp.

Một kiếm vừa rồi Hồng Quân chỉ là thử nghiệm một chút, còn chưa chính thức bắt đầu .

Hồng Quân đột nhiên động thủ, trong nháy mắt bay đến một tam cấp kim tiên bên cạnh, thân kiếm trong tay trực tiếp xuyên qua người kim tiên. Sau đó hắn nhẹ nhàng nói: “ Vừa nãy vết thương của Cổ Bàn là do người lưu lại?”

“ Người.....”

Tam cấp kim tiên bị thân kiếm trực tiếp xuyên qua đan điền, nói được một chữ rồi gục xuống.

“ Các hạ nhất định muốn trở thành địch nhân của Phi Thiên Môn”. Liễu Thành Vân cùng Phương Thành Phi đều không thấy rõ chiêu thức của Kiếm tiên khôi lỗi, không kịp phản ứng thì đã biết bên mình mất đi

một người.

“ Chính xác là như thế”. Hồng Quân nở nụ cười kỳ quái, hắn điều khiển kiếm tiên khôi lỗi giết người, tam cấp kim tiên nọ trở thành chân linh, du nhập Phong Thần bảng.

“ Các người nói cũng đã quá muộn rồi, vừa rồi các ngươi muốn ép hai bằng hữu ta vào chỗ chết” Hồng Quân lại mỉm cười, thần kiếm lại nâng lên.

“ Kiếm dâng bát phương”

Hồng Quân nhẹ nhàng quát, trực tiếp xuất ra thức thứ tám của Phá Thiên kiếm quyết. Vừa rồi thông qua tiên thức của Kiếm tiên khôi lỗi phát hiện ra một cao thủ đứng bên cạnh, người này không sao nhìn ra tu vi, khẳng định đó là một tiên đế.

Trong nháy mắt, tám đạo kiếm khí lấy Kiếm tiên khôi lỗi làm trung tâm, trực tiếp hướng mấy người của Phi Thiên Môn bay tới. Trong tám đạo kiếm khí có ba đạo cực mạnh bay về phía bọn Triệu Cường, còn lại năm đạo thì bay tới tấn công chín người còn lại.

“ Để ta cản ngươi”. Người đứng bên cạnh xem trận chiến là Phó môn chủ của Phi Thiên Môn, chính là nhị cấp tiên đế Vương Tư Minh. Thấy đạo kiếm khí uy lực cực mạnh thì ngay lập tức thuấn di tới bên cạnh Triệu Cường, vô luận thế nào cũng không để Triệu Cường trước mặt mình bị tử thương. Vương Tư Minh trực tiếp đỡ lấy đạo kiếm khí này, Hắn vốn tưởng rằng Liễu Thành Vân cùng Phương Thành Phi có thể đỡ được kiếm khí này, nhưng cuối cùng hắn cũng không thể tưởng được kiếm khí lại cường đại đến như vậy. Kiếm khí khiến Vương Tư Minh thối lui hơn mười thước, trong ***g ngực nhộn nhạo, trên khóe miệng hiện ra tơ máu, chứng tỏ hắn đã bị thương.

Chín người còn lại, cùng lắm là tứ cấp kim tiên sau khi **ng kiếm khí thì năm người tử thương tại chỗ, còn bốn người bị thương nặng không còn đủ sức bay lên.

Liễu Thành Vân khi thấy kiếm khí phát ra đã thấy bất hảo, tất cả tiên lực toàn thân đều ngưng tụ vào trên chiến giáp. Năm đó Tần Vũ dùng trung phẩm thần khí Phá Thiên phát ra một chiêu đã khiến một bát cấp kim tiên tử vong tại chỗ. Liễu Thành Vân tuy là cửu cấp kim tiên nhưng lại bị Hồng Quân dùng thượng phẩm thần khí phát chiêu nên hắn cũng không thể ngăn cản được.

Tiên giáp bị đánh nát, nguyên anh trực tiếp bị đánh tan, Liễu Thành Vân ngay lập tức hóa thành chân linh trong Phong Thần bảng.

Phương Thành Phi so với vận khí của Liễu Thành Vân thì tốt hơn một chút. Kiếm khí tới khi hắn cùng Triệu Cường vội vã lui về phía sau, chính vì thế đạo kiếm khí còn lại đa phần được Vương Tư Minh đỡ hết, Nhưng Phương Thành phi vẫn bị thương nặng, không ngừng thổ huyết, tiên giáp vỡ nát.

Vương Tư Minh toàn thất toát mồ hôi lạnh, nếu vừa rồi hắn không kịp ra tay thì Triệu Cường đã thành oan hồn. Tại hiện trường chỉ còn lại mình Triệu Cường là không bị thương, chỉ biết ngây ngốc nhìn trường đấu.

“ Các hạ thủ đoạn khá lắm”. Vương Tư Minh cảm tức nhìn Kiếm tiên khôi lỗi, trong lòng hỏa khí bùng lên. Trước mắt mình mà ngay cả người quản gia của Phi Thiên môn trực tiếp bị giết chết, dù thế nào thì đó cũng là một sự đả kích lớn không chịu nổi của hắn.

Vương Tư Minh nhanh chóng an bài cho Triệu Cường đi trước, trước mắt là một kiếm tiên mà lực công kích tuyệt đối không dưới tiên đế.

Vừa rồi sử dụng một kích, chín khối nguyên linh thạch đã hao đi sáu phần, Hồng Quân nhanh chóng thay vào chín khối mới. Vì để đối phó với một tiên đế, bốn phần còn lại của nguyên linh thạch là không đủ.

“ Các người Phi Thiên Môn muốn giết bằng hữu ta, cướp đi vũ khí của họ, nếu không bị giết thì làm sao giác ngộ?” Hồng Quân lạnh lùng cười, nếu hỏi này Vương Tư Minh không xuất hiện thì bọn Triệu Cường và Phương Thành Phi không thể nào chịu được một kiếm vừa rồi

“ Các hạ, mời lên hừ không, để cho Tư Minh ta lãnh giáo kiếm tiên của các hạ”

Vương Tư Minh nhìn Kiếm tiên Khôi lỗi chăm chăm, vừa rồi một kiếm kinh thiên đã khiến khách sạn đã bị hủy diệt hoàn toàn, một số tiên nhân đứng xem trận đấu cũng bị dư kinh chấn cho trọng thương phải thối

lui ra tận ngoài xa để xem chiến

31. Chương 5: Chém Giết Tiên Đế

“ Hư không?”

Hồng Quân khoe miệng cười một nụ cười kỳ quái, Vương Tư Minh căn bản không biết Kiếm tiên khôi lỗi phòng ngự kinh khủng, tưởng rằng ra hư không có thể tùy ý hành động.

“ Như ngươi mong muốn” . Kiếm tiên khôi lỗi bay lên trước, chờ tiên đế Vương Tư Minh. Rất nhiều kim tiên cao thủ cũng bay vào hư không để xem trận chiến này. Nhân mã chỉ mới thiên tiên cảnh giới thì đứng lại ở phía xa, không dám tới gần. Nhưng đây là trận chiến của tiên đế khó gặp nên họ cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Vương Tư Minh có một cực phẩm chiến giáp cùng với cực phẩm tiên kiếm, tuy nhiên đối thủ của hắn chỉ là chín vấp kim tiên, lực công kích hắn cũng đã thấy qua, nếu so với tiên đế thì cũng chưa thể so sánh được.

“ Các hạ tên họ là gì? Vương Tư Minh ta không giết kẻ vô danh” trong hư không lạnh nhạt hỏi.

“ Ta tên gọi là gì ngươi không xứng đáng để biết, bớt nói nhảm, xem kiếm.”

Hồng Quân ra tay trước, Phá Thiên quyết được sử ra ngay, đó là thức thứ năm và thức thứ sáu. Trong nháy mắt, Vương Tư Minh bị kiếm khí bao vây.

“ Ca sát”

Vương Tư Minh mở thật to mắt, kiếm khí bao vây hắn vào giữa, tựa như một vòng quang mang vây kín hắn vào giữa. Dao khí từ kim đao trực tiếp xuyên qua tiên khí hộ thể, trực tiếp đánh vào tiên giáp, khiến tiên giáp đột ngột vỡ vụn.

“Thần khí??” Vương Tư Minh vội vàng hút một chút lương khí, chỉ một đao mà trực tiếp đánh vỡ cực phẩm tiên giáp, không phải thần khí thì là gì?

“ Các hạ đến cùng ai? Vì sao cũng có thần khí? Vương Tư Minh đã thấy kiếm khí của Hồng Quân, không thấy kiếm khí bất phàm. Nhưng Vương Tư Minh không giống như bọn Triệu Cường, hắn biết mấy người này người nào cũng có thần khí, chắc chắn phải có một thể lực cường đại nào đó chống lưng. Nếu là người thường thì không thể có thần khí nhiều đến như vậy

“ Sở hữu thần khí kì quái lắm sao? Ta đã nói, ngươi không xứng để biết tên ta” Hồng Quân lạnh lùng nói, chín cấp kim tiên vẫn không có cách ngăn cản Tiên đế thuận di, nếu Vương Tư Minh thật sự muốn thuận di thì Hồng Quân không có cách nào ngăn cản.

Những tu chân kim tiên bên ngoài ngây ngốc xem cuộc chiến, nói về Thần khí thì họ cũng chỉ nghe nói qua, bọn họ đây là lần đầu tiên họ thấy Thần khí. Phó môn chủ Phi thiên môn trên người cũng có cực phẩm tiên giáp hộ thân mà chỉ cần một chút sơ xảy thôi đã bị đánh tan, họ thấy quả thực Thần khí bá đạo giống như lời đồn.

“ Cho dù ngươi có thần khí cũng vậy, ngươi cũng nên biết rằng Phi thiên môn chúng ta là thuộc hạ của Ngũ Hoàng” Vương Tư Minh không sợ Hồng Quân sở hữu thần khí, mà đã thấy sự khủng khiếp của kiếm tiên nên đành phải đem danh của Ngũ Hoàng Ngũ Hành ra đe dọa.

“ Mặc kệ ngươi là ai, muốn giết bằng hữu ta, giết không tha”, trong mắt Hồng Quân hiện lên tia lãnh quang, trên thần giới đã gặp rất nhiều người, với một Ngũ Hoàng nho nhỏ làm sao dọa được Hồng Quân?

Hồng Quân – Kiếm tiên khôi lỗi trực tiếp phi thân lên trước, kiếm mang loang loáng, khí thế phô thiên cái địa vây lấy Vương Tư Minh, Vương Tư Minh không dám khinh thường, nhanh chóng xuất “Vực” – là khả năng đặc hữu của Tiên đế khiến thân mình Hồng Quân chậm xuống và nhanh chóng tránh được kiếm mang.

“ Vừa rồi lại là thần khí?” Vương Tư Minh trong lòng cảm thấy bất an, tại Tiên Ma Yêu giới nhanh chóng xuất ra hai kiện thần khí, khẳng định khẳng định không phải tầm thường, Vương Tư Minh từ trước chưa từng nghe qua, đây là lần đầu tiên hắn trải nghiệm.

“ Người sử dụng “Vực” đúng không?, tiếc là đối với ta tác dụng không nhiều” Hồng Quân cười lạnh nói.

Tiên đế sử dụng “ Vực” khiến cho hành động của Hồng Quân chậm hơn, Vương Tư Minh sử dụng Vực để làm cho tốc độ của Hồng Quân chậm hơn với mục đích tránh né không cho Hồng Quân cận chiến. Không cận chiến thì khả năng ảnh hưởng tới sinh mạng của hắn ít hơn, rõ ràng hắn phải chọn điều kiện này.

Chỉ hai cấp Tiên đế mà không có Thần khí thì không có khả năng ảnh hưởng đến Kiếm tiên khôi lỗi, Hồng Quân không lo về phòng thủ, lại tiếp tục sử dụng kiếm khí, kiếm khí không ngừng xé rách không gian, kiếm khí như mưa vậy kín lấy Vương Tư Minh.

Tiên giáp bị hủy, Vương Tư Minh tiếp tục mặc lên người bộ thượng phẩm tiên giáp khác, kiếm tiên không ngừng phá toái không gian ngăn cản kiếm khí của Hồng Quân. Nhưng kiếm khí quá mạnh, vượt qua sự tưởng tượng của hắn, cuối cùng thì kiếm tiên cũng không chịu được sự cộng kích của kiếm khí, kiếm tiên rung động như sắp không chịu nổi khiến Vương Tư Minh hao tổn công lực rất nhiều.

Vốn lúc trước Vương Tư Minh đã bị thương, tiên giáp bị hủy, tiên kiếm có khả năng không chịu được bao lâu nữa. Đây là tình huống nguy hiểm đầu tiên mà Vương Tư Minh gặp phải từ khi trở thành Tiên đế. Chính vì thế, hắn chỉ còn biết dùng thuật di để tránh những đòn tấn công của Hồng Quân, ngay sau khi tránh đòn, hắn thuật di đến ngay bên cạnh Hồng Quân, Vực được huy động, khiến động tác của Hồng Quân bị chậm lại, tiên kiếm chỉ trực công kích vào đan điền của Hồng Quân. Hắn bất chấp thủ đoạn, không kể mặt mũi chỉ muốn giết bằng được Hồng Quân để cướp Thần khí, hắn chỉ nghĩ cho dù thể lực sau lưng của Hồng Quân mạnh cỡ nào thì Ngũ Hoàng nhất định cũng ra mặt giúp đỡ Phi Thiên Môn.

Tiên kiếm hung hăng đâm trúng đan điền Hồng Quân, Vương Tư Minh nghĩ chắc chắn lần này sẽ giết được đối thủ nhưng ngay lập tức nét mặt hắn sầm xuống. Bị lực phản chấn lui về sau mấy thước, còn thân hình kiếm tiên khôi lỗi thì bị chấn bay thẳng xuống dưới.

Vương Tư Minh trong lòng chấn động “ Thần khí, phòng thủ đó chính là thần khí”. Để ngăn cản được đòn công kích đó thì ngoài thần khí chiến y ra không còn gì khác. Ba kiện thần khí xuất hiện trên người tên tiểu tử, thử hỏi nói ra điều đó ai dám tin đây?

Bị bắn về sau hơn một ngàn thước Kiếm tiên khôi lỗi mới dừng lại được, ngoại trừ chỉ hao tổn năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch thì trên người Kiếm tiên khôi lỗi không có bất cứ một vết tích thương tổn nào.

“ Người cuối cùng là ai?” Vương Tư Minh lớn tiếng hô, một người mà trên mình có đến ba kiện thần khí, lại còn có thần giáp chiến y, điều đó khiến cho Vương Tư Minh cảm thấy khủng khiếp.

“ Ta đã nói người không xứng để biết” Hồng Quân kiểm tra lại kiếm tiên khôi lỗi đoạn đứng dậy. Chín khối cực phẩm nguyên linh thạch đã hao tổn mất bảy phần, tuy nhiên từng đó năng lượng cũng đủ để phát ra được một chiêu, đó là thức thứ chín, và đây cũng chính là thức mạnh nhất.

Kiếm tiên khôi lỗi nhìn chằm chằm Vương Tư Minh, thần khí cao cao giơ lên. Vô số năng lượng tụ tập vào thân kiếm, năng lượng được phát ra che khuất cả Hồng Quân, bao phủ lấy hắn trong làn năng lượng huyền ảo. Những kim tiên quan chiến lúc này không thấy được chân thân của Kiếm tiên khôi lỗi, họ chỉ thấy một đạo quang mang sáng chói bao quanh thân thể một người.

“ Một kiếm xé trời”

Kiếm tiên khôi lỗi hét to một tiếng, vô số năng lượng tụ lại thành một đạo kiếm khí, giống như xé rách không gian phi tới. Không gian xung quanh đều bị kiếm khí này phá hủy. Nhưng đáng tiếc kiếm tiên khôi lỗi mới chỉ là chín cấp kim tiên tu vi, nên hiệu quả không được như ý muốn. Nếu Nghịch Ương tiên đế trực tiếp ra đòn này thì khẳng định không gian xung quanh đã bị phá hủy hoàn toàn. Vương Tư Minh kinh hãi thét lên khi thấy kiếm khí kinh hoàng bay đến, hắn muốn thuật di trốn đi nhưng không gian xung quanh bị kiếm khí phá toái, không ổn định nên không có cách lẩn trốn.

“ Phập, hực.....”

Kiếm khí nhanh chóng xuyên thấu thân thể Vương Tư Minh, một nguyên anh nho nhỏ cấp tốc hướng phía ngoài đào tẩu. Vương Tư Minh đã ngưng tụ tiên lực toàn thân để ngăn cản nhưng cuối cùng chỉ có thể để cho nguyên anh lẩn đi, còn thân thể thì bị kiếm khí phá nát.

Một kiếm khí cường đại, những người quan chiến xung quanh cũng cảm thấy một áp lực khó thở, những người đứng gần bị ảnh hưởng của kiếm khí lập tức hộc máu, trọng thương. Phần lớn kiếm khí dồn vào Vương Tư Minh nên những người xung quanh không có ai vong mạng, những người này cũng rất thông minh khi đứng từ xa xem chiến, nếu là đứng ở gần có lẽ họ không còn tồn tại được đến giờ này.

“ Muốn chạy trốn?”

Kiểm tiên khôi lỗi bỗng dừng biến mất, xuất hiện bên cạnh nguyên anh của Vương Tư Minh đưa tay bắt lấy nguyên anh của Vương Tư Minh, mặc dù nguyên anh dấy dựa cỡ nào cũng không thoát ra được.

“ Đại nhân, ngài tha cho ta đi, ta chỉ còn lại nguyên anh thôi mà?”

“ Tha cho ngươi? Nếu ta bị ngươi bắt, liệu ngươi có tha cho ta không? Hai bằng hữu của ta cũng chỉ là một bậc thiên tiên nhưng các ngươi mười mấy kim tiên vây công bọn họ, đó là điều mà ngươi đã nói mà?” Hồng Quân lạnh lùng nói, trên tay bóp mạnh, Vương Tư Minh trở thành tiên đế đầu tiên du nhập Phong Thần bảng.

“ Giết ngươi rồi ta trở thành tội nghiệt của Phi Thiên môn đây”. Hồng Quân có chút thở dài, than vãn.

Bên ngoài, những kim tiên xem chiến chậm rãi lui về phía sau, Hồng Quân ở đây đã giết phó môn chủ của Phi thiên môn- một vị tiên đế, bất kỳ người nào của Phi thiên môn hay người của Ngũ Hoàng cũng đều không thể buông tha hắn. Chắc chắn không bao lâu nữa nhiều cao thủ sẽ đến, tránh cho họ hiểu nhầm tốt nhất nên lánh trước đi là hơn.

“ Tư Minh”

Một tiếng rống giận dữ truyền đến.

Nguyên anh Vương Tư Minh vừa bị bóp nát thì ngay lập tức chuyển môn Phi thiên môn, Triệu Hưu Viễn xuất hiện. Triệu Hưu Viễn biết được chuyện này sau khi nghe Triệu Cường kể lại. Triệu Hưu Viễn vốn tưởng rằng với hai cấp tiên đế của Vương Tư Minh truy sát chín cấp kim tiên không thành vấn đề, an ủi Triệu Cường sau khi bỏ chạy, hắn càng không tưởng được chỉ chậm một bước mà Vương Tư Minh đã mất mạng trong tay chín cấp kim tiên.

“ Ngươi là người phương nào mà dám giết phó môn chủ của Phi Thiên môn?” Triệu Hưu Viễn xuất hiện trước mặt Kiếm tiên khôi lỗi giận dữ hỏi.

“ vấn đề này hắn đã hỏi qua, câu trả lời của ta vẫn giống như trước : Ngươi không xứng để biết”

“ Láo toét! Ta là một trong bảy mươi hai tiên đế của Ngũ Hoàng mà ngươi dám vũ nhục ta?” Triệu Hưu Viễn rất tức giận, thân phận của hắn không giống như Vương Tư Minh, hắn vừa là chủ môn của đệ nhất phái Ngự Dương tinh – Phi thiên môn, lại là một trong bảy mươi hai tiên đế được Ngũ Hoàng nể trọng thì làm sao chấp nhận được điều sỉ nhục này?

“ Phi Thiên môn ngươi cậy người đông thế mạnh muốn cướp thần khí của hai người bạn ta, không lẽ không đáng chết? Kể cả là Ngũ Hoàng ở đây, câu trả lời của ta vẫn vậy”.

“ Thần Khí?” Triệu Hưu Viễn sắc mặt thay đổi. Hắn cũng có nghe Triệu Cường nói qua về thần khí, nhưng sự thật như thế nào thì hắn vẫn chưa dám khẳng định, dĩ nhiên là Triệu Hưu Viễn không biết Hồng Quân có được trong tay thần khí.

“ Ngươi nói rằng ngươi có thần khí?” Triệu Hưu Viễn hỏi lại.

“ Như thế nào? Không lẽ ngươi cũng muốn cướp thần khí trên tay ta?” Kiếm tiên khôi lỗi mỉm cười, thần kiếm xuất hiện trên tay, Triệu Hưu Viễn liếc mắt qua đã nhận ra đó đích xác là thần khí.

Triệu Hưu Viễn không ngốc, hắn nhanh chóng nghĩ ra nhiều giả thiết, ý nghĩ đầu tiên của hắn giống như Vương Tư Minh. Kể mà thân mang thần khí như vậy chắc chắn là một nhân vật trọng yếu của một phương thế lực. Triệu Hưu Viễn còn biết rõ hơn Vương Tư Minh là Ngũ Hoàng đích xác rất cần thần khí, bất kể người nào, thuộc thế lực nào, nếu có thần khí là phải ra tay cướp đoạt. Chỉ cần hắn cướp được thần khí, hiến cho Ngũ Hoàng thì nhất định Ngũ Hoàng sẽ bảo vệ hắn khỏi thế lực kia. Ngũ Hoàng trên tiên giới là thế lực số một, kể cả yêu tộc thế lực đều phải nể mặt. Hơn nữa, một bí mật quan trọng mà Triệu Hưu Viễn

biết được đó là mối quan hệ mật thiết giữa Ngũ Hoàng với Âm tinh giới – Kim Hình Quân Văn Phong. Có Kim Hình Quân đứng sau chống lưng thì bất kỳ một thế lực nào cũng không dám **ng vào Ngũ Hoàng.

Trong nháy mắt hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng cuối cùng hắn quyết định mặc kệ người kia là ai, không để cho hắn rời đi, nhất định phải cướp đoạt thần khí, chỉ cần như thế hắn đã lập được công lớn với Ngũ Hoàng, điều đó thì còn gì bằng? Phi Thiên môn đã kết oán với người này, chỉ còn cách giết người, cướp thần khí mới có thể khiến Ngũ Hoàng bảo vệ hắn khỏi sự trả thù của thế lực sau lưng địch nhân.

“Mặc kệ người là ai, giết người của Phi Thiên môn thì hôm nay người phải chết” Triệu Hầu Viễn hung hăng nói.

“Phải không đó? Nếu hắn là bạn của ta thì người có dám giết không?” Âm thanh sang sảng từ đâu truyền tới, Triệu Hầu Viễn hoảng sợ nhìn xung quanh nhưng không phát hiện tiếng nói đó là của ai.

32. Chương 6: Tông Quật Cùng Nghê Minh

“Thì ra là Tông tiên bối, văn bối không biết người này là bằng hữu của tiên bối, nếu biết thì không đời nào văn bối dám làm khó cho hắn”

Triệu Hầu Viễn trên người ứa mồ hôi lạnh, Tông Quật là một trong số ít người không xem Ngũ Hoàng ra gì. Tông Quật không phải Bằng ma hoàng nhưng lại cùng Nghê Minh kết làm vợ chồng, hai người đều là Tám cấp Yêu để siêu cấp thần thú ở cùng nhau bất kể kẻ nào cũng không dám coi thường. Mà quan trọng là họ chỉ có hai người, hành vi bất định, có thể nói chẳng có gì đáng sợ với vợ chồng họ.

“Lan Phong, không ngờ cách ngàn ngàn năm ở tiên ma yêu giới rốt cuộc lại gặp được người”, Tông Quật không để ý tới Triệu Hầu Viễn đang khom người kính chào mà chỉ hướng tới Kiếm tiên khôi lỗi nói chuyện.

“Lan Phong?” Hồng Quân ngạc nhiên, hắn có khả năng biết người mới đến là Tông Quật, trông hình dáng, khí chất đã cảm thấy con người này không phải là tầm thường.

“Lan Phong, sao vậy? Năm đó từ Nghịch ương cảnh từ biệt, ta với người đã không gặp nhau, hay là lâu quá mà người không còn nhớ ta?” Tông Quật cười ha ha nói.

“Nghịch Ương cảnh? Hồng Quân giật mình vì Kiếm Tiên khôi lỗi là bí mật của Tần gia, không ai được biết. Nhưng hắn không biết rằng, năm xưa cha hắn – Tần Vũ đã dùng kiếm tiên khôi lỗi đoạt lấy Vạn thú phổ. Năm đó Tông Quật cũng có mặt ở đó, hắn vẫn nghĩ rằng Kiếm tiên khôi lỗi chính là sư thúc của Tần Vũ, có tên là Lan Phong.

“Tông Quật huynh, ta nhớ ra rồi sau nhiều năm như vậy... mà sao huynh lại có mặt ở đây?” Kiếm tiên khôi lỗi ôm quyền hướng Tông Quật chào.

“Nơi này không phải chỗ của chúng ta nói chuyện, nào, chúng ta tìm chỗ nào đó hàn huyên” Tông Quật phát tay trực tiếp mang mấy người thuần di đi mất, để lại mình Triệu Hầu Viễn sợ hãi đứng một mình.

Một lầu tầng hai của tửu lâu đã được Tông Quật bao toàn bộ, Tông Quật sau khi cho tiểu nhị mang rượu thịt lên xong thì bố trí ngay một trận pháp cách âm, sau đó bốn người ngồi xuống nói chuyện phiếm.

“Lan Phong huynh, có điều này không biết có nên hỏi hay không?” Tông Quật nghi hoặc cười cười hỏi.

“Tông Quật huynh, xin cứ nói”

“Tại sao ở Nhân gian giới ta gặp huynh đã chín cấp kim tiên, sau ngàn ngàn năm như thế, tu vi của huynh vẫn là chín cấp Kim tiên?”

“Ha ha, không có gì. Ta không có duyên với Tiên đế nên bây giờ vẫn là chín cấp kim tiên” Kiếm tiên khôi lỗi ha ha cười nói.

“Sư tôn, Lan Phong này chính là Quân ca, kẻ đứng trước mặt chúng ta chính là truyền thừa chi bảo của Tần gia – Kiếm tiên khôi lỗi, con đã từng thấy qua” Phượng Hi nhỏ giọng truyền âm cho Nghê Minh. Chỉ có Phượng Hi là biết thân phận đích thực của Kiếm tiên khôi lỗi. Nghe Hồng Quân cùng Tông Quật nói chuyện, Phượng Hi đã nhìn thấu kẻ sách của hắn.

Sau khi Phượng Hi phi thăng đã báỉ Nghê Minh làm sư phụ, Tiên Ma Yêu giới chỉ có hai nàng là Siêu cấp thần thú Phượng Hoàng. Nghê Minh định sau khi độ thần kiếp sẽ để cho Phượng Hi làm truyền thừa, chính vì thế họ mới đi cùng nhau.

“ Cái gì? Con nói đây là Hồng Quân, cũng chính là hậu nhân của Tần gia?” Nghê Minh có chút ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Kiếm tiên khôi lỗi nửa ngày rồi truyền âm cho Phượng Hi.

“ Đúng vậy sư tôn, chính là hắn”

“ Hay cho tên xú tiểu tử, nếu đồ nhi ta không nói, người định giấu cọt chúng ta tới bao giờ?” Nghê minh đập bàn, quay qua Kiếm tiên khôi lỗi quát lớn.

“ Minh nhi, nàng sao vậy? Đây là kiếm tiên Lan Phong, tại Nhân gian giới ta có biết hắn mà?” Tông Quật rất ngạc nhiên vì phản ứng của Nghê Minh. Vừa rồi Nghê Minh cùng Phượng Hi truyền âm, lại nói chuyện với Kiếm tiên khôi lỗi nên không có cơ hội cho Phượng Hi chen vào.

“ Tông ca, huynh bị hắn lừa rồi, Lan Phong cái gì hắn chứ? Hắn chính là Hồng Quân, là hậu nhân Tần gia. Tiểu Hi có biết hắn”

“ Tông tiền bối, sư tôn nói đúng đó. Quân ca, huynh đừng đóng giả nữa.” Phượng Hi nhìn Hồng Quân đang xấu hổ quay mặt đi cười trộm.

“ Các người nói Lan Phong là hậu nhân Tần gia, điều này là vô lý, ngàn ngàn năm trước ta đã biết được Lan Phong huynh đây.” Điều đó chính là Tông Quật không tin những gì mình đang thấy.

“ Tông tiền bối, Nghê tiền bối cùng hiểu Phượng nói không sai, ta chính là Hồng Quân”

Hồng Quân cùng Cổ Bàn đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người. Hồng Quân sau khi xuất hiện liền thu kiếm tiên khôi lỗi đứng lên.

“ Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Tông Quật ngạc nhiên, ngây ngốc nhìn hai người mới xuất hiện, như thế nào cũng không thể tưởng tượng được.

Tông tiền bối, Người nói người kia là Lan Phong, thực chất đó là Tần gia hộ tộc chi bảo - kiếm tiên khôi lỗi, ngày trước vân bối cùng Quân ca có được từ Tần gia bảo tàng, ngay từ đầu vân bối cũng nghĩ đó là người sống.” Phượng Hi quay sang Tông Quật giải thích.

“ Tiểu Phượng nói rất đúng, Lan Phong là tên của Hộ gia chi bảo Kiếm tiên khôi lỗi, đều do ta khống chế, Tông tiền bối, thật sự xin lỗi người, vừa nãy vẫn chưa kịp cho người biết”

Hồng Quân một lần nữa dùng kiếm tiên khôi lỗi nói chuyện với mọi người, đây là cách giải thích ngắn gọn mà dễ hiểu nhất.

Phải mất một thời gian dài, Tông Quật mới hiểu ra. Ông cảm thán quả thật Tần gia không hề đơn giản một chút nào, Tần Vũ nắm đó dùng kiếm tiên khôi lỗi không biết đã lừa biết bao nhiêu người.

“ Tiểu Quân, ta cũng gọi người như thế nhé. Theo ta được biết thì các người Tần gia thị tộc đều cư ngụ ở thiên giới cách nơi này không xa là Ngự đức tinh, người làm thế nào mà xuất hiện ở Nhân gian giới?.

“ Tông tiền bối, ta bây giờ cũng không có ở tại Tần gia, vắng mặt ở Tiên Ma yêu giới. Ta sống ở một nơi khác, xin được giữ bí mật. Ta ở nhân gian giới là có nguyên nhân đặc thù”. Hồng Quân cũng không biết rằng cả gia tộc mình đã chuyển vào Tân vũ trụ.

“ Ta đã ngàn ngàn năm rồi không có tin tức của Tần gia, không biết lão bằng hữu thế nào rồi?”

“ Ông ấy khỏe lắm” Hồng Quân cười thầm trong bụng, không nói ra mình chính là nhi tử của Tần Vũ.

Ngư Dương tinh, đại diện Phi thiên môn, Triệu Hạo Viễn đang cẩn thận nghiêng mình đứng sau một tử y nam tử.

“ Triệu Hạo Viễn, người xác định người kia sở hữu thần khí?”

“ Thuộc hạ xác định, hơn nữa qua trận chiến của hắn với các tiên nhân, ít nhất hắn có đến ba kiện thần khí, trong đó có một kiện thần khí chiến giáp”

“ Chín cấp kim tiên, ba kiện thần khí ... Triệu Hầu Viễn, tin tức này cực kỳ trọng yếu, người nhất định không được để tin tức này truyền ra ngoài Ngư Dương tinh, người hiểu chứ?”

“ Thuộc hạ hiểu, Tử đế đại nhân xin yên tâm, thuộc hạ biết phải làm thế nào.”

“ Tốt lắm, Tông Quật cùng Nghê Minh quả thật rất khó đối phó. Nhưng ta không tin hai người họ lúc nào cũng bên cạnh tên tiểu tử đó. Phải cực kỳ chú ý hành tung của họ, có tin tức gì lập tức hồi báo lại cho ta”

“ Rõ, thuộc hạ xin cáo lui trước” Triệu Hầu Viễn từ từ rời khỏi đại điện.

Ngư Dương tinh xảy ra một trận chém giết, những tiên nhân tại hư không xem trận chiến của Kiếm tiên khôi lỗi và Dương Tư minh toàn bộ đã biến mất một cách bí ẩn, điều này quả thật không còn là chuyện bình thường nữa.

Tử y nhân chính là thuộc hạ trọng yếu của Ngũ Hoàng, cũng chính là sư đệ của Ngũ Hoàng, bát cấp tiên đế Tử Quang – tự xưng là Tử đế cùng với Ngũ Hoàng đều là kiếm tiên.

Nhận được tin tức của Triệu Hầu Viễn, Tử Quang từ hành tinh lân cận chạy sang. Thần khí đối với Ngũ Hoàng là rất trọng yếu và được khuyến khích, kể cả là giết người cướp đoạt. Nhớ khi xưa khi Mê Thần điện tồn tại thì Ngũ Hoàng mới là một kim tiên nho nhỏ, căn bản là không đủ thực lực tranh đoạt Thần khí. Sau khi thế lực được thành lập hẳn mới chiếm được hai kiện thần khí, đều là hạ phẩm thần kiếm, hẳn cùng Tử đế mỗi người một kiện. Nếu có thần khí chiến y, thế lực của Ngũ Hoàng lại có thể cao hơn được một tầng.

Hồng Quân không biết đã bị cao thủ theo dõi, vẫn cùng Tông Quật khoái trá nói chuyện phiếm, cũng từ đó hẳn hiểu thêm nhiều về Tần Vũ tại nhân gian giới. Nghê Minh mặc dù biết tu vi của Hồng Quân bị suy thoái cũng không nói với hẳn giải trừ phong ấn của Phượng Hi tại Linh thú quyển. Từ kiếm tiên khôi lỗi đến vài kiện thần khí Nghê Minh đã biết được Tần gia quả thật bất phàm.

“ Nói thật, ta có rất nhiều năm cùng Thái thượng Tam trưởng lão của các người tại Tiên Ma Yêu giới, có Trùng và cha mẹ hẳn, Bàn Man cùng mọi người...tiểu Quân, người nói xem nếu có cơ hội cùng với bọn họ gặp nhau, có hứng thú không?”

Hồng Quân chỉ có một ít thời gian nói chuyện với Tông Quật nhưng cũng biết rất nhiều điều về bằng hữu của Tần Vũ. Mặc dù không biết Hồng Quân là nhi tử của Tần Vũ, nhưng từ tướng mạo, cách nói chuyện...có thể đoán Hồng Quân và Tần Vũ có mối quan hệ không bình thường.

Ba ngày sau, Tông Quật mang Hồng Quân cùng Cổ Bàn rời khỏi Ngư Dương Tinh. Thấy Hồng Quân cùng nhân mã của Ngũ Hoàng chém giết, trở thành thù địch, Tông Quật cũng lo lắng cho bọn hắn nên nhanh chóng rời khỏi Ngư Dương tinh, chỉ cần rời khỏi thế lực của Ngũ Hoàng muốn đi đâu do bọn Hồng Quân tự quyết định.

Tông Quật vừa rời đi lúc trước, Tử Quang đã bám theo sau. Cả Ngũ Hoàng thế lực đều chú ý nhất cử nhất động của bọn họ. Chỉ cần bọn họ tách nhau ra, có thể dùng vũ lực bắt họ nói ra Kiếm tiên khôi lỗi hiện ở đâu để cướp đoạt Thần khí chiến y.

Ẩn đế tinh, Tông Quật cùng Nghê Minh mang theo cả bọn Hồng Quân đến nơi này. Ẩn đế Lâm Lâm đã biết Tần Vũ từ lâu, nên cho họ cư trú. Ở Ẩn Đế tinh có vẻ an toàn hơn nhiều so với ở Ngư Dương tinh.

“ ha ha, hai lão già ta sẽ không đi theo các người nữa, Tiểu Quân ta hi vọng các người học tập theo Tần Vũ ba huynh đệ họ tại Tiên Ma Yêu giới làm nên những kỳ tích” Tông Quật cười ha ha và mang theo Nghê Minh rời đi. Trước khi đi, Tông Quật không quên để lại cho họ mỗi người một cái truyền tắn ngọc phù, gặp nguy hiểm thì phải lập tức thông báo, với tốc độ của Tông Quật thì sẽ đến trong thời gian nhanh nhất.

Tin tức Tông Quật tách khỏi nhóm Hồng Quân nhanh chóng được truyền ra và tới tại Tử Quang, Tông Quật rời đi được ba ngày thì Tử Quang cũng xâm nhập Ẩn đế tinh.

Long tộc lãnh địa, long tộc hạch tâm tinh cầu ‘Lục Tinh Tinh’, Tiên ma yêu giới Long tộc bị Ngao Vô danh mang đi hơn phân nửa, nên chính vì đó những người còn lại không còn bao nhiêu, thế lực cũng từ đó mà không được như xưa. Nhưng Long tộc còn có Long Hoàng, có truyền thừa chi bảo nên thế lực này cũng không dễ trêu chọc vào.

Long hoàng Phương Điền chính là Ngũ trảo Kim long tại nhân gian giới, so với Tần Vũ thì phi thăng chậm hơn. Tại Tiên Ma Yêu giới khi Tần Vũ đã công danh hiển hách thì Phương Điền mới phi thăng. Sau khi Ngao Vô Danh phi thăng thì Phương Điền tiếp nhận chức Long Hoàng tính đến nay đã ngàn ngàn năm rồi. Hiện tại Phương Điền đang đứng ngoài phòng, đợi một người.

“ Tỉnh đại nhân, đã có tin về hậu nhân Tần Gia, hần vừa phi thăng cách đây không lâu, Hần xuất hiện tại Ngự Dương tinh và đã gây thù hằn với Phi Thiên môn, nhưng sau đó được Tông Quạt cùng Nghê Minh đưa đến Ẩn Đế tinh.

“ Biết rồi, cảm ơn người Phương Điền, khổ cực cho người quá.

Từ trong phòng truyền ra âm thanh dễ nghe, từ âm thanh này có thể thấy người nói có tâm trạng không vui, vẻ mặt có phần tiêu tụy.

Hoàng Phủ Tĩnh vốn tại nhân gian giới để tu tâm, muốn quên đi Tần Vũ. Nhưng sự kiện này đã làm nhó lại vô số hoài niệm, không biết chuyện tương lai còn có thể yên bình trôi qua nữa hay không.

33. Chương 7: Hoàng Phủ Tĩnh.

” là hă, như thế nào lại là hần!” Hoàng Phủ Tĩnh cả kinh nói.

Huyền Kim Sơn các không xa với Phiêu Tuyết thành Hoàng Phủ Tĩnh cũng từng đi tới Phiêu Tuyết Thành, gặp qua Hồng Quân, biết hần là tiểu nhi tử của Tần Vũ. Hoàng Phủ Tĩnh gặp qua Tần Sương, nhưng mà Tần Sương lại chưa có gặp Hoàng Phủ Tĩnh bao giờ.

Hoàng Phủ Tĩnh vốn tưởng rằng đây là hậu nhân của Tần gia, chỉ là một hậu bối của Tần gia, vạn vạn lần không có nghĩ tới đây lại là nhi tử của Tần Vũ.

” Không đúng, ta lần trước trong khi gặp hần, cảnh giới cũng sắp là Thần nhân, như thế nào bây giờ lại chỉ là một Thiên tiên?” Hoàng Phủ Tĩnh rất nhanh nghĩ tới vấn đề tu vị của Hồng Quân.

Hồng Quân có thể trước mặt người khác ngụy trang, nhưng mà trước mặt Hoàng Phủ Tĩnh một thượng bộ thiên thần tuyệt đối không giấu được, Hoàng Phủ Tĩnh quả thật cảm nhận được cảnh giới hiện tại của Hồng Quân chỉ là một Thiên tiên.

Hoàng Phủ Tĩnh có chút không dám nắm chắc, còn đâu hoàn toàn giống nhau, hơn nữa có thể hoàn toàn xác định hần chính là người của Tần gia, chỉ có hơn thỏ cùng tu vị là không giống, không biết đây có phải là con trai của Tần Vũ không, Hoàng Phủ Tĩnh trong tâm tự hỏi.

” Quân ca, người Tần gia các người qur là không vừa nha, Tông tiền bối cũng không có đối với ai khác mà tốt như vậy, ta nghe sư phụ nói, Tông tiền bối đã hơn trăm ngàn năm không có đi ra ngoài, nếu không phải vì người, Tông tiền bối sẽ không tự mình xuất hành!”

Tới Tiên Ma Yêu giới, Phương Hi đối với Tần gia cũng biết nhiều hơn một chút, đặc biệt là từ Tông Quạt nói cái kia... Tần gia thái thượng Tam trưởng lão Tần Vũ, càng hiểu biết nhiều hơn, Tần Vũ, chính là chỉ cần mấy ngàn năm tại Tiên Ma Yêu giới tu luyện nhanh chóng, phi thăng Thần giới, hơn nữa nguyên nhân Bằng Ma Hoàng chết cũng là chết trong tay ba huynh đệ Tần Vũ là Hắc Vũ.

” Đương nhiên, người Tần gia chúng ta không có người nào kém cả, như đại ca Tần Tư của ta, cả Phiêu Tuyết thành...”

Câu cuối cùng Hồng Quân không có nói ra, hần đang muốn nói tiếp thì huyền tượng về Tần tư lại xuất hiện. Hồng Quân sắc mặt cũng ảm đạm đi, đệ tử Tần gia, Tần Sương chính là người Tần gia có tu vị thấp nhất, trước kia Hồng Quân còn có thể phản đối, nhưng bây giờ sự thật không thể chối cãi, nguwoif Tần gia tại Tần giới, bình thường ngay cả đứa bé trong gia tộc Tần gia tu vị cũng đã là Tiên Đế, chỉ có hần Hồng Quân, là một Thiên tiên.

” đại ca Tần Tư, Phiêu Tuyết Thành, không lẽ là hần thật?” con mắt Hoàng Phủ Tĩnh sáng ngời, tại Phiêu Tuyết Thành, Tần Vũ có người con cả là Tần Tư, vậy người này chỉ có thể là tiểu nhi tử Tần Sương của Tần Vũ.

” Quân ca? đại ca người làm sao, sao lại không nói tiếp vậy?” Phượng Hi đối với truyện của Tần gia rất tò mò, thật khó khăn để cho Hồng Quân nói ra, vậy mà hắn vừa mở miệng, lại không có kể tiếp.

” không có gì, tiểu Phượng, ta có chút hơi mệt, chúng ta trở về nghỉ ngơi a!”

” Uy! ” Phượng Hi có chút sững sốt, ba người mới đến không quá một canh giờ, Hồng Quân tự nhên kêu mệt mỗi, rõ ràng là lấy cớ.

Trở lại khách sạn, Hồng Quân trực tiếp mang theo Cổ Bàn cùng Phượng Hi vào Hồng Quân Hành Phủ.

” tiểu Bàn, tiểu Phượng, ta muốn bế quan một thời gian, bây giờ tu vị của ta thật sự là thấp, mặc dù có Kiếm tiên khôi lỗi, nhưng cũng không phải là kẻ lâu dài, ta muốn tu vị tăng lên, còn các người thì sao?”

” tu luyện cũng tốt, tiểu Quân người muốn bế quan thì bế quan ah, ta cũng vậy, Tiên Ma Yêu giới cao thủ nhiều vô số, muốn bảo vệ tánh mạng phải dựa vào chính mình mới tốt.

” các người đều bế quan rồi, ta cũng chỉ có cách tốt nhất là bế quan theo, phải biết rằng, ta bây giờ đang là Yêu vương, xem các người lúc nào có thể đuổi kịp ta đây!” Phượng Hi cười cười chạy đi trước.

Hồng Quân đạo tràng,...ở mặt trên, trước tầng một, Hồng Quân khoanh chân ngồi, chăm chú tìm hiểu biến hóa của Phong Thần Bảng và vô danh vật chất.

” Tần Sương!”

” Xuy!: Hồng Quân đột nhiên mở to mắt, kinh dị nhìn người phụ nữ trước mặt, thoát nhìn thấy ba ta rất tiêu tụy.

” người gọi là Tần Sương, là tiểu nhi tử của Tần Vũ!”

Hoàng Phủ Tĩnh khẽ vung tay, nhất thời trong căn phòng trống không xuất hiện một cái bàn, còn có hai cái ghế, Hoàng Phủ Tĩnh chỉ Hồng Quân ngồi xuống, tự mình tiếp tục uống rượu ở trên bàn.

” ta gọi là Hồng Quân, các hạ là ai? như thế nào có thể đi vào nơi của ta?” Hồng Quân không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, tất nhiên là không phủ nhận rồi, thân là người Tần gia, Hồng Quân cũng không có việc gì phải phủ nhận mình chính là người Tần gia.

Hồng Quân rất kinh ngạc, không biết người phụ nữ này làm cách nào tới được nơi này, Hồng Quân Hành Phủ chính là khi Hồng Quân còn ở cảnh giới Thần nhân mà cải tạo, lại còn có Thần giới trận pháp, cho dù là hạ cấp Thần nhân cũng không có cách tiến vào.

” ta gọi là Hoàng Phủ Tĩnh!” Hoàng Phủ Tĩnh nói.

” Hoàng Phủ Tĩnh, người chính là Đông Cực Huyền Kim Sơn Hoàng Phủ Tĩnh!” Hồng Quân cả kinh, Hoàng Phủ Tĩnh cái tên này hắn đã nghe nói qua, cũng biết Hoàng Phủ Tĩnh chính là một Thượng bộ thiên thần. Thượng Bộ thiên thần vô thanh vô tức có thể tiến vào nơi này, việc này không có gì là khó.

” đúng vậy, chính là ta, ta từng đi qua Phiêu Tuyết thành, gặp qua người, cho nên ta nhận ra người, ta với Tần Vũ cha người cũng có quan hệ tốt, người hẳn lên gọi ta một tiếng A di!” Hoàng Phủ Tĩnh uống chén rượu, lại tiếp tục nói:” người không có cùng cha người tiến vào Tân không gian sao? như thế nào lại ở Tiên Ma Yêu giới, mà sao cảnh giới chỉ ở mực Thiên tiên?”

” Tân không gian, cha ta bọn họ đã tiến vào Tân vũ trụ rồi sao, cũng phải là như vậy, trong khi ta rời đi tân vũ trụ của cha đã đạt đại thành rồi!” Hồng Quân suy nghĩ một chút, cũng không còn phủ nhận thân phận, có chút than vãn.

” Tại Thần giới, người Tần gia các người đều đi theo Tần Vũ, đồng thời biến mất, còn người, sao lại ở nơi này?” Hồng Quân không có tra lời, Hoàng Phủ Tĩnh lại hỏi...

” Ngàn ngàn năm trước, ta đã rời khỏi Phiêu Tuyết thành, sau này bởi vì tham ngộ công pháp thất bại, tiếp tục ở con người giới tu luyện tiếp.

Hoàng Phủ Tĩnh là một người mà ở Phiêu Tuyết Thành mọi người ít đề cập tới nhất, mặc kệ là Tần Vũ, hay là Khương Lập, kể cả Hắc Vx, Khương Lan, bọn họ cũng ít khi đề cập tới, nhưng mà Hồng Quân cũng biết cha mình sau khi đạt thiên thần cảnh giới đã trở thành Huyền Kim Sơn Lam Huyền Điện điện phủ, sau

này tại Huyện Kim Sơn luyện khí, mà nổi tiếng khắp Thần giới, nghe nói cha có thể vào được Huyện Kim Sơn chính là Hoàng Phủ Tĩnh này đề cử.

” nguyên lai là như vậy, quả thật, công pháp của người ta cũng không có nhìn thấu, năm đó công pháp của cha người cùng với người khác không giống nhau, vì vậy mới có thành tựu như bây giờ, hy vọng người có thể đạt được như cha người, trở thành một đại nhân vật.”

Địa vị Tần Vũ, không phải Hoàng Phủ Tĩnh có thể đạt được, nhìn thành tựu của Tần vũ nàng thật sự không biết lên xưng hô như nào cho tốt, chỉ có thể nói là đại nhân vật mà thôi.

” cảm ơn Tĩnh a di!” Hồng Quân nháy nháy cười, lại nói:” Tĩnh a di như thế nào cũng tới Tiên Ma Yêu giới?”

Đối với việc Hoàng Phủ Tĩnh có thể tìm được mình, Hồng Quân không có hỏi tới, tại Thần giới tất nhiên sẽ biết được thần thông của Thượng bộ thiên thần, tại hạ giới muốn tìm một người, csi đó vô cùng đơn giản.

” ta tới đây là chút việc riêng, được rồi, cha người, hắc có tốt(khỏe) không?” Hoàng Phủ Tĩnh không có nói việc tới đây là vì tâm tư, chỉ là trong lúc hỏi về Tần Vũ thì ánh mắt toát ra vẻ chờ mong.

” rất tốt, rất tốt, cha vẫn khỏe lắm, mỗi ngày không có việc gì đều cùng mẹ ta đánh cờ, nói chuyện... tốt lắm!” Hồng Quân cười nói, trong lòng cũng đồng thời kêu to:” cha a, như thế nào lại có thêm một người, không biết người cuối cùng còn phong lưu bao nhiêu a, ta vừa mới phi thăng lên Tiên Ma yêu giới đã gặp được hai người, người ngàn vạn lần không lên làm chuyện có lỗi với mẹ a!”

” như vậy là tốt rồi, Khương Lập muội muội, bọn họ đúng là một đôi thích hợp!” Hoàng Phủ Tĩnh khó khăn lộ ra một tia mỉm cười, chỉ là trong mắt Hồng Quân nhìn như thế nào nụ cười đó cũng là cười khổ.

” Tĩnh a di, người bây giờ ở đâu?”

” ta bây giờ tạm thời ở tại Long tộc!”

” Long tộc!” Hồng Quân đột nhiên cả kinh, trên Tử Huyền Tinh, người cầu Long tộc chết trong tay Hồng Quân cũng không ít.

” tiểu Sương, người có thể yên tâm, Long Hoàng Long tộc là người biết hiểu việc, những thành viên Long tộc tại Tử Huyền Tinh muôn đoạt bảo của Tần gia, đáng chết, giết rất tốt!” Hoàng Phủ Tĩnh mỉm cười nhìn Hồng Quân giải thích.

” còn nữa, tiểu Sương, người có điểm hơi lỗ mãng, người bây giờ thực lực còn kém, không nên xuất hiện Thần khí, tại con người giới thì không sao, nhưng tại Tiên Ma Yêu giới thì không có giống như vậy, thực lực của người bây giờ, cao thủ cấp Tiên Đế đối với người có thể tạo thành uy hiếp,càng không nên tạo cơ hội cho Thiên thần thường xuyên xuống đây.

Hoàng Phủ Tĩnh vẻ mặt rất nghiêm túc, nàng không phải là đạo sư, Tiên Ma Yêu giới thường xuyên có Thiên thần hạ phạm, trong thời gian gần đây Hoàng Phủ Tĩnh phát hiện tại Tiên Ma Yêu giới còn có một Thượng bộ Thiên thần cùng một Trung bộ Thiên thần xuất hiện.

” Thiên thần!” Hồng Quân cả kinh, vô luận là Thiên thần cấp bậc nào, Hồng Quân chống lại chỉ có một đường chết duy nhất, cho dù là có nhị lưu Hồng Mông linh bảo Vô Ảnh đao cũng không làm gì được, thực lực chênh lệch quá lớn.

” tiểu Sương không cần phải sợ, có Tĩnh a di ở đây, nơi này không có một Thiên thần nào có thể làm người bị thương, bất quá, nếu là bọn người Tiên Đế ta sẽ không ra tay, cho nên cái quan trọng nhất chính là đề cao tu vị một chút!” Hoàng Phủ Tĩnh nhìn Hồng Quân lo lắng, có chút cười nói.

” cảm ơn Tĩnh a di, tiểu Sương hiểu được, ta lần này bế quan nhất định đạt thực lực mới xuất quan!” Hồng Quân có thể cảm nhận được sự quan tâm của Hoàng Phủ Tĩnh, đây là một loại quan tâm vô tư của trưởng bối đối với vãn bối, Hồng Quân đã rất lâu không có loại cảm giác này, trước kia tại Phiêu Tuyết thành, Hồng Quân cũng chỉ có Thần vương Tả Thu Lâm mới có thể cảm nhận được một chút quan tâm, cho dù là Khương Lan, bọn họ đại bộ phận đều là quan tâm cho Tần Tư.

Hoàng Phủ Tĩnh đối với Tần Vũ một tâm tình ý, nhưng mà ” hoa rơi có ý, nước chảy vô tình”, chỉ có thể đem tâm ý này chôn sâu trong đáy lòng, ngàn ngàn năm thương nhớ, chỉ có thể đem cổ tình ý này hóa thành quan tâm trên người Tần Sương. *****

Cái gì? mất tích, các người hành sự như thế nào!”

Tử Đế Tử Quang phát hảo lời đình, Hồng Quân sau khi bế quan được một ngày, Tử Quang tới Ẩn Đế tinh, người của bọn hắn vẫn giám thị Hồng Quân, hồi báo cho hắn, đã mất dấu vết.

” đại nhân tha tội, thuộc hạ tiếp tục tra xét, ba người bọn họ có hai người là Thiên tiên một người là Yêu vương, không có khả năng thoát khỏi Ẩn Đế tinh mà không bị chúng ta phát hiện, nhất định là chôn ở nơi nào đó trong Ẩn Đế tinh!” kim tiên nhìn Tử Đế vội vàng báo cáo.

” Tốt, thêm họ các người một cơ hội, nhanh chóng đi thăm dò, cho dù là lục tung cả Ẩn Đế tinh cũng phải cấp cho ta ba người kia!” Tử Quang sắc mặt dữ tợn nói, tại Tiên Ma Yêu giới Thần khí vốn không có nhiều lắm, thật vất vả mới xuất hiện một cơ hội, bất luận là tử Quang hay Ngũ Hành cũng không buông tha cơ hội lần này.

34. Chương 8: Thân Thể Tôn Ngộ Không

Sau khi phi thăng, vô danh vật chất có phát triển hơn một chút, cho dù Hồng Quân không chuyên tâm tu luyện nhưng vô danh vật chất vẫn tiếp tục tăng trưởng, toàn bộ vẫn phiêu phù tại đan điền. Cả đan điền như được bao bọc bởi một lớp tro bụi, bị sức mạnh tác động vào khiến tro bụi bay tứ tán.

Hồng Quân đạo từ sau khi Hồng Quân độ kiếp đã loáng cảm giác như quay lại tầng thứ nhất, chỉ tiếc là vô danh vật chất quá ít nên không có khả năng tiến thêm được một tầng.

Một trăm năm, Hồng Quân đã tu luyện được một trăm năm, so với quá khứ thì thời gian tu luyện lần này dài hơn. Điều đó khiến cho hắn đã tiến vào Hồng Quân đạo tầng thứ nhất. Cảnh giới cũng từ nhất cấp thiên tiên lên tới nhất cấp kim tiên. Ở tầng thứ nhất này Hồng Quân biết, sau khi tiến vào Kim tiên tu vi thì tốc độ tu luyện không còn nhanh như trước, phải thông thả tu luyện, không thể hấp tấp vội vàng.

“ Tiểu Hoàng Ngư, thế nào? Muội nói Tôn Ngộ Không so với huynh tốt hơn mà, chỉ mất hai trăm năm hắn đã luyện thành kinh thiên ba mươi sáu côn, đã tới yêu vương chi cảnh.” Hồng Vân nhìn Hầu Phí đang kinh nghi vừa cười vừa nói.

Tôn Ngộ Không không hổ là loài khỉ thông minh nhất trong các loài khỉ, chỉ mất có hai trăm năm mà hắn đã luyện thành Kinh thiên ba mươi sáu côn, trong khi người khác phải mất đến hàng nghìn năm.

“ Hoàn thành bây giờ nói còn quá sớm, khi nào luyện thành kinh thiên nhất côn thì hãy nói” Hầu Phí trong lòng thì rất vui sướng nhưng vẻ mặt lại dấu tiết đi cảm giác đó.

“ Ngộ Không, nghỉ ngơi đi một vài ngày, sau đó ta sẽ đưa ngươi đến một nơi” Đây là lần đầu tiên Hầu Phí gọi trực tiếp tên của Tôn Ngộ Không, trước đây hắn không gọi Ngộ Không là bốn lần thì cũng là ngu ngốc. điều đó có nghĩa Ngộ Không trong mắt Hầu Phí đã có một địa vị khác hẳn trước kia.

“ Sư tôn, có phải người định mang đệ tử đến chỗ cha mẹ?” Ngộ Không vội vàng hỏi, hắn nỗ lực tu luyện như vậy đều mong muốn có ngày gặp lại cha mẹ mình.

“ Ngươi muốn gặp thì ta dẫn ngươi đi gặp” Hầu phí nói xong lập tức biến mất.

Hầu Phí cùng với thê tử ở lại Tiên Ma Yêu giới, nhưng tất cả mọi động tĩnh của họ đều bị Hầu Phí khống chế. Hầu Phí đối với Lâm Mông vũ trụ hiểu biết không nhiều lắm, nhưng hắn là Thiên Tôn của Tần Mông vũ trụ, bên cạnh đó lại là huynh đệ tốt của Tần Vũ nên có thể tự do thi triển pháp tắc của mình một chút, khống chế không gian thì không có gì là quá khó cả. Hầu Phí biết Hoàng Phủ Tĩnh đang ở Tiên Ma Yêu giới, cũng biết nơi ở của Tần Sương nhưng bọn họ lại không biết đến sự có mặt của hắn.

“ Tiểu Hoàng Ngư, huynh định đưa Tôn Ngộ Không đi gặp cha mẹ hắn thật sao?” trong khi không có Tôn Ngộ Không ở đó, Hồng Vân liền hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy không ổn, hay là để sau khi Tôn Ngộ Không tới Thần giới rồi nói cho hắn biết” Tử Hà đi theo cũng nói.

“Không cần, đây là sự an bài của đại ca, các muội không cần nói nhiều” Hầu Phí có chút thở dài, ánh mắt nhìn về hướng tinh không xa vời, trong mắt hồng quang chợt lóe, tưởng chừng có thể nhìn thấu cả vũ trụ.

Cha mẹ Tôn Ngộ Không đều là thần thú, thông linh thạch hầu chỉ có thể cùng Hầu thần thú mới có thể sinh con, sinh ra thông linh thạch hầu bằng cách mang thạch thai.

Kỳ thật tình huống của cha mẹ Tôn Ngộ Không cũng không được tốt, Mẫu thân Tôn Ngộ Không vừa sinh hạ thạch thai thì có cừu nhân đến tìm để báo thù, trải qua một trận thảm sát, trong trận chiến đómẫu thân chẳng may bị giết. Kể từ đó, vì thương nhớ nương tử,cha của Tôn Ngộ Khônguống rượu suốt ngày, tu vi không tăng trưởng, bao năm nay vẫn chỉ là hai cấp yêu để hậu kỳ. Sau này cha của Tôn Ngộ Không là Vô Tâm chờ đợi con mình xuất thế, mang tới nhân gian giới, tùy tiện bỏ hắn lại mặc cho hắn tự mình phát triển.

Việc này Hầu Phí, Hồng Vân, Tử Hà đều biết nhưng không nói cho hắn biết vì sợ ảnh hưởng tới quá trình tu luyện,

Phong khải tinh là một tinh cầu rất lớn, chính là yêu giới tẩu thú tộc. Ở nơi này cư trú đa số là Hầu thần thú.

Tôn Thạch vốn tại Phong Khải tinh rất nổi tiếng, là một yêu đế lại là trưởng lão, nhưng sau khi xảy ra biến cố mà tất cả đều thay đổi. Bây giờ Hầu tộc lại tổ ra xem thường và có những ý nghĩ không tốt về hắn.

Vài ngày sau, Hầu Phí mang theo Tôn Ngộ Không đến Phong Khải tinh. Trong một tửu lâu không lớn lắm, chưa đến nơi nhưng bọn họ đã nghe những âm thanh bàn luận từ bên trong phát ra.

“Rượu, rượu, ta gọi rượu lâu như vậy rồi mà sao vẫn không thấy đem ra?”

“Tôn gia à, ngài đã nợ tiền quán chúng tôi nhiều năm lắm rồi, trước tiên ngài hãy trả tiền trước đã” lão bản chủ quán rượu đối với tình huống này quả thật là khó khăn cho lão. Tôn Thạch tửu lượng vô cùng lớn, mỗi ngày không biết ông ta uống bao nhiêu rượu, mà mấy nghìn năm nay Tôn Thạch chỉ biết uống rượu mà thôi, không làm gì cả. Nguyên linh thạch cũng không còn để trả tiền rượu cho hắn. Sau này có người cũng trả tiền cho ông ta, nhưng hàng ngàn năm như vậy chẳng làm ăn gì, dần dần không ai muốn trả tiền cho ông ta nữa. Đến bây giờ, Tôn Thạch đã nợ chủ quán không biết bao nhiêu là tiền. Chủ quán không dám làm khó cho ông ta bởi vì ông ta là một Yêu đế, cũng có danh tiếng nên cũng không dám đắc tội với ông ta.

“Ta còn có khả năng mà, phải không. Mau đem rượu lên đây cho ta trước đi, sau này ngươi muốn ta làm gì cũng được.Tôn Thạch tóc tai rối tung, quần áo cũ rách, bần thủ không chịu nổi, ngay cả dùng linh lực để làm sạch quần áo ông ta cũng không chịu làm nên trông ... quá chán nản.

“Chủ quán, đem cho hắn rượu ngon, còn nữa, hắn thiếu ông bao nhiêu tiền ta thanh toán hết.”

Hầu Phí mang theo Tôn Ngộ Không xuất hiện trong tửu quán, bên cạnh Tôn Thạch, quay sang Lão bản nói lớn.

“Tốt lắm, vị đại gia này chắc là bạn cũ của Tôn Thạch?” Lão bản thay mặt Tôn Thạch quay sang bọn Hầu Phí hỏi. Lão Bản trước đây còn thấy có người trả tiền cho Tôn Thạch nhưng mấy năm gần đây chẳng còn ai dám trả cho hắn, nên càng ngày lão càng không dám mang rượu nhiều cho Tôn Thạch.

“Cám ơn vị đại gia” Lão bản vô cùng hưng phấn vì nhận được hơn một trăm cực phẩm Nguyên linh thạch, đã không biết bao nhiêu lần hắn đòi tiền Tôn Thạch nhưng không được, giờ nhận được chừng ấy nguyên linh thạch coi như cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Chủ quán cùng tiểu nhị vui vẻ mang tới bốn vò rượu to đặt trên bàn Tôn Thạch, Tông thạch ánh mắt lơ đãng nhìn Hầu Phí cùng Tôn Ngộ Không nhưng không có một lời cảm ơn nào, lập tức mở một vò đổ vào miệng uống ngay.

“Sư tôn, sao lại mua rượu cho cái tên ma men này?” Tôn Ngộ Không thái độ với Tôn Thạch hết sức bất mãn. Ngộ Không ngoài mặt thì rất kiêu ngạo, cuồng vọng, vô lễ nhưng trong lòng thì vô cùng tôn kính Hầu

Phí. Nếu không, khi Hầu Phí thu hấn làm đồ đệ hấn đã không đi báo với Bồ đề lão tổ. Chính vì nguyên nhân này, khi thấy thái độ của Tôn Thạch vô lễ với Hầu Phí, thái độ của Ngộ Không vô cùng bất mãn.

“Tạm thời con không cần lo, cứ ăn cái gì trước đã. Tu luyện khổ cực như vậy cũng cần phải thư thả một chút chứ?” Hầu Phí thở dài, không nói thêm gì cùng Ngộ Không ăn cơm.

Ba ngày, Tôn Thạch uống hết mấy trăm vò rượu, mới cảm thấy thoải mái lất ngất đứng dậy đi ra cửa. Mỗi lần uống hết rượu, Tôn Thạch đều chỉ đi đến một nơi, đó là mộ phần của vợ mình, ngồi ở đó vài ngày rồi lại về uống rượu. Như vậy cả mấy nghìn năm nay vẫn lặp lại hàng động đó.

Trên người Tôn Thạch tuy luộm thuộm, bẩn thỉu nhưng mộ phần của vợ lại không có lấy một ngọn cỏ dại. Tôn Thạch lặng lẽ ngồi trước bia mộ, nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia, khuôn mặt hiện lên vô vàn sầu muộn.

“Sư tôn, chúng ta theo tên ma men này làm gì? Người không phải muốn mang con đi gặp cha mẹ mình hay sao?” Nói như thế nhưng trong lòng Ngộ Không đích thực có một loại cảm giác tang thương, phảng phất như thân nhân ngay trước mặt.

“Bọn họ chính là cha mẹ của con” Hầu Phí khẽ thở dài chỉ vào Tôn Thạch nói.

“Cái gì?” Ngộ Không tròn tròn mắt, không dám tin những gì trước mắt mình. Nhìn thấy cách Hầu Phí nói như vậy, có lẽ con ma men kia chính là cha mình.

Tên ma men là cha mình, vậy người nằm trong mộ không phải là mẹ hấn sao?

“Không, ta không tin...tất cả sao lại thế này? Tên ma men kia là cha ta sao?” Ngộ Không lớn tiếng thảm thiết, liên tục thối lui nhìn vào mộ bia và Tôn Thạch.

“Ngộ Không, ta không lừa con đâu con không cần phải nói gì đâu, người kia đi chính là cha của con. Có chuyện gì thì hai cha con có thể giảng hòa cùng nhau.” Hầu Phí lắc đầu rồi đột ngột biến mất, để lại bên nằm mồ hai thân hình, chính là Ngộ Không cùng Tôn Thạch

Trong khi Ngộ Không nói chuyện, Tôn Thạch đã có nghe thấy, ông ngẩng đầu lên, con mắt bỗng nhiên sáng rực, lóe sáng quang mang. Nhưng ngay tức khắc ông rất nhanh cúi đầu xuống.

“Người nói, nói cho ta người đến cùng ai? Người trong mộ là ai? Người nói cho ta biết...” Tôn Ngộ Không đỏ mắt, một tay nắm cổ áo của Tôn Thạch lớn tiếng hỏi.

“Người là ai, sao lại quấy rầy ta cùng Thanh nhi nói chuyện?” Tôn Thạch có chút ngược đầu lên, ánh mắt vô hồn, thều thào nói.

“Ta là ai, ta là ai à. Được rồi, ta là thượng cấp thần thú, thông linh thạch hầu Tôn Ngộ Không, người không có khả năng là cha ta”. Ngộ Không buông Tôn Thạch, lùi lại mấy bước rồi từ từ ngồi phịch xuống đất. Hấn đỏ mắt nhìn chằm chằm vào tấm bia, trên tấm bia ghi mấy chữ to: “Ái tề viên Thanh nhi chi mộ”

Nhìn Tôn Thạch, trong lòng Ngộ Không bỗng dấy lên một tình cảm huyết mạch tương thông, ngoài miệng thì Ngộ Không không công nhận, nhưng từ sâu thẳm trong lòng thì hấn đã thừa nhận người ngày chính là cha mình.

“Thanh nhi, muội xem người này giống ai? Là giống muội hay là giống huynh?” Tôn Thạch ngồi sát lại mộ bia nhẹ nhàng nói, phảng phất như ái tề không phải đã vĩnh viễn ra đi mà chỉ như một người ngủ say.

Tiểu Hoàng Ngư, Ngộ Không nó có chấp nhận được không?” Trong hư không, Hồng Vân lo lắng hỏi Hầu Phí.

“Chấp nhận không được cũng phải chấp nhận, Ngộ Không là đồ đệ của ta, có gian nan gì mà không vượt qua được?”

“Hồng Vân, tỉ nhìn đi, Phí Phí ngoài miệng thì không công nhận Ngộ Không là đồ đệ, bây giờ thì biết hết rồi nhé.” Tử Hà xuất hiện bên cạnh Hồng Vân, nhẹ nhàng cười nói.

Tôn Thạch vẫn ngồi sát ở mộ bia, miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm. Ngộ Không vẫn chằm chằm nhìn mộ bia không nhúc nhích, đến nửa ngày sau bỗng nghe thanh âm của Tôn Ngộ Không thét lên thê thảm.

35. Chương 9 : Ra Tay .

" hai người các người đều là quái vật!" rời khỏi Hồng Quân Hành Phủ, cái miệng của Phượng Hi không ngừng kêu than. Hồng Quân trở thành Kim tiên, tốc độ cực nhanh làm Phượng Hi choáng váng, Cổ Bàn cũng không có kém, cũng là lục cấp thiên tiên, Phượng Hi và Cổ Bàn tỷ thí một lần, đều sử dụng cực phẩm linh khí, kết quả một Yêu vương siêu cấp thần thú Phượng Hoàng cũng không thắng được lục cấp thiên tiên Cổ bàn, làm cho Phượng Hi buồn bực trong thời gian dài.

" ai, bệ quan hơn một trăm năm, rốt cục cũng có thể hít thở không khí a!" Hồng Quân đi trên đường, hưng phấn nói.

" mới bệ quan có một trăm năm mà, ddwnngf có quên, ta còn bệ quan tới trăm ngàn năm đó!" Cổ Bàn cười cười, từ sau khi ở một chỗ với Hồng Quân. tu luyện vì vậy cũng không ngừng thăng tiến, cảnh giới so với trước gia tăng nhanh không ngừng.

" người a, mặc dù là một trăm ngàn năm, vẫn khờ khờ tu luyện, không biết cải biến, còn không bằng một trăm năm tu luyện bây giờ! Hồng Quân cười nói, mỗi lần nhắc tới việc Cổ Bàn bệ quan ngàn ngàn năm, Hồng Quân đều phải cười một phen.

" đại nhân, mục tiêu đã xuất hiện, nhưng mà..." Hồng Quân xuất hiện trên đường, thuộc hạ của Tử Quang liền lập tức hồi báo.

" bắt quá cái gì?" Tử Quang có chút lóng vội, đồng thời triển khai tiên thức tìm tòi.

" đại nhân, nguyên lai là thông báo hơi có chút khác thường, hai tiểu tử thiên tiên bây giờ một người là nhất cấp Kim tiên, một người là Lục cấp thiên tiên, chỉ có ...siêu cấp thần thú Phượng Hoàng là không thay đổi."

" nhất cấp Kim tiên!" Tử Quang cũng có chút giật mình, một trăm năm, có thể thăng tiến như vậy, tại Tiên giới quả thật là hiếm có.

" cần trọng chú ý bọn họ, lần này ngàn vạn lần không được đánh mất dấu vết bọn chúng!" Tử Quang ra mệnh lệnh, đột nhiên thân hình người thông báo biến mất không thấy đâu.

" sư huynh, người như thế nào cũng tới đây, mấy tên Kim tiên cho dù có Thần khí, ta cũng có thể hoàn toàn bắt giữ mà!"

người đưa tin cho Tử Quang, Ngũ Hoàng Ngũ Hành cũng vì Hồng Quân trong tay có Thần khí, Ngũ Hoàng lần này tự thân xuất hành tới.

" đối phó với chúng, một mình sư đệ đương nhiên không có vấn đề gì, ta lo lắng chính là nơi này là Ấn đế, nếu bọn họ nhúng tay, sợ có chút phiền toái.

Bí mật Ấn đế tinh chỉ có vài người và vài thế lực đầu lĩnh mới biết, bên ngoài, Ấn đế tinh chỉ có một bát cấp tiên đế Lâm Lâm, kỳ thật bên trong còn có hai người, hai người kia chính là sư thúc của Lâm Lâm, cũng chính là hai đồ đệ của Ấn Đế năm đó, cả hai đều là cửu cấp tiên đế, nếu không có hai người này tồn tại, sao có thể để Lâm Lâm phát triển thế lực tăng lên, Ấn đế tinh đã sớm bị thế lực của hắn chiếm rồi.

" Ấn đế tinh đích thật mà nhúng tay thì có chút phiền toái, sư huynh, chẳng lẽ người có biện pháp gì tốt?" Tử Quang cau mày, tại Ấn đế tinh, hắn cũng không thể không để ý tới hai lão gia hỏa này.

" biện pháp, tạm thời thì chưa có, một lúc nữa, ta tự mình tới bái phỏng Ấn đế Lâm Lâm, cảm chân bọn họ, người xuống tay nhanh một chút, tốc chiến tốc thắng, chỉ cần lấy được Thần khí, chúng ta lập tức bỏ chạy!" Ngũ Hoàng ngoài biện pháp này thì không còn biện pháp nào khác, hai tiểu tử kia ẩn tàng một trăm năm, vạn nhất lại để cho chúng ẩn nấp, không biết lại phải đợi tới bao giờ.

" cũng tốt, sư huynh bây giờ tới Ấn đế đi, ta trực tiếp ra tay, mấy tiểu tử kia cũng không thoát được!" Tử Quang cười gật đầu, phảng phất Thần khí đang ở ngay trước mắt, chỉ đợi mình tới lấy đi.

Ngũ Hoàng tự mình tới bãi phỏng Ẩn đế Lâm Lâm, mấy trăm năm nay, tại Ẩn đế tinh, đây là lần thứ hai, chỉ có khi Lâm Lâm tấn thăng bát cấp Tiên đế thì tới đây chúc mừng một lần. Ngũ Hoàng thể lực so với Vũ Hoàng trước kia to lớn hơn nhiều, Ẩn đế tinh mặc dù còn có cửu cấp Tiên đế tồn tại, nhưng mà cửu cấp Tiên đế chống cự với bát cấp Kiếm tiên, thắng bại cũng khó mà nói được.

“quý hóa, không có nghĩ tới Ngũ huynh lại có dịp tới Ẩn đế tinh của ta, cũng không có thông báo trước, làm cho chúng ta không kịp nghênh đón ngài!”

Ẩn đế Lâm Lâm, vẫn như trước mặc một bộ đồ màu lục, năm đó khí chất còn chưa thấy, bây giờ Lâm Lâm biểu hiện quả thật vô cùng ổn định, thành thực hơn rất nhiều.

” có gì đâu, từ lần truwoocs gặp qua tiên tử, bổn hoàng vẫn đều nghĩ tới, muốn tái kiến tiên tử, nhưng mà nhiều năm qua không có cơ hội, hôm nay vừa lúc đi quan phụ cận, bèn tới đây bái kiến!” Ngũ Hành cười cười, có vẻ vô cùng tiêu sái, ngay cả thị nữ bên cạnh Lâm Lâm cũng bị thuyết phục.

” Ngũ Hoàng nói quá rồi, việc gì mà để Ngũ Hoàng bệ hạ tự thân ra tay, dám chắc đó không phải là việc nhỏ rồi!” Lâm Lâm phân phó thị nữ mời rượu, mỉm cười nói.

” không có gì, chỉ là một việc nhỏ, chuyện cũng không quan trọng, quan trọng là có cơ hội trở lại gặp mặt tiên tử một lần!” Ngũ Hành cầm chén rượu,.. uống một ngụm.

Ngũ Hành đông một câu, tây một câu chúng là cùng Lâm Lâm hết ngày, Tử Quang đã đến gần chỗ ba người Hồng Quân, tùy thời có thể ra tay.

Ba người đi ở trên đường, cơ bản là Hồng Quân cùng Phượng Hi tìm mua đồ vật, Cổ Bàn chỉ hỏi qua, mỉm cười đứng một bên, nhìn bọn Hồng Quân và chủ quán nói chuyện. Hồng Quân mang theo Phượng Hi tới một cửa hàng phẩm điểm(trang sức, quần áo), mặc kệ là tại con người giới hay là tị tiên giới, đàn bà vĩnh viễn là thích trang phục.

Một cỗ áp lực đột nhiên xuất hiện làm nhóm người Hồng Quân cùng mọi người phụ cận không thể nhúc nhích, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, đem ba người Hồng Quân mang đi ra ngoài, mang tới một trang viện.

Bị mang đi ra ngoài đồng thời công lực ba người Hồng Quân đều bị người này giam cầm, sau khi rơi xuống trang viện, đã bị bao vây vào bên trong.

” các ngươi là ai, tại sao lại bắt chúng ta?” ba người Hồng Quân một chút cũng không có hoảng hốt, khiếp sợ, biểu hiện đó làm cho những kẻ dưới tay Tử Quang kinh ngạc.

” ta là Tử đế, ngày đó người cứu các ngươi... cửu cấp Kim tiên ở đâu?” Tử Quang đột nhiên xuất hiện tại hiên trường, ngồi ở ghế phía trên, hỏi ba người.

” Tử đế Tử Quang, người bởi vì sự việc tại Ngư Dương tinh?”

” không sai, người rất thông minh, nếu nói ra nơi ở của cái kia... cửu cấp Kim tiên, ta có thể tha chết cho các ngươi!” Tử Quang rất nắm chắc, có rất nhiều loại phương pháp có thể làm cho ba người mở miệng, nếu ba người không chịu hợp tác, có thể giết chết đi, sau đó có thể sử dụng sư hồn cũng thu được tin tức cần tìm.

” người dám giết ta, sư phó ta chính là Phượng Hoàng nhất hệ, còn có Tông Quật tiên bối, bọn họ sẽ không tha cho ngươi!” Phượng Hi nghiêm mặt quát lên, công lực bị phong bế, căn bản không cách nào ngọc bội Tông Quật đưa cho nàng.

” người chính là cái kia tiểu Phượng Hoàng, ta sẽ không giết ngươi, nhưng mà hai người bọn hắn, tất nhiên là không thoát được rồi!” Tử Quang không muốn giết Phượng Hi mà đắc tội với hai người siêu cấp thần thú, bắt giữ nàng chỉ là không muốn nàng thông báo tin tức mà thôi, Tử Quang tin tưởng, Tông Quật cùng Nghe Minh sẽ không vì hai tiểu tử không quen biết mà cùng Ngũ Hoàng bọn họ đấu tranh.

” tiểu Bàn, tiểu Phượng, các ngươi chuẩn bị tiến vào Hồng Quân Hành Phủ!” Hồng Quân lạnh lẽ truyền âm, cấm chế của Tử Quang đối với vô danh vật chất không có chút tác dụng, Hồng Quân chỉ làm bộ bị cấm chế mà thôi.

” đại nhân, ta nói!” Hồng Quân đột nhiên cao giọng nói, Cổ Bàn cùng Phượng Hi đều mỉm cười.

” cái kia... cửu cấp Kiếm tiên, ở...” Hồng Quân vừa muốn nói ra địa phương, đột nhiên cùng Cổ Bàn, Phượng Hi đồng thời cùng nhau biến mất không thấy đâu.

Tử Quang kinh hãi, nhát mắt xuất gia không gian giam cầm chung quang không gian, phi thân tới nơi bọn Hồng Quân biến mất, nhú màu không nói.

” người là muốn tìm ta sao?” Hồng Quân không chế Kiếm tiên khôi lỗi, xuất hiện tại phía sau Tử Quang.

” người...người chính là cái kia... cửu cấp Kim tiên!” Tử Quang thân thể trong nháy mắt chuyển hướng, nhìn Hồng Quân nói.

” ha ha, chính là người tự tới, người chính mình đã đến, hay lắm, các người có tiên phủ a, bắt quá ho dù có tiên phủ, ở trước mặt ta, cũng đừng mơ tưởng chạy thoát!” Tử Quang rất tự tin, tiên phủ tiên giới tiên nhân, hẳn với bất cấp kiếm tiên không tin là không thể phá, chỉ là Thanh Vũ Tiên phủ trong truyền thuyết Nghịch Ương đáng tiếc hẳn không có biết được.

” ai nói là ta muốn chạy trốn?” bất cấp Kiếm tiên Tiên đế, không có gì phiền toái!” Hồng Quân cười cười, nhưng lại nhanh chóng tự hỏi, như thế nào có thể đối chiến với bất cấp Kiếm tiên này.

Kiếm tiên khôi lỗi quả thật thân thể vô cùng cứng rắn,có đứng không dưới bất cấp Kiếm tiên, dám chắc là bị thương, vì điểm ấy năm xưa Tần Vũ đã chứng nghiệm qua, chín cấp Kim tiên muốn đối phó với bất cấp Kiếm tiên tiên đế, cơ bản là người ta mơ mộng, sau khi tiến vào Hồng Quân hành Phủ, Hồng Quân đã truyền tấn cho Tông Quật, bây giờ cũng chỉ có cách kéo dài thời gian đợi Tông Quật tới, thật sự không còn cách khác, khi vào được Hồng Quân Hành Phủ, với trận pháp Thần giới chính mình bố trí, tin tưởng những người này không phá được.

” không muốn đào vong, chỉ là một cửu cấp Kim tiên nho nhỏ, lại dám ở trước mặt bốn đế mà ngông cuồng, buồn cười!” Tử Quang ha ha cười to, cửu cấp Kim tiên sau khi xuất hiện, tất nhiên là tuyệt đối không có khả năng đào thoát khỏi lòng bàn tay.

” Tốt nhất người đem toàn bộ Thần khí giao ra đây, để tránh các người chết bị giết trong tay tiên đế mà tội nghiệt! ta cũng có thể mở cho các người một con đường sống!” Tử Quang mỉm cười nói, kỳ thật trong lòng hẳn căn bản không có ý định buông tha bọn họ, bắt quá là muốn chiếm được Thần khí tới tay mà thôi.

” lại là Thần khí, người cũng muốn cướp Thần khí của ta sao?” Hồng Quân sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong mắt lạnh như băng.

” đúng, người bắt quá chỉ là một Kim tiên thôi, không có đức, năng có Thần khí, chỉ có tiên đế ta mới đáng là chủ nhân của Thần khí!” Tử Quang ha ha cười to, đột nhiên thân hình phóng về phía trước, một đạo kiếm khí sắc bén trực tiếp nhắm Hồng Quân lao tới.

” Bùng...”

Một tiếng nổ, Hồng Quân bị đánh văng xuống đất vài trăm thước, đây chỉ là ba thành Kiếm khí,cho dù không có Thần khí dưới tình huống này, Kiếm tiên khôi lỗi năng lượng nguyên tinh thạch cũng bị hao đi gần chín thành.

” cũng quả nhiên là có Thần khí chiến y, bắt quá hôm nay, Thần khí chiến y cũng không bảo toàn được mạng người!” Tử Quang hắc hắc nở nụ cười, vung chưởng lên, càng làm Hồng Quân từ dưới đất tiếp tục lún xuống.

Đón nhận một chưởng này, Thần khí chiến y nhiều nhất cũng chỉ làm mất đi chính thành lực công kích, có thể xem như là còn lại một thành, Tử Quang cũng vô cùng tự tin, trực tiếp đem Kim tiên này đánh chết, bất cấp Tiên đế một thành công kích, cũng có thể so với bốn năm cấp tiên đế toàn lực công kích.

Chưởng Phong đổ tới Hồng Quân, trong khí chưa tới Hồng Quân, Hồng Quân cũng đồng thời biến mất.

“cái gì! vẫn còn có thể đứng lên!” một chưởng đánh vào khoảng không, sắc mặt Tử Quang đều thay đổi, tiên thức khẩn cấp tìm tòi, khối không gian nhỏ bé này, sớm đã bị các tiên đế bên ngoài dùng trận pháp khốn trụ, bọn Hồng Quân không có khả năng chạy trốn.

36. Chương 10: Lâm Lâm Nổi Giận.

Tử Phong cũng đã dự liệu đến trường hợp này nên bắt luận là ai hấn cũng không cho phép đi lại trong phòng. Một tòa đại trận vây quang căn phòng, căn bản là không gì có thể lọt ra ngoài được dựng lên, chỉ cần Hồng Quân còn trong phòng thì Tử Phong tin tưởng sẽ bắt được hấn.

Một đạo lam hỏa được phóng lên, tro bụi trong phòng lập tức bị đốt cháy và biến mất. Hồng Quân hành phủ không bị đốt cháy tiêu biến nên nhanh chóng bị Tử Quang phát hiện.

“ Ha ha, người trốn vào đâu, trước hết ta hủy diệt phủ của người sau đó giết chết các người” Tử Quang gương mặt dữ tợn, giờ kiếm chém tới, một đạo kiếm khí lăng lệ chém lên Hồng Quân hành phủ.

Nhưng điều bất ngờ là : Trong Hồng Quân hành phủ, Hồng Quân, Cổ Bàn, Phượng Hi chỉ thấy có điểm chớp lên, nhanh chóng trở lại bình thường. Hồng Quân đã bố trí thần giới nhị cấp trận pháp, chỉ là một tiên đế như Tử Quang có thể Phá được sao?

“ Không bị phá? Xem ra phòng ngự của người không thấp, ta xem người chịu được đến bao giờ?:” Nhanh chóng hấn phóng một lúc luôn ba đạo kiếm khí, nhưng vẫn như cũ, HQHP chỉ hơi lóe lên rồi trở lại bình thường, không bị một chút tổn thương nào.

Tử Quang vẻ mặt thay đổi, ba đạo kiếm khí vừa rồi hấn sử dụng đến bảy thành lực lượng, vì sợ Lâm Lâm phát giác sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay nên hấn không dám toàn lực công kích.

“ Sư huynh, đệ đã bắt được mấy người bọn chúng, nhưng tên tiểu tử chín cấp kim tiên kia trốn trong một tiên phủ mà ta không thể nào phá được. Tiên phủ có khả năng biến hóa hình dạng nhưng tạm thời không thoát khỏi được trận pháp của Tử Quang. Nhưng cũng lúc này, Tử Quang cũng không có phương pháp nào khả quan nên chỉ biết giằng co như vậy.

“ Đệ chờ một chút, ta sẽ tới ngay” Ngũ Hành nhanh chóng truyền âm lại cho Tử Quang

“ Lâm Tiên tử, tại hạ đột nhiên có chút chuyện xin được phép cáo từ trước, hẹn sau này sẽ đến bái phỏng” Vừa rồi Ngũ Hành đang nói về sự uy lâm của Lâm Ẩn tiên đế, đột nhiên đứng dậy xin cáo từ ra về.

“ Ngũ Hoàng đệ hạ có việc, ta không dám giữ lại, ta tiễn đệ ra ra về ” Lâm Lâm đứng dậy cười nói.

“ Không cần, Lâm tiên tử không cần phải khách sáo như thế, ta còn thuộc hạ bên ngoài điện, cứ để ta đi một mình là được rồi” Ngũ Hành cười cười, ý muốn bảo Lâm Lâm không cần tiễn đưa, hấn sẽ nhanh chóng rời khỏi.

Ngũ Hành vừa đi khỏi, ngay lập tức bên cạnh Lâm Lâm xuất hiện hai người.

“ Tiểu thư, Ngũ Hành không giống như hấn nói là không có gì, nhất định là có vấn đề trong chuyện này.” Một hắc y nhân chín cấp tiên đế nhìn Lâm Lâm nói.

“ Mặc kệ hấn có chuyện gì, miễn không gây hại cho Ẩn đế tinh ta thì ta cũng không cần thiết phải xen vào” Lâm Lâm thở dài trong lòng, tâm niệm của Lâm Lâm từ xưa tới giờ chỉ muốn một cuộc sống ẩn cư, không tham gia tranh quyền đoạt lợi. Vì là nhi tử duy nhất của Ẩn đế Lâm Ẩn nên mọi sự đều do nàng gánh vác.

“ Sư huynh”

Ngũ Hành Thuận di tới bên cạnh Tử Quang, trông thấy Ngũ Hành Tử Quang cũng cảm thấy đỡ lo lắng hơn một chút.

“ Tham kiến Ngũ Hoàng” Tử đế mang theo mấy người bày tiên đế trận pháp cũng khom người xuống hành lễ.

“Đứng lên hết đi” Ngũ Hành phát tay đoạn quay lại phía Tử Quang nói:” Vậy tiên phủ đâu, cho dù hành động của chúng ta bị Lâm Lâm phát hiện, hai huynh đệ cũng phải liên thủ phá cho được cái tiên phủ kia, ta đã điều động bảy mươi hai tiên đế và ba mươi sáu nhân mã bao vây, ta tin rằng Lâm Lâm cũng biết phân biệt nặng nhẹ”.

“Ba mươi sáu tiên đế vừa đến, cho dù có bị phát hiện thì với nhân mã như thế này, chúng có thể làm gì được chứ?” Tử Quang mỉm cười gạt đầu đoạn chỉ vào một chấm đen được bao vây bởi trận pháp.” Cái đó chính là tiên phủ của bọn chúng, con mẹ nó (nói bậy thế) không biết được làm từ cái gì mà cứng rắn như thế, đây là lần đầu tiên đệ thấy tiên phủ cứng rắn đến như vậy”.

“ Sư đệ, ta và đệ toàn lực liên thủ phá cái tiên phủ này, ta không tin là không phá được” Ngũ Hành triệu xuất Tử Kỳ thần khí, quay qua mấy người bày trận phân phó:” các người cố gắng duy trì trận pháp càng không chế tốt trận pháp càng tốt.

Ngũ Hành phân phó cũng không có tác dụng gì, vì hai người toàn lực công kích khẳng định trận pháp không chịu nổi, phòng ốc xung quanh chắc chắn bị thổi bay hết. Muốn không kinh động đến Lâm Lâm thì quả thật là không thể.

Hai người chia làm hai bên, Tiên kiếm trên tay đều phát sáng, hai người toàn lực tung ra một kích đã khiến không biết bao nhiêu người trên Ấn Đế tinh thiệt mạng.

“ Quân ca, tiên phủ liệu có chịu nổi không?”Phượng Hi trong Hồng Quân hành phủ hỏi, ở bên trong bọn họ nghe được dự định hai bát cấp tiên đế liên thủ của Ngũ Hành nên cũng cảm thấy lo lắng không yên.

“Tiểu Phượng muội yên tâm đi, hành phủ của ta cho dù mười tiên đế công phá cũng đừng mơ mà phá được” Hồng Quân cười tự tin như vậy cũng khiến cho Phượng Hi yên tâm thêm phần nào.

Oanh

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, trận pháp do mấy tiên đế bố trí nhanh chóng bị triệt tiêu, lưỡng đại cường đại kiếm khí công kích vào Hồng Quân phủ tạo thành một giải dư chấn năng lượng. Năng lượng cường đại tràn ra ngoài khiến cho tất cả kiến trúc hàng trăm dặm xung quanh bị san bằng, toàn bộ tiên nhân quan chiến cũng biến mất không để lại dấu tích gì. Hồng Quân hành phủ lần này chớp lên rõ ràng sau đợt công kích này, tuy nhiên một chút thương tổn cũng không có. Trận pháp đã không còn, Hồng Quân không chế tiên phủ của mình bay ra ngoài.

“ Sư huynh, thế này là thế nào?” Tử Quang trợn mắt nhìn, hai người toàn lực công kích mà cũng không phá nổi, mà bây giờ ngay cái tiên phủ đó ở đâu cũng không biết nữa.

“ Tiên phủ này tuyệt đối không tầm thường, lần này hai chúng ta quá sơ suất rồi” Ngũ Hành nghiêm mặt chậm chậm nói.

“ Không phải tiên phủ bình thường, không lẽ là Thanh Vũ tiên phủ trong truyền thuyết?” Tử Quang con mắt sáng ngời, kích động cực độ. Chỉ vì truyền thuyết về Thanh Vũ tiên phủ khi xưa, ngay cả Tỏa Nguyên luyện hóa trận cũng không thể làm cho tiên phủ này tổn hại.

“ Ngũ Hoàng, đây là ý gì?”

Một tiếng nói vang lên, chính là Lâm Lâm cùng hai lão nhân chín cấp tiên đế xuất hiện tại hiện trường, cảm tức nhìn Ngũ Hoàng và đau lòng nhìn cảnh hoang tàn đổ nát xung quanh.

“ Lâm tiên tử, chúng ta đang truy đuổi một gã thích khách, ra tay có hơi nặng, những thiệt hại hôm nay chính ta sẽ chịu trách nhiệm” Ngũ Hành vòng tay cười cười nhẹ nhàng nói.

“ Ngũ Hoàng bệ hạ, người đuổi theo thích khách có thể cho bọn ta biết trước, không lẽ người nghi ngờ bọn ta bao che cho thích khách? Người không để ý ra tay, đã khiến cho bao nhiêu người chết trong tay người, người có biết hay không hả Ngũ Hành?” Lâm Lâm lần này cực kỳ tức giận, đối với Ngũ Hành ngữ khí cũng thay đổi, nơi này là một nơi phồn thịnh trên Ấn đế tinh, nhưng chỉ một kích vừa rồi đã ít nhất giết chết mấy vạn tiên nhân.

“ Ta đã nói rồi, sự kiện hôm nay chúng ta sẽ bồi thường, còn thích khách kia đã giết một tiên đế cùng mười mấy kim tiên của chúng ta, bất luận thế nào ta cũng không để cho hắn chạy thoát, thành thật xin thứ lỗi”

“ Bồi thường? Chỉ một câu bồi thường? Mạng của mấy vạn tiên nhân người lấy cái gì ra bồi thường?” Lâm Lâm thân thể run run, chỉ vào Ngũ Hành quát lớn.

“Lâm tiên tử muốn nói, ta cũng có thể điều mấy vạn tiên nhân tới nơi này” Ngũ Hành vẫn giữ nguyên thái độ, tuy nhiên tiên thức đang gấp rút tìm kiếm, hi vọng có thể tìm được tiên phủ vừa mới chạy trốn.

“Láo toét, Ngũ Hành người đừng lừa đảo láo toét” Hắc y tiên đế từ phía sau Lâm Lâm tiến lên từng bước phần nộ quát lớn.

Ngũ Hoàng điều mấy vạn tiên nhân tới, khác nào Ắn đế tinh cấp nơi ở cho họ sao? Mà họ là người ngoài chẳng lẽ lại một lòng bảo vệ Ắn đế tinh? Lâm Lâm làm sao mà có thể yên tâm được?

“Lâm Lâm, ta vốn đã là nể mặt người lắm rồi ta không muốn nhờ tới sự giúp đỡ của người, thích khách này tuyệt đối chúng ta phải bắt được, tiên đế ba mươi sáu thuộc hạ của ta đang đến, hi vọng Lâm tiên tử có thể giúp cho” Ngũ Hành sắc mặt thay đổi, âm thanh cũng lạnh như băng.

“Ngũ Hành, người...” Hắc y tiên đế tức giận, Ngũ Hành nói như vậy có khác nào là hăm dọa bọn họ không?

“Ngũ Hoàng bệ hạ, người truy đuổi thích khách ta không cần, nhưng người hãy rời chiến trường ra khỏi Ắn đế tinh, nếu không chó trách ta trở mặt.” Lâm Lâm sắc mặt rất khó coi, tuy bên cạnh có hai chín cấp tiên đế nhưng họ cũng sắp độ Thần kiếp nên cũng không dám toàn lực ra tay, Ngũ Hành cùng Tử Quang đều là kiếm tiên, phe mình không bằng người ta nên chỉ còn biết nuốt giận vào trong.

“Hay cho người Ngũ Hoàng, thật khí phách, thật can đảm, so với Vũ Hoàng trước kia còn cường đại hơn, da mặt người có lẽ dày hơn Vũ Hoàng một bậc.

Bên cạnh Lâm Lâm xuất hiện một người, Tông Quật chạy một mạch tới đây, cuối cùng cũng đã xuất hiện. Lần trước Tông Quật cùng Nghê Minh không có trở về, chỉ du ngoạn trên mấy tinh cầu trung gian bên cạnh Ắn Đế tinh, sau khi Hồng Quân niết toái ngọc phù thì đã nhanh chóng tới đây, Tông Quật đi trước, Nghê Minh đi sau. Trên đường đi, Tông Quật đã nhận được tin của Hồng Quân nên cũng hiểu được tình hình lúc này.

“Kim sí đại bằng Tông Quật?” Ngũ Hành cau mày, người mà hắn không muốn nghĩ tới cuối cùng cũng tới.

“Ngũ Hành, năm đó Vũ Hoàng cướp Mê Thần đồ quyền của Tần Vũ, ít nhất cũng quang minh chính đại để cướp, người muốn cướp thần khí của hậu nhân Tần gia lại vu cho hắn là thích khách, thật chẳng biết liêm sỉ” Tông Quật khinh miệt nhìn Vũ Hoàng, “bóc mẽ” hắn ngay giữa đông người.

“Thần khí?” Lâm Lâm cùng hai vị tiên đế phía sau cả kinh, Ngũ Hành mục đích chính là Thần khí, cũng không trách được vì sao hắn lại ra tay ác độc như vậy.

“Tông Quật, ta muốn có thần khí đó rồi sao đây? Hắn chỉ là cửu cấp Kim tiên nhỏ bé mà cũng đòi sở hữu Thần khí, thà rằng bây giờ đưa cho ta còn hơn sau này lọt vào tay kẻ khác”. Ngũ Hành hừ lạnh, Tông Quật đã nói ra chân tướng của hắn, hắn cũng sáng khoái thừa nhận.

“Ngũ Hành, người thật không biết xấu hổ, cướp đoạt đồ của người khác mà cũng có lý do. Thật không nghĩ được con người của người lại như thế.” Lâm Lâm giận dữ nói lớn, bỗng dưng thấy hắn viếng thăm đã thấy được có việc không bình thường rồi. Thì ra ẩn tình là như vậy.

“Tông Quật, người định nhúng tay vào việc này sao?” Ngũ Hành không để ý tới Lâm Lâm, nhìn Tông Quật nói, Vừa rồi hắn đã truyền tin cho 72 thuộc hạ nhanh chóng tới Ắn Đế tinh, không kể bất kỳ chuyện gì, nhất định phải cướp đoạt cho được mấy món thần khí kia.

“Ngũ Hành, nói thật là người rất đáng thương, người không biết rằng người căn bản đã phạm vào bao nhiêu sai lầm, đây là Hậu nhân của Tần gia, người muốn cướp đoạt như vậy, Ngũ Hành người sẽ hối hận.” Tông Quật khẽ cười nói, ông mang theo ánh mắt thương hại nhìn Ngũ Hành. Đắc tội với hậu nhân Tần gia, quả thật hậu quả tuyệt đối nghiêm trọng. Năm đó tại Nhân gian giới, tu ma, tu tiên hai nhà vì giết nhầm Tần gia đệ tử mà bị đánh cho tổn thất nghiêm trọng.

“Tông ca, Tiểu Phượng không sao chứ?” Tông Quật vừa nói xong thì Nghê Minh cũng tới, không trông thấy ái đồ của mình nên vội vàng hỏi.

37. Chương 11:

“ Tiểu Phượng nó vẫn khỏe, ở cùng một chỗ với Hồng Quân.”

“ Không sao là tốt rồi” Nghê Minh lo lắng nhất là cho Phượng Hi, giờ thấy nàng không sao thì cũng bớt lo phần nào.

“ Tông tiền bối, ngài vừa nói Ngũ Hành truy đuổi hậu nhân Tần gia, có phải là Tần gia – Tần Vũ không?” Lâm Lâm đi tới trước Tông Quật, cười hỏi.

“ Tiểu nha đầu, mặc dù ta so với ngươi thì tuổi tác lớn hơn nhiều, nhưng ngươi dù gì cũng là bát cấp Tiên đế rồi, không cần phải gọi ta là tiền bối, nếu kính trọng ta thì gọi ta tiếng đại ca là được” Tông Quật vừa cười vừa nói.” Không sai, lần này Ngũ Hành thật đáng thương hắn đã phạm vào bao nhiêu sai lầm rồi mà không biết. Hậu nhân Tần gia lần này quan hệ với Tần vũ tuyệt đối không bình thường.

“ Là hậu nhân của Tần tiền bối?” Lâm Lâm phảng phất thấy được quá khứ hiện về quanh đây, ngày đó Tần Vũ xả thân cứu mình, và còn những chuyện đau lòng nữa...không thể không nhớ đến một người – đồ đệ Tần Vũ – Liễu Hàn Thư.

“ Ngũ Hành, ta tuyệt đối không cho ngươi làm thương tổn đến hậu nhân của Tần tiền bối, cùng lắm là ngọc đá đều nát” Thái độ của Lâm Lâm rất kiên quyết.

Ngũ Hành thật sự đau đầu, ngay hôm nay hắn mới biết người mà hắn đang truy đuổi là hậu nhân của Tần Vũ, nhưng cho dù là như thế hắn cũng không sợ. Vì nếu Tần Vũ chưa phi thăng thì hắn không bao giờ dám làm như thế, nhưng Tần Vũ đã sớm phi thăng từ rất lâu rồi, Tần gia tại tiên ma yêu giới không có một nhân vật nào có tầm ảnh hưởng lớn cả.

Bây giờ tình hình hiện tại đã có thay đổi lớn, Tông Quật cùng Nghê Minh đã đến, Ngũ Hoàng giờ này đã mất đi ưu thế, hai người này đều là siêu cấp thần thú, nếu Ngũ Hoàng có tìm được cái tiên phủ kia thì hắn cũng không chiếm được phần tiện nghi nào.

“ Ha ha, Tông Quật, nhiều năm rồi không gặp tính tình của ngươi vẫn như xưa ha”

Không trung tuôn ra một tràng cười, Tông Quật ngẩng mặt mỉm cười, Ngũ Hành cùng Tử Quang kinh ngạc nhìn nhau, tiếng cười thì ở không trung nhưng vẫn không thấy bóng một người nào.

Giữa không trung xuất hiện một bóng người, chậm rãi hạ xuống mặt đất, trên đỉnh đầu có một nét đặc thù riêng, mọi người nhìn qua là biết ngay hắn chính là đương kim Long Hoàng Phương Điền.

“ Phương Điền, ngươi không ở trong ổ của mình sao, đến đây làm gì?” Tông Quật cười mắng.

Tông Quật cùng Phương Điền tại nhân gian giới đã biết nhau, giao tình cũng không đến nỗi tồi, tại Tiên Ma Yêu giới tuy ít gặp nhau nhưng cũng không thể nói là quan hệ không tốt.

“ Ngươi tới được sao ta không tới được? Không biết là kẻ nào có lá gan lớn tới mức mà trêu vào hậu nhân của Tần gia?” Phương Điền hướng Tông Quật truyền âm hỏi, còn nhìn Ngũ Hành cười cười, nhưng để ý thấy nụ cười của hắn có điểm kỳ quái.

“ Tin tức của ngươi quả thật là thông thiên, ngươi và Tần gia không có giao tình gì thế nào mà lại đến đây?” Tông Quật cười cười, truyền âm nói.

“ Ta đối với Tần gia hiểu rất rõ, thậm chí còn nhiều hơn ngươi kia.” Phương Điền lại nhìn Tông Quật và với một nụ cười cực kỳ bí hiểm đoạn, hắn quay lại nhìn Ngũ Hành nói:” Ngũ Hành, nghe nói ngươi đuổi giết mấy người, chỉ là Kim tiên chi cảnh, sao lại có việc này? Chỉ là một Kim tiên mà sao ngươi cũng phải đích thân xuất thủ?”

Lâm Lâm chân mày nhíu chặt, Ngũ Hành lại có thêm Long Hoàng, quả làm cho nàng cảm thấy bất an.

“ Tông Quật, chờ xem kịch vui đi. Ngũ Hành tiểu tử này không biết được kết quả cuối cùng đâu, trong nhà ta có một vị Người đó đang tới đây” Phương Điền truyền âm cho Tông Quật, cười hắc hắc nói.

“ Ngươi nói vị kia....có phải là ...Tĩnh tiền bối?” Tông Quật con mắt sáng ngời, truyền âm hỏi.

“ Chính là bà ta, người cứ chờ đó mà xem kịch hay đi” Phương Điền truyền âm cho Tông Quật, hẳn là người đứng giữa hai bên, cũng không tỏ ra thái độ là chống lại bên nào.

Thời gian qua, Hoàng Phủ Tĩnh ở lại Tiên Ma yêu giới nhưng không ở Long tộc, nàng đi du ngoạn khắp nơi. Tông Quật cũng từng ra mắt nàng một lần. Hoàng Phủ Tĩnh chỉ hoa tay thôi đã khiến cho Tông Quật cùng Nghê Minh không thể nhúc nhích, khi đó Tông Quật đã biết nàng là một cao thủ Thần giới. Sau đó, nàng ở lại Long tộc, không ít lần Phương Điền truyền tin cho Tông Quật nói về sự kiện này. Hai lần Tông Quật đến bái phỏng đều bị Hoàng Phủ Tĩnh gây thương tích, ngoài Phương Điền nói với nàng được đảm ba câu thì không có ai được nàng để ý.

Nhận được Phương Điền truyền tin, Tông Quật càng cảm thấy yên tâm, mỉm cười nhìn Ngũ Hành, chỉ tội cho Ngũ Hành là hẳn không biết tình hình của hẳn hiện giờ bất lợi như thế nào.

“ Long Hoàng bệ hạ, việc xảy ra như thế ngài có ý gì không?” Ngũ Hành vòng tay (ôm quyền) hướng Phương Điền cười cười hỏi.

“ Ta cũng không có gì, chỉ là đúng lúc đi ngang qua đây, thấy có nhiều đại nhân vật đều ở đây nên cũng chỉ muốn xem có chuyện gì xảy ra ở đây thôi.” Phương Điền cười hắc hắc nói.

“ Long Hoàng bệ hạ quả là cao nhân, sự việc là như thế này : trước đây mấy ngày tại Ngư Dương tinh, tên cuồng đồ này to gan dám giết một tiên đế, mấy vị kim tiên. Hôm nay ta truy đuổi đến đây chính là tên tiểu tử hậu nhân Tần Gia, nhưng bị Lâm tiên tử cùng Tông tiên bối ngăn trở, tin tưởng Long hoàng bệ hạ anh minh tuyệt không phóng mặc cho chúng tẩu thoát. Ngũ Hành gắt gao nhắm vào việc Hồng Quân giết chết mấy người, ngôn ngữ mạnh bạo truy kích Lâm Lâm mấy người .

“ Lại có việc này? Tên này cũng quả thật điên cuồng, Ngũ Hoàng người yên tâm, tên cuồng đồ này nhất định ta không buông tha.” Phương Điền xoay người đi tới hướng Ngũ Hành, không quên nháy mắt với Tông Quật.

Nhìn Phương Điền đang đứng về phía mình, Ngũ Hành trong lòng đại thịnh, ngữ khí so với lúc trước cũng mạnh bạo hơn.” Tông tiên bối, tên kia giết tiên đế cùng mười mấy kim tiên của ta, đó là sự thật.”

“ Ta thừa nhận là có chuyện này, nhưng Ngũ Hành người chớ quên là hẳn giết người cũng có nguyên nhân” Lời lẽ Tông Quật m** mai, luôn luôn đả kích Ngũ Hành.

“ Mặc kệ là nguyên nhân gì, giết người của ta mà ta không trả thù, sau này thử hỏi làm sao ta có thể ăn nói với thuộc hạ của mình?” Ngũ Hành nói về đại nghĩa oai phong lẫm lẫm, nhưng hẳn không nghĩ tới ngay cả Hồng Quân ở đâu hẳn cũng không biết được.

Nói rất hay, khả năng của người điên đảo thị phi khiến ta thật bội phục”

Hồng Quân mang theo Cổ Bàn và Phượng Hi xuất hiện bên cạnh Tông Quật nói lớn.

“ Tiểu Phượng” Nghê Minh lo lắng nhất là Phượng Hi, nên vừa thấy nàng xuất hiện liền đến ngay bên cạnh nàng.

“ Các người rốt cục cũng chịu ra rồi à, đã thế rồi sao còn không dám ra?” Ngũ Hành nhìn chằm chằm Hồng Quân cùng Cổ Bàn hỏi, nhìn thấy Hồng Quân cùng Cổ Bàn trong lòng Ngũ Hành xuất hiện cảm giác vừa mừng vừa sợ. Mặc dù nói như thế nào thì bọn Hồng Quân cũng đã giết người của hẳn, tội này thì không thể tha được nhưng mà ... đối diện với một thế lực không phải nhỏ trước mắt thì hẳn cũng không nắm chắc được phần thắng.

“ Người...người chính là hậu nhân của Tần gia” Phương Điền đột nhiên nhìn thẳng Hồng Quân hỏi.

“ Đúng vậy, các hạ chính là Long Hoàng tiên bối?” Hồng Quân đã sớm biết Hoàng Phủ Tĩnh nên dám chắc Phương Điền sẽ không xuông tay với mình.

“ Tốt lắm, ta hỏi người Long tộc ta tại Tử Huyền Tinh, Tộc trưởng và các trưởng lão có phải do người giết?”

“ Bọn họ muốn cướp vật của Tần gia ta, chết còn chưa đủ”

“ Người... người giết nhiều người Long tộc như vậy mà không sợ sao?” Mặc dù Phương Điền sẽ không mang rắc rối đến cho Hồng Quân, tuy nhiên nghe Hồng Quân nói vậy thì hắn cũng cảm thấy lửa giận trong lòng bốc lên.

“ Tỉnh a di đã nói với ta nên ta không sợ” đáng vẻ khiêu khích hướng về phía Phương Điền.

Nhắc tới Hoàng Phủ Tĩnh, nhất thời Phương Điền không nói được gì, chỉ nhìn chằm chằm Hồng Quân nhưng một câu cũng không thốt ra được.

Ngay như bên cạnh, đã tụ tập đầy đủ cao thủ tiên giới, Long Hoàng cũng tự mình tới, nhìn xung quanh, trông có vẻ Ngũ Hoàng chiếm ưu thế, vì hắn nghĩ truyền thừa của Long Hoàng có thể đối phó với Tông Quật nên rõ ràng hắn không còn e ngại ai cả.

“ Ha ha, đại bá, lúc trước ta còn trách người không gọi ta trong những dịp vui chơi nhộn nhịp này, nhưng bây giờ thấy cảnh này không biết là thế nào...he he hehe” Không trung truyền lại một đạo âm thanh, một nhân ảnh ngay tức khắc xuất hiện bên Tông Quật

“ Thì ra là Trùng, ta muốn người gặp qua hậu nhân Tần Vũ, nhưng bây giờ có người đòi giết hắn nè “.

“ Lại có chuyện bức mình thế à, Ta là huynh đệ hậu nhân của Tần Vũ đây, kẻ kia ở đâu, cho ta xem với” Liên Trùng cả kinh nói, kỳ thật Liên Trùng ở bên này tiên giới, với tu ma giới mà nói hắn thuộc hạng tu hành quá lâu năm, sau khi Hồng Quân gửi truyền tắn cho Tông Quật, Tông Quật cũng nghĩ kỹ Liên Trùng đang ở tình cầu phụ cận nên Liên Trùng cũng biết được sự kiện đang diễn ra,

“ Liên Trùng tiên bối, vân bối đã gặp qua (!?!) xin ra mắt tiên bối” Hồng Quân hướng về phía trước hành lễ, ân cần hỏi. Liên Trùng là cố hữu của Tần gia nên Hồng Quân thực sự biết rõ về con người này.

“ Người chính là Hậu nhân Tần gia? là ai khi dễ người nói cho ta biết, Huynh đệ của Liên Trùng mà dám khi dễ khách gì không xem mặt mũi ta ra gì, tốt xấu gì ta cũng là Tu ma tiểu thần ma, mặc kệ kẻ nào khi dễ người, nói cho ta biết ta rửa nhục cho người. Liên Trùng nói, trong mắt hiện lên đạo đạo đao mang.

“ Tu ma Tiểu thần ma Liên Trùng” Ngũ Hành đứng dậy nói lớn, Tần Vũ phi thăng đã hơn ngàn vạn năm, thế nào mà Tiên ma yêu giới còn nhiều bằng hữu như thế? Chỉ vì một tên hậu nhân Tần gia mà dấy lên một trận sóng gió.

Liên Trùng công lực không cao, công lực chỉ lực cấp yêu đế, nhưng ngại một điểm cha mẹ hắn đều là bát cấp yêu đế, tại Ma giới thế lực hùng cứ một phương. Bình thường Liên Trùng xuất hiện cả hai giới Tiên Ma gây náo loạn, chỉ là hắn không gây náo loạn quá mức. Danh tiếng của Liên Trùng tiên ma yêu giới đều biết.

Những thuộc hạ của Bằng Ma hoàng Phương Lam đã bao cho hắn về những việc bất thường của Ngũ Hành, hắn cũng biết Ngũ Hành đuổi giết hậu nhân tần gia là vì Thần khí.

Tần Vũ ba huynh đệ chém giết trước kia mặc họ, ngay cả Bằng ma hoàng cùng Phi điều nhất tộc đều bị sỉ nhục, sau khi nhận được tin báo, Phương Lam ở hành tinh phụ cận trong lòng không yên, lập tức thông qua truyền tống trận tới Ấn Đế tinh. Một là hi vọng cướp được Thần khí, hai là hi vọng có thể giết được tần gia hậu nhân Tần gia

“ Ngũ Hoàng, Long Hoàng hôm nay như thế nào lại tới Ấn Đế tinh, bốn Hoàng hôm nay muốn đến bái phỏng Lâm Lâm tiên tử, không có nghĩ gặp các vị bằng hữu.”

Ấn Đế tinh tụ tập ngày càng nhiều người, Bằng Ma hoàng Phương Lam hướng Phương Điền, Ngũ hành hành lễ, cẩn thận không nhìn Tông Quật và Liên Trùng vào mắt.

“ Bằng Ma hoàng đại nhân, vì sao ngài lại biết nơi này?” Ngũ Hoàng mừng rỡ, vì dù gì hắn cùng với bằng ma hoàng có chút giao tình”, Nhìn thấy thái độ của Bằng ma hoàng hắn biết Bằng Ma hoàng đứng về phía mình, điều này không nói ai cũng biết.

“ Ngũ Hoàng bộ hạ, người không thấy tại Ấn Đế tinh hôm nay phi thường náo nhiệt sao? Bốn Hoàng làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.” Phương Lam cười to, hắn đột nhiên nhìn thấy Tông Quật nhìn mình và bên cạnh đó là một nụ cười có thể coi như là nhạo báng.

“ Chẳng biết sống chết là gì” Phương Điền cùng Tông Quật trong lòng nghĩ.

38. Chương 12: Sự Tình Đột Biến

“Không dám,Bằng Ma Hoàng đại nhân hạ giá đến Ấn đế tinh là vinh hạnh của chúng tôi”.Lâm Lâm nói như vậy nhưng trong lòng rất phiền não,sự việc càng ngày càng biến hóa phức tạp,tự bản thân đã không thể không chế được nữa,nếu thật sự xảy ra trận chiến thì Ấn đế tinh sẽ chịu tổn thất rất lớn.

“Yêu giới Tam Hoàng chỉ còn thiếu Tử Đồng Ngưu Ma Vương Man Càn là chưa đến!Hôm nay thật sự là náo nhiệt,tiểu hoàng ta tuy chỉ là bắt một thích khách đã có bao nhiêu người trợ giúp lại có cả 2 vị hoàng đế,thật là thích thú.”Ngũ Hành hehe cười nói,Bằng Ma Hoàng với Long Hoàng cộng với thể lực của mình ở đây đã vượt qua thể lực của đối phương,72 tiên đế sắp đến nữa.Một khi mà 72 tiên đế đã đến thì có thể trực tiếp bắt người rồi đi.

“Yêu giới Tam Hoàng 3 người hôm nay đã đến 2 người,đúng như lời Ngũ Hành vừa nói,thật sự là điều hiếm thấy!”.Tông Quật liếc mắt nhìn lên bầu trời cười hehe

“Haha,mấy người đều đã ở đây làm sao có thể thiếu ta được chứ?Tông Quật.người là người đầu tiên phát hiện ra ta,người đứng là không vừa đâu” .Trên trời truyền đến một tiếng cười đồng thời xuất hiện 2 người,một người là Tử Đồng Ngưu Ma Hoàng còn người kia là bát cấp tiên đế Ngưu Oa (Oa nghĩa là búp bê —không hiểu là nam hay nữ).

Trên một đồng cỏ nát ở Ấn đế tinh xuất hiện nào là Yêu giới Tam Hoàng,Tiên giới Ngũ Hoàng lại có cả TuLa tiểu thần ma lại thêm 2 vợ chồng Tông Quật chỉ vì việc Ngũ Hoàng cướp thần khí của Hồng Quân.Thật là 1 cảnh tượng hiếm thấy.

“Tông Quật,cho dù thể nào ngươi và ta đều thuộc Bằng tộc,ta hy vọng ngươi sẽ không tham gia vào cuộc chiến này,hơn nữa hậu nhân Tần gia điên cuồng giết hơn mười mấy người,không coi mạng người ra gì như thể thực là đáng chết,cho dù thể nào thì đạo lý nào cũng không thể chối cãi được,Ngũ Hoàng huynh thấy thế nào?”Nhìn Bằng Ma Hoàng khuyên Tông Quật như vậy Man Càn tuyệt không có biểu hiện gì.Lúc này,Yêu giới Tam hoàng thì đã có 2 vị đứng về phía Ngũ Hoàng,tin rằng Man Càn sẽ không thể không nể mặt 2 vị yêu hoàng đồng đạo kia.

“Phương Lâm,khẩu khí không nhỏ a!Ai muốn động tới hậu nhân của Tần Vũ thúc thúc ta thì phải qua cửa của ta trước!”

Ngưu Oa vẫn như trước,dáng người gầy gò,cùng với thời gian tu luyện cũng dần dần hiểu được nhiều chuyện,bất kể là tu tiên giả hay tu ma giả Ngưu Oa đều không có cảm tình.Lần trước.quê hương của Ngưu Oa bị Vũ Hoàng dùng Trần Nguyên Luyện Hỏa trận thiêu đốt hóa thành hư vô.Nếu không phải Tần Vũ cứu thì có lẽ Ngưu Oa đã chết trên tinh cầu đó rồi

Bao nhiêu năm nay Ngưu Oa vẫn sống cùng Man càn, mấy yêu thú lúc trước theo lệnh Tần Vũ bảo vệ Ngưu Oa nay chỉ còn lại 1 người;3 người chết do độ kiếp thất bại,những người khác đều chết hết.Ngưu Oa có tình cảm rất sâu đậm với yêu giới,nhân loại chỉ có duy nhất Tần Vũ khiến Ngưu Oa kính ngưỡng,còn những người khác bất kể là tu ma giả hay tu tiên giả Ngưu Oa đều không để trong mắt.

“Man Càn,người như thế là có ý gì” Phương Lâm cau mày,Ngưu Oa thì hẳn không sợ,điều hẳn lo lắng chính là Man Càn,tuy đã có truyền thừa chi bảo,Man Càn cơ bản là không thể làm hắn bị thương,nhưng cả thể lực tẩu thú nhất tộc không thể không khiến hắn phải suy nghĩ.

“Ý gì ư? Lời của Ngưu Oa chính là ý của ta!”

Man càn không giống như những người khác.Phàm là những người đã từng giúp mình Man Càn ghi tạc trong lòng không quên,Tần Vũ tại phạm nhân giới đã từng giúp Man Càn vào Nghịch Ương cảnh,cái ơn đó Man Càn luôn ghi nhớ trong lòng nếu không đã không thay Tần Vũ chăm lo cho Ngưu Oa bao nhiêu năm để Ngưu Oa chuyên tâm tu luyện trở thành 1 tiên đế như vậy.

“Man Càn,người đừng quên là Yêu giới Tam Hoàng luôn cùng tiến thoái.Hôm nay cả ta và Long Hoàng đều đứng về phía Ngũ Hoàng,hơn nữa là do tên hậu nhân Tần gia kia giết người trước,người không thể không hiểu lí lẽ như vậy,Long Hoàng huynh,huynh nói xem?” Mục tiêu của Phương Lâm cũng giống như Ngũ Hoàng chỉ là muốn đối phó với Hồng Quân, không muốn xảy ra tranh chấp với những người khác.

“Quả thực đúng là như vậy,Man Càn huynh,người đã niệm giao tình lúc trước với Tần Vũ như vậy,người có thể đứng 1 bên không giúp bên nào được không?”Phương Điền gật gật đầu cười nói.

“Hong Quân đừng tưởng có nhiều người bảo vệ ngươi mà ta không dám động đến ngươi,ta cho ngươi 3 ngày để suy nghĩ,sau 3 ngày nếu như ngươi vẫn tiếp tục không chịu đáp ứng điều kiện ta đưa ra thì lúc đó đừng trách ta vô tình”.Giảng co hơn 1 tháng,cuối cùng Ngũ Hoàng đã không giữ được bình tĩnh sau 1 hồi bàn tính đã đưa ra quyết định.

Bây giờ không còn ở Ẩn Đế tinh,Lâm Lâm nhất định sẽ không xuất toàn lực mà cho dù có muốn thì 2 lão gia hảo bên cạnh cũng không đồng ý,cho nên có thể loại trừ mấy người này,Man Càn Tông Quạt lại còn Nghê Minh là mấy người khó dây dưa nhất.Đến lúc đó sẽ dùng trận pháp vây khốn Tông Quạt cùng Nghê Minh,riêng phần Man Càn sẽ do Bằng Ma Hoàng đối phó như thế sẽ không có vấn đề gì.,đám người còn lại bản thân cùng Tử Quan và Long Hoàng hoàn toàn có thể đối phó được, Văn Phong (chính là Văn Phong Kim Hình Quân-Ấm Tinh Giới) một khi đến sẽ để Văn Phong đối phó với đám người kia.Tiểu tử nhà Tần gia kia sẽ do bản thân Ngũ Hoàng đối phó.

Thời gian đã đến ngày thứ 3,Ngũ Hoàng đã bí mật bố trí 72 tiên đế,chỉ cần Ngũ Hoàng phát ám hiệu thì lập tức bố trận vây khốn Tông Quạt cùng Nghê Minh,chỉ cần vây khốn bọn họ 1 lúc là ổn rồi.

“Tên tiểu tử Tần gia kia,thời gian 3 ngày đã hết rồi,điều kiện ta đưa ra ngươi đáp ứng hay không??”

Ngũ Hoàng không gấp cũng không chậm từ từ đưa ra câu hỏi,cao thủ hay bên liền rất tập trung,đặc biệt là Ngưu Oa vội vàng đứng chắn trước mặt Hồng Quân

“Ngũ Hành,ta đã nói từ trước rồi,cho dù ngươi có hỏi thêm nữa thì cũng vô ích thôi đó là điều không thể,nếu là như thời gian mấy trăm năm trước thì ta sớm đã đập nát đầu ngươi rồi”.

Hồng Quân nói không sai,nếu là 200 năm trước thì với tu vi là 1 trung cấp thần nhân của Hồng Quân giết một bát cấp Tiên đế chẳng phải là việc dễ dàng ư?

“Long Hoàng điện hạ,Bằng Ma Hoàng điện hạ chúng ta theo kế hoạch ra tay thôi” mắt Ngũ Hoàng ánh lên tia hàn quang,truyền âm cho 2 người đồng thời lao người lên phía trước phát động tấn công.

Động tác của Ngũ Hoàng đã nhanh Tông Quạt còn nhanh hơn. Trong khi Ngũ hoàng còn chưa kịp tiến đến phía Hồng Quân đang đứng ở phía sau Ngưu Oa thì đã bị Tông Quạt đứng chặn trước mặt.Thần khí của Ngũ hoàng chém lên một thanh thuần hắc sắc trường đao-chính là thanh trường đao do Khương Lan tặng đây nhất định không phải chỉ là một thần khí bình thường.

Đúng như Ngũ hoàng đã dự liệu,Lâm Lâm đang định rat ay thì bị 2 vị tiên đế kia ngăn lại.Đây không phải là Ẩn đế tinh,bọn họ không thể vì một tiểu tử không quen biết là liều mạng được, cho nên họ chỉ đứng một bên quan sát là được rồi.

Trong đám người đang hỗn chiến,Man Càn bị Bằng Ma Hoàng giữ lại.Bất kể so về thân thủ,tốc độ hay là vũ khí Man Càn đều không bằng Bằng Ma Hoàng nên trong lúc này Man Càn đang ở thế bất lợi.

“Phương Điền,ngươi.....?”

Tử Quan đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết,nguyên anh đã nằm gọn trong tay của Phương Điền.Trong lúc Tử Quan đang muốn xông đến chặn 3 người nhà Liên Trùng thì Phương Điền ở bên cạnh đã hạ sát chiêu.Long Hoàng ra tay đánh lén.Tử Quan do không có phòng bị gì nên trực tiếp bị Long Hoàng bắt được nguyên anh.

“Híc,ta đã từng nói là Long tộc ta dưới phạm nhân dưới bị tiểu tử kia giết không ít nhưng thế lực phía sau tiểu tử đó quá khủng bố bản thân ta không thể chống lại được cho nên ta đành có lỗi với Ngũ Hoàng người vậy!”Long Hoàng chợt thở dài,tay phải vừa động đã trực tiếp tiêu diệt nguyên anh của Tử Quan.Sự việc đột ngột phát sinh đột biến,tất cả mọi người đều ngưng chiến.

“Phương Điền,tên bỉ ổi”Ngũ hoàng ôm lấy thi thể của Tử Quang.2 người ở bên cạnh nhau bao nhiêu năm cho đến hôm nay không ngờ đi sai 1 nước cờ đã chết trong tay người mà bản thân cho là đồng minh.

Sự thay đổi của Phương Điền khiến cho Bằng Ma Hoàng Phương Lãm hết sức kinh ngạc đặc biệt là câu nói của Phương Điền “Thế lực đằng sau tên tiểu tử kia qua khủng bố,ta không thể chống lại được....”Long

Hoàng đã không chống lại được, bằng Ma Hoàng chẳng lẽ có thể chống lại được ư?đến lúc này Bằng Ma Hoàng thậm chí còn cho rằng - “Hay là Tần Vũ đã quay về rồi?”

39. Chương 13:kim Hình Quân Văn Phong

Lông mày Phương Điền nhướng lên,đã ra tay với thủ hạ của Ngũ Hoàng thì không có lí do gì mà để Ngũ Hoàng ghi nhớ mối hận này lên người của mình.Lúc này trong mắt Long Hoàng đã ánh lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

Trong lòng Ngũ Hoàng lúc này đã hoàn toàn băng lãnh,sát chiêu vừa rồi của Long Hoàng đối với Ngũ Hoàng là một sự đả kích rất lớn.Bằng Ma Hoàng lúc này đã ngừng tay đứng một bên quan chiến,cứ như vậy chắc chắn 2 kẻ đó sẽ không hiệp trợ nữa,dựa vào bản thân cùng với 72 tiên để thủ hạ chắc chắn sẽ không chống lại được sự liên thủ của vợ chồng Tông Quật và Man Càn.

Tử Quang bị chết hồn phi phách tán thần khí lại bị Long Hoàng cướp mất làm cho 72 tiên để hết sức kinh ngạc.nhất thời không biết làm thế nào đã khiến cho Tông Quật cùng Nghê Minh thừa cơ hội thoát trận pháp bay ra.

“Ngũ Hành,bây giờ đã biết hối hận chưa?Ta đã sớm cảnh báo là không thể chống lại thế lực Tần gia,người hôm nay khó mà thoát được rồi!”Tông Quật haha cười nói đồng thời bay đến bên cạnh Ngũ Hoàng.Ngũ Hoàng lúc này bị mấy người bao vây xung quanh cho dù có muốn thuận di đào thoát e rằng cũng không được.

“Cám ơn Phương Điền tiên bối!”Hong Quân cười cười,hướng đến Phương Điền hành lễ”

“Không cần cảm ơn ta!,nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn di Tinh của người đi!”Hong Quân giết nhiều người của Long tộc như vậy khiến Phương Điền trong lòng luôn âm ức.

Hong Quân cười không trả lời.Sự đoàn kết của Long tộc như thế nào hẳn đương nhiên biết rõ,trong lúc này mà Phương Điền còn có thể ra tay giúp đỡ hẳn đã khiến hẳn trong lòng rất cảm kích rồi.

“Tại sao? Chỉ vì một tên tiểu tử Tần gia kia mà các người đều coi ta là kẻ thù,hắn không phải chỉ là một tên hậu bối Tần gia thôi sao?Tần Vũ sớm đã phi thăng thần giới ngàn vạn năm rồi,hắn ở thần giới không biết như thế nào?Sao các người vẫn còn giúp đỡ hắn như vậy?”Ngũ Hoàng không cam tâm gào lên,2 mắt đỏ ngầu.

“Có nói thì người cũng không hiểu,Ngũ Hành,người chuẩn bị xong chưa,người ở tiên giới tung hoành nhiều năm như vậy,hôm nay để Yêu giới Tam Hoàng chúng ta tiễn người 1 đoạn,như thế kẻ như cũng đáng rồi”Phương Điền lạnh lùng nói hàn quang trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

“Không,ta không cam tâm!”

Ngũ Hoàng lại gào lên đoạn nắm chặt thần kiếm hướng Hong Quân lao đến,cho dù có chết hẳn cũng phải giết cái tên tiểu tử Tần gia kia.

“Bốp!”

Ngũ Hoàng bị Tông Quật đập mạnh người bắn xuống đất

Tông Quật khẽ trừng mắt nhìn Ngũ Hoàng “Người còn chưa biết tội sao?thuộc hạ của người muốn cướp thần khí của Hong Quân bị Hong Quân giết,như thế không có gì là không hợp lí,người ngược lại lòng tham vô đáy.chết cũng không đáng tiếc!”

“Ngũ Hành huynh đệ!” Một nhân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ngũ Hành

Kim Hình Quân Văn Phong đã xuất hiện lúc Ngũ Hành gặp nguy hiểm nhất trên tinh cầu không người này.

“Văn Phong huynh,cuối cùng người cũng đã đến rồi,chậm một bước thì có lẽ 2 huynh đệ ta e rằng từ đây không còn cơ hội gặp nhau nữa.”

“Ngũ Hành huynh đệ, chuyện này là thế nào? Tử Quang huynh đệ đâu?” Văn Phong nhăn mày, tất cả mấy người trước mặt hắn đều biết, toàn là cao thủ tiên ma yêu giới, xem chừng tất cả những người này đều đang hợp lực tấn công Ngũ Hành.

“Tử Quan hấn, hấn chết rồi!” Nhắc đến Tử Quang 2 mắt Ngũ Hành lại đỏ lên, ánh mắt căm giận bi thảm nhìn Long Hoàng Phương Điền.

“Kim Hình Quân Văn Phong, Phương Điền huynh, sự tình có chút phiền phức rồi!” Tông Quật truyền âm nói với Phương Điền. Sự khủng bố của các kim hình quân bọn họ đương nhiên biết rõ. Nếu luận cá nhân mà nói thì tất cả những người ở đây không có ai là đối thủ của Văn Phong. Có lẽ nếu Yêu giới Tam hoàng cũng liên thủ thì có thể có hy vọng thắng nhưng bọn họ lại không ai muốn đối lập với cả ám tinh giới đứng sau Văn Phong.

“Tử Quang huynh đệ chết rồi!? Kẻ nào giết?” Văn Phong kinh ngạc tức giận nói. Mấy triệu năm trước (ở đây nguyên văn là vài trăm vạn nhưng 1 vạn = 10.000 => trăm vạn = 1 triệu) Văn Phong quen Ngũ Hành và Tử Quang, bọn họ có vẻ rất hợp duyên nên đã trở thành bạn bè tốt.

“Phương Điền, là Phương Điền, là hấn giết!” Ngũ hành chăm chăm nhìn Phương Điền nghiến răng nói.

“Long Hoàng Phương Điền? Hai vị huynh đệ của tôi rốt cuộc là có thù hận gì với mấy người, tại sao bao nhiêu người lại vây công bọn họ, còn giết Tử Quang huynh đệ của ta?”

Văn Phong lúc trước đang rất vui vẻ rồi đột nhiên nhận được truyền tấn gấp gáp của Ngũ Hoàng vội vàng từ Âm Tinh giới bay đến. Không ngờ, vẫn đến chậm một bước, Tử Quang trước lúc hấn đến đã bị người ta giết rồi.

“Bọn họ với chúng ta không có thù hận gì cả, chỉ trách bọn họ đã đắc tội với một người không nên đắc tội!” Phương Điền lớn tiếng nói, sự kiêu ngạo của Long Hoàng không bao giờ chịu cúi đầu trước người khác cho dù đó có là Kim Hình Quân.

“Hay cho câu không có thù hận gì, mấy người vô duyên vô cớ cùng bao vây liên thủ công kích 2 huynh đệ của ta, hay! rất hay!” Văn Phong tức giận cực độ cười ánh mắt quét qua một lượt, ngay cả Tông Quật cũng có một cảm giác ớn lạnh nổi lên.

“Văn Phong điện hạ, sự việc không đơn giản như người nghĩ, Ngũ Hành và Tử Quang bọn họ vì muốn có thần khí trong tay ta nên đã ra tay cướp, các vị tiền bối ở đây là vì ta mà ra tay giúp đỡ, nên đã tạo thành cục diện như hôm nay.”

Ở đây mấy người họ đều là cao thủ đều rất kiêu ngạo nên không có ai giải thích cho Văn Phong, Hồng Quân cười cười hướng lên phí trước giờ tay nói.

“Cướp thần khí của người? người có thần khí ư?” Hiển nhiên là Văn Phong không tin Hồng Quân - một nhất cấp kim tiên nhỏ nhoi mà lại có thần khí.

“Văn Phong điện hạ, mời xem” Hồng Quân cười nói đồng thời đưa tay phải ra, một thanh kiếm nhỏ lộ ra trên lòng bàn tay, thần kiếm đó chính là thượng phẩm thần khí.

“Văn Phong điện hạ mời xem tiếp” tay trái Hồng Quân đột nhiên đưa ra xuất hiện một thanh kim đao, thanh kim đao này cũng giống thanh kiếm kia đều tỏa ra một loại hàn khí nồng đậm.

“Thần khí! Ít nhất cũng là trung phẩm thần khí” Con mắt Văn Phong quả nhiên là sắc xảo, vừa nhìn đã nhận ra 2 kiện thần khí đó tuyệt đối không thể là hạ phẩm thần khí, khí chất của nó cao hơn hạ phẩm thần khí nhiều thậm chí còn có thể là thượng phẩm thần khí.

Nhìn thấy 2 thanh thần khí trong tay Hồng Quân đôi mắt Ngũ Hành lại hồng hồng lên, cho đến lúc này hắn thà rằng lấy thần khí đổi mạng cho Tử Quang, chỉ đáng tiếc hối hận thì cũng vô dụng.

“Cứ cho là Ngũ Hành 2 huynh đệ của ta bọn họ muốn có thần khí, nhưng ta không tin là mấy người các người ở đây lại có thể để cho bọn họ đạt được ý muốn. Đây khẳng định là âm mưu của mấy người các người!”

Tại hiện trường bây giờ có quá nhiều cao thủ, bọn họ lại chỉ vì một tên kim tiên kỳ nhỏ nhoi mà trở mặt với huynh đệ Ngũ Hành bọn họ, Văn Phong làm thế nào cũng không thể tin là như vậy. Duy nhất chỉ có một các giải thích đó là đây là một âm mưu đã được mấy người kia sắp đặt nhằm đối phó với bọn Ngũ Hành.

“Âm mưu” nghe thấy như thế ánh mắt Ngũ Hành chợt sáng lên, hần từ từ suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện, càng nghĩ càng thấy không hợp lí. Việc Ngũ Hành muốn có thần khí thì cả tiên ma yêu giới ai mà không biết. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế được, một tên tiểu tử mới phí thẳng trong tay đã cầm thần khí, lại còn xuất hiện trên địa bàn của hần, lại có thể nhanh chóng trở thành nhất cấp kim tiên. Còn nữa, tất cả những người này đều tụ tập ở đây một cách trùng hợp như vậy, Yêu giới Tam Hoàng, Tông Quật, Nghê Minh, lại còn Liên Trùng của ma giới có vẻ như tất cả cùng xuất hiện, bọn họ làm sao mà có thể đều biết là tên tiểu tử Tần gia kia lại ẩn nấp ở Ấn Đế tinh.

Lâm Lâm của Ấn Đế tinh kia cũng rất đáng nghi. Ai có thể đảm bảo rằng tất cả không phải do bọn họ sắp đặt, bày ra chuyện này để dụ Ngũ Hành bọn chúng cắn câu, đáng ghét nhất là chúng lại sắp đặt để Phương Điền làm nội ứng. Cũng may mà Văn Phong đến kịp, chỉ chậm một bước thôi là Ngũ Hành hần cũng giống như Tử Quang tiêu đời rồi.

“Các người, các người tại sao lại làm như vậy? Ngũ Hành ta đã làm việc gì đắc tội với các người?” Ngũ Hành dường như đã khẳng định tất cả mọi chuyện xảy ra là một âm mưu nhằm đối phó với hần, chỉ hận hần vì quá ham muốn có được thần khí làm cho mù mịt đầu óc, điên cuồng lao vào bẫy mà không biết.

“Ngũ Hành, người tự cho là mình thông minh rồi, đối phó với người, mấy người chúng ta cần gì phải lao tâm khổ tứ nhiều như thế sao? Đừng nói người, Ngũ Hành, người còn chưa đủ tư cách để khiến chúng ta phải dùng âm mưu để đối phó với người” Tông Quật nhìn Ngũ Hành với con mắt đáng thương, cho đến bây giờ hần vẫn không biết hối hận.

“Tông Quật, là người, nhất định là người làm như vậy để hại ta, tất cả đều do người một tay thao túng, tiểu tử Tần gia cái gì chẳng qua là mỗi nhử của các người thôi, sự đệ đáng thương, chỉ trách ta nhìn người không kĩ, Phương Điền, ta nhất định phải tính món nợ này với người!”. Trong lòng Ngũ Hành điên cuồng, hần cho rằng đây nhất định là âm mưu của Phương Điền và Tông Quật.

“Yêu giới Tam Hoàng, Âm tinh giới chúng ta có 3 kiện truyền thừa linh bảo, tiên ma yêu giới các người cũng có 3 món truyền thừa linh bảo. Hôm nay, hãy để Văn Phong ta được lĩnh giáo sự lợi hại của 3 món truyền thừa linh bảo của các người đi!”

Văn Phong hiện tại đã là thập bát tinh đế cấp, không lâu nữa sẽ độ thần kiếp phi thăng thần giới. Cho dù Ngũ Hành không truyền tấn thì hần trước lúc độ kiếp cũng sẽ đi thăm bạn bè cũ. Thật không ngờ, còn chưa gặp thì một người đã chết rồi. Văn Phong bình thường tính tình rất rồi hiện tại đã nộ chân hỏa trực tiếp khiêu chiến Yêu giới Tam Hoàng.

“Văn Phong diện hạ, đừng hiểu lầm, ta không cùng bọn họ một hội” Bằng Ma Hoàng vội vàng phân tích rồi nhanh chóng bay ra xa đứng một bên lạnh lùng quan chiến.

“Phương Điền huynh, Man Càn huynh, thường nghe trong ba vị quân chủ Âm tinh giới, Kim Hình Quân là mạnh nhất, hôm nay 3 người chúng ta sẽ “tận tình” giao chiến một chút nha, haha”

Văn Phong đưa lời khiêu khích, Tông Quật là người đầu tiên đáp ứng, ba siêu cấp thần thú cho dù không có truyền thừa chi bảo Tông Quật cũng không tin là đấu không lại Kim Hình Quân.

“Tôn ca, chàng phải cẩn thận” Nghê Minh truyền âm nói, lúc này nàng cũng muốn cùng đối phó với Kim Hình Quân nhưng sớm đã bị Tông Quật ngăn cản.

“Kim Hình Quân xin chỉ giáo” Phương Điền cười lạnh cùng với Man Càn, Tông Quật 3 hướng tiến sát Văn Phong

“Hay, tất cả cùng xông lên đi” Văn Phong cười haha trên người mặc thần khí chiến y uy phong凛凛 đối phó 3 người dường như không có chút nào úy kỵ.

Trận chiến giữa 3 vị bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú với Kim Hình quân Âm tinh giới nhanh chóng lan truyền đến Ấn đế tinh. Tất cả các đế cấp cao thủ trên Ấn đế tinh đều nhanh chóng đến tinh cầu không người

bên cạnh Ấn để tinh quan chiến, đây thực sự là một cơ hội học hỏi hiếm có ở Tiên Ma Yêu giới.

“Kim Hình Quân điện hạ, chút nữa giao chiến mong người thủ hạ lưu tình (cái này em không biết nên dịch thế nào? nếu nói là nhẹ tay cho thì nghe chuối quá nên đánh để tiếng Hán Việt), ta có chút tin tức liên quan đến Lưu Tinh điện hạ và Hình Viễn điện hạ có thể nói với người, đợi mấy người tỉ thí xong sẽ nói chuyện sau”

Hồng Quân truyền âm nói. Kim hình linh bảo của Kim Hình Quân là nhị lưu hồng môn linh bảo cho dù là Long Hoàng Phương Điền cũng khó mà phá vỡ được phòng ngự của Văn Phong. Mấy người này đều là đỉnh cấp nhân vật ở một giới một lời đã nói ra thì không thể rút lại, lúc trước đã nói là muốn tỉ thí thì Hồng Quân cũng không thể ngăn cản được bọn họ, chỉ nhắc nhở Kim Hình Quân nói hấn hạ thủ lưu tình.

“Lưu Tinh điện hạ? Hình Viễn điện hạ? người làm sao mà biết họ?” Văn Phong truyền âm cho Hồng Quân. Hấn cảm thấy rất khó hiểu một tên nhất cấp kim tiên ở Tiên Ma Yêu Giới mà có thể biết tên của hai vị Kim hình quân tiền nhiệm của Âm tinh giới.

“Đợi người tỉ thí xong hãy nói sau, Lưu Tinh điện hạ với ta có quan hệ không nhỏ hi vọng Văn Phong điện hạ có thể nể mặt Lưu Tinh điện hạ trong lúc giao chiến thủ hạ lưu tình không làm thương hại mấy người kia, nguyên nhân của tất cả việc này chúng ta đợi tỉ thí xong hãy nói sau!” Hồng Quân cười cười, Tiên Ma Yêu giới 3 đỉnh cấp cao thủ giao chiến với Âm tinh giới đỉnh cấp cao thủ, Sự việc càng ngày càng thú vị rồi.

40. Chương 14: Đỉnh Phong Đối Quyết

“Tiểu huynh đệ, mong là người không lừa ta!” Văn Phong chăm chăm nhìn Hồng Quân, một cỗ kim chi lực lao thẳng đến Hồng Quân, Hồng Quân nháy mắt với Văn Phong cười điềm nhiên, một chút biểu hiện khác thường cũng không có.

Cỗ kim chi lực mà Văn Phong phát ra mặc dù chỉ ở mức bát tinh vương cấp nhưng lại không làm khó được Hồng Quân việc đó làm Văn Phong hơi kinh ngạc.

“ Văn Phong điện hạ, cẩn thận kìa”

Tông Quạt tốc độ nhanh nhất, tay cầm hắc đao, mấy vị tiên đế quan chiến ở đó chỉ nhìn thấy tàn ảnh, Tông Quạt đã cùng Văn Phong giao chiến được một lúc rồi.

“Thanh đao của người là thần khí cấp nào thế?” Văn Phong nhìn thanh hắc sắc trường đao trên tay Tông Quạt kinh ngạc thốt lên, qua những va chạm vừa xảy ra đủ để Văn Phong cảm nhận được thanh đao kia không thấp hơn thượng phẩm thần khí, nhưng thượng phẩm thần khí không dễ thấy như vậy, từ trước đến giờ Văn Phong chưa từng một lần thấy qua thượng phẩm thần khí.

“Lo chuyện nó là loại thần khí gì để làm gì? Có để đánh nhau là thần khí tốt rồi! Tông Quạt haha cười, trong lòng rất kinh

ngạc, vừa rồi hấn dùng tám thành công lực đánh với Văn Phong nhưng không mấy may làm Văn Phong bị thương chút nào. Sức phòng ngự của Kim Hình Quân quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Thanh thần khí đó của người quả là không tồi nhưng muốn phá được phòng ngự của ta thì vẫn thiếu một chút đó, các người tốt nhất là cùng xông lên đi” Văn Phong haha cười, trong người kim hình linh châu không ngừng phát tán kim lực đi khắp cơ thể, ý chí chiến đấu của Văn Phong càng ngày càng cao.

“Phương Điền huynh, Man Càn huynh, cùng xông lên đi, ta dùng tốc độ quấy nhiễu hấn hai người cùng toàn lực công kích” Tông Quạt truyền âm đến hai người Phương Điền và Man Càn, ba bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú đồng thời cùng xông lên công kích.

“” (chữ nó bé quá em nhìn toét cả mắt không biết là chữ gì nhưng mà giống đánh nhau hay hét là kia hay a gì gì đấy)

Ba người lúc hợp lúc phân, Long Hoàng Phương Điền mặt đỏ phừng phừng, Tử Đồng Ngưu Ma Vương Man Càn quyền đầu thất lại trừng mắt lườm, Tông Quạt kinh ngạc nhìn Văn Phong. Dưới sự liên thủ công kích

của ba siêu cấp thần thú chẳng những không làm cho sức phòng ngự của Văn Phong suy chuyển ngược lại Man Càn trong lúc đối mặt còn bị thương nhẹ.

“Hay cho Kim Hình Quân người, không hổ là kẻ mạnh nhất Âm Tinh Giới” Man Càn nói rồi đoạn phóng tay lấy ra thần khí. Lúc này khi giao chiến, hắn không dùng thần khí mà trực tiếp đấu quyền với Kim Hình Quân nên có chịu một chút thiệt thòi.

Vũ khí của Man càn là một thanh cự phủ trung phẩm thần khí, lúc cần thiết từ một có thể biến thành 2 thanh cự phủ nhưng lực công kích thì chỉ mạnh hơn trung phẩm thần khí một chút.

Tông Quật lại một lần nữa phi đến, nhưng chỉ quấy nhiễu ở phía ngoài rìa, Phương Điền gầm lên một tiếng mang Long tộc truyền thừa chi bảo ra sử dụng, lại thêm lần nữa mạnh mẽ tung một chiêu về phía Văn Phong, trong lúc đó thì vũ khí của Man Càn - cự phủ đã bị Văn Phong một tay giữ chặt.

Nhìn thấy cơ hội tốt Tông Quật lập tức hươu đao vào gần người, hắc sắc trường đao dọc theo sống lưng Văn Phong chém xuống. Sở dĩ Tông quật chọn đánh vào phần lưng của Văn do không muốn vì giết Văn Phong mà tạo thành cục diện tranh đấu giữa Tiên Ma Yêu giới và Âm tinh giới

“Oanh”

Văn Phong thối lui ba bước, đẩy Tông Quật đang từ sau lưng chém xuống ra xa ba bước, hắc sắc trường đao đang chém lên thần khí chiến y sau lưng Văn Phong bị kim chi lực phát ra từ trong người Văn Phong giữ lại. Man Càn cầm cự phủ bị đẩy lùi liên tục 7,8 bước thậm chí là Phương Điền bị đánh bật ra mười mấy mét khoe miệng chảy ra một tia máu. Lúc này khi giao chiến quyền chưởng của Phương Điền không mạnh bằng Văn Phong, lực của Phương Điền bị phản ngược lại nên bị thương nhẹ.

“Lực phòng ngự thân thể của hắn còn mạnh hơn phòng ngự chiến y” Man Càn truyền âm cho Phương Điền Tông Quật nói, cả ba đều cảm nhận được sức phòng ngự cơ thể của Văn Phong mạnh hơn 3 người bọn họ rất nhiều.

“Hóa bản thể” Tông Quật hét lên. Kim Hình Quân chính xác đáng để ba cao thủ bọn họ sử dụng lực tấn công của bản thể để công kích.

Một thanh âm vang lên, một con kim sí đại bằng điều cực lớn trong mắt ánh lên kim quang móng vuốt tỏa ra hàn khí từ không trung như một hỏa tiễn cực tốc lao xuống. Man Càn bản thể là Tử Đồng Ngưu Ma Vương khổng lồ mất màu tím cái mũi trâu bên dưới phì ra làn sương trắng, giữa mặt lên trời gầm một tiếng, hai cái sừng trên đầu giống như hai cái dùi lớn cực tốc hướng Văn Phong lao tới kéo theo phía sau là bụi cát mù mịt.

Nếu như so sánh một chút, Long Hoàng Phương Điền bản thể là nhỏ nhất, Ngũ Trảo Kim Long kích thước chỉ bằng cái điện thoại bỏ túi, đứng bên cạnh Kim Sí Đại Bằng Điều và Tử Đồng Ngưu Ma Vương thì thật không hợp mắt tí nào. Nhưng cả Tiên Ma Yêu giới đều biết trong ba người thì con Ngũ Trảo Kim Long bé nhỏ kia lại có lực công kích mạnh nhất, sau tiếng gầm Ngũ Trảo Kim Long biến mất rồi xuất hiện bên cạnh Văn Phong, ngay cả sau khi biến thành bản thể trong lúc hỗn chiến Ngũ Trảo Kim Long vẫn có thể thuận di.

Sau khi biến thành bản thể, lực công kích của ba siêu cấp thần thú đều tăng lên mấy lần, có thể nói ba siêu cấp thần thú này liên thủ công kích thì uy lực vô cùng to lớn.

Xung quanh thân thể Văn Phong đột nhiên xuất hiện ánh kim quan lấp lánh, một viên kim châu nhỏ hiện ra trên đỉnh đầu. Bản thể của Phương Điền, xung quanh thân thể nhỏ bé của con Ngũ Trảo Kim Long kia cũng xuất hiện một lớp mỏng ánh lên kim quang. Cho đến lúc này thì Phương Điền cũng đã sử dụng Long tộc truyền thừa chi bảo.

Ngũ Trảo quyền sáo có thể so sánh với tam lưu hồng môn linh bảo, được các vị tiền bối của Long tộc trên thần giới truyền thừa lại, có hiệu quả chấn phúc (tức là tăng sức tấn công của bản thân đồng thời giảm thiểu phản lực từ đối phương dân game hay gọi là phản dame), đặc biệt là nắm đấm, cho nên, các Long Hoàng từ trước đến nay tu luyện chủ yếu là công phu trên bàn tay. Do đó lần trước cha của Ngao Vô Danh là lão Long hoàng mới có thể một quyền mà đánh tan thần khí chiến y của Huyền Đế.

Tiểu long trảo bị kim sắc quyền đầu của Văn Phong chặn lại. Không gian giữa 2 người phát ra ánh kim quang mãnh liệt. Kim hình linh châu trên đỉnh đầu không ngừng phát ra kim nguyên lực nồng hậu. Những người xung quanh chỉ có thể nhìn thấy quyền ảnh còn những kẻ đến quan chiến thì nhiều nhất cũng chỉ thấy kim quang chói lóa mà thôi.

Lợi trảo và cái mỏ sắc nhọn của Tông Quật trong lúc này đã lao đến phía trước đỉnh đầu của Văn Phong, khi chỉ còn cách đỉnh đầu của Văn Phong ba mét thì không thể tiến thêm được nữa, Tông Quật dùng toàn bộ yêu lực trong người từ trong miệng bắn ra hắc sắc trường đao lao đến công kích kim hình linh châu, nhưng cũng chỉ có thể tiến thêm được một mét thì không thể nhúc nhích được nữa.

Bốn người lập tức tác ra bốn phía, Man Càn hiện thành hình người ngồi bệt xuống đất thở dốc, cả Tông Quật và Phương Điền cũng vậy đều hiện thành hình người Phương Điền còn có vẻ nặng nhọc hơn hai tay đỏ rực khí nóng bốc lên (tượng tượng như thanh sắt nung đỏ lên rồi nhúng vào nước).

Văn Phong dưới sự tấn công của ba siêu cấp thần thú đã hóa thành bản thể cũng bị đánh bật ra mấy bước, thở hắt ra rồi chùng chùng nhìn Tông Quật ba người, nhưng xem tình hình thì Văn Phong có vẻ tốt hơn nhiều so với ba người kia.

“Hay lắm, ba siêu cấp thần thú quả nhiên là danh bất hư truyền, chúng ta lại tiếp tục!”

Văn Phong nghỉ một chút rồi lại tiếp tục xông đến, người đầu tiên bị công kích là Tông Quật. Vô số hắc sắc quyền ảnh trong chớp mắt đã bao vây lấy Tông Quật.

“Long...,long...,long..., long...”

Liên tục một loạt thanh âm vang lên Tông Quật thối lui hai mươi mấy mét đồng thời Văn Phong cũng lùi 3,4 bước.

“Đao của ngươi là loại gì vậy?” Văn Phong kinh ngạc kêu lên. Trong lúc tấn công vừa rồi Văn Phong đã huy động toàn bộ sức mạnh của kim hình linh châu trong cơ thể cho dù là thượng phẩm thần khí ngành đỡ bao nhiêu trọng quyền của Văn Phong như vậy thì cũng bị hư hại ít nhiều nhưng thanh hắc sắc trường đao trong tay Tông Quật lại không hề bị chút ảnh hưởng gì.

“Hảo đao”

Tông Quật bị bao vây trong biển hắc sắc quyền ảnh của Văn Phong đã phải chặt vật chống đỡ, cũng may là thanh hắc sắc trường đao đã không làm Tông Quật thất vọng. Tông Quật dựa vào tốc độ của bản thân cùng hắc sắc trường đao đã liên tục ngành đỡ ngăn chặn tất cả quyền đầu của Văn Phong.

“Không sai, có thể nói thanh hắc sắc trường đao đó của ngươi là thần khí duy nhất có thể chịu được toàn lực tấn công của ta mà không bị hư hại gì” Văn Phong cười nhạt trả lời Tông Quật.

Tông Quật không khỏi cảm than một hơi, thanh đao Lan tiền bối tặng ta năm đó quả thực là bất phàm, nếu như là một thần khí khác e rằng dưới sức tấn công như vũ bão đó của Văn Phong chắc chắn đã bị phá hỏng rồi.

Cho đến tận bây giờ Bằng Ma Hoàng Phương Lâm mới hiểu lý do tại sao mà cái tên Tông Quật luôn mang theo thanh hắc sắc trường đao mới nhìn đã không thấy hợp mắt kia, thật không ngờ lại lợi hại như vậy. Hắn cũng mừng thầm vì ngày trước đã không ra tay với Tông Quật.

Khi Phương Lâm trở thành Bằng Ma Hoàng đã luôn muốn giết Tông Quật để trừ mối họa uy hiếp trực tiếp đến cái ghế đang ngồi này của hắn nhưng hắn cũng biết Tông Quật có giao tình với Tần Vũ, chính vì e ngại Tần Vũ cho nên không có ra tay với Tông Quật. Sau khi Tần Vũ phi thăng, Phương Lâm hắn cũng có giao tình với Phương Hoàng nhất tộc Nghê Minh, có Nghê Minh ở đó hắn cũng không tiện ra tay cho nên mới kéo dài đến tận bây giờ.

Trong khi ba đại siêu cấp thần thú cùng Văn Phong giao chiến, Ngũ Hành đã âm thầm bố trí 72 tiên đế, chỉ đợi ám hiệu của hắn là lập tức cùng tấn công Hồng Quân. Mục tiêu của Ngũ Hành bây giờ không phải là thần khí trong tay Hồng Quân mà là Hồng Quân. Đối với Phương Điền hắn căn bản là không giết được cho nên trước tiên phải giết chết Hồng Quân để giải hạn.

Tất cả đám người lúc này đều chú ý đến trận tỉ thí của bốn đại siêu cấp cao thủ đang diễn ra duy chủ có một người vẫn luôn để mắt đến Ngũ Hành cùng 72 tiên đế thủ hạ của hắn, đó chính là Lâm Lâm.

“Long Hoàng Phương Điền, Long tộc truyền thừa chi bảo của người kẻ ra cũng không tồi đâu nhưng muốn phá được phòng ngự của ta e rằng cũng không dễ dàng như vậy!” Quyền ảnh của Văn Phong lại một lần nữa ào ạt lao đến, mục tiêu lúc này là Phương Điền. Phương Điền và Man Càn đồng thời cũng khẩn trương quay ra chống trả, bốn người lúc này lại cuốn vào nhau thành một đám hỗn chiến.

Trong lúc bốn cao thủ lại một lần nữa khốc liệt hỗn chiến, lợi dụng lúc tất cả đang chăm chú quan sát diễn biến trận tỉ thí, Ngũ Hành là âm thầm phát ám hiệu. 72 vị tiên đế thủ hạ cùng Ngũ Hành nhất loạt hướng Hồng Quân tấn công, khi bọn Tông Quật phát hiện ra, hét lên một tiếng rồi từ đám hỗn chiến xông đến ứng cứu nhưng cũng đã không kịp nữa rồi.

Từ thần kiếm của Ngũ Hành phát ra một chiêu mang theo sự phẫn hận tột cùng, kiếm khí xé toạt không gian hung hãn nhằm hướng Hồng Quân chém xuống, lúc đó 72 tiên đế cũng đồng thời công kích, sức công kích cũng không hề kém kiếm khí của Ngũ Hoàng là mấy.

“Tiểu Quân..! Quân ca....!”

Bàn Cổ và Phượng Hi ở gần Hồng Quân nhất, nhưng do tu vi quá thấp tốc độ căn bản so với kiếm khí là quá chậm mà cho dù bọn họ có kịp phản ứng lao đến thì cũng không giúp được gì.

“ Long...,long...”

Hai tiếng nổ lớn vang lên, lúc này không biết từ đâu Lâm Lâm đột nhiên xuất hiện trước mặt Hồng Quân đã thay Hồng Quân lãnh trọng một kiếm vừa rồi của Ngũ Hành, tuy vậy sát chiêu của 72 tiên đế vẫn đánh trúng Hồng Quân. Khoảng đất nơi Hồng Quân đứng bị lực công kích tác động tạo thành một cái hố lớn, Hồng Quân ở dưới hố đất đó không biết là sống hay chết.

“ Ngũ Hành, tên tiểu nhân bỉ ổi, ta lấy mạng người!” Ngưu Oa lao đến ứng cứu không kịp, phẫn nộ hét lên, đồng thời thanh cự chùy trong tay giơ lên nhằm hướng Ngũ Hành đập xuống. Thanh cự trùy này vốn là hạ phẩm thần khí lần trước Tần Vũ đã tặng Man Càn, khi Ngưu Oa tu luyện thành tiên đế Man Càn đã đem nó đưa cho y.

“Ngũ Hành, nạp mạng!” Liên Trùng cũng hùng hổ lao đến.

“Haha, mấy người các người để ta xem ai có thể bảo vệ được tên Hồng Quân kia” Ngũ Hành không thêm để ý đến đòn công kích của Ngưu Oa và Liên Trùng, thần kiếm trong tay phát ra kiếm khí cùng 72 tiên đế hợp lực đánh bật đòn tấn công của hai người kia.

“Ngũ Hành, tại sao ngươi lại giết hắn” thật không ngờ người nói câu này lại là Văn Phong.

Văn Phong cau mày tiến về phía Ngũ Hành. Hồng Quân lúc này hắn có tiết lộ với Văn Phong là hắn biết tin tức của Lưu Tinh điện hạ, Văn Phong còn chưa có dịp hỏi thì Hồng Quân đã bị Ngũ Hành ra tay đánh lén.

Tất cả những người có mặt ở đó đều nghĩ rằng Hồng Quân kia dưới đòn tấn công của 72 tiên đế chắc chắn là phải chết không nghi ngờ gì nữa.

41. Chương 15: Tính Mạng Của Lâm Lâm Gặp Nguy Hiểm

Cổ Bàn cùng Phượng Hi vội lao xuống cái hố chỗ Hồng Quân đứng tìm kiếm. Hai vị hắc bạch tiên đế Ẩn đế tinh cũng lao đến đỡ Lâm Lâm đang loạng choạng sắp ngã, đoạn đưa một viên tiên đan vào miệng nàng. Lâm Lâm lúc này hứng trọn sát chiêu của Ngũ Hoàng nên hiện nàng đã trọng thương.

“Tiểu thư, người phải gắng lên!” Vừa nói hắc y tiên đế liền đặt hai bàn tay lên đỉnh đầu Lâm Lâm, trực tiếp truyền tiên lực vào cơ thể nàng trị thương.

“Lâm tiên tử!” Nghe Minh cũng liền lao tới kiểm tra thương thế của Lâm Lâm.

Đòn hợp lực tấn công của 72 tiên đế vừa rồi cho dù là một bát cấp tiên đế trực tiếp ngang kháng như vậy cũng phải hồn phi phách tán chứ đừng nói chỉ là một nhất cấp kim tiên nhỏ nhoi như Hồng Quân. Trong suy nghĩ của những người ở đây thì chắc chắn Hồng Quân đã chết.

Hồng Quân không chết, nhưng tình hình cũng không có gì khả quan, chiêu tấn công đã trực tiếp xuyên qua đan điền, cho dù Hồng Quân có thần khí trong người cũng không thể chống lại đòn công kích vừa rồi của 72 tiên đế.

Vừa rồi Hồng Quân đã huy động toàn bộ sức mạng trong cơ thể chống đỡ, nguyên anh được bao bọc trong vật chất màu xám của phong thần bảng, nguyên anh tuy chỉ có chịu tổn thương chứ chưa bị phá vỡ nhưng Hồng Quân lúc này máu tươi đầy người, thở không ra hơi.

“Thật là sơ suất!” Hồng Quân cười khổ, thì ra vừa rồi hắn đã lấy Kiếm Tiên Khôi Lỗi hứng chịu toàn bộ đòn tấn công của 72 tiên đế cùng lắm cũng chỉ làm Hồng Quân tổn mấy viên cực phẩm nguyên tinh thạch mà thôi.

“Tiểu Quân, Quân ca”

Cổ Bàn cùng Phượng Hi lao xuống cái hố sâu mấy chục mét, cuối cùng cũng tìm thấy Hồng Quân cả người be bét máu tươi đang nằm thở.

“Ta không sao, Cổ Bàn mau đỡ ta dậy” Hồng Quân gắng hết sức cũng chỉ nói được có mấy từ như vậy. Hồng Quân bị thương nghiêm trọng, vô danh vật chất trong người lúc này đang từng dòng lưu chuyển khắp cơ thể từ từ khôi phục các cơ nhục bị tàn phá.

Vô danh vật chất trong đan điền Hồng Quân không chỉ lưu chuyển đến khôi phục các cơ nhục bị phá nát trong cơ thể mà còn lưu chuyển trên khắp người, ngay cả khu vực chứa phong thần bảng ở trong người làm Hồng Quân sợ toát mồ hôi. Lần trước khi phong thần bảng hấp thụ vô danh vật chất đã trực tiếp hút cả linh hồn Hồng Quân vào trong biến hắn từ trung cấp thần nhân thành phạm nhân, lần này không biết phong thần bảng có hấp thu hết cả cơ nhục trên thân thể hắn hay không!?!?

Sau một lúc cẩn thận quan sát, Hồng Quân cuối cùng thở phào một tiếng. Vô danh vật chất cơ bản chỉ khôi phục đồng thời cải tạo cơ nhục trên cơ thể hắn chứ không hấp thu cơ nhục hắn, cơ thể hắn hiện giờ đã gần khôi phục trạng thái bình thường không thấy xuất hiện biểu hiện khác thường nào cả.

Nghỉ ngơi một lúc, Hồng Quân gắng sức nặng nhọc từ trong không gian giới chỉ của hắn lấy ra mấy viên thần đan bỏ vào miệng. Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng thần đan bởi vì từ trước đến giờ chưa từng bị trọng thương nghiêm trọng như vậy, cũng may là có vô danh vật chất bảo hộ nguyên anh nếu không nguyên anh của hắn đã sớm bị đánh tan hồn phi phách tán rồi.

Tiên nguyên lực cường đại trong thần đan so với sức hấp thụ của một nhất cấp kim tiên như hắn lúc này giống như một đứa trẻ ăn cả nồi cơm to. Cơ nhục trong cơ thể vừa được vô danh vật chất khôi phục cải tạo lại một lần nữa dưới sức tấn công cuồng bạo của tiên nguyên lực trong thần đan bị phá vỡ khiến hắn chịu một trận đau đớn tột cùng. Hồng Quân tự mắng mình đã quên mất tu vi bản thân hiện giờ chỉ là một nhất cấp kim tiên, sử dụng một viên thần đan đã là quá thừa nhưng vừa rồi hắn lại hung hãn nuốt liền mấy viên một lúc.

Sau một khoảng thời gian điều tức, cơ nhục bị phá lại hoàn toàn được khôi phục, riêng về phần nguyên anh, dưới sự bảo vệ của vô danh vật chất nên hơi chịu chấn động chút ít, sau một thời gian sẽ dần dần khôi phục trở lại như trước.

“Văn Phong huynh, Tử Quang cũng chỉ vì cái tên tiểu tử đó mà vong mạng, lẽ nào ta lại không nên giết hắn sao?” Ngũ Hành điên cuồng cười to, châm biếm nhìn tất cả mấy người xung quanh. Bọn chúng có mặt ở đây lí do cũng vì muốn bảo vệ tên Hồng Quân kia, hiện giờ hắn đã bị ta một kích chém chết, xem mấy người bọn chúng còn đắc ý được nữa không.

“Nói thì nói vậy, nhưng Ngũ Hoàng huynh, dù sao hắn cũng chỉ là một nhất cấp kim tiên nhỏ nhoi, huynh dùng thủ đoạn đánh lên hắn như vậy xem chừng là mất hết thể diện rồi” Văn Phong cau mày nói. Tuy rằng Ngũ Hoàng làm vậy có lí của hắn nhưng nghĩ đi nghĩ lại Văn Phong vẫn thấy khó mà chấp nhận.

“Thể diện? Ngay cả Long Hoàng cũng có thể ra tay đánh lén thì còn nói thể diện ở đây để làm gì?” Ngũ Hoàng phần hận hét lên một tiếng đồng thời mắt chăm chăm lườm Phương Điền.

“Đáng tiếc là không thể khiến ngươi toại nguyện rồi!”

Hồng Quân được Cổ Bàn với Phương Hi dịu từ từ bay lên, haha cười nói.

“Ngươi vẫn chưa chết? Không thể nào, một tên nhất cấp kim tiên ngươi cho dù có thần khí lợi hại thì dưới hợp lực công kích của 72 tiên đế ngươi cũng không thể chống lại được!” Ngũ Hành hai mắt mở trừng trừng, ánh mắt đầy hoài nghi cùng kinh ngạc chăm chăm nhìn Hồng Quân đang từ dưới hố bay lên.

“Không có gì là không thể, trên thế giới này không có gì là tuyệt đối cả, ngươi cho rằng như thế là không thể điều đó có thể là do trí tuệ của ngươi chưa đủ mà thôi.” Hồng Quân haha cười nói.

“Ngươi không sao là tốt rồi!” Lâm Lâm khẽ thốt lên. Lâm Lâm lúc này chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của hai vị hắc bạch tiên đế Ẩn Đế tinh mà cầm cự, sắc mặt nàng càng ngày càng nhợt nhạt!

“Tiểu Quân, ngươi đến xem Lâm tiên tử thế nào đi, có vẻ nàng ấy không cầm cự được nữa rồi.” Nghê Minh khẽ nói với Hồng Quân, sắc mặt đầy vẻ lo âu.

Dưới một kiếm toàn lực của Ngũ Hành, Lâm Lâm tuy là bát cấp tiên đế nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được mà thôi. Khi Ngũ Hoàng ra tay đã dốc hết toàn lực còn Lâm Lâm lúc đó chỉ là nhất thời ngăn chặn, nàng còn chưa kịp huy động toàn bộ tiên nguyên lực trong cơ thể để ngạnh đỡ thì kiếm khí đã chém tới trực tiếp ảnh hưởng đến nguyên anh. Nãy giờ nếu không được hai vị tiên đế liên tục truyền tiên nguyên lực e rằng nguyên anh nàng sớm đã bị phá vỡ hồn phi phách tán rồi.

“Lâm tiên bối” Hồng Quân hốt hoảng kêu lên. Hắn còn nhớ lúc này Lâm Lâm đã giúp hắn trực tiếp ngạnh đỡ một kiếm của Ngũ Hành bằng không Hồng Quân hẳn dưới sức công kích mạng mẽ của hai chiêu đó khẳng định là không thể toàn mạng.

“Nguyên anh bị tổn thương quá nặng, e là không gắng gượng được mấy lâu nữa!” Nghê Minh buồn bã lắc đầu. Khả năng trị thương của Phương Hoàng tộc là mạng mẽ nhất, cho dù thương thế có nghiêm trọng đến đâu, chỉ cần nguyên anh hay cơ nhục không bị hoàn toàn phá tan nát thì đều có thể tự hấp thu hỏa năng lượng để trị thương. Từ đó có thể suy ra khả năng trị thương cho người khác của Phương Hoàng nhất tộc cũng là mạnh mẽ nhất, đó chính là lí do vì sao Phương hoàng nhất tộc lực lượng tuy mỏng nhưng lại luôn nhận được sự kính ngưỡng của cả Tiên Ma Yêu giới.

Một khi Nghê Minh đã nói như vậy thì chỉ ít là cả Tiên Ma Yêu giới này đã không còn có ai có thể cứu được Lâm Lâm nữa rồi.

“Thần đan!” trong đầu Hồng Quân bất chợt lóe lên, hắn vội vàng lấy ra một viên thần đan đưa cho Lâm Lâm, chờ nàng sử dụng xong một lúc sau sẽ lại đưa tiếp.

“Đây là loại tiên đan gì?” Nghê Minh chăm chú quan sát cái bình trên tay Hồng Quân, một viên thần đan được lấy ra tỏa ra hương hoa kỳ diệu, chỉ mới ngửi thấy mùi hương đó Nghê Minh đã cho rằng loại tiên đan kia nhất định khác thường.

Mùi hương của thần đan cũng trực tiếp bay ra xung quanh khiến mọi người đều có thể cảm nhận được đây là loại tiên đan tốt nhất mà họ từng được thấy. Điều đó khiến Nghê Minh bất chợt nghĩ tới bối cảnh của Tàn gia rồi không khỏi cảm than một tiếng.

“Đây không phải tiên đan mà là thần đan” Ánh mắt lạnh lẽo của Hồng Quân thẳng hướng Ngũ Hành chiếu tới, nói:

“Văn Phong điện hạ, bây giờ ta có thể trực tiếp nói cho người biết Lưu Tinh điện hạ chính là Thái Thượng Tam Trưởng lão của Tàn gia ta!” Hồng Quân truyền tin cho Văn Phong đồng thời trong lòng cũng nổi lên sát ý nhất định phải giết chết Ngũ Hành

“Không thể nào, Lưu Tinh điện hạ là người Âm tinh giới chúng ta làm sao lại trở thành Tàn gia Thái Thượng Tam Trưởng lão được” khi nghe Hồng Quân truyền âm nói vậy, Văn Phong trong lòng thấy rất hoang đường, cười nhạt lắc lắc đầu. Ấn tượng về Hồng Quân cũng trở nên xấu đi.

“Không có gì là không thể, Thái thượng tam trưởng lão Tần gia ta tu luyện Kim Hình Tông công pháp, sau đó thông qua tranh đoạt mà giành được ngôi vị Kim Hình Quân, ít năm sau đó người đã phi thăng thần giới”

“Tiểu tử kia, ta tin người có quan hệ với người ở thần giới, song ta không tin Tần gia thái thượng tam trưởng lão của người là Lưu Tinh điện hạ, người không cần dùng mấy câu nói hoang đường đó mà nguy tạo chứng có lừa gạt ta đâu”

“Người tin hay không thì cũng không liên quan đến ta, có lẽ sau này khi người phi thăng thần giới người sẽ hiểu” Hồng Quân không có chứng cứ chứng minh Tần Vũ là Lưu Tinh, mà chuyện của Lưu Tinh thì cả Âm tinh giới ai cũng biết thế nên chuyện đó nếu có lưu truyền đến Tiên Ma Yêu giới thì cũng không có gì là lạ.

“Đây là chuyện người muốn nói với ta sao? Người cho rằng như vậy thì có thể khiến ta bỏ qua chuyện báo thù cho Tử Quang huynh đệ bị chết thảm dưới tay các người sao?” Văn Phong cười nhạt, trong lòng đã hạ quyết tâm tiêu diệt tất cả những người có mặt ở đây, sở dĩ lúc này hấn chưa dốc hết toàn lực bởi vì còn muốn nghe chuyện Hồng Quân muốn nói với hấn, nay mọi việc đã rõ ràng hấn không còn úy kỵ gì nữa.

“Phương Điền, người giết huynh đệ của ta, cho dù người có là Long hoàng thì hôm nay ta cũng không thể tha cho người. Lúc này mới chỉ là màn khởi động thôi, bây giờ thì chuẩn bị chịu chết đi”

Trong mắt Văn Phong lóe lên một tia sát ý, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Phương Điền. ‘Thuấn Di...’ Văn Phong là người thứ hai dám sử dụng ‘thuấn di’ trong không gian hỗn loạn này.

Một quyền tung ra, trực tiếp hướng đan điền của Phương Điền đâm tới. Lần này, Văn Phong đã lộ sát chiêu, sử dụng toàn bộ sức mạnh của Kim Hình châu trong cơ thể dồn lên quyền đầu, một quyền tung ra toàn bộ không gian bị phá nát, vô số hắc sắc quyền ảnh mạnh liệt từ trong không gian bị phá nát lao đến công kích trên người của Phương Điền.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, không phát ra bất cứ một tiếng động nào, Văn Phong trừng mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào thân ảnh của người con gái đang đứng trước mặt hấn, toàn thân hấn không thể cử động, quyền đầu vào lúc này chỉ còn cách người Phương Điền một đốt tay nhưng cũng không thể nhúc nhích thêm một centimet nào nữa.

“Tĩnh tiền bối!” Phương Điền và Tông Quạt cùng hướng đến người con gái kia cúi đầu hành lễ, Hoàng Phủ Tinh trước giờ luôn ở trong Long tộc bây giờ đã xuất đầu lộ diện.

“Tiểu Quân, Lâm tiên tử không xong rồi, bị thương quá nặng, thần đan cũng không có mấy tác dụng” Nghe Minh lắc đầu thở dài nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân vội vàng đưa cho Lâm Lâm nuốt liền ba viên thần đan, cơ nhục trong cơ thể đã không thể tiếp nhận được tiên nguyên lực từ thần đan nữa rồi nhưng nguyên anh thì vẫn như thế không có chút biến chuyển gì cả, hiện tại hoàn toàn trông chờ vào tiên nguyên lực của hai vị hắc bạch tiên đế mà cầm cự, nguyên anh đã bị tổn thương nặng bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

“Người là Kim Hình Quân Văn Phong hả? Ta có thể chứng minh tất cả điều bọn họ nói là sự thật, thể lực của Tần gia không phải là điều mà mấy người các người có thể tưởng tượng được.” Khuôn mặt Hoàng Phủ Tinh vẫn tiều tụy như trước, tay vừa hất lên, Văn Phong vẫn đang trong tư thế bất động bị đẩy lùi về phía Ngũ Hành sau đó mới khôi phục được hành động.

“Người là thần nhân?” Văn Phong kinh ngạc thốt lên, ngoại trừ thần nhân của thần giới Văn Phong không nghĩ ra được ai có thể dễ dàng khống chế hấn như vậy.

“Cũng có thể coi là như vậy, Ngũ Hành, chuyện người ám hại cháu ta sẽ để cho hấn tự mình giải quyết người” Hoàng Phủ Tinh khẽ nói.

“Thần nhân của thần giới” Đầu óc Ngũ Hành lúc này đã hoàn toàn ngơ ngẩn, cho đến lúc này hấn mới nhận ra là bản thân mình đã phạm một sai lầm lớn đến mức nào, ngay từ đầu mấy người kia đều không lừa hấn, thể lực Tần gia hấn cơ bản là không thể chống lại được, Tần gia tùy tiện cử ra một người đã là cấp thần nhân rồi. Ngũ Hành đã mặc nhiên coi Hoàng Phủ Tinh là người nhà Tần gia, những người ở đây ngoài Phương Điền và Tông Quạt thì tất cả đều nghĩ rằng Hoàng Phủ Tinh là người nhà Tần gia.

“Dì Tĩnh, người mau lại đây, mau cứu lấy Lâm tiên tử này đi” Đối với Lâm Lâm Hồng Quân lúc này đã lực bất tòng tâm rồi, vừa thấy Hoàng Phủ Tĩnh thì giống như chết đuối vớ được cọc, vội vàng hét lên.

Hoàng Phủ Tĩnh khẽ lắc đầu, thương tích của Lâm Lâm quá nặng, cho dù là nàng cũng không thể cứu được nữa: “Tiểu Sương, dì Tĩnh của người cũng không có cách nào đâu, bây giờ muốn cứu được cô ấy có lẽ chỉ có Sinh Mệnh thần Vương mà thôi”

“Sinh Mệnh thần vương!” Văn Phong trong lòng chấn động một hồi, thân là một Kim Hình Quân, hẳn đương nhiên biết rõ sự phân chia cấp bậc của thần giới. Trong ý nghĩ của hắn thì thần vương chính là thế lực tối cao của thần giới, vị trí của người con gái trước mặt hắn lúc này lại được nâng lên một bậc.

“Sinh Mệnh thần vương!” Hồng Quân lúc này thấy Lâm Lâm đã không thể cầm cự được nữa rồi, hắn cũng không còn để ý đến thân phận luôn cố gắng che giấu bao lâu nay, ngẩng mặt lên trời gào to.

“Mẹ, mẹ ơi! Mẹ nếu có thể nghe thấy tiếng của hài nhi, xin người hãy cứu Lâm tiên tử, cô ấy vì bảo vệ hài nhi mà bị thương hiện tại đã không thể cầm cự được nữa rồi, hài nhi cầu xin người hãy mau đến cứu lấy cô ấy!!!”

Hồng Quân gào lên, gần như sắp khóc, bao nhiêu năm nay hắn chưa từng có cảm giác bất lực như bây giờ ngay cả lúc linh hồn bị hút vào phong thần bảng hắn cũng không có cảm giác đau đớn thống khổ như bây giờ.

42. Chương 16: Cái Chết Của Lâm Lâm

Hồng Quân gào lên gọi Sinh Mệnh thần vương là mẹ, làm Văn Phong giật thót mình, sắc mặt càng trở nên khó coi, Ngũ Hành lần này phạm sai lầm quá lớn, hắn có muốn giúp e rằng cũng giúp không nổi nữa rồi.

Tất cả những người có mặt ở đó cũng kinh ngạc không kém, mặc dù bọn họ đều không hiểu rõ ràng địa vị thần vương ở thần giới cao đến mức nào nhưng mới nghe đến “thần vương” hai từ đó cũng đủ để họ tưởng tượng được thế lực đó tuyệt không phải là tầm thường. “Ôi,đứa bé này” Hoàng Phủ Tĩnh lắc đầu than đoạn bay đến bên Lâm Lâm trực tiếp giúp nàng ổn định thương thế. Lâm Lâm được Hoàng Phủ Tĩnh trợ giúp, tốc độ tan vỡ của nguyên anh cũng dần chậm lại.

Trong số những người có mặt ở đây thì chỉ có Hoàng Phủ Tĩnh là người biết rõ nhất Sinh Mệnh thần vương Khương Lập vốn đã không còn ở thần giới nữa. Mà cho dù có ở thần giới thì thần vương cũng không thể tùy tiện bất cứ lúc nào dùng thần thức quan sát tình hình hạ giới bên dưới được, ngay cả Lôi Phạt thành cũng chỉ có thể nhân lúc người hạ giới độ kiếp mà quan sát, nhưng cũng chỉ quan sát được tình hình của người độ kiếp mà thôi, thần thức của các thần vương khác không thể xuyên qua tầng ngăn cách giữa hai giới được. Nếu Khương Lập hiện tại đang ở Tiên Ma Yêu giới thì may ra mới có thể nghe thấy Hồng Quân kêu gào. Lâm tiên tử kia khẳng định là không thể cứu được nữa rồi.

Tân thần giới, trong Tử Huyền Phủ, Tàn Vũ lúc này không ngừng đi qua đi lại, lúc này khi 72 tiên đế hợp lực tấn công Hồng Quân Hầu Phí định ra tay thì bị Tàn Vũ ngăn lại, ngay cả khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hồng Quân Tàn Vũ cũng không có hành động gì chỉ không ngừng đi lại.

“Vũ ca,chàng sao thế? Hôm nay, trông chàng có vẻ gì khang khác lạ thường?” Khương Lập đưa tay ra, trên tay xuất hiện một cây đàn “Vũ ca,có chuyện gì có thể nói với thiếp mà trước tiên hãy nghe đàn một lúc nhé, bao nhiêu năm nay lần đầu tiên thấy chàng bồn chồn như vậy đây”

Tiếng đàn vang lên, Tàn Vũ không còn đi lại như trước nữa mà ngồi xuống một bên, lặng lẽ nghe Khương Lập gảy đàn.

Hồng Quân gào thét, khóc lóc một hồi lâu nhưng không gian xung quanh vẫn như trước không có thay đổi gì cả, thương thế của Lâm Lâm lúc này càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả Hoàng Phủ Tĩnh cũng có cảm giác bất lực.

“Tiền bối, người không cần hao phí tâm sức nữa đâu, người có thể gọi tiểu tử Tàn gia kia lại đây một chút được không” Lâm Lâm cố gắng mở mắt gượng cười nói,nhưng giọng nói rất nhỏ, đã đến lúc không thể tiếp

tục gắng gượng được nữa rồi. Lâm Lâm cứu Hồng Quân, nhưng đến lúc sắp chết nàng vẫn còn chưa biết tên của người mà nàng cứu.

“Tiểu Sương, lại đây một chút” Hoàng Phủ Tĩnh khẽ gật đầu.

“Di Tĩnh, Lâm tiên tử!” Hồng Quân vội vàng bay đến đưa tay gạt nước mắt rồi nói :

“Lâm tiên tử, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ gọi mẹ ta đến cứu người, người phải cố gắng lên!”

“Không cần đâu, người không sao là tốt rồi, ta cũng mệt rồi, cũng nên ra đi rồi, người là người nhà Tần gia nhưng đến tận bây giờ ta còn chưa biết tên người?” Lâm Lâm cười nói đoạn lấy tay hất gọn lọn tóc rồi che trước mặt sang một bên.

“Ta là Tần Sương, Tần Vũ là cha ta. Người yên tâm đi một khi mà cha ta đích thân đến đây người nhất định sẽ không sao đâu” Đối với người đã xả thân cứu mình này Hồng Quân tuyệt không có ý giấu diếm đã trực tiếp nói ra tên và thân phận của mình.

“Thì ra người là con trai của Tần tiên bối, có thể giúp đỡ con trai của Tần tiên bối ta dẫu có chết cũng không ân hận. Người sau này có gặp Tần tiên bối thì hãy thay ta nói với người mấy câu rằng Lâm Lâm ta đã mệt mỏi quá lâu rồi, bây giờ ta muốn đi tìm Hàn Thư, ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi”

Thanh âm Lâm Lâm ngừng càng trầm xuống, khi nói xong câu này, tay nàng buông thong xuống, nguyên anh đã tan vỡ hết, cả người đã không còn chút khí tức nào nữa, trên khóe miệng lúc này vẫn còn đang nở nụ cười.

“Lâm tiên tử!”

“Tiểu thư”.

Hồng Quân và hai vị hắc bạch tiên đế cùng gào lên thảm thiết. Đại nghĩa của Lâm Lâm, cái chết của nàng đã khiến cho tất cả những người có mặt lúc này trừ Ngũ Hành ai nấy đều có cảm giác đau xót dâng lên trong lòng.

“Ngũ Hành, ta muốn người phải chết!” Hồng Quân cầm phần gào lên, chớp mắt từ trên thân người kiếm tiên khôi lỗi vô ảnh đao cực tốc nhằm hướng Ngũ Hành lao đến, quang mang thiểm điện.

“Ngũ Hành, nạp mạng” Hai vị hắc bạch cửu cấp tiên đế dùng toàn bộ tiên nguyên lực trong người từ hai bên trái phải đồng thời cũng nhằm hướng Ngũ Hành lao đến.

Văn Phong đang định lao đến ứng cứu nhưng đột nhiên phát hiện ra hắn không làm sao có thể cử động được, Hoàng Phủ Tĩnh đã từng cảnh cáo hắn, làm sao có thể để cho hắn tiếp tục ra tay nữa.

Hai cửu cấp tiên đế lại có thêm vô ảnh đao nhị lưu hồng mộng linh bảo của Hồng Quân cùng lúc lao đến tấn công trên người Ngũ Hành.

“ Long, long”

Ngũ Hành ngạt thở sự liều mạng tấn công của hai vị cửu cấp tiên đế, bị đẩy lùi mười mấy mét, miệng nôn ra miệng ngum lớn máu tươi, toàn lực huy động tiên nguyên lực trong người, nhưng trong lúc hắn còn chưa kịp làm chuyện đó thì một ngân quang lóe lên trực tiếp đâm thẳng vào thân thể.

“Người....!”

Ngũ Hành trừng mắt kinh ngạc đầy vẻ không cam tâm, cả người đổ ập xuống đất nguyên anh trực tiếp bị hút vào trong Phong Thần bảng.

“Lâm tiên tử!” Hồng Quân đi đến trước thi thể Lâm Lâm, ngồi bệt xuống bên cạnh gục đầu khóc.

Tiếng đàn của Khương Lập vừa dứt, mỉm cười nói với Tần Vũ

“Nghe xong Tiếng đàn của thiếp vừa rồi có phải là dễ chịu hơn nhiều rồi không, Vũ ca chàng có tâm sự gì nói thiếp nghe đi?”

“Ta có tâm sự gì đâu, chẳng qua là lúc này tiểu Sương ở Tiên

Ma Yêu giới gào thét gọi tên nàng thôi” Tần Vũ cười cười. Lâm Lâm đã chết, người con gái mà đệ tử của hắn Hàn Thư yêu quý nhất vì cứu Tần Sương đã chết rồi. Trong lòng Tần Vũ tranh đấu rất lâu nhưng cuối cùng cũng không ra mặt tương cứu.

Ánh mắt Khương Lập lóe lên một tia kinh hãi “Tiểu Sương gọi thiếp hử, thật không? Chẳng thật là, Tiểu Sương nó gọi gì thiếp sao chẳng không nói sớm, bây giờ thiếp sẽ đi đến đó”

“Từ từ đã, Tiểu Sương kêu nàng đến đó cứu một người, người đó hiện tại đã chết rồi!”

“Cứu người? Chết rồi? Vũ ca tại sao chẳng không sớm nói ra? Người tiểu Sương muốn cứu là ai vậy?” Khương Lập hơi giận lườm Tần Vũ một cái, nếu không phải gây khúc nhạc đó hai người bọn họ lập tức xuất phát thì không chừng đã cứu được người đó rồi.

“Có nhiều chuyện hiện tại ta không thể nào giải thích rõ ràng được, có lẽ sau này từ từ rồi nàng sẽ hiểu” Tần Vũ không khỏi thở dài một cái rồi lặng lẽ đứng dậy ngẩng mặt lên bầu trời, thần thức của hắn lúc này đã tiến thẳng đến chỗ Hồng Mông ở ngoài Hồng Mông không gian.

“Đại ca hy vọng suy đoán của chúng ta là đúng” Trên tay Tần Vũ xuất hiện một quang cầu, bên trong quang cầu đó là toàn bộ ký ức của Lâm Lâm. Trước khi Lâm Lâm chết Tần Vũ đã lặng lẽ không chế đưa toàn bộ ký ức của Lâm Lâm vào trong quang cầu này.

Ngũ Hành đã chết, chết dưới linh bảo của Hồng Quân. Bằng Ma Hoàng thấy thế liền quay bước rời đi, 72 tiên đế thuộc hạ của Ngũ Hành thấy vậy cũng há hốc mồm kinh ngạc, sau một thời gian định thần liền bỏ chạy thực mạng

“Người khác có thể đi, nhưng ngươi thì không đi được” Tông Quạt chớp mắt đã đứng chặn trước mặt Triệu Hân Viễn, đoạn mang hắn đến trước mặt Hồng Quân. Lòng tham của Triệu Hân Viễn và con trai hắn chính là nguyên nhân dẫn đến sự việc này, những tiên đế kia chỉ là phụng mệnh hành sự nên có thể không truy cứu nhưng Tông Quạt nhất định không thể bỏ qua cho Triệu Hân Viễn.

“Tông tiên bối, xin cảm ơn người, ta bây giờ không muốn giết người, xin người thay ta giải quyết mọi việc” Hồng Quân đôi mắt thất thần nhìn Tông Quạt, cái chết của Lâm Lâm quả là một đòn đã kích lớn đối với Hồng Quân.

Tông Quạt khẽ gật đầu, tay vừa động, toàn bộ thân thể cùng nguyên anh của Triệu Hân Viễn đã tan biến thành hư vô.

“Haha, thật không ngờ ngươi lại là con trai của Tần Vũ huynh đệ, nhìn kỹ thì đúng là giống nhau như đúc nha” Man Càn cười nói đoạn đi đến vỗ vỗ vào vai Hồng Quân. Cả Phương Điền và Tông Quạt đều đã sớm biết Hồng Quân là hậu nhân Tần gia nhưng không ngờ đó lại là con trai của Tần Vũ.

Phương Điền trong lòng chấn kinh không thôi, ở đây không ai biết rõ ràng sức mạnh khủng bố của Tần Vũ bằng hắn, cảm thán trong lòng thầm nói: “Lần này bị thương một chút kể cũng đáng a.”

Hai vị hắc bạch tiên đế trầm mặc không nói một lời lặng lẽ mang thi thể của Lâm Lâm rời khỏi tinh cầu không người này, Hồng Quân định đi theo nhưng bị hai người đó ngăn lại. Trách nhiệm của họ là bảo vệ sự an toàn cho Lâm Lâm, nay Lâm Lâm đã chết cũng có nghĩa là họ đã phụ sự ủy thác của sư phụ Ấn đế của họ, trong suy nghĩ của họ Hồng Quân là kẻ gián tiếp dẫn đến cái chết của Lâm Lâm, như thế làm sao bọn họ có thể để Hồng Quân đi cùng được.

“Tiểu Quân, người chết không thể sống lại được, Lâm tiên tử cũng vì ngươi mà chết, ngươi nhất định phải cố gắng tu luyện không được phụ sự kỳ vọng của Lâm tiên tử với ngươi!” Tình trạng hiện tại của Hồng Quân rất không ổn, Cổ Bàn lo Hồng Quân sẽ có những suy nghĩ lệch lạc nên vội vàng nhắc nhở.

Trong con mắt của tất cả những người có mặt ở đây sau khi trận chiến kết thúc, đằng sau cái chết của bốn vị tiên đế là một cái tên - Hồng Quân hay còn gọi Tần Sương, trận chiến này đã gần như ngay lập tức lan truyền khắp cả Tiên Ma Yêu giới. Tất cả mọi người đều biết con trai của Tần Vũ, con trai của Sinh Mệnh Thần Vương, tại Tiên Ma Yêu giới không chỉ được rất nhiều các đỉnh cấp cao thủ Tiên Ma Yêu giới bảo vệ mà ngay cả thần nhân cũng hiện thân để bảo vệ hắn.

“Văn Phong, ta nói lại một lần cuối cùng, Tần Vũ cha ta, cũng chính là Lưu Tinh của Âm tinh giới, điều này là không cần thiết phải lừa gạt người!”

Riêng đối với Kim Hình Quân Văn Phong, mọi người đều không ai ngăn cản hắn, trước khi hắn bỏ đi thì trong lòng hắn đã tin lời Hồng Quân nói. Việc hắn có thể trở thành Kim Hình Quân có liên quan rất lớn đến Tần Vũ, Tần Vũ cũng là người hắn khâm phục nhất. Lần này, Văn Phong ra tay đối phó với con trai Tần Vũ đã trở thành nỗi ám ảnh không lòng hắn khiến hắn không thể vượt qua được tâm kiếp trong khi độ thân kiếp, trở thành vị Kim Hình Quân đầu tiên của Âm tinh giới không thể độ kiếp thành công.

Khi mọi chuyện dần qua, Hồng Quân hắn đã cự tuyệt lời mời của Man Càn, mang theo Cổ Bàn và Phượng Hi đến một tinh cầu không người âm thầm tu luyện.

Lúc này tại Phong Khởi tinh, Tôn Ngộ Không lẳng lặng cùng Tôn Thạch ngồi đối diện với một tấm bia mộ suốt một năm. Trong một năm này, Tôn Thạch chỉ chăm chăm nhìn tấm bia mộ nói chuyện một mình, không thêm nói với Tôn Ngộ Không câu nào.

Sau một năm, Tôn Ngộ Không hướng về phía mộ bia quỳ lạy một hồi, trầm mặc nhìn Tôn Thạch, không nói câu nào lẳng lặng bỏ đi. Tôn Ngộ Không không hề mở lời khuyên can hay an ủi Tôn Thạch, trong lòng hắn có vẻ như đã chấp nhận các làm của Tôn Thạch. Sau một năm suy nghĩ thấu đáo, Tôn Ngộ Không đã hạ quyết tâm, mẹ sớm đã không còn, cha thì thành ra bộ dạng như vậy, Tôn Ngộ Không hắn dựa vào nỗ lực của bản thân chứng minh cho những kẻ khác thấy trong đám Thông Linh Thạch Hầu cũng có anh hùng xuất hiện.

“Sư tôn, cảm ơn người đã cho con biết thân phận của mình, cho dù thế nào, con cũng đã biết cha mẹ con là ai, trong lòng cũng không còn thấy nuối tiếc gì nữa”

“Người có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi, người định tiếp tục ở lại đây hay là có kế hoạch khác?” Hiêm thấy Hầu Phí gật đầu nói với Tôn Ngộ Không như vậy, trên khuôn mặt khó đăm đăm của hắn lúc này lộ ra một nét cười mã ý.

“Con sẽ theo người quay về, sau này đệ tử sẽ cố gắng tu luyện nhất định không làm sư phụ thất vọng!”

“Người bây giờ tạm thời không cần theo ta về, ít nhiều gì thì người cũng là yêu vương rồi, hãy ở Tiên Ma Yêu giới này xông pha một trận!” Hầu Phí lắc đầu nói, đối với Tôn Ngộ Không lúc này cách tốt nhất là để hắn thông qua tranh đấu ở Tiên Ma Yêu giới mà trưởng thành, một khi mà Hầu Phí còn ở đây kẻ khác muốn gây tổn thương cho Tôn Ngộ Không thì cũng không dễ.

Năm trăm năm sau, trên một tinh cầu không người, đám người Hồng Quân cùng với Tôn Ngộ Không sau năm trăm năm trưởng thành trong tranh đấu đã tình cờ gặp nhau. Vòng quay của số phận đã đưa bốn người bọn họ lại cùng một chỗ để họ cùng nhau bắt đầu một câu chuyện đầy nguy hiểm, bất ngờ nhưng cũng rất động lòng người.

Thiên Lan tinh, một tinh cầu có cái tên rất đẹp, cũng là một tinh cầu dưới quyền kiểm soát của Ứng tộc, trong những năm này Cổ Bàn vì muốn khuyên bảo Hồng Quân mà ba trăm năm trước đã sống chết lòi lết ra khỏi Hồng Quân hang phủ đi lang hơn mấy trăm tinh cầu, trái tim Hồng Quân sau cái chết của Lâm Lâm cũng dần nguội ngoai, có thể nhận ra trên nét mặt Hồng Quân hắn so với lúc trước đã trưởng thành hơn rất nhiều. ——Lời tác giả——

Tập 3 Tiên Ma Yêu giới kết thúc, một ngày mới lại bắt đầu đó là tập 4, ở đây tác giả muốn giới thiệu để độc giả có thể hình dung, trong tập 4 này Lâm Lâm cùng Văn Phong sẽ tái xuất hiện, cái chết của Lâm Lâm chỉ giống như một nét mờ, bọn người Tông Quật phải đợi rất lâu sau mới xuất hiện.

Câu chuyện này kết thúc thì một câu chuyện khác lại mở ra. Trong tập 4 này, câu chuyện diễn ra tại một không gian khác, cùng với những nguy hiểm luôn rình rập trực chờ, một tộc người có thân thể rất cứng rắn, tâm địa độc ác thủ đoạn tàn bạo nhưng bị nguyên rửa - TuLa giới, tất cả sẽ có trong Tập 4 - TULA GIỚI

43. Quyển 4: Tu La Giới Chương 1: Ngộ Không Lập Lôi Đài

Đám người Hồng Quân lúc này đang ở trong thành trì lớn nhất trên Thiên Lan tinh, thành này có ba võ đài phân biệt dành cho đệ cấp, vương cấp và yêu thú phổ thông tỉ võ.

Võ đài đệ cấp dành cho các yêu để tranh cao thấp với nhau, bình thường rất hiếm khi có người thượng đài tỉ võ, mấy nghìn năm may ra cũng chỉ gặp một vài lần, nói cho cùng thì các yêu để cũng không thừa hơi để làm mấy cái việc tỉ võ vô vị này. Chỉ có mấy yêu để vừa đạt đệ cấp, vì muốn thể hiện bản lĩnh nên mời bạn bè cũng là nhất nhị cấp yêu để thượng đài để dương oai với thiên hạ.

Võ đài cấp thiên yêu là lớn nhất, hầu như ngày nào cũng có người thượng đài tỉ võ, nhưng người xem lại chẳng có mấy, đa số đều là vài thiên yêu cùng thượng đài tỉ võ, ngoài mấy thiên yêu vừa phi thăng thì căn bản cũng không có ai có hứng thú xem mấy chuyện nhạ nhèo vô vị này.

Náo nhiệt nhất chính là võ đài cấp yêu vương, yêu vương của yêu giới rất nhiều, mỗi tháng trung bình đều có khoảng bốn đến năm lần có người thượng đài tỉ võ. Yêu vương tham gia thượng đài có thể tự lập lôi đài hoặc cũng có thể mời người khác thượng đài. Tuy nhiên rất ít người lập lôi đài tỉ võ bởi vì một khi lôi đài đã lập ra thì bất cứ ai chỉ cần là yêu vương đều có thể tham gia lôi đài, nhưng nếu là mời người lôi đài thì cách biệt đẳng cấp chỉ cao nhất không được quá ba cấp, tức là tứ cấp yêu vương thì nhiều nhất cũng chỉ có thể mời lục cấp yêu vương thượng đài mà thôi.

Khi bọn Hồng Quân đến, thì võ đài yêu vương lúc đó đang tổ chức thi đấu lôi đài, chủ lôi đài là một lục cấp yêu vương, lôi đài này đã duy trì hơn một tháng rồi, nghe nói đã từng có cửu cấp yêu vương bại dưới tay lục cấp yêu vương này, các cao thủ cấp yêu vương ở các vùng lân cận Thiên Lan tinh cũng vì tin tức này mà tụ tập ở đây rất đông.

Đứng trên lôi đài là một người trong tay đang cầm thiết bổng, dáng người tuy không cao nhưng trông rất có khí thế đặc biệt là đôi mắt đầy vẻ tinh anh sắc sảo. Một tháng trở lại đây, lục cấp yêu vương này đã đánh bại ba cửu cấp yêu vương, hơn hai mươi bát cấp yêu vương và hơn một trăm lục cấp yêu vương. Hiện tại số người dám lên lôi đài tỉ võ không còn nhiều nữa, hôm nay bất chợt có hai kẻ không biết tốt xấu cũng hùng hổ lao lên nhưng trong chớp mắt liền bị đánh bay xuống dưới.

Những thiên yêu đứng xem bên dưới đều đang bàn tán về người lập lôi đài, dường như tất cả đều sớm biết người kia là ai, năm trăm năm nay, hắc lang thang khắp các tinh cầu lập lôi đài tỉ võ. Tính cho đến bây giờ khi hắc lang đã là lục cấp yêu vương chưa từng thua bao giờ, hắc lang chính là Hắc tộc thượng cấp thần thú Thông Linh Thạch Hắc lục cấp yêu vương Tôn Ngộ Không.

Kinh thiên tam thập lục côn phải từ trong tranh đấu mà cảm ngộ ra, Tôn Ngộ Không chưa từng được vào truyền thừa cấm địa của Hắc tộc cho nên mới nghĩ ra cách này để tu luyện, sau năm trăm năm từ nhất cấp yêu vương thành lục cấp yêu vương, tốc độ tu luyện thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Sau khi Tôn Ngộ Không đạt tới lục cấp yêu vương thì cửu cấp yêu thú thông thường không có uy hiếp lớn đối với hắc lang, nếu là thần thú thì còn may ra, nhưng yêu thú khác căn bản không phải là đối thủ của hắc lang.

Sự kiện lôi đài ở Thiên Lan tinh đã thúc đẩy Ứng tộc tiểu hoàng tử Lưu Phong đến tỉ võ, tại Thiên Lan tinh, duy nhất chỉ có Lưu Phong là thượng cấp thần thú thất cấp yêu vương, anh trai của hắc lang cũng là Ứng tộc thái tử Lưu Hướng đã là nhất cấp Yêu để từ lâu rồi.

Đến buổi chiều, cũng có một thất cấp yêu vương thượng lôi đài, nhưng tình hình cũng không khá hơn mấy, chỉ một chốc đã bị Tôn Ngộ Không đánh bay xuống dưới, cả thân người một màu bụi đất lạng lẹ bỏ đi.

Ngày thứ hai, Ứng tộc tiểu hoàng tử Lưu Phong cuối cùng cũng mở lời khiêu chiến, ba ngày sau hắc lang sẽ thượng đài trực tiếp đuổi Tôn Ngộ Không cút khỏi Thiên Lan tinh.

Ba ngày sau, khoảng đây phía trước lôi đài đã chật kín người đến quan chiến, đặc biệt trong đám đó còn có một số Yêu để, trận tỉ thí giữa hai thượng cấp thần thú quả thực đã khiến cho không ít người quan tâm.

Bọn Hồng Quân sớm đã bỏ ra một số tiền lớn để chiếm được một vị trí quan chiến tốt trên một tòa lầu lầu gần lôi đài, từ chỗ này có thể quan sát rất rõ ràng mọi tình huống diễn ra trên lôi đài.

Vì lần tử vong này, Lưu Phong đã đặc biệt đến mượn đại ca hắn một bộ cực phẩm yêu khí, thất cấp đầu với lực cấp nên hắn tràn đầy tự tin có thể đánh đuổi cái tên cuồng ngạo kia biến khỏi Thiên Lan tinh.

Trong sự mong đợi của những người đến xem xung quanh, mãi đến tận trưa mới thấy Lưu Phong dưới tiền hô hậu ủng của đám gia nhân Ứng tộc mò đến. Sau khi lên lôi đài hắn lập tức mặc cực phẩm yêu khí chiến y lên người, tay khoanh trước ngực, trong tay là thanh cực phẩm yêu khí Ứng Câu Tiễn hắn mượn của người anh, mắt khinh khinh nhìn Tôn Ngộ Không.

“Nhà ngươi cũng dương oai hơn một tháng nhưng lại không biết thế nào là đủ còn muốn tiếp tục lập lôi đài, ý ngươi muốn Phong thiếu gia của người đích thân ra tay đuổi người đi phải không? Sau này quay về nhất định phải nhớ kỹ, người hôm nay đánh bại người tại đây là ta, Ứng tộc Lưu Phong.”

Lưu Phong vừa dứt lời không khí của đám người đứng bên dưới náo nhiệt hẳn lên, bọn chúng hơn một tháng nay đã chịu đủ uất ức rồi. Đây là địa bàn của Ứng tộc, đường đường cũng là một phương thế lực của Phi Cầm tộc thế mà lại để cho một kẻ của Tẩu thú tộc đứng ở đây diễu võ dương oai, không ai đánh bại được hắn, thật là mất mặt.

Tôn Ngộ Không cười cười, bản thân hắn lập lôi đài ở đây mãi không đi, cùng chơi đùa với đám yêu vương mục đích chính là đợi cái tên vừa đứng trên lôi đài to mồm này - Ứng tộc Lưu Phong. Bây giờ mục tiêu đã đến rồi, sau trận này hắn sẽ sang một tinh cầu khác lập lôi đài tiếp.

Lưu Phong thấy Tôn Ngộ Không chỉ cười cười, mà không thêm để ý đến hắn nên nhất thời nổi giận, bất chấp qui tắc lôi đài lao đến phát động tấn công. Khi thượng đài tử vong thì hai bên phải hành lễ với nhau sau đó mới có thể chính thức giao đấu, nhưng bản tính Lưu Phong vốn cao ngạo hắn chẳng thêm để ý mấy thứ qui tắc vớ vẩn đó, cho dù hắn có đánh chết người lập lôi đài này thì cũng không ai làm gì được hắn.

Ứng tộc vốn dĩ tốc độ rất nhanh, Lưu Phong lại là thượng cấp thần thú của Ứng tộc nên tốc độ đương nhiên càng nhanh hơn, chỉ có mấy tên yêu thú cấp yêu đế là có thể nhìn thấy động tác của hắn gật gật đầu, còn những người khác thì chỉ nhìn thấy tàn ảnh, lúc này Lưu Phong cùng Tôn Ngộ Không đã giao chiến với nhau được mấy hồi.

“Hô”

Lúc này, Lưu Phong đã nhận thấy tốc độ của Tôn Ngộ Không không nhanh bằng hắn nhưng phản ứng thì cực kỳ linh hoạt, khi Ứng Câu Tiễn vừa đến sát người liền bị Tôn Ngộ Không dùng Kim Bồng chặn lại, hắn đang muốn tiếp tục tấn công thì phát hiện ra toàn thân Tôn Ngộ Không không có sơ hở nào đành phải lùi về sau chờ cơ hội.

“Tên tiểu tử nhà ngươi cũng khá đấy, không uống công ta lặn lội đến đây!” Lưu Phong không còn dám khinh thường như trước, lúc này hai mắt dán chặt lấy người Tôn Ngộ Không, hai chân bắt đầu di động, bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến công kích

Võ đài vương cấp do tiên đế xây dựng, diện tích rất lớn để tiện cho các yêu vương thi triển thân pháp, hơn nữa bốn phía xung quanh đều bố trí cấm chế gia cố, nếu yêu thú chỉ ở cấp yêu vương thì khó mà phá hỏng những cấm chế này.

Lưu Phong còn đang chần chừ thì Tôn Ngộ Không đã tấn công trước, tốc độ của Tôn Ngộ Không tuy không bằng Lưu Phong nhưng thân pháp lại quỷ dị khó lường khiến Lưu Phong không tài nào sử dụng tốc độ để đối phó được mà buộc phải trực tiếp nghênh kháng.

“Long, long”

Hai tiếng nổ lớn vang lên, Kim bồng của Tôn Ngộ Không đập vào Ứng câu liên của Lưu Phong. Lưu Phong thừa dịp đó tung một đám lên người Tôn Ngộ Không, lần đụng độ này có vẻ như Tôn Ngộ Không là người chịu thiệt.

Kết quả cuối cùng chỉ có Lưu Phong là biết rõ nhất, Tôn Ngộ Không mặc dù không mặc chiến giáp nhưng da thịt hắn thậm chí còn cứng hơn cực phẩm yêu khí chiến y một chút, yêu lực từ cú đâm của Lưu Phong tiến vào trong người Tôn Ngộ Không rồi biến mất. Tuy kim bồng bị Lưu Phong dùng Ứng Câu Tiễn tạm thời chặn lại nhưng kinh lực phát ra quá mạnh mẽ khiến cho cánh tay Lưu Phong lúc này có cảm giác đau ê ẩm.

“Người hóa bản thể đi, bằng không người không phải là đối thủ của ta” Tôn Ngộ Không lạnh nhạt nói.

Đám người quan chiến bên dưới bỗng có tiếng xì xào cho rằng Tôn Ngộ Không đã quá khoác lác rồi, chỉ có mấy Yêu để đang chau mày kia là phát hiện ra điểm không đúng của Lưu Phong.

Thái độ đó của Tôn Ngộ Không khiến Lưu Phong rất tức giận “ Đối phó với người ta căn bản không cần hóa bản thể” - Lưu Phong giận dữ hét lên, Ứng Câu Tiễn nhanh chóng hóa to, một luồng ánh sáng màu bạc từ đầu Ứng Câu Tiễn phát ra nhanh chóng bao trùm toàn thân Tôn Ngộ Không.

Ánh sáng màu bạc kia lướt qua, Tôn Ngộ Không vẫn đứng nguyên trên lôi đài nhưng trên người lúc này xuất hiện một kiện tiên giáp. Trong không gian giới chỉ của Tôn Ngộ Không vốn có một kiện thần khí chiến y nhưng từ trước đến giờ hắn chưa từng mang ra sử dụng.

“Không tự lượng sức!” Tôn Ngộ Không lạnh lùng hét lên, kim bổng từ từ giơ cao kim quang trên thân kim bổng tỏa ra ánh sáng chói mắt, trong mắt hắn lúc này kim quang lấp lánh

“Kinh thiên thất thập nhị côn!”

Cùng với tiếng hô khe vô số côn ảnh bao trùm khắp không gian bao vây lấy thân ảnh Lưu Phong bên trong đập xuống, Lưu Phong kinh ngạc phát hiện ra rằng côn ảnh này hắn căn bản không thể tránh được đánh đưa Ứng Câu Tiễn ra ngạnh đỡ.

“Long, long, long”

Một loạt âm thanh vang lên, Lưu Phong bị kinh lực mạnh mẽ của côn ảnh đánh bật ra mười mấy bước, loạng choạng chỉ còn một bước nữa là bị đánh bay khỏi lôi đài. Lưu Phong sắc mặt đỏ bừng, trước bao nhiêu người như thế này hắn đã gần như không còn chút thể diện nào nữa rồi.

“Kinh thiên thất thập nhị côn!”

Hồng Quân mắt sáng lên, mỉm cười gật đầu, khi còn ở Tử Huyền phủ nhị thúc Hầu Phí của hắn đã từng dạy hắn kinh thiên côn pháp, Hồng Quân cũng đã từng có thể sử dụng được kinh thiên tam côn. Nhưng hiện tại, Hồng Quân chỉ là nhất cấp kim tiên, nhiều nhất thì hắn cũng chỉ sử dụng được kinh thiên thất thập nhị côn, nếu dùng trên người kiếm tiên khôi lỗi thì có thể sử dụng thập lục côn mà thôi.

“Thật kì lạ, sau khi nhị thúc và đại viên hoàng phi thắng thì Hầu tộc không còn siêu cấp thần thú nữa, người kia ở đâu mà học được bộ côn pháp này nhỉ?” Hồng Quân mỉm cười thầm nghĩ, đồng thời cũng hiểu ra rằng Lưu Phong kia sợ là sẽ thua thôi. Một khi lục cấp yêu vương kia sử dụng tam thập lục côn thì Lưu Phong cho dù có hóa bản thể cũng không thắng được.

“Người dùng côn pháp gì vậy?” Lưu Phong ngỡ ngàng hỏi, sở dĩ hắn hỏi như vậy không phải và hắn ngu dốt mà do hắn đã nhận ra sự phi thường của bộ côn pháp này, chỉ có điều theo những gì Lưu Phong đã biết về Hầu tộc thì trong Hầu tộc không có ai sử dụng loại côn pháp này.

“Kinh thiên côn pháp, ngươi còn chưa hóa bản thể sao? Tôn Ngộ Không lạnh nhạt nói, đầu gậy chỉ thẳng vào Lưu Phong tiếp tục nói: ”Ta cảnh cáo ngươi chiều sau sẽ là tam thập lục côn, người không hóa bản thể e rằng người không đỡ được đâu.”

“Kinh thiên côn pháp! Kinh thiên côn pháp!” Lưu Phong không ngừng suy nghĩ, cố lục lợi trí nhớ, hắn có cảm giác đã từng nghe qua những không tài nào nhớ nổi là đã nghe ở đâu.

Câu nói của Tôn Ngộ Không khiến Lưu Phong hơi giật mình, đã có thất thập nhị côn lại còn cả tam thập lục côn, nếu như uy lực của tam thập lục côn lớn hơn thất thập nhị côn hắn không hóa bản thể không chừng sẽ chết đứng ở đây mất.

“Chuẩn bị xong chưa? Kinh thiên tam thập lục côn!” Tôn Ngộ Không khê hô, nháy mắt Kim bổng trong tay hóa thành ba mươi sáu kim bổng. Lưu Phong căn bản không phân biệt được cái nào là thật cái nào là giả, côn ảnh còn chưa tới nhưng hắn đã cảm nhận được áp lực to lớn từ số côn ảnh phát ra.

Một tiếng chim kêu vang lên, Lưu Phong cuối cùng đã hóa bản thể, một con đại hắc ưng thân dài chừng vài trượng, miệng không ngừng kêu vang, điên cuồng lao vào giữa đám côn ảnh của Tôn Ngộ Không.

“Hay lắm!”

Nét mặt Tôn Ngộ Không xuất hiện một tia tiếu ý, hai tay vừa động ba mươi sáu Kim côn ảnh lập tức hợp làm một, bóng khí mạnh mẽ đập lên lưng con hắc ưng. Lưu Phong kêu lên một tiếng yếu ớt, ngã nhào xuống đất, hiện thành nhân hình.

Tuy cực phẩm tiên khí chiến y đã bị phá nát nhưng điều làm cho Lưu Phong khiếp sợ chính là khi một bóng đó đập xuống hắn có cảm giác cái chết đã cận kề. Nếu không có cực phẩm chiến y ngăn chặn, có lẽ Lưu Phong hẳn đã chết ngay trên lôi đài lúc đó rồi.

44. Chương 2: Kinh Thiên Côn Pháp

Lưu Phong đã bị kẻ mà hắn cho rằng yếu hơn mình đánh bại, giờ chỉ còn biết lâm vào trạng thái kinh khiếp cùng cực, trong miệng chỉ có lẩm bẩm “ Kinh thiên côn pháp”.

Ở lôi đài có nhiều người như vậy nhưng chỉ có Lưu Phong là nhận ra Kinh thiên côn pháp ba mươi sáu côn, Tôn Ngộ Không đáng vẻ thoải mái, chuẩn bị rời khỏi lôi đài, đi đến một nơi nào đó tiếp tục lập lôi đài, tiếp tục đi tìm mục tiêu chiến đấu của mình. Bình thường chỉ cần cứu cấp yêu để đã là đánh trong hàng ngũ yêu vương không có đối thủ, nhưng chỉ cần hắn bảy cấp yêu vương – siêu cấp thần thú thì chín cấp yêu vương cũng khó là đối thủ của hắn. Nếu không phải nội quy của nơi này có lẽ Ngộ Không đã khiêu chiến cả Yêu để cấp bậc.

Tôn Ngộ Không chưa rời đi thì trên đài đã xuất hiện một người.

“ Người muốn đấu với ta trận này chứ?” Hồng Quân không chế Kiếm tiên khôi lỗi mỉm cười nhìn Ngộ không nói.

Ngộ không con mắt sáng ngời, chiến đấu rèn luyện hơn một năm nay, Ngộ Không có cảm giác người trước mặt là một đối thủ rất tốt

“ Người cho rằng người lợi hại hơn gã Lưu Phong kia?” Tôn Ngộ Không không trả lời Hồng Quân mà hỏi lại.

“ Không đánh thì không biết sao được? có lẽ cứ đánh là người sẽ hiểu thôi” Hồng Quân cười cười.

Cổ Bàn cùng Phượng Hi nhìn lên đài mỉm cười, nhận ra đó chính là Hồng Quân, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên Hồng Quân chủ động hành động xem ra tâm lý của Hồng Quân cũng đã đỡ hơn trước đây rất nhiều.

“ Được, xin mời lấy vũ khí” Ngộ Không gật đầu, hai tay nắm chặt trên kim bổng, kim bổng này chính là Kim cô bổng do đích thân Hầu Phi cải tạo. Hôm nay chính là thiên thần khí, nhưng chính Hầu Phi cũng đã đặt một cấm chế, khi Ngộ Không chưa đạt tới Yêu để cảnh giới thì chỉ sử dụng được kim cô bổng như thượng phẩm yêu khí mà thôi.

Hồng Quân lấy từ giới chỉ của mình ra một hắc bổng. Hắc bổng này năm xưa hắn học kinh thiên nhất côn thì sử dụng bổng này, ở Thần giới tùy ý chọn lựa cũng là một hạ phẩm thiên thần khí.

“ Người cũng dùng bổng?” Hồng Quân dùng hắc bổng làm cho Tôn Ngộ không cảm thấy hứng thú, đã năm trăm năm qua đây là lần đầu tiên hắn gặp được một đối thủ cũng sử dụng vũ khí giống như mình.

“ Xem như người dùng Kim bổng, còn ta dùng hắc bổng” Hồng Quân gật đầu cười nói.

Hồng Quân có mặt trên địa cầu vì không muốn nhìn thấy những ánh mắt không phục trên thần giới nên đã đi đến Địa cầu, còn Ngộ Không sau khi sinh ra thì Hồng Quân đã dùng Truyền tống trận rời khỏi Địa cầu, chính vì thế nên cũng không gặp qua Tôn Ngộ Không. Từ địa cầu cũng có nghe tên Ngộ Không nhưng không có liên quan gì cả, bên cạnh đó nhiều người trên địa cầu như vậy, trùng tên trùng họ là điều dĩ nhiên, tại Tiên Ma Yêu giới nghe tên Tôn Ngộ Không cũng chưa chắc là một người.

“ Được, trước tiên ném kinh thiên bảy mươi hai côn của ta” Tôn Ngộ Không cùng Hồng Quân ôm quyền hành lễ, Ngộ Không ngay lập tức xuất kinh thiên bảy mươi hai côn, nhanh chóng côn ảnh xuất hiện đầy trời.

“Được, cũng tiếp kinh thiên bảy mươi hai côn của ta”. Hồng Quân cùng Ngô Không ngữ khí giống nhau, đồng thời côn ảnh cũng xuất hiện che kín bầu trời chiêu thức giống Ngô Không như đúc. Vốn mọi người định bỏ đi nhưng khi thấy trên lôi đài có người xuất hiện một người thách đấu thì nán lại xem, bây giờ tận mắt thấy Lôi đài chủ và kẻ thách đấu xuất chiêu y hệt nhau nhất thời đám đông hò hét không ngừng. Mọi người đều hô hào cho Hồng Quân đánh cho Ngô Không rút đài, cũng có người bắt đầu tìm hiểu thân phận của Hồng Quân.

Bỗng ảnh hai người gặp nhau tại không trung, một tiếng động khủng khiếp làm rung động cả thành trì, âm thanh quá khủng khiếp làm cho thiên yêu cấp bậc phải vận công chống lại.

“Người như thế nào mà biết kinh thiên côn pháp? Người rốt cuộc là ai?” Ngô không có thể dám chắc người đối diện chính xác sử ra Kinh thiên Côn Pháp, không trải qua tập cơ bản thì không thể sử dụng được. Ngô không suy nghĩ một lát, sư tôn có nói qua đây chính là truyền thừa của Hắc tộc, chỉ có Hắc nhân mới có thể sử dụng, hẳn vừa là đồ đệ thứ nhất của Hắc Chí, tại Tiên Ma yêu giới không có người nào có thể sử dụng chiêu này.

“Ta là ai tạm thời người không cần biết, ta thực sự muốn biết từ đâu người học được côn pháp này, Hắc tộc mới có thể học được côn pháp này mà đặc biệt chỉ có siêu cấp thần thú biến mất hàng ngàn năm rồi mới có thể lĩnh hội được, người học nó từ đâu.”

“Côn pháp này chính sư tôn truyền cho ta, người thế nào biết được côn pháp này? Đây chính là truyền thừa chi bảo của Hắc tộc, như thế nào mà người cũng biết?” Ngô không nhíu mày, vừa rồi hẳn cảm thấy Hồng Quân sử dụng không phải là yêu lực, ngay cả Yêu tộc cũng không có khả năng sử dụng Kinh thiên côn pháp nên chính điều này làm cho Ngô Không nghi hoặc.

“Sư Tôn người là ai?” Hồng Quân trong lòng chấn động, hỏi lại ngay.

“Sư tôn ta là...” Ngô không định nói ra đột nhiên dừng lại, đưa mắt hỏi “Người là ai người cũng chưa nói cho ta biết, ta tại sao lại phải nói sư tôn ta là ai cho người?”

“Tốt lắm, chúng ta đánh xong rồi nói chuyện” Hồng Quân ha ha cười, vừa rồi chính là Kinh thiên bảy mươi hai côn, hẳn cùng Ngô Không nhất thời sử dụng ra.

Bây giờ tiếp tục chiêu cũ, nhưng Ngô Không toàn lực xuất ra...ngay sau đó hẳn lui lại vài bước trên mặt hiện lên sự kinh ngạc sau đó là sự vui mừng đến kinh người.

“Được, lại tiếp một chiêu ba mươi sáu côn của lão Tôn” Ngô Không đang lo không tìm được đối thủ để luyện côn thì vừa lúc Hồng Quân khiêu chiến. Đối thủ vừa mạnh, lại biết Kinh thiên côn pháp chính là đối thủ tốt nhất để luyện côn, Ngô không làm sao có thể bỏ qua được? Hét lớn một tiếng, Kinh thiên ba mươi sáu côn toàn lực xuất kích.

“Được, ta tiếp ba mươi sáu côn của người” Hồng Quân vẫn như trước, côn trong tay biến thành ba mươi sáu côn ảnh, ba mươi sáu biến một, một biến ba mươi sáu cùng kinh thiên ba mươi sáu côn của Ngô Không đối kháng.

“Bùng” trận pháp khổng lồ vô đài đột nhiên rung lên, xung quanh Thiên yêu đều bị chấn đảo, Yêu vương cũng lung lay hoảng loạn, sau khi công kích hai người đều lui lại phía sau một chút.

Nhìn cuộc chiến của hai người, các yêu đế cũng nhìn nhau kinh hãi, một người là sáu cấp yêu vương, một người là chín cấp kim tiên, với thực lực của họ có thể so với thực lực của yêu đế.

“Được, thống khoái, lại tiếp kinh thiên ba mươi sáu côn của ta” Ngô Không ha ha cười to, ba mươi sáu côn lại xuất ra, đã lâu hẳn chưa từng thấy thoải mái như vậy.

“Bồng, bồng, bồng”

Hai người đều sử ra kinh thiên ba mươi sáu côn, những người quan chiến xung quanh đều lùi ra xa, vòng cấm chế trên vô đài của yêu đế bố trí rất cuộc không chịu được bể nát, vỡ tan tành dưới côn phong, khiến một số thiên yêu đang xem chiến bên dưới bị thương.

“Được, tiếp Lão Tôn kinh thiên mười sáu côn.” Liên tục đánh ra kinh thiên ba mươi sáu côn, Ngô Không chiến ý ngày càng cao, rốt cuộc sử ra kinh thiên mười sáu côn. Từ trước tới giờ Ngô không chưa từng dùng

đến Kinh thiên Mười sáu côn.

“ Kinh thiên mười sáu côn” Hồng Quân quát nhẹ, bóng ảnh đan xen nhau, lần này không giống như những lần trước cùng lực công kích, Ngộ Không bị bay ra khỏi lôi đài, một số người quan chiến bị dư kinh quét qua ngã lẫn ra đất, mãi mới đứng lên được.

Ha ha, ngươi cũng luyện thành mười sáu côn, so với ta mạnh hơn, ta nhận thua” Ngộ không không có một chút vì thất bại mà uể oải, ngược lại lại hưng phấn vỗ tay thật to. Thực tế là mười sáu côn hắn chưa có luyện thành, bại vì chưa luyện thành mười sáu côn thì cũng không quá đáng lắm.

“ Đi, huynh đệ, mặc kệ ngươi là ai. Nếu ngươi là người lĩnh hội được kinh thiên côn pháp thì chúng ta là người một nhà, tìm chỗ nào uống rượu cho thống khoái.” Ngộ Không kéo Hồng Quân ra ngoài, không đợi cho Hồng Quân đồng ý hay không, kéo hắn đến ngay tửu lâu uống rượu.

Hồng Quân cười khở, tránh khỏi tay Ngộ Không và chỉ vào một tửu lâu nói. “ Từ đã, ta có hai bằng hữu đang ngồi ở một tửu lâu, hay là chúng ta đến thẳng đó cùng uống ..???”

“ Thế nào cũng được, đi thôi” Ngộ Không ha ha cười lớn, bay về phía tửu lâu đó còn Hồng Quân thì bay theo sau.

“ Tên này..” Hồng Quân nhăn mũi, lắc đầu đi theo vào. Cho dù Tôn Ngộ không không nói cho hắn biết thì hắn cũng khẳng định một người có thể truyền cho Tôn Ngộ Không Kinh thiên Côn pháp, không những thế Hồng Quân còn biết rất rõ người này.

Bốn người một bàn, cũng không biết nên nói gì, trận chiến của Tôn Ngộ Không và Hồng Quân trên võ đài họ cũng có chứng kiến, hơn nữa chiêu cuối cùng là kinh thiên mười sáu côn đã khiến không biết yêu vương quan khán bị thương nhẹ bởi dư kinh. Chính Mười sáu côn này đã khiến cho không ít yêu vương cảm thấy lạnh mình, đó là một thực lực biến thái mà không phải yêu vương nào cũng có thể đạt được.

“ Nào, uống” Ngộ Không làm một ngụm hết luôn vò rượu, sau đó với tay lấy tiếp một vò nữa vừa uống vừa nói chuyện với ba người. Lúc này trên bàn Ngộ không đã uống hết 18 vò rượu, Hồng Quân cùng Cổ Bàn trước đây chỉ uống bằng chén nhỏ nhấp nháp, nhưng bộ dạng này từ trên bàn xuống đến quán không biết bao nhiêu là vò rượu, tuy nhiên Ngộ Không là con của một gã ma men nên một chút rượu đó đối với hắn không có cảm giác gì.

Tôn Ngộ Không uống liên tục bốn mươi vò, trên mặt đã đỏ rực mới quay sang Hồng Quân nói” Ta nói cho huynh đệ biết, côn pháp ngươi có thể hơn ta, ...nhưng..nhưng về uống rượu thì ngươi không phải là đối thủ của ta..”

Hồng Quân cũng không nói gì, hắn hiện đang sử dụng Kiếm tiên khôi lỗi để uống rượu thì có cảm giác gì được? Nên cho dù hắn có uống hết rượu ở quán này cũng không là vấn đề gì lớn lao cả.

“ Ngươi chờ một chút” Nói xong thì người hắn biến mất, triệu hoán bản thể của mình, cầm ngay vò rượu cạn hết, cũng giống như Ngộ Không, hắn uống hết bốn mươi bình mới dừng lại

“ Đây, đây là...” Ngộ Không sững sốt, người tỉ thí côn pháp với hắn giờ không thấy đâu, bỗng đâu xuất hiện một người, chỉ là một tên tiểu tử mới một cấp yêu vương, trông tên này nhìn mình là biết đang định đấu rượu với mình.

“ Tôn huynh, đây chính là kẻ cùng với huynh tỉ thí, người vừa này là phân thân của hắn” Cổ Bàn cười cười nhìn Ngộ Không giải thích.

“ Hắn là người đánh nhau với ta? Không có khả năng đó. Hắn phân thân thể nào mà phân thân có cảnh giới lại cao hơn bản thể? “

“ Đó là tình huống đặc thù, ngươi cũng không cần phải quan tâm nữa” Phụcing Hi vuốt vuốt mũi, nàng đã sớm bất mãn khi Tôn Ngộ Không phá hư hào khí, chỉ từng vò, từng vò uống rượu.

“ Tôn huynh, ta gọi là Hồng Quân. Phân thân của ta chính là một kiện Vũ Khí. Hồng Quân uống rượu mặt đỏ bừng vội thúc động nguyên anh nhanh chóng giải rượu.

“ Hồng Quân? Tần Tương Hồng Quân? Người, người chính là Nhi tử của Tần Vũ?” Ngộ Không kinh ngạc kêu lên một tiếng, nếu hần là Hồng Quân thì việc học được Kinh thiên côn pháp cũng không phải là điều gì ngạc nhiên. Tiên Ma Yêu giới đều biết, sư phụ Ngộ Không chính là huynh đệ tốt của Tần Vũ.

“ Đúng rồi, tên ta chính là Hồng Quân, Tần Tương cũng chính là ta, người có thể nói cho ta biết như thế nào mà người biết được Kinh Thiên Côn Pháp không?” Hồng Quân gật đầu cười, giờ này cả Tiên Ma Yêu giới đều biết hần, Tôn Ngộ Không có biết như thế cũng không có gì là kỳ quái.

“ Ha ha, khó trách, khó trách,...ta sẽ nói cho người biết như thế nào ta biết được Kinh Thiên Côn Pháp” Ngộ Không ha ha cười, nhìn kỹ Hồng Quân rồi chậm rãi nói.:” Ta học được Kinh Thiên Côn Pháp bởi vì ... sư tôn của ta chính là Hầu Phi”.

45. Chương 3: Âu Nghiệp Vu

“ Đương nhiên là ở đây, không thì thế nào dậy ta, nhưng mà đã năm trăm năm rồi ta chưa gỡ qua sư tôn!” Tôn Ngộ Không thở dài, từ khi đi theo Hầu phi, lần này là bọn hần tách ra thời gian dài nhất.

“Năm trăm năm, lâm tiên tử tử cuối cùng...!” Ánh mắt Hồng quân bỗng trở nên âm đạm, Nhị thúc chỉ nói ông ta chỉ giết người, không thể cứu người.

“ Tôn huynh, sư tôn huynh bây giờ thoải mái rồi” Hồng Quân cười nói.

“ Thoải mái, sư tôn cùng hai sư nương sống rất thống khoái...mà ta thấy ai trong các người cũng gọi là huynh này huynh nọ ta nghe chẳng quen tạo nào.” Ngộ Không ha ha cười sau đó nét mặt tự nhiên nghiêm túc hần lên. “ Tiểu Quân, người nói thật cho ta nghe ta biết phụ thân người và sư tôn có quan hệ rất mật thiết, người chết thì cũng chết rồi người sống thì cố sống cho thoải mái.”

Ngộ Không khuyên bảo Hồng Quân, đại bộ phận câu truyện cũng như câu truyện của hần,mẫu thân cũng đã chết rồi. kẻ thù cũng chết. Cha hần thì coi như bỏ đi, suốt ngày làm bạn với ma men, sống trong ảo tưởng quá khứ, chỉ nhớ về bóng dáng của người xưa, chỉ biết uống rượu để tìm lại hình ảnh ngày xưa xinh đẹp... thế nên quyết định của hần là sống mạnh mẽ hơn cha mình, đầu đội trời chân đạp đất.

“ Yên tâm đi Ngộ không, ta không sao cả đâu. Khi nào Nhị thúc xuất hiện ở Tiên Ma Yêu giới thì ta và huynh cùng đi thăm ông ấy.” Hồng Quân ngược đầu lên, trông về mặt không có gì buồn phiền cả, mỉm cười nhìn Ngộ Không nói.

“ Chúng ta đã ở Tiên Ma Yêu Giới bảy trăm năm rồi, cha người cùng sư tôn chắc bây giờ đang ở cùng nơi, họ còn bảo ta đến tiên ma yêu giới...à, chắc là có lý do” Bỗng nhiên nét mặt Ngộ Không trầm hần xuống, miệng lẩm bẩm” ài, thời gian trôi nhanh thật thế mà đã bảy trăm năm rồi...”

“ Bảy trăm năm trước, đó là thời gian mà ta muốn đi Tử Huyền tinh, như thế nào mà thời gian như vậy ta cũng không thể quên, có lẽ cuộc sống của cha vẫn như xưa” Hồng Quân dùng sức lắc đầu, cuối cùng thì hần cảm thấy trước mắt mình thật mờ mịt...

Âu nghiệp Vu chính là Tông sư nổi tiếng về luyện khí tại Lôi Phạt thành. Lôi Phạt thành cũng không phải địa phương lạc hậu gì, Âu Nghiệp Vu cũng thường rời khỏi Lôi Phạt thành để tìm các tài liệu dùng cho luyện khí, hần muốn chính mình luyện được một kiện Hồng Mông Linh bảo nhất lưu.

Không có bảo vệ của Lôi Phạt thành, Âu Nghiệp Vu không biết rằng mình đã bị người khác theo dõi.

Bảy thế lực và ba thế lực của Phi Thăng giả nhất tộc đều có lời mời Âu Nghiệp Vu làm Tông sư cho họ, nhưng đều bị hần nhất định từ chối. Xa Hầu Viên trở thành Thiên Tôn làm cho Âu Nghiệp Vu có một sự đả kích rất lớn, hần quyết tâm dựa vào năng lực của mình luyện chế được một kiện nhất phẩm Hồng Mông Linh Bảo, trước tiên trở thành Tượng Thần, sau đó là tiến nhập vào cảnh giới Thần Vương, đó là mục tiêu mà hần đang tiến tới.

Khi cự tuyệt tất cả các lời mời, Âu Nghiệp Vu không biết được rằng tám thị tộc kia cùng với phi thăng giả tam đại thế lực sẽ không để cho hắn tồn tại như vậy. Xa Hầu Viên là Tượng Thần, cảnh giới là Thiên Tôn, Tần Vũ là tượng Thần theo những thế lực không biết thì có thể đoán Tần Vũ mới là Thần vương chi cảnh.

Tất cả con người ở Áo Vụ thành đã được Tần Vũ đưa vào Tân Vũ trụ, Tần Vũ và các thiên tôn không nói quan hệ của bọn họ cho ngoại nhân biết, nên bên ngoài họ không biết rằng Tần Vũ đã vượt qua cấp bậc Thiên Tôn rất lâu rồi.

Tượng thần, đó là một cơn ác mộng với Đoan Mộc thế gia, cũng may mắn là Đoan Mộc Ngọc có giao hảo tốt với Tần Vũ. Cũng vì Âu Nghiệp Vu có mâu thuẫn với Lô Phật thành nên đó cũng chính là lý do Lô Phật thành mất đi cánh tay phải của mình. Hắn chỉ là một Thượng bộ thiên thần nhưng trong tay có đến 2 kiện Hồng Mông Linh Bảo.

Âu Nghiệp Vi dù sao với các thế lực của Thần giới đều có giao hảo, vì trước đến nay họ đều luyện chế rất nhiều Thiên thần khí. Bề ngoài các gia tộc này luôn luôn nói rằng sẽ tôn trọng quyết định của Âu Nghiệp Vu nhưng trong thực tế thì họ vẫn âm thầm phái cao thủ đi diệt từ ẩn hạm – Âu Nghiệp Vu

Tại Tiên Ma Yêu Giới, Hoàng phủ Tĩnh đã nhận ra người kia chính là Thượng bộ thiên thần Âu nghiệp Vu, một Trung bộ thiên thần chính là đồ đệ của ông ta. Hai thầy trò có mặt ở Tiên Ma Yêu giới để đi tìm một loại tài liệu luyện khí cực kỳ hiếm có, loại này chỉ ở Tiên Ma Yêu giới mới có.

Lăng Phi Thiên. Hoàng Minh, La chí Tú, đều là Thượng Bộ thiên thần, họ được Tu La thần vương ra mặt lệnh : Tuyệt đối không thể để cho Âu Nghiệp Vu rời khỏi Tiên Ma Yêu giới. Thậm chí Tu La thần vương còn cấp cho họ một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo, quyết tâm bắt Âu Nghiệp vu phải chết tại đây.

“ Chuyện hay đây, càng ngày càng náo nhiệt à nha” Sau khi Tôn Ngộ Không đi, Hầu Phí học theo Tần Vũ mang theo hai lão bà bà đi du ngoạn khắp nơi trên Tiên Ma Yêu giới.

Khi Tu La thần vương phái ba thượng bộ thiên thần đi ám sát Âu Nghiệp Vu đã bị Hầu phí phát hiện.

Tôn Ngộ Không mang theo bọn Hồng Quân ba người quay trở lại tinh cầu mà hắn ngày xưa tu luyện, nhưng chưa kịp đi thì đã nhận được hình ảnh của Hầu Phí lưu lại. Qua hình ảnh, Hầu Phí phân phó Ngộ Không ở cùng với bọn Hồng Quân, kinh thiên côn pháp Hồng Quân đã lĩnh hội hết nên hai người ở cùng chỗ rèn luyện rất tốt. Cuối cùng Hầu Phí cảnh cáo Hồng Quân nếu lần sau bỏ nhà đi, hắn sẽ có biện pháp xử lý (dọa nạt)

“ Ngộ Không, nhị thúc đã đi rồi. Trước hết chúng ta sẽ ở cùng nhau, sau này kinh thiên côn pháp ta sẽ giúp người lĩnh hội” Hồng Quân cười cười, đây là cơ hội để hắn có thể trêu chọc được tên gia hỏa Ngộ Không này. Hắn rời nhà đi trong một khoảng thời gian dài như vậy, lại bị đảo thói tu vi trở thành nhất cấp kim tiên quả thật không có mặt mũi nào nhìn lại người thân.

“ Được, Tiểu Quân, sau này ta và người giống như Hai huynh đệ sư tôn sáng tạo cho mình những phi vụ hoành tráng...hắc hắc.” Không được gặp Hầu Phí, Ngộ Không cũng cảm thấy có mất mát nhưng nhanh chóng hắn điều chỉnh trạng thái, cả người như thay đổi hào khí vô cùng, hắn nói chuyện làm cho Hồng Quân hưng phấn vô cùng.

“ Sai rồi Ngộ Không, huynh đệ chúng ta ba người, các người đình gạt ta ra ngoài hả?” Cổ Bàn cười ha ha, đi nhanh tới trước mặt Hồng Quân và Ngộ Không.

“ Chúng ta huynh đệ ba người”

“ Cái gì mà huynh đệ ba người? Mấy tên gia hỏa các người, sư phó đã cho ta đi cùng các người giờ các người định cho ta ra rìa hả?” Sau khi Ngộ Không xuất hiện, Phượng Hi đã rất buồn bực, Cổ Bàn và Hồng Quân chỉ vây quanh hắn, quên mất Phượng Hi.

“ Được, huynh đệ chúng ta bốn người, ba huynh đệ và một bà nương sáng tạo tương lai huy hoàng , hắc hắc...” Hồng Quân vì thái độ của mọi người mà hưng phấn ha ha cười to.

“ Âu Nghiệp Vu đại sư, ta phụng mệnh đại nhân tới đây, hi vọng người có thể cho ta hồi đáp” Không Tinh hệ, yêu thú nhất tộc ..La Chí Tú tìm được hai thầy trò Nghiệp Vu nhưng hắn vẫn chưa ra tay, ngược lại còn đưa ra lời mời.

“La đại nhân, xin người chuyển lời tới Tu La thần vương bệ hạ Âu nghiệp Vu ta rất đa tạ thịnh tình của Tu La bệ hạ nhưng ta đang trầm mê vụ luyện khí nên không thể giúp gì được” Âu Nghiệp Vu cười cười nói.

“Đại sư, nếu ngài đã toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp đột phá tự nhiên thì chẳng bao lâu nữa Thần giới sẽ xuất hiện thêm một Tượng thần mới.” Hoàng Minh cười cười chấp tay nói.

“Tạ ơn Hoàng đại nhân đã chúc, cái ngày mà ta trở thành tân tượng thần sẽ là ngày ta đáp ứng yêu cầu của Tu La bệ hạ.”

“Tốt lắm, nhưng chúng ta cần một tín vật của đại sư để có thể giao phó với Ta la bệ hạ, hi vọng đại sư có thể đáp ứng” Lăng Phi Thiên hắc hắc cười nói.

“Tín vật cho bệ hạ? Vậy... tín vật gì vậy?” Âu Nghiệp Vu cũng không biết mình có tín vật gì có thể trao cho Tu La Thần vương

“Tín vật đó chính là...” La Chí Tú chậm rãi nói, rồi đột nhiên cười ha ha nói :” Chính là đầu của đại sư”. Nói dứt lời, La Chí Tú đánh ra một kiện Hồng Mông linh bảo hướng Âu Nghiệp Vu bay tới.

“Tín vật cho bệ hạ? Vậy... tín vật gì vậy?” Âu Nghiệp Vu cũng không biết mình có tín vật gì có thể trao cho Tu La Thần vương

“Tín vật đó chính là...” La Chí Tú chậm rãi nói, rồi đột nhiên cười ha ha nói :” Chính là đầu của đại sư”. Nói dứt lời, La Chí Tú đánh ra một kiện Hồng Mông linh bảo hướng Âu Nghiệp Vu bay tới.

“Sư Tôn” đồ đệ của Âu Nghiệp Vu thấy hành động của ba người, vì chúng che dấu quá rõ nên từ đầu đến giờ vẫn không nhận ra mục đích chính của chúng. Đến tận cuối cùng chúng mới lộ ra sát khí nhưng dù sao đồ đệ của Âu Nghiệp Vu cũng chú ý, bảo bối trong tay La Chí Tú vừa bay ra thì gã đồ đệ này đã đứng ngay trước mặt sư phụ của mình. Linh Bảo trực tiếp xuyên thấu thân thể đồ đệ của Âu Nghiệp Vu, bắn thẳng vào ông, nhưng lực công kích đã giảm đi đáng kể. Gã đồ đệ đã sử dụng thân thể của mình che chắn cho sư phụ, cho sư phụ của mình chút thời gian, quả là một hành động đáng khâm phục. “Hồng Bảo” Âu Nghiệp Vu hét lớn. Thần khí trên người bị bay ra ba miếng nhỏ, hẳn vì mình mà luyện chế ra một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo nên trên người lão Vu không bị chút tổn thương. Một chân linh từ người của Hồng Bảo nhanh chóng bay ra phóng vào tay của Âu Nghiệp Vu rồi biến mất không thấy. “Hồng Bảo” chính là tên của gã đồ đệ đã lấy thân mình che chắn cho sư phụ. Âu Nghiệp Vu mới thu đồ đệ này được mấy ngàn ức năm, Hồng Bảo đi theo Âu Nghiệp Vu luyện khí, ông cũng xem Hồng Bảo như là con của mình vậy. “Mọi người cẩn thận, tốc chiến tốc thắng” La Chí Tú hô lớn một tiếng, cả ba người đồng loạt nhắm Âu Nghiệp Vu đánh tới. “Bồng” Một kiện thiên thần khí đánh thẳng vào người Âu Nghiệp Vu, bị chiến ý đàn hồi nên chỉ khiến Âu Nghiệp Vu lùi lại hơn ngàn thước. “Chiến ý trên người hắn cũng là linh bảo, La đại nhân, ngài chủ công chúng tôi kìm chế hắn” Lăng Phi Thiên kêu lớn, vừa rồi thiên thần khí của hắn đánh vào chiến ý của Âu Nghiệp Vu nhưng không gây cho chiến ý một mảy may hư tổn, điều đó chứng tỏ rằng kiện chiến ý trên người ông ta chính là nhị lưu hồng mông linh bảo.

Không gian xung quanh bị ba thiên thần tọa trấn, Âu Nghiệp Vu căn bản không thể thuận di chạy trốn. Ông chỉ còn biết đánh bừa cùng ba thượng bộ thiên thần quyết tử, hơn nữa bọn La Chí Tú còn có một kiện nhị lưu Hồng mông linh bảo, Âu Nghiệp Vu chỉ còn con đường chết. Đã bao nhiêu năm Âu lão sư chú trọng vào luyện khí nên lực chiến đấu đã giảm đi rất nhiều, nếu không có linh bảo chiến ý hộ thân có lẽ giờ này lão đã gặp bất trắc.

Ba vị thiên thần đã động thủ, tuyệt không muốn để cho Âu Nghiệp Vu chạy thoát. Nếu không trở về cũng không có cách gì ăn nói với Tu La Thần vương, một người vừa đánh vừa chạy, ba người vừa đánh vừa đuổi, trong chốc lát đã chạy được nửa tinh hệ, vô số tinh cầu gặp tai ương, trong số tinh cầu đó cũng có những tinh cầu có yêu thú sinh sống...và kết quả là bọn họ cũng chịu hậu quả như những tinh cầu kia.

“Uỳnh uỳnh”

Linh bảo va vào nhau tạo nên âm thanh khủng khiếp vang vọng khắp tinh hệ, ngay cả tinh hệ bên cạnh có người cũng nghe được, vô số yêu thú hoảng sợ, không rõ xảy ra chuyện gì, không biết cái gì tạo ra âm thanh khủng khiếp như vậy.

Nhóm Ngộ Không bốn người đang tu luyện cũng nghe được âm thanh này, bọn họ đang ở Tinh hệ bên cạnh nên cũng nghe được những âm thanh này, khiến tất cả đều chấn động.

“Xảy ra chuyện gì? Làm sao mà âm thanh kinh khủng như thế?” Ngộ Không nhíu mày, nhìn xa xôi vào thình không.

“Hắn là những cao thủ *****ng độ nhau, hơn nữa còn là cao thủ Thần giới”, Hồng Quân nhíu mày, hắn đã sống ở Thần giới nên những trường hợp này hắn biết quá rõ. Những âm thanh, sự chấn động này tuyệt không thể là do các Tiên đế có khả năng gây ra được.

“Đi, chúng ta đi xem” Hồng Quân suy nghĩ một chút rồi nói.

“Hồng Quân, đây là những Thần giới cao thủ giao chiến hay là...chúng ta không đi??” Cổ Bàn tưởng tượng ra những cao thủ Thần giới đại chiến, hắn cũng không thể tưởng tượng ra nổi, hắn chỉ sợ khi lại gần thì sẽ gặp nguy hiểm.

“Sợ cái gì? Thần giới cao thủ đại chiến ta còn chưa từng xem qua, chúng ta đứng xa quan chiến chắc không xảy ra vấn đề gì đâu.” Ngộ Không ha ha cười, lôi kéo Hồng Quân bay đi, Phượng Hi cùng Cổ Bàn chỉ còn biết cười khổ rồi bay theo.

Không chỉ có bốn người, yêu giới còn có rất nhiều cao thủ cấp Đế cũng đi quan chiến, họ muốn biết nhân vật nào có thể gây nên những chấn động đến như vậy.

Âu Nghiệp Vu đã bị thương, ba thiên thần vẫn đuổi theo quyết không tha, hướng mà lão chạy đi cũng chính là hướng mà bọn Hồng Quân đang bay tới.

Hồng Quân bốn người hoàn toàn không thấy rõ có một bóng người đang lướt tới phía họ, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trước mặt họ. Theo sát nhân ảnh người này là một đạo ngân quang, phía sau đạo ngân quang này qua đi không gian nhanh chóng bị nghiền nát, tan tành. Trực tiếp lao thẳng về phía Hồng Quân bọn họ.

“Oanh, hai kiện Linh bảo va vào nhau, không gian Tiên Ma Yêu giới căn bản không chịu được xuất hiện một vết rách không gian đen ngòm.

Người đang chạy trốn chính là Âu Nghiệp Vu, không gian băng toái không hút được hắn vào nhưng những người đang đứng trước mặt là bọn Hồng Quân thì không có cách gì cưỡng nổi, bị hút ngay vào đó.

“Mấy tên tiểu tử này, muốn chết hả?”Hầu Phí sắc mặt thay đổi kéo theo hai lão bà của mình biến mất.

“Lập Nhi, chúng ta đi” Tại Tử Huyền Phủ, Tần Vũ không kịp giải thích cho Khương Lập, lập tức kéo theo Khương Lập biến mất.

46. Chương 4: Tu La Giới

“Lũ khốn kiếp”

Một âm thanh vang rền gầm lên, ba tên tu la giới và Âu Nghiệp Vu đều cảm thấy sống lưng lạnh buốt, khi tri giác không còn biết gì nữa thì bỗng đâu xuất hiện năm bóng người, cả năm người này đều xuất hiện giống nhau ở một điểm là : không có một tiếng động gì cả.

“Tần..Tần Vũ” Âu Nghiệp Vu cả kinh kêu lên, hắn đã nhận ra đường Tần Vũ, trong lòng cũng không ngừng hỏi mình là tại sao Tần Vũ lại xuất hiện ở đây?

“Âu Nghiệp Vu đại sư, đã lâu không gặp” Tần Vũ cười nói.

Không gian bị xé rách rất nguy hiểm, ngay cả Thần Vương cũng không dám khẳng định có thể tiến vào an toàn, bốn người bị hút vào đó quả thật là cực kỳ nguy hiểm. Tần Vũ vội vàng phát động vũ trụ lực, bốn người bọn Hồng Quân nhanh chóng được đưa sang một không gian khác an toàn.

“Tần Vũ đại nhân, Khương Lập đại nhân, Hậu Phí đại nhân!” La chí Tú nhận ra vợ chồng Tần Vũ và Hầu Phí thì nhanh chóng đến bái phỏng.

“ Tên khốn kiếp này, người có biết thiếu chút nữa là giết chết Nhi tử của đại ca và đồ đệ của ta không?” Hầu Phí nổi khùng nói. Ngay lập tức hắn nhận được truyền âm của Hồng Quân rằng bọn Hồng Quân không sao.

“Hầu Phí đại nhân quả thực ta không biết đó là đồ đệ của ngài, lại càng không biết trong đó có nhi tử của Tần Vũ đại nhân” La Chí Tú sợ hãi đáp, hắn biết trước đây Hầu Phí từng là đồ đệ của Tu La Thần vương, hắn là một thượng bộ thiên thần cực kỳ cuồng bạo, điều đáng sợ hơn là có thể hắn đã đột phá Thượng bộ thiên thần linh vực.

Về phần Tần Vũ thì ngay cả Tu La thần vương cũng không dám trêu vào, hắn chỉ là một thượng bộ thiên thần nho nhỏ, tư cách để nói chuyện còn không có. La Chí Tú trong lòng ảo não, đang đuổi giết Âu Nghiệp Vu đến đoạn kết lại gặp ngay đám người khó đối phó này...

“ Thật không biết điều, có tin Hầu gia ta cho các người một bồng chết quách đi không? Dám nói cái gì là không biết không biết. hừ” Hầu Phí chém ra một bồng dọa đánh khiến cả ba người bọn La Chí Tú sợ hãi.

“ Tốt rồi, Hầu Phí, đừng dọa họ nữa” Tần Vũ cười cười quay lại nói với La Chí Tú.” Các người về nói cho La Phàm, Âu Nghiệp Vu là đại sư luyện khí, ta – Tần Vũ muốn hắn có sự tôn trọng với Nghiệp Vu đại sư, không phải là bức hại đại sư”. Tần Vũ nhẹ nhàng phát tay, ba người bọn La Chí Tú biến mất ngay khỏi Tiên Ma Yêu giới, xuất hiện ngay tại Tu La hải

“ Âu Nghiệp Vu đại sư, người biết tài liệu kia ở đâu đúng không? Không biết người có nguyện ý đi theo ta hay không?” Khương Lập cũng đã biết được tình hình xảy ra nên mỉm cười nói.

“ Khương Lập Thần vương, tài liệu đối với ta là một chuyện cực kỳ trọng yếu, không biết ta có thể...có một thỉnh cầu được không?” Khương Lập chính là Sinh mạng Thần vương, chân linh của Hồng Bảo đang được Nghiệp Vu bảo vệ, Khi thấy Khương Lập xuất hiện, Âu Nghiệp Vu trong lòng dấy lên một trận kích động. Âu Nghiệp Vu không biết, những người trước mắt có ít nhất ba người có thể làm cho đồ đệ hắn sống lại.

“ Đồng ý với ta, ta sẽ mang đến cho người một người, một đồ đệ mới” Khương Lập mỉm cười, bàn tay vung lên.

Một chân linh màu trắng nhanh chóng bay vào tay Khương Lập. Chân linh đang hoang mang nhưng khi được Khương Lập tiếp nhận thì cảm thấy sự sống đang dần dần trở lại. Nét mặt khương lập an tĩnh, im lặng nhắm mắt mang theo một tia mỉm cười.

“ Tần Vũ, Khương Lập muội muội”

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, cuối cùng Hoàng Phủ Tĩnh cũng xuất hiện, cuộc chiến vừa nãy nàng cũng biết mặc dù cũng thấy hành vi vô sỉ của bọn La chí Tú nhưng nàng cũng không quản những việc không liên quan gì đến mình, chỉ khi thấy bọn Hồng Quân bị cuốn vào khe nứt không gian thì nàng mới vội vào bay tới, khi nàng tới nơi đã thấy Tần Vũ và Khương Lập đã xuất hiện tại đây.

Tần Vũ, Khương Lập, Hầu Phí đều vượt qua Thiên Thần chi cảnh nên thần thức của Hoàng Phủ Tĩnh cũng không phát hiện được mấy người, chỉ có từ họ mới biết được. Vừa rồi thời gian rất ngắn, thật khó để quyết định tới hay không tới nơi này nhưng cuối cùng Hoàng Phủ Tĩnh quyết định sẽ tới đây, vì dù gì được gặp Tần Vũ một lần sau từng đấy năm cũng tốt.

“ Tĩnh công chúa, lâu lắm rồi không gặp, không nghĩ tới Tiên Ma Yêu giới lại gặp được nàng” Tần Vũ cười, nhưng trong tiếng cười có chút xấu hổ, tất cả mọi người đều biết Hoàng Phủ Tĩnh đối với Tần Vũ nhất mực si tình, đặc biệt Hầu Phí tay ôm hai lão bà của mình ha ha cười.

“ Tĩnh tỷ tỷ, không có nghĩ là sẽ gặp lại tỷ” Khương Lập thu lấy chân linh của Hồng Bảo, quay qua Hoàng Phủ Tĩnh cười nói. Dùng chân linh để sống lại thần nhân thì Khương Lập chưa từng thử qua, nàng đang định đi hỏi Tả Thu Mi thần vương thì gặp lại Hoàng Phủ Tĩnh.

“ Khương Lập muội muội, gặp được muội tỷ cũng rất vui” Hoàng Phủ Tĩnh cố nở ra một nụ cười.

“ Đại ca, cẩn thận không đến khi về nhà tỷ tỷ không thềm để ý đến huynh nữa đấy, hắc hắc” Hầu Phí hắc hắc cười truyền âm cho Tần Vũ, ngay lập tức tần Vũ liếc qua trừng mắt lên.

“ Phí Phí, đệ du ngoạn đã lâu, hôm nay theo chúng ta đi về, tiểu Hắc cũng nói qua vài lần, hắn không còn ai để đối chiêu cả” Tần Vũ lại cười ha ha, sau đó hắn quay lại Hồng Vân và Tử Hà nói “ Hai tên tiểu tử kia

bây giờ sắp độ Thần Kiếp rồi, bọn nó ngày nào cũng hỏi tại sao bố mẹ đi lâu như thế mà vẫn chưa về”

Tần Vũ vừa nói xong, Hồng Vân cùng Tử Hà sắc mặt thay đổi, đồng thời cùng nhau “vùi dập” Hầu Phí. Đã đi lâu như vậy bọn họ thực sự cũng muốn được gặp những đứa con của mình.”

“Đại ca, huynh...huynh diên rồi”(hu hu) dưới tình huống này thì Hầu Phí tuyệt đối không có ý kiến ý cò gì cả, chỉ còn cách là theo Tần Vũ về Tân Vũ trụ.

Tần Vũ không để ý đến Hầu Phí truyền âm, quay qua Âu Nghiệp Vu nói “Đại sư, ở lại Thần giới ta e người lại sẽ gặp nguy hiểm, từ câu chuyện của Xa Hầu tiền bối và ta, tám đại thế lực cùng phi thăng giả thế lực sẽ không thể để cho xuất hiện một Tượng Thần mới nữa đâu, chi bằng ông hãy đi theo chúng ta?”

Được Tần Vũ nói ra, Âu nghiệp Vu rốt cuộc cũng hiểu được tại sao Tu La Thần vương lại cho người đi giết ông ta, nếu không có Tần Vũ hôm nay xuất hiện tại đây, có lẽ từ hôm nay trở đi trên Thần giới sẽ không bao giờ còn xuất hiện thầy trò bọn họ.

“Đa tạ Tần Vũ đại nhân, có lẽ ta phải ở một nơi nào đó, an tâm mà tu luyện thôi” Nghĩ thông suốt, Âu Nghiệp Vu mặc dù thương tâm nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, Thần giới các thế lực đều muốn giết ông ta, mà ông ta chỉ một mực muốn theo đuổi con đường luyện khí, chỉ có thể phụ thuộc vào Tần Vũ, trở thành thuộc hạ của hắn mới có hoàn cảnh tốt, lại có thể cùng Tần Vũ luận đàm về luyện khí quả là một chuyện quá tốt.

“Tình tỷ tỷ, hãy cùng chúng ta đi xem thế giới của Tần Vũ, có được không?” Khương Lập hướng về phía Hoàng Phủ Tĩnh đưa ra lời mời, Hoàng Phủ Tĩnh con mắt sáng ngời, quay sang nhìn Tần Vũ, chỉ thấy hắn mỉm cười chứ tuyệt đối không nói một câu gì.

“Khương Lập muội muội, cảm ơn vì lời mời của muội, nhưng tại Tiên Ma Yêu giới ta đang còn có việc sau này ta sẽ đến thăm các người.” Về mặt của Hoàng Phủ Tĩnh âm thầm hắt đi, vừa nói xong nàng không đợi Khương Lập trả lời liền thuận di rời đi.

“Vũ ca, huynh không nên đối với Tĩnh tỷ tỷ như vậy chứ?” Khương Lập bất mãn với thái độ của Tần Vũ đối với Hoàng Phủ Tĩnh, có chút tức giận nói.

“Lập Nhân, không cho Tĩnh công chúa đi cùng cũng là chuyện tốt, chỉ sợ nếu nàng đi cùng chỉ chuốc thêm phiền não mà thôi” Tần Vũ thân là cường giả võ trụ, nhưng đối với tư tình của con người thì không có ai giống ai, Hoàng Phủ Tĩnh có tình ý với hắn, hắn biết nhưng trái tim hắn đã trao trọn vẹn cho Khương Lập nên không thể phân ra một chút nào dành cho người khác.

“Tiểu Quân, nơi này là đâu?”

“ta cũng không biết, không biết đây là nơi nào, cũng chẳng biết ai mà hỏi nữa”

Bốn người xuất hiện ở một không gian xa lạ, cả bốn người đều có một thái độ là lạ lắm, những tinh cầu ở đây phi thường cổ quái. Mỗi tinh cầu đều vờn quanh họ mà phát ra ánh trắng, ánh trắng xuất hiện ở phần lớn các tinh cầu, so với ánh trắng mà trước đây họ từng gặp thì thứ ánh sáng này sáng hơn nhiều.

Bốn người phải mất ba tháng để tìm được một tinh cầu để tiến vào trong, không khí ở tinh cầu này phiêu lãng một thứ mùi giống như máu tươi, bầu trời cũng có màu đỏ sẫm, cho dù tại Ma giới họ cũng chưa từng gặp qua loại tinh cầu này.

Tu La giới cùng Tiên ma yêu giới là một không gian, Thần giới Tu La thần vương chính là phi thăng từ không gian này. Tại Tu La giới không có tiên nhân, yêu thú hay tu Phật tồn tại. Ở đây chỉ có hai chủng tộc sinh sống đó là những người tu luyện Tu La ma đạo phi thăng và cư dân vốn có của tinh cầu này. Truyền thuyết có nói cương thi nhất tộc bị nguyên rửa, hằng năm hai đại chủng tộc này xảy ra chinh chiến nên không gian này luôn luôn có mùi huyết tinh như vậy.

Hồng Quân bốn người bị Tần Vũ dùng Vũ trụ lực tổng thăng đến đây, đây chính là tu la giới - cương thi nhất tộc. Trên tinh cầu này có khoảng trăm vạn cương thi sinh sống.

Cương thi nhất tộc trong truyền thuyết là một tộc bị nguyên rửa, cương thi tồn tại được là nhờ hấp huyết, chỉ trừ một số cương thi cao cấp ở ngoài mà thôi. Từ khi tu la giới xuất hiện đến nay, cương thi nhất tộc đều sống ở chỗ này, không biết đã bao nhiêu năm nhưng chưa từng có một cương thi có thể phi thăng Thần giới. Đạt tới một tầng nhất định, cứ vài nghìn năm thì lại xuất hiện lôi phạt, sau khi lôi phạt qua đi thì khả năng sống chỉ còn một nửa, chỉ còn cách tiếp tục khổ tu. Nếu chịu không được thì lôi phạt lần sau sẽ là ngày tử, hồn phi phách tán.

Cương thi khả năng sinh sản rất thấp, mỗi đôi vợ chồng chỉ có thể sinh được một đứa nhỏ, tại cương thi nhất tộc có một công năng đó chính là :“ Hậu tập” (thể hệ sau!?)cũng nhờ công năng này mà sau bao nhiêu năm chiến tranh, cương thi nhất tộc mới không bị tiêu diệt hoàn toàn. Bây giờ cương thi nhất tộc đại bộ phận là “Hậu tập” những cương thi “thuần chủng” thì không còn nhiều lắm.

Cấp bậc cương thi được phân theo màu sắc con mắt: Bạch, hắc, hoàng, lam, lục. Các cương thi khác thì phải hấp huyết để sinh tồn. Lục nhãn cương thi tương đương đại khái tương đương với Tiên Ma Yêu Giới cấp 5 – 9 kim tiên. Hồng, tử, ngân là cao cấp cương thi. Hồng nhãn cương thi có thể được xưng là Thi vương, ngân nhãn cương thi là Thi hoàng.

Hồng nhãn cương thi tương đương với đế cấp 1-3, Tử nhãn cương thi tương đương với đế cấp 4 – 7, Ngân nhãn cương thi tương đương với cấp 8-9 đế cấp. Về phần kim nhãn cương thi thì thuộc vào siêu việt đế cấp, nhưng cứ ngàn năm lại gặp lôi phạt nên đa số họ đều lánh đời không màng thế sự, chỉ chuyên tâm đi tu luyện.

Cả Tu La giới cương thi nhất tộc chiếm bốn phần lãnh thổ, hơn nữa đây đều là những phần đen tối của tinh cầu, nhưng đối với họ cũng có một chỗ tốt, vũ trụ năng lượng hóa thành Nguyệt năng để cho bọn họ hấp thu, chuyển đổi thành huyết năng.

Mặt khác ở lãnh địa này đều là người tu ma, tu la giới không gian rất kỳ quái tất cả nhân gian giới đều tu ma. Những người tu luyện lên đến đây đến phải tu ma.

Người Tu Ma xuất hiện sau khi phi thăng đã có bất đồng với cương thi nhất tộc, chính vì thế cuộc chiến vẫn diễn ra không ngừng. Trong mắt cương thi thì người tu ma như là thức ăn của họ. Người tu ma thường xuyên giết hại đồng loại hấp thu nguyên anh, nhưng cương thi lại không có nguyên anh mà lại chiếm rất nhiều diện tích nên cuộc chiến diễn ra là một điều không thể tránh khỏi.

Tu La giới từ khi có kỳ tài La Phàm thì cuộc chiến càng trở nên cam go, Cho dù là tu ma La Phàm hay cương thi hoàng giả đều chỉ có một mục đích duy nhất “ Đối phương vĩnh viễn biến mất”

47. Chương 5: Cương Thi

Liên tục bay trong ba ngày cuối cùng thì một tòa thành trì cũng xuất hiện trước mắt họ, tại tòa thành này không ít người sinh sống, mọi người vẫn đang đi lại trên đường nên nhanh chóng bốn người đáp xuống đi bộ. Đến ngã tư đường bốn người Hồng Quân bỗng dấy lên một cảm giác kỳ lạ.

“ Quân ca, nơi này thật kỳ quái, ánh mắt của những người ở đây thật kỳ quái...” Phượng Hi bị những người trong thành nhìn chằm chằm có chút mất hứng nói. Những người đi đường nhìn bọn họ với ánh mắt rất lạ, có vẻ rất nhanh chóng nhìn ra họ không phải là cư dân của tinh cầu này.

“ Đúng rồi, Tiểu Hi nói không sai ta cũng có cảm giác kỳ lạ nguyên lai là ánh mắt của bọn họ, đi ta đi hỏi thử xem” Tôn Ngộ Không ha ha cười, xoay người một cái giữ chặt một người đi đường, những người đi đường cũng có ánh mắt tương tự kỳ quái nhìn họ.

“ Tiểu tử, sao lại nhìn ta như vậy?”

Người nọ con mắt đột nhiên thay đổi, màu đen của đồng tử nhanh chóng biến thành màu vàng, trong miệng vờn ra hai chiếc răng nanh hướng cổ Tôn Ngộ Không cắn tới.

“ Quái vật” Tôn Ngộ Không hú lên quái dị, nháy mắt đã thuận di băng ra phía xa, người nọ cắn không được Ngộ Không liền hướng Cổ Bàn cắn tới.

Bị Ngộ Không hét lên là quái vật, trên đường ai nấy con mắt đều thay đổi vốn là đồng tử màu đen nhanh chóng biến thành các loại màu sắc khác nhau. Màu vàng là nhiều nhất, còn lại là các màu lam... trong miệng họ nhanh chóng mọc ra răng nanh thật dài, hướng bốn người đánh tới.

“Người ở nơi này ai nấy đều là quái vật?” Cổ Bàn quát to một tiếng, vài đạo tiên lực đánh bay những người đang xông tới, ngay lập tức Hồng Quân và Ngộ không đều tựa vào nhau đẩy lui những người đang xông tới.

“Ta cũng không biết, chưa thấy qua loại người này bao giờ, không biết đây là cái địa phương quỷ quái gì nữa không biết?” Hồng Quân nhíu mày, nhanh chóng đánh bay những người đang xông tới, Hồng Quân đã có cảm giác rằng răng nanh của họ thực lực công kích là không cao nhưng thân thể phòng ngự lại rất tốt, lũ quái vật này không mặc chiến y gì nhưng có thể ngăn cản đòn công kích của bốn người bọn Hồng Quân.

“...Thoát ra ngoài thành trước đã” Hồng Quân hô to một tiếng, đồng thời trong nháy mắt bốn người đột nhiên biến mất ngay trước mắt lũ “quái vật”

Bốn người liên tục thuấn di, trong chớp mắt đã ra ngoài thành mấy ngàn dặm, nơi này là một nơi đồi núi hoang vu, Hồng Quân mới dám dừng lại. Trên tay Hồng Quân có một người đang cố gắng giãy dụa, nhưng con mắt của hắn đã biến thành màu đen và răng nanh cũng đã biến mất.

“Người là ai?” Hồng Quân nhíu đầu mày thả người kia trên mặt đất và hỏi.

Khi bắt được người này, Hồng Quân quyết định bắt hắn là để tra hỏi nhưng trước hết là phải giam hắn lại. Nghĩ vậy trên người nọ bỗng xuất hiện một đạo tiên lực hình tròn bao vây lấy gã “quái vật”. Hồng Quân thấy người này không có Nguyên Anh, trong người chỉ có một huyết châu nho nhỏ, nên căn bản là không có biện pháp giam cầm hắn.

“Ta không phải người” Người nọ được thả xuống mặt đất ngay sau khi nói xong lập tức mắt đổi màu, răng nanh dài ra nhằm phía Phượng Hi lao tới.

“Bồng”

Phượng Hi tung một cước khiến hắn văng đi thật xa, nhưng ngay lập tức gã “quái vật” bật dậy hướng phía bên ngoài cấp tốc bay đi. Nhưng thật xui xẻo là có người tốc độ còn nhanh hơn hắn chặn trước mặt và vung côn lên đập xuống, gã “Quái vật” bị Ngộ Không đã dùng ba thành lực đạo đập nhanh chóng bay ngược xuống đất.

Một bồng ba thành lực đạo này của Tôn Ngộ Không còn mạnh hơn sáu cấp Kim tiên, nhị cấp yêu vương toàn lực công kích. Hoàng nhân nhân (Người mắt vàng – gã quái vật) rơi xuống mặt đất, há miệng phun ra một ngụm máu rồi cũng không thấy động tĩnh gì nữa.

“Tiểu Phượng, huynh nhớ là muội có Sư hồn thuật, muội thử xem có chuyện gì xảy ra?” Hồng Quân lạnh lùng nói, nơi này đích thực gây ra cho hắn một cảm giác kỳ quái.

“Quân ca, huynh để cho muội sư hồn thuật tên này?” Phượng Hi kinh ngạc kêu lên một tiếng, cái loại răng nanh dài này...ta không muốn đụng vào.

“Hừm, đây là mệnh lệnh” Hồng Quân trực tiếp ra lệnh cho Phượng Hi, Phượng Hi vốn là Linh thú của Hồng Quân, mà phong ấn của Linh thú quyển chưa được hủy bỏ nên bắt buộc phải nghe lời của Hồng Quân. Đây là lần đầu tiên Hồng Quân lệnh cho Phượng Hi, nếu không phải tin tức trong đầu của gã “quái vật” kia cực kỳ quan trọng thì Hồng Quân cũng không muốn Phượng Hi phải làm chuyện này. Đây chính là mấu chốt có thể cho bọn họ biết đây là địa phương nào.

“Vâng” Phượng Hi không tình nguyện từ từ đi tới trước mắt của hoàng nhân nhân, răng nanh của người kia biến mất, mắt cũng trở lại bình thường, ánh mắt ánh lên như muốn van xin cầu khẩn.

“Sư hồn”

Phượng Hi tay đặt lên đầu của Hoàng nhân nhân, trong nháy mắt đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Phượng Hi sau khi biết được thông tin từ gã kia trên vẻ mặt hiện lên sự kinh ngạc tột độ.

“Thế nào? Có tìm được cái gì hữu dụng không?” Hồng Quân lập tức hỏi.

“ Quân, Quân ca, chỗ này thực sự không phải là Tiên Ma Yêu giới” Tin tức trong đầu người nọ cũng không nhiều nhưng những tin tức trọng yếu thì có thể sử dụng được. Tình huống trước mắt đã hiện lên rõ ràng.

“ Không phải là Tiên Ma Yêu giới? Thế chỗ này là chỗ nào?”

“ Nơi này là Tu La giới, căn bản cùng Tiên Ma Yêu giới là hai địa phương hoàn toàn khác biệt”

“ Tu L giới?” Hồng Quân cau mày, cúi đầu không nói. Hẳn tại Thần giới cũng biết được ở Tiên Ma Yêu giới có rất nhiều không gian, trong tình huống này có lẽ đây là một không gian khác trong Tiên Ma Yêu giới.

“ Chúng ta bị khe nứt kia hút vào có lẽ bị đẩy đến không gian này. Đây cũng là một không gian nhưng quan trọng là chúng ta không biết gì về địa phương này cả” Hồng Quân nhẹ nhàng đầu nói.

“ Hiểu rõ, đây là một địa phương mà chỉ toàn là cương thi, thức ăn của bọn chúng là máu tươi, chỉ cần có máu tươi điều khiển là chúng cái gì cũng dám làm. Nhưng ở địa phương này cũng chỉ là các tiểu nhân vật mà thôi, cao nhất cũng chỉ là bát cấp thiên yêu.” Hồng Quân và Ngộ Không đều là yêu thú nên lên tiếng đều giống nhau, chỉ án theo yêu thú mà phân ra cấp bậc. Tám cấp thiên yêu tương đương với tám – chín cấp thiên tiên.

“Cương thi” Hồng Quân lại lâm vào trầm tư, ở Thần giới hẳn chưa từng được nghe tới chủng tộc này cũng chưa từng được nghe thấy tên. Hồng Quân tại Thần giới Áo Vụ thành cũng có từng hỏi qua nhiều chuyện từ các Thần Vương người hầu (bị Tần Vũ bắt) nhưng cũng chưa từng nghe qua có địa phương đặc dị như địa phương này.

“ Còn nữa, Quân ca khi cương thi cắn người khác thì người đó sẽ phát triển thành Hậu Tập (thành một cương thi khác – giống như ma cà rồng quá, hic) sau này người đó sẽ biến thành cương thi và sống tại địa phương này.

“ Đồng hóa?” Hồng Quân đột nhiên cả kinh, tại thần giới, đồng hóa là một thuyết pháp. Trong truyền thuyết, hồng môn linh bảo có thể đồng hóa một chút, mặc dù đó là vật chất giống như một loại luyện khí tài liệu nhưng cũng có thể đồng hóa một số chất khác là tài liệu luyện khí trở thành giống mình. Từ trước tới giờ cũng chưa có từng nghe qua con người cũng có khả năng này.

“ Đồng hóa là cái gì?” Phượng Hi không rõ lại hỏi.

“ Bây giờ không cần phải xen vào chuyện này, nơi này là địa phương của cương thi hết hả?”

“ Đúng vậy, phiên tinh vực này đều là cương thi chỉ có mười tám tinh hệ bên ngoài mới là Tiên Ma Yêu giới” Phượng Hi gật đầu nói.

“ Cương thi này thực lực thế nào?” Tôn Ngộ Không hỏi, đây mới là vấn đề mà hắn quan tâm, thực lực mà quá yếu, đánh nhau với hắn chẳng khóai tí nào.

“ Hoàng nhân thì không cần phải tính toán, Lam nhân có thể so sánh với năm sáu cấp yêu vương, còn lục nhân có thể so với chín cấp yêu vương ngôi vị cao hơn có thể nói đến Hồng nhân chính là cương thi vương. Nhưng tại tinh cầu này thì không có, cương thi này cũng chưa từng thấy qua nên ta cũng không biết thực lực hắn thế nào. Được rồi, bây giờ chúng ta đều biết chúng ta là đồ ăn của chúng, trong mắt chúng ta không phải là đồng loại, chúng ta là đồ ăn, chúng sẽ liên tục công kích chúng ta.”

“ Đồ ăn? Không biết ai là đồ ăn của ai đây” Ngộ Không trực tiếp vung bồng, gã hoàng nhân nhân nhanh chóng tan nát, huyết châu trong đan điền cũng bị trực tiếp chấn tan. Sau đó hắn mới từ từ đi tới trước mặt Hồng Quân.

“ Cương thi, cương thi vương..., toàn những tên cổ quái. Chúng ta nên rời khỏi nơi này, nơi này quá nguy hiểm. Tiểu Phượng, muội có biết cách quay lại Tiên Ma Yêu giới không?”

Phượng Hi gật gù đầu, vừa nãy Sư hồn được tên Hoàng nhân nhân, nàng cũng đã phát hiện ra một lối đi có thể quay trở lại Tiên Ma Yêu giới.

“Chúng ta đi, trực tiếp tại nơi này sử dụng Đại na di quay trở lại Tiên Ma Yêu giới” Hồng Quân bốn người đột nhiên biến mất, chỉ một lát sau khi mấy người bỏ đi, trên không bỗng xuất hiện một Lam nhân cương

thi và một lục nhân cương thi. Bọn họ nhìn qua thân thể của Hoàng nhân cương thi liền nhanh chóng bỏ đi, quay trở về thành trì.

Dựa theo trí nhớ của cương thi đã chết, từ hư không thuần chuyển qua Tiên Ma Yêu giới phải mất khoảng 300 năm thời gian, Hồng Quân tiến hành luân chuyển Thuần di, những người còn lại thì nghỉ ngơi trong Hồng Quân hành phủ, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn.

Một trăm hai mươi năm sau, đến lượt Ngộ Không sử dụng Thuần di. Nhưng chỉ mấy năm sau Ngộ Không đã phát hiện ra bốn Nguyệt Lượng tinh cầu. Ánh mắt Ngộ Không đảo qua một lát Ngộ không quyết định hướng tinh cầu kia bay tới.

Đã hiểu rõ tập tính của cương thi nên Ngộ không nghênh ngang phi vào một tòa thành bên trong, quan sát những người bên trong toàn thành hẩn chặc chấn ở đây cũng toàn là cương thi, Ngộ Không muốn tìm một lục nhân cương thi để luyện côn nên hẩn có vẻ như rất khiêu khích.

Cũng như lần trước, người đi đường trông thấy Ngộ Không thì đồng tử mắt cũng thay đổi, đa số là Hoàng nhân, còn lại là Lam nhân, không có lấy một cương thi Lục nhân nào.

Ngộ không không biết, nếu là lục nhân thì đều là chủ thành của nơi này, mà chủ thành thì ai hơi đâu mà chạy ra ngoài đường cơ chứ? Mà tinh cầu này chẳng có mấy người, chỉ có những tinh cầu lớn hơn may ra mới có. Đặc biệt là Hồng Nhân cương thi, nếu tinh cầu mà không có bảy Nguyệt lượng (mặt trăng) thì căn bản không thấy được bọn họ.

Vô số con mắt biến đổi, rằng nanh nhanh chóng dài ra hướng Ngộ Không xông tới. Những cương thi bình thường này không khác gì là động vật hoang dã, chỉ cần nơi nào có máu là lao tới. Có rất nhiều cương thi đã rất lâu không uống qua máu người, giờ bỗng nhiên thấy một người sống sờ sờ nên nhanh chóng đứng dậy lao vào Ngộ Không.

“ Bồng, bồng, bồng”

Đối phó với những loại này, đối với Ngộ Không mà nói hẩn không coi đây là con người, mà là quái vật. Ngộ Không xuống tay không hạ thủ lưu tình một chút nào, Kinh thiên bảy mươi hai côn, ba mươi sáu côn nhanh chóng được xuất ra, đám cương thi trở thành đối tượng cho Ngộ Không luyện côn.

Hoàng nhân cương thi chỉ cần trúng một bồng của Ngộ Không thì thân thể tan tành, vỡ nát, huyết châu cũng chịu chung số phận. Không một ai có thể tiến đến gần Ngộ không.

Lam nhân cương thi thì đỡ hơn một chút, nhưng côn ảnh của Tôn Ngộ Không quá dày nên bọn chúng cũng toàn bộ bị thương, căn bản cũng không thể tới gần.

“ Ngoại nhân kia, dám đến nơi này dương oai?” Trên bầu trời có một âm thanh quát lên. Ngộ không con mắt sáng ngời, từ đầu tới giờ tên gia hỏa này chỉ muốn kiếm một lục nhân cương thi để luyện côn, ai ngờ cầu được ước thấy ngay tại nơi này.

“ Ha ha ha, hay lắm, người ta đợi là người” Ngộ Không cười lớn, nhanh chóng phi lên không. Một đạo bồng ảnh từ bầu trời bổ xuống, cương thi chỉ dùng hai tay chống đỡ Kim bồng của Ngộ không, tuy nhiên Lục nhân cương thi bị phản lực bắn thẳng xuống phía dưới.

“ Thân thể phòng ngự quả nhiên cường đại” Ngộ Không trong lòng không khỏi kinh hô cảm thán thân thể của Lục nhân cương thi phòng ngự quá cường đại. Một bồng của hẩn, đến chín cấp yêu vương cũng tiếp không được, ngay cả chiến y cũng bị đánh cho vỡ vụn, nhưng cương thi chỉ cần bằng hai tay mà đã tiếp được một côn của hẩn

48. Chương 6: Lục Nhân Cương Thi

“ Người muốn hỏi ta có phải là người Ma giới không chứ gì? Đánh rồi nói tiếp” Ngộ Không đập xuống một bồng, Lục nhân cương thi dùng hai tay đón đỡ, hai người nhanh chóng bước vào cuộc chiến.

“ uỳnh”

Dư chấn từ một cơn của Tôn Ngô Không bay thẳng xuống phía dưới, những kiến trúc bên dưới vốn đã rung rinh như sắp đổ, giờ này không chịu nổi nên ầm ầm sụp đổ.

“ Ngoại nhân kia, có can đảm thì theo ta ra ngoài” Lục nhân nhú mày, hẳn thấy người này sức mạnh tuyệt đối không thua kém mình, nếu hai người ở trong thành trực tiếp chiến đấu, thì số lượng thương vong trong thành sẽ là rất khủng khiếp.

“ Ở đâu cũng thế thôi, xem bồng” Ngô Không kêu lên một tiếng, kinh thiên bảy mươi hai cơn liên xuất ra. Cơn ảnh đầy trời, toàn bộ đánh vào người của Lục Nhân, phía dưới hai người kiến trúc đã bị phá một mảng lớn, có rất nhiều cương thi bị đánh bay, trọng thương.

Lục nhân cương thi bị nện thẳng xuống mặt đất, dưới sự bá đạo của bảy mươi hai cơn, lục nhân mặc dù thân thể phòng ngự khủng bố nhưng trong lòng cũng cảm thấy khó nuốt được Ngô Không, toàn thân bồng dấy lên một trận đau đớn.

“ Có ngon thì theo ta” Lục nhân cương thi hét lớn một tiếng, rất nhanh hướng ngoài thành bay đi, nếu hai người tiếp tục chiến đấu trong thành thì đảm bảo cả tòa thành này sẽ bị phá hủy.

“ Trốn đi đâu” Ngô Không ngay lập tức sử dụng Thuấn di, xuất hiện trước mặt Lục nhân cương thi. Hẳn bây giờ đang rất hứng khởi, đời nào có thể bỏ qua một đối thủ như là Lục nhân cương thi được?

Lục nhân cương thi căn bản không cùng Ngô Không trực tiếp đối kháng, hẳn hét lên một tiếng hướng phía ngoài bay đi.

Một vài bồng ảnh đánh vào cương thi, thành trợ lực cho hẳn bay nhanh hơn về phía ngoài thành, nơi này là một hoang địa, rất thích hợp với chiến đấu. Lục nhân cương thi không cần chạy trốn nữa, lập tức hồng lên một tiếng như dã thú quay lại hướng Ngô Không đánh tới.

Tốc độ của Lục nhân cương thi vô cùng nhanh, vừa rồi Ngô Không phải dùng đến thuấn di mới ngăn cản được hẳn. Lục nhân cương thi đánh tới, Ngô Không không kịp cản đỡ nhanh chóng trúng hơn mười quyền bay thẳng xuống đất.

“ Bồng, bồng, bồng”

Tốc độ của Lục nhân cương thi quá nhanh, Ngô Không căn bản không thể cản đỡ, quyền kinh xuyên qua chiến y, rất nhanh chóng mấy ngàn quyền cực mạnh đánh tới người Ngô Không.

Cực phẩm chiến y bị lục nhân liên tục đánh vào đã có dấu hiệu rạn nứt, tuy có chiến y hộ thể nhưng những quyền này cũng tạo cho Ngô Không một cảm giác đau đớn. Ngô Không nhanh chóng thay một Thần Khí chiến y, từ đó mới thấy cảm giác đau đớn đỡ hơn trước.

Trước mặt đối kháng với Lục Nhân cương thi, Ngô không căn bản không có phản ứng đánh trả, chỉ còn cách thuấn chuyển qua một bên. Hai đạo kim quang từ trong mắt Ngô Không phát ra, kim bồng trong tay nhanh chóng biến thành ba mươi sáu cái, nháy mắt ba mươi sáu cơn ảnh nhập lại làm một.

“ Kinh thiên ba mươi sáu cơn”

Ngô Không hét lớn một tiếng, kim bồng xẹt qua như một giải cầu vòng mang theo kinh lực mãnh liệt trực tiếp nhắm Lục Nhân cương thi phóng tới.

“ Uyển”

Một cơn cuồng đại này, đánh thẳng xuống... mặt đất. Vì tốc độ của lục nhân quá nhanh, Ngô Không theo không được nên kinh thiên ba mươi sáu cơn chỉ còn cách là đánh vào ... mặt đất.

Ngô Không đánh không trúng được lục nhân, nhưng nhanh chóng mấy ngàn đạo quyền ảnh từ phía cương thi liên tục đánh tới Ngô Không. Thân thể Ngô Không bị đánh bay lên không trung, tuy đã có Thần khí chiến y hộ thân nhưng Ngô Không cũng cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt trên thân thể.

“ Hồng”

Rốt cuộc Ngô Không không chịu được, lần đầu tiên biến hình bước vào trạng thái chiến đấu. Rất nhanh chóng một Viên Hầu thật lớn xuất hiện, kim bổng cũng nhanh chóng biến lớn. Một cơn lướt tới, cơn phong rít lên ghê rợn cuốn cương thi bay ra xa.

Thông linh thạch hầu biến thành trạng thái chiến đấu, lực công kích được đề cao, hơn nữa khả năng phòng ngự cũng gia tăng lên không ít khiến lực nhân cương thi đánh vào Ngô Không hẳn cũng chẳng thấy có cảm giác gì.

Lục Nhân cương thi tốc độ cực nhanh, Ngô Không mỗi lần huy động bổng ảnh đánh mạnh về phía hắn nhưng rất nhanh hắn đã tránh được, chỉ có mỗi Bổng phong là có thể đánh bật hắn đi rất xa.

“ Bản thể của Hầu tử thật khó coi” Hồng Quân cười cười nói.

Hồng Quân, Cổ Bàn, Phượng Hi đang ngồi trong Hồng Quân hành phủ uống rượu. Hồng Quân tạo ra một huyền ảnh, mà thông qua đó có thể xem được trận chiến bên ngoài giữa Ngô Không và Lục nhân cương thi. Ngô Không vừa mới tới tinh cầu này, nhưng đã muốn luyện kinh thiên côn pháp, tuy Hồng Quân cũng biết ý định của Ngô Không nhưng cũng không muốn ngăn trở hắn.

“ Đúng vậy, là một tên Hầu tử lông dài, chỉ có ta là bản thể là xinh đẹp nhất ...” Phượng Hi nhẹ nhàng cười nói. Hồng Quân cùng Cổ Bàn chỉ còn cách là tắt tiếng luôn, nhìn Phượng Hoàng và một con khỉ, ai đẹp ai xấu thì thấy ngay, ai hơi đâu mà phản bác?

Công kích không hiệu quả, vừa rồi lại bị bổng phong quét trúng, cho dù là bổng phong thì lực công kích cũng không thấp. Thân thể Lục Nhân cương thi phòng ngự cường đại như thế nào chẳng nữa thì thân thể lúc này cũng đổ lên, đây là biểu hiện phòng ngự cao nhất của cương thi.

Một tiếng hống như của dã thú vang lên, Lục Nhân cương thi lại thay đổi hình dáng. Răng nanh dài hơn trước, trên mặt che kín bằng các giải hoa văn, đây chính là trạng thái chiến đấu thứ hai của cương thi nhất tộc, lần này Lục nhân cuối cùng cũng tung ra chiêu này.

Cương thi so với hình dáng con người đã có nhiều điểm bất đồng, trong khi chiến đấu đều là con mắt đổi màu, răng nanh dài ra, đây chính là trạng thái thứ nhất của cương thi khi bước vào trận chiến. Lục nhân cương thi cùng lục nhân cương thi có thêm một loại trạng thái chiến đấu thứ hai, một khi biến thành trạng thái này, lực công kích cùng tốc độ nhanh chóng được đề thăng lên gấp bội, nhưng ở trạng thái này thì sự tiêu hao năng lượng là cực kỳ lớn.

Sau khi cương thi biến hình, Ngô Không cảm nhận có một loại áp lực cực lớn. Một thân thể cực lớn đứng lên, mấy trăm quyền ảnh nhắm Ngô Không đánh tới. “ Ầm, ầm, ầm” thân thể khổng lồ của Ngô không đổ xuống trên mặt đất.

Khi biến thân và trạng thái chiến đấu, Ngô Không đã không chiếm được thượng phong nay lại bị đánh ngã. Ngô Không hét lớn lên một tiếng, âm thanh chấn động vang vọng khắp nơi, rất nhiều cương thi phi tới, từ phía xa quan khán trận chiến.

Trở lại bản thể, Thần khí chiến y cũng biến theo nhưng trên thân thể Ngô Không đã có những vết thương nhẹ. Cương thi mặc dù không có vũ khí, nhưng cặp thiết quyền kia có thể coi như là một vũ khí lợi hại của chúng. Phối hợp với thân thể, tốc độ, bình thường một bậc ma để khi đấu với Lục nhân cương thi cũng không nắm chắc được chiến thắng.

“ Ngô Không, trước tiên vào hành phủ đã” Ngô Không đang buồn bực vì đánh không lại Lục nhân cương thi bổng dừng nghe Hồng Quân truyền âm, trong nháy mắt biến mất để lại vẻ mặt ngạc nhiên cho Lục nhân cương thi và đám cương thi đang quan chiến.

“ Tức chết ta mất, lão Tôn ta từ trước tới giờ chưa từng bực tức đến như vậy” Ngô Không trở lại Hành phủ, bộ dạng rất bực tức, hắn vớ ngay một vỏ rượu trên bàn, khui ra uống luôn.

“ Cương thi tốc độ cực nhanh, Ngô Không kể cả phòng ngự và công kích đều không bằng hắn, chỉ tính mình tốc độ thôi thì cũng đã không bằng hắn, thua là đúng rồi” Cổ Bàn cười cười gật đầu nói.

“ Bàn ca nói đúng đấy, chúng ta là loài chim bay – siêu cấp thần thú vốn đã rất nhanh rồi, nhưng so với tên Lục nhân này...có lẽ còn nhanh hơn cả ta.” Phượng Hi nói.

“Ngô Không, người muốn chiến thắng hần thì phải khắc chế được tốc độ của hần, người có nghĩ ra biện pháp nào khắc chế tốc độ của hần không?” Hồng Quân có chút cười nói, lúc này Hồng Quân không muốn đả kích Ngô Không mà là muốn cổ vũ cho hần.

“Nếu ta mà nghĩ ra sao còn phải trở về đây chứ?” Ngô Không lại lấy một vò rượu, âm thanh bất mãn nói.

“Phải nghĩ thế nào để hạn chế tốc độ của hần, đánh nhau trong khi mình không chiếm được ưu thế thì phải sử dụng đầu óc chứ?” Hồng Quân chỉ chỉ vào đầu Ngô Không cười ha ha nói.

“Hạn chế tốc độ của hần?” Ngô Không trầm tư, chỉ một lát sau con mắt hần bỗng sáng lên.

“Hạn chế tốc độ một là ta phải nhanh hơn hần, khi đó tốc độ của hần sẽ không uy hiếp được ta, hai là dùng ngoại vật vây khốn hần, khi đó hần sẽ không thể uy hiếp ta được. Nhưng hai thứ đó bây giờ chúng ta không có chuẩn bị gì cả...àì” Nói xong, Ngô Không lại gật gật đầu ra điều suy nghĩ dữ lắm.

“Ngoại trừ điều này, người còn có biện pháp nữa, nhưng người bây giờ làm không được”

“Có biện pháp, người nói có biện pháp gì?” Ngô Không vừa nghe có biện pháp lập tức vội vàng hỏi.

“Người thấy Yêu đế khi chiến đấu, có thể phát động “Vực”. “vực” có thể giúp người hạn chế tốc độ của hần” Hồng Quân nhìn kỹ Tôn Ngô Không, chậm rãi nói.

“Người nói cũng như chưa nói, yếu đế? Đến bao giờ mới tới được đẳng cấp yêu đế?” Ngô Không trừng mắt nhìn Hồng Quân, bây giờ mới sáu cấp yêu vương, đến bao giờ mới trở thành yêu đế?? Thật là bực mình mà.

“Năm đó Nhị thúc của ta, cũng là sư tôn của Huynh hơn một ngàn năm đã trở thành yêu đế? Trở thành yêu đế đối với thần thú cũng không phải là việc khó.” Hồng Quân mỉm cười uống một chén rượu, không nhìn Ngô Không nữa mà nhẹ nhàng nói.

Bây giờ bốn người đều ở lại Tu La giới, mà tình hình ở Tu la giới so với những gì Hồng Quân nghĩ còn phức tạp hơn nhiều. Những người tu luyện ma đạo, họ không bao giờ nói đến chuyện đạo lý mà chỉ nói bằng thực lực. Mà nói đến cương thi nhất tộc này thì cũng thật khủng khiếp, không những có thân thể phòng ngự khủng bố mà tốc độ cũng thuộc lại kinh khủng. Bốn người ở Tu La giới muốn tồn tại được thì phải tìm mọi cách nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, nếu không, muốn đi một bước cũng khó.

Kinh nghiệm từ cái chết của Lâm Lâm nên giờ này Hồng Quân đã thành thực hơn trước kia rất nhiều. Trước kia chỉ cần thích là hần làm, nhưng bây giờ hần đã biết lo lắng cho sự an nguy của người khác, Hồng Quân tuyệt đối không cho phép những người bên cạnh mình bỗng dưng vĩnh viễn biến mất. Ở Tu La giới chỉ có bốn người bọn họ, không giống như ở Tiên Ma Yêu giới có nhiều bằng hữu trước kia của Tần Vũ, hơn nữa lại còn có cả một thượng bộ thiên thần tồn tại, ở đó họ sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nhưng ở đây thì khác, nếu không cẩn thận thì bất kỳ ai cũng có thể mất mạng.

Trước đây Hồng Quân là người không thích tu luyện, nhưng những năm gần đây Hồng Quân muốn mọi người luân lưu di chuyển, vừa nhanh hơn mà lại có thời gian cho mọi người tu luyện. Lần này Tôn Ngô Không bị đả kích như vậy, khi hần đứng ra khuyên bảo không khác gì một trợ lực cho Ngô Không, cho mọi người phải nhanh chóng đề cao thực lực, nếu không thì chết ở đây không phải nghĩ ngờ.

“Yêu đế, yêu đế...ta hiểu được ...nhưng Hồng Quân, nhất định người phải giúp ta, người cũng biết là kinh thiên còn pháp chỉ qua chiến đấu mới có thể nâng cao, người...đổi người kia ra cùng rèn luyện với ta, chỉ cần vài trăm năm sau khi ta đột phá sẽ tìm cái tên mất xanh kia tính sổ. Hồng Quân cũng có chút khổ tâm, hần hiểu được Tôn Ngô Không rất muốn nhanh chóng được đề cao thực lực, muốn hần phải đích thân tập luyện.

Cổ Bàn nhìn Hồng Quân gật gật đầu, so với trước đây thì Hồng Quân đã trưởng thành hơn rất nhiều. Có thể nói trước đây Hồng Quân chỉ là một tiểu hài tử thì giờ đây hần đã trở thành một người trưởng thành. Bây giờ trách nhiệm của từng người là nhanh chóng tu luyện để nâng cao thực lực. đây là nhiệm vụ cấp bách nhất.

Ở bên ngoài, Lục nhãn cương thi tìm vài vòng nhưng không sao tìm thấy Tôn Ngô Không, sau khi tìm mãi không thấy hần bực mình muốn lỗ mũi xẹt khói rồi mới dẫn quân quay lại thành trì. Trên mặt đất chỗ bọn họ vừa đại chiến, một mảnh tro bụi nhỏ ...bỗng xuất hiện một người, người này chính là Cổ Bàn. Lần này

đến lượt Cổ Bàn phải mang theo Hồng Quân hành phủ thuận di chạy đi, còn ba người còn lại ở trong Hành phủ âm thầm tu luyện.

49. Chương 7: Năm Trăm Năm

Cổ Bàn thuận di bay đi trong không gian, Hồng Quân dùng kiếm tiên khôi lỗi bồi tiếp Tôn Ngộ Không luyện côn, Phượng Hi tiến vào Hồng Quân đạo tràng tu luyện một mình, cuộc sống nhàn nhã rất nhanh đã qua một trăm năm.

Sau một trăm năm, Phượng Hi thay thế Cổ Bàn, để Cổ Bàn tiến vào Hồng Quân hành phủ tu luyện, còn mình mang Hồng Quân hành phủ đã biến thành viên đá nhỏ tiếp túc hướng Ma giới bay đi.

Kinh thiên mười tám côn!

Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, bóng ảnh mang theo côn khí sắc bén đập thẳng xuống, đồng thời Hồng Quân (không chế kiếm tiên khôi lỗi) cũng phát ra kinh thiên mười tám côn đánh cùng nhau.

“Oanh!”

Hai người lão đảo vắng ra xa, Hồng Quân nở nụ cười khổ, trong khoảng thời gian này bồi tiếp Tôn Ngộ Không luyện côn, đã tiêu hao không ít cực phẩm nguyên linh thạch, Hồng Quân lấy thần thạch gắn vào, so với trước đây tiêu hao rất lớn.

“Chúc mừng người, Ngộ Không, rốt cục đã luyện thành kinh thiên mười tám côn!” Cổ Bàn ngồi xếp bằng ở bên ngoài xem bọn hắn đối luyện, đợi hai người nữa bay trở về hậu, mỉm cười với Tôn Ngộ Không. Cổ Bàn cùng Phượng Hi đã thay nhau bay đi hơn hai trăm nhiều năm, bây giờ thị Phượng Hi vừa mới thay với Cổ Bàn.

Hơn hai trăm khổ luyện, Tôn Ngộ Không luyện thành kinh thiên mười tám côn, tu vi cảnh giới cũng từ lục cấp yêu vương tăng lên tới cửu cấp yêu vương, trong bốn người hắn đạt tu vi cao nhất.

Hồng Quân bồi tiếp Tôn Ngộ Không luyện côn, bản thể thì ở tầng một Hồng Quân đạo tràng yên lặng tu luyện, bây giờ cũng đạt tới cảnh giới nhị cấp kim tiên, sắp đột phá tam cấp kim tiên. Vô danh vật chất trong đan điền tăng lên cũng rất nhanh, tốc độ vượt qua cả khi Hồng Quân còn là thần nhân.

Tôn Ngộ Không sau khi luyện thành kinh thiên mười tám côn, đã bị mọi người cản đi ra ngoài, mấy năm nay, Phượng Hi cùng Cổ Bàn không nhẹ nhàng gì, vẫn bay đi, cũng không có thời gian tu luyện, Tôn Ngộ Không vừa mới luyện thành, liền ra bên ngoài thuận di phát tiết dư lực của hắn.

Ba trăm năm lại qua đi, bốn người rốt cục rời xa lãnh địa của Cương thi nhất tộc, tới tinh cầu ‘Tán Bình Tinh’ ở rìa Ma giới.

Hay là ở nơi này thoải mái một chút!” Tôn Ngộ Không ngồi ở tửu lâu ha ha cười to, ở trên tinh cầu của Cương thi, thì Cương thi nhìn bọn hắn với ánh mắt thật sự rất kỳ quái, tại Ma giới thì không có hiện tượng này, hoàn toàn tài năng ở tửu lâu mua được tửu hát. Hồng Quân cười cười, uống chén rượu của mình, Ma giới của Tu La giới cùng Tiên ma yêu giới giống nhau, cũng là dùng nguyên linh thạch làm tiền tệ, bốn người cuối cùng không có vấn đề gì, chuyện gì mà buồn rầu.

Ma giới của Tu La giới cùng Ma giới của Tiên ma yêu giới không sai biệt lắm, khác nhau chính là, thể lực tại Ma giới của Tu La giới rất thống nhất, cao nhất là thống trị giả, tại Tu La giới chính là Tu La đế quân, không giống Tiên ma yêu giới là tại Tiên giới, Ma giới cùng yêu giới, chia làm mấy thể lực.

Tán bình tinh của Ma giới ở gần biên giới của Cương thi giới, bởi vì nơi này thường xuyên bị Cương thi quấy nhiễu, cho có một Tu La đế quân với Ma giới quân đội trú đóng tại đây bảo vệ hạ, cuộc sống ma chúng tại Tán bình tinh bình thường cũng coi như yên ổn.

Vì để bốn người tại ở Ma giới sinh sống mà không bị hoài nghi, Hồng Quân lần tìm trong trữ vật giới chỉ, rốt cục tìm được một bộ công pháp che dấu hơi thở, bốn người toàn bộ học hết, tản mát ra hơi thở hoàn toàn không giống với trước đây.

Cổ Bàn khiến cho người ta cảm giác vững vàng, Tôn Ngộ Không thì... cuồng bạo, Phượng Hi phát ra như là một loại hỏa khí, Hồng Quân thì làm cho người ta một cảm giác lạnh như băng.

Tu La giới thật ra thường xuyên có người che dấu hơi thở, mấy người xuất hiện cũng không có khiến cho mọi người để ý, Hồng Quân bọn họ một bên uống rượu, một bên nghe bên cạnh ma chúng nói chuyện phiếm.

“Các người biết không, bắc biên vừa truyền đến tin báo, Hoàng Thiên tướng quân vừa đại thắng Cương thi, nghe nói hạ sát một người, chính là hồng nhân Cương thi vương, thực sáng khoái lòng người a!”

“Thật sự, Hoàng tướng quân thật sự là lợi hại, đây là lần thứ ba nghe được có Hồng nhân Cương thi vương chết ở trong tay Hoàng tướng quân!”

“Không ... như vậy sao ?, Hoàng tướng quân nhất định sau này hoàn toàn tiêu diệt Cương thi nhất tộc, để cho quái vật uống máu hoàn toàn biến mất khỏi Tu La giới!”

Hồng Quân mấy người nghe qua, tất cả đều là thảo luận có quan hệ với Hoàng Thiên tướng quân. Tại riêng tình hệ này, người trong Ma giới cùng Cương thi nhất tộc tiến hành chiến tranh, bên trong Tu La giới, cơ hồ cách một đoạn thời gian ngắn, Ma giới cùng Cương thi giới đánh nhau một lần, khi tổn thất nhân thủ, thì lui trở về.

Bất quá, lần này trong tửu lâu sau mọi hồi thảo luận xem như Tu La giới khá hơn, có thể giết chết Hồng nhân Cương thi vương, đối với ma để mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng, chủ yếu chính là Cương thi có tốc độ quá nhanh, tốc độ của Hồng nhân Cương thi vương thì tứ, ngũ cấp ma để cũng khó đuổi theo, ngũ cấp ma để dùng tới ‘Vực’ mới có thể cùng Hồng nhân Cương thi so tốc độ không sai biệt lắm.

Những người này thảo luận những chuyện không có gì quan hệ với Hồng Quân bọn họ, mấy người rời khỏi đó về phòng toàn bộ nghỉ ngơi.

Tại Tán bình tinh nghỉ ngơi khoảng hơn một tháng, mỗi ngày nghe được những chuyện hay, chính là ai bị mất tích, có thể đã biến thành Cương thi, hoặc là ai vừa giết chết Cương thi, cảm rằng nanh Cương thi đi lấy thưởng.

Hơn một tháng sau, Hồng Quân bốn người lên đường, rời Tán bình tinh, chuẩn bị đến một tinh cầu ổn định hơn để tu luyện.

Hỏa nguyên tinh, Hồng Quân bốn người ở Ma giới vòng vo hơn mười năm, cuối cùng chọn được tinh cầu này. Tại thành trì lớn nhất của tinh cầu này, Hồng Quân mua một căn nhà nhỏ, mấy người xem như chánh thức ở lại địa phương này, ổn định xong sau đó là yên tĩnh, im lặng tu luyện, cuối cùng bọn họ không quay về Tiên ma yêu giới, chỉ có thể nghĩ biện pháp ở chỗ này phi thăng thần giới.

Thời gian trôi qua, bốn người ở Hỏa nguyên tinh nháy mắt đã vượt qua năm trăm năm. Năm trăm năm này, bốn người đều tu luyện, Tôn Ngộ Không là người thứ nhất đột phá tới để cấp, bây giờ đã theo đội ngũ Ma giới đi chiến trường tiền tuyến chinh chiến, Cương thi nhất tộc có năng lực phòng ngự mạnh mẽ, chính là đối tượng đối luyện tốt nhất với hắn.

Phượng Hi cũng tăng lên hai cấp, bây giờ là tứ cấp yêu vương, siêu cấp thần thú Phượng Hoàng, cho dù chỉ đạt cảnh giới tứ cấp yêu vương cũng có thể so với thất, bát cấp Ma vương, Phượng Hi tại Tu La giới ít ra cũng có năng lực tự bảo.

Cổ Bàn, tiến triển cũng rất nhanh, đã tới tam cấp kim tiên, lực công kích ngang với cửu cấp kim tiên, giữa bốn người, công kích cùng cảnh giới chênh lệch lớn nhất chính là Cổ Bàn.

Theo tu vi tăng trưởng của Cổ Bàn, những hạt rất nhỏ lơ lửng (huyền phù) giữa đan điền tại trước nguyên anh cầm la bàn, cũng lớn hơn chút ít, bên trong hỗn độn tương hồ vật chất càng đậm đặc, Cổ Bàn nghĩ mãi nhưng vẫn không hiểu được tương hồ vật chất bên trong la bàn là cái gì, đến bây giờ tiên thức cũng dò xét không được tình huống bên trong la bàn.

Hồng Quân, năm trăm thời gian tăng lên một được bậc, bây giờ là tam cấp kim tiên, giữa bốn người là người yếu nhất, bất quá, vô danh vật chất tăng trưởng tốc độ chung so với khi còn là thần nhân trước kia thì đích tốc độ nhanh hơn, Hồng Quân đạo, Hồng Quân lại đi vào tầng thứ nhất, Phong Thần bảng lại có biến hóa mới.

Phong Thần bằng trước kia chỉ là kiện cực phẩm tiên khí, trải qua nhiều năm như vậy, bây giờ Phong Thần bằng đã đạt tới phẩm cấp hạ phẩm thần khí, Hồng Quân thủy chung không hiểu được, Phong Thần bằng như thế nào lại tiến hóa thành thần khí, hết thấy chỉ có thể quy cho sự tăng trưởng của vô danh vật chất.

Bế quan tu luyện xong, hôm nay, Hồng Quân, Cổ Bàn và Phượng Hi ba người cùng nhau đi trên đường để ý thuận tiện mua một ít chút rượu cùng linh quả trở về, vì Hồng Quân hành phủ còn không nhiều lắm.

Tửu lâu nhiều nhất vẫn như cũ nói về chiến tranh, bất quá, bây giờ mọi người thương nghị đều nói về một người, là tướng quân mới của Vân hỏa tinh Ma giới - Tôn Ngộ Không, đều nghe đồn là Tôn tướng quân cùng Hồng nhân Cương thi vương chiến đấu như thế nào, uy mãnh Tôn tướng quân đánh tiến lùi nhiều ít bao nhiêu ...

Hồng Quân ba người đều cười cười, Tôn Ngộ Không rời đi chỉ có không tới một trăm năm, không nghĩ tới đã đánh nhau cũng ra danh tiếng. có “vực” trợ giúp, Tôn Ngộ Không chống lại Cương thi, không giống như trước bị động, cho dù hồng nhân Cương thi vương, hấn cũng có thể chống lại mà không rơi xuống hạ phong.

“Tiểu Quân, Ngộ Không đã có danh tiếng như sấm, người để cho hấn ra chiến trường là đúng!” Cổ Bàn cười cười nhìn Hồng Quân nói.

“Dĩ nhiên là tính đúng, cho Ngộ Không ra chiến trường là ... thích hợp nhất, hấn bây giờ tu vi đã cao, trên chiến trường rèn luyện thì linh hội nhanh hơn!” Hồng Quân chậm rãi uống chén rượu nhẹ nhàng nói.

“Tên gốc kia, danh huy của Tôn tướng quân sao các người tùy tiện nói đến, người nói người để cho hấn ra chiến trường, là người vũ nhục Vân hỏa tinh Tôn tướng quân chúng ta!”

Hồng Quân cùng Cổ Bàn nói chuyện phiếm, không có nghĩ kinh động một số người uống rượu trong tửu lâu, Tôn Ngộ Không đã thành thần tượng trong lòng rất nhiều người ở Vân Hỏa tinh, tự nhiên là không cho phép những người khác vũ nhục.

“Hay, chính là, khoác lác (xuy ngư - thối bò) cũng không tìm nơi mà nói, các người là người Vân hỏa tinh sao? Nhất định không phải, Vân Hỏa tinh không ai dám nói Tôn tướng quân như vậy. “Đuổi chúng khỏi Vân Hỏa tinh chúng ta”, lại một người đặt cảnh giới Ma vương hết lớn.

Ba người ngạc nhiên, không nghĩ tới Tôn Ngộ Không danh khí đã lớn tới mức này, tùy tiện nói qua đều không được, mắt nhìn ba người đã thành công địch, nếu không trở ra ngoài tái không ra khứ, chắc sẽ có người đánh ngược lên đây.

“Cứ đuổi chúng đi ra ngoài, rời đi Vân Hỏa tinh, nếu không đánh chết các người!” lại một người đặt thiên ma cảnh giới lớn tiếng la to, cả một lúc lâu, tửu lâu mọi người đều kêu lên, rất có người tưởng đã muốn động thủ.

“Ha, thì ra các người ở chỗ này, hèn chi trở về không có thấy các người!”

Chợt một tiếng quát, tửu lâu đột nhiên tiến đến mấy người, cầm đầu chính là mặc trên dưới một thân trang phục chính là Tôn Ngộ Không, ha ha cười đi tới bàn của Hồng Quân.

Cả tửu lâu nhất thời yên tĩnh, im lặng hết mức, mấy người vừa rồi hung hăng lên tiếng ... giờ đã cúi đầu, này mấy người mặc quần áo này đúng là, vậy chính là phục trang quân đội, đi theo Tôn Ngộ Không đều đã vượt qua tu vi ngũ cấp Ma vương, mà Tôn Ngộ Không quần áo trên người, là tiêu chí Tu La chứng minh đây là một vị đế cấp tướng quân .

“Các người ai vừa rồi ngăn cản bằng hữu tướng quân nhà ta !” một Ma vương đi theo Tôn Ngộ Không, lạnh lùng quét qua tửu lâu, lạnh giọng nói.

“Tiểu ngũ, vứt tất cả bọn họ ra ngoài, huynh đệ ta cũng dám đụng đến, đều là không muốn sống!” Tôn Ngộ Không không thèm ngẩng đầu lên lớn tiếng nói “quản cho một vò rượu”.

“Vâng, tướng quân!”, mấy người đi theo Tôn Ngộ Không lập tức tiến lên, mỗi người vài cái, tửu lâu nhất thời từ trên xuống, mặc kệ là thiên ma hay là ma vương, đều đã bị bọn họ đánh ra ngoài.

50. Chương 8: Hồng Quân Sinh Trước ... Trời Sinh Sau

“Ngô Không, người không phải ở tại chiến trường hử, như thế nào trở về vậy?” Hồng Quân hướng Tôn Ngô Không vẫn nhìn tám vò rượu lớn, mới cười nhỏ hỏi.

“Việc này, Cương thi môn không chịu đánh, toàn chạy, Nguyên soái tạm thời thắng lợi, bảo là cho ta trở về thăm người thân, ta nghĩ cũng muốn vậy, đi ra ngoài hơn mười năm rồi, trở về để xem các người thế nào!” Tôn Ngô Không lớn tiếng ta thán, không được, ngừng lắc đầu, cũng vì hắn không thể đánh nhẹ tay mà tiếc hận.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn đều cười, Tôn Ngô Không tuy nói đánh xong, hết rồi nên trở về, chỉ là bọn hắn biết, Tôn Ngô Không lo lắng cho bọn họ, có ý về thăm bọn họ, nếu không thì Tôn Ngô Không cho dù đánh xong hết rồi, hắn cũng sẽ biết chạy đến nơi Cương thi nhất tộc tiếp tục khiêu chiến.

“Tôn Đại tướng quân, thật là uy phong, chúng ta nói có vài câu thiếu chút nữa bị người ta đánh đuổi ra ngoài! người được lắm, ở đâu đi tới toàn nhân gia đẳng cấp!” Phượng Hi a a cười, dả kích Tôn Ngô Không.

“Bọn họ đó là tự tìm đến, đâu phải bọn họ khinh suất, Vân Hỏa tinh là lãnh địa trên dưới của Hoàng Minh thống suất, Hoàng thống lĩnh cũng nói qua phong cho ta lãnh địa Vân Hỏa tinh, ta không có đồng ý!” Tôn Ngô Không liếc mắt nhìn Phượng Hi lớn tiếng nói, hai người cùng một chỗ cuối cùng chột lại vài câu.

“Chờ một chút, Ngô Không, người nói phải thống lĩnh Vân Hỏa tinh phong cho người lãnh địa? thật vậy chăng?” Hồng Quân thấy hai người loạn đầu vô mồm, vội hỏi vài câu.

“Đương nhiên là sự thật, tiểu ngũ, người nói cho bằng hữu ta biết, việc này có đúng là sự thật hay không!” Tôn Ngô Không thấy Hồng Quân không tin, nhất thời mất hứng, tiếp đó để cho kẻ dưới đi theo hắn tới giải thích cho Hồng Quân.

“Dạ, Tướng quân, vị huynh đài này, Tôn tướng quân nói thật không sai, Hoàng thống lĩnh quả thật đã nói qua phong cho Tôn tướng quân lãnh địa Vân Hỏa tinh, bất quá, Tôn tướng quân không có đồng ý thôi!”

“Ngô Không, Tiểu Quân không phải không tin người, người nghe hắn nói xong đã!” Cổ Bàn mỉm cười hướng đến Tôn Ngô Không nói.

“Ngô Không, lần sau Hoàng thống lĩnh khi phong tặng người Vân Hỏa tinh, người đáp ứng liền đi!” Hồng Quân suy nghĩ một chút, nói.

“Tại sao? ta không có thời gian quản lý lãnh địa!”

“Ngô Không, người không rõ rồi, chúng ta tại Tu La giới thân phận đặc thù, có lãnh địa riêng che dấu, người khác sẽ không hoài nghi chúng ta, người không có thời gian quản lý, có thể tìm người, đưa tên lãnh địa lên, chúng ta sau này chính là Ma giới chánh thức một nơi, mọi hoạt động cũng thuận tiện!” Cổ Bàn cười cười, truyền âm giải thích cho Tôn Ngô Không, có lãnh địa riêng là hàng đầu, bọn họ xác thật hoạt động tại Ma giới rất nhiều thuận tiện.

Tôn Ngô Không gật gật đầu, chính mình ở giữa Ma giới quân đội danh rền như sấm, nhưng lại đã quên bọn Hồng Quân ba người thân phận tương đối xấu hổ, lần này nếu không phải chính mình kịp thời tới rồi, bọn họ cả đám đều có thể bị người khác đánh cho vắng ngoài.

“Tôn tướng quân nếu là lên tiếng, Hoàng thống lĩnh dám chắc đáp ứng ngay cho người nơi này, Vân Hỏa tinh, căn bản không ở, Tôn tướng quân là người thường lập công lớn, để quân bệ hạ tất sẽ thưởng cho!” Tiểu ngũ vẫn đứng ở phía sau Tôn Ngô Không cũng cười. “Tốt lắm, ta quay về để hỏi Hoàng thống lĩnh, Tiểu Quân, người tu luyện bao nhiêu năm, như thế nào tiến dài vậy, xin lỗi Đại sư bá đích hách hách danh tiếng a!”

“Ngô Không! Đừng nói lung tung!”

Tôn Ngô Không còn chưa nói xong, đã bị Cổ Bàn trừng mắt cản, nơi này là Tu La Ma giới, không phải tên ma yêu giới, một khi thân phận bại lộ, cả Tu La giới rộng lớn cũng không có chỗ cho bọn họ dung thân, chỉ có thể hoạt động ở nơi này mãi mãi.

Tôn Ngô Không cúi đầu uống rượu, không nói chuyện.

Đi theo phía sau Tôn Ngộ Không mấy người đều kinh ngạc nhìn Cổ Bàn cùng Hồng Quân, tại bọn họ xem ra, Cổ Bàn cùng Hồng Quân bất quá, là ba bốn cấp Ma vương cảnh giới, mà đã là ma đế cấp đích Tôn Ngộ Không, lại phải nghe hai người kia nói.

Tôn Ngộ Không trực tiếp thông qua tinh tế truyền tin trận nói cho Hoàng minh thống lĩnh, Vân Hỏa tinh chánh thức thành là lãnh địa của Tôn Ngộ Không, Hồng Quân ba người cũng bàn vào thành (phủ lý) nhận chủ, trên Vân Hỏa tinh cũng không ai dám đối với Hồng Quân bọn họ nói cái gì.

Tại trên Vân Hỏa tinh không có quá hai năm, Tôn Ngộ Không lại nhớ tới chiến trường nơi tiền tuyến, hẳn nói rõ ràng, không có đánh nhau thật khó chịu, chính là chút thống khoái trên chiến trường.

Hồng Quân hành phủ, Hồng Quân đạo tràng ...phía trước tầng một, một lần nữa tiến vào Hồng Quân đạo phía sau tầng thứ nhất, Hồng Quân vẫn không có quan sát cẩn thận vô danh vật chất bên trong đan điền biến hóa, cũng không có xem xét cẩn thận Phong Thần bảng, lại bẻ quan, Hồng Quân thích thú nghiên cứu hai dạng biến hóa này.

Tâm thần dung nhập đan điền, Phong Thần bảng như trước những hạt rất nhỏ lơ lửng (huyền phù) ở nơi này, chân linh bên trong Phong thần bảng cũng không có biến hóa gì, không có giống hiện tượng ... cắn nuốt lẫn trước, bất quá, màu xám của vô danh vật chất bên trong Bảng hình như cũng tăng thêm một chút, mấy năm nay cũng không có nhìn thấy Phong Thần bảng hấp thu vô danh vật chất, Hồng Quân cũng không biết nó gia tăng như thế nào.

Vô danh vật chất cùng Phong thần bảng nguyên lai giống nhau, chậm rãi tại tầng trưởng, vô luận Hồng Quân cố gắng như thế nào, đều không thể điều động được phân hào, căn bản là không giống như Hồng Quân chính mình luyện ra gì đó, ngược lại giống nhau ở nằm (bám vào) giữa đan điền Hồng Quân.

“Đại ca, lần này bảo chúng ta lại là chuyện gì?”

Hồng Mông không gian, Hồng Mông, Lâm Mông, Tần Vũ ba người ngồi ở dưới tàng cây quế, cùng nhau nhấm nháp Hồng Mông linh tửu (ực ực – thèm quá), Lâm Mông cười a a hỏi.

“Chính là chuyện tiểu nhi tử Tần Sương của Tam đệ!” Hồng Mông nhìn Tần Vũ, có chút cười nói.

“Tiểu Sương!” Tần Vũ lẩm bẩm.

Trong khi Hồng Quân một lần nữa tiến vào Hồng Quân đạo tầng thứ nhất, ba vị Chương không giả Tần Vũ đều phát giác, những năm gần đây, Hồng Mông một mực nghiên cứu màu xám vô danh vật chất bên trong đan điền Tần Sương, đã có chút nhìn thấu.

“Tam đệ nói đúng, vài lần chưa nhìn Tần Sương, hôm nay vô danh vật chất bên trong đan điền Tần Sương đã ổn định phát triển, người này ngày sau thành tựu, có thể không dưới chúng ta a!” Hồng Mông mỉm cười gật gù đầu, thở dài nói.

“Đại ca, dựa theo suy đoán của chúng ta, Tần Sương vô danh vật chất cùng Hồng Mông linh khí tương tự nhau, nói cách khác, Tần Sương rất có thể là người khai sáng, cùng Hồng Mông không gian giống nhau chính là dựa theo tình huống Hồng Mông không gian sinh ra, lại có chút bất đồng, Hồng Mông không gian có ...trước người có sau, cũng chính là đại ca người, vô danh vật chất .. kia của Tần Sương hẳn, sẽ không điên đảo quá đến mức này chứ?” Lâm Mông đang quan sát Hồng Quân tu luyện ở dưới, chậm rãi nói.

“Này ai nói cũng không rõ ràng lắm, bất quá, Tiểu Sương bây giờ vô danh vật chất rất ít, muốn khai sáng ra như Hồng Mông không gian cùng loại không gian, thời gian phải rất dài lâu!” Tần Vũ cũng quan sát Hồng Quân, vì để cho hắn phát triển năng lực của chính mình, Tần Vũ vẫn kiên trì, đối với sự phát triển của Hồng Quân không trực tiếp nhúng tay vào, với năng lực Vũ trụ Chương không giả, Tần Vũ một khi nhúng tay, rất có thể sẽ thay đổi định mệnh sau này của Hồng Quân.

“Tam đệ nói không sai, đúng rồi, nếu vô danh vật chất của Hồng Quân như chúng ta suy đoán giống nhau, hoàn toàn có thể giải quyết nghi hoặc về việc chúng ta vẫn tồn tại một người!” Hồng Mông thở dài, ánh mắt xuyên thấu vô số không gian, chăm chú vào trên người Hồng Quân đang khoan chân ngồi tu luyện.

Hồng Quân lúc này có biến hóa quanh thân, chính Hồng Quân chưa từng phát giác, nói không nên lời, chung quanh một tia nhỏ không khí tựa như vật chất đang nhập vào trong cơ thể Hồng Quân, loại... vật chất này

không phải linh khí, căn bản không ai có thể phát giác, chỉ có Tần Vũ ba vị Chưởng khống giả mới có thể đã thấy vật chất này.

Tần Vũ lắc đầu không nhìn Hồng Quân, bị hút vào vật chất trong cơ thể Hồng Quân, ba vị Chưởng khống giả gọi là ‘Tử Khí’, một loại vật chất không giống tam đại vũ trụ không gian, mỗi vũ trụ đều có, đối với mọi vật đều vô dụng. loại... vật chất này, trong mắt ba vị Chưởng khống giả cũng là chỉ bụi bặm, tất cả tồn tại đều có đạo lý gì đó, chỉ có vật chất này giống nhau, hay là Hồng Mông cũng không có phát hiện nó có tác dụng gì.

“Thật là kỳ quái, lần đầu tiên nhìn thấy có thể hấp loại... vật chất này, phải chăng Tần Thương chính là vô danh vật chất hay là ‘tử khí’ này biến thành, cũng không đúng lắm, vô danh vật chất của Tần Thương sớm tồn tại, hấp thu tử khí này, thì vừa mới có!” Lâm Mông không ngừng lắc đầu, đối với Chưởng khống giả, có chuyện mà bọn họ hoàn toàn không rõ sự việc, thì cực kỳ hiếm.

“Đây tử khí tạm thời đối với Tiểu Thương không có ảnh hưởng gì, Đại ca, Nhị ca, ta đi về trước!” Tần Vũ đứng dậy, hướng Hồng Mông cùng Lâm Mông cáo biệt, tạm thời đến xem biến hóa tạm thời của Tần Thương không có vấn đề lớn, Tần Vũ cũng yên lòng.

“Đại ca, ta cũng đi trở về!” Lâm Mông thuận tay mang đi một bình đầy Hồng Mông linh tử từ trên bàn, ha ha cười cùng Tần Vũ đồng thời rời khỏi Hồng Mông không gian.

Tần Vũ cùng Lâm Mông đi rồi, Hồng Mông một mình đứng dậy, như trước nhìn kỹ Hồng Quân, đột nhiên cười rộ lên, nhẹ nhàng học ra mấy chữ: “...trước có Hồng Quân sau có trời, tiểu tử, người so với cha người còn làm cho người ta kinh hãi hơn a!”

Hồng Quân tu luyện xong, cảm giác hôm nay so với bình thường càng thêm thoải mái, tăng trưởng tốc độ của vô danh vật chất so với bình thường nhanh rất nhiều, dựa theo tốc độ như vậy, Hồng Quân tự tin rất nhanh có thể đạt đến Hồng Quân đạo tầng thứ nhất đích trung kỳ.

Vô danh vật chất gia tăng không có làm cho tu vi Hồng Quân gia tăng gì, Hồng Quân như trước là ở tam cấp kim tiên cảnh giới, Hồng Quân nở nụ cười khổ, tiếp tục tu luyện, tam cấp kim tiên giết chóc tại Tu La giới, căn bản bảo vệ bản thân được.

Bất quá, bây giờ Hồng Quân tu luyện đứng lên, rõ ràng cảm giác tu luyện tốc độ so với trước kia rất, đã rất nhanh thành nguyên anh màu xám, khi hấp thu linh khí tốc độ còn nhanh hơn, năm mươi năm sau, Hồng Quân liên tục thăng lên hai cấp, đã đạt tới ngũ cấp kim tiên cảnh giới.

Tu La tinh, Tu La Ma giới, Đế đều tinh, Tu La đế quân đang nghe kẻ dưới tay hồi báo.

“Thuộc hạ đã xác định được, Tôn Ngộ Không tuyệt đối không phải người tu ma, mặc dù hắn che giấu rất tốt, rất mạnh, nhưng thuộc hạ nhiều lần quan sát phương thức hắn chiến đấu, cùng ma khí của hắn, cũng không thuộc loại phương thức Tu La ma đạo tu luyện!”

“Không phải người tu ma, hắn cùng Cương thi nhất tộc có liên lạc?” Tu La đế quân cả thân thể đều bao phủ một tầng hắc vụ, người trong Ma giới hoàn toàn không ai nhìn thấy gì hơn dù chân diện Tu La đế quân trước mắt.

“Hồi bẩm bệ hạ, Tôn Ngộ Không cũng không có cùng Cương thi nhất tộc có liên lạc gì, hơn nữa hắn hình như rất hận Cương thi nhất tộc, mỗi lần tác chiến trong khi xuống tay đều đặc biệt mạnh!”

“Nếu như vậy, nếu hắn bây giờ còn có ích cho Ma giới chúng ta, tạm thời không cần phải xen vào hắn, bí mật điều tra thân phận hắn, khi chấm dứt quay trở lại báo ta!”

51. Chương 9: Đại Chiến

Thời gian dần trôi, thời gian Tôn Ngộ Không đi chiến trường đã hơn 300 năm. Hồng Quân nghe những người ở Ma giới nói chiến tranh lần này còn khốc liệt hơn so với lần trước. Các đội quân dự bị trên các đại tinh cầu đã rục rịch chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức di chuyển lên tiền tuyến.

Từ trước đến nay, từ lúc Cương thi nhất tộc bắt đầu xâm lược Ma giới, quân Ma giới chủ yếu là phòng thủ, tấn công rất ít, đời Tu La đế quân này đã lên ngôi được hơn ba trăm vạn năm. Trong lịch sử, đời Tu La đế quân nào sau khi thống trị được mấy trăm vạn năm cũng phát động một cuộc đại chiến với Cương thi nhất tộc, lần này cũng như vậy.

Khi Tôn Ngộ Không ở chiến trường tiền tuyến nhất, quân Ma giới đã tấn công mười mấy tỉnh cầu tài nguyên của Cương thi nhất tộc, giết chết mấy Hồng Nhân Cương thi vương. Lúc đó trên chiến trường đã xuất hiện Tử Nhân Cương thi vương gây tổn thất lớn cho quân Ma giới, có mấy Ma đế đã thiệt mạng trong lúc giao tranh.

Ba trăm năm trở lại đây, Tôn Ngộ Không trên chiến trường không ngừng tu luyện, tu vi lại một lần nữa tăng lên, trở thành nhị cấp Yêu đế, và còn giết chết một Hồng Nhân Cương thi vương. Ngày hôm nay hắn đã là thống soái của hơn mấy chục triệu đại quân.

Ở Hồng Quân hành phủ, bọn Hồng Quân ba người đang ngồi trong thạch đình bên ngoài Hồng Quân đạo tràng, mỗi lần bọn họ có chuyện cơ mật đều bàn bạc tại đây.

“Tiểu Quân, mấy năm nay ngươi tu luyện nhanh thật nhưng cũng chỉ là thất cấp kim tiên cảnh giới, ngươi muốn xông pha chiến trường thật sao?”

Cổ Bàn nhẹ giọng nói.

Chiến tranh đã trở nên khốc liệt hơn, Hồng Quân rất lo cho Tôn Ngộ Không ở tiền tuyến nên quyết định đến xem tình hình thế nào, nhưng Cổ Bàn lo lắng nhất vẫn là Hồng Quân.

“Tiểu Bàn, Ngộ Không rất hiểu chiến, rất dễ bị kích động. Hồng Nhân Cương thi hắn vẫn có thể ứng phó được nhưng một khi đối mặt với Tử Nhân Cương thi nhất định là lãnh ít dữ nhiều, ta nhất định phải đến tiền tuyến để trông chừng hắn”

“Được thôi, thế thì ta với ngươi sẽ cùng đi, Ngộ Không đúng là luôn khiến người khác phải bận tâm.” Cổ Bàn cười khổ, gật đầu. Tôn Ngộ Không thân là tướng của quân đội Ma giới, lúc đại quân giao chiến không thể quay về được mà cho dù có thể về nhưng với tính cách của Tôn Ngộ Không có thể đoán được rằng hắn nhất định sẽ không về.

“Các người đi thì ta cũng đi.” Phương Hi ở bên cạnh cũng nói chen vào. Mặc dù nàng không khoải tên khỉ đầy lông lá kia lắm, nhưng ở Tu La giới cũng chỉ có bốn người bọn họ là thân thiết, chuyện này lại liên quan đến an toàn của Tôn Ngộ Không nên nàng nhất quyết đòi đi cùng.

“Được rồi, mọi người đi chuẩn bị đi. Trước khi xuất phát, ta sẽ đi tìm cách kiếm cho ba người chúng ta tư cách quân nhân bằng không thì chúng ta khó mà đến tiền tuyến được.” Hồng Quân đứng dậy, tiếng nói vừa dứt người đã biến mất khỏi Hồng Quân hành phủ, ra bên ngoài làm thủ tục nhập ngũ.

Thân phận là người ở lãnh chủ phủ của bọn họ rất hữu dụng, mấy ngày sau bọn Hồng Quân đã trở thành ba đại đội trưởng quân dự bị Hỏa Vân tinh, một tháng sau sẽ xuất phát đến chiến trường ít nóng bỏng nhất trong trận chiến với Cương thi nhất tộc.

Tiền tuyến, hơn năm trăm triệu đại quân Ma giới đã tập hợp. Hơn một trăm ma đế tướng quân dưới trướng Tu La đế quân đã cầm đầu năm trăm triệu đại quân xông lên chiến trường giống như một con quái thú há miệng nhe nanh muốn ăn tươi nuốt sống Cương thi nhất tộc không để chúng uly hiếp đến Ma giới.

Ba người bọn Hồng Quân hòa vào đoàn quân tiến vào chiến trường đã được hơn ba năm. Vì không ở cùng quân đoàn với Tôn Ngộ Không nên đến bây giờ vẫn chưa gặp được nhau, chiến trường lúc này càng lúc càng thảm khốc, mỗi ngày đều có vô số người trong Ma giới hi sinh trên chiến trường, lại có một bộ phận bị Cương thi đồng hóa, chuyển thành Cương thi, quay lại tấn công phe mình.

Khi ở tiền tuyến, Hồng Quân cảm thấy vô danh vật chất trong đan điền phát triển còn nhanh hơn lúc ở Hỏa Vân tinh, tốc độ phải hơn gấp hai lần trở lên, nhưng lúc đó hắn cũng không có tâm tư đi quan sát sự chuyển biến trong cơ thể mình vì lúc này tin cấp báo trên tiền tuyến gửi về cho biết, chiến trường xuất hiện ba tên Tử Nhân Cương thi, mỗi tên thấp nhất thực lực cũng tương đương với lục cấp ma đế. Bọn chúng dựa vào tốc độ cùng cơ thể cường hãn phối hợp với nhau, dưới sự tấn công của chúng kể cả bát cấp ma đế cũng rất khó đối phó.

Quân đoàn của ba người bọn Hồng Quân cuối cùng cũng bị điều động đến tiền tuyến của chiến trường. Trong hư không, vô số Cương thi cùng quân Ma giới đang hỗn chiến giao tranh, chiến trường kéo dài hơn mấy trăm kilomet. Bình thường, trên tình cầu rất hiếm khi nhìn thấy lục nhân cương thi thì ở đây đâu đâu cũng có thể nhìn thấy, hoàng nhân và lam nhân cương thi số lượng còn nhiều hơn.

Tìm một người trên cả chiến trường dài hơn mấy trăm kilomet không phải là điều dễ dàng. Hồng Quân đã gửi cho Tôn Ngộ Không hơn mấy chục tin truyền tấn, nhưng đến nay vẫn không nhận được một tin trả lời nên đành phải vừa đánh vừa tìm.

Bọn Hồng Quân ba người không tách rời nhau, chỉ tìm giao tranh với đám hoàng nhân cương thi nhưng không hạ sát chiêu, chỉ từ từ di chuyển theo các hướng khác nhau.

Ba tháng sau, ba người đã di chuyển đến trung tâm của chiến trường và cuối cùng cũng tìm được Tôn Ngộ Không.

Lúc đó Tôn Ngộ Không đang đánh nhau với một tên Hồng Nhân cương thi. Kim sắc côn ảnh lấp lóe trong hư không, không ngừng truy kích một thân ảnh đang cực tốc bay về phía sau. Tốc độ của thân ảnh này rất nhanh, đến cả bọn Hồng Quân cũng không thể nhìn rõ.

“Nhanh thật đấy!” Phương Hi kinh ngạc nói, thân là Phi cầm nhất tộc siêu cấp thần thú mà vẫn không thể nhìn ra được tốc độ của tên Hồng Nhân cương thi đó, chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh mờ mờ lướt qua, côn ảnh của Tôn Ngộ Không cũng vậy, không thể nhận dạng rõ ràng được.

Xung quanh chỗ Tôn Ngộ Không giao chiến cùng tên Hồng Nhân cương thi kia đã không còn bóng quân Ma giới hay cương thi nào. Quân Ma giới ở bên này, thống soái là bát cấp ma đế Âu Dương Sở cùng hai phó thống soái luôn chăm chú quan sát trận chiến giữa Tôn Ngộ Không và Hồng Nhân cương thi. Đám cương thi bên kia, một tên Cương thi mắt lấp lóe ánh tím, đứng giữa hư không cũng không ngừng chăm chú biến hóa của trận chiến.

“Ta!!! Tiếp một chiêu Kinh Thiên thập bát côn của lão Tôn”

Tôn Ngộ Không quát to một tiếng, vô số côn ảnh một lần nữa lóe lên, chấn động cả hư không. Tất cả hư quang côn ảnh tập hợp lại một chỗ mãnh liệt đánh lên thân thể Hồng Nhân cương thi.

Hồng Nhân cương thi nhanh chóng bay lui về sau, da trên toàn thân xuất hiện màu đỏ máu, một bộ phận nhỏ trên da đã bị xe rách, nhìn thấy rõ máu tươi chảy ra.

“Gruuu!”

Một tiếng dã thú gầm lên, Hồng Nhân cương thi cuối cùng đã biến thân lần hai, cả mặt bao trùm hoa văn lửa mắt, răng nhanh phát ra khí màu trắng, rồi đột nhiên biến mất.

“Cương thi có biết thuận di không?” Cổ Bàn chau mày hướng về chỗ Hồng Nhân cương thi vừa biến mất hỏi. Cương thi mặc dù tốc độ rất nhanh nhưng do không có nguyên anh nên bọn chúng không thể thuận di được. Rất nhiều quân Ma giới trong lúc chiến đấu với cương thi đã lợi dụng điều này, thuận di liên tục để chúng không thể nắm bắt được vị trí của bản thân.

“Không, hẳn không phải thuận di đâu chẳng qua là do tốc độ của hắn quá nhanh khiến chúng ta không kịp nhìn thôi” Hồng Quân nét mặt ngưng trọng nói. Vừa rồi, Hồng Nhân cương thi biến thân lần hai xong liền di chuyển ngay, lúc đó Hồng Quân cũng không nhìn rõ chỉ mơ hồ cảm nhận thấy mà thôi.

“Phanh, phanh, phanh...”

Dường như để chứng minh lời nói vừa rồi của Hồng Quân, thân thể Tôn Ngộ Không đột ngột dao động kịch liệt. Vô số quyền đầu của Hồng Nhân cương thi sau khi biến thân hung hãn lao đến tấn công lên người Tôn Ngộ Không. Tôn Ngộ Không mặc dù đã mượn sức đẩy của chỗ mình đang đứng nhưng cũng không thể theo kịp tốc độ của Hồng Nhân cương thi.

“Đến đây ném thử chiêu này của lão Tôn, Mãn Thiên côn ảnh”

Tôn Ngộ Không đột nhiên thuận di dời ra xa miệng cười hề hề. Những năm gần đây, Tôn Ngộ Không đã không ít lần đụng độ với Hồng Nhân cương thi nên tự biết tốc độ của bản thân không theo kịp Hồng Nhân

cương thi đã tự sáng tạo ra một chiêu côn pháp dùng vô số côn ảnh bao trùm bảo vệ lấy toàn bộ cơ thể. Hai tay không ngừng vận động khiến côn ảnh thành một vòng tròn lớn bao quanh thân thể hắn ở bên trong, côn ảnh cùng côn khí kết hợp khiến cho tên Hồng Nhân cương thi sau lần biến thân thứ hai không tài nào tiếp cận được hắn.

52. Chương 10: Tử Nhân Cương Thi

Hoàng nhân cương thi chỉ biến thân được một lần, chính là thay đổi màu mắt và răng nanh dài ra, đây là trạng thái chiến đấu cơ bản nhất. Lam Nhân cùng lục nhân cương thi có hai lần biến thân, Hồng Nhân và Tử nhân có ba lần biến thân, theo truyền thuyết thì Ngân nhân tức là Hoàng giả cương thi có bốn lần biến thân, nhưng sự thực thì chưa được chứng minh, vì cũng chưa ai thấy qua Ngân nhân biến thân.

Hồng nhân tốc độ cực nhanh, với lại công kích của Ngộ không không lọt được qua hộ thể khí của Hồng Nhân, liên tục chiến đấu huyết năng trong cơ thể của Hồng Nhân bị tiêu hao đi nhanh chóng, hắn hổng to một tiếng...cuối cùng đã biến hình lần thứ ba.

Hồng Nhân sau khi biến hình lần thứ ba không còn mang dáng vẻ con người nữa, những lần biến hình đều có những thay đổi lớn, lần biến hình này hắn đã trở thành một quái vật thực sự, trên lưng xuất hiện hai chiếc cánh dài.

Quái vật sau khi biến hình thì nhanh chóng há to miệng, phun ra một hỏa cầu, hỏa cầu tỏa ra hồng quang, hướng Tôn Ngộ Không bắn tới. Ngộ Không vẫn đang chờ đợi Hồng Nhân biến hình lần thứ ba, Hồng Nhân biến thân lần thứ ba sẽ không duy trì được thời gian lâu, vì mỗi lần biến thân sẽ hao tổn rất nhiều huyết năng, khi Hồng nhân biến thân cũng là khi phòng ngự của hắn thấp nhất, Tôn Ngộ Không chỉ có lợi dụng cơ hội này ra tay thì mới có thể giết chết được Hồng Nhân. Lần trước hắn giết được một Hồng Nhân cương thi cũng chính là lợi dụng cơ hội này, trong khi tên kia đang biến thân, nhảy vào ... tên kia ô hô ai tai ngay.

Hồng nhân cương thi biến lại phía sau Ngộ Không, hai người không đối mặt, mà hỏa cầu lại lợi hại như vậy nên Ngộ không cũng đã từng biết. Lần trước hắn ngạnh tiếp một lần mà phải nằm mất nửa năm, lần này đâu có dại mà nằm thêm nửa năm nữa? Hỏa cầu còn chưa tới bên người, Ngộ Không đã nhanh chóng Thuấn di rời đi, cũng tiến tới phía sau hắn không ngừng vung côn làm cho hắn rối loạn.

“Cương thi này biến thành cái loại gì vậy?” Phượng Hi miệng há hốc kêu to, Phi tẩu nhất tộc, thú tẩu nhất tộc yếu thú cũng không có cường mãnh như gã quái vật này, Phượng Hi từ trước tới giờ chưa từng thấy qua một gã quái vật nào khủng khiếp đến như vậy.

“Ai biết được, cương thi này căn bản đã là một sinh vật kỳ quái rồi”. Hồng Quân cười cười nói với Phượng Hi, trong lòng cũng cười thầm Tôn Ngộ Không, vì hắn đã nhìn ra côn pháp của Ngộ Không, đối phó với nhiều lần biến thân của cương thi Ngộ Không đã biết dùng biện pháp tốt nhất, dùng “Tĩnh” chứ không phải số lượng công kích.

Không quá mấy canh giờ, Hồng nhân cương thi chịu không nổi đã phải ngừng trạng thái biến thân, nhanh chóng hồi lại nhân hình, ngay cả trạng thái chiến đấu cũng không biến được.

“Cơ hội”

Ngộ Không con mắt sáng rực, đây chính là lúc cương thi bạc nhược nhất, đây chính là cơ hội tốt nhất để có thể giết chết được Hồng nhân cương thi.

“Kinh thiên mười tám côn”

Côn ảnh xuất hiện, cương thi vừa biến trở về trạng thái ban đầu, căn bản không thể né được một côn, côn ảnh đánh xuống Hồng Nhân chỉ còn biết trơ ra chịu đòn.

“Bồng”

Một âm thanh vang rền, Ngộ Không bị cường lực phản chấn bay về phía sau hơn mấy ngàn thước. Tên tử nhân cương thi từ trước chưa ra tay cuối cùng cũng động thủ.

Tử Nhân vừa động thủ, Ma giới thống soái xuất hiện hai người, phó thống soái nhanh chóng thuận di tới bên cạnh tử nhân cương thi. Một người là bát cấp ma đế, một người là thất cấp ma đế cũng nhanh chóng vây tử nhân cương thi vào giữa.

“ Tốc độ thật nhanh” Hồng Quân đột nhiên thốt lên, chưa ai kịp thấy hấn động thủ đã thấy hấn cảnh kinh thiên mười tám cơn của Ngộ không. Hấn cứu Hồng Nhân cương thi trong khi đang ở trong trận doanh của mình, cứu xong Hồng Nhân lại quay trở về trận doanh, một chút thời gian cũng không mất.

“ Chỉ một thoáng như vậy, tốc độ của hấn so với thuận di còn nhanh hơn” Cổ bàn cũng lắc đầu than vãn, Ba vị ma đế bên phía ma giới vừa động thân thì đã thấy Tử nhân cương thi đưa Hồng Nhân cương thi về phía mình, tốc độ không sao có thể nói được.

“ Ngộ Không, ta là Hồng Quân, huynh không thể đối phó với tử nhân cương thi được, trước tiên hãy lùi về” Nhân cơ hội này, Hồng Quân nhanh chóng truyền âm cho Ngộ Không.

“ Tiểu Quân, tiểu Bàn, các người như thế nào mà lại ở đây?” Cho tới bây giờ Ngộ Không mới phát hiện ra bọn Hồng Quân cũng đang ở đây, Tử Nhân cương thi đã có Thống soái chặn lại, hấn ở lại cũng chỉ là phí tâm mà thôi.

“ Cũng vì lo lắng tên Hầu tử người gây chuyện đấy” Phượng Hi hừ lạnh nói.

“ Người...cái tên nha đầu này, nếu không phải người là nữ nhi, ta một bồng đập cho người thành bánh thịt bây giờ” Ngộ Không giờ bồng lên gia điều định đánh.

“ tốt lắm các người hai người, không nói với nhau nổi hai ba câu, còn không biết đây đang ở chỗ nào mà cãi nhau”Cổ Bàn vội vàng ngăn cản hai người, hai người rút cuộc cũng đi xuống, cuối cùng thì thân phận của bốn người cũng bị bại lộ.

“ Xem đi, tử nhân cương thi chiến đấu Ngộ Không người phải quan sát cẩn thận, đặc biệt là tốc độ của bọn chúng, Ngộ Không người không nắm chắc được thì tuyệt đối không được cùng bọn chúng giao thủ. Tại trung tâm chiến trường, Tử nhân cương thi đang đối đầu với ba ma đế, tốc độ của Tử Nhân cực kỳ biến thái, Hồng Quân cũng không thể nhìn rõ được.

Hồng Quân lập tức dẫn Ngộ Không bỏ đi, Tử nhân cương thi tại cương thi nhất tộc là một nhân vật cao cấp, nghe nói cả cương thi nhất tộc cũng không có mấy người, Ngộ Không thì nghĩ sẽ có một ngày hấn sẽ cùng với Tử nhân cương thi giao chiến một trận.

Tam đại ma đế có phương pháp tác chiến rất kỳ lạ, ba người chia làm ba phương hướng, mỗi người đều có một kiện Vồng Trạng cực phẩm ma khí (giống như chiếc lưới)ở trên các Vồng Trạng này có hàng vạn chiếc tiêm (đinh) nhỏ, Đây chính là vũ khí dành để đối phó với các cương thi cao cấp, một vũ khí cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì tốc độ cương thi rất nhanh nên chỉ có thể sử dụng loại vồng trạng này để khắc chế tốc độ, nhưng khắc chế được đối thủ không có nghĩa là khắc chế hoàn toàn được đối thủ.

Trong ba vị ma đế, hai người là thất cấp ma đế đã bị thương nhẹ, nhưng cũng ngăn cản được tử nhân cương thi không biến thân lần hai .

Những người ma giới đang xem chiến thực tế chỉ nhìn thấy bóng của Tử nhân cương thi mà thôi, họ chỉ thấy tam đại ma đế rất nhanh thay đổi phương hướng, vị trí. Hắc mang không ngừng chuyển động, đó chính là từ ma khí tạo ra những tàn ảnh, thỉnh thoảng còn thấy hắc mang bị đánh bay ra xa.

Tam đại ma đế cuối cùng đem ba kiện Vồng trạng ma khí kết hợp lại với nhau, tạm thời thành công vây Tử nhân cương thi vào bên trong, bọn họ hiểu rằng trạng thái khi Tử nhân cương thi biến thân lần hai, phải tiêu diệt bằng được hoặc khiến hấn trọng thương, nếu hấn trốn thoát được ra ngoài, muốn vây lại là phi thường khó khăn...

“ Ngao...”

Một tiếng thú rống kinh khủng vang lên, rốt cuộc Tử Nhân cương thi đã bước vào trạng thái biến thân lần hai, không giống với Hồng Nhân cương thi biến thân, Trên mặt tử nhân cương thi xuất hiện rất nhiều hoa văn màu tím, hơn nữa con mắt còn phát ra tử quang chói mắt.

“ Bạo”

Âu Dương Phạm rống to một tiếng, tam đại ma để đồng thời thúc dục ma lực, ba kiện cực phẩm ma khí nổ mạnh tất cả các ma khí trên các tiểu hắc mang đồng thời hướng tử nhân bay tới.

Tiếng nổ qua đi, tam đại ma để cấp tốc lui về phía sau thúc dục ma lực dẫn bạo cực phẩm ma khí, đây chính là phương pháp đối phó với Tử Nhân cương thi. Ba kiện ma khí đồng thời tự bạo nếu không làm cho Tử nhân cương thi chết thì cũng làm cho hắn trọng thương. Một khi một cao cấp cương thi trọng thương thì khả năng hồi phục lại là cực kỳ chậm.

53. Chương 11: Hồng Quân Đạo Tăng Thứ Nhất.

“ Ba lần biến thân” Âu Dương Phạm ảo não kéo theo hai vị thất cấp ma để lao lên phía trước.

Tại lần thứ ba biến thân này, cực phẩm ma khí tự bạo cũng không làm cho hắn tổn thương nhiều lắm, những luồng hắc mang đánh vào người hắn toàn bộ đều được hấp thu biến vào phía sau người của hắn, run lên một chút rồi toàn bộ rơi xuống.

“ Thần khí” Hồng Quân khê cau mày, Âu Dương Phạm chính xác lúc này đang cầm một kiện thần khí, Hồng Quân nhìn qua đã đoán ra đây chính là một kiện trung phẩm thần khí.

Âu Dương Phạm tay cầm thần khí, thuận chuyển đến bên cạnh Tử Nhân cương thi đã biến hình lần ba, thần khí hướng Tử Nhân đâm tới.

“ Ngão...”

Một tiếng dã thú rống lên khủng khiếp, thân thể khổng lồ của quái vật nhanh chóng lách tránh được công kích của Âu Dương Phạm, chiếc đuôi dài nhanh chóng quật tới.

“ Bồng”

Quả nhiên như lời của Cổ Bàn nói, với khoảng cách gần như vậy thì dù có thuận di cũng không kịp. Ngay lập tức, Âu Dương Phạm bị chiếc đuôi đập trúng văng ngược trở lại quân doanh Ma giới.

“ Sát” Thấy quái vật đang dùng chiếc đuôi nhanh như chớp hướng người của mình quét tới, Âu Dương Phạm không chịu được kiên quyết phát ra mệnh lệnh.

Vô số nhần mã Ma giới ào ạt lao tới cương thi tiến hành quần sát, tam đại ma để lần nữa chứng kiến lần thứ ba biến thân của Tử Nhân cương thi, chỉ cần năng lượng của lần biến hình thứ ba này tiêu hao hết, hiện lại nhân hình thì ngay lập tức tam vị ma để sẽ xông vào chém giết lập được đại công.

Tôn Ngộ Không một lần nữa trở lại chiến trường, tại trên không chỉ còn lại còn lại Tử Nhân cương thi đang chém giết...

Tiến lên cùng với quân ma giới, Hồng Quân cả ba người không cùng nhau nhưng lần lượt xông vào chém giết Quân đoàn cương thi. Chém giết trong hơn một tháng, Hồng Quân ba người đã giết không biết bao nhiêu là cương thi, đa số đều là Hoàng nhần cương thi, chỉ một số ít là Lam nhần cương thi.

Cương thi không có nguyên anh, tất cả những cương thi bị Hồng Quân giết đều hóa thành chân linh du nhập Phong Thần bảng, chỉ có điều Chân linh của cương thi so với chân linh bình thường thì có chút bất đồng, tất cả đều là chân linh màu đỏ.

Những người chết trận ngày càng nhiều, vô luận là Ma giới hay cương thi nhất tộc đều gia tăng binh lực, cố gắng ở chỗ này quyết chiến.

Cuộc chiến tranh này kéo dài mấy trăm năm, Ma giới chết trận mười một vị tướng quân cấp bậc ma đế, cương thi cũng bị mất sáu vị Hồng Nhân cương thi cùng một Tử Nhân cương thi.

Chiến tranh càng lâu, vô danh vật chất trong đan điền Hồng Quân tăng trưởng càng nhanh, chỉ mấy trăm năm nay nhưng sự tăng trưởng so với ngàn ngàn năm còn nhanh hơn, hiện giờ vô danh vật chất màu xám tràn ngập trong đan điền, nguyên anh cũng không nhìn thấy đâu nữa.

Vừa mới giải quyết được một Hoàng nhân cương thi, Hồng Quân trong lòng vừa động liền lập tức biến mất, tiến vào Hồng Quân đạo tràng tại tầng 1. Tâm thần đã tiếp cận đan điền nhưng không khống chế được Nguyên Anh, không gian trong đan điền đều bị vô danh vật chất chiếm hết.

“ Có lẽ là tiến vào tầng 1 rồi” Hồng Quân có cảm giác, mấy năm nay vô danh vật chất tăng trưởng cũng có liên quan đến chiến tranh, chỉ mấy trăm năm nhưng Hồng Quân phải nghĩ là mấy ngàn năm hẳn mới có thể tiến vào Hồng Quân đạo tràng tầng 1.

Hồng Quân khoan chân ngồi xuống, vận dụng Hồng Quân đạo quyết. Vô danh vật chất màu xám trong đan điền nhanh chóng phiêu phù, bao vây trước mặt nguyên anh, xung quanh vô danh vật chất nhanh chóng xáo trộn.

“ Oanh”

Đang mơ mơ màng màng, Hồng Quân cảm thấy cơ thể mình đang được ngâm mình trong một dòng suối ấm áp, một cảm giác ấm áp dâng lên. Vô danh vật chất màu xám bên trong đan điền đang không nhúc nhích nhanh chóng dung hợp lại một chỗ hình thành một dạng vật chất lỏng. Màu xám như nước chảy bao quanh toàn bộ đan điền của Hồng Quân,

Biến thành trạng thái lỏng (dịch) vô danh vật chất mất đi rất ít, những màu xám mới sinh ra cũng biến thành dạng lỏng. Nguyên anh ở giữa không trung, màu xám mới thành dạng lỏng như nước suối dần chảy vào đan điền ,mà phong thần bằng cũng bị nguyên anh nhỏ bé kia gắt gao nắm bắt được.

Hồng Quân đột nhiên mở mắt, một đạo ánh sáng màu xám hiện lên, quan sát cẩn thận trong đan điền Hồng Quân kinh ngạc hô lên.

“ Sao lại biến thành như thế này?” Trong lòng Hồng Quân đã sớm biết khi bước vào Hồng Quân đạo tràng 1 vô danh vật chất sẽ phát sinh nhiều biến hóa nhưng cũng không nghĩ được vô danh vật chất biến thành dạng lỏng.

Hắn lại kiểm tra tình huống ở nguyên anh, không khỏi kinh hô lên một tiếng.

“ Tam cấp huyền tiên cảnh giới?” Sau khi vô danh vật chất biến hóa đã khiến tu vi của Hồng Quân tăng trưởng theo nhanh chóng vượt cấp, trực tiếp tiến vào tam cấp tiên đế.

Tiên thức xuyên qua Hồng Quân hành phủ, trên không trung chỉ còn một người đang ngây ngốc đứng nhìn, người đó chính là Hồng Quân. Hắn ngây ngốc bởi người trên chiến trường đã biến mất hết, ngay cả những kẻ chết trận cũng không biết biến đâu mất sạch. Hắn vội vàng xuất ra tin khí (đưa tin bằng khí), nhưng không một ai nhận được tin tức của hắn. Cổ Bàn, Tôn ngộ Không, Phượng Hi từ trước tới giờ đều truyền tin cho hắn, nhưng những tin tức đó đã qua thời gian quá lâu, có khi còn hơn năm ngàn năm...

“ Sao lại thế này?” Hồng Quân chỉ cảm giác ở Hồng Quân hành phủ ngủ một giấc, như thế nào mà đã qua năm ngàn năm...Trong thời gian hắn đang tự hỏi thì bỗng dưng nhận được một tin tức của Cổ bàn.

“ Hồng Quân, cho dù bề quan thế nào cũng phải truyền tin lại, đã sáu ngàn năm rồi...”

“ Sáu ngàn năm, ta chỉ mơ có một chút mà đã sáu ngàn năm” Hồng Quân thở dài, cứ tưởng một chút đã đột phá tiên đế cảnh giới, ai dè đã sáu ngàn năm trôi qua, thời gian như vậy cũng không tính là nhanh à.

“ Tiểu Bàn, các người ở đâu? Ta đã xuất quan rồi” Hồng Quân lúc ấy bỗng dưng biến mất khỏi chiến trường tiến vào Hồng Quân hành phủ mà không có nói qua với bọn Cổ Bàn, tuy nhiên bọn Cổ Bàn cũng chỉ có chút lo lắng.

“ Chúng ta đang tại Hỏa Nguyên tinh, người đã xuất quan rồi à, thật tốt quá” Cổ Bàn rất nhanh truyền tin lại.

Chủ phủ của Hỏa Nguyên tinh, Hồng Quân nghe bọn họ kể về những chuyện đã xảy ra.

Hai nghìn năm trước, Tu La đế quân bỗng nhiên ra lệnh lui quân, Cương Thi nhất tộc tổn thất thảm trọng cũng không thêm đuổi theo, hai ngàn năm cũng chỉ có một vài chiến dịch nho nhỏ, không giống như lần trước là đại quy mô.Cương thi nhất tộc xuất quân đại bộ phận là Lục nhân cương thi cấp bậc, Hồng Nhân

là rất ít, tử Nhân lại càng không có. Chính vì những đối thủ không xứng tầm này khiến Ngộ Không chán nản, rút lui về Vân Hổ tinh.

Sáu ngàn năm qua, cứ mỗi mấy trăm năm Cổ Bàn ba người thay phiên nhau quay lại địa phương khi Hồng Quân bế quan để xem Hồng Quân hành phủ có biến chuyển gì hay không. Hồng Quân hành phủ sau khi biến thành một hạt bụi nhỏ thì vẫn phiêu phù nơi đó. Nếu người nào không thực sự chú ý thì không ai có thể biết được.

Cũng trong sáu ngàn năm đó, Ngộ Không đã bước vào Lục cấp yêu để cảnh giới, kinh thiên côn pháp đã luyện thành kinh thiên cửu côn, tốc độ tu luyện thì không ai có thể đạt được như hắn. Phương Hi giờ này cũng bước vào Cửu cấp yêu vương. Bốn người ở cùng một chỗ, giờ đây Phương Hi tu vi thấp nhất trong bốn người. Ba người bọn Hồng Quân, Cổ Bàn, Ngộ Không đều đột phá để cấp cảnh giới, tại Tu La Ma giới đều là Ma đế tướng quân cấp bậc.

Cũng chính vì cảm thấy mình kém hơn nên Phương Hi đã tự mình yêu cầu Hồng quân được vào Hồng Quân hành phủ để an tĩnh tu luyện, nếu không đột phá để cấp thì quyết không xuất quan. Ba người nghe xong đều cười ầm cả lên, nhưng chính khi mọi người đang cười thì Phương Hi cũng tiến nhập Hồng Quân hành phủ tu luyện.

Cổ Bàn hiện nay cũng chính là Nhị cấp Tiên đế, lực công kích có thể so với Ngũ cấp tiên đế, trong sáu ngàn năm Nguyên anh ở La bàn đã phát triển lớn hơn trước đây, thậm chí đã lớn hơn nguyên anh trong bản thân hắn.

54. Chương 12: Mộ Dung Tuyệt.

Tu La tinh, thám tử bí mật hồi báo.

“Bệ hạ, Tôn Ngộ Không cảnh giới tăng trưởng cực nhanh, bây giờ đã là lục cấp ma đế. ở cùng Ngộ Không có ba người, chỉ có một nữ nhân là cửu cấp ma vương, hiện đã bế quan, một người từ tam cấp ma vương đề thăng lên tam cấp ma đế, một người khác cũng có tốc độ đề thăng kinh khủng, đang từ nhị cấp thiên ma đề thăng lên nhị cấp ma đế. Chỉ có sáu ngàn năm thôi mà tốc độ đã kinh khủng như vậy, cấp bậc ma đế cũng có thể đạt được.

“Có loại này sao? Hừm, thú vị, thú vị... người đi trước đi, ta sẽ cân nhắc chuyện này”

Tu La đế quân trong một gia tộc truyền thừa, cho dù là Tu La đế quân cũng là người của La gia tộc, cho dù Tu La đế quân La Bình đã kế nhiệm Đế Quân hơn ba trăm ngàn năm nay nhưng vẫn đang là bát cấp ma đế, không phải hắn không thể đột phá mà Tu La đế quân có quy định: Nhất định phải bồi dưỡng một người trong gia tộc thành tài, sau này có thể trở thành đế quân mới được đột phá lên cửu cấp Ma đế, chờ đợi thần kiếp.

Cho dù thế nào thì Tu La đế quân cũng có thể vượt qua được thần kiếp, vì Tu La đế quân giống như Tiên Ma Yêu giới Kim Hình Quân, đều có một kiện truyền thừa linh bảo. Truyền thừa linh bảo chỉ có người của La gia mới có thể sử dụng, Truyền thừa linh bảo này chính là Tu la Thần Vương La Phạm lĩnh ngộ không gian pháp tắc chuyển xuống. Nên điều khẳng định Tu La đế quân độ thần kiếp thất bại là rất khó xảy ra.

Ba tháng sau, Tôn Ngộ Không, Hồng Quân, Cổ Bàn đều nhận được tin của Tu La đế quân mời đến diện kiến.

“Tiểu Quân, Tu La đế quân triệu Ngộ Không là điều rất bình thường, nhưng bỗng dưng triệu cả chúng ta đi, không lẽ là...” Ba người tại Hồng Quân hành phủ đang bàn luận, Cổ Bàn là người đầu tiên nói.

“Cũng không hẳn là như vậy, nếu bọn họ đã biết thân phận của chúng ta thì khẳng định sẽ trực tiếp đuổi giết chứ cũng không cần phải triệu kiến làm gì, ta nghĩ hẳn là cảnh giới của chúng ta tăng lên quá nhanh nên bị họ nghi ngờ mà thôi” Hồng Quân thở dài nói. Điều mà hắn nói cũng không sai biệt nhiều lắm so với thực tế, hắn cũng không biết rằng Tu La đế quân đã biết bọn hắn không phải là người của Tu La Ma giới.

Lý do triệu kiến bọn họ, chỉ sợ chỉ có mình Tu La đế Quân mới biết được nguyên nhân.

Nửa năm sau, ba người đến Tu La tinh, ngày mà họ triệu kiến Tu La để quân chỉ còn một tháng. Ba người dừng lại một tinh cầu phồn hoa nhất Tu La giới để du ngoạn.

Đế Bằng tinh so với Vân Hỏa tinh thì lớn hơn gấp mười lần, tổng cộng có mười tòa đại thành chia đều cho mười gia tộc lớn ở Tu La ma giới, La gia thị tộc chính là Ma giới Hoàng tộc, định cư ở Hoàng thành.

Thủ lĩnh của Tôn Ngộ Không là Hoàng Phổ Minh thống soái, cũng là một trong những thành viên của Hoàng gia. Tại mười tòa đại thành này, Hoàng minh thành chính là lãnh địa của hoàng gia.

Ba người bạn Hồng Quân ra mắt Âu Dương Phạm thống soái, cũng là thành viên của một trong thập đại gia tộc, ông ta cư ngụ ở Âu Dương thành, tòa thành này nằm ở phía đông của Tu La tinh, là tòa thành lớn thứ hai trong thập đại thành trì.

Hồng Quân ba người đang đi dạo phố trong Âu Dương thành, tu vi thấp nhất ở Đế Bằng tinh cũng là ma vương cảnh giới, Thiên ma cấp bậc không được vào thành.

Đi qua một góc đường, Hồng Quân kinh ngạc phát hiện ra một Ma đế cấp bậc, Đế Bằng tinh quả là Tu La ma giới đệ nhất tinh cầu, tùy tiện tìm ở một tòa thành mà cũng có cả cao thủ Ma đế cấp bậc.

Mộ Dung Tuyết là tiểu quận chủ, một trong Tu La Ma giới thập đại gia tộc, cùng với Âu Dương thị tộc – Âu Dương Thiên cùng nhau đều là nữ giả nam, đi cùng họ là hai hộ vệ. Cả con đường khi thấy họ đi qua đều nhanh chóng đứng nép vào lề đường, nhường đường cho bọn họ, cũng bởi vì là người của một trong mười đại gia tộc nên không ai dại gì mà dám bắt kính với bọn họ.

Hồng Quân ba người lần đầu tiên gặp mặt hai người bạn họ ở trên đường, không biết hai người này thân phận là ai nên cũng không tránh đường, “ Tiểu Tuyết, sao nàng lại ở đây?” Cổ Bàn kinh hô một tiếng rồi vọt đến bên người Mộ Dung Tuyết, nắm lấy tay nàng kêu lớn.

Cổ Bàn vừa vọt đi, Hồng Quân thầm nghĩ là không ổn, hắn còn chưa kịp mở miệng nói thì hai người hộ vệ phía sau của Mộ Dung Tuyết đã nhanh chóng phóng tới.

“ Bồng , Bồng...”

Người bị đánh bay đi chính là hai hộ vệ của Mộ Dung Tuyết, Ngộ Không tay cầm gậy hắc hắc cười lạnh, hai người hộ vệ này cũng là bát cấp yêu vương, tốc độ có nhanh thế nào cũng không thể so với lực cấp ma đế Tôn Ngộ Không được.

“ Người là thập ma nhân, buông tay ta ra...” Mộ Dung Tuyết thần tình đỏ bừng, đây là lần đầu tiên nàng bị người khác cầm tay, nhanh chóng thoát qua mấy người, trông nàng như sắp khóc đến nơi.

Mộ Dung Tuyết kinh hãi kêu lớn một tiếng, Cổ Bàn mới giật mình buông tay ra lùi vội sang bên cạnh.

“ Xin lỗi, trông ngươi giống một người bạn của ta... ta nhận nhầm người” Cổ Bàn sau khi xin lỗi cùng với Tôn Ngộ Không đi ra ngoài, nhưng trong lòng lại âm thầm rơi lệ trước nữ tử này. Nữ tử này với người yêu của Cổ Bàn trên địa cầu quá giống nhau nên nhất thời hắn nhận nhầm người, cứ nghĩ rằng đó là người yêu của mình.

Hắn nhớ lại ngàn ngàn năm trước tại địa cầu, chính là thời đại văn minh đó... Cổ Bàn chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường, thầm yêu một đồng nghiệp tên là Mục Tuyết, và người yêu của Cổ Bàn trên địa cầu rất giống với cô gái thuộc Mộ Dung gia tại Tu La giới này.

Một câu chuyện buồn khiến Cổ Bàn không khỏi cảm thấy đau lòng nhớ lại, Mục Tuyết trên địa cầu là một người trong một gia tộc hùng mạnh, Mục Tuyết bị gia tộc cho người dẫn về còn Cổ Bàn thì bị trọng thương, chỉ biết trơ mắt nhìn người yêu mình bị dẫn đi không có lực lượng phản kháng.

“ Đứng lại, chỉ nói một câu nhận nhầm người là có thể bỏ đi sao? Dám ở Mộ Dung thành thanh thiên bạch nhật mạo phạm Mộ Dung gia tiểu thành chủ, người đầu, bắt bọn chúng lại” Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không nói gì, nhưng Âu Dương Thiên đã bực bội đứng lên, lập tức hơn mười người lao đến vây quanh Cổ Bàn.

“ Đánh nhau hả? Hay quá, nhưng các ngươi là mấy tên vô danh tiểu tốt, gọi mấy cao thủ ra đây bồi luyện cho lão Tôn” Ngộ Không huy bồng miệng thì ha ha cười to, mười người kia chỉ là Ma vương cấp bậc, nhanh

chóng bị cơn phong đẩy lùi ra xa.

“ Tiểu thư, người này chính là Tôn Ngộ Không, là tên đánh nhau đến phát cuồng, thuộc hạ đã từng gặp qua hắn ở chiến trường”. Thuộc hạ của Âu Dương Thiển đã nhận ra Tôn Ngộ Không, thấp giọng truyền âm cho nàng.

Âu Dương Thiển con mắt sáng ngời, đi tới trước mặt Tôn Ngộ Không có chút không tin liền hỏi “ Người...người chính là Tôn Ngộ Không? Chính là người đã khiêu chiến với Tử Nhân cương thi?”

Tôn Ngộ Không tại chiến trường đã đột phá Ngũ cấp Ma để cảnh giới, cùng Tử Nhân cương thi đấu một trận, nhưng lại đánh không lại nên suốt ngày chỉ tìm Tử Nhân cương thi khiêu chiến. Câu chuyện này đã vang danh khắp Ma giới, sau khi chiến tranh qua đi, cái tên này ai cũng biết.

“ Cái tên tiểu nha đầu người mà muốn nói chuyện với lão Tôn? Trông người cũng là một tiểu nha đầu có địa vị, người bảo mấy tên tiểu gia hỏa của người lui đi” Tôn Ngộ Không ha ha cười to, đang định cùng Cổ Bàn rời đi.

“ Khốn kiếp, đừng tưởng tại chiến trường người có thể kiêu ngạo mà chỗ này cũng kiêu ngạo, tưởng ta có thể cho người đi sao?” Âu Dương Thiển nổi giận khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dương tay nhắm hướng Ngộ Không đánh tới

Tác giả nhảm đàm: Hồng Quân đạo tổng cộng có ba tầng, hiện nay Hồng quân đang ở tầng 1 trung kỳ, sau này hắn luyện thành cũng chính là Thập ma, hắc hắc, ta còn phải giữ bí mật nữa chứ. Bachmicongtu: Thập ma là cái gì vậy ta? Chỉ nghe nói đến sắc ma thui mờ???

55. Chương 13: Triệu Kiến

“ Buông tiểu quận chủ ra” Thấy Âu Dương Thiển bị Ngộ Không nắm lấy, toàn nhóm hậu vệ hét lớn nhằm hướng Ngộ Không phóng tới.

“ Bồng, Bồng...”

Mấy người hộ vệ lại bị đánh văng ra, Ma vương cảnh giới so với Ma đế cảnh giới là cả một vấn đề, chênh lệch quá lớn. Ngộ Không chỉ dùng một tay đã đánh bay mấy tên hộ vệ, sau đó bỏ Âu Dương Thiển ra, không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái cùng Hồng Quân, Cổ Bàn bỏ đi.

Âu Dương Thiển từ nhỏ tới lớn chưa từng bị người nào đối xử như vậy, chưa có người nào khi dễ nàng như thế. Đặc biệt vừa rồi nhìn con mắt của Ngộ Không, trong lòng nàng bỗng có cảm giác ớn lạnh. Khi Ngộ Không đi xa rồi nàng mới dám dậm chân, quát lớn một tiếng lôi kéo Mộ Dung Tuyết hướng phía Âu Dương thành bay đi.

“ Nhị thúc, tên Tôn Ngộ Không đó thật là kinh tởm, hắn không những đánh ta mà bằng hữu của nó còn trêu ghẹo Tuyết, không thể tha thứ cho hắn được” Khi trở lại phủ của mình, Âu Dương Thiển tự mình đi tìm Nhị thúc của mình, chính là Bát cấp Ma đế Âu Dương Phạm. Nàng gặp Âu Dương Phạm lần này là muốn gặp lão nhờ lão trút giận cho mình.

“ Thiển nhân, tính cách của tên Tôn Ngộ Không kia trước nay cũng như thế. Tại chiến trường có lần ta lệnh cho hắn cũng không được, lần này hắn đến đây là do Đế quân bệ hạ triệu kiến, chuyện của cháu ta thấy cũng không phải to tát gì lắm, bỏ qua đi mà” Âu Dương Phạm a a cười nói.

Lúc trước Tôn Ngộ Không dưới trướng của Hoàng Minh, Âu Dương Phạm thấy từ khi Hoàng Minh chết đi, Ngộ Không tại chiến trường vẫn không hề ủ rũ, vẫn hân hoan lao vào các cuộc chiến, tuy hắn đôi khi lỗ mãng nhưng nhìn thấy khí thế của hắn Âu Dương Phạm cũng có chút hâm mộ.

“ Nhị thúc, thúc không giúp ta, không lẽ thúc đứng nhìn ta bị người khác khi dễ như thế sao?” Âu Dương Thiển nói như nàng oan uổng lắm. Con mắt được nàng giao hoạt không chế đang dần dần đỏ lên như là sắp khóc đến nơi vậy.

“ Ài, thôi được rồi, để sau khi bệ hạ triệu kiến họ ta sẽ bảo hần đích thân đến phủ gặp con xin lỗi, như vậy đã được chưa?” Âu Dương Phạm sợ chiêu này của nàng nhất, tiểu nha đầu này một khi đã khóc thì không ai có khả năng dỗ được nàng.

“ Nhị thúc, là chính thúc nói đấy nhé, hần phải tự mình đến xin lỗi ta đấy” Âu Dương Phạm chỉ còn cách tắt tiếng, nhìn khuôn mặt của nàng thì không có vẻ gì là sắp khóc, còn cười a a nữa chứ.

“ Lại bị con tiểu nha đầu này lừa” Âu Dương Phạm nhìn chăm chăm Âu Dương Thiên, ông cũng bắt đầu lo lắng làm cách nào có thể bảo Tôn Ngộ Không đến xin lỗi nàng. Tính cách của Ngộ Không Âu Dương Phạm cũng biết, dùng cứng rắn bắt hần xin lỗi là không được, chỉ còn cách dùng biện pháp nhẹ nhàng mà thôi.

Ba người Hồng Quân trở lại quán trọ, Cổ Bàn một mình lặng lẽ đi về phòng mình đóng kín cửa lại, gọi thế nào cũng không chịu ra.

“ Tiểu Tuyết” Cổ Bàn trong phòng ngồi cầm một kiện Bồ ngẫu (chắc là khung ảnh??). Hần ngây ngốc ngồi trong phòng nhìn bồ ngẫu đó, mắt buồn buồn nhớ lại những kỷ niệm khi còn trên địa cầu. Những ngày còn bên cạnh Tuyết, cùng bao nhiêu hình ảnh thân thương, bao nhiêu kỷ niệm ngọt ngào...khóe miệng Cổ Bàn khẽ mỉm cười nhưng trong ánh mắt thì ánh lên những tia bi thương sâu đậm.

Hần tựa hồ nhớ về những năm tháng qua trên địa cầu, Địa cầu có một nền văn minh rất phát triển trong vô vàn tinh cầu của Vũ trụ. Thông qua khoa học kỹ thuật con người có thể sống đến hàng ngàn năm, thời gian đó cũng đủ để họ có thể tìm được những biện pháp để có thể tu chân, chính vì thế tu chân cũng rất phát triển. Nhưng văn minh đến càng nhanh thì tai nạn cũng đến càng nhanh. Linh khí trên địa cầu ngày càng ít đi, người tu chân liên lần lượt rời khỏi địa cầu. Cổ Bàn vì muốn được ở cùng với Tuyết nên một mình dùng phi thuyền rời khỏi địa cầu, tìm kiếm một phương pháp tu chân, chỉ có thể trở thành người tu chân chân chính mới có thể mãi mãi ở cùng Tuyết.

Phương pháp tu chân đã tìm được, nhưng tu chân thì không có năm tháng Cổ Bàn quyết định tu luyện tới Nguyên Anh kỳ rồi trở lại địa cầu nhưng...Nền văn minh huy hoàng xưa kia đã không còn nữa, trên địa cầu chỉ còn lại hoang tàn đổ nát, một người cũng không thể tìm thấy.

Cổ Bàn đau khổ tột cùng, nhưng sự thật thì không thể thay đổi được, hần liền tu luyện dưới núi Hoàng Sơn rồi độ kiếp phi thăng lên Tử Huyền tinh, từ khi đó hần gặp được Hồng Quân nên cuộc sống cũng đã vui vẻ hơn trước.

“ Tiểu Tuyết, nàng biết không, ngoài kia có một người rất giống nàng, ta còn tưởng nàng đã trở lại.” Cổ Bàn nhìn bồ ngẫu nói, phảng phất đâu đây như chính mình đang ngồi nói chuyện với Tuyết.

“ Là một vết thương tình, thật tội nghiệp cho hần. Chúng ta không cần phải xen vào chuyện của hần, phải tự hần vượt qua mới được”. Hồng Quân mỉm cười, cầm ly rượu lên chậm rãi uống.

Một tháng sau, chính là ngày Tu La để quân triệu kiến bọn họ. Một người là quan chức trong triều tu vi đạt Ma vương cảnh giới đang thao thao bất tuyệt đang giảng cho bọn Hồng Quân về cách để tấn kiến bệ hạ như thế nào...nhưng cuối cùng bị Tôn Ngộ Không dùng bổng hất văng ra ngoài.

“ Gặp người mà cũng có nhiều quy củ như vậy, nhớ năm đó lão Ngọc Hoàng tại Lăng Tiêu bảo điện còn bị ta đập cho nứt là” Ngộ Không lại nói về chuyện ngày xưa đại náo thiên cung.

“ Ngộ Không, bình tĩnh đi. Người đừng quên nơi này là nơi nào, thân phận của chúng ta với họ là bất đồng, đặc biệt là trong cách nói chuyện, đợi khi vào trong kia người cũng nói chuyện ít đi”. Hồng Quân vội vàng truyền âm cho Ngộ Không, nói nhiều ắt xảy ra chuyện. Với tính cách của Cổ Bàn thì hần rất yên tâm. Lo lắng nhất chính là tên gia hỏa Tôn Ngộ Không này, mồm miệng lúc nào cũng liến thoắng, hần chỉ sợ thiên hạ không loạn là không chừng.

Tại Tu La điện, ở trên cao chính là chín trăm tên thái giám, người tiến vào đại điện phải đi lùi vào, không những thế tại để quân Hoàng cung bên trong không cho phép được phi hành.

Trong đại điện, có mấy người đang đứng dưới đài, ở trên cao có một người, xung quanh hần hắc vụ bay quanh, không nhìn rõ mặt mũi. Tính tò mò của Ngộ Không nổi lên, hần liền dùng Hỏa nhãn kim tinh của mình cố gắng nhìn thấu hắc vụ. Nhưng một lực lượng cường đại phản chấn khiến hần phải lùi lại phía sau.

Một người trong đám người đứng dưới đại điện liền bước ra quát lớn :” Ở trong đại điện mà còn dám làm càn, người đâu, bắt hắn lại cho ta”

“ Không sao, không biết không có tội, các người lui ra trước đi” Người trên cao chính là Tu La đế quân đột nhiên nói. Mấy người định đi bắt Tôn Ngộ Không chính là Ma đế cấp bậc cao thủ. Nhưng nghe được những lời như thế liền lùi lại phía sau, kể cả người vừa hung hăng nhìn Ngộ Không cũng phải lùi lại.

“ Người chính là Tôn Ngộ Không hả? Tính cách của người quả nhiên cuồng ngạo, người là người thứ nhất dám nhìn thẳng vào bốn đế quân ta.” Cả đại điện giờ chỉ còn lại ba người bọn Hồng Quân và một người trên cao – chính là Tu La đế quân.

“ Ha ha, ta chính là Tôn Ngộ Không, cái quỳ lễ ta sẽ không quỳ đâu. Ta quỳ chỉ có dành cho cha mẹ và Sư Tôn, đối với người khác, ta chưa từng quỳ”. Tôn Ngộ Không ha ha cười to, cả ba người đều không quỳ trước Tu La đế quân.

“ Sư Tôn người là ai mà người chỉ quỳ hắn không chịu quỳ trước ta? Ta cũng muốn xem hắn là vị cao nhân nào mà dạy ra một tên đệ tử như ngươi” Tu La đế quân không truy tội hắn gặp mặt mà không quỳ, chỉ truy hỏi sư tôn hắn là ai.

“ Sư tôn ta là một người phi thường, tên của Người là...”

“ Ngộ Không, không được nói” Hồng Quân vội vàng ngăn cản Tôn Ngộ Không, tiến lên một bước khom người xuống nói “ Bệ hạ, Sư tôn của Ngộ Không hiện giờ không có ở đây. Nếu nói chuyện về ông ta thì không hay cho lắm, chẳng biết hôm nay bệ hạ triệu kiến ba huynh đệ ta là vì chuyện gì?”

56. Chương 14: Thân Phận Bại Lộ

“ Nghe nói Tu La Ma giới dẫn sinh ra một vị thiên tài tướng quân, một bậc ma đế tham gia chiến tranh, chiến tranh chấm dứt cũng đã đạt được Ngũ cấp ma đế, bây giờ là sáu cấp ma đế, có thể đánh bại ba Hồng Nhân cương thi vương, Bốn đế quân thật sự rất cao hứng, muốn gặp vị tướng quân thiên tài này, không biết lý do này đã được chưa?”

“ Tạ bệ hạ quan tâm” Tôn Ngộ Không đã được Hồng Quân bí mật truyền âm, cúi đầu nói, chỉ tiếc rằng ngôn ngữ của hắn nói như không quan tâm đến việc tạ ơn Tu La đế quân một chút nào cả.

“ Còn có hai vị, chỉ ngần ngừ mấy ngàn năm, một người từ Nhật ma (thiên ma) cảnh giới trực tiếp đề thăng tới nhị cấp Ma đế, một người từ tam cấp Ma vương đề thăng lên tam cấp ma đế, ta ở Tu La giới bao nhiêu ức năm qua cũng chưa từng gặp nhân vật thiên tài như vậy, bây giờ gặp được ba vị, bốn đế quân thực sự vui mừng”

Hồng Quân nhìn không được vẻ mặt của Tu La đế quân, nhưng khi nghe hắn nói những lời này thì đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn, hắn liền nhanh chóng truyền âm cho Cổ Bàn và Tôn Ngộ Không cẩn thận đề phòng.

“ Bệ hạ, công pháp của chúng ta có đôi chút đặc thù cho nên cảnh giới thăng tiến rất nhanh, nhưng càng về sau lại càng chậm lại, không tăng nhanh như trước nữa” Hồng Quân mỉm cười nói.

“ Công pháp đặc thù? Là loại công pháp gì? Có thể giảng qua cho Bốn đế quân biết được không?”

“ Chuyện này...” Hồng Quân không nói ra lời, cũng không thể nói cho hắn biết mình tu luyện là Hồng Quân đạo, nhưng cho dù có nói ra thì chắc gì tên Tu La đế quân này đã tin?

“ Thưa bệ hạ, chuyện của sư môn là chuyện cơ mật, xin bệ hạ lượng thứ không thể nói ra” Cổ Bàn bước lên một bước nghiêng mình nói.

Chỉ đơn giản nói ra mấy câu đã khiến cho ba người suýt nữa thì lộ ra chân tướng, Hồng Quân cùng Cổ Bàn trong lòng đã cảm thấy kinh hãi, vẻ mặt của Ngộ Không cũng nghiêm túc hẳn lên.

“ Hay cho cái lý do sư môn cơ mật, Ma giới sư môn có mấy môn phái có truyền thừa, tại sao ta lại chưa từng nghe về sự tồn tại của môn phái các người?” Tu La đế quân bỗng đứng đứng lên, một cỗ hàn khí từ người hắn lan tỏa ra xung quanh.

“ Bệ hạ, quả thật sư môn của chúng ta là một sư môn bí mật”

“ Các người còn muốn lừa gạt bốn đế quân? Các người mới hơn sáu ngàn năm trước xuất hiện tại Tu La ma giới, trong khi xuất hiện đều không ai là Đế cấp., bây giờ bốn người thì ba người đã đạt tới Đế cấp, còn một cô gái thì cũng sắp đạt đến đế cấp rồi hả?”

Tu La đế quân La Bình đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người, ngay lập tức bốn Hồng Quân ba người đều cảm thấy hàn khí đại thịnh.

“ Bệ hạ, đây là ý tứ gì?” Cả ba người nhanh chóng đi vào trạng thái chiến đấu, Hồng Quân truyền âm cho Ngô Không và Cổ Bàn nếu xảy ra chuyện không thể cưỡng được thì nhanh chóng tiến nhập Hồng Quân hành phủ.

“ Ta chỉ muốn biết lại lịch thật sự của các người, cùng với công pháp các người đang tu luyện” Hắc vụ vây tròn quanh người của Tu La đế quân, căn bản không nhìn được vẻ mặt của ông ta, chỉ là không gian xung quanh đã bị ông ta phong tỏa.

“ Lão bát đản, không nói thì làm sao nào?” Khi thấy Tu La đế quân phát ra trận trận hàn khí và khí thể tôn nghiêm, Ngô Không hét to một tiếng vung bồng đánh tới, phá tan không gian lạnh giá và khiến cho mọi người đỡ chịu áp lực từ phía Tu La đế quân.

“ Không biết tự lượng sức mình”

Tu La đế quân hừ lạnh một tiếng, quyền đầu đánh thẳng vào bồng của Ngô Không, chỉ một quyền đã đánh văng Ngô Không sang một bên.

“ Ngô Không, người không sao chứ?” Hồng Quân cả kinh, Ngô Không là lục cấp ma đế, siêu cấp thần thú bình thường đấu với thất cấp ma đế không thành vấn đề. Tu La đế quân cao nhất cũng là Cửu cấp ma đế, nhưng rất khó chỉ một quyền mà đánh cho Ngô Không bay đi như vậy.

“ Còn muốn động thủ hả?” Tu La đế quân cười lạnh nói.

“ Tiếp thêm một cơn của Lão tôn, Kinh thiên chín cơn” Ngô Không chỉ là bị đánh bay ra xa, không có bị thương, trong nháy mắt kim bồng trong tay phát ra kim quang chói mắt, Hồng Quân và Cổ Bàn nhanh chóng lùi lại phía sau, họ cảm thấy kinh thiên chín cơn này có chút áp lực đối với họ.

“ Oanh”

Ngô Không lại bị đánh văng, dính trên tường, còn Tu La đế quân vẫn không hề dịch chân nửa bước.

“ Người dùng cái gì để đỡ kinh thiên cửu cơn của ta?” Ngô Không một lần nữa đứng lên, ngạc nhiên hiện rõ lên ánh mắt. Kinh thiên cửu cơn có thể cùng với bát cấp ma đế bất phân thắng bại. Nhưng Tu La đế quân một bước cũng không di chuyển, thái độ thông thả như thế cũng khiến Ngô Không không còn dám coi thường như trước nữa.

“ Tu La ma giới tu luyện chính là Tu la ma đạo, chỉ có Hoàng tộc La gia của ta tu luyện chính là Tu La Hoàng đạo” Tu La đế quân lạnh nhạt nói, nhưng chỉ trong nháy mắt thân ảnh vừa động một trào đã hướng Hồng Quân bắn tới, bắt được Hồng Quân. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như vậy nhưng hắn đã nhận ra Hồng Quân chính là trung tâm của cả ba người.

“ Tiểu Quân” Cổ Bàn hét lớn một tiếng, cực phẩm tiên khí bay ra, trực tiếp hướng cổ Tu La đế quân vạch một đường, Tôn Ngô Không tay cầm Kim Bồng, một ngân một kim lưỡng đạo quang ảnh nhắm người Tu La đế quân đánh tới.

“ Bồng”

Ngô Không cùng Cổ Bàn đề bị phản chấn văng ra ngoài, trong mắt Hồng Quân hiện lên một đạo quang màu xám, vô ảnh đao xuất hiện trong tay.

Một âm thanh chói vang lên, Kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo ra tay , sau khi va chạm trên người Tu La đế quân liền tạo ra một âm thanh khùng khiếp thì bay trở lại tay của Hồng Quân.

“ Hồng Mông linh bảo, cuối cùng các ngươi là ai?” Tu La để quân mặc dù bị Vô Ảnh đao công kích nhưng chỉ lùi lại hai bước, Hồng Quân nhanh chóng thoát ra khỏi tay của Tu La để quân.

“ Ngươi cũng có Hồng Mông linh bảo?” Ba người Hồng Quân nhanh chóng tựu lại một chỗ, có thể ngăn chặn lại nhị lưu Hồng Mông linh bảo chỉ có thể là Hồng Mông linh bảo, cũng vì lý do này Hồng Quân tin tưởng trên người của Tu La để quân nhất định có một kiện Hồng Mông linh bảo chiến y.

“ Không sai, ta sở hữu Hồng Mông linh bảo, ngay cả điều này mà các ngươi cũng không biết, thế mà dám nói là người của Ma giới” Tu La để quân không đánh tiếp mà lạnh nhạt nói.

La gia từ xưa đến nay chính là Tu la giới Hoàng tộc, chủ yếu có hai điểm. Điểm thứ nhất là bọn họ tu luyện Tu La hoàng đạo, cấp bậc hơn hẳn Tu La Ma đạo. Thứ hai, trong gia tộc của hắn có truyền thừa Linh bảo. Truyền thừa linh bảo chính là do một tay Thần Vương La Phàm chuyển cho họ, đó là hai kiện Hồng Mông linh bảo có tính phòng ngự và tính tấn công. Đại đa số mọi người trong Ma giới đều biết, chỉ tội cho bọn Hồng Quân là mới đến Tu La ma giới chưa lâu, lại không hay tiếp xúc với người khác nên không biết được thông tin này.

“ Bệ hạ, cho dù chúng ta có phải là người Ma giới hay không không quan trọng, quan trọng là ta không có địch ý với Tu la ma giới, ngài cần gì phải ép chúng ta như vậy” Cổ Bàn lớn tiếng nói, nơi này không phải là Tiên Ma Yêu giới nên không có nhiều người giúp đỡ bọn họ, ngoại trừ là bỏ mặc tất cả thì chỉ còn con đường là khuyên bảo Tu La để quân không nên thúc ép mình, dồn mình vào đường cùng mà thôi.

“ Các ngươi rốt cuộc cũng đã thừa nhận, nói, các ngươi từ nơi nào tới? Tới Tu la ma giới có mục đích gì? Còn cái tên tiểu tử...trên tay có kiện Hồng Mông linh bảo kia, tại sao lại tới đây?”

“ Bệ hạ, chúng ta chỉ là ngẫu nhiên tới Tu la ma giới mà thôi, không có mục đích gì cả. Không biết bệ hạ có từng nghe qua đến Tiên Ma Yêu chưa? Chúng ta chính là đến từ nơi đó, chúng ta bị một khe không gian rạn vỡ chuyển tới đây, còn Hồng Mông linh bảo là của người nhà cho ta, thân phận không tiện lộ ra, xin bệ hạ không cần quá quan tâm.”

Hồng Quân nói chuyện nhưng trong lòng đã chuẩn bị cho cả ba người tiến vào Hồng Quân Hành phủ, tu vi của Tu La để quân thâm sâu không thể lường được, Kim hình Quân của Kim Hình tông cũng không thể so sánh được, hơn nữa trên người y còn có Hồng Mông linh bảo chiến y, ba người Hồng Quân không có cơ hội để thắng được Tu La để quân, chuẩn bị chuẩn là thượng sách.

57. Chương 15: Âu Dương Phạm

“ Bệ hạ, ngài đã nghe qua Tiên Ma Yêu giới?” Cổ bàn vội vàng hỏi lại, nghe ngữ khí của Tu La để quân như vậy, có khả năng hắn cũng biết đến Ma giới của Tiên Ma yêu giới.

“ Không sai, ta cũng biết Tiên Ma Yêu giới kia, đó là một địa phương phi thường hỗn loạn” Tu La để quân đột nhiên biến mất, xuất hiện trên ghế cao quay về phía bọn Hồng Quân nói.

Trong lòng Hồng Quân cũng thở dài nhẹ nhõm, ở chỗ này trốn vào Hồng Quân hành phủ coi bộ cũng không ổn. Khi phi thăng Thần giới thì sẽ thế nào? Liệu Hồng Quân hành phủ có chịu được lực công kích của Hồng Mông linh bảo trong tay La Bình hay không? Không ai có thể biết, nên khi nghe cách nói chuyện của Tu La để quân và thái độ của hắn, mọi người ai cũng thở ra một hơi.

“ Các ngươi tuy không phải là người của Tu La Ma giới nhưng Tôn Ngộ Không đã lập được không ít đại công cho Tu la ma giới, ta cũng không làm khó các ngươi, nhưng mà...các ngươi sau này phải ở lại Tu La tinh, Hỏa Huyền tinh, không được trở về Tiên Ma Yêu giới”

Tu la để quân cũng không truyền thân phận của ba người Hồng Quân ra ngoài, chỉ là hủy bỏ thân phận tướng quân của Ngộ Không, đưa ra yêu cầu rằng nếu như Tu La ma giới đại chiến với Cương thi nhất tộc thì ba người nhất định phải tham gia trợ giúp cho quân đội.

Sau một hồi nói chuyện với Tu La để quân, Tu La để quân vì bọn họ mà cấp cho họ một nơi để sống, Hồng Quân ba người trở thành trợ thủ đắc lực cho ông ta, một loại trợ thủ cao cấp.

Với cuộc sống ở nơi nào thì ba người đều không để ý tới, Âu Dương Thành so với Hỏa Nguyên tinh còn tốt hơn nhiều, chỉ có điều Tu La để quân hạn chế bớt hành động của họ, chỉ có điều này làm cho Ngô Không không được thoải mái, chỉ trong vòng một tháng, Ngô Không đã liên tiếp bảy lần chống lại các cao thủ để cấp của Âu Dương Thành.

Một tháng trôi qua là một tháng Âu Dương Phạm đau đầu, Âu Dương Thiển không ngừng thúc dục lão, yêu cầu Tôn Ngô Không đến tận cửa để xin lỗi nàng. Đã ba lần Âu Dương Phạm phái cao thủ để cấp đi tìm Ngô Không, cũng chính là ba lần các cao thủ kia bị Tôn Ngô Không đánh, đối với Ngô Không, các cao thủ kia chính là đối tượng cho hắn rèn luyện.

Cuối cùng, Âu Dương Phạm phải hạ mình đi tìm Tôn Ngô Không.

“Ngô Không, mặc dù người bây giờ không còn thân phận là tướng quân, nhưng ta tin tưởng một khi có đại chiến nổ ra, nhất định một lần nữa bệ hạ sẽ khôi phục lại chức cho người, không chừng còn phong người làm Nguyên soái...hắc hắc”

Trong phủ đệ của ba người, Âu Dương Phạm đang vừa nói vừa cười a a, nhưng trong lòng thì đang tìm cách làm thế nào để Ngô Không xin lỗi Âu Dương Thiển (do trong phần convert này cô Âu Dương này lại được dịch là Âu Dương Tình, nên từ đây bạch mi sẽ chuyển hẳn thành Âu Dương Tình, tên này nghe còn hay hơn cái tên Âu Dương Thiển, nghe cái tên phát ớn).

“Âu Dương lão đầu, thân phận cái gì thì ta cũng không quan tâm, chỉ cần có người đánh nhau với ta là được” Ngô Không ha ha cười, mời Âu Dương Phạm uống rượu, nhưng cách uống của hắn thì chỉ để nhìn mà thôi.

“Ngô Không, cách nói chuyện đó là không được, cách nói như vậy là vô lễ với Âu Dương Nguyên soái” Hồng Quân trừng mắt nhìn Ngô Không, cười ha ha rồi quay sang Âu Dương Phạm nói: “Âu Dương Nguyên soái, xin người đừng để ý, Ngô Không chỉ là tính tử đã điếm (ý nói tính tình lỗ mãng) chứ thực ra là không có ý gì đâu.

Âu Dương Phạm cười khở hai tiếng, tính tình lỗ mãng đâu phải một ít, Âu Dương Phạm đã sớm lĩnh giáo qua “một chút lỗ mãng” này rồi. Ngay tại chiến trường, cái tên Ngô Không chết bầm này cũng gọi lão là “Âu Dương lão đầu” mặc kệ là như thế nào cũng không chịu gọi khác đi, thậm chí có dùng quân pháp thì hắn vẫn chứng nào tật nấy, suốt ngày “Âu Dương lão đầu này, Âu Dương lão đầu nọ...”

“Hết cách, nhưng tính cách này của hắn lão phu cũng cảm thấy thích” Âu Dương Phạm cười hắc hắc hai tiếng, lập tức lại nói “Ngô Không, lão phu ba lần cho người đi tìm người, người đều không đi, lần này tự mình lão phu tới tìm người, người có ý kiến gì không?”

“Nếu lão bồi luyện cho ta một ngày, ta sẽ đi” Tôn Ngô Không đặt một vò rượu xuống, thở ra toàn mùi rượu nhìn chằm chằm Âu Dương Phạm nói.

“Bồi Ngô Không luyện một ngày?” ADP có chút hối hận vì đã hứa với Âu Dương Tình là sẽ đưa Ngô Không tới tận cửa để xin lỗi nàng. Tôn Ngô Không mặc dù chỉ là lục cấp ma đế nhưng bản lĩnh của hắn thì thất cấp ma đế so ra còn không bằng. Âu Dương Phạm có thể thắng được Tôn Ngô Không nhưng lão cũng phải bỏ ra không ít công phu.

Lo lắng một hồi, ADP quyết định cắn răng xuống nước đáp ứng “Ngô Không, ta đáp ứng với người chuyện này không khó, nhưng người phải đáp ứng ta một chuyện”

“Không phải là ta đáp ứng rồi sao? Có chuyện gì nữa đây?”

“Người chừng nào thì có thể đáp ứng đây?” ADP nhìn Ngô Không và nói với giọng rất nghi ngờ.

“Ta không phải là đáp ứng lão là đi đến một nơi nào đó sao? Còn có yêu cầu gì nữa đây?”

“Là người nói đó nha” ADP mở to hai mắt nhìn, lão vạn lần không nghĩ được mình lại phải xuống nước đi cầu xin một tên gia hỏa như Ngô Không, mà kết quả như thế nào thì lão cũng bị mất mặt.

“Ngô Không, Âu Dương Nguyên soái đã đáp ứng như vậy, người phải cảm thấy cảm kích mới phải, còn phải hỏi chuyện này chuyện nọ?” Cổ Bàn cùng Hồng Quân nhìn điệu bộ của ADP thì cười thâm, nhìn lão

Nguyên Soái này có vẻ rất mong muốn nhờ cậy Ngô Không, trong khi Ngô Không thì sao? Một tên gia hỏa chỉ biết suốt ngày uống rượu, đánh nhau, luyện côn...có cái gì mà nhờ được hắn đây?

Ba ngày sau, Ngô Không hài lòng ra về. Bát cấp ma đế quả nhiên không tầm thường, Ngô Không đánh với ADP cả ngày, cuối cùng thua dưới thần khí của ADP nhưng thực tế thì ADP tu vi cao hơn Tôn Ngô Không một chút.

ADP cuối cùng cũng hối hận vì đã đấu với Tôn Ngô Không, đã sớm biết Ngô Không là tên khó gặm, thể nhưng không ngờ lại khó gặm hơn lão nghĩ, nếu Âu Dương Phạm Không ở phút cuối phải tung ra thần khí thì cuối cùng ai thắng ai thua cũng còn chưa biết được. Đánh xong trận này, ADP toàn thân đau ê ẩm mấy ngày liền, sau này cứ nghe đến chuyện bồi luyện cho Tôn Ngô Không, lão lại giật mình thon thót, cứ như là nhớ về những ngày khùng khiếp nhất của mình.

“ Cái gì?...Muốn ta tới xin lỗi tên tiểu nha đầu kia, lão đừng có mơ” Ngô Không lớn tiếng hô, rượu cũng không uống nữa, nhẩy dựng lên.

Sau khi bồi luyện cho Tôn Ngô Không vài ngày, ADP quay trở lại nơi ở của bọn Hồng Quân, lần này lão trở lại để nhắc nhở “ yêu cầu” của mình mấy ngày trước. Âu Dương Tình đối với Ngô Không là một ả đáng ghét, nhắc đến yêu cầu này thái độ phản ứng của Tôn Ngô Không còn kinh khủng hơn lão nghĩ. Nhất thời ADP không biết nói gì cho phải.

“ Ngô Không, nếu người đáp ứng yêu cầu của Nguyên soái, ta nghĩ người sẽ làm được, với lại ngày đó chúng ta ở đó làm việc không đúng, chỉ là xin lỗi thôi mà, không sao đâu”. Hồng Quân vội vàng khuyên bảo Tôn Ngô Không, hắn cũng không muốn làm cho ADP xấu hổ

“ Không đi, không đi, đến xin lỗi con nha đầu kia, thà giết ta đi còn sướng hơn” Tôn Ngô Không trong đầu đang nghĩ trăm phương ngàn kế, mắt đảo liên tục, chỉ muốn nhanh chóng tìm ra cách để thoát thác yêu cầu này.

“ Ngô Không, người không đi không được à nha, trước đây người không hỏi yêu cầu cho rõ ràng, giờ thì chỉ có tự mình trách mình thôi” Cổ Bàn cười cười, nhìn Ngô Không nói.

“ Không, nói kiểu gì ta cũng không đi, ta là đại nam nhân mà phải đi xin lỗi Tiểu nha đầu đó, còn ra thể thống gì nữa, thật mất mặt Mỹ Hầu Vương ta” Tôn Ngô Không lấy lý do cự tuyệt, tạm thời trước mắt chỉ biết nói ra danh tiếng của mình trước kia để kéo dài thời gian.

“ Ngô Không, người không muốn ta cho Nhị thúc biết người là người không giữ chữ tín với người khác chứ?” Hồng Quân truyền âm nhắc nhở Ngô Không, lại còn nhắc tới Hầu Phí. Tôn Ngô Không thấy đầu mình như nặng xuống, ai nói hắn cũng có thể không nghe nhưng đặc biệt là Hầu Phí, chỉ là Hầu Phí nói thì nhất định hắn phải nghe. Hầu phí đã từng nói qua, phải đặc biệt giữ chữ tín.

Cuối cùng đã có giao kèo với ADP, ba ngày sau Hồng Quân sẽ mang theo Ngô Không và Cổ Bàn tới Âu Dương Phủ, Tôn Ngô Không sẽ trước mặt Âu Dương Tình xin Lỗi, còn Cổ Bàn cũng có hành động thất thổ nên cũng phải xin lỗi Mộ Dung Tuyết.

58. Chương 16:trở Lại Chiến Trường

Khi chưa đến Âu Dương phủ, Ngô Không đã thấy thái độ đáng ghét của Âu Dương Tình như thế, một thái độ có thể giống như thắng trận lớn trở về ...Hồng Quân chỉ còn biết cười khổ, Cổ Bàn thì ngơ ngác không hiểu chuyện gì, còn mặt của Ngô Không thì như khi ăn ớt, vẻ mặt đau khổ, cảm tức...nhưng cuối cùng thì vẫn phải ngậm bò hòn làm ngọt tiến vào đại môn của Âu Dương Phủ.

Ba tháng sau, Hồng Quân cùng Cổ Bàn mới giải quyết xong việc “ Xin lỗi đầy thú tính” của Ngô Không. Mang tiếng là hắn đi xin lỗi nhưng thực ra là thái độ đi đánh nhau, vừa nghe Âu Dương Tình lớn tiếng vài câu đã không chịu nổi,vác bổng đập nát tiền viện của Âu Dương Phủ. Thái độ ngông cuồng đã khiến cho Âu Dương Khang – Âu Dương gia tộc kéo theo mười mấy Ma đế quyết tâm giết chết Tôn Ngô Không. Cũng may cuối cùng Tu La đế quân phải đích thân đứng ra dàn xếp mọi chuyện mới tạm lắng xuống.

Phong ba qua đi, cuối cùng mọi chuyện yên lặng trở lại, ba người Hồng Quân an tâm ở lại Âu Dương thành. Tu la ma giới và Cương thi nhất tộc xảy ra hơn một lần đại chiến, nhưng thời gian không dài, Tu La đế quân cũng không dùng ba người vào cuộc chiến tranh này. Ba trăm năm sau, Phượng Hi đột phá Yêu vương kỳ trở thành nhất cấp yêu đế chính thức xuất quan. Khi xưa bốn người bọn họ bên ba ở Tu La Ma giới chỉ có Ngộ Không có được cảnh giới ma đế, còn hiện giờ thì cả bốn người đều có cảnh giới Ma đế cao thủ. Ba trăm năm qua, vô danh vật chất của Hồng Quân không phát triển nhanh được như ngày xưa ở chiến trường, do Tu La đế quân hạn chế hành động nếu không Hồng Quân đã trở lại chiến trường xem xét một chút. Hẳn thực sự cũng tò mò là nguyên nhân gì mà thời gian đó hẳn lại đột phá nhanh đến như vậy.

Nhưng trong thời gian này, Ngộ Không lại trở thành người nổi tiếng nhất tại Tu La tinh. Mười đại gia tộc ngoại trừ Hoàng thất La gia, chín gia tộc còn lại đều bị Ngộ Không phóng hỏa một lần, hơn nữa mỗi lần đều chính thức khiêu chiến với bát cấp ma đế của gia tộc. Ngộ Không tuy không thể thắng cả chín người trong các đại gia tộc đó, nhưng cả tám cấp ma đế đó muốn thắng Ngộ Không đều phi thường gian nan, cơ hồ mỗi người đều bị bức đến đường cùng. Nếu không phải mỗi gia tộc đều có truyền thừa gia bảo thì muốn thắng Tôn Ngộ Không...à! thực sự không phải là một điều dễ dàng gì.

Tên của Tôn Ngộ Không thông qua Tu La tinh được loan truyền khắp Tu La Ma giới, chín gia tộc thì thông báo cho tất cả gia tộc đệ tử của mình, người này tuyệt đối không được dây vào, chỉ một chút chọc giận hẳn thôi là hẳn viện lý do này đến tận cửa gây rối, yêu cầu quyết đấu hoặc khiêu chiến, cái tên gia hỏa này đã khiến cho chín đại gia tộc phải đau đầu. Nguyên do chủ yếu là Ngộ Không ba người đều có tầm quan trọng đối với Tu La đế quân, thứ hai là hẳn đáp ứng yêu cầu của Tu La đế quân, chín đại gia tộc cũng không biết phải đối phó với Ngộ Không như thế nào, chỉ còn biết dương mắt nhìn hẳn đắc ý.

Cổ Bàn mấy trăm năm nay cũng không có việc gì làm nên thường xuyên thăm viếng Mộ Dung thành, cuối cùng là lần mò ở luôn trong Mộ Dung thành, Mộ Dung thành chủ đối với Cổ Bàn cũng có thái độ không tệ, cũng không phản đối mối quan hệ của hẳn với Mộ Dung Tuyết, cũng chỉ có ba trăm năm đó, hai người cũng nảy sinh tình cảm, luôn luôn gần gũi với nhau.

Tâm tư cuối cùng cũng được cởi bỏ, tốc độ tu luyện của Cổ Bàn lại càng nhanh hơn tương hồ trong la bàn ngày càng đậm đặc, đã có dấu hiệu ngưng kết. Hình dáng vô danh vật chất của Hồng Quân từ trước đây mặc dù tăng trưởng chậm nhưng so với thời kỳ Hồng Quân sáng tạo ra Hồng Quân đạo thì đã có những bước phát triển rõ rệt, Vô Danh vật chất giờ này đã vượt quá Nguyên Anh, không ngừng bay lên.

Thời gian trôi qua, Hồng Quân bốn người cuối cùng đã ở Tu La tinh được ba ngàn năm, trong ba ngàn năm đó Ngộ Không giờ này đã là Bát cấp yêu đế, Hồng Quân, Cổ Bàn là thất cấp tiên đế, Phượng Hi cũng đạt được ngũ cấp yêu đế.

Ba ngàn năm qua, bốn người bọn Hồng Quân đã giúp Tu La ma giới chống lại cương thi nhất tộc, Ngộ Không đã có thể chống lại được Tử nhân cương thi, nhưng đối với tốc độ thì vẫn bất lực trước Tử Nhân, Kim bồng trên tay mặc dù là thiên thần khí nhưng tại yêu đế kỳ chỉ phát huy được trung phẩm thần khí mà thôi. Tuy vậy Ngộ Không cũng đã từng đánh trọng thương một Tử nhân cương thi, giết chết được hai Hồng Nhân cương thi. Trong ba ngàn năm qua vô danh vật chất đã bao trùm toàn bộ nguyên anh, nguyên anh được bao quanh bởi vô danh vật chất như được nước chảy qua, cảm giác thoải mái vô cùng, Hồng Quân đạo tăng thứ nhất trung kỳ càng thêm ổn định.

La Bàn của Cổ Bàn cùng nguyên anh có kích thước như nhau, không hề lớn, vật chất trong la bàn đã ngưng tụ thành một đoàn, một viên tiểu nguyên điểm màu đen không ngừng hấp thu tương hồ vật chất dần dần tích lũy thành lớn hơn.

Những năm gần đây, việc vui nhất mà mọi người được chứng kiến đó là Cổ Bàn thành thân cùng Mộ Dung Tuyết. Hôn lễ của Cổ Bàn là một đại sự kiện ở Tu la tinh, Tu La đế quân cử người mang lễ vật đến mừng cho hôn lễ của Cổ Bàn, danh tiếng của bốn người nghiêm nhiên lưu truyền tại Tu La tinh.

Cuộc sống an tĩnh cũng không thể là mãi mãi, ba ngàn năm sau, Tu la đế quân La Bình triệu tập chín đại gia tộc tại một hội nghị bí mật. Tu La đế quân quyết định dồn hết quân vào trận cuối cùng này, phát động chiến tranh quyết tâm tiêu diệt Cương thi nhất tộc. Cũng trong lần này, Tu la đế quân quyết định đích thân xuất binh, kiên quyết xóa sổ cương thi nhất tộc.

Khoảng năm ức thiên ma (nhật ma) là người trong Ma giới tạo thành quân đội tiền tuyến, ở phía sau có

khoảng 15 ức (triệu) đến 20 ức(triệu) quân đội ma giới chính thức tiến vào lãnh địa của cương thi nhất tộc, triển khai diên cuồng chém giết. Bốn người Hồng Quân cũng được Tu La để quân đem theo bên mình cùng Ma giới nhóm thứ hai đi vào trận chiến.

Ma giới phát động chiến tranh xâm lấn, cương thi nhất tộc cũng đứng lên chống lại, Ngân nhân cương thi hoàng Huống Nhật Minh thống lĩnh tám tử nhân cương thi vương cùng hơn một trăm Hồng nhân cương thi vương nghênh chiến đội quân của Tu La ma giới.

Năm ức quân của Ma giới đã chiến đấu cùng quân tiên phong của cương thi hơn một trăm năm. Tu La để quân thống lĩnh Ma quân ma giới, Ngân nhân cương thi hoàng thống lĩnh cương thi nhất tộc luôn luôn túc trực ở trận tuyến.

Một lần nữa trở lại chiến trường, vô danh vật chất của Hồng Quân tăng trưởng rõ ràng, so với bình thường thì nhanh hơn nhiều, lần này thì Hồng Quân dám nắm chắc chính chiến trường đã trợ giúp cho vô danh vật chất tăng trưởng nhanh đến như vậy. Cuối cùng là cái gì thì ngay cả Hồng Quân cũng không nắm rõ.

Ma giới phát động mười ức quân sỹ, cương thi cũng có một ức năm ngàn vạn quân binh ở chiến trường, trong một trăm năm đó, đã có đến ngàn vạn ma giới chết trận, cùng mấy trăm vạn quân sỹ ma giới bị cương thi nhất tộc chuyển hóa thành người của cương thi, địch nhân của Tu La ma giới.

Việc Tu La để quân đích thân xung trận đã được sự ủng hộ rất lớn của binh sỹ, cả đời người chỉ có trận đại chiến này là lớn nhất.

“Bệ hạ, nói cho đúng ra thì nên để cho ta xung trận cho” vừa mới tới chiến trường Ngô Không đã không nhận được, những người của Tu la ma giới bị hấn quấy nhiễu, không ai đồng ý cùng hấn luyện tập, vất vả lắm mới ra được chiến trường, cơ hội này làm sao hấn có thể bỏ qua được?

“Không vội, sẽ không thiếu người cho người luyện tập, Ngân nhân cương thi hàng đã xuất quân, lo gì không có người cho người bồi luyện?” Tu La để quân cười cười nói, trên người ông ta vẫn mang theo hắc vụ nên mọi người cũng không biết nụ cười của ông ta trông như thế nào.

“Âm dương cương thi hoàng?” Ngô Không con mắt sáng ngời, “Không biết phải đợi bao lâu? Tên Ngân nhân này các người nhớ phải để dành cho lão Tôn, tưởng muốn đi tìm một tên tử nhân để đánh nhau, ai ngờ có tên ngon hơn, thật tốt quá, tốt quá...”

“Không được, Ngân nhân thi hoàng thì người không phải là đối thủ, nhưng hấn còn có 8 tên tử nhân đại tướng, người đều có thể khiêu chiến. Chỉ cần người giết chết được một người ta sẽ không quản tự do của người nữa, nếu giết được hai người...có yêu cầu gì người cứ nói”

59. Quyển 5 : La Bằng Chương 1: La Bằng

Tại hội nghị đại diện của Tu la để quân, chín đại gia tộc tộc trưởng cùng bốn người bọn Hồng Quân đều có mặt, qua từng ấy ngàn năm, chín đại gia tộc đã quen thuộc với bọn Hồng Quân, huống hồ Cổ Bàn chính là con rể của Mộ Dung gia tộc. Mặc dù chín đại gia tộc tộc trưởng không biết đây chỉ là phân thân của bọn họ, nhưng trong một cuộc họp mà có nhiều người như vậy nên cũng không ai để ý. Tôn Ngô Không sau khi đạt bất cấp yêu để, ngoại trừ Tu la gia tộc thành viên ra, chín đại gia tộc không có ai là đối thủ của hấn cả.

Một trận đại chiến vô tiền khoáng hậu như thế này không chỉ vài năm là có thể chấm dứt, thời gian phải thật sự dài, có thể đến vài ngàn năm. Tu La để quân mặc dù đích thân tới chiến trường, chủ yếu phải lấy vấn đề chỉ huy làm trọng, không trực tiếp ra trận giết địch. Nếu không thì không ngồi yên một chỗ triệu tập hội nghị. Cương thi nhất tộc tình huống cũng không sai biệt lắm, cuối cùng cũng phải đóng cửa hội họp. Nếu Ngân nhân cương thi hoàng rat ay, ngoại trừ Tu la để quân mới chính thức là đối thủ, còn những người còn lại chống lại hấn có nghĩa là đi tìm cái chết.

Trong hội nghị này, Tu La để quân cho phép Ngô Không nhất thiết phải có mặt,nếu thời gian thích hợp tìm lấy một Tử nhân cương thi làm đối tượng luyện côn. Kể ra cũng tội cho gã cương thi “bỏ lạc” kia, gặp tên gia hỏa Ngô Không thì làm sao mà toàn mạng trở về được?

Hội nghị chấm dứt, chín đại gai tộc mọi người đều trở về trở lại doanh trại của mình trên chiến trường, chỉ có Hồng Quân và Cổ Bàn là được giữ lại.

“Các người hai người đều thông minh và tài trí không kém bất kỳ kẻ nào ở Tu la giới này, hơn nữa các người là người mới đến, nếu là từ góc độ riêng tư của các người, có thể nói cho Bồn để quân trận chiến này chúng ta có thể chiến thắng hay không? Có thể khiến cho cương thi nhất tộc vĩnh viễn biến mất được không?” Tu La để quân đột nhiên hỏi vậy khiến cho Hồng Quân và Cổ Bàn đều ngạc nhiên đến sửng sờ.

“Bệ Hạ, muốn chúng ta trả lời vấn đề này, trước tiên bệ hạ hãy trả lời cho chúng ta tại sao lại phát động cuộc chiến tranh này?” Cổ Bàn mỉm cười hỏi lại

“Tại sao lại phát động chiến tranh? Không lẽ các người không thấy những kẻ sinh sống bằng máu người khác là không xứng đáng để tồn tại, tồn tại của bọn chúng là một điều cực kỳ nguy hiểm, ta bất quá là thay trời hành đạo mà thôi.”

“Bệ hạ, người nói muốn thay trời hành đạo diệt trừ mối họa này, vậy cái gì là trời? Người nói như thế có nghĩa nhất định cương thi nhất tộc là mối họa?” Hồng Quân cười khê nói.

Tu la để quân nhất thời không nói gì, Hồng Quân và Cổ Bàn cũng không biết ông ta giờ này đang nghĩ gì, vì thực sự cũng không nhìn thấy vẻ mặt của ông ta.

“Trời, cái gì là trời?” Gia quy tổ tiên để lại chỉ nói cương thi nhất tộc chính là một sản vật bị trời phạt, bọn họ là một tộc bị nguyên rửa, vĩnh viễn không thể phi thăng thần giới, chí cao vô thượng tồn tại, chính cái gia quy này là trời được chưa?” Tu La để quân có chút mê mang, bởi vì chính ông ta cũng chỉ nghe từ cái gia quy kia, nói cách khác, cương thi nhất tộc bắt buộc phải biến mất. Trong gia tộc họ từ ngàn đời đến nay đều tuân thủ gia quy đó, nhưng nguồn gốc của gia quy đó như thế nào thì không một ai được biết.

“Hồng Quân, người nói đến trời nghĩa là sao?” Thật lâu sau Tu La để quân mới hỏi lại.

Hồng Quân có chút gập đầu, cười cười nói: “Mỗi người trong lòng quan niệm về trời đều có chút bất đồng, nhưng ta nghĩ mỗi sự tồn tại đều có đạo lý của nó. Tu la giới từ khi xuất hiện đã lâm ngay vào cuộc nội chiến với cương thi nhất tộc. đây là một cuộc chiến về chủng tộc, nhưng trong bao nhiêu ức năm qua cương thi nhất tộc vẫn không bị tiêu diệt, ta nghĩ bệ hạ cũng nên lo lắng một chút”

“Bệ Hạ, ý của Hồng Quân cũng chính là ý của ta, chúng ta đều là người ngoài, nhìn ở góc độ nào cũng không phù hợp với ngài, Tiên Ma Yêu giới ngoại trừ Tiên – Ma – Yêu ra bên ngoài còn có Âm Tinh giới, các thế lực vô cùng phức tạp, cũng có chiến tranh. Nhưng ở Tiên Ma yêu giới vẫn có người chiếu cố bọn họ, hợp thành một nơi là Âm Tinh giới, nếu cương thi nhất tộc cũng có được truyền thừa chi bảo từ Thần giới, muốn cùng Tu La ma giới đại chiến cũng không có nhiều điều tranh cãi.

Cổ Bàn sau khi nghe Hồng Quân nói cũng nói tiếp. Từ Khi ở cùng với Mộ Dung Tuyết, Cổ Bàn đối với chuyện thương vong chém giết cũng không thích, đặc biệt là thương vong cực lớn bởi chiến tranh, bây giờ thấy được mục đích của Tu La để quân muốn tiêu diệt toàn bộ cương thi nhất tộc nên cũng kịch liệt khuyên can.

“Các người nói cũng không phải không có đạo lý, nhưng các người nói theo khía cạnh của người nhìn từ bên ngoài, mấy ngàn năm nay các người cũng không hiểu rõ được mối quan hệ của Tu La ma giới với cương thi nhất tộc như thế nào, đó là một mối đại cừu, chính vì thế căn bản các người không biết được tại sao chúng ta lại nhất quyết muốn tiêu diệt cương thi nhất tộc đến như vậy.” Tu La để quân đứng dậy, ngữ khí có chút kích động, tiếp tục nói.

Tu la ma giới cùng cương thi nhất tộc có mâu thuẫn từ thời khởi nguyên, bây giờ ai mà không biết Cương thi nhất tộc có độ uy hiếp lớn như thế nào với Tu La nhất tộc? Các người thử tưởng tượng một chút, nếu Tiên, Ma Yêu giới các người bỗng dưng xuất hiện một chủng tộc, mà người của Tiên Ma Yêu giới và cái gì Âm Tinh giới đó đều là thức ăn của chúng, vậy các người làm thế nào? Các người có thể chấp nhận là thức ăn của chúng hay không??”

Hồng Quân cùng Cổ Bàn nhất thời không nói nên lời, Tu La để quân nói rất khó nghe nhưng tất cả đều là sự thật, nếu Cương thi nhất tộc xuất hiện tại Tiên Ma yêu giới, không cần phải nói, bất kỳ thế lực nào, hay

cá nhân nào cũng không cho chủng tộc đó tồn tại. Kể cả Tiên Ma Yêu giới cùng Âm Tinh giới liên hiệp lại cũng muốn diệt trừ chủng tộc này.

“Tâm tình của bộ hạ chúng ta cũng có thể hiểu được, nhưng mà cương thi nhất tộc có thể tồn tại trong từng đây thời gian cũng không phải nhất thời có thể tiêu diệt được, bộ hạ nhất thời không nên cầu thành, nếu không chỉ thấy trăm hại mà chỉ được một lợi mà thôi” Hồng Quân chậm rãi nói, thái độ của Tu La đế quân ngày hôm nay để lại cho hắn một loại cảm giác kỳ quái, Tu la đế quân hỏi bọn hắn và nói với bọn hắn như vậy, có nghĩa là trong lòng ông ta đã mang theo một mâu thuẫn rất sâu sắc.

“Ta hiểu được, mặc dù các Tu la đế quân trước đây cũng chỉ làm cho cương thi nhất tộc tiêu hao đến một giới hạn nhất định nào đó mà thôi, Cương thi nhất tộc mặc dù thiếu thốn thức ăn, nhưng khả năng đồng hóa của chúng đặc biệt rất cao, nếu không phải trên chiến trường binh sỹ của ta bị chúng đồng hóa biến thành cương thi thì ta đã sớm tiêu diệt sạch bọn chúng rồi”

Tu La đế quân hôm nay cũng phát hiện chính mình tâm lý có hơi chút dao động, nhưng ngay lập tức ông ta thu liễm lại và nói: “Tốt lắm, cảm ơn các người đã lấy thân phận là người ngoài mà giải thích cho ta, các người..lui ra ngoài trước đi”

“Tiểu Quân, người có nhận ra được thái độ của Tu la đế quân hôm nay rất kỳ quái?” Trở lại nơi ở, Cổ Bàn liền truyền âm hỏi Hồng Quân.

“Là có điểm kỳ quái, nhưng không phải là việc của chúng ta, cũng đừng đa sự. Hắn cũng nói đúng, nếu cương thi nhất tộc xuất hiện tại Tiên Ma Yêu giới, chính ta cũng không tha cho bọn chúng, thôi, hãy an tĩnh nghỉ ngơi, dưỡng tức tinh thần, chuẩn bị tâm lý thật tốt cho chiến trường, Hồng Quân đạo lại có thể tiến triển nhanh hơn đây.” Hồng Quân lại ha ha cười, nói với Cổ Bàn xong đoạn khoanh chân ngồi xuống trực tiếp bước vào tu luyện.

Hộ vệ Hoàng thành đều vây xung quanh bảo vệ một tòa đại thành, đây chính là nơi ở của Tu La đế quân La Bình cùng chín đại gia tộc tộc trưởng.

Trung tâm chính là thủ phủ của tòa thành này, hiện tại giờ này là tẩm cung của La Bình, Tẩm cung này cũng được bao bọc bởi một màn hắc vụ, có thể nói còn an toàn hơn so với sự bảo vệ của vệ binh hoàng thành. Bên trong tẩm cung, Tu La đế quân đang ngồi trước một cái bàn, mà hắc vụ bao xung quanh người ông ta giờ này đã biến mất. Một cánh tay thon thả đang vuốt ve một mái tóc dài đen óng ả, đối diện là một chiếc gương, trong gương hiện lên một giai nhân quyến rũ, cực kỳ xinh đẹp, nhưng trong vẻ mặt đó lại hiện lên một tia u sầu.

La Băng chính là nữ Tu la đế quân từ trước đến nay, từ nhỏ nàng đã được giả dạng nam trang, dạy các làm một người đàn ông, La Băng thân là Hoàng tộc từ nhỏ đã có một trách nhiệm phi thường lớn. Sau khi kế vị, quanh người nàng phải che dấu bằng một làn hắc vụ, cả tu la ma giới không một ai biết Tu la đế quân của họ thực tế là một cô gái.

Trước gương La Băng mới xuất hiện với đúng thân phận của mình là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, ngày ngày phải làm một Tu La đế quân cao cao tại thượng, bao trách nhiệm đè nặng lên đôi vai ...thời gian đó cũng đã rất lâu rồi. Hoàng đế không bằng hữu, từ nhỏ La Băng đã được người khác tôn kính, chưa bao giờ có người nào nói với nàng với tư cách là bằng hữu, sau khi trở thành đế quân còn hơn thế nữa.

“Phụ Hoàng, con sợ sẽ làm người thất vọng rồi, trước mắt Tu La Ma giới không có thực lực để tiêu diệt hoàn toàn Cương thi nhất tộc, sau khi phi thăng, con sẽ hướng người vẫn tội” La Băng thở dài, hắc vụ bỗng lại vây quanh nàng, biến mất khỏi tẩm cung.

Chiến tranh thật tàn khốc, ngàn vạn lượt người ngã xuống tại chiến trường cũng là chuyện bình thường, Hồng Quân bốn người gia nhập chiến trường chưa tới một trăm năm nhưng Tu La mọt giới binh lính tổn thất gần năm ức, thương vong này đa số là Thiên ma (Nhật ma) cấp bậc. Ma vương tổn thất không đáng bao nhiêu, trong cuộc chiến này, binh lính số lượng không phải là quan trọng, cái quan trọng hơn chính là chất lượng của binh lính.

Điều này Tu La đế quân cũng hiểu, người của Tu La ma giới nhiều hơn so với cương thi nhất tộc, số lượng cao thủ cũng không kém, những tướng lĩnh này có thể nhanh chóng tiêu diệt được cương thi nhất tộc, nhưng thực sự là không có khả năng. Lực nhân cương thi tương đương với 5-9 cấp Ma vương, muốn giết được lực

nhân cương thi thì cần phải ma để cấp bậc, hơn nữa tốc độ cùng phòng ngự của cương thi cũng rất biến thái, muốn chiến thắng cuộc chiến này...àì.

Cho dù không tiêu diệt được toàn bộ cương thi nhất tộc nhưng Tu la đế quân cũng không muốn để lại cho cương thi nhất tộc một con đường sống dễ dàng, một khi để cho bọn họ phát triển trở lại, cả Tu la ma giới lại lâm vào nguy hiểm, tất cả người ở ma giới đều hiểu, họ có thể trở thành thức ăn của cương thi.

Trên chiến trường người hưng phấn nhất chính là tên gia hỏa Tôn Ngộ Không, lúc này hắn đang giao chiến với một tử nhân cương thi.

Với Bát cấp yêu để thực lực, Ngộ Không đã hoàn toàn có thể ngăn chặn những đòn tấn công của đối thủ, nhưng cốt yếu tạm thời không theo kịp tốc độ của Tử nhân cương thi. Những lần hấn thuận di tới bên cạnh đối thủ cũng là lúc đối thủ chạy thoát khỏi tầm tấn công của hắn.

Tử Nhân cương thi này thì bị Ngộ Không theo sát tấn công, dựa vào tốc độ của mình chỉ biết còn cách là tiến hành du đấu, cũng không dám biến thân lần hai. Xung quanh cuộc chiến giữa Ma giới và cương thi cũng để cho bọn hắn một khoảng không gian, ai dám “lấn chiếm” không gian của đế cấp cao thủ? Chết oan chứ chẳng chơi, mà điều quan trọng là phải dành “đất” cho Đại tướng chiến đấu.

Trong khi Ngộ Không chiến đấu thì Hồng Quân cùng Cổ Bàn đứng bên ngoài quan chiến, bọn họ có mặt ở đây bởi vì một tử lệnh của Tu La đế quân, Tu La đế quân họ phải bằng mọi cách phải giết được một tử nhân cương thi để tăng thêm sỹ khí cho binh lính, chỉ duy nhất Phượng Hi là ở lại hậu phương, không được tham chiến

60. Chương 2: Kinh Thiên Tam Côn

Hồng Quân và Cổ Bàn đều nghĩ đến tử lệnh của Tu La đế quân, ba người đều biết tốc độ của tử nhân cương thi là cực kỳ biến thái, ba người hợp kích muốn đánh trúng hắn đã khó chứ đừng nói đến chuyện giết chết được hắn.

“Tiểu Quân, người không có cách gì hạn chế tốc độ của hắn được sao?” Cổ Bàn quan sát trận chiến sau đó truyền âm cho Hồng Quân.

“Không có, với trình độ của Tử Nhân cương thi như thế này...”Vực” tác dụng với bọn họ cũng không lớn, ngoại trừ lần trước Âu Dương Phạm bọn họ dùng cực phẩm tiên khí Vồng trạng, ta ...hiện tại cũng không có cách nào khả thi” Hồng Quân cười khổ một tiếng, mọi công kích trước tốc độ biến thái này đều vô nghĩa, ngoại trừ đại phạm vi công kích và tiến hành quần công ra, chỉ còn cách kéo dài thời gian thật lâu cho hắn tiêu hao lực lượng, cũng không còn cách nào khác. Nhưng có điều, nếu Tử nhân cương thi biết được mục đích chính của bọn họ thì với tốc độ của hắn, chuồn đi cũng không phải là điều quá khó khăn.

Tôn Ngộ Không đã sử dụng đến Kinh thiên cửu côn, vô số bóng ảnh rợp trời, một biến thành chín, chín biến thành vô vàn côn ảnh đập lên trên người Tử Nhân, tuy nhiên một côn này cũng không làm cho Tử nhân trọng thương, thương tổn cũng không được tính là lớn. Kinh thiên cửu côn không hiệu quả, Ngộ Không liên tục thuận di, mỗi lần thuận di cũng không nhất thiết là tiến tới bên cạnh Tử Nhân, mà thuận di tới một chỗ nào đó bất kỳ chờ đợi Tử Nhân “Lạc đường” nhảy vào vòng tấn công của hắn. Còn những lần Ngộ Không thuận di tới bên cạnh tử nhân thì côn ảnh lại vung lên và đánh vào ...không khí.

Loại thuận di này Tử Nhân cũng có biết, khi thấy Ngộ Không thuận di, hắn toàn lực tìm kiếm kẻ cả khi Ngộ Không không bay tới cạnh người hắn thì hắn cũng không ngoan tránh đi chỗ khác, không nhảy vào địa phận tấn công của Ngộ Không. Điều này không những làm cho Ngộ Không đau đầu mà còn làm cho cả Hồng Quân và Cổ Bàn lao tâm.

Có một vài lần may mắn, Ngộ Không đã thuận di tới bên cạnh Tử Nhân, kim bổng thiếu chút nữa thì đập được hắn, nhưng cuối cùng thì cũng bị Tử Nhân khó khăn né tránh.

Ngộ Không sử dụng phương pháp thuận di lung tung khiến cho Tử Nhân phải căng đầu óc, thần kinh, khiến Tử Nhân tiến vào trạng thái khẩn trương ...rất cuộc không chịu được áp lực như vậy, hắn gầm lên giận dữ, tiến hành biến thân lần hai.

Sau khi biến thân lần hai, Tử Nhân không còn sợ “ Hồn loạn thuận di” của Tôn Ngộ Không nữa. Răng nanh mọc dài hơn, chưởng phong khéo léo nhằm hướng Ngộ Không đánh tới.

“ Kinh thiên cửu côn”

Ngộ Không hét lớn một tiếng, chỉ sợ Tử Nhân không dám tấn công chỉ biết trốn tránh, giờ này thấy Tử Nhân phản kích thì mừng đến phát cuồng chứ chẳng chơi. Nhìn Tử Nhân công kích mình, Ngộ Không trong lòng ngập tràn chiến ý.

Bổng ảnh nặng nề ồ ạt xuất hiện, nhưng tử nhân cương thi đứng trước bổng ảnh vẫn không hề sợ hãi biến thân lần ba, lần biến thân này trông hấn như cuồng lang, hai răng nanh trở thành vũ khí từ miệng bắn ra xuyên qua côn ảnh nhằm vào Tôn Ngộ Không bắn tới.

“ Ngộ Không cẩn thận”

Hồng Quân cùng Cổ Bàn kinh hô một tiếng, bất luận là ai cũng không nghĩ được Tử Nhân cương thi một mạch biến thân lần ba, biến răng nanh thành ám khí tấn công Ngộ Không.

“ Bồng”

Tử Nhân mặc dù đã biến thân lần ba nhưng vẫn bị Kinh thiên cửu côn của Ngộ Không đánh bay đi thật xa, nhưng trước mắt đã xuất hiện hai chiếc răng nanh. Côn Bồng nhanh chóng giật về đỡ được một chiếc răng nanh, nhưng chiếc thứ hai thì không thể nào cản kịp. Chiếc răng nanh nhanh chóng đâm vào Thần khí chiến y của Ngộ Không. Răng nanh tuy không đâm xuyên được qua được thần khí chiến y nhưng chỉ còn cách Ngộ Không có một chút.

Hai chiếc răng nanh này Ngộ Không cũng biết độc tính của chúng là cực kỳ kinh khủng, chỉ cần trúng độc của chiếc răng nanh này thì có nghĩa cũng bị đồng hóa thành cương thi. ở trong Tu La ma giới từng đầy thời gia, Ngộ Không làm sao không biết được độ nguy hiểm của chiếc răng nanh này.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Ngộ Không bị trúng độc của Cương thi nhất tộc, không phải Ma giới có thêm một đối thủ cực kỳ khó đối phó đó là Tôn Ngộ Không. Khi đó Tu La đế quân không ngần ngại mà trực tiếp ra tay đối với Ngộ Không, kết quả đó thì không một ai muốn chấp nhận.

Răng nanh bị đánh văng ra liền quay trở lại bay về phía miệng của Tử Nhân, vừa rồi kinh thiên cửu côn đã gây tổn thương một mức độ nhất định đối với Tử Nhân, nếu tử nhân không bước vào lần biến thân thứ ba, khẳng định thương thế này sẽ là vết thương chí mạng.

“ Hèn hạ, tức chết ta mà, xem côn” Ngộ Không hét lớn một tiếng, trong tay kim bổng cấp tốc chuyển động biến thành ba hư ảnh, ba hư ảnh khiến âm thanh vang động khắp nơi. Thực chất thì Ngộ Không chưa luyện thành Kinh thiên tam côn, nhưng trong lúc quá nóng giận, bất chấp tất cả tung ra đòn thế mà mình chưa luyện thành.

“ Kinh – thiên – Tam – Côn “ Ngộ Không mặt đỏ bừng trong miệng chậm rãi đọc ra mấy từ, ba đại kinh lực từ côn phong hoa phá không gian trực tiếp hướng Tử nhân cương thi ba lần biến thân bay tới.

Một côn đó, không kể là người của Tu La ma giới ngay cả người của cương thi nhất tộc cũng nhất thời ngây dại, xé rách không gian chính là côn phong âm âm lao tới Tử nhân cương thi, chỉ nhìn côn phong thôi cũng khiến chúng nhân quan chiến thấy một cảm giác ớn lạnh. Ở phía xa hai bên chiến trường bổng xuất hiện hai bóng người từ phía dưới bay lên, lẳng không đứng xem tràng đấu.

Hai người cả một đời đều theo chiến trường chinh chiến, tranh đấu đã ngàn ngàn năm nay, họ dường như đã biết đối phương là ai, người trẻ tuổi trong miệng nở ra một tia tiếu ý, đột ngột tiêu thất giữa không gian.

“ Huống Nhật Minh, quả nhiên là người cũng tới, để xem chung cục biến thân của người có chế trụ truyền thừa linh bảo của ta không” Một người thân toàn hắc vụ chính là Tu La đế quân, lẩm bẩm nói một câu rồi cũng biến mất tại không trung.

“ Ngộ Không đã luyện thành kinh thiên tam côn, ngoại trừ Tu La đế quân và gã Ngân nhân cương thi kia ra, hấn chính là vô địch” Hồng Quân mỉm cười nói.

Hồng Quân cũng không nghĩ tới Ngộ Không lại luyện thành Kinh thiên tam côn nhanh đến như vậy. Tại Tiên Ma yêu giới hiện nay chính là vô địch, từ đại Viên Hoàng tới nay có rất ít người luyện thành kinh thiên nhất côn, chỉ có Sư phụ của Ngộ Không là Hầu Phí được Tồn Vũ trợ giúp mới luyện thành kinh thiên nhất côn.

Kinh thiên tam côn so với kinh thiên chín côn thì mạnh hơn nhiều, nhìn không gian bị hoa phá như vậy Tử Nhân cương thi cũng biết được côn này bá đạo như thế nào. Không những thế, ba côn này còn phong tỏa hết không gian, không có đường tiến thoái chỉ còn biết chịu khổ ngạnh kháng kinh thiên tam côn này.

Cương thi nhất tộc kiêu ngạo nhất chính là phòng ngự biến thái, dựa vào lần thứ ba biến hình này Tử Nhân cương thi tưởng có thể ngạnh kháng được thế nhưng...dưới kinh thiên tam côn, thân thể của Tử Nhân cương thi trở nên yếu đuối hơn, một khối da tay bị đánh bật ra, lộ cả xương trắng.

Màu côn khí màu xanh bắn ra, tử nhân cương thi cũng không thể duy trì được lần thứ ba biến thân này nữa, nhanh chóng biến thành một người, toàn thân héo rút hiện rõ hình người.

“Chịu chết đi” Ngộ Không mạnh mẽ sử dụng kinh thiên tam côn, tuy nhiên sử dụng tam côn thì yêu lực rất nhanh bị suy yếu, hắn vội vã lấy lại hơi thở di đến bên Tử Nhân. Chiêu này cũng chẳng gọi là chiêu thức gì cao thâm mặc trặc gì chỉ nhất thời vung bồng đánh tới, quyết tâm lấy mạng của Tử Nhân cương thi.

“Bồng, bồng, bồng...” Vài tiếng nổ vang lên, Hồng Quân cùng Cổ Bàn vội vã thở di tới bên cạnh Ngộ Không, vừa rồi chỗ Ngộ Không bồng nhiên xuất hiện một người...

“Đường đường là Ngân nhân cương thi Hoàng mà lại đi đánh lén, không sợ mất đi thân phận của mình sao?” Người nói chuyện có hắc vân bao phủ, chính là Tu La đế quân đã nhanh tay cứu mạng Ngộ Không.

“Tu La đế quân quả là danh bất hư truyền, hôm nay coi như ta đã được lĩnh giáo. Mặc kệ là đánh lén hay phương pháp hèn hạ nào, ta chỉ cần bảo lưu tính mạng của thuộc hạ ta, tùy người muốn nói thế nào thì tùy, nhưng ta thực sự chúc mừng người, giờ đã có thêm một cao thủ, người nghĩ trận chiến này người sẽ thắng?” Một người trẻ tuổi với con mắt màu bạc trên tay ôm Tử Nhân cương thi bay về phía quân của Cương thi, cương thi nhất tộc vội vã quỳ xuống hành lễ.

61. Chương 3: Không Thể Bình Tĩnh

Tại một phòng khách nhỏ, Tu La đế quân đã triệu tập các tướng lĩnh ở các binh đoàn, trong đó bao gồm cả ba người bọn Hồng Quân.

“Ngộ Không, vừa rồi người sử dụng công pháp gì?” Trầm mặc một hồi, đột nhiên Tu La đế quân hỏi.

“Bệ hạ, côn pháp lão Tôn luyện là Kinh thiên côn điển, cũng là kinh thiên côn pháp. Chính là bất truyền của gia tộc ta” Đột nhiên sau khi nói xong hắn mới nghĩ, không phải người Hầu tộc cũng biết, ví như Hồng Quân. Nhưng nói không ngoa thì Hầu Phí là huynh đệ tốt của phụ thân Hồng Quân là Tồn Vũ, coi như người một nhà cũng không sai.

“Ồ, là kinh thiên côn điển, kinh thiên côn pháp?” Tu La đế quân nhàn nhạt nói: “Nếu ta nhớ không sai, côn pháp này chính là tiền bối Bình thiên Thần vương từ Thần giới truyền thừa cho Tiên Ma Yêu giới, xem ra Ngộ Không người chính là Thần thú của Hầu tộc?”

Hồng Quân ba người nhất thời đều sửng sốt, Hầu Phí cũng chưa từng nói qua cho Tôn Ngộ Không rằng kinh thiên côn pháp do Bình thiên thần vương Tôn Luyện sáng tạo tại tiên ma yêu giới Hồng Quân dĩ nhiên là không biết.

“Bệ hạ chỉ biết một phần mà thôi, thực tế nó có rất nhiều phần, Ngộ Không chính là thượng cấp thần thú “Thông linh thạch hầu” kinh thiên côn pháp tại Tiên ma yêu giới chính là truyền thừa chi bảo.” thân phận sớm đã bị người ta nhìn thấu, nói ít đi một chút cũng không có hại gì.

“Àn, chuyện này thì cũng không có gì, thực ra Ngộ Không với La gia chúng ta cũng có chút sâu xa, thôi quên đi, có nói các người cũng không biết, nhưng mà từ nay các người cứ yên tâm, ta sẽ không quản tự do của các người nữa, hơn nữa từ giờ trở đi, Ngộ Không sẽ tiếp nhận trung lộ quân phó nguyên soái. Ngoại trừ

bổn để quân và Trung lộ quân Nguyên soái Âu Dương Phạm ra, các người còn lại không cần để ý đến.” Tu La để quân bình tĩnh nói, nhưng nàng cũng nghĩ lại Hồng Quân có kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo cũng có thể đó là truyền thừa từ Thần vương xuống Tiên Ma yêu giới. Điểm này Tu La để quân chỉ đoán đúng được một nửa, kiện Hồng Mông linh bảo này là do Tần Vũ cấp cho Hồng Quân khi còn là Thần Vương, chứ không phải truyền thừa của vị thần vương nào.

Hồng Quân ba người không hiểu được thái độ của Tu La để quân đột nhiên thay đổi như vậy, thời gian Hồng Quân tại Thần giới không được tính là nhiều, cũng không biết Tu La thần vương La Phàm, hẳn chính là Tu La giới phi thăng lên, hẳn càng không biết ai là Tôn Luyện, ông ta chính là người lưu lại Hắc tộc truyền thừa cấm địa, nếu biết được điều này dám chắc sẽ biết được tại sao Tu La để quân lại nói nàng cùng Ngộ Không có quan hệ sâu xa, cũng hiểu được tại sao Tu La để quân đối xử tốt với Ngộ Không như vậy.

“Đa tạ bệ hạ, nhưng...nhiệm vụ của chúng ta phải giết chết được một Tử Nhân cương thi, bây giờ chúng ta còn chưa hoàn thành được.” Cổ Bàn vội vàng hỏi lại, bây giờ Ngộ Không đã có khả năng giết chết được Tử Nhân cương thi, nhưng điều kiện quan trọng là Ngân nhân cương thi Hoàng không ra tay quấy nhiễu.

“Nhiệm vụ kia các người đã hoàn thành, cương thi với chúng ta không giống nhau, một khi chúng bị thương thì rất khó hồi phục, cương thi bị Ngộ Không đả thương chắc chắn phải mất ngàn ngàn năm mới hồi phục được, cho dù hồi phục thì tu vi cũng không bằng được trước đây, nhiều nhất chỉ mạnh hơn Hồng Nhân cương thi một chút”

La Băng mỉm cười, truyền âm cho người bên ngoài cho Ngộ Không lui trở về, cho bọn Hồng Quân cùng Cổ Bàn đi cùng Ngộ Không, đứng bên ngoài Hồng Quân và Cổ Bàn cảm nhận được thái độ của Tu La để quân đối với họ đã dễ dãi hơn trước.

“Tiểu Quân, tại sao thái độ của Tu La để quân lại đột nhiên thay đổi như vậy?” sau khi rời đi, Ngộ Không có chút không hiểu liền hỏi Hồng Quân.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn đều nhìn Ngộ Không cười cười nói: “Ngộ Không người không biết rằng người đã luyện thành Kinh thiên tam côn, ngoại trừ Ngân nhân cương thi cùng Tu La để quân ra, tại Tu La giới này không ai có thể là đối thủ của người, Tu La để quân không đối xử tốt với người mới là lạ”

“Ách, thiếu chút nữa ta quên, ta đã có thể xuất được kinh thiên tam côn, ai da... kinh thiên tam côn ta đã luyện thành, tiểu Quân mau dạy ta Kinh thiên nhất côn đi” Ngộ Không bỗng nhiên vỗ vào đầu, vội vàng hỏi pháp quyết của kinh thiên nhất côn. Từ kinh thiên cửu côn đến bây giờ, pháp quyết đều là do Hồng Quân truyền đạt cho Ngộ Không.

“Ngộ Không, kinh thiên nhất côn so với kinh thiên tam côn phức tạp hơn nhiều, bây giờ tu vi người có đủ, nhưng linh hồn cảnh giới còn chưa đủ. Chờ khi linh hồn cảnh giới của người có thể, ta sẽ dạy người” Hồng Quân suy nghĩ một chút rồi không nói với Ngộ Không biết, tình huống của hắn bây giờ không giống với Hắc Phỉ khi xưa, khi luyện kinh thiên nhất côn Linh hồn cảnh giới của Hắc Phỉ đã là cửu cấp Yêu đế, hiện giờ Ngộ Không mới bát cấp linh hồn cảnh giới thì càng cố sức thì chỉ mất công mà thôi.

“Tiểu Quân, ta cầu xin người...đại ca (ặc ặc) sau này ta sẽ gọi người là đại ca, không luyện được kinh thiên nhất côn, người giết ta đi còn hơn.” Ngộ Không vẽ mặt đau khổ, cầu khẩn Hồng Quân cả một đoạn đường, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn có được pháp quyết của kinh thiên nhất côn.

Bên trong tấm cung, hắc vụ quần quanh trụ phòng, trên người La Băng giờ này không còn thấy hắc vụ nữa, tuyệt thế mỹ nhân lại một lần nữa lại xuất hiện trước gương. Nhưng lần này khuôn mặt nàng không còn u sầu như lần trước mà trên mặt đã có chút mỉm cười.

Những hiểu biết của La Băng về Tiên Ma Yêu giới đều từ Ngọc Đồng, là một truyền thừa chi bảo cơ mật. Chỉ tiếc cái Ngọc Đồng kia không biết bao nhiêu năm không được update thông tin, Thần giới đã có bao nhiêu sự biến đổi, La Băng thậm chí không biết bình thiên thần vương ‘Tôn Luyện’ đã làm người hầu cho nhà Hồng Quân.

Kéo dài đến hơn một tháng, Ngộ Không cũng không “mời tin” được từ Hồng Quân, Hồng Quân bắt hắn phải đạt tới cửu cấp Yêu đế linh hồn mới truyền đạt, hơn nữa hắn cũng phải luyện cho thuần thục kinh thiên tam côn đã, lúc đó Hồng Quân mới chịu dạy hắn. Thật khổ cho một gã si võ đến phát cuồng, gập ngay một tên ... buồn “rắn” như Hồng Quân nên không đời nào hắn chịu nói.

Mất công vô ích, Ngô Không đành ra chiến trường phát tiết, những cái bao cát sẽ là cương thi nhất tộc. Thế nhưng hắn lại càng điên tiết hơn là không có một Tử Nhân cương thi nào chịu đấu với hắn, chửi mấy ngày trời chán cả chửi, khô cả cổ mà chẳng có ma nào lên tiếng chửi lại, hắn đành ngậm đắng nuốt cay bỏ về.

Từ sau trận chiến kinh thiên Ngô Không cùng Tử Nhân cương thi, cả bên Tu La ma giới và Cương thi nhất tộc đều có chiến thuật là ...đóng cửa bàn chiến thuật, vì vậy cuộc chiến đành tạm ngưng cho đến ba năm sau. Ba năm sau Tu La để quân quyết định phát động tổng tiến công, sau một thời gian tạm nghỉ cuối cùng cả Tu La ma giới quay lại cuộc chiến dai dẳng này.

Nhìn từ hư không không thấy được đường biên của chiến trường, chính là chiến trường của hai tộc tranh đấu từ ức vạn năm nay, mỗi ngày đều có hơn trăm vạn người thương vong, Tu la ma giới ỷ lại vì nhiều người bây giờ hoàn toàn chiếm ưu thế. Nhưng song phương đánh nhau chết sống như vậy đại đa số đều là Ma vương kỳ và lục nhân cương thi, Ma đế cấp bậc và Hồng nhân cương thi thì rất ít giao chiến.

Cương thi nhất tộc không cử ra cao thủ, Hồng Quân cũng rất vui vẻ an nhàn, có sự trợ giúp của chiến trường khiến vô danh vật chất phát triển rất nhanh. Chuyên tâm tu luyện có hơn một trăm năm nhưng còn nhanh hơn tu luyện bình thường hơn một ngàn năm. Dung dịch của vô danh vật chất đã vượt qua phần eo của Nguyên Anh. Hồng Quân tin tưởng không bao lâu nữa, dung dịch này sẽ ngập tràn vượt qua nguyên anh, ngập tràn đan điền, khi đó thì bước vào Hồng Quân đạo hậu kỳ.

Niềm vui không được bao nhiêu, ba trăm năm sau, cương thi nhất tộc rút cuộc phát động tổng phản công, hơn tám mươi Hồng Nhân cương thi cùng ba Tử Nhân cương thi nhận lệnh từ đằng sau của đại bản doanh cương thi nhất tộc bay đến chiến trường.

Hồng Quân, Cổ Bàn, Phượng Hi đã được Tu la để quân hủy đi tư cách quân nhân, bây giờ không thuộc một loại đội quân gì, Âu Dương Phạm chỉ còn phương pháp là mời bọn họ tới trợ chiến. Với tu vi của Hồng Quân ba người cũng có thể coi là cao thủ trong số cao thủ, Âu Dương Phạm làm sao có thể lãng phí cao thủ như vậy?

62. Chương 4: Chấn Động Toàn Trường

Hiện tại, tướng lĩnh của cương thi nhất tộc đang bị bọn người Hồng Quân uy hiếp, ngăn cản trong một khoảng thời gian ngắn, Thiên sinh tinh là một trong bảy đại hoàng tinh, hiện tại đang có quân đội cương thi trung lộ vây quanh, Huống Thiên Minh tự mình mang theo bốn người là tử nhân cương thi nghênh chiến, chính vì thế Âu Dương Phạm chỉ còn cách là bao vây lấy tinh cầu này, không có cách tiên công thêm nữa.

Trong ba tháng, Tu La ma giới tổn thất mất bảy Ngũ cấp Ma đế, hai Lục cấp Ma đế, Trung lộ quân của Âu Dương Phạm không thể chấp nhận được điều này, liên tục hướng tới Tu la để quân phát ra tín hiệu yêu cầu viện trợ.

Dưới tình huống này, Hồng Quân chỉ còn biết theo Tu La để quân ra chiến trường. Thiên sinh tinh là một tinh cầu xinh đẹp, trên tinh cầu này có bảy mươi hai mặt trăng, cũng tại đây tụ tập mấy ngàn vạn Lam nhân cương thi tu luyện.

Khi Tu La để quân đến, Âu Dương Phạm tự động chuyển quyền chỉ huy về cho La Băng, căn bản đây chính là thời gian mấu chốt của cuộc chiến, chỉ cần đánh bại Ngân Nhân cương thi hoàng giả, tấn công được Thiên Sinh tinh, đối với cương thi nhất tộc thì đây là một sự đả kích cực lớn.

Nhiệm vụ chính của Hồng Quân trong chiến dịch này đó là công phá Thiên sinh tinh, đặc biệt đối với việc chế trụ tử nhân cương thi vương nhiệm vụ này đối với bọn họ có thể hoàn thành.

Hồng Quân đang lưỡng lự không đối diện với một Tử nhân cương thi vương, từ sau khi trở thành bát cấp tiên đế Hồng Quân muốn thử nghiệp tu vi của mình như thế nào, hắn không thêm sử dụng trận pháp, đối diện ngạnh kháng với tử nhân cương thi.

Đối với tử nhân cương thi mà nói, lực công kích không được tính là cao, quan trọng là hắn có tốc độ quá mức biến thái, phòng ngự cũng rất khủng bố. Hiện giờ Hồng Quân là bát cấp tiên đế, có thể miễn cưỡng đối phó với tốc độ của cương thi khi trong tình trạng biến thân lần thứ nhất. Kim đao trên tay Hồng Quân đang không ngừng bay múa đuổi theo tử nhân cương thi, trên Nguyệt lượng này chỉ có duy nhất Hồng Quân

và Tử Nhãn đang giao đấu mà thôi. Hồng Quân không biết, lần chiến đấu này tên Tử Nhãn cương thi đã nhận ra hắn, từ khi bắt đầu cũng không toàn lực ứng chiến. Lần trước Hồng Quân cũng đã giết chết một tử nhân cương thi còn mạnh hơn gã, nếu lần này không phải bảo vệ Hoàng tinh cương thi thì Ngân nhân cương thi cũng không để cho hắn xuất trận ngăn cản Hồng Quân.

Tu La để quân và Ngân nhân cương thi Hoàng đều chú ý đến Hồng Quân trong cuộc chiến này, đối với Ngân nhân cương thi hoàng thì lần trước khi Hồng Quân bố trí một trận pháp tạo thành một rung động lớn, lúc đấy Ngân nhân toàn lực công kích cũng không làm rung chuyển được trận pháp, Huống Nhật Minh cẩn thận tính toán, cuối cùng phải tiến hành “chung cực biến thân”, nhưng có thể phá được trận pháp kia hay không thì chính bản thân hắn cũng không nắm chắc.

Chiến đấu trên Nguyệt Lượng, tại Thiên Sinh tinh thoạt trông cực kỳ đẹp, bóng của hai người, thỉnh thoảng ánh trăng xuyên qua, nhân quang của Tử nhân cương thi lại lóe lên quang mang, bên cạnh đó kim đao trong tay Hồng Quân cũng lóe lên ánh sáng, tựa như hai vì sao lấp lánh liên tục di chuyển.

Từ khi bồi luyện cho Tôn Ngộ Không luyện thành kinh thiên thập bát côn, ngàn ngàn năm qua Hồng Quân không có đối thủ xứng đáng, tử nhân cương thi sau khi biến thân làm sao có thể so với hắn là một trung phẩm thần nhân về mặt phòng ngự, không phải lo về phòng ngự như thế, Hồng Quân sẵn sàng không chế kim đao nhắm những nơi yếu hại của Tử nhân ra sát chiêu.

Không cần trận pháp, không cần kỹ xảo, chỉ cạy vào thân thể phòng ngự đã khiến cho Tu La để quân cùng Ngân nhân cương thi ngỡ ngàng, nhìn hắn đấu như vậy Tu La để quân cũng cảm thấy yên lòng hơn.

Ba ngày, Hồng Quân đại chiến cùng cương thi trên Nguyệt Lượng suốt ba ngày, trong trận chiến này tâm tình của Hồng Quân trong ngàn ngàn năm qua đã cởi bỏ được nhiều, hắn càng đánh càng mạnh, Tử Nhãn cương thi lại một lần nữa biến thân và càng ngày càng cảm thấy khó nuốt được Hồng Quân, có vài lần suýt chút bị Hồng Quân chém trúng.

“ Ngao...”

Hồng Quân gây cho Tử Nhãn áp lực quá lớn, hắn không thể chịu đựng được áp lực lớn như vậy liên tục nên cuối cùng đành phải biến thân. Hoa văn màu tím che kín trên mặt, tốc độ và phòng ngự đều tăng lên gấp bội.

Tử Nhãn biến hình cũng không làm khó được Hồng Quân, hắn vẫn tấn công ồ ạt không thêm lo lắng, tuy nhiên hắn cũng đã có chút phòng ngự trong chiêu thức, vì sau lần biến thân này lực công kích của Tử Nhãn cương thi đã gây ra cho Hồng Quân những thương tổn nhất định.

“ Ngãô.....”

Tử Nhãn rống to một tiếng, trong nháy mắt gia tốc, Hồng Quân cũng kịp phản ứng đã bị tử nhân cương thi một quyền đánh bay từ trên nguyệt lượng xuyên qua các tầng khí quyển rơi xuống Thiên Sinh tinh.

Trong nháy mắt gia tốc chính là bí kỹ của Cương thi vương, đấy cũng là một loại thương tổn của bản thân cương thi, vì trong khi gia tốc hắn phải tự đốt cháy huyết dịch trong cơ thể tạo thành năng lượng tăng thêm tốc độ cùng phòng ngự thân thể.

Từ lúc chiến với Hồng Quân, hắn cũng chỉ một mực giằng co vì nghĩ mình không hạ được đối thủ thì đối thủ cũng không hạ được mình. Tuy nhiên càng đấu thì hắn càng cảm thấy không ổn. Sau lần biến thân này, hắn đã nháy mắt gia tốc lực công kích so với biến thân ba lần còn cao hơn. Hắn đã thành công đánh trúng Hồng Quân. Lần này hắn đánh trúng đan điền Hồng Quân, cương thi cũng biết người tu ma điểm yếu nhất chính là đan điền nên khi thấy chiến thuật của mình thành công hắn hưng phấn kêu lên.

Nhất thời khinh thường đối thủ, Hồng Quân chỉ chăm chăm ngạnh kháng với Tử Nhãn và kết quả là bị đánh lén trúng đan điền. Hồng Quân từ đầu đã không mặc chiến y, hạt châu màu xám trong đan điền bị quyền kinh của Tử nhân đánh vào khiến đan điền rung lên một trận dữ dội. Một trận đau đớn kịch liệt dâng lên khiến Hồng Quân phun ra một búng máu.

“Tiểu Quân, Quân ca”

Những người vẫn đang chú ý Hồng Quân chiến đấu là Phượng Hi cùng Cổ Bàn, khi thấy Hồng Quân thụ thương, cả bọn kêu lên kinh hãi. Cả hai vội vàng thoát khỏi đối thủ thuận chuyển đến bên cạnh Hồng Quân xem thương tích của hắn thế nào.

“ Ta không sao, chỉ tại khinh thường đối thủ mà thôi, thật thống khoái...các người nhìn ta thu thập tên cương thi này như thế nào.” Hồng Quân nhếch miệng cười, hạt châu màu xám trong đan điền nhanh chóng ổn định trở lại, Hồng Quân chỉ nói thể thân thể đột nhiên tiêu thất, biến mất khỏi Thiên Sinh tinh, lập tức có mặt tại Nguyệt Lượng.

“ Không thể nào, không lẽ hắn đi chịu chết?” Tử nhân cương thi lại dấy lên một trận lo lắng. Hồng Quân quay trở về, Tử nhân cũng không tấn công nữa lạnh lùng nhìn Hồng Quân nói.

“ Nghe các người nói thế ta cứ tưởng các người đều không biết gì ha ha” Hồng Quân ha ha cười to, vung tay hoa lên một khối thần thạch từ trong tay Hồng Quân bay ra, tại Nguyệt lượng bố trí một cái khốn trận đơn giản.

“ Muốn chết ta sẽ thành toàn cho người, vì Sơn Hàn báo thù”

Tử nhân cương thi ngửa mặt lên trời, rống to một tiếng, hai răng nanh của hắn dài ra hắn nhanh chóng xuất hiện trước người Hồng Quân, chỉ trong nháy mắt mấy ngàn quyền đều tập trung đánh lên người Hồng Quân.

“ Bùng, bùng, bùng, bùng”

Hồng Quân liên tục bị đánh bay đi hơn một ngàn thước, cũng không đánh trả lại Tử nhân cương thi, hắn vẫn lợi dụng cơ hội này xuất ra thần thạch để bố trí trận pháp. Tại Nguyệt lượng nho nhỏ, Hồng Quân đã bố trí được hai cái nhị cấp Khốn trận, một cái Sát trận. Hồng Quân muốn lợi dụng Tử nhân cương thi lần này để câu cá to hơn.

“ Bùng..”

Hồng Quân lại bị đánh bay, Tử nhân cương thi lại phi thân tới để tiếp tục công kích. Hắn bỗng dưng khựng lại vì đột nhiên Hồng Quân biến mất, không còn thấy đâu nữa.

63. Chương 5: Tranh Đoạt

“Rõ, Quân ca”

Phượng Hi cười hì hì vài tiếng, tại bên ngoài trận pháp của Hồng Quân đã bố trí người khác không thể nào thấy được bọn hắn, chỉ nghe thấy một tiếng phượng trong trẻo vang lên, chiều dài mấy trượng là Hỏa Phượng Hoàng hiện thân. Một luồng gió rít lên trọng miêng Hỏa Phượng Hoàng, từ trong miệng Hỏa Phượng Hoàng phun ra một ngọn lửa màu đen nho nhỏ bay tới bên người tử nhân cương thi. Trông thấy ngọn lửa này, ánh mắt tử nhân cương thi lập tức thay đổi.

Một tia lửa màu đen phiêu hạ xuống trên thân thể của Tử nhân, vừa rồi Tử nhân đã nếm một chút lửa màu xanh là vô danh chi hỏa hắn đã nhảy dựng lên, một lát sau vô danh chi hỏa đã vây chặt lấy hắn.

“ Oanh”

Một tiếng nổ rung trời vang lên, cương thi nhất tộc cùng Ngân nhân cương thi Hoàng đều ngồi không yên. Tiếng nổ xuất hiện trước trận pháp tiếng nổ vừa rồi chính là đòn tấn công của Ngân nhân cương thi hoàng. Trông thấy có điều bất ổn nên Ngân nhân quyết định ra tay để cứu Tử nhân cương thi vương đang bị vây trong trận pháp.

Huống Nhật Minh kinh hãi khi đòn tấn công của hắn chỉ khiến trận pháp chỉ lắc lư một chút rồi ổn định lại ngay, trong khi đó Tử nhân cương thi trong trận pháp rốt cuộc cũng không tiếp tục duy trì biến thân lần ba này. Sau khi trở lại trạng thái bình thường, chẳng lâu sau hắn nhanh chóng bị ngọn lửa cắn nuốt, biến mất vô ảnh vô tung trong trận pháp.

Tu La đế quân cũng xuất hiện ngay bên ngoài trận pháp, nàng cùng Huống Nhật minh có hai loại cảm giác hoàn toàn trái ngược nhau, tuy nhiên cũng có một điểm mà hai người không thể khác nhau đó chính là

NGẠC NHIÊN. Từ ngày La Băng kế nhiệm Tu La để quân đến nay, chưa có một Tử Nhân cương thi nào bị tiêu diệt ngoại trừ lần trước một tử nhân cương thi bị Ngộ Không đánh trọng thương và bị Ngân nhân cứu đi thì đây là Tử nhân cương thi đầu tiên chính thức bị tiêu diệt. Tính như vậy, cương thi nhất tộc coi như đã mất đi hai tử nhân trong số tám tử nhân cương thi vương.

“ Bồng...”

Âm thanh vang dội khắp nơi, do không cứu được Tử nhân trong trận của Hồng Quân nên Ngân nhân quyết định đánh lên Cổ Bàn. Trung phẩm tiên giáp Cổ Bàn đang mặc trên người bị đánh nát bấy, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, cuối cùng lùi lại phía sau Tu la để quân, trên miệng xuất hiện một sợi tơ máu, rõ ràng đã bị thương.

“ Huống Nhật Minh, không lẽ cương thi hoàng giả các ngươi chỉ biết đứng sau đánh lên người khác thôi sao?” La Băng tiến lên quan sát thương thế của Cổ Bàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Huống Nhật Minh nói.

Thương thế của Cổ Bàn thực ra cũng không có gì đáng lo ngại, mặc dù lực công kích của Ngân nhân cương thi hoàng không cao, vì chỉ là sơ cấp trạng thái chiến đấu của Ngân nhân nên thực ra đối với Cổ Bàn không có gì là nguy hiểm đến tính mạng.

“ Hèn hạ tiểu nhân, xem kinh thiên tam côn của ta”

Ngân nhân cương thi hoàng sau khi hiện thân, Ngộ Không phía sau rút cuộc chịu không được thuận chuyển vào trong chiến trường, một côn khí bá đạo bùng lên tách ra làm ba đạo côn khí xé không khí lao về ba điểm trên người của Ngân nhân cương thi hoàng.

Ba đạo côn khí đi đến đâu xé nát không gian đến đó, không gian biến thành những mảnh vỡ, trong nháy mắt vây lấy Ngân nhân vào giữa. Tại nơi của Ngân nhân đang đứng bỗng phách ra ba tiếng nổ lớn, không gian xung quanh bị băng toái, vỡ vụn, hỗn loạn. Ngay cả Ma thức của Ma đế cấp bậc cũng không thể dò xét bên trong xảy ra chuyện gì.

Ngộ Không sắc mặt vui vẻ, cười còn không ra tiếng thì thân thể đột nhiên lui về phía sau. Thân thể nắm được Tôn Ngộ Không chính là Hồng Quân và Cổ Bàn, chỉ trong nháy mắt cả bọn đã lùi ra xa hơn mười dặm. Tôn Ngộ Không thân thể vừa ổn định đã thấy một đạo thân ảnh từ từ hiện ra, trên mặt xuất hiện một đạo hoa văn màu bạc nhỏ nhỏ chính là Huống Nhật Minh, hai tay hắn nắm chặt chính là đã bước vào biến thân trạng thái chiến đấu lần hai.

“ Huống Nhật Minh, La Băng hừ lạnh một tiếng, một đạo ngân quan từ trong tay bay ra nhằm thân ảnh Huống Nhật Minh xuyên qua.

“ Tu La ma hoàng đạo quả nhiên lợi hại, một chiêu của ngươi tán đi các khí nguyên quả thật ta không dám đón đỡ” Sau lưng La Băng vang lên những tiếng chưởng phách, vừa rồi chỉ là những thân ảnh của Huống Nhật Minh, những thân ảnh đó chậm rãi biến mất, chiêu tán nguyên khí của La Băng căn bản là đánh vào thân ảnh của Huống Nhật Minh, không hề đánh trúng hắn.

“ Người cương thi các ngươi ngoài có tốc độ để trốn chạy, còn có bản lĩnh gì mà hữu dụng? Người là cương thi Hoàng giả cũng giống như bọn chúng, chỉ biết bỏ chạy chứ chẳng làm nên được trò trống gì”

Âm thanh của La Băng lạnh lùng không mang theo một sắc thái tình cảm nào, hai tay cấp động, tứ phía xung quanh tràn ngập ánh bạc của tán nguyên khí.

“ Bùng, bùng, bùng...”

Lần này Huống Nhật Minh không thêm phân thân, mà là đón đỡ toàn bộ chiêu công kích của Tu la để quân. Xung quanh trận chiến của La Băng và Huống Nhật Minh trong nháy mắt đã không còn ai, hai hoàng giả cao thủ giao thủ, không gian sẽ chấn động rất nhiều và không ổn định một chút nào nên cũng chẳng ai dại mà chui vào chỗ đó để xem đánh đấm. Âu Dương Phạm định tiến lên để trợ giúp cho Tu la để quân nhưng cũng đành đứng ngoài khoảng không gian đó, không có cách gì vào được.

“ Ha ha...tu la để quân cuối cùng cũng chỉ như thế”

Huống Nhật Minh lên tiếng quát tháo khiến cho Âu Dương Phạm mấy người cả kinh, Chỉ có mấy người Hồng Quân là loáng thoáng nghe được bên trong hai người chỉ đang đấu khẩu nên chưa có gì nguy hiểm.

Trong không trung, không gian dần dần khôi phục, chỉ còn mỗi Tu La để quân đang lảng không đứng, Ngân nhân đã biến đi tự bao giờ. Thật lâu sau, Tu La để quân hừ lạnh một tiếng rồi biến đi đâu không thấy nữa.

Trong một cuộc họp của Tu La ma giới, cửu đại gia tộc cùng các tướng soái cũng có mặt. Ánh mắt ai nấy đều nhìn về Hồng Quân bốn người với con mắt khấn nguyện. Cổ Bàn, Hồng Quân, Ngộ Không trong lòng cũng dâng lên sự khấn nguyện. Đặc biệt là Hồng Quân, tại chiến trường ngày hôm qua hắn đã khắc chế được tốc độ của Tử nhân, không những thế còn giết được một người, khiến ai nấy trong lòng đều cảm thấy kinh sợ.

“Bệ hạ, thuộc hạ có lời muốn nói, không biết...” Hữu lộ quân thống soái, bát cấp Ma đế Hồng Cương trong khi Tu la để quân chưa nói gì liền đứng lên có ý kiến.

“Nói đi”

“Ta ơn bệ hạ, thuộc hạ phụ trách hữu lộ quân, bị tử nhân cương thi uy hiếp...thuộc hạ vô năng tạm thời không khắc chế được tốc độ của Tử nhân cương thi, kính xin bệ hạ mời Hồng tiên sinh tương trợ, thuộc hạ tin tưởng hữu lộ quân có thể công phá được phòng tuyến của cương thi nhất tộc, chiếm được lãnh địa của cương thi”

“Bệ hạ, thuộc hạ cũng có việc muốn nhờ”. Tả lộ quân thống soái là Mộ Dung Văn vội vã bước lên một bước, quân tướng từ cao tới thấp đều nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Văn.

“Có Phải người muốn Cổ Bàn trợ chiến cho quân trung của người?” Tu La để quân nhân nhậm hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ quả nhiên là thế, hi vọng bệ hạ có thể ân chuẩn” Mộ Dung Văn mừng rỡ, Cổ Bàn hôm nay biểu hiện lực chiến đấu hết sức kinh người. Hắn từ ngày làm anh rể của Cổ Bàn còn không biết em rể mình lợi hại đến như vậy, mà giờ này bạn tốt của Cổ Bàn là Hồng Quân đã bị Hồng Cương cướp đi, giờ này tuyệt đối không thể buông tha cho Cổ Bàn được.

“Bệ hạ, Hồng Tiên sinh và Cổ tiên sinh vẫn đang còn trong quân trung lộ của chúng ta, hôm nay bọn họ giết được cương thi vương, ức binh sĩ đều nhìn thấy, ngài không thể để bọn họ rời đi được à nha.” Âu Dương Phạm rất cuộc ngồi không yên, không nói thêm lời nào, cũng không dễ dàng xuất đi hai người có thể giết chết được tử nhân cương thi bị người khác đoạt mất.

“Hồng Quân, Cổ Bàn, các người có ý gì không? Các người không phải là quân sĩ, chẳng biết có thể trợ lực giúp họ được không?” Tu la để quân cũng không để ý đến sự lo lắng của các thống soái, hướng tới Hồng Quân cùng Cổ Bàn hỏi ý kiến bọn họ.

“Bệ Hạ, ta cho rằng ba huynh đệ chúng ta cùng Phượng Hi muội muội phải ở cùng một chỗ sẽ tốt hơn.” Hồng Quân mỉm cười đứng dậy đáp, bọn họ không phải là người của Tu la ma giới, có thể thì ra tay tương trợ, ai dại gì mà đi bán mạng? Muốn tác ra khác gì bán đi cái mạng nhỏ của mình. Câu nói này khiến cả hội trường im lặng.

64. Chương 6: Nguyên Anh Biến Mất

“Hồng tiên sinh, ngài xem... ngài có chữ Hồng, ta cũng có chữ Hồng...nói không chừng chúng ta lại là người một nhà, chỉ cần ngài giúp cho hữu lộ quân chúng ta chế trụ Tử nhân cương thi...ngài có thể làm đại tướng quân, không có ai có thể ra lệnh cho ngài cả”. Hồng Cương vì muốn thuyết phục Hồng Quân nên đưa ra rất nhiều lý do, lão đề cập đến chữ “Hồng” đồng âm với họ của Hồng Quân...à, chiêu này quả nhiên là cao thủ, dùng khổ tâm kẻ kẻ ra cũng không đến nỗi thiệt thòi.

“Cổ Bàn, dù gì chúng ta cũng là họ hàng thân thích, không lẽ đệ muốn khoanh tay đứng nhìn sao?” Mộ Dung Văn chuyển mình, nhìn Cổ Bàn nói...lão lại áp dụng chiêu họ hàng thân thích để lôi kéo Cổ Bàn. Quả thật cũng là một thân mưu mô.

Mấy thuộc hạ của Hồng Cương đều là những tướng lĩnh cao cấp cũng nhanh nhẩu xen vào khuyên nhủ Hồng Quân nghỉ lại, tả lộ quân Mộ Dung gia cũng đang cố gắng thuyết phục Cổ Bàn...mọi chuyện trở nên hỗn loạn, nếu có thể so sánh thì chúng ta thấy giống những người phe vé bán vé trận Việt Nam – Thái Lan...Tu La để quân cũng chẳng nói gì, lảng lẽ nhìn bọn họ “mời chào”.

Người lo lắng nhất chính là Âu Dương Phạm, Hồng Quân nói còn không khiến lão tức giận nhưng hành động của Hồng Cương và Mộ Dung Văn thì khiến cho lão rất bất mãn, hai người Hồng Quân đều là những “chí bảo” trong quân đội của lão, giờ này có nhiều người ngang nhiên chèo kéo, lão không tức giận thế nào được? Vội vàng cho mấy tướng lĩnh dưới quyền tách bọn Hồng Quân ra khuyên nhủ lão cũng không biết phải làm thế nào là hơn nữa. Còn về phần Mộ Dung Văn và Hồng Cương thì chỉ còn biết bất mãn, thể hiện ra mặt.

“Tốt lắm, các người không cần phải bàn cãi gì cả, Hồng Quân, Cổ Bàn, Ngô Không ở lại trong quân đội của chúng ta, khi nào các đại quân Tả, Hữu có việc cần thiết cấp yếu thì ta sẽ mời họ trợ giúp. Cái quan trọng bây giờ là thời gian, chúng ta phải phá vỡ được phòng tuyến của Tử Nhân cương thi, nếu phòng tuyến này bị phá, ta tin tưởng Cương thi nhất tộc sẽ bị tiêu diệt”

Phòng nghị sự giờ không còn ra hình dáng gì nữa, Âu Dương Phạm cùng các tướng lĩnh của lão một mực muốn lưu bọn Hồng Quân ở lại trong quân đội của họ, còn Hồng Cương và Mộ Dung Văn thì một mực lôi kéo Hồng Quân và Cổ Bàn, mãi đến khi Tu La đề quân tự mình nói sự việc mới vì thế mà dịu đi.

Đối với lời đề nghị của Tu La đề quân, mọi người không có ai có ý kiến gì cả. Âu Dương Phạm oán hận nhìn vào khuôn mặt đang đắc ý của Hồng Cương và Mộ Dung Văn, ngay cả Phó thống soái Tôn Ngô Không cũng bị Tu La đề quân phân phó cho bọn họ.

Sau khi nghị sự chấm dứt, thống soái của ba lộ quân (Trung lộ, Hữu lộ, Tả lộ) mang theo thuộc hạ của mình trở về chiến trường. Nhưng họ cũng không quên lưu lại những nhân thủ chuyên môn ở lại, nếu có cơ hội ngay lập tức sẽ đưa ra lời mời đối với Hồng Quân ba người. Nếu người đó có thể mời được Hồng Quân hoặc Cổ Bàn thì coi như đã lập được công lớn.

Trong một cuộc nghị sự nhỏ, chỉ còn Tu La đề quân và bọn Hồng Quân bốn người.

“Xem ra ta vẫn còn xem thường các người, các người bốn người liên thủ bây giờ cũng không thua kém gì ta.. đặc biệt là trận pháp vây hãm Tử nhân của Hồng Quân ngày hôm nay, ngay cả ta cũng nhìn không ra..”

Người của Tu La ma giới cũng có biết trận pháp, đặc biệt là Tu La đề quân cũng có xem một vài trận pháp điển tích, nhưng đó cũng chỉ là một vài trận pháp bình thường, chưa từng vây khốn được Tử nhân cương thi. Tu La đề quân làm sao biết được Hồng Quân sử dụng chính là Nhị cấp trận pháp của Thần giới, ngay tại Thần giới cũng không phải dễ dàng mà phá được.

“Bệ hạ, đây cũng chỉ là một tiểu trận pháp thôi chúng ta cuối cùng cũng chỉ muốn trợ giúp cho Tu La ma giới, xin bệ hạ minh giám” Hồng Quân mỉm cười nói. Hiện giờ, bọn họ có một vị trí rất cao và quan trọng trong lòng Tu La đề quân, hiện giờ Hồng Quân đã có đủ tư cách để đàm phán với Tu La đề quân.

“Không sai, lần này có các người tương trợ không chừng lại tiêu diệt được cương thi nhất tộc, sau này các người sẽ được hoàn toàn tự do, không ai có quyền ra lệnh cho các người kể cả ta”

Tu La đề quân lạnh nhạt nói, mệnh lệnh này cũng được nài truyền ra ngoài, khắp ma giới ai cũng biết thân phận đặc biệt của bọn họ.

“Đa tạ bệ hạ”

Đối với kết quả như vậy, chính bản thân mấy người bọn Hồng Quân cũng cảm thấy cao hứng. Cho dù sau này tu la ma giới biết được thân phận thực sự của bọn họ thì cũng không dám làm gì.

Thời gian Hồng Quân thị uy giết chết Cương thi vương cũng đã qua đi được một trăm năm. Trong thời gian trăm năm đó, bọn họ ra tay một lần, giết chết được ba Hồng Nhân cương thi vương. Bây giờ đối với cương thi nhất tộc, bọn họ được liệt vào nhóm người nguy hiểm. Tuy bốn người hợp sức mới giết được ba hồng nhân cương thi vương nhưng điều đó cũng khiến tên tuổi bọn họ nhanh chóng bay xa, đối với Cương thi nhất tộc thì bốn người bọn họ là “sát thủ máu lạnh” còn đối với tu la ma giới họ là “thần tượng”.

Thời gian trăm năm qua đi, người thu lợi nhiều nhất chính là Hồng Quân đạo của Hồng Quân. Dung dịch vô danh vật chất đã vượt qua điểm trên cùng của nguyên anh. Lực đạo của Nguyên Anh tá trợ cho vô danh vật chất, tuy nhiên linh lực của nguyên anh lại không giống với linh lực của vô danh vật chất, điều này tạo cho Hồng Quân một cảm giác rất thích thú và thoải mái.

Tại Hồng Quân đạo tràng ở tầng một, Hồng Quân đang ngồi khoan chân trong phòng. Ngồi lơ lửng trên không, vô số đạo tử khí bị đan điền của Hồng Quân hút vào chậm rãi chuyển biến thành vô danh vật chất trong đan điền của Hồng Quân.

Bể quan lần này, mọi sự việc Hồng Quân đều bàn giao cho Cổ bàn, lần này bể quan hẳn một mạch tu luyện đến hơn ba trăm năm, một khoảng thời gian có thể gọi là từ trước tới giờ ít thấy đối với một gã lười luyện công, ưa chạy nhảy như hắn.

Giờ đây, dung dịch vô danh vật chất đã tràn ngập cả đan điền, Hồng Quân cũng biết sau khi vô danh vật chất biến hóa, cũng chính là lúc hắn bước vào Hồng Quân đạo tầng một hậu kỳ.

Đối với tình huống bước vào tầng một hậu kỳ, Hồng Quân cũng đặc biệt chờ mong, không biết vô danh vật chất trong đan điền sau khi biến hóa sẽ trở thành dạng gì. Nguyên Anh trên Phong Thần bằng lại một lần nữa di động vô danh vật chất trong đan điền đang chậm chậm xoay tròn. Vô danh vật chất xoay tròn cũng khiến nguyên anh xoay tròn không gian yếu ớt trong đan điền dường như bị xé rách, một trận đau đớn kịch liệt xuất hiện, chẳng mấy chốc Hồng Quân đã bị hôn mê.

Khi Hồng Quân tỉnh lại thì thời gian cũng đã trôi qua đi một trăm năm, Hồng Quân kiểm tra Nguyên Anh và Phong Thần bằng. Vô danh vật chất giờ này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại trong đan điền một hạt châu màu xám, phiêu phù trong đan điền. Đây chính là trạng thái của Hồng Quân đạo tầng một hậu kỳ.

“ Nguyên Anh đâu?” Hồng Quân trợn tròn mắt, Nguyên Anh từ khi tu luyện tới giờ đã biến mất, thay vào đó là một hạt châu nhỏ nhỏ màu xám. Khi điều động năng lượng thì đều từ cái hạt châu kia cung cấp. hạt tiểu châu này chính là cái thay thế cho nguyên anh.

“ Linh hồn cảnh giới là cửu cấp tiên đế, lực công kích là bát cấp tiên đế cảnh giới” Hồng Quân hài lòng gật đầu coi như là đền bù vì sự biến mất của Nguyên Anh. Đối với Hồng Quân, đây là lần đầu tiên linh hồn cảnh giới vượt qua tu vi cảnh giới. Đặc biệt là khi linh hồn cảnh giới cao hơn thì đối với việc độ thần kiếp cũng có chút chắc chắn hơn, điều này thì Hồng Quân phi thường hiểu.

Thời gian kể từ khi giết chết tử nhân cương thi cũng đã qua đi được năm trăm năm, cuộc chiến giữa Tu La ma giới và cương thi nhất tộc đang bước đến giai đoạn quyết liệt. Bởi vì sự uy hiếp lớn lao của bốn người bọn Hồng Quân, tử nhân cương thi tại chiến trường đã hạn chế hơn. Quân lính của Tu La ma giới đã chiếm được hàng ức phạm vi, không những thế còn chiếm được mười tinh cầu của Cương thi nhất tộc

Trong năm trăm qua, Cổ Bàn và Ngộ Không cũng không có biến hóa gì lớn nhưng Phượng Hi lại có sự đột phá, đã tiến vào lục cấp Yêu Đế cảnh giới. Siêu cấp thần thú Hỏa phượng hoàng nếu tiến vào trạng thái biến thân chiến đấu, ngay cả bát cấp ma đế cũng chưa chắc là đối thủ của nàng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua rất nhanh, binh lính của Tu La ma giới đã đánh tới Thất đại hoàng tinh của Cương thi nhất tộc trong đó có Thiên Sinh tinh. Vô luận Ngân nhân cương thi hoàng Huống Nhật Minh không cam lòng cỡ nào cũng phải chấp nhận sự thật. Lịch sử từ xưa ghi lại, chưa bao giờ Thất đại hoàng tinh của Cương thi nhất tộc bị Tu la ma giới công phá.

65. Chương 7: Hạ Nhị + Chương 8: Nhập Ông

Hiện tại, tướng lĩnh của cương thi nhất tộc đang bị bốn người Hồng Quân uy hiếp, ngăn cản trong một khoảng thời gian ngắn, Thiên sinh tinh là một trong bảy đại hoàng tinh, hiện tại đang có quân đội cương thi trung lộ vây quanh, Huống Thiên Minh tự mình mang theo bốn người là tử nhân cương thi nghênh chiến, chính vì thế Âu Dương Phạm chỉ còn cách là bao vây lấy tinh cầu này, không có cách tiến công thêm nữa.

Trong ba tháng, Tu La ma giới tổn thất mất bảy Ngũ cấp Ma đế, hai Lục cấp Ma đế, Trung lộ quân của Âu Dương Phạm không thể chấp nhận được điều này, liên tục hướng tới Tu la đế quân phát ra tín hiệu yêu cầu viện trợ.

Dưới tình huống này, Hồng Quân chỉ còn biết theo Tu La đế quân ra chiến trường. Thiên sinh tinh là một tinh cầu xinh đẹp, trên tinh cầu này có bảy mươi hai mặt trăng, cũng tại đây tụ tập mấy ngàn vạn Lam nhân cương thi tu luyện.

Khi Tu La đế quân đến, Âu Dương Phạm tự động chuyển quyền chỉ huy về cho La Băng, căn bản đây chính là thời gian mấu chốt của cuộc chiến, chỉ cần đánh bại Ngân Nhân cương thi hoàng giả, tấn công được Thiên Sinh tinh, đối với cương thi nhất tộc thì đây là một sự đả kích cực lớn.

Nhiệm vụ chính của Hồng Quân trong chiến dịch này đó là công phá Thiên sinh tinh, đặc biệt đối với việc chế trụ tử nhân cương thi vương nhiệm vụ này đối với bọn họ có thể hoàn thành.

Hồng Quân đang lưỡng không đối diện với một Tử nhân cương thi vương, từ sau khi trở thành bát cấp tiên đế Hồng Quân muốn thử nghiệp tu vi của mình như thế nào, hẳn không thêm sử dụng trận pháp, đối diện ngạnh kháng với tử nhân cương thi.

Đối với tử nhân cương thi mà nói, lực công kích không được tính là cao, quan trọng là hẳn có tốc độ quá mức biến thái, phòng ngự cũng rất khủng bố. Hiện giờ Hồng Quân là bát cấp tiên đế, có thể miễn cưỡng đối phó với tốc độ của cương thi khi trong tình trạng biến thân lần thứ nhất. Kim đao trên tay Hồng Quân đang không ngừng bay múa đuổi theo tử nhân cương thi, trên Nguyệt lượng này chỉ có duy nhất Hồng Quân và Tử nhân đang giao đấu mà thôi. Hồng Quân không biết, lần chiến đấu này tên Tử Nhân cương thi đã nhận ra hắn, từ khi bắt đầu cũng không toàn lực ứng chiến. Lần trước Hồng Quân cũng đã giết chết một tử nhân cương thi còn mạnh hơn gã, nếu lần này không phải bảo vệ Hoàng tinh cương thi thì Ngân nhân cương thi cũng không để cho hắn xuất trận ngăn cản Hồng Quân.

Tu La đế quân và Ngân nhân cương thi Hoàng đều chú ý đến Hồng Quân trong cuộc chiến này, đối với Ngân nhân cương thi hoàng thì lần trước khi Hồng Quân bố trí một trận pháp tạo thành một rung động lớn, lúc đấy Ngân nhân toàn lực công kích cũng không làm rung chuyển được trận pháp, Huống Nhật Minh cẩn thận tính toán, cuối cùng phải tiến hành “chung cực biến thân”, nhưng có thể phá được trận pháp kia hay không thì chính bản thân hắn cũng không nắm chắc.

Chiến đấu trên Nguyệt Lượng, tại Thiên Sinh tinh thoát trông cực kỳ đẹp, bóng của hai người, thỉnh thoảng ánh trăng xuyên qua, nhân quang của Tử nhân cương thi lại lóe lên quang mang, bên cạnh đó kim đao trong tay Hồng Quân cũng lóe lên ánh sáng, tựa như hai vì sao lấp lánh liên tục di chuyển.

Từ khi bồi luyện cho Tôn Ngộ Không luyện thành kinh thiên thập bát côn, ngàn ngàn năm qua Hồng Quân không có đối thủ xứng đáng, tử nhân cương thi sau khi biến thân làm sao có thể so với hắn là một trung phẩm thần nhân về mặt phòng ngự, không phải lo về phòng ngự như thế, Hồng Quân sẵn sàng không chế kim đao nhắm những nơi yếu hại của Tử nhân ra sát chiêu.

Không cần trận pháp, không cần kỹ xảo, chỉ cậy vào thân thể phòng ngự đã khiến cho Tu La đế quân cùng Ngân nhân cương thi ngỡ ngàng, nhìn hắn đấu như vậy Tu La đế quân cũng cảm thấy yên lòng hơn.

Ba ngày, Hồng Quân đại chiến cùng cương thi trên Nguyệt Lượng suốt ba ngày, trong trận chiến này tâm tình của Hồng Quân trong ngàn ngàn năm qua đã cởi bỏ được nhiều, hẳn càng đánh càng mạnh, Tử Nhân cương thi lại một lần nữa biến thân và càng ngày càng cảm thấy khó nuốt được Hồng Quân, có vài lần suýt chút bị Hồng Quân chém trúng.

“ Ngao....”

Hồng Quân gây cho Tử Nhân áp lực quá lớn, hẳn không thể chịu đựng được áp lực lớn như vậy liên tục nên cuối cùng đành phải biến thân. Hoa văn màu tím che kín trên mặt, tốc độ và phòng ngự đều tăng lên gấp bội.

Tử Nhân biến hình cũng không làm khó được Hồng Quân, hắn vẫn tấn công ồ ạt không thêm lo lắng, tuy nhiên hẳn cũng đã có chút phòng ngự trong chiêu thức, vì sau lần biến thân này lực công kích của Tử Nhân cương thi đã gây ra cho Hồng Quân những thương tổn nhất định.

“ Ngao.....”

Tử Nhân rống to một tiếng, trong nháy mắt gia tốc, Hồng Quân cũng kịp phản ứng đã bị tử nhân cương thi một quyền đánh bay từ trên nguyệt lượng xuyên qua các tầng khí quyển rơi xuống Thiên Sinh tinh.

Trong nháy mắt gia tốc chính là bí kỹ của Cương thi vương, đây cũng là một loại thương tổn của bản thân cương thi, vì trong khi gia tốc hẳn phải tự đốt cháy huyết dịch trong cơ thể tạo thành năng lượng tăng thêm tốc độ cùng phòng ngự thân thể.

Từ lúc chiến với Hồng Quân, hắn cũng chỉ một mực giằng co vì nghĩ mình không hạ được đối thủ thì đối thủ cũng không hạ được mình. Tuy nhiên càng đấu thì hắn càng cảm thấy không ổn. Sau lần biến thân này, hắn đã nháy mắt gia tốc lực công kích so với biến thân ba lần còn cao hơn. Hắn đã thành công đánh trúng Hồng Quân. Lần này hắn đánh trúng đan điền Hồng Quân, cương thi cũng biết người tu ma điểm yếu nhất chính là đan điền nên khi thấy chiến thuật của mình thành công hắn hưng phấn kêu lên.

Nhất thời khinh thường đối thủ, Hồng Quân chỉ chăm chăm ngạnh kháng với Tử Nhân và kết quả là bị đánh lên trúng đan điền. Hồng Quân từ đầu đã không mặc chiến y, hạt châu màu xám trong đan điền bị quyền kinh của Tử nhân đánh vào khiến đan điền rung lên một trận dữ dội. Một trận đau đớn kịch liệt dâng lên khiến Hồng Quân phun ra một búng máu.

“Tiểu Quân, Quân ca”

Những người vẫn đang chú ý Hồng Quân chiến đấu là Phượng Hi cùng Cổ Bàn, khi thấy Hồng Quân thụ thương, cả bọn kêu lên kinh hãi. Cả hai vội vàng thoát khỏi đối thủ thuận chuyển đến bên cạnh Hồng Quân xem thương tích của hắn thế nào.

“Ta không sao, chỉ tại khinh thường đối thủ mà thôi, thật thống khoái...các người nhìn ta thu thập tên cương thi này như thế nào.” Hồng Quân nhếch miệng cười, hạt châu màu xám trong đan điền nhanh chóng ổn định trở lại, Hồng Quân chỉ nói thể thân thể đột nhiên tiêu thất, biến mất khỏi Thiên Sinh tinh, lập tức có mặt tại Nguyệt Lượng.

“Không thể nào, không lẽ hắn đi chịu chết?” Tử nhân cương thi lại dấy lên một trận lo lắng. Hồng Quân quay trở về, Tử nhân cũng không tấn công nữa lạnh lùng nhìn Hồng Quân nói.

“Nghe các người nói thể ta cứ tưởng các người đều không biết gì ha ha” Hồng Quân ha ha cười to, vung tay hoa lên một khối thần thạch từ trong tay Hồng Quân bay ra, tại Nguyệt lượng bố trí một cái khốn trận đơn giản.

“Muốn chết ta sẽ thành toàn cho người, vì Sơn Hàn báo thù”

Tử nhân cương thi ngửa mặt lên trời, rống to một tiếng, hai răng nanh của hắn dài ra hắn nhanh chóng xuất hiện trước người Hồng Quân, chỉ trong nháy mắt mấy ngàn quyền đều tập trung đánh lên người Hồng Quân.

“Bùng, bùng, bùng, bùng”

Hồng Quân liên tục bị đánh bay đi hơn một ngàn thước, cũng không đánh trả lại Tử nhân cương thi, hắn vẫn lợi dụng cơ hội này xuất ra thần thạch để bố trí trận pháp. Tại Nguyệt lượng nho nhỏ, Hồng Quân đã bố trí được hai cái nhị cấp Khốn trận, một cái Sát trận. Hồng Quân muốn lợi dụng Tử nhân cương thi lần này để câu cá to hơn.

“Bùng..”

Hồng Quân lại bị đánh bay, Tử nhân cương thi lại phi thân tới để tiếp tục công kích. Hắn bỗng dưng khựng lại vì đột nhiên Hồng Quân biến mất, không còn thấy đâu nữa.

Tràng cảnh đột nhiên biến mất, Tử nhân cương thi đột nhiên thấy không gian xung quanh không phải là Thiên Sinh tinh xinh đẹp, nơi hắn đang đứng là Nguyệt Lượng nhưng...không gian xung quanh chỉ còn là một màu trắng đục, mây mù màu trắng đục bay lượn khắp nơi, vô luận tử nhân cương thi có di chuyển thế nào cũng không thể thoát khỏi đám mây màu đục này.

Trong lòng Tử Nhân bỗng nổi lên một loại dự cảm không tốt, quyền kinh đánh vào những mảng mây đó chỉ nghe thấy âm thanh phát ra mà không có một sự chuyển biến nào.

“Vô danh chi hỏa”

Những người đang xem bên ngoài thì chỉ thấy Hồng Quân đang đứng cách tử nhân khoảng một ngàn thước, trong khi Tử nhân cương thi đang nhảy dựng lên, người thông minh có thể nhìn ra ngay Tử Nhân cương thi đang bị vây trong trận pháp – sát trận, lạnh ít dữ dội. Vô danh chi hỏa trong trận pháp đang thiêu đốt, tử nhân cương thi chỉ còn biết chịu trận. Hồng Quân một bên điều chỉnh trận pháp, một bên quan sát

tứ phía, vì trong phạm vi trận pháp này, nếu người nào xông vào hồng cứu tử nhân thì sẽ bị hấn nhanh chóng đưa vào nhốt trong trận pháp.

Hồng Quân tăng mạnh cường độ của vô danh chi hỏa, linh hồn cảnh giới của Hồng Quân đã tiến vào cửu cấp tiên để khiến cho khả năng điều khiển vô danh vật chất tăng lên rất nhiều, lần biến thân thứ hai của Tử nhân cũng không có khả năng chịu được lâu dưới loại lửa này.

Cùng Phượng Hi đánh nhau chí tử là một Tử nhân cương thi, cuối cùng hấn hấn nại không được liền quyết định thoát khỏi sự truy cản của Phượng Hi, nháy mắt đã xuất hiện bên trong trận pháp của Hồng Quân.

“Tốt, rốt cuộc đã đúng ý của ta, lại tên một con cá nhỏ nữa, giờ này Tử nhân cương thi là mối, ta không tin gã Ngân nhân kia có thể chịu được kết quả này.” Lần này cũng giống như lần trước Hồng Quân gặp tử nhân, môi hấn khê mỉm cười, lần này bố trí trận pháp chính là giăng bẫy, mục đích chính là nhằm vào Ngân nhân cương thi hoàng.

“Tiểu Phượng, đến ngay đây cho ta” Hồng Quân vội vàng truyền âm cho Phượng Hi, hấn chỉ sợ Ngân nhân cương thi sẽ nhanh chóng nhập cuộc nên vội vã nhờ hắc thần hỏa của Phượng Hi.

“Tuân lệnh, Quân ca” Phượng Hi thì phi thường biết sự lợi hại của trận pháp, lúc trước chính nàng cũng bị vây trong trận pháp của Hồng Quân nên mới trở thành linh thú của hấn. Vừa trông thấy gã tử nhân bị vây trong trận pháp Phượng Hi cao hứng lập tức bay tới.

Khi Thần hỏa bay ra bao vây hai gã Tử nhân cương thi nhất thời biến sắc. Một ngọn lửa màu đen nho nhỏ xuất hiện, giống như một ngọn lửa đòi mạng vậy, chậm rãi hướng hai gã cương thi bay tới. Ngọn lửa chậm rãi bay tới chính là do Hồng Quân muốn hành hạ bọn chúng, điều này cũng chính là mối để câu Ngân nhân cương thi hoàng nhảy vào.

“Bồng Bồng...”

Thần hỏa vừa xuất hiện, Ngân nhân cương thi hoàng Huống Nhật Minh cuối cùng không chịu được liền xuất hiện tại bên ngoài trận pháp, toàn lực công kích vào trận pháp hồng phá trận.

Chỉ là chớp lên một chút, trận pháp do Hồng Quân bố trí không có gì thương tổn. Bên trong, thần hỏa đã áp tới hai gã cương thi, bọn chúng chỉ còn biết kêu lên thảm thiết.

Huống Nhật Minh sắc mặt thay đổi, giữa đầu phát ra những tiếng rú hoang dã, tất cả mọi người trên Nguyệt lượng đều cảm thấy rung động. Vô số cương thi đang chiến đấu nghe tiếng rống này cũng giữa mặt rống lên, bọn chúng đều biết Ngân nhân cương thi hoàng đã thực sự nổi giận.

Một văn hoa nhỏ màu bạc bỗng nhiên xuất hiện trên mặt của Ngân nhân, hai chiếc răng nanh vươn dài ra khỏi khoe miệng, một loại khí bạc cũng theo răng nanh thoát ra bên ngoài, Huống Nhật Minh không chút do dự nhảy ngay vào trận pháp do Hồng Quân bố trí.

“Tới hay lắm” Hồng Quân một mực chú ý Huống Nhật Minh nên khi thấy hấn tiến vào trận pháp của mình thì hưng phấn kêu lớn một tiếng. Lần này con cá lớn đã chui đầu vào lưới, sau này bốn người bọn Hồng Quân tại Tu la ma giới có thể coi là Hô Mưa Gọi Gió.(yếu vũ đắc vũ, yếu phong đắc phong)

Tu La đế quân La Băng cũng xuất hiện bên ngoài trận pháp, nàng cũng không biết trận pháp của Hồng Quân nên chỉ còn biết từ phía xa trông lại, không có hành động gì.

“Bệ hạ, ngài như thế nào cũng không nên tới đây, đây chắc chắn là trận pháp của người tu ma, chỉ có điều trận pháp này cực kỳ cổ quái, ngài không nên tới đây mới phải” Hai tử nhân cương thi thấy Huống Nhật Minh tiến đến thì sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt, nếu Huống Nhật Minh tiến vào trận pháp mà có thương tổn gì, bọn họ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của cương thi nhất tộc.

“Không còn cách nào, ta cũng muốn xem trận pháp này lợi hại như thế nào, đã cắn nuốt một huynh đệ của chúng ta, ta tuyệt đối không thể để cho hấn càn rỡ hơn nữa.” Huống Nhật Minh lắc đầu cười, tại bên trong trận pháp nhưng hấn cũng chẳng coi trận pháp ra gì cả.

“Huống Nhật Minh bệ hạ, bây giờ các người đang ở trong Khốn sát trận rất đơn giản, bây giờ sẽ tiếp các người một sát trận thuần túy, nếu bệ hạ có thể phá được thì Hồng Quân ta bộ phục”

Hồng Quân có chút cười cười, hai tay cấp tốc vũ động, tình huống ba người Huống Nhật Minh trong trận pháp nhanh chóng thay đổi, vây xung quanh ba người từ bốn phía đều là vô danh chi hỏa, bên cạnh đó còn có thiên lôi đánh xuống, từ nhị cấp khôn sát trận trở thành nhị cấp sát trận lực công kích đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Trận thế biến đổi, khuôn mặt đang tươi cười của Huống Nhật Minh nhanh chóng chuyển thành nghiêm túc, lông mày khẽ nhíu lại, hiển nhiên sự biến đổi của trận pháp hắn đã biết trước, dưới loại trận pháp chỉ đơn thuần là sát trận như thế này, Huống Nhật Minh cũng không cảm thấy dễ dàng gì.

Vô danh chi hỏa tiếp tục tăng mạnh, Phương Hi biến thân nương theo vô danh chi hỏa phun tiếp ra hắc thần hỏa, lần này thần hỏa trực tiếp bao vây ba cao cấp cương thi. Hồng Quân chỉ một bên không chế, lợi dụng trận pháp để chiếm ưu thế.

“ Ngao ... ”

Hai tiếng hú của dã thú lại một lần nữa vang lên, hai tử nhân cương thi biến thân lần ba, hai gã nhanh chóng biến thành hai tên quái vật, ngay lập tức phun ra hai đạo khí lưu cường đại. Cả hai đạo khí lưu nhanh chóng nhắm vào hắc thần hỏa nhằm ngăn cản loại lửa đáng sợ này.

Hai tử nhân cương thi đồng thời biến về phía sau, cả ba người trong trận pháp đều căng thẳng đề phòng, vì họ không biết lửa sẽ từ phía nào bay tới, đánh vào vị trí nào trên người họ. Huống Nhật Minh vẫn như trước cau mày lẳng không mà đứng, hai gã tử nhân giờ phút này chỉ biết thúc động huyết năng nhằm ngăn chặn ngọn lửa.

Vô danh chi hỏa tạm thời bị hai gã cương thi hạn chế, nhưng ngọn lửa cũng nhanh chóng chống lại áp chế đó. Cương thi biến thân lần thứ ba không thể duy trì trạng thái này lâu được, nếu muốn thoát được ra ngoài thì phải phá được trận pháp, nhưng Huống Nhật Minh cũng không có hành động gì khiến hai gã tử nhân cương thi bất ngờ trở nên nóng nảy hơn.

“ Bệ hạ, ngài mau nghĩ biện pháp ra ngoài, nơi này chỉ cần chúng ta là được rồi ” Một tử nhân cương thi lớn tiếng kêu lên, hắn đã cảm giác huyết năng trong người không còn đủ, sợ rằng trạng thái biến thân này cũng không còn duy trì được bao lâu.

“ Ngao...”

Một tiếng hồng hoang đã vang lên, khuôn mặt của Huống Nhật Minh nhanh chóng thay đổi. răng nanh cũng vươn dài hơn, lân giáp màu bạc bao bọc cả da tay, bàn tay nhanh chóng biến lớn hơn, ngón tay biến dài hơn, móng tay dài cũng xuất hiện...hắn nhanh chóng biến thành bộ dạng của một quái thú.

“ Huống Nhật Minh đã bị buộc biến thân ba lần ” Tu la đế quân vẫn đang quan sát trận chiến, thấy như vậy con mắt bỗng nhiên sáng lên, gật đầu mỉm cười.

“ Uyển...”

Sau khi biến thân lần ba, cương thi hoàng tiện tay chém ra hai đạo khí lưu cường đại, vô danh chi hỏa đang vây khôn ba người trong trận pháp tạm thời tản ra, trận pháp cũng bỗng nhiên được một trận rung động

66. Chương 9: Chung Cực Biến Thân

“ Không gian của hạ giới quả nhiên thiếu đi tính ổn định, không được như thần giới a ”. Hồng Quân cười khổ một tiếng. Chính mình đối với nhị cấp trận pháp này đặc biệt tự tin, đừng nói đến Huống Nhật Minh, ngay cả thượng bộ thần nhân muốn phá còn khó. Nhưng chính tại không gian ở hạ giới không được ổn định nên mặc dù Huống Nhật Minh không tìm được cách phá trận nhưng chỉ bằng sức mạnh có thể đánh vỡ nát không gian, trận pháp đặt ở không gian này chẳng cần phá cũng tự động tan rã.

“ Tiểu Phương, muội còn thần hỏa không? ” Hồng Quân khẩn cấp không chế trận pháp, không gian đang nhanh chóng bị bể nát, Hồng Quân chỉ còn biết không chế trận pháp chịu đựng từng đợt tấn công mạnh mẽ của Huống Nhật Minh, vội vàng hỏi Phương Hi.

“Chỉ còn một chút, lần này mà phóng hết thì phải mất mấy năm muối mới hồi phục được” Phượng Hi liền kiểm tra tình huống trong cơ thể, tình huống hiện nay thì trong cơ thể nàng thần hỏa không còn nhiều lắm.

“Có bao nhiêu thì toàn bộ phóng hết ra ngoài, còn có tích tẩn thiên hỏa nữa...muối nhằm Ngân nhân phóng hết ra cho huynh, nhanh..” Hồng Quân vội vã kêu lên, trận pháp bên trong bị Huống Nhật Minh đánh cho hư hỏng ngày càng nhiều, nếu không nhanh chân chỉ một lát nữa trận pháp sẽ hoàn toàn bị phá.

Một tiếng Phượng lãnh lóat vang lên, Phượng Hi lập tức biến thành bản thể, miệng Phượng hoàng vừa hé ra một luồng Tịch Tẩn Thiên hỏa từ trong miệng phóng ra, tích tẩn thiên hỏa vừa được phóng ra ngay lập tức hắc sắc thần hỏa cũng được phóng, ngọn lửa như mảnh long phiêu phù nhằm Huống Nhật Minh bay tới..

“Uỳnh uỳnh uỳnh..”

Tịch tẩn thiên hỏa cùng thần hỏa ngay lập tức bị Huống Nhật Minh sử dụng quyền kinh đánh nát không gian, không gian bằng toái liền tạo ra những khe nứt không gian đen ngòm, hút hết thiên hỏa vào đó, biến mất không còn thấy đâu nữa. Nhìn Thiên Hỏa và thần hỏa bị đánh tan, Hồng quân vội vàng huy động trận pháp, ngay lập tức bên ngoài sát trận được thiết lập tiếp một khốn trận, Hồng Quân cũng biết với khốn trận này chỉ tạm thời vây bọn chúng ở bên trong được thôi, muốn giết chúng thì...à...không có cách rồi.

“Quân ca, kế này đối với Ngân nhân là không ổn rồi, hay là trước tiên ta cứ giết quách hai gã tử nhân kia trước đi?” Phượng Hi ở bên cạnh chân thành khuyên nhủ, Trận pháp của Hồng Quân đối với Ngân nhân không có khả năng uy hiếp lớn chỉ bằng giết quách hai gã Tử Nhân đòi lại chút vốn liếng.

“Ta thật hồ đồ”. Hồng Quân trong lòng thầm mắng mình một câu, vốn nghĩ dùng khốn sát trận có thể giết chết được Ngân nhân cương thi hoàng, nhưng dưới loại hình không gian thiếu ổn định như thế quả nhiên là không thể nào giết được ngân nhân, nhưng còn hai gã Tử Nhân đang vừa đánh vừa run kia thì để chúng lại làm gì?? Thật là hồ đồ mà.

“Tiểu Phượng, cho bọn chúng ném tiếp tịch tẩn thiên hỏa, muối một người, ta một người giết xong tên Tử nhân đó chúng ta chạy mau” Hồng Quân một mặt khống chế trận pháp, một mặt quay sang Phượng Hi cười nói.

“Hay lắm” Phượng Hi con mắt sáng ngời, chưa bao giờ nàng được giết chết tử nhân cương thi đơn giản như vậy, tên Tôn hầu tử kia dù có lợi hại thế nào cũng chỉ đánh cho Tử Nhân trọng thương chứ chính xác thì không giết được bọn chúng, he he lần này nàng giết được một tên, nói không chừng tên tuổi lại còn...hắc hắc.

Vô danh chi hỏa, tịch tẩn thiên hỏa toàn bộ đều buông tha cho Huống Nhật Minh, đồng thời hướng hai gã tử nhân bay tới. Hai gã tử nhân từ đầu tới giờ đang cố gắng chịu đựng duy trì trạng thái, giờ này chỉ còn biết ...nhìn thần chết tiến tới cạnh mình đem mình đi.

Hai gã cương thi sau khi biến thân lần ba, đã thành hai gã quái vật đứng cùng nhau, hai gã khấn trương nhìn chăm chăm ngọn lửa, chỉ cần ngọn lửa đến gần lập tức bọn chúng phát tiết nộ hỏa của mình đánh bay.

“Ha ha, biến thân rồi, chúng ta phải cố gắng đó Tiểu Phượng” Hồng Quân cười lớn một tiếng, trận pháp lập tức dịch chuyển, lúc này trận pháp đã dịch chuyển khỏi chỗ cũ mấy ngàn thước, chính vì không gian bên trong chỗ cũ bị Huống Nhật Minh liên tục dùng quyền đánh nát, lần này phải di chuyển chỗ khác để tìm không gian ổn định hơn.

Một cỗ vô danh chi hỏa mãnh liệt tiếp theo một ngọn Tịch tẩn thiên hỏa liên tục nhắm vào hai gã Tử Nhân mà công tới. Lần này hai gã cũng không còn sức mà đánh bay ngọn lửa đi nữa, chỉ còn biết khổ sở cắn răng chịu đựng.

Chưa đến một khắc sau, hai gã cương thi huyết năng đã tiêu hao hết, không thể duy trì trạng thái biến thân lần ba, chậm chậm trở lại nhân hình lúc ban đầu.

“Ngao ~~~”

Một tiếng dã thú giận dữ vang lên rung trời, cả trận pháp đều bị ngân quang chiếu sáng, những binh lính đang chiến đấu với Tu la ma giới quân đội liền lập tức ngừng chiến đấu, giữa hư không quỳ xuống lễ bái, ngay cả binh lính của Tu la ma giới cũng cảm thấy có dự cảm bất ổn, cũng dừng hết công kích lại.

“ Chung cực biến thân” Người quan chiến xa xa chính là Tu La để quân La Bằng sắc mặt rớt cuộc cũng thay đổi, nàng liền tiến về phía trước vài bước rồi dừng lại.

Ngân quang hiện lên, ngân phát, ngân đồng ngân y, toàn thân màu bạc là một thiếu niên tuấn mỹ xuất hiện bên trong trận pháp, ai cũng không thể nghĩ Ngân nhân cương thi hoàng rớt cuộc tiến hành biến thân lần bốn, và đây cũng chính là hình dáng của Chung Cực Biến thân.

“ Không nghĩ ta lần đầu tiên tiến hành chung cực biến thân lại là do người ép ta, Hồng Quân, người có đủ tư cách để kiêu ngạo rồi đó”

Sau bốn lần biến thân, Huống Nhật Minh mỉm cười, cổ khí lưu xung quanh chợt bị thu rút biến thành nhân hình của hai gã tử nhân đang sắp không chịu nổi. Một quyền nhẹ nhàng đưa về phía trước, từ trung tâm nắm tay toát ra ngân quang chói mắt, lấy nắm tay làm trung tâm thì không gian xung quanh nhanh chóng bị chấn cho vỡ nát, chỉ trong nháy mắt không gian cùng trận pháp đã bị đánh vỡ tan tành, nhị cấp trận pháp của Hồng Quân giờ không còn không gian chống đỡ nên nhanh chóng không công tự phá.

“ Công kích thật mạnh” Hồng Quân sắc mặt biến đổi, hắc vôi vàng mang theo Phượng Hi thuận di rời đi. Vừa rồi thấy công kích của Ngân nhân chỉ kém một chút so với trung phẩm thần nhân ở Thần giới.

“ Tiểu Quân” Cổ Bàn cùng Ngô Không cũng thuận di tới bên cạnh Hồng Quân, đặc biệt là Ngô Không, hai mắt không ngừng bắn ra kim quang, nhìn thật lâu vào mảnh không gian bị Ngân nhân cương thi hoàng đánh nát, thật lâu không nói gì.

“ Hồng Quân tiên sinh, lần này các người làm tốt lắm, ta thực sự cảm ơn các người, ít nhất lần này ta cũng biết được thực lực công kích của Ngân nhân cương thi hoàng” Tu La để Quân tiến đến bên cạnh Hồng Quân, nhìn Ngân nhân đang mang hai Tử Nhân trở về trận doanh, sau đó nhìn Hồng Quân nói.

“ Đa tạ bệ hạ khen ngợi” Hồng Quân có chút khom người, Tu la để quân nói rất có đạo lý, có câu “ Biết người biết ta trăm trận trăm thắng” biết được thực lực của đối thủ thì mới có phương án đối phó là một điều không thể thiếu của việc dùng binh.

“ Âu Dương Phạm, lui binh” Tu la để quân nhanh chóng truyền âm cho Âu Dương Phạm, Lần công kích vừa rồi của Ngân nhân cương thi hoàng đã khiến binh sỹ có nhiều chấn động về mặt tâm lý, nếu lần này mà kiên quyết công kích, dám chắc sẽ có nhiều điểm bất lợi cho binh lính của Tu la ma giới.

Trung lộ quân lần này có nhiệm vụ là cường công Thiên Sinh tinh, lần này cương thi nhất tộc thành công trong việc bảo vệ Thiên sinh tinh, song phương tạm thời ở các tinh cầu phụ cận của Thiên Sinh tinh cũng cố binh mã, thời gian cũng không được bao lâu, cuối cùng hai bên đều xảy ra một cuộc chiến tàn khốc.

Trận chiến rồi cũng qua đi được năm mươi năm, bây giờ bốn người đang được Tu La để quân thiết yến mừng công, Cửu đại gai tộc cũng được mời để chung vui cùng họ.

Qua trận đánh này, danh tiếng của Hồng Quân có thể gọi là nổi như cồn, từ trước tới nay chưa bao giờ được như vậy, danh tiếng của hắn đã vượt qua Ngô Không và Cổ Bàn, trở thành tu la ma giới đệ nhất nhân chỉ dưới Tu la để quân mà thôi, Cũng như lần trước khi chiến đấu với Ngân nhân cương thi hoàng, Huống Nhật Minh cũng có nói Hồng Quân có cơ sở để ngạo thị thiên hạ. Tại Buổi yến tịch đó, bốn người Hồng Quân được ngồi một bàn với Tu La để quân, cả bàn còn có thêm Cửu đại tộc trưởng cùng Tu la để quân nữa là mười bốn người, ngay cả Âu Dương Phạm cũng không có tư cách ngồi vào chiếc bàn này.

“Hồng tiên sinh, hôm nay ngài đại phát thần uy, bức bách cả Ngân nhân cương thi hoàng, thật sự khiến cho lòng người sáng khoái à nha, Hồng tiên sinh lần này lập được đại công cho Tu la ma giới” Ngay từ đầu Một trong chính đại gia tộc tộc trưởng là Tư Đồ Thắng đã mỉm cười mời Hồng Quân uống rượu, tuy nhiên Hồng Quân cảm giác nụ cười của hắn có chút kỳ quái.

67. Chương 10: Tàn Tư Xuất Quan

Hồng Quân tiên sinh, Tu La ma giới anh hùng xuất thiếu niên như ngài không nhiều. Các vị bây giờ có thể gọi là đứng đầu trong các cao thủ thanh niên, Phượng tiểu thư cũng là một cô gái nhu mì a” Tư Đồ Thắng hắc hắc cười, nhìn Hồng Quân với ánh mắt càng thêm mập mờ. “ Theo ta được biết Hồng Quân tiên sinh

cũng chưa từng lập gia đình, con gái của Tư Đồ đại nhân hẳn cũng là con cái nhà khuê các, không những thế Tư Đồ đại nhân hẳn còn hâm mộ ngài như vậy...chỉ bằng Tư Đồ đại nhân gả tiểu thư nhà người cho Hồng Quân tiên sinh, kết làm thân gia?” Gia tộc luôn có giao hảo tốt với Tư Đồ gia tộc là Trương gia tộc – Trương Phong cũng hắc hắc cười nói.

Hồng Quân vừa cắn một miếng quả vào miệng nghe được câu này của Trương Phong lập tức sắc súa cắn cả miếng quả ra ngoài, Cổ Bàn và Phượng Hi thì nhất thời sửng sốt không biết nói gì, chỉ duy nhất có tên gia hỏa Tôn Ngộ Không thì cầm cúi uống rượu.

“ Như vậy đương nhiên là tốt nhất, không biết ý Hồng Quân tiên sinh thế nào?” Tư Đồ Thắng cười cười, hẳn và Trương Phong đã có thỏa thuận trước, kể tung người hứng phối hợp rất ăn ý. Nếu có được Hồng Quân là con rể thì còn gì bằng?

Con gái của nhà Tư Đồ chính là Tư Đồ Minh Nguyệt, Hồng Quân đã từng gặp qua một lần. Giống như Âu Dương Tình và Mộ Dung Tuyết đều là những nhân vật nổi tiếng và xinh đẹp tại Tu la tinh, có thể nói ba nàng chính là Tam đại mỹ nhân của Tu la tinh. Mộ Dung Tuyết thì thùy mị, hiền thực, Âu Dương Tình thì hoạt bát ..còn Tư Đồ Minh Nguyệt thì tính tình đơn giản, trong sáng giống như một tiểu hài đồng vậy.

Nghĩ đến mọi người đang dùng tiệc cùng một chỗ, Hồng Quân cũng không biết phải gật đầu hay lắc nữa. Hẳn chỉ còn cách cúi gằm xuống tiếp tục uống rượu, không dám ngẩng lên nhìn mọi người.

“ Việc này sẽ bàn sau, hôm nay là ngày mừng công của Hồng Quân tiên sinh” Tu la đế quân từ đầu không nói gì đột nhiên nói lên một câu, Tư Đồ Thắng cùng Trương Phong đành ngậm miệng, không thể nói thêm được lời nào nữa.

Tu La đế quân nói xong cũng chẳng để ý nhiều nữa, tuy nhiên trong đầu nàng vẫn đang suy nghĩ về gia tộc sau lưng Ngộ Không và Phượng Hi. Mọi người vẫn như không có chuyện gì, lớn tiếng chuyện trò, người nâng cốc, kẻ chúc tụng hướng bốn người “ Đại anh hùng” mời rượu. Chỉ tiếc ngoại trừ Tu la đế quân ra, không ai biết thân phận thực sự của họ không phải người của Tu la ma giới.

Sau khi yến thành (Thiết yến – Xong việc)xong xuôi, không chỉ có Hồng Quân không được tự nhiên mà ngay cả Tôn Ngộ Không và Phượng Hi cũng không được tự nhiên, sau khi yến tiệc kết thúc liền bỏ ra ngoài,

Thiên Sinh tinh, cương hoàng đại diện, Cương thi hoàng Huống Nhật Minh đang ngồi cùng bảy tử nhân cương thi vương thảo luận. Trước đây Cương thi nhất tộc có tám Tử Nhân cương thi Vương nhưng đã bị Hồng Quân giết chết một người, Ngộ Không đánh tàn phế một người, giờ này gã cương thi bị Ngộ Không đánh cho tàn phế chỉ được tham gia họp bàn, không được ra chiến trận để chém giết nữa.

Còn hai gã bị Hồng Quân vây trong trận căn bản chỉ bị thoát lực, tiêu huyết nặng trong cơ thể nên thương tổn không được tính là lớn. Chỉ cần ở Thiên Sinh tinh điều dưỡng tốt một thời gian có thể hồi phục được công lực. Nói chính xác những cương thi vương có thực lực chiến đấu chỉ còn lại sáu người.

“ Bệ hạ, trận pháp của cái gã Hồng Quân kia quả nhiên là cực kỳ cổ quái, bên cạnh hẳn lại còn có một tiểu nha đầu có ngọn lửa màu đen, ngọn lửa này chưa tới gần người đã gây cho người ta một cảm giác đáng sợ” Tên tử nhân cương thi ngày trước cùng Hồng Quân đối chiến giờ nhớ lại trong lòng còn cảm giác ớn lạnh. Ngày đó Hồng Quân từng bước dẫn dụ hẳn vào trận pháp, cái loại cảm giác gần với sinh tử như vậy, từ trước tới giờ hẳn chưa từng nếm trải qua.

“ Các ngươi sai rồi, cái gã Hồng Quân kia không nhất thiết phải là người tu ma, ngay cả tên Tôn Ngộ Không, Cổ Bàn cùng với con tiểu nha đầu Phượng Hi kia ta nghĩ...cũng chưa chắc là người tu ma.” Kiến thức của cương thi hoàng quả nhiên uyên bác, tuy chiến đấu với kẻ địch nhưng vẫn nhận ra Hồng Quân bốn người chưa hẳn đã là người Tu ma.

“ Bệ hạ, bọn họ sao không phải là người tu ma ghê tởm kia chứ?? Rõ ràng khi chiến đấu, thuộc hạ cảm giác hẳn có ma lực trong người mà?”

“ Cũng chỉ là cảm giác, với lại với tu vi của hẳn như thế ma lực trong người hẳn phải rất nồng nặc, tuyệt đối không có loại hình thái đó. Với thân phận của bọn chúng ta cũng có chút tò mò, ta đã phái người đi tra xét, rất nhanh sẽ có kết quả”.

Ngân nhẫn cương thi hoàng thổ dài, hành vi của Hồng Quân lần này đem lại cho ngân nhẫn cương thi nhiều lo lắng. Trước khi bốn người xuất hiện, cương thi nhất tộc đang chiếm ưu thế giờ này bỗng đứng trở nên thế yếu, hiện nay Huống Nhật Minh cũng chưa có “Thập ma” tốt để có thể đối phó được với bốn người Hồng Quân.

Tân vũ trụ - tân thần giới – Tử Huyền phủ. Thần vương Tần Tư cuối cùng cũng lĩnh ngộ được một số thời gian gia tốc của Tân Vũ trụ. Vô luận là tu vi hay lực công kích đều đề thăng lên đáng kể. Tại một tiểu hồ trong Tử Huyền Phủ, Tần Vũ đang cùng Khương Lập đang ở tiểu đảo tại trung tâm hồ đánh cờ, bỗng nhiên Tần Tư xuất hiện trước mặt Tần Vũ cùng Khương Lập. Từ khi Tần Sương bỏ đi, Tần Tư triển miên bế quan luyện công, ngay cả Tần Vũ và Khương Lập cũng ít khi nhìn thấy hắn.

“ Cha, con muốn đi đến không gian của Lâm Mông sư bá để xem xét một chút, xin cha chấp thuận” Sau khi chấm dứt bế quan Tần Tư đến gặp Tần Vũ và xin Tần Vũ cho hắn được đến không gian của Lâm Mông.

“ Con muốn đi tìm tiểu đệ hả?” Tần Vũ cười nói.

“ Cha, nếu tại con xưa kia không hiểu chuyện thì Tiểu Sương không bỏ nhà mà đi, lần trước Tiểu Sương gặp đại nạn mà con lại tại tân vũ trụ, không thể đi để biết đệ ấy xảy ra chuyện gì, may mà đệ ấy gặp hung hóa cát (gặp dữ hóa lành)Lần này xuất quan con muốn đi thăm đệ ấy”. Tần Tư cũng không dấu diếm, lần này đi Lâm Mông vũ trụ, chính là muốn tìm Tần Sương, nghĩ lại nguyên nhân Tần Sương bỏ đi, một phần lỗi cũng do mình.

“ Con muốn đi ta cũng không ngăn cản con, Tần sương mấy năm gần đây cũng phát triển không ít nhưng cũng không được toàn diện, có con bên cạnh nó ta cũng cảm thấy yên tâm, nhưng có một điều phải để nó phát triển toàn diện thì mới tốt cho nó, đó mới là sự trợ giúp hữu ích”

“ Tiểu Tư thấy đệ đệ của mình những năm qua chịu không ít khổ cực, hơn nữa tu vi còn bị đảo thối, làm một thân đại ca cũng cảm thấy áy náy” Chỉ có hai đứa con trai thân yêu, một đứa thì đang chịu khổ, giờ này thấy con trai lớn quan tâm tới em, một mình tới Lâm Mông vũ trụ tìm đệ đệ, Khương Lập trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng.

Tần vũ thân vừa chuyển, hai vệt sáng bay thẳng vào người Tần Tư. “ Tiểu Sương cũng rất nhanh độ thần kiếp, chờ nó độ xong Thần kiếp con dẫn hắn về đây cho ta. Đây là hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, sau khi nó độ xong Thần kiếp con hãy giao lại cho nó”

“ Rõ, thưa cha nhất định con sẽ giao lại cho Tiểu Sương”. Tần Tư cười cười, trước đây Tần Tư cũng đã có hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. trong đó một kiện chính là Hỏa Linh châu, bây giờ hai kiện này giao hết lại cho Tần Sương.

“ Tốt, con đi đi. Tiểu Sương hiện đang ở Lâm Mông hạ giới Tu la ma giới” Tần Vũ phát tay, một thông đạo xuất hiện nối liền giữa Tân vũ trụ và Lâm mông vũ trụ.

“ Con cáo lui” Tần Tư đáp nhập thông đạo cáo lui, biến mất tại Tần Mông vũ trụ. Có một điều mà Tần Vũ cũng không biết, Tần Tư chuyến này đi khi trở về đã thay đổi vận mệnh của mình.

“ Vũ ca, Tần Sương trở về không phải là do huynh bắt buộc đó chứ?” Khương Lập nhẹ nhàng tựa vào người Tần Vũ, nằng biết Tần Vũ nắm quyền kiểm soát Tân Vũ trụ, không thể lúc nào cũng theo sát Tần Sương được,

“ Chờ bọn nó trở về rồi nói, hơn nữa giờ này hai đứa nó ở cạnh nhau chúng ta sẽ có thêm thời gian đi du ngoạn”. Tần Vũ mỉm cười nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai của Khương Lập. Thật đau khổ khi con trai của mình ở trước mắt nhưng không thể gặp.

68. Chương 11: Tái Chiến

Nở một nụ cười khổ nhìn bầu trời “ Chỉ một thượng bộ thiên thần hiểu được không gian của thần vương, ở chỗ này có lẽ ta là Thần vương yếu nhất”

Tần Tư linh ngộ không gian của Tần Mông vũ trụ là chủ yếu, đối với Lâm Mông vũ trụ chỉ dừng lại như trước kia, chỉ dừng lại ở mức Thượng Bộ thiên thần cảnh giới, nhưng ở đây Tần Sương không sở hữu được Thần Vương cảnh giới, không được sở hữu thực lực của thần vương.

Tân Thần vương dẫn sinh cũng làm kinh động rất nhiều thần vương tại Lâm Mông vũ trụ, Lần này Tần Tư trở lại khiến cho nhiều người phải suy nghĩ và ngạc nhiên, liệu không biết có phải Tần Vũ đã trở lại?

Sứ giả nắm được một chút không gian pháp tắc, Tần Tư cũng chỉ biết lắc đầu, hôm nay hắn chỉ nắm được một chút không gian pháp tắc của Hồng Mông không gian, chỉ một mình hắn thì không đủ sức mở được thông đạo.

Những thần vương đến xem đều chỉ từ xa đứng nhìn, không ai có ý định lại gần. Những Thần vương ở Lâm Mông Vũ trụ Tần Tư biết không ít, trong lòng Tần Tư cũng đang dự tính có nên hay không nhờ bọn họ giúp sức mở một thông đạo.

“ Tần Tư”

Trước mặt Tần Tư bỗng nhiên xuất hiện hai người, mỉm cười với hắn.

“ Đoan Mộc thần vương, Xa Hưu thiên tôn” Tần Tư con mắt sáng ngời, hai người xuất hiện trước mặt Tần Tư có mối quan hệ rất tốt với Tần Vũ, đó chính là Đoan Mộc Ngọc và Xa hưu Viên.

“ Sao ngươi lại trở lại? Tần Vũ đâu?” Đoan Mộc Ngọc nhẹ nhàng gạt đầu, còn Xa Hưu Viên chỉ mỉm cười không nói.

“ Cha vẫn bồi đang ở Tân Vũ trụ, vì quá nhàm chán muốn giải khuây nên trở lại một chuyến” Chuyện muốn đi tìm Tần Sương Tần Tư cũng không có nói ra.

“ Đã lâu không gặp Tần Vũ sư thúc, nếu lần sau này Tần Tư trở lại xin chuyển lời cho Tần Vũ sư thúc nếu có thời gian Xa Hưu xin được viếng thăm.” Quan hệ của Xa Hưu viên và Tần Vũ rất tốt, do Tần Vũ trở thành Tam đại khổng giả của Vũ trụ nên Xa hưu viên phải gọi Tần Vũ là sư thúc.

“ Xa hưu thiên tôn khách sáo quá rồi, cha ta cũng rất nhớ ngài, Xa Hưu thiên tôn muốn đi lúc nào cũng được mà.” Tần Tư khom người một chút. Đối với Xa hưu viên hắn một mực tôn kính, cha hắn có được thành tựu như ngày hôm nay công lao của Xa Hưu viên quả thật không nhỏ.

“ Xa Hưu thiên tôn, ta hiện nay có việc muốn làm tại Hạ giới, không tiện xin mời Xa Hưu thiên tôn mở cho một thông đạo” Tần Tư mỉm cười nói. Thần giới có rất nhiều kẻ thù của Tần gia, mặc dù những kẻ này rất e ngại Tần Vũ nhưng Tần Tư cũng có cảm giác không nên ở lại chỗ này lâu.

“ Sao không lưu lại đây mấy ngày, vội vã xuống hạ giới làm gì?” Xa Hưu viên biết tình huống của Tân Vũ trụ, hiểu được Tần Tư ở không gian này không phải là Thần Vương cảnh giới.

“ Không được, khi nào quay lại nhất định sẽ bái phỏng Xa Hưu Thiên tôn.”

“ Cậu muốn đi chỗ nào tại nhân gian giới?” (mấy ông ở phạm trần thì ở địa ngục sao?)

“ Tu La giới”

“Tu La giới?” Xa hưu viên có chút nhíu mày, không gian này lão cũng đã từng đi qua, chiến tranh liên miên không dứt, Tu La thần vương phi thăng cũng chính là từ không gian này.

Xa Hưu thiên tôn tiện tay vung lên, một không gian thông đạo xuất hiện trước mặt Tần Tư. Ngay lập tức hắn hướng hai người Xa Hưu Viên và Đoan Mộc Ngọc thi lễ rồi tiến vào thông đạo, biến mất khỏi Thần giới.

“ Hắn cũng ở nơi này sao?” Xa hưu viên trong lòng vừa động, vừa rồi khi mở ra thông đạo lão đã quan sát một vòng tại Tu La giới và cũng phát hiện Tần Sương đang có mặt tại địa phương này. Hai con trai của Tần Vũ đều xuất hiện tại một phiến không gian, Xa Hưu viên không nhịn được trên môi xuất hiện một nụ cười.

Tu La giới, trong một thời kỳ giằng co ngắn ngủi, Tu La ma giới không ngừng thất bại từ tiền tuyến đến hậu phương, tại khu vực phụ cận của Thiên sinh tinh cương thì nhất tộc ngày càng nhiều.

“ Ài, ở hạ giới thật thoải mái” Tần Tư tại Tu La giới thì cực kỳ thoải mái, thần thức nhanh chóng tìm được chỗ trú ngụ của Tần Sương(Hồng Quân).

“ Tiểu tử này thật thoải mái à nha, bên người lại còn không ít mỹ nữ nữa” Tu La đế quân có nguy trang cũng không thể thoát khỏi thần thức của Thần Vương Tần Tư, mà lúc này bên người Hồng Quân đang làm hấn đau đầu chính là Tư Đồ Minh Nguyệt.

Ngày đó sau khi yên thành, Tư Đồ Thảng lập tức cho người trong gia tộc mình chính là Tư Đồ Minh Nguyệt khăn cấp tới tiền tuyến, lần này Tư Đồ Thảng quyết tâm muốn Hồng Quân trở thành con rể của mình.

Khi mà Tần Tư đến, Tư Đồ Minh Nguyệt chính là đang đi theo Hồng Quân, luôn miệng “Hồng Quân ca ca” khiến cho Ngộ Không, Cổ Bàn đều ở bên cười trộm, còn Phượng Hi thì với khuôn mặt mập mờ nhìn về mặt đau khổ của Hồng Quân chằm chằm.

“ Hồng Quân ca ca, cha muội nói sau này muội sẽ gả cho huynh nên sau này muội nhất nhất phải đi theo huynh” Tư Đồ Minh Nguyệt tựa như một tiểu hài tử, cách nói cũng rất trẻ con. Nhưng không ai có thể thấy được trong mắt của Tư Đồ Minh Nguyệt hiện lên một ý tứ rất thích thú.

“ Tư Đồ tiểu thư à, ta đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, ta chỉ xem cô như muội muội mà thôi, chúng ta không có khả năng thành thân đâu, cô hãy về với cha cô đi, ài”. Hồng Quân vỗ mạnh vào đầu, lần này hấn bị tiểu nha đầu này làm cho phát điên lên rồi.

“ Không được, cha muội đã nói rồi, muội nhất định phải đi theo huynh nếu không sau này sẽ không còn ai thích muội nữa. Hồng Quân ca ca có phải không muốn nghĩ cho ta hay không?” Âm thanh Tư Đồ Minh Nguyệt càng nói càng thấp, cuối cùng biến thành tiếng...khóc.

“ Lại nữa rồi” Hồng Quân bị thảm gào lên một tiếng, mấy ngày nay Tư Đồ Minh Nguyệt khóc không ít, nhìn thấy nàng vừa khóc mọi người đã vội trách hấn, mỗi lần Tư Đồ Minh Nguyệt như vậy đều làm cho Hồng Quân hao tổn hết khí lực.

“ Tiểu tử này sao lại như thế, nhưng mà Tư Đồ Minh Nguyệt này cũng thật là ngốc nghếch, khờ khạo” Tại tẩm cung, Tu la ma đế vẫn đang dùng ma thức để theo dõi bọn họ. Một tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, khuôn mặt nàng bỗng sáng lạn và tươi đẹp vô cùng.

Chỉ trong ba ngày, mọi tình huống ở Tu la ma giới Tần Tư đã nắm rõ hết. Không những thế hấn còn biết được danh tiếng của bốn người bọn Hồng Quân, biết được những biểu hiện gần đây nhất của hấn. Lúc này Tần Tư đang ngồi trên một tinh cầu cách tiền tuyến không xa uống rượu. Ngồi trong tửu lâu nghe người ta nói về những chiến công anh dũng của Hồng Quân, mỗi lần nghe kể xong khóe miệng của Tần Tư lại nở một nụ cười.

Thời gian lại trôi nhanh, chuyện của Hồng Quân cùng Tư Đồ Minh Nguyệt cũng đã xong xuôi, vì đã năm mươi năm thời gian trôi qua, lúc này cương thi nhất tộc đã phát động một cuộc phản công, Hồng Quân bốn người lại một lần nữa bôn ba tại chiến trường.

Sáu vị Tử Nhân cương thi vương của Cương thi nhất tộc đều xuất quân, có cả Ngân nhân cương thi hoàng Huống Nhật Minh dẫn quân. Trung lộ của Âu Dương Phạm tổn thất nặng nề, từ hơn một trăm vị ma đế giờ chỉ còn hơn tám mươi người.

Tu la đế quân mang bốn người bọn Hồng Quân tới trung lộ, đối phó với binh lính của Cương thi nhất tộc. Lúc này bốn người bọn Hồng Quân đang bao vây bốn Tử Nhân cương thi, còn hai Tử Nhân cương thi thì bị Cửu đại gia tộc bao vây. Đứng từ xa quan chiến chính là Tu la đế quân và Ngân nhân cương thi hoàng.

“ Huống Nhật Minh, rốt cuộc ngươi nhịn không được rồi à?” Tu la đế quân có chút cười cười, trong năm mươi năm qua Tu La ma giới gây không ít áp lực cho cương thi nhất tộc, không cần Tu la ma giới khởi động chiến tranh thì ngay cả người trong cương thi nhất tộc cũng sẽ xảy ra bạo loạn.

“ Tu La, ta quả thật là nhịn không được nữa, nhưng mà trong trận này không có nghĩa ngươi nhất định sẽ thắng. Ai là người có thể cười cuối cùng, chúng ta còn chưa biết được đâu.” Cương thi hoàng nhẹ nhàng cười nói, trông bọn họ như là hai lão bằng hữu lâu năm không gặp, người nói một câu, ta đáp một câu chứ không giống như hai người nhất định phải có một người vong.

“ Uỳnh ...Uỳnh... Uỳnh..”

Ngân nhân cương thi hoàng và Tu la đế quân đều bị tiếng nổ này hấp dẫn. Cùng Tôn Ngộ Không đối chiến là một Tử Nhân cương thi sau hai lần biến thân đã bị kinh thiên tam côn của Ngộ Không đánh trúng trọng thương.

Huống Nhật Minh vừa định nhích người thì ngay lập tức La Bằng đã phát Ma để linh “vực”, Huống Nhật Minh thân thể vừa chậm một chút đã mất đi cơ hội duy nhất cứu thuộc hạ của mình.

“ A...A...A.A..A” Tôn Ngộ Không sử dụng chính là kinh thiên tam côn, phi người lên cao hét lớn một tiếng, kim bổng kéo theo kim quang vụt xuống...lập tức đầu của Tử Nhân nổ hoa, huyết châu trong người của Tử Nhân cũng bị đánh cho nát bấy.

Tôn Ngộ Không nghênh chiến không lâu đã đánh chết tại chỗ một Tử Nhân cương thi, cả Tu La ma giới binh sỹ đều đại hỷ, tâm lý phấn chấn. Mấy gã Tử Nhân còn lại lập tức phi thân bỏ qua đối thủ của mình hướng Tôn Ngộ Không công tới.

“ Huống Nhật Minh, lần này ngươi đừng hòng chạy trốn” Tu La đế quân La Bằng thuận chuyển tới bên cạnh Huống nhật minh, trên tay nàng cầm một tiểu kiếm.

“ Chạy? Sao ta lại phải chạy trốn?” Huống Nhật Minh cười ha ha lên một tiếng, một đạo tàn ảnh xuất hiện, hai hoàng giả lao vào nhau nhanh chóng chém giết.

Tu la đế quân cùng Ngân nhân cương thi hoàng khai chiến có nghĩa là Tu la ma giới và cương thi nhất tộc đi vào một trận chiến cuối cùng, hai vị hoàng giả ai có thể là người đứng vững đến cuối cùng thì đó chính là thắng lợi cuối cùng.

Năm Tử Nhân cương thi đồng thời vây công Ngộ Không, Hồng Quân ba người vội vã tiến lên tương trợ. Chín người hỗ chiến cùng một chỗ, phiền không gian kịch chiến này cũng không thua kém phiền không gian của hai vị cường giả đang giao chiến.

“ Thú vị, Tiểu Sương đánh nhau đáng cũng đẹp lắm chứ?” Tại tửu lâu xa xôi, Tần Tư mỉm cười rồi đột nhiên biến mất.

“ Kinh thiên tam côn”

Lần này chợt quát lên không phải Ngộ Không mà là Hồng Quân, sau khi Hồng Quân đạt được bát cấp tiên để đã có thể sử dụng kinh thiên tam côn. Hắn cùng Ngộ Không một trái một phải đều sử dụng kinh thiên côn pháp.

Tam côn vừa xuất ra không gian vỡ nát, một cỗ lực hấp dẫn khổng lồ hút lấy một tên Tử Nhân cương thi đang đứng gần, Kinh thiên tam côn của Hồng Quân xuất ra một điểm cũng không yếu hơn so với Ngộ Không. Tử Nhân trong nháy mắt biến thân lần ba, chịu khổ ngăn cản kinh thiên tam côn của Hồng Quân.

Côn ảnh còn chưa biến mất, vừa rồi là một chiêu Kinh thiên tam côn Tử Nhân cương thi lần thứ ba biến thân cũng chịu không nổi, lại một đạo kim quang đập xuống lập tức biến Tử Nhân thành mạt phẫn.

Huống Nhật Minh bị La Bằng cuốn lấy, không có thời gian để cứu lấy thuộc hạ của mình, Hồng Quân nhất thời đánh chết được một Tử Nhân cương thi, cả chiến trường vang lên tiếng reo hò phấn khích. Sao mà không phấn khích được khi Tu la đế quân và bốn người Hồng Quân chưa đến được một canh giờ mà đã giết chết được hai Tử Nhân cương thi vương?

“ Tiểu Quân, ngươi và Ngộ Không giờ danh tiếng không nhỏ à nha” Cổ Bàn nhẹ nhàng cười, thần kiếm trong tay liêu động, bọn họ hai người đều chém giết được Tử Nhân cương thi, hẳn là con rể của Tu la ma giới làm sao có thể kém hơn bọn họ được.

Giờ chỉ còn có bốn người, Tử nhân cương thi vương đều tốt cùng kinh ngạc, sững sờ. Mấy ngàn ngàn năm qua huynh đệ họ ở cùng nhau, trước đây mất đi một người, giờ trong chốc lát đã mất đi hai người, trên chiến trận chỉ còn bốn người có khả năng chiến đấu...có mơ chúng cũng không nghĩ ra kết quả này.

69. Chương 12: Công Phá Thiên Sinh Tinh

Bị Cổ Bàn chiếm mất thượng phong, Tử nhân cương thi kia có thể nào cũng không thể nghĩ Cổ Bàn lại tự bạo cực phẩm tiên khí của mình, vụ nổ gây ra một dư chấn khiến Tử nhân cương thi kia bị thương nhẹ.

Cổ Bàn tự bạo vũ khí vì muốn chiếm lấy tiên cơ, nhanh chóng trên tay hắn nhoáng lên xuất hiện một thanh tiểu kiếm. Thanh tiểu kiếm này chính là trước đây Hồng Quân đưa cho hắn và cũng chính là một thanh trung phẩm thần khí, trước đây Hồng Quân không những đưa cho Cổ Bàn Trung phẩm thần khí tiên kiếm mà còn cho hắn cả Phá thiên kiếm quyết nữa, lần này Cổ Bàn tự bạo Cực phẩm tiên khí cũng coi như là không mất mát gì lớn.

Tiểu tiên kiếm trong tay cổ bàn nhanh chóng biến thành lớn, một đạo kiếm khí xé trời khiến không gian vỡ nát trực tiếp hướng Tử nhân cương thi bổ tới. Khi kiếm khí được phóng ra thì Cổ Bàn ngay lập tức sử dụng “Vực” của mình, hơn nữa trong chiêu kiếm này Cổ Bàn còn vận dụng vào đó Tử Hồng Quyết năng lượng nên lần này có thể gọi một chiêu tất sát được gã Tử nhân này.

“UỖnh...”

Hồng Quân ba người phối hợp dây dưa với ba gã cương thi còn lại, khiến cả ba gã chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn đồng bọn của mình dưới một chiêu ngay cả lần thứ ba cũng chịu không nổi, lập tức bị đánh cho tan thành mây khói.

“ Ngão...~”

Một tiếng dã thú rống lên thống giận, ba gã cương thi còn lại trực tiếp bước vào trạng thái biến thân lần ba, cả ba không thèm quan tâm những người đang công kích mình ngay lập tức tụ họp lại cùng nhau, mục đích của chúng chính là nhằm vào Phượng Hi, vì theo chúng trong cả bốn người thì Phượng Hi chính là người yếu nhất.

Ba gã cương thi nhất thời hợp lại công kích khiến Phượng Hi cảm thấy áp lực ngày càng dữ dội, ngay lập tức Hồng Quân, Cổ Bàn, Ngộ Không liền nhảy vào cuộc chiến. Tình thế có chút biến đổi, ba gã cương thi mặc kệ bị thương cũng muốn kéo theo được một người trong số bốn người của bọn Hồng Quân, và mục đích của chúng là nhằm vào người yếu nhất trong số bốn người...chăm chăm nhằm Phượng Hi công kích. Dưới sự luân phiên công kích này khóe người Phượng Hi đã xuất hiện nhiều tơ máu...địch thị nàng đã thụ thương không nhẹ.

“ Tiểu Phượng, không cần để ý gì nữa, mau biến thành trạng thái chiến đấu” Thấy Phượng Hi đang trong tình huống nguy hiểm Hồng Quân vội vàng truyền âm, cho dù những người ở đây có biết được thân phận thực sự của họ thì sao? Họ đã chiến đấu bao nhiêu lâu, lập bao nhiêu chiến công cho Tu la ma giới thì còn sợ gì người khác đàm tiếu?

“ Rõ, Quân ca”

Phượng Hi đột nhiên thân hình chấn động, một đạo hỏa hồng nhanh chóng bùng lên, quanh người là những đạo lửa đỏ đang bùng bùng cháy, một hồi thì hiện ra một con Phượng hoàng lửa. Phượng Hi là siêu cấp thần thú hỏa Phượng Hoàng giờ này trước bao nhiêu con mắt của người ma giới hiện thành bản thể.

Sau khi biến thân, Phượng Hi phẫn nộ vì ba gã cương thi vây công mình, mỗ Phượng hoàng mở ra trực tiếp phun ra một đạo hắc sắc thần hỏa, bay nhanh đến vị trí của ba gã cương thi.

“ Đây là cái gì ..aaaa?”

“ Wooh đẹp quá..”

Một bên đang xem cuộc chiến toàn bộ sững sốt. Đây là lần đầu tiên Phượng Hi biến thành bản thể dưới mắt người của Tu la ma giới nên đối với họ nàng giờ này chính là quái vật. Tuy nhiên khi nàng biến thành bản thể thì so với cương thi nhất tộc biến thân vẫn còn đẹp hơn nhiều.

Một tiếng Phượng Hoàng ngân lên, Phượng Hi lại biến to hơn một chút toàn thân bùng cháy lên ngọn lửa nhanh chóng hướng về một cương thi phóng tới. Trên người Phượng Hi lúc này toàn là Yên Tĩnh nhật hỏa,

phóng chừng ngay cả cương thi biến thân lần ba cũng sẽ bị đốt thành tro bụi nếu như “ném” phải loại lửa này.

Ba đạo thần hỏa bay vòng quanh một cương thi, không những thế ngọn lửa từ trên người nàng cũng bộc phát hướng phía trước cương thi công phá. Mặt ngoài thì đã có bọn Hồng Quân vây công, Tử Nhân cương thi này đích xác đang bước dần vào cửa tử.

“ Ngao~~~~...”

Một Tử Nhân cương thi rống lớn, cơn khí của Ngô Không và Hồng Quân đập trên người hắn, Phượng Hi cũng chỉ chờ đợi như thế nên ngay lập tức ba đạo thần hỏa trực tiếp nhằm gã cương thi này phóng tới. Với tốc độ cực nhanh, Tử Nhân liên tục tránh được hai đạo thần hỏa nhưng đến đạo thứ ba thì tránh không nổi, bị thần hỏa xuyên qua tạo thành một lỗ đen trên người.

Tuy bị thương nhưng tốc độ hồi phục của cương thi quả nhiên biến thái, nhìn thấy lỗ đen trên người của cương thi đang dần dần khép miệng, ai cũng cảm thấy kinh hãi. Tuy nhiên Phượng Hi cũng không để cho hắn được đắc ý, hai đạo thần hỏa mà Tử Nhân vừa tránh được khi trước ngay lập tức quay trở lại, bổ lên người gã tử nhân này.

“ Ngao ~~~”

Tử Nhân cương thi lại hống lên một tiếng giận dữ, ba người Hồng Quân phối hợp với Phượng Hi tiến hành công kích đều bổ lên hết người của Tử Nhân. Tử Nhân cương thi trong nhất thời bị bốn người liên thủ công kích đã bị hạn chế tốc độ, biết không thể thoát được nên bỗng dưng rống lớn một tiếng, thúc đẩy Huyết năng trong người phát động tự bạo. Bốn người bọn Hồng Quân bị bất ngờ nên nhất thời bị uy lực của tự bạo chấn thương, toàn bộ bị đánh bay lại phía sau.

“ Hồng tiên sinh, Cổ bàn, Ngô Không tướng quân, Phượng hi tiểu thư”

Đang xem cuộc chiến là cứu đại gia tộc hô lớn một tiếng rồi thuận di đến bên người của bốn người bọn Hồng Quân, những cao thủ còn lại trực tiếp vây công hai gã cương thi.

“ lui lại, rời khỏi Thiên Sinh tinh” Cuối cùng Huống Nhật Minh lệnh cho hai Tử Nhân, toàn bộ đều tuân theo mệnh lệnh rút khỏi Thiên Sinh tinh.

Huống Nhật Minh mặc dù tốc độ rất nhanh nhưng cũng bị truyền thừa linh bảo của Tu la đế quân hạn chế lại rất nhiều, Tu la ma hoàng đạo lực công kích cũng rất khủng bố. Khi chiến đấu với La Băng, cuối cùng Huống Nhật Minh cũng phải tiến hành biến thân ba lần vẫn không dễ dàng thoát khỏi sự dây dưa của La Băng. Hắn còn chưa tiến hành Chung cực biến thân nhưng thuộc hạ dưới trướng đã mất đi bốn người, chỉ còn hai người...giờ này chỉ còn biết hạ lệnh lui binh.

“ Kinh nghiệm chưa đủ, vẫn thiếu một chút nữa a” Tại một tinh cầu hoang vắng xa xa, Tần Tư đang một mình uống rượu nhẹ lắc đầu, đối với biểu hiện của Hồng Quân hắn có chút không bằng lòng. Tần Tư từ nhỏ đã là một đứa trẻ thông minh nghịch ngợm, với phương pháp tác chiến công kích Tần Tư căn bản sẽ không mất những hành động thừa thãi.

Tử Nhân cương thi tự bạo uy lực không nhỏ, Phượng Hi ở gần nhất nên bị thương nặng nhất, miễn cưỡng biến thành nhân hình, trên người đều là vết máu. Hồng Quân là người bị thương nhẹ nhất do cơ thể quá cường ngạnh, tuy nhiên lục phủ ngũ tạng cũng gần như bị chấn nát.

Cương thi nhất tộc hoàn toàn rút lui, Thiên sinh tinh không còn lại bóng dáng của bất cứ gã cương thi nào. Cũng tại cuối cùng Huống Nhật Minh tiến hành chung cực biến thân, ngăn cản sự công kích của La Băng và đánh bị thương nàng rồi lui ra ngoài.

Huống Nhật Minh bỏ đi rồi, Âu Dương Phạm cuối cùng tiếp nhận Thiên Sinh tinh. Một Đại Hoàng tinh của cương thi nhất tộc cuối cùng đã bị Tu la ma giới chiếm đóng, đây là lần đầu tiên trong mấy vạn ức năm qua, Tu la ma giới chiếm được đại hoàng tinh của cương thi nhất tộc.

Chiếm được Thiên Sinh tinh nhưng Tu la đế quân cũng không vội vàng phát động binh lính tiếp tục chiến tranh. Nàng để cho binh lính tại một hành tinh phụ cận của Thiên sinh tinh dưỡng thương, Cương Hoàng đại diện của Thiên Sinh tinh cũng bị nàng tạm thời chiếm dụng.

Một trận thắng lớn này, Hồng Quân bốn người đã lập được công lớn khiến cho người của Tu la ma giới không nói nên lời. Giống như Hồng Quân dự đoán trước kia, Phượng Hi biến thân giờ này cũng không phải là vấn đề quan trọng đối với họ. bọn Hồng Quân giết được năm Tử Nhân, bị thương một người khiến cho công lao còn vượt xa cả cửu đại gia tộc.

Tám Tử nhân cương thi vương của Cương thi nhất tộc bị Hồng Quân giết chết hai người, Ngộ Không giết chết một người, làm trọng thương một người, Cổ Bàn giết được một người, Phượng Hi bức tử một người...chiến công này nhanh chóng được lan truyền khắp Tu la ma giới, bọn họ giờ này trở thành chiến thần của Tu la giới, được vô số những người trẻ tuổi sùng bái.

Ngay cả Tu la đế quân cũng không nghĩ họ có thể lợi hại đến như vậy. Vốn trong kế hoạch của Tu la đế quân là chỉ yêu cầu họ trợ chiến giúp giết chết được một Tử nhân cương thi đã là quá tốt rồi, từ đó nàng sẽ không hạn chế tự do của họ nhưng bốn người ai cũng ít nhất giết chết một Tử Nhân. Ngay cả người yếu nhất trong bốn người là Phượng Hi, sau khi biến thành bản thể cũng có thực lực kinh khủng. La Băng cũng thừa nhận mình chưa chắc đã tiếp được Hắc Thần hỏa của Phượng Hi.

70. Chương 13: Trận Chiến Cuối Cùng

Hồng Quân bốn người được an bài một nơi để dưỡng thương, Phượng Hi được cấp mười mấy nha hoàn để phục dịch, Cổ Bàn được Mộ Dung Tuyết chiếu cố, gã Ngộ Không thì...à, ai đến cũng bị hấn đuổi đi ra ngoài, nếu không đuổi được thì hấn ...bỏ đi, chẳng nha hoàn nào chịu nổi hấn. Tuy nhiên người đau đầu nhất không phải là Ngộ Không mà chính là Hồng Quân. Hồng Quân bị Tư Đồ Minh Nguyệt “Truy bắt” gắt gao, làm hấn đau đầu không thôi.

Sau khi chiến dịch chấm dứt được ba trăm năm, Huống Nhật Minh đã lùi tới một trong thất đại tinh hoàng là Thiên linh tinh. Tu la đế quân La Băng cũng tại Thiên sinh tinh một mực chỉnh trang quân đội, sau khi phê duyệt đội dự bị và binh lính tiền tuyến liền hợp lại một chỗ phân phối. Quân đội được chia là bốn lộ, bốn người bọn Hồng Quân được đề bạt làm bốn lộ “thắng quân” thống soái.

Liên tục trên chiến trường khiến hạt châu màu xám bên trong đan điền của Hồng Quân phát triển cực nhanh, từ bé như một hạt đậu vàng bây giờ đã lớn bằng nắm tay của trẻ con, cứ theo sự tiến triển này Hồng Quân tin tưởng mình sẽ đột phá được Hồng Quân đạo tầng thứ nhất, bước vào Hồng Quân đạo tầng thứ hai.

Năm cuối của ba trăm năm, bốn lộ quân của Tu la ma giới lại một lần nữa được chỉnh đốn, hướng nơi cương thi nhất tộc cư trú tiến tới, La Băng muốn nhờ chiến thắng lần trước nhất cử tiêu diệt luôn cương thi nhất tộc. Sau đó không lâu, đại chiến lại tiếp tục. Hơn mười ức binh lính của hai bên tập trung tại khu vực phụ cận Thiên linh tinh tiếp tục tiến hành quyết chiến, lần này Cương thi nhất tộc chỉ điều đi một số Hồng nhân cương thi, còn Tử nhân và Huống Nhật Minh thì không hề thấy xuất hiện.

Cương thi nhất tộc thiếu cao thủ tọa trấn, rất nhanh chóng bị người của cửu đại gia tộc giết chết, cương thi nhất tộc tiếp tục thua trận chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi chiếm được Thiên Linh tinh vẫn không hề thấy Huống Nhật Minh xuất hiện, trông thấy tình huống này, có lẽ hấn đã bỏ qua đại tinh cầu này. Thiên trần tinh, Thiên tinh tinh, Thiên nhân tinh, Thiên nặc tinh..bốn đại tinh cầu đều bị Tu la ma giới chiếm lĩnh, hiện tại cương thi nhất tộc chỉ còn mỗi một tinh cầu duy nhất đó chính là Thiên Hữu tinh.

Tất cả tộc nhân của cương thi nhất tộc đều tập trung ở Thiên Hữu tinh, có lẽ đây là nơi ở duy nhất dành cho họ lúc này. Những trận trước Huống Nhật Minh không có mặt tại chiến trường để đối chiến chính là chuẩn bị lực lượng, bày binh bố trận để quyết định trận chiến cuối cùng, đây chính là Tinh cầu cuối cùng còn lại của cương thi nhất tộc, nếu lần này mà thất bại nữa, cơ hội diệt tộc dành cho họ là rất lớn...vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi.

Thiên Hữu tinh chính là địa điểm mà trận tuyệt đại khoáng thế cuối cùng của hai đại tộc, một thất bại là có thể bị diệt vong.

“Thú vị thật, đã có mấy lão gia hỏa cuối cùng cũng không chịu được, kẻ nhỏ nhất cũng lớn hơn ta gấp ngàn lần tuổi a...phen này Tần Thương gặp phiền toái lớn rồi hắc hắc”

Một người luôn luôn xem cuộc chiến từ xa mà không thèm đến gặp Hồng Quân chính là Tần Tư. Nhìn thấy một chuyện khiến khoe miệng hắn mỉm cười, cả Ma giới đều dưới thần thức của Thần Tư dù bất kỳ địa phương nào có một chút biến đổi cũng không thể qua được hắn.

Cuộc thảm chiến lại tiếp tục diễn ra, lại năm mươi năm nữa qua đi, tuy nhiên trong năm mươi năm đó Huống Nhật Minh cùng hai Tử nhân cương thi không hề có một hành động gì. Chính vì thế nên bọn Hồng Quân cũng được an nhàn, để người khác chiến đấu thì quả thật là dễ dàng, binh lính ma giới giờ không gặp phải cao thủ nên điên cuồng chém giết, một tràng thảm cảnh liên tục diễn ra giữa cuộc chiến này.

Khi chiến tranh tiếp tục, hạt châu màu xám trong đan điền của Hồng Quân cũng tiếp tục phát triển, bây giờ đã chiếm đến một phần ba trong đan điền. So với nắm tay của người đã trưởng thành thì còn lớn hơn một chút. Một màu xám mây mù bên trong thỉnh thoảng lóe lên, phát ra một cỗ uy khí đáng sợ.

Cương thi nhất tộc giờ này chỉ còn thủ lại một đạo phòng tuyến cuối cùng, Huống Nhật Minh cuối cùng đã cùng với ba gã Tử nhân còn lại xuất hiện. Một trong ba gã Tử nhân đó chính là gã bị Ngộ Không đánh cho trọng thương giờ này cũng xuất hiện.

“Cuối cùng đánh một trận” đó là tình huống của cương thi nhất tộc. Huống Nhật Minh như thế nào cũng không có nghĩ nguy cơ diệt tộc của mình ngày lại càng rõ ràng đến như vậy, người Nguyên gốc cư dân cũng là Tu la ma giới, người được phi thăng cũng là người của Tu la ma giới...

Tu la đế quân La Bằng lần trước đã không đánh lại Huống Nhật Minh bước vào trung cực biến thân, sớm đã chuẩn bị một trận nữa đòi lại thể diện lần trước của mình.

Hai đại hoàng giả chiến đấu một chỗ, bọn Hồng Quân kéo đến cũng chỉ biết tìm ba gã cương thi còn lại. Nhưng mà giờ này Tử Nhân cương thi không còn là đối thủ với bọn họ nữa, bốn người thu lại một chỗ đã có thể ngăn chặn tốc độ của Tử nhân, tiêu diệt ba gã Tử nhân này đối với bọn Hồng Quân chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chiến đấu tiếp tục, Kim bóng của Ngộ không đập xuống cuối cùng một gã Tử nhân cũng tan thành mây khói. Tám cương thi vương của cương thi nhất tộc đều chết dưới tay Hồng Quân bốn người, Tu la ma giới binh sĩ lại được một phen đại chấn, Cửu đại gia tộc cũng thừa thắng xông lên chém giết, có lẽ trận chiến cuối cùng này chỉ còn chờ đợi thời gian nữa mà thôi.

Bi thảm, kịch liệt...Hồng Quân chỉ có thể dùng mấy từ này để hình dung ra trường thảm cảnh. Hai đại tộc địch từ ngàn vạn năm trước giờ này chỉ còn một cuộc chiến nữa là chấm dứt, một cuộc chiến diệt tộc mà từ trước tới nay chưa từng có. Trên chiến trường thì không bên nào chịu nhường bên nào, trên hư không thỉnh thoảng lại phát ra tiếng nổ, không phải người của Tu la ma giới tự bạo thì là người của cương thi nhất tộc tự bạo. Cả phiên thỉnh không nhiễm đỏ một mầu huyết hoa, như là một màn máu của toàn thể giới. Đối với tràng cảnh kịch liệt này Hồng Quân bốn người cũng không biết cảm giác rõ ràng là gì, chỉ biết đó là một loại cảm giác rất phức tạp.

Hồng Quân bốn người dẫn quân “thắng quân” đã hao tổn hơn một ức binh lính, khắp chiến trường đã không còn chịu khống chế của bọn họ nữa, mất binh lính người nào người nấy đều đổ hết lên, có rất nhiều lý do để cho bọn họ trở thành như vậy. Người thân anh em chết trận, báo thù....đây là một loại chiến tranh khiến cho người ta có nhiều cảm giác nhất. Ngay tại Thần giới, trên địa cầu Hồng Quân cũng chưa từng gặp loại chiến tranh nào như vậy. Hơn mười ức người nói chết là chết...ngay cả một nền văn minh của Địa cầu bỗng dưng biến mất cũng không có thảm cảnh được như trường đại chiến này.

Cương thi nhất tộc binh lính ngày càng ít đi, nhưng bên Tu la ma giới thì những binh lính dự bị lại chuẩn bị xung trận, lần này cương thi nhất tộc bị diệt tộc là điều hoàn toàn có thể thấy trước được.

Cuối cùng Hồng nhân cương thi bốn người và người của cửu đại gia tộc ai cũng bị thương, Huống Nhật Minh con mắt cũng đã đỏ ngầu, rống lớn một tiếng hiển nhiên tiến vào chung cực biến thân trạng thái, mỗi một quyền đều hoa phá không gian, cùng Tu la đế quân La Bằng một chỗ đại chiến.

“Hồng tiên sinh, mời các người trợ lực với ta” đứng trước các quyền kinh của chung cực biến thân, La Bằng

chỉ biết lợi dụng vào truyền thừa linh bảo để phòng ngự, căn bản giờ này không phải đối thủ của Ngân nhân cương thi hoàng. Dưới tình huống này, nàng chỉ còn biết hướng bọn người Hồng Quân trợ chiến, đối phó ngân nhân cương thi hoàng.

Thần khí chiến y đã toàn bộ mặc vào, tuy nhiên Ngân nhân cương thi hoàng không dễ đối phó như Tử nhân cương thi vương, mỗi quyền đều làm không gian tan nát, thử hỏi uy lực như vậy là lớn hay nhỏ? Chịu một quyền của hắn thì hậu quả sẽ như thế nào?

Hồng Quân vẫn chưa sử dụng Vô ảnh đao, thần khí kim đao cũng giao cho Phương Hi đối phó với cương thi hoàng, đơn giản vì cực phẩm tiên khí của nàng đối với Ngân nhân không hề có một chút tác dụng, chỉ hi vọng vào thần khí mới có thể gây ra được cho Ngân nhân những thương tổn nhất định.

Song phương cứ như vậy giao chiến, không ai biết được trên Thiên hữu tinh xuất hiện ba lão nhân trông rất bình thường, ba người này thoát nhìn thì rất giống hình dáng con người, nhưng để ý hơn một chút thì có thể thấy ánh mắt họ phát ra kim quang.

71. Chương 14: Kim Nhân Cương Thần

Năm người liên kết uy lực không nhỏ, cộng thêm năm thần khí liên hợp công kích...Hồng Quân có nhị lưu hồng mộng linh bảo Vô ảnh đao, La Băng có nhị lưu hồng mộng linh bảo truyền thừa linh bảo...nhưng càng đánh thì thấy càng chậm rãi ở vào thế hạ phong trước những đòn tấn công biến thái của Ngân nhân.

Trên thân thể của Huống Nhật Minh đã có mấy vết thương của Vô ảnh đao, tuy nhiên Ngân nhân cương thi hoàng có độ khôi phục cực kỳ đáng sợ, chỉ cần huyết châu không bị thương, căn bản mọi vết thương sẽ rất nhanh chóng liền lại. Không giống như gã Tử Nhân cương thi kia bị Ngộ Không đánh cho trọng thương, tổn thương cả Huyết châu nên tốc độ khôi phục là cực kỳ chậm.

Trời đất đều có quy luật, cương thi nhất tộc có cơ thể mạnh mẽ, có khả năng hồi phục cực nhanh, lại có huyết châu, khiến nó phát huy gấp bội...so với sự hồi phục của Người tu ma thì nhanh hơn gấp ngàn lần. Tuy nhiên họ lại cực kỳ khó khăn trong việc duy trì và phát triển nòi giống, chỉ có thể phát triển bằng con đường “hậu tập” mà thôi (giống như Dracula?? Cẩn ai xong người đó cũng thành Dracula luôn??)

Thắng lợi đang dần đến nơi, lịch sử mấy ngàn ức năm của Tu la ma giới chưa từng có chuyện này xảy ra. Các Tu la đề quân trước La Băng chưa từng hoàn thành được sứ mạng mà tổ tiên giao phó, điều này khiến cho La Băng hưng phấn, công kích càng thêm mãnh liệt, dần dần Huống Nhật Minh lâm vào luống cuống, có khả năng thua dưới tay năm người.

Tu la ma giới cùng cương thi nhất tộc là một trận chiến rực lửa, Cương thi nhất tộc một mực ương ngạnh chống cự, khiến người của Tu la ma giới không thể dễ dàng chiếm được Thiên Hữu tinh. Trận chiến thảm kịch khi mỗi giây mỗi khắc đều có người thiệt mạng, chỉ ngần ngừ mấy tháng hơn một ức binh lính của Tu la ma giới mất mạng, hơn mấy trăm vạn người của cương thi nhất tộc cũng vĩnh viễn biến khỏi phiên hư không này.

“Tiểu Sương, kể ra đại ca cũng đến kịp thời nha. Mấy lão già này đều không dễ đối phó đâu, không biết vào thời khắc quyết định đệ thấy ta xuất hiện thì sẽ cảm kích ta như thế nào đây..hắc hắc”

Tần Tư vẫn quan sát chiến trường, ba lão nhân xuất hiện cũng không qua được mắt hắn.Song phương vẫn một mực chiến đấu, cả hai phía đều không biết bên Cương thi nhất tộc đang có thêm viện binh cao thủ, Tu la ma giới vẫn tưởng rằng thắng lợi đang đến gần với họ lắm rồi. Tuy nhiên, giờ này thắng bại không còn nằm trong tầm tay của họ được nữa, mà nằm vào tay bốn người đang quan chiến bên ngoài.

“Đại ca, hành động đi. So với bị thiên lôi đánh chết thì việc diệt tộc còn nguy hiểm hơn nhiều” Trong ba lão nhân thì lão nhân bên trái nói trước, ánh mắt đã tóe kim quang, có vẻ đã nóng lòng lắm rồi.

“Phương pháp hoàn hảo mà tổ tiên tìm được nhằm phong bế huyết năng...à nếu không hôm nay sẽ là ngày diệt tộc a!” Lão nhân ở giữa thở dài, đột nhiên trong mắt lóe kim quang. “Các người cứ đuổi những binh lính bình thường đi, ta sẽ giúp Tiểu Minh một tay, năm người này hắn sẽ dần đối phó không được”

Lão nhân ở giữa vừa dứt lời, một âm thanh da thú khùng khiếp phát ra làm chấn động cả phiên thỉnh không, những người tu ma khi nghe được âm thanh này bỗng nhiên trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

Lớp da của ba lão nhân nhanh chóng được lột ra. Con người nhanh chóng chuyển sang màu vàng, răng nanh cũng màu vàng, đây chính là người mạnh nhất trong cương thi nhất tộc, từ xưa đến giờ, chưa ai từng thấy được mặt họ, với cương thi nhất tộc họ chính là chí tôn...với cái tên là : Kim Nhân cương thần.

Cương nhân cương thần trong truyền thuyết và trong lòng cương thi nhất tộc chính là Thần. Ngân nhân hoàng giả sau khi đột phá sẽ tiến tới kim nhân cảnh giới. Do kim nhân cứ một nghìn năm thì lại bị lôi phạt, một kim nhân bình thường sau khi bị bảy tám lần Lôi phạt thì sẽ hồn phi phách tán. Tuy nhiên hơn ngàn vạn năm trước có một vị Kim nhân cương thần nghĩ ra phương pháp phong bế huyết năng trong huyết châu, chính là cương thần phong bế chính mình để trốn tránh thiên phạt. Nhưng nếu họ giải trừ phong bế, thiên phạt sẽ rất nhanh tìm đến họ.

Bất luận ai cũng nghĩ rằng, sau khi Ngân nhân đột phá lên Kim nhân thì một thời gian sau bị lôi phạt mà biến mất, ai cũng không biết sau sáu ngàn vạn ức năm qua tới cùng có bao nhiêu Kim nhân bị thiên phạt mà biến mất, có bao nhiêu người không biến mất. Người duy nhất biết được lúc này chỉ có một người..đó là Tần Tư.

Mặc kệ là bao nhiêu người, nhưng khi Kim nhân biến thân đã khiến cho vô vàn cương thi vội vã quỳ xuống lễ bái. Ngay cả Huống Nhật Minh cũng hốt hoảng nhìn xung quanh, La Băng cùng bọn Hồng Quân thì lộ ra vẻ ngưng trọng.

“ Uỳnh”

Một đạo khí lưu cường đại xuất hiện bên người bọn Hồng Quân, năm người đều bị đạo khí lưu này đánh bay. Khi khí lưu qua đi đã thấy một người xuất hiện bên cạnh Huống Nhật Minh. Người này con người màu vàng, răng nanh cũng màu vàng...khiến Huống Nhật Minh kích động mãi không thôi.

“ Ngài là...Kim nhân cương thần tiền bối!?”

“ Người là Huống Nhật Minh, đúng rồi chính là ta. Người Ma giới muốn tộc của ta nhất định vong..à vào thời khắc mấu chốt này có lẽ phải liều cái mạng già này thôi, dù có mất mạng này thì cũng không để cho bọn chúng đắc ý, có lẽ mạng già này sau mấy trăm ức năm phải biến mất thôi...”

Người xuất hiện chính là Kim nhân cương thần, ngay lập tức một cỗ cương lực bao vây lấy Huống Nhật Minh, nhất thời khiến hắn cảm thấy thư thái vô cùng, bỗng dưng hai mắt rơi lệ.

“ Kim nhân cương thi, như thế nào vẫn còn tồn tại?” La Băng sau khi phát hiện ra Kim nhân cương thần sắc mặt liền cau lại. Kim nhân xuất hiện có thể khiến đại cục mà nàng bố trí biến thành bọt xà phòng, không những thế đối với Tu la ma giới còn là một đạo thương tổn lớn.

“ Tiểu nha đầu này, cho dù ngươi là Tu La đế quân thì cũng đã chết rất nhiều người rồi, Cương thi nhất tộc của chúng ta chính là chủ nhân thực sự của Tu la ma giới, các người không có quyền lợi cũng không thể độc chiếm nơi này. Trở về đi, đừng để vì dục vọng cá nhân của người mà khiến nhiều người thiệt mạng thêm nữa”

Kim nhân cương thi nhẹ nhàng xuất hiện bên cạnh La Băng, nhẹ nhàng vung tay khiến hắc vụ xung quanh nàng nhanh chóng tan biến hết, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ.

“ Chuyện này...”

Bọn Hồng Quân ai nấy đều sửng sốt, ở cùng với Tu la đế quân bao nhiêu lâu nay, ai cũng không thể nghĩ được Tu La đế quân là một cô gái xinh đẹp đến như vậy. Cửu đại gia tộc cũng sửng sốt không kém, nhiều năm qua như vậy nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy khuôn mặt của Tu la đế quân, bọn họ cũng không biết La băng thật sự là một cô gái.

“ Người...”

La Băng phần nộ hô to một tiếng, Truyền thừa linh bảo ra tay, một tiểu phi đao bay tới trước mặt Kim nhân cương thần, nhưng đến được trước mặt thì tiểu đao không thể nhúc nhích thêm được một chút nào nữa. Kim nhân cương thần như trước nhìn nàng che mặt mỉm cười.

“ Bệ hạ, ohh...nữ hoàng bệ hạ”. Hồng Quân vội vàng kéo qua La Băng, biểu hiện của Kim nhân cương thần khiến bọn họ cảm thấy không thể nào chống cự, lúc này mà không biết lui là một hành động ngu xuẩn.

“ Tiên bối, ngài không thể tha bọn họ, tám tử nhân cương thi vương đều bị bọn họ giết chết, cương thi nhất tộc thiếu chút nữa bị con tiện nhân này diệt tộc, phải giết hết bọn họ thì cương thi nhất tộc mới có thời gian khôi phục”

Thấy Kim Nhân cương thi muốn tha bọn La Băng, Huống Nhật Minh nhất thời la to đồng thời ánh mắt nhìn đối phương căm hận.

72. Chương 15: Tứ Đại Giết Hại

Cương thi nhất tộc cùng Tu la ma giới kết oán từ rất xa xưa, đó là hai loại chủng tộc bất đồng, hơn nữa sự bất đồng về chủng tộc thì không thể nào sống cùng chỗ với nhau được. Điểm đây thì không giống với Tiên Ma Yêu giới, Tiên Ma Yêu giới chỉ cần có lợi ích giống nhau hay như Tiên Ma hai tộc khi có cùng mục đích thì vẫn cùng ở được với nhau.

Kim nhân cương thi cũng hiểu được rất nhiều vấn đề, họ không thể một hơi hủy diệt đi Tu la giới được, hủy diệt Tu la giới không phải bởi bọn họ không có khả năng, mà những tiên bối của Tu la giới đã phi thăng Thần giới không bao giờ để cho họ hoàn thành tâm nguyện. Một khi Tu la ma giới có dấu hiệu diệt tộc, Kim nhân cương thần tin tưởng những người phi thăng Thần giới nhất định sẽ cử người xuống ngăn cản.

“ Tiên bối, lần này cương thi nhất tộc tổn thất thảm trọng, nhất định không được tha cho bọn chúng” Huống Nhật Minh nhìn thấy Kim nhân cương thi đang do dự liền nói.

Kim nhân cương thần giờ này vẫn còn chưa động thủ, họ đã phân hai người ra ngoài ngăn cản binh lính của Tu la ma giới. Hai người kia đã động thủ, vô vàn tiếng nổ vang lên trong thình không. Tại quân ngũ của Tu la ma giới, mặc kệ là thiên ma hay Ma vương...đều không ngừng nổ mạnh, nhưng điều đáng chú ý là hai gã Kim nhân cương thần ngay cả cái bóng cũng không thấy, cứ một mảnh, một mảnh người của Tu la ma giới bị họ lấy đi tính mạng.

“ Các người.....”

La băng sắc mặt tái lạnh, vừa rồi một tiếng rống như dã thú vang lên nàng đã có dự cảm bất lành, nhưng không ngờ được kẻ mới tới là Kim nhân cương thần. Không những thế, Kim nhân cương thần đến không chỉ có một người, không nghĩ được Kim nhân cương thần mà cũng nhằm vào những người bình thường trong ma giới động thủ, Ngấn ngủi một hồi, mấy trăm vạn quân của Tu la ma giới đã chết trong tay của hai người đó.

Hồng Quân trước mặt Kim nhân chỉ còn biết thở dài, lúc này cảnh giới của Kim nhân cương thần cùng với Ngân nhân cương thi hoàn toàn đối với bọn họ...aizz, họ cũng chẳng có chút hảo cảm nào. Không những thế, những người còn lại cũng không màng thân phận tiêu diệt cả những binh lính là thiên ma..., có lẽ ngay cả những người như thế đối với cương thi nhất tộc cũng là một sự nguy hại.

Kim nhân cương thần ra tay ngay cả Ma đế cấp bậc cũng không có năng lực chống cự. Hồng Quân mấy người cũng chỉ biết nhìn từng tầng, từng tầng lớn binh lính của Tu la ma giới tử vong, không có cách gì ngăn cản.

Chỉ không bao lâu sau, tràng cảnh đó đã khiến cho những binh sỹ còn lại sợ đến vỡ mật, ai cũng không biết người chết tiếp theo có phải là mình hay không...chậm rãi quân lính của Tu la ma giới dần dần lui lại. từng người, từng người nối theo nhau bỏ chạy.

La Băng và các tướng lĩnh đều không ngăn cản, có lẽ bọn họ phải cho lệnh lui quân từ trước. Chính vì sự trù trù này mà bao nhiêu binh sỹ đã thiệt mạng. Một chút do dự đó thôi đã khiến hơn bảy ngàn vạn binh lính có đi mà không có cơ hội trở về.

Giết hại như trước vẫn tiếp tục, Phượng Hi và Cổ Bàn chỉ còn biết nhắm mắt không đành lòng nhìn. Trong hư không nơi nào cũng có người Tu ma chết, chạy càng nhanh thì chết càng nhanh. Không đến nửa ngày, mười ức binh lính ma giới đã chết bảy ức...thật nhiều, tất cả đều bị giết mà không có chút phản kháng.

Cửu đại gia tộc tổn thất thảm trọng, trừ mấy tộc trưởng ở phía ngoài, rất nhiều người ở bên trong đều chết trong tay của hai gã Kim nhân cương thần. Chín đại tộc trưởng đều lùi đến bên cạnh La Bạng, có người vừa bị thương vừa sợ hãi.

Tính mạng của hơn bảy ức người, cứ như vậy nằm trong tay của hai gã Kim nhân. Những người này thậm chí còn không biết mình bị chết vì tay của ai. Mỗi lần thấy một mảnh người tu ma chết đi, cương thi nhất tộc lại phần chất hô to, tê hào một phen.

Nửa ngày chém giết đó, vô danh vật chất trong đan điền Hồng Quân lại phát triển càng nhanh, màu xám hạt châu đã sắp tràn ngập khắp đan điền, cứ theo đà này có khả năng đan điền sẽ bị phá và nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Bây giờ trước mặt Hồng Quân mấy người là một Ngân nhân cương thi hoàng cùng một Kim nhân cương thần, Kim nhân này nhìn hắn khiến hắn không dám tiến nhập Hồng Quân hành phủ. Có thể hai người này không thể công phá được Hồng Quân hành phủ của hắn, nhưng họ cũng có thể đánh cho không gian vỡ nát, tạo thành những khe nứt không gian nhốt Hồng Quân vĩnh viễn vào đó.

Giết chóc lại tiếp tục, hơn mười ức binh lính giờ chỉ còn không tới một ức, Ma đế cao thủ chỉ còn lại mười mấy người, họ đều là bát cấp ma đế cao thủ, giờ này cũng chỉ biết lùi lại bên cạnh Tu la đế quân.

Kim quang bỗng nhiên hiện lên, hai người liền xuất hiện sau lưng tên Kim nhân cương thần kia.

“Đại ca, nói yêu sách với họ làm gì, cứ giết toàn bộ đi, như vậy cho dù cả ức năm Tu la ma giới cũng không thể hồi phục, ít nhất cũng cho tộc nhân ta có thời gian tu dưỡng”

Một kim nhân cương thi nói vậy khiến cả bọn Hồng Quân trong lòng trầm xuống. Cổ Bàn ngưng mắt mà nhìn, lập tức truyền âm cho tình cầu mà nơi Mộ Dung Tuyết cư trú, cho bọn họ truyền quân lệnh. Cổ Bàn cũng không dám nói cho Tuyết tình huống thật sự, nếu nói tình huống ở đây ra chỉ sợ nàng rất có thể chạy tới. Giả truyền quân lệnh hiện giờ là biện pháp tốt nhất.

“Đa tạ tiền bối vì tộc nhân của ta mà hành động, tuyệt đối không thể buông tha cho những người này”. Huống Nhật Minh mừng rỡ, chỉ cần kim nhân này ra tay, những kẻ thù trước mắt có thể bị tiêu diệt hết.

“Đại ca, huynh mềm lòng, huynh không muốn giết người thì để ta giết”. Một người Kim nhân trong hai người phía sau đột nhiên xuất hiện trước mặt của mười người bọn Hồng Quân. Hơn một trăm đạo chưởng phong sắc bén thổi qua, hơn phân nửa người trước mặt thân thể đều bị tổn thương, nguyên anh bị nghiền nát, bể tan tành.

Phượng Hi cùng Ngô Không đã biến thân thành trạng thái chiến đấu, một đại cự hầu với răng nanh đang rống lên giận dữ, một con phượng hoàng đang dùng mỏ vuốt lên vết thương của chính mình. Dưới chưởng phong của Kim nhân cương thần khiến thần khí chiến ý của mọi người đều bị hư hao, nhưng cũng lưu lại tính mạng của mấy người. Cửu đại gia tộc là tổn thương nhiều nhất, chín người thì chết mất bốn người, những người không chết trong đó có Âu Dương Phạm, tuy nhiên thương thế cũng rất nặng.

La Bạng vào thời khắc nguy hiểm đã sử dụng truyền thừa linh bảo phát huy uy lực cản trở đại bộ phận công kích của Kim nhân cương thần, tuy nhiên chính điều này cũng khiến nàng bị thương không nhẹ.

Kim nhân cương thần rat ay có chút nhíu mày, dưới trăm đạo chưởng phong đó theo hắn nghĩ ngoại trừ tu la đế quân ra thì tất cả đều phải bị chết mới đúng, không nghĩ còn tới mấy người còn sống.

“Bốn người các ngươi không phải là người của Tu la ma giới sao? Tại sao lại giúp người ma giới giết hại tộc ta?” Trước hết mấy Kim nhân đều nhìn thấy Hồng Quân mấy người không phải là người của Tu la ma giới, đặc biệt là Phượng Hi cùng Tôn Ngô Không, bọn họ biến hình như vậy tuyệt đối không phải là người của Tu la ma giới.

“Vị tiền bối này, bốn người chúng ta là lạc đến Tu la ma giới. Về phần trợ giúp cho Tu la ma giới vì chúng ta đều là loài người, không muốn trở thành thức ăn của các người”

Hồng Quân có chút khom người, đây chính là tình huống nguy hiểm nhất mà hắn gặp từ ngày tu luyện đến nay, giờ này nói gì cũng vô dụng, tốt nhất là nên nói thật.

“Tiểu tử này muốn chết?” Một kim nhân cương thi ra tay, chỉ nghe hân rống lớn một tiếng rồi thân ảnh biến mất.

“ Bồng”

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân ảnh đang bị đánh bay đi không phải là Hồng Quân mà chính là Kim nhân cương thần. Sau khi bay ra xa tới ngàn dặm mới ổn định được thân thể, trên miệng hân rĩ ra một tia màu vàng, chính là đã bị thương.

73. Chương 16: Tần Tư Hiện Thân

“ Đại...đại ca” Hồng Quân thật sự kinh ngạc, vốn tưởng rằng mình phải chết không khỏi nghi ngờ, ai ngờ....không chết lại còn gặp lại đại ca bấy lâu nay ...Hắn không nghĩ vào thời khắc mấu chốt này, Tần Tư không những xuất hiện trước mặt mình mà còn cứu mạng mình.

“ Thế nào Tiểu Sương? Có giết mình không? Cảm động không? Đại ca biết đệ vừa cảm động vừa giết mình, nhưng mà...à ai bảo ta là ca ca của đệ chứ?” Tần Tư ha ha cười, cùng Hồng Quân vỗ vai mấy cái thật mạnh, hơn nghìn ngàn năm qua hai huynh đệ cuối cùng đã gặp nhau.

“ Đúng vậy đại ca, rất cảm động, rất kinh ngạc” Hồng Quân cố ý nói với Tần Tư như vậy, nhìn Tần Tư là biết hân rất khoái trá, cười cười...thực sự hơn mấy ngàn năm cuối cùng hai huynh đệ cũng gặp được nhau.

“ Lại đây, đệ giới thiệu với huynh một chút”

Hồng Quân cao hứng kéo mấy người Cổ Bàn giới thiệu, thấy được Tần Tư Hồng Quân hoàn toàn yên lòng, mấy cương nhân cương thần kia chắc chắn không phải đối thủ của Tần Tư. Khi Hồng Quân rời nhà bỏ đi Tần Tư đã là Thượng bộ thiên thần, nhưng thượng bộ thiên thần Tần Tư lại còn có nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

“ Đây là đại ca ta, là đại ca ruột đó...là thượng bộ thiên thần, các người cùng đi với ta chỉ cần gọi một tiếng đại ca là được, Đây là Cổ Bàn, là huynh đệ tốt của đệ.” Hồng Quân chỉ vào Cổ Bàn, tiếp đó chỉ vào Ngộ Không nói:” Hắn là Ngộ Không, đệ tử của Hầu Phí sư thúc, hân với Nhị thúc đồng dạng cùng là Hầu tộc”

“ Nguyên lai là người, chính là người mà Nhị thúc hay nhắc đến ha?” Tần Tư con mắt nhẹ nhàng nhìn Ngộ Không, rồi gật đầu.

“ Đại...đại ca, ngài nói Sư tôn hay nhắc đến ta hả?” Ngộ Không con mắt sáng ngời, nhưng ngay lập tức khuôn mặt lại âm trầm xuống, bao nhiêu năm nay hân đã không được gặp sư tôn của mình.

“ Không sai, Nhị thúc bao nhiêu năm mới thu nhận một người là người làm đồ đệ, ở nhà sư thúc thường xuyên dạy dỗ nhi tử của mình “ Các người hai người, thật không bằng sư đệ của các người” người nói sư thúc nói vậy có phải là thường xuyên nhắc tới người không?” Tần Tư nói với giọng điệu của Hầu Phí, bắt chước rất là giống khiến cho Ngộ Không nghĩ rằng sư tôn mình trước mặt.

“ Sư tôn...” Mắt Ngộ Không đỏ hân lên, hân hình dung thấy hình dáng của Hầu Phí, nhớ lại khi xưa mình học côn pháp của Hầu Phí, thái độ của Hầu Phí cũng y chang như vậy.

“ Ngộ Không, đừng nóng vội, chỉ cần người sau khi phi thăng là có thể gặp được nhị thúc rồi” Hồng Quân vỗ vỗ vai Ngộ Không, Ngộ Không giờ là Bát cấp yêu để chỉ cần đột phá cửu cấp yêu để thì thời gian phi thăng sẽ không còn bao nhiêu lâu cả. Dĩ nhiên với thực lực của Ngộ Không thì vượt qua thần kiếp cũng không có gì khó khăn.

“ Tiểu Sương đã nói rồi, sau khi người độ thần kiếp nhất định sẽ gặp được nhị thúc, đảm bảo khi đó Nhị thúc chắc chắn sẽ rất cao hứng” Tần Tư nói xong nhìn Hồng Quân nháy nháy mắt. “ Còn hai vị tiểu thư xinh đẹp này , đệ giới thiệu đi chứ?”

Tần Tư vừa xuất hiện Ngộ Không và Phượng Hi đã biến lại thành nhân hình, trong khi đó hân vù của Tu la đế quân đã bị kim ngân cương thần xua đi hết, Tần Tư nói như thế chính là chỉ hai người bọn họ.

“ Đại ca, nàng là Phượng hi siêu cấp thần thú phượng hoàng tộc, nàng là ...là..” Phượng Hi vốn là linh thú của Hồng Quân, nhưng bây giờ nói ra điều đó cũng rất là khó.

“ Hắc hắc, mặc kệ là cái gì nhưng đệ để cho hai tiểu thư xinh đẹp ở chiến trường chém giết, đệ như thế là cư xử không đúng với hai vị tiểu thư này” Tần Tư nhìn Hồng Quân hắc hắc cười, sau đó lại nhìn qua La Băng.

“ Nàng ...nàng chính là Tu la ma giới Tu la đế quân, đệ hôm nay mới biết được nàng là nữ nhi” Hồng Quân bị Tần Tư nói vậy, ý tứ có vẻ ngượng ngùng, cúi đầu nói.

“ Tu la đế quân, Tu La giới, có nhị lưu Hồng môn linh bảo..thần giới Tu la thần vương” La Phàm là gì của người?” Tần Tư mỉm cười nhìn La Băng, nhưng với nhãn lực của hắn mặc dù không biết Tu la thần vương từ Tu la giới phi thăng có quan hệ gì nhưng những gì hắn suy đoán cũng không sai nhiều lắm.

“ Thần giới Tu la thần vương chính là tổ tiên” La Băng có chút khom người cung kính nói. Tần tư trước mắt gây ra cho nàng rất nhiều áp bách, La Băng một lần nữa cảm thấy thân phận Hồng Quân không có chút nào là bình thường cả.

“ Thú vị, thú vị...vị tiểu thư xinh đẹp này..Hầu Phí là sư tôn của Ngộ Không cũng chính là nhị thúc của Tần Sương từng là đồ đệ của tổ tiên người, mặc dù bây giờ không còn liên lạc gì nữa.” Tần Tư lại cười hắc hắc, ngày xưa Hầu Phí chính là đồ đệ của La Phàm, cả thần giới đều biết sự việc này.

Mấy người một chỗ nói chuyện phiếm, không hề để ý đến kim nhân cương thần cũng như ngân nhân cương thi hoàng Huống Nhật Minh. Đột nhiên trong mắt Kim nhân cương thần loe lên một tia quang mang, bước tới trước một bước khom người nói.

“ Văn bối cương thi nhất tộc Huống Hữu Sanh xin ra mắt tiền bối, chẳng biết tiền bối xưng hô như thế nào?”

“ Hắc hắc, người là lão đầu mấy trăm ức tuổi gọi ta tiền bối, ta thực sự không dám nhận, tên ta rất đơn giản...nhưng hắc hắc người cũng không cần phải để ý. Ta chính là Tân...àì..ta chính là Thần giới đỉnh đỉnh nổi danh thần vương Tần Tư.”

Tần Tư vốn muốn nói Tân thần giới, sau đó nghĩ lại những người này ngay cả Thần giới cũng chưa từng đi qua, làm sao mà biết được Tân thần giới?

“ Đại ca, huynh đột phá Thần vương rồi hả?” Hồng Quân con mắt sáng ngời kinh hãi kêu lên.

“ Đúng vậy Tiểu Sương, huynh đã đột phá Thần vương cảnh giới, nhưng không thể giải thích với đệ được...” Tần Tư nhớ lại trước kia, mình là Thần vương nhưng không thể giúp gì cho đệ đệ của mình...thật là một thần vương vô dụng mà...Tần Tư chợt cảm thấy một nỗi buồn từ đâu tràn về.

“ Thần vương..?” Hồng Quân mấy người đều sửng sốt, La Băng đã sớm ngờ Tần Tư không phải là một nhân vật đơn giản, nhưng nàng không nghĩ Tần Tư lại là thần vương. Đặc biệt là Cổ Bàn cùng Phượng Hi, cả hai đều biết mẫu thân của Hồng Quân là Sinh mạng thần vương, đột nhiên xuất hiện xuất hiện một vị ca ca lại cũng là Thần vương.

“ Thần vương?” Huống Hữu Sanh hít thở một chút khí lạnh, bọn họ đã được các cương thi tiền bối nói qua, tại Thần giới, Thần vương chính là vô địch. Là loại người mà cương thi bọn họ dù có phi thăng cũng không phải là đối tượng có thể so bì.

“ Các người ba lão già này, tuổi đã là một xấp một chồng rồi, nếu phong bế huyết năng đã là tốt rồi, sao lại muốn cởi bỏ ra? Chỉ cần ba năm sau các người sẽ gặp nguy hiểm đó”

“ Tiền bối nói rất đúng, nhưng vì sự tồn tại của tộc ta ...chúng ta hi sinh thì có ý nghĩa gì?” Huống Hữu Sanh cười khổ một chút, bọn họ cả ba người đều cởi bỏ phong bế, chỉ trong vòng ba năm lỗi phạm sẽ giáng xuống, bọn họ có ngăn bế cũng vô dụng, nhất định tính mạng cũng tồn tại không được bao lâu.

“ Nhưng cũng thật kỳ quái, chủng tộc của các người sao lại bị như thế, vấn đề này có lẽ phải hỏi cha” Tần Tư nghiêng đầu, câu nói khó hiểu này khiến Hồng Quân cũng không biết tộc người này đối với cha mình có quan hệ như thế nào.

“ Chuyện của các người ta cũng không muốn quản, tuy nhiên Hồng Quân là đệ đệ duy nhất của ta, ta không muốn thập ma đả thương hắn, các người hiểu chưa?” Tần Tư nói rất nhẹ nhàng nhưng kim nhân cương thần đã cảm thấy trong đó một loại sát khí đặc trưng, thương tổn đệ đệ của Thần vương, chẳng cần Tần Tư nói ra bản thân bọn họ cũng không dám.

74. Chương 17: Toàn Bộ Biến Mất

“Tiền bối, cầu xin ngài, xin ngài giúp Tu La ma giới tiêu diệt tức địch từ thiên cổ. Chúng ta La gia cùng người của Tu la ma giới đều cảm kích ngài” La Băng bước tới khom người nói, từ nhận thức nàng biết đây là một người cực kỳ cường đại, bảy ức người Tu La ma giới vừa chết đi có cơ hội được trả thù, lúc này tâm tư nàng có thể nói là cực kỳ bi thống.

“Tiểu thư xinh đẹp, chém chém giết giết thật là nhiều tình cảm a nha, nhưng ta thấy nó không phù hợp một chút nào với một tiểu thư xinh đẹp như nàng, hay là quên đi há?” Tần Tư lại cười hai tiếng, để tiêu diệt một tộc người là không thể. Cho dù là cường thi nhất tộc hay Tu la nhất tộc cũng đều như Trúc lam đả thủy (ý nói giữa hai cái này phải có sự gắn bó mật thiết với nhau, thiếu cái nào cũng không được) chẳng qua là họ không biết mà thôi.

Tần Vũ thân là tân vũ trụ chủ trương không giả mà trước kia đã nói qua với Tần Tư, trí tuệ của các chủng tộc trong Vũ trụ đều nằm trong tay chủ trương không giả. Khi đã sáng tạo ra là muốn họ có sự phát triển gì đó, chủng tộc đó sẽ được Vũ trụ sinh mạng pháp tắc bảo vệ, vĩnh viễn không diệt tộc.

“Nữ hoàng bệ hạ, đại ca ta vốn là một người lương thiện, huynh ấy là người không thích giết chóc, trước tiên...xin bệ hạ lui binh” Hồng Quân biết Tần Tư không thích giết người, nhưng không có nghĩa là hẳn không dám giết người. Giết chết ba gã Kim nhãn cương thần trước mắt mà nói là không phải chuyện khó, nhưng đại ca mình đã nói như thế thì hẳn cũng đành phải chen lời vào yểm hộ đại ca mình.

“Được rồi, xin mời tiền bối theo chúng ta” La Băng hung hăng nhìn mấy gã cương thi, trong ánh mắt thấy được sự cừ hận, phẫn nộ và xen vào đó là một chút lo lắng.

“Tiểu Bàn, Ngộ Không...chúng ta đi. Đã chết nhiều người như vậy rồi ta nghĩ chiến tranh cũng nên chấm dứt thôi” Hồng Quân chỉ còn biết thở dài, tại chiến trường tính mạng con người không đáng một đồng xu nào cả, chết là hết, mất tất cả ...trở về với cát bụi hết mà thôi.

“Đông ...Đông”

Hồng Quân sắc mặt biến đổi, lúc này hạt châu màu xám trong đan điền đang rung động mạnh, mỗi lần rung đều khiến đan điền chịu một trận chấn động, gây cho Hồng Quân một trận đau đớn.

“Đại ca, Cổ Bàn, các người đi trước đi...ta ...ở đây nghỉ ngơi một chút” Hồng Quân chỉ miễn cưỡng nói được câu này, sắc mặt lập tức trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Hồng Quân đột nhiên biến mất, trước mặt mọi người xuất hiện một hạt tro bụi nhỏ, thì ra Hồng Quân đã tiến vào Hồng Quân hành phủ.

Tại Hồng Quân đạo tràng tầng một, Hồng Quân đang cố hết sức duy trì thần trí, không để cho chính mình hôn mê, bên cạnh đó hẳn lại càng cố gắng để khống chế hạt châu màu xám, hạt châu màu xám căn bản không chịu sự khống chế của hắn càng ngày càng rung động dữ dội, , đan điền của Hồng Quân càng ngày càng bị công phá nguy hiểm.

“Yếu mệnh, đang lúc này lại đột phá tầng thứ hai, nếu vào không được tầng thứ hai, ta chết chắc ở đây rồi” Hồng Quân cắn chặt răng, vận dụng Hồng Quân đạo quyết, cũng sử dụng năng lực tối đa để cố gắng.

“Tiểu tử này thật cổ quái, các người chờ ta một chút, ta đi xem” Tần Tư vẻ mặt ngưng trọng, nhìn tình hình Hồng Quân tiến nhập Hồng Quân hành phủ, Tần Tư như đã biết tình huống vội vàng nói với mọi người một câu rồi tiến nhập Hồng Quân hành phủ.

Nếu như là người khác thì phải được sự đồng ý của Hồng Quân mới được vào, nhưng chỉ cần đạt tới thiên thần cảnh giới thì không cần sự đồng ý của Hồng Quân cũng có thể mạnh mẽ tiến vào Hồng Quân hành phủ. Năm đó Khương Lan cũng đã từng để lại trong Nghịch Ương cảnh không ít đồ vật, rồi Hoàng Phủ Tĩnh cũng đã từng vào Hồng Quân hành phủ khi không được sự đồng ý của Hồng Quân.

Hồng Quân đang ở một tầng khoanh chân lặng không mà ngồi, nhắm mắt ngồi đó mọi chuyện xung quanh đều không biết gì cả. Phiêu phù bao xung quanh Hồng Quân là một dạng khí màu xám, từng đạo từng đạo vật chất màu xám xuyên toa, Lân trước Hồng Quân bị thương, Vô danh vật chất màu xám không những trị

thương cho Hồng Quân mà còn cải thiện thân thể của hắn, bây giờ cơ hồ như mỗi khối thân thể cùng với máu của Hồng Quân đều tràn ngập loại vật chất này.

Nhìn hình dáng của Hồng Quân, Tần Tư cũng không biết phải làm gì, không biết chuyện gì xảy ra. Còn mấy người bên ngoài cũng chỉ biết nhìn hạt bụi màu xám đang phiêu phù trong không trung, nhất thời cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ba kim nhân cương thần cùng Huống Nhật Minh cũng đang nghi hoặc đứng nhìn những người này, vừa rồi Hồng Quân cùng Tần Tư biến mất bọn họ tưởng rằng Hồng Quân cùng Tần Tư đã rời đi không chú ý tới sự biến ảo của Hồng Quân hành phủ.

Thân thể Hồng Quân ngày càng khó chịu, đan điền đang dần dần vỡ ra, da tay cũng theo đan điền bị vỡ máu hồng nhẹ nhẹ chảy ra. Với năng lực của Tần Tư cũng không có cách cầm máu cho Hồng Quân.

Lúc này Tần Tư thực sự luống cuống, hắn không biết phải làm sao cầm máu, không có khả năng khống chế được tình huống này. Ngay cả chuyện gì xảy ra với Hồng Quân hắn cũng không biết, chỉ còn biết ở bên cạnh khẩn trương.

“ Tiểu Sương ... có điều gì đó không đúng”

Tân thần giới, Tần Vũ có chút nhíu mày, đồng thời truyền âm cho Hồng Mông và Lâm Mông, để cho hắn tới Hồng Mông không gian xem xét.

“ Oanh” Một tiếng nổ, đan điền Hồng Quân bể nát tan tành. Khi đan điền vỡ nát cũng chính là lúc mà Hồng Quân bước vào hôn mê, hạt châu màu xám không có đan điền ngăn trở một chút đã biến to lên rồi cũng nổ tung.

Chỉ trong nháy mắt hạt châu nổ mạnh, thân thể Hồng Quân cũng bị hút vào khối vật chất màu xám đó. Sau khi hạt châu màu xám nổ mạnh hình thành một không gian như dòng suối, với hấp lực cực mạnh khiến Tần Tư ở bên cạnh cũng chỉ kịp ngăn lại một chút rồi cũng bị hút luôn vào đó.

Hồng Quân hành phủ lập tức bạo khai, màu xám như dòng suối kia đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, những người ở bên ngoài ngay lập tức bị dòng suối này hút vào bên trong hết.

“ Không ổn rồi, chạy mau” Tôn Ngộ Không hô to một tiếng, vừa chạy được vài bước đã bị dòng suối màu xám đó hút vào, ngay sau đó Phượng Hi cũng bị hút luôn.

“ Tần Vũ tiên sinh” Cổ Bàn lần cuối cùng còn nhớ trước đây Tần Vũ từng dặn dò, vội vàng hô to một tiếng. Thân thể Cổ Bàn đang khi bị dòng suối kia hút vào bỗng dừng ngừng lại, thời gian ngay lập tức bị đình chỉ.

Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, nhưng kỳ lạ là ngay lập tức dòng suối đó lại chuyển động, dòng suối tiếp tục chảy thì mọi người xung quanh tiếp tục bị hút vào, kể cả Cổ Bàn vừa hô lên, mấy gã cường thi ở phía xa cũng cùng chung số phận, bị hút vào đó nốt. Tuy nhiên hấp lực cường đại này đối với Tần Vũ lại không có một chút tác dụng nào.

Tần Vũ nhíu mày, hắn đã phát động thời gian tĩnh chỉ cũng chỉ duy trì được một chút, nhanh chóng mất đi hoàn toàn tác dụng. Bên cạnh Tần Vũ đột nhiên xuất hiện hai người, cũng kinh ngạc nhìn dòng suối màu xám đang chảy.

Cổ Bàn biến mất, vốn Cổ Bàn và La Bàn có liên lạc nên ngay lập tức phiến Hồng Mông Không gian khôi phục nguyên dạng, La Bàn cùng không gian của Hồng Mông ngay lập tức bị chặt đứt (Nguyên văn đoạn này là: La Bàn hòa hồng quân không gian đích ngay cả tiếp, bị mạnh mẽ đích chặt đứt liễu. nhưng theo mình thì Hồng Quân không gian là không chính xác, mà phải là Hồng Mông không gian vì số phận của Hồng Quân còn chưa rõ thì lấy đâu ra không gian này nọ??)

“ Đại ca, nhị ca”

Trong lòng Tần Vũ bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác...bất ổn, lần trước linh hồn của Tần Sương bị hút đi...lần này cảm giác đột nhiên tăng mạnh, vì lần này cả hai người con trai của mình đều bị biến mất.

“ Phát động nhanh như vậy... nhưng sao không thấy sự tồn tại của họ?” Hồng Mông lúc này cũng nhíu mày, ba người nhìn chằm chằm vào dòng suối màu xám kia, dòng suối chậm chậm thu nhỏ lại rồi đột nhiên biến

mất, không tầm tích. Cả Hồng Mông không gian, cả vũ trụ lớn nhỏ rồi cuộc vẫn không tìm thấy được một chút hơi thở nào của những người đã biến mất.

“Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Mông cũng nhíu mày, tại Hồng Mông không gian xuất hiện sự việc này khiến cho tam đại Chương không giả đều không có biện pháp.

“Tam đệ, ta cũng không rõ lắm, bọn họ biến mất khỏi Hồng Mông không gian, đi về đâu thì ta cũng không biết nữa” Hồng Mông mở kim thư, Hồng Quân, Tần Tư, Cổ Bàn, Tôn Ngộ Không, Phượng Hi, La Bằng, cùng bốn gã cường thi ... tên của họ đều biến mất khỏi kim thư.

“Đại ca, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tần Vũ trong lòng bi thương vô hạn, hai con trai đều trước mắt mình mà biến mất, lại còn không biết đi đâu về đâu? Mà dòng máu màu xám lại không chịu sự khống chế của hắn, thời gian tĩnh chỉ cũng không có tác dụng, ... loại tình hình này khiến cho hắn cảm thấy Chương không giả cũng không phải là vạn năng.

“Tam đệ, nói cái gì bây giờ cũng trở thành vô dụng, Tần Sương bọn họ đi vào một không gian nào đó mà chúng ta không biết, một không gian mà chúng ta không biết thì chỉ còn chờ tạo hóa của bọn họ mà thôi” Hồng Mông thở dài, Hồng Quân biến khỏi không gian của hắn mà hắn không có một năng lực gì cản trở, một điểm hữu dụng cũng không có.

“Không tốt, đại ca, nhị ca đệ đi trước một chuyến” Tần Vũ sắc mặt biến đổi, trong cơ thể Khương Lập có tình huống dị biến, Tần Vũ lập tức xuất hiện bên cạnh Khương Lập, lưu lại phân thân cùng với bọn Hồng Mông thương thảo.

Khương Lập từ trong trí nhớ của Tả Thu Mi có lưu lại những ẩn hoạn, mặc dù nàng là Tính Mạng Thần vương, mặc dù không cần đến ký ức của Tả Thu Mi thì nàng vẫn là Thần Vương cường đại. Tần Sương, Tần Tư xảy ra chuyện khiến năng lượng trong người nàng bạo động, tùy thời có thể tự bạo bất kỳ lúc nào.

“Lập Nhi” Tần Vũ nhẹ nhàng nâng người Khương Lập lên, một cỗ Hồng Mông nguyên lực tiến vào cơ thể Khương Lập. Vì thấy trong cơ thể đang có dấu hiệu của tự bạo nên Tần Vũ buộc phải đưa năng lượng vào nhằm ổn định nguồn năng lượng đó, một lát sau Khương Lập đã bước qua giai đoạn nguy hiểm.

“Vũ ca” Khương Lập mở mắt, nhìn Tần Vũ. Khóe miệng nàng xuất hiện một sợi tơ máu, ngay lập tức nàng khóc lên nức nở, lần đầu tiên này so với lần trước còn muốn lớn hơn. Lần trước ít nhất thân thể Tần Sương còn lưu lại, nhưng lần này thì...không những thế một lúc mất đi hai đứa con trai, thử hỏi có người mẹ nào chịu thấu?? Kể cả đó là một Thần Vương đi chăng nữa.

“Lập Nhi, Hồng Mông đại ca nói bọn Tần Sương chỉ đến một không gian nào đó, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cùng lắm bọn chúng du ngoạn một chuyến rồi sẽ trở về.” Tần Vũ an ủi Khương Lập như vậy. Đến bây giờ hắn chỉ còn biết đưa ra lý do đó mà thôi, ngay cả không gian kia và những sự tình liên quan đến Tần Sương hắn đều nắm không rõ ràng, còn biết phải nói thế nào nữa chứ?

“Tiểu Sương...Tiểu Sương bọn nó có thể thật sự trở về chứ?” Khương Lập mở to mắt, vừa khóc vừa nhìn Tần Vũ hỏi.

“Nhất định sẽ trở về, ta cam đoan với nàng như thế” Tần Vũ lần này cam đoan cũng chỉ nhờ trực giác, căn bản không có một lý do gì khác cả

“Bọn nó đi tới nơi nào? Bao giờ thì trở về? Hồng Mông đại ca cũng chưa có biện pháp mà?” Khương Lập liên tiếp hỏi ba vấn đề khiến Tần Vũ chỉ còn biết thở dài đoạn ôm lấy Khương Lập một câu cũng không nói thành lời.

“Đại ca, mọi chuyện có đúng như chúng ta suy đoán hay không? Mười người bỗng dưng biến mất, không có mặt ở Hồng Mông vũ trụ thì ở đâu đây?” Phân thân của Tần Vũ đang ở nơi mà Tần Sương biến mất cùng với Hồng Mông, Lâm Mông đàm thoại.

“Tam đệ, đệ không nên kích động, chúng ta ngay từ đầu đã suy đoán sai rồi. Ta vốn tưởng màu xám vật chất của Tần Sương có thể khai sáng một Hồng Quân không gian giống như không gian của chúng ta, bây giờ xem ra không phải như thế. Vật chất màu xám này vốn dĩ đã tồn tại, Tần Sương giống như là đệ tiếp tới không gian kia, có lẽ bây giờ bọn nó đã tới được không gian kia rồi.” Hồng Mông nói xong thở dài, sự thật đã cho thấy cả ba người bọn họ ngay từ đầu đã phán đoán sai lầm.

Sự thật đã là như vậy, Hồng Mông chỉ còn biết nói rằng bọn Hồng Quân đã tới không gian kỳ lạ kia, đó chính là không gian của vật chất màu xám. Hồng Mông lúc này cũng chỉ biết nghỉ hoặc không gian của Hồng Quân, liền gọi nó là “ vô danh không gian”.

Tại Vô danh không gian, thiên địa toàn là một màu xám xịt, mười người bị hút vào nhưng toàn bộ bị tách ra, không có ai là ở gần nhau cả, Đan điền của Hồng Quân bị bề nát tan tành giờ đang chậm rãi khôi phục, bên trong đan điền một đoàn mông mông vật chất màu xám. Vô danh vật chất này không giống như vô danh vật chất màu xám trước kia, màu xám vật chất nguyên thủy này không thấy có tầng trường, mà chỉ thấy năng lượng trong đó hoàn toàn mạnh mẽ.

75. Quyển 6 : Vô Danh Không Gian Chương 1: Tử Thành

Bên trong đan điền là một tiểu khối màu xám , khối vật chất màu xám giờ này đã chịu sự khống chế của Hồng Quân. Khối vật chất này có thể tùy ý biến hóa, muốn biến nó ra cái gì cũng được. Bây giờ Hồng Quân biến nó thành hình dạng của Nguyên Anh.

Linh hồn cảnh giới của hắn giờ này đã đạt được là trung phẩm thần nhân, Tiên lực trên người đã biến hóa thành Thần lực, vô danh lực này đã khác trước là có thể khống chế.

“ Ta hình như không có trải qua thần kiếp ha? Những tình huống trong cơ thể phát sinh không giống những gì mình dự đoán, Tu vi đạt tới hạ phẩm thần nhân, linh hồn đạt tới trung phẩm thần nhân...mà mình còn chưa có trải qua thiên kiếp...giờ đã trở thành thần nhân.

Nhưng mà cuối cùng thì so với trước kia vẫn tốt hơn, Hồng Quân không nghĩ nhiều nữa, chậm rãi đánh giá tình hình hiện tại của mình.

Xung quanh hoàn toàn trống rỗng, chỉ có một màu trời xám xịt rộng mênh mông không sao thấy được điểm tận cùng, tại không trung có vô vàn những vô danh vật chất giống như vô danh vật chất của Hồng Quân trước kia, không chịu sự khống chế cứ trôi nổi dạt dờ trong không gian. Ngay cả Thần thức của hắn cũng không thể tiến vào khối vô danh vật chất màu xám này.

Một đại lực rộng mênh mông, thần thức của Hồng Quân giờ này so với ở Tu La giới thì kém hơn một chút nhưng so với Thần giới thì lại mạnh hơn. Hồng Quân sinh ra đã là Thần nhân, mà ở Thần giới căn bản tiên thức không sử dụng được, với tu vi của Trung phẩm thần nhân thì thần thức chỉ được trong một phạm vi nhỏ mà thôi.

Ở chỗ này thần thức của Hồng Quân có thể vươn tới vài ngàn dặm, chỉ là trong vòng ngàn dặm này ngay cả một ngọn núi nhỏ cũng không thấy.

“ Thuần di thì sao?”

Hồng Quân lại một lần nữa cười khổ, tại không gian này không làm sao có thể Thuần di được. Địa phương này Hồng Quân dám chắc không phải Thần giới, cũng tuyệt đối không phải Tu La giới...rốt cuộc là địa phương nào thì ngay cả Hồng Quân giờ cũng muốn biết đáp án.

Hay lắm, nơi này vẫn có thể phi hành, nhưng chỉ là tốc độ so với trước kia thì chậm hơn rất nhiều. Ba ngày trời mà Hồng Quân mới bay được mười ngàn dặm đường. Trong mười ngàn dặm đường này, ngay cả một bóng người cũng không có.

Liên tục phi hành ba tháng, cuối cùng Hồng Quân cũng gặp được một thôn trang nhỏ, thôn trang này cũng có người. Hồng Quân ngay lập tức đáp xuống, tìm người và nghe ngóng tình huống.

Thôn trang này không lớn, chỉ khoảng trăm mười nhân khẩu, hình dáng những người này rất lạ, sắc mặt ai cũng hơi trầm (xám ngoét) như là không có một sắc thái tình cảm gì, không có cấu giận...họ như là những người chết, nếu không phải họ đang đi lại sờ sờ kia thì dám chắc hẳn nghĩ đây là những xác chết chứ không phải là những con người.

“ Vị tiểu huynh đệ này, xin cho hỏi đây là địa phương nào?” Mặc kệ những người này tạo cho Hồng Quân một cảm giác không thoải mái nhưng hắn vẫn muốn biết rốt cuộc đây là địa phương nào.

“Địa phương nào? Người như thế nào mà lại có mặt ở đây? Chắc là mới chết hả?” Người nọ ngược đầu lên, hai mắt cũng xám xịt, mặt không có một chút biểu cảm chỉ thấy môi mấp máy nói.

“Chết? Ta không có chết chứ?” Hồng Quân kinh ngạc, nhìn thái độ của người này nói chuyện, hẳn đã không trả lời câu hỏi lại còn hỏi như thế nào mà chết, thật bực cả mình.

“Không chết người tới chỗ này làm gì? Mỗi người mới chết đến đây ai cũng không thừa nhận mình đã chết, người thực sự là đã chết” Người nọ nói trống rỗng thể đoạn bỏ đi, chẳng thèm quay lại nhìn Hồng Quân lấy một lần.

“Ăn nói vớ vẩn, chẳng đúng” Hồng Quân thầm mắng một tiếng, không đâu gặp ngay một thằng điên, thật là bực mình mà.

Liên tục hỏi thêm mấy người nữa, Hồng Quân cũng nhận được câu trả lời y chang như gã thanh niên lúc đầu, đều là ánh mắt trống rỗng, lời nói trống rỗng...bắt đầu tạo cho Hồng Quân một cảm giác bất ổn.

Không hề để ý tới sự tồn tại của nơi này, Hồng Quân tiếp tục phi hành, phi hành được hơn năm năm, gặp được mười mấy cái thôn trang nhỏ, hỏi rất nhiều người và câu trả lời nhận được đều giống nhau. Cuối cùng hẳn dần dần chấp nhận sự thật, đúng như lời của những người ở đây, đây là một thế giới của người chết.

“Ta không phải là đã chết rồi chứ” Mặc kệ như thế nào hẳn cũng không chấp nhận được sự thật này, nhưng cuối cùng thì sao? Mình đang ở trong một thế giới của người chết, vậy mà không chết thì là ý gì??

Kỳ thật Hồng Quân đã đoán sai, hẳn đúng là đang ở thế giới của người chết nhưng mà hẳn lại không chết. Hẳn là người sống nhưng lại có thể tiến tới được thế giới của người chết, thực chất đây không thuộc về Hồng Mông không gian, Tần Vũ bọn họ đã đoán đúng, tuy nhiên không gian này lại không lệ thuộc sự khống chế của Hồng Mông. Đây là một thế giới của những người sau khi bị chết đều du nhập vào đây. Hồng Quân không biết không gian này thì gọi là Vô danh không gian hay Tử Giới.

Vô danh không gian tổng cộng có chín tầng thượng và chín tầng hạ (18 tầng địa ngục chẳng??)Hồng Quân bây giờ chính là ở tầng 1 của chín tầng hạ. Ở tầng này chính là nơi tập trung của những con người bình thường ở hạ giới sau khi tử vong đều ở đây, những người này không có một sức chiến đấu gì cả. Ở đây chính là nơi của những người chết vì bệnh, chết vì già (Bệnh tử và lão tử)

Những người kia khi thấy Hồng Quân phi hành mới nói cho hẳn, bởi vì tất cả những người chết ở đây không ai có thể phi hành cả, mọi người đều phải “cuộc bộ”.

Liên tục mấy năm, Hồng Quân cuối cùng phải chấp nhận được sự thật này. Tâm tro ý lạnh, hẳn đành tìm một ngọn núi nhỏ ẩn mình ẩn tu. Trong lòng thì không ngừng nghĩ tới Phụ thân, phụ mẫu của mình, đôi khi hẳn cảm thấy hối hận với những gì mình đã làm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Hồng Quân đã ở vô danh không gian được một ngàn năm, một ngàn năm qua Hồng Quân căn bản không biết không gian này như thế nào, cũng vì hẳn tới nơi này nên nơi này đã phát sinh biến hóa kinh thiên. Chỗ ở của Hồng Quân hiện tại không có những biến hóa rõ ràng vì đây là tầng 1 của chín tầng hạ, nhưng càng lên cao thì biến hóa càng lớn. Tới chín tầng thượng chính là không gian của người tu chân tử vong, biến hóa lớn hơn nữa chính là trên bầu trời xám xịt vô danh vật chất không ngừng bốc ngược lên, nương theo đó là phát ra những âm thanh ầm ầm. Ở chín tầng thượng mọi người đều kinh ngạc quan sát sự biến hóa của bầu trời. Lần biến hóa của bầu trời lần này kéo dài suốt một ngàn năm, sau một ngàn năm mới dần lắng xuống.

Sau một ngàn Hồng Quân rốt cuộc cũng cởi bỏ được những u uất trong lòng, chấp nhận “sự thật” là mình đã chết. ở trên địa cầu Hồng Quân đã có một câu nói, những lời này giờ đây đối với hẳn có một cảm xúc rất lớn: “Sanh đương tác người tài, tử diệc vi quỷ hùng”.(Tạm dịch: Khi sống là một nhân tài, chết đi là một con quỷ hùng mạnh).

Dưới tình huống này Hồng Quân tự cho mình là một con quỷ có sức mạnh siêu phàm, Hồng Quân đã thử qua, ở không gian này hẳn có thể một chiêu hủy diệt hơn một trăm thôn nhỏ kia, căn bản không phải e ngại bất kỳ một người nào ở địa phương này.

Cởi bỏ được những khúc mắc trong lòng, Hồng Quân rời khỏi chỗ ẩn cư bắt đầu quá trình phi hành tìm kiếm. Ở nơi này hẳn muốn tìm những người đã vì mình mà chết, mà người làm Hồng Quân áy náy nhất

chính là Lâm Lâm tiên tử.

Phi hành liên tục được mười năm, Hồng Quân đã trông thấy một tòa thành trì, tại tòa thành này có ít nhất hơn một ức người đang sinh sống, hơn nữa trên cửa thành này lại có tên, trên thành đề mấy chữ “ Diêm đoàn thành” được khắc vào trước cổng thành.

“ Đã chết lại còn không được sinh sống an ổn, không biết giờ này các người chết đi một lần nữa thì sẽ ra sao nhỉ?” Vào trong thành Hồng Quân mới thấy thành trì ở đây cũng giống như thành trì ở trên trần gian, cũng có thành chủ và các quan viên. Vô số phương thức “sinh tồn” của người chết đều được tìm thấy ở đây, tại nơi này bọn họ vẫn còn đấu tranh để tồn tại.

76. Chương 2: Liên Tục Phi Thăng

Nhìn con người ở trong thành, Hồng Quân có nhìn như thế nào cũng không quen, tất cả đều là hình dáng dật dờ trống rỗng, càng những thành lớn thì lại càng nhiều những người như thế. Tuy nhiên từ thành này hẳn cũng thu được rất nhiều tin tức. Người chết cũng có thể tu luyện, con người từng bước từng tu luyện, mỗi lần tu luyện thành công có thể được phi thăng lên những tầng cao hơn, sau khi luyện được Kim đan có thể du nhập vào chín tầng thượng, đó chính là thế giới của những người tu chân bị chết đi.

“ Đúng là một nơi cổ quái”

Hồng Quân nói thầm một tiếng, chẳng đâu như cái địa phương này, chỉ cần bay lên trời là trực tiếp phi thăng lên chín tầng bên trên.

Vô danh vật chất trên bầu trời khiến cho Hồng Quân cảm thấy rất quen thuộc, chính mình tu luyện Hồng Quân đạo đã tạo ra những vật chất chết tiệt giống hệt ở đây. Nhưng bây giờ cũng như trước đây, Hồng Quân có cố gắng thế nào cũng không thể điều khiển được những vật chất đó (vật chất trên bầu trời). Ngay cả tiến vào cũng không được chứ đừng nói là có thể đi xuyên qua.

“ Theo lý thuyết ta là Thần nhân chi cảnh, sao lại rơi xuống tận tầng của nhân gian giới? đáng nhẽ phải ở mấy tầng thượng mới phải chứ?”

Hồng Quân trầm tư cũng không thể lý giải được nguyên nhân tại sao mình lại ở tận “ đáy của Xã hội” thế này, đường đường là thần nhân chi cảnh mà lại xuất hiện ở địa phương toàn là người bình thường chết vì bệnh, chết vì già?

Liên tục một trăm năm, Hồng Quân tìm được ba tòa thành, nhưng cũng không có tìm được một phương pháp khả quan nào. Tuy nhiên hẳn cũng đã nhìn thấy một người bước vào tầng cao hơn ở không gian này. Trên trời sẽ xuất hiện một hắc động, người nọ chậm rãi bị hắc động đó hút vào....aizz giống y chang phi thăng ở nhân gian giới đó thôi.

Thấy được cái hắc động đó, Hồng Quân liền phi hành định xông vào nhưng người nọ thì được hút lên, chậm rãi biến mất còn hẳn thì vẫn đang còn ở chỗ cũ.

“ Gặp quý, ta là thần nhân mà còn không cho ta bay lên có tin hay không ta hủy hết các thành trì ở đây, khiến cho những người ở đây lại chết thêm một lần nữa?”

Hồng Quân chỉ trên trời mắng to, một đạo chỉ phong theo tay của Hồng Quân bắn lên trên mặt đất tạo thành một cái hố to, ngay lập tức trên bầu trời liền xuất hiện hắc động kia, một đại cường lực hút Hồng Quân vào trong đó. Hồng Quân trong khi bị hút vào hắc động liền nói lớn một câu, một âm thanh cực lớn khiến cho rất nhiều người chết ở dưới mặt đất đều nghe được.

“ Ta chửi mà cũng được, ha ha ta phi thăng đây”

Một không gian màu tro bụi giống nhau, phong cảnh bình thản là những thành trì. Hồng Quân kinh ngạc nhìn một người.

“ Chúc mừng người đã phi thăng lên tầng hai của chín tầng hạ, tiếp tục cố gắng, hướng tới tầng chín cố gắng.”

Hồng Quân phi thăng đến nơi này lập tức có người chuyên môn đến tiếp đãi, có hơn mười cái đài phi thăng như vậy. Đài phi thăng thỉnh thoảng lại có người thoát ra từ đó. Nơi này không giống như ở tầng một ai cũng lạnh lùng dật dờ, một người vừa nói chuyện với Hồng Quân xong liền chạy đi chỗ khác nói chuyện với những người khác, cũng đối với những người kia nói lại câu y chang như nói với Hồng Quân.

“ Liền tục có người phi thăng héng, trông cảnh này cũng thật đáng” Hơn mười đài phi thăng kia chỉ một hồi đã có mấy trăm người từ đó bước ra, Hồng Quân trợn mắt há hốc mồm, phi thăng cái kiểu gì mà giống như là phân phát.

“ Hiếm thấy nhiều điều kỳ quái, nơi đây chỉ là nơi phi thăng của Uổng tử thành (Người chết oan) thật ra còn rất nhiều điểm phi thăng nữa” Một người bên cạnh Hồng Quân, liếc mắt một cái, không giận dữ, không vui, không buồn nói.

“ Người” Hồng Quân sững sờ, không nghĩ mình lại bị một lão già chọc quê, Hồng Quân liền cười hắc hắc hai tiếng, tay lại xuất hiện một đạo chỉ phong, bầu trời lại xuất hiện một cái hắc động. Hồng Quân nhìn người nọ thì ngay lập tức bị hắc động hút vào.

“ Hắc thể nào vừa phi thăng mà...” người nọ chỉ còn biết há hốc mồm, bao nhiêu năm qua đây là lần đầu tiên hắn thấy một người vừa phi thăng xong đã ... phi thăng tiếp.

Tầng thứ ba cũng không khác biệt lắm so với tầng thứ hai, mỗi giờ mỗi khắc đều có người phía dưới phi thăng lên. Tầng này cũng thuộc vào nhân gian giới, chỉ có điều những người này lực công kích đạt tới một mức độ nhất định là đều có thể phi thăng. Nhân gian giới chuyên tâm tu luyện lên được đến tầng này cũng không có gì là khó.

Lại một đám người nữa há hốc mồm ngạc nhiên, một lần nữa Hồng Quân lại phi thăng lên tầng thứ tư. Không có một điểm gì đổi mới hơn ở tầng tư, Hồng Quân lắc đầu và phi thăng tiếp lên tầng thứ năm.

Tầng thứ năm không giống như bốn tầng trước nhiều người, tầng thứ năm sau hai ngày mới thấy có người phi thăng lên, nhưng những người phi thăng ở đây cũng không ít, Hồng Quân phi thăng lên tới tầng sáu thì đã có tới ba người phi thăng lên.

Tại tầng sáu Hồng Quân lại tiếp tục diễn “ Phi thăng truyền kỳ” một tầng không gian cũng không thêm nhìn xem nó thế nào, lập tức triệu hoán hắc động, ngay cả chưa kịp bước ra khỏi đài phi thăng đã bị hắc động hút tiếp vào để phi thăng lên tầng cao hơn.

Ở tầng bảy, tầng tám, tầng chín của chín tầng hạ, là nơi tập trung tiên thiên của nhân gian giới. Tại mỗi tầng tu vi của con người ở đây cũng không có nhiều sai biệt. Tuy cũng có thành trì và thành chủ nhưng cuộc sống ở đây so với nhân gian giới tầng thấp thì mạnh hơn nhiều. Ở tầng chín của chín tầng hạ, năng lực con người cũng gần tương đương nhau ...chỉ ngoại trừ gã gia hỏa Hồng Quân.

Ở tầng một của chín tầng thượng, là không gian của người tu chân đạt được Nguyên Anh kỳ, Từ tầng thứ 9 của chín tầng hạ phi thăng lên đây, rõ ràng sức hút của hắc động đã lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Có thể phi thăng lên tầng một này thì những người ở đây cũng không giống như những người ở bên dưới. Chính vì thế Hồng Quân sau khi phi thăng lên thì đứng bên cạnh chờ đến nửa ngày mới thấy có hai người phi thăng lên, lúc đó hắn mới rời đi. Ngay cả lúc này hắn đang phi hành thì trong lòng đã xuất hiện một loại cảm giác thân thuộc, đó là thân thuộc với không gian của người tu chân, hắn dường như cảm thấy mình trở về nơi của ngày xưa...có lẽ đó là tiên ma yêu giới.

Trên chín tầng thượng thì không giống như chín tầng hạ một chút nào, Hồng Quân một mạch phi thăng qua tám tầng để tới tầng này của chín tầng thượng nên thấy thể lực ở đây cường đại hơn phía dưới nhiều.

Cả Không gian này đều là Kim đan kỳ, Nguyên anh kỳ mới có thể phi thăng lên. Hoặc những người ở giai đoạn Nguyên Anh hoặc Kim đan chết đi liền du nhập vào đây. Những người này đều đã chết qua một lần, kẻ địch giết chết mình thì sống ở một không gian khác nên cuối cùng chỉ còn biết an tĩnh tu luyện mà thôi.

Ở chỗ này Hồng Quân không tiếp tục hướng phía trên phi thăng nữa, nơi này là thể giới của Người tu chân nên Hồng Quân rõ ràng biết được rằng những người đã chết vẫn có thể tiếp tục tu luyện, hắn cũng không biết mình sẽ tu luyện đến loại trình độ nào ở cái thể giới này nữa.

Tử Huyền thành – Hồng Quân phải mất ba mươi năm mới tìm được tòa thành này để làm nơi ẩn cư, nơi này chính là nơi mà những người ở Tử Huyền phủ bị chết đi. Ở tòa đại thành này có đến hơn mười ức người đang sinh hoạt, Tu Tiên, Tu Ma, Tu Yêu phân chia thành ba thế lực, Tu yêu như trước là thế lực lớn nhất.

Từ nơi này, Hồng Quân hiểu được những tầng bên trên, ở chỗ này cảm thấy vô vị liền phát tay xuất chỉ lực triệu hoán hắc động tiếp tục hành trình phi thăng.

Tại chín tầng thượng tầng thứ tư, đây chính là tầng dành cho Thiên tiên cảnh giới. Hồng Quân nghĩ tại Tử Huyền tinh trước kia mình đã giết quá nhiều người, đại bộ phận hẳn là Thiên tiên cảnh giới. Hồng Quân không tiếp tục phi thăng mà quyết định dừng lại tại đây. Hắn muốn xem cừu nhân trước đây bị hắn giết giờ trông thấy hắn ở nơi này không biết sẽ có bộ dạng như thế nào.

Tiên Ma Yêu thành – tầng thứ tư. Đối ứng với Tiên ma Yêu giới người chết đi đều ở đây đa số là Thiên tiên. Có ít nhất phải hơn trăm ức Thiên tiên đang cư trú trong tòa đại thành trì này, bên trong thành lại chia làm rất nhiều những khu nhỏ. Hồng Quân chọn một khu trong Tử Huyền khu ngồi uống rượu.

“ Là các nàng, sao các nàng cũng chết rồi sao?” Hồng quân đột nhiên nhíu mày, Thần thức phát tán xung quanh liền nhận được hai người , là hai người quen cũ, tại Tử huyền tinh đích thị là người quen cũ.

77. Chương 3: Dùng Binh Khí Đánh Nhau

Hai người này đang vội vã đi trên đường cái, không biết là xảy ra chuyện gì. Một hồi sau hai người đi đến chỗ Hồng Quân ở, vào một trong một phòng trong số nhiều phòng trong khách sạn.

Trong căn phòng này đã tụ tập hơn trăm người, từ trang phục của họ có thể thấy được những người này chính là người của Tử Huyền Tinh. Sau khi Đường Ngọc cùng Tề Vân đi vào, lại thêm một nhóm hơn mười người nữa đi vào, tổng cộng hai trăm linh hai người tụ tập một chỗ. Một người là Bát cấp Thiên tiên đứng trên đài, đối diện với những người này bắt đầu nói.

“ Các vị đồng môn, Tiên Ma Yêu thành này giờ cũng không còn chỗ đứng cho chúng ta nữa,những nhân vật của Phong Lan tinh thực sự ghê tởm, chúng cạy vào nhiều người, cạy nhiều cao thủ tướng có thể đuổi chúng ta vĩnh viễn khỏi nơi này, các người nói xem chúng ta có đáp ứng chúng không?”

“ Không đáp ứng, tuyệt đối không đáp ứng”

“Vạn trưởng lão, chúng ta Tử Huyền tinh không giống chúng cầu trợ những cao thủ của Tử Huyền tinh? Với những người như chúng ta thế này, rõ ràng không phải là đối thủ của chúng, căn bản không phải là đối thủ của chúng” Hai trăm người ai cũng hô vang không đáp ứng.

“ Aizz...không phải ta không muốn cầu trợ, nhưng lần này đối địch chúng ta lại là một môn phái của Lan Phong tinh, chúng ta vốn là một môn phái Bạch sa môn bé nhỏ, nếu có một môn phái nào chịu giúp chúng ta, chỉ sợ sẽ xảy ra cuộc chiến môn phái của cả hai tinh cầu” Người tên Vạn trưởng lão thở dài, tinh thần trước mắt của họ là cực kỳ bất lợi.

“ Trần Thiên, lần này là sự việc của Bạch Sa môn chúng ta, Người đừng cho Đường đạo hữu và Tề đạo hữu tham dự, nếu đánh không lại chúng thì chúng ta có thể kiếm một thôn trang bên ngoài thành để ẩn cư...nếu chúng ta đã chết một lần, không biết nếu chết thêm một lần nữa...ha ha không biết sẽ như thế nào nữa...khúc khệch”

Nơi này hai trăm người đều là người của Tử Huyền tinh, cũng là người của một môn phái nhỏ tên là Bạch Sa môn. Đường Ngọc cùng Tề Vân là người của Yên Vũ môn, các nàng có mặt tại chỗ này cũng chính là Đường Ngọc cùng Trần Thiên đã kết thành phu phụ.

Hồng Quân sử dụng thần thức đã hoàn toàn nghe được câu chuyện này,khóe miệng không nhin được bỗng xuất hiện một tia cười, Khi còn sống đấu tranh đã đành, giờ chết đi rồi mà vẫn còn tranh đấu. Những người tu chân có điểm không bằng con người bình thường. ở đâu cũng có thể nghĩ đến quyền lợi để tranh đấu.

“ Vạn trưởng lão, nhất định Tề Vân sẽ không được đi, nhưng mà ta giờ đã là Phu nhân của Trần Thiên, chuyện của chàng cũng chính là chuyện của ta, ngài không cần nhiều lời, chuyện này nhất định ta cũng đi.”

“ Sư phó, con cũng đi” Tề Vân vừa nghe Đường Ngọc không cho nàng đi liền vội vàng đứng lên

“ Tề Vân, lần này đi rất nguy hiểm, con không cần phải đi cùng ta. Lần này ta đã quyết rồi, con cứ ở lại Yên Vũ môn là được, không được rời đi đâu cả”

Thấy Đường Ngọc nói được một nửa, Tề Vân định cắt lời nhưng ngay lập tức bị Đường Ngọc cắt đứt ý kiến, nàng xăm mặt cúi đầu xuống không nói nữa.

“ Nhượng bộ chúng có khác gì là chịu chết, Phong Lan tinh lá gan thật to mới dám khi dễ người Tử Huyền tinh chúng ta” Nhìn hành động của họ như vậy Hồng Quân cũng cảm thấy hào sảng, dù sao Tử Huyền tinh cũng là quê hương của hắn, hôm nay quê hương bị người khác khi dễ như vậy, đột nhiên hắn cũng cảm thấy tức giận.

“ Đáng tiếc thật...aizz, thật sự không được, trước khi ta phi thăng thì môn phái này đã bị tiêu diệt” Hồng Quân cũng cảm thấy bức bối với chính mình, hắn cũng không thể chính thức ra tay được, vì chỉ cần hắn huy động lực lượng trong người có thể triệu hoán hắc động để phi thăng ngay, điều này ở mấy tầng trước hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Đường Ngọc nói cho người của Bạch Sa môn không được, Vạn trưởng lão đang định nói tiếp thì bỗng dưng lòi ra một tin khí.

“ Không thể tưởng tượng được chỗ này cũng có thể truyền tin khí, ta đây cũng đưa tin khí nhưng sao không thể dùng?” Hồng Quân trên tay xuất hiện một cái tin khí, mấy lần trước hắn đã truyền tin cho Cổ Bàn nhưng căn bản không thể sử dụng.

Sau khi Vạn trưởng lão nhận được nội dung của tin khí, lão liền vung tay lên ...ngoại trừ Tề Vân ra mọi người đều lũ lượt đi theo lão. Nhóm hai trăm người chia làm kỷ đội, ai cũng lẳng lặng không hề nói một lời nào, kỷ đội có hình dáng kỳ lạ trông như quái thú hướng phía ngoại thành đi tới.

Sau khi hơn hai trăm người toàn bộ rời đi, Tề Vân cũng lẳng lặng rời khỏi căn phòng đó, cũng hướng phía những người phía trước đã đi qua, lần này Tề Vân đã không vâng lời sư phó mình rồi.

“ Thiên tiên cũng không thể phi hành hở??” Hồng Quân thở dài, rồi cũng nhanh chóng bước về phía trước. Tại không gian này có lẽ chỉ có mình Hồng Quân là phi hành được, những người khác dù là thiên tiên, có tiên thức cũng chỉ trong cự ly gần mà trao đổi, ngoài ra không có một tác dụng nào khác. Ở không gian này, thiên tiên so với người thường chỉ có lực lượng mạnh hơn một chút mà thôi.

Ngoại thành đã có hơn năm trăm người đứng đợi sẵn, trong năm trăm người này có hai cửu cấp thiên tiên cùng bốn người bát cấp thiên tiên. Với lực lượng này thì so với Tử Huyền tinh mạnh hơn hẳn một bậc.

“ Hoàng Phá Thiên, chỉ tại một đệ tử của ta không biết chuyện đã mạo phạm người của các ngươi, chỉ có như thế mà các ngươi áp bức chúng ta quá đáng, càng ngày càng lấn áp chúng ta.”

Một người của Phong Lan tinh chậm rãi bước ra, hắn là một gã bát cấp thiên tiên..có lẽ theo lời của Vạn trưởng lão gã này tên là Hoàng Phá Thiên.

“ Vạn Sa, chẳng biết ngươi sống bao nhiêu năm rồi mà không biết gì cả, đã chết còn muốn mang theo môn nhân của mình đi theo, chết thêm một lần nữa. Nói thiệt cho ngươi biết, cái cửa hàng của Bạch Sa môn các ngươi rất vừa mắt chúng ta, chỉ tiếc là các ngươi không biết điều vài lần tìm các ngươi và muốn mua cái của hàng đó nhưng các ngươi không chịu, các ngươi lại muốn phải động thủ thì mới bán à”

“Hèn hạ, gian hàng đó là do tiền bồi của chúng ta để lại, tất cả người của Bạch Sa môn đều trông chờ vào cái cửa hàng đó, ngươi bắt ta bán đi cái cửa hàng đó khác gì cướp đi con đường sống của chúng ta?” Ngữ khí của Vạn trưởng lão có chút phát run, sớm biết những người này tìm mình sinh sự, không nghĩ tới được nguyên nhân bọn chúng tìm Bạch sa môn là vì cái cửa hàng kia.

“ Không nhìn được thái độ của các ngươi, các ngươi đã tới đây thì đừng mong có người nào rời đi được, động thủ” Một hắc y cửu cấp thiên tiên đã không còn nhịn được nữa, Vạn trưởng lão vừa dứt lời hắn đã ngay lập tức ra mệnh lệnh động thủ.

Năm trăm người đối phó với hơn hai trăm người, hơn nữa năm trăm người này tu vi phổ biến cao hơn tu vi của hai trăm người. Bên cạnh đó vũ khí của họ phổ biến là rất thấp, ngay cả một kiện linh khí bảo kiếm

cũng không có.

Thiên tiên giống hệt như người của nhân gian giới, đều ở trên mặt đất hỗn chiến, Tề Vân từ phía sau cũng nhanh chóng tham gia trận chiến, trên mặt đất có quá nhiều người mà Tề Vân chỉ la ngù cấp thiên tiên, ở chỗ này căn bản không ai phát hiện sự có mặt của nàng.

Rốt cuộc một người của Bạch sa môn kêu thảm một tiếng, một dòng máu màu xám chảy ra chết ngay trên mặt đất. Hồng Quân đối với cái chết của người kia thì lại hứng thú, vẫn còn chú ý tới người mới chết kia.

Người nọ sau khi chết đi, máu và thân thể đều dung nhập xuống lòng đất biến mất không thấy đâu. Một cổ vật chất màu xám mong manh yếu ớt nhanh chóng bay lên trời, đồng thời dung nhập vào vật chất màu xám trên bầu trời.

“Lần này phỏng chừng là chết thật rồi”

Hồng Quân nhìn thấy rõ ràng, dưới đất hấp thu thân thể, bầu trời hấp thu Tinh thần, muốn sống lại thật là khó à.

78. Chương 4 : Đáp Cứu

“Aizz...” Hồng Quân thở dài, nếu không ra tay dám khẳng định cổ nhân tại Tử Huyền tinh sẽ hương tiêu ngọc tổn, vĩnh viễn biến mất.

Hồng Quân phiêu phiêu bay tới, nhằm hướng một đám người đang dùng binh khí đánh nhau ho khan một tiếng khiến những người dưới đất nhất thời không ai bảo ai đều dừng tay. Mọi người dưới đất đều ngẩng mặt lên trời kinh sợ nhìn Hồng Quân.

“Đều đã chết một lần rồi, các người còn ở chỗ này đánh đánh giết giết làm gì?” Hồng Quân khoanh tay, từ từ hạ xuống nhìn kỹ mọi người một lượt.

“Chẳng biết tiền bối ngài là...?!?” Một người cửu cấp Thiên tiên Lam Phong tinh ôm quyền hướng về bầu trời nhìn Hồng Quân hành lễ sợ hãi nói. Người mà chỗ này có thể phi hành thì đó chính là người mà bọn chúng không trêu vào được.

“Là hần..” Tề Vân cùng Đường Ngọc cùng kinh hô lên một tiếng, bởi vì bọn họ đã từng gặp qua Hồng Quân. Đặc biệt là Tề Vân, không thể nghĩ ở nơi này cũng gặp tên gia hỏa ngày xưa từng hành hạ mình khổ sở, hiện giờ tình cảm nàng rất phức tạp, không biết phải nói điều gì cho phải.

“Đường đạo hữu, các người biết người này sao?” Vạn Sa vội vàng đi tới bên cạnh Đường Ngọc nhỏ giọng hỏi. Lúc này trên không trung bỗng xuất hiện một người, mà đối phương lại là bằng hữu của mình thì có thể nói nguy hiểm lần này có thể thoát rồi.

“Đường đạo hữu, Tề đạo hữu đã lâu quá rồi không gặp, không nghĩ đến khi chết đi mới gặp lại hai người.” Hồng Quân ha ha cười, từ từ phi thân hạ xuống không hề để ý đến gã cửu cấp thiên tiên kia đang hành lễ với mình, giờ này hần chỉ chú ý đến sự tiếp đón của Đường Ngọc và Tề Vân.

“Yên Vũ môn Đường Ngọc ra mắt tiền bối” Đường Ngọc vội vàng khom người, Hồng Quân cũng đã từng nghe được tên nàng qua Tề Vân khi xưa. Nhìn thấy Tề Vân đang đứng ngây ngốc, nàng cũng không nhận được nóng nảy nhắc nhở Tề Vân.

“Miễn lễ, đều đã chết cả rồi còn tiền bối này tiền bối nọ làm gì nữa?” Âm thanh Hồng Quân có chút ảm đạm vì căn bản hần không biết mình vốn dĩ không chết. Nếu chỉ cần da tay hần bị rách ra, thấy máu của mình đỏ tươi thì hần mới biết được mình không chết.

“Hồng,...Hồng tiền bối...Tề vân xin ra mắt tiền bối!” Một đệ tử Bạch sa môn vội nhắc nhở nàng khiến nàng bước lên phía trước khom người thi lễ với Hồng Quân.

Trong lòng gã thủ lĩnh Lam Phong tinh đột nhiên trầm xuống, lần này xuất hiện một cao nhân khiến cho tình huống thuận lợi của bọn chúng hoàn toàn chuyển hướng ngược lại.

“ Không cần đa lễ, dù thế nào thì chúng ta cũng từng là bằng hữu, đã chết rồi mà chỗ này còn nhìn thấy nhau coi như là có duyên phận rồi.” Hồng Quân thở dài, cười buồn nói.

“ Vạn Sa xin ra mắt tiền bối, tiền bối có phải là người của Tử Huyền tinh?” Vạn Sa bước về trước từng bước cung kính hành lễ nhưng trong lòng hấn thì cực kỳ cao hứng. Người lợi hại trước mắt mình lại là bằng hữu của Tề Vân và Đường Ngọc, là vị cứu tinh của bang phái hấn thử hỏi làm sao hấn không cao hứng cho được.

“ Xem là như thế, ta cũng có ở Tử Huyền tinh một thời gian.” Hồng Quân lại một lần nữa nhẹ nhàng thở dài. Nhưng mà bây giờ có nói gì cũng vô dụng, các người yên tâm, khi ta xuất hiện thì không để cho kẻ nào khi dễ các người, huống chi ta với Tề Vân và Đường Ngọc lại là bạn cũ.”

“ Đa tạ tiền bối” Vạn Sa cùng chúng nhân Bạch Sa môn nhất thời mừng rỡ hô to cảm ơn.

“ Tên kia, tới đây cho ta nói chuyện” Hồng Quân chỉ vào thủ lĩnh của Lam Phong tinh, hấn là người vừa mới hành lễ với Hồng Quân khi Hồng Quân vừa xuất hiện, tuy nhiên từ lúc đó đến giờ thần kinh hấn có thể gọi là căng như dây đàn, không biết vận mệnh của mình rồi sẽ như thế nào.

“ Các người vì một gian cửa hàng mà chém giết bọn hấn hả?” Thanh âm Hồng Quân lạnh như băng khiến cho bọn Lam Phong tinh lại càng cảm thấy hít phải một luồng hơi lạnh.

“ Thừa...tiền bối, vãn bối biết sai rồi...vãn bối không biết những người này có quan hệ với tiền bối...”

“ Không biết là có thể giết người lung tung? Người cũng đã chết một lần rồi, sao một điểm giác ngộ cũng không có? Nếu ta không có mặt ở đây có phải bằng hữu của ta đã bị các người giết rồi sao?” Hồng Quân cắt đứt lời nói sáo của thủ lĩnh Lam Phong tinh, lớn tiếng quát.

“ Tiền bối, vãn bối sẽ không dám nữa, xin tiền bối tha cho chúng ta nha” Thủ lĩnh Lam Phong tinh vừa nghe Hồng Quân quát thì ngay lập tức đầu gối nhũn ra quỳ luôn trên mặt đất. Bạch Sa môn cùng bọn người Tề Vân thấy vậy thì mừng rỡ hấn lên. Người của Lam Phong tinh không đành lòng nhìn cảnh đó, đều quay đầu đi chỗ khác.

“ Đường đạo hữu, Tề đạo hữu, ý của các người như thế nào?” Hồng Quân trực tiếp hỏi Tề Vân hai người.

“ Giết. đem giết chết hết bọn họ.” Đường Ngọc còn chưa lên tiếng thì Tề Vân đã bước lên trước hét to. Những người này đã làm nằng bị thương nên trong lòng nằng đã hận thấu xương bọn họ.

Hồng Quân đột nhiên nhíu mày, giết những người này không khó nhưng khi đã giết họ rồi thì hấn không thể ở lại chỗ này được nữa. Hấn hoàn toàn không muốn phi thăng giờ này, vì còn muốn ở lại nơi này hỏi xem Tề Vân như thế nào mà chết? Còn có ...những người quen cũ của hấn ở Tiên Ma yêu giới và Tu La ma giới có ở đây hay không...

Nhìn thấy Hồng Quân nhíu mày khiến cho Vạn Sa và Đường Ngọc được một phen chấn động, Tề Vân cũng phát hiện mình nói lỡ liền cúi đầu xuống không nói nữa.

“ Giết bọn họ không khó” Hồng Quân chậm rãi nói khiến cho người của Lam Phong tinh run lên vì sợ hãi.

“ Tiền bối, hết thấy đều do ngài làm chủ” Đường Ngọc đã nhìn ra Hồng Quân không muốn giết những người này nên lập tức nói như vậy. Hôm nay dù sao thế cục đã hoàn toàn thay đổi nhờ sự xuất hiện của Hồng Quân, nếu vì giết những người này mà làm cho vị “tiền bối” Hồng Quân tức giận thì không đáng một chút nào cả.

“ Được rồi, nếu vậy phải để cho họ bồi thường cho các người, còn tha tính mạng cho bọn họ, dù gì cũng đã chết một lần rồi.” Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm, lời của Đường Ngọc chính là ý của hấn, nếu thực sự giết những người này Hồng Quân nhất định phải phi thăng.

“ Đa tạ đại ân của tiền bối, trở về chúng ta sẽ bồi thường cho Vạn trưởng lão một cửa hàng mới, Vạn trưởng lão.. như vậy có được không?” CHín cấp thiên tiên kia vừa nghe Hồng Quân tha mạng cho bọn họ liền dập đầu nói. Cũng tại trên người Hồng Quân phát ra một loại khí thể rất lạnh lẽo khiến hấn không chịu nổi, một chút ý niệm phản kháng cũng không tồn tại trong đầu nữa.

“ Hết thấy đều theo ý của Hồng tiền bối” Vạn Sa nhẹ giọng nói. Hắn cũng thừa biết là chiến cuộc thay đổi đều nhờ sự xuất hiện của Hồng Quân, tốt nhất là nên giao quyền làm chủ cho hắn.

“ Vậy, cứ theo ý người mà làm đi” Hồng Quân lạnh lùng nói, trong lòng đã tối hạ sát khí. Với loại phản phúc tiểu nhân như ga Lam Phong tinh kia, nhất định là không thể lưu lại. Một khi sau khi hắn phi thăng thì bọn Tề Văn nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Chủ ý của hắn giờ này là trước khi phi thăng sẽ tiêu diệt tên này phòng hậu hoạn.

“ Đa tạ đại ân của tiền bối, sau khi ta về sẽ sắp xếp một cửa hàng ở Ba lan nhai chuyển giao cho Vạn trưởng lão.” Người nọ vội vàng nói, Hồng Quân cũng cho phép hắn và thuộc hạ lui đi, không có cản trở.

“ Cửa hàng ở Ba lan nhai, lần này thì bọn chúng muốn học máu rồi, đó là cửa hàng tốt nhất của bọn chúng, cửa hàng này sau này sẽ là của tiền bối rồi.” Vạn sa nhẹ nhàng nói, cửa hàng mà bọn người Lam Phong tinh bồi thường cho Hồng Quân hẳn ngàn vạn lần cũng không dám nghĩ tới.

“ Nói cho các người là cho các người, không cần cho ta mà ta cũng không cần dùng tới.” Hồng Quân mỉm cười nói, đồng thời hắn cũng lưu ý địa phương của những tên vừa lui đi.

“ Tiền bối, Bạch Sa môn ở trong thành xin mời tiền bối giá đáo để chúng ta có cơ hội cảm tạ ơn cứu mạng của tiền bối” Cường địch đã rút lui, Vạn Sa muốn mời Hồng Quân tới địa phương của hắn, cũng nhân cơ hội này cùng Hồng Quân liên lạc, tại tầng này của chín tầng thượng họ chưa từng gặp có người nào có thể phi hành như Hồng Quân.

“ Cũng tốt, đi tới nơi của các người, tại chỗ đó ngồi xuống ta cùng hai lão bằng hữu lâu quá rồi không gặp có thể nói chuyện a.” Hồng Quân a a cười, để cho Vạn Sa đi trước dẫn đường một lần nữa trở lại trong thành.

Đến nơi Hồng Quân đã thấy một khoảng sân đã được Vạn Sa cho người bố trí yến tiệc. Hắn chỉ mang theo mấy thiên tiên cao thủ cùng Tề Văn, Đường Ngọc đồng thời cùng tiếp đãi Hồng Quân.

Rất nhiều đồ ăn được Vạn Sa chuẩn bị nhưng trong mắt Hồng Quân là không ăn được, ngoại trừ có một ít rượu, còn lại đồ ăn hắn không đụng vào một chút nào. Vô danh không gian cái của nợ gì đó, đồ ăn hắn không thể ăn nổi.

“ Hồng... Hồng tiền bối, ngài tới đây khi nào vậy?” Tề Văn gọi như vậy có chút không quen, thấp giọng hỏi Hồng Quân.

“ Có lẽ là hơn một ngàn năm, aizz...” Nhắc tới chuyện này Hồng Quân lại bực mình, chính mình sáng tạo ra công pháp. Rồi cũng chính mình luyện công pháp mà chết, có phải là gây ông đập lưng ông không cơ chứ? Thật là nhiều ủy khuất mà.

“ Hơn...hơn một ngàn năm?” Tề Văn lại thấp giọng, không biết giờ này đang nghĩ cái gì.

“ Được rồi, các người như thế nào mà chết? chết khi nào?” Hồng Quân trực tiếp hỏi như vậy khiến bọn Vạn Sa có chút xấu hổ. Hồng Quân không biết tại vô danh không gian mà hỏi đối phương như thế nào mà chết là rất kiêng kị, tại nơi này không ai hỏi đối phương như thế nào mà chết cả.

“ Tiền bối, chúng ta sau khi phi thăng không lâu thì bị người ta sát hại, ta vì sở hữu tiên khí mà bị sát hại, vừa bị sát hại vừa bị mất đi tiên khí, Tiểu Văn vì không muốn bị bắt buộc cưới chồng nên tự bạo nguyên anh mà chết.” Đối với những người khác thì Đường Ngọc không bao giờ kể ra những chuyện này, nhưng người nghe lần này lại là Hồng Quân, bắt đắc dĩ lắm nàng mới kể ra.

“ Bắt buộc thành thân?”(kết hôn)Hồng Quân nhíu sâu đầu mày, một người mà trước đây Hồng Quân rất ghét lại có một chuyện thương tâm đến như vậy.

“ Cũng không có gì, không nghĩ chết đi còn có cả một thế giới, lại không thể nghĩ ở chỗ này gặp lại người.” Tề Văn vẫn có thái độ bình tĩnh, nhỏ giọng nói với Hồng Quân.

“ Aizz, đáng tiếc ta cũng chết rồi, mà ta còn không biết mình chết như thế nào, nếu còn có thể quay lại Tiên Ma Yêu giới nhất định trả thù cho nàng.”Hồng Quân thở dài nói, hắn nghĩ mình tại sao lại nói ra một điều buồn cười như vậy, từ trước tới nay chưa từng nghe người nào chết mà có thể sống lại cả (bachmicongtu:Tả Thu Mi là một người được Tần Vũ khôi phục như một người hoàn toàn mới, chỉ nhờ vào trí nhớ của Tần Vũ và Khương Lạp mới có được ký ức, cơ bản bà ta là một người được tái tạo hoàn toàn mới)

“ Đa tạ hảo ý của Hồng tiền bối, Tề Vân cũng chưa từng có ý định báo thù, cho dù người kia có chết xuống nơi này thì ta cũng không báo thù hấn.”

“ A a... nàng thật đại nhân đại lượng, có ý nghĩ như thế là tốt lắm, nhưng mà có thù là phải báo, sát nhân chi cừu làm sao có thể bỏ qua được chứ?” Hồng Quân a a cười, ngửa đầu uống một bình rượu to, áp lực bấy lâu nay giờ gặp được người quen cũ cũng phát tiết được một ít.

“ Hồng tiền bối không biết đến đây khi nào? Khi nào có thể phi thăng?” Đường Ngọc đưa thêm cho Hồng Quân một vò rượu, nhẹ nhàng hỏi.

“ Ta tới nơi này không được bao lâu, cũng không còn nhiều thời gian sẽ tiếp tục phi thăng, chủ yếu ta muốn lưu lại nơi này để tìm người quen, sau đó lại phi thăng.”

Hồng Quân nói vậy liền cầm lấy vò rượu thở dài, vừa uống vừa nghĩ ...chỉ sau một hồi hấn đã uống hết bảy vò rượu lớn, tại vô danh không gian đây là lần đầu tiên Hồng Quân uống nhiều như vậy.

Để không bị say, Hồng Quân tiêu hóa hết tửu khí trong bụng, sau đó chậm rãi đứng dậy.” Cũng không còn sớm nữa ta cần trở về, ta ngụ không xa ở nơi này, chính là khách sạn Hồ Phàm. Nếu có việc gì thì đến đó tìm ta, nếu ta không có ở đó thì cũng không cần tìm ta nữa.”

“ Tiền bối ở khách sạn? Sao không ở chỗ này? Ta kêu người cấp cho ngài một gian phía trên” Vạn sa vội vàng nói, lão không nghĩ Hồng Quân lại ở khách sạn nên vội vàng nói.

“ Không được, ta ở khách sạn sẽ tiện hơn, ta đi trước.” Hồng Quân thân thể hoàng giả chậm chậm bước đi, Tề Vân nhìn bóng lưng của hấn chậm chậm, không biết giờ này nàng đang nghĩ gì.

79. Chương 5: Gặp Lại Tả Thu Mi

Vô danh không gian, chín tầng thượng – tầng thứ 9. Sau khi bị dòng suối màu xám hút vào khi tỉnh lại Tần Tư đã thấy mình có mặt ở không gian này. Mênh mênh mang mang chỉ một màu xám khiến cho Tần Tư có một cảm giác bất an, hấn vốn dĩ linh ngộ được hai không gian pháp tắc là Lâm Mông không gian và Tần Mông không gian nhưng ở đây hai không gian pháp tắc đó đều trở nên vô nghĩa, giờ này thì cũng như bắt đầu lại từ đầu.

Trong không gian mênh mông này, Tần Tư tiếp tục lại linh ngộ lại không gian pháp tắc, nhưng so với hai không gian kia thì hấn cảm thấy linh ngộ không gian pháp tắc ở đây khó khăn hơn nhiều, đã linh ngộ hơn một ngàn năm qua nhưng hấn cũng không có tiến triển gì. Không có không gian pháp tắc có nghĩa là không thể thuần di, thời gian qua hấn chỉ còn biết phi hành trên đại lục rộng mênh mông này. Thần thức của hấn có thể vươn rất xa nhưng căn bản hấn không phát hiện ra bất kỳ người nào ngoài mình.

Liên tục hướng tới một phương hướng phi hành tới hơn một ngàn năm, Tần Tư vẫn như trước không hề phát hiện lấy một bóng người. Cũng không tìm thấy đệ đệ Tần Sương của mình..có lẽ ở nơi này hấn là người duy nhất.

Tần Tư chỉ còn biết phi hành nhanh nhất, thần thức vươn xa nhất hi vọng tìm được một người nào đó, vấn đề nan giải hấn muốn biết ...đây là địa phương nào?

Cách Tần Tư ba ngàn dặm ở hướng đông nam, trong một tiểu sơn cốc có một người phụ nữ thần thức đang gặt gao theo dõi Tần tư phi hành. Người phụ nữ này khẽ cau mày, mặc dù bà ta chưa nói ra câu gì hay Tần Tư chưa nói ra câu gì nhưng lại đem lại cho bà ta một cảm giác thân thuộc.

Một thời gian qua, người đàn bà cuối cùng quyết định đứng dậy, biến mất khỏi sơn cốc rồi xuất hiện phía sau Tần Tư.Nếu Hồng Quân và Tần Tư thấy cảnh đó thì sẽ đều miệng chữ o mà kêu lên : “thuần di”.

“Là ai?”

Đang phi hành đột nhiên Tần Tư quay lại, thần thức của hấn căn bản không phát hiện ra có người nhưng chỉ dựa vào trực giác hấn đã phát hiện ra có người, một người phụ nữ đứng phía sau hấn.

“ Thu Mi nãi nãi”, Tần Tư kêu to một tiếng. Tiếng kêu kỳ quái hướng phía người phụ nữ kia bay tới. Tần Tư không thể nghĩ tới tại nơi này có thể gặp được Tả Thu Mi

Người phụ nữ kia bỗng nhú mày, một cỗ lực lượng chấn không cho Tần Tư tới gần nghi hoặc nhìn người trẻ tuổi xa lạ này.

“ Thu Mi nãi nãi, con là Tiểu Tư...ngài ngài làm sao vậy?” Tần Tư thấy Tả Thu Mi ngăn trở thì thập phần nghi hoặc, không thể giải thích được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“ Người trẻ tuổi, ngươi...là ai? Như thế nào mà biết tên của ta?Còn nữa, sao ngươi gọi ta là ..nãi nãi?”

Tả Thu Mi này rõ ràng không nhận ra Tần Tư, vẫn duy trì khoảng cách với hắn.

“ Thu Mi nãi nãi, sao bà cũng tới đây? Con là tiểu Tư mà, con chính là con trai của Tần Vũ và Khương Lập, bà quên rồi sao?” Tần Tư lớn tiếng hô, đi mãi mới gặp được một người quen, thế mà người quen còn hỏi hắn là ai, hắn không kỳ lạ mới là điều ...kỳ lạ.

“ Khương Lập? Chính là phiêu tuyết thành KHương Lập?” Tả Thu Mi cau mày tiếp tục hỏi.

“ Phiêu Tuyết thành? Mẹ con đích xác trước kia ở phiêu Tuyết thành, nhưng từ khi thành thân với cha con là tần Vũ thì ở lại Tử Huyền phủ. Được rồi, vậy Thu Mi nãi nãi rời khỏi Tử Huyền Phủ khi nào vậy? Nơi này là đâu? Khương Lan ông nội đâu?”

Tần Tư liên tục hỏi đến mấy vấn đề, về sự cổ quái của nơi này, ngay cả Tả Thu Mi cũng không nhận ra bộ dáng của hắn khiến hắn lại càng cảm thấy kỳ quái hơn.

“Khương Lan?” Tả Thu Mi đang phiêu dật trên không liền hồi tưởng về quá khứ, chỉ tiếc là bây giờ Âm – Dương xa cách không còn cơ hội để thấy lại Khương Lan nữa.

“ Đúng vậy, chính là KHương Lan ông nội, không phải là hai người vẫn ở tại Tử Huyền Phủ sao?”

“ Tử Huyền Phủ? Đó là nơi nào? Ta chưa từng đi qua nơi đó, Khương Lan...ông ta không không có ở đây sao?”Tả Thu Mi đột nhiên kích động hẳn lên, ôm chầm lấy Tần Tư lớn tiếng hỏi.

“ Thu Mi nãi nãi, ngài đừng kích động, hơn một ngàn năm trước ta đã rời khỏi Tử Huyền Phủ, không phải lúc đó ngài cùng Khương Lan ông nội cũng có mặt ở đó, giờ này ngài bảo không biết Tử huyền phủ?” Tần Tư thấy rất kỳ quái, liền cẩn thận quan sát kỹ càng hơn thì phát hiện Tả Thu Mi này có một chút gì đó khác biệt với Tả Thu Mi ở Tử Huyền Phủ.

“ Nơi này là thế giới của người chết, Tử Huyền Phủ là nơi nào ? Ta chưa từng đi qua, còn Khương Lan đã mấy ngàn vạn ức năm qua ta chưa từng gặp qua ông ta” Thu Mi thở dài nói với Tần Tư.

“Thế giới của người chết? Mấy ngàn vạn ức năm?” Tần Tư rõ ràng bị dòng suối màu xám cuốn vào đây, rõ ràng hắn cảm thấy mình không có cảm giác đã chết đi... giờ đột nhiên nghe nói như vậy,...aizz khó trách...khó trách.

“ Thu Mi nãi nãi, ngài nói ngài đã chết mấy ngàn vạn ức năm, thế còn Tả Thu Mi kia..?” Tần Tư cảm thấy không ổn, ngữ khí có chút run rẩy, tâm trạng rõ ràng đang rất bối rối.

“ Không sai, Ta – Tả Thu Mi đã chết mấy ngàn vạn ức năm, người vừa nói Tử Huyền phủ, ta cùng Khương Lan ở tại Tử Huyền Phủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tả Thu Mi gật đầu, mấy ngàn vạn ức năm trước, sau khi chết đi, nàng đã ở không gian này chuyên tâm nghiên cứu không gian pháp tắc, hiện giờ nàng cũng chính là một vị thần vương.

“ Không đúng, không đúng...tuyệt đối không có khả năng...Thu Mi nãi nãi, ngài còn hay cùng tiểu Tư nói giỡn, như thế nào mà ngài đã chết mấy ngàn vạn ức năm...không có khả năng mà...ngài rõ ràng là do cha ta làm sống lại mà...” Tần Tư mạnh mẽ lắc đầu, không ngừng lùi về phía sau biểu hiện không thể chấp nhận được sự thật này.

“ Người trẻ tuổi, ngươi nên tỉnh táo một chút...Ngươi là nhi tử của Lập nhi, khó trách ta với ngươi có cảm giác thân thuộc, quả thật ta đã chết, ngươi cũng chết chỉ có Thần vương cấp bậc mới có thể tới được nơi này.” Tả thu Mi giải thích cho Tần Tư hiểu, lúc trước nàng mới tới đây cũng giống như Tần Tư hiện nay, mọi thứ đều mơ mơ hồ hồ.

“ KHông, ta không có chết,...ta chỉ bị Tiểu Sương biến thành dòng suối màu xám rồi bị hút vào đây...như thế nào có thể chết được? Chân linh của ta vẫn còn, ta không có chết...” Tần Tư hoảng sợ hô lớn, không ngừng quay cuồng, hỏa nguyên linh châu cũng bị hấn khởi động, chỉ trong nháy mắt mặt đất phía bên dưới đã biến thành một cái hố to.

“ Hồng Mông linh bảo, người như thế nào mà lại có Hồng Mông linh bảo?” Tả Thu Mi kinh ngạc, vì Thần vương khi chết đi không có khả năng mang theo được Hồng Mông linh bảo, kiện linh bảo từ tay Tần Tư bay ra đích xác là một kiện Hồng Mông linh bảo.

“ Đây chính là một viên linh châu do Lâm mông cho Tần Tư từ khi hấn còn bé. “ ta không có chết mà, sao lại tới đây?” Tần Tư nói xong lại lôi ra một vài món linh bảo của mình, hấn vô pháp tin tưởng mình đã chết. Khi hấn bị hút vào thì thần trí vẫn còn tỉnh táo chứ không giống Hồng Quân bị hôn mê.

“ Người đừng kích động, hãy hoa phá da tay cho ta xem” Tả Thu Mi cũng không thể lý giải như thế nào, chỉ còn cách là nhìn màu máu mới biết được thực sự đã chết hay chưa.

Tần Tư ngay lập tức rạch một đường sâu trên tay mình, một dòng máu đỏ từ miệng vết thương từ từ chảy ra, màu máu đỏ tươi thật khác biệt với màu máu của những người ở đây.

“ Là màu đỏ, người quả thật không chết, kỳ quái...kỳ quái..người không chết sao lại có mặt ở đây?” Màu máu của Tần Tư đã chứng thực phán đoán của hấn, hấn chỉ đi theo Hồng Quân vào trong không gian này chứ thực sự thì chưa có chết.

“ Thu Mi nãi nãi, ngài tin ta chưa? Ta thực sự không chết mà, ta còn sống” Tần Tư chỉ vào miệng vết thương, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng cảm giác của hấn không có gì là giống cảm giác của người chết, không hề khó chịu một chút nào.

“ Người là người đầu tiên là người còn sống mà đến chỗ này, thật sự kỳ quái, trước hết hãy tìm một chỗ nào người nói cho ta nghe chuyện của người, biết đâu ta có thể góp ý gì đó” Tả Thu Mi rất nghi hoặc nhìn Tần Tư, người sống thì làm sao có thể đến đây được? Nhưng chỗ này cũng không phải chỗ có thể đứng nói chuyện được. Ngay lập tức nàng mang theo Tần Tư thuận di về hạp cốc của mình.

Trong sơn cốc, Tần Tư kể một mạch chuyện của mình bao gồm cả chuyện Tần Vũ cha mình khai sáng cả một không gian mới, lợi dụng tính mạng chi lực cứu sống lại Tả Thu Mi...tất cả đều nói lại cho Tả Thu Mi nghe.

Nghe Tần Tư nói xong đã lâu nhưng Tả Thu Mi vẫn không nói gì, nàng không phải là không tin Tần Tư mà những điều này trong một lúc nàng khó mà tiêu hóa được, ngoài kia cũng có một Tả Thu Mi cùng Khương Lan sinh sống...

“ Thu Mi, vị tiểu huynh đệ này là ai? Trông lạ quá, chắc là người mới phải không?Đã hơn một ngàn năm rồi, Tiểu huynh đệ là người phi thăng hay đã là Thần vương?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một âm thanh sang sảng, âm thanh vừa nghe thì đã thấy một người trẻ tuổi xuất hiện ngay bên cạnh Tả Thu Mi nhìn Tần Tư cười cười.

“ Tuyết Hành, nó là nhi tử của Lập Nhi tên là Tần Tư.” Tả Thu Mi mỉm cười nhìn người trước mặt giới thiệu, người trung niên này chính là người cùng chết với Tả Thu Mi – Tuyết Hành thần vương.

“ Nhi tử của Lập nhân? Vậy nhi tử của nha đầu đã trở thành Thần vương rồi, thật là tiếc à...thời gian trước cũng là một Thần vương, giờ này...Lập Nhân cùng phu quân nó chắc hẳn giờ này ở Thần giới lợi hại lắm nhỉ...chắc nha đầu đó đã trở thành Tánh mạng thần vương rồi.” Tuyết Hành mỉm cười nói, nhiều ngàn năm trước khi Thần vương thiên tôn sơn phủ xuống, rất nhiều Thần Vương bị chết, có nhiều Thần vương mà Tuyết Hành cũng biết, trong đó có thần vương của Chu gia, và kể cả Lôi Phật thiên tôn cũng ở chỗ này.

“ Tuyết Hành, hấn không phải là đã chết, mà...còn sống tới đây.” Tả Thu Mi hướng Tuyết Hành thần vương nói, đối với vấn đề của Tần Tư, nàng có nghĩ thế nào cũng không ra.

“ Còn sống tới đây? A Mi, nàng đừng có nói giỡn chứ?” Tuyết Hành cả kinh, nơi này chính là nơi của những thần vương bị chết đi, căn bản không thể nào có một Thần vương còn sống mà tiến tới, khó trách tại sao ông ta lại kinh ngạc như vậy.

“Muội có lúc nào nói giỡn với huynh chưa? Muội đã thấy qua màu máu của hân, quả thật là màu đỏ, không giống như mây xám của máu chúng ta.”

Tả Thu Mi có chút trờng mắt nhìn Tuyết Hành thần vương, năm đó Tuyết Hành thần vương cùng Tánh mạng thần vương Tả Thu Mi bị bắt đại thánh hoàng ám hại, hai người hơn một ngàn ức năm sau khi chết liền kết làm đạo lữ (vợ chồng). Đối với Khương Lan, con tim của Tả Thu Mi cũng đã chết, hai thế giới khác nhau, làm sao có thể gặp được chứ?

“Xin lỗi, A Mi, ta không phải không tin nằng mà..chuyện này thật khó để khiến người khác có thể tin được” Tuyết Hành trông thấy Tả Thu Mi có vẻ mất hứng thì lập tức thấp giọng nói. Mấy ngàn vạn ức năm qua, Tuyết Hành đối với Tả Thu Mi rất tốt, hơn nữa đối với ông ta chuyện mình chết đi trước kia trong lòng không hề có một tia oán hận, nếu không cùng chết với Tả Thu Mi thì giờ này làm sao hai người người ở cùng một chỗ?

80. Chương 6: Ta Không Chết

Tả Thu Mi và Tần Tư đều không biết, Khương Lập tiếp thu toàn bộ kiến thức của TTM sau khi hạ sinh Tần Tư, chính vì vậy trên người Tần Tư có những biểu hiện cảm giác đặc trưng mà chỉ có TTM mới có thể nhận ra được.

“Hơn một ngàn năm trước, nơi này đột nhiên xuất hiện thêm thần vương, A Mi, nằng thử đoán xem thần vương đó là ai?” Tuyết Hành ha ha cười, nhân tình rất nhanh nhìn qua Tần Tư một lượt. TTM bẻ quan hơn một ức năm, mới vừa xuất quan thì ngay lập tức Tuyết Hành có được cảm giác, ông vội vã cáo biệt bằng hữu quay trở về nơi này ngay tức thì.

“Thần vương của Chu gia chăng?” Tần Tư đột nhiên nói, hơn một ngàn năm trước chính là Tần Vũ đã giết chết hai vị thần vương của Chu gia. TTM cùng Tuyết Hành bị ám hại bởi bắt đại thánh hoàng, nên đối với thần vương của một trong bắt đại thánh hoàng bị chết đối với Tuyết Hành là một chuyện đặc biệt vui.

“Đúng rồi, chính là Chu Thông và Chu Yểm hai người mà không lâu sau lại còn được “đón tiếp” thêm Chu Nhiên và Chu Hoắc ở nơi này, Chu gia bốn Thần vương bị cha của chàng trai trẻ này – Tần Vũ giết chết. Được rồi, Tần Vũ có phải là cha của cậu không?” Tuyết Hành cười híp cả mắt nhìn Tần Tư nói.

Chu Yểm cũng chính là Chu Vô Luyện, Tuyết Hành cùng những lão Thần vương gọi hân là Chu Yểm và cái tên Chu Vô Luyện cũng chính là tên mà hân sau này cải biến thành.

“Tần Vũ chính là gia phụ, bốn vị Thần Vương của Chu gia cũng chính là do gia phụ giết.” Tần Tư mỉm cười, ngữ khí đầy lòng ngưỡng mộ, sùng bái cha mình.

“Thật không nghĩ tới cha cậu tại thần giới lại là một nhân vật lợi hại đến như vậy, đáng tiếc chúng ta thân đã ở đây không được diện kiến cha cậu” Tuyết Hành có chút than vãn nói.

“A Mi, có một chuyện mà nằng tuyệt đối không nghĩ tới. Vị Thiên tôn của Chu gia kia..cũng đã tới nơi này... hơn nữa tu vi toàn bộ bị phế bỏ, suýt chút nữa bị cuốn vào đạo súc sinh (một trong Lục đạo luân hồi) nhưng mà Chu gia có năm vị thần vương cùng với những thần vương của bắt đại thánh hoàng hợp nhau lại chống lại tội phạm chính vì thế nên mới có thể lưu lại vị thiên tôn thứ hai ở đây...”

“Chu gia năm vị thần vương?” TTM có chút không hiểu hỏi lại. Bốn vị thần vương của Chu gia thì nằng biết nhưng vị thần vương thứ năm thì nằng không biết.

“Đúng vậy, tên tiểu tử Chu Hiển rốt cuộc cũng thành Thần vương, đáng tiếc thành thần vương chưa lâu đã bị giết chết...coi như là vị thần vương xui xẻo nhất ...aizz”

“Tuyết Hành thần vương, ngài nói Lôi phạt thiên tôn còn ở nơi này? Còn có một vị lôi phạt thiên tôn trước nữa? Đã là thiên tôn mà còn chết sao?” Tần Tư trong lòng có nhiều nghi hoặc, Thần giới có ba vị thiên tôn, đã tồn tại vạn vạn ức năm qua, cũng chỉ có duy nhất một vị thiên tôn là Lôi Phạt thiên tôn bị giết (Do Hồng Mông hủy hết tu vi và biến thành tro bụi trong phần I)mà ở chỗ này cũng có một vị Thiên Tôn bị chết.

“ Nguyên lai là thế này, Thần giới cũng không chỉ có chúng ta mà còn có một thần giới từ rất lâu đời trước đó. Hôm nay đại bộ phận thần nhân ở nơi này đều là người của Thần giới kia. Thần vương của Thần giới chúng ta chỉ có rất ít người, Thiên tôn bị chết trước kia cũng chính là Thiên Tôn của Thần giới kia, không phải là của Thần giới chúng ta.”

TTM giải thích cho Tần Tư, Tần Tư mới giật mình hiểu ra, theo như lời bọn họ thì còn một Thần giới khác tồn tại giống như cha hắn đã từng giải thích qua. Thần giới của Hồng Mông thì còn xa mới lâu đời bằng Thần giới của Lâm Mông, cũng như thế thần giới của Tần Vũ cũng sẽ còn lâu mới bằng Thần giới của Hồng Mông. Tại Thần giới này, Thiên tôn bị chết cũng không phải là điều quá kỳ lạ.

“ Đúng vậy, cái Thần giới kia rất đông người, bọn họ sở hữu nhiều thành trì còn chúng ta thì...lựa chọn một địa phương nào đó rồi ẩn cư thế lực của bọn họ so với chúng ta thì mạnh hơn nhiều lắm.” Tuyết Hành thở dài, thực ra đến đây không phải là không có thành trì, mà khi họ từ Hồng Mông vũ trụ đến đây thì đã bị Thần vương của Lâm Mông vũ trụ chiếm trước, ngay cả thành trì cũng không có.

“ Đáng tiếc lời phạt không có luân hồi, lưu lại cũng không có gì là đại dụng. Một người là Thiên tôn nhưng tu vi mất hết còn không bằng một người tu chân bình thường. Bằng không có một vị thiên tôn không lẽ chúng ta một tòa thành trì cũng không có?” Tuyết Hành thần vương lại tiếp tục nói. Năm đó ở Thần giới hô phong hoán vũ, một thần vương cao cao tại thượng, đến khi chết cũng phải ở một nơi hoang dã, đó là một loại so sánh không thể chấp nhận, chỉ cần nghe thấy thế thôi cũng làm người ta cảm thấy bất mãn.

“ Thu Mi thần vương, Tuyết Hành thần vương. Cảm ơn các ngài đã nói những chuyện này cho văn bối biết, cũng tại lúc trước đây đệ đệ Tần Sương cũng vào đây, văn bối còn muốn đi tìm hắn không thể ở đây lâu hơn được, sau này tìm được đệ đệ của mình văn bối nhất định đến viếng thăm hai người.”

Tần Tư đại khái đã hiểu được mọi vấn đề, vấn đề chính đây chính là thế giới của người chết, cả Hồng Mông không gian và những vũ trụ khác khi có người chết đều du nhập vào đây. Hơn nữa ở nơi này đến một trình độ thì có thể luân hồi. Tuy nhiên những người nguyên ý luân hồi là những người ở chín tầng hạ, tại chín tầng thượng là nơi của người tu chân đặc biệt chính là tầng chín của chín tầng thượng này, họ đã là Thần vương hết, không ai muốn luân hồi để làm lại con người từ đầu nữa.

“ Đệ đệ của cậu? Cũng là người sống tiến vào đây sao? Các người như thế nào mà tiến vào đây?” TTM sững sờ, nàng không ngờ lại còn có người còn sống mà tiến vào đây, từ trước tới nay chưa từng có biểu hiện này.

“ Văn bối cũng không rõ ràng lắm, đến bây giờ cũng không biết là chuyện gì xảy ra.” Tần Tư cười khổ một tiếng, bỗng nhiên nghe thấy đây chính là thế giới người chết, hắn cũng rất buồn bực. Rốt cuộc biết mình không chết hẳn cũng cảm thấy đỡ hơn lúc trước rất nhiều.

TTM lại tiếp tục giải thích cho Tần Tư, đáng chú ý chính là kiện Hồng Mông linh bảo thần vương mới chết đi không thể nào là đối thủ của hắn. Tuy nhiên ở tại nơi này cũng cần phải có thời gian lĩnh ngộ không gian pháp tắc, nếu hắn không vào thành thì cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Đáng tiếc Tần Tư không biết rằng Tần Sương thực tế không có mặt tại tầng không gian này, hắn có dò tìm như thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là vô công.

Tại tầng của Thiên tiên cảnh giới, Hồng Quân ở lại nơi này hơn một trăm năm, biết không ít người mà đa số những người này cũng là do hắn giết hoặc liên quan đến hắn mà chết. Đối với những người này tại Tử Huyền tinh cũng đã đạt đến Thiên tiên cảnh giới, hắn cũng không muốn giết thêm họ một lần nào nữa. Dần dần hắn tách ra, đến một địa phương tách biệt.

Hơn một trăm năm sau, Hồng Quân chuẩn bị rời khỏi tầng Thiên tiên này mới sử dụng Kinh thiên côn khí một côn đập nát nơi tập trung của những người Lam Phong tinh, ngay lập tức bị lực hút của hắc động trực tiếp hút lên tầng năm. Tầng dành cho Kim tiên cảnh giới.

Chín tầng thượng – Tầng thứ 5. Tất cả người chết đều là những kim tiên bị chết hoặc những người từ những tầng bên dưới phi thăng lên. Chỉ hơn Thiên tiên có một tầng nhưng người cũng ít đi rất nhiều. Có một điểm chung giữa tầng này và Thiên tiên là người ở đây không thể phi hành. Hồng Quân không biết tại những tầng này, tại chín tầng thượng này chỉ có cảnh giới là Thần nhân mới có thể phi hành. Ngay cả Tiên đế cấp bậc cũng không thể phi hành, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh hơn mà thôi, căn bản cũng không thể phi hành.

Tại tầng của Kim tiên. Hồng Quân cũng biết mấy người, nhưng thật ra cũng là mấy Ma Vương của Tu La ma giới chết trận. Hồng Quân không nói chiến cuộc của cuộc chiến, chỉ nói Tu la để quân an toàn, Cương thi nhất tộc nguyên khí đại tổn nên tạm thời ngưng chiến.

Kim tiên không gian Hồng Quân ở lại hơn ba trăm năm rồi mới phi thăng lên tầng thứ sáu. Đó chính là tầng của cao thủ đệ cấp. Tại phi thăng thì chỉ có một mình hần bước ra, nơi này không có vẻ gì đông đúc, nhìn quanh một hồi cũng chẳng thấy ai. Hồng Quân liên tục phi hành trong ba năm cũng không hề bắt gặp một tòa thành trì nào chứ đừng có nói là thấy được người nào.

Mười năm sau, Hồng Quân gặp được một thôn nhỏ và...gặp được một người. Rốt cuộc cũng là một người quen, người mà hần không thể nghĩ tới, đó chính là Ngân nhân Cương thi hoàng – Huống Nhật Minh.

Huống Nhật Minh cũng phát hiện ra Hồng Quân, chính là người của Tu La ma giới – Túc địch truyền kiếp. Tuy nhiên lúc này gặp mặt hần lại không có cảm giác hận thù đó, chỉ còn lại là một tình cảm hết sức phức tạp.

“Đại ca ta chắc hẳn là sẽ không giết các ngươi, các ngươi như thế nào mà chết?” Trầm mặc một hồi lâu cuối cùng Hồng Quân mới mở miệng nói. Với tính cách của Tần Tư thì Hồng Quân hoàn toàn rõ ràng, hần nói không giết thì nhất định hần sẽ không giết.

“Ta cũng không biết, ngay cả chết như thế nào ta cũng không biết. Ngày đó, sau khi ngươi cùng ca ca ngươi biến mất, hư không đột nhiên xuất hiện một Dòng suối màu xám, ngay lập tức toàn bộ chúng ta đều bị hút vào đó.” Huống Nhật Minh lắc đầu cười khổ, từ khi tiến vào tầng này với tư cách như một tiên đế chết đi, sau khi hần hiểu được mọi chuyện, lại vào một tòa thành trì quan sát một phen và cuối cùng biểu hiện của Huống Nhật Minh so với Hồng Quân còn kém hơn...àizz hần tìm ngay một địa phương không có người ở ẩn cư, quyết tâm không ra ngoài nửa bước.

“Cái gì dòng suối chảy? Còn có “chúng ta” là ý tứ gì? Ngoại trừ ngươi còn có nhiều người tiến nhập vào đây hả? Chẳng lẽ không phải ngươi chết rồi mới tiến nhập nơi này?” Hồng Quân kỳ quái nhìn Huống Nhật Minh, câu trả lời của hần là câu trả lời ngoài ý muốn của hần.

“KHông phải, ta không có chết ta cảm thấy rõ ràng là ta không chết, huyết năng châu của ta vẫn còn nguyên, hơn nữa máu của ta với những người ở đây không giống nhau, vẫn đang còn là màu đỏ.” Huống Nhật Minh nói với vẻ mặt âm trầm, dù là không chết nhưng ở đây thì có khác gì đã chết đâu?

“Là màu đỏ?” Hồng Quân nhớ lại những người dùng binh khí đánh nhau trong không gian của Thiên tiên cảnh giới, máu của họ màu xám. Hần vội vàng rạch vào tay mình một cái, rất nhanh chóng ở trong chảy ra một dòng máu màu đỏ tươi, ngay lập tức hần cười như phát điên.

“Lãng phí” Huống Nhật Minh có thể cảm nhận được máu của Hồng Quân ẩn chứa một lực lượng vô cùng lớn, hần nuốt nước miếng hạ giọng nói thảm.

“Ha ha, ta không chết, ta thực sự không có chết, ...Huống Nhật Minh...ta không có chết...ha ha ha” Buồn bực đã lâu như vậy giờ biết được mình không có chết khiến Hồng Quân vui mừng như điên đại

“Cho dù không có chết thì cũng có tác dụng gì? Ở nơi này cùng với cái chết thì có gì khác nhau chứ?” Huống Nhật Minh hiểu được Hồng Quân liên liếc mắt nhìn hần một cái, hần cũng không hiểu rõ vì có gì mà Hồng Quân lại vui mừng đến như vậy.

“Không giống nhau chút nào cả, chúng ta ở đây là người sống, họ là người chết cả hay nói cho rõ hơn thì chúng ta còn có hơn họ một lần chết nữa, ha ha” Hồng Quân cao hứng lại tiếp tục cười.

“Đúng vậy, không chết cũng là một chuyện tốt. Thôi được, bằng hữu của ngươi, còn có Tu la để quân...cũng bị hút vào trong dòng suối nhưng vì ta không có ra ngoài nên cũng không gặp họ.” Huống Nhật Minh bị Hồng Quân ảnh hưởng liền cảm thấy vui vẻ hơn.

“Ngươi nói cái gì? Tiểu Bần bọn họ cũng vào đây?” Hồng Quân đột nhiên nhỏ giọng hỏi lại, hai tay đột nhiên nắm lấy Huống Nhật Minh lớn tiếng hỏi.

81. Chương 7: Một Đường Tìm Kiếm

”ý của người là, sau khi người bị cái dòng suối chảy hút vào, liền tới nơi này, mà không có đi quá các tầng thứ không gian? Hồng Quân nghi hoặc không giải thích được, tình huống của Huống Nhật Minh không giống với mình, mình chính là từ tầng thấp nhất một mạch phi thăng lên, mặc dù việc phi thăng rất đơn giản.

“Không có, ta vừa ra là đến nơi này a! không có qua tầng thứ không gian gì hết, ta biết bên trên có một tầng, tới cảnh giới thần nhân mới có thể phi thăng lên, chắc người cũng biết, chúng ta cương thi một tộc không thể phi thăng a!”

Huống Nhật Minh cười khổ một tiếng, khái niệm cương thi một tộc không thể phi thăng đã khắc sâu vào trong óc hắn, hắn căn bản không biết, nơi này cùng Hồng mông không gian không giống nhau, vậy ba kim nhân cương thần, bây giờ ở tầng cảnh giới thần nhân, cũng chính là tầng thứ bảy của chín tầng không gian.

“Huống huynh, ta muốn đi tìm tiểu Bàn bọn họ, người tiếp tục ở lại, hay là cùng theo ta?” Hồng Quân dừng một chút, tiếp tục nói: “nơi này không phải Tu La giới, chúng ta cũng không nên còn cái cừu hận chủng tộc này, người cũng có thể nghĩ ta cùng người đều trở thành người vừa chết, tất cả cừu hận cũng nên tiêu mất!”

“Được rồi, ở tại chỗ này cũng không có chuyện gì, vậy cùng người đi ra ngoài a, thật không nghĩ tới, chúng ta lại có thể bình thần cùng nhau nói chuyện, cũng không nghĩ tới, ta sẽ cùng người đi tìm địch nhân trước kia của cương thi một tộc chúng ta a!” Huống Nhật Minh cười cười, bất quá nụ cười của hắn đều là cười khổ, thế sự không lường trước được, chính Hồng Quân cũng phải cảm khái.

Mặc kệ là một tầng không gian, cảm giác của Hồng Quân đều là không có cuối, chỉ là càng lên cao, người càng ít, từ Huống Nhật Minh biết được, đại ca Tần Tư cũng đã biến mất. Không biết có tiến vào vô danh không gian này hay không, nếu Tần Tư cũng vào đây, Hồng Quân thật sự bây giờ không biết làm gì cho tốt. Hồng Quân đã phát hiện một điều, chính Hồng Quân đạo của mình mới tạo thành hậu quả như vậy, hơn nữa bầu trời vật chất màu xám nơi này cùng vật chất sinh ra trong đan điền Hồng Quân trước kia là giống nhau.

Liên tục tìm kiếm thành trì, Hồng Quân cũng không dám phóng lực lượng bên ngoài cơ thể, hắn đã là thần nhân. Nếu bị không gian cảm ứng được lực lượng hắn phóng thích, không chừng sẽ phi thăng lên trên một tầng thần nhân không gian, Hồng Quân chưa tìm được Cổ Bàn bọn họ, nên không muốn phi thăng bây giờ.

Năm mươi năm, Hồng Quân cùng Huống Nhật Minh tìm được ba đại thành trì, không tìm được Cổ Bàn bọn họ, nhưng tìm được Âu Dương phạm cùng đề cấp tướng lĩnh chết trận ở Tu La Ma Giới. Âu Dương phạm vừa nhìn thấy Hồng Quân cùng Huống Nhật Minh, đều ngạc nhiên không thôi, tuy nói đối với Huống Nhật Minh còn thù hận trong quá khứ, bất quá cũng không giống ở Tu La giới, nhìn thấy là đánh giết.

Âu Dương phạm vừa biết chính mình không chết, nhìn Hồng Quân cùng hắn cũng thật cao hứng, bất quá, không lại bọn họ không dám nói với người khác, ba người sống, lại xuất hiện tại thế giới người chết, bị bọn họ biết, không biết sẽ phát sinh hậu quả gì.

Đội ngũ tìm người cũng nhiều lên không ít, nhưng là người Tu La giới không dám tin tưởng rằng trong đội ngũ, cương thi một tộc ngân nhân cương thi hoàng cùng Tu La Ma giới đại Nguyên soái cùng một chỗ, còn có thủ phạm giết mấy tử nhân cương thi là Hồng Quân.

Nhìn lượng người càng ngày càng nhiều, lại càng cảm thấy cổ quái, chính là không có tìm được cổ bàn bọn họ, cũng không có nhìn thấy một người chết nào của cương thi tộc nhân, theo lý mà nói, bao năm qua cương thi một tộc hẳn là có không ít tộc nhân ở đây mới đúng, nhưng Hồng Quân bọn họ trong nhiều năm như vậy cũng chưa nhìn thấy một cương thi nào.

“Chẳng lẽ cương thi một tộc ta chết đi đều không có tới nơi này sao?” tìm hơn một trăm năm, người Tu La Ma giới đã thấy không ít, nhưng cương thi một người không có nhìn thấy, Huống Nhật Minh không nhịn được buồn bực than một tiếng.

“Có thể cương thi đều tập trung tới một địa phương đặc biệt a, cương thi chính là chủng tộc rất đoàn kết mà!” Hồng Quân cười cười, an ủi Huống Nhật Minh, tình huống cụ thể hắn cũng không biết.

“Có thể a”, Huống Nhật Minh suy nghĩ một chút, Hồng Quân nói rất có đạo lý, cương thi quả thật là chủng tộc đặc biệt có chút đoàn kết.

”Hồng Phong thành’, Hồng Quân bọn họ bây giờ ở trong thành trì này. Hồng Quân vừa gặp hai người, là người quen, hay nói là cừu nhân, chỉ là Hồng Quân phát hiện thấy bọn họ, mà bọn họ không có phát hiện được Hồng Quân.

Ngũ Hành cùng Tử Quang, từng chết dưới tay Hồng Quân, vẫn ở tại bên trong Hồng Phong thành, thế giới người chết cũng không phải tốt như vậy, cũng may hai người đều là tám cấp tiên đế, tại Hồng Phong thành coi như là cao thủ, bình thường cũng không có người nào gây khó khăn với bọn họ.

Tám cấp tiên đế, tại tiên ma yêu giới, đều thuộc loại nhất lưu cao thủ. Nhưng tại vô danh không gian, tám cấp tiên đế tuy ít, nhưng còn hơn tiên ma yêu giới nhiều, chẳng hạn Hồng Phong thành, trong mấy trăm vạn tiên đế, tám cấp tiên đế, thì có tới hơn một ngàn người.

Vô danh không gian cùng Hồng Mông không gian không giống nhau, nơi này chỉ cần đạt tới tu vi đều có thể phi thăng, không có thiên kiếp, nhưng mà nếu chết lại một lần là thật sự vĩnh cửu tiêu mất. ngay cả cơ hội luân hồi đều không có, tinh thần cùng thân thể đều biến thành một phần tử của vô danh không gian.

Hồng Quân một mực quan sát Ngũ Hành cùng Tử Quang, với tu vi bây giờ, hai người căn bản vốn không phải là đối thủ của hắn, chỉ là tại hồng mông không gian không thể ra tay với bọn họ, bất quá, có Huống Nhật Minh cùng Âu Dương phạm, lại có thiết nhiều cao thủ ma đế Tu La Ma giới, đối phó hai người tám cấp tiên đế, khả năng có thừa.

Ngũ Hành cùng Tử Quang, đều bởi vì muốn cướp lấy thần khí của Hồng Quân, khi chết xuống bị lạc nhau, sau một đoạn thời gian dài, hai người mới một lần nữa tụ tập cùng một chỗ, dã tâm Ngũ Hành thật lớn, nhưng ý tưởng một lần nữa thành lập thế lực tại địa phương đều là cao thủ để cấp tồn tại này là một việc rất khó. Ngũ Hành cố gắng lâu như vậy, ngoại trừ vốn mấy thuộc hạ đã chết, gần đây thu chỉ nạp được mấy người hai ba cấp tiên đế đi theo hắn, con người chết đi, lòng tranh đấu đều giảm đi không ít, không ai nguyện ý đi theo Ngũ Hành tiếp tục trải qua cái loại cuộc sống khổ tâm tranh đấu này nữa.

Mười ngày, Hồng Quân vẫn âm thầm đi theo Ngũ Hành bọn họ. Hồng Quân đi cũng chỉ dẫn theo Huống Nhật Minh cùng Âu Dương phạm, ba người đều có thể để cho bọn họ không phát hiện được tung tích theo dõi.

Ngũ Hành gần nhất vẫn liên lạc một cao thủ tiên đế rất có uy vọng, tám cấp tiên đế Triệu Dương.

Triệu Dương là một người ở không gian khác bởi vì ngoài ý muốn chết đi, tại không gian đó danh tiếng cũng rất lớn, sau khi đã chết, tại Hồng Phong thành lại giao lưu rất nhiều bạn tốt, nên Ngũ Hành những tưởng có thể lôi kéo hắn.

Chỉ tiếc Triệu Dương căn bản là không có lòng tranh cường đấu thắng, lúc chưa chết, tại không gian cũ, Triệu Dương chính là một lão hảo tiên đế, thế lực nào có xung đột, đều là Triệu Dương ra mặt giảng hòa, bây giờ tại Hồng Phong thành cũng là như thế, bất cứ ai sinh ra mâu thuẫn, Triệu Dương vẫn như cũ vì bọn họ giảng hòa.

Ngũ Hành biết Triệu Dương chính là trong lúc mình cùng một ma đế khác sinh chuyện, Triệu Dương ra mặt, khiến cho Ngũ Hành không thể giết chết ma đế kia, cũng bởi vì chuyện này, Ngũ Hành biết phân lượng của Triệu Dương tại Hồng Phong thành.

Liên tục theo dõi suốt mười ngày, Hồng Quân cơ bản biết được Ngũ Hành có chút sự tình gì, đối với con người Ngũ Hành như vậy, Hồng Quân hoàn toàn không nói gì, sau khi đã chết còn tiếp tục nghĩ tranh cường, cũng chỉ có nhân tài ham quyền lợi như hắn mới có thể làm được.

Vốn muốn từ trên người Ngũ Hành dò xét một ít tin tức cao thủ tiên ma yêu giới chết đi, theo dõi thêm vài ngày, không thấy có hy vọng gì thêm, Hồng Quân buông tha không tiếp tục theo dõi hắn nữa.

Hồng Quân không muốn cũng nghĩ tới chuyện tiêu diệt Ngũ Hành, chỉ mỗi chuyện hắn giết Lâm Phi, Hồng Quân đã có lý do để giết hắn. Bất quá Hồng Quân lại không hạ thủ được, Ngũ Hành dù sao cũng xem như chính mình giết chết, Tử Quang cũng là bởi vì chính mình mà chết, giết bọn họ một lần, đã xem như là báo

thù, coi như là triệt tiêu cừu hận, không có cần phải đem cừu hận này tới vô danh không gian của người chết này nữa.

Cuối cùng Hồng Quân lắc đầu đi, Ngũ Hành ở chỗ này tiếp tục như vậy, không cần chính mình phải động thủ, tất sẽ bị địch nhân diệt trừ. “Hồng Phong thành” hoàn cảnh an ổn, không có thể dễ dàng bị hấn phá hỏng như vậy.

Rời khỏi Hồng Phong thành, Hồng Quân nhóm tám người tiếp tục tìm kiếm, Âu Dương phạm chủ yếu là tìm kiếm Tu La để quân “La Bng”, Hồng Quân tìm kiếm chính là Cổ Bàn, Tôn Ngộ Không bọn họ, về phần Huống Nhật Minh, còn lại là muốn tìm được cương thi tộc nhân của mình, tìm kiếm suốt ba trăm năm, cuối cùng Hồng Quân trước tiên tìm được người muốn tìm.

Phượng Hi, do là linh thú của Hồng Quân, hơn hai trăm năm trước, Hồng Quân có cảm nhận được phượng hi tồn tại, phượng hi cũng đã nhận ra Hồng Quân, hai người cách xa nhau thật sự quá xa, dùng suốt hơn tám mươi năm thời gian, mới có thể hội cùng một chỗ.

Những năm gần đây. Phượng hi bắt đầu tuyệt vọng, nhìn thấy hồng quân, phượng hi dích nước mắt lập tức rơi xuống, tiểu phượng hoàng kiên cường này, qua bao nhiêu năm thống khổ như vậy, hôm nay rốt cục cũng tìm được đối tượng có thể phát tiết.

Phượng hi so với Hồng Quân bọn họ còn thảm hơn, không biết chính mình chưa có chết. Phượng hi tu vi thấp nhất, tiến vào dòng chảy màu xám, liền ngắn ra, sau khi tỉnh lại thế giới toàn bộ thay đổi, nghe ngóng mới biết được, nơi này chính là thế giới người chết.

Yêu để chết đi không ít, phượng hi không tin mình chưa có chết, nhìn thấy Hồng Quân, biết được tin mình không chết, Phượng Hi cùng Hồng Quân giống nhau, đầu tiên là hưng phấn, sau lại tiếp tục ảm đạm.

Phượng Hi tại vô danh không gian cũng không có đi qua nhiều địa phương lắm, Cổ Bàn cùng Tôn Ngộ Không ở đâu nàng cũng không biết, chỉ có thể cùng Hồng Quân bọn họ cùng đi tìm kiếm, tìm được Phượng Hi làm cho Hồng Quân cao hứng một trận, đồng thời cũng cảm thấy khó chấp nhận được trong một thời gian dài, Phượng Hi bọn họ, hẳn là đều là đã bị chính mình liên lụy mới tới nơi này.

Hổ Liệt thành, sau năm trăm năm, Hồng Quân nhóm chín người, rốt cục ở chỗ này lại tìm được một người quen, Tu La để quân “La băng” hơn hai ngàn năm qua, vẫn ở tại Hổ Liệt thành.

La Băng bắt đầu cũng là uể oải, bất quá thời gian khôi phục so với Hồng Quân còn muốn sớm hơn, dù sao nàng đã là người đứng đầu một phương thế lực, mặc kệ nơi này như thế nào, nếu đã tới nơi này chỉ có thể tiếp nhận sự thật.

82. Chương 8: Khổng Lâm

Hổ Liệt Thành, không tính là một thành trì lâu năm, trong thành trì cũng không có nhiều người, nhưng có thể nói vì tinh. Mỗi một người trụ cột Hổ Liệt Thành, ít nhất đều có ma đế thực lực. Hồng Quân đã là thần nhân cảnh giới, Huống Nhật Minh chín cấp ma đế, Âu Dương phạm tám cấp ma đế, Phượng Hi cũng đã là bảy cấp yêu đế, bốn người vừa mới vào cửa thành, liền khiến cho một ít người chú ý tới.

Khổng Lâm, chín cấp tiên đế, tại Hổ Liệt Thành, cũng là thêm muốn vị trí thành chủ đã lâu. Cùng Ngũ Hành giống nhau, cực lực theo đuổi quyền thế, khi còn sống là một người kiêu hùng trong Ma giới. Cho dù đã chết, vẫn không định dừng lại, hiện thế lực dưới tay đã có quy mô nhỏ: tám cấp ma đế một người, bảy cấp ma đế hai người, đương nhiên còn có một ít ma đế cấp thấp, bọn họ không thể ở tại Hổ Liệt Thành, chỉ có thể trụ ở những thôn ngoài thành, tuân theo sự điều khiển của Khổng Lâm.

Khi Hồng Quân bốn người vừa vào thành thì Khổng Lâm liền chú ý tới. Thực lực Hồng Quân cùng Huống Nhật Minh hẳn nhìn không rõ ràng lắm, Huống Nhật Minh là cương thi, cấp bậc cùng tiên ma yêu giới có điều bất đồng, mà Hồng Quân đã tới thần nhân cảnh giới, tất nhiên không phải Khổng Lâm có thể nhìn ra được, nhưng hai người đi theo hẳn có thể biết được. Âu Dương Phạm, hẳn nhận biết rất rõ, tám cấp ma đế, nhưng lại là tám cấp ma đế đỉnh phong, nói không chừng một lúc nào liền có thể đột phá tới chín cấp ma đế, còn có Phượng Hi, trên người tản mát ra khí tức siêu cấp thần thú nói cho Khổng Lâm biết, bảy cấp

yêu đế này, tuyệt đối có thực lực của tám cấp ma đế, như vậy chủ lực thật sự chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Rất đơn giản, cũng rất trực tiếp, Khổng Lâm hướng tới bốn người ngهنh tiếp:

“Tại hạ Khổng Lâm, chẳng biết mấy vị có hứng thú cùng ta uống chén rượu?” Khổng Lâm coi như là có lễ phép, đối bốn người này đầu tiên khom người nói, ngữ khí cũng có chút thụ dụng.

Bốn người sững sốt, nhưng lập tức hiểu được. Hồng Quân cười cười nói, “uống rượu thì uống rượu, có chỗ cho chúng ta vui vẻ là tốt rồi,” trước đã đối mặt sinh tử với Ngũ Hành, hôm nay Khổng Lâm biểu hiện nhiệt tình như vậy, Hồng Quân đương nhiên là hiểu ra, vốn định cự tuyệt, nhưng muốn nghe một chút tình huống Hồ Liệt Thành, dù sao, bọn họ chính là đang tìm người, có người giúp đỡ luôn là chuyện tốt, Huống Nhật Minh cùng Âu Dương phạm đều có chút không rõ, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Khổng Lâm lập tức trong lòng mừng rỡ, có thể tu luyện tới đế cấp thì không phải người chỉ sống mới vài năm, hẳn đầu tiên là nhiệt tình chiêu đãi, đối phương cũng có thể nhiều ít đoán được một chút mục đích, không có cự tuyệt tại chỗ, vậy nếu mình thu nạp bọn họ không phải là không có khả năng, vì muốn tỏ rõ thành ý của mình, Khổng Lâm hướng mấy người trực tiếp đưa tới chỗ ở của chính mình.

Tại trước cửa sân một tòa nhà không lớn, bước chân Khổng Lâm dừng lại, khách khí nói, “bốn vị đạo huynh, nơi này là chỗ ở của tại hạ ”.

Hồng Quân đầu tiên là vừa nhú mi, vẫn không nói chuyện, Phượng Hi hiểu được đi lên. Khác với Khổng Lâm, ngữ khí của Phượng Hi căn bản tìm không ra hai chữ khách khí, “Uy, không phải nói mời chúng ta uống rượu sao? Mời vào nhà người làm gì?”

Khổng Lâm không vì ngữ khí của Phượng Hi mà có một chút tức giận, ngược lại cười a a nói, “nếu ta đoán không sai, vị tiểu thư xinh đẹp này hẳn là vị yêu đế, hơn nữa là siêu cấp thần thú yêu đế.” không đợi Phượng Hi trả lời, tiếp tục nói, “sở dĩ mời các vị đi tới chỗ ở của tại hạ là bởi vì những quán rượu ở đây căn bản không có rượu ngon a!”

“Hừ”, Phượng Hi không để ý tới lời hắt, trực tiếp tránh ở phía sau Hồng Quân.

“Mấy vị đạo huynh, mời đến.” Khổng Lâm nói, đã mở cửa chính để cho bốn người trực tiếp đi vào.

Sân này của Khổng Lâm không lớn, trong sân bày biện bữa bãi các loại vật phẩm, thoạt nhìn không có gì, nhưng nhìn lâu mới thấy được trong đó có vô hạn ý tứ. Nhìn thấy loại bố trí này, người khác hoàn hảo, nhưng Hồng Quân có một chút lấy làm kinh hãi, cách bố trí này nhìn như là tùy ý sắp đặt, nhưng căn bản là một loại trận pháp, mặc dù so với thần giới hai cấp trận pháp kém hơn rất nhiều nhiều, nhưng chỉ với chín cấp tiên đế thực lực, có thể bố trí ra trận pháp như thế, đích xác cũng hiếm thấy. Nhất thời Hồng Quân trong lòng cũng hiểu được, Khổng Lâm này nghĩ đến cũng không phải nhân vật đơn giản, xem chừng lần này, hiển nhiên là hạ quyết tâm muốn lưu lại Hồng Quân mấy người, có trận pháp này, hơn nữa thực lực của bản thân hẳn, quả thật có thể vây khốn mấy người tám chín cấp ma đế, chỉ là tìm tới mấy người Hồng Quân thì nhất định không có dễ dàng như vậy được.

Trong lòng hiểu được, Hồng Quân cũng không nói ra, mỉm cười đi theo Khổng Lâm vào đại sảnh, thử xem Khổng Lâm có thể giở trò gì. Đi vào đại sảnh, Khổng Lâm vẫn như cũ khiêm cung hữu lễ, khách khách khí khí hỏi, “còn không biết bốn vị đạo huynh tôn tính đại danh, có thể cho ta biết chăng?”

Huống Nhật Minh nhìn Hồng Quân một chút, rồi tiếp tục phớt lờ, hiển nhiên hẳn cũng không muốn trả lời, nhưng thật ra Âu Dương phạm cũng cho Khổng Lâm một chút mặt mũi, nhưng cũng rất đơn giản mấy từ “ta gọi là Âu Dương phạm” xem như đã trả lời vấn đề của Khổng Lâm. Khổng Lâm ánh mắt chuyển hướng tới Phượng Hi, không nghĩ tới Phượng Hi trực tiếp “hừ” một cái xong việc, Hồng Quân cười nhìn Khổng Lâm có một chút xấu hổ, chỉ chỉ Huống Nhật Minh. “hắn gọi Huống Nhật Minh, ta là Hồng Quân, về phần vị tiểu thư xinh đẹp này, nàng gọi là Phượng Hi.”

Trong lúc mấy người nói chuyện, thuộc hạ của Khổng Lâm cũng đã bưng rượu đi lên, mỗi người một bình nhỏ, không nhiều không ít, xem ra rượu này trong mắt Khổng Lâm rất có giá trị “mấy vị đạo huynh, tại hạ trữ rượu không nhiều lắm, xin thứ lỗi.”

Huống Nhật Minh không uống rượu, Hồng Quân cùng Âu Dương phạm nhấp nhấp một chén, đều gật đầu, “Hảo, quả thật là rượu ngon.” Phượng Hi vốn không định uống, nghe được Hồng Quân cùng Âu Dương

phạm nói, cũng nhin không được nếm một chút, cái miệng nhỏ nhắn nhấp một ngụm thử hương vị, lập tức đổ toàn bộ rượu trong chén vào miệng.

Khổng Lâm thấy thế, trong lòng vui vẻ, lần trước chiêu đãi một người tám cấp ma đế cũng có nhận xét như thế, xem ra rượu này đích xác rất là hấp dẫn, “bốn vị đạo huynh, tại hạ không hiểu cái gì quái loan mặt giác, ta mời bốn vị đạo huynh lại uống rượu, tất nhiên là có mục đích, đặc biệt xem bốn vị đều là bằng hữu. Ở thế giới người chết này cũng không quá yên ổn, cũng có tranh đấu, cũng có thể lực, tiểu đệ cũng mới thành lập một cái thể lực nho nhỏ, thuộc hạ tám cấp ma đế một người, bảy cấp tiên đế có hai người, còn có mười mấy người hai ba cấp ma đế, tại phụ cận Hổ Liệt thành coi như là có chút danh tiếng, ta xem bốn vị đạo huynh cũng là nhân tài, chẳng biết có thể cùng gia nhập hay không?”

“Hảo hí tới” Hồng Quân âm thầm nghĩ đến.

“Phi,” Phương Hi tính tình nóng nảy tựa hồ rất khó cải biến, chỉ vào Khổng Lâm nói, “ngươi là cái đồ vật gì? để cho chúng ta đi theo ngươi, một tên tiểu tử ngươi mà cũng mơ tưởng đến sao?”

Bị Phương Hi một trận xúc phạm, sắc mặt Khổng Lâm cũng là một trận hồng một trận bạch, miễn cưỡng đề sự phần nộ xuống, mặt hướng Hồng Quân, “không biết Hồng tiên sinh ý tứ thế nào?”

“Ta?” Hồng Quân không có nghĩ mũi nhọn như vậy lại hướng về phía mình, chỉ chỉ Phương Hi, cười cười nói. “ý tứ của nàng, cũng chính là ý tứ của ta.” Hồng Quân mặc dù chưa nói thô tục, nhưng một câu nói này ý tứ đã quá rõ ràng, bất quá có ý muốn nói “một tên tiểu tử như ngươi dựa vào cái gì?”

Nói đi nói lại, Khổng Lâm khi còn sống cũng là một phương hào kiệt, cho dù hàm dưỡng tốt, cũng đã tới bên bờ bộc phát, mà một câu nói của Huống Nhật Minh càng trực tiếp đốt thêm lửa giận của Khổng Lâm, “ngươi là cái đồ vật gì?”

Dù sao là chín cấp tiên đế, bạo nộ đứng lên chính là rất có khí thế, “hừ, bốn người các ngươi chẳng biết chết sống là gì, bốn tọa thấy thích các ngươi, muốn thu về dưới trướng, mới hạ mình cùng các ngươi nói chuyện, tuy nhiên không nhìn được tốt xấu, bằng không, nói cho các ngươi hay, vào tọa sân này, đừng mơ tưởng đi ra ngoài, cho dù các ngươi là bốn người chín cấp ma đế cũng giống nhau, lựa chọn của các ngươi, chỉ có thần phục, hoặc là tử!”

“Oh??” Hồng Quân làm bộ kỳ quái đích hỏi, “chẳng lẽ ngươi còn có vũ khí bí mật gì hay sao?”

“hừ, ngươi không biết ... chỉ có chết” Khổng Lâm mỉm cười, nói xong, Khổng Lâm cả người đều tiêu mất. Lập tức, cả đại sảnh cũng đều tiêu mất, thậm chí cả ghế bốn người đang ngồi cũng đều tiêu mất.

“A a, có điểm ý tứ.” Hồng Quân gật đầu mỉm cười.

Phương Hi giật mình, lúc trước thiếu chút nữa chết ở trong tay Hồng Quân, lúc đó chính là hình dáng này.

Âu Dương phạm choáng váng, hẳn chính là rõ ràng đã thấy, quá trình Hồng Quân như thế nào dung trận pháp giết chết tử nhân cương thi.

Huống Nhật Minh cũng có chút đau đầu, trận pháp của Hồng Quân hẳn đã gặp qua, thật sự để cho hắn nếm phiền toái không nhỏ, không thể tưởng được, hôm nay lại gặp loại tình huống này.

“Cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, thần phục, hoặc là tử.” Thanh âm Khổng Lâm lại vang lên.

“Oanh”, trả lời hắn là một quyền của Huống Nhật Minh, không hổ là ngân nhân cương thi hoàng, oai lực một quyền đánh thẳng vào không gian này làm nó không ngừng run rẩy. Hồng Quân vừa nhíu mi, vốn hẳn cũng không để trận pháp này vào mắt, ở nơi này không gian cực kỳ ổn định, cho dù là Huống Nhật Minh ba lần biến thân công kích, sợ rằng cũng chỉ có thể phá một khối nhỏ không gian, nếu muốn hủy diệt trận pháp, thật sự khó khăn, chính mình nếu muốn phá này trận pháp thì dễ dàng, trực tiếp đi qua là có thể, nhưng nghĩ đến Khổng Lâm cũng là đã chuẩn bị kỹ càng để đối phó, tại trận pháp mà nói, Huống Nhật Minh ba người vị tất là đối thủ của Khổng Lâm, mà chính mình vừa ra tay, có thể lập tức phi thăng, một cái trận pháp vốn nhìn tưởng như đơn giản, nhưng lại để cho Hồng Quân lâm vào cảnh địa khó xử.

“Ngao ~!” một tiếng hồng, Huống Nhật Minh biến thân, hơn nữa, trực tiếp là lần thứ hai biến thân, đánh tiếp một quyền, cường đại cương thi quyền phong, trực tiếp đánh vào bên trong trận.

“Ân, cổ khí tức này là...” Tại cách đó không xa có một người đứng trên ngã tư đường, một thân hắc y tuổi còn trẻ nữ tử đột nhiên cảm nhận được một cổ khí tức giống như đã từng quen biết, không kịp nghĩ nhiều, theo phương hướng cổ khí tức đó chạy tới.

“Oanh, oanh, oanh...” Huống Nhật Minh liên tục không ngừng đâm ra, trận thể rung chuyển càng lợi hại, Phượng Hi đối mặt với người từng là địch nhân này, đứng một bên không ngừng kêu hảo, không ngừng hô “cố gắng lên!”

“Hừ, chẳng lượng sức.” thanh âm Khổng Lâm lại vang lên, đồng thời một đạo thiểm điện hướng mấy người bổ tới.

Cương thi một tộc trời sanh đối với thiên kiếp có đều sợ hãi, ngay cả ngân nhân cương thi hoàng Huống Nhật Minh cũng không ngoại lệ, mặc dù so với lôi điện thần kiếp yếu kém hơn rất nhiều, nhưng cơ hồ lộ ra bản năng, Huống Nhật Minh không tưởng tượng được ba người hấn lại chống đỡ khổ sở như vậy, nhưng chung quanh đều là thiểm điện, ngược lại có vẻ có chút chật vật.

ha ha ha.... “nhìn mấy người bên trong trận pháp, Khổng Lâm vui vẻ cười ha ha,” các người bốn người, rốt cuộc lựa chọn thần phục, hay là....”

Chữ “tử” còn chưa nói ra khỏi miệng, Khổng Lâm thấy choáng váng, thần thức hấn đã chú ý tới trước cửa sân, một thân hắc y La Băng đang ở tụ tập toàn bộ lực lượng trên thân, làm trận pháp Khổng Lâm chống đỡ, căn bản không có chút biện pháp ngăn trở.

“Oanh” trận pháp bên ngoài cùng trận pháp bên trong bất đồng, nhị lưu Hồng Mông linh bảo phối hợp với toàn thân chân nguyên của La Băng đánh một kích, trực tiếp đánh vào cái sân của Khổng Lâm, cái trận pháp kia, tự nhiên cũng liền tan thành mây khói.

83. Chương 9: Không Gian Pháp Tắc

Bốn năm mươi đề cấp cao thủ, thấp nhất cũng là bảy cấp tiên đế, vây chặt một địa phương đến một giọt nước cũng không lọt, mặc kệ số lượng đông cỡ nào, ít nhất ở giữa đều phải có năm người vây bắt, tấn công mãnh liệt người nọ, nhiều cao thủ đề cấp giao chiến tạo nên một cảnh tượng thật là hỗn loạn.

Ở giữa, người nọ cũng là lợi hại, mặc dù tóc lẳng loạn, nhưng không có chút dấu hiệu nào yếu thế, trường côn màu vàng trong tay càng cao thấp tung bay làm cho xung quanh mấy người không ngừng lui về phía sau.

“Hắc hắc, thật sự là không thể tưởng tượng được, tiểu huynh đệ này của các ngươi bây giờ cư nhiên cũng là chín cấp yêu đế a, thật sự là không tưởng nổi.” Huống Nhật Minh trên đường đã biết được Tôn Ngộ Không chính là thông linh thạch hầu, tiên ma yêu giới thượng cấp thần thú. Từ lúc ra chiến trường thực lực chưa tới đề cấp, đến cuộc đại quyết chiến đã lên tới tám cấp yêu đế. Không nghĩ tới tại đây vô danh không gian, cảnh giới Tôn Ngộ Không lại tăng lên, tới chín cấp yêu đế cảnh giới. “A a, nhị vị có điều chẳng biết.” Hồng Quân hướng tới La Băng cùng Huống Nhật Minh giải thích, như là đang nói về một việc rất bình thường, “kinh thiên côn pháp của Ngộ Không tất cả đều là dĩ chiến ngộ đạo, chiến càng nhiều, tiến bộ lại càng lớn, Ngộ Không hiểu chiến như vậy, sợ rằng ở chỗ này đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến đấu, muốn không tiến bộ cũng khó!”

Huống Nhật Minh, La Băng, thậm chí một bên Âu Dương phạm đều gật gật đầu, ba người bọn họ đều biết rõ tên hầu tử này hiểu chiến cỡ nào.

Chín cấp yêu đế thượng cấp thần thú, lại phối hợp với kinh thiên côn pháp của Viên tộc lực chiến đấu càng thêm cường hãn, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt đều sẽ biết.

“Bồng”

Lại một người tám cấp yêu đế từ vòng chiến bay ra, nằm bẹp trên mặt đất, muốn động một chút đều rất khó khăn, hiển nhiên đã bị trọng thương. Ngay lập tức một người tám cấp ma đế nhảy vào bổ sung, trong vòng chiến khoảng bốn năm chục người vây công, số lượng ngày càng nhiều, ko có giảm đi.

“Kinh thiên tam côn” Tôn Ngộ Không bị vây công ở chính giữa, sử dụng côn pháp cơ bản cũng chỉ xuất ra kinh thiên mười tám côn, kinh thiên chín côn, hôm nay thể lực đã tiêu hao không ít. Tôn Ngộ Không lúc này cũng không muốn dây dưa với bọn cao thủ để cấp nên xuất ra kinh thiên tam côn, cũng là lần đầu tiên sử dụng kinh thiên tam côn.

Ba đạo côn ánh màu vàng khí thế khổng lồ tới cực điểm trong nháy mắt phá tan vòng chiến, không thể địch nổi lực công kích nhất thời cường đại, cả bốn năm chục người trong vòng chiến thất kinh, mười mấy đề cấp cao thủ bị một côn đánh văng ra ngoài, thậm chí có mấy người bảy cấp ma để chết tại chỗ.

Một côn, mười mấy đề cấp cao thủ trọng thương, còn có mấy người tại chỗ bị giết, dưới tình huống bốn năm mươi người vây công này, hai ba chục đề cấp cao thủ sưng sốt, mấy ngàn đề cấp cao thủ xung quanh đang xem trận chiến cũng đều sưng sốt. Bọn họ có thể tu luyện tới đề cấp cũng đều đã sống không ít năm có bao nhiêu lần xem được cái loại cảnh tượng này? Có thể nói cảnh tượng hôm nay, tất cả đề cấp cao thủ có thể vỗ ngực mà nói: “lần đầu tiên”.

Tôn Ngộ Không đứng tại chỗ, tóc có chút tán loạn, theo gió phiêu động, trong tay một cây trường côn màu vàng chống trên mặt đất, trên người kim giáp chiến y lờ lờ sáng lên, giờ khắc này trong đầu Tôn Ngộ Không có một chút cảm giác quen thuộc, nhớ lúc trước ở tiên giới đại náo thiên cung, chúng thiên binh thiên tướng đều không phải đối thủ, uy phong bất phàm.

Đừng nói chỉ đề cấp cao thủ, ngay cả Huống Nhật Minh, La Băng đều sưng sốt, không thể tưởng được chín cấp yêu để Tôn Ngộ Không lực chiến đấu kinh người như thế, hai người liếc nhau, đều thấy được tia kinh hãi trong mắt đối phương, kinh thiên tam côn bây giờ, nếu là bọn hắn sợ rằng cũng không dám trực tiếp chống đỡ.

“A, a”, Hồng Quân trong đầu nổi lên một cỗ tán thưởng, Tôn Ngộ Không giờ khắc này thật sự giống thần thoại “Đấu chiến thắng Phật” lúc trước đã thấy, đánh đâu thắng đó, uy phong凛冽. Phương Hi một bên có chút chua xót đắng, “Xú hầu tử, chỉ biết uy phong của chính mình.”

Các đề cấp cao thủ chung quanh cũng từ sự khiếp sợ đã khôi phục lại, bọn họ không thể dễ dàng buông tha cho Tôn Ngộ Không, lập tức hơn mười cao thủ đề cấp trong chớp mắt đã vây khốn Ngộ Không lại chính giữa.

Huống Nhật Minh, La Băng còn có Âu Dương phạm vừa định đi hỗ trợ, lại bị Hồng Quân cản lại, “Ngộ không còn có thể chiếm thượng phong trong chốc lát, huống hồ trên người hắn có thần khí chiến y, không có dễ dàng thua như vậy được, chờ tới lúc hắn chống đỡ không xong thì chúng ta sẽ giúp...” trong lúc bọn họ đang nói thì giữa sân lại xảy ra biến hóa.

“Oanh” một tiếng nổ, Tôn Ngộ Không cả người bị một cỗ cường đại lực lượng đánh văng ra ngoài mấy ngàn thước, may mắn trên người mặc thần khí chiến y, bất quá cho dù như thế, một kích lực lượng này đã cho Tôn Ngộ Không bị một chút thương tổn.

“Ngộ Không....” Hồng Quân cũng là sưng sốt, vốn những người đó không có khả năng có lực công kích cường đại như vậy, nhưng những người này trải qua một loại thuật thần kỳ hợp kích làm tập trung tất cả lực đồng thời bộc phát mới có thể phát ra lực lượng cường đại như vậy.

(còn nữa...)

Ngộ Không đứng dậy, đồng thời cũng phát hiện ra Hồng Quân mấy người bọn họ lúc ấy trên mặt lộ ra tia hưng phấn, nhưng đến khi thấy Huống Nhật Minh thì rõ ràng thần sắc có chút biến hóa, nhưng chốc lát liền nghĩ thông suốt, lập tức nhìn hướng Hồng Quân hạ nhẹ hàng lông mi, Tôn Ngộ Không với Hồng Quân đã cùng nhau trải qua vô số trận chiến, đều dị thường quen thuộc tính cách lẫn nhau, thấy ánh mắt của Tôn Ngộ Không, Hồng Quân lập tức hủy bỏ ý định đi hỗ trợ hắn.

“Hồng tiên sinh, ta xem, không cần đợi nữa a!” Âu Dương phạm đã có chút không nhịn được, bị nhiều người vây công như vậy, nếu không tử thì cũng mệt mỏi đến chết, Tôn Ngộ Không từng vì hắn mà lập công lao, hắn nhớ rất kĩ.

“Đúng vậy, Hồng tiên sinh, nếu cứ như vậy thì huynh đệ ngươi sẽ gặp nguy hiểm a.” Huống Nhật Minh cũng nói, hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu Tôn Ngộ Không hôm nay đã tiêu hao hơn phân nửa thể lực, nếu tiếp tục sẽ lãnh ít dư nhiều.

“Đợi lát nữa đã!” Hồng Quân mỉm cười nói, hẳn rất rõ ràng tính cách Tôn Ngộ Không sợ rằng lúc này Tôn Ngộ Không là muốn cho hắn một chuyện kinh hãi a.

Tôn Ngộ Không trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ nhàng quẹt vết máu tươi trên miệng, nhanh chóng hướng ánh mắt về phía những cao thủ để cấp.

“Kinh Thiên thất thập nhị côn.” Tôn Ngộ Không chợt quát một tiếng, theo đó cơn ảnh đầy trời mang theo cơn khí bàng bạc hướng hơn mười để cấp cao thủ mà đánh tới.

“Kinh Thiên tam thập lục côn,” thân ảnh bay đi còn chưa hạ xuống, Tôn Ngộ Không lại đánh ra kinh thiên tam thập lục côn.

“Kinh Thiên thập bát côn.”

“Kinh Thiên cửu côn”

“Kinh Thiên tam côn”

Mỗi một tiếng quát, đều đem theo một mảnh cơn ảnh, mà trong đó lại ẩn chứa cường đại cơn khí, càng làm cho người ta không thể chịu nổi áp lực, đến khi Kinh Thiên tam côn đánh ra, thân thể Tôn Ngộ Không mới vừa rơi xuống đất, nói cách khác, năm thức côn pháp này đều là lúc Tôn Ngộ Không trong không trung xuất ra, giữa mỗi một côn trong lúc đó đều cơ hồ không có thời gian nghỉ, uy lực mỗi côn sau so với côn trước gấp mấy lần, cứ liên tiếp đánh ra như vậy, uy lực gia tăng tính ra tưởng như đơn giản, nhưng thật ra là rất khủng bố.

Côn khí uy lực khổng lồ giáng xuống, không gian không ngừng rung động, một kích này cơ hồ đã bao trùm cả chiến trường, ngay cả để cấp cao thủ cũng không thể nào phi hành, đối mặt với cơn khí cường đại này chỉ có thể lựa chọn trốn đỡ.

“Oanh - oanh - oanh - oanh - oanh” thật lớn tiếng vang truyền đến, hơn mười để cấp cao thủ đang vây công bị văng trở về so với tốc độ bay tới còn muốn nhanh hơn, đều té trên mặt đất, mười mấy để cấp cao thủ chết trận, còn lại không một người nào có thể tiếp tục chiến đấu.

Ngay cả Hồng Quân đều khiếp sợ, Kinh Thiên côn pháp của Tôn Ngộ Không so với hắn càng thêm quen thuộc, nhưng nếu muốn dùng như thế này, đừng nói là Hồng Quân, sợ rằng ngay cả nhị thức Hầu Phí đều không có khả năng làm được, Hồng Quân chính là học Kinh thiên côn pháp từ người sáng lập Tôn Luyện, cũng không có nghĩ đến Kinh Thiên côn pháp còn có thể sử dụng như vậy “thiên tài chiến đấu” Hồng Quân cũng chỉ có thể nghĩ như vậy mà thôi.

Sau một hồi công phu đánh chết gần hai mươi để cấp cao thủ, mấy trăm để cấp cao thủ đều không còn sức lực tái chiến, hơn nữa trong đó không có một người nào thấp hơn bảy cấp, chiến tích như vậy sợ rằng lúc trước Hầu Phí chín cấp yêu để khó có thể làm được. Song, Tôn Ngộ Không, một thượng cấp thần thú lại làm được.

Huống Nhật Minh cùng La Băng lần này thật sự là trợn tròn mắt, mặc dù bọn họ cũng tự tin có năng lực làm được điểm này, nhưng La Băng là dựa vào Nhị lưu Hồng Mông linh bảo, mà Huống Nhật Minh chủ yếu dựa vào tốc độ của cương thi mới có thể làm được. Còn Tôn Ngộ Không, chỉ dựa vào một cây côn trung phẩm thần khí, còn chưa có luyện đến mức tận cùng bộ Kinh thiên côn pháp, dựa vào thiên phú chiến đấu, sự công kích dũng mãnh liền có thể đạt được thành tựu như vậy. Hai người đều không thể không thừa nhận, nếu đơn độc đối chiến, cho dù có sử dụng toàn bộ lực lượng sợ rằng cũng rất khó đánh thắng Tôn Ngộ Không.

Lại nhìn Âu Dương phạm, cái miệng há hốc, không thể tin nổi sự việc trước mắt, chuyện này đã hoàn toàn là một phạm trù siêu việt hẳn không có khả năng giải thích nổi. Trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn vì lúc trước Tôn Ngộ Không cùng mười tộc người bọn họ khiêu chiến không có thực lực cường đại, cũng không có điên cuồng như vậy. Phượng Hi chắc là có chút ghen ghét nói “thần thú trâu bò như vậy, lực công kích so với phượng hoàng xinh đẹp thật cường đại a’

Hồng Quân không nói gì, trực tiếp hướng Tôn Ngộ Không giơ lên một ngón cái.

Mang đến sự khiếp sợ vậy tựa hồ còn chưa đủ, con mắt Tôn Ngộ Không chậm rãi đảo qua các cao thủ để cấp đang xem trận chiến, âm thanh lẳng khốc nói “còn có ai muốn tranh giành thần khí trên người lão tôn nữa thì bước ra đi, lão tôn cũng tiếp đãi hết”.

Hồng Quân lần này thật sự nhìn không ra Tôn Ngộ Không còn có bao nhiêu chiêu bài nữa. Huống Nhật Minh cùng La Bạng, cùng với Âu Dương phạm cùng Phượng Hi, cũng đều không biết, chỉ là đều lẳng lẳng nhìn Tôn Ngộ Không. Những cao thủ để cấp đang xem cuộc chiến đều người nhìn ta, ta nhìn người, thần khí vũ khí, thần khí chiến y, tại thế giới người chết này không ai mà không thêm muốn, nhưng nghĩ lại cũng phải giữ được cái mạng mới có thể sử dụng.

(Bởi vì tài tử, điều vi thực vong???) đối diện với thần khí, thần khí chiến y, cuối cùng cũng có người không cưỡng được sự hấp dẫn của nó, hai ba trăm người lại lúc đục kéo đến, số còn lại lần này đều tránh ra xa xa, sợ bị liên lụy.

“Hừ, chẳng biết chết sống,” Tôn Ngộ Không a a nói, có Hồng Quân, La Bạng, Huống Nhật Minh, Tôn Ngộ Không rốt cục cũng lớn mật đánh một trận, tia lửa hiệu chiến trong lòng không ngừng run rẩy, cuối cùng cũng sắp bộc phát.

84. Chương 10: Tôn Ngộ Không Phát Uy

Hai ba trăm để cấp cao thủ không dám tập trung lại một chỗ như lúc này nữa mà là phân tán ra, cứ như vậy công kích của Tôn Ngộ Không nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh tới vài người, bọn họ đều không biết cách đó không xa có bọn người Hồng Quân sẵn sàng hỗ trợ Tôn Ngộ Không, nếu biết sợ rằng cũng không dám tiến lên.

“Hống!” một tiếng hô thật lớn, Tôn Ngộ Không thân ảnh biến mất, xuất hiện một viên hầu to lớn mặc kim giáp, tay cầm kim bổng cực lớn, dưới tình huống thể lực cạn kiệt, Tôn Ngộ Không rốt cuộc cũng hiện ra bản thể thượng cấp thần thú “thông linh thạch hầu”. “Thế nào, có muốn hay không đi hỗ trợ?” Huống Nhật Minh lại hỏi, phải biết rằng bọn họ bằng hữu có không nhiều lắm, chết một người là mất đi một người, mặc kệ lúc trước là địch nhân, bây giờ nói như thế nào đều xem như là bằng hữu.

“Chúng ta mau đi giúp hắn a, xú hầu tử sợ rằng cũng đã tới cực hạn rồi.” Phượng Hi mặc dù hằng ngày cùng Tôn Ngộ Không đấu vô mồm, sau nhiều năm chiến đấu cùng một chỗ cảm tình không thể thiếu được, đã thấy Tôn Ngộ Không biến thành bản thể, Phượng Hi cũng biết đây là lần bạo nộ cuối cùng.

“đợi lát nữa đã, Ngộ Không hình như là muốn biểu hiện cho chúng ta xem cái gì đó.” Hồng Quân còn nhớ kỹ ánh mắt vừa rồi của Ngộ Không, ý tứ rõ ràng là một loại giao ước, mặc dù Hồng Quân không biết hắn muốn làm cái gì.

“Lên!!!” chẳng biết là ai hô lên một tiếng, lập tức hai ba trăm để cấp cao thủ phân biệt từ bất đồng phương hướng tấn công Tôn Ngộ Không.

Kim quang hiện ra, thân thể Tôn Ngộ Không, còn có kim bổng màu vàng, trong giây lát quang mang tăng vọt. Quang mang màu vàng rực rỡ chiếu rọi xuống làm cho để cấp cao thủ cũng chịu không được phải nhắm hai mắt lại.

“Hò!” như là có một cơn gió nhẹ thổi qua, hơn hai trăm để cấp cao thủ đột nhiên thân thể mất đi sự khống chế, cơ thể cũng không nhúc nhích được nửa phần, giống như bị vật gì đó trói buộc, mà bản thể Tôn Ngộ Không, thông linh thạch hầu khổng lồ giờ cao kim bổng, lẳng không bay múa, thông thả xuất ra Kinh Thiên côn pháp, bắt đầu từ Kinh Thiên thất thập nhị côn, không ngừng vũ động, nhưng động tác lại thông thả, tốc độ một người bình thường cũng có thể đuổi kịp.

“Kinh Thiên nhất côn! còn có không gian pháp tắc?” Hồng Quân vừa nhìn thấy liền sợ hãi kêu lên, sắc mặt đều thay đổi.

Huống Nhật Minh cùng La Bạng đều là một trận kinh ngạc, lúc trước Tôn Ngộ Không năm côn liên tục, Hồng Quân cũng chỉ là khiếp sợ một chút, trước mắt chiêu này nhìn không ra có chỗ gì lợi hại, nhưng lại để cho Hồng Quân kinh ngạc như thế, kể cả Âu Dương phạm cùng Phượng Hi, đều không tự chủ được quay lại nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân cười khỏ một tiếng, “Kinh Thiên côn pháp, từ Kinh Thiên thất thập nhị côn bắt đầu phát ra, tinh tiến mỗi một tầng uy lực đều gia tăng vài lần, chênh lệch lớn nhất chính là Kinh Thiên tam côn cùng Kinh Thiên nhất côn, nếu nói Kinh Thiên tam côn là tiên khí bình thường, vậy Kinh Thiên nhất côn chính là cao nhất thần kỳ”

Tất cả mọi người sửng sốt, ngay vừa rồi, Kinh Thiên tam côn của Tôn Ngộ Không đã đánh lui không ít đề cấp cao thủ, không có nghĩ đến, Kinh Thiên nhất côn uy lực, so với Kinh Thiên tam côn lại lớn hơn gấp mấy lần, vậy uy lực sẽ là.... mấy người đều không muốn nghĩ tiếp.

“Không gian pháp tắc là cái gì?” Huống Nhật Minh nhíu mày hỏi, hắn bắt đầu chú ý tới điều này, đề cấp cao thủ hôm nay đều bị bất động, hẳn là cùng với không gian pháp tắc mà Hồng Quân nói có quan hệ.

“Không gian pháp tắc, chính là không gian pháp tắc (^!^), hoàn toàn nắm giữ không gian pháp tắc, là người có thể nắm trong tay không gian này” Hồng Quân lại giảng giải nói.

“Người nói là, bây giờ Tôn Ngộ Không đã nắm giữ được không gian pháp tắc? đề cấp cao thủ bây giờ vẫn không nhúc nhích, chính là bởi vì Tôn Ngộ Không thi triển không gian pháp tắc?” La Bằng mặc dù là chín cấp ma đế, người đứng đầu Tu La Ma giới, nhưng cũng căn bản không có nghe nói qua công pháp có thể cho đề cấp cao thủ không thể nhúc nhích.

“Có hay không chính là đề cấp lĩnh vực? việc này ta cũng biết mà” Phượng Hi đứng một bên chứng kiến sự lợi hại của Tôn Ngộ Không, bắt đầu yết khởi đoán(?), quả thật, đề cấp cao thủ là có chính mình lĩnh vực, tới một trình độ nhất định muốn trói buộc người khác cũng không phải không có khả năng.

“Tiểu phượng, người sai rồi.” Hồng Quân cười cười nói với Phượng Hi, “Lĩnh vực chỉ là một loại đơn giản hữu ích của không gian, thực sự lĩnh ngộ được không gian pháp tắc thì lại hoàn toàn nắm trong tay không gian. Người có thể sử dụng lĩnh vực của người khổng chế được hai ba trăm cao thủ đồng cấp sao?”

“Chuyện này.... hình như đích xác không thể, đồng cấp cao thủ, ta cũng chỉ có thể làm được hạn chế thôi.” Phượng Hi suy nghĩ một chút, lại nhìn tình huống hiện trường, mới phát hiện quả thật không phải lĩnh vực có khả năng làm được.

“Không gian pháp tắc....” Huống Nhật Minh lẩm bẩm nói, Hồng Quân không biết, một phen thoại này của hắn lại làm cho vô danh không gian này tạo ra một thần vương, chính là cương thi thần vương.

“Kinh Thiên..... nhất côn!” một tiếng hô thật lớn từ trong miệng thông linh thạch hầu phát ra, đồng thời một cơn bão màu vàng khổng lồ hung hãn nện xuống hơn hai trăm người đang đứng bất động trên mặt đất.

“Hô!” ngay khi cơn bão màu vàng rơi xuống đất, không gian trở nên kịch liệt chấn động, trong nháy mắt một làn sóng màu vàng ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại khuếch tán ra, không một ai may mắn tránh thoát, tất cả đều bị bao phủ bởi làn sóng màu vàng.

“Bồng!” thân hình không lồ thông linh thạch hầu từ không trung ngã xuống mặt đất, hóa ra hình người Tôn Ngộ Không, thở hổn hển. Hai ba trăm đề cấp cao thủ đều bị một cơn bão này đánh văng ra ngoài, toàn bộ bị thương.

(còn tiếp...)

“Hầu tử này! Kinh Thiên nhất côn ta còn chưa có dạy cho hắn, để cho hắn chính mình chiến đấu mà lĩnh ngộ, còn hiểu được một chút không gian pháp tắc, thật không biết mấy ngàn năm nay hắn còn chuyện gì xảy ra làm cho người ta giết mình nữa a!”

Hồng Quân vỗ vỗ đầu, không gian pháp tắc a, cần phải tới cảnh giới thiên thần mới có thể lĩnh ngộ, Tôn Ngộ Không một yêu đế ngay cả thần nhân còn chưa tới, vậy mà lĩnh ngộ được một chút không gian pháp tắc, mặc dù chỉ là một ít nhưng lại không dễ dàng. Còn có Kinh Thiên nhất côn, so với chánh tông còn thiếu một chút, nhưng cũng đã là có hình dáng của Kinh Thiên nhất côn.

Tất cả mọi người ở giữa đều rung động, mặc dù Tôn Ngộ Không thoát lực, cơ hồ ngay cả khí lực đứng lên cũng không thể, nhưng không còn ai dám tiến đến. Một cơn bão thật kinh khủng, nhất là những người đang xem cuộc chiến, căn bản không biết Tôn Ngộ Không như thế nào không chế một lúc nhiều cao thủ đề

cấp như thế. Thân pháp quý dị, hơn nữa lực công kích cường hãn, tất cả để cấp ở tại Thái An thành cùng với phụ cận cao thủ để cấp đều lưu lại trong lòng một ấn tượng khó phai.

Hồng Quân quả thật nhũ nhũ mảy, Kinh Thiên nhất côn cuối cùng của Tôn Ngộ Không uy lực quả thật không nhỏ, nhưng nghiêm khắc mà nói cũng chưa bằng uy uy lực thật sự của Kinh Thiên nhất côn. Chỉ là Tôn Ngộ Không chiến đấu không ngừng nên đối với Kinh Thiên côn pháp có một loại thể ngộ đặc biệt, đương nhiên kết hợp với không gian pháp tắc hoàn toàn có thể so sánh cùng Kinh Thiên nhất côn thật sự.

“Âu Dương Nguyên soái, phiền người đỡ Ngộ Không đến đây đi,” Tôn Ngộ Không đã thoát lực, đến lúc cần phải hảo hảo nghỉ ngơi.

“Hảo” Âu Dương phạm lên tiếng, chạy tới đỡ Tôn Ngộ Không lên vai, lại chạy trở về, vừa mới đặt Tôn Ngộ Không trên mặt đất, còn chưa có đứng dậy đã mở miệng nói.” Tiểu Quân, thế nào, người chưa có truyền cho ta Kinh Thiên nhất côn, lão tôn ta tự mình ngộ ra, có lợi hại không?”

“người lợi hại, lợi hại mà còn có bộ dáng thê thảm như vậy ư, xú hầu tử,” Phượng Hi bủ môi mắng.

“A a, không sai. Bất quá, chờ người nghỉ ngơi cho tốt, ta liền truyền cho người chánh tông Kinh Thiên nhất côn.”

“hắc hắc, ta chỉ biết có chỗ không đúng, bất quá như vậy cũng rất lợi hại rồi.” Tôn Ngộ Không hắc hắc cười nói, “vậy năm kích liên hoàn của ta thế nào?”

“Được rồi, nhanh nghỉ ngơi một chút a, chúng ta còn phải tìm tiểu Bàn nữa.” Nhìn Tôn Ngộ Không ngồi không yên, Hồng Quân không thể làm gì khác hơn là cười mắng.

Mọi người bao một gian tử lâu để nghỉ ngơi, đột nhiên Tôn Ngộ Không nhảy dựng lên “cái gì, chúng ta còn chưa có chết?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vốn tưởng rằng Tôn Ngộ Không đánh nhau nhiều như vậy, dám chắc đã biết bí mật chính mình chưa chết, không nghĩ rằng, chuyện trong đại như vậy đến bây giờ hắn còn chưa phát hiện ra.

“Ngộ không, người ở chỗ này không phải chiến đấu cũng không ít sao, cho tới bây giờ còn chưa có chảy máu?? ” La Băng dò hỏi, nơi này mặc dù ít người, nhưng tùy tiện một người đều là để cấp cao thủ, năng còn không tin Tôn Ngộ Không chưa có bị chảy máu.

“Chảy rồi a, vừa rồi ta còn học máu mà, làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?” Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, những năm gần đây, đánh nhau chảy máu hắn cũng không có để ý, chỉ là những người thấy máu của Tôn Ngộ Không cơ hồ đều bị hắn giết sạch sẽ, cho nên đến bây giờ cũng chưa bị người khác phát hiện.

Mọi người trầm mặc cả nửa ngày, Ngộ Không này quả thực là....

Thật sự là không có biện pháp với tên hầu tử này, Hồng Quân hỏi “tóm lại người phải biết rằng, người bây giờ còn sống là được. người có...hay không tin tức của tiểu Bàn?”

“Không có.” Tôn Ngộ Không ngồi xuống, “từ khi ta bị dòng chảy màu xám hút vào, sau khi tới nơi này, lúc ấy còn không biết, tưởng mình đã chết. Dù sao vẫn còn có thể tu luyện nên đi khắp nơi tìm người đánh nhau, những người đó thấy kim bồng cùng chiến y của ta đều phát điên, sau ta lại một mình đi tìm các địa phương, tiếp nhận sự khiêu chiến của người khác, những người này cảnh giới cũng đều không thấp. Bắt đầu là một đám người, dần dần số người tăng lên, lúc này các người nhìn thấy cũng là số lượng nhiều nhất a.”

Hồng Quân trong lòng thở dài, Ngộ Không này, vô luận tới nơi nào, đều là giống nhau, so với hắn mà nói sợ rằng cũng không có gì khác biệt. Vừa muốn nói gì, nhưng lại phát hiện ánh mắt Tôn Ngộ Không đảo qua đảo lại trên người Huống Nhật Minh cùng La Băng, ngược lại đối với nguyên soái Âu Dương Phạm không có ánh mắt này.

“ta nói, Huống huynh, Đế quân bệ hạ.” Tôn Ngộ Không nói nhỏ nhỏ rất khó nghe, hình như có chút ý tứ bất hảo.

“sau này có thể gọi ta là La Băng, ta không còn cái gì là đế quân nữa” La Băng nói.

“Ai, hảo, Huống huynh, La... La tiểu thư, nơi này đề cấp cao thủ đều bị ta đánh bại, không sai biệt lắm. Các người..... các người có đúng hay không...” Tôn Ngộ Không có chút nói không được, nhưng trong ánh mắt rõ ràng sáng lên sự hưng phấn.

“Không bàn nữa, chúng ta sẽ không đấu với người” Huống Nhật Minh cùng La Bằng cơ hồ đồng thời trả lời. Tôn Ngộ Không bây giờ chiến đấu lực có thể nói là biến thái, lực công kích kinh khủng, còn có thể sử dụng không gian pháp tắc trói buộc địch nhân, như thế nào đánh với hắn?” “Ai...” Bị một câu nói dội ngược lại, bộ dáng Tôn Ngộ Không có chút mất mát.

“Ngộ Không, việc trước mắt chính là ... tìm được tiểu Bàn quan trọng hơn, cũng không biết hắn thế nào rồi.” Hồng Quân cùng Cổ Bàn biết nhau sớm nhất, bây giờ ngược lại không biết hắn đang ở nơi nào, tâm tình có chút buồn bã. “Quân ca, yên tâm đi,” Phương Hi vô vô vai Hồng Quân an ủi, “chúng ta bắt đầu đều là tách ra, bây giờ không phải cũng đều hội tụ cùng nhau sao? Ta tin tưởng không lâu sau chúng ta sẽ có thể tìm được tiểu Bàn.”

”Ân...Hồng Quân gật gật đầu, hắn đã nghiễm nhiên đã trở thành quần nhân thủ lĩnh, hắn không thể buông xuôi, không thể không có chút tin tức nào. Song, trong lòng Hồng Quân có chút mờ mịt, cơ bản không biết bắt đầu từ địa phương nào.

85. Chương 11: Triển Tử Phong

Phong Yên Thành, cách Thái An Thành tám ngàn ngàn dặm lộ trình, ngoài thành không xa trên sườn núi có một trận pháp nhỏ, bên trong có một người đang ngồi khoanh chân, vẻ mặt đắm chìm suy nghĩ, đó chính là Cổ Bàn.

Từ khi tiến vào Vô danh không gian này, Cổ Bàn rõ ràng cảm giác được trong người có gì không đúng, la bàn bên trong kích thước vốn vẫn còn có thể tăng thêm nữa, bây giờ lại không có chút phản ứng nào. Hơn hai ngàn năm qua, Cổ Bàn một mực cố gắng tu luyện, nhưng la bàn vẫn như cũ không có phản ứng, lúc trước vốn không có tồn tại tình trạng kì lạ như vậy.

Cổ Bàn không biết, la bàn nguyên lai là nhận được vật chất từ Hồng Mông không gian, chính là Hồng Mông linh khí, bây giờ Cổ Bàn đang ở vị trí không có trong Hồng Mông không gian, mất đi sự liên kết với Hồng Mông linh khí, tự nhiên là không thể tăng trưởng thêm được nữa.

Hơn hai ngàn năm qua, Cổ Bàn khổ tu cũng không phải một chút hiệu quả đều không có, Hồng Mông linh khí cũng không phải không có tăng trưởng, chỉ là tăng trưởng phi thường ít, không giống như lúc ở Hồng Mông không gian một ngày la bàn lớn lên rất nhiều nên Cổ Bàn không có cảm giác được thôi.

Hồng Mông từng nói qua, la bàn của Cổ Bàn phảng phất là vì tu luyện Hồng Mông linh khí mà tồn tại. Tinh Thần Biến của tần vũ chỉ là liên tục kết nối với Hồng Mông không gian, mà không phải là chuyên một mục đích tu luyện Hồng Mông linh khí.

Cổ Bàn nhận thức đối với nơi này cũng có chút hiểu rõ, đối với nguyện vọng muốn đi ra ngoài của Cổ Bàn so với ai khác đều mạnh hơn rất nhiều, hắn cùng Mộ Dung Tuyết mới thành thân không lâu, tư niệm trong lòng sớm đã đi ra ngoài. Nhưng chính Cổ Bàn cũng là người sớm ổn định lại nhất, chỉ vài ngày đầu sự kích động qua đi, hắn lại tiếp tục ẩn tu.

Ý nghĩ của Cổ Bàn rất đơn giản, sau khi thực lực cường đại mới có thể hoàn thành nguyện vọng của chính mình, đây cũng là một biện pháp tốt, đến đây mà nói, mặc kệ Cổ Bàn hay là Hồng Quân cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp này.

Nhưng Cổ Bàn lại không biết, bởi vì hắn ẩn tu nên đã bỏ qua cơ hội gặp mặt bọn người Hồng Quân, rất nhiều năm sau này, dưới một tình huống đặc thù mới có thể một lần nữa gặp được bọn họ.

Thái An Thành, Tôn Ngộ Không ở chỗ này đã tạo nên danh tiếng quá lớn, không thể không biến đổi hình dáng, chỉ là, bọn họ một đám người như vậy, rất dễ hấp dẫn người khác chú ý. Ở lại vài ngày, Hồng Quân quyết định rời đi nơi này, tới địa phương khác tiếp tục tìm kiếm Cổ Bàn.

Vô danh không gian quá mức khổng lồ, đoàn người ngoại trừ Hồng Quân ra, còn lại đều chỉ có thể đi bộ. Hơn nữa nơi này không giống với tiên ma yêu giới, vốn căn bản không có bản đồ tinh hệ, Hồng Quân bọn họ nhiều nhất cũng chỉ tìm được bản đồ phương hướng của mấy thành phụ cận.

Liên tục bốn ba hơn ba ngàn năm, vẫn không tìm được Cổ Bàn, Lâm Phi cũng không có tìm được, cả cường thi một tộc cũng đều không thấy một người, nhưng thật ra lại tìm được mấy người Tu La Ma giới ma đế.

Hồng Quân bọn họ tổng cộng tìm hơn tám mươi đại thành trì, trong đó có Phong Yên Thành, chỉ là không có ai nghĩ tới Cổ Bàn không có ở trong thành, mà là ở ngoài thành. Thần thức của Hồng Quân căn bản không quan sát ngoài thành, cứ như vậy mà bọn họ đã bỏ qua cơ hội tương tự.

Thời gian hơn ba ngàn năm này, rũ bỏ tư tưởng bảo thủ, La Băng ngày càng phóng khoáng, chậm rãi khôi phục thiên tính nữ tử của mình, mỗi ngày cùng với Phượng Hi ở một chỗ, La Băng bây giờ so với Phượng Hi còn muốn nữ tính hơn, để cho Âu Dương Phạm không dám tin tưởng đây chính là Tu La Đế quân của bọn họ

La Băng tưởng chính mình đã giống như là nam nhân, bảo hộ cùng với quản lý Tu La Ma giới mấy trăm ngàn năm, tâm thần sớm đã mỏi mệt. Hôm nay khôi phục ngắn ngủn ba ngàn năm thời gian, không ngờ từng bước tăng lên thành chín cấp ma đế. Bây giờ nếu nói La Băng cùng Huống Nhật Minh tái chiến, Huống Nhật Minh tuyệt đối không phải là đối thủ.

Đối với biến hóa của La Băng, Hồng Quân cũng âm thầm phấn khởi, ba ngàn năm qua, Hồng Quân hoàn toàn buông tha việc tu luyện, bất quá Hồng Quân cũng thử làm một việc mà không cần phải xuất ra lực lượng, đó chính là bố trí trận pháp, chỉ là Hồng Quân không thể khống chế trận pháp, trận pháp bố trí tất cả đều là sát trận.

Ảnh hưởng của mọi người, phượng hi mấy năm nay sáng sủa rất nhiều. Tôn Ngộ Không vốn căn bản không phân biệt chuyện sanh tử, chỉ cần có thể cho hắn đánh nhau thống khoái, đối với hắn mà nói ở đâu cũng đều là giống nhau.

Ba ngàn năm qua, Tôn Ngộ Không từ Hồng Quân rút cuộc cũng luyện được kinh thiên nhất côn, trở thành người thứ hai sau Hầu Phi chưa tới thần nhân cảnh giới mà có thể luyện thành Kinh thiên côn pháp, chỉ tiếc là Hầu Phi không thể nào nghe được tin tốt lành này.

Tôn Ngộ Không sau khi luyện thành kinh thiên nhất côn cũng tấn cấp, trở thành chín cấp yêu đế. La Băng cùng Tôn Ngộ Không liên tục tấn cấp cho mọi người không ít động lực. Tại đây đều có thể tu luyện, chỉ cần phi thăng lên tới tầng trên, không chừng có thể tìm được biện pháp ra ngoài.

Kích thích nhất chính là Phượng Hi, sau khi Tôn Ngộ Không tấn cấp, Phượng Hi cùng hắn không hề ấu ả nhau nữa, mỗi ngày ngoại trừ đi đường chính là tu luyện. Cảnh giới của nàng bây giờ là thấp nhất, Hồng Quân mặc dù chưa nói trạng thái của mình nhưng chính là La Băng cùng Tôn Ngộ Không sau khi đột phá cũng như trước không thể nhìn thấu Hồng Quân, Hồng Quân đã thành người có cảnh giới bí ẩn cao nhất.

Hơn ba ngàn năm qua vẫn chưa tìm được Cổ Bàn, Hồng Quân quyết định thay đổi phương pháp. Bây giờ La Băng cùng Tôn Ngộ Không đều đột phá, bọn họ có thể lợi dụng tiên đế nơi này giúp tìm kiếm cổ bàn.

Xích Phong Thành, địa phương cuối cùng Hồng Quân đặt chân lên. thành chủ xích phong thành vừa mới phi thăng, tân thành chủ tiếp nhận còn chưa có ổn định, Hồng Quân thành lập thế lực mục đích không phải tranh quyền đoạt thế, mà là để cho những người này giúp bọn họ tìm hiểu tin tức.

Mỗi một thành đều có những người giống như là Ngũ Hành cùng Khổng Lâm, Hồng Quân rất dễ dàng tìm được một người tám cấp tiên đế “Triển Tử Phong”, Triển Tử Phong cùng bọn Ngũ Hành, Khổng Lâm rất giống nhau, ham tranh quyền đoạt thế, về phương diện phát triển thế lực cũng giống đáng thương, chiêu ngộ được mấy kẻ thuộc hạ tâm phúc, ắt là đều là để cấp cao thủ Xích Phong Thành, nhưng căn bản lại chẳng được tác dụng gì.

Cũng chỉ là bọn người tám cấp ma đế này họ đều có tâm nhàn, bọn họ đều khổ tu chờ đợi sau khi tấn cấp lên chín cấp ma đế rồi phi thăng, ở chỗ này không có thiên kiếp, mỗi người chỉ cần tu vi tới là có thể phi thăng.

Hồng Quân mang theo La Băng cùng Tôn Ngộ Không ra ngoài cửa thành, thần thức hắn đã quan sát Triển Tử Phong hơn một tháng, người này chính là lựa chọn tốt nhất.

Triển Tử Phong như trước, cố gắng thật lâu cuối cùng cũng thu nạp được một người bảy cấp tiên đế, người này rõ ràng cũng bị hắn thuyết phục nên động tâm, đáp ứng hôm nay trả lời hắn. Triển Tử Phong một mình đi tới chỗ hẹn đồng thời trong lòng tin tưởng cố gắng của chính mình càng thêm dám chắc.

Địa phương tiên đế kia hẹn hắn gặp mặt là một tửu lâu nhỏ, đặc biệt an bài nguyên một một gian chờ hắn. Triển Tử Phong vừa tới liền phát hiện có điểm không đúng, đáp ứng trả lời hắn là tiên đế kia, đi theo sau còn có hai gã tám cấp tiên đế, hai gã này hiển nhiên không phải là cùng với người kia chịu đầu quân cho hắn.

“Liễu Nhất Minh, ngươi ... đây là ý tứ gì?” Đã tới rồi thì Triển Tử Phong cũng không thể lui, trầm mặc ngồi xuống, hai tám cấp tiên đế cùng một người bảy cấp tiên đế, Triển Tử Phong mặc dù đánh không lại nhưng đào đầu hoàn toàn có tự tin. Hơn nữa đây là đang ở trong thành, nếu nói ba người bọn họ liên thủ đối phó với mình, thì hộ pháp trong thành chắc chắn sẽ không để yên.

“Triển huynh, huynh đệ tại đây chỉ có thể nói cùng người một tiếng xin lỗi, từ sau khi chết thì cái tâm tranh quyền đoạt lợi đã sớm mất đi, thâm nghĩ cứ yên yên ổn ổn tu luyện, nơi này mặc dù không bằng địa phương trước kia, nhưng tóm lại cũng là tốt nhất rồi.” Người được gọi là Liễu Nhất Minh này đúng là bảy cấp tiên đế đang đứng dậy, mời Triển Tử Phong một chén rượu, cười cười nói.

“Liễu huynh, từ đầu ta đã nói, Triển mỗ thành lập thế lực nhưng không có ép buộc gây khó khăn, Liễu huynh cũng đã đáp ứng nên ta sẽ không nói cho người khác, hôm nay mang theo hai huynh đệ này là có ý tứ gì?”

Triển Tử Phong ngữ khí đã mang theo tức giận, hắn đang âm thầm phát triển thế lực, phải bí mật, không thể cho người khác biết. Liễu Nhất Minh từng đáp ứng hắn không nói ra ngoài, hắn mới dám chiêu mộ. Không nghĩ tới hôm nay Liễu Nhất Minh lại mang theo hai người xa lạ không quen biết, hơn nữa lại để hai người này chứng kiến hắn cự tuyệt mình, dám chắc là đã biết rõ chân tướng.

“Vị huynh đệ này xin cứ yên tâm, hôm nay chỉ là cùng với Liễu huynh đệ đến đây cáo biệt, không lâu sau chúng ta liền rời đi tới Phong Yên Thành, cho nên huynh đệ ngươi cũng không có gì lo lắng.” Tiên đế ngồi bên trái Liễu Nhất Minh đột nhiên cười nói, nguyên lai ba người này biết Triển Tử Phong sẽ không dễ dàng gì buông tha, nên trong đầu đã có ý niệm rời đi.

Việc Liễu Nhất Minh bọn họ tính rời đi làm cho Triển Tử Phong hơi chút nhẹ nhõm, Triển Tử Phong tuy hận Liễu Nhất Minh một trận, nhưng tình thế trước mắt mình không bằng người ta, chỉ có thể nhẫn nhịn, hắn âm thầm theo, ngày sau sau khi trở thành bá chủ, nhất định diệt trừ Liễu Nhất Minh cùng hai tên bằng hữu này của hắn.

Cáo biệt ba người, Triển Tử Phong mình đầy hỏa khí trở về, không có về nhà mà tìm tới một cái tửu lâu để uống rượu cho bớt tức giận.

“Huynh đài, một mình uống rượu thật là buồn a, chúng ta ba người một bàn có thể cùng nhau tâm sự.”

Bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm nhàn nhạt, Triển Tử Phong cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu mới phát hiện được đứng trước mặt là ba người hai nam một nữ, đang nói chuyện chính là người tuổi trẻ đứng ở giữa.

Hắc y nữ tử, bạch y cùng hồng y nam tử, chính là Hồng Quân, La Băng cùng Tôn Ngộ Không, ba người căn bản không đợi Triển Tử Phong đáp ứng, liền trực tiếp ngồi xuống, Hồng Quân mỉm cười mang theo một tia ý tứ nhìn Triển Tử Phong.

Ba người trước mắt Triển Tử Phong một người cũng nhìn không thấu, bên người hồng y nam tử cho hắn một loại bạo hỏa cảm giác, Triển Tử Phong tin tưởng, một khi mình cự tuyệt, hồng y nam tử sẽ không dễ dàng bỏ qua, lập tức động thủ với hắn.

Bên kia hắc y nữ tử, mặc dù xinh đẹp cực kì nhưng toàn thân lại tỏa ra một khí tức băng lãnh làm cho hắn có cảm giác không thoải mái, sau khi nhìn hai mắt La Băng, hắn đều không dám nhìn tiếp.

Đối diện với bạch y nam tử ở giữa càn làm cho Triển Tử Phong giật mình, nam tử này thoát nhìn không có cái gì giống người thường. Triển Tử Phong có thể biết, một tầng này căn bản đều là tiên đế cấp bậc, căn bản không thể xuất hiện người thường, chỉ có thể biết một chút là tu vi người này cao hơn Triển Tử Phong rất nhiều, để cho hắn căn bản không thể nhận biết được.

86. Chương 13: Mạnh Mẽ Chiêu Lâm

“Mấy vị, có thể ngồi chỗ này thật là vinh hạnh của Triển mỗ, ta gọi là Triển Tử Phong, chẳng biết mấy vị xưng hô thế nào?”. Triển Tử Phong cười cười, bản lãnh biến sắc mặt cũng là không nhỏ, trong lòng mặc dù kinh hoảng cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài.

Tôn Ngộ Không căn bản không để ý tới hắn, chú tâm uống rượu, một hồi sau rượu trên bàn đều bị hắn uống hết, lại đón tiếp vò rượu khác từ lão bản trong tiệm.

La Bằng cũng không để ý tới người này, ngồi im lặng thắc mắc không biết tại sao Hồng Quân dẫn mình đến gặp tên này, thoát nhìn thôi cũng làm cho người ta chán ghét.

“Ta gọi là Hồng Quân!” Hồng Quân mỉm cười, chỉ có hắn trả lời Triển Tử Phong.

“Triển Tử Phong ra mắt Hồng huynh!” Triển Tử Phong cũng không vì thái độ La Bằng cùng Tôn Ngộ Không mà có chút tức giận, phảng phất chỉ có thể thâm trách bọn họ thô thiển, tiếp tục cùng Hồng Quân nói chuyện.

“Triển huynh là người ở không gian nào?” Hồng Quân cười cười, lấy một vò rượu từ Tôn Ngộ Không, rót La Bằng một chén, Triển Tử Phong một chén.

“Tử Phong nguyên lai là tại Phật La Đà giới, còn Hồng huynh?”

Phật La Đà giới, một không gian chỉ có tu phật cùng tu tiên, tại Lâm Mông vũ trụ, cùng bọn Hồng Quân mà nói, cũng là một nửa đồng hương.

“Ta là Tiên ma yêu giới!” Đối với không gian của mình Hồng Quân cũng không có giấu diếm, La Bằng chính là Ma giới, Tôn Ngộ Không đã sống lâu tại Tiên ma yêu giới, Hồng Quân sinh ra từ thần giới, bất quá Tàn Vũ là người của tiên ma yêu giới phi thăng lên, nên có thể nói đó cũng là quê hương của mình.

“Tiên ma yêu giới ta cũng có nghe nói qua, có biết được một người cũng ở tiên ma yêu giới!”

“Ồ! Người người biết là ai?” Nghe Triển Tử Phong nói hắn cũng biết người tiên ma yêu giới, Hồng Quân lập tức có hứng thú, Tôn Ngộ Không đang uống rượu nghe xong cũng dừng lại chú ý tới. “Người ta biết bây giờ không có ở trong thành, hắn gọi là Hách Liên, là người tu ma, tám cấp ma đế!” Triển Tử Phong mỉm cười nói ra, Hách Liên cũng từng là đối tượng hắn muốn thu nạp, chỉ tiếc Hách Liên cũng là tám cấp nên đối với Triển Tử Phong chuyện đó rất khó.

Tôn Ngộ Không lại tiếp tục uống rượu, Hồng Quân có chút thất vọng, Hách Liên ma đế, cả tên cũng chưa từng nghe qua. Bất quá nếu cũng là người tiên ma yêu giới, sau này có thể từ hắn mà hỏi.

“Triển huynh, hôm nay ngươi đi gặp người khác hình như không quá thuận lợi a!” Hồng Quân vừa uống xong chén rượu, lại rót thêm một chén, đột nhiên nói.

Triển Tử Phong trong lòng giật nảy mình, chuyện đi gặp Liễu Nhất Minh không có nói cho ai, hơn nữa trên đường về cẩn thận quan sát vốn không thấy ai theo dõi hắn. Hắn không biết được thần thức Hồng Quân có thể bao phủ một phạm vi cực lớn, thần thức của tiên đế bình thường cũng chỉ là nhiều hơn trăm thước mà thôi.

“Hồng huynh có ý muốn nói gì, ta không rõ?” Triển Tử Phong xấu hổ cười cười, đồng thời chú ý trong tửu lâu, tự hỏi một khi phát sinh ra xung đột chính mình làm cách nào để đào thoát hoặc là cứu người khác. “Triển huynh không phải đi chiêu lãm người nọ thành thuộc hạ sao? Kết quả nhân gia tìm được hai người tám cấp tiên đế bảo tiêu, khiến Triển huynh không thể làm gì được, chẳng lẽ ta nói sai rồi sao?” Hồng Quân đặt chén rượu trong tay xuống bàn, nhẹ nhàng xoay xoay. Vừa rồi trong khi uống rượu, Hồng Quân đã bày chung quanh mấy người một cái ba cấp khôn trận, người bên ngoài căn bản không thể nhìn được bên trong

phát sinh chuyện gì, bị trận pháp mê hoặc chỉ nhìn thấy huyền cảnh Triển Tử Phong một mình ngồi uống rượu, ngày cả ba người Hồng Quân cũng không thấy được.

Tới thần nhân cảnh giới, Hồng Quân đã có thể bố xuất mấy trận pháp ba cấp, nơi này không cần sát trận, mê huyền khôn trận này chính là thích hợp.

“Xin hỏi một chút, Hồng huynh như thế nào biết được?” Triển Tử Phong nhẹ hạ thân mình về phía trước, dưới chân tạo thành tư thế sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Cha chả, hỏi người thì người trả lời, còn nói nhảm!” Tôn Ngộ Không đột nhiên đập mạnh vò rượu, ánh mắt căm tức nhìn Triển Tử Phong, để cho hắn một trận kinh ngạc.

“Con mắt màu vàng!”

Triển Tử Phong giật mình vì con mắt của Tôn Ngộ Không, người tới nơi này con mắt đều chỉ có thể thả ra hơi quang, mà con mắt màu vàng như Tôn Ngộ Không chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

“Còn không nói, lão Tôn ta một bồng đập nát đầu ngươi” Tôn Ngộ Không thấy hắn trừng mắt nhìn mình mà không nói lời nào, nhất thời nổi hỏa, xuất ra kim bồng, trên kim bồng tỏa ra hơi thở thần khí, để cho Triển Tử Phong liếc mắt là có thể nhận thấy.

“Thần khí!” Triển Tử Phong kêu sợ hãi ra khỏi miệng, lại nhìn người trong tử lâu đi đi lại lại, nói chuyện phiếm, phảng phất cũng không thấy hắn tồn tại.

Tôn Ngộ Không phát hỏa thị uy cũng chủ ý của Hồng Quân, đối với việc thu nạp người như Triển Tử Phong, chỉ có thể thị uy, đồng thời còn muốn làm cho hắn hoàn toàn phục tùng mới được. Mang theo La Băng chính là bởi vì việc này.

“Các ngươi, các ngươi rốt cuộc là ai?” Triển Tử Phong cũng đã biết ba người này là cố ý tìm mình, bọn họ có thần khí, chính mình lên tiếng kêu cứu hiển nhiên người trong tử lâu cũng không biết, dám chắc là bọn họ đã âm thầm thi triển một loại phương pháp che mắt người khác rồi, hôm nay khủng sợ là dữ nhiều lành ít.

“Ta có thể hiểu được, nhất định là liễu nhất minh, hắn không muốn đi tới Phong Yên Thành, nên cố ý nói là rời đi, sau đó để cho bọn họ theo dõi rồi giết ta?” Triển Tử Phong căn bản không biết làm sao Hồng Quân tìm hắn, chỉ có thể hồ đồ phán đoán.

“Cho ngươi hai lựa chọn, một là quy thuận, hai là tử, vĩnh viễn tử ngay cả tư cách luân hồi đều không có!” Hồng Quân có chút cười cười nói, lập uy đã xong, không có cần nhiều lời với hắn nữa.

“Quy thuận, tử!” Triển Tử Phong nhất thời sôi sục, tới nay hắn vẫn hảo tướng nói như vậy khi chiêu lãm người khác, chỉ là người ở nơi này đều là cao thủ, căn bản không thể nói như vậy. Không nghĩ tới hôm nay cũng bị người khác uy hiếp dạng này.

“Không sai, quy thuận hoặc là tử!”

“Hồng tiên sinh!” La Băng cả kinh, nàng vốn không nghĩ tới Hồng Quân tới nơi này là vì chiêu nạp, cái loại này chính là cường ngạnh chiêu nạp.

“La tiểu thư, ngươi không biết là chúng ta có quá ít người sao? Mặc kệ là cái dạng tin tức gì, nếu có những người này đi tìm cho chúng ta, chẳng phải là dễ dàng hơn?” Hồng Quân mỉm cười truyền âm cho La Băng, lập tức La Băng hiểu được ý tứ của hắn.

“Ngươi thật là ... cũng không nói trước một tiếng!” La Băng gật đầu tỏ vẻ hiểu được, ý tứ của Hồng Quân thật là chủ ý tốt. Đối với những người này, bọn họ một chút cảm tình cũng không có, lợi dụng một chút cũng không có gì, La Băng vốn là người tu ma nên xem chuyện đó cũng là bình thường.

“Hồng tiên sinh, ta muốn hỏi, quy thuận đối với ta có chỗ gì tốt?” Triển Tử Phong suy nghĩ đã lâu, tình thế trước mắt chỉ có thể đáp ứng, về sau này có thể nghĩ biện pháp. Nhưng là tùy tiện đáp ứng sẽ để cho bọn họ hoài nghi, Triển Tử Phong thông minh biết được lúc nào tiến lúc nào lùi.

“Ta có thể giúp ngươi hoàn thành mục đích, chuyện của ngươi cũng rất đơn giản, chỉ cần tận tâm đi theo, tìm hiểu cho chúng ta một ít tin tức, kỳ thật chuyện của chúng ta cũng sẽ không quá đòi hỏi ngươi nhiều!”

Hồng Quân cười cười, bất luận Triển Tử Phong như thế nào đối với Hồng Quân mà nói cũng không quan trọng, hắn hôm nay không đáp ứng cũng phải đáp ứng. Hơn nữa người trong Ma giới có biện pháp tốt để khống chế kẻ dưới tay, tại đây có La Băng, Triển Tử Phong sẽ không có được một tia ý nghĩ phản bội.

“Ý tứ của ngươi là các ngươi giúp ta thành lập thế lực, kể cả cung cấp thần khí cho ta?” Triển Tử Phong vội vàng hỏi, điều kiện của Hồng Quân thực rất hấp dẫn.

“Giúp ngươi thành lập thế lực, có thể. Ngươi muốn thần khí, cũng không khó, chỉ cần ngươi trung tâm làm việc, người chỗ tốt cũng không thiếu!” Hồng Quân cười cười, trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh thượng phẩm kiếm tiên, “tiên khí này trước cho ngươi, sau này làm việc tốt, muốn có thần khí mà nói cũng không phải là không thể!”

Thượng phẩm tiên khí!” Triển Tử Phong hai mắt tỏa sáng, đã nghĩ tại Vô danh không gian này, thượng phẩm tiên khí giá trị tất nhiên không thể so với thần khí, nhưng ở nơi này, vũ khí tiên để sử dụng nhiều nhất chỉ là linh khí, xem ra không còn hữu dụng.

“Chậm đã, đừng nóng vội, ta còn chưa có nói xong” Hồng Quân lại thu tiên khí trở về, cố ý cho Triển Tử Phong một chút hấp dẫn.

“Ngài nói đúng, Tử Phong ta quá lỗ mãng rồi. Tử Phong đáp ứng ngài, chỉ cần các ngươi trợ giúp Tử Phong thành lập thế lực, còn cấp cho ta tiên khí, thần khí, sau này có chuyện gì, các ngươi đều có thể trực tiếp phân phó!” Tiên khí cùng thần khí đối với Tử Phong rất hấp dẫn, cứ vội vàng đáp ứng, tranh thủ nhận được tiên khí, sau này có thể tính tiếp.

“Hảo, nếu ngươi chịu đáp ứng, hãy phát lời thề linh hồn a, vị tiểu thư xinh đẹp này có thể giúp ngươi” Hồng Quân cười cười nhìn Triển Tử Phong, tưởng hắn đã đáp ứng, chuyện này xem ra cũng đơn giản.

“Lời thề linh hồn!” Triển Tử Phong kêu lên một tiếng, hắn không biết cái gì là lời thề linh hồn, hắn chỉ biết một chút là linh hồn có hai loại hình thái tồn tại, ngoại giới sau khi linh hồn bị nghiền nát bể tan chính là tử vong, mà tại Vô danh không gian này một lần nữa hình thành một loại linh hồn màu xám, chính là linh hồn có thể trực tiếp luân hồi.

“Không sai, không thề, ngươi cũng là tử!” thanh âm lạnh như băng của Hồng Quân truyền đến, Tôn Ngộ Không đã không hề uống rượu, trong tay cầm kim bổng, toàn thân tản ra vô hạn sát khí.

“Hồng tiên sinh, không phải ta không phát, ta căn bản không biết cái gì là lời thề linh hồn a!” Tôn Ngộ Không cho Triển Tử Phong áp lực rất lớn, dưới áp lực của Tôn Ngộ Không, Triển Tử Phong hoàn toàn cảm giác được nguy cơ tử vong, lần này tử vong có nghĩa là vĩnh viễn biến mất.

“Rất đơn giản, ngươi trực tiếp dụng lời thề linh hồn, sau khi thề, sau này nếu ngươi phản bội, ta có thể trực tiếp khống chế linh hồn khiến ngươi tự bạo!” La Băng lạnh như băng lãnh nói, khống chế linh hồn lực đối với người tu ma là một việc rất đơn giản. “Không, Hồng tiên sinh, chúng ta không có biện pháp nào khác sao, ta đã đáp ứng ngài, không nhất thiết phải thề a!” Triển Tử Phong vội vàng nói, nếu phát ra lời thề linh hồn, hoàn toàn giống như nô lệ của đối phương, chuyện này hắn không thể chấp nhận được.

“Ngộ Không, cho hắn thời gian một khắc chung, nếu không thề, ngươi để cho hắn thử xem cơn pháp của ngươi, trung phẩm thần khí liệu có thể đập nát đầu của một cái tiên đế không!”

Hồng Quân căn bản không hề nói chuyện cùng Triển Tử Phong, trực tiếp hướng Tôn Ngộ Không nói.

“Một khắc chung, thiết là lâu a, tiểu tử này ta nhìn không được hắn, ta xem hay là bây giờ giải quyết hắn luôn a!” Tôn Ngộ Không hắc hắc cười, trên tay kim bổng đã bắt đầu phát ra kim quang, sát khí đại thịnh, Tôn Ngộ Không sát khí đã rèn luyện qua rất nhiều cuộc chiến, rất nhanh khiến cho Triển Tử Phong không chịu được.

87. Chương 14: Quy Hàng

“Rốt cuộc có nói hay không, mau mau cấp cho ta một câu trả lời thuyết phục, ông nội ngươi chờ được nhưng cây bồng của ông nội ngươi thì không.”

Tôn Ngộ Không nói, kim bổng trong tay liền giơ lên thủ thế, động tác này kì thực rất đơn giản, nhưng trong mắt Triển Tử Phong nhìn không thua gì phạm nhân trên pháp trường đang nhìn quỹ đầu đao.

“Ta thề, ta thề” Triển Tử Phong chịu không được khí thế của Tôn Ngộ Không, chỉ có thể lựa chọn đầu hàng.

Hồng Quân mỉm cười, bước nhanh ra ngoài, trước khi xong việc đã chuẩn bị tốt một cái tiểu viện, Triển Tử Phong căn bản không muốn nghĩ tới việc đào thoát, bất đắc dĩ sát khí Tôn Ngộ Không vẫn bao phủ lấy hắn, bên cạnh còn có sát khí của La Băng, Triển Tử Phong tin chắc nếu mình có một chút hành động khác thường nhất định sẽ ôm hận tại chỗ.

Trong viện, Hồng Quân mỉm cười hướng La Băng nói, “La tiểu thư, việc này giao phó cho người”

La Băng nở một chút nụ cười nói, “Hong tiên sinh yên tâm, phương diện này ta rất am hiểu.” Dứt lời, La Băng từng bước hướng tới trước, trực tiếp đặt chiến đao trước người Triển Tử Phong, lạnh lùng nói “có thể bắt đầu rồi”

Thanh âm như băng làm Triển Tử Phong lạnh thấu xương, run run liếc mắt nhìn Tôn Ngộ Không trong tay cầm kim bổng, lại nhìn trộm Hồng Quân vẫn đang mỉm cười, trực giác nói cho hắn hôm nay đã không còn biện pháp nào khác.

“Ta... Triển Tử Phong” Triển Tử Phong vừa nói vừa điều động linh hồn lực, trong nháy mắt thân thể Triển Tử Phong bị một cổ quang mang màu trắng bao phủ, “Phát động lời thề linh hồn, thề đến chết tận tâm phục vụ ... phục vụ ...” lúc này Triển Tử Phong mới phát hiện hắn còn chưa biết tên của nữ tử trước mắt. “La Băng.” La Băng nói chuyện ngữ khí vẫn như cũ, lạnh băng không có chút cảm tình. “Thề đến chết trung thành tận tâm phục vụ La Băng tiểu thư, nếu phản bội bị thiên địa trừng phạt, vĩnh viễn không được luân hồi” “Lời thề Triển Tử Phong vừa niệm xong, cổ quang mang nhàn nhạt vốn đang bao phủ hắn dần dần ngưng tụ thành một viên châu màu trắng, sau một lúc mới bay thẳng vào đầu La Băng rồi biến mất không thấy, đồng thời trong đầu La Băng hiện ra một số tin tức, đương nhiên Triển Tử Phong đồng dạng cũng biết được một ít tin tức về La Băng, nhưng tương đối mà nói, bên kia Triển Tử Phong kém hơn rất nhiều, hắn chỉ biết không nhiều hơn là chủ nhân rất mạnh, đừng nói là chính mình bây giờ đột phá chín cấp tiên đế, cũng giống nhau không phải là đối thủ của chủ nhân. La Băng khoe miệng mỉm cười, “Hong tiên sinh, Triển Tử Phong này thực lực không nhỏ a, so với tên Ngũ Hành kia mạnh hơn rất nhiều, chỉ là dưới tay không có cao thủ, cũng khó trách hắn đối với bảy cấp tiên đế kia lại coi trọng như vậy.”

“Muốn có cao thủ thì...” Hồng Quân thần bí cười nói, nhưng không có nói xong, mà là xuất ra thượng phẩm kiếm tiên, đưa tới trước mặt Triển Tử Phong, “cái này xem như là phần thưởng cho sự lựa chọn sáng suốt của người, người yên tâm, chỉ cần tận tâm phục vụ chúng ta, còn rất nhiều cái tốt hơn cho người, thậm chí là thần khí.”

Triển Tử Phong run rẩy nhìn kết quả thượng phẩm kiếm tiên trong tay mình. Thượng phẩm kiếm tiên, đối với lúc còn sống tám cấp tiên đế trước kia có thể đều không coi trọng trong mắt, sau đó, tại thế giới người chết này, đại đa số cao thủ tiên đế đều sử dụng linh khí, trong khi hắn, Triển Tử Phong đã có thượng phẩm kiếm tiên, sự thay đổi cường đại đánh sâu vào tâm tư hắn, hắn bắt đầu hiểu được, kì thật mấy người này đối với thuộc hạ cũng rất là tốt, chỉ ít bây giờ đã có kiếm tiên cấp cao nhất, tương lai sẽ có thần khí. Sau khi có kiếm tiên, Triển Tử Phong thậm chí còn thấy may mắn vì lựa chọn của mình.

“Hmm, còn cho người thêm một món nữa.” Hồng Quân nói, đưa cho Triển Tử Phong một cái ngọc giản, “Trong này có ghi lại một ít trận pháp sơ cấp, cứ học cho tốt, sau này sẽ hữu dụng.” Hồng Quân trong lòng nhớ đến Khổng Lâm, nếu không phải gặp bọn người Hồng Quân, sợ rằng ở đây không có ai có thể phá trận pháp của Khổng Lâm, mặc dù trận pháp cơ hồ chỉ có tác dụng vây khốn, nhưng không thể nghi ngờ chiến pháp đó ở nơi này chính là vô địch. Hồng Quân tuy nói là sơ cấp trận pháp, nhưng cũng là sơ cấp trận pháp của Thần giới, là lúc trước Hồng Quân bắt đầu học trận đạo, ở hạ giới, nếu chỉ dựa vào sức mạnh, căn bản không ai có thể phá được.

Bắt đầu nhận ngọc giản thì Triển Tử Phong có chút nhú mày, đối với Hồng Quân hắn không dám nói gì thêm, cái gì là một chút trận pháp sơ cấp Hồng Quân ghi lại cho hắn, để hắn sau này hảo hảo học tập, làm cho Triển Tử Phong có chút không hài lòng. Cũng khó trách hắn có ý nghĩ đó, thử hỏi có người nào cấp bậc tiên đế mà chưa có nghiên cứu qua trận pháp, có lẽ cũng chỉ nghiên cứu hơi hợt nhưng chẳng có ai mà học một chút trận pháp sơ cấp như vậy. Sau đó, khi thần thức hắn mới vừa đắm chìm vào ngọc giản, trong

chốc lác Triển Tử Phong liền sợ ngây người, đây đâu phải là sơ cấp trận pháp, hơn mười cái trận pháp được ghi lại này bây giờ thực lực hắn có thể bố trí sao? Một cái cũng không có. Đúng vậy, trận pháp này, Triển Tử Phong sống mấy ngàn năm nay đều chưa có thấy qua chứ đừng nói là bố trí, uy lực của trận pháp trong ngọc giản, không thể nghĩ ngờ, một tiên đế cao cấp cũng muôn vàn khó khăn đào thoát. Mà trận pháp này hiển nhiên chỉ là trận pháp đơn giản, khiến Triển Tử Phong ngàn ngàn năm nay lần đầu tiên hiểu được cái đầu chính mình có chút không đủ dùng.

Về mặt biến hóa của Triển Tử Phong hoàn toàn trong tầm mắt của Hồng Quân, hắn cũng hiểu được trong lòng Triển Tử Phong suy nghĩ gì, vẫn duy trì cái nụ cười vô hại của mình “Tử Phong, người đối với lễ vật của ta có hài lòng?”

“Hài ... hài lòng” trận pháp siêu việt mà đế cấp có khả năng lĩnh ngộ, lại còn trang bị cho hắn vũ khí cao cấp nhất ở không gian này thượng phẩm kiếm tiên, đối với lễ vật ra mắt như vậy Triển Tử Phong quả thực không dám tin tưởng hết thảy đều là thật. Ngược lại còn sợ chính mình đang nằm mơ, một lát tỉnh lại tất cả sẽ biến mất, mặc kệ chính mình vừa bị đối phương ba người bọn bức bách phải chấp nhận điều ước nô đãi (bị đối đãi như nô lệ).

“Hài lòng là tốt rồi, tiếp theo còn có ... ta còn muốn cho ngươi ba kiện lễ vật...” Hồng Quân tiếp tục mỉm cười nói.

“Còn có ...” Triển Tử Phong nhận không được nhớ lại từ lúc sinh ra tới nay tất cả chuyện hạnh phúc của mình, ngoại trừ bị buộc phải chấp nhận cái điều ước nô đãi kia có chút không hợp lý, thì xem như từ lúc có trí nhớ đến nay, chính là ngày hạnh phúc nhất. “là lễ vật gì?” hắn nhìn thần khí trong tay Tôn Ngộ Không, trong ánh mắt màu xám của Triển Tử Phong lóe ra một tia sáng, trong đầu hiện lên hai chữ “Thần khí” thật to, rất lâu khó có thể mất đi.

“Ngộ Không, đem lễ vật lại đây.” Hồng Quân phân phó, đồng thời truyền âm cho Ngộ Không.

Ngộ Không nghe xong chỉ cười hắc hắc, vẻ mặt hưng phấn liền rời đi, La Băng cùng Triển Tử Phong đều là mơ hồ khó hiểu.

“cái kia, Hồng ... Hồng ...” Triển Tử Phong đột nhiên phát hiện, không biết xưng hô Hồng Quân như thế nào. Nguyên trước kia kêu là Hồng tiên sinh, lúc đó địa vị ngang bằng, trong khi hôm nay chính mình đã trở thành thuộc hạ của người ta, ngoại trừ xưng hô La Băng một tiếng chủ nhân, còn lại hắn thật không biết xưng hô như thế nào với Hồng Quân cùng Tôn Ngộ Không.

“Người gọi ta Hồng tiên sinh là tốt rồi”

“Hồng tiên sinh, không biết Hồng tiên sinh muốn cho ta ba kiện lễ vật gì?” Không biết lễ vật mới là gì, chắc là rất mê người, trong đầu Triển Tử Phong bây giờ đã bị các loại thần khí chiếm đầy.

La Băng nhú mày, hôm nay làm chủ nhân Triển Tử Phong, đương nhiên biết hắn suy nghĩ cái gì, cho tới bây giờ vẫn còn tham lam, thật sự khó có thể giáo huấn hắn.

Nhưng Hồng Quân không có để ý tới hắn, trong tay như trước vẫn cầm một cây đũa, chậm chậm không ngừng xoay xoay trên bàn.

Nhìn Hồng Quân không để ý tới hắn, Triển Tử Phong cười gượng hướng La Băng hỏi “Chủ ... chủ nhân, không biết ngài bây giờ là cảnh giới gì?”

La Băng nhàn nhạt liếc hắn, tiếp tục sử dụng ngữ khí lạnh như băng nói “chín cấp ma đế, không có việc gì đừng nói nhảm, ta không thích một tên thuộc hạ nói nhảm.”

“...” Triển Tử Phong quả thật muốn mắng chính mình lắm miệng, vạn nhất nếu chủ nhân mất hứng, không cần cảnh giới gì, chỉ một cái ý niệm trong đầu là khiến mình hồn phi phách tán, chuyện chết thêm một lần ở chỗ này thật sự không phải là không có. Lặng lặng ngồi xuống, trong lòng lo lắng chờ Tôn Ngộ Không mang về ba kiện lễ vật.

Ước chừng thời gian hai canh giờ, Hồng Quân đột nhiên khước miệng mỉm cười, “lễ vật tới”. Dưới lầu truyền lên tiếng bước chân, Tôn Ngộ Không đã trở lại, nhưng không phải trở lại một mình, chỉ thấy Tôn Ngộ

Không một tay xách cổ áo một người, tay kia cầm chặt hai sợi dây, sau sợi dây còn buộc thông lọng vào hai người, cứ như vậy bị Tôn Ngộ Không kéo tới.

“Phịch” Tôn Ngộ Không lắc tay một cái, người đang bị hắn xách cổ nhất thời bị quăng xuống đất, thân thể mềm nhũn ngã xấp xuống, tựa hồ không có một chút khí lực, Triển Tử Phong nhìn người mới tới kinh ngạc nhận ra, người này chính mình đã khổ công thu nạp nhưng thu nạp không được, bảy cấp tiên đế, Liễu Nhất Minh. Nhận ra Liễu Nhất Minh, Triển Tử Phong trong lòng chấn động, khó có thể tin nhìn hai người đang bị Tôn Ngộ Không nắm trong tay kia, hai người tám cấp tiên đế bị người ta dùng dây trói rồi kéo tới, quả thực so với giết họ còn tàn nhẫn hơn.

Tôn Ngộ Không giật một tay, hai người tám cấp tiên đế nọ đã bị kéo tới trước mặt, cuống ngao nói: “Thế nào, chết hay là làm việc cho chúng ta, cho các người năm phân chung (năm phút) thời gian để lo lắng.”

Hai người tám cấp tiên đế mặt xám như tro tàn, như thế nào cũng không có nghĩ đến, trong khi bọn họ đang thu thập đồ vật chuẩn bị rời đi, đột nhiên một người mặt hồng ửng tìm được chỗ bọn họ, hơn nữa mới giao thủ vài chiêu đã bị đánh không thể động đậy, thực lực không bằng người khác, chỉ có thể mặc cho người ta kéo tới nơi đây, bây giờ hai người mới giật mình hiểu ra, nguyên lai là tiểu tử Triển Tử Phong này đã sớm đề phòng bọn họ, vừa rời đi đã phái cao thủ phục kích.

Hai người tám cấp tiên đế lúc này đã suy nghĩ thiếu thông suốt, với thực lực Tôn Ngộ Không như vậy, Triển Tử Phong như thế nào có thể chỉ huy hắn được.

“Còn có hai phân chung, các người quyết định nhanh lên, đừng có thách thức tính nhẫn nại của ông nội người” Tôn Ngộ Không trong tay lại xuất ra kim bổng, cả người phát ra sát khí dữ dội mãnh.

“Ngộ Không, người đừng có luôn luôn sử dụng phương pháp trói của người chứ!” Hồng Quân mỉm cười nhàn nhạt hướng ba người nói, “Ba vị, nếu các người đáp ứng phục vụ cho ta, thì ít nhất, ba kiện đồ vật này là của các người.” Trên tay Hồng Quân đột ngột xuất hiện ba kiện trung phẩm kiếm tiên.

88. Chương 15: Sơ Bước Kế Hoạch

“Đúng, trung phẩm tiên khí, những đồ vật này trong tay ta chỉ là rác rưởi, nếu các người ngoan ngoãn phục tùng thì có lẽ ta sẽ cho các người một chút rác rưởi tốt.” Hồng Quân thần bí cười, giờ khắc này tựa hồ nghĩ chính mình có chút giống như ... người huấn luyện voi ở Trái Đất.

Tu tiên tựa hồ là một sự kết hợp mâu thuẫn, người tu hành chính mình phải từ bỏ dục vọng mới có thể tới cảnh giới càng cao, song nếu đã từ bỏ dục vọng thì còn muốn tới cảnh giới cao để làm gì? Có thể tu luyện cái gì nữa? Rất là mâu thuẫn, giống như trước mắt Liễu Nhất Minh cùng hai người tám cấp tiên đế, mặc dù ba người đã quyết định không chú ý tới việc tranh quyền đoạt thế, tuy nhiên hết thảy tâm niệm này đều mất ba kiện trung phẩm tiên khí đều bị làm cho tiêu mất. Ba kiện trung phẩm tiên khí, nếu hắn biết trên người Hồng Quân còn có không ít thần khí, không biết về mặt bọn họ sẽ như thế nào, tóm lại, về mặt nhất định là rất hoành tráng a.

“Hảo, chúng ta đồng ý phục vụ người” ba người mấp máy môi, sau một khắc suy nghĩ cuối cùng cũng hạ quyết tâm, ba người đều nghĩ được có chút dễ dàng, trung phẩm tiên khí sẽ lập tức tới tay.

Quả nhiên, Hồng Quân không có uy hiếp ba người giống như là đã uy hiếp Triển Tử Phong, rất tùy ý đem ba kiện tiên khí đưa cho ba người, “nhớ kĩ, các người sau này làm theo Triển Tử Phong là việc chính, hắn nói cũng chính là ta nói.” Hồng Quân thanh âm tràn ngập hiền hòa mỉm cười, một chút cảm giác áp bách đều không có.

“Thì, chúng ta nhất định tôn Triển Tử Phong đại nhân cầm đầu” Ba người sau khi được trung phẩm tiên khí đều ngây ngất, lời nói lộ rõ vẻ hưng phấn, đã không chút nào để ý vừa rồi bị khuất nhục, cũng quên luôn lúc trước cùng Triển Tử Phong bất hòa.

Triển Tử Phong nhìn hình dáng ba người này, đột nhiên có cảm giác may mắn là chính mình đã bị Hồng Quân tuyển làm nô đai, được nhiều chỗ tốt, trước kia có muốn cũng không tưởng tượng được là bây giờ có trợ thủ đắc lực như vậy.

“Tốt lắm, chuyện chúng ta phân phó, các người cứ làm cho tốt, còn lại chúng ta sẽ không can thiệp, các người hoàn toàn có tự do, bốn người các người cùng với nhau, tính ra cũng là đồng liều, ta nghĩ chuyện muốn nói cũng sẽ không ít, chúng ta cũng sẽ không quấy rầy nữa.” Hồng Quân nói, đứng lên mang theo La Bằng cùng Tôn Ngộ Không rời đi, trong khi bọn họ đi thì cái trận pháp nho nhỏ kia cũng được giải trừ.

“Từ hôm nay bắt đầu toàn mạnh mẽ phát triển thế lực, cho các người năm trăm năm thời gian, chung quanh tất cả thành trì phải thống nhất trong phạm vi cai quản của các người. Năm trăm năm sau, chúng ta trở về kiểm tra thành quả. Còn có, đối với những người khác, người có toàn quyền sát sinh, một khi có người chống lại, cứ giết không tha.” Đây là Hồng Quân trước khi đi đã lưu lại truyền âm cho Triển Tử Phong.

Hồng Quân biết rất rõ ràng, tìm hiểu tin tức không phải là chuyện một ngày hai ngày, mà phải thật là tỉ mỉ, cẩn thận tìm kiếm mọi ngõ ngách, chỉ có thế lực lớn hơn nữa, càng nhiều người hơn nữa mới có thể hảo hảo tìm kiếm cho mình.

Ba người đã đi thật xa, Triển Tử Phong, Liễu Nhất Minh, còn có hai người tám cấp tiên để cơ hồ đồng thời thở dài một hơi, mặc dù vừa mới được không ít chỗ tốt, nhưng đứng trước mặt ba người áp lực quả thật quá lớn, nhất là người mặc hồng y tên là Tôn Ngộ Không.

Bốn người nhìn nhau nở một nụ cười khổ, tất cả điều hiểu bọn họ bốn người đều là bị người khác mạnh mẽ thu nạp, mặc dù mới có lợi, hơn nữa chỗ tốt cũng không kém, nhưng nếu không quy thuận, thì chính là tử.

Hiểu được tình cảnh, chuyện kế tiếp chính là làm việc, hay chính là thu nạp càng nhiều cao thủ, nếu muốn không chế hết thủy thành trì thì việc chiến tranh là tất nhiên, loại chiến tranh này tiêu hao chính là tánh mạng của những cao thủ để cấp, vĩnh cửu biến mất.

Xích Phong Thành, bên ngoài có một tòa núi nhỏ, chân núi có một tấm bia đá, trên bia đá có khắc ba chữ: Mê Nhĩ Sơn.

Khi phát hiện tòa núi nhỏ này, Hồng Quân bất giác nghĩ tới cha Tần Vũ đã kể cho mình nghe chuyện xưa lúc tước tới Thần giới, ngẫm lại chính mình hôm nay bốn người tại thế giới này thành lập thế lực, cùng chuyện của cha lúc trước ở thần giới có điểm tương tự, một tòa Mê Nhĩ Sơn nho nhỏ làm địa bàn của chính mình, đương nhiên tòa Mê Nhĩ Sơn này cùng tòa Mê Nhĩ Sơn của Tần Vũ giống nhau, khắp nơi đều bố trí trận pháp.

Một chỗ bên trong một trận pháp không gian, Tôn Ngộ Không trong tay kim bồng liên tục vũ động, hình thành một mảng cơn ảnh màu vàng.

“Kính thiên Thất thập nhị côn”

“Kính thiên Tam thập lục côn”

...

“Kính thiên Tam côn”

“Kính Thiên nhất côn”

Theo tiếng quát cuối, một đạo kim quang chói mắt phát ra, một cổ côn khí cường đại tới cực điểm bắn đi, đối diện với hắc La Bằng cùng Huống Thiên Minh lập tức song lập, Kính thiên hai mươi hai côn này vốn là uy lực kinh người (không hiểu sao tác giả lại ghi là hai mươi hai côn:), sáu thức côn pháp này cuối cùng bị Tôn Ngộ Không luyện thành một bộ liên hoàn kích côn pháp, uy lực cao hơn Kính thiên, hơn nữa sáu kích liên hoàn này một khi phát ra, liền tự động tập trung người bị công kích, nếu không có tu vi mạnh mẽ tới mức sắp đột phá tầng không gian trên thì muôn vàn khó khăn để phá giải, ngay cả La Bằng cùng Huống Thiên Minh, vì không muốn hao tổn tinh lực nên chỉ có thể lựa chọn đón đỡ bộ côn pháp này của Tôn Ngộ Không.

Nhị lưu Hồng Mông linh bảo quang mang chớp động, hiển nhiên đã vận chuyển đến mức tận cùng, Huống Thiên Minh trực tiếp biến thân lần hai, một quyền công kích năng lượng côn khí của Tôn Ngộ Không.

“Oanh” một tiếng nổ, cơn ảnh khổng lồ đã tiếp xúc thân thể La Bằng cùng Huống Thiên Minh, hai người đều vận khởi linh khí toàn thân để ngăn cản, một hồi lâu cơn ảnh qua đi, La Bằng cùng Huống Thiên Minh có một tia cảm giác bị thoát lực, nếu tiếp tục một lần như vậy nữa bọn họ tuyệt đối không xông tới đón đỡ.

Một trăm năm qua, La Bằng cùng Huống Thiên Minh không thể ngăn cản được tính hiếu sát của Tôn Ngộ Không, cuối cùng đáp ứng bồi tiếp hấn luyện thủ, bắt đầu chính là từng bước từng bước, sau khi Tôn Ngộ Không vận dụng thành thục được Kinh thiên nhất côn cùng liên hoàn kích, hai người bắt buộc phải liên thủ đối kháng. Hôm nay đã hoàn thành Kinh thiên côn pháp, một côn cuối cùng đã rõ ràng, ngay cả hai vị hoàng giả liên thủ, cũng không phải là đối thủ của Tôn Ngộ Không.

Đương nhiên, đó là nói, ngay từ đầu để cho Huống Thiên Minh lợi dụng tốc độ kinh người, La Bằng sử dụng Nhị lưu Hồng Mông linh bảo để công kích thì Tôn Ngộ Không thất bại là không thể nghi ngờ, nhưng hai người trong lòng đều rõ ràng, lúc này bọn họ là vì muốn Tôn Ngộ Không nhanh chóng lĩnh ngộ Kinh Thiên côn pháp, cứ như vậy thì việc chính quan trọng mới dễ dàng làm được.

Quả nhiên, sau khi hoàn thành hết thấy làm Tôn Ngộ Không rất hài lòng, cười cười đi tới hai người “hắc hắc, Huống huynh, La tiểu thư, một trăm năm qua khổ cực các ngươi rồi. Kinh Thiên côn pháp của ta xem như đã đại thành.” Tôn Ngộ Không rõ ràng, hấn bây giờ không cần tu luyện nữa, nếu tiếp tục thì hấn sẽ nhanh chóng phi thăng lên một tầng trên.

“Ngươi tiến bộ nhanh lắm, cho tới bây giờ, chúng ta hai người liên thủ đều không phải đối thủ của ngươi.” Huống Thiên Minh thật sự xem như “nhìn” Tôn Ngộ Không phát triển, đối với sự phát triển của hấn Huống Thiên Minh đã từng phải lãng phí mấy người tử nhân cương thi.

“Hắc hắc, kỳ thực ta biết, nếu các ngươi muốn công kích, ta thực không có phần thắng, chỉ có thể nói các ngươi hai người liên thủ không đỡ được công kích của ta mà thôi!” Tôn Ngộ Không xem như biết rõ mình, không có kêu ngạo, tự mãn, biết ưu khuyết điểm của chính mình, mặc dù bọn họ đỡ không được nhưng với tốc độ Huống Thiên Minh, cùng Nhị lưu Hồng Mông linh bảo của La Bằng, đều không phải mình có khả năng chống đỡ.

“Đóng góp vào sự phát triển của ngươi, cũng chính là mấy huynh đệ tử nhân cương thi đáng thương của ta a!” Trong lòng Huống Thiên Minh lại nổi lên tình cảnh trên chiến trường lúc trước, nhớ tới cương thi tộc nhân, Huống Thiên Minh một trận cảm thán. Đi tới nơi này lâu như vậy, tuy nhiên một người đồng bào mình đều chưa gặp qua. Bất quá cũng có tin tức tốt bay về, những năm gần đây, Huống Thiên Minh từ Hồng Quân biết được, ở chỗ này phi thăng, căn bản là không cần trải qua thiên kiếp, nói cách khác, nếu hấn tới được tu vi thì có thể trực tiếp phi thăng lên cảnh giới thần nhân.

Đó là hấp dẫn cỡ nào, tiền lệ cho tới bây giờ cương thi một tộc đều chưa có một ai phi thăng thành công, chưa ai biết được thần giới là cái dạng gì, hôm nay hấn, Huống Thiên Minh sẽ là cương thi một tộc đệ nhất nhân. Chỉ cần tu vi tới là có thể phi thăng, chuyện này thật rất hấp dẫn. Những năm gần đây, Huống Thiên Minh cũng là liều mạng tu luyện, đáp ứng Tôn Ngộ Không đối luyện một phần quan trọng cũng là vì nguyên nhân này.

La Bằng nhìn quanh bốn phía, cảm thán nói, “Tôn Ngộ Không, ngươi hoàn toàn phải cảm tạ đại ca ngươi a, nếu không có hấn, chúng ta muốn cùng ngươi đối luyện cũng không tìm được địa phương nào thích hợp a!” Trận pháp, ở Tu La Ma giới là một lĩnh vực chưa có ai từng đề cập qua, cho tới bây giờ không ai nghĩ tới một cái trận pháp lại có tác dụng như vậy.

“Đúng vậy, tiểu Quân là ai chứ, đó là ...” Tôn Ngộ Không hưng phấn, thiếu chút nữa thốt ra lai lịch của Hồng Quân.

La Bằng cùng Huống Thiên Minh đều sửng sốt, đối với Hồng Quân, bọn họ biết đích xác thật không đủ nhiều, ngoại trừ biết được có một vị ca ca là thần vương thì căn bản chẳng biết thêm gì nữa. Chợt nghe Tôn Ngộ Không nói về Hồng Quân, hai người đều nóng lòng chờ mong, tưởng có thể biết càng nhiều tin tức về Hồng Quân.

“Là cái gì?” La Bằng nhện không được, nóng lòng hỏi.

“Hắc hắc, tiểu Quân đường đường chính là đệ đệ của thần vương ở thần giới.” Lời đã ra ngoài mép, Tôn Ngộ Không liền hướng chủ đề sang Thần vương ca ca của Hồng Quân.

“Hừ, lại không nói.” La Bằng hung hấn trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không một cái, liền quay đầu đi chỗ khác.

“Hồng Quân, thật sự chỉ là có ca ca thần vương thôi sao.” La Bằng trong lòng hiếu kỳ không có giảm đi,

ngược lại bị Tôn Ngộ Không khơi dậy lên. Đàn bà a, cái gì cũng tốt, chỉ đáng trách nhất là lòng hiếu kì quá lớn, không gì có thể làm mất đi được.

Vị trí của Thần vương tại Thần giới, La Bằng có phong phanh nghe được một ít, chính là lời nhắn từ xưa gia tộc đã lưu lại thì có miêu tả về Thần vương, tại thần giới, Thần vương chính là thực lực cao nhất tồn tại, trong thần giới có Phi thăng giả cùng bát đại Thánh hoàng, về phần ca ca của hồng quân, đích thị là Phi thăng giả Thần vương.

Những gì La Phàm còn lưu lại, không có đề cập qua Thiên Tôn, nên La Bằng cũng không biết Thiên Tôn có tồn tại, càng không biết trên Thiên Tôn có Chương không giả tồn tại.

Ngay Tần Tư cũng đã không đoán được, nói hắn là Thần vương Phi thăng giả, thật ra hắn ở thần giới trực tiếp thành tựu Thần vương, chỉ có thể tính là cư dân của Thần giới. Nhưng thật ra nếu Hồng Quân thành tựu Thần vương mà nói, tính hắn là Phi thăng giả Thần vương hoặc là Thần giới Thần vương cũng không có gì sai.

(

89. Chương 16: Lặng Lẽ Phát Triển

Triển Tử Phong rất thông minh, có thể nói hắn rất thích hợp làm người đứng đầu, tại đây hắn không ngừng cố gắng. Liễu Nhất Minh cùng Mộ Dung Thu, còn có hai người tám cấp tiên đế kia đều không biết ai là thân tín của hắn, bốn người đều không biết. Quyết sách rất anh minh, ít nhất là bốn người tại đây không dám tâm sinh phản bội, sau khi cố gắng làm hết thấy mọi việc, Triển Tử Phong còn có một kế hoạch, chính là trận pháp Hồng Quân đã lưu lại cho hắn, hắn muốn bế quan, ít nhất những người này không phản bội hắn mới được.

Hôm nay cả bốn người đều được triệu tập tại một gian phòng xung quanh bố trí vài rào cản bảo vệ đơn giản, “kế tiếp, ta muốn bế quan hai trăm năm, tìm hiểu một chút những gì Hồng tiên sinh lưu lại.” Sự tồn tại của Hồng Quân, Triển Tử Phong cũng không có giấu diếm Mộ Dung Thu, đối với Triển Tử Phong mà nói, cũng không có gì cần phải giấu diếm.

“Triển huynh, Xích Phong Thành bây giờ đã hoàn toàn nằm trong tay, người xem mục tiêu kế tiếp sẽ là gì?” Nếu Triển Tử Phong nói muốn bế quan hai trăm năm, vậy dám chắc là hai trăm năm thời gian này có một cái kế hoạch. Hai trăm năm, đối với những người này mà nói, vô luận là lúc còn sống hay đã chết, cũng không tính là cái gì, có lẽ bế quan một chút, rồi ra lại là mấy ngàn năm đã qua đi.

“Hồng tiên sinh lưu cho chúng ta thời gian không nhiều lắm, chỉ có năm trăm năm thời gian, mặc dù Hồng tiên sinh không có chỉ đạo cụ thể là muốn nắm trong tay tất cả các thành trì, nhưng chúng ta chính là nên làm ra một chút thành tích cho Hồng tiên sinh xem. Ta nghĩ như vậy, Xích Phong Thành phương viên bên trong một trăm ngàn dặm, là mục tiêu mà chúng ta có thể phát triển, tổng cộng lớn nhỏ năm tọa thành trì, ngoại trừ Bạch Hổ Thành ở phía đông, kỳ thật mấy tọa thành nhỏ chưa từng có cái gì gọi là cao thủ. Hai trăm năm này, Liễu Nhất Minh, Khâu Nhân, Lý Hoành các người nhiệm vụ chính là nắm trong tay bốn tọa thành nhỏ. Mộ Dung Thu, người không có nhiệm vụ gì đặc biệt, chỉ là thường xuyên cùng Liễu Nhất Minh bọn họ câu thông, đưa tin tức của bọn họ ở nơi này tổng hợp lại, không nên có thắc mắc gì a!”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, Liễu Nhất Minh đầu tiên mở miệng nói, “Nếu không để ý tới Bạch Hổ Thành, vậy bốn tọa thành nhỏ đối với chúng ta cũng không có chuyện gì đáng nói, cùng với Mộ Dung thành chủ bên này chắc chắn có thể câu thông.”

“Tốt lắm, bản lãnh Hồng tiên sinh các người cũng đã chứng kiến qua, nếu xong việc sẽ có gì đó rất tốt, vậy nên chúng ta phải cố gắng a!” Triển Tử Phong trước khi chấm dứt, lợi dụng tiên khí nhỏ nhỏ của Hồng Quân câu dẫn một chút ba người Liễu Nhất Minh.

Quả nhiên, không ngoài sở liệu Triển Tử Phong, ba người vừa nghe nói tới “có gì đó rất tốt” thì trong ánh mắt màu xám đặc hữu của người chết liền tỏa ra quang mang, xem ra, vô luận là tới cảnh giới gì, con người đều có dục vọng.

Kế tiếp, Triển Tử Phong liền bế quan., lưu lại cho bọn người Liễu Nhất Minh tiếp tục vì Hồng Quân mà liều mạng cố gắng, có cao nhất trang bị hấp dẫn, những người này không tiếc sức lực mà làm việc. Mới có ba mươi năm, lại tiếp quản thêm một tọa thành trì nhỏ, cùng Xích Phong Thành giống nhau, biện pháp đơn giản nhất, trực tiếp khống chế thành chủ, rồi tìm thuộc hạ đắc lực, đồng thời tìm hiểu tin tức, cũng đem tin tức truyền về Xích Phong Thành.

Chuyện tiến triển tựa hồ so với dự tưởng càng thêm đơn giản, trong khi Triển Tử Phong bế quan một trăm năm thì ba người bọn họ đã hoàn toàn khống chế bốn tọa thành trì. So với kỳ hạn Triển Tử Phong cho bọn hắn, hoàn thành sớm gấp đôi.

Ba người tùy ý tìm một tửu quán, bố trí một tầng bảo vệ, trước tiên là Liễu Nhất Minh cất tiếng, “Hai vị ca ca, không thể tưởng là chúng ta mới dùng có một trăm năm đã hoàn thành nhiệm vụ, còn lại một trăm năm, không biết hai vị có dự định gì?”

Khâu Nhân cùng Lý Hoành liếc nhau, Khâu Nhân nói : “Nhất Minh, theo ý ngươi, nếu chúng ta dùng một trăm năm thời gian này bắt Bạch Hổ Thành, ngươi nghĩ, Hồng tiên sinh có thể hay không đặc biệt thưởng cho chúng ta?” “Liễu Nhất Minh nheo mắt, “Bạch Hổ Thành? Ngươi nói Bạch Hổ Thành? Ngươi cũng nên biết rằng, Bạch Hổ Thành có bao nhiêu cao thủ? Bằng chúng ta muốn bắt Bạch Hổ Thành, không phải là không thể, nhưng ít ra cũng phải là năm trăm năm”

Một trăm năm bắt Bạch Hổ Thành, Liễu Nhất Minh rất trực tiếp cho rằng Khâu Nhân nằm mơ.

“Nhất Minh, đừng kết luận vội, ta với Lý Hoành khi còn sống đều là kiếm tiên, lực công kích cùng với chín cấp tiên để bình thường không sai biệt lắm. Hơn nữa bây giờ có trung phẩm kiếm tiên, ngươi đừng quên tiên đế trong tay bây giờ, đa số đều chỉ là cực phẩm linh khí, như thế nào cùng chúng ta chiến đấu? Chúng ta dùng năng lực khống chế một ít tám, chín cấp tiên đế, ma đế. Một trăm năm bắt Bạch Hổ Thành, cũng không phải là nói mộng.”

“Đúng vậy, Nhất Minh, nếu chúng ta tận tâm phục vụ Hồng tiên sinh, không tiếc một chút khí lực nào, đến lúc xong việc cũng có thể càng nhiều phần thưởng.” Lý Hoành xem ra cũng đồng ý chuyện Khâu Nhân nói, hôm nay phần thưởng của Hồng Quân trở thành mục tiêu lớn nhất của họ.

Liễu Nhất Minh nghe hai người nói, trong lòng cẩn thận tính toán, cuối cùng vẫn là sự hấp dẫn chiếm thế thượng phong, cắn chặt răng kiên định nói, “Hảo, nghe lời hai vị ca ca, chúng ta tranh thủ một trăm năm bắt Bạch Hổ Thành.”

Hồng Quân từ sau khi thành lập Mê Nhĩ Sơn, cũng trở về trạng thái bế quan, nói đến cũng kì quái, Hồng Quân tự sáng tạo ra Hồng Quân đạo công pháp, nhưng chính mình cũng không thể nắm chắc phương hướng phát triển của Hồng Quân đạo, chính mình luyện chế ra Phong Thần bảng nhưng cư nhiên một chút cũng không biết.

Nguyên lai, trong khi tại Lâm Mông vũ trụ, linh hồn người chết bị Hồng Quân giết còn có thể tiến vào Phong Thần bảng, mà hôm nay tới thế giới người chết này Phong Thần bảng lại biết mất, Hồng Quân rốt cuộc cảm thụ không được. Nhưng thật ra trong cơ thể lại có nhiều chuyển biến tốt, một loại vật chất màu xám khác, chính là vật chất màu xám mà Hồng Quân đạo tầng thứ hai sinh ra, Hồng Quân hoàn toàn có thể không chế.

Hồng Quân bế quan, không phải tu luyện mà là lĩnh ngộ, hay còn nói là tu luyện linh hồn. Linh hồn của Hồng Quân hôm nay coi như trải qua quá trình sống lại, đang tại cảnh giới hạ phẩm thần nhân đỉnh phong, tùy thời có thể tới trung phẩm thần nhân linh hồn cảnh giới.

Trung phẩm thần nhân, đối với Hồng Quân mà nói, chính là sự sỉ nhục của Tàn gia, mẫu thân là Sinh Mệnh thần vương, cha là vũ trụ Chương không giả, còn cao hơn cả Thiên Tôn cấp bậc tồn tại, ca ca Tần Tư từ rất nhỏ đã là thượng bộ thiên thần, không lâu đã đột phá tới thần vương cảnh giới, chỉ độc nhất có hắn, thiên tư cực kì thấp, tu luyện bao nhiêu năm mới miễn cưỡng đạt trung phẩm thần nhân. Song, sau một hồi biến cố, tu vi của mình bị đảo thổi trở về cảnh giới tiên thiên của phàm nhân, trải qua mấy năm nay tu hành, Hồng Quân coi như trở về chỗ cũ, chỉ là so với trước kia thì có mạnh hơn chút ít.

“Dựa theo tình huống bây giờ, đại ca cũng đang ở tại không gian này, cũng không biết hắn tình trạng ra sao, rốt cuộc có hay không biết mình chưa có chết.” trong lòng Hồng Quân lại nổi lên nhớ tới Tần Tư, mặc dù

trong lòng rất ghen ghét đại ca, nhưng Hồng Quân không thể không thừa nhận, Tần Tư thật sự đối với hắn rất tốt, mà hắn cũng rất yêu quý đại ca Tần Tư, cái loại cảm tình huynh đệ này không phải một chút ghen ghét là có thể phân liệt.

“Quên đi, cho dù đại ca ở đây cũng là đang ở tầng cao nhất, với bản lãnh của đại ca, nhất định sẽ không có việc gì” Nhớ tới đại ca trên người còn có Nhất lưu Hồng Mông linh bảo, Hồng Quân cũng yên tâm.

Lúc này Tôn Ngộ Không chính là đang bồi tiếp Huống Thiên Minh cùng La Bằng tu luyện, đúng vậy, đích thật là Tôn Ngộ Không bồi tiếp họ. Chuyện này làm cho Hồng Quân một chút nho nhỏ lấy làm kinh hãi, mặc dù nói Tôn Ngộ Không vẫn đang cùng hai người đối luyện, nhưng tính chất thật là hoàn toàn bất đồng. Thân thể Hồng Quân chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ, tốc độ phi hành của trung phẩm thần nhân đảo mắt liền tới ngay chiến trường.

Ngoại trừ ba người trong cuộc, xung quanh khoảng không gian này còn có không ít người tụ tập đứng xem, cơ bản đều là người của Tu La Ma giới, lúc này họ đang hưng phấn nhìn ở giữa Tôn Ngộ Không đơn độc đấu với nhị đại hoàng giả của Tu La giới.

Huống Thiên Minh vừa trực tiếp hoàn thành lần thứ hai biến thân, quả nhiên là vì Tôn Ngộ Không du đấu (vừa đánh vừa chạy) mà biến hóa, nắm đấm mang theo khí thế bàng bạc thỉnh thoảng nên xuống thân thể Tôn Ngộ Không, bộc phát ra một trận nổ vang. Mà một bên La Bằng cũng không chút nào yếu thế, Nhị lưu Hồng Mông linh bảo quang mang chớp động, hơi nghiêng thân người liền tới bên cạnh Tôn Ngộ Không, theo sát hướng hắn chạy, thân thể Tôn Ngộ Không không ngừng thay đổi phương hướng tránh né công kích của Nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

“Kinh Thiên...” Vừa muốn dụng Kinh Thiên nhất côn, Huống Thiên Minh lập tức dùng một quyền dấm tới đầu Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không liền cúi đầu xuống, nguyên lai đã chuẩn bị tốt xuất ra Kinh Thiên nhất côn, lại bị Huống Thiên Minh quấy rầy, hoàn toàn không xuất ra được.

“Bốp bốp bốp!” có tiếng vỗ tay vang lên, nói đến cũng kì quái, thanh âm Hồng Quân vỗ tay không lớn, nhưng mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Ba người Tôn Ngộ Không nghe được tiếng vỗ tay đều dừng lại, đều hướng ánh mắt tới nơi phát ra, đã thấy Hồng Quân, Tôn Ngộ Không là người đầu tiên đi tới, vừa đi vừa nói, “Sao hử tiểu Quân, bây giờ ta đã có để một mình chống lại nhị đại hoàng giả của Tu La giới rồi a.”

Hồng Quân mặc dù có thể nhìn ra bọn họ vẫn còn chiến đấu được, nhưng rốt cuộc chính là Tôn Ngộ Không sẽ thắng, lập tức a a nói, “quả thật không sai, chỉ là nhìn ngươi không có cơ hội xuất ra Kinh Thiên côn pháp a!”

Huống Thiên Minh cùng La Bằng lúc này cũng đã đi tới, Huống Thiên Minh nói rõ “Nếu cho hắn sử dụng Kinh Thiên côn pháp, vậy còn có cái gì cho chúng ta chứ. Tôn Ngộ Không quả thật là thiên tài chiến đấu, mới chỉ có bấy nhiêu thời gian mà đã có thể sử dụng sáu thức liên hoàn kích, ta cùng La Bằng nếu toàn lực ứng phó sẽ hao tổn chân nguyên a!”

“Đúng vậy, từ khi ta gặp qua các loại yêu thú thì đây có thể nói là yêu thú có thiên phú chiến đấu cao nhất, thậm chí trước kia chưa bao giờ có chuyện thiên phú cùng với tài năng chiến đấu ở cùng một chỗ a!” La Bằng cũng than vãn, cho tới bây giờ không có nghĩ tới còn thể dùng từ thiên phú để hình dung tài năng chiến đấu.

Thiên phú chiến đấu, Hồng Quân trong đầu cẩn thận tìm tòi một chút, chính là lần đầu tiên nghe nói. Chính cha mình, Tần Vũ, thực lực phát triển nhờ vào sự linh ngộ đối với không gian và thời gian pháp tắc, nhị thức Hầu Phỉ nhờ vào tư chất của siêu cấp thần thú cùng với Kinh Thiên côn pháp, ngay cả Lưu Quang thương đạo của tam thức Hắc Vũ, cũng là đối với thời gian pháp tắc có một chút linh ngộ. Bây giờ lại đầu ra một tên Tôn Ngộ Không, lại phát triển nhờ vào thiên phú chiến đấu, đối với sự cải biến Kinh Thiên côn pháp, không cần dựa vào nhân tố bên ngoài nào, thực lực đã siêu việt ngang với Đại Viên Hoàng. Phải biết rằng Đại Viên Hoàng đều là siêu cấp thần thú, mà Kinh Thiên côn pháp cải biến của hắn lại có thêm nhiều điểm linh ngộ không gian pháp tắc như vậy, sợ rằng bây giờ yêu giới tam hoàng liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, hắn chính là một thượng cấp thần thú sáng tạo nên một thần thoại a.

90. Chương 17 : Triệu Vân Hưng

Thế lực nơi này cùng ở Địa Cầu cũng rất tương tự, tổng tướng trừ thôn, một nhà độc quyền bao quát cả quan phương thế lực cũng là một dạng, chỉ là tương đối mà nói, quan phương động tác cơ bản đều là vùng trộm mà thôi.

Lý Thanh Minh hôm nay rất buồn bực, thành chủ Bạch Hổ Thành tìm hắn, chuyện rất đơn giản, hoặc quy thuận hoặc sẽ tử, không có con đường thứ ba lựa chọn. Hắn đường đường tám cấp tiên đế, vậy mà không có cơ hội cự tuyệt, cuối cùng trì hoãn được thời gian ba ngày, ba ngày thời gian này hắn là chuẩn bị tốt kế hoạch để chạy khỏi Bạch Hổ Thành, mặc dù chuyện này thoát nhìn rất khó.

Bạch Hổ Thành, ban đêm trên đường rất hoang vắng, nơi này dù sao cũng không phải Địa cầu mà có cuộc sống ban đêm rất phong phú. Ở đây ngoại trừ tửu lâu, cơ bản không có nơi nào khác đặc biệt.

Hồi tưởng lại con đường trước kia, cũng từng giống như bọn họ tranh quyền đoạt lợi, mộng tưởng thành một phương bá chủ, nhưng cuối cùng kết quả cũng là tử vô tán thân chi. Vốn Lý Thanh Minh đã tưởng là tốt, đã chết thì an phận hảo hảo tu luyện, từng tầng từng tầng phi thăng, có một cuộc sống yên ổn khác. Không thể nghĩ tới, nơi này cùng với thế giới hắn trước kia giống nhau, tràn ngập cảnh đánh giết, tràn ngập sự tranh quyền đoạt lợi.

“Đã chết rồi mà còn tranh đấu sao???” Lý Thanh Minh nhin không được bất lực than một câu, lập tức thần sắc có chút buồn bã, “Nếu khi còn sống tìm một địa phương ẩn tu, thì có lẽ đã an an ổn ổn chờ đợi thần kiếp a!” Nghĩ vậy lại lắc đầu cười khổ, biết bây giờ có hối hận cũng không kịp, chính mình không thể nào sống lại được.

“Lý huynh!” Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo vang lên, trong bóng tối một người chậm chậm đi đến.

“Khâu huynh, người như thế nào ở chỗ này?” Lý Thanh Minh có chút kinh ngạc, người đi tới là hắn vừa quen biết nửa tháng trước, tám cấp tiên đế, Khâu Nhân.

“Ta vừa lúc rảnh rồi, đi ra ngoài một chút, Lý huynh sắc mặt thật khó coi, có đúng hay không có sự tình gì?” Khâu Nhân cười cười, thuận miệng nói.

Khâu Nhân chính là vẫn đang chú ý cùng theo dõi Lý Thanh Minh. Lý Thanh Minh chính là tiên đế tử vong ở Hồng Mông vũ trụ, Tứ Linh giới, tử vong thời gian cũng rất lâu rồi. Từ lúc chết là ba cấp tiên đế, giờ đã tu luyện tới tám cấp tiên đế.

Lý Thanh Minh trước giờ vẫn ở tại Bạch Hổ Thành, bên trong thành có ít nhất hai thành thị đều là người Tứ Linh giới, trong những người này, Lý Thanh Minh rất có uy vọng, ngoài hơn một trăm người chín cấp tiên đế sắp phi thăng ra, thì Lý Thanh Minh chính là người có uy vọng cao nhất.

Đối với một người như vậy, Khâu Nhân mập mờ vẫn tìm cơ hội xuống tay, bây giờ cơ hội đã tới. Thành chủ bức bách hắn, vừa lúc có thể cho Khâu Nhân có cơ hội lôi kéo hắn.

“Không có chuyện gì!” Lý Thanh Minh cố gắng nở một chút nụ cười, thành chủ bức bách hắn chính là chuyện này không thể nói với người khác.

“Đi, theo ta tới nơi nào đó rồi ngồi xuống cùng nhau uống cho thống khoái!” Lý Thanh Minh không muốn nói, Khâu Nhân cũng không bắt buộc, kéo Lý Thanh Minh đi tới địa phương bọn hắn đang tạm ở. Đối với uống rượu, Lý Thanh Minh cũng không có phản đối, hắn vừa lúc muốn tìm người uống cho thống khoái.

“Liễu huynh, Lý huynh, các người nhìn xem coi ai tới!” đi vào tiểu viện, Khâu Nhân cao hứng hô lên, Liễu Nhất Minh cùng Lý Hoành kỳ thật đã sớm biết, cố làm ra bộ dáng kinh hãi, lật đặt đi ra đón khách.

Một bàn ăn sáng, thức ăn cũng chỉ bình thường, bất quá rượu đều là rượu ngon, vì lôi kéo Lý Thanh Minh, bọn họ chính mình đều đem hảo tửu tới.

Lý Thanh Minh đã gặp qua Liễu Nhất Minh cùng Lý Hoành, coi như là người quen. Nhưng hôm nay tâm tình quả thật không thể nào tốt được, cùng ba người ngồi xuống uống rượu, vẫn chỉ là ba người nói chuyện, Lý Thanh Minh nói rất ít.

“Lý huynh, đừng có xa lạ như vậy, người đến xem đây là cái gì?” Khâu Nhân thần bí cười, Liễu, Lý hai người cũng thần bí mỉm cười theo, đồng thời nhìn Lý Thanh Minh.

“là cái gì vậy?” Lý Thanh Minh uống rượu thuần túy chỉ là uống, toàn lực nốc rượu, ánh mắt đã có chút mơ hồ, ngúc ngắc cái đầu, kết quả thấy Khâu Nhân cầm lên trung phẩm kiếm tiên, chậm rãi nhìn.

“Đây là!” Sau khi nhìn kĩ, Lý Thanh Minh lập tức tỉnh táo, nhú nhú mắt, cẩn thận nhìn, đích xác trong tay là một thanh trung phẩm kiếm tiên, tại một tầng thế giới này một kiện tiên khí cũng là không có, trung phẩm kiếm tiên xem như là chí bảo rồi.

“Trung phẩm tiên khí, không chỉ ta có, bọn họ đều có!” Khâu Nhân cười cười, nháy mắt với Liễu Nhất Minh cùng Lý Hoành, ba kiện trung phẩm kiếm tiên đều để trên bàn cho Lý Thanh Minh tự mình xem xét.

“Trung phẩm kiếm tiên này, các người như thế nào có được?” Lý Thanh Minh giọng nói có chút run rẩy, trung phẩm kiếm tiên lực hấp dẫn tất nhiên rất lớn, nhưng để cho hắc kinh ngạc chính là người xuất ra trung phẩm kiếm tiên.

“Là Hồng tiên sinh cho chúng ta, hôm nay ba huynh đệ chúng ta đều phục vụ cho Hồng tiên sinh, không đối gạt Lý huynh, xung quanh mấy tọa thành nhỏ này, còn có Xích Phong Thành đều đã bị chúng ta khống chế. Bạch Hổ Thành chính là mục tiêu kế tiếp!”

Khâu Nhân sắc mặt trở nên lạnh lùng, gắt gao nhìn chằm chằm Lý Thanh Minh, ba người có ba kiện tiên khí, còn có Triển Tử Phong đã dạy cho một trận pháp ba người liên hợp, chỉ cần Lý Thanh Minh không đáp ứng, ba người liền lập tức làm khó dễ, rồi đi tìm mục tiêu kế tiếp.

“Lý huynh, đi theo Hồng tiên sinh, ngày sau tiền đồ vô lượng. Xích Phong Thành Triển Tử Phong chắc người cũng từng nghe qua a, hắc bây giờ cũng đi theo Hồng tiên sinh, còn được Hồng tiên sinh thưởng cho thượng phẩm tiên khí, với tu vi của người, nếu đáp ứng phục vụ Hồng tiên sinh, ít nhất cũng sẽ cùng ba huynh đệ ta giống nhau, có trung phẩm tiên khí.”

Thấy Lý Thanh Minh vẫn không nói gì, Liễu Nhất Minh lại châm thêm dầu vào lửa, tiên khí, đối với người ở nơi này mà nói, chính là hấp dẫn lớn nhất.

Lý Thanh Minh rõ ràng, vừa xong hổ huyết lại vào lang oa, nếu lời bọn Khâu Nhân nói là thật, thì hẳn không cần phải chạy trốn nữa, chạy tới nơi nào cũng là giống nhau, hẳn vốn định bỏ chạy tới Xích Phong Thành.

“Lý huynh, có một chút ta muốn nói cho người rõ, Hồng tiên sinh không hạn chế tự do chúng ta, chính mình phát triển thế lực, chính mình khống chế, chỉ là muốn chúng ta vì Hồng tiên sinh mà tìm hiểu tin tức, khi có việc thì nghe theo lời Hồng tiên sinh là được, so với người bây giờ cũng không có chút nào bất đồng a.” Lý Hoành cũng khuyên bảo Lý Thanh Minh, ba người đều thu kiếm tiên trở về, nếu nắm trong tay vô hình chung cho Lý Thanh Minh một áp lực không nhỏ.

“Ba ngày, chỉ cần ba ngày, ta nhất định cho các vị một câu trả lời thuyết phục.” Lý Thanh Minh bây giờ hối hận vì đã đi theo họ tới đây, đối với thành chủ bên kia còn chưa có biện pháp tốt, bây giờ lại lâm vào cảnh tranh đoạt thế lực.

“Lý huynh, hà tất cần phải ba ngày, người bây giờ không thể đáp ứng sao? Ta biết, Bạch Hổ Thành thành chủ cũng đang tìm người, bất quá ta có thể nói cho người hay, hẳn còn sống không được vài ngày nữa. Người nếu nghĩ còn muốn theo hẳn, vậy Lý huynh ta chỉ có thể hảo hảo khuyên người, nhất định người phải hiểu được!”

“Thành chủ còn sống không được vài ngày sao?” Lý Thanh Minh sửng sốt, lập tức hiểu được ba người họ chuẩn bị xuống tay với thành chủ, Lý Thanh Minh không nhịn được có chút nghi hoặc, ba người này cho dù có tiên khí, cũng chỉ có thể đối phó được hộ vệ quân của thành chủ phủ. Huống chi, bên trong còn ẩn cư một lượng lớn chính cấp ma đế, yêu đế.

“Cuối cùng, nói cho người thì cũng có thể. Bất quá, sau khi nói cho người thì, Lý huynh, người chỉ có thể đáp ứng mà thôi!” Khâu Nhân ha hả cười một tiếng, trên tay kiếm tiên đã sẵn sàng, ba người đã hảo phối hợp vị trí thành một trận pháp.

“Lý huynh, chắc ngươi cũng nghe nói tới Thái An Thành có người cầm kim bồng giết chết vô số cao cấp tiên đế, ma đề rồi chứ. Nói thật cho ngươi hay, người nọ chính là một huynh đệ của Hồng tiên sinh, để cho người nọ đến đây đánh chết Bạch Hổ Thành thành chủ, cho dù có một trăm cái thành chủ cũng trốn không thoát !”

Lý Hoành hắc hắc cười, uy lực của Tôn Ngộ Không, hắn chính là đã biết, một chiêu cũng không đỡ được, đã bị Tôn Ngộ Không khống chế, lúc đó Tôn Ngộ Không cho hắn một áp lực rất lớn, để cho hắn trong lòng một chút kháng cự cũng không có.

“Này, ba vị huynh đệ, theo như các ngươi nói là thật, thì cái người ... Hồng tiên sinh kia thật sự không quá đòi hỏi chúng ta?” Lý Thanh Minh trong lòng dao động, ba người đã hiện ra sát khí, lại nói cho hắn biết bí mật. Hôm nay nếu không đáp ứng, sợ rằng nơi này cũng không thoát ra được.

“Đương nhiên, không có người đó đến thì chúng ta ba người nào dám động thủ với thành chủ!” Liễu Nhất Minh nhẹ nhàng cười, nhìn hình dáng là biết bọn họ đã thành công lôi kéo được một người.

“Hảo, ta đáp ứng các ngươi. Bất quá, với thực lực chúng ta chưa thể chống lại thế lực của thành chủ, tốt nhất các ngươi có thể tới Triệu Vân Hưng ở tây thành, lôi kéo hắn. Có được hắn, cho dù thành chủ không chết, chúng ta cũng có thể bảo trụ chính mình.” “Đa tạ Lý huynh nhắc nhở, chúng ta đã cùng người tên Triệu Vân Hưng kia liên lạc, không lâu sau sẽ có kết quả, Bạch Hổ Thành này sắp bị chúng ta thôn tính rồi, lúc đó các ngươi hảo hảo phối hợp với chúng ta là được. Tiên khí, Hồng tiên sinh nhất định sẽ thưởng cho ngươi.

Chuyện chấm dứt, Khâu Nhân ba người đều dễ dàng rời đi, cũng không cần Lý Thanh Minh thề, đối với Lý Thanh Minh bọn họ cũng đã điều tra không ít, hắn đã đáp ứng thì tất nhiên sẽ không phản lại lời hứa.

Bạch Hổ Thành, đại khái có hơn hai mươi vạn các cấp tiên đế đều là ở không gian tiên ma yêu giới, hơn hai mươi vạn người này, có một người tiểu đầu mục – Triệu Vân Hưng.

Tử huyền tinh Tần vương triều Khai quốc công thần Triệu Vân Hưng, lúc ấy bị Triệu Dương tông thiếu tông chủ Đông Phương Dụ giết chết, sau đó Đông Phương Dụ bị Tần Vũ giết chết, cũng tới Vô danh không gian này.

Triệu Vân Hưng hoàn toàn chính mình tu luyện từ hạ chín tầng đi lên, từng tầng từng tầng phi thăng, cuối cùng tới một tầng tiên đế này đã là bảy cấp tiên đế, hơn nữa là tiên đế có lực công kích rất mạnh, nắm đầm hắn không cần vũ khí cũng so được với thượng phẩm tiên khí. Tu luyện ngoại công đã cho Triệu Vân Hưng không ít lợi thế.

Triệu Vân Hưng lúc bắt đầu tu luyện tốc độ phi thường chậm, hơn mười ngàn năm đều ở dưới hạ chín tầng, khi phi thăng tới thượng chín tầng thì tốc độ tu luyện mới tăng lên, một ngàn năm thời gian đã cao hơn bảy cấp tiên đế cấp bậc.

91. Chương 18 : Hợp Tác Thành Công

Triệu Vân Hưng cùng với những người khác bất đồng, cũng không phải vì cái gì quyền lợi, thế lực mới lên làm đầu mục. Mà là cộng đồng tiên ma yêu giới đề cử, vì muốn bảo đảm cho cộng đồng những cao thủ đế cấp tiên ma yêu giới tại Bạch Hổ Thành không bị uy hiếp, vạn lần bất đắc dĩ mới đảm nhận trách nhiệm này.

Mặc dù Triệu Vân Hưng thực lực là bảy cấp tiên đế, nhưng cả cơ thể cứng rắn như cực phẩm tiên khí, hai nắm đầm có thể so với vũ khí thượng phẩm tiên khí, khiến cho hắn thực lực chiến đấu đề cao lên đến hai tầng, có thể dễ dàng đối chiến cùng chín cấp tiên đế. Mỗi nguyên nhân này thôi cũng khiến mọi người tuyển hắn lên làm thủ lĩnh, phải biết rằng một khi Triệu Vân Hưng đột phá tới tám cấp tiên đế, thì cho dù là chín cấp tiên đế cũng không làm cho hắn rung chuyển một phân hào nào.

“Triệu tướng quân,” bên ngoài thư phòng Triệu Vân Hưng có một thanh âm vang lên. Bên trong thư phòng Triệu Vân Hưng đang cầm một cây mao bút, tiện tay viết cái gì đó, nghe được thanh âm mao bút trong tay dừng lại một chút, lập tức tiếp tục viết, trên vẻ mặt không có chút nào biến hóa, nhàn nhạt nói, “Vào đây đi”

Một tiếng cửa mở, ngoài cửa một người đi vào, là một đại hán. Vừa vào cửa lập tức khom người thật sâu, rồi cung kính nói, “Triệu tướng quân, thành chủ phái ta tới hỏi ngài, không biết Triệu tướng quân ngài quyết định như thế nào?”

Triệu Vân Hưng vốn không liếc mắt tới đại hán kia, lạnh lùng nói, “Người trở về nói cho thành chủ, là Vân Hưng ta không có ý muốn quyền thế, ta tại đây là một cái nho nhỏ đầu mục, cũng chỉ là để người tiên ma yêu giới chúng ta không bị khi dễ mà thôi, thành chủ người cứ yên tâm.”

“Ài..., Triệu tướng quân, người không thể nói như vậy được,” đại hán giọng nói hơi lắng xuống, tiếp tục khuyên, “ta nói, tướng quân lúc còn sống là một người khai quốc công thần, đại tướng của một Đế quốc, nói không có hứng thú với quyền thế, sợ rằng không ai tin a!”

“Tin hay không tùy người, trời đã khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi, mặt khác nói cho thành chủ các người biết, ta Triệu Vân Hưng không muốn gây rắc rối nhưng cũng không sợ rắc rối.” Triệu Vân Hưng không muốn tốn nhiều lời nữa, phất ống tay áo, trực tiếp tiễn khách. “Hừ,” đại hán nộ mạnh bạo đứng dậy, “Triệu Vân Hưng, người thật không biết tốt xấu, ta tôn kính người gọi người một tiếng Triệu tướng quân, còn không tôn kính người, lão tử trong mắt coi người không bằng một cái rắm, đừng tưởng thành chủ coi trọng người mà người kinh người thái quá, lão tử nhìn người không vừa mắt.”

Triệu Vân Hưng nghe đại hán trong miệng hùng hùng hổ hổ, trong lòng sát ý đã khởi, nhưng ngại không muốn cùng với quan phương thế lực khai chiến, mạnh mẽ đè ép nộ hỏa xuống, lạnh lùng nói, “Ta đếm đến ba, nếu còn không rời khỏi, rồi cuộc cơ hội rời đi cũng không có. Một...”

“Người,” đại hán nộ nghe Triệu Vân Hưng nói, trong nháy mắt liền tức đỏ mặt, nói như thế nào hán cũng là tám cấp ma để đình phong, tùy thời liền có thể tấn cấp chín cấp ma đế, trước mắt Triệu Vân Hưng bất quá mới chỉ là một tên bảy cấp tiên đế, lại coi rẻ mình như thế, “Triệu Vân Hưng, nhưng mà người...”

“Hai” đại hán nộ vừa muốn nói, “người muốn chống lại”, nhưng Triệu Vân Hưng không cho hán cơ hội mở miệng nói ra, rõ ràng đã đếm tới “Hai”.

Đại hán nộ thật sự nhịn không được Triệu Vân Hưng cuồng vọng, lúc này đưa tay xuất hiện ra một thanh bảo kiếm thượng phẩm linh khí, kêu ngạo nói, “Triệu Vân Hưng, nếu người rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy đừng trách ta không khách khí.”

Mặc dù có nghe nói qua Triệu Vân Hưng thân thể cường hãn, hai đấm có thể so với thượng phẩm tiên khí, nhưng cũng chỉ là ... nghe nói, chưa có tự mình chứng kiến, mặc dù gì cũng sẽ không tin tưởng, đại hán trước mắt này cũng là như thế.

“Ba” Triệu Vân Hưng trong miệng chữ ba nhẹ nhàng phun ra, lập tức lắc đầu thở dài, sau đó cả người liền đột nhiên biến mất.

Đại hán nộ nhất thời sững sốt, không có nghĩ đến Triệu Vân Hưng lại có thể biến mất một cách vô thanh vô tức như vậy.

“Bồng”, sau một khắc, tay Triệu Vân Hưng trực tiếp xuyên qua bụng người nộ, nguyên anh màu xám ngay cả một tia phản ứng cũng không có, đã bị lực lượng trên tay Triệu Vân Hưng cắn nát, lập tức đại hán nộ thân thể liền bị hấp thu, một tia rất nhỏ tinh thần lực bị hút vào bầu trời, thành một bộ phận của vật chất màu xám.

“Mấy vị, xem đủ rồi a!” Triệu Vân Hưng nhàn nhạt nói.

“Đã sớm nghe đại danh Triệu tướng quân, quả nhiên là danh bất hư truyền,” Trong màn đêm đen nhánh, bốn người nhẹ nhàng đi ra, chính là Liễu Nhất Minh, Khâu Nhân, Lý Hoành cùng với Lý Thanh Minh vừa gia nhập.

Triệu Vân Hưng ánh mắt lạnh đậm quét qua dò xét những người mới tới, cuối cùng hạ xuống trên người Lý Thanh Minh, khe khẽ thở dài nói, “Không tưởng tượng được Lý huynh cũng có thể miễn tục, không biết các người nhìn chính đồng bọn mình bị giết có cảm giác gì?” Triệu Vân Hưng biết thành chủ vẫn muốn chiêu lãm Lý Thanh Minh, nên tưởng rằng bốn người này cũng là người của thành chủ.

“Triệu tướng quân hiểu lầm rồi, chúng ta không thể nào là người của thành chủ phủ a!” Liễu Nhất Minh a a nói, đồng thời Khâu Nhân, Lý Hoành nhìn nhau liếc mắt, phân biệt đứng đúng vị trí của mình để lập thành trận pháp, ngăn ngừa việc Triệu Vân Hưng động thủ, vừa rồi động tác của Triệu Vân Hưng nhanh thế nào bọn họ cũng đã nhận thấy.

“Không phải người của thành chủ?” Triệu Vân Hưng cũng vừa nhíu mày, ngoại trừ Bạch Hổ Thành thành chủ phủ, còn lại chính là đông thành Bạch Vạn Kiếm, Bạch Hổ Thành này đâu còn có thể lực nào nữa. Tưởng vậy liền mở miệng nói, “các người là người của Bạch Vạn Kiếm?”

“Triệu tướng quân, thật sự không dám giấu diếm, chúng ta cũng không phải là người của Bạch Vạn Kiếm, hấn còn không có tư cách cho chúng ta thuần phục, cho nên chúng ta là ai, điều này không có quan trọng. Quan trọng chính là, chúng ta có chung một cộng đồng địch nhân,” Lý Thanh Minh ứng khẩu rất tốt, không sai, cũng khó trách hấn lúc đó từ thành chủ yêu cầu được trì hoãn lại kì hạn ba ngày.

Triệu Vân Hưng cũng là sững sốt, Lý Thanh Minh này hấn cũng biết rất lâu rồi. Đầu là người mộc mạc, không thích nhiều lời, lại không nghĩ rằng có thể nói ra đạo lý như vậy, “Lý huynh, Triệu mỗ cũng là không thể tưởng tượng được ngay cả người cũng cam nguyện bị người khác lợi dụng, như vậy thật không giống tác phong kiên định của người.”

“Khái...” Lý Thanh Minh ho khan một tiếng, mặc dù bây giờ đã đồng ý phục vụ vị ... thần bí Hồng tiên sinh kia, nhưng nói như thế nào cũng là bị bức bách, nói ra cũng không thể nào thoải mái lắm, trực tiếp nhìn thẳng Triệu Vân Hưng cố tìm ra một tia lo lắng, tiếp tục nói, “Triệu tướng quân, hiện tại chuyện này đã không còn quan trọng nữa, không phải sao? Thành chủ phủ phần đông đều là cao thủ, một mực ở Bạch Hổ Thành tác yêu tác quái, nếu không phải có Triệu tướng quân thì các vị đồng đạo tiên ma yêu giới cũng đã sớm bị thành chủ đè đầu cưỡi cổ rồi.”

“Chẳng lẽ Triệu tướng quân vẫn nguyện ý nhìn thành chủ phủ độc đoán sao??” Tất cả mọi người không biết, Lý Thanh Minh khi còn sống là một người có dã tâm rất lớn. Chỉ bằng lời nói xảo biện của hấn mà đã không ít cao thủ vì hấn bán mạng, nhưng cuối cùng cũng giống như Vũ Hoàng, vì đắc tội với một đối thủ cường đại mà dẫn đến chết không ai an táng.

Xuất hiện tại thế giới người chết này, cũng có thể tu luyện, thậm chí cùng ngoại giới không sai biệt lắm, nhưng Lý Thanh Minh vẫn bị đã kích bi thảm, rốt cuộc không muốn nghĩ đến việc tranh quyền đoạt lợi, thậm chí tìm địa phương an ổn tu luyện, chờ đến khi phi thăng, nhưng lại xui xẻo bị đưa đẩy tới bọn người Liễu Nhất Minh, bị buộc phải một lần nữa nổi lên bản lãnh, đã buông ta mấy trăm ngàn năm, một lần đứng lên nhưng cũng không có mai một đi, nói chuyện coi như là một loại năng khiếu trời cho a.

Triệu Vân Hưng vốn chính là một hán tử thẳng thắn, có nhiều việc phải suy nghĩ như vậy, vừa rồi giết chết người của thành chủ phái tới, việc này xem như là cái miệng hấn làm hại cái thân, mặc dù không sợ thành chủ phủ, nhưng còn mạng sống hai mươi mấy vạn huynh đệ đang dựa vào hấn, Triệu Vân Hưng dù không muốn cũng phải thận trọng lo lắng điều Lý Thanh Minh nói.

Nhìn Triệu Vân Hưng lâm vào cảnh tự hỏi, Liễu Nhất Minh, Khâu Nhân cùng Lý Hoành quả thật hưng phấn, không nghĩ tới tùy ý lời kéo một người liền vớ được bảo bối, hấn tin tưởng có thể hoàn thành sớm nhiệm vụ mà Hồng tiên sinh đã chỉ đạo.

Thật lâu sau, Triệu Vân Hưng ngược lên, ánh mắt nhìn kĩ bốn người, “có lẽ chúng ta có thể hợp tác, nhưng các người cũng nên biểu hiện thành ý cùng với thực lực của các người, thành chủ phủ thể lực to lớn có lẽ các người không thể tưởng tượng được, các người nên chuẩn bị thật tốt.”

“hảo, Triệu tướng quân nói rất thẳng thắn, Lý mỗ bội phục, thực lực ta yếu kém không dám mạnh miệng, nhưng ba vị ca ca ta ...” vừa nói Lý Thanh Minh vừa vẫy tay cho ba người Liễu Nhất Minh, “liền nhờ tướng quân thử xem chúng ta có hay không thực lực khiêu chiến thành chủ phủ.” Nói xong liền đi về phía sau, để

lại bốn người trong một khoảng trống, đồng thời truyền âm cho ba người Liễu Nhất Minh, “Triệu Vân Hưng quyền cước lợi hại uy lực có thể so sánh với thượng phẩm tiên khí, các người phải cẩn thận né tránh.”

Khâu Nhân mỉm cười, hướng Triệu Vân Hưng nói, “Triệu tướng quân, xin chỉ giáo!” Nói rồi hướng Liễu Nhất Minh cùng Lý Hoành ở hai bên nháy mắt, chỉ thấy ba người lập thành một tam giác, Khâu Nhân ở mũi nhọn phía trước, đồng loạt động tác hướng tới Triệu Vân Hưng mà công kích.

Hai người tám cấp tiên đế, một bảy cấp tiên đế, mỗi người trong tay đều có trung phẩm tiên khí, ba người đồng loạt vây công một người không có trong tay một tấc sắt bảy cấp tiên đế, ba người cũng không có cảm thấy chút nào vô sỉ, có thể được hai mươi mấy vạn cao thủ dễ cử làm thủ lĩnh, thực lực như thế nào có thể kém được, kinh nghiệm từ khi sinh ra cho đến chết nói cho bọn họ biết, cảnh giới cùng thực lực, có đôi khi cũng không nhất định cân xứng.

Nhưng người đối diện bọn hắn lại là Triệu Vân Hưng, Triệu Vân Hưng là ai chứ, nguyên lai là một đại tướng quân, rất am hiểu chuyện bày binh bố trận, nhìn thấy ba người lập thành thế tiến công hình tam giác, liền hiểu được đây chính là trận pháp ba người hợp kích, muốn phá trận này tự nhiên là phải công kích vào điểm yếu nhất, đương nhiên là Liễu Nhất Minh.

Còn chưa có tới gần thân thể Triệu Vân Hưng, Khâu Nhân đột nhiên thấy hoa mắt, Triệu Vân Hưng thân thể đột nhiên mơ hồ, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, hữu quyền vươn ra, một trận thanh âm không khí bạo liệt vang lên, một quyền mang theo khí thế cường hãn oanh kích tới trước mặt Liễu Nhất Minh.

Không kịp nghĩ nhiều, trung phẩm tiên khí Hồng Quân cho hắn lúc này liền đem ra sử dụng, kiếm tiên xuất ra đầu tiên chém lên một quyền của Triệu Vân Hưng.

“Bồng”, thanh âm hai vật thể chạm vào nhau, lửa tóe ra bốn phía, nắm đấm Triệu Vân Hưng cùng kiếm tiên Liễu Nhất Minh đồng thời đánh vào nhau, lập tức Liễu Nhất Minh mang theo kiếm tiên văng ra hơn mười thước, trận thế ba người hợp kích nhất thời bị vô hiệu, mặc dù như thế cũng mang đến cho Triệu Vân Hưng một ý tứ rung động.

“Trung phẩm tiên khí”, Triệu Vân Hưng kinh ngạc kêu lên.

92. Chương 19: Chính Là Đi Gây Chuyện

Triệu Vân Hưng cho tới bây giờ cũng chưa có sử dụng qua tiên khí, trước khi chết ngay cả người tu chân cũng là không phải, sau đó tới vô danh không gian này cái gì cũng không có, tuyệt đại bộ phận đế cấp cao thủ vẫn còn dùng các loại linh khí. Bất quá, hẳn dù sao cũng là bảy cấp tiên đế, mặc dù chưa có sử dụng qua nhưng trên vũ khí phát ra khí tức đều bị Triệu Vân Hưng cảm nhận được.

Kinh ngạc, chậm rãi thu hồi nắm đấm, Triệu Vân Hưng nhẹ nhàng nói, “Tốt lắm, không cần thử nữa, ta đáp ứng cùng các người hợp tác.”

Triệu Vân Hưng nói những lời này, kể cả Lý Thanh Minh trong lòng cảm thấy sững sốt, rồi lại có một chút không dám tin tưởng trở mắt nhìn Triệu Vân Hưng.

Thấy ánh mắt của bốn người, Triệu Vân Hưng nở một nụ cười khổ, “các người cũng thấy được, ta vừa mới giết một người của thành chủ phủ, nói thật, ta bây giờ cần nhất là một thể lực cường đại trợ giúp,” nói rồi ngừng một chút nhìn mấy người họ, “không có nghĩ đến, tại thế giới này các người cũng có thể có tới trung phẩm tiên khí, hơn nữa chỉ nhìn trận thế hợp kích vừa rồi của cũng đủ biểu dương thực lực đại biểu của các người.”

Liễu Nhất Minh bị đánh bay ra ngoài bất đắc dĩ nói, “cho dù như thế chúng ta vẫn không phải là đối thủ của Triệu tướng quân.”

“a a, có thể khám phá trận pháp hợp kích của các người, sợ rằng cũng không có mấy người có thể nhìn thấu a, ta chính là một trong số đó a!” Triệu Vân Hưng thần bí cười cười nói.

Bốn người đều là một trận ngạc nhiên, không có nghĩ đến, trong mắt nhìn đối tượng cực kì khó có thể lôi kéo - Triệu Vân Hưng này, tuy nhiên lại thông khoái đồng ý hợp tác, kỳ thật đúng là hợp tác, mà không phải là chiêu lừa, để cho bọn họ đối với Triệu Vân Hưng thiếu rất nhiều phản cảm.

.....

Bước đi kế tiếp đúng như kế hoạch đã định ra, năm mươi năm công phu chiêu lãm, giết chóc, cơ hồ đã quét sạch tất cả chướng ngại, trong lúc đó cũng không có cùng thành chủ phủ phát sinh mâu thuẫn, có chăng cũng chỉ là một chút va chạm nhỏ, cũng không có dẫn đến đại quy mô quyết chiến, tuy nhiên có Bạch Vạn Kiếm thế lực đứng một bên tham lam theo dõi, hay là thế lực thành phủ chủ, Triệu Vân Hưng bọn họ đều không dám không đề phòng.

“Ta nói Khâu huynh, vị cao thủ mà ngươi nói khi nào có thể tới đây?” tại một tửu quán, Lý Thanh Minh lo lắng hỏi ba người Liễu Nhất Minh.

Khâu Nhân vẻ mặt cười cười, hiển nhiên chuyện này không có gì lo lắng, thần bí nói, “yên tâm đi Lý huynh, cũng nhanh thôi, đến lúc đó sẽ cho ngươi một chuyện kinh hãi a!” Khâu Nhân đã báo cáo với Hồng Quân, nhìn biểu hiện mấy năm nay của bọn họ, Hồng Quân tỏ vẻ rất hài lòng, năm năm sau sẽ mang theo Tôn Ngộ Không tự mình đến đây hỗ trợ, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ được tưởng thưởng càng cao, tưởng thưởng càng cao đại biểu cho cái gì? Ít nhất cũng là thượng phẩm tiên khí a.

“yên tâm, yên tâm, ta như thế nào có thể yên tâm, chúng ta cùng thành chủ mâu thuẫn ngày càng cao, sợ rằng không tới hai mươi năm sau thành chủ sẽ cùng chúng ta toàn diện khai chiến, không sai, thế lực chúng ta bây giờ cũng rất mạnh, nhưng mà phải biết rằng thành chủ phủ, chín cấp tiên đế cao thủ cảnh giới có tới mấy trăm, chúng ta tuyệt đối không có khả năng đối chọi.” Lý Thanh Minh rất lo lắng, nếu biết cục diện như thế này, không bằng lúc trước hắt đầu quân cho thành chủ còn muốn tốt hơn.

Liễu Nhất Minh một chút liền nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lý Thanh Minh, cười nói, “Lý huynh, cứ yên tâm, ta dám cam đoan, ngươi tuyệt đối cảm thấy may mắn vì lựa chọn của chính mình, giống như là chúng ta vậy.” Liễu Nhất Minh nói lời này rất đúng, lúc trước bọn họ cũng tưởng rằng mình đều bị Hồng Quân ép buộc phải phục vụ, nhưng tới hôm nay thật sự bọn họ một điểm cũng không cảm thấy hối hận, cũng không có gì gọi là oán hận.

“chỉ mong như vậy a!” Lý Thanh Minh ảo não ngồi xuống, như thế nào cũng không rõ mấy tên này lại ung dung như vậy, đại sự sắp đến nơi mà một chút khẩn trương đều không có.

Năm năm thoáng chốc trôi qua, hôm nay Bạch Hổ Thành nghênh đón mấy vị khách nhân, một thân bạch y đích thị Hồng Quân, một thân hắc y La Băng, một thân hỏa hồng y Tôn Ngộ Không, còn có Huống Thiên Minh một thân bao phủ ngân quang, đoàn ngân quang nọ của Huống Thiên Minh còn tản ra một màu vàng sáng bóng.

Tôn Ngộ Không tính cách rất hào sảng, tựa hồ đi tới nơi nào đều không thể thiếu rượu, đến địa phương nào cũng muốn đi tới tửu lâu, Bạch Hổ Thành cũng không ngoại lệ.

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, một cái vò rượu vỡ vụn ra, chất lỏng màu vàng chảy tung tóe, rồi sau đó một thanh âm vừa hắc ám vừa dữ dội la hét, “đây là cái loại rượu gì, mau mau đem loại rượu ngon nhất của điểm các ngươi tới cho lão Tôn!”

Ngoài dự liệu của mọi người, tiểu nhị của tiểu điểm không chút nào để ý đến Tôn Ngộ Không, mà là nhìn vò rượu bể tan tành trên sàn, lạnh như băng nói, “Vị khách quan, người phá hủy vò rượu của chúng ta, lại còn đập bể bàn, việc này ta muốn ngươi phải bồi thường.”

Tôn Ngộ Không sững sốt, hẳn đi đến nơi nào ăn uống cũng đều là như thế này, cái quái gì có bồi thường, lại còn có chủ quán nào dám để cho hắn bồi thường?

“Bồi thường?” Tôn Ngộ Không cười nhẹ, hình dáng có chút làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, “lão Tôn ta trước giờ đều như thế này, trước giờ chưa có cái chuyện gì gọi là bồi thường.”

“Hừ” tiểu nhị nọ hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói, “ta thấy ngươi cũng có chút bản lĩnh, ta có thể nói cho ngươi hay, nơi này chính là tửu lâu của thành chủ phủ, đừng nói là ngươi, ngay cả Triệu Vân Hưng tướng quân cùng Bạch Vạn Kiếm tới làm hư đồ vật cũng phải bồi thường.”

Thành chủ phủ, Triệu Vân Hưng? Hồng Quân nghe xong hai từ này hiển nhiên là sững sốt.

Cái tên Triệu Vân Hưng này Hồng Quân đã nghe cha nhắc tới, theo như lời cha kể, một người tên là Triệu Vân Hưng tướng quân đối với việc khởi đầu tu luyện dẫn đến thành công sau này của cha có ý nghĩa rất lớn, nếu không phải vị tướng quân nghiêm khắc này, cha đã không có cách nào có nền tảng tu luyện Tinh Thần Biển công pháp, chứ đừng nói đến thành tựu hôm nay. “có lẽ là duyên phận bù đắp...” Hồng Quân âm thầm nghĩ, đồng thời cũng quyết định, mặc kệ có đúng hay không, mình nhất định phải tìm hiểu cho rõ.

Thành chủ chủ, Hồng Quân mấy người đến là tìm thành chủ phủ gây phiền toái, nếu thật sự từ lâu này cùng thành chủ phủ có quan hệ thì tốt qua. Nghĩ vậy liền hướng Tôn Ngộ Không gật gù đầu.

Tôn Ngộ Không mắt thấy ám chỉ của Hồng Quân nhất thời hưng phấn đứng lên, trong nháy mắt một cây trường côn màu vàng xuất hiện trong tay hắn, gõ gõ trên tay, sau đó thuận tay vung lên, côn bỗng màu vàng mang theo một mảng cơn khí tàn phá từ lâu, đương nhiên Tôn Ngộ Không cũng không có ra tay quá mạnh, trong từ lâu nhiều nhất chỉ là bốn cấp ma đế, yếu đuối, tự nhiên cũng không có bị đá thương. Nhưng bọn người ở từ lâu đều biết, thành chủ phủ không có dễ gây sự, gây sự với thành chủ phủ lại càng không phải việc bọn hắn có thể, đối với những người này mà nói, trước mắt chỉ có một con đường, đó là, chạy, đương nhiên cảnh tượng hỗn loạn tiếp theo, căn bản là không tưởng tượng được.

“người, người ... thật to gan ...” tiểu nhị cũng sửng sốt, từ lâu này từ khi thành lập tới nay, lại có người dám tới đập vỡ rượu, hủy bàn ghế, còn tàn phá từ lâu, chẳng lẽ bọn họ không sợ chọc giận thành chủ sao?

“người nào, dám ở từ lâu của thành chủ phủ gây sự, không muốn sống sao?” thấy ở đây xảy ra chuyện, mấy đại hán áo xám xông vào, nhìn quang cảnh trước mắt giận dữ quát.

“Hừ, mấy tên tiểu tạp nư cũng dám tới đây quản chuyện của lão Tôn ngươi, không có thực lực mà muốn người ta chết?” Một phen thoại nói ra khỏi miệng, trong mắt mọi người Tôn Ngộ Không quả thực là vì sinh sự mà tới đây, điểm này bọn họ thật sự không có đoán sai.

“Các huynh đệ, lên cho ta!” đại hán ở giữa nghiêng răng hô lên, Tôn Ngộ Không kiêu ngạo thật sự làm cho hắn nổi giận.

Bất quá, nghe những từ này làm Tôn Ngộ Không rất hưng phấn, những người kiêu ngạo, phần lớn là vì họ có bản lãnh để kiêu ngạo, Tôn Ngộ Không chính là một người như vậy. Kim bổng trong tay liên hoàn bay múa, ngay cả Kinh Thiên thất thập nhị côn còn chưa có sử dụng, mấy đại hán đã bị đánh bay ra ngoài, không biết sống chết ra sao, chỉ để lại người vừa phát động mệnh lệnh, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người một thân hồng y này, từ khi có thể lực thành chủ phủ đỡ sau lưng, đây là lần đầu tiên hắn có nỗi sợ hãi trong lòng.

Hồng Quân ở một bên cười cười, không có chút ý tứ ngăn cản nào, La Băng cùng Huống Thiên Minh vẻ mặt háo hức muốn xem náo nhiệt nhìn Tôn Ngộ Không biểu diễn.

“Bằng hữu, có chút quá đáng rồi a!” Một thanh âm già nua vang lên, một lão giả đầu bạc từng bước đi lên lầu.

Tôn Ngộ Không khóe miệng lộ ra một ý cười cợt, nhưng miệng lại nói, “cuối cùng cũng có người hiểu chuyện đến, mau nói nói, lão Tôn ta không có cần bồi thường tổn thất của các ngươi”

Lão giả nhìn người bốn phía, lại nhìn cảnh tượng xung quanh, trong lòng thầm hận, nhưng ngoài mặt không có chút nào biểu hiện ra, “nếu chiếu theo lý, ngươi đương nhiên là phải bồi thường, nhưng ngươi có thực lực, nên cũng không cần phải bồi thường, từ điểm này ngươi cũng cứ tự ý phá. Nhưng ngươi ý có chút bản lãnh liền đi khắp nơi gây sự, có chút không hợp lý, thật không biết cha mẹ sư phụ ngươi lúc trước như thế nào giáo huấn ngươi.”

Tôn Ngộ Không nghe lão giả nói chuyện thần sắc đột nhiên biến đổi, trong mắt sát khí đại thịnh, cho tới nay, Tôn Ngộ Không trong lòng hận cha mẹ cùng với sư phụ đều liệt vào hàng căm hận, bất luận kẻ nào cũng không được phép vũ nhục, lão giả trước mắt này lại không một chút bận tâm, một câu nói ra làm cho Hồng Quân bốn người nghe tê rần, nhìn Tôn Ngộ Không trong lòng nổi lên vô hạn sát ý.

Sát khí phát ra ngoài, trực tiếp bức lão giả cưỡng quýt lùi ra sau, trong lòng không ngừng kinh hoảng, “Thật mạnh đại sát khí, hơn nữa, tuyệt đối là đã giết vô số cao thủ mới luyện ra sát khí kinh khủng như vậy.” Hôm

nay lão giả rút cuộc hiểu được chính mình không phải là đối thủ của người này, lập tức phát ra tín hiệu cầu cứu.

Tôn Ngộ Không không có để ý tới hành động của hắn, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt lão giả, “cha mẹ cùng sư phụ ta đều đã chết, người dám nói họ như vậy, người cũng chuẩn bị chết đi.” Tôn Ngộ Không nói, giơ lên kim bổng đập xuống, trong lúc Tôn Ngộ Không phẫn nộ, một cơn này tuy không phải là Kinh Thiên côn pháp, nhưng trong đó lại ẩn chứa không gian pháp tắc, áp bách lão giả không thể nhúc nhích một phân hào, trơ mắt nhìn cơn tử đánh xuống người mình.

“Bồng!” Theo cơn khí bay ra tứ phía, thân thể lão giả bị Tôn Ngộ Không đập nát tứ phân ngũ liệt, linh hồn nguyên anh cũng bị cơn khí trực tiếp đập nát vụn, một người tám cấp tiên để dính phong cao thủ, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có, bị Tôn Ngộ Không một cơn trực tiếp đánh chết.

“Tốt lắm Tôn Ngộ Không, chúng ta có thể đi.” Hồng Quân dụng thần thức tùy thời quan sát hết thấy xung quanh, nhìn sự việc hoàn toàn tiến triển theo ý mình, mục đích đã đạt được, ở lại chỗ này cũng là lãng phí thời gian mà thôi. Mục đích của Hồng Quân rất đơn giản, tạo ra mâu thuẫn cùng thành chủ phủ, để cho thành chủ phủ phải chú ý tới đoàn người của mình, vậy là đủ rồi. Trơ mắt nhìn màn biểu diễn này của Tôn Ngộ Không, cũng đích xác đạt tới hiệu quả như vậy, làm Hồng Quân khóc không được cười cũng không xong, chính là, hôm nay chú ý tới bọn họ, không riêng gì người của thành chủ phủ, mà còn có thủ lĩnh đồng thành, Bạch Vạn Kiếm.

93. Chương 20: Tổng Thượng Môn Lai

Hồng Quân mấy người bí mật ẩn vào một cái tiểu thiên viện, giống như là biến mất tại Bạch Hồ Thành, vài ngày nay chưa từng hiện thân, người của thành chủ phủ cùng Bạch Vạn Kiếm đều đang âm thầm phỏng đoán, đoàn người Hồng Quân rút cuộc là ai?

Bên trong thiên viện, Hồng Quân đang đợi Liễu Nhất Minh. Kể cả việc thu nạp Lý Thanh Minh, bọn người Liễu Nhất Minh mấy năm nay lập công lao không ít, rút cuộc cũng đạt được mơ ước của mình, thượng phẩm tiên khí, mà trung phẩm tiên khí của bọn họ Hồng Quân cũng không có thu hồi, để cho bọn họ sau này có thể chiêu lãm thuộc hạ cho chính mình.

Lý Thanh Minh như nguyện ý, muốn trung phẩm tiên khí, đã có trung phẩm tiên khí, lại nghe nói chuyện bên trong thành, Lý Thanh Minh trong lòng hoàn toàn yên tâm, Hồng tiên sinh thần bí lại mang theo nhưng người cũng rất là thần bí, không có người nào Lý Thanh Minh có thể nhìn thấu.

Hồng Quân cuối cùng tìm hiểu chính là Triệu Vân Hưng, Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh, La Bằng cùng nhau ngồi trên cái bàn tròn ở trong phòng, Triệu Vân Hưng ngồi đối diện với bọn họ.

Tôn Ngộ Không cố ý phóng thích ra chính mình sát khí, chỉ là sát khí này đối với Triệu Vân Hưng không có tác dụng, ngược lại làm kích lên sát khí trên người Triệu Vân Hưng, hơn nữa sát khí trên người Triệu Vân Hưng đại thịnh, điểm ấy để cho bọn Hồng Quân kinh ngạc.

Triệu Vân Hưng tại phạm nhân giới chính là tướng quân chỉ huy hàng ngàn binh mã, giết chết không biết bao nhiêu người cùng với yêu thú, so với Tôn Ngộ Không còn muốn nhiều hơn, sau này một đường phi thăng đến đây, vì bảo vệ bằng hữu bên người mà giết thêm không ít, bởi vậy sát khí của Tôn Ngộ Không làm sao có thể so sánh.

“Người, theo lời bọn hắn nói chính là Hồng tiên sinh? Không sai, chính là anh hùng xuất thiếu niên!” Hồng Quân mấy người còn chưa nói chuyện, Triệu Vân Hưng đã chủ động mở miệng.

“Triệu tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, có thể tu luyện ngoại công tới trình độ này, tướng quân để cho Hồng Quân thật là bội phục!” Hồng Quân a a cười, trong giới chỉ lấy ra một lượng lớn rượu ngon, loại rượu này bình thường Tôn Ngộ Không muốn uống cũng không được.

“Chỉ là tu luyện một công pháp thô thiển, không có gì đáng để bội phục.” Triệu Vân Hưng cũng không khách khí, mở vò rượu uống, uống xong một ngụm, con mắt sáng ngời, thở ra khỏi miệng tửu khí, không ngừng kêu lên vài tiếng hảo tửu.

“Triệu tướng quân nguyên lai là người ở nơi nào?” Năm vò rượu phân cho năm người, Tôn Ngộ Không uống nhanh nhất, một vò rượu không đủ để thỏa mãn cái miệng của hắn, đáng thương a a nhìn Hồng Quân, Hồng Quân cười khỏ một tiếng, cho hắn thêm một vò nữa.

“Địa phương cũ, đã quá xa xăm rồi, không đề cập tới cũng được.” Triệu Vân Hưng có chút thở dài, cẩn thận nhắm nhấp chút hảo tửu.

“Triệu tiên sinh có điều chẳng biết, ta cũng là người của tiên ma yêu giới, bây giờ đã thấy Triệu tiên sinh cùng với nhiều người tiên ma yêu giới như vậy, đặc biệt cảm thấy thân thiết.” Hồng Quân có cảm giác Triệu Vân Hưng này rất giống với người mà cha nhắc tới, Tần vương triều trước kia Triệu Vân Hưng, chính là đại tướng quân thống lĩnh hàng ngàn binh lính, Triệu Vân Hưng bây giờ, được coi là nhân nghĩa tướng quân.

Ngoại công đặc biệt hơn so với công pháp chuyên tu luyện thân thể, giống như khủng long tộc, kim hình tông, bọn họ đều có chính mình tu luyện công pháp, coi như là thuộc một loại của ngoại công, còn loại ngoại công của Triệu Vân Hưng chỉ là công pháp của phàm nhân giới, vẫn chỉ là tu luyện thân thể, bất luận là xương đầu hay là toàn thân, đều trong vòng rèn luyện mà thành, so với hai loại công pháp trên còn yếu hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng tu luyện tới thành tựu như vậy, nếu đem ra so sánh, Triệu Vân Hưng chính là thật lợi hại.

“Tiên ma yêu giới, a a, tan gầy cả tiên ma yêu giới cái dạng gì đều chưa thấy qua,” Triệu Vân Hưng cười khỏ một tiếng, hắn biết chính mình thuộc tiên ma yêu giới, nhưng mà tiên ma yêu giới quả thật hắn chưa có đi qua.

Hồng Quân con mắt sáng ngời, lại thêm một điểm phù hợp, “vậy Triệu tướng quân có biết Tử huyền tinh, có biết Tần vương triều?”

“Triệu Vân Hưng tay cầm rượu rõ ràng run lên một chút, hai mắt cũng hiện lên một đạo hơi quang, hơi một chút dừng lại, liền nhắc vò rượu lên tiếp tục uống.

Hồng Quân chính là đã thấy động tác nho nhỏ của Triệu Vân Hưng, lại nói, “Triệu tướng quân, chẳng biết người còn nhớ kỹ năm đó đã dạy một tiểu hài tử không thể tu luyện nội công, tên là Tần Vũ sao?”

“Tần Vũ, người nói Tần Vũ? Người như thế nào biết hắn?” Triệu Vân Hưng vẫn đang bảo trì bộ dáng điềm tĩnh, nghe những lời Hồng Quân nói đột nhiên thất thần, kích động đứng lên, trong tay vò rượu đã rơi xuống đất lúc nào không biết.

“Triệu tướng quân, ta sẽ trả lời người, nhưng trước mắt người nói cho ta biết, người có đúng hay không là vị Triệu tướng quân của Tần vương triều, cũng chính là sư tôn đầu tiên của Tần Vũ?”

Hồng Quân cũng đứng lên, Tôn Ngộ Không ánh mắt tiếc nuối nhìn vò rượu vừa rơi xuống đất, lại nhìn vò rượu của mình chỉ còn sót một ít, nhúu nhúu mảy.

“Người rót cuộc là ai? Không sai, ta chính là Triệu Vân Hưng Tần vương triều, uất ức chết trong tay của một người tu chân, chính là ta, Triệu Vân Hưng.”

Triệu Vân Hưng buồn bã thở dài, lúc trước hắn uất ức chết đi, tới giờ vẫn không muốn đề cập đến chuyện này, đương nhiên trên chiến trường, Triệu Dương tông thiếu tông chủ Đông Phương Dụ, bị Triệu Vân Hưng mắng mấy câu, xấu hổ phần nộ, sử dụng kiếm hất Triệu Vân Hưng lên, từ không trung chém đứt tay và chân, sau đó đặt lên mặt đất, cho chiến mã giẫm đến chết Triệu Vân Hưng.

Việc này chính Tần Vũ cũng không biết, Triệu Vân Hưng chết quá thảm, nếu trực tiếp chết do Đông Phương Dụ giết cũng tốt, đằng này bị ngựa giẫm chết, như thế nào cũng là chuyện nhục nhã, nên sau sự tình không có ai nói cho Tần Vũ.

“Ngài thật chính là ... vị Triệu tướng quân kia? Ta gọi là Tần Sương, nhi tử của Tần Vũ!” Hồng Quân đối với vị Triệu tướng quân đã từng dạy dỗ cha không chút giấu diếm, thân thể mình đều nói ra.

La Băng cùng Huống Thiên Minh đều kinh ngạc nhìn Hồng Quân, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nghe nói về thân thể của Hồng Quân, đặc biệt là La Băng, không nghĩ tới bối cảnh Hồng Quân cũng như vậy phức tạp, nếu tính ra, Hồng Quân xem như là người của thần giới, hẳn dù sao cũng là ở thần giới xuất sanh.

“Cái gì, người là nhi tử của Tần Vũ?” Triệu Vân Hưng cũng giật mình, hắn như thế nào cũng không có nghĩ tới vị Hồng tiên sinh thần bí này, là tiểu nhi tử của Tần Vũ, đồ đệ trước kia của mình.

“Đúng vậy, cha rất hay kể về ngài, sau đó cha vì ngài mà báo thù, cả Triệu Dương tông đều giết sạch. Bất quá, có thể thấy ngài ở chỗ này, rất là ngoài ý muốn a!”

Đối với Triệu Vân Hưng, Hồng Quân biểu hiện rất tôn trọng, dù sao nếu không có Triệu Vân Hưng, rất có thể không có Tần Vũ thành tựu như bây giờ, tự nhiên cũng sẽ không có Hồng Quân tồn tại.

Cuối cùng, Hồng Quân cấp cho Triệu Vân Hưng một kiện trung phẩm thần khí, Triệu Vân Hưng có được thần khí, nếu là chín cấp tiên đế trước mặt hắn, hắn cũng tự tin có thể dễ dàng giết chết.

Liên tục một tháng, thành chủ phủ cùng Bạch Vạn Kiếm đều đoán được Lý Thanh Minh cùng Triệu Vân Hưng liên hợp thế lực ở một nơi nào đó, một tháng này bất thường nhất chính là bọn hắn. Kỳ thật Lý Thanh Minh cùng Triệu Vân Hưng bọn họ biểu hiện rất bình thường, chỉ là quá bình thường mà thôi, ngay cả một tin tức nào cũng không có nghe tới, thành ra rất là bất thường.

Nửa tháng sau, thành chủ phủ không còn nhin được nữa, thành chủ Mã Thiên Lý mang theo mười sáu người tám cấm tiên đế, còn có hai người mới vừa xuất quan chín cấp tiên đế, tự mình tìm tới Triệu Vân Hưng.

Mã Thiên Lý trực tiếp xông vào nơi ở của Triệu Vân Hưng, theo sau mấy người họ còn có hai đại đội gần sáu ngàn đế cấp cao thủ, “Triệu tướng quân, người của người, thật sự không để chúng ta vào mắt sao?”

Mã Thiên Lý hét vang, thật sự làm cho Triệu Vân Hưng chán ghét, nói, “thành chủ đại nhân, ta không hiểu ý tứ của ngài là gì!”

“Triệu tướng quân, minh nhân không nói ám thoại, cái người kia hắn là người của người, giết người của ta như vậy rồi biến mất, hình như không hợp quy củ, như thế nào, ta cũng đã tự mình đến, hắn còn chưa muốn xuất đầu lộ diện?”

“Ha ha, thành chủ đại nhân nói như vậy, chúng ta cũng không cách nào khác đành phải xin lỗi các người a!” Một tiếng cười to, trong thư phòng của Triệu Vân Hưng đi ra mấy người, chính là Hồng Quân bọn họ, hôm nay mấy người Hồng Quân vừa lúc đến đây bái phỏng Triệu Vân Hưng.

“Tới Bạch Hổ Thành ta gây sự chính là mấy người các người?” Mã Thiên Lý có chút cau mày, mấy người này, cho dù một người trong bọn họ hắn cũng không có khả năng nhìn thấu.

“Cha chả, còn chưa có tìm tới người, người lại chính mình dẫn xác tới cửa, hảo, hảo, để lão Tôn ta một bữa thống khoái.” Tôn Ngộ Không hai mắt kim quang bắn ra bốn phía, vô hạn sát khí phát ra, hôm nay mấy người này có thể cho Tôn Ngộ Không một trận giã gân gân cốt a.

“Thành chủ, mấy người này không dễ đối phó, ít nhất hai người đều là chín cấp, còn có hai người kia ta nhìn không thấu!” một người đi theo phía sau Mã Thiên Lý, chín cấp tiên đế nhẹ nhàng nói. Hắn nhìn không thấu hai người, một người là Hồng Quân, người kia là Huống Thiên Minh.

“Truyền tin cho Vương trưởng lão bọn họ, tức tốc trợ giúp!” Mã Thiên Lý cũng cảm giác được không ổn, kim nhãn Tôn Ngộ Không cho hắn rung động rất lớn, lại còn có hai người mà cả chín cấp tiên đế đều nhìn không thấu, càng làm cho hắn thêm hoảng.

“Ngộ Không, những người này hãy giao cho ta a!” Một người luôn luôn ít nói, Huống Thiên Minh, đột nhiên mở miệng. Tôn Ngộ Không ba người đều kinh ngạc nhìn hắn, Huống Thiên Minh chính là rất ít khi chủ động đưa ra vấn đề.

Hằng ngày cùng Hồng Quân bọn họ ở cùng một chỗ, Huống Thiên Minh có không ít linh ngộ, đã cảm giác được mình sắp đột phá, Tại đây là một thế giới không có thiên kiếp, Huống Thiên Minh rất muốn biết sau khi mình biến thành Kim nhãn cương thần là cái dạng gì, cho nên lần này yêu cầu Tôn Ngộ Không nhường cơ hội cho hắn.

“Ta nói, lão Huống, người không thể giành cơ hội lần này được, lần sau cho người, lần này tất cả đều là của ta!” Tôn Ngộ Không ha ha cười, nói xong cầm côn bổng bay lên.

“Mọi người cẩn thận!” Mã Thiên Lý nổi giận gầm lên một tiếng, cấp tốc lui về phía sau, mục tiêu kim bổng Tôn Ngộ Không đánh tới, chính là hắn, Mã Thiên Lý.

“Ngộ Không, vậy xem chúng ta ai giết nhiều hơn, ha ha!” Huống Thiên Minh cười lớn một tiếng, lập tức bóng người đã nhìn không thấy. Đối với cương thi nhất tộc tốc độ, mọi người vẫn rất khâm phục, Tôn Ngộ Không nếu không dùng Kinh Thiên côn pháp, rất khó có thể so sánh với Huống Thiên Minh.

“Bồng, bồng, bồng!”

Một tiếng đầu chính là Tôn Ngộ Không đập nát một tiên đế chẳng biết chết sống phi lên, hai tiếng còn lại là thanh âm thiết quyền của Huống Thiên Minh đồng thời đánh lên hai người tám cấp tiên đế, tốc độ của Huống Thiên Minh khiến hai tiên đế này chết đi mà căn bản chưa có chạm được vào thân thể của hắn.

“Không được, người xấu lắm, lợi dụng tốc độ!” Đang chiến đấu Tôn Ngộ Không tức tối hô to lên một tiếng, một hồi công phu, đã đánh nát nguyên anh của ba người tám cấp tiên đế, không có tiên khí hộ giáp, tốc độ lại chỉ bằng với tám cấp tiên đế, thật sự là quá dễ giết.

“Không dụng tốc độ, vậy ta dụng cái gì. Người không cần kim bổng thử xem, ha ha, người còn không giết, ta sắp giết xong hết rồi!” Huống Thiên Minh ha ha cười, hai người tám cấp tiên đế lại chết trong khi cái bóng của Huống Thiên Minh còn không thấy.

94. Chương 21: Đánh Cuộc Sát Đấu

Tôn Ngộ Không quát lên một tiếng lớn, tám cấp tiên đế bị Huống Thiên Minh giết nên ngày càng ít đi, nếu Tôn Ngộ Không không sử dụng tuyệt chiêu, nhất định sẽ bại bởi Huống Thiên Minh.

Mã Thiên Lý cùng với hai người cửu cấp tiên đế đã ra lệnh bao vây, sáu ngàn tiên đế tạo thành hai đại đội hộ pháp, sớm vây quanh địa phương của Triệu Vân Hưng, vô số tiên ma yêu giới cùng với thuộc hạ của y giao tranh, một màn hỗn chiến lập tức bắt đầu.

Mười sáu người tám cấp tiên đế, Huống Thiên Minh giết hết tám, còn lại tám người Tôn Ngộ Không cuối cùng dụng Kinh Thiên côn pháp giết chết. Lần này hai người xem như ngang tay.

“Ngộ Không, ai giết được thành chủ trước là xem như thắng, như thế nào?” Huống Thiên Minh a a cười, lần này nhìn như ngang tay, nhưng kỳ thực mấy người đều biết, Tôn Ngộ Không không thể so với Huống Thiên Minh. Huống Thiên Minh chưa biến thân đã giết được tám người tám cấp tiên đế, trong khi Tôn Ngộ Không phải sử dụng tuyệt chiêu Kinh Thiên côn pháp mới giết được số tiên đế này.

“Hảo, nếu người thua, sau này tất cả rượu của người phải cấp cho ta!” Tôn Ngộ Không chiến ý đã khởi, lại có người khiêu chiến, đối với hắn mà nói lại càng hưng phấn.

“Hảo, chúng ta bắt đầu!” Huống Thiên Minh ha ha cười, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, hai khóa răng nanh một vàng một bạc từ trong miệng vươn ra, một tiếng hồng đã thú rung trời, để cho đế cấp cao thủ bên ngoài đều ngơ ngác.

“Ha ha, thú vị, La tiểu thư, chúng ta cũng đánh cược, như thế nào? Ta cược Tôn Ngộ Không có thể thắng!” Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh tỉ thí, Hồng Quân gật đầu tán thưởng, hắn cũng không cam lòng đứng yên, liền mời La Băng đánh cược.

“Cược thì cược, người cược Ngộ Không, ta cược Huống Thiên Minh, Huống Thiên Minh bây giờ đã tiếp cận Kim nhân thực lực, lại mới chỉ một lần biến thân, chỉ cần hắn biến thân ba lần, Tôn Ngộ Không nhất định sẽ thua!” La Băng mỉm cười, nụ cười rạng rỡ nhưng lại để cho bọn người Triệu Vân Hưng ở trong viện không dám trực tiếp nhìn.

“Tốt lắm, La tiểu thư, nếu người nào thua, sau này phải đáp ứng thật tốt cho đối phương một việc!” Hồng Quân nói khẽ, trong lòng cười thầm, La Băng nhớ kỹ Huống Thiên Minh biến thân, nhưng lại quên Tôn

Ngộ Không cũng có thể biến thân, trạng thái chiến đấu của Tôn Ngộ Không lại có không gian pháp tắc phối hợp, Huống Thiên Minh nhất định sẽ không theo kịp.

“Ta đáp ứng, còn có, sau này người không cần gọi ta là La tiểu thư nữa, nếu tiện thì gọi ta là Băng nhi, nếu không tiện thì có thể trực tiếp gọi tên ta!” La Băng khẽ cười nói, trước kia không có ai ngoài cha nàng mới có thể gọi nàng như vậy.

“Băng nhi, quả thật so với La tiểu thư dễ nghe hơn!” Hồng Quân khẽ cười.

Bên ngoài, cuộc chiến đấu lại nổi lên biến hóa, sáu ngàn tiên đế hộ pháp đều vây chặt Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không, hai người tạm thời không thể tới gần mục tiêu đánh cược, chính là Bạch Hổ Thành thành chủ Mã Thiên Lý.

Bên phía Huống Thiên Minh tốc độ nhanh hơn, chỉ cần sáu cấp tiên đế tới gần hắn, liền trực tiếp bị chưởng phong sắc bén đánh nát thân thể, trên sáu cấp tiên đế cũng sẽ trọng thương lão đảo bay văng ra ngoài, mất đi khả năng chiến đấu.

Bên này tình huống Tôn Ngộ Không không thể so với Huống Thiên Minh, dày đặc tiên đế vây bắt Tôn Ngộ Không, cơ hồ mỗi một bóng đều đánh văng hơn mười tiên đế, Tôn Ngộ Không trên người cũng rất nhiều lần bị năng lượng màu xám của tiên đế đánh trúng, bất quá có thần khí chiến y hộ thể, năng lượng màu xám này đối với Tôn Ngộ Không căn bản không gây thương tổn.

Một nhóm tiên đế vừa bay ra ngoài, lại có nhóm khác nhảy vào thay thế, Mã Thiên Lý cùng với hơn một trăm tiên đế chín cấp tiếp viện, đứng ở giữa đội hình tiên đế này, Mã Thiên Lý ngày càng tin tưởng. Một mặt hấn huy động càng nhiều hộ pháp đội tới bổ sung thể lực ở nơi này, một mặt truyền tin cho Bạch Vạn Kiếm, cảnh cáo hấn không nên lợi dụng trong lúc mình đối phó với Triệu Vân Hưng mà giở trò.

Số tiên đế đang vây công Tôn Ngộ Không đột nhiên động tác chậm xuống, mấy người tới gần Tôn Ngộ Không đều hoảng sợ nhìn thân thể chính mình không thể nào động đậy.

Thân thể Tôn Ngộ Không đột nhiên xảy ra biến hóa, từ hai bên tả hữu lại mọc ra thêm hai thân thể nữa, hình dáng Tôn Ngộ Không bây giờ đã thành ba đầu sáu tay, hai tay cầm bóng, còn thừa bốn tay liền trực tiếp dụng quyền, hung hăng đánh tới tiên đế hai bên.

“Đây là công pháp gì?” La Băng có chút sửng sốt, hình dáng ba đầu sáu tay này nàng chưa từng thấy qua.

“Ba đầu sáu tay, kỹ năng đặc thù của Tôn Ngộ Không, kỳ thật là một loại phương pháp vận chuyển năng lượng!” Hồng Quân cười cười, ba đầu sáu tay chỉ là hình dáng được huyền hóa thành, công kích mặc dù tăng lên, nhưng lại càng tốn lực, bất quá bây giờ Tôn Ngộ Không sử dụng lại rất thích hợp, ba đầu sáu tay vốn là phương pháp sử dụng trong khi quân chiến.

Biến thành ba đầu sáu tay, Tôn Ngộ Không công kích càng thêm mãnh liệt, hộ pháp đội vây công hấn ngày càng ít, dần dần bị hấn dẫn thông một con đường thoát ra.

“Làm phiền mấy vị đại nhân tự mình xuất thủ, người nọ là chín cấp yêu đế, trên tay kim bóng cùng với chiến y đều không phải là phàm vật, chỉ có mấy vị đại nhân xuất thủ mới diệt trừ người này!” Mã Thiên Lý nhận ra trên người Tôn Ngộ Không kim bóng cùng chiến y đều là thần khí, đôi mắt liền sáng lên, ở nơi này hấn chính là lần đầu tiên thấy thần khí.

“Ra tay? Có thể! Giết người này, đồ vật của hấn phải thuộc về chúng ta!” Hơn một trăm cao thủ chín cấp tiên đế cấp bậc, đối với thần khí trên người Tôn Ngộ Không đều nổi lên lòng tham, bọn họ ngày thường quy phục thành chủ phủ, chỉ là khi không có đại sự thì thành chủ cũng không có quyền ra mệnh lệnh đối với bọn họ.

“Chuyện này...” Mã Thiên Lý nhất thời không thể quyết định, trong lòng thầm hận mấy người chín cấp cao thủ này lợi dụng cơ hội, nếu Mã Thiên Lý hấn có được thần khí, cái Bạch Hổ Thành nho nhỏ này liền có thể dễ dàng khống chế, nói không chừng còn có thể phát triển lớn hơn nữa.

“Như thế nào? Thành chủ đại nhân, không phải người cho rằng người cùng với hộ pháp đội có thể ngăn trở bọn họ?” Một người chín cấp tiên đế nhìn ra sự do dự của Mã Thiên Lý, lạnh giọng nói.

“Nếu nói như thế, vậy thành chủ đại nhân, chúng ta có lẽ nên về trước!” Một tiên đế khác vừa nói, hấp dẫn của thần khí, đủ để cho lòng tham của bọn chín cấp cao thủ này hoàn toàn khiến bọn họ cùng thành chủ trở mặt.

“Hảo, giết bọn họ, thần khí trên người người nọ quy các ngươi, đồ vật còn lại quy ra!” Lo lắng một hồi, hộ pháp đội đã dần dần trụ không được, bên ngoài tiên ma yêu giới cùng với những người khác đã có dấu hiệu xáo động, một khi không có đám chín cấp tiên đế này, Mã Thiên Lý tự thân cũng rất khó bảo toàn tánh mạng, chỉ có thể xuống nước đáp ứng!” “Hảo, chúng ta chỉ cần vũ khí cùng chiến ý của hần!” Hơn một trăm cao thủ chín cấp tiên đế, nháy mắt phi ra hơn tám mươi người, còn lại cỡ ba mươi mấy người có tâm cảnh tương đối cao, hoặc là thông minh một chút, thần khí chỉ có hai kiện, nếu phân chia thì cũng là một vấn đề, bọn họ đều là người sắp phi thăng, nếu vì thần khí mà xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, rõ ràng là không đáng. Những tiên đế thông minh này, bây giờ không đi, đợi cho đám tiên đế kia đoạt được thần khí, bọn họ liền đoạt lại, có thể đoạt thần khí rồi bỏ chạy, dù sao không bao lâu nữa bọn họ đều sẽ phi thăng. Hơn tám mươi cao thủ chín cấp gia nhập, áp lực lên Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh đều không nhỏ, chín cấp cao thủ công kích đối với bọn họ mặc dù gây thương tổn rất nhỏ, nhưng dù sao cũng đã có thể tạo thành thương tổn. “Ngao~~!” Một tiếng dã thú rống to, Huống Thiên Minh đã hai lần biến thân, hoa văn trên mặt không phải là hoa văn màu bạc nữa, mà là màu vàng, bạc đều có. “Bồng, bồng, bồng!” Tiên đế hộ pháp đội vây công Huống Thiên Minh căn bản không tới gần được hần, mấy tiên đế chín cấp đều bị chưởng phong của Huống Thiên Minh đánh bay, bốn mươi cao thủ chín cấp bên ngoài Huống Thiên Minh lập tức hợp thành trận pháp hợp kích, miễn cưỡng chống đỡ công kích sát bén của Huống Thiên Minh. “Kinh thiên tam côn!” Phía Tôn Ngộ Không một tiếng rống giận dữ, kim bóng nhanh chóng biến thành khổng lồ, một trận kim quang trong đám người phát ra, Tôn Ngộ Không hai mắt lóe kim quang, hai tay nắm chặt kim bóng, ba đạo bóng ảnh nhàn nhạt đánh vào giữa đám người đang vây công, sau ba tiếng quát, quanh người Tôn Ngộ Không chỉ còn lại hơn bốn mươi cao thủ chín cấp, hơn bốn mươi người này cùng bọn người bên Huống Thiên Minh giống nhau, cũng hợp thành hợp kích trận pháp. “Hong Quân, hai vị bằng hữu của ngươi thật nguy hiểm, năng lực bọn họ mặc dù cường thịnh trở lại, nhưng cũng không thể đỡ nhiều cao thủ chín cấp hợp công như vậy được!” Triệu Văn Hưng ánh mắt khẩn cấp, hần không biết Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh kinh khủng cỡ nào, đối với chính mình mà nói, mặc dù có thần khí làm thực lực thêm cường đại, nhưng hơn bốn mươi đế cấp cao thủ liên hợp cùng một chỗ, cũng không phải dễ dàng đối phó. “Triệu tướng quân, ngài yên tâm, hai người bọn họ bây giờ vẫn còn là nhiệt thân, nếu hết dụng nhiệt thân, xui xẻo chính là những người đó rồi!” Hồng Quân cười nhẹ trả lời, La Bằng cũng là mỉm cười, bọn họ căn bản không chút nào lo lắng cho Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh. “Nhiệt thân!” Triệu Văn Hưng tâm cảnh cao tới đâu, cũng phải há to miệng, tại hơn bốn mươi đế cấp cao thủ vây công, mới chỉ dụng nhiệt thân, vậy lực chiến đấu chính thức của bọn họ, Triệu Văn Hưng có chút không dám suy nghĩ. “Ngao~~~!” Chung quanh tất cả phòng ốc đều chấn động, cả Bạch Hổ Thành đều nghe được thanh âm dã thú khủng khiếp này, mấy tiên đế cảnh giới thấp nghe tiếng rống này đều có một loại cảm giác băng hàn, hoảng sợ nhìn nơi phát ra thanh âm. Cương thi hoàng giả của cương thi nhất tộc, Ngân nhân cương thi hoàng, chính là một cương thi sắp tấn cấp thành Kim nhân cương thần cảnh giới, đã phát động ba lần biến thân, mọc ra một cặp móng vuốt một vàng một bạc xuất hiện trước vẻ mặt kinh ngạc của hơn bốn mươi chín cấp cao thủ. Cặp móng vuốt này thoạt nhìn rất nhỏ, nhưng lại ẩn chứa năng lượng khủng bố để cho bọn cao thủ chín cấp này không biết cách nào đối phó, những người này nhất thời không biết Huống Thiên Minh rốt cuộc là ma để hay là yêu đế. Tuy nói vừa rồi hai lần biến thân mọc ra hai khóa răng nanh rất dài nhưng dù sao cũng còn trạng thái hình người, bây giờ cả hình người đều không phải. Hai luồng quang mang một vàng một bạc trong miệng Huống Thiên Minh bay ra, bốn mươi mấy đế cấp cao thủ này căn bản không biết lợi hại, cùng nhau hướng tới hai luồng quang mang mà hợp công. “Oanh oanh oanh!” Liên tục chấn động bạo hưởng, hai luồng quang mang tại bốn mươi mấy người nổ mạnh, hơn một nửa chín cấp tiên đế chết tại chỗ, còn lại số tiên đế chạy thoát đều bị trọng thương nằm trên mặt đất, Huống Thiên Minh lưu lại mấy tàn ảnh, lập tức toàn bộ số tiên đế này hóa thành năng lượng của Vô danh không gian, vĩnh cửu biến mất. “Điều này sao có thể!” Mã Thiên Lý choáng váng, hần như thế nào cũng không có nghĩ đến, trạng thái biến thành quái vật của Huống Thiên Minh, một cái nháy mắt liền giết chết bốn mươi mấy cao thủ chín cấp, hơn nữa lại giết chết một cách dễ dàng như vậy. “Không có gì là không thể, người nói không thể, chỉ là kiến thức của người chưa có tới mà thôi!” Một đạo thanh âm xuất hiện trong óc Mã Thiên Lý, Mã Thiên Lý cả kinh, xoay người nhìn lại, người bên cạnh Triệu Văn Hưng đang xem cuộc chiến, chính là Hồng Quân, mỉm cười quay đầu nhìn hần.

95. Chương 22: Kết Quả Ngoài Ý Muốn

“Cương thi nhất tộc, vốn đây là cương thi nhất tộc sao? Vạn vật bao la, những chuyện chúng ta không biết còn rất nhiều a!” Triệu Vân Hưng đối với năng lực của Huống Thiên Minh sau ba lần biến thân phi thường bội phục, lớn tiếng than vãn.

Hồng Quân hình như nghĩ tới cái gì, mỉm cười hỏi: “Triệu tướng quân, ngài ở chỗ này nhiều năm như vậy còn chưa thấy qua tộc người cương thi sao?”

“Không có, mấy tầng không gian này ta chưa từng thấy qua cương thi, trước kia hình như đã nghe nói qua cái tên này, nhưng lại không biết là cái gì, lần này mới biết được!” Triệu Vân Hưng suy nghĩ một chút, cái tên cương thi hắn không nhớ rõ đã nghe khi nào, có thể là từ người của Tu La Ma giới chết đi truyền ra ngoài.

“Ta hiểu rồi, cảm ơn Triệu tướng quân!” Hồng Quân mỉm cười, nhưng trong lòng lại có một điểm nghi hoặc.

Nếu Triệu Vân Hưng đều chưa thấy qua cương thi, vậy nếu cương thi cùng với các chủng loại khác không giống nhau, thì căn bản là không có tới không gian này.

“Hong Quân, người có nhiều cao thủ như vậy, chuyện bắt Bạch Hổ Thành là không có vấn đề gì, bắt quá, sau khi bắt Bạch Hổ Thành, người có ý tưởng gì, chẳng lẽ là chiếm cứ một tầng không gian này?”

Triệu Vân Hưng đối với Hồng Quân tựa như đối với Tần Vũ năm đó, ở chỗ này Hồng Quân là người hắn quan tâm nhất, nguyên lai hắn cũng có người thân, nhưng đến khi chết cũng không được thấy qua, bây giờ cũng không biết họ thế nào rồi. Đối với lựa chọn sau này của Hồng Quân, Triệu Vân Hưng chính là rất quan tâm.

Hồng Quân đối với Triệu Vân Hưng cũng rất tôn kính, theo ý của Triệu Vân Hưng, Hồng Quân chính là xưng hô bằng “Triệu tướng quân”. Triệu Vân Hưng cũng đối với Hồng Quân như đối với Tần Vũ giống nhau, trực tiếp kêu tên.

“Ta không có ý tưởng thống nhất nơi này, việc khống chế Bạch Hổ Thành, ta chỉ là muốn nghe một số sự tình, kể cả bằng hữu còn chưa có tìm được, không bao lâu nữa ta sẽ phi thăng, bọn họ cũng rất nhanh sẽ phi thăng. Nơi này, đối với chúng ta mà nói, chúng ta chỉ là khách qua đường mà thôi!”

Hồng Quân có chút thở dài, tin được cổ bàn là nguyện vọng lớn nhất của hắn, kỳ thật trong khi khống chế thành trì, hắn đã phải mấy vạn tiên đế đi ra ngoài để tìm tin tức của Cổ Bàn, chỉ là đến bây giờ, một chút tin tức đều không có.

“Người có thể nghĩ như vậy là rất tốt, lòng ham quyền thế rất hại người, năm đó cha người tốt nhất cũng là điểm ấy, không có cái gì là ham quyền thế, ta hy vọng người sau này có thể giống cha người, trở thành một đại nhân vật!”

Chuyện của Tần Vũ, Hồng Quân đều nói hết cho Triệu Vân Hưng nghe, đối với thành tựu của Tần Vũ, Triệu Vân Hưng rất là vui mừng, cũng rất cảm thán. Hắn không có nghĩ đến lúc trước một tiểu hài tử chỉ có thể tu luyện ngoại công, bây giờ lại trở thành một đại nhân vật trong Thần giới.

“Triệu tướng quân yên tâm, Hồng Quân nếu có lòng ham quyền thế, thì lúc trước trong khi tại Tu La Ma giới hắn có phi thường đại cơ hội, nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng có ý niệm đó!” La Bằng cười cười, trong khi ở Tu La Ma giới, Hồng Quân đã làm quân đoàn thống soái, với quân đoàn thống soái của hắn, đã làm cho La Bằng một áp lực mạnh mẽ, chuyện này La Bằng đã sớm hiểu rõ.

Triệu Vân Hưng gật gù đầu, xem ra Mã Thiên Lý hôm nay không thể chạy thoát kiếp nạn này, “Ta muốn đi xuống đánh giết một trận!”

“Triệu tướng quân nếu muốn giết, đương nhiên có thể, những người này không thể là đối thủ của Triệu tướng quân người!” La Bằng có chút cười nói, nàng đối với chuyện đánh nhau đã mất đi hứng thú, chỉ muốn xem một chút nào nhiệt mà thôi.

“Triệu tướng quân, ngài muốn đi, thì nên đi giết Mã Thiên Lý trước, nếu hấn bị ngài giết chết, Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh lần này đều phải khóc hận a!” Hồng Quân a a cười, hấn không thể động thủ, nếu có thể động thủ mà nói, hấn không chừng sẽ đi giết Mã Thiên Lý trước tiên, để cho Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh phải trợn mắt.

“Ha ha, như thế rất tốt, không làm phiền các người nữa, ta đi động chân động tay đây!” Triệu Vân Hưng nói một câu khó hiểu, dứt lời liền xông ra ngoài, trước cùng bọn hộ pháp còn sót lại bên ngoài mà đánh giết.

“Không làm phiền chúng ta? Làm phiền chúng ta cái gì?” La Bằng sững sốt, không rõ ý tứ trong lời nói của Triệu Vân Hưng, nhưng lập tức, sắc mặt lại ứng đỏ, cúi đầu xuống.

Triệu Vân Hưng xuất hiện để cho cục diện càng thêm hỗn loạn, người của Tiên ma yêu giới thấy hấn gia nhập rốt cuộc cũng bắt đầu bạo động, người của thành chủ phủ toàn bộ lâm vào cảnh khủng hoảng, vô số cao thủ của thành chủ phủ đều tập trung ở nơi này, một mảng hỗn chiến bắt đầu.

Bạch Hổ Thành này là thành trì đã xuất hiện không biết bao nhiêu năm rồi, trải qua không biết bao nhiêu thời gian, có trăm vạn thành trì của tiên đế cấp bậc, đây là lần đầu tiên lâm vào cảnh hỗn loạn.

Hỗn chiến một hồi, cao thấp lập tức phân hiện, Triệu Vân Hưng đã sớm ngờ tới có ngày hôm nay, nên cộng đồng người tiên ma yêu giới đều để cho hấn bí mật huấn luyện, từ lúc bắt đầu hỗn loạn cho tới giờ, người của bên Triệu Vân Hưng phối hợp so với người của thành chủ phủ muốn tốt hơn nhiều, dần dần không chế được thế cục.

Thế lực hai bên hỗn chiến, Lý Thanh Minh mang theo người của mình chuẩn bị thật tốt, vì còn có Bạch Vạn Kiếm để cho bọn họ phải đề phòng. Liễu Nhất Minh ba người đều ở chỗ Lý Thanh Minh, nếu Bạch Vạn Kiếm có hành động bất thường, bọn họ lập tức có thể đối phó.

Mã Thiên Lý lúc này đã không còn bộ dáng nhàn hạ như vừa rồi nữa, mấy trăm tiên đế chín cấp của thành chủ phủ đã được hấn điều động tới, sau khi hỗn chiến bộc phát, những tiên đế không thể chiến đấu được nữa đều tập trung lại phía sau.

Sau khi Huống Thiên Minh đánh chết hơn bốn mươi đề cấp cao thủ bao vây, trực tiếp hướng Mã Thiên Lý bay tới, hơn ba mươi cao thủ chín cấp bên cạnh Mã Thiên Lý không dám đón đỡ, vừa rồi hình dáng của bốn mươi người kia bọn họ đều thấy trong mắt.

“Bồng!” Huống Thiên Minh không có đánh được tới trên người của Mã Thiên Lý, đã bị mấy hộ pháp đội viên cuối cùng sử dụng thân thể chắn trước mặt, ngành kháng công kích của Huống Thiên Minh, nên Mã Thiên Lý một phen thoát mạng.

“Không có nghĩ cái dạng thành chủ như vậy lại còn có người trung tâm với hấn!” Hồng Quân có chút lắc đầu, hấn không biết, Mã Thiên Lý bình thường rất được lòng người, nếu không hấn cũng không có khả năng lên làm thành chủ, khi lên làm thành chủ mới lộ ra bộ mặt của mình, Bạch Hổ Thành chia làm nhiều cổ thế lực như vậy, tất cả đều do dục vọng quyền lợi của hấn mà tạo thành.

“Có thể lên làm thành chủ, tất nhiên hấn rất có tài năng, mấy người tận tâm trung thành với hấn không có gì gọi là đáng ngạc nhiên!” La Bằng nhàn nhạt nói, nàng đã từng có địa vị rất cao, đối với chuyện này cảm thấy rất bình thường.

“Ta đã quên, nàng chính là Tu La Đế quân, nắm trong tay vô số tánh mạng người tu ma a!” Hồng Quân nhếch miệng cười, nhưng lại nhận ở La Bằng một trận liếc mắt.

“Cha chả, lão Huống, người không nên tranh giành với ta, người kia là của ta!”

Trong khi Tôn Ngộ Không còn đối chiến cùng với số cao thủ chín cấp, thì Huống Thiên Minh đã tìm tới Mã Thiên Lý, mắt thấy mình sắp thua đến nơi, Tôn Ngộ Không rốt cuộc cũng xuất ra tuyệt chiêu.

“Kinh Thiên liên hoàn tái liên hoàn côn!”

Một tiếng quát bạo nộ truyền ra xa, kim bóng trong tay Tôn Ngộ Không biến thành hai, hai biến thành bốn, rồi nhanh chóng biến thành bảy mươi hai kim bóng, bắt đầu từ Kinh Thiên thất thập nhị côn, tới Kinh Thiên nhất côn, cùng nhau nện xuống, đồng thời Tôn Ngộ Không phát động chính mình lĩnh vực đặc biệt, chế trụ tốc độ của đám cao thủ chín cấp.

“Bạo bạo bạo!”

Tôn Ngộ Không liên tục hét vài tiếng, sau khi Kinh Thiên nhất côn chấm dứt, ngay sau đó là Kinh Thiên tam côn, Kinh Thiên cửu côn, rồi tiếp tục cho tới Kinh Thiên thất thập nhị côn, sau đó kim bổng mới bay trở về tay hắn.

Chiêu “Kinh Thiên liên hoàn tái liên hoàn côn” này hạ xuống, mấy trăm thước xung quanh Tôn Ngộ Không không còn một người nào, Hồng Quân đã thấy gần ngàn đạo nguyên khí màu xám tiến nhập vào không trung, dưới một chiêu này, Tôn Ngộ Không không chỉ giết hơn bốn mươi cao thủ chín cấp vây quanh, mà ngay cả toàn bộ hộ pháp đội viên thành chủ mang theo đều bị giết sạch sẽ.

Hai mắt lóe lên kim quang, Tôn Ngộ Không cầm trong tay côn bổng, trong mắt người của thành chủ phủ hắn đã hóa thành ma quỷ, tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn hắn, lần công kích này của hắn so với rung động vừa rồi Huống Thiên Minh gây cho mọi người còn muốn lớn hơn.

“Cha chả, cấp lão Tôn nhận lấy cái chết!” đã đánh chết nhiều người như vậy, mà chiến ý của Tôn Ngộ Không chỉ có thỏa mãn chút ít, kim bổng hướng Mã Thiên Lý mà đánh tới.

“Ài, xem ra ta thật sự đã già rồi, cái chuyện kinh khủng này có điểm thụ không được!”

Triệu Vân Hưng cùng với tất cả mọi người đều đồng dạng trợn mắt, há hốc mồm. Chỉ có Hồng Quân cùng với La Bằng là còn vẻ mặt bình tĩnh nhất.

“Triệu tướng quân, ngài không già, đặc biệt không thể thua những người tuổi trẻ như bọn hắn!” Hồng Quân mỉm cười truyền âm cho Triệu Vân Hưng, vừa rồi hắn thở dài, bị Hồng Quân nghe được trong đó có chút đau đớn.

Triệu Vân Hưng con mắt sáng ngời, kỳ thật trong lòng Triệu Vân Hưng là phi thường tranh cường, chỉ là rất ít khi hắn biểu lộ ra ngoài, lúc trước trên chiến trường nếu không phải vì tranh cường, nhục mắt thượng thiên của Minh vương triều, thì cũng đã không chết thảm.

“Ha ha, Hồng Quân người nói không sai, ở chỗ này, ta một chút cũng không già!”

Triệu Vân Hưng căn bản không cần thần khí mà Hồng Quân cho hắn, hai quyền hắn chính là vũ khí, hơn nữa, với thân thể cứng rắn, hướng tới đám người hộ pháp mà phóng đi, không một người nào chống đỡ được lão tướng quân này.

“Triệu tướng quân cố lên, Mã Thiên Lý còn chưa có chết, ngài còn có cơ hội!” Hồng Quân vỗ tay cười to, Tôn Ngộ Không vẫn đang vật vờ với đám người đang vây quanh Mã Thiên Lý, dụng thân chống đỡ công kích của hắn, giết bọn họ thì dễ, chỉ là chưa thể giết được Mã Thiên Lý.

“Chư vị đại nhân, mời các vị ra tay cứu giúp, nếu ta chết, bọn họ cũng sẽ không buông tha các người!” Mã Thiên Lý trong lòng thập phần oán hận ba mươi mấy tiên đế chín cấp này khoanh tay một bên đứng nhìn, mặc kệ hắn chết sống ra sao, chỉ là bây giờ mạng sống của hắn phụ thuộc vào họ, nên chỉ có thể mềm mỏng cầu khẩn.

“Thành chủ đại nhân, địch nhân thực lực cường đại, người cũng thấy được, hơn tám mươi đồng đạo của chúng ta bây giờ cả xác cũng không còn, chúng ta thật là không có biện pháp!”

Hơn ba mươi cao thủ chín cấp này đã sớm thối lui qua một bên, bọn họ đều lo lắng tình huống của chính mình, bởi vì bọn họ tin tưởng, nếu bọn họ đầu hàng, Triệu Vân Hưng sẽ không gây khó khăn cho bọn họ, Triệu Vân Hưng cùng với bọn họ lại không có mâu thuẫn trực tiếp nào.

“Lên!”

Triệu Vân Hưng rốt cuộc cũng tới được gần nơi Mã Thiên Lý đang đứng, lúc này Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh vừa đánh chết tên hộ vệ cuối cùng của Mã Thiên Lý, một đạo ngân quang xuyên qua giữa hai người bọn họ, trong nháy mắt xuyên qua thân thể Mã Thiên Lý, Mã Thiên Lý không cam lòng, hai mắt trừng to, rồi ngã xuống mặt đất.

“Này...”

Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Triệu Vân Hưng, chỉ thấy hắn mỉm cười thu hồi thanh trung phẩm thần kiếm mà Hồng Quân đã cấp cho hắn, trên thân kiếm còn lưu lại vết máu màu xám, kế tiếp xoay người đi về bên cạnh Hồng Quân cùng La Bằng.

96. Chương 23: Bạch Vạn Kiếm

Bên trong còn một ít tiên đế sống sót đều giống nhau, điên cuồng đào thoát, có thể bảo toàn tính mạng mới là chuyện quan trọng nhất. Nhưng bọn họ đã quên, người của tiên ma yêu giới như thế nào có thể buông tha cho họ, vừa rồi một phen giết chóc đã làm gợi lên tình cảnh tranh đấu của họ lúc còn sống, làm kích lên ý chí cao ngất và khát vọng chiến đấu mãnh liệt, nên hôm nay đối với những tiên đế thất trận này bọn họ không có chút nào gọi là hạ thủ lưu tình, thẳng tay tàn sát bọn người này.

Tàn quân của thành chủ phủ đã mất đi ý chí, nhân số lại không bằng người của Triệu Vân Hưng bên này, vậy cục diện không còn có thể gọi là chiến đấu nữa, mà rõ ràng là đồ sát, ba mươi mấy tiên đế chín cấp vốn hộ vệ bên cạnh Mã Thiên Lý, cũng là không có chút động tác nào, lãnh đạm nhìn tròng cảnh giết chóc vô tình đang diễn ra.

Sau nửa canh giờ, ngoại trừ ba mươi mấy tiên đế chín cấp này, toàn bộ người của thành chủ phủ vong mạng, từ lúc Mã Thiên Lý mang theo binh lính tới gây khó dễ Triệu Vân Hưng, tới khi chấm dứt bất quá chỉ mới ba canh giờ, hơn sáu ngàn tiên đế đã biến mất.

Kể ra nơi này so với tiên ma yêu giới, Tu La giới giết chóc càng thêm tang khóc, dù sao ở tiên ma yêu giới hay là Tu La giới, để cấp cao thủ rất ít khi chết trận, so với nơi này bất đồng, trong tầng không gian này tất cả đều là để cấp cao thủ, chỉ cần phát động chiến đấu, nhất là đại quy mô thể lực chiến đấu, đều chết trận không ít cao thủ để cấp, nhưng kinh hoàng giống như trận đánh hôm nay, trước giờ đều chưa có.

Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh trở lại bên cạnh mấy người Hồng Quân, vẻ mặt buồn bực, giết nhiều người như vậy, hai người đều nghĩ mình sắp giết được Mã Thiên Lý, không nghĩ tới lại bị Triệu Vân Hưng chiếm tiện nghi, phải nói là thật sự chiếm tiện nghi, người của thành chủ phủ chỉ chú ý đến đại danh tiếng của hai người Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh, đối với Triệu Vân Hưng, căn bản không có chú ý tới vị đầu lĩnh thể lực đông thành này, đây cũng là lý do Triệu Vân Hưng dễ dàng ra tay, nhưng lại ra tay ngay trước mũi của hai người bọn họ.

“A a, Bằng nhi, xem ra chúng ta không có ai thắng a, không thể tưởng được Triệu tướng quân tuy lão nhưng vẫn còn tráng kiện như vậy, làm cho cương thi hoàng cùng với thiên tài chiến đấu của chúng ta xem ra còn thua kém a.”

“Đúng vậy, ta vốn nghĩ có thể thắng người một lần yêu cầu, nhưng lại để cho lão tướng quân phá hủy a.” La Bằng mấy ngày nay mà nói, không còn phải mang trên người trách nhiệm nặng nề nữa, vô luận là nói chuyện hay là hành động của nàng, đều ngày càng mang dáng dấp của một thiếu nữ duyên dáng.

“Hừ, nếu không có lũ ruồi vấy quanh như vậy, thì lão Tôn đã giết cái tên rùa rút cổ kia từ lâu rồi!” Tôn Ngộ Không vừa thất vọng vừa phẫn nộ nói, đồng thời nhìn sang Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh mặc dù trong lòng cũng là buồn bực, nhưng không có so đo với Tôn Ngộ Không, chỉ là nhàn nhạt cười cho xong việc.

“Chúng ta ba mươi bảy người chín cấp tiên đế, tham kiến Triệu tướng quân, từ nay về sau nguyện phục vụ tướng quân là việc chính, thề không phản bội!” Vốn ba mươi mấy tiên đế này đã nhìn thấy tình thế rõ ràng, lập tức quyết định phục tùng Triệu Vân Hưng.

Hồng Quân cùng Triệu Vân Hưng đối với hành động của ba mươi mấy người này không có chút kinh ngạc, vừa rồi những người này không động thủ, hai người đã hiểu được tâm tư của bọn họ, Hồng Quân cười nói với Triệu Vân Hưng, “Triệu tướng quân, ngài xem, ba mươi bảy tiên đế chín cấp này phục tùng ngài là việc tốt a!”

“A a, Hồng Quân, những người này có thể phản bội Mã Thiên Lý, một ngày nào đó cũng sẽ có thể phản bội ta, người như vậy, ta thật sự không dám nhận, sợ rằng bây giờ cũng chỉ có ngươi mới có thể khống chế bọn

họ, không bằng người thu đi a!” Triệu Vân Hưng đã từng là đại tướng quân, ghét nhất chính là kẻ phản bội, như thế nào có thể tiếp nhận bọn họ.

“Triệu tướng quân ngài nói đùa, Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh thực lực ngài cũng đã thấy được, hay là vị tiểu thư La Băng này, thực lực cũng không kém so với hai người bọn họ, ngài xem, ta còn cần thứ phế vật này nữa sao?”

Phế vật? Ba mươi mấy tiên để nghe được trong lòng giận dữ, đây tuyệt đối là vũ nhục bọn họ, nhưng lại không dám tỏ vẻ gì, vừa rồi hai người kia đã giết hơn một trăm tiên để chín cấp, đối với bọn họ, muốn giết cũng là quá dễ dàng.

Triệu Vân Hưng xoay người quay lưng về phía Hồng Quân, nói “Hồng Quân, ta có chút mệt mỏi, không thể so với mấy người tuổi trẻ các người, ta phải trở về phòng nghỉ ngơi, còn lại bọn hán giao cho người a!” Nói xong liền trực tiếp đi thẳng, trở về thư phòng của mình.

Hồng Quân nhất thời hiểu được ý tứ của Triệu Vân Hưng, mỉm cười, đối với ba mươi bảy người nói, “Chúng ta thật lo lắng, không ai muốn nhận các người, cho nên ...” Nói đến đây, Hồng Quân xoay người hướng về phía Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh, “Ngộ Không, Huống huynh, không biết các người có mệt hay chưa?”

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười nói, “Mới đánh có chút xú lão Tôn như thế nào đã mệt? Nhưng thật ra không biết Huống huynh thế nào?”

Huống Thiên Minh trả lời Tôn Ngộ Không không phải lời nói, mà là động tác, trong khi Tôn Ngộ Không nhìn về phía Huống Thiên Minh thì phát hiện thân ảnh đã sớm biến mất, sau một khắc đã nhập vào trong đám người ba mươi mấy tiên để.

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên, chỉ thấy hữu thủ của Huống Thiên Minh đã xuyên qua đầu của một người chín cấp tiên để, chín cấp tiên để kia chỉ kịp hét thảm một tiếng, rồi chân linh lập tức dung nhập vào không gian.

Ba mươi sáu tiên để còn lại một trận hoảng loạn, bọn họ nghe rõ cuộc đối thoại của Hồng Quân, nhưng chưa kịp thương lượng đối sách, thì Huống Thiên Minh đã vọt tới, đồng thời trong khoảng thời gian ngắn ngủi trên đường bay tới đã trải qua hai lần biến thân.

“Hèn hạ!” Tôn Ngộ Không tức khí quát to một tiếng, vội vàng cầm kim bổng chạy đi.

“Bồng bồng bồng!” Tôn Ngộ Không vừa đuổi tới, lại tiếp tục nghe được ba thanh âm của năm đám và thân thể chạm vào nhau, chín cấp tiên để, không thể phi hành, không thể thuấn di, nhưng luận về tốc độ thì rất nhanh, nhưng nếu so với Huống Thiên Minh thì vẫn là một trời một vực, lại không có chiến giáp hộ thể, những tiên để này có thể nói là nhục thân cực kỳ yếu nhược, căn bản không thể chống cự với năm đám của Huống Thiên Minh, Huống Thiên Minh cứ như thế từng người từng người giải quyết gọn gẽ.

“Kinh Thiên liên hoàn tái liên hoàn côn!” Không bận tâm thể lực tiêu hao, Tôn Ngộ Không lại sử dụng Kinh Thiên côn pháp liên hoàn kích, Tôn Ngộ Không nóng nảy một bộ liên hoàn kích đánh tới đám người kia, căn bản không có quân trong đám người đó còn có Huống Thiên Minh.

La Băng có chút choáng váng khi thấy hành động Tôn Ngộ Không, kinh dị nói, “Nguyên lai Tôn Ngộ Không coi trọng thắng thua như vậy!”

“Đúng vậy, người mới biết a!” Hồng Quân bên cạnh cũng sửng sốt, nghe được La Băng nói có chút cười cười.

“Bồng!” Huống Thiên Minh năm đám lại một lần nữa mang theo tính mạng của một người chín cấp tiên để, nhìn cơn khí khổng lồ bao phủ đầy trời, nhanh chóng chạy khỏi vòng chiến, đồng thời mắng, “Tôn Ngộ Không người điên rồi, ngay cả ta cũng đánh?!” Kinh Thiên côn pháp liên hoàn kích, trực tiếp nghiền nát mười mấy tiên để chín cấp, chỉ có mấy tiên để có thể tránh thoát, nhưng đều sửng sờ đứng tại chỗ, vừa rồi đứng ở xa xa, mặc dù biết đây là Kinh Thiên côn pháp lợi hại của Tôn Ngộ Không, chỉ một thoáng đã giết hơn mười để cấp tiên để, nhưng giờ phút này đối diện với nó mới cảm nhận được thật sâu nỗi sợ hãi, đường đường là chín cấp tiên để cũng chịu không nổi phải run rẩy.

Tôn Ngộ Không cười hắc hắc, “Ta đã biết ngươi có thể tránh thoát, cho ngươi hay, những người này đều là của ta!” Nói xong tiếp tục tiến lên, tùy ý đánh giết những tiên để thoát chết còn sót lại.

Huống Thiên Minh sửng sốt, lúc này mới chịu đi, Tôn Ngộ Không có lĩnh vực đặc biệt có thể hạn chế động tác người khác, chỉ là vừa rồi chính mình không bị ảnh hưởng, hiển nhiên là vừa rồi Tôn Ngộ Không sử dụng Kinh Thiên còn pháp liên hoàn kích, nhưng vốn không có phát động cái lĩnh vực khống chế không gian pháp tắc kia.

“Xú hầu tử này cũng rất có tâm cơ a.” Huống Thiên Minh vừa mới hiểu được, lại muốn lên tiếp chiến, nhưng đã phát hiện Tôn Ngộ Không tay vác kim bổng đi trở về, trên vẻ mặt lộ một nụ cười đắc ý.

Lần này Tôn Ngộ Không xem như toàn thắng, Huống Thiên Minh chỉ giết không đến mười người, còn lại tất cả đều bị Tôn Ngộ Không giải quyết sạch, tình huống như vậy cho dù ai cũng không có nghĩ đến.

“Còn nói ta hèn hạ...” Huống Thiên Minh bất mãn nhìn thoáng qua Tôn Ngộ Không.

“Hắc hắc, ngươi hẹp hòi vậy sao, nhưng mà ngươi đã hai lần, nhân lúc ta còn chưa có chuẩn bị đã xuất thủ, chúng ta coi như hòa!” Tôn Ngộ Không cười trừ, hẳn cũng biết lần này là mình không đúng.

“Quên đi, không cùng ngươi so đo.” Huống Thiên Minh vốn là người ít nói, cũng không am hiểu lí lẽ hơn thua, nên là không muốn cùng Tôn Ngộ Không so đo.

“Ngộ Không, ta thật sự là không nuốt nổi ngươi!” La Bằng trên mặt nụ cười mang theo một tia tiếu ý, nhìn Tôn Ngộ Không nói.

Cái này là khen ngợi? Không đúng, trào phúng, cũng không đúng, có lẽ đây chính là kiểu trào phúng giữa bằng hữu với nhau a, Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, không đồng ý cũng không phản đối mà chỉ cười cười.

Hồng Quân còn lại là lắc đầu, nói đùa một câu, “xú hầu tử ngươi, thật sự là không có biện pháp với ngươi!”

Ngay lúc này, Triệu Vân Hưng đột nhiên từ trong phòng vọt ra, sắc mặt thâm trầm, “Hong Quân, tình huống không ổn, binh lính Bạch Vạn Kiếm chia làm hai đường phân biệt tấn công thành chủ phủ cùng với tổng bộ của chúng ta, bọn họ muốn thừa nước đục thả câu.”

“Thật không?” Hồng Quân hỏi, đồng thời khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn khốc, “Không muốn nghĩ sẽ giết nhiều người, nhưng mà Bạch Vạn Kiếm, người chính là tự mình tìm tới!”

Liễu Nhất Minh, Lý Thanh Minh, Khâu Nhân cùng Lý Hoành bốn người đồng thời nhận được truyền tin từ Hồng Quân, bọn họ không có tham gia chiến đấu nơi này chính là phòng ngừa Bạch Vạn Kiếm, bây giờ không nghĩ tới Lý Thanh Minh lúc trước đã đoán đúng.

“Triệu tướng quân yên tâm, ta đã phái người đi trợ giúp, những người này không hẳn có thể đối phó với Bạch Vạn Kiếm, nhưng tuyệt đối có thể cầm cự tới khi chúng ta chạy tới.”

Triệu Vân Hưng nghe Hồng Quân nói như vậy mới yên lòng, mặc dù đại bộ phận đều ở chỗ này, nhưng tổng bộ như thế nào cũng có mấy vạn người, nếu như bị Bạch Vạn Kiếm giết chết, hẳn thật sự có lỗi với những huynh đệ này.

Cao thủ thành chủ phủ tất cả đều bị Mã Thiên Lý điều động đi, ngoại trừ mấy trăm tiên để chín cấp đào tẩu đã bị thủ tiêu, lúc này thành chủ phủ đối diện với thế lực cường đại của đông thành, căn bản một tia chiến đấu lực cũng không có, rất nhanh đã đầu hàng.

Bạch Vạn Kiếm cũng không có thấy cuộc giết chóc bên phía Triệu Vân Hưng, vừa mới có tin tức đã chiếm lĩnh thành công thành chủ phủ, một cảm giác cực kì hưng phấn ở trong lòng thật lâu không phai, đã bao nhiêu năm, rốt cuộc cũng thống nhất được Bạch Hổ Thành, mặc dù còn có viên đá cản đường nho nhỏ, Triệu Vân Hưng.

Về phần bốn người Hồng Quân xuất hiện, hẳn căn bản không để vào mắt. Hẳn không phải coi thường bốn người Hồng Quân, nhưng đối với thiên quân vạn mã mà nói, bốn người thực lực dù có cường đại đến đâu cũng không có tác dụng gì, đương nhiên nếu Bạch Vạn Kiếm được chứng kiến biểu hiện của Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh, nhất định sẽ không nghĩ như vậy.

“Cái gì? Có tới mấy vạn binh lính, còn có mấy người sở hữu tiên khí?” Đột nhiên Bạch Vạn Kiếm thu được tin tức, chính là một người thám thính thể lực tổng bộ của tây thành vừa mới trở về.

“Tiên khí! Tiên khí!” Bạch Vạn Kiếm hai mắt đều sáng lên, hai từ đó tất nhiên là rất hấp dẫn lòng người.

Có sự hấp dẫn của tiên khí, Bạch Vạn Kiếm càng thêm hưng phấn, đồng thời hoan hô chính mình quyết định quá sáng suốt, “Hừ, một lũ côn trùng, chết mà không yên, các người cứ giữ vững, ta sẽ đích thân dẫn người tới!” Rất nhanh, Bạch Vạn Kiếm liền truyền tin trả lời.

“Hừ, cũng nên để cho những người đó động tay động chân một chút.” Bạch Vạn Kiếm muốn phái đi năm tiên để chín cấp mà hắn đã lôi kéo mấy ngàn năm trước, sợ là họ cũng sắp phi thăng rồi.

“Kétttt!” cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Bạch Vạn Kiếm cẩn thận cung kính đi vào một gian phòng tối đen, thấp giọng nói, “Bạch Vạn Kiếm kính mời năm vị tiền bối!”

“Có chuyện gì muốn chúng ta hỗ trợ sao?” Trong phòng một thanh âm trầm trầm truyền đến, “Người chắc còn nhớ kỹ, chúng ta nhiều nhất chỉ giúp người ba lần, lần này người xác định muốn chúng ta tay sao?”

“Đúng vậy, văn bối bây giờ đã không chế thành chủ phủ, thuộc hạ văn bối đã xác định thể lực của đông thành Triệu Văn Hưng, rất mong các vị tiền bối ra tay giúp đỡ!”

“Được rồi!” Trong bóng tối người nọ hình như là thở dài một hơi, “chúng ta sẽ tự đi tới, trước tiên người cứ lui ra.”

Bạch Vạn Kiếm trong lòng vui vẻ, dựa theo ước định lúc trước, Bạch Vạn Kiếm muốn bọn họ theo mình, bọn họ chỉ có ba lần ra tay, nếu chỉ có một người ra tay cũng tính là một lần, hơn nữa còn có đồng ý ra tay hay không, còn phải xem tâm tình của bọn họ, đây vốn là một điều ước không công bằng, nhưng nghĩ tới thực lực của năm người này, ngược lại đối với Bạch Vạn Kiếm là thập phần có lợi.

Tây thành Bạch Hổ Thành, giờ phút này ngoại trừ song phương thể lực, bất luận là người nào cũng tham gia chiến trường, sợ rằng ngay cả Hồng Mông vũ trụ ba vị Chương không giả cũng chưa từng chứng kiến qua cảnh tượng như vậy, hơn mười vạn đề cấp chiến đấu, không có tiên khí, không có chiến y, đề cấp cao thủ chiến đấu với nhau càng thêm trực tiếp, đó là nắm đấm đối nắm đấm, thân thể va chạm với thân thể, hoàn toàn là nhục thân tác chiến.

Ở chỗ này, cấp bậc đã không còn có thể tạo được tính quyết định, mà trọng yếu chính là sự cường hân của thân thể, sự cứng rắn của nắm đấm, với tình huống chiến đấu như vậy, có lợi nhất chính là yêu đế, cho dù là yêu đế có thân thể yếu nhất, cũng so với tiên đế bình thường cường hân hơn vô số lần, đương nhiên Triệu Văn Hưng là ngoại lệ, dù sao có người như vậy trong số tiên đế cũng rất là ít.

Nên đó cũng là chuyện mọi người hối hận nhất, ở không gian này cái gì cũng không có, bọn họ mới phát hiện được tầm quan trọng của thân thể, mới phát hiện được công kích cự ly gần mới là có lợi, nhưng đã không còn cách nào có thể thay đổi.

“Phốc!” tại đây trên chiến trường, cũng là có ngoại lệ, một thanh trung phẩm tiên khí xuyên thấu qua thân thể của một tiên đế, lập tức thân thể người này bị cắn nuốt, một tia chân linh dung nhập vào bầu trời vật chất màu xám, kiếm tiên nọ cũng vừa về tới trong tay chủ nhân, Lý Thanh Minh chưa kịp lau vết máu trên kiếm lại lập tức nhập vào chiến trường tiếp tục chiến đấu, hắn đối với Hồng tiên sinh chưa có gì công hiến, mà cũng được thưởng một kiện trung phẩm kiếm tiên, trong lòng đối với Hồng Quân thập phần cảm kích, nên trên chiến trường càng thêm tận lực.

Liễu Nhất Minh, Lý Hoàn, Khâu Nhân ba người cũng đều hết sức tận lực, đều là đề cấp cao thủ như nhau, nên vũ khí quyết định hết thấy, những đề cấp cao thủ mà không có chiến y, căn bản không có cách nào chống cự với công kích của thượng phẩm tiên khí, bọn họ bốn người trong nháy mắt đã giết chết mấy trăm tiên đế.

“Oanh!” một tiếng nổ, chỉ thấy một đoàn hắc bạch năng lượng trong giây lát bay tới đám người thể lực của Triệu Văn Hưng, một sát na rơi xuống đất liền bạo nổ thành một cỗ lực lượng kinh khủng, một chút liền lấy đi mấy trăm tính mạng cao thủ.

“Đây... đây là, tịch tĩnh thiên hỏa, cùng với bích yên hàn khí!” Trong đám người nhất thời sợ hãi kêu lên, vô luận là tịch tĩnh thiên hỏa hay là bích yên hàn khí, chỉ có đề cấp cao thủ mới có thể ngăn cản, nhưng một lượng lớn tịch tĩnh thiên hỏa cùng bích yên hàn khí hội hợp cùng một chỗ, sau khi bạo liệt xuất ra uy lực không phải đề cấp cao thủ có thể chịu được, hơn nữa những người này căn bản không có chiến ý, nên một kích vừa rồi mới có thể mang đến đại uy lực như vậy.

97. Chương 24: Cường Hãn Âm Tinh Giới Nhân

Thần thức Hồng Quân phát hiện được rõ ràng cảnh giới của năm người, theo cấp bậc ở Âm Tinh giới mà nói, có bốn người đều là mười bảy tinh đề cấp cao thủ, khoảng cách tới mười tám tinh đề cấp cũng là không xa, còn có một người cường đại nhất, đương nhiên là mười tám tinh đề cấp cao thủ, hình như chính là Kim Hình Tông nhất mạch.

Mà một kích vừa rồi, rõ ràng chính là một người Hắc Viêm Tông cùng với Bạch Huyền Tông cao thủ liên hợp công kích.

“Chúng ta nhanh một chút, nếu chậm sợ rằng người của tiên ma yêu giới không cầm cự được nữa!” Hồng Quân nghiêm túc nói.

“Âm Tinh giới? Rất mạnh sao?” Tôn Ngộ Không liếm liếm môi hưng phấn hỏi, bên cạnh Huống Thiên Minh, La Băng, Triệu Vân Hưng cũng là vẻ mặt mơ hồ, tựa như nhận thức về cương thi, Âm Tinh giới đối với bọn họ mà nói, cũng mơ hồ y như vậy.

Hồng Quân đột nhiên tăng tốc, “Các người nhanh lên, Ngộ Không, Huống huynh, Băng nhi, Triệu tướng quân, ta nhắc nhở các người một câu, trên chiến trường đang có năm người Âm Tinh giới, trong đó bốn người là mười bảy tinh đề cấp cao thủ, độ cường hãn thân thể có thể so với trung phẩm thần khí, một người mười tám tinh đề cấp, thân thể lại không yếu hơn so với thượng phẩm thần khí, cái này cũng chưa tính, người của Âm Tinh giới am hiểu nhất chính là trọng lực linh vực, trọng lực linh vực này tuy không thể so với không gian pháp tắc, nhưng để chống lại đề cấp cao thủ thì tuyệt đối là một cơn ác mộng.”

Mấy người đang chạy rất nhanh đột nhiên dừng lại, “Cường đại vậy sao?” Thượng phẩm thần khí? Nếu tính ra, Kinh Thiên còn pháp của Tôn Ngộ Không cùng lực công kích của Huống Thiên Minh sau ba lần biến thân mới có thể gây thương tổn cho bọn họ. La Băng cho dù dùng tới kiện Hồng Mông linh bảo phòng chừng cũng không nắm chắc, lại nói Triệu Vân Hưng mặc dù đã có trung phẩm thần khí, đối mặt với người như vậy vẫn như cũ không hề có phần thắng.

Trên chiến trường, người của tiên ma yêu giới không ngừng giảm sút, mới ngăn ngừa trong chốc lát mà mấy ngàn nhân mạng đã tiêu tán, năm cao thủ Âm Tinh giới đến, không chỉ tăng thêm thực lực mà còn tăng thêm sĩ khí, người của Bạch Vạn Kiếm bên này nhìn thấy người mình cường đại như vậy, sức đánh giết cũng hăng lên, người của tiên ma yêu giới dần dần lâm vào tuyệt cảnh.

“Sưu!” Ngay lúc này, một thanh thượng phẩm kiếm tiên đột nhiên bay về phía một người, chính là lão giả của Âm Tinh giới, kiếm tiên xuất ra đạo ngân quang, âm thanh xé gió đặc hữu của tiên khí phát ra, trên chiến trường đặc biệt chói tai, hấp dẫn vô số ánh mắt chú ý tới.

“Hừ, không biết lượng sức mình!” Lão giả Âm Tinh giới này đúng là thủ lĩnh của năm người, tên là Lam Sam, Kim Hình Tông mười tám tinh đề cấp cao thủ, nhìn kiếm tiên nọ bay tới, chỉ là vung tay lên, một đạo kim sắc năng lượng cùng với kiếm tiên va vào nhau, nhất thời kiếm tiên bị đoạn liệt từng mảnh, rơi xuống mặt đất, cách đó không xa Lý Hoành đột nhiên phun ra một ngụm máu màu xám, vũ khí cùng với huyết nhục tương dung, vũ khí bị đoạn liệt lập tức thân thể bị trọng thương.

“Thượng phẩm kiếm tiên của ta...” bên ngoài chiến trường, Bạch Vạn Kiếm đang trở mắt nhìn cảnh tượng này một cách tiếc nuối, thượng phẩm kiếm tiên a, tại thế giới này có bao nhiêu cái tồn tại, lại bị năm người chính mình phái tới tùy ý phá gãy.

“Phá gia tử ... phá gia tử a!” Bạch Vạn Kiếm khóc thầm, vốn kiếm tiên đã có thể dễ dàng tới tay, vậy mà đã bị phế đi.

“Hừ!” Lam Sam hừ lạnh một tiếng, một đạo kim sắc năng lượng một lần nữa bắn ra, trong chớp mắt đã tới trước mặt Lý Hoành, Lý Hoành vừa mới bị thương căn bản không có cơ hội tránh né, năng lượng màu vàng trong nháy mắt xuyên thấu thân thể Lý Hoành, hai mắt Lý Hoành chậm rãi mất đi thần sắc, tinh thần bay vào không trung, thân thể từ từ dung nhập vào lòng đất.

“Lý Hoành!” Cùng Lý Hoành tương giao đã mấy trăm ngàn năm, Khâu Nhân đang ở bên người Lý Hoành không xa, thấy nhân ảnh bên cạnh mình chậm rãi ngã xuống, nói cho hắn biết, lão bằng hữu đã kết giao mấy trăm ngàn năm này, đã thật sự rời khỏi chính mình.

“Sát!” Khâu Nhân con mắt đục ngầu sự giận dữ, ngự phi kiếm thượng phẩm kiếm tiên hướng tới Kim Hình Tông lão giả phóng đi.

“Bồng!” Thượng phẩm kiếm tiên bị một người dùng tay chụp lấy, “Khâu Nhân, đừng xúc động quá, mấy người này không phải là người có khả năng đối phó, giao cho ta xử lý!”

“Hong tiên sinh...” người xuất hiện trước mắt chính là Hồng Quân, Lý Hoành chết, Hồng Quân cảm thấy trong lòng đau đớn, nhưng lại không kịp cứu viện, thấy Khâu Nhân xúc động không mản tới tu vi yếu tận lực báo thù, Hồng Quân một tay bắt được kiếm tiên cản Khâu Nhân lại. Đưa kiếm tiên cho Khâu Nhân, Hồng Quân xoay người, cao giọng hỏi, “Mấy vị có phải là Âm Tinh giới bằng hữu?” Nói chuyện trong lúc còn ở xa xa, đợi nói xong thì Hồng Quân đã mang theo mấy người Tôn Ngộ Không tới đối diện với năm người bọn họ. Năm người nọ đều là sưng sốt, đúng như lời Hồng Quân, bọn họ chính là người Âm Tinh giới, chỉ là chuyện này bọn họ căn bản giữ bí mật, bí mật này ngay cả Bạch Vạn Kiếm cũng không biết. Đánh giá người đã mở miệng nói, tuổi còn trẻ tiểu tử, Lam Sam nhũu mày, phát hiện được mặc dù hắn đã mười tám tinh để cấp thực lực nhưng lại không thể nhìn thấu tiểu tử trước mắt này, sau đó hướng tới mấy người còn lại, Triệu Vân Hưng bầy cấp tiên để bọn họ đã biết, một thân hỏa y Tôn Ngộ Không chín cấp yêu đế, còn có một ma để chín cấp, rồi một người ... được bao phủ bởi một đoàn ngân quang, hắn cũng nhìn không thấu, lão giả suy nghĩ một chút, cũng không có trực tiếp trả lời Hồng Quân, mà hỏi lại, “Người là người phương nào?” “Ta là ai cũng không trọng yếu, tiên ma yêu giới cùng với Âm Tinh giới là người một nhà, bằng hữu vì sao lại trợ giúp người khác đến trấn áp tiên ma yêu giới một tộc?” “Ta được người khác phân phó, cũng chỉ là làm việc cho người khác thôi!” Lam Sam thẳng thắn nói. “Cha chả, xem lão Tôn một bồng giải quyết người!” Tôn Ngộ Không ở một bên đã sớm không nhịn được, vừa hét lên vừa cầm kim bồng lao tới, mà Hồng Quân cũng không có ngăn trở, dù sao với tình huống hiện tại, đã không còn cơ hội để hòa hoãn. Huống Thiên Minh, La Băng, thậm chí Triệu Vân Hưng cũng đều chuẩn bị trạng thái chiến đấu tốt nhất, tùy thời mà xuất thủ. “Triệu tướng quân, nói ra có lẽ đắc tội với ngài, những người này không một ai là tướng quân có thể đối phó, nơi này giao cho chúng ta, ngài hãy đi giải quyết cái đám tạp chủng của đông thành a!” Hồng Quân thấy Triệu Vân Hưng muốn động thủ, hắn không dám để cho sự tôn đầu tiên của cha mình có một chút tổn thương nào, lập tức truyền âm cho Triệu Vân Hưng. Triệu Vân Hưng suy nghĩ một chút, rồi thanh âm lại vang trong đầu của Hồng Quân, “thôi, sau này thiên hạ là của những người tuổi trẻ các ngươi, ta thật sự đã già rồi!” Nói xong liền chuyển thân nhập vào đám người đang hỗn chiến, quả nhiên là ‘hỗ nhập dương quần’, có Hồng Quân đối phó với năm cao thủ Âm Tinh giới, hơn nữa lại có Triệu Vân Hưng gia nhập, tình hình chiến trường dần dần thay đổi. “Bồng!” Một thanh âm kim loại chạm vào nhau vang lên, một bên nọ Tôn Ngộ Không đã cùng Lam Sam đánh nhau, kỳ lạ ở chỗ bốn người Âm Tinh giới còn lại không hề có ý tứ can thiệp, hiển nhiên đối với thực lực của lão giả này thập phần tin tưởng. “Bốn tên còn lại so với lão gia hỏa kia yếu hơn một chút, không biết người làm sao đối phó với bọn họ?” Hồng Quân nhìn Tôn Ngộ Không đã đi đối phó với kẻ địch mạnh nhất, âm thầm truyền âm cho Huống Thiên Minh. “Bốn tên kia!” Huống Thiên Minh cũng không có truyền âm trả lời Hồng Quân, mà là trực tiếp hét ra, vừa dứt lời đã hoàn thành lần thứ hai biến thân, trong nháy mắt liền xông ra ngoài. Tốc độ cương thi gây cho bốn người Âm Tinh giới một rung động quá lớn, họ còn chưa có phản ứng kịp thì nắm đấm Huống Thiên Minh đã oanh kích lên một người trong số họ. “Bồng!” một thanh âm thật lớn vang lên, người nọ bị Huống Thiên Minh sau hai lần biến thân công kích bay ra xa mấy trăm thước, quần áo rách nát, nhưng mọi người mơ hồ có thể nhận thấy một quyền này chỉ làm người nọ bị xây xát một chút ngoài da mà thôi. Kết quả này Hồng Quân đã đoán ra được, nhưng La Băng thì không nghĩ tới, cương thi hoàng lần thứ hai biến thân toàn lực công kích uy lực lợi hại bao nhiêu năng đã quá rõ, nếu năng không dựa vào truyền

thừa linh bảo tuyệt đối sẽ không dám ngạnh kháng một quyền này. Kỳ thật, rung động nhất chính là bốn người Âm Tinh giới nọ, mười bảy tinh đế cấp cao thủ, thân thể có thể so với trung phẩm thần khí, nếu nói chín cấp yêu đế siêu cấp thần thú chỉ sử dụng hai nắm đầm đều khó có thể rung chuyển thân thể của bọn họ, mà người trước mắt, không chỉ có tốc độ cực nhanh, hơn nữa chỉ sử dụng nắm đầm lại có thể làm một người bị thương, người nọ lại là người của Kim Hình Tông nhất mạch, có thân thể cường hãn nhất trong số họ, điều này quả thực khó có thể tin. Kim Minh, chính là mười bảy tinh đế cấp thuộc Kim Hình Tông nhất mạch cao thủ, đang bị đánh văng ngoài mấy trăm thước, kinh dị nhìn thương thế trên người, từ khi tiến vào cảnh giới mười lăm tinh đế cấp, tại không gian này chưa người nào có thể làm cho hắn bị thương, đã bao lâu rồi chính mình bây giờ lại bị thương, thật không thể tin được. “Tịch tĩnh thiên hỏa!” “Băng phách hàn khí!” Hắc Viêm Tông Hắc Thịnh, Bạch Huyền Tông Bạch Kinh, hai người phân biệt xuất ra hai công kích cực mạnh, đồng thời Hắc Nham này giờ còn chưa nhúc nhích cũng đã phản ứng, lập tức hướng tới Huống Thiên Minh mà thi triển trọng lực lĩnh vực. “Đông!” Đang di động rất nhanh, Huống Thiên Minh đột nhiên cảm giác được thân thể chính mình phảng phất nặng thêm gấp mười lần, động tác chợt chậm xuống, thậm chí so với mấy người Âm Tinh giới xung quanh còn muốn chậm hơn một chút. Nhìn tác động của Tịch tĩnh thiên hỏa cùng Băng phách hàn khí, Huống Thiên Minh chỉ là một chút nhíu mày, cả người nổi lên một trận ngân quang, trong đó còn kèm theo một vệt nhàn nhạt màu vàng, thân thể vọt tới trước, dựa vào năng lượng hộ thân để giải khai tịch tĩnh thiên hỏa cùng với băng phách hàn khí công kích. Mà lúc này, mười bảy tinh đế cấp Kim Minh cũng chạy vội trở về, trực tiếp đánh một quyền đơn giản mang theo kinh khủng kim lực năng lượng, đột nhiên trên thân thể Huống Thiên Minh nổ vang, hắn không tin, Huống Thiên Minh công kích cường hãn, thân thể cũng sẽ cường hãn như hắn. “Phá!” Huống Thiên Minh tốc độ chậm xuống, vôn không kịp tránh một quyền này, liền xông lên nghênh tiếp, cùng với nắm đầm của Kim Minh đối kháng. “Oanh!” thân thể hai người lập tức dội ngược trở lại, hai cổ công kích vô cùng cường hãn chạm nhau, chỉ lực lượng tiết ra ngoài thôi cũng khiến Hắc Thịnh, Hắc Nham cùng Bạch Kinh không chịu được phải thối lui về phía sau. Thân thể Huống Thiên Minh bị dội về bên cạnh Hồng Quân cùng với La Băng, ánh mắt không ngừng lóe sáng, không biết đang tự hỏi cái gì. “Có cần hỗ trợ không?” La Băng cũng đã thật sự nhận thấy mấy người này lợi hại, không dựa vào vũ khí gì cũng có thể đối chiến cùng Huống Thiên Minh hai lần biến thân, mà lại là không phân cao thấp, chuyện này nàng chưa từng thấy qua.

98. Chương 25: Kích Sát

Kết quả đã được đoán trước, Kim Minh đã trọng thương lại nhận thêm một trọng quyền của Huống Thiên Minh, thân thể vỡ vụn, linh hồn tức thì bị kinh lực trực tiếp phá nát.

“Còn ba tên!” Huống Thiên Minh vừa chuyển thân, lạnh lùng quay lại đối mặt với ba người Hắc Thịnh đang rất nhanh bay tới, đồng thời nhìn về phía Hồng Quân cùng La Băng, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

“Có thể ... ta đánh giá quá cao bọn họ rồi.” Hồng Quân nhìn Huống Thiên Minh dễ dàng giải quyết người kia như vậy, đột nhiên có chút cười khổ, có lẽ không cần dùng đến thần khí, Huống Thiên Minh cũng có thể giải quyết bọn họ. Tự nhiên mới có một lát mà tổn thất hai kiện thần khí.

“Ngộ Không, có cần ta hỗ trợ không?” Hồng Quân nhìn Tôn Ngộ Không bên kia đang bị áp chế dị thường khó chịu, lớn tiếng hỏi.

“Không cần, để ta tự giải quyết!” Tôn Ngộ Không trong ánh mắt đã bốc hỏa, thề phải tự mình giải quyết lão già này.

Hồng Quân quay đầu lại nhìn chiến trường đang hỗn chiến, thần thức đảo qua, liền phát hiện được Bạch Vạn Kiếm, “Băng nhi, hay là ngươi đi giúp bọn hắn, cái tên Bạch Vạn Kiếm kia đang muốn chạy a!” Hồng Quân thuận tay chỉ một người, một tiên đế tám cấp đang muốn rút lui khỏi chiến trường.

La Băng trên mặt lộ ra một nụ cười khó hiểu, nhìn Hồng Quân nói, “Hảo, nếu ngươi đã yêu cầu, ta sẽ giúp bọn hắn một chút a!” Dứt lời liền xoay người nhảy vào đám hỗn chiến, nhắm thẳng hướng Bạch Vạn Kiếm mà phóng đi.

“Nha đầu kia, rốt cuộc đang nghĩ gì???” Hồng Quân bị cái nhìn của La Băng có chút sợ hãi, dời theo phương hướng nàng mà tự hỏi.

“Bồng!” Ngay lúc này thì nắm đấm của Lam Sam cùng với thân thể Tôn Ngộ Không lần đầu tiên va chạm, cường đại kinh khí làm Tôn Ngộ Không một trận chấn động, thần khí chiến y cũng là không ngừng kêu ong ong, một tia máu đỏ tươi từ trong miệng Tôn Ngộ Không chảy ra.

“Cái gì?” Lam Sam sửng sốt, “máu máu đỏ? Chính là máu màu đỏ, Tại sao máu người lại màu đỏ?” Lam Sam ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Ngộ Không.

“Hắc Hắc, lão gia này, người chuẩn bị chịu chết đi!” Tôn Ngộ Không đã trúng một quyền, tuy nhiên trên mặt lại lộ ra nụ cười, giống như là hấn đánh người khác bị thương.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình, cho dù người thật sự không chết, hôm nay ta cũng muốn cho người tử một lần!” Lam Sam không hề quan tâm Tôn Ngộ Không chết hay không, cả người sát ý đằng đằng.

“Kinh Thiên...” Ngay khi miệng Tôn Ngộ Không xuất ra hai chữ Kinh Thiên thì y như rằng cảm giác quen thuộc lại xuất hiện, cả người phảng phất như nặng thêm gấp mười lần, tốc độ cũng chậm xuống, chiến thuật Lam Sam không chút nào thay đổi, một quyền nổ vang trước ngực Tôn Ngộ Không.

“Hừ, ta chờ chiêu này của ngươi!” Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, đỡ một quyền của Lam Sam, căn bản không có chút chống cự, trong miệng lại xuất ra “...nhất côn!”

Ngay lúc Tôn Ngộ Không xuất ra Kinh Thiên nhất côn, trong tay kim bổng lớn mạnh lên, một côn đã đánh về phía trước đồng thời một cổ lực lượng kì dị bao vây lấy Lam Sam.

“Hừ, chẳng biết nói người như thế nào, để cấp lĩnh vực này sao...” Vừa muốn nói ‘để cấp lĩnh vực này sao khôn được ta’, lại đột nhiên phát hiện chính mình toàn thân có một loại cảm giác trối buộc, thân hình chậm đi rất nhiều, hơn nữa trực giác nói cho Lam Sam biết, đây không phải là trọng lực cấm chế, “không phải trọng lực cấm chế, chẳng lẽ ... chẳng lẽ là?” Đã không kịp suy nghĩ nhiều, nắm đấm Lam Sam đã tới trước ngực Tôn Ngộ Không, nhất thời một khí thể bàng bạc vô cùng to lớn tiến vào thân thể Tôn Ngộ Không, điên cuồng tàn phá hấn, mà đồng thời, kim bổng của Tôn Ngộ Không cũng đã thành công đánh lên người Lam Sam.

“Oanh!” Lam Sam bị đánh văng đi, thân thể không ngừng thối lui bể nát, phi tán, chỉ chốc lát, Lam Sam cả người đã biến mất, chỉ để lại một khối toái nhục, giống như lúc trước Tần Vũ tại Khương Lan giới biểu diễn Kinh Thiên nhất côn cho Hầu Phỉ, Hắc Vũ xem, trường côn đã xuất, tất cả đều hóa thành phi hôi.

Tôn Ngộ Không nhìn kết quả này cười hắc hắc, sau đó rất trực tiếp ngã trên mặt đất, mười tám tinh để cấp một kích uy lực kinh khủng cỡ nào? giờ phút này Tôn Ngộ Không đã thấy rõ. Vốn cố ý nhận một quyền của Lam Sam, Tôn Ngộ Không chính là muốn biết lực công kích Lam Sam mạnh như thế nào, sau một quyền, Tôn Ngộ Không hợp với thần khí chiến y, cùng với lực phòng ngự của chính mình mới dám buông tay công kích, kết quả không nghĩ tới đã thành công.

Nhưng hiển nhiên, hấn đã đánh giá được lực công kích của Lam Sam, nếu không có thần khí chiến y, phỏng chừng sẽ chết không nghi ngờ, thần khí chiến y đã bị hao tổn nghiêm trọng, Tôn Ngộ Không cũng nằm sóng soài trên đất, thở hổn hển.

Lại nhìn Huống Thiên Minh bên kia, Hắc Thịnh, Hắc Nam cùng Bạch Kinh đã dụng hết sức lực, sớm đã dùng tịch tĩnh thiên hỏa cùng với Bích yên hàn khí không ngừng công kích, mặc dù đối với Huống Thiên Minh sau ba lần biến thân đã không có chút nào uy hiếp.

“Hừ! Chết đi!” Huống Thiên Minh thân thể lại tăng tốc, một sát na liền tới bên cạnh Hắc Thịnh, một quyền nặng nề đánh lên thân thể hấn, lại giết chết thêm một người.

99. Chương 26: Phi Thăng

Hồng Quân nâng Tôn Ngộ Không đang há mồm thở dốc dậy, đồng thời hướng tới Huống Thiên Minh đã biến thành nguyên thân giờ lên một ngón cái tán dương, xem ra, chính mình đã có chút đánh giá cao đám cao thủ Âm Tinh giới, lúc trước tại tiên ma yêu giới, Văn Phong một mình đối kháng yêu giới tam đại cao thủ, gây cho Hồng Quân rung động quá mạnh mẽ.

Tôn Ngộ Không ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, đột nhiên mở miệng cười, nói với Huống Thiên Minh, “Lão Huống, lần này là ta giết trước, ta thắng!”

Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh đều bị Tôn Ngộ Không nói xong làm cho sững sờ, đã thành bộ dáng như vậy mà còn muốn tranh cường, thật sự là hết thuốc chữa.

“Được rồi người thắng ~” Huống Thiên Minh cười khổ một tiếng, trách không được Hồng nhân cùng Tử nhân cương thi dưới tay mình đều bị hấn giết, nghĩ tới Tôn Ngộ Không liền muốn mắng to, Tôn Ngộ Không quả thật quá khó chết.

Bạch Vạn Kiếm càng đánh càng kinh ngạc, năm người cung phụng nọ đã bao nhiêu năm rồi, vậy mà đối phương chỉ xuất động hai người, bọn họ hoàn toàn bị tiêu diệt, năm Âm Tinh giới cao thủ tử vong, sĩ khí quân lính vừa mới có được lập tức bị đả kích, tiên ma yêu giới cùng người của Lý Thanh Minh liên thủ, chiếm lại thể thượng phong, hơn nữa, lần này tuyệt đối là thượng phong.

“Người chính là Bạch Vạn Kiếm!”

Bạch Vạn Kiếm còn chưa thấy người nói, đã nghe một thanh âm lạnh như băng nhưng rất rõ ràng. “Ai?” Bạch Vạn Kiếm vội vàng xoay người, bất luận là hấn xoay tới đâu cũng không phát hiện được người đang cùng hấn nói chuyện, điều này làm cho hấn không khỏi cảm thấy hoảng sợ, thấy được địch nhân kinh khủng thế nào cũng không sợ, sợ nhất chính là không thấy được địch nhân.

“Ta cho người chánh thức biến mất!” Thanh âm lạnh lùng lại truyền đến, Bạch Vạn Kiếm trên trán mồ hôi lạnh màu xám chảy ròng ròng, hấn tại chỗ đảo quanh, vẫn là không phát hiện được người đang nói.

“Đây là thần khí Quân Tâm, tánh mạng của người sẽ kỉ niệm ngày Quân Tâm chánh thức được đặt tên a!” Một tiếng thở dài lại truyền vào trong óc Bạch Vạn Kiếm, lần này hấn rốt cuộc cũng phát hiện được người đang cùng hấn nói chuyện.

Hơn một ngàn thước ở ngoài, một thân hắc y xinh đẹp nữ tử, trên tay nhẹ nhàng vỗ về một thanh tiểu kim kiếm, hàn khí trên thân thanh kiếm làm cho Bạch Vạn Kiếm một loại cảm giác phi thường không thoải mái.

Nữ tử xinh đẹp nhìn hấn cười cười, trên tay thanh tiểu kiếm đã biết mất, trong khi Bạch Vạn Kiếm thấy lại nó thì tiểu kiếm đã cắm trên người hấn, tiểu kiếm màu vàng, làm thân thể Bạch Vạn Kiếm cũng hóa thành màu vàng.

“Không!” Bạch Vạn Kiếm kêu thảm một tiếng, năng lượng của thân thể nhanh chóng mất đi, nặng nề té trên mặt đất, sau khi linh hồn bay ra bị bầu trời vật chất màu xám hấp thụ, thân thể Bạch Vạn Kiếm mới chậm rãi dung nhập vào trong lòng đất.

“Tu La ma hoàng đạo, quả nhiên lợi hại!” Hồng Quân gật đầu than vãn, vừa rồi La Băng ra tay, Hồng Quân thấy rõ ràng nhất, tiểu kim kiếm từ trong tay La Băng nháy mắt bay ra ngoài, trên thân kiếm còn được gia phụ thêm ma lực, để cho tiểu kiếm đạt tới tốc độ cực hạn, ngay cả quang mang cũng không có, xuyên thấu thân thể Bạch Vạn Kiếm, rồi sau đó mới quay trở về cắm trên người hấn.

“Cái thanh tiểu kiếm này thật tốt, về sau nó gọi là Quân Tâm, nó là của ta!” La Băng trở về, lau vết máu xám trên thanh kiếm, còn không quên hướng tới Hồng Quân mà nói, “đã cho người ta rồi, còn muốn nói gì nữa?”

Hồng Quân ngạc nhiên, vừa nhận xong La Băng một trận liếc mắt, lại nhận của Huống Thiên Minh một trận cười to, chỉ có Tôn Ngộ Không là không hiểu gì hết, gãi gãi đầu, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nửa tháng sau, Liễu Nhất Minh bọn họ đã thanh toán tất cả các thể lực còn sót lại bên trong Bạch Hổ Thành, Triệu Văn Hưng chính thức trở thành Bạch Hổ Thành thành chủ, những đại thành mà Hồng Quân

không chế được ngày càng nhiều.

Thời gian trôi qua, trăm năm thoáng chốc đã qua đi, Hồng Quân đã không chế năm đại thành trì, thành trì nhỏ cũng có hơn mười cái, phải đi ra ngoài đã hơn hai mươi vạn người, tìm kiếm trên trăm tọa thành trì, cũng đều không có tìm được tin tức của Cổ Bàn.

Trăm năm tu luyện, Tôn Ngộ Không không thể không chế được cảnh giới chính mình, tại không gian này không có thiên kiếp, Tôn Ngộ Không chính xác cảm nhận được ba năm lẻ bảy tháng sau mình sẽ phi thăng.

Đối với chuyện phi thăng của Tôn Ngộ Không, Hồng Quân rất là bất đắc dĩ, hắn không giống với mình, Hồng Quân chỉ cần không phát động lực lượng là vẫn có thể lưu lại, Tôn Ngộ Không cho dù áp chế công lực cũng không thể đỡ được phi thăng.

Mặc kệ Tôn Ngộ Không có nguyện ý hay không, ngày phi thăng vẫn càng tới gần, “Ngộ Không, lên một tầng trên toàn bộ đều là thần nhân, tới đó ngươi trước tiên phải tìm một địa phương ẩn tu, tăng thêm thực lực, chờ chúng ta lên tới hội hợp!” Hồng Quân dặn dò Tôn Ngộ Không một số chuyện, rốt cuộc cũng khuyên được Tôn Ngộ Không đáp ứng, sau khi phi thăng không nên đi gây chuyện, tìm một chỗ ẩn tu, chuyên tâm chờ đợi Hồng Quân bọn họ phi thăng lên.

“Chỉ là một chuyện phi thăng nhỏ nhất thôi, đừng tưởng ta chưa phi thăng lần nào, ta...” Tôn Ngộ Không muốn cãi bướng một hai câu, đột nhiên nhớ tới năm đó hắn đến tiên ma yêu giới là do Hầu Phi trực tiếp dẫn đi, căn bản là không có trải qua phi thăng, nên nói đúng ra, lần này là lần phi thăng đầu tiên của hắn.

“Tốt lắm, thời gian đã tới, lên đó nhất định phải chú ý, nhất định phải chờ chúng ta phi thăng!” Tôn Ngộ Không phi thăng, Hồng Quân lại cho hắn một kiện thượng phẩm thần khí chiến y, đối với người khác Hồng Quân đều yên tâm, lo lắng chính là tên hầu tử toàn đi gây chuyện này, nếu không có nhiều người còn đang ở đây, Hồng Quân thật muốn phi thăng cùng hắn.

“Nói nhiều quá, ta đi đây!” Tôn Ngộ Không nói một câu làm cho Hồng Quân đang còn muốn nói nữa lập tức mắc nghẹn, tức khí, Hồng Quân chỉ muốn trực tiếp đập cho hắn hai bốp.

Ánh sáng tiếp dẫn rốt cuộc cũng tới, Tôn Ngộ Không là người mà mọi người lo lắng nhất, lại là người đầu tiên phi thăng lên trên một tầng, Vô danh không gian thượng chín tầng tầng thứ bảy, không gian của thần nhân.

Thiếu đi Tôn Ngộ Không, cũng thiếu đi không ít chuyện vui, Huống Thiên Minh cũng đột phá cảnh giới mới, trải qua ba trăm năm khổ tu, cuối cùng toàn thân xung quanh biến thành màu vàng, trở thành một gã Kim nhân cương thần.

Cùng Tôn Ngộ Không giống nhau, nơi này không có thiên kiếp, Huống Thiên Minh cũng đã phi thăng lên một tầng, làm cho cả cương thi nhất tộc lần đầu tiên có người phi thăng, Huống Thiên Minh biểu hiện đặc biệt hưng phấn, vui vẻ nhận nhiệm vụ mà Hồng Quân giao cho hắn, lên tầng trên lập tức tìm kiếm Tôn Ngộ Không, ngăn cản cái tên chiến đấu cuồng, chuyên đi gây chuyện này.

Hai trăm năm, Hồng Quân trực tiếp không chế tới hai mươi sáu tọa thành trì, trong đó Bạch Hổ Thành có mười hai tọa, hơn mười hai tọa thành trì phát động mấy trăm vạn thuộc hạ đi tìm một người, nhưng vẫn như trước không có một chút tin tức, nếu không phải Huống Thiên Minh đã nói rõ, rằng Cổ Bàn cũng đã tới không gian này, thì Hồng Quân đã hoài nghi có đúng hay không Cổ Bàn còn ở Tu La giới, hoặc là đã phi thăng lên tầng trên rồi.

Năm trăm năm sau, Hồng Quân buông tha cho việc tìm kiếm Cổ Bàn, thành trì không chế cũng không ngừng gia tăng tới một trăm linh tám tọa thành trì, toàn bộ giao cho Triệu Văn Hưng quản lý, Hồng Quân chuẩn bị phi thăng, bởi vì La Bằng cũng đã muốn phi thăng.

Lưu lại cho Triệu Văn Hưng cũng đủ tiên khí cùng với một bộ thần khí, với Âu Dương Phạm cũng để lại cho hắn một chút giống như là Triệu Văn Hưng, để cho hắn cùng với Triệu Văn Hưng tu luyện, cùng chiếu cố lẫn nhau. Ngày La Bằng phi thăng thì Hồng Quân cũng phát động lực lượng, hai đạo ánh sáng tiếp dẫn, hút hai người chậm rãi rời đi tầng không gian này.

Vô danh không gian phi thăng không giống với ở tiên ma yêu giới, bất luận bao nhiêu người đồng thời phi thăng cũng chỉ có một đạo quang mang tiếp dẫn, địa phương sau khi phi thăng cũng là một chỗ giống nhau. Ở Vô danh không gian này, cơ hội có thể phi thăng lên cùng một chỗ phi thường xa vời, thuần túy là dựa vào vận khí.

Chỉ tiếc Hồng Quân cùng La Bằng đều không biết điểm ấy, còn tưởng rằng hai người đồng thời phi thăng nhất định sẽ gặp nhau cùng một nơi, bây giờ hai người đều đứng ở phi thăng trì nơi mình vừa phi thăng lên, mê mang nhìn tình cảnh bên ngoài, mới phát hiện hai người đã mất đi liên lạc.

Thượng chín tầng không gian, tầng thứ bảy, một tầng chỉ có thần nhân tồn tại, nơi này cùng với những tầng phía dưới không giống nhau, ba tầng trên này đã có một ít tài liệu, có thể luyện chế thần khí, bất quá đó cũng chỉ là cực hạn, tài liệu để luyện chế thiên thần khí đích xác là không đủ, chỉ có tầng thứ chín là từng có vị thần vương luyện xuất ra thiên thần khí, tài liệu nơi này so với tài liệu ở thần giới còn có vẻ hỗn tạp hơn nhiều.

Trong không gian tầng thứ bảy, Hồng Quân một mình phi hành, nơi này người so với tầng thứ sáu còn muốn ít hơn, hai tháng trời Hồng Quân chỉ thấy mấy cái thôn trang, ngay cả một tòa thành trì cũng chưa nhìn thấy, hắn bây giờ vẫn tưởng rằng, cùng với La Bằng, Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh liên lạc, sau đó cùng nhau tu luyện thăng đến tìm được Cổ Bàn, rồi tìm phương pháp rời khỏi nơi này.

Ba tháng sau, Hồng Quân bay tới một nơi có người sinh sống, không tìm được thành trì, cứ dáo dác tìm kiếm không phải là biện pháp tốt, Hồng Quân chuẩn bị hỏi người ở đây xem thành trì gần nhất là ở địa phương nào.

Phổ Lệnh thôn, thần nhân Lâm Mông vũ trụ thần giới tử vong kiến thiết thành, bất luận là bát đại gia tộc thần nhân hay là phi thăng giả thần nhân, chỉ cần đã chết, ở chỗ này không có một người có thể vào trong thành.

Vô danh không gian cùng Hồng Mông không gian giống nhau, đã cùng sinh ra hơn một ngàn diễn kỹ tới nay, không biết bao nhiêu người tử vong tụ tập ở mười tám tầng không gian này, cũng tạo thành bên ngoài một cái không gian rất ít tiên đế, mà tầng thứ sáu ở nơi này, một cái thành trì số lượng muốn nhiều hơn một ngàn cái không gian tiên đế.

Một tầng thần nhân này, nhân số thần nhân ai cũng không biết có bao nhiêu, nhưng có một ít người biết là nơi này cũng có thành trì, chỉ tiếc thành trì tất cả đều là của thần nhân chết đi ở Hồng Mông vũ trụ, Lâm Mông vũ trụ cùng Tần Mông tân vũ trụ mới sinh ra, thần nhân căn bản không có tư cách ở trong thành.

Tới một tầng này, tất cả mọi người đều biết nguyên lai thần giới không chỉ có một cái, chỉ là Lâm Mông thần giới sinh ra tương đối trễ, chỉ có hai diễn kỹ trải qua, thần nhân sinh ra so với Hồng Mông vũ trụ ít hơn rất nhiều lần, cuối cùng đấu tranh thất bại, chỉ có thể tụ tập tự dựng lên những thôn ở ngoài thành, làm cho tầng không gian này tồn tại một đẳng thần nhân thứ hai.

Ba tầng trên của thượng chín tầng, đều là không gian tồn tại những cấp bậc như vậy, nơi này phân chia thần nhân của Hồng Mông vũ trụ là cao đẳng, có thể ở trong thành mà tu luyện, Lâm Mông vũ trụ tất cả đều thuộc đẳng cấp thứ hai, chỉ có thể tồn tại ở ngoài thành, còn có một số ít thần nhân của Tần Mông vũ trụ tử vong, bọn họ cũng là sống ở những thôn ngoài, địa vị càng thấp hơn so với thần nhân của Lâm Mông vũ trụ.

Loại phân chia cấp bậc này, Hồng Quân cũng không biết, thần nhân nơi này cũng không biết, bọn họ đối với thần nhân của ba vũ trụ mà phân chia, chỉ đơn giản là đệ nhất thần giới, đệ nhị thần giới, cùng với một số ít người biết tới đệ tam thần giới. Hết quyển 16. Mời các bác đọc:

100. Quyển 7 Lâm Lâm Và Liễu Hàn Thư – Chương 1: Hai Thần Giới

Hồng Quân ở tại Ngã tư đường của Thôn trang, nơi này có mấy người đi ngang qua hắn, sự tồn tại cũng không có chút khác biệt, đã là Thần thì lúc nào cũng chuyên tâm tu luyện, cố gắng phi thăng lên tầng tám...hiển nhiên những người ở tầng tám thì cũng ...cố gắng phi thăng lên tầng 9.

“ Vị đại ca này...” Hồng Quân gọi một người thanh niên bên cạnh, đó là một trung niên nhân – hạ cấp thần nhân. Hán tử thoáng đánh giá qua Hồng Quân, thấy hắn cũng là hạ cấp thần nhân như mình và hình như là người mới đến nên cũng hảo tâm đáp trả: “ Vị tiểu huynh đệ gọi ta có việc gì?”

“ Ta vừa mới phi thăng không lâu, mọi chuyện cũng không hiểu nhiều lắm không biết tòa thành gần đây nhất có xa lắm không?”

Vừa nghe hai chữ “thành trì” thì người trung niên kia trên mặt hiện rõ vẻ cứng đờ, sắc mặt chuyển biến vô cùng khó coi. “ Tiểu huynh đệ, thành trì không phải là nơi chúng ta có thể đến, ta khuyên người tốt nhất nên tìm một địa phương nào đó cố gắng tu luyện đi há”

“ Tại sao” Hồng Quân nhú mày hỏi.

“ Aizz..tiểu huynh đệ, có nhiều chuyện người không rõ ràng lắm, mỗi tòa thành trì là chỗ chúng ta không thể đến...vào thành chỉ có con đường chết mà thôi.” Trung niên nhân thở dài nói.

“ Tử lộ?” Hồng Quân nghi hoặc hỏi: “ Huynh nói mỗi tòa thành trì ở đây đều như vậy hết sao?”

“ Aizz...người không biết đây là thế giới nào sao?” Hán tử kia lại thở dài.

“ Đây không phải là không gian của người sau khi chết sao??” Hồng Quân có chút kỳ quái, không hiểu sao Hán tử kia lại hỏi mình chuyện này.

“ Được rồi, đây là thế giới của người chết...người có phải từ tầng sáu phi thăng lên đây không? Tới nơi này người thấy có gì khác với tầng sáu?” Hán tử đột nhiên cười hỏi.

“ Tầng sáu phi thăng?” Hồng Quân cười khở rồi thầm nghĩ “ nếu người biết ta hạ từ tầng một của chín tầng hạ, cứ một tầng một tầng đi lên thì không hiểu người tưởng tượng như thế nào”. Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng Hồng Quân không nói cho Hán tử. Hắn chỉ nói mỗi một từ “ đúng” rồi lại kỳ quái hỏi. “ Cùng tầng sáu có gì bất đồng?”

“ Tầng này xem như tầng của thần nhân, tới tầng này chân nguyên của con người sẽ biến đổi thành Nguyên Thần lực, mặc kệ là thế giới người sống hay thế giới người chết đều giống nhau.”

Hồng Quân gật đầu, nhưng sự thật thì khi hắn mới rơi vào tầng 1 của chín tầng hạ thì Nguyên Lực đã chuyển biến thành Thần lực.

“ Tiểu huynh đệ, người cũng biết là thế giới của chúng ta vốn tồn tại hai Thần giới?” Hán tử hỏi lại Hồng Quân

Hồng Quân nghe thế thì cũng sửng sờ, hắn lâu nay vốn chỉ biết có một Thần giới mà thôi, lúc trước khi hắn rời đi cha hắn Tần Vũ công chưa có cùng Hồng mông gặp mặt, ngay cả Tần Vũ cũng không biết có hai thần giới tồn tại

Hán tử nhìn thấy vẻ mặt của Hồng Quân thì cười ha ha nói: “ ta trước đây mới tới đây cũng giống như người bây giờ, nghe xong tin tức này cũng phi thường giật mình, nhưng thực tế đã chứng minh quả thật có hai thần giới tồn tại, bởi vì chính những kẻ chiếm cứ thành trì chính là người của thần giới thứ nhất, nghe nói bọn họ chiếm cứ thành trì đã vô số năm. Thần giới thứ hai cũng đã từng có phản kháng, đấu tranh nhưng nhân số chênh lệch quá lớn, chính vì thế nên người của Thần giới thứ hai chúng ta căn bản không thể chiếm được lấy một tòa thành trì nho nhỏ” nói đến đó, Hán tử hai hàm răng nghiến lại với nhau, hiển nhiên hắn đang rất tức giận.

Hồng Quân ngạc nhiên, nhưng nghe xong hắn liền hiểu được, nơi này thần nhân giống như bọn họ, không biết đến sự tồn tại của Lâm Mông và Hồng Mông, còn không biết đến sự tồn tại của Tần Mông. Họ chỉ đơn giản nghĩ rằng Thần giới thứ nhất và Thần giới thứ hai mà thôi.

Tần Vũ vũ trụ sinh ra không đáng là bao lâu so với Lâm Mông vũ trụ và Tần Mông, chỉ có một số người không may, xui xẻo thần nhân tới đây Tần Mông vũ trụ thần giới chắc chắn sau này sẽ thành thần giới thứ ba ở nơi này.

“ Người của thần giới thứ nhất đối với chúng ta cực kỳ miệt thị, không cho phép chúng ta đi vào thành trì, nếu trái lệnh – giết không tha. Hán tử nói với giọng nói bất mãn, hồi sau lại tiếp tục nói. “ thật là khó mà,

lúc còn sống thì bị người ta áp bức, không nghĩ đến khi chết đi vẫn còn bị người ta áp bức.”

“Uhm” Trong đầu Hồng Quân chợt hiện lên một tia linh quang “ Vị đại ca này, các người như thế nào phân biệt người của Thần giới thứ nhất và thần giới thứ hai?” Âm tình giới không phải không cho phép ngoại nhân tiến vào sao? Cha của mình vẫn tiến vào, ai có thể nói là không thể hỗn chiến ở đó chứ?”

“ À, tới thần nhân cảnh giới toàn thân chân nguyên sẽ chuyển biến thành Thần lực, mà thần giới thứ nhất hay thần giới hay thần giới thứ hai nhân nhạ có thể nhận ra thần nguyên khí lực, chính vì thế nên chỉ nhìn người là ta biết người là người của Thần giới thứ hai.”

“ Thần nguyên khí lực lượng?” Hồng Quân thực sự không hiểu Thần nguyên khí lực của thần giới thứ nhất và thần giới thứ hai có gì khác nhau, có lẽ phải tới một ngày nào đó hẳn thấy được một người của Hồng Mông vũ trụ thì hẳn mới có thể biết được sự khác nhau như thế nào.

Hai vũ trụ không gian mặc dù cùng loại, nhưng mà không phải là hoàn toàn giống nhau. Dưới mỗi không gian thần nhân đều cơ hồ không có sự khác biệt. Đi tới thần nhân nghiên cứu pháp tắc thì không gian vũ trụ của hai nơi khác nhau nên dẫn tới Thần lực cũng có những điểm khác nhau. Hồng Quân chính là ở Lâm Mông vũ trụ – vũ trụ thứ hai tu luyện nên đương nhiên thần lực cũng thuộc thần giới thứ hai.

“ Cám ơn đại ca, nhưng mà ta còn muốn hỏi, thành trì gần nhất ở đây cách đây có xa không? Phải đi như thế nào?” Hồng Quân mặc kệ là như thế nào cũng muốn hỏi đường tới thành trì gần nhất.

“ Được rồi, từ nơi này đi về hướng đông khoảng ba mươi ngàn dặm có tòa Lạc Phượng thành, đây chính là tòa thành gần nhất” hán tử nói xong liền chuyển ngay ngữ khí khuyên nhủ “Tiểu huynh đệ, lão ca ta khuyên người một câu. Ngươi ở tầng này cũng không được, như ngươi thì thấy sẽ không có nhiều kinh nghiệm, đây là tầng của Thần nhân, cho dù ngươi có lợi hại thì cũng chỉ mới vừa phi thăng, nơi này rất nhiều người mạnh hơn ngươi, chỉ có tôn nghiêm, địa vị, lực lượng mới có thể ở nơi này sinh tồn, tu luyện mà thôi.”

Hồng Quân mỉm cười “ Lão ca, ta không có những thứ nặng nề kia, ta tới đây là muốn đi tìm người, dựa theo lời lão ca thì không cần tiến trình là có thể tìm được bằng hữu của ta.” Nói xong Hồng Quân quay đi, vẫy một tay về phía sau ra hiệu cáo từ.

“Được rồi, lão ca ta sẽ ở đây chúc người may mắn, nhớ kỹ ngàn vạn lần không nên trêu chọc người của Thần giới thứ nhất. Thế lực của bọn chúng căn bản chúng ta không có khả năng ngăn cản.” Nhìn thân ảnh Hồng Quân ngày càng xa dần, hán tử cũng không quên lẩm bầm vài câu.

“ Thật là một người có nhiệt tâm” Hồng Quân thở dài, trong lòng lại nổi lên một tia lo lắng. La Bằng thì Hồng Quân không cần lo lắng, chỉ sợ Ngộ Không biết được điều này thì đã nổi giận, một cơn đập tới...bây giờ chỉ có ông trời mới có thể phù hộ họ được bình an.

Hồng Quân cũng không chần chờ nữa, nhanh chóng hướng Lạc Phượng Thành bay đi.

Phi hành tốc độ rất nhanh, ba mươi ngàn dặm chỉ cần vài ngày là có thể tới. Vừa đi hẳn cũng vừa thu thập thông tin, mặc dù ở đây không thể phi hành nhanh như Tiên Ma Yêu giới nhưng ít ra bay ở đây đã nhanh hơn những người ở tầng sáu không biết bao nhiêu lần.

Thánh giới thôn, nơi này tập trung dân cư tới năm vạn người, khoảng cách chỉ cách Lạc Phượng thành không đến hai ngàn dặm, coi như đây chính là thôn trang gần nhất bên cạnh Lạc Phượng thành. Cho dù là khoảng cách gần như vậy nhưng ở đây vẫn chỉ là một thôn trang, vì đó chính là địa bàn của những người ở Thần giới thứ hai – cũng chính là vũ trụ của Lâm Mông.

Hồng Quân quyết định dừng lại ở đây, có đi tới cũng không biết đi đường nào, không may sơ xuất lại có thêm nhiều phiền toái, chỉ cần dừng lại ở Lạc Phượng thành hỏi thăm tin tức như thế cũng coi là an toàn hơn.

Từ mặt ngoài nhìn vào thì cách bố trí của thôn trang này tương đối tốt, nếu thăng cấp từng ít một thì có thể nâng cấp lên thành thành trì được. Sau khi dần quen thuộc không gian này, Hồng Quân có chút hiểu được, người của Thần giới thứ hai không phải là không kiến thiết được thành trì, chỉ là khi thành lập xong rồi thì sẽ bị cường giả của Thần giới thứ nhất cướp đi, chính vì thế nên kiến thiết như thế nào mặc kệ, họ chỉ kiến thiết thành thôn mà thôi.

Hồng Quân trông thấy hiện tượng này chỉ còn biết lắc đầu chịu khổ, mấy này nay hắn cũng đã hiểu rõ không ít chuyện, ít nhất hắn cũng biết thần nhân của thần giới thứ nhất số lượng rất nhiều không biết gấp bao nhiêu vạn lần thần giới thứ hai, hơn nữa không đến mười tòa thành trì đã có hai nhà luyện khí có thể tạo ra thần khí tồn tại. Chính điều này đã nói lên không những là số lượng mà chất lượng của Thần giới thứ nhất cũng vượt qua thần nhân của thần giới thứ hai.

Lâm Mông vũ trụ mỗi sáu ngàn ức năm đều xảy ra thần giới chiến tranh cũng giống như Tần Mông vũ trụ, gây chiến tranh để giảm bớt sự gia tăng của dân số, những người chết đều tới địa phương rộng vô hạn này, nếu không có sự tranh đấu, chiến tranh thì không gian thứ bảy này số lượng người phải lên đến một con số kinh khủng.

So sánh như thế chúng ta có thể thấy, Lâm Mông vũ trụ sinh ra trong thời gian ngắn hơn hơn Hồng Mông rất nhiều, nên số thần nhân và thiên tiên cũng vì thế mà ít hơn nhiều. Tại trên chín tầng thượng ba tầng (7,8,9) dân số vẫn còn ít. Ngay như trên tầng chín, Thần vương của Lâm Mông vũ trụ vẫn phải ở bên ngoài, tìm một địa phương nào đó bên ngoài thành trì mà tu luyện.

Hình như là ở chỗ nào cũng thế, tửu quán tựa hồ là nơi có thể nghe được nhiều tin tức nhất. Đôi khi không cần đại sảnh, chỉ cần chú ý lắng nghe một chút là có thể nghe được thông tin cần biết. Hồng Quân dường như hình thành một thói quen, mặc kệ là địa phương nào, mặc kệ có muốn uống rượu hay không đầu tiên là muốn đi đến tửu quán, thỉnh thoảng để ý người khác nói chuyện.

Tửu quán cơ hồ như không làm cho người ta thất vọng, lần này cũng không làm cho Hồng Quân thất vọng, nghe người khác nói chuyện cuối cùng hắn cũng nghe được một cái tên, mặc dù không phải là Tôn Ngộ Không, Huống Nhật Minh nhưng ít ra tên của người này cũng đã tồn tại trong đầu Hồng Quân từ rất lâu.

- Quyển 7

Lâm Lâm và Liễu Hàn Thư

101. Chương 2: Quả Nhiên Là Hắn

“Đúng vậy, ta cũng có nghe nói qua, ta còn nghe nói rằng Nghịch Ương đại nhân còn đánh cược tánh mạng của mình là sẽ bảo vệ Thánh giới thôn năm trăm ngàn năm tuyệt đối an toàn.” Người nọ cũng là nghe được không ít chuyện liên phụ họa theo.

“Nghịch Ương thủ lĩnh quả thật là một người tốt, mặc dù nhìn ngoài mặt không ra cái gì, nhưng tại những thời khắc mấu chốt luôn khiến chúng ta hi vọng...” Người tuổi trẻ trước khi nói cũng không quên làm một ngụm rượu.

“Quan trọng là chúng ta tu luyện đến thượng phẩm thần nhân mà có thượng phẩm thần khí thì sao phải sợ cái bọn Lạc Phượng thành kia chứ? Công lực của chúng ta còn muốn cao hơn chúng...”

Nghịch Ương, quả nhiên là Nghịch Ương, chính là Nghịch Ương tiên đế dẫm phải độc trùng của Thần giới mà chết, theo bọn họ nói thì thủ lĩnh của Thánh Giới thôn chính là Nghịch Ương Tiên đế. Hồng Quân nghe được cái tên này trong lòng đã hưng phấn hẳn lên, hắn đi đến bên cạnh người trẻ tuổi đang uống rượu nói “Vị huynh đài này, ta là người mới phi thăng vừa rồi nghe các người nói Nghịch Ương thủ lĩnh, không biết Nghịch Ương thủ lĩnh ở nơi nào?”

Người trẻ tuổi nghe hắn nói thế liền nhìn Hồng Quân với ánh mắt nghi ngờ “Như thế nào? Người lại muốn học Nghịch Ương thủ lĩnh Phá thiên kiếm quyết hả, phá thiên kiếm quyết không phải dành cho hạ phẩm thần nhân như ngươi luyện.”

Hồng Quân sững sờ, cũng không nghĩ người trẻ tuổi đang nói chuyện lại sọ sang cái chuyện gì mà phá thiên kiếm quyết? Phá thiên kiếm quyết tại thần nhân là một bộ công pháp nhưng đối với thiên thần mà nói thì chỉ là một thứ rác rưởi. Công pháp của Hồng Quân đều do Tần Vũ truyền thụ, chỉ tùy tiện xuất ra một bộ đều mạnh hơn Phá thiên kiếm quyết vô số lần.

“ Hừ, làm người thì phải biết mình là ai. Người tưởng muốn gặp Nghịch Ương thủ lĩnh là có thể gặp ngay được sao? Ta xem người kia, thôi thì cố gắng mà đợi đi há!” Nói xong người trẻ tuổi còn nhìn Hồng Quân với con mắt ác cảm.

Hồng Quân nhất thời trong lòng tức giận, đã dùng từ ngữ tử tế để hỏi họ xem Nghịch Ương hiện giờ ở đâu nhưng không ngờ gã này lại... “ Bùng” Một tiếng, Hồng Quân vỗ mạnh tay lên bàn nộ thanh quát “ Lũ chó chết này, Thần giới thứ hai cũng chính vì những loại người như các người mới bị Thần giới thứ nhất áp bức, các người căn bản không biết cái gì là đoàn kết, mọi việc cũng chỉ có thủ lĩnh đứng ra gánh vác, còn các người? Các người chỉ biết ngồi đây uống rượu?”

Gã tuổi trẻ nghe Hồng Quân quát tháo như thế thì có chút hoảng hốt, nói như thế nào hẳn cũng là trung cấp thần nhân, từ trước tới giờ chưa từng bị một gã vô danh vừa phi thăng lên là hạ cấp thần nhân chửi rửa, trong lúc nhất thời gã cũng không biết phải nói như thế nào. Nhưng chỉ cần đảo mắt một chút hẳn có thể hiểu được mình bị một tên hạ cấp thần nhân chửi bới, đó là một sự sỉ nhục.”

Chính vì thế, gã trẻ tuổi đứng mạnh lên, chén rượu trong tay nhanh chóng được đập xuống mặt đất, ngón tay chỉ vào mũi Hồng Quân mắng “ Người là cái thá gì? Chỉ là một hạ cấp thần nhân nho nhỏ mà cũng dám lớn tiếng mắng ta, ta nói cho người biết ở chỗ này, cho dù ta có giết người thì ở đây cũng không ai nói gì, bởi vì người chỉ là một tên hạ cấp thần nhân nho nhỏ mà thôi”

Hồng Quân hoàn toàn nổi giận, hẳn là ai chứ? Là con của Tần Vũ, mặc dù cũng có những địch nhân cũng cùng hắn chém giết qua, nhưng hắn chưa từng bị ai dùng ngón tay chỉ vào mặt, chỉ tới chỉ lui... đó là lần đầu tiên, thậm chí ngay cả Thần vương của Lâm Mông vũ trụ cũng không có trước mặt hắn kiêu ngạo như thế. Trước mắt chỉ là một trung cấp thần nhân cũng dám ngang nhiên chỉ tay vào mặt hắn.

“ Được, được, được...” Hồng Quân vẻ mặt không khỏi nhếch một nụ cười. “ Trung cấp thần nhân, hôm nay ta ở nơi này nhìn xem người là trung cấp thần nhân như thế nào giết được ta – một hạ cấp thần nhân?” Nói xong, hắn quay lưng đi ra đường, đứng ở trên đường đợi gã trung phẩm thần nhân.

Nhưng gã trung cấp thần nhân lại chần chừ, bọn họ không phải là người của thần giới thứ nhất, cơ hồ cũng không có thần khí. Mà khi không có vũ khí thì có sự khác biệt rất lớn. Hạ cấp thần nhân chống lại trung cấp thần nhân chỉ có một con đường chết nhưng lại thấy Hồng Quân muốn cùng hắn quyết chiến, điều này làm cho hắn có chút không rõ. Tuy nhiên ngay lập tức hắn thu hồi tâm tư, cũng đi theo ra ngoài, như hắn nói giết một tên hạ cấp thần nhân nhỏ nhỏ căn bản không tính toán làm gì.

“ Tiểu huynh đệ, thôi bỏ đi con người không phục nhau cũng không phải là chuyện lớn, tính mạng mới là quan trọng, ở chỗ này mà chết đi là chết thật luôn đó” Một người bên cạnh Hồng Quân khuyên nhủ.

Hồng Quân mỉm cười nói: “ Cảm ơn vị huynh đài. Mặc dù ta mới phi thăng, là hạ cấp thần nhân, nhưng có đôi khi cảnh giới không có nghĩa là tất cả.”

“.....” Người nọ đồng thời ngạc nhiên, cảnh giới không có nghĩa là tất cả? Vậy cái gì mới là đại biểu ?

“ Tiểu tử, người là muốn chết đây, đừng có oán ta” Lúc này người trẻ tuổi đã đi tới trước mặt Hồng Quân, sắc mặt rất kiêu ngạo.

Nhìn thái độ đó, nhất thời trong tâm hắn sinh ra ác cảm, gã kia cậy công lực mình cao thì đối với người khác khinh thường, vũ nhục, nhưng đối với những người có công lực cao hơn hắn thì căn bản không dám có nửa lời bất kính. Chính vì thế Hồng Quân nhất thời dâng lên sự thống hận, trong lòng sinh ra sát khí, khóe mắt dư quang đảo qua nhìn người trẻ tuổi “ Làm người không nên kiêu ngạo như vậy, ai muốn chết thì phải đầu mới biết được”

Hai người nhất thời rút kiếm nhìn nhau trừng trừng, tùy thời có thể ra tay. Những người thích náo nhiệt xung quanh ngày càng đông, đều chú ý cảnh tượng hai người, đợi bọn họ ra tay.

“ Hừ, đi tìm chết” chẳng biết từ lúc nào trong tay người trẻ tuổi xuất hiện một thanh trung phẩm tiên kiếm, thân thể bỗng dưng mờ đi rồi đột nhiên biến mất không thấy...tốc độ đã lên tới cực hạn. Mặc dù tốc độ như vậy so với thượng cấp thần nhân thì không tính là gì nhưng so với Trung cấp thần nhân và hạ cấp thần nhân thì đó là một tốc độ kinh khủng.

Hồng Quân khoe miệng lộ ra một nụ cười, tốc độ ư? Tính bằng tốc độ có lẽ chính mình không bằng gã trung cấp thần nhân này, nhưng...

“ Bùng...” tiếng kim loại va vào nhau, Hồng Quân đứng ngay tại chỗ, ngay cả người cũng không hề nhúc nhích. Mặc cho trung phẩm thần nhân dùng tiên kiếm đâm vào mình nhưng trên thân thể hắn không hề việc gì, thanh tiên kiếm ngay lập tức không chịu nổi liên nhanh chóng đoạn liệt, trực tiếp vỡ nát.

Thượng phẩm thần khí chiến y, trung phẩm thần nhân thân thể. Dùng nói là một trung phẩm thần nhân dùng tiên kiếm ngay cả dùng thần khí muốn phá phòng ngự của Hồng Quân thì cũng không dễ dàng gì.

“ Owwww...” Những người đang xem được một trận chấn động, vừa rồi trên người Hồng Quân quang mang lưu chuyển, những người xem nhanh chóng nhận ra được đó chính là Thần khí “ Thần khí chiến y. đúng là thần khí chiến y...gã trẻ tuổi này có thần khí chiến y.” Thần khí phòng ngự so với thần khí công kích thì còn trân quý hơn nhiều lần. Người của Thần giới thứ hai có khả năng chế tạo ra tiên khí thì...hiện tại lại có một gã hạ cấp thần nhân mặc trên người Thần khí chiến y....loại dao động này đối với người ở tầng 6 là một loại cực kỳ chấn động.

“ Như thế nào có thể?” Người trẻ tuổi nhìn những mảnh nhỏ tiên kiếm rơi trên mặt đất, mặc dù đó chỉ là một trung phẩm tiên khí nhưng đối với không gian này mà nói...đó là một loại đặc biệt trân quý. Cho dù chỉ là tiên kiếm nhưng không phải ai cũng có khả năng luyện chế. “ Tiên kiếm của ta....”

Bi thống qua đi, người trẻ tuổi gắt gao nhìn chăm chăm Hồng Quân, “ Tiểu tử..không tưởng ngươi trên mình sở hữu thần khí chiến y, xem ra ngươi hãy để lại thần khí chiến y, may ra ta sẽ cho ngươi con đường sống.”

Hồng Quân nghe được thế thì phảng phất như nghe được lời nói đùa...đột nhiên hắn ngửa cổ cười to rồi nói “ Ha ha cho ta một con đường sống? Xem ra ngươi không biết tình huống bây giờ của ngươi hả?” nói xong trên tay Hồng Quân đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm.

“ Thần khí, đó là thần khí...tên tiểu tử này sở hữu hai kiện thần khí...” Những người xem xung quanh nhất thời đều cảm thấy thế giới này có chút rối loạn. Một tên tiểu tử vừa phi thẳng lên mà trên người có tới hai kiện thần khí., hơn nữa phân phối thành Phòng ngự và Công kích thần khí, quả thực khó để cho người ta có thể tin.

Nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, Hồng Quân nhìn người trẻ tuổi nói “ Nếu vừa rồi ngươi van xin ta một con đường sống, có lẽ ta còn phân vân...nhưng bây giờ ngươi hết cơ hội rồi...” Sắc mặt Hồng Quân bỗng dưng lạnh xuống, quang mang từ trường kiếm bắn ra tứ phía, kiếm thế rõ ràng kinh nhân, đột nhiên từ trong miệng thốt ra bốn chữ : “ Kiếm đẳng tứ phương”.

Từng đạo kiếm khí mạnh mẽ bắn ra tứ phương, tiếng rít phát ra khủng khiếp...tám đạo kiếm khí phân biệt từ tám hướng khác nhau nhằm người trẻ tuổi bổ xuống. Kiếm khí của thượng phẩm thần khí phát ra tốc độ cực nhanh, so với tốc độ của người trẻ tuổi nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Đạo kiếm khí này căn bản dồn người trẻ tuổi vào tử lộ, không cho hắn một chút cơ hội nào.

Tất cả những người đang xem nhất thời đều sửng sốt, không có một người nào dám lên tiếng, Hồng Quân đã khiến họ có những rung động cực kỳ mạnh mẽ ...một gã hạ cấp thần nhân mới phi thẳng mà có trên mình đến hai kiện thần khí...đúng là biến thái mà. Mặc dù bọn họ không nhìn ra phẩm giai (chất lượng) của thần khí nhưng vừa rồi Hồng Quân sử dụng một chiêu là Kiếm đẳng tứ phương rõ ràng đây chính là thức thứ sáu của Phá thiên kiếm quyết. Mà Phá thiên kiếm quyết là điều bọn họ mơ tưởng được học, vừa rồi người trẻ tuổi vũ nhục Hồng Quân rằng hắn không đủ tư cách học Phá thiên kiếm quyết, hắn còn tưởng Hồng Quân hỏi Nghịch Ương là muốn học Phá thiên kiếm quyết...aizzz.

“ A, không sai...kiếm khí nhanh chóng đến bên người như thế mà vẫn tránh được những nơi yếu hại, không tránh được ta phải khen ngươi một câu.” Nhìn người trẻ tuổi lung lay, hoảng loạn, Hồng Quân khoe miệng nở ra nụ cười. Những tức giận trong người cũng tiêu trừ một nửa, cười nhạt nói. “ Thế nào? Còn muốn để cho ta một con đường sống nữa hay không? Hay là muốn ta để lại cho ngươi một con đường sống?”

Người trẻ tuổi vừa đứng lên, ánh mắt hận thù nhìn Hồng Quân, hắn trừng mắt rồi nói: “ Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng một thần nhân cũng có tự tôn của thần nhân, ta kỹ thuật không bằng ngươi,

người cứ giết ta đi, nếu ta có một chút nhúu mày Trầm Tư ta tuyệt đối không phải là nam nhân”. Nói xong người trẻ tuổi tên Trầm Tư nhắm mắt lại, chờ Hồng Quân cho một kích chí mạng.

“ Trầm Tư??” Hồng Quân nghe cái tên cũng có chút mờ mịt “ Không biết đại ca giờ này thế nào, sở hữu kiện Hồng Mông linh bảo chắc cũng không sao” Nhìn thấy người trẻ tuổi có cái tên giống đại ca mình (Tần Tư – Trầm Tư hai từ đọc giống nhau) chỉ là tính cách bất đồng mà thôi.

“ Thôi, đều đã chết qua một lần rồi còn phải đánh giết làm gì...sau này đừng nên ngạo mạn như thế nữa” Âm thanh trầm thấp vang lên, nói xong Hồng Quân xoay người bỏ đi.

“ Bốp bốp bốp” mấy tiếng vỗ tay vang lên, ngay sau đó là một âm thanh già nua “ Khá lắm tiểu bối, thấy được chuyện này khiến lão phu cũng có chút tâm tư”

102. Chương 3: Chính Là Nghịch Ương

“ Người là...” Hồng Quân nghi hoặc hỏi, lão nhân này trông rất ồm trọng, hơi thở cũng không lộ ra ngoài, Hồng Quân cảm giác được lão rất mạnh, phi thường mạnh. Dù có sử dụng Hồng Mông linh bảo Hồng Quân cũng không dám chắc thắng được lão.

“ Nghịch Ương linh chủ”

Những người xung quanh liền khom người hành lễ, lão nhân này chính là người mà bọn chúng vừa bàn luận, người sáng tạo ra Phá thiên kiếm cũng chính là lão nhân này...Nghịch Ương.

“ Ngài là ...Nghịch Ương?” Hồng Quân có chút không tin nhìn lão nhân này, mặc dù Hồng Quân và Tần Vũ chưa từng thấy qua Nghịch Ương nhưng căn cứ theo lời của cha hắn – Tần Vũ thì Nghịch Ương là một tiên đế cực kỳ cao ngạo, cũng không chú trọng lễ nghi, cũng không có giống dáng của lão nhân này.

“ Không sai, ta chính là Nghịch Ương” Nói xong Nghịch Ương ha ha cười, vẫn là giọng cười cao ngạo đó nhưng nay có vẻ thành thực hơn, trầm ổn hơn.

“ Tiểu tử, ngươi vừa rồi còn muốn gặp Nghịch ương thủ lĩnh đại nhân, sao còn chưa thi lễ?” Người khuyên bảo Hồng Quân lúc trước lại một lần nữa hảo tâm nhắc nhở Hồng Quân.

Hồng Quân đối với người này hảo tâm lại một lần nữa tăng lên không ít. Nơi này nhiều người nhưng chỉ có người này là quan tâm tới mình, ai cũng chỉ biết quan tâm cho bản thân mình, hai người có cách suy nghĩ khác nhau, không biết nhau...nhưng người này lại đối với mình tốt như thế ...thật là...

“ Tiểu bối Hồng Quân, ra mắt Nghịch Ương thủ lĩnh” Hồng Quân có chút khom người hành lễ, đối với Nghịch Ương Hồng Quân phi thường ấn tượng, Những gì mà Nghịch Ương để lại một thời Tần Vũ luôn luôn mang theo.

“ Tiểu tử, ngươi đi theo ta”

Nghịch ương mỉm cười gật đầu, đoạn quay lưng bỏ đi chỉ nháy mắt là không thấy đâu, tựa như lão chưa từng xuất hiện ở nơi này vậy.

Thánh giới thôn chủ phủ, gọi là phủ nhưng thực ra cũng chỉ có mấy gian phòng nhỏ và một cái sân mà thôi. Thánh giới thôn truyền kỳ - Nghịch Ương thủ lĩnh chính là ở nơi này.

Trong phòng rất giản dị, chỉ có mấy cái bồ đoàn. Nghịch Ương bảo Hồng Quân ngồi lên một cái bồ đoàn rồi cười, nhìn hắn nói: “ Người chính là người của Tử Huyền tinh?”

“ Cũng có thể xem như vậy, tổ tiên của văn bối ở Tử Huyền tinh chỉ có điều, văn bối không sinh ra ở Tử Huyền tinh” Hồng Quân cười cười, đoạn lấy ra hai vò rượu ngon, Nghịch Ương là người có tư cách hưởng thụ rượu ngon của hắn.

“ Rượu ngon, ở nơi này lâu như vậy cũng không được uống qua loại rượu ngon như thế” Nghịch Ương tiếp nhận vò rượu, mở nắp ra khiến hương thơm ngào ngạt bay lên, không nhận được rung động than vãn, từng ngụm từng ngụm ngửi hương vị của rượu, vẻ mặt rất say mê.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, không cần khách khí, ta vẫn đang còn nữa” Nhìn hình dáng của Nghịch Ương khiến Hồng Quân có chút buồn cười. Một vò rượu ngon, Nghịch Ương phản phát không có uống, chỉ một mực ngửi hương của rượu mà thôi.

“ Tiểu tử, có điều ngươi không biết, khi mở rượu là đã có năm phần...mở rượu phải ngửi hương rượu thì mới làm say lòng người được, quyết không được lãng phí” Nghịch Ương lại như trước, điên cuồng hít hà hương rượu đang tỏa ra, cười a a nói.

Hồng Quân ngạc nhiên, mở ra bình rượu ...hắn liền nhanh chóng thưởng thức. Nhưng hắn không cảm nhận giống Nghịch Ương được thì...chậm rãi nhắm nháp luôn, không giống như Nghịch Ương vẫn đang hít hà ngửi mùi rượu.

Hồng Quân đã uống được hơn phân nửa vò rượu, Nghịch Ương mới chậm rãi uống từng ngụm nhỏ, vẻ mặt lại càng thêm say mê khiến cho Hồng Quân có cảm giác không đành lòng.

“ Ha ha, tiểu tử...rượu của ngươi quả thật là rượu ngon, rượu của ta cũng không ngon đến mức dọa người như thế này.” Nghịch Ương lại uống từng ngụm nhỏ, cũng may ở đây không có Tôn Ngộ Không, chứ Nghịch Ương mà thấy cách uống của tên gia hỏa đó chắc chắn phải đứng lên bảo vệ ...những vò rượu ngon này.

Hồng Quân mỉm cười, phóng tay xuất ra hai vò rượu đưa cho Nghịch Ương. Lão già này cũng không khách khi gì đưa tay nhận ngay. Rượu ngon như thế này, quả thật không thể cầu...mà có cầu cũng không có.

“ Tiểu tử, ba vò rượu này của ngươi, cho dù ta có dùng Phá thiên kiếm khí trao đổi...mà Nghịch Ương cảnh tầng 9 có phải ngươi đã tới rồi? Cũng khó trách, thực lực của ngươi ngoại trừ Ốc Lan, những người khác không phải là đối thủ của ngươi.

“ Nghịch Ương cảnh?” Hồng Quân đột nhiên Hồng Quân nhớ tới thì lại thấy mình xui xẻo, tiến vào vô danh không gian thì không còn thấy Nghịch Ương cảnh – Hồng Quân hành phủ đầu cả. Hồng Quân còn không biết rằng Hồng Quân hành phủ - vốn trước đây là Nghịch Ương cảnh đã bị hủy.

“ Đúng vậy, không lẽ Phá thiên kiếm quyết là do ngươi vào Nghịch Ương cảnh đoạt được?” Nghịch Ương có chút kỳ quái nhìn Hồng Quân, Phá thiên kiếm quyết chính là lão để tại tầng cao nhất của Nghịch Ương cảnh, ngoại trừ ở chỗ đó không ai có thể lấy được.

Nghịch Ương cứ tưởng rằng Hồng Quân chính là đi vào Nghịch Ương cảnh, từ nơi nào đó có được Phá thiên kiếm quyết. Nghịch Ương do trúng độc trùng mà chết mới hơn một ngàn ngàn năm. Nghịch Ương xem ra cũng oan uổng, chỉ một con trùng độc cũng khiến lão bị chết. Sau khi chết lão liền du nhập vào vô danh không gian tầng thứ sáu. Vô dụng đến mười ngàn năm lão mới phi thăng lên tầng bảy, hơn một ngàn năm mới tới Thượng phẩm thần nhân cảnh giới, so với người của Thần giới mà nói thì cũng không phải là quá chậm.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, lão hiểu nhầm rồi, Phá thiên kiếm quyết là do ta học được từ cha ta.”

Hồng Quân cười cười, Phá thiên kiếm quyết cũng do năm đó Tần Vũ học được, mà là từ trên người kiếm tiên khô lồi, đại khái Phá thiên kiếm quyết đã bị Khương Lan cầm đi. Thật ra để cho một người Thần Vương như Khương Lan cầm đi, đó là một điều có thể khiến cho Nghịch Ương đáng để tự hào.

“ Cha của ngươi? Cha ngươi là ai?” Nghịch Ương có chút cười cười, Hồng Quân bây giờ là hạ phẩm thần nhân, hơn ngàn ngàn năm trước cho dù hắn không có chết thì cũng là tiên đế cấp bậc, hắn bây giờ còn nói mình còn có một người cha, hơn nữa cha hắn lại thu hoạch được Phá thiên kiếm quyết, Nghịch Ương có chút không rõ.

“ Cha ta gọi là Tần Vũ, Thanh Vũ tiên phủ, vạn thú phổ, Mê thần đồ quyền... đều là cha ta năm đó tại nhân gian giới thu được. Những đồ vật mà lão lưu lại đối với cha ta có sự trợ giúp phi thường nhiều, ta cảm tạ lão cũng không có gì là không đúng” Hồng Quân cười cười giải thích cho Nghịch Ương, Không có Vạn thú phổ có lẽ cha hắn đã bị Vũ Hoàng sát hại, không có Mê thần đồ quyền thì cha hắn đã không vào được Mê thần điện, không những thế Nghịch Ương còn lưu lại Hắc bạch huyền quân giới chỉ, đối với Tần Vũ cũng có đóng góp vô cùng lớn.

“ Chờ một chút, ngươi nói cha ngươi ở nhân gian giới thu hoạch được, đối với cha ngươi có trợ giúp rất lớn? khi đó cảnh giới của cha ngươi là...?” Nghịch Ương càng nghe càng hồ đồ, vội vàng hỏi lại.

“ Tại nhân gian giới, cha ta đang còn là người tu chân, bắt được Mê thần đồ quyền ...thì rất nhanh sau đó đạt được đến Độ kiếp kỳ. Hồng Quân suy nghĩ một chút, hắn cũng không xác định rõ lắm. Chỉ nghe cha hắn – Tần Vũ có nói rằng Hầu Phí cùng Hắc Vũ ở Nghịch Ương cảnh phi thăng, cũng không nói rõ cho hắn biết khi đó là cảnh giới gì.

“ Độ kiếp kỳ?” Nghịch Ương nhất thời sửng sốt, lão vốn tưởng rằng năm đó cha của Hồng Quân ít ra cũng phải đạt kim tiên kỳ, chính Nghịch Ương cũng biết, những thông tin về Nghịch Ương cảnh truyền ra, dám chắc tiên giới sẽ phái người hạ phàm, cuối cùng không nghĩ những đồ của mình lại rơi về tay một gã tiểu bối ngay cả Độ Kiếp kỳ còn chưa tới.

“ Ha ha, không sai...đúng rồi, cha ngươi chắc bây giờ cũng là Thần nhân? Ta vốn tưởng mình tu luyện như thế là rất nhanh, không ngờ cha con các ngươi đều nhanh như vậy. Cha ngươi có được Mê Thần đồ quyền chắc khiến cho tên Vũ Hoàng kia tức đến chết mất, ha ha, tốt lắm, tốt lắm.”

“ Thần nhân?” Lần này đến phiên Hồng Quân sửng sốt, khi hắn rời đi thì cha của hắn đã là Thần Vương chi cảnh, bây giờ đại ca hắn cũng đã là Thần Vương, chỉ có hắn...tên tiểu nhi tử mới đang ở Thần nhân cảnh giới mà thôi.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, sau khi cha ta có được Mê Thần đồ quyền, quả thật Vũ Hoàng không cam lòng, cũng từng vài lần truy giết cha ta, nhưng mà cuối cùng cũng vì cha ta mà chết.”

Hồng Quân cười cười nói, cũng không có giải thích cho Nghịch Ương, mà có giải thích thì cũng không thể nào giải thích rõ ràng được.

“ Cái gì? Vũ Hoàng đã chết?” Nghịch Ương đột nhiên la lên, sau khi lão suy nghĩ một chút liền hỏi “ Cha ngươi đi vào Mê Thần điện, nếu không có thần khí rất khó giết được Vũ Hoàng”

Hồng Quân mỉm cười lắc đầu “ Nghịch Ương thủ lĩnh, ta chỉ nói là Vũ Hoàng vì cha ta mà chết chứ không có nói cha ta giết hắn, lão cũng biết Ốc Lan chứ?”

Nghịch Ương con mắt sáng ngời “ Là hắn, quả nhiên là hắn...khó trách...hắn tự mình ra tay thì Vũ Hoàng tuyệt đối không trốn thoát rồi. A...Vũ Hoàng đã chết rồi, dù gì cũng chết qua một lần rồi, thù hằn cũ cũng không biết để làm gì..”

“ Nghịch Ương thủ lĩnh lòng dạ quả nhiên rộng lớn”

“ Đó là...hình dáng của ta bây giờ cũng chính là do Vũ Hoàng, Huyền đế hai người làm hại. Nếu ta vừa mới chết mà trông thấy bọn họ thì nhất định đấu với họ một sống một chết.”

Nghịch Ương cười cười, lão nói rằng đấu với họ sống sống chết chết nhưng trên người lại không phát ra một chút sát khí nào, xem ra chỉ là nói giỡn thôi.

“ Mặc kệ như thế nào, ngươi lĩnh ngộ được phá thiên kiếm quyết của ta, mà ở chỗ này ta lại gặp được ngươi, tóm lại là có duyên phận. Ngươi vừa phi thăng đúng không? Có lẽ là chưa có địa phương cư trú, sau này cứ ở lại Thánh giới thôn đi, ta dám đảm bảo an toàn cho ngươi năm trăm ngàn năm.”

“ Năm trăm ngàn năm? Vừa rồi ta có nghe người trong thôn nói Nghịch Ương thủ lĩnh như muốn cùng người nào đó trong thành đánh cuộc, chỉ cần lão thắng thì người trong thôn sẽ tuyệt đối an toàn trong năm trăm ngàn năm?” Hồng Quân chính là muốn hỏi việc này, lão nói ra điều này cũng chính là muốn Hồng Quân hỏi tới.

“ Không sai, chính là việc này, Lạc Phượng thành – Phó thành chủ muốn khiêu chiến ta, khiêu chiến Phá thiên kiếm, có một người như vậy ta ước còn không được nên ta đã đáp ứng.”

“ Phó thành chủ?? Lão không có vấn đề gì chứ?” Thần nhân này là Phó thành chủ, không phải là người mà tiên đế có thể so sánh với, thần nhân tu luyện cần rất nhiều thời gian, ngay cả cùng phẩm chất thần nhân còn có thể phân biệt ra nhiều loại.

“ Có vấn đề gì chứ? Phó thành chủ kia cũng là kiếm tiên, căn bản không có khả năng là đối thủ Phá thiên kiếm của ta, căn bản trên tay hắn sở hữu một kiện thần khí đó mới là phiền toái lớn nhất.” Nói về phó thành chủ kia ngũ khí của lão có phần khinh thường, chỉ là trên tay của Phó thành chủ có thần khí nên mới khiến lão kiêng kỵ.

“Thần khí??” Hồng Quân cũng có chút suy tư, hiện tại hắn cũng không thừa ra thần khí nhiều lắm, hơn nữa đều là thượng phẩm thần khí, đưa cho Nghịch Ương một kiện...thì cũng không sao nhưng vấn đề hắn lo lắng nhất chính là sau này không biết sau này còn phải dùng tới bao nhiêu người nữa.

“Nghịch Ương thủ lĩnh, đây là thượng phẩm thần khí “chiến thiên” lão cứ thu lấy, coi như là cha ta trả lại lão thần khí Phá thiên..” Trên tay Hồng Quân đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm..thanh thần kiếm này chính là hôm nay hắn đánh bại trung phẩm thần nhân - Trầm Tư tại Thánh Giới thôn.

103. Chương 4: Luyện Chế Thần Khí

“Thượng Phẩm thần khí?” Trong mắt Nghịch Ương dường như phát ra quang mang, lão đã nhận ra phẩm chất của thanh kiếm này. Trong con mắt màu xám của lão lộ ra nhàn nhạt quang mang, nhưng nhìn thần sắc của Hồng Quân thì hắn chẳng có gì là kỳ lạ cả, đó như là chuyện “tất nhiên phải đúng” mà thôi.

“Tiểu tử” Nghịch Ương lộ ra ánh mắt kỳ quái nhìn HỒNG Quân và đánh giá hắn “Mặc dù ta không biết người làm sao có được thần khí này, nếu ta hỏi thì chắc là người sẽ nói, nhưng mà ...Nghịch Ương ta nhận tấm thịnh tình này của người, một người phải...chịu trách nhiệm cho sự an bình của Thánh giới thôn năm trăm ngàn năm...nhưng mà....chuyện này người yên tâm, sau khi chuyện này qua đi, ta nhất định sẽ trả lại cho người” Thượng Phẩm thần khí đương nhiên Nghịch Ương biết được giá trị, ở chỗ này mà nói một kiện thượng phẩm thần khí so với tại Tiên Ma Yêu giới trân quý gấp trăm ngàn lần.

“Không cần, Không cần...” Hồng Quân vội vàng khoát tay, “Thần khí này ta cấp cho lão, không có ý định đòi lại”

“Cái gì? Không đòi lại?” Nghịch Ương nhất thời cảm giác trái tim mình hung hăng đập loạn xạ. “Tiểu tử, người cũng biết giá trị của một kiện thượng phẩm thần khí, hơn nữa người mới là Hạ cấp thần nhân, nếu không có một kiện thần khí tốt, như vừa này sẽ bị người ta giết chết”

Hồng Quân trong lòng một trận cười khổ, nếu thực mà nói trong tay mình còn mấy trăm kiện Thiên thần khí thì không biết lão Nghịch Ương sẽ như thế nào? (Vớ vẩn đột quỵ thì nguy hè hè) Hắn suy nghĩ một chút đoạn nói : “Nghịch Ương thủ lĩnh, nếu ta không có chỗ dựa, ta cũng tuyệt đối không đưa cho lão thần khí, lão xem...” Vừa nói, trên tay Hồng Quân xuất hiện một kiện thượng phẩm thần khí, sau đó trực tiếp thu vào. “Nếu bây giờ có đủ tài liệu, ta có thể luyện chế cho lão một kiện thần khí chiến giáp.” Câu nói cuối cùng của Hồng Quân như là lăm bằm, lầu bầu trong miệng, nhưng với cái tai của thượng cấp thần nhân như Nghịch Ương thì ...khửu khửu.

“Luyện chế thần khí, luyện chế thần khí phòng ngự chiến giáp?” Phải biết rằng, luyện chế phòng ngự thần khí chiến giáp so với luyện chế thần khí công kích thì khó khăn hơn không biết bao nhiêu lần. Ngay cả luyện khí cao thủ của thần giới thứ nhất cùng lắm cũng chỉ luyện chế được thượng phẩm tiên khí cấp bậc chiến giáp, nói chi đến thần khí...nghe xong mà không phát hoảng lên mới là lạ.

Nghịch Ương nhất thời con mắt sáng rực, lão vội vã nắm lấy bả vai của Hồng Quân “Người nói người có thể luyện chế thần khí, luyện chế thần khí chiến giáp?”

Hồng Quân rất hài lòng với biểu hiện lúc này của Nghịch Ương, hắn hiểu rất rõ về hiệu quả của việc này. Nếu có thể để cho người của thần giới thứ hai luyện chế được thần khí đủ cho mọi người, có lẽ chiếm cứ một thành trì cũng không phải là chuyện khó.

“Có thể, nhưng phải có đủ tài liệu. Hơn nữa với thực lực của ta, tình trạng tốt nhất cũng chỉ có thể luyện chế được trung phẩm thần khí chiến giáp, bình thường chỉ có thể luyện chế được hạ phẩm thần khí chiến giáp mà thôi.” Hồng Quân gật đầu cười nói.

“Hạ phẩm thần khí chiến giáp, vậy là đủ rồi...ha ha ha” Đã bao nhiêu năm nay, từ ngày Nghịch Ương du nhập nơi này có lẽ hôm nay là ngày mà lão hưng phấn nhất. Cho dù trước đây lão có tu vi tiến triển đạt nhập thượng cấp thần nhân thì lão cũng không hưng phấn được như bây giờ.

“Tiểu tử, người cũng biết rằng, cả tầng thứ bảy không ai có khả năng luyện chế được thần khí chiến giáp, chúng ta – người thần giới thứ hai rốt cuộc có thể dương mi thổ tức giận (ý nói trút được giận, ngất mặt

lên nhìn đời)” Nghịch Ương hôm nay quả thực rất thống khoái.

“ Cái gì? Không ai luyện chế được thần khí chiến giáp?” Nghe thế nhưng thật ra trong lòng Hồng Quân cũng không khỏi thở mạnh một hơi, không ai có thể luyện chế thần khí chiến giáp ...điều đó có nghĩa là Tôn Ngộ Không dựa vào thượng phẩm thần khí chiến y, hơn nữa hôm nay đã hoàn toàn phát huy được thượng phẩm thiên thần khí Kim bồng, cho dù có chống lại thượng cấp thần nhân cũng tuyệt đối không thể thất bại. Về phần công kích thì...tên gia hỏa biến thái này với kinh thiên nhất công, đối với một thượng cấp thần nhân không có thần khí chiến y thì cũng không có khả năng kháng trụ.

“ Vậy Nghịch Ương thủ lĩnh, nếu lão bây giờ có đủ tài liệu, ta có thể luyện chế cho lão một kiện thần khí chiến giáp, khi lão chống lại tên phó thành chủ kia đảm bảo nắm chắc phần thắng trăm phần trăm”

Nghịch Ương ánh mắt đang phát ra quang mang đột nhiên ảm đạm hẳn xuống. “ Tiểu tử, ta cũng biết để luyện chế một kiện thần khí chiến y phải tốn mất một trăm mười năm mới luyện xong. Đối với cuộc chiến của ta và Phó thành chủ, là đã qua được ba năm rồi” Thần sắc của Nghịch Ương có chút ảm đạm, có chút thất vọng, nhưng rất nhanh lão đã khôi phục lại được vẻ mặt lúc ban đầu. “ Nhưng mà bây giờ cũng không phải là không hay, không có gì phải lo lắng, ta bây giờ đã có thần khí Chiến thiên này, gã phó thành chủ kia tuyệt đối không phải đối thủ của ta.” Bây giờ có thượng phẩm thần khí trong tay, Nghịch Ương cũng tự tin mười phần sẽ chiến thắng Liêu Kiệt (Phó thành chủ).

“ Trăm mười năm?” Hồng Quân sững sốt, lập tức cười nói “ Nghịch Ương thủ lĩnh, không cần đến mười năm, tám năm...ba năm là đủ rồi”

“ Ba Năm?” Nghịch Ương trong đầu muốn phát một trận choáng váng, người khác chỉ có thể luyện chế tiên khí chiến giáp, mà trước mắt tên tiểu tử gọi là Hồng Quân này nói có thể luyện chế thần khí chiến giáp...ặc, người khác luyện chế ít nhất cũng phải mất trăm mười năm, mà tên tiểu tử này chỉ cần có ba năm. Nếu chuyện ấy là thật thì có thể chứng minh được tên tiểu tử này là một tên ...biến thái.

“ Đúng, ba năm, trước khi lão đấu với Liêu Kiệt” Hồng Quân chắc chắn nói, đột nhiên hần như nghĩ ra điều gì, nhíu mày hỏi: “ Ta nhớ kỹ người ở quán rượu nói, lão cùng phó thành chủ Liêu Kiệt quyết đấu là quyết đấu sinh tử?”

“Ha ha ha, đó chỉ là lời đồn đãi thôi viết truyện viết tà hồ, viết truyện viết khoa trương (Giống như câu Tam sao thất bản ý mờ) có lẽ tính khí của con người là như thế” Nghịch Ương đối với chuyện này là bất đắc dĩ. Rõ ràng rằng Liêu Kiệt rất coi trọng Phá thiên kiếm quyết của lão, ngược lại bị truyền ra ngoài là Liêu Kiệt muốn quyết đấu sinh tử với lão.

“ Nguyên lai là như thế” Hồng Quân nhất thời giật mình hiểu ra “Nghịch Ương thủ lĩnh, vừa nãy ta có một đề nghị...” Quả thật vừa rồi Hồng Quân muốn vì Nghịch Ương mà luyện chế một kiện thần khí chiến giáp, thần kiếm Chiến Thiên, chỉ cần Nghịch Ương không phi thăng thì Thánh giới thôn sẽ tuyệt đối an toàn, chỉ có điều một kiện thần khí Chiến thiên cũng không thể đảm bảo an toàn cho những người trong thôn này trong một thời gian dài...

Nghịch Ương cau mày một chút đoạn nói: “Tài liệu luyện chế thần khí quả thật nơi này có một chút, hẳn cũng đủ luyện chế được một kiện thần khí chiến giáp. Chỉ là luyện chế chiến giáp rất tiêu hao tài liệu, nếu là thần khí công kích có thể luyện chế nhiều hơn một chút. Như vậy người của Thần giới thứ hai có thể chống lại người của Thần giới thứ nhất.”

Điều này Hồng Quân không nghĩ tới, Nghịch Ương nói ra những điều này rốt cuộc hẳn cũng đã hiểu được, tất cả mọi người ở Thần giới thứ hai đều bị người của Thần giới thứ nhất áp bức trong một thời gian rất lâu rồi.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, tài liệu ít cũng không quan trọng, chúng ta có thể bù đắp nhưng lão phải nhớ kỹ, chỉ có lão còn sống thì Thánh giới thôn mới có thể an toàn, đối với họ lão như là một thủ hộ giả rồi đó.”

Nghe được những lời này từ Hồng Quân, cả người Nghịch Ương đột nhiên chấn động, nhưng rồi lại lắc đầu cười khổ. “ Tiểu tử, xem ra ngươi không biết rồi, mấy trăm ngàn năm qua, ta cũng chỉ có một chút tài liệu, những quảng mạch tài liệu có thể luyện chế thần khí đã bị người của Thần giới thứ nhất chiếm giữ hết, chúng ta căn bản là không thể lấy được.”

Hồng Quân khoe miệng lộ ra tia cười nói “Nghịch Ương thủ lĩnh, tin tức này ta nghe được là tin tức tốt nhất, chỉ cần có tài liệu luyện chế thần khí ...ta đã có phương pháp, lão cứ yên tâm đi.”

Nghịch Ương con mắt sáng ngời, không thể tư nghị nhìn Hồng Quân nói “ Người nói thật chứ? Là người có tài liệu sao?”

“ Uhm, đúng vậy, đối với ta mà nói chỉ cần có quang mạch, cho tới điểm tài liệu là không khó” Đường nhiên, mặc dù Hồng Quân chỉ có thể bố trí nhị cấp đến tam cấp trận pháp nhưng đối với Thần nhân mà nói, muốn phá được cũng gặp muôn vàn khó khăn à...”

Nhớ lại năm đó Tần Vũ tại Mê Nhĩ Sơn, chỉ bố trí một cái nhất cấp khốn trận đã vây khốn được không biết bao nhiêu thần nhân, mà nhị cấp trận pháp phải có Thiên thần Hùng Hắc mới có thể phá được, chỉ cần là Thần Nhân địa phương thì Hồng Quân tin tưởng không ai có thể phá được nhị cấp trận pháp của hắn. Ngẫm lại tại tầng sáu này, chỉ cần thôi diễn vài cái tam cấp trận pháp, Hồng Quân tin tưởng mười phần.

Trận đạo chín trăm quyển, mặc dù Hồng Quân không được thiên tư như Tần Vũ, nhưng ngần ấy năm qua học tập cùng thôi diễn, trận pháp của Xa Hầu viên cảnh giới đầu tiên coi như hần lĩnh ngộ được hơn phân nửa, chỉ cần dùng trận pháp bao phủ một cái quang mạch, muốn lấy bao nhiêu mà không được?

“ Hảo, hảo, hảo..” Nghịch Ương nhìn về Hồng Quân với ánh mắt thay đổi, lão không thể tưởng tượng được tên tiểu tử đang đứng trước mắt có thể gây cho mình nhiều kinh hãi đến như vậy. “ Ta phải đi chuẩn bị tài liệu, người giúp ta luyện chế thần khí chiến giáp” Nghịch Ương nói xong trực tiếp đi vào một cái phòng nhỏ, Hồng Quân không đi theo mà ngồi đợi ở đại sảnh.

Chỉ một lát sau, Nghịch Ương quay lại đại sảnh trong tay cầm một hòn đá cao nửa thước. Khối đá có màu đen nhưng lại kèm theo nhiều điểm màu trắng. Quả nhiên màu đen thì tỏa sáng, màu trắng thì chói mắt.

“ Đây là một loại tài liệu luyện chế thần khí gọi là Ô điểm thạch, cứng rắn vô cùng, dường như còn mang theo hỏa thuộc tính năng lượng.” Nghịch Ương liền cầm khối đá đưa cho Hồng Quân.

Hồng Quân hai tay tiếp nhận Ô Điểm thạch, thần thức lập tức thấu nhập trong đó quan sát tảng đá. Tảng đá này đích thực cực kỳ cứng rắn, cho dù không có luyện chế, độ cứng của tảng đá này phải tương đương với hạ phẩm thần khí, còn chưa tính tảng đá này cầm trong tay liền cảm thấy ấm áp, dùng thần thức quan sát quả thật đúng như lời Nghịch Ương nói, trong này ẩn chứa một chút năng lượng hỏa hệ, nói đúng ra chính là Hắc sắc thần hỏa.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, chúc mừng lão. Tài liệu này có thể coi như là cực phẩm, nếu không phải cảnh giới ta còn thấp thì tuyệt đối có thể luyện ra thượng phẩm thần khí chiến y” Hồng Quân quan sát Ô Điểm thạch nửa ngày, nếu đem đi luyện chế thần khí tuyệt đối là thượng giai tài liệu.

Nghịch Ương nghe xong thì mừng rỡ, khối Ô Điểm thạch này lão phải đi “du lịch” tới hàng ức dặm mới có được bình thường chỉ xem là trân bảo, nếu Hồng Quân không nguyện ý luyện chế thần khí chiến giáp cho lão, nói không chừng lão sẽ trực tiếp mang kiện Ô Điểm thạch này phi thăng tầng tám.

“ Hảo, Nghịch Ương thủ lĩnh, lão giúp ta phong bế không gian, trong khi ta luyện khí ngàn vạn lần không để cho người khác quấy rầy.” Hồng Quân sau khi suy nghĩ liền nhờ Nghịch Ương phong bế không gian xung quanh.

Nghịch Ương cười nói “ Anh bạn tốt, nơi này ta có một mật thất bình thường tuyệt đối không có ai quấy rầy” Dứt lời Nghịch Ương đưa Hồng Quân tới một nơi. Một mật thất rộng tới trăm thước vuông, Hồng Quân nhìn chỗ này đánh giá một hồi, mặc dù chỗ này hơi nhỏ nhưng để luyện khí thì cũng đủ.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, ta có chuyện này muốn làm phiền lão một chút” Hồng Quân suy nghĩ một chút, biết rằng mình lần này luyện khí cũng phải đến hai – ba năm thời gian, chỉ bằng nhờ Nghịch Ương phái người đi tìm tin tức của Tôn Ngộ Không.

“ Không có vấn đề, có chuyện gì người cứ trực tiếp nói ra chỉ cần Nghịch Ương ta có năng lực trợ giúp, nhất định giúp người làm được.”

“ Cũng không có gì đại sự cả, phi thăng trước ta có mấy người bạn cũng phi thăng lên tầng này. Một người là Thông linh thạch hầu Tôn Ngộ Không, một người là Cương thi nhất tộc tên là Huống Thiên Minh, còn

có một nữ tử tên La Băng, mong rằng Nghịch Ương thủ lĩnh có thể tìm cho ta chút tin tức về họ.”

“ Hảo, cứ giao việc này cho ta” Nghịch Ương vỗ ngực nhận việc này khiến Hồng Quân cũng thở nhẹ trong lòng

104. Chương 5: Phá Thiên Kiếm Pháp

Năm đó Tần Vũ khi còn là một kẻ vô danh, một lòng nghiên cứu trận đạo. Giờ này cấp cho Hồng Quân hắc thạch thai, để cho hắn cũng một lòng nghiên cứu trận pháp, luyện khí chi đạo...mọi thứ Tần vũ có được khi xưa đều truyền lại cho Hồng Quân. Không những chỉ Tần Vũ mà còn KHương Lập cũng hết mực thương yêu đứa con chịu nhiều thiệt thòi này.

Tiếng rít vang lên, trong khi Toàn kính phá không chuy vây quanh Ô Diễm thạch thì chùy tử trong tay Hồng Quân phóng ra chính đạo lốc xoáy. Hồng Quân chỉnh tốc độ lúc nhanh lúc chậm, chỉ một hồi đã có vô số tiểu lốc xoáy hòa cùng hắc sắc thần hỏa bao vây lấy thạch thai. Hắc sắc thần hỏa cùng Toàn kính phá không chuy không ngừng bay vào Thần linh thạch khiến nó không ngừng thay đổi hình dạng.

Hồng Quân nhanh chóng phóng khối thần thạch lên thạch đài, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh tiểu Chùy Tử, đồng thời một đạo hắc sắc thần hỏa từ trong cơ thể bay ra , vây quanh thạch đài. Tiếp xúc với hắc hỏa, ...ô diễm thạch không ngừng thay đổi hình dạng.

“ Hô” Hồng Quân hít một hơi, luyện chế thần khí chiến y không phải là chuyện đơn giản, chỉ cần lửa tôi (giống như tôi với hén) đã mất đi của Hồng Quân một năm. Bản thân Ô Diễm thạch đã chứa trong mình hắc sắc thần hỏa, với cảnh giới Hồng Quân ngày hôm nay không thể phát ra Bạch sắc thần hỏa, chỉ có thể dùng hắc sắc thần hỏa hòa tan Ô Diễm thạch kỳ thực là một điều cực kỳ khó khăn, cũng may hắn có Hắc sắc thần hỏa ngay cự ly gần phóng xuất nên có thể có những chút thành tựu. Kỳ thực khi luyện chế hắn cũng có chút hối hận, nếu mình có tu vi cao hơn thì có thể luyện chế thần khí hiện giờ có trình độ tốt hơn.

Suốt hai năm rưỡi thời gian, rốt cuộc đang từng bước cuối cùng hoàn thiện bộ thần khí chiến giáp, nhìn bộ chiến y trước mắt màu đen đang tỏa sáng, hơn nữa còn mang theo những điểm trắng sáng, mờ mờ trên đầu Hồng Quân không ngừng rơi xuống. Cuối cùng hắn nở nụ cười, là trung phẩm thần khí chiến giáp, nếu đánh giá với tu vi của Hồng Quân hiện thời thì quả thật xứng đáng tự hào. Dỡ bỏ trận pháp không gian, Hồng Quân mang bộ chiến giáp ra khỏi mật thất, chỉ còn nửa năm nữa là ngày Nghịch Ương cùng Liêu Kiệt quyết chiến, thời gian này chính là để cho Nghịch Ương có thể làm quen với công kích và sự phòng ngự của chiến giáp.

Thủ lĩnh phủ đại sảnh, Nghịch Ương không ngừng đi qua đi lại, khi thì nhìn ngắm sắc trời...sắc mặt có vẻ có chút hồi hộp, lo lắng.

“ Hoa” tiếng cửa mở vang lên, Hồng Quân cầm thần khí chiến y đi tới đại sảnh, hắn nhìn thấy thần sắc của Nghịch Ương thì không khỏi mỉm cười “Nghịch Ương thủ lĩnh, không phụ lòng tin của lão, ta đã luyện thần khí chiến y cho lão rất tốt.”

Hồng Quân đột nhiên xuất hiện, Nghịch Ương nghe được tin tức đó thì không có vẻ gì là hưng phấn, ngược lại lão rất ngạc nhiên, sững sốt...như là lần đầu tiên lão thấy Hồng Quân.

“ Luyện tốt lắm?” Nghịch Ương do dự hỏi.

Hồng Quân không trả lời mà chỉ mỉm cười gật đầu, nhưng điều này cũng là đủ rồi.

Xong Hồng Quân dám chắc. Nghịch Ương ngay lập tức hưng phấn hẳn lên, bay nhanh đến bên cạnh Hồng Quân, tay cầm lấy chiến y đồng thời một giọt máu bay thẳng tới chiến giáp.

Trong nháy mắt, Nghịch Ương trên mặt có chút cứng đờ nhưng ngay lập tức lão trở nên hưng phấn, quả thực khó có thể hình dung. “ Ha ha ha, đúng là Thần khí chiến y. Quả nhiên là trung phẩm thần khí chiến y, còn có...thần hỏa linh vực, quả nhiên là thần hỏa linh vực”

Nhìn Nghịch Ương lúc đó ngay cả bản thân Hồng Quân cũng có chút sững sốt, hắn mặc dù biết đây là trung phẩm thần khí chiến y, nhưng cũng không nghĩ tới trong thần khí chiến y còn có thần hỏa linh vực. Ngắm

lại, hắn thấy rằng trong Ô Điểm thạch đã ẩn chứa thần hỏa màu đen. Nghĩ thông suốt nguyên nhân, Hồng Quân cười nhạt “ Nghịch Ương thủ lĩnh, chiến giáp này có hài lòng không?”

“ Hài lòng?” Nghịch Ương sững sờ, lão hưng phấn nói “ Đây, đây là tầng thứ bảy và bây giờ đã xuất hiện một kiện đệ nhất thần khí chiến y, chính...chính là trung phẩm thần khí, còn có đặc thù thần hỏa linh vực...một kiện thần khí chiến y như thế này mà không hài lòng thì quả thực...”

Nghịch Ương không nói xong, bởi vì ngay cả bản thân lão cũng không biết hình dung bộ chiến y này như thế nào, cũng không biết tâm tình của mình như thế này như thế nào. Trung phẩm thần khí chiến y, hơn nữa còn có thượng phẩm thần khí Chiến Thiên thần kiếm, đừng có nói là Liêu Kiệt, kể cả hai huynh đệ Liêu Kiến cùng Liêu Kiệt có cùng nhau nhảy tới thì lão cũng không sợ.

“ Tiểu tử...oh...không...Hồng Quân tiểu bằng hữu, có hai kiện thần khí này đánh thắng Liêu Kiệt quả thực rất dễ dàng, ngay cả hai Liêu Kiệt cũng không phải đối thủ của ta.” Cầm hai kiện thần khí trong tay, tự tin của Nghịch Ương cực kỳ bành trướng, đồng thời lão đang xưng hô là “tiểu tử” bây giờ được chuyển ngay thành “ Hồng Quân tiểu hữu”.

Hồng Quân cười “ Nghịch Ương thủ lĩnh, chỉ bằng chúng ta tìm một nơi nào thử xem thần khí chiến y này như thế nào?” Hồng Quân cũng muốn biết kiện thần khí do chính mình luyện chế cuối cùng phòng ngự đạt đến trình độ nào.

“ Tốt, lão phu cũng đang có ý này, nào..đi theo ta” Nghịch Ương nói xong liền bay lên trời, hướng phía bắc của Thánh Giới thôn bay tới, ngay lập tức Hồng Quân cũng nhanh chóng đuổi theo.

Ở phía bắc Thánh giới thôn có một sơn cốc không người, Hồng Quân và Nghịch Ương đang lẳng không đứng đối diện nhau.

“ Hồng Quân tiểu hữu, sau này ngươi không cần phải gọi ta cái gì là...nghịch Ương thủ lĩnh, thấy lão phu chỉ cần gọi một tiếng Nghịch Ương lão ca là được.” Tâm tình của Nghịch Ương giờ này thật là tốt.

“ Được, Nghịch Ương lão ca huynh cũng không cần phải khách khí trực tiếp xưng hô đệ là Tiểu Quân là được” Hồng Quân cũng không phải là người coi trọng tiểu tiết, đối với vấn đề xưng hô hắn cũng không có ý kiến gì cả.

“ Hảo tiểu tử, thống khoái, rất giống tính của lão phu...ra chiêu đi.” Nghịch Ương ha ha cười nói.

Ngay lập tức một kiện thượng phẩm thần khí thiết côn xuất hiện trên tay, một lần nữa khi đạp nhập thần nhân cảnh giới hắn mới có cơ hội dùng lại Kinh thiên Nhất côn. Từ khi tới không gian này (tầng 7 này) cho tới bây giờ Hồng Quân chưa từng động thủ, rốt cuộc bây giờ đã có cơ hội.

“ Lại là thượng phẩm thần khí?” Nghịch Ương con mắt sáng ngời, bằng vào nhãn lực của lão rất dễ dàng nhận ra trường côn trên tay Hồng Quân. Hơn nữa, tuyệt đối không phải là kiện lúc trước cấp cho mình xem, cứ như vậy mà nói, tiểu tử này có trong tay không chỉ là một kiện thượng phẩm thần khí, nếu bây giờ mà nói ra Hồng Quân còn nhiều hơn số đó thì có khi lão cũng không thể tin cho được.

“ Kinh thiên ba mươi sáu côn” Đang trong khi Nghịch Ương kinh ngạc, Hồng Quân hét lớn một tiếng, ba mươi sáu đạo côn khí bằng bạc đang đang nhanh chóng bay tới người Nghịch Ương.

Nghịch Ương thần sắc biến đổi, dù gì lão cũng đã từng tại Tiên Ma Yêu giới xưng hùng đương nhiên lão biết Kinh thiên côn pháp lợi hại, lão cũng không thể tưởng tượng được tên tiểu tử này có thể học được côn pháp biến thái đến như vậy. Cũng khó trách hắn ngay từ đầu không có nhóm ngó đến Phá thiên kiếm pháp.

Đối diện với ngập trời côn khí ngay cả người cũng không thềm nhúc nhích, chỉ là đột nhiên trên người xuất hiện màu đen quang mang giống như là màu đen của hắc vụ (mây đen) quỷ dị chính là trong màu đen quang mang này lại xuất hiện những điểm trắng.

“ Uyển” kinh thiên ba mươi sáu côn đều là đánh lên người lão, chỉ thấy màu đen quang hoa lưu chuyển, kinh thiên ba mươi sáu côn đánh trên người của Nghịch Ương chỉ làm xuất hiện một vòng tròn sóng gợn, liên biến mất hầu như không có.

“ Công kích thật mạnh, chiến y thật lợi hại” Nghịch Ương cảm nhận được công kích của Hồng Quân cực mạnh, nếu không kể thần khí tăng thêm lực công kích, một kích này có thể tuyệt đối ngăn cản trung phẩm

thần nhân công kích...cũng khó trách người trẻ tuổi kia suýt nữa thì chết trong tay Hồng Quân. Tiểu tử này quả thật có một không hai, mà thần khí chiến y hẳn luyện chế ra tiếp kinh thiên ba mươi sáu côn trên người mà một tia ba động cũng không có.

Thấy Thần khí chiến y có thể dễ dàng chống lại Kinh thiên ba mươi sáu côn của mình như thế, chính bản thân Hồng Quân cũng cảm thấy cao hứng.

“ Kinh...thiên... tam ...côn ” Ba đạo côn khí cực kỳ bá đạo quét qua, không gian liền xuất hiện một trận rung động...Hồng Quân đã lâu không xuất thủ hôm nay chính là cơ hội của hắn. Nghịch Ương cảm nhận thấy mình là một thượng cấp thần nhân, lại có trung phẩm thần khí chiến y...có thể nói là một người tuyệt đối an toàn.

“ Cái gì, đệ có thể sử dụng kinh thiên tam côn?” Nghịch Ương nhìn thấy Hồng Quân sử dụng kinh thiên tam côn, sắc mặt cũng không khỏi sững sờ, Kinh thiên tam côn trước đầu Đại viên hoàng sau khi luyện được kinh thiên tam côn có thể tuyệt đối ngạo thị Tiên Ma Yêu giới, Hồng Quân là thần nhân sử dụng Kinh thiên tam côn...àì,...so với đại viên hoàng ở Tiên Ma Yêu giới tuyệt đối mạnh hơn mấy lần.

“ Giảm đăng bát phương ” Nghịch Ương trong tay cầm thần kiếm Chiến Thiên, sử dụng ngay chiêu thứ tám “ Giảm đăng bát phương ”. Tám đạo kiếm khí hướng ba đạo côn khí bay tới, lão không muốn cho ba đạo côn khí này đánh vào trên người mình. Nghịch Ương mặc dù không tin ba đạo côn khí này có thể gây thương tổn được cho mình, nhưng lão lại nghĩ không biết ba đạo côn khí này đánh vào người mình...có thể làm cho thần khí chiến y tổn thương hay không? Lão thực không muốn thấy kết quả này.

“ uỳnh ” kiếm khí cùng côn khí cuối cùng va vào nhau, cuồng mãnh...từng đợt khí dư phát tán đánh vào một ngọn núi nhỏ, ngọn núi bị đánh cho “ thất linh bát lạc ” (giống như thất điên bát đảo ý mà – không còn ra hình ngọn núi nữa)thiếu chút nữa toàn bộ ngọn núi bị đánh nát. Hồng Quân cũng bị dư kinh đẩy lùi về sau hơn một trăm thước mới dừng lại, ngược lại Nghịch Ương vẫn không có chút nào động đậy.

“ Thống khoái, thống khoái, lão ca còn chưa động đậy một chút nào.” Hồng Quân phi trở lại ha ha cười nói.

“ Tiểu Quân, khả năng của đệ cũng khiến người ta giật mình à nha truyền thừa côn pháp của Viên hầu nhất tộc mà cũng học được, theo ta được biết chỉ có siêu cấp thần thú truyền thừa mới có tư cách được học, ngay cả Đại viên hoàng cũng chỉ luyện được Kinh thiên tam côn ”

“ Ha ha, tính toán làm cái gì, Nghịch Ương lão ca, tiếp đệ thêm chiêu này nữa.” Hồng Quân vừa dứt lời, trường côn liền hướng về phía trước, áp lực từ trường côn đột nhiên tăng lên mấy lần. Nghịch Ương trong mắt đang còn tràn đầy kinh hãi, thân ảnh của Hồng Quân và thậm chí cả côn khí cũng đột nhiên mờ ảo hẳn đi xuất hiện liền bảy tám tàn ảnh. Đợi đến khi những tàn ảnh này hợp lại, trường côn sử ra ngay lập tức không gian chấn động...không ngừng hướng Nghịch Ương truyền tới.

Đồng thời trong tai của Nghịch Ương vang lên bốn chữ, bốn chữ khiến cho người ta kinh hãi “ Kinh thiên nhất côn ”

“ Kinh thiên nhất côn, quả nhiên là kinh thiên nhất côn ” Nghịch Ương ánh mắt lạnh lùng nhìn vào những chấn động không gian đang không ngừng truyền tới.

“ Phá thiên nhất kiếm ” Nghịch Ương khẽ quát một tiếng, trong tay thần kiếm đột nhiên chấn động, kiếm khí từ thân kiếm nhanh chóng ngưng kết, từ mũi kiếm bộc phát.

Phá thiên kiếm pháp cùng kinh thiên nhất côn cùng loại, cuối cùng cũng là một chiêu mạnh nhất, chiêu mạnh nhất nhưng lại là chiêu đơn giản nhất. Chỉ có một chiêu, nhưng một chiêu này so với tất cả các chiêu khác trước lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đồng thời cũng là chấn động không gian, không có tốc độ kinh người không có thanh thế âm ỹ mắt chỉ nhìn thấy hai luồng kinh khí tại không trung sắp sửa va chạm không hề giống như những chiêu trước, hai chấn động không gian va vào cùng một chỗ, ngay cả tiếng vang cũng không hề có.

105. Chương 6: Nghịch Thiên Nhất Kiếm

“ Lợi hại, lợi hại...” Nghịch Ương nhìn hai luồng không gian chấn động chia đều trong không trung, nhận không được than thở với Hồng Quân. “ Tiểu Quân, mặc dù đệ chỉ là hạ cấp thần nhân nhưng công kích đã cường hãn thế này...thượng phẩm thần khí phối hợp với kinh thiên côn pháp quả thật lợi hại, đừng nói ngày đó đệ tranh đấu với trung phẩm thần nhân kia ngay cả Liêu Kiệt có trong tay thần khí cũng không hẳn là đối thủ của đệ”

Mặc dù Nghịch Ương không lợi dụng tốc độ của Thượng cấp thần nhân nhưng chỉ tính đơn thuần lực công kích bình thường cũng có thể ngang tay với kiếm tiên, nói cách khác hiện giờ lực công kích của hắn có thể so sánh với thượng cấp thần nhân.

Hồng Quân dường như không nghe lời của nghịch ương nói, hắn vẫn đang phiêu phù trên không trung, đôi mày cau lại ...có cảm giác hắn đang suy nghĩ một điều gì đó.

Nghịch Ương giờ cũng hiểu được có chuyện không bình thường đang xảy ra, Hồng Quân cũng không để ý đến lời xưng tán của lão vốn lão có chút không hài lòng nhưng nhìn lại bộ dáng của Hồng Quân thì lão tự hiểu, dường như Hồng Quân đang tự hỏi điều gì ...còn cụ thể là điều gì thì lão..chịu. Không đánh thức Hồng Quân, Nghịch Ương nhanh chóng ngồi ngay tại chỗ từ từ phục hồi nguyên khí.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày trôi qua...Hồng Quân vẫn phiêu phù tại không trung, vẫn cau mày như không ngừng suy nghĩ một điều gì đó, vẫn không hề nhúc nhích.

Ba ngày, vô luận là đối với Hồng Quân hay Nghịch Ương đều là chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt. Nghịch Ương cũng không có trở lại phủ thủ lĩnh của mình, vẫn ở chỗ cũ canh chừng cho Hồng Quân, hiện giờ Hồng Quân là một bảo bối, nếu hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chắc Nghịch Ương chỉ còn nước là tự sát chết đi cho rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã một tháng trôi qua. Hồng Quân vẫn như lúc trước không hề nhúc nhích làm cho người khác không thể nào tưởng tượng nổi, Nghịch Ương chỉ còn biết khoanh chân ngồi, mặc dù nguyên khí lão đã hồi phục như cũ nhưng lão cũng giống như Hồng Quân, không hề nhúc nhích. Thực tế thì lão đang điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất để cùng Liêu Kiệt đánh một trận.

Hai tháng, rốt cuộc Nghịch Ương cũng điều chỉnh trạng thái của mình tốt nhất, mà lúc này rốt cuộc Hồng Quân cũng....

“ Ha ha ha ha nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy, hóa phồn vi giản (biến phức tạp thành đơn giản) đường lớn bao nhiêu cũng quy lại một điểm, đã hiểu ...ta đã hiểu...” Hồng Quân nói xong thân thể đột nhiên phiêu phiêu rơi xuống đất, mỉm cười nhìn Nghịch Ương nói: “ Nghịch Ương lão ca, cảm ơn huynh đã hai tháng nay bảo hộ cho ta, để báo đáp, đệ truyền cho huynh một chiêu kiếm pháp.”

“ Một chiêu kiếm pháp?” Nghịch Ương mặt cũng hơi ngẩn ra. Phá thiên kiếm pháp có thể không so bì được với Kinh thiên côn pháp, nhưng đây cũng là một kiếm quyết khó mà có được, nếu không, đường đường là phó thành chủ của Lạc Phượng thành cũng không cùng với Phá thiên kiếm đánh cược, đánh cược thánh giới thôn sẽ an toàn trong năm trăm ngàn năm.

“ Phá thiên nhất kiếm, kinh thiên nhất côn đều đồng quy tại một điểm đều là đường lớn hóa đơn giản, vị đạo sinh một, vị một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật đó chính là đạo lý của Phá thiên nhất kiếm và kinh thiên nhất côn đều có chung một chữ, biến những cái phức tạp thành những cái đơn giản nhất uy lực” . Cũng mặc kệ Nghịch Ương có nghe hay không, Hồng Quân cứ như trước thao thao nói “ Nhưng phá thiên nhất kiếm cũng tốt, kinh thiên nhất côn cũng được, đều trong đạo đạo hư vô sản sinh ra chênh lệch đệ lợi dụng linh ngộ chữ “ Đạo” kết hợp phá thiên nhất kiếm và kinh thiên nhất côn tạo ra một chiêu kiếm...được gọi là ...Nghịch thiên nhất kiếm.”

“ Nghịch thiên nhất kiếm?” Nghịch ương nghe thế thì vẻ mặt không khỏi biến đổi. nghịch thiên nhất kiếm có được bá đạo như tên của nó không? Nếu là uy lực thực sự thì mới xứng đáng với tên của nó.

“ Nghịch ương lão ca, huynh xem đây” Hồng Quân vừa dứt lời thì trường côn trong tay đột nhiên biến mất, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện trên tay đồng dạng cũng là một thanh thượng phẩm thần kiếm.

Hồng Quân tay cầm trường kiếm, tùy ý hoa tay mũi kiếm chỉ phát tạo thành trên không một đạo hồ tuyến (Đường), một đạo không khí không nhìn thấy đương nhiên là kiếm khí. Kiếm khí đương nhiên là không khí cấu thành căn bản không thể nhìn thấy...nhưng Nghịch Ương giờ này con mắt đang mở rất to, lão phát hiện một đạo quỹ dị hồ tuyến, đó chính là một đạo hồ tuyến màu đen mặc dù hồ tuyến đó rất nhỏ nhưng màu đen quỹ dị đó đã nói cho Nghịch Ương một kiếm uy lực này, uy lực đến tận cùng, một đạo hồ tuyến nhỏ nhoi đó căn bản chính là vết rách của không gian.

Vết rách không gian, ít nhất từ trước tới giờ Nghịch Ương chưa bao giờ thấy một người nào có thể chém đứt không gian tạo thành một vết rách tại Vô danh không gian này, đừng nói là một vết rách, ngay cả một điểm cũng chưa từng thấy qua.

“ Ông” Nghịch Ương nhìn kỹ một lần nữa, chỉ thấy vết rách tự nhiên biến mất, chỉ còn thấy một gợn sóng trong không trung nhanh chóng lan tỏa, ở xa xa là một ngọn núi cao bị gợn sóng đi qua nhanh chóng biến thành mặt phẳng.

Kiếm khí đi qua chỗ nào, toàn bộ biến thành hư vô.

Không gian ba động, trời ạ quả nhiên có thể khiến cho không gian ba động.” Nghịch Ương kinh hãi kêu to, chỉ cần một chiêu này oanh kích lên người của Lạc Phượng thành...hic... tuyệt đối có thể giết mấy trăm thần nhân.

Hồng Quân hài lòng nhìn uy lực của một kiếm này liền gật gật đầu nở nụ cười. “ Nghịch Ương lão ca, huynh thấy rõ rồi chứ?”

Nghịch Ương cười khổ một tiếng nói : “ Nhìn thì thấy rõ rồi, nhưng thấy rõ thì không có nghĩa là sẽ hiểu”

“ Cho nên đệ mới nói sẽ chỉ cho huynh chiêu này, Nghịch ương lão ca, huynh có muốn học không?”

“ Học, học, đương nhiên là phải học rồi học được Nghịch thiên nhất kiếm này ta tuyệt đối có thể thống lĩnh Thánh giới thôn, đập bằng Lạc Phượng thành” San bằng một toà thành trì, một toà thành trì mà với thần nhân nhiều hơn gấp mấy trăm lần, nếu là trước kia có lẽ là chuyện nằm mơ. Nghịch ương cũng chưa bao giờ dám nằm mơ như vậy, song, nhìn thấy một kiếm này của HỒNG QUÂN tâm tư của lão đột nhiên cao tận mây xanh.

Thời gian một ngày qua đi, đảo mắt đã tới kỳ hẹn của Nghịch ương với Liêu Kiệt nhưng những người trong thôn không có cách nào tìm được Nghịch ương,từ khi lão cùng Hồng Quân ra ngoài không hề có ai thấy lão quay lại phủ của mình. Ngày luận võ cận kề, những người trong thôn cũng không ngừng đến phủ của Nghịch ương, cơ hồ tất cả các địa phương ...rất nhiều truyền tin nhưng cũng không tìm được lão. Nếu Nghịch ương không đi Sa khâu lăng, bỏ qua chuyện luận võ tuyệt đối sẽ trở thành truyện cười cho Lạc Phượng thành, nói không chừng, Lạc Phượng thành sẽ đưa người đến san bằng Thánh Giới thôn.

Nghịch ương mở to mắt, khoe miệng lộ ra một tia cười khổ. Lão nhìn Hồng Quân bên cạnh, ngượng ngịu mười phần nói “ Lúc trước đệ lĩnh ngộ cũng cần có thời gian đến hai tháng, kinh nghiệm một thời gian như vậy đều truyền hết cho ta, ta phải lĩnh ngộ đến bốn tháng mà cũng chỉ lĩnh ngộ được một điểm, mặc dù so với phá thiên kiếm pháp của ta mạnh hơn một chút nhưng chỉ là một điểm mà thôi...căn bản là không đạt được đến uy lực của đệ khi thi triển,”

“ Được rồi” Hồng Quân cười cười nói “ Bắt đầu từ những cái phức tạp thì dễ giải thích, lúc trước đệ nhờ có cơ duyên nên mới kết hợp giữa Phá thiên nhất kiếm và Kinh thiên nhất côn. Khi trở thành Nghịch thiên nhất kiếm...nếu có một lần nữa thì không có gì khó giải thích cả.”

“ Uhm, có người đưa tin cho ta”. Nghịch ương tùy ý lướt qua nhưng lại phát hiện ra đến mấy ngàn tin tức, tính toán cẩn thận một lần nữa lão mới nhận ra đã đến ngày luận võ.

Nghịch ương sắc mặt biến đổi nhìn Hồng Quân nói: “ Nhanh, Tiểu Quân, chúng ta phải nhanh hơn một chút, nếu không sẽ không kịp kỳ luận võ với Liêu Kiệt”

Hồng Quân sững sờ, giờ mới phát hiện đã đến thời gian luận võ, toàn tức gật đầu nói. “ Được, Nghịch ương lão ca chúng ta phi hành nhanh một chút có lẽ sẽ kịp”

Hai người một trước một sau bay lên trời nhằm hướng Sa khâu lăng bay tới.

Những người trong phủ thủ lĩnh đều nhận được tin tức Nghịch ương đã bay tới Sa Khâu lăng thì đều thở dài một hơi, thông tri toàn thôn đến Sa Khâu lăng trợ uy cho Nghịch ương.

Cùng lúc đó, Lạc Phương thành thành chủ Liêu Kiến, phó thành chủ Liêu Kiệt đem theo năm vạn thủ thành chạy tới Sa Khâu lăng.

Sa Khâu lăng. Giống như một sa mạc hoang vu trên địa cầu, cát vàng khắp nơi, chung quanh cơ hồ không có lấy một giọt nước. Mấy trăm dặm vuông đây chính là chiến trường tại Sa Khâu lăng. Tại chỗ này cũng có một mảnh đất trống, địa hình toàn sa mạc nhưng đối với họ không tính toán làm gì.

“Tiểu Kiệt, thế nào? Đệ có nắm chắc đối phó được Phá thiên kiếm quyết của Nghịch ương không?” Liêu Kiến bên cạnh Liêu Kiệt hỏi.

“Ca, huynh yên tâm, có thượng phẩm thần khí Trảm không trong tay, đối mặt Nghịch ương chỉ có tiên khí, ít nhất đệ cam đoan không bại. Hơn nữa trên người đệ còn có cực phẩm chiến giáp, Nghịch ương muốn đánh bại đệ...hừ” Liêu Kiệt căn bản hoàn toàn không biết, vô luận là vũ khí tấn công hay phòng ngự Nghịch ương đã mạnh hơn hẳn không biết bao nhiêu lần. Phòng ngự thì mạnh hơn hẳn, nói về phần công kích mặc dù đều là thượng phẩm thần khí nhưng Phá thiên kiếm quyết ...hừm không nói thì độc giả ai cũng biết.

Nghịch ương cùng Hồng Quân giờ này cũng đã có mặt tại Sa Khâu lăng, nhìn đối diện bạt ngàn thần nhân, cả hai người đều nhú mày. Hai người đồng ý luận võ, có cần thiết phải có nhiều người thế này không?

Nghịch ương bay lên phía trước cười ha ha nói: “Liêu Kiến, Liêu Kiệt, không thể tưởng được các người quan tâm đến chuyện luận võ của hai người như vậy, có phải hai người các người cùng lên cả không? Ta - Nghịch ương không sợ các người.” Nghịch ương nói lời này cho mọi người nghe trước tiên là bức bách không cho hai anh em Liêu Kiến và Liêu Kiệt đồng thời ra tay.

“Hừ” Liêu Kiến hừ mạnh một tiếng “Đối phó với các người chỉ cần đệ đệ ta ra tay là đủ, ta xem một lát nữa các người thua thì có mặt mũi nào nhìn những người khác.”

“Thật không?” Trong miệng Nghịch ương xuất hiện một nụ cười giảo hoạt, đối phó một trong hai người Liêu Kiến và Liêu Kiệt quả thực rất dễ dàng. Trước kia trong mắt lão còn kiêng kỵ đối thủ trước mặt chỉ vì trước kia chỉ có người của Thần giới thứ nhất mới có được thần khí, mà hôm nay hẳn - Nghịch ương cũng có, mà còn nhiều hơn vì hẳn có thêm một kiện trung phẩm thần khí chiến y, lão không có gì phải kiêng kỵ nữa, đối với Liêu Kiệt chỉ có ra sức tấn công mà thôi.

“Nghịch ương, thế nào? Bây giờ người nhận thua vẫn còn kịp, một hồi nữa người thảm bại trước mắt của mấy vạn thần nhân, vậy nhìn không đẹp mắt đâu” Liêu Kiến “hảo tâm” nhắc nhở.

“Ha ha, Liêu Kiệt, ca ca người sợ người thua trước mắt mấy vạn thần nhân nên trực tiếp nhắc nhở người đó” Hồng Quân đưa đẩy nói.

“Hừ, nếu so về đấu võ mồm thì ta công nhận người ở ngoài thành các người là Thần giới thứ nhất” Liêu Kiệt cũng không có hàm hồ, trực tiếp “đá” trở về phía bọn Hồng Quân.

“A, A phải không?” Nghịch ương mỉm cười, “nếu chúng ta đã như vậy, chỉ bằng cá cược một phen, chẳng biết nhị vị thành chủ có đồng ý không?”

106. Chương 7: Đấu

Kỳ thật Nghịch ương trong lòng sớm đã có tính toán, nếu nắm chắc phần thắng thì cứ nên cá độ lớn hơn một chút, dù sao một mình quyết định cũng không được.

“Cá cược to một chút?” Hai huynh đệ Liêu Kiến và Liêu Kiệt đều nhú mày, đồng thời hai gã liền dùng thần thức thương lượng. “Trước tiên muốn biết các người muốn cá cái gì?” Liêu Kiệt đến giờ vẫn còn chưa biết Nghịch Ương sở hữu thần khí nên căn bản hẳn không để Nghịch ương vào mắt, trong lòng hẳn cũng như Nghịch ương - đều nắm chắc phần thắng, nếu thấy mình thắng chắc thì tại sao không cá lớn một chút.

“ được, nếu ta thắng thì người thánh giới thôn sẽ tiến vào ở trong thành năm trăm ngàn năm, còn các người thì ra ngoài thành sống năm trăm ngàn năm, nếu ta thua...” nói đến đó, Nghịch ương liền nhìn sang Hồng Quân.

Hồng Quân mỉm cười đoạn bay về phía trước, đứng trước Liêu Kiệt nói “Nếu Nghịch Ương thua, ngài sẽ phục vụ vô điều kiện cho các người một ngàn ngàn năm, trong thời gian đó các người muốn đánh muốn giết tùy ý các người, bên cạnh đó ta còn có ba trận đạo quyền trục sẽ dâng lên cho người, ở đây là ngọc giản, các người cứ xem trước rồi quyết định”. Hồng Quân nói xong, ngay lập tức trong tay xuất hiện một khối ngọc giản, tiện tay ném về phía anh em nhà Liêu Kiến – Liêu Kiệt.

“ Nghịch ương thủ lĩnh không thể...”

“ Đúng vậy Nghịch ương lĩnh chủ, trận chiến này không công bằng chúng ta không nên cá cược, chúng ta vẫn tình nguyện ở lại Thánh giới thôn...” Hồng Quân vừa nói xong nội dung cá cược, hàng vạn người đang xem trận chiến đều nhao nhao cả lên. Lần này Nghịch ương cá độ lớn như vậy thực chất đã cùng Hồng quân thương thảo, hôm nay lão đã có vũ khí, căn bản là tuyệt đối không thể thua.

Lần này quyết định cá cược như vậy Nghịch Ương đã cùng Hồng Quân thảo luận, tuy nhiên nếu Nghịch ương thua thì có phục vụ ngàn ngàn năm cũng không tính làm gì nên phải có thêm điều kiện gì đó để hai anh em nhà Liêu Kiến – Liêu Kiệt hứng thú. Quyền trục thì không giống như ngọc giản. Một quyền trục thì phải cần mấy trăm, mấy ngàn ngọc giản mới có thể ghi lại được, huống hồ giờ này có tới ba quyền trục. Lúc trước Hồng Quân cấp cho Triển Tử Phong một cái ngọc giản, bên trong ghi một số nội dung cũng đã khiến cho hắn giật mình...huống hồ gì hôm nay Hồng Quân đem ba quyền trục ra đánh cá?

Liêu Kiến sợ ngây người, trận pháp...đây chính là trận pháp của thần giới. Từ trên bản ghi chép có thể thấy, ba quyền trục thì không biết chứa đến bao nhiêu nội dung? Vô luận là Thần giới thứ nhất hay thần giới thứ hai thì si mê trận pháp không ít người, song những người có thể học được trận pháp thực sự thì rất ít. Khi xưa Tần Vũ tại Mê Nhĩ sơn bố trận, một thượng cấp thần nhân nhờ duyên cơ xảo hợp mới đọc qua được một quyền trục trận pháp, thế mới thấy được trận pháp quyền trục trân quý như thế nào.

Liêu Kiệt nhìn Liêu Kiến sau khi đọc qua ngọc giản thì mặt mày ngẩn ngơ, nhin không được liền dùng thần thức truyền âm “Ca, huynh làm sao vậy?”

Nghe được thanh âm của Liêu Kiệt, Liêu Kiến mới từ khiếp sợ tỉnh lại, hẩn liếc mắt nhìn Hồng Quân với ánh mắt phức tạp, đoạn nói “ Tiểu Kiệt, chúng ta cá”

“ Ca?” mặc dù Liêu Kiệt có chút nắm chắc phần thắng nhưng là cá độ lớn như vậy, hẳn một mình cũng không dám làm chủ, lần này quyết định cá độ phải do đại ca hắn lên tiếng.

“ Được, Nghịch ương, chúng ta cá” thanh âm Liêu Kiến vang vọng toàn trường, như vậy ý nghĩa của cuộc đấu này đã tiến lên hẳn một bậc, một bước cực cao. Người của thần giới thứ hai lần này sẽ có cơ hội tiến vào thành trì mặc dù chỉ có năm trăm ngàn năm nhưng đó cũng là một điều mà bọn họ không thể tưởng tượng.

“ Được, thống khoái” Khóe miệng Nghịch ương nở ra một nụ cười mà như gian kế của mình đã thành công, từ trong tay Hồng Quân tiếp nhận ba quyền trục, lẳng thanh nói “ Ta - Nghịch ương xin thề, hôm nay cùng Lạc Phượng thành phó thành chủ Liêu Kiệt đánh một trận, nếu ta thua cam nguyện làm nô tài một ngàn ngàn năm đồng thời dâng lên tận tay ba quyền trục trận pháp, nếu như vi phạm lời thề , thiên địa không dung”.

Sau khi phát thề, Nghịch Ương dùng ánh mắt giao hoạt nhìn Liêu Kiệt, Liêu Kiến. “ Liêu Kiến, Liêu Kiệt đến lượt các người rồi đấy”

“ Ta Liêu Kiến (Liêu Kiệt) ở đây thề, đệ đệ của ta Liêu Kiệt ngày hôm nay cùng Nghịch ương đánh một trận, nếu như thua ta cam nguyện để Lạc Phượng thành cho Nghịch ương năm trăm ngàn năm, nếu vi phạm lời thề, thiên địa không dung”

“ Được, chúng ta bắt đầu đi” Liêu Kiệt ra tay trước, nhanh chóng bay về phía trước.

Nghịch ương hướng về phía người của Thánh giới thôn mỉm cười, rồi hướng phía trước bay về phía Liêu Kiệt..

Một mảnh sa mạc trống trơn khoảng hơn mười dặm, rất tự nhiên tạo thành một đấu trường, chỉ là trận đấu này song phương đều là thượng phẩm thần nhân phương viên hơn mười dặm đối với họ không tính là lớn.

Một trận gió đột nhiên thổi qua khiến một đám cát vàng bay tứ tung, Nghịch ương lúc này trong tay không cầm thần khí Chiến thiên mà chỉ là một kiện thượng phẩm tiên kiếm bình thường nhưng trên người lại mặc một kiện trung phẩm thần khí chiến y, đáng tiếc là Liêu Kiệt cùng Liêu Kiến nhìn không ra bộ giáp này.

“ Hừ, Nghịch ương, ngươi tưởng rằng chỉ dựa vào một thanh thượng phẩm tiên kiếm là có thể thắng ta được sao?” Liêu Kiệt khinh thường nhìn vào tiên kiếm trên tay của Nghịch ương.

“ A, đánh thì đánh cho nó nhanh, muốn biết thắng thua thì phải thử mới biết được.” Nghịch ương nói xong, cổ tay khẽ rung lên...một đạo kiếm khí phá không nhằm hướng Liêu Kiệt bay tới.

Liêu Kiệt trên mặt vẫn là vẻ khinh thường, cũng không thềm ra tay, thân người cũng không thềm nhúc nhích. Đạo kiếm khí của Nghịch ương đánh thẳng vào người Liêu Kiệt. Kiếm khí khiến cát vàng bay tứ tung, cả không gian tràn ngập cát vàng...

“ Nghịch ương, trình độ công kích của ngươi chỉ thế thôi sao? Ta có thể yên tâm cho ngươi đánh thêm một lần nữa.” Giọng nói của Liêu Kiệt tràn đầy trào phúng, đột nhiên một đạo vàng như khói lan toả ra xung quanh.

“ A, ta tặng ngươi một câu nói : Nếu đấu võ mồm thì ta nguyện làm nô tài cho ngươi đủ một ngàn ngàn năm.” Nghịch ương ra chiêu này ngay cả Nghịch thiên kiếm pháp cũng không dùng, chỉ tiện tay vung lên mà thôi.

“ Hừ, hãy tiếp một chiêu Thiên Kiếm Long Vũ của ta” Cát vàng dần dần bay đi, nhưng thân ảnh của Liêu Kiệt đã biến mất, không còn ở chỗ cũ nữa. Mọi người chỉ còn thấy một trận gió lốc đang nhanh chóng cuốn về phía Nghịch ương, những người là Thượng phẩm thần nhân có thể dùng thần thức thấy được trận gió lốc kia chính là Liêu Kiệt, hắn đang ở trung tâm gió lốc múa kiếm, mỗi một kiếm chém ra là một đạo kiếm khí, sau đó kiếm khí dung nhập lại một chỗ, tạo thành một trận gió lốc, động tác của Liêu Kiệt nhanh như chớp, chỉ mấy lần hô hấp đã tạo ra đạo gió lốc bao gồm mấy vạn đạo kiếm khí.

“ Lui” Liêu Kiệt hét lớn một tiếng, cả người bay ra khỏi đạo gió lốc, cơn gió lốc bao gồm mấy vạn đạo kiếm khí nhằm phía Nghịch ương bổ tới.

“ Hừ, chút tài mọn, phá cho ta...” Nghịch ương cũng hét lớn một tiếng, thượng phẩm kiếm tiên tỏa ra vạn đạo hào quang trực tiếp bổ vào đạo gió lốc. Mấy vạn đạo kiếm khí ngay lập tức bị đánh tan, không còn gì cả.

“ Lại tiếp của ta một chiêu” Liêu Kiệt ngay lập tức đoạt lấy tiên cơ, điên cuồng công kích. Nghịch ương tay cầm thượng phẩm tiên kiếm né trái né phải dần dần rơi xuống hạ phong.

Liêu Kiến nhìn thấy cục diện trận đấu, khóe miệng đã có chút mỉm cười, ngay cả năm vạn binh sỹ thủ thành cũng cuồng nhiệt tới cực điểm, không ngừng hô to “ Phó thành chủ tất thắng”

Tình cảm của thần nhân bên đối diện lại rất bất đồng, mắt nhìn thấy Nghịch ương sắp thua đến nơi, ai cũng cúi đầu ủ rũ, thần thái rất lo lắng. “ Phá” Đột nhiên Nghịch ương hét lớn một tiếng, mười đạo kiếm khí bắn về phía Liêu Kiệt. Liêu Kiệt mỉm cười nhanh chóng tránh né...tuy nhiên hắn có tránh né thì cũng không hết được, bị một đạo kiếm khí oanh kích trên người...nhưng đạo kiếm khí đó đã bị cực phẩm chiến y trên người Liêu Kiệt ngăn lại không có một chút nào tổn thương.

“ Rốt cuộc cũng xuất ra Phá thiên kiếm pháp” Liêu Kiệt trong lòng cười cười, sử dụng đến phá thiên kiếm pháp có nghĩa là bức được Nghịch ương xử ra bản lĩnh thực sự.

“ Phá thiên thập tam kiếm” Phá thiên thập tam kiếm thực chất cũng không phải là Phá thiên kiếm pháp, trong khi truyền đạt cho Nghịch ương Nghịch thiên nhất kiếm, Hồng quân từ Kinh thiên côn pháp của Tôn ngộ không đã sửa sang lại Phá thiên kiếm pháp của Nghịch ương từ Phá thiên thất kiếm sửa thành Phá thiên thập tam kiếm khiến uy lực của Phá thiên thập tam kiếm mạnh hơn phá thiên thất kiếm mấy lần.

“ Cái gì?” Liêu Kiệt trước đây chỉ thấy Nghịch ương sử dụng Phá thiên cửu kiếm, chứ chưa bao giờ thấy Phá thiên thập tam kiếm. Trừ Phá thiên nhất kiếm ra, có thể nói phá thiên thập tam kiếm là mạnh nhất, mạnh

hơn cả Bát đặng tứ phương (Thức thứ sáu của Nghịch thiên kiếm pháp) vài phần.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Liêu Kiệt cũng vội vã xuất ra chiêu kiếm tương đối mạnh của mình. “Thí thần thất sát quyết”

Trên Sa Khâu lừng, một lần nữa cát bụi lại bay đầy trời, cát vàng đầy trời khiến thần nhân không thể trực tiếp nhìn bằng mắt được. Thí thần sát quyết có tổng cộng mười thức, mặc dù so với Phá thiên kiếm pháp thì yếu hơn rất nhiều nhưng thượng phẩm thần khí thì chênh lệch rất nhiều so với trung phẩm tiên kiếm. Sợ rằng chỉ một bộ kiếm pháp bình thường nhưng được sử dụng bởi thượng phẩm thần khí thì uy lực của nó cũng không hề kém Phá thiên thập tam kiếm của Nghịch ương.

“Oanh” Một tiếng nổ mạnh vang lên, Phá thiên thập tam kiếm mặc dù chiêu thức không nhiều lắm nhưng được suất ra từ trung phẩm tiên kiếm nên uy lực cũng gia tăng rất nhiều. Nhưng Thí thần thất sát quyết lại được suất ra từ Thượng phẩm thần kiếm nên uy lực gia tăng không biết bao nhiêu lần. Chỉ trong một chiêu đã phá tan Phá thiên thập tam kiếm, không những thế kiếm khí bị yếu đi không bao nhiêu, tiếp tục nhằm Nghịch ương cuộn cuộn bay tới.

“Thí thần thập sát quyết” Liêu Kiệt biết được với Thí thần thất sát quyết thì uy lực không đủ để giết được Nghịch ương nên hắn quyết dùng Tiếp một sát chiêu cực mạnh “Thí thần thập sát quyết”.

Liêu Kiến bên ngoài nhìn thấy biểu hiện của Liêu Kiệt thì rất hài lòng gật gù đầu. Trong khi quyết đấu thì tối quan trọng là không để cho địch nhân một tia cơ hội nào cả, tuyệt đối phải tàn nhẫn nếu không thì tự mình sẽ hại mình.

“Hừ, rốt cuộc đã tới, ta phải phá hết sự tôn nghiêm của ngươi” Nghịch ương vốn đang sử dụng trung phẩm kiếm tiên, rõ ràng là có nguyên nhân, nếu bình thường đánh thắng Liêu Kiệt, sử dụng thần khí Chiến thiên để đánh thắng Liêu Kiệt là một điều hết sức đơn giản, điều mà lão muốn là hoàn toàn phá hủy tự tin của Liêu Kiệt.

“Phá thiên ... nhất kiếm” Lúc này trong tay Nghịch ương đã là thần khí Chiến thiên, lão khởi động toàn thân nguyên thần lực, hét lớn một tiếng sử dụng Phá thiên kiếm pháp...chiêu mạnh nhất, phá thiên nhất kiếm.

“Cái gì? Thần khí?” Liêu Kiến đang xem cuộc chiến, nhất cử nhất động của Nghịch ương đều nằm trong tầm mắt của hắn, trung phẩm kiếm tiên biến mất, thay vào đó là một thanh kiếm, ít nhất cũng là trung phẩm thần khí cấp bậc.

Phá thiên nhất kiếm xuất ra, không gian xung quanh chấn động ...không ngừng hướng Liêu Kiệt bay tới.

107. Chương 8: Thắng Lợi

“Uỳnh, uỳnh, uỳnh”

Một tiếng nổ rung trời, địa phương mà hai người va chạm nhau trở thành một màn bụi khổng lồ. Vụ va chạm này gây ra một dư chấn khiến không gian chấn động không ngừng. Vụ chấn động khiến thần thức của thần nhân không thể tiến vào.

Vô luận là người của Thánh giới thôn hay người của Lạc Phương thành đều lo lắng nhìn lên bầu trời...đặc biệt là Liêu Kiến, hắn là người lo lắng nhất. Bọn họ tuyệt đối không thể thua, nếu mà thua thì thần giới thứ nhất sẽ không đồng ý ra bên ngoài, không còn được ở trong thành nữa sẽ tạo cho thần nhân trong thành sự không cam lòng, chức thành chủ của hắn cũng có nguy cơ không còn.

Liêu Kiến trong lòng rõ ràng, hắn đã đáp ứng nhu cầu của Nghịch ương bởi vì hắn hoàn toàn tin tưởng vào thắng lợi của Liêu Kiệt. Về phần Nghịch ương đưa ra điều kiện bọn họ phải ở ngoài thành năm trăm ngàn năm, hắn hoàn toàn không để trong lòng. Trước khi tỉ thí bọn hắn đã điều tra rất kỹ càng, Nghịch ương tuyệt đối không có thần khí, mà không có thần khí có nghĩa là ...thất bại.

Liêu Kiến tuyệt đối tin tưởng Liêu Kiệt bởi vì Nghịch ương không có thần khí, không biết hôm nay Nghịch ương lại đào được một kiện thần khí, Liêu Kiến trong lòng cũng hiểu được một khi Nghịch ương có được thần khí thì Liêu Kiệt không có khả năng là đối thủ nữa.

Liêu Kiến kinh ngạc nhìn Hồng Quân đang cười, đối với những người xung quanh Nghịch ương, người mà hắn sơ xuất không điều tra chính là Hồng Quân. Mới đầu hắn nhìn HỒNG Quân cũng mới chỉ là một Hạ phẩm thần nhân nên cũng không quá chú ý, bây giờ trên người Nghịch ương xuất hiện thần khí rất có thể bắt nguồn từ tên hạ phẩm thần nhân này.

Tro bụi chậm rãi rơi xuống, những thần nhân đang xem cuộc chiến rốt cuộc thấy rõ hình dáng của hai người. Cực phẩm tiên khí chiến y trên người Liêu Kiệt bề nổi, một tay chống thần kiếm để giữ vững thân thể, tóc bay lảng loạn, khoe miệng thổ huyết há mồm thở dốc và đặc biệt là ánh mắt hoảng sợ nhìn Nghịch ương, mà Nghịch ương sớm đã thu hồi thần khí đứng thẳng mỉm cười.

Nghịch ương nếu toàn lực phóng ra Phá thiên nhất kiếm có thể dễ dàng giết chết Liêu Kiệt, nhưng đến đoạn cuối cùng lão liền thu tay lại mới để lại một mạng cho Liêu Kiệt. Cho dù như thế nhưng Nghịch ương cũng làm tổn thương nghiêm trọng đến linh hồn kim đan của Liêu Kiệt, ít nhất ngàn ngàn năm cũng không thể khôi phục lại như cũ được.

Kết thúc trận chiến, ai thắng ai thua mọi người đều thấy rõ. Thánh giới thôn từ đầu mặt mũi ai cũng lo lắng, gục đầu xuống không dám ngẩng đầu lên giờ này toàn bộ chuyển thành hưng phấn, lớn tiếng hô tên Nghịch ương, chúc mừng thủ lĩnh họ thắng lợi.

“Liêu Kiệt, chúng ta đi” Liêu Kiến sắc mặt âm trầm còn Liêu Kiệt thì bị thương nặng vô lực ứng chiến, trận này bọn họ đã thua.

“Liêu thành chủ, người không thể cứ như thế mà đi, đừng quên chúng ta đã đánh cá như thế nào.” Hồng Quân cười ha ha đoạn hô to khiến Liêu Kiến đang định rời đi phải ngừng lại, Liêu Kiến hung hăng nhìn Hồng Quân.

“Trong năm trăm ngàn năm, Thánh giới thôn sẽ được an toàn. Về Lạc Phượng thành, ta tuy là thành chủ có thể đáp ứng người, nhưng Lạc Phượng thành không thể mình ta có thể tự quyết định được. Ta phải bảo đảm với đại nhân ở trong thành, sau khi thương nghị xong ta mới trả lời người được, khi bọn họ không phản đối ta nhất định sẽ giao Lạc Phượng thành lại cho các người.

“Nói như vậy, vừa rồi các người thề thốt, cá độ chỉ là nói nhảm?” Hồng Quân cười lạnh nói. Hắn và Nghịch Ương đưa ra từng ấy điều kiện cũng đã nghĩ bọn Liêu Kiến phản lại lời hứa, chính vì thế hắn mới cố tình đưa ra lời thề, chỉ tiếc Liêu Kiến tự mình thề thốt nhưng giờ lại nói phải hỏi ý kiến người khác để ...xù.

“Ta – Liêu Kiến đã nói qua, không tính toán gì cả, huynh đệ hai người bọn ta có thể để lại Lạc Phượng thành, nhưng ta cũng chưa có nói qua quyền hạn của bọn ta” Liêu Kiến nói to một tiếng, sau đó lại hừ lạnh “Tiểu huynh đệ, trông người rất lạ, có phải hay không người của Thánh giới thôn?”

Hồng Quân không thèm để ý đến ánh mắt giận dữ của Liêu Kiến “Ta không phải người của Thánh giới thôn thì đã làm sao?”

“Không xong rồi” Nghịch ương trong lòng thầm kêu một tiếng, Liêu Kiệt cuối cùng hỏi một câu khiến Nghịch ương không biết phải làm thế nào, mà quả thật HỒNG Quân cũng không dấu diếm, nói rằng mình không phải là người của Thánh giới thôn.

“Không phải? Tốt lắm, nhưng mà ...người đâu bắt lấy tên tiểu tử này lại cho ta.” Liêu Kiến ha ha cười lớn, hắn cũng đoán được câu trả lời của Hồng Quân, chỉ cần Hồng Quân không phải người của Thánh giới thôn thì ngay cả Nghịch ương cùng với người của Thánh Giới thôn cũng không dám làm gì, điểm ấy trước kia bọn họ đã có vi ước.

“Dừng tay, ai dám?” Nghịch ương nổi giận gầm lên một tiếng bay đến trước người Hồng Quân, đương nhiên người của Thánh giới thôn cũng vây quanh, những kẻ phụng lệnh của Liêu Kiến cũng chỉ biết giằng co bên ngoài, không cách nào lại gần Hồng Quân.

“Nghịch ương thủ lĩnh, chúng ta đã hứa thì chúng ta sẽ làm được, các người chỉ cần đợi một chút, chỉ cần người trong thành đồng ý thì tự nhiên giao thành cho các người năm trăm ngàn năm, tuy nhiên tên tiểu tử kia đứng trước mặt ta mà buông lời hỗn láo, hắn đã khiêu chiến với lòng tự tôn của người thần giới thứ nhất, hi vọng các người thấy rõ tình thế, không nên nhúng tay vào” Liêu Kiến lãnh nhàn nhìn Nghịch ương,

những thuộc hạ của Liêu Kiến cũng không dám tiến lên một bước nào bởi tình thế này, kẻ nào bước lên trước dám chắc là những kẻ chết trước.

“ Ta bây giờ chính thức tuyên bố, người thanh niên này sau này sẽ là người của Thánh giới thôn, mọi người có đồng ý không?” Thanh âm sang sảng của Nghịch Ương vang vọng khắp nơi, người của Thánh giới thôn có nhiều người không nhận ra Hồng Quân, nhưng thấy hắn cùng Nghịch ương đi tới nơi này, không những thế lại còn dừng cầm kêu Liêu Kiến cá độ, nên cũng đồng ý cho Hồng Quân gia nhập Thánh giới thôn.

“ Nghịch ương lão ca, tâm ý của huynh ta xin ghi nhận, nhưng mà muốn giết Hồng Quân ta chỉ có hai cái kết cục, ở chỗ này toàn là người đã chết một lần, cái kết cục thứ nhất là vĩnh viễn biến mất, kết cục thứ hai là vĩnh viễn không xuất hiện (có khác quái gì nhau đâu ..hừm)ta cũng muốn nhìn xem cuối cùng là ai có thể giết được ta?” Hồng Quân ha ha cười, thanh âm nồng nặng ngạo khí và sát khí.

Đối với người của Thần giới thứ nhất, Hồng Quân đã có ác cảm và không coi bọn vô sỉ này ra gì, hôm nay hắn lĩnh ngộ được Nghịch Thiên nhất kiếm càng không coi người của Thần giới thứ nhất vào mắt. Trong tầng thứ bảy này không có thiên thần, mặc dù hắn là hạ phẩm thần nhân nhưng với Nghịch Thiên nhất kiếm cộng thêm nhị lưu Hồng Mông linh bảo thì hoàn toàn có thể coi là cao thủ số 1.

Ngạo khí của Hồng Quân khiến cho Nghịch Ương sững sờ, từng là Nghịch Ương tiên đế, có ngạo khí giống như Hồng Quân. Giờ thấy Hồng Quân có ngạo khí như thế khiến Nghịch ương phảng phất thấy hình dáng của mình năm xưa, lão không nhịn được vỗ vỗ vai Hồng Quân ha ha cười.

Liêu Kiến hôm nay thống suất từng này người muốn giết Hồng Quân là thực sự khó khăn, Nghịch ương cũng biết Hồng Quân năng lực kinh khủng như thế nào, không thể nhìn hắn là một hạ phẩm thần nhân mà đánh giá được, người của Liêu Kiến có thể là rất nhiều nhưng Hồng Quân muốn bảo vệ mình quả thật là không khó.

“ nghịch ương, chắc là ngươi cũng nghe được, người ta không thèm nhận hảo ý của ngươi, xin mời ngươi hãy tránh ra nếu không đừng trách ta huỷ đi lời thề trước đây.” Liêu Kiến trong lòng âm thầm cười, Hồng Quân làm như thế có khi lại đem cho hắn những điểm có lợi, Liêu Kiến có phân tích qua, trên người tên tiểu tử này có ba quyển trực trệ pháp, dâng lên cấp trên, không những tránh được tội mà có khi còn lập được công lớn.

“ Tất cả mọi người tản ra, hãy xem tiểu huynh đệ của ta phát uy” Nghịch ương ha ha cười lớn, hướng phía xa bay đi.

Người của Thánh giới thôn lui ra, nhanh chóng có mười người hạ phẩm thần nhân cùng một người trung phẩm thần nhân vây xung quanh Hồng Quân, Liêu Kiến cũng đi về phía trước vài bước, trong mắt hắn Hồng Quân là một người đã chết qua một lần, cho dù Hồng Quân có sở hữu thần khí đối với nhiều thần nhân như vậy lại có thêm cả trung phẩm thần nhân, chắc chắn là Hồng Quân không có biện pháp.

Đáng tiếc Liêu Kiến không biết, sau khi đến Thánh giới thôn thì chỉ một chiêu Hồng Quân đã đánh thắng một trung phẩm thần nhân, hắn cũng không thể nào mà ngờ được chính mình mới là người thất bại.

“ Cùng lên đi” Hồng Quân nhàn nhạt nói, hơn mười người vây quanh mà hắn không có lấy một điểm sợ hãi, không những thế trên miệng còn có một nụ cười nhợt.

“ Lên” gã trung phẩm thần nhân vừa ra lệnh, hơn mười thần nhân trong chớp mắt đều chuyển động, hơn mười thân ảnh trong chớp mắt đều biến hoá, cả mười người đều dùng tiên khí công kích Hồng Quân ở cự ly xa, họ nhận được lệnh của Liêu Kiến là bắt buộc Hồng Quân phải chết nên họ ra tay không có một điểm lưu tình.

Quang mang long lanh, thân ảnh Hồng Quân nhất thời bị quang trụ này che lấp, người của Thánh giới thôn ai nấy cũng đều có phần lo lắng cho Hồng Quân, lần này chỉ có Nghịch ương mỉm cười, không một chút lo lắng.

Liêu Kiến nghi hoặc đưa mắt nhìn Nghịch ương, hắn cũng không rõ điều này, cho dù tên tiểu tử này có sở hữu thần khí thì cũng không thể chịu được nhiều người như thế vây công.

“ Phanh.phanh....bùng..”

Liên tục bạo hưởng, thân thể Hồng Quân vẫn còn ở nguyên chỗ cũ chỉ là ...trên người đã hiện lên thượng phẩm thần khí chiến y, trên tay có một cây kiếm nhỏ. Lại nói về mấy gã thần nhân công kích Hồng Quân...chỉ còn biết trợn mắt há mồm nhìn hẩn không cam lòng rơi xuống đất ... thân thể chậm rãi biến mất trên mặt đất.

Chỉ một kích nhưng đã ngoài hết dự liệu của mọi người, hơn mười người hạ phẩm thần nhân công kích, còn chưa thấy đối thủ ra tay thì đã thấy...lăn ra chết, trong lúc nhất thời trong lòng Liêu Kiến cũng dâng lên một trận sợ hãi.

“Đại đội số ba, tất cả cùng lên giết chết tên tiểu tử kia” Liêu Kiến lớn tiếng ra lệnh cho quân đội của Lạc Phượng thành đi giết một người - hạ phẩm thần nhân. Khi bọn chúng bay lên thì những người dưới mặt đất trên mặt hiện rõ sự lo lắng cho Hồng Quân, đối với họ hình như Hồng Quân không phải là hạ phẩm thần nhân mà là ...Thiên thần.

Đại đội thần nhân bao gồm một vạn người, càng nhiều người thì có nghĩa sẽ có nhiều cao thủ, vừa rồi hơn mười người vừa chết đi nhưng chỉ là một nửa của tiểu đội, cái mà bọn họ kinh dị nhất chính là không hiểu vì sao mà hơn mười người đó bị chết, Giờ này trong lòng Liêu Kiến đối với gã hạ phẩm thần nhân này không còn có ý khinh thường, chỉ còn một chút gì đó như ...sợ hãi. Chính vì thế hẩn ra lệnh nguyên cả một đại đội bao gồm một vạn thần nhân vây công Hồng Quân.

“Trận thế công kích, trung đội số hai, trung đội số năm, trung đội số chín...phía trước hợp kích, các trung đội còn lại chuẩn bị” Liêu Sơn - thượng phẩm thần nhân - đại đội trưởng ra lệnh. Liêu Sơn cũng chính đường đệ (em họ) của Liêu Kiến, tất cả những cấp cao của Lạc Phượng thành đều nằm trong tay Liêu gia.

Ba ngàn thần nhân lập tức bay lên, chừng ấy thần nhân cũng không dám tiến tới gần Hồng Quân toàn bộ lựa chọn công kích từ xa, mà ba vạn thần nhân cùng lúc công kích thì ngay cả cao thủ như Nghịch ương hay Liêu Kiến cũng không dám ngạnh kháng, trong khi Hồng Quân chỉ là một hạ phẩm thần nhân, người của Thánh giới thôn chỉ còn biết nhắm mắt, không đành lòng nhìn.

108. Chương 9: Phát Uy

“ UỖnh, uỳnh, uỳnh”

Một tiếng nổ rung trời, nơi Hồng Quân đứng bị ba ngàn thần nhân cùng nhau hợp kích khiến khói bụi bay lên, người ta chỉ thấy thần giáp trên người Hồng Quân phát ra ánh sáng, rồi sau đó không còn ai thấy thân ảnh của hẩn đâu nữa.

Lần công kích này không giống như lần công kích của Nghịch Ương và Liêu Kiệt, lúc đó không gian chấn động mạnh mẽ khiến thần thức của thần nhân không thể tiến vào quan sát, nhưng lần công kích này tuy khói bụi bay lên mù mịt nhưng không gian lại không chấn động như vậy nên thần nhân thấy được Hồng Quân sau khi bị một kích như thế liền đột nhiên biến mất. tựa như chưa từng xuất hiện ở nơi này..ngay cả Nghịch Ương và Liêu Kiến cũng không nhìn thấy Hồng Quân ở đâu.

“ Ba ngàn thần nhân công kích, nhưng mà không làm gì được ta...”Một đạo âm thanh sang sảng từ không trung truyền xuống, mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy Hồng Quân đang từ ngàn thước cao chậm rãi bay xuống. Hồng Quân bay lên không trung lúc nào? Không một ai có câu trả lời.

“ Trung đội số một, trung đội số ba phối hợp cùng ba trung đội bên trên đồng thời tấn công, trung đội số sáu cùng trung đội số mười công kích ở cự ly gần.” Liêu Sơn lập tức ra lệnh, thần nhân đột nhiên tràn ra lên tới bốn ngàn người, hai ngàn người hướng Hồng Quân bay đến.

“ Nghịch...” Hồng Quân đột nhiên thốt ra một chữ, tiểu kiếm đột nhiên biến thành lớn.

“ Thiên...” Trường kiếm nằm ngang tay của Hồng Quân, mệnh môn kiếm khí sắc bén tập trung vào thân kiếm, tụ thành một đạo ánh sáng, phát ra quang mang chói mắt.

“ Nhất...” Trường kiếm dựng đứng lên, bay tới hai ngàn thần nhân đang cố gắng bay đến sát người Hồng Quân.

“Kiếm.” Chữ cuối cùng được Hồng Quân hét lên, lấy Hồng Quân làm trung tâm, đạo ánh sáng nhanh chóng phủ kín không gian xung quanh, hai ngàn người đang bay lên phía Hồng Quân cũng bị đạo ánh sáng này bao phủ.

“Uỳnh.....”

Đạo ánh sáng đột nhiên bùng nổ, trong chớp mắt tạo thành một đòn hợp kích đối với cả năm ngàn thần nhân dưới đất. Ngay cả ba ngàn thần nhân đang chờ đợi bên ngoài cùng đội trưởng Liêu Sơn đều bị đạo ánh sáng này bao vây, tình huống bị đạo ánh sáng bao vây, không một ai biết được tình huống trong đó như thế nào.

“Kiếm khí thật mạnh” Nghịch Ương không nhịn được trong lòng đột nhiên run lên, Hồng Quân lần này sử dụng Nghịch Thiên Nhất Kiếm so với lần đầu tiên sử dụng còn muốn mạnh hơn nhiều ...

Đạo ánh sáng dần dần tan đi, chính là kết quả phát sinh khiến mọi người đều không dám tin, bay lên trên trời để gần Hồng Quân có hai ngàn thần nhân tất cả đều biến thành những chiếc xác không nguyên vẹn...trên mặt đất thì tạo thành một ...bãi xác cùng máu xám...như một trận mưa máu.

Tám ngàn thần nhân trên mặt đất thì tốt hơn một chút, hơn năm ngàn thần nhân trên mặt đất chỉ còn sống khoảng một ngàn, những người khác thì trọng thương không còn lực chiến đấu.

Mặt sau hơn ba ngàn thần nhân, bởi vì họ không phải là mục tiêu chủ yếu nhưng chỉ còn sống được một nửa, ai ai cũng mang thương tích, ngay cả đội trưởng Liêu Sơn thì tiên giáp cũng vỡ nát, khoe miệng mang theo tơ máu, hai mắt vô thần nhìn lên không trung. Kết quả này khiến hắn không thể nào tin và chấp nhận được.

Tất cả mọi người đều đứng nhìn ngây ngốc, một vạn thần nhân đi giết một người mới chỉ là hạ phẩm thần nhân nhưng lại bị hạ phẩm thần nhân này đánh cho toàn đội tàn phế, những người còn sống không được đến ba phần. Như vậy cuộc chiến này đã làm cho mọi người đều làm cho nhận thức mọi người như phát điên, cho dù là Thánh giới thôn hay là người của Lạc Phượng thành đều không thể dễ dàng chấp nhận sự thật này.

Bởi vì Hồng Quân cũng như hắn nói, không phải người của Thánh giới thôn, nếu có truy sát thì không ai bảo vệ nên Liêu Kiến cũng không sợ thiếu người để giết Hồng Quân, tuy nhiên...

“Liêu thành chủ, ngươi còn bốn đại đội có muốn cùng nhau lên một lượt? Hay là ngươi cùng bọn hắn lên cả, xem Hồng Quân ta có tiếp được không?” Hồng Quân vẫn còn phiêu phù tại không trung, không ai tin tưởng được rằng nhìn hắn đang đối diện với cái chết trước sự công kích của từng đấy thần nhân mà đột ngột biến mất và bay lên bầu trời, Những gã bay lên trên không truy sát Hồng Quân đều bị giết chết, ngay cả người của Thánh Giới thôn cũng nhìn hắn với ánh mắt sợ hãi.

“Ngươi...ngươi cuối cùng là ai...?” Ngữ khí của Liêu Kiến rất kinh ngạc, thái độ có vẻ rất sợ hãi, hắn bây giờ không tin rằng Hồng Quân là một hạ phẩm thần nhân, làm gì có một hạ phẩm thần nhân mà chỉ một kiếm đã giết tới hơn bảy ngàn thần nhân?

“Ta là một người vừa phi thăng, Liêu thành chủ, ta hi vọng ngươi phải nhớ kỹ cá độ lần này, nếu không ngươi có thể bị thiên địa không dung. Trong vòng một trăm năm, nếu Nghịch Ương thủ lĩnh không tiếp nhận được Lạc Phượng thành thì...hừ ta sẽ dùng chiêu vừa này luyện ở Lạc Phượng thành.

“Uy hiếp, ngươi nói là uy hiếp ta?” Liêu Kiến lớn tiếng hô, bây giờ trong lòng hắn cái gì cũng có : Hối hận, phần nộ, sợ hãi, ...mặc kệ, giờ hắn chỉ còn biết hét lớn, phát tiết các loại cảm giác trong lòng.

“Ngươi có thể coi đó là uy hiếp, ta chỉ quan tâm đến cá cược...nhớ kỹ : Ngươi chỉ có một trăm năm thời gian” Hồng Quân ha ha cười to, không hề để ý đến người của Lạc Phượng thành, phi thân bay về chỗ của Nghịch Ương, cùng với người của Thánh Giới thôn trở về.

“Hồng Quân huynh đệ, ngươi thật sự làm cho người ta giật mình đó, nếu ta không phải tận mắt nhìn người lĩnh ngộ Nghịch Thiên nhất kiếm, thật...không dám tin những điều vừa rồi.”

Nghịch Ương ha ha cười to, có Hồng Quân giết địch như thế, hơn nữa những lời nói cũng uy hiếp Lạc Phượng thành ... nói không chừng người của Thánh Giới thôn có thể được sống trong Lạc Phượng thành. Điều đó

có ý nghĩa cực lớn, vì ở đây có thể nói là người của Thần giới thứ hai lần đầu tiên được ở trong thành trì, và thành trì đó là của họ. Mặc dù chỉ năm trăm ngàn năm thôi nhưng điều đó cũng là có một ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Hồng Quân cười cười nói : “ Nghịch Ương lão ca, chỉ là vận khí thôi. Ba ngàn người công kích đệ cũng định tránh, nhưng lại có thêm một linh ngộ mới cho nên mới có được kết quả như vậy. Nếu là bốn tháng trước chỉ giết được khoảng một ngàn thôi”

“ Đệ không nói ta cũng quên mất, vừa rồi đệ đột nhiên biến mất là như thế nào? Ta còn nghĩ đệ ...Thuần di” Nghịch Ương a a cười, tâm lý cực kỳ hưng phấn, Nghịch thiên nhất kiếm Hồng Quân cũng truyền thụ cho lão, có thể nói Hồng Quân hôm nay làm được như thế này thì sau này lão cũng có thể làm được như Hồng Quân.

“ Thuần di...cũng không sai biệt lắm” Khóe miệng Hồng Quân có một ý cười, nhớ lại cảm giác khi mà mình biến mất trước mắt mọi người.

Ba ngàn thần nhân cùng nhau đồng thời truy kích, uy lực quả thật rất lớn. Hồng Quân cùng lắm cũng chỉ là Hạ phẩm thần nhân, thần khí chiến y cũng có thể giúp hấn được đôi chút...nhưng ba ngàn thần nhân vừa công kích, Hồng Quân định chạy trốn thì đột nhiên nguyên anh trong cơ thể có một sự biến hóa mới.

Tại thời thời khắc mấu chốt, Hồng Quân linh ngộ Nghịch thiên nhất kiếm thì cũng linh ngộ Hồng Quân đạo tiến thêm một bước nữa. Mặc dù không bước vào tầng thứ hai trung kỳ nhưng cũng là đến sơ kỳ đỉnh phong. Chỉ một biến hóa nho nhỏ đó thôi nhưng thực tế bên ngoài Hồng Quân đã có những biến hóa rất rõ rệt.

Hồng Quân đạo chính là tu luyện vô danh vật chất màu xám, trước đây căn bản hấn không khống chế được vô danh vật chất này, nhưng trong khi bị ba ngàn thần nhân công kích, nguyên anh trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực màu xám, loại lực lượng này chính là lực lượng của vô danh vật chất.

Thông qua nguyên anh, Hồng Quân phát ra vô danh vật chất, mà nơi đây bầu trời đều là vô danh vật chất nên khi nhận được một nguồn lực từ màu xám vô danh lực khiến màu xám trên bầu trời có dị biến, trong nháy mắt đem Hồng Quân tới bầu trời. Sự biến mất này so với thuần di không có nhiều khác biệt, chỉ là mục không biết được đích của mình muốn đến, chỉ nương theo hấp dẫn lực mà thôi.

Mặc dù vẫn như trước không khống chế được vô danh vật chất trong nguyên anh, nhưng một khi nguyên anh phún xuất ra màu xám vật chất năng lượng thì ngay lập tức Hồng Quân cảm nhận được bầu trời đầy vô danh vật chất màu xám. Đối với Hồng Quân mà nói, đây là một bước tiến bộ đáng kinh ngạc.

Ngẫm lại, bầu trời đều là loại vô danh vật chất này, Hồng Quân là người duy nhất có thể tiến vào, nên khi chỉ cần có nguy hiểm, Hồng Quân phát xuất năng lượng từ nguyên anh liền lập tức biến vào bên trong, tại tầng không gian này không có một người có thể tạo được uy hiếp cho hấn. Thần nhân không nắm giữ được không gian pháp tắc nên không thể dùng không gian lực để khống chế được hấn.

“Nói nhanh lên, làm thế nào mà đệ thuần di được?” Nghịch Ương con mắt sáng ngời, Thuần di là loại khái niệm gì? Đó là một loại hấp dẫn rất lớn, mặc dù không có thần khí nhưng chỉ cần có Thuần di thì không ai có thể ngăn cản được trong tầng không gian này. Hơn nữa trong khi đối chiến, một người biết thuần di còn người kia thì không thì kết quả chắc cũng chẳng cần phải bàn...

“ Nghịch Ương lão ca, ta cũng hoàn toàn không phải thuần di mà chỉ là đột nhiên biến mất, như thế nào mà tả đây? Chuyện này sợ rằng phải chính mình linh ngộ, không thể nói ra được” Hồng Quân cười khổ, chỉ còn nói là tự mình linh ngộ, tự mình tu luyện, chỉ giải thích được nửa với như thế và mỉm cười ngoài ra không còn biện pháp gì khác.

“ Như vậy à” Sắc mặt Nghịch Ương rõ ràng tối sầm lại, nhưng mà dù sao Nghịch Ương cũng là thượng phẩm thần nhân nên cũng rất nhanh chấp nhận sự thật này, mà hấn đã học được Nghịch thiên nhất kiếm, đó là có lời rồi.

“ Nghịch ương lão ca, ta nhất định mang người của Thánh giới thôn tới định cư tại Lạc Phượng thành, trong trăm năm này chúng ta không nên chủ quan, đệ còn có mấy cái trận pháp trước hết phải bố trí cho Thánh Giới thôn, đề phòng bọn cầu tặc đến khiêu khích”

“ Đệ nói chính là để cho Liêu Kiến bỏ thành? Nói thật ta nghĩ hấn sẽ không dám bỏ đi, mặc dù phát thệ nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận.” Nghịch Ương gật đầu tán thành, với ý kiến của Hồng Quân lão cũng rất tán đồng.

Hồng Quân bày ra bảy cái nhị cấp sát trận, bày ra ba cái tam cấp khốn trận. Mười cái trận pháp khiến Thánh giới thôn được bảo vệ yên ổn. Chỉ cần Lạc Phượng thành không có một cao thủ về trận pháp như Hồng Quân thì đảm bảo Thánh Giới thôn sẽ được an toàn.

Lạc Phượng thành——

Không giống với tình hình của Hồng Quân, người của Liêu gia tập trung hết ở chỗ này, mặt ai cũng buồn rầu. Tự nhiên ở đâu nhảy ra một ông tên là Hồng Quân khiến kế hoạch của họ rối loạn, không những thế họ lại còn cá độ thua cả Lạc Phượng thành.

“ Đại ca, làm sao bây giờ, Lạc Phượng thành vạn vạn lần không thể cấp cho bọn chúng, nếu không Liêu gia chúng ta cũng hết đời” Ngay cả Liêu Kiệt linh hồn trọng thương cũng không được an dưỡng mà vẫn phải tham dự cuộc họp này.

109. Chương 10: Thu Trái

Nhưng tình hình bây giờ thì không giống như hấn nghĩ nữa, như lời tên tiểu tử kia nói, chỉ cần lôi thôi không giao ra Lạc Phượng thành thì hấn sẽ đến ...đô thành (giết tất cả người trong thành). Liêu Sơn sau khi bị tên tiểu tử kia công kích giờ vẫn còn run sợ. Nếu cuối cùng hấn không toàn lực chống cự và hi sinh chiến y thì ít nhất bây giờ cũng trọng thương chứ không bị thương nhẹ như bây giờ.

“ Liêu Kiến, lần này cá độ là các người thua mà người cũng đã phát thệ, trước hết người từ chức thành chủ, về phần tên tiểu tử như lời các người nói, nếu hấn làm loạn chúng ta có thể huy động lực lượng toàn thành, quay lại giết chết hết người Thánh giới thôn, tuyệt đối không thể để Lạc Phượng thành cho bọn hấn”

Liêu Kiến có một vị gia tộc cao cấp tiền bối, chính là thúc phụ của Liêu Kiến – Liêu Cẩm. Liêu Cẩm thờ dài, chỉ một câu nói chính là lột bỏ chức vụ thành chủ của Liêu Kiến.

“ Rõ, thúc thúc không nói thì Kiệt nhi cũng sẽ giao lại chức thành chủ, lời thề khó khăn, quả thật Kiệt nhi không còn thích hợp để làm thành chủ nữa” Liêu Kiến đối với vị thúc thúc này rất kính trọng, liền giao ra đại ấn của thành chủ...nhanh chóng bầu ra tân thành chủ.

Ba mươi năm sau - Chủ phủ của Thánh giới thôn.

“ Ha ha, tiểu Quân thực lực của đệ thì không cần phải nói rồi, nhưng mà đánh cờ thì...không ra cái dạng gì cả...hắc hắc” Ở hậu viện của chủ phủ, hai người Hồng Quân cùng Nghịch ương đang ngồi đối diện đánh cờ.

Hồng Quân trong lòng thầm kêu khổ, nếu mình có một nửa thực lực của mẫu thân thì tuyệt đối không thua Nghịch ương, đáng tiếc từ trước tới giờ hấn không hề chú ý đến môn này. “ Nghịch Ương lão ca, môn đánh cờ này Hồng Quân tự nhận than thở không bằng huynh, không bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó thống khoái đánh một trận” Hồng Quân mỉm cười nói.

Nghịch ương cuống quýt khoát tay, giọng cười cười : “ KHông đi, không đi...đánh với đệ một hồi, đệ đánh cho ta gãy xương ra đấy...khục khục...hay nhất là cứ đánh cờ, cứ đánh cờ”

Đột nhiên sắc mặt Nghịch ương biến đổi, hừ lạnh một tiếng “ Tiểu Quân, Lạc Phượng thành đã tuyển ra tân thành chủ, hoàn toàn phủ nhận lời thề khi xưa, kể cả là sự an toàn của Thánh giới thôn.” “ Hừ, đã đoán sớm được, Nghịch ương lão ca không biết đạo này Nghịch thiên nhất kiếm huynh luyện như thế nào rồi?” Những năm qua, ngoài việc đánh cờ với Hồng Quân, lão thường luyện Nghịch thiên nhất kiếm nên mấy năm nay cũng tiến bộ không ít. Khi nghe Hồng Quân hỏi như vậy nhất thời mắt Nghịch ương sang hấn lên. “ Nói cũng là, tự mình luyện cũng không biết mình tiến bộ như thế nào, hay là ...tìm nơi nào đó kiểm nghiệm một chút”

Hồng Quân trên mặt nở ra một nụ cười tàn khốc, lạnh lùng nói “ Được, đệ cũng có ý này, không biết Lạc Phượng thành có bao nhiêu người nhỉ?” “ Tiểu Quân, ta nhớ đệ nói là một trăm năm sau??” Nghịch ương nhíu mày, lão tưởng Hồng Quân cấp cho Lạc Phượng thành một trăm năm thời gian.

Hồng Quân cười cười nói “ Nghịch ương lão ca, đệ chưa từng có thề mà”

Nghịch ương sững sốt, người tu chân nói chuyện, không cần thề thốt chỉ cần nói ra khỏi miệng đều phải tôn trọng lời nói của mình, cho dù không tuân thủ thì cũng không được đem chuyện đó ra làm trò đùa. Cho dù Liêu Kiến, Liêu Kiệt cũng chỉ biết tìm cớ phủ nhận những lời mình đã nói, mà hôm nay Hồng Quân nói như vậy...đúng là thuộc vào số ít “ Tiểu Quân, đệ phải suy nghĩ cẩn thận nhiều năm như vậy cũng sẽ tới, Thánh giới thôn còn những bảy mươi năm nữa cơ mà” Nghịch ương thật tâm coi Hồng Quân là tiểu huynh đệ, thậm chí có thể coi là tiểu sư phụ, lão thật sự không muốn làm Hồng Quân tùy tiện vi phạm lời nói của mình. “ Không quan hệ, lần này chính là huynh muốn kiểm nghiệm thành quả tu luyện của mình, đệ chỉ đi theo phục vụ thôi, nhưng có kẻ nào muốn theo đệ động thủ thì đệ ... không ngần ngại phản kháng một chút” Hồng Quân giảo hoạt cười cười. “ Ha ha, nguyên lai là như thế, nguyên lai là như thế ...cũng là tiểu Quân đệ chu đáo”

Lạc Phượng thành cửa đông— Có một già một trẻ đang đi vào hướng cửa thành, hai người đi trên đường vừa đi vừa nói, cười, trông có vẻ rất nhàn nhả. Không lâu liền đi đến trước cửa thành. “ Đứng lại” Cửa thành có một người là binh lính thủ thành liền quát lên.

Lão già vẫn cười cười, cả hai người liền đi tới trước mặt hai tên lính: “ Hai vị quan gia, các người nói ta hả?” “ Nói nhảm, người của thần giới thứ hai giám đi đến Lạc Phượng thành làm loạn, lại còn muốn ...” Nhưng người gác cổng thành này không nhìn thấu tu vi của lão già này liền dùng thần thức truyền âm cho tiểu đội tới hỗ trợ. Nếu với tu vi của Hồng Quân thì tên lính này sẽ chẳng thèm hỏi mà động thủ ngay lập tức, căn bản không thèm đứng đây nói nhảm. “ Ha ha, chúng ta tới đây là để hái quả” Nghịch ương cười ha ha nói, một chút cũng không vội, không thèm để ý tên lính kia có gọi người hay không. Lão có thực lực thì căn bản gã lính có gọi thêm người cũng không sao cả.

Gã lính nghe đến hai từ Hái quả thì lập tức sắc mặt biến thành cực kỳ khó coi, lớn tiếng nói “ Cút nhanh lên, chúng ta là người của thần giới thứ nhất như thế nào mà làm trái của các người, đừng nghĩ có thể làm loạn”. Kỳ thật gã binh lính này đã đoán hai người này là ai, tân thành chủ đã cảnh báo họ phải cẩn thận với Nghịch Ương và Hồng Quân nhưng cũng không cần khách khí với hai người bọn họ. Thủ thành đội trưởng đã mang tới một trăm người chạy đến nơi này ngăn cản Nghịch Ương và Hồng Quân, mặc dù có nghe nói là Hồng quân rất lợi hại, lợi hại đến nỗi chỉ một kiếm đã giết chết tới bảy ngàn thần nhân, nhưng những người này cơ bản là không có mặt ở hiện trường, không được nhìn thấy sự thật, ngược lại họ còn cho rằng sự việc được đồn thổi. Cũng khó trách được họ, chỉ là một hạ phẩm thần nhân mà chỉ một kiếm giết chết mấy ngàn thần nhân, ngay cả hạ bộ thiên thần cũng chưa chắc làm được nữa là.

“ Thật không?” Nghịch Ương trợn mắt nhìn tên binh sỹ đang là hạ phẩm thần nhân hỏi.

Nghịch Ương dù sao cũng là Thượng cấp thần nhân, mà binh sỹ này đâu có được bản lĩnh biến thái như Hồng Quân, cùng là hạ phẩm thần nhân nhưng thực lực thì chênh lệch nhau quá lớn, nên khi thấy hai con mắt của Nghịch Ương đang trợn lên, trong lòng gã binh sỹ toát lên một trận kinh khủng, đó là sự sợ hãi phát ra từ nội tâm.

“ Người, người muốn tìm người nào để thu hoạch?” Gã binh sỹ sợ đến nỗi giọng nói cũng phải trầm xuống vài phần nhún nhường hỏi.

“ Liêu Kiến và Liêu Kiệt” Nghịch Ương nói tên hai người, rồi tiếp “ Chính là Thành chủ và phó thành chủ trước đây của các người”

“ Lớn mật, các người là người của thần giới thứ hai cũng dám đến thành trì của Thần giới thứ nhất giương oai, người đâu, bắt chúng lại cho ta” Đến đây thì trăm gã thần nhân trong tiểu đội chạy đến, cầm đầu là một trung phẩm thần nhân lớn tiếng hô.

Nghịch Ương cùng Hồng Quân đều nhúu mày, Hồng Quân như thế nào cũng không có ý động thủ, tựa giống như hấn nói, chỉ là phụng bồi (giúp đỡ)mà thôi.

Mười mấy hạ cấp thần nhân hung hăng bay tới, trên người ai cũng toát ra vẻ lạnh lùng, người nọ là trung phẩm thần nhân lớn tiếng nói “ Ta khuyên các người nên thức thủ chịu trối, còn có thể miễn tội chết cho các người”

“Giảm đẳng bát phương” Những người này hoàn toàn không có động thủ, thậm chí gã cầm đầu là trung phẩm thần nhân còn chưa nói xong thì Nghịch Ương đã xuất chiêu tám đạo kiếm khí được xuất ra từ thượng phẩm thần khí tung hoành lần lượt thay đổi, tiếng rít xung quanh loạn lên, chỗ mà kiếm khí đi qua mười mấy hạ phẩm thần nhân ngay cả phản kháng cũng không có chết ngay dưới kiếm của Nghịch Ương.

“Người ... người dám ngang nhiên ở cửa Lạc Phượng thành giết người, người đâu giết cho ta.” Trung phẩm thần nhân quát lớn.

Nghịch Ương khoe miệng lộ một nụ cười đắc ý, đó chính là hiệu quả mà lão đang chờ đợi. “Ta đây chính là từ cửa Lạc Phượng thành giết người đi vào, ta xem Lạc Phượng thành các người có bao nhiêu người để ta giết?”

Lần này có hơn mười người xông tới, lần này không giống như lần trước đứng phân bua, trực tiếp ra tay luôn “Ha ha ha.. đến hay lắm, hãy xem Phá Thiên Kiếm Khí của ta” Đột nhiên chỉ thấy Nghịch Ương được bao vây bởi một đạo quang mang màu lam, quang mang càng ngày càng nhỏ nhưng lại càng rực rỡ. Đạo quang mang lấy Nghịch Ương làm trung tâm nhanh chóng thu nhỏ thành một tiểu cầu màu lam “Bạo” Một tiếng hét lớn và tiếp theo đó là không khác gì tạc đạn bùng nổ. Mấy vạn đạo kiếm khí dừng mãi bay tán loạn, đang công kích là mười thần nhân thì ngay lập tức chết hơn phân nửa, những kẻ không chết thì cũng trọng thương, kiếm khí tung hoành chỉ có vị trí của Hồng Quân và Nghịch Ương là an toàn, những khu vực xung quanh đều bị tàn phá. Phá thiên kiếm khí chính là được thổi diễn từ Phá thiên kiếm quyết, nó cũng không phải là Phá thiên cửu thức nhưng để đối phó với quần công là hiệu quả nhất. Mặc dù kiếm khí có sức công phá không lớn nhưng hạ phẩm thần nhân thì làm có gì có chiến y ngon> Kiếm khí được phát ra từ thượng phẩm thần nhân cộng thêm thượng phẩm thần khí ...những người này chỉ còn chết hoặc bị thương mà thôi. Mặt khác trên người Hồng Quân cũng mặc thần khí chiến y, kiếm khí căn bản là không vượt qua được phòng ngự của chiến y. “Vừa rồi người vẫn la lối om sòm mà?” Nghịch Ương nhìn lướt qua gã trung cấp thần nhân cười cười nói. “A..a không phải ta” gã trung phẩm thần nhân cũng đã quá choáng váng, mặc dù dưới tay hắn còn rất nhiều quân nhưng một chiêu của Nghịch Ương đã giết được nhiều người như vậy khiến hắn có đôi chút sững sờ quên cả ra lệnh, trả lời câu hỏi của Nghịch Ương cũng là theo ... phản ứng

“Hừ, chết đi” Thần Kiếm trong tay giơ lên, kiếm nhẹ nhàng vung tạo ra một đạo kiếm khí chia gã trung phẩm thần nhân đang sững sờ thành hai nửa.

“Đội trưởng đã chết, Đội trưởng đã chết” những người còn lại vốn đứng sau gã đội trưởng nhìn thấy địch nhân chỉ một kiếm chém chết bao nhiêu đồng bọn, lại một kiếm đưa tiểu đội trưởng chia thành hai nửa thì đều sợ ngây người, không biết ai la lên vài tiếng sau đó bỏ chạy tán loạn.

“Ha ha ha, tiểu Quân, chương ngại vật đã sạch sẽ rồi, chúng ta lại tiếp tục hành trình, ài cũng không biết Liêu Kiến và Liêu Kiệt ở chỗ nào” Hồng Quân giết chết rất nhiều người căn bản không để ý, ngược lại lại coi như không có gì.(ác ôn)

“Nghịch Ương lão ca, Phá Thiên kiếm quyết của Huynh có tiến bộ đó” Hồng quân cũng cười cười nói, nếu là trước đây thì phá thiên kiếm khí không có lợi hại đến như vậy.

“Cũng là phải hồi độ đó, cái gì mới là Nghịch Thiên nhất kiếm, mặc dù ta đã cố gắng ra hết sức..., Phá thiên kiếm quyết cũng cải tạo không ít nên mới được mạnh như vậy, đi, chúng ta tiếp tục thôi”

Hồng Quân chỉ còn biết cười cười, đi theo phía sau Nghịch Ương, giờ thì chẳng còn ai dám ngăn trở bọn họ. Họ chính là hai người khai sáng lịch sử cho thần giới thứ hai, cứ như vậy nghênh ngang tiến vào thành trì của thần giới thứ nhất.

110. Chương 11 : Thiên La Địa Vọng

Chỉ trong chốc lát, Liêu Cẩm mang theo hai người, chính là trưởng lão trong gia tộc tiến vào đại sảnh của chủ phủ. Liêu Trầm nhìn thấy Liêu Cẩm đến, tâm trạng thở dài một hơi, sự quan trọng của Lạc Phượng thành chính là sự tồn vong của Liêu gia, chuyện quan trọng như vậy không phải hắn là thành chủ là có thể giải quyết được.

“ Liều Trạm, chuyện này chúng ta đã biết rồi, hai người này dám chắc là Nghịch Ương và Hồng Quân mà năm xưa Liều Kiến và Liều Kiệt có nói qua, bọn họ dám hai người vào thành rõ ràng đã có chuẩn bị, ít nhất chúng cũng có nhận định, chỉ cần bọn chúng muốn chạy thì vô luận thể nào cũng không có ai ngăn cản được chúng.” Liều Cẩm phân tích nói.

Liều Trạm suy nghĩ một chút rồi gật đầu đáp “ Tộc thúc nói không sai, nhưng mà dựa vào Liều Kiến và Liều Kiệt nói qua Nghịch Ương và Hồng Quân dám chắc đến có mục đích. Ít nhất Hồng Quân ... chúng ta không có khả năng ngăn cản.

“ Uhm, trong Lạc Phượng thành chúng ta đông hơn chúng ngàn vạn lần, nhưng căn bản chúng ta không nên phát động quy mô chiến đấu lớn, cũng không thích hợp một lượng lớn quân đội cùng nhau công kích, như vậy tổn thất của chúng ta sẽ là rất lớn, hôm nay biện pháp chỉ có một ...” Liều Cẩm nở ra một nụ cười rất tà ác.

Nghịch Ương và Hồng Quân giờ này đang đi trên đường lớn trong Lạc Phượng thành, nhìn ngã tư đường phồn hoa, những lâu vũ vững chãi, trong lòng hai người liền dâng lên một cảm xúc khó tả. Đây chính là thành trì mà người của Thần giới thứ hai không thể tiến vào sao?, cho dù kiến thiết giống như Thánh giới thôn cũng thua xa ở đây, giờ này Nghịch Ương còn tưởng tượng đến cảnh người của Thánh giới thôn được an lạc trong Lạc Phượng thành

“ Uhm” Nghịch Ương đột nhiên nhướn mày nói “ Tiểu Quân, thành chủ của Liều gia hứa hẹn với chúng ta, chúng ta đi tìm hắc đàm phán”

“ Đàm phán?” Hồng Quân ngạc nhiên kinh hô nhưng ngay lập tức hắc khôi phục được sắc mặt, “ Được, đàm phán thì đàm phán, xem bọn chúng còn có chiêu gì mới hay không?” Nếu dám giết người để tiến vào Lạc Phượng thành, Hồng Quân dĩ nhiên là không sợ cái thành chủ chủ phủ, có lẽ Liều gia bày thiên la địa võng, nhưng phải xem chúng bày ra để đối phó người nào.

Vừa mới đồng ý đàm phán, lập tức có người đến mang theo bọn họ đi đến chủ phủ.

Chủ phủ của Lạc Phượng thành hôm nay trong có vẻ rất nghiêm trang mà tấp nập, đình viện hai bên có hai hàng hộ vệ, mỗi hộ vệ đều là thượng phẩm thần nhân tu vi, hơn nữa mỗi người đều có hai kiện cực phẩm tiên khí, một là tấn công, một phòng thủ. Hai trăm người này có thể xem như là tinh anh hộ vệ của Lạc Phượng thành chủ phủ.

Hồng Quân và Nghịch Ương vừa đi vừa nhìn hai bên, hai trăm hộ vệ đều hiêng ngang đứng vững, trên mặt không có một nét gì biến hóa, hai người trong lòng không khỏi âm thầm bội phục những hộ vệ này, bọn họ có lẽ chính là tử sĩ. Để huấn luyện được một đoàn tử sĩ như vậy thì khó khăn tuyệt đối là lớn. Huấn luyện được một tử sĩ có thể là dễ dàng, nhưng muốn cho một thượng phẩm thần nhân làm tử sĩ thì dường như không có khả năng, không những thế, hiện giờ còn đến hai trăm tử sĩ, đều là thượng phẩm thần nhân tu vi....

Có một điều mà Nghịch Ương và Hồng Quân không biết đó là, tử sĩ không phải là hai trăm người, mà là năm trăm người, ba trăm người khác đã được Liều Cẩm mang đi.

Liều Trạm sau khi nhận được tin tức, lập tức từ chủ thành ra nghênh đón, nhìn thấy Nghịch Ương và Hồng Quân, thần tình có phần cười cười mời vào trong phủ bàn nghị sự.

“ Liều Thành chủ, quân sĩ ở cửa thành rất kính thường người của thần giới thứ hai, cho nên ta có trừng trị một chút, thiết nghĩ Liều thành chủ không để ý chứ?” Nghịch Ương đột nhiên nói vậy khiến Liều Trạm bị hạ uy (như đang cười ngửa tự nhiên có người kéo xuống ý mà), chỉ cần Liều Trạm nói không để nghe thì ngay lập tức Nghịch Ương sẽ ra tay.

Liều Trạm vừa nghe Nghịch Ương nói thì trong lòng đã thầm mắng :” Cái lão già Nghịch Ương kia, người đã giết hơn mười thủ thành của ta lại còn ở đây kiêu ngạo, nếu không bởi tộc thúc an bài, lão tử đã sớm đem bọn người ra băm thây thành vạn đoạn”. Mặc dù trong lòng Liều Trạm rất hận nhưng ngoài mặt thì không có biểu lộ điều gì, vẫn như trước cười nói : “ Nghịch Ương thủ lĩnh nói mấy tên tiểu nhân không hiểu chuyện đó hử, thật phiền Nghịch Ương thủ lĩnh tự mình ra tay giáo huấn, Liều Trạm ở nơi này không kịp thời ra nghênh đón, như thế nào mà dám ý kiến chứ?”

“ Như vậy là tốt rồi, ta với Thành chủ chỉ có hội ý thôi mà ngoài cửa có tới hai trăm thượng phẩm thần nhân, thiếu chút nữa ta không dám vào” Nghịch Ương nói xong, ánh mắt đảo qua nhìn về hai trăm gã tử sĩ bên ngoài, khẩu khí có chút cười nhạo.

“ Ha ha, Nghịch Ương thủ lĩnh không nên nói những chuyện này, đây thực chất chỉ là những gia đình trong phủ, bình thường không được lộ diện ra ngoài, ngày hôm nay được Nghịch Ương thủ lĩnh tới thăm nên mới để bọn họ toàn đội ra nghênh đón, cũng tốt để cho bọn họ được nhìn thấy, có chút kiến thức về phong phạm của Nghịch Ương thủ lĩnh.

Liêu Trạm đang nói, ánh mắt cố ý liếc qua Hồng Quân ra vẻ ngạc nhiên rồi nói “ Gì? Vị tiểu hữu này trong mặt rất lạ, Nghịch Ương thủ lĩnh, không biết vị này là....?”

“ Ha ha, hần chính là tiểu hữu của lão phu, tên gọi là Hồng Quân, ta nghĩ các người đều nghe thấy tên hần cả rồi chứ?” Hồng Quân nghe tới hai người đề cập đến hần liền hướng Liêu Trạm gật gật đầu, vẻ mặt có vẻ như vô hại, hơn nữa vẻ mặt của hần rất thành tâm liền làm cho người ta có thể nghĩ ngay người này rất chân thành.

Liêu Trạm sắc mặt biến đổi, hần rõ ràng đã nghe qua tên của Hồng Quân. Một người chỉ là hạ phẩm thần nhân cảnh giới mà chỉ một kiếm giết chết bảy ngàn người của Lạc Phượng thành, đừng nói ở đây là thế giới của người chết, kể cả khi bọn họ còn sống cũng chưa từng nghe nói qua.. Nhưng chỉ gần như trong nháy mắt, Liêu Trạm đã khôi phục được sắc thái bình thường, , kinh ngạc nói “ Thì ra là vị này, chính là Hồng Quân tiểu hữu, cũng quả nhiên là nhân tài, nhân tài à...đáng tiếc một nhân tài như vậy Liêu gia ta chẳng quản Lạc Phượng thành cả ngàn ức năm cũng chưa từng thấy xuất hiện qua, Nghịch Ương thủ lĩnh quả thật là hảo phúc à.

Liêu Trạm nói lời này cũng có nguyên nhân của lão, lão nói như vậy với ngụ ý rằng Hồng Quân chỉ là thuộc hạ, là tay sai của Nghịch Ương, nếu điều này khiến cho Nghịch Ương và Hồng Quân xảy ra xung đột thì ...hắc hắc. Cho dù Hồng Quân và Nghịch Ương không thể thì cũng khiến cho Hồng Quân và Nghịch Ương có chút kiêng kỵ nhau. Chỉ là thật đáng tiếc ý của hần hoàn toàn thất bại, , Hồng Quân cũng chẳng thêm để ý đến lời hần nói chứ đừng nói là vị trí này vị trí nọ.

“ Liêu thành chủ, người nên công bố khai thành, chúng ta muốn đòi lại Lạc Phượng thành, các người có thể phó mặc cho Liêu Kiến cùng Liêu Kiệt nhưng chúng ta cũng rất rõ ràng, các người khi nào mới rời thành để người Thánh giới thôn có thể đến?” Nghịch Ương cũng không khách khí, nói thẳng vào vấn đề.

“ Chuyện này...” nói đến cho thành, Liêu Trạm không khỏi xấu hổ “ Nghịch Ương thủ lĩnh, người xem, đáp ứng cho thành là của Liêu Kiến cùng Liêu Kiệt, mà hai tên đó giờ không là thành chủ nữa, cũng không thể quyết định các vấn đề của tòa thành, bây giờ ở Lạc Phượng thành chỉ có Liêu gia tộc thúc là có thể giải quyết, ngay cả ta chính thức có việc cũng phải hỏi qua ý kiến của tộc thúc lão nhân gia.”

“ Được, ta chỉ biết các người cố tình đẩy qua đẩy lại, các người gọi tộc thúc của các người đến đây ta – Nghịch Ương cùng hần nói chuyện, đừng có ngàn vạn lần nói rằng tộc thúc các người không có nhà, như thế chỉ là nói nhảm”

“ Chuyện này”Nghịch Ương nói cũng không thêm nề mặt Liêu Trạm, khiến Liêu Trạm càng xấu hổ không thôi, “ Nghịch Ương thủ lĩnh, quả thật quả thật tộc thúc không có ở nhà.”

“ Hừ, được...”Nghịch ương hừ lạnh một tiếng, “ Ta đây sẽ ở lại Lạc Phượng thành mấy ngày” Liêu Trạm nghe thấy thế thì hưng phấn hẳn lên, không nghĩ mệnh lệnh tộc thúc giao cho lại nhanh chóng hoàn thành đến như vậy, nhưng ngay lập tức Nghịch ương nói làm Liêu Trạm đang từ trên trời rơi ngay xuống đất “ Ta cùng Hồng Quân tiểu hữu ở Lạc Phượng thành nhiều ngày, phải được cùng tỉ thí với người của thần giới thứ nhất, trong lúc không cẩn thận có thể giết chết người thì Liêu Thành chủ người đừng có trách chúng ta”

“ ...Nghịch ương thủ lĩnh, còn có Hồng Quân tiểu Hữu ...các người cứ ở trong phủ, không có việc gì thì ta dám cam đoan không có ai đến làm phiền mấy người, các người nói như thế có được không?”

“ Ta không thích ở tại thành phủ, mỗi một nơi ta đi một chút. Hôm nay tới Lạc Phượng thành đây là tâm nguyện lớn nhất của ta là đi được khắp cả Lạc Phượng thành này” Nghịch ương còn chưa nói gì thì Hồng Quân lập tức nói luôn, thể hiện lập trường của mình “ Chúng ta chỉ thích đi ra ngoài, cái gì mà thành chủ phủ chúng ta không có hứng thú”

Liên tục bị Hồng Quân cùng Nghịch Ương trăm đường gây khó dễ, ngay cả lời Liêu Cẩm dậm dò thiếu chút nữa Liêu Trạh không kiềm chế được, sắc mặt khó coi nói “ Hai vị, tộc thúc thật sự mấy ngày nay không có đây, mong hai vị thông cảm dùm, khi nào tộc thúc về ta nhất định mang đến cho hai người câu trả lời thuyết phục, nếu các người không phá Lạc Phượng thành của ta, đối với Thánh giới thôn của các người cũng không có điều gì tốt đẹp”

“ A ...a Ha ha ha” Nghịch Ương lớn tiếng nở nụ cười, một chút bận tâm cũng không có, không để ý đến Liêu Trạh mà trực tiếp hướng Hồng Quân nói :“ Hồng Quân, đệ có nghe hay không? Có người uy hiếp chúng ta kìa..”

Hồng Quân không nói gì chỉ cười cười, nhìn Liêu Trạh nói: “Liêu thành chủ, ta cùng Nghịch Ương lão ca gần đây đang luyện một chiêu thức, nhưng tiến triển có chút chậm chạp, muốn chúng ta ở lại thành phủ chủ cũng không khó, mong rằng Liêu thành chủ bố trí mấy người theo ta cùng Nghịch Ương bồi luyện, tốt nhất công lực phải cao cao một chút, ta xem...” Nói đến đây, Hồng Quân chỉ vào hai trăm tử sĩ “ Ta nghĩ mấy gã hộ vệ kia rất thích hợp, nhưng mà Nghịch Ương lão ca đang luyện có chút chưa thành thạo, nếu có xảy ra án mạng...”

Liêu Trạh giờ này cũng không nói gì, Hồng Quân chỉ hai trăm tử sĩ này đúng là tinh anh của Lạc Phượng thành chủ phủ, Liêu Cẩm trước khi đi từng nói qua, lưu lại hai trăm tử sĩ này để phòng ngừa Nghịch Ương cùng Hồng Quân trực tiếp dùng sức mạnh, nếu thực sự không quá mức cần thiết thì không nên xuất ra những người này. Dù sao họ cũng là Thượng phẩm thần nhân tử sĩ, đừng nói là toàn quân bị tiêu diệt, ngay cả bị chết một người thì đối với Liêu Trạh cũng là một tổn thất quá lớn.

“ Chuyện này, những tên gia đình công lực thấp kém, sợ rằng không được lại khiến Nghịch Ương thủ lĩnh lên tiếng, như vậy đi, chỉ cần nhị vị đáp ứng ở lại Thành chủ phủ, Liêu Trạh tất sẽ đi tìm một số hộ vệ có công lực cao mỗi ngày cùng Nghịch Ương thủ lĩnh so chiêu, “ Liêu Trạh trong lòng như muốn phát rồ lên, nhưng đành cắn răng hi sinh một ít thủ vệ.

Thực tế thì Liêu Cẩm không có rời đi khỏi Lạc Phượng thành, lão đang không ngừng bố trí nhân thủ tiến công đánh Thánh Giới thôn, đến lúc đó cùng với Nghịch Ương và Hồng Quân đàm phán sẽ có nhiều điểm có lợi. Nhưng điều quan trọng nhất mà lão không biết đó là : Thánh giới thôn mới thực sự là Thiên La Địa Vĩng

111. Chương 12: Sát

“ Ta nói Liêu Thành chủ à, người cho ta mấy người luyện tập chẳng tốt chút nào, công lực vừa thấp, số lượng lại cũng ít nữa, thật sự là không được, có lẽ ta và Hồng Quân tiểu hữu phải ra ngoài thành thôi.” Nghịch Ương một chiêu giết chết hai trung phẩm thần nhân lại nhử mày nhìn Liêu Trạh nói.

Liêu Trạh trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, đây chính là uy hiếp thuần túy, uy hiếp thẳng thừng, Nhưng thực sự thì hắn cũng không có biện pháp, chỉ còn biết chờ đợi tin tức của tộc thúc, chỉ còn biết cầu mong cho tin tức chỉ đạo nhanh đến mà thôi.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, ta xem ...trong khi tu luyện thì không nên nóng lòng nhất thời, đạt tới thượng phẩm thần nhân cảnh giới đâu phải dễ kiếm, ta đã phải...phải vài ngày nữa mới có thể trở về, thôi thì người cứ chịu ...vài hôm, một vài ngày nữa sẽ có cao thủ cho người luyện tập..” (trong lòng chắc đang chửi thề)

“ Tiểu Quân, đệ thấy thế nào?” NGHịch Ương nhìn qua Hồng Quân dò hỏi.

“ Nếu Liêu Thành chủ đã có thành ý như thế, chúng ta cung kính không bằng tuân lệnh, chỉ là mấy trung phẩm thần nhân này quả thật quá yếu, chỉ có thể nhờ Liêu thành chủ cấp thêm người”

Liêu Trạh bị Hồng Quân nói những lời này thiếu chút nữa không nhịn được mắng to, bao nhiêu mới đủ chứ? Cả Lạc Phượng thành tính tổng cộng cũng chỉ có khoảng trăm vạn trung phẩm thần nhân, cho người một ngày giết mười mấy người còn đòi thế nào? chẳng lẽ người một ngày muốn giết hàng trăm? Hàng ngàn?

“ Rõ, rõ..” Liêu Trạh chỉ còn biết ngoài miệng chấp nhận, nhưng trong lòng thì không ngừng tính toán.

“ Tộc thúc à, ngài có thể hành động nhanh hơn một chút được không?, ta cũng sắp chịu đựng không nổi rồi” Lúc này Liêu trạm cảm giác như trong tâm mình muốn chảy máu.

Lại nói về Liêu Cẩm, bố trí hai mươi vạn thần nhân, trong đó trung phẩm thần nhân năm vạn, thượng phẩm thần nhân ba ngàn, còn lại là hạ phẩm thần nhân. Lão cũng mang theo một số Liêu gia đệ tử trùng trùng điệp điệp hướng Thánh giới thôn đi tới.

Người của Thánh giới thôn tính tổng cộng không quá hai vạn người, Liêu Cẩm một lúc điều đến hai mươi vạn, nếu thực sự muốn đồ sát thì sợ rằng chỉ cần năm trăm thượng phẩm thần nhân thôi cũng đủ để san bằng Thánh giới thôn, hiển nhiên ý tứ của Liêu Cẩm cũng không phải là san bằng Thánh giới thôn.

Từ khi Liêu Cẩm phân phối người cũng đã mất đến ba ngày, hiện giờ hai mươi vạn thần nhân đã bao vây kín Thánh giới thôn, Liêu Cẩm hài lòng nhìn trận thế mà quân mình đã an bài, lão lập tức truyền âm cho Liêu Trạm, lấy tính mạng người của Thánh giới thôn ra uy hiếp Nghịch ương cùng Hồng quân

Liêu Trạm sau khi nhận được tin tức thì con mắt sáng hẳn lên, hàm răng nghiến vào nhau kêu trèo trẹo. Ba ngày đối với thần nhân mà nói chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối với Liêu Trạm thì ba ngày qua dài như một năm. Mỗi ngày để cho bọn Hồng Quân giết mười người trung phẩm thần nhân, mà khuôn mặt của mình lúc nào cũng phải tươi cười, trả lời một cách hạ tiện, không có biện pháp gì khác.

Trong mắt Liêu trạm giờ này phát ra hung quang, “ Ba ngày vừa rồi cũng đủ cho các người rồi a”

Lạc Phượng thành thành chủ có một cái thiên viện, Nghịch ương và Hồng Quân đang ngồi đánh cờ, mặc dù Hồng Quân rất không tình nguyện nhưng bị Nghịch ương ép chơi nên không còn cách nào từ chối, cũng chỉ biết ngồi chơi cùng lão. Mà cũng lạ cho lão Nghịch Ương, đánh với đối thủ toàn thua mình mà ngày nào lão cũng muốn chơi, hay lão thích đánh với người thua mình thôi?

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, Hồng Quân tiểu hữu, ba ngày qua các người ở đây có quen không?” thanh âm của Liêu Trạm vang lên, chỉ có điều thanh âm hôm nay có chút kỳ quái.”

“ Oh, là Liêu Thành chủ” Nghịch Ương liếc mắt một cái đã thấy Liêu Trạm đi đến, phía sau hắn là hai trăm thượng phẩm thần nhân tử sĩ. Nghịch Ương ánh mắt lập tức sáng lên, “ Liêu thành chủ quả thật là rộng rãi, bỏ đi cả hai trăm người này? Cho cả gia đình để ta bồi luyện?”

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, có lẽ có nhiều chuyện người còn chưa rõ ràng lắm hả?” Liêu Trạm nói, “ Hai mươi vạn quân sĩ của Lạc Phượng thành hôm nay đã bao vây kín cả Thánh giới thôn, người có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện với chúng ta được không?”

“ Cái gì?” Nghịch Ương mạnh mẽ đứng lên, trên mặt có đôi chút dữ tợn, “ Các người quả nhiên là hèn hạ, giữ chúng ta ở đây còn cho người bao vây Thánh giới thôn?”

“ Hừ, vốn ta cũng không muốn làm như thế, nhưng cũng chỉ tại các người đối gạt người quá đáng, dám tới Lạc Phượng thành giết người, nếu người không phải nặng nề đòi đàm phán với chúng ta, vậy cái chết của hai vạn người Thánh Giới thôn, tất cả được tính lên đầu của Nghịch Ương người” Liêu Trạm cũng không còn nể nang gì nữa, ngữ khí cũng cương nghị hơn.

“ nghịch Ương lão ca, trước đây đệ nói như thế nào? May mắn chúng ta có chút phòng bị nếu không đã để cho bọn tiểu nhân này đắc ý rồi” Hồng Quân cũng đứng lên, cười cười nói.

“ Hừ, còn muốn giảo hoạt, ta biết hai người lợi hại, đặc biệt là người” Liêu Trạm lấy tay chỉ vào Hồng Quân, “ Nhưng mà các người cũng không cần phải giả bộ nữa, các người đã ở ngoài rồi, thánh giới thôn lấy cái gì bảo vệ chứ?”

Hồng Quân và Nghịch ương liếc nhìn nhau, đột nhiên cười ha ha, bảy cái nhị cấp trận pháp, ba cái tam cấp trận pháp, đừng nói là hai mươi vạn, ngay cả kéo tất cả người của Lạc Phượng thành đến thì cũng đừng mong tiến vào được Thánh giới thôn.

Liêu Trạm trong lòng cũng kính sợ hai người nhưng cũng tuyệt đối không tin Thánh giới thôn có gì để bảo vệ, nhưng nhìn thấy thái độ của Hồng Quân và Nghịch Ương thì trong lòng cũng có chút bất an.

“ Nghịch Ương thủ lĩnh, không biết lời đề nghị của ta vừa này, không biết người nghĩ như thế nào? Ta cũng không thể tìm trung phẩm thần nhân tới để cho người giết được” Liêu Trạm lạnh lùng nhìn Nghịch Ương

nói.

“ Không cần, không cần, trung phẩm thần nhân cảnh giới quá thấp, ta xem ngươi và những người phía sau vừa lúc thích hợp để ta luyện Nghịch Thiên kiếm pháp” Vừa dứt lời, thượng phẩm thần khí Chiến Thiên xuất hiện trên tay của Nghịch Ương.

“ Hừ, như vậy các ngươi muốn hi sinh Thánh Giới thôn?” Liêu Trạ mặt ngoài cũng khiếp sợ, trong tâm lại còn dâng lên một cảm giác bất an. Hắn dám cùng Nghịch Ương đàm phán bởi vì biết Nghịch Ương không dám hi sinh Thánh Giới thôn, nhưng mà tình hình trước mắt không thể tránh khỏi một trận đại chiến, đấu với hai người kia, còn mạng hay không cũng rất khó nói.

“ Liêu Trạ, ta nói cho ngươi, ngươi có biết là ngươi nói rất nhiều không?” Nghịch Ương nhíu mày, một đạo kiếm khí phá không bay đi.

“ Bùng” một đạo kiếm khí cũng không phải là quá mạnh bị một tử sĩ dễ dàng ngăn lại, Liêu Trạ sắc mặt thay đổi, đồng thời cấp tốc truyền âm cho Liêu Cẩm rằng Hồng Quân và Nghịch Ương đã động thủ.

“ Nghịch Ương” Liêu Trạ hung hăng nói “ ngươi muốn không để ý đến mạng sống của Thánh giới thôn nữa, hôm nay ta cũng muốn xem bản lĩnh các ngươi như thế nào có thể đối phó với hai trăm tử sĩ của ta? Lên, bay trận”

Nhận được lệnh, hai trăm tử sĩ quay mặt về phía Hồng Quân và Nghịch Ương, cả nhóm tạo thành một hình tam giác, vây lấy hai người.

“ Nghịch Ương lão ca, muốn cần hỗ trợ thì cứ nói” Hồng Quân lùi về một bên, hắn cũng chẳng để ý đến các tử sĩ này, mà các tử sĩ này căn bản cũng không để ý đến hắn.

“ được, để lão ca chém giết một hồi xem đã, Phá Thiên kiếm khí” Thực ra Phá thiên kiếm khí đối với với hai trăm thượng phẩm thần nhân có trên người thượng phẩm tiên khí chiến y, Nghịch Ương định không dùng chiêu này nhưng lão lại muốn biết tiết tấu của bọn người này ...

Thật sự thì Nghịch Ương đã tính toán sai, đối mặt với Thượng phẩm tiên khí chiến giáp thì kiếm khí coi như vô dụng, những tử sĩ này cũng không hề để ý đến kiếm khí, họ cũng không thèm để ý đến chiêu thức, từ xa nhìn lại, hai trăm tử sĩ tạo thành một tam giác trận thế, từ mỗi người phát tán ra một màu đen quang mang. đột nhiên những quang mang màu đen này thoát ra khỏi cơ thể của họ bay lên sau đó tụ tập lại hai tay của một người tạo thành một hắc quang cầu. Quang cầu liên tục phóng to thu nhỏ, rồi lại thu nhỏ phóng to, sau đó vài lần tuần hoàn đã tạo thành một hoả cầu màu đen với kích thước kinh khủng.

“ Tử vong chi cầu, lên” Người nọ trong mắt đã toát lên một tia hắc quang, một tiếng hét vang lên, ngay lập tức hắc quang cầu bay thẳng về phía Nghịch Ương.

Nghịch Ương quan sát quang cầu từ lúc nó mới hình thành thì sắc mặt của lão có chút thay đổi, dừng nói là phóng to, thu nhỏ vài lần, ngay cả khi mới hình thành cũng đã có thể so sánh với trung phẩm thần khí và chậm. Sau đó vài lần tuần hoàn phóng to thu nhỏ thì uy lực của nó tuyệt đối kinh khủng, nếu bị quang cầu này oanh kích tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ.

“ Phá thiên kiếm khí” Nghịch Ương không kịp nghĩ nhiều, giơ kiếm chém. xuống, nơi mà mũi kiếm đi qua không gian được một trận chấn động, không có một lực lượng cường đại chỉ thấy khối không gian chấn động ngay lập tức va vào quang cầu.

“ Uyểnh...” một tiếng nổ rung trời vang lên, hai luồng năng lượng cường đại tại không trung va vào nhau, một đạo năng lượng không thể tưởng tượng được bay tứ tán. Phá thiên kiếm khí hoàn toàn bị triệt tiêu nhưng quang cầu chỉ ảm đạm hơn một chút rồi lại tiếp tục bay tới mặc dù có chậm hơn đôi chút. Cũng có thể thấy phá thiên kiếm khí đã làm tiêu hao không ít năng lượng của quang cầu.

“ Hừ, thật khó phá” Nghịch Ương hừ lạnh một tiếng “ Vậy hãy xem uy lực của Nghịch thiên nhất kiếm ”

Nghịch thiên nhất kiếm bốn chữ vừa thốt ra, Liêu Trạ đã sợ hãi thối lui về phía sau hơn mười thước, trên chiến trường Hồng Quân đã dùng chiêu này một kiếm chém. chết hơn bảy ngàn thần nhân, mặc dù lão không được tận mắt chứng kiến nhưng ngấm lại cũng đủ sợ hãi rồi.

“ Nghịch Thiên Nhất Kiếm” Nghịch Ương trong miệng hét lớn, lập tức thần khí Chiến Thiên hướng không gian xẹt qua, một đạo gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường từ mũi kiếm chảy xuôi xuống, nhanh chóng gợn sóng đỏ bành trướng, hình thành một mảng quang mang chói mắt.

Lúc đó quang cầu màu đen cũng phi đến trước người Nghịch Ương, hai đạo năng lượng lại một lần nữa va chạm nhau.

Căn bản không có lấy một chút thanh âm, hắc cầu ngay lập tức bị quang mang cắn nuốt năng lượng, chỉ một lát quang mang đã đến trước trận đạo tam giác kia.

“ Phá” Người thần nhân kia liền hét lên một tiếng, thân thủ lao vào phiến quang mang kia. Trong tay hắc quang mang lưu chuyển, hiển nhiên đã có mang theo một đôi thượng phẩm tiên khí quang sáo, ngay lập tức một trăm chín mươi chín người còn lại tay người nọ áp lên lưng người kia không ngừng truyền thần nguyên lực vào người nọ.

“ Uỳnh..” một tiếng nổ mạnh, người phía trước kia thân thể bị đánh cho nát bét, tàn cho hướng các phía bay tứ tung, mấy người phía sau hắc cũng bị Nghịch Ương nhất kiếm oanh kích, mặc dù không giống như người kia nát bét thân thể nhưng cũng mất đi tính mạng.

Chỉ một kiếm này đã giết chết đi bảy tám người, tuy những người phía sau không việc gì nhưng cũng khiến cho những người còn sống sót một trận áp lực.

“ Aizzz...thật xấu hổ” Nghịch Ương bất đắc dĩ nói “ Đã ba mươi năm rồi mà Nghịch thiên nhất kiếm của ta vẫn còn yếu như vậy, sợ rằng chỉ bằng một phần mười uy lực của đệ”

Hồng Quân cũng lắc đầu cười cười “ Nghịch Ương lão ca, mỗi người đều có mỗi duyên kỳ ngộ, chúng ta không cưỡng cầu được, có lẽ đệ phải thể hiện lại một lần Nghịch Thiên nhất kiếm cho huynh xem, huynh nhìn kỹ và lĩnh ngộ nhé” Nghịch Thiên nhất kiếm mà Nghịch Ương xuất ra Hồng Quân có cảm giác như có cái gì vẫn không đúng, hôm nay ứng chiến rốt cuộc phát hiện vấn đề, đó là Nghịch Ương lĩnh ngộ kém, lần này chính mình sử dụng lại một lần, xem Nghịch Ương lĩnh ngộ được bao nhiêu thì lĩnh ngộ.

112. Chương 13: Đồ Thành

“ Tộc thúc, tộc thúc...con nơi này không chịu được nữa rồi” Liêu Trạ không còn có biện pháp gì, chỉ còn cách truyền tin cho Liêu Cẩm, đáng tiếc không có một tín hiệu nào hồi âm.

“ Như thế nào có thể?” Liêu Trạ không thể tin vào những gì mình đang được thấy, bỗng dưng một âm thanh như ác ma gọi hồn vang lên.

“ Nghịch Thiên nhất kiếm” Trong tay Hồng Quân xuất hiện một thanh tiểu kiếm, lập tức thanh kiếm biến thành lớn, hắc nhẹ nhàng vung tay, nhất thời một vết rách không gian tối om xuất hiện. “ Vết rách không gian...?” Thần kinh của Liêu Trạ rốt cục không chịu được sự đả kích này, giờ phút này có chút điên cuồng, không để ý xung quanh hét lớn “ Quả nhiên là vết rách không gian, ở chỗ này cũng có người có thể xé rách không gian”

Vết rách không gian chỉ xuất hiện trong chớp mắt, một kiếm khí to lớn mạnh mẽ phóng ra, kiếm khí hình thành một giải quang đoàn, bao vây cả Liêu Trạ cùng tất cả các tử sĩ.

Quang mang tán đi, gần hai trăm thần nhân, kể cả thần khí của Liêu Trạ đã toàn bộ ...biến mất, cao nhất như thần khí của Liêu Trạ rồi các tiên khí của tử sĩ đều bị đánh nát, nhìn những mảnh thi thể, những mảnh tiên khí ...không có cái nào còn nguyên vẹn.

Một kiếm này cũng khiến Nghịch Ương run rẩy, “ Tiểu Quân, một kiếm này của đệ so với trước đây ở Sa Khâu lăng còn mạnh mẽ hơn không ít à” “ Ha ha Nghịch Ương lão ca, đây là lĩnh ngộ, , nghịch thiên nhất kiếm đối với thiên đạo lĩnh ngộ càng nhiều thì uy lực càng lớn, nếu có một ngày ta đạt tới thần vương cảnh giới, một kiếm có thể hủy diệt thiên địa, chuyện đó không có gì là ngoa cả” Câu cuối cùng Hồng Quân nói ra có phần tự hào, đây là chiêu thức mà hắc sáng tạo ra, trong lòng Hồng Quân thầm nghĩ, nếu hắc thực sự đạt đến thần vương cảnh giới một kiếm này ngay cả Thiên tôn cũng không dám đón đỡ. Chính mình từ nhỏ đã sống dưới cái bóng của Tàn Vũ và Tàn Tư, rốt cuộc hôm nay hắc cũng đã có chút tự hào. “ Ở

chỗ này huỷ diệt thiên địa?” Nghịch ương có chút sững sờ, huỷ diệt thiên địa có ý nghĩa như thế nào? với thực lực như Nghịch Ương tại Tiên Ma Yêu giới hẳn có thể tự tin làm được, nhưng đây là Vô danh không gian, không gian ở đây vô cùng ổn định, ngay cả là Thần vương cảnh giới cũng chưa chắc có thể làm được. Nhưng Hồng Quân mới là hạ phẩm thần nhân mà đã có thể xé rách không gian thì có điều gì mà hắn không làm được.

“ ha ha, Nghịch ương lão ca, nói chuyện gì nữa, bây giờ thành chủ đã chết, chúng ta cũng không có lý do để ở lại chỗ này, không bằng chúng ta đi ra ngoài thành một chuyến” “ Tiểu Quân nói đúng, nếu mà ở chỗ này nữa ta sợ rằng sẽ bất kính với thành chủ” nghịch ương lúc này tâm tình rất tốt, vừa rồi lão mới giết được tám người, số còn lại bị Hồng Quân giết hết ráo, giờ có cơ hội đi ra ngoài thành thì lại có cơ hội giết chóc một phen, đối với người của Thần giới thứ nhất, Hồng Quân cũng không nghĩ đến hạ thủ lưu tình.

Lạc Phượng thành chỉ qua mấy câu nói của Nghịch ương và Hồng Quân đã được quyết định vận mệnh, đó là ĐỒ LỤC.

Trên ngã tư đường, Hồng Quân và Nghịch Ương thông thả đi, mỗi người trong tay đều cầm một thanh thượng phẩm thần khí, vô luận là người nào, chỉ cần là người của Thần giới thứ nhất thì hai người đều giơ kiếm giết ngay, nhìn tràng giết chóc này, ban đầu có vô số thần nhân phẫn nộ và tụ tập nhân thủ phản kháng và muốn giết hai kẻ thần giới thứ hai “không biết trời cao đất dày” này. Nhưng cũng giống như lần trước ở cổng thành, mặc kệ là nhiều ít bao nhiêu ...không ai có thể toàn mạng trở về.

“ Liêu Kiến , Liêu Kiệt gặp lại cố nhân mà không đón tiếp bọn ta sao?” Cách hai người không xa, Liêu Kiến đã nhìn thấy khuôn mặt sát nhân của hai gã khác tinh sợ đến nỗi định quay đầu bỏ chạy nhưng đã chậm một bước, bị Nghịch ương chặn lại.

“ Nghịch ương thủ lĩnh, ngài xem bây giờ ta đã là một bình dân rồi, ngài đại nhân đại lượng tha cho chúng ta đi” Liêu Kiến cười cười nói, trong lòng hắn cũng thừa rõ ràng rằng : Đừng nói là Hồng Quân, chỉ cần Nghịch ương với kiện cực phẩm thần khí trên tay, muốn lấy mạng nhỏ của hắn quả thật quá dễ dàng.

“ Các ngươi có nhớ đến lời thề của các ngươi không?” Nghịch Ương không để ý đến lời cầu xin của bọn họ, ngược lại lão còn hỏi Liêu Kiến.

“ Không phải là chúng ta không muốn thực hiện, mà là chúng ta không có quyền quyết định.,mong rằng Nghịch Ương thủ lĩnh đại nhân đại lượng, tha cho huynh đệ chúng ta.”

“ Hừ, mặc kệ nguyên nhân của các ngươi là gì, chỉ cần biết các ngươi đã thề, nếu không thực hiện lời thề thì chuẩn bị chết đi” nghịch Ương thay đổi sắc mặt, Chiến thiên giờ cao, hung hăng đánh xuống.

Liêu Kiến và Liêu Kiệt đã bao giờ là đối thủ của Nghịch ương, sau vài chiêu đã táng mạng dưới kiếm của Nghịch Ương, kết quả này cũng đúng như lời thề mà họ đã từng thốt ra.

Tràng giết chóc kéo dài mười ngày, trong mười ngày đó hai người đã giết đến mấy trăm vạn thần nhân. Ngày thứ mười một bắt đầu, thần nhân ở Lạc Phượng thành cuối cùng cũng có cảm giác như ngày tận thế đã tới. Bọn họ căn bản không còn dám kháng cự, chỉ còn biết tìm cách trốn ra ngoài thành, vút đi tự tôn. Không còn lòng tự tôn là thần giới thứ nhất hay không nữa, bảo trì cái mạng mới là quan trọng.

Có lẽ người của Lạc Phượng thành đều đã quên, xung quanh mỗi toà thành trì là những thôn trang, khoảng cách giữa hai toà thành trì là rất xa. Người của thần giới thứ nhất quả thật chưa từng nghĩ đến khả năng này, họ có thể đi đâu? Đến các thôn trang kia hay đến toà thành trì của người thần giới thứ nhất? Họ căn bản là quá tự tin, không nghĩ sẽ có một ngày người của thần giới thứ nhất lâm vào hoàn cảnh này, với họ thì người của thần giới thứ hai có thể làm gì được chứ?

Cứ như vậy người của thần giới thứ nhất bị giam hãm trong Lạc Phượng thành, người của Lạc Phượng thành cơ hồ bị giết sạch, một nửa bị Hồng Quân và Nghịch ương giết, một nửa là bỏ trốn, còn lại là đang trên đường lẩn trốn thì bị người của Thần giới thứ hai giết chết.

Giờ này Hồng Quân và Nghịch ương đang đứng trên đường cái, đang thưởng thức một toà thành trì rộng rãi mấy mấy vạn dặm vuông, Hồng Quân nhìn Nghịch ương cười nói “ Nghịch ương thủ lĩnh, lần sau có lẽ phải gọi huynh là Nghịch Ương thành chủ rồi”.

Nghịch Ương có một trận cảm khái. “Được ở trong thành là giấc mơ vô số năm qua của thần giới thứ nhất, thực sự đã thực hiện được rồi, nhưng ta lại có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy” Nghịch Ương lại tán dương, ánh mắt kỳ vọng nhìn Hồng Quân. “Tiểu Quân, đệ vừa mới phi thăng mà đã giúp cho người của thần giới thứ hai có được một tòa thành trì, đợi đến khi đệ đạt nhập thượng phẩm thần nhân cảnh giới thì không biết sẽ ra cái dạng gì?”

“Chuyện sau này thì cứ để sau này nói đi há” Nói đến cảnh giới, Hồng Quân tự nhiên có cảm giác tức giận, hẳn có thể so sánh gì với cha mẹ? với đại ca Tần Tư? Trong lòng lại không ngừng được “Có lẽ giờ này đại ca đã có thể hủy thiên diệt địa rồi” Tần Tư là người có thiên tư cao siêu, có lẽ nói Hồng Quân tư chất không đủ, đó là một điều bi thống nhất trong lòng hắn.

113. Chương 14: Lâm Lâm – Liễu Hàn Thư

Hồng Quân ha ha cười, giờ phút này hắn cũng cảm thấy tự hào, chiếm được một tòa thành trì đối với nơi này là một chuyện tuyệt đối không nhỏ. Vì an toàn, phải bố trí một cơ sở trận pháp như thế, lần này cả một tòa thành trì có lẽ công việc của hắn sẽ có nhiều hơn.

Thánh giới thôn được một lần như sôi trào, mọi người ôm chầm lấy nhau, bọn họ bàn tán Nghịch Ương thủ lĩnh vì bọn họ mà chiếm một tòa thành trì, ngay cả người của mấy thôn trang lân cận cũng đứng lên, họ cũng lục đục chuẩn bị kéo nhau vào thành trì.

Xung quanh Lạc Phượng thành có khoảng hơn hai ngàn thôn trang nhỏ, sớm đã biết tin về Nghịch Ương thủ lĩnh, các thôn trang này nhanh chóng thu hẹp khoảng cách lại gần hơn với Lạc Phượng thành. Một bên là chạy trốn chết ra khỏi thành, một bên lại rất hồ hởi quay vào thành...tình cảnh thật là... Hiện giờ người của Thần giới thứ hai đã biết họ có một trận pháp tông sư giúp đỡ, không cần phải sợ người của Thần giới thứ nhất quay lại trả thù, không cần phải sợ họ quay lại phản công nữa.

Hơn hai ngàn thôn xóm tồn tại, có đến hơn ngàn vạn thần nhân, chính vì vậy thủ vệ thành quân số cũng không ít, năng lực bảo vệ cũng được nâng cao hơn nhiều lần. Ba năm thời gian, hơn hai ngàn thôn trang đã cơ bản chuẩn bị xong, ở rất xa cũng có thôn trang sau nghe được tin tức cũng lục đục kéo về. Lạc Phượng thành sau khi bị Nghịch Ương và Hồng Quân đồ lục cũng dần dần trở lại bình thường.

Lịch sử của Không gian thứ bảy giờ lần đầu tiên có Lạc Phượng thành là tòa thành mà không phải của thần giới thứ nhất. Trước đây tòa thành này là của thần giới thứ hai, sau đó bị người thần giới thứ nhất cướp mất, cũng chính bởi vì người của thần giới thứ nhất đông hơn nên người của thần giới thứ hai chỉ còn biết thối lui, nhìn bọn người của Thần giới thứ nhất trở thành chủ nhân của Lạc Phượng thành.

Mười năm sau, cuộc di rời đã chấm dứt, Lạc Phượng thành có hai hai ngàn vạn người của Thần giới thứ hai, tổng cộng gia nhập vào ba ngàn thôn trang, tất cả ba ngàn thôn trang này thống nhất đề cử Nghịch Ương làm tân thành chủ của Lạc Phượng thành.

Lạc Phượng thành một lần nữa trở về với người của thần giới thứ hai, nhưng nghe tên Lạc Phượng thành mọi người cảm thấy không quen vì dù gì nó cũng được gọi là thành trì của người thần giới thứ nhất, cuối cùng được Nghịch Ương đề nghị Lạc Phượng thành được đổi tên thành Hồng Quân thành, đây là kỷ niệm công lao của HỒNG Quân giúp bọn họ đoạt được thành.

Lạc Phượng thành giờ này đã chuyển hẳn thành Hồng Quân thành, , đáng thương cho Hồng Quân là hắn không hề biết tòa thành này đã đổi tên thành tên của mình, hắn vẫn đang không ngừng bố trí trận pháp, vì thành trì quá lớn nên không thể bố trí đơn giản, vì diện tích quá rộng lớn nên hắn chỉ có thể bố trí được một cấp trận pháp, bố trí hai đến ba cấp trận pháp phải bố trí liên kết trận pháp.

Cuối cùng chỉ còn lại một thôn trang di chuyển đến, thôn trang này chỉ là một thôn trang nhỏ, chỉ có bảy ngàn thần nhân, xem như chỉ là một thôn trang nhỏ và vừa, nhưng thủ lĩnh của họ lại rất nổi danh, cũng là một nhân vật lợi hại. Tại tầng sáu của không gian này được xưng là Hàn Thư đại thủ lĩnh. Năng lực công kích luân phiên, Hàn Thư đại thống lĩnh so với Nghịch Ương không học được Nghịch thiên nhất kiếm còn muốn cao hơn.

Liễu Hàn Thư chính là người của Liễu gia tộc tại Tiên Ma Yêu giới Phong Nguyệt Tinh, sau khi Tần Vũ phi thăng đã nhận hấn làm đệ tử. Năm đó vì báo cho Tần Vũ nguy hiểm, đã không sợ hãi uống thuốc độc tự vẫn, chết đi một người tu chân.

Liễu Hàn Thư tư chất vốn không phải yếu kém, từ khi còn bé thì kinh mạch đã bị bế tắc nên tu luyện mới chậm chạp như vậy. Sau khi được Tần Vũ một lần nữa cải tạo, Liễu Hàn Thư nếu còn ở Tiên Ma Yêu giới tu luyện, thành tựu tuyệt đối sẽ không kém bất kỳ một ai.

Sau khi Liễu Hàn Thư chết đi, trong lòng chỉ còn một niềm tiếc thương đó là đối với cô gái mặc áo xanh, hấn luôn luôn mong muốn được gặp lại nhưng mà ...Sau khi chết đi trong lòng hấn cũng chẳng còn một điều gì oán niệm nên tu luyện tốc độ tiến bộ rất nhanh, không tới ba trăm ngàn năm hấn đã từ tầng sáu lên phi thăng lên tầng bảy, từ một người tu chân trở thành thần nhân.

Hơn bảy trăm ngàn năm, Liễu Hàn Thư rốt cuộc đã tới Thượng Phẩm thần nhân cảnh giới định phong. Lực công kích cao kinh người, trở thành một thủ lĩnh nổi tiếng. Hội Nguyên thôn mặc dù chỉ có hơn bảy ngàn thần nhân, nhưng vì tồn tại của hấn nên người của thần giới thứ nhất cũng không dám trực tiếp đối phó.

Ba ngàn năm trước, một người vì Hồng Quân mà chết đó chính là Lâm Lâm (Lâm Phi) cũng phi thăng lên tầng không gian này. Tình huống của Lâm Lâm cũng không khác nhiều so với Liễu Hàn Thư, nàng vì Hồng Quân mà chết, trong lòng cũng không có oán niệm, sau khi phi thăng nàng liền định cư tại Hội Nguyên thôn. Sau khi hai người gặp nhau họ cũng không biết nói gì, hai người cảm thấy ngại ngùng, mãi sau ba năm sau hai người rốt cuộc mới ở cùng một chỗ.

Hai người chia lìa không biết bao nhiêu ngàn năm rốt cuộc cũng đã được ở cùng nhau, ba ngàn năm sau họ lại từ thôn trang nhỏ chuyển đến gần thành trì, đây là khoảng thời gian mà Liễu Hàn Thư vui sướng nhất.

Hồng Quân thành — Thành chủ : Nghịch Ương, phó thành chủ : Liễu Hàn Thư, còn có ba mươi ba người được phân phó làm trưởng lão, ba mươi lăm người chính là lãnh đạo của toà thành mới này.

Sau khi xác lập được chức vụ của thành chủ và phó thành chủ, tiếp theo chính là thiết lập quân đội cho thành trì, cùng các tướng lĩnh quân đội. Người của Thần giới thứ hai không giống như người thần giới thứ nhất, họ vốn dĩ là những người được trải qua huấn luyện để bảo vệ thôn trang, có thể coi họ như là những binh lính sẵn có.

Hồng Quân thành – Đã kiến tạo được trăm vạn quân đội, phó thành chủ Liễu Hàn Thư tạm thời làm tổng tướng quân phụ trách huấn luyện quân đội tác chiến.

Trừ những quân đội có sẵn, mỗi một trăm ngàn năm đều có sự luân chuyển. Thần nhân trong thành đều được lần lượt huấn luyện, những cuộc huấn luyện này chính là phòng ngừa sự phản kích của thần giới thứ nhất. Tuy nói rằng đã có trận pháp của Hồng Quân bảo vệ nhưng dù sao thực lực được đề cao thì cũng an toàn hơn.

Trong thành, hệ thống tướng lĩnh cũng đã được thiết lập xong, đại đa số là những thủ lĩnh của các thôn trang. Những kẻ dưới tay cũng là do các trưởng lão kiến nghị, như vậy quản lý những thuộc hạ cũng do các trưởng lão lãnh đạo, thành chủ và phó thành chủ cũng tán thành những ý kiến đó.

Hồng Quân từ ngày chiếm được thành cũng không có mặt trong thành, giờ này hấn đang tập trung bố trí trận pháp, căn bản là không biết trong thành giờ này đã ổn định và có những thay đổi lớn về nhân sự.

Vốn Nghịch Ương đề nghị Hồng Quân làm thành chủ, nhưng Hồng Quân một mực cự tuyệt, không đáp ứng. Hấn cũng nói qua nếu phải làm thành chủ thì hấn sẽ bỏ đi nên Nghịch Ương chỉ còn biết cười khổ chấp nhận lời yêu cầu của hấn.

Tất cả mọi việc đều được an bài thoả đáng, Liễu Hàn Thư ở trong phủ thủ lĩnh cùng với Lâm Phi, hấn hiện tại phụ trách huấn luyện nên trong thời gian này đang chuẩn bị luân phiên cho đợt binh lính khác.

Liễu Hàn Thư đã ở chỗ này được mười năm, quân đội thành viên đã ổn thoả. Người của Thần giới thứ hai dần dần cũng làm quen được với đời sống trong thành trì, không những tu luyện so với bên ngoài tốt hơn mà còn có kỹ năng chiến đấu tốt hơn. Bất kỳ lúc nào cũng có thể cùng chiến đấu với thần giới thứ nhất.

Mười năm qua đi, rốt cuộc Hồng Quân cũng đã bố trí xong trận pháp., ở ngoài Hồng Quân thành, Hồng Quân bố trí một vạn tám trăm ngàn nhị cấp trận pháp. Liên hoàn nhị cấp trận pháp này tuyệt đối có thể so với tam cấp trận pháp, trên trời, dưới đất ...các phương diện Hồng Quân thành đều rất vững chãi. Có thể nói nếu không am hiểu về trận pháp thì cho dù có mười ức quân đội cũng không thể công phá được Hồng Quân thành.

Hai mươi năm sau, Hồng Quân cũng rất kinh ngạc khi thấy sự thay đổi của thành trì, hơn ba ngàn thôn trang giờ đã tạo nên như một gia đình, Hồng Quân thành giờ này cũng như chính là ngôi nhà của họ.

Hồng Quân không đi tìm Nghịch ương ngay mà lại đi dạo trong thành, mới vào trong hẻm đã biết toà thành này mang tên mình. Trước đây Hồng Quân cự tuyệt chức vị thành chủ, Nghịch Ương đã nói qua sẽ đặt toà thành trì theo tên hẻm, nhưng Hồng Quân cũng không nghĩ được Nghịch ương đã làm điều đó thật.

đối với việc toà thành trì này mang tên mình, Hồng Quân cảm thấy có gì đó rất gần gũi, hai mươi năm cực khổ bố trí trận pháp cũng vì sự an toàn của thành trì, giờ này thấy cuộc sống bình an của thần nhân, Hồng Quân trong miệng cũng nở ra một nụ cười.

Liên tục đi qua vài con đường, , Hồng Quân đột nhiên con mắt sáng ngời, đột nhiên biến mất trên ngã tư đường. Hai mươi năm qua, đại bộ phận các hàng quán đều do người của thần giới thứ hai tiếp quản, lại một lần nữa khai trương. Những lão bản ở đây cũng chính là những người ở tại thôn trang đã từng buôn bán, bây giờ họ đã có những cửa hàng cho riêng mình, tự nhiên trong lòng dâng lên niềm cảm ơn vô hạn đối với Hồng Quân và Nghịch Ương.

Tại một gian tửu quán, có một cô gái mặc áo xanh đang mua rượu. Liễu Hàn Thư rất thích uống rượu nhưng không có thời gian đi uống, đó chính là lý do mà Lâm Phi phải thường xuyên đi mua rượu mang đến cho hắn uống.

“ Lâm tiên tử”

Một tiếng thở dài, Lâm Lâm ngặc nhiên quay lại, đã thấy vẻ mặt buồn rầu của Hồng Quân ở ngay bên cạnh.

Mặc kệ như thế nào, Lâm Lâm cũng vì Hồng Quân mà chết, Hồng Quân đã từng nghĩ nếu tìm được Lâm Lâm, hắn sẽ có rất nhiều điều để nói, thế nhưng khi gặp được Lâm Lâm thì trong lòng chỉ còn duy nhất một điều, đó là : Ấy vậy.

“ La người, Tần Sương...? Người như thế nào mà ở chỗ này?” Lâm Lâm hoàn toàn nhớ kỹ tên thật của Hồng Quân, nhưng ở nơi này mà nhìn thấy Hồng Quân thì có nghĩa Hồng Quân cũng đã chết rồi.

“ Ta, ta ...cũng không biết thế nào mà ở địa phương này,” Hồng Quân cười khổ một tiếng rồi nói “ mấy năm này, ngài...ngài có khoẻ không?” “ Ta vẫn khoẻ lắm, còn may là gặp lại người ở chỗ này, đi đến nhà ta, ta giới thiệu một người cho người biết.” Lâm Lâm cười ngọt ngào, cầm rượu và đưa Hồng Quân đi cùng.

Liễu Hàn Thư cùng Lâm Lâm sống tại một địa phương không xa lắm so với chủ phủ, Liễu Hàn Thư hoàn toàn chìm đắm trong công việc của quân đội nhưng đột nhiên nhận được truyền tin từ Lâm Lâm, nói rằng vô luận có việc gì cũng phải trở về, còn thần thần bí bí nói với hắn có một người vô cùng thân cận đang chờ gặp.

Liễu Hàn Thư thấy thái độ của Lâm Lâm như vậy thì có đôi chút kỳ lạ, hắn là người của Liễu gia, hắn khẳng định sẽ không gặp được người của Liễu gia ở chỗ này, người một nhà ư? Ngoại trừ cha mẹ ruột, hắn không nhận một người nào hết. “Hàn Thư, huynh mau tới đây, xem đây là ai?” Liễu Hàn Thư về tới nhà thì thấy Lâm Lâm đang tiếp chuyện một người trẻ tuổi, mà người trẻ tuổi này hắn chưa bao giờ thấy qua. “ Tần Sương, để ta giới thiệu một chút, đây chính là phu quân của ta, cũng chính là sư huynh của đệ - Liễu Hàn Thư”

Lâm Lâm vừa cười, tay thì lôi kéo tay của Liễu Hàn Thư “ Hàn Thư, vị này chính Tần Sương, là nhi tử của Tần Vũ đại nhân” “ Tần Vũ đại nhân” Liễu Hàn Thư nhất thời sững sốt, đầu óc trong nháy mắt nhớ tới người đã đem sinh mạng lần thứ hai cho mình, có thể làm chính mình vui chơi sung sướng trong một thời gian, ngoại trừ Lâm Lâm ra, trong đầu hắn chỉ tưởng niệm một người duy nhất, đó là “ Sư Tôn Tần Vũ”

114. Chương 15: Tự Cựu

Liễu Hàn Thư trong lòng vẫn đang còn sững sốt đứng tại chỗ, trong đầu những hình ảnh xưa kia bỗng dưng lần lượt hiện về.

“ Để ta dẫn đường cho...Tần Vũ cấp cho Liễu Hàn Thư một trung phẩm tiên thạch, chỉ có mỗi việc dẫn đường mà được một khối trung phẩm tiên thạch, đối với Liễu Hàn Thư mà nói là chỉ có chuyện nằm mơ, đem Tần Vũ về chỗ mình ở, Liễu Hàn Thư suy nghĩ thật lâu và quyết định bái Tần Vũ làm vi sư, đương nhiên hắn cũng chờ ý của Tần Vũ nhưng cũng cực kỳ ngạc nhiên là Tần Vũ dễ dàng chấp nhận điều đó. Tần Vũ giúp hắn dẫn thông kinh mạch, từ một gã phế nhân trong chốc lát trở thành thiên tài trong các thiên tài...có được nhiều công pháp cũng chính là vi sư ban tặng...Nếu nói lần bái sư của Hàn Thư thực sự là lợi dụng , nhưng dần dần hắn lại thấy Tần Vũ đối với hắn rất thật lòng, hắn cũng thật sự coi Tần Vũ là vi sư của mình...cũng vì Tần Vũ mà chết. “ Tần Vũ sư tôn” Liễu Hàn Thư rơi lệ, thì thào gọi tên Tần Vũ. “ Tần Vũ sư tôn. Lão nhân gia có khỏe không?”

Hồng Quân lúc này cũng ngăn người, Liễu Hàn Thư là một người mà cha hắn nghĩ đến rất nhiều, lúc trước cũng vì cha mà chết, không nghĩ được ở chỗ này gặp lại Liễu Hàn Thư. “ Huynh, huynh chính là người mà cha hay nhắc đến, là đệ đệ đầu tiên của cha ...Liễu Hàn Thư...?” “ người nói cái gì? Sư tôn thường hay nhắc tới ta?” Liễu Hàn Thư nhất thời sững sốt, nước mắt đột nhiên rơi xuống, trên mặt mỉm cười tràn đầy hạnh phúc. “ Ha ha, đúng vậy Liễu Hàn Thư ở Phong Nguyệt tinh, ta äos phải là đệ tử hay không mà vẫn để cho Sư tôn lo lắng, thật là tội quá”. Nói xong ánh mắt của Liễu Hàn Thư lại ươn ướt, trực chỉ muốn rơi nước mắt.

“ Sư huynh không cần nói vậy, lúc trước sư huynh cũng vì bảo vệ cha ta mà chết, cha cũng vì huynh mà sâu muộn, cha cũng vì trả thù cho sư huynh mà giết rất nhiều cao thủ của Phong Nguyệt tinh” Hồng Quân không có nghĩ Liễu Hàn Thư là người ngoài, đây là một đệ tử mà cha hắn thường tưởng tới, Đối với người đệ tử này trong mắt Tần Vũ nếu so sánh với truyền nhân Tinh Thần biến Tần Thạch Thiên thì không cao không thấp hơn.

“ người, người gọi ta là sư huynh?” Tiếng xưng hô của Hồng Quân khiến cho Liễu Hàn Thư cảm thấy thân mật, gần gũi hơn rất nhiều.

Hồng Quân mỉm cười nói “ huynh là đệ tử đầu tiên của cha, đệ là tiểu nhi tử đương nhiên phải xưng hô một tiếng “ sư huynh” . Huynh phải biết rằng ở trong lòng cha huynh chiếm một vị trí rất quan trọng, nếu sư huynh không chê có thể gọi ta là Tiểu Sư”.

Liễu Hàn Thư cười khổ một tiếng nói “ Đáng tiếc Hàn Thư không thể ở bên cạnh hầu hạ sư tôn, tư chất ngu độn khiến sư tôn mất thể diện” “Mất thể diện??” Hồng Quân ngạc nhiên, Liễu Hàn Thư xuất sinh khi mà Nghịch ương đã chết được bao nhiêu năm, nhưng hiện giờ hai người đều là thượng phẩm thần nhân cảnh giới. Nếu tốc độ đó mà còn bảo là mất mặt thì Nghịch ương nghe được chắc là xì máu ra mà chết. Hơn nữa chính hắn cũng là xuất sinh từ thần giới, ở đó bao nhiêu năm? Có nhiều thần vương dạy dỗ như vậy cũng mới có thành tựu như hiện tại, Liễu Hàn Thư nói chuyện này là mất mặt thì tốt nhất hắn đi tự sát đi còn hơn.

Hồng Quân cười khổ một chút “ Thật cái chuyện kia...nói đến chuyện đó thật mất mặt, hai chữ “thể diện”...đệ tu luyện lâu như vậy mới đến cấp bậc thần nhân, không biết có chỗ nào để trốn nữa hay không?”

“ Ha ha ha, không nói chuyện này nữa. vừa nãy ta hỏi đệ, sư tôn đạo này có khỏe không?” LHT bỏ qua vấn đề đó, lái qua chuyện khác, muốn nghe tình hình của Tần Vũ. “ Uhm, cha vẫn khỏe lắm, bây giờ có thể nói là một thể lực cực mạnh ở Thần giới.” Hồng Quân nhớ lại năm đó, tại Tử Huyền phủ không ít thần vương phải làm người hầu, trong đó còn có vài vị thánh hoàng. Nói về thể lực mạnh nhất cũng không quá đáng, Về phần Hồng Quân không biết, Tần Vũ đã có tân vũ trụ, không còn là một thần vương đơn giản như thế nữa.

Cho dù là như thế, LHT cũng có một trận kinh ngạc, phạm vi thể lực của thần giới LHT cũng có nghe người khác nói qua “ Thần giới bát đại thánh hoàng, tam đại thể lực phi thăng giả, bây giờ sư tôn cũng có thể thành lập một đại thể lực như thế cũng quả nhiên không hổ danh sư tôn” Nhớ tới Tần Vũ, LHT nghĩ như vậy cũng là điều đương nhiên.

“ Hai người nói cái gì mà vui vẻ thế, uống miếng nước đi, Tiểu Sương hẳn cũng hay uống trà lắm” Hai người đang nói thì Lâm Lâm đem một ấm trà đến, đưa cho mỗi người một chén.

LHT nâng cao chung trà lên nhìn Hồng Quân nói “ Đúng vậy Tiểu Sương, được chị dâu pha trà cho là không tầm thường chút nào” Nói xong hẳn cũng uống một ngụm.

Hồng Quân cũng nâng chén trà lên, lấy mũi ngửi ngửi, sau đó hướng LHT uống một ngụm nhỏ.

“ Mùi thơm ngấm tận tâm can, vị đậm mà không chát, uống vào có vị ngon ở cổ họng, càng uống càng thấy đậm...quả nhiên là trà ngon, sư huynh...huynh có một người vợ thật tốt” Hồng Quân bình phẩm trà cũng không quên khen ngợi Lâm Lâm.

Lâm Lâm nghe xong thì khuôn mặt bỗng dưng ửng hồng, LHT ở bên cạnh ha ha cười to “ Tiểu Sương nói đúng, nàng là một thê tử tốt”

Hồng Quân đột nhiên sắc mặt tối sầm lại “ Nhưng Lâm tỷ cùng Hàn Thư huynh đều vì tần gia mà chết”

Lâm Lâm cũng mỉm cười. “ Tiểu Sương nói chuyện này làm gì, nói đến chuyện này ta còn phải cảm ơn đệ, nếu không cứu đệ ta cũng không biết đến ngày nào tháng nào mới có thể gặp lại được Hàn Thư, nếu không biết cha đệ là Tần Vũ ta cũng không bị người ta giết chết”

“À, Tiểu Sương, cha đệ thực lực như thế thì sao đệ lại tới chỗ này?” LHT cũng muốn hỏi xem nguyên nhân vì sao mà Tần Sương lại có mặt ở thế giới này, hẳn nghĩ như thế nào cũng không ra nguyên nhân tại sao Tần Sương lại bị chết.

Hồng Quân bất đắc dĩ cười khổ một tiếng nói “ Thực ra thì đệ cũng không biết tại sao lại tới nơi này, nhưng có một điều mà đệ có thể nói đó là : đệ còn chưa có chết”

“Cái gì? Đệ còn chưa có chết?” Hai người lần này đều khiếp sợ, thần nhân ở tầng không gian này đã tự hiểu về bản thân mình - đó là mình đã chết, cũng rất nhanh quen thuộc với tầng không gian này, nhưng mà Hồng Quân hôm nay nói hẳn chưa chết - sợ rằng đó là sự thật.

“ Đệ biết chuyện này khó có thể tin, nhưng hai người đều nhìn đệ như thế” Hồng Quân tự mình rạch một vết thương trên da, một giọt máu đỏ tươi chảy ra, điều đó khiến cho LHT và Lâm Lâm thiếu chút nữa ngã ngửa.

“ Không chết? Không chết như thế nào mà đến nơi này?” Liễu Hàn Thư hỏi lại

“ Thực ra đệ cũng không biết được, nếu không ra khỏi nơi này chắc là phải sống tại đây thôi”

Lâm Lâm cũng uống một ngụm trà đoạn cười cười nói “ Tiểu Sương nói thế, có nghĩa là chúng ta phải ở đây sống cho tốt là được”

“ Không chỉ có mình đệ không chết, còn có mấy người đều không chết cũng bị tiến vào nơi này, bọn họ cũng không biết tại sao lại có mặt ở chỗ này”. Hồng Quân cảm thán nói tới Tần Tư và mấy người quen của mình.

“ Cái gì? Còn có người cũng không chết giống đệ có mặt ở nơi này? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra” Hồng Quân nói tới đoạn này khiến cho Liễu Hàn Thư lại một lần nữa kinh hô.

“ Được rồi Tiểu Quân, đệ nói bằng hữu của đệ tên gọi là gì? Hàn Thư bây giờ là Hồng Quân thành phó thành chủ, có thể điều người đi tìm cho đệ được”

“ Phó thành chủ?” Hồng Quân sững sốt một chút đoạn cười cười, với thực lực của Liễu Hàn Thư thì chức thành chủ cũng có thể đạt được.

“ Như thế nào? Đệ không tin?” Liễu Hàn Thư nhìn Hồng Quân cười, thấy Hồng Quân có vẻ không tin, hẳn quay qua Lâm Lâm liền nói “ Huynh nói cho đệ hay, ta chính là phó thành chủ, tự do Nghịch ương thành chủ tuyển định, hôm nay Hồng Quân thành có trăm vạn thần nhân quân đội thì ta cũng có thể điều động mười vạn”

“ Đệ tin, đệ tin” Hồng Quân vội vàng nói. “ Sư huynh là một phó thành chủ, chuyện gì mà làm không được?”

“ Đó là đương nhiên, sớm muộn gì cũng có một ngày ta – Liễu Hàn Thư cùng sư tôn giống nhau, tại đây tầng cao nhất kiến tạo một phương thể lực cực mạnh” Hấn nói với tình trạng rất hưng phấn, có vẻ hơi quá đà.

Lâm Lâm cũng biết tính cách của Liễu Hàn Thư, một mặt nàng là đàn bà mặc kệ Hàn Thư làm chuyện gì nàng cũng sau lưng ủng hộ, bây giờ chưa biết cũng ủng hộ, sau này biết rồi cũng ủng hộ.

Liễu Hàn Thư đột nhiên nhớ tới chuyện gì, quay lại nói với Hồng Quân, “ Nói chuyện này ta cũng phải cảm ơn vị thần bí nhân Hồng Quân kia, nếu không nhờ có người đó, người của thần giới thứ hai không biết đến bao giờ mới có một toà thành trì để ở”b “ Đúng đó, vị Hồng Quân kia cũng cực kỳ mạnh mẽ, lúc trước một kiếm giết chết mười vạn thần nhân” Lâm Lâm cũng ở một bên than vãn. “ Mấy vạn thần nhân?” Hồng Quân cực ngạc nhiên, không nghĩ lời đồn thổi ngày càng khoa trương, vốn dĩ có bảy ngàn, giờ đã biến thành mười vạn.

“ Theo ta thấy, có lẽ vị Hồng Quân này đã đạt tới tu vi Thiên thần , chỉ vì có một nguyên nhân gì đó mà ở lại tầng thứ bảy này.” Liễu Hàn Thư phân tích, một kiếm giết chết mười vạn thần nhân, sợ rằng ngay cả thiên thần cũng không thể làm được.

“ Không thể nào, nếu là thiên thần thì phải phi thăng lên tầng tám chứ?” Hồng Quân ra vẻ kinh ngạc nói, hôm nay hấn chỉ là hạ phẩm thần nhân, đối với Thiên thần tu vi khoảng cách còn xa lắm.

“ Uhm, nói thì cũng chỉ là nói thể thôi, chúng ta có nói như thế nào cũng vô dụng, loại nhân vật truyền kỳ này, luôn ở một nơi không tầm thường.” Lâm Lâm lại nói tiếp nói

“ Hàn Thư phó thành chủ, Lâm tiên tử” Ba người đang sôi nổi bàn tán thì một âm thanh quen thuộc vang lên.

115. Chương 16: Tìm Được La Bằng

“Hồng Quân huynh đệ, đệ chừng nào mới về mà đã đi đến chỗ của Hàn Thư huynh đệ thế này?”

Đối với việc Hồng Quân ở đây lâu cũng rất ngạc nhiên, không biết rằng Hàn Thư và Hồng Quân quen biết nhau. “Nghịch Ương lão ca, đệ cũng về chưa lâu, nơi này chính là chỗ của sư huynh đệ, tại sao đệ không được ở chỗ này?” Nghịch Ương đang cười cười đột nhiên dừng lại, kinh ngạc.

“ Sư huynh? Chuyện gì xảy ra?” Nghịch Ương chuyển hướng nhìn Hàn Thư, lão cũng là có chút hồ đồ.

“ Nghịch Ương thành chủ, vừa rồi ngài gọi Sương sư đệ ta là cái gì?” Hàn Thư nhìn Nghịch Ương nhú mày, tên Hồng Quân hấn cũng đã nghe không ít lần, Hồng Quân thành chính là đặt tên theo vị thần nhân đã giúp người của thần giới thứ hai có được thành trì, hơn nữa các trận pháp cũng chính là do vị Hồng Quân này bố trí.

Chính Lâm Lâm trước kia cũng được biết Tần Sương cũng đã từng dùng tên Hồng Quân, tuy nhiên Lâm Lâm và Hàn Thư cũng không có nghĩ rằng Hồng Quân này cũng chính là vị ...Hồng Quân kia..cũng có một giải thích đơn giản, bao nhiêu không gian như vậy tên giống tên cũng là bình thường.

Vốn những ý nghĩ này Lâm Lâm cũng đã từng nghĩ qua, ở đây con người tập trung từ vô số không gian, tên giống tên...àì...Khi nàng chết đi, Hồng Quân mới chỉ là Kim Tiên cảnh giới, khi đó lại là Sinh - tử hai con đường khác nhau, nàng cũng không nghĩ được Hồng Quân thành được đặt tên tên vị tiểu sư đệ Hồng Quân - Tần Sương này.

“ Sương sư đệ?” Nghịch Ương nghi hoặc nhìn Hàn Thư, Hồng Quân tên thật cũng không có nói cho Nghịch Ương nên lâu nay Nghịch Ương vẫn nghĩ Tần Sương tên thật là Hồng Quân.

“ Là như thế này lão ca, ta có hai tên ...một là Tần Sương, hai là Hồng Quân” Hồng Quân cười cười, xem như đã giải thích được nghi hoặc của Nghịch Ương.

Hàn thư nghi hoặc nói “ Sương sư đệ, đệ nói tên đệ là Hồng Quân, vậy Hồng Quân thành...” Nghịch ương giờ này đã hiểu nhưng Hàn Thư vẫn còn chưa, hấn cuối cùng cũng không hiểu nổi người mà giúp bọn hấn có được toà thành này rốt cuộc lại là vị Sương sư đệ kia.

“ Hồng Quân thành, cũng chính là Hồng Quân lão đệ của ngươi, chính là sư đệ của ngươi hỗ trợ đó, ngươi không biết sao? Nghịch Ương cười cười nhìn Hàn Thư nói.

“ Sư đệ của ta? Tiểu Sương đệ chính là vị Hồng Quân kia?” Điều này khiến cho hắn giật mình, hắn trông sư đệ của mình tu luyện tiến bộ còn nhanh hơn mình. Lâm Lâm đến vô danh không gian mới mười ngàn năm, Hồng Quân khi đó mới là Kim tiên cấp bậc giờ đã tới thần nhân, bây giờ Nghịch ương lại đưa cho hắn một thông tin rung động hơn.

“ Không phải chỉ riêng mình đệ, mà cùng kết hợp với Nghịch Ương lão ca” Hồng Quân cười cười, hoàn toàn không phủ nhận điều đó. Liều Hàn Thư cũng không phải là người ngoài, ở không gian này, ngoại trừ Tần Tư là anh ruột ra chỉ còn có Hàn Thư là người thân nhất. Quan hệ giữa hắn với Cổ Bàn cũng không tính là thân cho lắm, vì dù gì là sư huynh thì cũng không khác biệt nhiều so với anh em ruột.

Vô danh không gian, tầng chín ở chín tầng thượng.

Mấy ngàn năm nay, Tần Tư cũng có chút hiểu rõ về chỗ này. Ở chỗ này hắn không dám sử dụng Hồng môn linh bảo, cũng chỉ còn cách là luyện chế ra Thần khí để sử dụng,

Tầng thứ chín là cùng với tầng bảy giống nhau, người của Thần giới thứ nhất thì ở trong thành trì, người của Thần giới thứ hai ở thôn trang, mặc kệ là thần nhân hay thần vương, vĩnh viễn thần giới thứ nhất luôn cao hơn người của thần giới thứ hai.

Tầng thứ chín không gian cũng chính là tầng cao nhất, tại đây Thần vương của Thần giới thứ nhất có đến hơn một vạn, mà thần vương của thần giới thứ hai chỉ có một trăm mười người, trong đó có hơn mười người là cố gắng tu luyện từ tầng tám phi thăng lên.

Tần Tư đối với tình huống này hoàn toàn hiểu rõ, trong lòng cũng cảm thấy giật mình, thần vương đã chết lại một lần nữa lĩnh ngộ không gian pháp tắc, bọn họ thông qua lĩnh ngộ không gian pháp tắc cũng có thể thuần di nhưng không hề có cách phá vỡ không gian này rồi đi.

Bây giờ Tần Tư cũng không còn tìm Hồng Quân nữa/ Hồng Quân thần nhân cảnh giới còn chưa tới cũng có thể chỉ tại nơi này sinh sống những tầng không gian thấp hơn, mỗi một tầng đều tương ứng với năng lượng trong cơ thể của Thần nhân, Hồng Quân quả thật không có khả năng cùng tầng không gian này với hắn.

Thu Mi thần vương ở cách đó không xa, Tần Tư cũng tìm một địa phương gần đó, ở chỗ này hắn không thể liên lạc với cha mình, tự mình phải nghĩ ra biện pháp rời khỏi không gian này.

Lâm Phi biết năm đó nàng cứu một người tên là Hồng Quân, cũng chính là giúp người hỗ trợ cho người của thần giới thứ hai có được Hồng Quân thành. Nghe được chuyện này Lâm Lâm cũng rất ngạc nhiên, tuy nhiên nàng lấy lại bình tĩnh nhanh hơn Hàn Thư. Nàng bây giờ cùng Hàn Thư ở một chỗ, đó là niềm hạnh phúc duy nhất của nàng.

Hồng Quân đã bố trí xong trận pháp, một lần nữa trở lại Hồng Quân thành. Tại đây Nghịch Ương cũng đưa Hồng Quân đi thăm những thành trì phụ cận, Thủ lĩnh của mấy toà thành này nhiệt tình khoản đãi. Hồng Quân luôn luôn muốn biết tin tức của Tôn Ngộ Không nên liên tục cho người đi tìm kiếm, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ có tin tức trở về.

Thời gian đã hai mươi năm trôi qua, Hồng Quân thành cơ bản đã hoàn thiện và ổn định, trăm vạn thần nhân quân đội cơ bản đã tổ chức xong. Những người đi ra ngoài tìm kiếm tin tức rốt cuộc cũng đã trở về, cũng mang cho Hồng Quân một tin tức tốt.

Thái Ân thành là một toà thành gần với Hồng Quân thành. Tại một thôn trang gần Thái Ân thành, thần nhân của Hồng Quân thành nghe nói có một người rất giống như Hồng Quân miêu tả, mà tên gọi cũng giống nhau.

La Băng phi thăng sau cũng giống như Hồng Quân, nàng cũng không biết gì nên cũng đi tới thành trì tìm hiểu tin tức và cũng bị người của thần giới thứ hai ngăn cản, La Băng cũng biết được ở chỗ này chế độ không giống như tầng sáu, nàng chỉ còn biết an tĩnh, không giống như Hồng Quân rất bức xúc, quyết tâm quật khởi chống lại người của Thần giới thứ nhất.

Đối với những gì La Băng nghĩ đó là điều này cũng không khác gì với Tu La giới, cấp bậc cũng không có khác gì nhiều. Những người tu ma bình thường không có tư cách tiến vào Tu La tinh, chỉ khi nàng cho phép họ mới có thể tiến vào.

Bốn mươi năm trước, Thánh Giới thôn của Thần giới thứ hai được một người tên là Hồng Quân trợ giúp rồi cuộc chiến được một toà thành, tin tức này cũng chậm rãi truyền đến chỗ ở của La Băng, trong khi Hồng Quân thành phái người đi tìm kiếm thì La Băng cũng đã xác định được : Người cướp được Lạc Phượng thành chính là Hồng Quân - người cùng nàng phi thăng, cũng chính là người mà nàng ngày đêm tưởng nhớ.

Hồng Quân thành—

La Băng một thân hắc y, cứ như vậy lặng lẽ đứng nhìn Hồng Quân đang trước mặt mình. Hồng Quân thì buồn bực, hai bàn tay của hắn nắm chặt vào nhau. Điều này so với những gì hắn tưởng tượng trước khi gặp La Băng hoàn toàn trái ngược nhau.

Tại không gian này, chỉ có bọn họ là mấy người còn sống, mặc kệ là ai chỉ cần nhìn thấy những người giống mình thì đặc biệt cao hứng, hỏi chuyện này chuyện kia. Nhưng La Băng...phản ứng khiến nằm ngoài dự liệu của Hồng Quân “ Người, người ...là La Băng?” La Băng vẫn lặng lẽ đứng nhìn khiến Hồng Quân không kiên trì được hỏi. La Băng chỉ trả lời nhẹ nhàng. “ Đúng, ta là La Băng” Ngữ khí của La Băng rất bình tĩnh, không thể hiện một sắc thái nào đặc biệt.

“ Người...mấy năm nay có khoẻ không?” La Băng hỏi lại Hồng Quân, ngược lại hắn bỗng đứng lại an tĩnh, im lặng, hắn cũng không biết phải nói thế nào, trả lời như thế nào cho phải “ Ta vẫn khoẻ”

Hai người đứng ở nơi này cứ như vậy lặng lẽ nhìn nhau, không biết nói gì cả khiến Nghịch Ương, Liễu Hàn Thư, Lâm Lâm không biết chuyện gì xảy ra.

“ Tôi là tốt rồi, đến chỗ của ta...hai người bao nhiêu năm không gặp, phải ngồi xuống hàn huyên một phen chứ?” Lâm Lâm cười ha ha kéo theo La Băng nhằm hướng nhà mình đi tới, chỉ có nàng dường như loáng thoáng hiểu được chuyện gì xảy ra.

“ Hồng Quân huynh đệ, bằng hữu của đệ trước đây là người đứng đầu một giới hả?” Nghịch Ương không xác định hỏi, nhìn biểu hiện của La Băng khiến lão nhìn như thế nào cũng không ra.

“ Trước kia là như thế, nhưng bây giờ nàng thay đổi rất nhiều” Hồng Quân suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói đồng thời lặng lẽ đi theo La Băng trở về. Những biểu hiện của La Băng khiến Hồng Quân cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Một yến tiệc dành để tiếp đãi La Băng. Không giống như trước kia nàng cùng bọn Hồng Quân hay cười nói, giờ nàng nói rất ít lặng lẽ ngồi ăn, thỉnh thoảng con mắt lại liếc nhìn Hồng Quân, nhưng thái độ Hồng Quân đối với nàng lại không giống như nàng đối với hắn.

“ La Băng tiểu thư, nghe nói các người ở Tu La ma giới, khi ta mới tới đây đang là một tiên đế, ta cũng có một bằng hữu là người của Tu La ma giới, chỉ tiếc là sau khi phi thăng ta không còn liên lạc với hắn nữa.” Nghịch Ương a a cười.

“ Chính ta cũng có nghe nói qua, Tu La ma giới toàn người tu ma, không ở cùng chỗ với chúng ta” Liễu Hàn Thư cũng ha ha cười.

“ Chỉ là trước đây người của Tu La ma giới như mây khói, nhưng ở chỗ này tất cả mọi người đều giống nhau, cảm ơn Nghịch Ương thành chủ và Hàn Thư phó thành chủ quan tâm” La Băng rút cuộc lộ ra một tia cười. Nghịch Ương và Hàn Thư cũng không biết phải nói thế nào, chỉ còn cách nói chuyện về người tu ma để kích lệ La Băng, điểm này La Băng cũng có thể lấy được.

“ Tiểu Sương, Bằng tiên tử đã tới sao đệ còn không mang rượu ngon ra khoản đãi?” Lâm Lâm mỉm cười, nàng uống rượu rất ít, chỉ là nhân cơ hội này khiến cho Hồng Quân khó xử mà thôi. Lúc này trong lòng Lâm Lâm đã có một ý nghĩ khác...

Yến tiệc qua đi, Lâm Lâm và La Băng tạm thời ở cùng nhau, đồng thời Hồng Quân cùng Hàn Thư bị các nàng “đuổi đi” sang ở bên thành chủ phủ, làm bạn với Nghịch Ương.

Thành chủ phủ.

“ Tiểu Sương, đệ nói về La tiểu thư với La tiểu thư này có chút không giống nhau à, hay là lúc trước đệ cố tình khoa trương hả??” Liễu Hàn Thư và Lâm Lâm đều biết thân phận của Hồng Quân nên gọi hắn là tiểu Sương mà không phải tên khác, gọi tên Tiểu Sương hắn cảm thấy thân thiết hơn nhiều so với gọi là HỒNG Quân.

“ Đệ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng trước đây không có như vậy” Hồng Quân cười khổ một tiếng, La Băng giờ này nói ít hơn trước tình huống này khiến Hồng Quân cảm giác như La Băng như là một ...khối băng.

“ có lẽ duyên có là đã lâu không gặp nhau, chúng ta không nói chuyện này nữa, chúng ta đêm nay ba người cùng nhau phải uống một trận thật lớn,” nghịch Ương ha ha cười lớn, lão cũng chỉ lấy cơ hội vui vẻ này để uống rượu, chứ thời gian bốn mươi năm đối với người tu chân chỉ như là một cái chớp mắt mà thôi.

Nhưng mà lần này Nghịch Ương đoán đúng một nửa, hình dáng của La Băng hiện tại có quan hệ với bốn mươi năm xa cách.

116. Chương 17: Khuynh Tổ

La Băng là một người tu chân, không những thế nàng còn đạt tới cảnh giới thần nhân, nhưng bảy mươi năm qua La Băng không hề tu luyện lấy một lần bình thường không phải đi tìm tin tức của Hồng Quân thì cũng là đi đâu đó và luôn mang theo thần khí “Quân tâm”

Quân tâm, Quân tâm ...thần khí này ngay cả Hồng Quân cũng không hề biết tên của nó trong khi chính hắn tặng La Băng thần khí này.

Bảy mươi năm qua, La Băng sống như một người bình thường. Lần đầu tiên nàng cảm thấy được bảy mươi năm thời gian dài như thế nào. Mới đầu nàng nghĩ rằng gặp được Hồng Quân thì tình hình sẽ khác, sẽ vui vẻ hơn? Nhưng trước tình hình này, nàng đang cảm giác tình cảm dần dần phai nhạt đi, nhưng cũng may nhờ có thần khí Quân tâm nên nàng vui bớt đi nỗi buồn.

Nhớ lại bốn mươi năm trước, một tin tức bỗng truyền tới Thái Ân thôn, một người thần bí tên là Hồng Quân trợ giúp cho Nghịch Ương - thủ lĩnh Thánh giới thôn chiếm được Lạc Phượng thành, sau đó toà thành được đổi tên thành Hồng Quân thành. Hồng Quân hai chữ xuất hiện trong lòng nàng cuối cùng đem cho nàng cuộc gặp gỡ này.

Nàng không tưởng tượng được nàng hưng phấn như thế nào, kích động như thế nào, ngược lại nàng trở nên ảm đạm hơn, chính trong lòng nàng cũng không biết bây giờ mình đang nghĩ gì.

Một khoảng sân ở chủ phủ. Màn đêm lặng lẽ buông xuống, cũng như bảy mươi năm nay, La Băng có một thói quen là trên giường hai tay ôm thần khí Quân tâm, chuẩn bị nằm ngủ.

Lâm Lâm nhìn La Băng nằm ngủ cũng là nở một nụ cười: “ Băng tiên tử, ta không có nghĩ được đã là thần nhân cảnh giới được mà muội còn buồn ngủ”

La Băng nghe được thanh âm của Lâm Lâm liền ngượng ngịu ngồi dậy, hai tay vẫn ôm Quân tâm ngại ngùng nói “ Lâm tiên tử đó là thói quen của ta trong bảy mươi năm qua, bây giờ ta giống như con người, buổi tối thấy buồn ngủ.”

“ Giống con người ?” Lâm Lâm thần sắc cũng ảm đạm xuống, thấp giọng nói “ Ta như thế nào cũng muốn cùng Hàn Thư ở cùng với nhau, cũng được như một đôi vợ chồng bình thường sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau, mặc dù ngắn ngủi mười năm nhưng ta dám đổi mười năm này lấy một ngàn năm trước đây.”

La Băng bất đắc dĩ cười khổ “ bảy mươi năm qua, không có ai nên ta cũng không tu luyện, chỉ như vậy một mình mình sống cho tới bây giờ mới thấy rằng trong cuộc sống của chúng ta bảy mươi năm mà dài như vậy” Nói xong La Băng nhẹ nhàng vuốt ve thần khí Quân tâm. “ May mắn có nó cùng ta, nếu không, ta cũng không biết phải làm thế nào”

“ uhm, đây là thần khí hả?” Lâm Lâm liếc mắt nhìn ra kiện binh khí này bất phàm, kinh ngạc hỏi.

“ uhm, nó là thần khí, tên Quân tâm chính là do ta đặt” La Băng sâu kín nói.

“ Quân tâm? Tên dễ nghe nhỉ” Lâm Lâm cười, hỏi “ Thần khí này là ai đưa cho nàng vậy?”

Trên mặt La Băng bỗngưng xuất hiện một tia ửng hồng “ uhm, nói chuyện này...là do ta đòi người khác phải cho” La Băng muốn đi lại ở tầng sáu nên Hồng Quân đưa cho nàng kiện thần khí này.

“ Hồng Quân” Lâm Lâm không để ý buột miệng nói ra. La Băng mặt càng ngày càng đỏ “ Lâm tiên tử, ta xem chuyện gì nàng cũng đoán được”

“ Uhm, nhưng mà sau này nàng đừng gọi ta là Lâm tiên tử nữa, chỉ cần gọi ta là tỷ tỷ là được, nghe như thể thân mật hơn.” Lâm Lâm ngồi bên này giường kéo tay La Băng nói.

“ Tỷ tỷ” La Băng trái lại nói ngay. “ Sau này tỷ gọi muội là Băng nhi là tốt rồi”

“ Tốt lắm Băng nhi, bây giờ tỷ muội đều cùng chung chí hướng, ta là tỷ tỷ có mấy câu không thể không nói” Lâm Lâm nói tới đây sắc mặt đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

La Băng không biết Lâm Lâm định nói gì cười cười nói “ Có chuyện gì tỷ cứ nói thẳng”

Lâm Lâm kéo tay La Băng đoạn nói “ Băng nhi, nếu tỷ không nhầm thì muội đối với Hồng Quân cũng giống như tỷ đối với Hàn Thư, đúng không?”

La Băng suy nghĩ một chút rồi nói “ Tỷ tỷ, nói thật về chuyện này muội cũng không biết, nếu là mười năm trước đây, muội sẽ có câu trả lời chính xác cho tỷ, nhưng bây giờ...muội không thể”

Lâm Lâm trầm tư một chút, nàng cũng là phụ nữ, những hành động của La Băng khi gặp Hồng Quân đã khiến Lâm Lâm nhận thấy rõ ràng La Băng đã thích Hồng Quân, nếu bây giờ La Băng đưa ra một câu trả lời thuyết phục, nhưng...hiện giờ lại để cho nàng có chút khó hiểu.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lâm Lâm, La Băng giải thích “ Tỷ tỷ, tỷ cũng biết mà, bốn mươi năm trước muội đã kinh ngạc khi biết Hồng Quân ở trong toà thành này, chính muội cũng đã không đến đây...trong ba mươi năm muội thay đổi rất nhiều, ngay cả trong lòng muội nghĩ như thế nào muội cũng không biết. Muội vốn nghĩ tìm một nơi nào đó để ẩn cư, nhưng người của Hồng Quân thành tìm được muội, muội mới tới Hồng Quân thành. Không phải muội muốn cùng hắn ở một chỗ, chỉ muốn biết rằng trong những năm qua hắn sống có tốt hay không” La Băng nói trong khi nước mắt không ngừng tuôn rơi, Lâm Lâm đưa tay vòng qua vai nàng, để bờ vai cho nàng dựa vào an ủi “ Muội muội, muội nói tiếp đi”

“ Chuyện gì tỷ có biết không? muội vừa phi thẳng lên tầng không gian này, nơi nào cũng nghe ngóng tin tức của hắn, nhưng cực hạn cũng chỉ là phạm vi nhỏ, căn bản là tìm không được, có khi muội còn nghĩ muội thật vô dụng, thật sự rất vô dụng., muội cũng nghĩ có lẽ phải tu luyện để vượt qua thời gian này, cũng chỉ vì sợ một ngày nào đó hắn xuất hiện tại địa phương này trong khi muội đang tu luyện thì hắn sẽ tìm không được, cho nên muội lựa chọn cuộc sống của một người bình thường. Muội tưởng hơn mười năm, thậm trí trăm năm, chỉ là nháy mắt là qua...nhưng muội sai rồi, cảm giác khó khăn, đau khổ, nhớ nhung, sầu muộn ...của mười năm khiến muội nghĩ mình đã trải qua mười ngàn năm, như vậy...ba mươi năm thật sự là quá dài, chậm như vậy nhưng ngay cả muội cũng không biết muội đang chờ đợi cái gì”

Lâm Lâm hoàn toàn hiểu được, không phải là La Băng lạnh lùng, cũng không phải La Băng không thích Hồng Quân, mà cuộc sống ba mươi năm của người bình thường khiến cho nàng có bao nhiêu áp lực, không dám tu luyện, trong lòng vô số tư niệm (kỷ niệm riêng tư) đừng nói là ba mươi năm, chỉ cần ba tháng cũng khiến người ta ngao ngán. Cuộc sống như vậy Lâm Lâm cũng hiểu được, nàng cũng có cuộc sống bình thường, hoài niệm về một kỷ niệm... đột nhiên nghe được Liễu Hàn Thư chết đi, nàng cảm thấy trong lòng mình như đứt ra từng khúc ruột, cuộc sống như thế ...ba mươi năm quả thật quá dài.

Khoé mắt Lâm Lâm cũng chảy ra nước mắt, “ Băng nhi, tỷ tỷ hiểu được, tỷ tỷ hiểu được, mấy năm qua muội cực khổ quá rồi”

La Băng lau đi nước mắt rồi nói tiếp “tỷ tỷ, tỷ có biết lai lịch của Quân tâm không?”

Nói xong nàng cười khi nước mắt còn vương trên mi khiến vẻ đẹp lại càng rung động lòng người. “ Thần khí này chính là hắn đưa cho muội, nhưng khi hắn đưa thần khí này chưa có tên, chính muội đã đặt tên cho nó, gọi là Quân tâm”

“ Quân tâm, nguyên lai là như thế, muội muội thật sự là nhiều ý tưởng đấy” Lâm Lâm giờ này cũng hiểu được ý nghĩa của thần khí Quân tâm.

“ Những thời gian qua, cứ mỗi buổi tối muội hai tay ôm Quân tâm đi ngủ hi vọng tinh thần có thể ổn định, từ trước tới nay đều như vậy. Mặc dù biết nó chỉ là một kiện vũ khí lạnh lùng, nhưng vị trí của nó trong lòng muội, không cái gì có thể thay thế được.”

Lâm Lâm trầm mặc một hồi, cùng với một kiện binh khí bầu bạn hơn mười năm, hơn mười năm đó chỉ có một kiện binh khí bầu bạn, dẫu một người có nhiệt huyết nóng bỏng như thế nào thì với từng đấy thời gian nhiệt huyết cũng dần dần lạnh đi như băng.

Lâm Lâm nhẹ nhàng lau khô nước mắt của La Băng đoạn nhẹ nhàng nói “Muội muội, nỗi khổ của muội tỷ hiểu. Tỷ cũng đã có thời gian sống như vậy, chỉ là không dài như vậy thôi. Có điều muội còn có Quân tâm để ôm khi đi ngủ, muội cũng biết ba mươi năm qua rốt cuộc muội chờ đợi cái gì? Dù gì bây giờ cũng gặp lại rồi, đã gặp lại cũng nên bỏ đi những thứ không hài lòng, đón chờ sự khởi đầu mới, hoặc có thể nói muội nên ngênh đón một hạnh phúc mới”

“ Tỷ tỷ, những điều tỷ nói muội cũng hiểu, thật sự hiểu nhưng không hiểu sao khi đối mặt với hắc...muội cũng không biết muội có vị trí gì trong lòng của hắc.” La Băng trong lòng cũng có mâu thuẫn, đối với Hồng Quân nàng không biết phải làm thế nào cho tốt.

Lâm Lâm cũng là cười cười nói “ Muội muội, muội có muốn nghe chuyện xưa của tỷ không?”

La Băng kinh nghi nhìn Lâm Lâm, hiển nhiên nàng không có nghĩ tới vị tỷ tỷ này cũng có chuyện xưa.

“ Ta và Hàn Thư đều là người của Tiên Ma Yêu giới, khi đó tu vi của ta đã tới kim tiên, Hàn Thư là một người bị gia tộc cho là phế vật, tại Tiên Ma Yêu giới sinh ra đã hai mươi tuổi mà chỉ có Kim Đan Kỳ cảnh giới.”

Xuất sinh tại Tiên Ma Yêu giới, hai mươi tuổi mới có kim đan kỳ? La Băng cười khổ, người như vậy có thể coi là phế vật, nhưng mà nàng không dám nói ra khỏi miệng, dù gì thì Hàn Thư cũng là trợ thủ của Lâm Lâm.

“ Muội thấy thế có phải là buồn cười đúng không? Chỉ có khi chúng ta gặp nhau, thật kỳ lạ là ta lại thích hắc, một người hơn hai mươi tuổi mới Kim đan kỳ, một kẻ phế vật ha ha..” Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Lâm Lâm không nhịn được cười lớn một tiếng.

“ Sau này mới biết được hắc là đồ đệ của Tần tiên bối, vừa mới được Tần tiên bối cải tạo kinh mạch, cho dù là tại Tiên Ma Yêu giới cũng có thể gọi là thiên tài trong các thiên tài. Cuộc sống của hắc đứng trước một tương lai sáng lạn, nhưng vì bảo vệ sư tôn của mình, không chịu lộ ra nơi sư tôn ở, lại sợ bị người ta sử dụng mưu hèn thuật độc nên đã phục độc tự vẫn.” Mặc dù đã rời đi khỏi thế giới kia hơn mười ngàn năm, nhưng nhớ tới khi Tần Vũ tiên sinh nói Hàn Thư đã chết ta vẫn không kiềm chế được xúc động

“ Sau này thế nào?” La Băng không thể nghĩ được người tỷ tỷ này so với mình còn thảm hơn, chính mình ít nhất còn biết đối phương đang có mặt ở nơi này, chỉ là không biết chỗ chính xác, không tìm được. Khó có thể biết được, nếu nhận được tin tức Hồng Quân chết đi, nàng sẽ như thế nào?

117. Chương 18: Huyền Tinh Thiết Quang

“ Sau này gặp lại Hồng Quân khi đó một phương thế lực của Tiên Ma Yêu giới là Ngũ Hành muốn giết Hồng Quân cướp đoạt thần khí. Trùng trùng đấu này đưa tới rất nhiều người, đa số là những người đứng đầu các giới, cũng tại trùng trùng đấu đó ta bị Ngũ Hành đánh lén, mất đi tánh mạng đi tới nơi này. Trải qua mười ngàn năm tu luyện rốt cuộc đạt đến thần nhân cảnh giới, phi thăng tới tầng này mới có cơ hội gặp được Hàn Thư, chúng ta chia lìa một lúc mười ngàn năm đó”

La Băng sửng sốt, chia lìa mười ngàn năm? Mặc dù đa số thời gian là tu luyện nhưng cuộc sống bình thường có nhiều tư niệm như vậy ít nhất cũng có đến mấy trăm năm.

“ Muội muội, có đôi khi con người còn sống mới là trọng yếu, ta biết muội cùng Hồng Quân đều là còn sống, chính vì vậy muội cũng nên mở rộng lòng mình một chút, đừng để đến khi mất đi rồi mới hối hận” Lâm Lâm nói ra những điều này tất cả đều nhằm thuyết phục La Băng.

“ Đừng để mất đi mới hối hận, Đừng để mất đi mới hối hận ...” La Băng nhắm đi nhắm lại câu nói này, trong nhất thời sắc mặt nàng trở nên thần thờ, trong đầu một loạt ký ức đột nhiên hiện về.

Hồi lâu sau La Băng nở ra một nụ cười, nụ cười thật sáng lạn, Khi nàng cười xong, trong tay Quân tâm bỗng dưng biến mất, dung nhập vào thân thể “ tỷ tỷ, muội thực sự cảm ơn tỷ, nếu không có tỷ muội thực sự đã lâm vào ngõ cụt không biết bao giờ mới có thể ra được...Quân tâm, Quân tâm...chỉ có nửa ngày thôi mà nó đã giải toả muội bao nhiêu năm qua”

Lâm Lâm cũng cười nói “Muội muội, muội hiểu rõ là tốt rồi có lẽ không lâu sau muội sẽ gọi ta là sư tẩu rồi”

“ tỷ tỷ, tỷ nói chuyện...” La Băng đã được giải toả những u uất trong lòng, khôi phục lại bộ dạng trước đây, cũng là năng cười nói hơn nói “ Chính là không biết ý của hần như thế nào..?”

“ Chuyện này muội yên tâm, chuyện này để ta lên tiếng, dù gì phu quân của ta cũng là đại sư huynh của hần, cha hần lại không có ở đây, huynh trưởng thay cha, Hàn Thư có thể tính là trưởng bối của hần, những lời này nhất định hần sẽ nghe” Lâm Lâm cười cười nói.

“ Nhưng mà chuyện này không miễn cưỡng được, chuyện này chậm rãi phát triển là tốt rồi, muội xem lại hần vài ngày xem thái độ của hần như thế nào” Lúc này La Băng hoàn toàn khôi phục lại bộ dáng nữ nhi, bộ dáng mà trước đây Hồng Quân từng biết.

“ tỷ tỷ, tỷ nói cha của Hồng Quân...cũng như theo lời tỷ nói chính là Tần Vũ tiên bối, sư tôn của Hàn Thư đại ca tới cùng là một người như thế nào?” La Băng một vài lần nghe chuyện gia đình của Hồng Quân, nhưng cuối cùng câu truyện cũng không đi đến đâu, nàng chỉ là Đại ca của Hồng Quân là một thần vương, còn lại cái gì cũng không biết.

“ Về Tần tiên bối tỷ biết cũng không nhiều lắm, chỉ biết bây giờ người đó ở Thần giới là một phương đại thế lực, dựa theo Hồng Quân nói là thế” lâm Lâm kể lại những lời này từ chuyện nghe Hồng Quân nói cho La Băng nghe.

“ Thần giới, thế lực cực mạnh...?” La Băng có chút sửng sốt, mặc dù đã đoán thân phận của Hồng Quân không đơn giản, nhưng cũng không có nghĩ tới cha của Hồng Quân lại là một thế lực cực mạnh tại thần giới. La Băng tại các thế lực của thần giới cũng phân biệt được : bát đại thánh hoàng, tam đại phi thăng giả .., thật không ngờ lại xuất hiện một thế lực của Tần Vũ tiên sinh thần bí.

“ oh, ta nhớ rồi, tại Tiên Ma Yêu giới trước khi ta chết ta nghe Hồng Quân kêu gọi mẫu thân, ngày trước ta cũng không biết nhưng sau này nghe các vị tiên bối của thần giới nói chỉ có Tánh mạng thần vương mới có thể cứu ta, ta tin tưởng mẫu thân của Hồng Quân chính là Tánh mạng thần vương” Lâm Lâm nhớ lại tình cảnh trước khi mình chết liền nói lại cho La Băng.

“ Cái gì? Tánh mạng thần vương? Truyền thuyết nói rằng chỉ cần có một tia chân linh tồn tại thì Tánh mạng thần vương có thể cải tử hồi sinh” La Băng có chút choáng váng, chẳng trách được trên người Hồng Quân có nhiều thần khí đến như vậy. Đại ca là thần vương, Mẫu thân là tánh mạng thần vương, còn vị Tần Vũ tiên bối thần bí kia chắc chắn ít nhất cũng là Thần vương, hơn nữa còn là một thần vương cực kỳ mạnh nếu không thì không thể cùng so sánh với bát đại thánh hoàng, tam đại phi thăng giả.

“ Nói về gia thế, ta không hơn được hần” La Băng bỗng có một cảm giác vô lực., từ trước tới nay, nàng tu luyện Tu La hoàng đạo, lại là Tu Ma quân chủ là hậu duệ của Tu La thần giới – La Phàm...cho dù La Băng không coi trọng thế gia thì nàng cũng có một chút tự hào, cho dù có gặp qua đại ca của Hồng Quân là Thần vương Tần Tư, đều không có khiến cho nàng phải suy nghĩ. La Phàm chính là Thần vương đầu tiên (của thế lực phi thăng giả), nhưng mà hôm nay nàng nghe được thân thể của Hồng Quân thì không chịu được có chút vô lực.

Lâm Lâm liếc mắt một cái có thể hiểu được La Băng đang nghĩ gì liền nói “Muội muội đừng lo lắng, Tần tiên bối rất tốt, chỉ cần muội cùng Hồng Quân thật tình yêu nhau, tin tưởng Tần Tiên bối sẽ không có ngăn cản” Lâm Lâm lời này hoàn toàn đoán đúng, cho dù La Băng có là hậu duệ của Tu La thần vương hay là

một cô gái bình thường ở Phàm nhân giới đi chẳng nữa thì Tần Vũ cũng không ngăn cản, bởi vì mối duyên của hắn và Khương Lập cũng cho hắn thấy có được tình yêu phải khổ cực như thế nào rồi.

Hai người cứ cười, cứ nói cũng chẳng để ý đến thời gian, chẳng trách họ là thần nhân, họ chỉ không cần nghĩ đến ngủ thì cần bản cũng chẳng cần ngủ.

.....

Nghịch Ương đang cầm vò rượu “ Ta nói...tiểu Quân tử lượng của đệ...hic..cùng với tài ...đánh cờ của đệ ...kém lắm...hic, mới uống được có ...một chút ...mà ...mà đã...hic” (đoạn này bachmi diễn đạt thể cho giống mấy lão uống rượu hề hề) Ba người uống rượu đều đã nói là không được dùng thần lực, mặc cho nồng độ của rượu ngấm vào cơ thể.

Hồng Quân lúc này nghiêm mặt , nghe được Nghịch Ương chê bai mình liền phản bác “ Đệ...đệ mà tử lượng kém á...huynh nhìn ..hic ..huynh kìa...có ra cái hình dáng ...gì không ...hử? Ngay cả ...con ..hic người ..cũng không giống, đệ công nhận đệ đánh cờ ...hic..kém..sau này có cơ hội...đệ... đệ sẽ để cho ...hic mẫu thân đánh với huynh...khục khục...lúc đó đánh cho...huynh...không còn manh giáp..hắc hắc” Hồng Quân lúc này rất hối hận vì trước đây không học tài đánh cờ của mẹ, nếu không thì bây giờ cũng không có bị Nghịch Ương chê bai như vậy.

Liễu Hàn Thư đã sớm đổ xuống chiếc bàn phía dưới, nói thì nói nhưng gã này mới là gã có tử lượng kém nhất.

Cũng đã đến trưa hôm sau, Lâm Lâm và La Băng mới đi ra ngoài, phát hiện ba người đều nằm trên mặt đất, ngã trái, ngã phải còn đầu bộ dáng của Thành chủ và phó thành chủ?

Lâm Lâm vỗ vỗ vào Liễu Hàn Thư vẫn không thấy hắn nhúc nhích, đẩy qua đẩy lại một hồi mới thấy động tĩnh, mắt nhắm mắt mở đã thấy Lâm Lâm đang ngậy ngốc nở nụ cười “ Lâm nhi, không nghĩ trời đã sáng rồi” Lâm Lâm tâm trạng cũng cảm thấy ấm áp, nhìn thấy vẻ mặt của Liễu Hàn Thư thật như một con người bình thường.

Nghịch Ương cùng Hồng Quân cũng tỉnh dậy mới phát giác đã qua một đêm, mấy người đều nằm dưới đất, cả ba đều chỉ vào nhau ha ha cười to, cả hai nàng xem thời khắc này trong lòng đều cảm thấy ấm áp lạ thường.

“ Gặp” Mấy người đang đắm chìm trong cười đùa thì thấy Nghịch Ương kêu lớn lên một tiếng, thì ra hắn bây giờ mới kiểm tra thì thấy nhận được mười mấy tin tức.

Lão vội vàng mở ra xem, con mắt dần dần trở nên sáng ngời, chuyện này chắc chắn là chuyện lớn.

Cách Hồng Quân thành khoảng bảy trăm ngàn dặm, phát hiện ra một mỏ khoáng mạch chưa từng được khai thác, lại ở một nơi rất bí mật nên có lẽ đó là nguyên nhân mà khoáng mạch này chưa từng được khai thác.

“ Ha ha ha ha ha..” Nghịch Ương xem xong tin tức mà vẫn liên tục cười lớn.

Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư cũng không hiểu vì sao, chỉ nhìn Nghịch Ương với con mắt khó hiểu.” Quáng tàng, quáng tàng...là huyền tinh thiết quáng đó, là huyền tinh thiết quáng đó.”Trên mặt Nghịch Ương tràn đầy hưng phấn, cứ như là bảo tàng sắp rơi vào tay lão không bằng.

“ Cái gì? Huyền tinh thiết quáng? Là ..là cùng với Ô Diễm thạch có cùng cấp bậc? có huyền tinh thiết quáng ta có thể luyện chế thật nhiều thần khí” Hồng Quân nghe được tên của huyền tinh thiết quáng thì cũng rất hưng phấn, chẳng kém Nghịch Ương chút nào cả.

Liễu Hàn Thư thì không biết huyền tinh thiết quáng là cái gì, nhưng hắn nghe được cái gì? Là “luyện chế thần khí” đó, mà còn là thật nhiều thần khí nữa. “ này... này, người của chúng ta là thần giới thứ hai có làm được không đó?” Hàn Thư nghi ngờ hỏi.

“ Có thể, có thể chứ, từ ngày hôm nay chúng ta - người của Thần giới thứ hai không ngừng sáng tạo lịch sử, sáng tạo kỳ tích, chúng ta có đủ tư cách để có được thành trì có tư cách cùng người của thần giới thứ nhất ngang bằng.” Nghịch Ương chính là rất hưng phấn hình dung, đó là một loại điên cuồng, nó giống như một gã hấp huyết quỷ đang đứng trước một biển máu vậy.

Nhưng Hồng Quân là người nhanh chóng tỉnh táo trở lại, nhúu mày hỏi “Nghịch Ương lão ca, huynh đừng có nói cho ta biết là xung quanh quảng mạch có thành trì của thần giới thứ nhất chứ?”

“ Ha ha...đúng đúng” Hồng Quân đột nhiên nghiêm nét mặt “ Aizz...để ta nói, chung quang quảng mạch có hai toà thành trì, một toà cách khoảng một vạn ba trăm ngàn dặm, một toà cách một vạn sáu trăm ngàn dặm, chúng ta có khoảng cách là gần nhất”

“ Nghịch Ương lão ca, huynh không thấy có cái gì không đúng sao?” Hồng Quân ngẫm lại hỏi.

“ Chuyện này...ta không có nghĩ tới”, Nghịch Ương vừa rồi quá hưng phấn, có quang tàng, Hồng Quân lại là luyện chế cao thủ, một chút hưng phấn thái quá khiến lão không nghĩ được cái gì cả. (Lời bachmi :trong đầu chỉ nghĩ : Quang tàng, quang tàng ..khục khục)

“ Quang mạch này có hai toà thành trì bên cạnh, nếu nói theo khoảng cách thì cũng không tính là xa, nhưng lại không có ai khai thác? điều này nói lên cái gì? Nói rằng quang tàng này có nguy hiểm” Hồng Quân cười nói.

“ Hình như...có chuyện như vậy...” Hàn Thư cũng là từ hưng phấn tỉnh táo trở lại mới phát hiện Hồng Quân nói có lý.

Hồng Quân nhìn bộ dáng nghiêm túc của hai người đột nhiên ha ha cười lớn, tự tin nói “ Nhưng mà, mặc kệ long đàm hổ huyết, chúng ta đều phải xông vào một lần, đây chính là cơ hội của chúng ta - người của thần giới thứ hai.”

Luyện hoá thành thành chủ phủ ——

Ngoại trừ Luyện Hoả thành chủ ra còn có một người trong phòng, đó là một vị khách. Nếu Hồng Quân và Nghịch Ương ở đây chắc chắn nhận ra vị khách này, đúng...đó chính là Liêu gia tộc thúc – Liêu Cẩm.

“ Hừ, ta cũng không tin tên tiểu tử này có thể tránh được kiếp này” Liêu cẩm hung hăng nói.

Thành chủ của Luyện hoá thành - Lộ chiến Thiên cũng hừ lạnh, đám giết muối muối của ta cùng với cháu ngoại, ta - Lộ Chiến Thiên lại là có thù không báo? Muội phu, muội cứ an tâm, huyền tinh thiết khoáng không phải là tin tức tốt lành gì” Nói xong hắn nở một nụ cười lạnh lùng thâm độc.

118. Chương 19: Tổ Hí

Liêu Hàn Thư cau mày nói: “ Sư đệ, chiếu theo những gì đệ nói thì chắc chắn Huyền tinh thiết khoáng có gì đó bí mật, nếu không thì đã bị người của Thần giới thứ nhất khai thác, nếu người của Thần giới thứ nhất không có năng lực khai thác chỉ sợ chúng ta muốn khai thác cũng chẳng dễ dàng gì.”

“ Sư huynh nói mặc dù có lý nhưng cũng không thể phủ nhận, một toà khoáng mạch như thế có thể khiến cho thần giới thứ hai của ta xoay chuyển tình thế, mặc dù là thật buồn cười nhưng vì địa vị của Thần giới thứ hai, cũng đáng cho chúng ta mạo hiểm” Hồng Quân phân tích nói.

Nghịch Ương thở dài nói “ Chỉ là chúng ta không biết có bao nhiêu nguy hiểm, chúng ta liệu có thể thành công hay không?”

“ Nghịch ương lão ca, luận về thần nhân cấp bậc mà nói, hiện nay có mấy người đỡ được Nghịch Thiên nhất kiếm của đệ, điều đó biểu tượng cho điều gì?” Hồng Quân đối với Nghịch Thiên nhất kiếm của mình thì cực kỳ tin tưởng, mà chuyện này còn chưa có gì đáng nói, mới sử dụng thần khí uy lực đã là như thế, nếu đổi lại sử dụng bằng nhị lưu Hồng Mông linh bảo thì uy lực còn ra cái dạng gì? Có thể một kích giết chết mười vạn thần nhân chứ không còn là lời đồn thổi nữa.

“ Tiểu Quân, Nghịch thiên nhất kiếm của đệ quả thật là lợi hại, đừng nói là thần nhân cấp bậc, ta sợ ngay cả Hạ bộ thiên thần cũng không dám ngạnh kháng một kích toàn lực của đệ, chỉ là...nhiều năm qua đi như vậy mà thần giới thứ nhất vẫn không khai thác, ta nghĩ chỗ đó chắc chắn nguy hiểm cực kỳ.”

“ Sư huynh, Nghịch Ương lão ca...ta có một biện pháp” Hồng Quân đột nhiên con mắt sáng ngời.

“ Biện pháp gì?” Nghịch Ương và Hàn Thư đều hỏi vội.

Hồng Quân cười cười nói “ Biện pháp của đệ cũng khá đơn giản, chúng ta cứ đi đến thiết quán một vòng, sau đó tuyên truyền tin tức, chẳng những tuyên truyền phát hiện thiết quán mà còn tuyên truyền chúng ta có được ...thiên thần khí. Đến lúc đó chúng ta mỗi người một kiện thiên thần khí đi ra để cho họ tin, nếu thiên thần khí cũng không đủ hấp dẫn đối với người của thần giới thứ nhất thì chúng ta đành phải bỏ qua mô thiết quán này. Nếu có thể dẫn dụ họ, chuyện này thì tốt rồi...chúng ta sẽ có pháo hôi (Pháo xám – ý nói tốt thì mạng)dẫn đường, đến lúc đó tại bên ngoài thiết quán ta sẽ bố trí hai cái nhệ cấp sát trận, khiến cho bọn hán không dễ dàng tiến vào thiết quán chứ đừng nói là mang thiết quán đi”

“ tiểu Sương” Hàn Thư cau mày nói “ Đệ nói biện pháp này tốt thì có tốt, nhưng thiên thần khí...chỉ có Thần vương mới có thể luyện chế được thôi”

“ Sư huynh, huynh yên tâm đi...thiên thần khí trong tay ta có...vài món” Hồng Quân có chút cười nói.

“ Cái gì?” Nghịch Ương cùng Hàn Thư đều giật mình “ Đệ nói, đệ nói ...có thiên thần khí?”

“ Nghịch Ương lão ca, Hàn Thư sư huynh, đệ không phải dấu diếm gì các huynh cả, chỉ là nói lên điều này quả thật có điểm không thể tưởng tượng nổi...” Hồng Quân cũng thấy đau đầu vì chuyện này, nếu nói với họ rằng trong tay mình còn đến mấy ...trăm kiện thiên thần khí, sợ rằng hai người đều muốn nổi máu lên cướp đoạt lắm chứ.

“ ha ha ha, Hồng Quân đệ đừng nên lo lắng, đệ cho ta hai kiện thần khí lão ca đã rất mang ơn đệ rồi, chỉ là những lời này nói lên quả thật khó có thể tin được” Nghịch Ương nhìn sắc mặt đang xấu hổ của Hồng Quân cười ha ha nói.

Liều Hàn Thư thì từ trước tới giờ chưa được Hồng Quân cho một kiện thần khí nào, hai mắt giương to nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân cười khỏ một chút nói :“ Sư huynh, huynh đừng vội, thần khí trong tay đệ đích xác là không có , chờ chúng ta từ thiết quán trở về, đệ sẽ tặng huynh một kiện.” Nếu tính ra thì Hàn Thư chính là người thân cận với hán nhất hiện nay, mà hán còn chưa đưa cho sư huynh một kiện thần khí nào, trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Nghe được thiên thần khí, Hàn Thư hai mắt chỉ thiếu trợn ngược lên, nhanh chóng cầm lấy tay Hồng Quân vội vàng nói “ Tiểu Sương, điều này là đệ nói đó nha, sau này đừng có nuốt lời.”

Hồng Quân nhìn bộ dáng khẩn trương của Hàn Thư bật cười nói “ Sư huynh, không cần ở chỗ này đệ thề cho huynh xem chứ?”

“ Không cần, không cần” Liều Hàn Thư giờ mới thấy bộ dáng của mình có vẻ hơi hưng phấn thái quá, ngượng ngượng cười.

“ Tốt rồi, chuyện này không thể chậm trễ, ba tháng sau chúng ta xuất phát, nhưng trước khi đi chúng ta phải phát tán tin tức chúng ta muốn đi thiết quán, đến lúc đó đệ sẽ cho Thần giới thứ nhất một cái đại lễ.”

Mặc kệ là thế giới gì, không gian gì thì tin tức truyền bá cũng rất nhanh, chỉ trong thời gian ba tháng thì sáu toà thành trì đã biết đến tin tức này, chuyện phát hiện ra huyền tinh thiết quán không còn gì là bí mật nữa, người của Thần giới thứ hai không biết cũng vì bị người của Thần giới thứ nhất áp bức, bây giờ Hồng Quân thành đã được dựng lên, các loại tin tức cũng lập tức được truyền tới tai họ, mà vấn đề chính là Luyện Hoả thành cố tình truyền bá tin tức này cho thần giới thứ hai, Hồng Quân thành chính cũng biết hết được tin tức này.

Tin tức ba người chuẩn bị đi Huyền tinh thiết quán khiến người người của thần giới thứ nhất vui mừng, nhưng họ cũng không có hảo tâm nhắc nhở một chút, dù sao bọn họ cũng đang muốn đối đầu với người của thần giới thứ hai.

Ba tháng thời gian trôi qua rất nhanh, trong ba tháng này La Băng đã thay đổi rất nhiều, Nghịch Ương và Hàn Thư cuối cùng cũng biết được một La Băng đúng như những gì mà Hồng Quân đã từng nói, về phần Lâm Lâm thì biết rõ nguyên nhân, nhưng nàng cũng không nói nhiều làm gì.

“ Tốt lắm sư huynh, chúng ta xuất phát thôi” Hồng quân vẻ mặt cười quay lại gọi Liều Hàn Thư, trong khi Lâm Lâm thì không ngừng nói lời tạm biệt với hán.

“ Ta nói rồi, Hàn Thư huynh đệ, chuyện nữ nhi tình trường chỉ làm đoản khí nam nhi thôi” Nghịch Ương cũng đứng một bên đả kích.

Liều Hàn Thư bị trêu như vậy thì mặt cũng đỏ cả lên, ngượng ngùng nhìn Lâm Lâm nói “ Thôi được rồi, Lâm nhi. nghịch ương thành chủ cùng Sương sư đệ đang đợi ta đằng kia, sau khi chuyện này chấm dứt ta sẽ cùng nàng an hưởng cuộc sống của người bình thường mấy trăm năm.”

Lâm Lâm nghe được như vậy thì vẻ mặt vui vẻ “ Hàn Thư, lời này là chàng nói đó, đừng có mà gạt thiếp”

Hàn Thư cũng bị chính những lời này thuyết phục đến tâm can chấn động, chỉ cần có mỗi một yêu cầu là an hưởng cuộc sống bình thường mấy trăm năm. Gặp được nhau phải mất tới hàng ngàn năm, hẳn cũng kiên định nói “ Lâm nhi, ta nhất định đáp ứng chuyện của nàng, ta nhất định sẽ làm được”

“ Uhm, thiếp tin chàng”Lâm Lâm đôi má hồng lên gật đầu, quay đầu đi về, không nhìn Hàn Thư nữa.

Không nhìn mặt của Nghịch Ương và Hồng Quân, Hàn Thư cũng không nói gì nhanh chóng đuổi kịp Hồng Quân và Nghịch Ương, ba người hướng phía Huyền tinh thiết quang bay tới.

Đương nhiên lúc đó thần giới thứ nhất cũng phái không ít người tới theo dõi Huyền tinh thiết quang, nhưng bọn chúng không phải đến huyền tinh thiết quang khai thác mà chỉ đến đó thăm dò tin tức mà thôi.

bảy trăm ngàn dặm, nếu là đặt cho một người bình thường là một con số nhiều vô kể (bachmi : nguyên văn là thiên văn số tự) chỉ dựa vào nhân lực có thể nói là cùng cực cũng không thể đi hết được. Chỉ có thể học phi hành, lúc đó thì không gì là không thể, một khoảng cách xa như vậy nhưng ba người vừa phi hành vừa nói chuyện cuối cùng chỉ mất có nửa tháng là tới nơi.

Ba người cuối cùng cũng đến nơi, trước mặt là một mảng sa mạc rộng lớn. Sa mạc này còn lớn hơn Sa Khâu lãng mà trước kia Nghịch Ương cùng Liêu Kiến chiến đấu, như mục lực (Khả năng nhìn) của Thần nhân cũng không nhìn được điểm cuối cùng của sa mạc. Ở bên trong mục lực có thể nhìn được là một ngọn núi, còn lại tất cả chỉ là một màu vàng của cát, có thể nói sa mạc này đã có không ít tuổi rồi.

“ căn cứ tình báo thì từ nơi này chúng ta đi tới ba mươi ngàn dặm có thể đến được vị trí của Huyền tinh thiết quang.” Nghịch Ương nhìn tin lệnh nói với Hàn Thư và Hồng Quân.

“ Ba mươi ngàn dặm không tính là xa, chúng ta cũng không nên trì hoãn ở chỗ này nữa, bây giờ chúng ta nên đến đó thôi” đối diện với sa mạc này đột nhiên trong lòng Hồng Quân lại có một cảm giác kỳ lạ có thể nói là hùng tâm tráng trí, có lẽ không lâu sau sa mạc này chính là trở thành một chiến trường.

Ba người cũng không chần chờ cấp tốc bay đi, chỉ nửa ngày họ đã bay được ba mươi ngàn dặm. Một toà núi hiện ra trước mắt của mọi người, ngọn núi chiếm một diện tích lớn trên mặt đất, liên miên hơn mười ngàn dặm, liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối.

“ Đây, đây ...chính là huyền tinh thiết quang?” nghịch ương tròn mắt há mồm nhìn ngọn núi lớn trước mắt, cho dù lúc trước tại Tiên Ma Yêu giới cũng rất ít khi nhìn thấy ngọn núi to lớn như thế này, huống hồ đây chính là mỏ huyền tinh thiết khoáng trong truyền thuyết? “ Đây chính là huyền tinh thần thiết, với số lượng như thế này, luyện được bao nhiêu thần khí đây/????”

Liều Hàn Thư cũng choáng váng “ Nghịch Ương lão ca, huynh nói cả ngọn núi này là huyền tinh thiết quang? Đây là tài liệu để luyện chế thần khí?”

Cho dù tại Tiên Ma Yêu giới, Hồng Quân cũng chưa từng thấy quang mạch nào lớn đến như vậy, chỉ cần dựa vào quang thạch có thể luyện chế hơn trăm vạn thần khí, tại lịch sử của Thần giới thứ hai là chưa từng có, về phần lịch sử của thần giới thứ nhất lâu như vậy, có hay không không biết quang mạch này?

“ Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi” Hồng Quân mỉm cười nói, Hàn Thư cùng Nghịch Ương cũng mỉm cười đi theo, ba người thân ảnh chợt loé lên nhưng không có tiến vào toà quang mạch khổng lồ kia.

Đương nhiên những hành động này không thể lọt ra khỏi mắt của nhiều người.

Ba người Hồng Quân không có trực tiếp tiến vào quang mạch mà chỉ tiến đến phía trước quang mạch bố trí một trận pháp nho nhỏ, người ở bên ngoài căn bản không nhìn thấy được tình huống này.

“ Ha ha, với chiêu này chúng ta bố trí, chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây một năm, sau đó chúng ta mới ra ngoài” Hồng Quân rất hài lòng với kết quả này, hẳn có thể thấy tình cảnh khi ba người đi ra ngoài trên tay cầm thiên thần khí, địch nhân bên ngoài sẽ có vẻ mặt như thế nào ?

“ Còn đây là hai kiện trung phẩm thiên thần khí” Hồng Quân nói xong trên tay xuất hiện hai thanh thần kiếm, phân biệt đưa cho Nghịch Ương và Hàn Thư.

Nghịch Ương và Hàn Thư trợn tròn mắt trước hai kiện thiên thần khí, nước miếng cơ hồ muốn chảy cả ra ngoài, . Nhưng không ai đưa tay ra nhận, hình như họ cảm giác mình đang nằm mơ, chỉ cần mình nhắm mắt một cái những cái trước mắt có thể sẽ biến mất hết.

Hồng Quân cười cười nói “ Nhìn cái gì nữa, nhận đi chứ?”

Hai người mới liếc nhau, từ từ nhận lấy, phát hiện đồ vật không có biến mất mới thấy quả thật họ không phải đang nằm mơ, . thật may là hai người đều sử dụng kiếm, công kích siêu cao, lần này có được trung phẩm thiên thần khí, lực công kích lại tiến thêm một tầng nữa. Nếu bây giờ không cho người của thần giới thứ nhất một quả lừa có lẽ họ đã chạy ra ngoài đánh giết một hồi.

119. Chương 20: Trúng Khé

Thời gian đã đến, Hồng Quân chậm rãi thu hồi trận pháp, ba người giống như vừa đi ra từ quán mạch, vừa đi vừa cười nói.

“ Hồng Quân huynh đệ, chuyện này thật không thể tưởng tượng được, nếu không có đệ thì chúng ta không có khả năng tìm được Thiên thần khí, ài nói đến cái nơi kia...nếu không phải có quy định mỗi người chỉ được lấy một kiện thì có lẽ ta đã lấy hết luôn” người nói đầu tiên là Nghịch Ương, sắc mặt của lão như đang đứng trước một núi thiên thần khí vậy.

“ Đúng vậy, Nghịch Ương đại ca nói không sai, lần này lấy được thiên thần khí đều nhờ công của sư đệ cả” Hàn Thư cũng một bên phụ họa, nhưng thực sự mà nói thì họ có được thiên thần khí cũng đều nhờ công của Hồng Quân, nếu không thì...

“ Ha ha, sư huynh, Nghịch Ương lão ca mọi người đều khách khí quá, ta cũng là ngẫu nhiên thấy cái ...cơ quan kia mới có thể phát hiện, nói đến cũng thật đáng tiếc, đệ cũng nghĩ có thể kiếm một vài món, đáng tiếc cái quy định chết kia chỉ cho phép một người sở hữu một kiện, không cách nào phá trừ nên chúng ta cũng chỉ mỗi người được một kiện...” Hồng Quân cũng thêm vào, hẳn làm như chính mình đang miêu tả lại mọi vấn đề mà hắn đã thấy.

Liễu Hàn Thư lại nói tiếp, “ Không nghĩ Huyền tinh thiết quán lại có một chỗ như vậy, thật không thể tin được mà”

Nghịch Ương cười nói “ Thật không thể nào...nhưng mà chúng ta cũng đã có được thiên thần khí cũng đã quá tốt rồi, về việc khai thác quán mạch, ta nghĩ về bàn tính lại cách khai thác há?”

“ Aizzz....được rồi Nghịch Ương đại ca” Liễu Hàn Thư đột nhiên con mắt sáng ngời, “ Có thiên thần khí mà chúng ta chưa được thấy uy lực của nó, trên sa mạc cũng không có người đi lại, không bằng chúng ta thử một lần?”

“ Sư huynh, huynh nóng tính quá nếu để cho người khác biết chỗ này có thiên thần khí, chúng ta như thế nào có thể từng bước tiến hành kế hoạch được?” Hồng Quân nhìn thấy Hàn Thư muốn thử thiên thần khí thì phê bình nói.

“ Tiểu Quân, đệ đừng nói Hàn Thư huynh đệ, ta cũng muốn thử xem, dù sao xung quanh cũng không có ai, ta cùng Hàn Thư huynh đệ thử hai chiêu, đệ còn không biết ta thực sự rất nóng lòng muốn thử” Nghịch Ương cũng một bên ... ủng hộ.

“ Thật sự là nói với các huynh không có biện pháp mà, được rồi, đệ sẽ bố trí một cái nhệ cấp trận pháp, các người ở trong trận pháp tỉ thí, như vậy cũng không bị người ta thấy” Hồng Quân nhìn như thể bất đắc dĩ thở dài, tiện tay bố trí một cái trận pháp, trong miệng nói là nhệ cấp trận pháp nhưng chỉ là bố trí một khốn trận bình thường, vây lấy Nghịch Ương và Hàn Thư.

“Hãy nhìn chúng ta biểu diễn đây” nghịch Ương đứng đối diện với Liễu Hàn Thư nói. Nói là khốn trận nhưng trận pháp là do Hồng Quân khống chế trong tay, chúng quang hai người cũng không ra cái dáng gì là có trận pháp cả. tuy nhiên ngoại nhân ở bên ngoài cũng không biết bên trong xảy ra tình huống gì, mà chỉ nghe rằng bên trong có bố trí cái gì trận pháp...

“ha ha hay lắm..” Liễu Hàn Thư cũng rất hưng phấn, hai tay hai người cùng lúc xuất hiện hai thanh trung phẩm thiên thần khí, người nhất chiêu ta nhất thức ở bên trong đánh loạn lên.

Sau một canh giờ, khốn trận đột nhiên chớp nhoáng kịch liệt, Hồng Quân sắc mặt cũng thay đổi như có vẻ hấn dùng hết sức để duy trì, chống đỡ trận pháp vậy.

“Ừnh” một tiếng nổ lớn, thân ảnh của Liễu Hàn Thư và Nghịch Ương hiện ra, trong tay hai người cầm hai thanh thần kiếm, hai người như không ai bảo ai cùng nhất trí nhìn chăm chăm vào hai thanh thần kiếm.

Hồng Quân có một chút mệt mỏi đứng lên, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, cười khổ nói “Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, đệ đã nói không cho hai người thí thí mà, nhị cấp trận pháp của đệ vốn là chống không được, Thiên thần khí va chạm không phải là tầm thường, chắc ta phải nghỉ ngơi đến mười năm mới khôi phục được lực lượng’

Hai người lúc đó mới chú ý tới Hồng Quân, Hàn Thư vội vã phi tới, đỡ lấy thân thể của Hồng Quân nói “Sư đệ, đệ không sao chứ? chúng ta quả thật không biết uy lực của Thiên thần khí, một chiêu vừa rồi không nghĩ phát ra một lực lượng cường đại như vậy”

Nghịch Ương dường như cũng hiểu ra, liền thu thanh thần kiếm lại, xấu hổ nói “Tiểu quân, thực sự xin lỗi đệ. Nếu ta kiên nhẫn hơn một chút thì không xảy ra chuyện như vậy” nghịch Ương vẻ mặt cũng rất chân thành xin lỗi.

“Bây giờ huynh đã biết được uy lực của thiên thần khí rồi chứ??” Hồng Quân nở ra một nụ cười bất đắc dĩ, “Đệ đã thăm như vậy có lẽ phải mất đến mười năm nỗ lực tĩnh tu mới hồi phục được”

Liễu Hàn Thư và Nghịch Ương không còn biết nói gì chỉ còn xấu hổ gượng cười mà thôi.

Hồng Quân đột nhiên liếc mắt nhìn hai người một cái, bất đắc dĩ nói “Đi thôi, còn ở chỗ này làm gì? Cái cần có đã có rồi, chúng ta nhanh chóng trở về bố trí kế hoạch, bí mật của Huyền tinh thiết quáng này, tuyệt đối không thể cho người của Thần giới thứ nhất biết được”

Sau đó Hồng Quân cùng hai người nhanh chóng rời khỏi chỗ này, quay về Hồng Quân thành như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng từ đây, tin tức xung được tung ra các thành trì xung quanh, đó là một hiệu ứng không thể thiếu được khi có một món đồ mà ai nhìn cũng phải đổ mắt.

“Thiên thần khí vẫn thế” Hơn nữa thiên thần khí còn xuất hiện ngay ở Huyền tinh thiết quáng.

Luyện Hỏa thành thành chủ phủ — Đại sảnh.

Giờ phút này ở đây tụ tập không ít người, mỗi người đều có một thân phận hiển hách, không phải là thành chủ cũng là Phó thành chủ, kém nhất cũng là thống lĩnh hộ vệ thành.

“Lục Thành chủ, ông nghĩ tin tức này có đáng tin không?” Tuyết Lam thành thành chủ Lam Cương hỏi. (Trong bản Convert có nhiều chỗ nói là Lục Thành chủ - Có chỗ thì nói là Lộ Chiến Thiên – bachmi xin mạn phép để một tên thôi đó là Lục Chiến Thiên, mong các độc giả thông cảm)

Lục Chiến Thiên cau mày suy nghĩ một chút, tính toán nói “Chuyện này ta nghĩ cũng không tốt, tuy nhiên đối với tin tức này ta cũng vẫn giữ nguyên thái độ, các người đều biết Huyền tinh thiết quáng là một địa phương như thế nào, có lẽ với thực lực của ba người kia có thể đi tới nhưng muốn từ huyền tinh thiết quáng lấy đi cái gì quả thật khó hơn lên trời (Ừa, mà mấy ông này là Thần cấp cả rồi, không ở trên trời thì ở chỗ nào ta?)

Bằng Phong thành thành chủ Điền Húc đứng lên lạnh lùng nói “Lục Thành chủ nói như vậy, tại hạ cũng có một vài điểm nghi vấn, không biết ba người kia như thế nào mà lại cho Thiên Thần khí? Lục Thành chủ không phải cho rằng cái tên gọi là Hồng Quân kia luyện chế ra chứ?”

“ Chuyện này...” Lục Chiến Thiên không có cách nào giải thích, thực sự ở chỗ này chỉ có Thần vương cấp bậc cao thủ mới có thể luyện chế thiên thần khí, nếu vậy chẳng khác gì nói Hồng Quân là cấp bậc Thần vương, mà nếu là Thần Vương thì không cần phải bố trí ở Thánh giới thôn bố trí trận pháp, trực tiếp đến Lạc Phượng thành đồ sát sạch sẽ.

“ Hừ” Một đại hán mặc hắc y đứng lên, âm thanh sang sảng nói “ Ta xem Lục Thành chủ muốn người của Luyện Hỏa thành muốn độc chiếm bảo tàng, người cũng biết rằng ức ngàn năm qua Bát đại thành trì của chúng ta cùng khí liên chi (Kề vai sát cánh), đến tận hôm nay có chuyện quan trọng thì Luyện Hỏa thành các người trở mặt” Đại hán này gọi là Công Tôn Hùng, chính là Ly Hỏa thành – thủ lĩnh thành vệ quân, đồng thời cũng là đệ tử của Công tôn gia tộc vĩ đại, hán cũng chính là người có khả năng được kế thừa chức vị thành chủ.

Lục Chiến Thiên có chút mất hứng, trừng liếc mắt đại hán kia “ Ta nói ngươi – Công Tôn Hùng, ở đây đều là Thành chủ , phó thành chủ ngươi chỉ là thành vệ quân thống lĩnh, có tư cách gì chỉ trích ta?”

Công Tôn Hùng cũng trừng mắt lại “ Ta không có ý tứ chỉ trích Lục Thành chủ, chỉ là nói ra ý nghĩ của mình mà thôi., Lục Thành chủ ngàn vạn lần đừng nghĩ trong lòng”

Lục Chiến Thiên không để trong lòng nhưng chính là có người để trong lòng, Công Tôn Hùng nói không phải không có đạo lý mà còn rất có đạo lý nữa là đằng khác.

“ Lục Thành chủ, ta nghĩ nếu các người Luyện Hỏa thành vẫn còn giữ thái độ hoài nghi, rõ ràng càng thể hiện lòng tham, đến lúc đó dù có chút thiên thần khí cũng không đủ phân chia cho bát đại thành trì, nếu người bỏ cuộc, chúng ta ngược lại càng dễ phân chia” Có một thành chủ đứng lên nói.

Lục Chiến Thiên sắc mặt biến đổi “ Ai nói Luyện Hỏa thành ta không tham gia? Cũng chỉ tại chuyện này có chút khúc mắc, chúng ta mới phải từ từ thương nghị thôi”

“ Ha ha ha, không phải vừa rồi thái độ của ngươi vẫn còn đang nghi ngờ đó sao?” Có một người đứng dậy.

Luyện Hỏa thành nếu tính toán về khoảng cách thì chính là tòa thành trì gần nhất Huyền tinh thiết quán, chính vì thế các thành chủ, phó thành chủ đều phải tập trung ở Luyện Hỏa thành để thương nghị. Những thành chủ khác cũng đều được nghe tin tức từ thuộc hạ của mình, Thiên Thần khí ba chữ quả nhiên có sức hấp dẫn rất lớn.

Lúc trước Lục Chiến Thiên bố trí tuyên truyền tin tức về Huyền tinh thiết quán, mục đích chính là hãm hại người của Hồng Quân thành, cũng không thể nghĩ được là ba người Hồng Quân ở Huyền tinh thiết quán ở một năm, bình yên vô sự còn không muốn nói lại còn được tới ba kiện thiên thần khí, mới chỉ tính lực va chạm đã có thể phá vỡ nhị cấp trận pháp, đó là phạm trù siêu việt hơn thần khí, tuyệt đối là thiên thần khí,бет nhất cũng là hạ phẩm thiên thần khí.

Tin tức này là cả một vấn đề khó khăn, chuyện này đến tai Luyện Hỏa thành và thất đại thành trì còn lại. Hôm nay mọi người tập trung ở Luyện Hỏa thành nghị luận nhưng bản thân của Lục Chiến Thiên thì vẫn còn nhiều điểm khả nghi, hán cơ hồ không có chút tin tưởng. Tin tức này lúc trước chính mình tuyên truyền ra, thật sự có thiên thần khí? Nhưng chỉ nghĩ ngờ là Thiên Thần khí liệu có nằm ở Huyền tinh thiết quán thật không? Nhưng trước mắt thất đại thành trì môn chủ ai cũng sốt sắng, đương nhiên họ nghĩ rằng Thiên thần khí chắc chắn có tại Huyền tinh thiết quán.

Cứ như vậy bát đại thành trì có một cuộc thương nghị ngắn ngủi,nhận định chắc chắn Huyền tinh thiết quán quả thật có một chút thiên thần khí, tuy nhiên nếu muốn có được thiên thần khí cũng không phải dễ dàng. Huyền tinh thiết quán bốn chữ này đại diện cho hàm nghi gì mọi người đều rõ ràng, nó đại diện cho tử vong, mọi người ai cũng thấy. Nhưng cái mà họ thấy còn quan trọng hơn cái chết đó là bọn Hồng Quân có được thiên thần khí, mà thiên thần khí thì tràn ngập vô hạn hấp dẫn, bây giờ mọi người ai cũng không còn lo lắng về vấn đề sống chết, họ chỉ lo lắng như thế nào lấy được thiên thần khí mà thôi.

Trải qua khoảng một tháng thương thảo, bát đại thành trì rốt cuộc hạ quyết định. Mỗi một thành trì huy động hai ngàn thượng phẩm thần nhân do thành chủ, phó thành chủ, thống lĩnh thành vệ quân chỉ huy. Một năm sau xuất phát tiến tới Huyền tinh thiết quán. Trong một năm này chính là thời gian cho bát đại thành trì tập trung nhân mã, bởi vì vị trí của Luyện Hỏa thành gần với Huyền tinh thiết quán nhất nên

nơi này cũng chính là điểm tụ tập, điểm tụ tập cho một cuộc chiến thảm khốc nhất lịch sử tầng không gian thứ bảy.

120. Chương 21: Nhập Ông

“ Hắc hắc, không thể tưởng tượng được lần này chúng ta giăng lưới khoongn biết bao nhiêu con cá to, bắt đại thành trì không biết có bao nhiêu người à” Hàn Thư hắc hắc cười, còn thiếu mỗi chảy nước miếng ra khỏi miệng, từ khi có được thiên thần khí không có được xuất thủ, từ khi hắn được thiên thần khí đến bây giờ chưa có cơ hội xuất thủ, lần trước ở sa mạc cũng chỉ là giả vờ mà thôi, chứ uy lực của thiên thần khí chính bản thân hắn cũng không chính thức biết được uy lực.

“ Cần gì phải quan tâm hắn bao nhiêu người? Trận pháp của Hồng Quân huynh đệ giết chết bao nhiêu người?” Nghịch Ương cũng biết trận pháp của Hồng Quân có bao nhiêu lợi hại, lúc trước hai mươi vạn thần nhân tiến tới Thánh Giới thôn bị trận pháp bao vây giết chết sạch sẽ, duy chỉ còn một người đó chính là Liễu Cẩm, cũng chính là người Hồng Quân cho chạy thoát.

“ Nghịch Ương lão ca, lần này huynh nói sai rồi, nhiệm vụ của họ không phải để cho chúng ta giết, nhiệm vụ của họ là để cho chúng ta biết Huyền tinh thiết quáng có bao nhiêu nguy hiểm” Hồng Quân không nghĩ mình dùng trận pháp để đối phó với người của bát đại thành trì., nếu thực sự muốn giết họ, từ địa kia biết để cho ai thám thính.

Ba người đang mãi mê nghị sự, đột nhiên La Băng cùng Lâm Lâm đi tới đại sảnh, Lâm Lâm hỏi: “Lần này các người muốn đi bao lâu?”Lâm Lâm đối với kế hoạch bọn họ cũng được nghe qua, bây giờ được nghe bọn họ nói, đương nhiên đối thủ là lực lượng của bát đại thành trì, Lâm Lâm cũng có một chút lo lắng, lo lắng nhất chính là Liễu Hàn Thư.

“ Chuyện này chúng ta cũng không biết rõ ràng lắm, nhưng mà sẽ không vượt qua quá một trăm năm, lúc này chúng ta chỉ còn lên kế hoạch chế trụ bát đại thành trì.” Hồng Quân tự tin nói.

“ Lâm Lâm, lần này sau khi trở về, ta sẽ tìm một chỗ cùng nàng an hưởng mấy trăm năm” Hàn Thư thấy Lâm Lâm ưu tư liền đi qua an ủi, Lâm Lâm nghe được Liễu Hàn Thư nói thì cũng nở ra một nụ cười.

La Băng trong y phục hắc y nhìn Hồng Quân hồi lâu, thản nhiên cười nói : “ Ta muốn cùng các huynh cùng đi, lâu lắm rồi ta không động thủ”

Nghịch Ương cùng Hàn Thư đều trợn tròn mắt, bọn họ bình thường cũng là chiến đấu mà thôi, không nghĩ đến chuyện phụ nữ cũng muốn như thế, hai người lập tức đưa ánh mắt nhìn Hồng Quân ái ngại, trong lòng đều nghĩ mọi chuyện đều do tên tiểu tử này giải quyết”

Đáng tiếc hôm nay Hồng Quân không có chút nào hiểu được điều này, hắn quay lại khuyên La Băng “ Băng nhi, lần này chúng ta đi không có chút nào là vui vẻ cả, tốt nhất là cô nên ở nhà với Lâm tỷ tỷ đi há?”

“ Băng nhi muội muội không giống với ta, ta không thích chém giết, ta chỉ thích tĩnh tu an tâm tu luyện, nếu để Băng nhi cùng ta thực không có chút ý tứ, nhưng mà trong máu của Băng nhi muốn chiến đấu, ta nghĩ mọi người nên đem Băng nhi đi theo’ Lâm Lâm cười ha ha nói.

Kỳ thật muốn chém muốn giết, muốn đấu đều là ý tứ của La Băng tại Tu La ma giới, tới nơi này dường như nàng có trách nhiệm hơn, đến nơi này, tính cách của La Băng dường như trở thành một người con gái bình thường, , lần này muốn đi theo Hồng Quân nàng cũng thực sự không muốn thấy cuộc đời mình tịch mịch trôi qua, cái cảm giác này La Băng trải qua một lần và không muốn trải qua lần thứ hai.

Ba người đối với La Băng thật bất đắc dĩ, đồng ý cho La Băng gia nhập mang theo một ngàn thượng phẩm thần nhân, , đoàn người xuất phát...trên đường đi thì bọn họ không thể che dấu được, ngược lại là rất nghênh ngang, sợ rằng người khác đã biết hết tình huống của mình, khi đó thì lộ ra hết bí mật của mình tại huyền tinh thiết quáng, có khác gì mình tự khai ra là mình đang đưa quân đi làm một chuyện gì đó?

Luyện Hỏa thành trong một năm qua coi như là cực kỳ náo nhiệt, mỗi ngày đều có vô số thượng phẩm thần nhân đi vào thành, sau đó liền đi vào thương nghị, họp bàn., , như vậy trong một năm có một vạn sáu ngàn thượng phẩm thần nhân đi vào Luyện Hỏa Thành, Một vạn sáu ngàn thượng phẩm thần nhân là một con

số đáng nói, vì thiên thần khí có thể đây là đội quân chủ lực của bát đại thành trì, có thể nói các thành chủ đặc biệt quan tâm tới vấn đề này.

Đội ngũ của họ so với Hồng Quân thành lớn hơn, một vạn sáu ngàn thượng phẩm thần nhân, hơn nữa còn có bao nhiêu người thống lĩnh của bát đại thành trì, đoàn người một bước tiến thẳng tới Huyền tinh thiết quang, hai phương nhân mã hoành tráng tiến thẳng về Huyền tinh thiết quang, cho dù là thượng phẩm thần nhân của Thần giới thứ nhất cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quang mạch. Liên miên hơn mười vạn dặm chỉ thấy cát vàng và núi non, bất luận là kẻ nào cũng muốn xem một đội hình như vậy.

Cũng không dễ cho Hồng Quân thất vọng, một vạn sáu ngàn thần nhân trong ba tháng sau đã đến nơi, có đến hơn mười người là thượng phẩm thần nhân ngang nhiên đi tới phía trước, không một chút e sợ.

“ Cái gì?” Nghịch Ương có một trận kinh ngạc, nhìn Hồng Quân nói “ không nghĩ chúng ta cũng có người quen đang đến đây”

Hồng Quân căn bản thần thức không thể bao trùm xa như vậy, Nghịch Ương nói như vậy khiến Hồng Quân khó hiểu “ Người quen cũ? Không thể à, đệ vừa tới tầng không gian này hơn một trăm năm thì lấy đâu ra người quen cũ?”

“ Ha ha, Hồng Quân, không lẽ đệ quên lão chủ nhân của Hồng Quân thành sao? Nghịch Ương thần thức vẫn quan sát Liêu Cẩm nhìn Hồng Quân nói.

Hồng Quân con mắt sáng ngời nói “ Nghịch Ương lão ca, người mà huynh nói chẳng lẽ là Liêu Cẩm?”

“ Đúng vậy, lão già này không thể tưởng hấn lại đi trong đoàn quân của bát đại thành trì”

“ Hắc, thì ra là như vậy” Bỗng nhiên Hồng Quân chợt giật mình hiểu ra “ Nghịch Ương lão ca, nghĩ đến chuyện Liêu Cẩm đi chung với người của Bát đại thành trì, cùng với các thành chủ khác đi cùng đệ mới nhận ra..., dù đã biết huyền tinh thiết quang nguy hiểm thế nào nên chúng đã tung tin cho chúng ta biết, hừ...những tính toán quả nhiên là lợi hại”

Nghịch Ương thở dài “ May mắn Tiểu Quân nghĩ ra biện pháp, xem trận thế của bọn chúng như vậy nếu khi trước chúng ta lao vào khai thác Thiết quang, thật là nguy hiểm.”

“ Quả nhiên đều là thượng phẩm thần nhân” Hàn Thư ở bên cạnh tùy ý dùng thần thức điều tra tu vi của những người kia, điều đó khiến hấn kinh ngạc không thôi. Một đội nhiều thượng phẩm thần nhân như vậy không phải chỉ có một hai thành trì điều động người đi. Cũng may giờ này Hàn Thư đã có thiên thần khí, nếu là trước kia hấn mà thấy từng này thượng phẩm thần nhân thì cách lựa chọn của hấn lúc này sẽ là ... chạy thật nhanh.

“ Một vạn sáu ngàn không trăm ba mươi bảy người, thật là đông đảo” Nghịch Ương nhẹ nhàng lắc đầu than “ Tiểu Quân, đệ quả nhiên là lợi hại. Chỉ một tin tức Thiên thần khí thôi mà khiến cho bát đại thành trì điều động nhiều nhân mã đến như vậy, nếu không có kế hoạch từ trước, có lẽ ta đã trở về tìm cách đánh tám đại thành trì này.”

Hồng Quân cũng miễn cưỡng nói “ Cho dù huynh có toàn lực đánh thì có tác dụng gì? Thần giới thứ hai ngoại trừ chúng ta có thực lực bảo hộ thành trì ra, còn có chỗ khác sao?”

Liêu Hàn Thư gật đầu nói “ Sư đệ nói không sai, nếu không có trận pháp của sư đệ, chúng ta hai người thật sự ngại cả bảo vệ Hồng Quân thành cũng không nổi nữa là...huynh xem bát đại thành trì đồng khí liên chi như vậy, nếu chúng cùng nhau tấn công Hồng Quân thành, chúng ta chỉ còn cách là chạy chối chết mà thôi”

Nghịch Ương bị hai người nói cho đỏ cả mặt, xấu hổ nói “ Kỳ thật ta chỉ muốn đánh một trận, hạ được Luyện hỏa thành...như vậy chúng ta có hai tòa thành trì gần nhau, muốn bảo vệ cũng dễ hơn.”

Hồng Quân và Liễu Hàn Thư nghe xong thì đều gật đầu “ Chuyện này không sai, chúng ta ở đây mục tiêu chính là Luyện hỏa thành, sau này có đánh nhau một trận cũng đáng lắm”.

“ Bọn họ đã đi qua “ La Băng ở bên ngoài từ đầu tới giờ chưa từng nói câu nào đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, ba người không ai bảo ai đều rung mình một cái.

Một vạn sáu ngàn người căn bản không biết, bọn họ vừa đi qua một vòng Quỷ môn quan. Nếu Hồng Quân hạ sát thủ, khởi động trận pháp, đều có thể bắt tinh anh của bát đại thành trì phải chết.

Đi đầu chính là bát đại thành chủ, Lục Chiến Thiên là người luôn luôn cẩn thận đột nhiên nhíu mày nói “Dừng lại, ..”

“Làm sao vậy?”

“Chuyện gì xảy ra?”

Kỳ lạ nhìn hần là các thành chủ, phó thành chủ, Thống lĩnh thành vệ quân...nhao nhao hỏi. Đã tới được huyền tinh thiết quang, nói cách khác là không còn cách xa bao nhiêu Thiên thần khí...giờ bảo dừng lại ai chịu nổi chứ? Mọi người ai cũng không chịu nổi, vì sức hấp dẫn của Thiên thần khí là quá lớn.

“Các vị, xin nghe ta nói” Lục Chiến Thiên nhanh nhẩu nói “Không biết mọi người có chú ý không, nhưng theo lý thuyết thì người của Hồng Quân thành phải đến sớm hơn chúng ta, mặc dù chúng ta không biết lộ tuyến nhưng một điểm, một chút tung tích cũng không có, tựa hồ...có cái gì đó không đúng”

“Có cái gì chết gì mà không đúng...” những người này bên dưới lại nhao nhao lên một lần nữa.

“Cụ thể ra sao ta cũng không mấy rõ ràng, nhưng mà cuối cùng ta không hiểu được hình như có người giữ trò, chờ chúng ta sập bẫy” Lục Chiến Thiên lại suy tư, hần thực sự không biết cái điểm “không đúng” là ở chỗ nào. Nhưng trực giác nói cho hần biết chỗ này là chỗ cực kỳ nguy hiểm. Không thể không nói trực giác của Lục Chiến Thiên cực kỳ nhạy bén, nhưng bây giờ bọn họ phát giác thì cũng đã muộn mất rồi. Tất cả mọi người đều đã đi vào trận pháp của Hồng Quân, bây giờ muốn chạy ra khỏi quang mạch chỉ có hai biện pháp : Một : theo đường cũ trở về, như vậy vẫn phải qua một lần trận pháp của Hồng Quân, đương nhiên nếu thấy bọn họ có ý trở về thì chỉ cần Hồng Quân khởi động trận pháp...lúc đó thì chết bao nhiêu mà tính bây giờ, không những thế, gần đến chỗ “có thiên thần khí” rồi mà quay về thì phí công sao?

Thứ hai : Tiếp tục đi xuyên qua phiến quang mạch, khó khăn này cũng không hề kém hơn đi qua trận pháp của Hồng Quân một chút nào.

“Hừ, nói nửa ngày cũng chỉ là nói nhảm, những người Luyện Hỏa thành các ngươi đều nhát gan, muốn về thì về đi” Công Tôn Hùng từ đầu đã có ý muốn đối đầu với Lục Chiến Thiên, theo hần thì đối với Lục Chiến Thiên chỗ nào cũng là khó khăn, là nguy hiểm.

“Nói nửa ngày cũng như là chưa nói, chỗ này nguy hiểm như thế nào ai mà chẳng biết, nếu không thì ức ngàn năm qua đã có người đến đây khai thác quang mạch, chỗ có Thiên thần khí mà không nguy hiểm được sao? Chúng ta vì muốn Thiên thần khí mà tới, ba người kia có thể lấy được thiên thần khí thì chúng ta cũng có thể” Một hồng y đại hán đứng bên cạnh Lục Chiến Thiên cũng nhay vào đả kích.

“Hừ, ai nói ta sợ? Ta chỉ hảo tâm nhắc nhở các ngươi thôi, nếu các ngươi không hiểu hảo ý của ta ta cũng không nói cái gì thêm, mọi người cứ tự bảo trọng cho bản thân mình.” Lục Chiến Thiên vốn rất tin vào trực giác của mình, nhưng mọi người xung quanh đều cố ý nói hần nhát gan nên đột nhiên hần cảm thấy mình có lẽ đang nghi ngờ thái quá, chính vì thế hần lại càng hạ quyết tâm : Phải tìm bằng được Thiên thần khí.

Bỏ đi mọi điều hoài nghi, bát đại thành chủ đem theo thuộc hạ của mình từng bước từng bước một tiến vào lãnh địa có Huyền tinh thiết quang, nhưng bọn họ căn bản không hiểu được, cái chờ đợi bọn họ không phải là Thiên thần khí mà là một trận đồ lục thảm khốc

121. Chương 22: Bị Diệt

Tổng diện tích của Huyền tinh thiết quang núi non diện tích khoảng mười vạn dặm. Người của bát đại thành trì trong vòng nửa ngày đã đi được vào phạm vi hơn ngàn dặm. Hồng Quân mang theo Liễu Hàn Thư, Nghịch Ương, La Băng đi theo và cũng không quên bố trí một cái ẩn thân trận pháp nho nhỏ. Cứ như vậy bọn Hồng Quân nghênh ngang đi theo sau đội quân hùng mạnh của bát đại thành trì mà không ai phát hiện ra, bọn họ cũng muốn biết tận cùng ở Huyền tinh thiết quang có cái gì nguy hiểm?

“Hống ~~~~” Một tiếng rống lớn của dã thú vang lên, tiếng hống khiến mặt đất của tòa núi rung lên bần bật, lập tức một thân ảnh thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân hình giống như một con hổ, sau lưng có hai cánh, đầu như mặt người, trên đầu có một chiếc sừng dài và to như một ngọn núi nhỏ và nhoáng lên như một kiện thần khí...đó chính là những hình ảnh mà mọi người thấy được khi thân ảnh kia hiện ra rõ ràng.

“ Loài người, các ngươi chẳng nhẽ không biết đây là địa phương mà các ngươi không được tới sao?” Quái thú nọ nói tiếng người, âm thanh vang vọng như tiếng sấm.

“ Huyền hổ thú, không xong rồi, như thế nào mà nó lại xuất hiện ở chỗ này chứ?” Lục Chiến Thiên kinh hãi hô lên một tiếng, mặc dù trước mắt chỉ có một con huyền hổ thú, nhưng lại làm cho sắc mặt của một vạn sáu trăm ngàn thần nhân sắc mặt ngưng trọng.

Huyền hổ thú – Là một loại quái thú của vô danh không gian tầng thứ bảy này. Huyền hổ thú còn bé thì không có lý trí, không có trí thông minh, không có khả năng giết người nhưng huyền hổ thú trưởng thành công kích không thể yếu hơn thượng phẩm thần nhân, hơn nữa lớp da dày không kém gì thần khí chiến y – lực phòng thủ cực kỳ kinh khủng.

Tại tầng bảy vô danh không gian này huyền hổ thú không nhiều, nhưng ở Huyền tinh thiết quang này chính là địa phương của chúng. Trước đây Luyện hỏa thành, Băng phong thành, Lạc phượng thành cũng đã từng để ý đến Huyền tinh thiết quang, cũng đã từng huy động vô số thần nhân nhưng cuối cùng vẫn bị Huyền hổ thú đánh cho đại bại.

“ Có chút kỳ lạ, sao chỉ có một con Huyền hổ thú?” Công Tôn Hùng có một chút kỳ quái hỏi. Huyền hổ thú là loại sinh vật sống quần cư, một con thì không đáng sợ, đáng sợ nhất là số lượng kinh khủng của bọn chúng, ở phiến núi non này ước tính phải có đến hơn mười vạn huyền hổ thú trưởng thành sinh sống, bắt đại thành trì có liên hợp lại thì cũng không thể nào so sánh với số lượng của chúng.

“ Loài người, các ngươi đều bị diết hết sao?” Huyền hổ thú không thấy ai trả lời hần thì lại càng tức giận, nhảy lên cao kêu một tiếng thật to, lập tức xa xa đáp lại vô số tiếng kêu.

“ Xong hết rồi, Huyền hổ thú đã muốn công kích, chúng ta mau chạy đi” Lục Chiến Thiên sắc mặt đột nhiên biến đổi, loại tiếng kêu này chính là tiếng kêu đáp trả khi có ngoại nhân đến xâm lăng lãnh địa của Huyền hổ thú và bị huyền hổ thú phát hiện. Bình thường một con Huyền hổ thú có thể so sánh với ba thượng phẩm thần nhân, những tiếng kêu vừa rồi đâu chỉ đơn giản là vài vạn?? Mà chỉ cần một vạn con thôi cũng đủ sức tiêu diệt toàn bộ liên quân của bát đại thành trì.

“ Lui” Lục Chiến Thiên là người đầu tiên lớn tiếng hô binh lính của mình thoái lui, xa xa có thể thấy loáng thoáng vô vàn thân ảnh của huyền hổ thú.

“ Chúng ta cũng lui” Băng Phong thành thành chủ Điền Húc cũng lớn tiếng quát lui binh, nếu cùng với số lượng Huyền hổ thú kia quyết chiến có khác nào đi tự sát? Lui binh là sự lựa chọn duy nhất lúc này.

Trong lúc nhất thời toàn bộ liên quân một vạn sáu thần nhân liền lập tức thoái lui, chỉ tiếc là bọn họ không thể nào lui ra xa được, đơn giản vì...họ đã bị huyền hổ thú vây quanh. Tốc độ của Huyền hổ thú có thể nói là nhanh hơn họ gấp nhiều lần.

“ Loài người ghê tởm, dám khinh thường tôn nghiêm của chúng ta, phải giết không có chúng toàn thây.” Lúc trước người của mấy tòa thành trì đẩy binh tiến vào Huyền tinh thiết quang khiến Huyền hổ thú vô cùng tức giận, lần này thì...chính vì thế khi phát hiện có người xâm nhập lãnh thổ, Huyền hổ thú nhanh chóng thông báo cho bầy đàn, phát động công kích.

Lần công kích đầu tiên của Huyền hổ thú khiến mấy trăm thần nhân vong mạng và trọng thương, nhưng huyền hổ thú cùng lắm chỉ bị chết hơn mười con, bảy tám mươi con bị thương.

“ Đừng nên tham giết, tìm cách phá vòng vây” Lục Chiến Thiên lại hô lớn một tiếng, trên tay huy động thần khí bức lui huyền hổ thú trước mặt, mang theo thuộc hạ hướng phía xa bỏ chạy.

Trốn? Bọn họ trốn được sao? Huyền Hổ thú chính là do Hồng Quân cố tình dẫn đến, hần có thể thuận chuyển lên bầu trời, căn bản không sợ loại quái thú này. Tại không trung, vô tận vật chất vô danh màu xám không thể đụng đến Hồng Quân. Đối với lực công kích của Huyền hổ thú Hồng Quân cũng âm thầm thần phục. Hồng Quân cho dù sử dụng Nghịch Thiên nhất kiếm cũng không thể nào giết chết nhiều Huyền hổ thú như thế được, dù có muốn thì cũng không có khí lực để mà làm.

Cứ mỗi lần thần nhân chết đi hóa thành màu xám vô danh thì Hồng Quân lại thấy được một điểm biến hóa bên người, đó chính là lực lượng tinh thần của những Thần nhân bị chết đi. Còn về Huyền hổ thú sau khi chết đi không biến vào màu xám vật chất, thân thể cũng không có biến mất mà được những Huyền Hổ thú khác thu lại.

Trong khi đó Hồng Quân, Nghịch Ương, Liễu Hàn Thư, La Bằng sau khi bố trí một trận pháp ẩn thân thì ngồi uống rượu nói chuyện phiếm. Bên ngoài chém giết căng thẳng như thế nào hấn cũng chẳng cần quan tâm. Huyền hổ thú do hấn dẫn đến để giết người của bát đại thành trì, quan tâm làm gì? Nếu cần thiết thì lại bố trí trận pháp vây khốn bọn họ, dùng thiên thần khí đồ lục một phen, giết được bao nhiêu thì giết.

“Lục Thành chủ, chúng ta phải làm như thế nào bây giờ? Huyền hổ thú nhiều quá, nếu tiếp tục kéo dài tình hình này thì tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này...” Điền Húc bên ngoài đã có nhiều vết thương, máu xám chảy ra nhiều khiến hấn có chút choáng váng đầu.

Liên quân của bát đại thành trì đã tử vong hơn ba ngàn, mà huyền hổ thú chỉ chết có hơn một trăm con, hơn nữa bốn phía Huyền Hổ thú càng ngày tới càng đông, tình thế của liên quân càng lúc càng nguy hiểm.

“Diễn thành chủ, bây giờ chỉ có tổ chức một đội cảm tử quân, nếu không hôm nay tất cả chúng ta phải chết hết ở chỗ này” Lục Chiến Thiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, có một câu mà hấn muốn nói nhưng lại không nói ra, đó là “Ta đã nói từ sớm mà các người không nghe, bây giờ còn muốn chạy? Đơn giản vậy sao?”

Lục Chiến Thiên trong lòng vẫn đang có nhiều điều kỳ quái, ở đây nhiều Huyền hổ thú như vậy, bọn Nghịch Ương làm thế nào mà lại lấy được Thiên thần khí? Hoặc có thể nói thiên thần khí như thế nào lại lọt vào tay bọn Nghịch Ương? Tinh quang nhiều năm qua như vậy nếu thực sự có thiên thần khí một là sẽ bị người ta lấy đi, hai là sẽ bị Huyền Hổ thú lấy, mà Huyền hổ thú thì không biết luyện khí, có nghĩa là bọn chúng không biết tác dụng và uy lực của Thần khí chứ đừng nói là Thiên thần khí.

Ba canh giờ, chỉ ngắn ngủi trong ba canh giờ, Liên quân từ một vạn sáu ngàn thần nhân thì giờ này chỉ còn sống sót có sáu ngàn, mà những người còn sống này không có ai là không mang trên người thương tích.

Lục Chiến Thiên và thất đại thành chủ cũng kiến thiết một nhóm bảy trăm người làm cảm tử quân. Mặc dù làm bị thương rất nhiều Huyền Hổ thú nhưng cũng không có khả năng mở ra được thông đạo để bỏ chạy, đối mặt với hơn ba vạn Huyền hổ thú, những người còn sống sắc mặt ai cũng xám ngoét, phảng phất như đến ngày tận thế.

Mục đích của đội cảm tử quân chính là giúp cho đồng bọn trốn được ra ngoài, họ không có hi vọng để sống chứ đừng nói là trốn thoát được, và đó cũng chính là lý do để bảy trăm người làm cảm tử quân chọn con đường ...tự bạo. Bọn họ tự bạo với hi vọng mang thêm nhiều cơ hội cho người khác bỏ trốn, nhưng liệu hi sinh của họ có được đền đáp hay không??

Cảm tử đội viên đều do các vị thành chủ hao tâm tổn trí nuôi dưỡng đào tạo, lần này cho bọn họ xuất quân mỗi một vị thành chủ đều đem máu ra thề, nếu qua được kiếp nạn này nhất định sẽ đem quân đến san bằng Hồng Quân thành.

Cảm tử quân tự bạo càng khiến cho Huyền hổ thú thêm hung tính, sau khi chết mấy trăm con hơn ba vạn Huyền hổ thú gấu gao vây quanh những người còn sống sót. Thần nhân cảnh giới thì không thể thuận di, tốc độ lại không hơn được Huyền hổ thú, muốn chạy ư? Không có khả năng.

“Thật không nghĩ được bọn chúng lại có gian kế như vậy” Liễu Cẩm cười khổ một tiếng, hấn vốn đã biết lực công kích của Hồng Quân. Đối với việc Hồng Quân có được Thiên thần khí, hấn cũng chỉ nghĩ từ chỗ này mới có được thiên thần khí, giờ này thì ...ai ô.

Sáu ngàn thần nhân sắc mặt ai cũng bi tráng, kết quả cuối cùng cũng là chết khiến những người còn sống cũng điên cuồng hấn lên. Bọn họ điên cuồng chém giết huyền hổ thú, lúc trước phải ba người mới theo được tốc độ của Huyền hổ thú, nhưng tình hình hiện giờ thì...hai người cũng phải đối phó với một Huyền hổ thú, số lượng Huyền Hổ thú tử vong cũng chậm rãi gia tăng.

“Tới cuối cùng mới phát huy hết tiềm năng” Hồng Quân đang nhìn từ trên cao có chút lắc đầu, lần đầu tiên hấn mới thấy được quang huy trên người thần nhân của Thần giới thứ nhất.

Bao nhiêu năm qua người của Thần giới thứ nhất và thứ hai đấu tranh, giờ này cũng không khác gì với trận chiến này. Người của Thần giới thứ nhất như Huyền hổ thú, người của Thần giới thứ hai như sáu ngàn người còn sót lại, lúc bị đẩy đến bức đường cùng thì bất kể kẻ nào cũng nóng nảy, điên cuồng...huống hồ gì người của Thần giới thứ hai đâu phải là ít?

Tóm lại muốn sinh tồn ở tầng thứ bảy này, mặc kệ là thần giới thứ nhất hay thần giới thứ hai đều phải đối xử công bằng, bọn họ còn không biết hai thần giới này cũng chính là từ hai vũ trụ khác nhau.

Những kẻ “như thần nhân của Thần giới thứ hai” kia cuối cùng cũng điên cuồng, nhưng cuối cùng thực lực thì cách nhau rất xa, khiến cho hai bên ngày càng có nhiều người và thú chết đi. Sau hai canh giờ...ngoại trừ Lục Chiến Thiên và ba mươi mấy người có thần khí và thần khí chiến y ra, tất cả thần nhân đều toàn bộ chết trận, một vạn sáu ngàn thượng nhân từ đây sẽ vĩnh viễn biến mất.

Sáu ngàn thần nhân liều mạng cuối cùng cũng “lôi kéo” được hơn một ngàn huyền hổ thú. Trùng trùng xung quanh là Huyền hổ thú cuối cùng đứng vây quanh nhìn những người còn lại, những người còn lại cũng chỉ còn biết nhìn lại với ánh mắt tuyệt vọng mà thôi.

“ Không...Huyền hổ nhất tộc tôn kính” Lục Chiến Thiên điên cuồng kêu lớn, hắn không cam lòng, không cam lòng khi cái bóng của địch nhân còn chưa thấy mà đã bị diệt thế này.

“ Chúng ta tới nơi này chính là bị dẫn dụ bởi người của Hồng Quân thành cách đây bảy trăm ngàn dặm, chúng ta không có ý tứ mạo phạm các người, người của Hồng Quân thành mới là chủ mưu, mới là chủ mưu...” Lục Chiến Thiên thống thiết kêu, hắn dù có chết cũng muốn phải lôi kéo theo người của Hồng Quân thành phải đi theo hắn, làm sao hắn lại cam chịu chết một cách lãng xẹt như thế?

“ Không sai, chính là ba người của Hồng Quân thành, bọn họ đã tới đây và dẫn dụ chúng ta tới, bọn họ mới là kẻ chủ mưu” Liễu Cẩm cũng kêu lên thảm thiết, đối với Hồng Quân hắn chỉ hận là không băm vằm ra trăm nghìn mảnh.

“ Cái này chính là điều cuối cùng các người muốn nói” Một Huyền hổ thú mở miệng nói với giọng nói chậm rãi, ngữ khí rất bình tĩnh nhưng chỉ câu đó không khác gì lời tuyên án tử hình đối với ba mươi mấy người còn lại.

“ Nói xong thì các người cũng có thể chết được rồi, người của chúng ta không quan tâm tới lý do của các người” Huyền hổ thú đó cuối cùng đưa ra mệnh lệnh, mấy vạn Huyền Hổ thú đồng thời hướng ba mươi mấy người lao tới.

122. Chương 23

“ Hồng Quân thành, có phải chính là gã tiểu tử vừa xuất hiện đã biến mất như lời tên kia trước khi chết? Để cho Huyền hổ nhất tộc chúng ta bị tổn thất nặng nề như thế này, hậu quả như thế ...các người gánh vác không nổi đâu.” Một gã huyền hổ thú thật lớn nói nhỏ, sau đó mang theo thi thể của những huyền hổ thú chết trận rời đi, biến mất vào sâu trong khu vực huyền tinh thiết quang.

“ Huyền hổ thú, thú vị” sau khi tất cả huyền hổ thú rời đi, Hồng Quân cũng từ vật chất màu xám đi ra, nhìn vào địa phương mà huyền hổ thú vừa rời đi.

“ Hồng Quân huynh đệ, tình hình thế nào rồi? Bọn họ có tới không?”

Hàn Thư đang cầm vò rượu uống, Nghịch Ương liền đặt vò rượu xuống hỏi.

Liễu Hàn Thư và Nghịch Ương đều không thấy được sau khi Hồng Quân trở về thì ánh mắt của La Băng nhìn Hồng Quân rất...kỳ lạ, đó là sự quan tâm? Còn hơn thế nữa...

Quái thú cũng quả nhiên lợi hại, một vạn sáu ngàn người chết không còn người nào, quái thú cũng chỉ chết có mấy ngàn” Hồng Quân cười cười nói, đối với lực công kích của Huyền hổ thú hắn lại dâng lên một trận cảm thán.

“Đệ nói một vạn sáu ngàn người không còn ai sống sót?” Hàn Thư cũng không uống rượu nữa, trừng mắt lên hỏi. Một vạn sáu ngàn thần nhân này đều là thượng phẩm thần nhân mà chết không còn người nào, chuyện này khiến người ta khó mà tin tưởng được.

“Hừ, quả nhiên là một mưu kế thâm độc, may mắn lần này tiểu Quân cho bọn chúng gây ông đập lưng ông, nếu không người xui xẻo là chúng ta rồi” Nghịch Ương tức giận nói. Lúc trước nghe được tin tức của Huyền tinh thiết quang lão hưng phấn thiếu chút nữa dẫn người đi khai thác, nếu lúc đó mà hành động có lẽ những người chết ngày hôm nay là thuộc hạ của lão.

“Sư đệ, bây giờ họ đã chết hết, chúng ta có cần thiết phải lo lắng về việc chinh phạt Luyện Hoả thành nữa không?” Liễu Hàn Thư kích động hỏi, cứ nói đến chuyện chiến tranh là cả người hấn hưng phấn hẳn lên.

“Công kích Luyện Hoả thành?” Hồng Quân lắc đầu cười nói.

Nghịch Ương nhìn vẻ mặt của Hồng Quân thì liền đoán “Chẳng lẽ công phá Băng Phong thành? Nhưng có điều Luyện Hoả thành nói nói về cự ly thì gần với chúng ta hơn một chút”

“Chẳng lẽ huynh thay đổi chủ ý, muốn đánh tất cả các thành trì?” La Băng cũng chính là người hiểu tâm tư của Hồng Quân nhất, nàng không xác định nhưng cũng nói ra câu này. Dù sao lúc trước Hồng Quân cũng không có ý định công kích cả bát đại thành trì.

Hồng Quân tán dương cười cười nói “Chỉ có La Băng là thông minh, chỉ một chút thôi cũng đoán được tâm tư của ta”

Nghịch Ương há to miệng, “Tiểu Quân, lúc trước ta nói với đệ phải đánh cả tám toà thành trì, lúc đó đệ cùng Hàn Thư cho rằng ta hồ đồ, nói cái gì phải bảo vệ thực lực của thành trì, sao giờ lại...”

Liễu Hàn Thư cũng buồn bực, vì cho dù thần giới thứ hai có đến hơn một ức trong khi thần giới thứ nhất chỉ có hơn hai vạn thì họ cũng không có năng lực để bảo vệ bát đại thành trì này, một khi chiếm lĩnh chắc chắn là đón nhận mưa to gió lớn của các cuộc tấn công, như vậy cơ hồ chỉ làm tăng thêm thương vong mà thôi.

Hồng Quân chỉ cười cười tự tin nói “Thiên cơ không thể tiết lộ, đến lúc đó các huynh sẽ biết. Ta cam đoan cả Hồng Quân thành nữa là chín toà thành trì sẽ tuyệt đối an toàn”

Nghịch Ương, Hàn Thư, ngay cả La Băng trong đầu cũng có một trận khó hiểu, không biết trong hồ lô của Hồng Quân có loại dược liệu gì (ý nói không biết trong đầu hắn có ý nghĩ gì) Nhưng ít ra ba người đều có đủ lý do để tin tưởng Hồng Quân nên họ cũng không có ý kiến gì.

“Tiểu Quân, bây giờ ...Huyền tinh thiết quang tính thế nào?” Nghịch Ương còn thiếu là chảy nước miếng ra khỏi miệng vội vàng hỏi.

“không có biện pháp đối phó với quái thú này, chúng ta tạm thời đành...bỏ qua Huyền tinh thiết quang, khi nào có biện pháp tốt thì sẽ quay lại” Hồng Quân chỉ còn cách thở dài, trước mắt là một núi thiết quang mà chỉ được nhìn, ai mà không tiếc chứ? Cũng chỉ tiếc là bọn họ chưa có đủ thực lực để cướp lấy mà thôi.

Ba mươi năm sau—————

Hai vạn thôn trang xung quanh bát đại thành trì cơ hồ có tới hơn một ức thần nhân của Thần giới thứ hai. Hồng Quân thành, thành chủ Nghịch Ương đã hiệu triệu người của các thôn trang vây kín bát đại thành trì, người trong thành chỉ còn cách đóng kín cửa thành không ra, hơn nữa còn đưa tin cầu cứu tới các thành xa hơn.

Sau mười năm, hơn một trăm vạn đại quân của Hồng Quân thành đã chạy tới Luyện Hoả thành, nơi này thần nhân của Thần giới thứ hai tụ tập đến hơn ba trăm vạn, cộng thêm với một trăm vạn từ Hồng Quân thành ...bốn trăm vạn thần nhân hướng Luyện Hoả thành công kích mãnh liệt.

Cùng lúc đó Băng Phong thành, một trong bát đại thành trì cũng bị thần nhân của Thần giới thứ hai bao vây, tổng phản công.

Sau ba năm, nhờ có sự trợ giúp của Hồng Quân, Nghịch Ương, Liễu Hàn Thư Luyện Hoả thành là toà thành đầu tiên bị công phá, hơn bốn trăm vạn thần nhân của Thần giới thứ nhất chạy trốn chết, hơn năm trăm

vạn thần nhân của Thần giới thứ nhất bị Liên quân của Hồng Quân thành và người của thần giới thứ hai giết chết. Luyện hoá thành bị công phá, người của Thần giới thứ hai đã có được hai toà thành trì.

Sau khi chiếm được Luyện hoá thành, ba người liền nắm chặt thời gian để giúp đỡ những toà thành còn lại. Đa số các toà thành vừa thiếu Thành chủ, phó thành chủ và các cao thủ nên người của thần giới thứ hai dễ dàng chiếm tuyệt đối ưu thế. Khi bọn Hồng Quân rời đi, Luyện Hoả thành chính thức đổi tên thành Nghịch ương thành, Băng Phong thành chính thức đổi tên thành Hàn Thư thành, Thi Phàm thủ lĩnh chính thức trở thành Hàn Thư thành thành chủ.

Hai toà thành trì sau khi được tiếp nhận thì an bài nhân thủ đi giúp quá trình chiếm đóng sáu thành trì. Sau đó ba toà thành trì tiếp tục bị công phá, chỉ còn lại ba toà là chưa công phá được.

Năm mươi năm, cuối cùng ba toà thành trì còn lại đã bị công phá thành công, thần nhân của bát đại thành trì chạy trốn chết đều hướng về một toà thành có tên là Hoàng Sa thành chạy trốn. Hoàng sa thành là một toà thành lớn nhất trong một trăm mười toà thành, cách Hồng Quân thành khoảng hơn năm ngàn ngàn dặm.

Trong một trăm năm, thần giới thứ hai cuối cùng hi sinh hơn một ngàn ba trăm vạn thần nhân để chiếm được tám toà thành đồng thời tiêu diệt được ba ngàn vạn thần nhân của thần giới thứ nhất, xem như đây là một thắng lợi chưa từng có của thần giới thứ hai.

Một trăm năm qua, bát đại thành trì được Hồng Quân dùng trận pháp gia trì. Tổng cộng chín toà thành trì giờ đã trở thành một thể, là một thể lực của thần giới thứ hai.

Mặt khác, sáu toà thành trì còn lại đã được thần nhân của thần giới thứ hai đổi tên, phân biệt thành “vô cực thành. Thiên xảo thành. Bạch phượng thành. Phong hỏa thành, Nguyệt lộ thành. Thái bình thành”.

Hơn nữa Hồng Quân thành, Nghịch Ương thành, Hàn Thư thành ba toà thành trì này có hơn ức thần dân, cuối cùng họ đã có chỗ để ở nhưng sự thật thì họ không biết đang có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập.

” Nghịch Ương thành chủ, Hàn Thư phó thành chủ, Hồng Quân tiên sinh, lần này chúng ta chiếm được những toà thành trì này là nhờ có các vị” Vô cực thành thành chủ Đông Phương Thuận, tại buổi đại tiệc mừng công ha ha cười nói khiến cho tất cả mọi người đều chú ý.

Tám đại thành trì sau khi bị thần giới thứ hai chiếm được khiến mọi người ai cũng hưng phấn đến tột đỉnh. Bao nhiêu năm qua họ bị người của thần giới thứ nhất áp bức, rốt cuộc họ cũng có ngày lật ngược được tình thế.

Trước đây, khi nghe Lạc Phượng thành bị người của thần giới thứ hai cướp được, đổi tên thành Hồng Quân thành khiến thần nhân ai ai cũng hăm mộ. Nếu không phải vì khoảng cách từ chỗ họ đến Hồng Quân thành quá xa thì những người trong thôn trang này cũng đều rủ nhau đến Hồng Quân thành hết.

Mà thời gian trôi qua cũng không được bao lâu, tám toà thành trì nữa lại bị đánh hạ, không ai khác cũng đều nhờ có sự giúp đỡ của ba vị anh hùng : Hồng Quân, Nghịch Ương, Hàn Thư. Có thể nói đến bây giờ tại vô danh không gian – tầng thứ bảy này, người được thần giới thứ hai hăm mộ nhiều nhất chính là ba người bọn họ.

Đặc biệt là Hồng Quân, không ai tin tưởng hẳn là Hạ phẩm thần nhân, đại đa số mọi người đều đoán Hồng Quân này có lẽ chính là một vị thiên thần không chịu Phi thăng., nếu không thì một vị hạ phẩm thần nhân làm sao có thực lực cường đại đến như vậy?

Hồng Quân ba người cùng một bộ phận thần nhân đến đây trợ giúp cho người của thần giới thứ hai được kịch liệt oán hận, đặc biệt là ba người Hồng Quân, Nghịch Ương và Hàn Thư, ba người này có quyền đề cử chức vụ thành chủ cho tân toà thành.

“ Chúng ta hai người không có làm cái gì cả, có cảm ơn các người cảm ơn Hồng Quân huynh đệ kìa” Nghịch Ương khoát khoát tay, mấy năm nay mặc dù hẳn trợ giúp cho thần giới thứ hai nhưng nói về công lao thì Hồng Quân được tính là tốt nhất. Nếu không có hẳn đưa quái thú đến giết hơn một vạn sáu ngàn cao thủ thì những toà thành trì này cũng không dễ chiếm đến như vậy.

“VẬY ĐI, HỒNG QUÂN TIÊN SINH NHẤT ĐỊNH CHÚNG TA PHẢI CẢM KÍCH RỒI, CHÍNH LÀ NGHỊCH ƯƠNG THÀNH CHỦ CŨNG KHÔNG NÊN QUÁ KHIÊM NHƯỜNG, CÔNG LAO CỦA CÁC VỊ CHÚNG TA CŨNG ĐỀU THẤY ĐƯỢC CẢ.” THỊ PHẠM THÀNH CHỦ HA HA CƯỜI, HẮN CŨNG LÀ NGƯỜI LINH HOẠT NHẤT TRONG BÁT ĐẠI THÀNH CHỦ.

“KHÔNG BẰNG NHƯ THẾ NÀY, CHÚNG TA TÔN VINH HỒNG QUÂN TIÊN SINH LÀM TỔNG THÀNH CHỦ, CÁC VỊ THẤY CÓ ĐƯỢC KHÔNG?” ĐÔNG PHƯƠNG THUẬN ĐỀ NGHỊ.

“CHỦ Ý NÀY KHÔNG SAI, TA ĐỒNG Ý” NGHỊCH ƯƠNG CON MẮT SÁNG NGỜI, LÃO LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN ĐỒNG Ý, CHÚC THÀNH CHỦ LẠI MỘT LẦN NỮA CẤP CHO HỒNG QUÂN LÀ THÍCH HỢP NHẤT.

“TA CŨNG ĐỒNG Ý” THÁI BÌNH THÀNH TÂN THÀNH CHỦ CỪU THIÊN GẬT ĐẦU CƯỜI NÓI. TẠI LẦN CÔNG KÍCH THÁI BÌNH THÀNH HẮN CŨNG THẤY LỰC LỰC CỦA HỒNG QUÂN CƯỜNG MÃNH NHƯ THẾ NÀO, NHỮNG GÃ CAO THỦ KHIẾN HẮN ĐAU ĐẦU ĐỀU BỊ HỒNG QUÂN GIẾT CHẾT HẾT.

“ĐỒNG Ý....”

“ĐỒNG Ý... “

CHÍN THÀNH CHỦ LÀ CHÍN NGƯỜI ĐỒNG Ý, HỒNG QUÂN CÓ MUỐN TỪ CHỐI THẾ NÀO CŨNG KHÔNG LÀM THAY ĐỔI ĐƯỢC QUYẾT ĐỊNH CỦA HỌ. CHÍNH NHƯ VẬY HỒNG QUÂN TRỞ THÀNH TỔNG THÀNH CHỦ CỦA CỬU ĐẠI THÀNH TRÌ.

Hoàng sa thành.

TỔNG CỘNG THẦN NHÂN Ở ĐÂY CÓ KHOẢNG HƠN NĂM NGÀN VẠN, THƯỢNG PHẨM THẦN NHÂN ƯỚC CHƯNG CÓ KHOẢNG BỐN MƯƠI VẠN, THẬT NHIỀU THƯỢNG PHẨM THẦN NHÂN SAU KHI ĐỘT PHÁ ĐỀU ĐI TỚI HOÀNG SA THÀNH, TÒA THÀNH TRÌ NÀY CHÍNH LÀ TÒA THÀNH TRÌ NỔI TIẾNG NHẤT TẠI VÔ DANH KHÔNG GIAN TẦNG THỨ BẢY.

HOÀNG SA THÀNH THÀNH CHỦ THẠCH LIỄU TÍN LÀ MỘT NGƯỜI RẤT CÓ TÂM CƠ, MẶT NGOÀI MỘT TRĂM TÒA THÀNH TRÌ PHỤ CẬN CÓ THỂ COI NHƯ NGANG BẰNG NHƯNG CHỈ CÓ CÁC THÀNH CHỦ MỚI BIẾT, VÔ LUẬN LÀ THÀNH TRÌ NÀO CŨNG PHẢI TÔN TRỌNG QUYẾT ĐỊNH CỦA HOÀNG SA THÀNH, TRÊN THỰC TẾ CÓ THỂ NÓI HOÀNG SA THÀNH THÀNH CHỦ CHÍNH LÀ THỦ LĨNH CỦA HƠN MỘT TRĂM TÒA THÀNH TRÌ CÒN LẠI.

THẠCH LIỄU TÍN CHÍNH LÀ NGƯỜI MỘT TRONG NHỮNG GIA TỘC DANH GIÁ NHẤT CỦA THẦN GIỚI THỨ NHẤT. THẠCH GIA – CHO DÙ LÀ TẦNG THỨ BẢY KHÔNG GIAN, HAY TẦNG THỨ TÁM, THỨ CHÍN ĐỀU LÀ MỘT ĐẠI GIA TỘC. TẠI TẦNG THỨ BẢY NÀY KHÔNG DƯỚI MỘT TRĂM TÒA THÀNH TRÌ ĐỀU DO NGƯỜI CỦA THẠCH GIA NẮM GIỮ.

CHÍN THÀNH PHỤ CẬN ĐÃ DO NGƯỜI CỦA THẦN GIỚI THỨ HAI NẮM GIỮ, ĐỐI VỚI HOÀNG SA THÀNH CŨNG LÀ MỘT SỰ CHẤN ĐỘNG. TỪ TRƯỚC TỚI NAY THẦN GIỚI THỨ NHẤT ÁP BỨC THẦN GIỚI THỨ HAI KHÔNG NHỎ, TUY NHIÊN BỌN HỌ VẪN ĐỂ CHO THẦN NHÂN CỦA THẦN GIỚI THỨ HAI MỘT CON ĐƯỜNG SỐNG, VÌ DÙ SAO ĐỪNG DỒN CHÓ ĐẾN CHÂN TƯỜNG, NÓ SẼ QUAY LẠI CẢN CHỐI BẢN THÂN MÌNH, ĐÓ CHÍNH LÀ NGUYÊN LÝ TRÁNH NHỮNG XUNG ĐỘT LỚN NHẤT CỦA THẦN GIỚI THỨ NHẤT.

Hôm nay chín tòa thành trì đã bị thần nhân của thần giới thứ hai chiếm mất, đó là một sự kiện không nhỏ đối với Thần giới thứ nhất. Những thần nhân của thần giới thứ nhất chạy trốn chết trở về nói lại sự dã man, tàn nhẫn của thần giới thứ hai khi họ vào chiếm thành khiến cho lòng thần nhân của thần giới thứ nhất sục sôi, họ đều dâng thư lên các thành chủ yêu cầu tấn công chín tòa thành trì đòi lại những gì đã mất cho thần nhân của thần giới thứ nhất

123. Chương 24: Bế Quan

Cũng từ đây, chín thành cấp cho Hồng Quân một phủ ngay ở trong Hồng Quân thành.

“CHƯ VỊ THÀNH CHỦ, HÔM NAY TA TẬP TRUNG CÁC NGƯỜI LẠI ĐÂY VÌ CÓ MỘT TIN TỨC MUỐN NÓI VỚI CÁC VỊ. TA SẼ BẾ QUAN MỘT THỜI GIAN” KHI MỌI NGƯỜI ĐẾN ĐỦ, HỒNG QUÂN CÔNG BỐ TIN TỨC CỦA MÌNH.

“TỔNG THÀNH CHỦ....” ĐÔNG PHƯƠNG THUẬN LÀ NGƯỜI THỨ NHẤT PHẢN ỨNG SAU KHI NGHE HỒNG QUÂN TUYÊN BỐ TIN TỨC, NHƯNG LỜI CHƯA NÓI RA KHỎI MIỆNG TỰA HỒ CÓ CHÚT HỐI HẬN LẠI KHÔNG NÓI NỮA.

“ĐÔNG PHƯƠNG THUẬN THÀNH CHỦ, CÓ CHUYỆN GÌ XIN MỜI NÓI” NHÌN THẤY ĐÔNG PHƯƠNG THUẬN CÓ ĐIỀU MUỐN NÓI, HỒNG QUÂN MỜI LÃO NÓI TIẾP. ĐỀU LÀ ĐÃ SỐNG ỨC NGÀN NĂM RỒI MÀ CÒN CÓ CHUYỆN GÌ KHÓ NÓI.

“ Ta có thể nói sao.....?” Đông Phương Thuận dùng con mắt nghi ngờ hỏi Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu, trong tâm cũng muốn biết cuối cùng ý tứ của hắn là gì.

“ Tổng thành chủ, có cả mấy vị thành chủ. Chúng ta đều biết ở đây nếu không có tổng thành chủ trợ giúp thì căn bản không có khả năng trụ lại những tòa thành trì này, ta nghĩ lời này các vị thành chủ sẽ không phản đối chứ?” Đông Phương Thuận vừa nói những lời này xong thì sớm liếc mắt nhìn các vị thành chủ, ở đây cũng không có ai phản đối, đều gật đầu thật sâu. Kể cả Nghịch Ương và Hàn Thư.

“ Tổng thành chủ, nếu không nhờ có ngài thì ở đây không có ai có được vị trí như bây giờ, chính vì thế mọi người mới tôn vinh ngài thành tổng thành chủ.”

Hồng Quân chỉ còn biết gật đầu, tiếp tục nghe Đông Phương Thuận nói tiếp.

“ Thần giới thứ nhất bị chúng ta chiếm đi chín tòa thành trì, ta nghĩ bọn họ sẽ không bỏ cuộc. theo ta được biết, trong phương viên ức ngàn dặm có tới hơn một trăm tòa thành lớn nhỏ, quy mô kích thước như chín tòa thành của chúng ta cũng có không dưới một trăm tòa, mà những tòa thành này địa vị cũng không phải là ngang hàng. Cụ thể như thế nào thì ta cũng không biết, nếu lần này tất cả các tòa thành cùng liên hiệp tấn công tất cả các tòa của chúng ta...xin thứ cho Đông Phương Thuận nói thẳng, cho dù có trận pháp của tổng thành chủ, chúng ta cũng không có năng lực chống cự cho nên ta nói lần này tổng thành chủ bế quan...”Đông Phương Thuận không có nói câu kết, quay qua cúi người nhìn Hồng Quân đoạn lui xuống.

“ Đông Phương thành chủ nói có lý...”Những thành chủ còn lại nghe thế thì cũng âm thầm đồng ý, mặc dù họ cũng có những ý kiến riêng của mình. Tuy nhiên cũng có những ý trái ngược không đồng ý, đó là Nghịch Ương và Hàn Thư.

Nghịch Ương là người đầu tiên không chịu được lên tiếng mắng to : “ Hừ, các ngươi cái bọn người kia, tiểu Quân đã giúp chúng chiếm được những tòa thành kia, chẳng lẽ các ngươi muốn Tiểu Quân suốt đời phải trông thành, không được đi ra ngoài?”

“ Nếu không có sự đệ của chúng, các ngươi có ngày hôm nay? Chỉ sợ giờ này các ngươi vẫn đang còn ở thôn trang bị người thần giới áp bức” Liễu Hàn Thư cũng một bên nói thêm, thật sự không nghĩ Đông Phương Thuận có thể nói ra những điều đó.

“ Nghịch Ương thành chủ, Hàn Thư thành chủ....ta biết các ngươi người Hồng Quân thành không giống chúng ta, cho dù một lần nữa thần giới thứ nhất có tấn công Hồng Quân thành thì cũng không phá được trận pháp ở đó, điểm đó chúng ta ai cũng biết được” Đông Phương Thuận ý muốn nói về tam cấp trận pháp của Hồng Quân “ Tổng thành chủ, chúng ta không phải có ý tứ kia..., chỉ là một khi ngài bế quan chúng ta thật sự ...không bảo trì nổi...”

“ Người...” Nghịch Ương bị Đông Phương Thuận nói làm cho bực tức đến độ không nói hết câu.

“ Tốt lắm, các ngươi nói không sai” Hồng Quân nói “ Ta lần này bế quan cũng không lâu, chỉ cần một trăm năm thời gian thôi, các ngươi chỉ cần bảo vệ cho ta một trăm năm là được, một trăm năm không có vấn đề gì chứ??”

Mấy vị thành chủ cũng chỉ còn biết nhìn lại Đông Phương Thuận, hiện giờ hắn coi như là đại biểu của bát đại thành trì.

“ Tổng thành chủ đã nói như vậy, một trăm năm tựa không lâu lắm, chỉ là...”

“ Tốt lắm, ta lần này bế quan cũng vì tăng thêm độ an toàn cho cửu đại thành trì, nếu các ngươi đã tôn vinh là Tổng thành chủ, ta cũng không khách khí nói một câu, hôm nay ta mời mọi người đến chỉ để nói cho mọi người một tiếng, không phải là xin các người” Hồng Quân nghiêm mặt nói.

Đông Phương Thuận sắc mặt chuyển biến thật khó coi nhưng vẫn còn nói tiếp “ Tổng Thành chủ, nếu như ngài đã quyết định thì Đông Phương Thuận cũng không có gì để nói. Một trăm năm, nếu thực ra chúng ta muốn tránh cũng được, nếu lúc đó thần giới thứ nhất thực sự đánh tới chúng ta chống không được, lúc đó tổng thành chủ...”

“ Vô sỉ, không biết lúc trước tại sao ta lại tuyển ngươi làm thành chủ...” Nghịch Ương đã sớm không chịu được đứng lên mắng.

“ Nghịch Ương đại ca, không cần nói nữa, ta ở đây cũng cảnh tỉnh các người. Theo ta được biết số lượng thần nhân của thần giới thứ nhất đông gấp ngàn lần thần giới thứ hai, đích xác là số lượng quá chênh lệch. Đông Phương thành chủ nói cũng vì sự chênh lệch này, làm thế nào mới bù đắp được sự chênh lệch này? Các người cứ nói quan điểm của mình đi”

“ Thật nhiều thần khí...” có người nói.

“ Công pháp thượng đẳng...”

“ Trận pháp của tổng thành chủ...”

“ ha ha, các người ở đây có nhiều loại phương pháp, có thể nói rất nhanh thấy được hiệu quả” Hồng Quân liếc nhìn mọi người một cái nhàn nhạt nói. “ Đối với các người ta cũng có điều không rõ, các người sống đến từng tuổi này rồi cả đoàn kết hai chữ đều không có? Ta có thể rõ ràng nói cho các người biết, thần giới thứ nhất nếu muốn tiêu diệt các thôn trang ngoại thành là một chuyện hết sức dễ dàng, tại sao họ không làm như thế? Các người hiểu được không?”

Tám đại thành chủ đều sửng sốt, đúng vậy khi họ còn ở ngoài thành tại các thôn trang, thần giới thứ nhất hoàn toàn có đủ lực lượng để xóa sổ họ, với sự đối lập của Thần giới thứ nhất và thần giới thứ hai không có lý do gì khiến họ để cho thần giới thứ hai một địa phương để sinh sống.

“ Xem ra các người không biết, để ta nói cho các người nghe. Thần giới thứ nhất không phải là không có cố gắng tiêu diệt chúng ta, mà là bọn họ sợ”

“ Sợ hãi? Họ sợ ...người của thần giới thứ hai?” Tám đại thành chủ đều nghi hoặc nhìn Hồng Quân, có thể nói điều này là điều mà lần đầu tiên họ được nghe.

“ Đúng, bọn họ sợ hãi chúng ta, họ sợ chúng ta trở nên điên cuồng, đoàn kết lại với nhau. Bọn họ có thể đông hơn chúng ta gấp ngàn lần nhưng vẫn phải sợ chúng ta vì đó là đoàn kết lực lượng” Hồng Quân vừa nói, một tay nắm chặt lại.

“ Đoàn kết” Đông Phương Thuận vỗ vỗ mạnh vào đầu mình, tự nói cho mình nghe “ Ta đúng là đầu gỗ (giống đầu đất đó mờ) có điều này cũng nghĩ không ra, Tổng thành chủ nói đúng, đoàn kết mới là sức mạnh lớn nhất của chúng ta”

Không riêng gì Đông Phương Thuận, các thành chủ còn lại cũng cúi đầu, ý nghĩa của hai từ Đoàn kết rốt cuộc họ cũng hiểu được. Từ ngữ này họ đã nghe và đã hiểu cách đây hàng ức năm nhưng họ không còn chú ý tới nó, đến bây giờ nghe được ý nghĩa của hai từ này họ mới nhận ra rằng, những cái tưởng chừng như đơn giản thật ra đều có ý nghĩa riêng của nó.

“ Tốt lắm,” Hồng Quân nói “ Ta bế quan một trăm năm các người hãy hợp tác với nhau thật tốt, bảo vệ cửu đại thành trì đợi khi ta xuất quan thì ta dám cam đoan cửu đại thành trì một lần nữa sẽ được bảo vệ tốt hơn” Cuối cùng Hồng Quân cũng đưa cho họ một lời hứa hẹn.

Tám thành chủ gật gật đầu chờ Hồng Quân nói.

Hồng Quân nhìn thấy mấy người này nghe xong mà vẫn không chịu rời đi chỉ còn cách cười khổ nói “ Ta cũng không muốn nói nhiều như vậy, mọi người có thể trở về. Có ta bố trí cho các người trận pháp cùng với sự bảo vệ của các người...thần giới thứ nhất muốn công phá thành cũng sẽ gặp muôn ngàn khó khăn, bảo vệ một trăm năm đối với các người không tính cái gì là khó.”

Đông Phương Thuận mặt đỏ lên, ngượng ngùng nhìn Hồng Quân nói “ tổng thành chủ, những lời vừa rồi kính mong ngài tha thứ, những người như chúng ta thật là ngu dốt, một điều đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra, theo như những gì ngài nói, ta – Đông Phương Thuận xin nguyện cùng thành trì tồn vong” Lần này coi như Đông Phương Thuận dẫn đầu tốt nhất.

“ Thề cùng thành trì tồn vong” Bảy đại thành chủ còn lại cũng đồng thanh hô to phụ họa, Hồng Quân lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

Hồng Quân thành – thành phủ chủ. Ở thiên viện, Hồng Quân, Nghịch Ương, Hàn Thư cùng La Băng đang ngồi một chỗ.

“Chị dâu, đệ có một ý không tốt, đó là muốn mượn sư huynh một trăm năm thời gian, tỷ xem có được không....?” Dựa theo lời hứa hẹn của Hàn Thư trước kia thì thời gian này hẳn phải cùng Lâm Lâm đi đến một địa phương nào đó sinh hoạt như phạm nhân, nhưng kế hoạch có thay đổi nên Hàn Thư cũng không thể ở nơi này được một trăm năm. Trong khi Hồng Quân bế quan thì trợ giúp Nghịch Ương bảo vệ thành trì.

Lâm Lâm thần nhiên cười nói “Tiểu Sư huynh sao lại nói điều đó, cho dù một ngàn năm cũng không tính toán chứ nói gì một trăm năm?”

Liều Hàn Thư giọng điệu khổ sở nói “Sư đệ, huynh nói với đệ nha, chỉ là một trăm năm thôi đấy, sau một trăm năm vô luận là chuyện gì ta cũng mang Lâm Lâm đi, đệ không được ngăn cản đó” tuy ngữ khí của hắn khổ sở thế nhưng bất kỳ ai cũng có thể thấy vẻ mặt của hắn thật sự rất hưng phấn.

“Tiểu Quân, đệ còn chưa nói cho chúng ta biết tại sao đột nhiên đệ lại bế quan một trăm năm” Nghịch Ương thấy khó hiểu hỏi lại.

Hồng Quân thần bí cười nói “Bây giờ đệ chưa nói cho các huynh biết được, sau khi đệ xuất quan sẽ cho các huynh một trận kinh hãi..”

“Bây giờ không thể nói sao? Thật là hẹp hòi mà...” Hàn Thư cũng bất mãn nói.

“Không phải là hẹp hòi, mà bây giờ còn không tính đó là kinh hãi...”

“Bằng nhi suy nghĩ cái gì vậy?” Lâm Lâm đột nhiên để ý thấy La Bằng rất âm trầm, từ đầu tới giờ không nói lời nào, không biết giờ này nàng suy nghĩ cái gì.

La Bằng cắn môi nói “Nghịch Ương ca, Hàn Thư ca, Lâm tỷ tỷ, muội đã nghĩ thông suốt rồi, bây giờ Bằng nhi chỉ là một hạ phẩm thần nhân, có nhiều chuyện không có gì là gấp gáp cả nên muội muốn bế quan một thời gian, đề thăng tu vi của mình.”

Hồng Quân, Nghịch Ương, Hàn Thư đều rung mình, thực lực của La Bằng mọi người đều biết, mặc dù là hạ phẩm thần nhân nhưng kết hợp với Hồng Mông linh bảo, thần khí Quân tâm, vô luận là công kích hay phòng ngự đều đạt tới tiêu chuẩn của Thượng Phẩm thần nhân, thậm chí còn mạnh hơn một chút so với thượng phẩm thần nhân bình thường. Nhất là phòng ngự, chỉ cần Nghịch Ương không sử dụng Phá thiên nhất kiếm hay Nghịch thiên nhất kiếm thì muốn phá phòng ngự của La Bằng là một điều cực kỳ khó khăn.

“Bằng nhi, muội cũng định bế quan một trăm năm?” Lâm Lâm cười nói, nàng xem La Bằng không muốn cùng Hồng Quân tách ra nên cũng tìm cơ để bế quan.

“Không, muội nghĩ phải mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm. Khi nào đạt đến trung phẩm thần nhân cảnh giới muội mới xuất quan” La Bằng kiên định nói.

Mọi người đều sửng sốt, giờ này họ mới biết La Bằng thật sự muốn bế quan.

“Aizzz...thành chủ phủ có một gian mật thất, có thể đủ cho hai người bế quan” Nghịch Ương thở dài nói.

Vì vậy, Hồng Quân và La Bằng lẳng lẳng một nam một nữ đi vào mật thất bắt đầu quá trình bế quan.

124. Chương 25 : Thương Nghi

Vô danh không gian tầng thứ sáu – Bạch hổ thành.

“Tiểu Phượng cô nương, có tin tức tốt đây.” Triệu Vân Hưng ha ha cười đi vào tiểu viện – nơi mà Phượng Hi vẫn thường xuyên tu luyện. Từ ngày Hồng Quân phi thăng, Phượng Hi vẫn ở chỗ này tu luyện, không có đi ra ngoài, tranh thủ từng chút thời gian để nhanh chóng phi thăng cùng đoàn tụ với Hồng Quân.

“Triệu tướng quân, có chuyện gì mà tin tức tốt, lại còn đích thân ngài đến đây nữa” Phượng Hi cũng đang phân vân xem có chuyện gì xảy ra, thần thức nhanh chóng phủ ra khỏi đình viện.

“Tiểu Phượng” Một vẻ mặt cười cười chính là Cổ Bàn đang đứng bên cạnh Triệu Vân Hưng.

“ Tiểu Bàn ca ca” Phượng Hi hai mắt như muốn nhỏ lệ, từ khi Hồng Quân phi thăng, nàng chỉ còn một mình và cảm thấy cô độc, giờ thấy được Cổ Bàn khiến bao nhiêu tâm tư có cơ hội bộc phát.

Sau Khi Hồng Quân phi thăng lên tầng bảy thì Cổ Bàn vẫn một mực tĩnh lặng tu luyện, hơn một trăm năm sau hần mới rời ra ngoài.

Những năm qua mặc dù Hồng Quân phi thăng lên tầng bảy nhưng Triệu Vân Hưng vẫn phái người đi tìm Cổ Bàn. Sau khi Cổ Bàn Xuất hiện ở một tòa thành trì thì rất nhanh chóng bị người của Triệu Vân Hưng phát hiện. Sau khi hỏi ra biết là người mà Triệu Vân Hưng muốn tìm thì bọn họ cực kỳ hưng phấn, đem Cổ Bàn đến ngay Bạch Hổ thành. Vì Cổ Bàn quay trở lại khiến Triệu Vân Hưng mở đại yến tiệc, Âu Dương Phạm cũng được Triệu Vân Hưng mời tới, một bàn chỉ có bốn người nhưng ai ai cũng hưng phấn.

Cổ Bàn đến khiến Phượng Hi hoạt bát hơn trước rất nhiều, Âu Dương Phạm một lần nữa nhìn thấy Cổ Bàn thì cười cười. Tại thế giới của người chết này cũng chỉ có mấy người có thể khiến họ nói chuyện được thoải mái, đó chính là những người đang còn sống như họ.

“ Chỉ tiếc để quân bệ hạ cùng Hồng Quân đã phi thăng, nếu không họ gặp lại người thì không biết cao hứng thế nào” Âu Dương Phạm thở dài nhìn Cổ Bàn nói, lão cũng biết Hồng Quân phi thăng thì người có nhiều ưu tư nhất chính là Cổ Bàn.

“ Ta cũng không nghĩ các người ở chỗ này” Cổ Bàn cười khở một tiếng, hần cũng hồi hận là mình đã bế quan lâu như vậy, không có cơ hội gặp được Hồng Quân.

“ Bàn ca, có một người cùng phi thăng với Hồng Quân ca, dám chắc huynh đoán không được” Phượng Hi đưa cho Cổ Bàn một chén rượu đoạn cười ha ha nói.

“ Ta không có mặt ở đây chắc là đoán không được rồi” Cổ Bàn ha ha cười, Phượng Hi muốn nói để Cổ Bàn phải đoán nhưng tiếc là kế hoạch của nàng đã thất bại, Cổ Bàn cũng chẳng có hứng thú đâu mà đoán già đoán non.

“ Để muội nói cho huynh nghe nhé, hầu tử cùng Quân ca phi thăng, trong đó có cả La Băng tỷ tỷ, người cuối cùng là ai? Đồ huynh đoán được”

“ Âu Dương nguyên soái ở đây dám chắc không phải là người của chúng ta, mà không phải người của chúng ta thì chỉ có một người...cương thi nhất tộc, có phải là ngân nhãn cương thi hoàng...Huống Thiên Minh?” Cổ Bàn cười chậm rãi nói.

Phượng Hi vẫn đang còn trợn mắt há mồm chưa kịp khép lại, ngay cả Âu Dương Phạm cũng kinh ngạc nhìn Cổ Bàn, bọn họ không nghĩ tới Cổ Bàn có thể đoán được chuyện này”

“ Bàn ca, huynh như thế nào mà đoán được?” Phượng Hi với ánh mắt chờ mong nhìn Cổ Bàn, nàng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá lại Cổ Bàn.

“ Khi ta tới có người đã nói cho ta, có một người con mắt màu vàng và một con mắt màu bạc rất lợi hại gọi là Huống Thiên Minh, hơn nữa cùng Hồng Quân phi thăng.”(khục khục)

Phượng Hi cùng Âu Dương Phạm đều ngẩn ra, còn tưởng Cổ Bàn lợi hại đến như vậy, ai ngờ hần lại được nghe người khác nói, bày đặt thần thần bí, suy suy luận luận...nghe xong Âu Dương Phạm chỉ còn cách là cười ha ha nửa ngày.

“ Nguyên lai là như vậy, Bàn ca huynh thật xấu, đã biết rồi còn trêu chúng ta” Phượng Hi cũng cười cười, những người có thể vui vẻ được như thế khi ở thế giới này có lẽ chỉ có họ.

“ Muội hỏi thì ta trả lời, có gì đâu mà trêu muội?” Cổ Bàn mỉm cười, trong lòng rất vui vẻ. Từ khi vào vô danh không gian này, đây là lần đầu tiên hần cười nhiều như thế.

“ KHÔNG biết tiểu Quân ở tầng trên thế nào, chúng ta cần khẩn trương tu luyện thôi” Cổ Bàn ngẩng đầu nhìn lên, từ trước tới nay hần so với Hồng Quân vẫn chậm hơn một bước, không nghĩ tới vô danh không gian ngàn ngàn năm, Hồng Quân đã sớm trở thành thần nhân.” Tốt rồi, Bàn ca, huynh cùng ở chỗ này cùng chúng ta tu luyện, muội cũng sẽ hết cô đơn ...chúng ta có thể cùng nhau phi thăng gặp lại Quân ca”

“ Chúng ta cùng nhau cố gắng tu luyện sớm ngày gặp được tiểu Quân” Cổ Bàn ha ha cười, mặc kệ nói thế nào thì những tin tức này cũng khiến hắn rất vui vẻ rồi.

Hoàng Sa Thành

Năm mươi thành chủ của các tòa thành phụ cận đã được Thạch Liễu Tín mời đến thương nghị về vụ chín tòa thành trì đã bị người của thần giới thứ hai chiếm được.

Hồng Quân đánh vào bát đại thành trì, mặc dù phần lớn cao thủ đã bị Huyền Hồ thú giết chết nhưng một yếu tố nữa không kém phần quan trọng đó là cư dân sinh sống xung quanh các tòa thành trì này đồng loạt bạo động, nổi loạn.

Vô luận là Hoàng Sa thành hay các tòa thành trì khác giờ này quản lý các thôn trang xung quanh rất nghiêm, những người ở thôn trang này bất luận là thế nào cũng không được tiến vào thành trì, một khi bị phát hiện : Giết chết không tha. Ngay cả người ngoài cũng không được vào thôn trang sinh sống, nếu biết mà không báo thì người của thần giới thứ nhất không ngại mất mặt : Đồ thôn ngay lập tức.

Lực trấn áp càng mạnh thì lực phản kháng cũng càng mạnh, sau khi năm mươi thành trì đến Hoàng Sa thành để thương nghị thì có một vài thôn trang lân cận đã bạo động. Nhưng đó chỉ là những bạo động của thôn trang nên không là đối thủ của quân đội, thần nhân của thần giới thứ hai chết đi rất nhiều, cuộc bạo động nhanh chóng bị quân đội của thần giới thứ nhất đè bẹp.

Bị thần giới thứ nhất trấn áp, cuộc bạo động cũng biến mất. Điều này khiến cho thần giới thứ hai hiểu được không phải cứ cậy mạnh là có thể thành công, từ đó họ không hề bạo động mà chỉ âm thầm truyền tin tức, liên lạc. Mặc dù không có người vãng lai ở các thôn trang này nhưng những tin tức lại được truyền đi nhiều hơn, cũng có người đề nghị liên lạc với Hồng Quân thành, nhờ Hồng Quân thành trợ giúp chiếm đoạt các tòa thành trì này.

Nghịch Ương đương nhiên biết điều này nhưng Hồng Quân còn chưa có xuất quan, ai cũng không dám đáp ứng, điều đó khiến cho những phong trào này tạm lắng xuống, một trăm năm sau mới có đáp án chính thức cho họ.

Hoàng Sa thành – Thành chủ phủ.

Thành chủ Thạch Liễu Tín cùng mấy vị trưởng lão trung thành, bên cạnh còn có năm mươi vị thành chủ khác bí mật thương thảo, làm cách nào chinh phạt Hồng Quân thành.

“ Thạch thành chủ, tất cả ý tứ tùy thuộc vào ngài, chúng ta có nhiều thành trì, có nhiều người...chắc chắn không dưới những thành trì nhỏ nhỏ của họ” Hắc Mang thành thành chủ Lý Phong lớn tiếng nói. Lý Phong vốn là gia tướng của Thạch gia, tự nhiên là đứng về phía Hoàng Sa thành rồi.

“ Lý thành chủ, không thể nói như vậy được, theo ta được biết Lạc Phượng thành chỉ có hai người đánh là đã chiếm được Luyện hỏa thành bát đại thành chủ sau khi đi huyền tinh thiết quáng rút cuộc không có trở về. Bọn họ tuy chỉ có chín tòa thành nhưng đặc biệt không đơn giản, chúng ta phải điều tra rõ ràng rồi mới quyết định được”

Áo Lan Thành thành chủ Liên Vượng nhẹ nhàng gõ tay trên mặt bàn, chậm rãi nói. Khi hắn lên tiếng thì đại đa số thành chủ ủng hộ, chín thành trì kia thực sự có nhiều điểm quỷ dị, không điều tra kỹ càng thì đừng có dại mà tấn công loạn vào.

“ Liên Thành chủ nói rất đúng, cao trưởng lão hãy đem những thông tin chúng ta điều tra được công báo cho các thành chủ” Thạch Liễu Tín có chút gật đầu, hắn đã sớm điều tra Hồng Quân thành. Tuy nhiên với tính cách của hắn thì những tin tức trọng yếu hắn không không bao giờ lộ ra ngoài.

“ Rõ, thành chủ đại nhân” Người được gọi là Cao trưởng lão đứng lên, chậm rãi nói “ Căn cứ theo tin tức của những người chạy thoát từ Lạc Phượng thành thì Thành chủ và phó thành chủ của Lạc Phượng thành là Liêu Kiến – Liêu Kiệt cùng Nghịch Ương thủ lĩnh của Thánh giới thôn giao đấu, vốn dĩ đây là kế hoạch của hai vị thành chủ, kết quả là trong khi giao đấu Nghịch Ương không biết từ chỗ nào lôi ra một thanh thần khí khiến Liêu Kiệt bị đánh bại”

“ Liều Kiệt bị đánh bại?” Đã có người kinh hô, những vị thành chủ này đối với Liều Kiến và Liều Kiệt không có gì xa lạ, Liều Kiệt là Kiếm tiên nên lực công kích vô cùng cao, lại còn có thần khí mà vẫn bị một gã “trưởng thôn” đánh bại, thật có điểm không thể chấp nhận.

“ Không sai, Liều Kiệt đã thất bại cũng không tính là gì, nhưng trước khi giao đấu Nghịch Ương đưa ra một lời cá cược, nếu Liều Kiệt thua sẽ phải mất đi Lạc Phượng thành”

“ Cao trưởng lão, thế thì vụ cá độ này không công bằng rồi, Nghịch Ương hẳn dựa vào cái gì để cá độ cả Lạc Phượng thành? Liều Kiến như thế nào lại chấp nhận điều kiện này?”

“ Trước khi giao đấu, Nghịch Ương và một gã tên là Hồng Quân, chỉ là một hạ phẩm thần nhân đưa ra ba trận đạo quyền trục, chính vì ba trận đạo quyền trục đó Liều Kiến mới chấp nhận cá độ” Cao trưởng lão cười cười, bọn họ cũng chỉ là được kể lại nên những chi tiết chính cũng biết được hết.

“ Trận đạo quyền trục? Ba quyền?” Các vị thành chủ sắc mặt nhanh chóng thay đổi, cho dù là thần giới thứ nhất hay thần giới thứ hai thì những người tinh thông trận pháp rất ít, ba quyền trận đạo thì ...quá sức hấp dẫn.

“ Chính là ba quyền trận đạo họ mới đáp ứng, kết quả cuối cùng Liều Kiến thua coi như Lạc Phượng thành thua”

Cao trưởng lão lại cười cười nói : “ Lạc Phượng thành thua nhưng họ không có ý định thực hiện cá cược, Liều Kiến từ chức chức vụ thành chủ để cho người của Thánh giới thôn không được cái gì”

“ Cao trưởng lão, sau này tại sao Lạc Phượng thành lại rơi vào tay bọn họ?” Lý Phong vội vàng hỏi, hẳn cũng là lần đầu tiên được nghe chuyện này đầy đủ và chính xác.

“ Sau khi giao đấu, Liều Kiến trở mặt, vì muốn cướp lấy trận đạo quyền trục nên đã phái ra một vạn thần nhân đối phó với tên hạ phẩm thần nhân gọi là... Hồng Quân kia”

“ Một vạn? Cái tên gọi là Hồng Quân kia chết chắc rồi...”. Lý Phong kêu lên sợ hãi, đối phó với một hạ phẩm thần nhân mà xuất ra một vạn thần nhân? Hết chỗ để nói mà.

“ Lý thành chủ, lần này ngài sai rồi...cái gã gọi là Hồng Quân đó tiếp nhận sự công kích của một vạn thần nhân, hẳn không những không chết mà chỉ một chiêu giết chết bảy ngàn thần nhân, những người còn lại đều bị trọng thương”

“ Nhất chiêu? Bảy ngàn?” tất cả các thành chủ đều tròn mắt, tất cả bọn họ liên thủ thì cũng không thể trong một chiêu mà giết được nhiều người như thế.

“ Đúng vậy, chỉ một chiêu khiến bảy ngàn thần nhân thiệt mạng, những người còn lại cũng trọng thương, Liều Kiến cũng thấy gã Hồng Quân kia không tầm thường, liền mang theo thuộc hạ quay về thành”

125. Chương 26: Trận Đạo Cao Thủ.

“ Thạch Thành chủ, hay là chúng ta tập trung thật nhiều cao thủ đến đây, khi tập trung được nhiều cao thủ như vậy thì chúng ta mới đi tới quyết định?” Một vị thành chủ đề nghị. Cùng với Hoàng sa thành giống nhau, họ cũng không dám chắc sẽ có nhiều cao thủ sẽ tới bang trợ.

“ Đùng nóng vội, Vương thành Chúc, chờ Cao trưởng lão nói xong đã” Thạch Liễu Tín có chút mỉm cười, nhìn vị thành chủ vừa đưa ra lời đề nghị kia nói. Thái độ của Thạch Liễu Tín rất trấn tĩnh, không bộc lộ một sắc thái tình cảm nào cụ thể cả.

“ Hồng Quân sau khi giết bảy ngàn thần nhân, cho Liều Kiến một trăm năm thời gian để thần nhân của Lạc Phượng thành rời đi, nhưng ba mươi năm sau Hồng Quân và Nghịch Ương lại xuất hiện ở Lạc Phượng thành, lần này hai người bọn họ chủ động động thủ. Ở trong thành một nửa quân đội, dưới tình huống này đã bị hai người giết chết mấy trăm vạn...cuối cùng chiếm được Lạc Phượng thành.”

“ Hai người? Giết...giết mấy trăm vạn...??” các vị thành chủ có chút chết lặng, với chuyện này nếu là người khác nói với bọn họ thì bọn họ sẽ coi như là nghe một lời nói đùa, nhưng suy nghĩ lại thì đây là trưởng lão của Hoàng Sa thành nói ra lại có Thạch Liễu Tín ngồi ở chỗ này, không ai không dám tin đây là sự thật.

“ Liều Cẩm phái đi hai mươi vạn thần nhân, theo như lời chính hấn nói bọn họ đã bị một trận pháp không rõ là trận pháp gì vây khốn hai mươi vạn đại quân đến chết. Chưa từng gặp lại họ nhưng xem ra có lẽ đã gặp nhiều bất trắc”

“ Hai mươi vạn thần nhân gặp một trận pháp khó?” Năm mươi thành chủ lại bắt đầu hét lớn. Mặc kệ là người lợi hại như thế nào, trận pháp như một lại phòng chết giống nhau, một thân tu vi của người không sử dụng ra được, chẳng may gặp phải sát trận, căn bản không cần địch nhân ra tay người cũng chắc chắn phải chết, không còn được luân hồi nữa.

“ Cứ như thế Lạc Phượng thành bị chiếm trong khi người của thần giới thứ hai không chết một người, không bị thương lấy một người, chỉ có Liều Cẩm và những thần nhân sống sót cùng nhau chạy tới Luyện hỏa thành của Lộ Chiến thiên”

Không biết Cao trưởng lão nghe những tin tức này ở đâu mà cứ như lão tự bản thân mình trải qua hoạn nạn, tả lại y chang những tình huống mà Hồng Quân, Nghịch Ương chiếm được Lạc Phượng thành.

“Các vị đại nhân, Luyện Hỏa thành và Lạc Phượng thành đem theo bát đại thành chủ tới Huyền tinh thiết quán, các ngài đã biết chưa?” Cao trưởng lão nói xong tình huống của Lạc Phượng thành đột nhiên đem tình huống này ra nói.

“ Vậy, Huyền tinh thiết quán không phải là nơi cư trú của Huyền hổ thú sao? Có đến hơn mười vạn huyền hổ thú trưởng thành, các thành trì xung quanh đều nhìn vào nơi đó tới đổ mắt mà không làm được gì thật không biết Lộ Chiến Thiên hấn mò vào đó làm gì?”

“ Ở chính nơi đó, không hiểu thế nào truyền ra tiếng của gã Hồng Quân, Nghịch Ương, và một người nữa tên là Liễu Hàn Thư rằng bọn họ tìm được thiên thần khí, khiến bọn Lộ Chiến Thiên thấy quá hấp dẫn mới tiến vào Huyền tinh thiết quán”

“Thiên thần khí” Các thành chủ đồng thời kinh hô, ở chỗ này thần khí cực kỳ khó luyện, giờ nghe thấy Thiên thần khí thì chỉ còn nước là chết lặng, thần kinh căng thẳng như dây đàn.

“ Tám tòa thành, tám đại thành chủ mang theo một vạn sáu ngàn thượng phẩm thần nhân đi vào Huyền tinh thiết quán dò xét, kết quả là không có một người nào thấy trở ra, sau khi chuyện này xảy ra thì mọi chuyện các thành chủ cũng đã biết” Cao trưởng lão a a cười, chuyện tám đại thành trì sau khi không còn các thành chủ, phó thành chủ và các cao thủ thượng phẩm thần nhân thì đã bị thần giới thứ hai công kích và chiếm được, chuyện này rất công khai nên mọi người ai cũng biết.

“ Thạch thành chủ, ngài điều tra rất rõ ràng như vậy, chắc chắn cũng đã có đối sách, ngài nói đi, chúng ta đều nghe lời của ngài” Lúc trước phản đối Lý Phong – thành chủ Áo Lan thành, Liên Vững giờ này ...quay lại ủng hộ Thạch Liễu Tín. Đúng là tri kỷ tri bỉ (biết người biết ta) mới là cao mưu trong chiến tranh. Nếu Thạch Liễu Tín đã biết tin tức rõ ràng như vậy chắc chắn đã có biện pháp chứ không giống như bọn họ chỉ biết những tin tức lơ mờ.

“ Chư vị thành chủ, ý của các vị là gì?” Thạch Liễu Tín cười cười, nhìn các thành chủ khác rồi hỏi.

“ Hết thấy đều do ngài phân phó, ngài nói chúng ta nên làm thế nào?”

Các thành chủ đều đáp ứng, Lý Phong thì không cần phải nói, hấn từ đầu đã ủng hộ Thạch Liễu Tín, bây giờ thì hoàn toàn nghe theo kế sách của Thạch Liễu Tín.

“ Tốt lắm, ta nói , ta nói” Thạch Liễu Tín đứng lên, nhìn quanh một vòng tạo cho các vị thành chủ khác một áp lực khó hiểu.

“ Đã có thể xác định cái gã có tên là Hồng Quân kia là một trận pháp cao thủ, chín thành đã bị họ chiếm đi nhiều năm như vậy, không ai dám cao đoan rằng bên ngoài thành trì không có trận pháp bảo vệ, chuyện đầu tiên mà chúng ta muốn bàn ở đây chính là tìm kiếm một trận pháp cao thủ, phá trận pháp của họ.”

“ Thạch thành chủ nói rất chính xác, nếu chúng ta phá được hết trận pháp của họ thì với nhiều người như chúng ta đánh vào thành trì của họ cũng là một chuyện nhẹ nhàng” Vương thành chủ gật đầu nói, vấn đề quan trọng nhất của họ bây giờ là tìm được một trận pháp cao thủ.

“Thạch thành chủ, nếu sau khi chúng ta phá được trận pháp của họ, còn cái gã gọi là Hồng Quân kia, một kiếm giết chết bảy ngàn thần nhân, thực lực của hắn chỉ sợ...chúng ta không phải là đối thủ”

“Điểm yếu của các vị an tâm, chuyện trước mắt chúng ta phải làm là tìm trận pháp cao thủ, nơi này chúng ta không có thì phải tìm ở những địa phương xa hơn, mặc kệ dùng cách gì cũng phải mời họ về bằng được, còn về phần gã Hồng Quân kia các người cứ để cho chúng ta, Hoàng Sa thành sẽ đối phó.”

“Như thế rất tốt, Thạch thành chủ thuộc hạ cao thủ đông đảo, lần này Hồng Quân có muốn trốn cũng trốn không thoát,” các thành chủ đều gật đầu tán thành, chỉ cần không để cho bọn họ đối đầu cái gã Hồng Quân đáng sợ kia, lại không có trận pháp uy hiếp thì họ không có việc gì phải lo cả.

Cuộc họp bí mật của các thành chủ cứ như vậy chấm dứt, năm mươi thành chủ đều mang theo thuộc hạ của mình đi tìm trận pháp cao thủ. Trong nhất thời, lấy Hoàng Sa thành làm trung tâm, tất cả các trận pháp cao thủ hay...thấp thủ cũng trở thành trung tâm của các cuộc tìm kiếm.

“Đại nhân, chiều nay của ngài thật cao tay, để cho bọn họ vì chúng ta bán mạng mà vẫn phải cảm tạ chúng ta nữa...hắc hắc” Hậu viện của thành chủ phủ, Cao trưởng lão đang cười với Thạch Liễu Tín.

“Bọn họ không hiểu được tác dụng của Nhất kiếm hạ bảy ngàn thần nhân và hai người đồ thành kinh khủng như thế nào, căn bản là ta muốn biết tại sao tên tiểu tử kia thực lực lại đáng sợ như vậy.”

“Đại nhân, lần này chắc chắn thiên thần khí sẽ lọt vào tay đại nhân rồi” Cao trưởng lão ha ha cười, nói chuyện về thiên thần khí Thạch Liễu Tín cũng cười cười, thành chủ phủ hậu viện cũng ồn ã vang lên tiếng cười gian trá của hai lão cáo già.

Đối với việc lực công kích của Nghịch Ương và Hồng Quân kinh khủng như vậy, Thạch Liễu Tín đều quy cho vì họ có thiên thần khí trên người, Hồng Quân bọn họ có lẽ là cảnh giới thiên thần mới có lực công kích đáng sợ như vậy.

Thạch Liễu Tín lần này chỉ đoán đúng được một nửa, đúng là Hồng Quân có thiên thần khí, nhưng khi giết bảy ngàn người kia chính là thực lực của hắn, nếu dùng Thiên thần khí thì số người chết không phải bảy ngàn mà phải là...bảy vạn. Còn một điểm nữa, Hồng Quân không những có thiên thần khí mà còn có nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

Thạch Liễu Tín sở dĩ muốn nói để họ đối phó với Hồng Quân bởi vì họ tin tưởng rằng chỉ cần đoạt được Thiên thần khí thì thực lực của họ có thể so sánh với Hồng Quân, tại Thạch gia địa vị của hắn cũng được đề cao lên nhiều lần, nói không chừng chức vị Thạch gia tộc trưởng cũng sẽ do hắn nắm.

Hơn mười tòa thành trì bắt đầu âm thầm tìm kiếm cao thủ trận pháp, Nghịch Ương cùng chín vị tân thành chủ đều không hay biết gì. La Băng. Hồng Quân cũng đều bẽ quan nên...không biết là điều không có gì lạ. Mọi người trong các tòa thành trì không biết được rằng mây đen chiến tranh đã bắt đầu chậm rãi quy tụ, bây giờ bên ngoài mặt có thể là yên tĩnh đúng là trước khi đại chiến bao giờ cũng có những phút giây yên tĩnh như thế.

Một trăm năm sau, năm mươi thành chủ mang theo những cao thủ trận pháp mà họ tìm được tụ tập tại Hoàng Sa thành. Trong một trăm năm qua họ gặp không ít những người biết về trận pháp, nhưng chính thức được gọi là cao thủ thì chỉ có ba người mà thôi.

Lam Hải Quang – Trung phẩm thần nhân, sư phụ là Công Tôn Lâm, là người của thần giới thứ nhất. Hắn có thể bố trí nhị cấp trận pháp, tại vô danh không gian tầng thứ bảy này có thể coi như là một trận pháp cao thủ, được mấy vị thành chủ phát hiện mời đến.

Viên Vũ – Thượng phẩm thần nhân, có thể bố trí nhị cấp trận pháp, càng khó chính là hắn lĩnh ngộ về trận pháp còn cao thâm hơn Lam Hải Quang. Theo những gì hắn nói thì ba cấp trận pháp cũng không vậy khốn được hắn. Lần này vì mời Viên Vũ mà mấy vị thành chủ phải đi xa tới hơn ba ức dặm đến Thanh Quang thành mới mời được hắn.

Cuối cùng là một người, so với hai người kia thực lực là yếu nhất nhưng địa vị lại còn muốn cao hơn. Người này đích thân do Thạch Liễu Tín mời tới, đó chính là Chu thiên, người của Thạch gia – ngụ tại Vọng Hải thành. Là một hạ phẩm thần nhân nhưng đã được Chu gia xưng là đệ nhất thiên tài về trận pháp. Chu gia

tại vô danh không gian có thể nói địa vị còn hơn cả Thạch gia. Tại các tầng không gian thứ bảy, thứ tám, thứ chín đều là siêu cấp đại gia tộc.

Chu gia tại thần giới thứ nhất cũng chính là tại Hồng Mông không gian vốn có một vị thiên tôn, nhưng không may vì một lý do đặc biệt mà bị chết. Chu gia tại Hồng Mông không gian địa vị cũng bị giảm theo, bây giờ đã biến thành một gia tộc bình thường. nhưng tại Hồng Mông không gian Chu gia suy vong thì tại vô danh không gian Chu gia rất hưng thịnh. Thiên tôn duy nhất tại tầng thứ chín, cũng chính là Chu Viêm thiên tôn.

Chu Thiên vốn dĩ không muốn đi nhưng lại nghe thấy Hồng Quân là một trận pháp cao thủ rất lợi hại nên hấn trong lòng nổi lên máu so đấu, ...đi cùng với Thạch Liễu Tín đến Hoàng Sa thành đồng thời muốn xem trận pháp của gã Hồng Quân kia có bao nhiêu lợi hại.

Ngoài trừ ba vị trận pháp cao thủ ở trên ra, còn có tới hơn một trăm vị thần nhân hiểu được trận pháp. Nhưng những người này chỉ hiểu được bề ngoài của trận pháp nên ngay cả một trận nhất cấp cũng không bố trí được, thuần túy chỉ là cứ biết trận pháp là mời đến thôi.

Trận pháp cao thủ coi như là ỏn, Thạch Liễu Tín vì đối phó với Hồng Quân nên đã chuẩn bị đến ba vạn thượng phẩm thần nhân quân đội, cùng với năm trăm tử sĩ của Thạch gia. Tổng số quân của Hoàng sa thành lên tới ba trăm vạn cùng với hơn một ngàn vạn quân của năm mươi tòa thành tập hợp, chuẩn bị đem quân tới Hồng Quân chín thành, đoạt lại thành trì đã bị chiếm.

Tin tức quân đội tập trung nhanh chóng đến tai bọn Nghịch Ương, lão đang cực kỳ lo lắng thì đúng lúc này Hồng Quân xuất quan.

126. Chương 27: Thần Giới Thứ Nhất Phản Công..

Hồng Quân vừa xuất quan liền nhận được tin báo của Liễu Hàn Thư và Nghịch Ương, tới Thành chủ phủ đại sảnh tương tụ, lúc này cũng chính là phù hợp với kế hoạch của Hồng Quân, lần này xuất quan hẳn muốn thương lượng với Nghịch Ương và Liễu Hàn Thư.

Ba người tương tụ, không cần ai nói ngay cả Lâm Lâm cũng lui ra ngoài, dành không gian cho ba người đàn ông, chiến tranh tựa hồ chính là chuyện của nam nhân, cho dù có phụ nữ nhưng cũng chỉ là số ít mà thôi.

“ Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, ta vừa mới xuất quan có chuyện gì mà tìm ta vội vã vậy?” Hồng Quân ha ha cười nói, lần này bế quan hẳn có thu được chút thành tựu nên tâm tình cũng đặc biệt là tốt.

“ Tiểu Quân, chuyện này là chuyện lớn rồi, đệ bế quan một trăm năm nhưng thần giới thứ nhất không có lấy một lần công kích chín tòa thành trì của chúng ta” Nghịch Ương cười khổ nói.

Hồng Quân sửng sốt, chuyện này quả nhiên là ngoài sở liệu của hắn, từ lúc nào người của thần giới thứ nhất lại tốt như vậy? “ Bọn họ không tới cũng rất tốt, hừ chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa”

“ Sư đệ, bọn họ không phải là buông tha cho chúng ta, mà lại tiếp tục chuẩn bị, chúng chuẩn bị một ngàn ba trăm vạn thần nhân quân đội, nghe nói còn có hơn một trăm trận pháp cao thủ, bây giờ đang chỉnh đốn đội ngũ, chỉ sợ không lâu sau sẽ xuất phát”

“ Hơn một trăm vị trận pháp cao thủ?” Hồng Quân trong lòng cảm thấy căng thẳng. Một ngàn ba trăm vạn thần nhân quân đội hẳn không dễ vào tâm, nhưng hơn một trăm trận pháp cao thủ thì...đầu đầu đây. “ Lúc nào thần giới thứ nhất lại có nhiều cao thủ về trận pháp thế này?” Phải biết rằng trận pháp cao thủ không phải dễ dàng bồi dưỡng, đầu tiên là phải tính đến thiên phú còn phải có thư quyền của trận pháp (giống sách giáo khoa, bí kíp hén) Được như Hồng Quân, có đến mấy trăm quyển trận pháp...trong vũ trụ này chỉ có khoảng hai người, lấy đâu ra mà nhiều được? Chỉ khổ cho hắn cứ tưởng thần giới thứ nhất nhiều “trận pháp cao thủ” như tên gọi

“ Không biết, chỉ biết rằng họ tìm hơn ngàn thành trì mới được hơn một trăm người là cao thủ trận pháp này” Liễu Hàn Thư nói, mặc dù hắn không biết tận cùng tu vi về trận pháp của Hồng Quân như thế nào, nhưng đối với số lượng của một trăm cao thủ trận pháp thì cũng có chút lo lắng.

“ Tiểu Quân, đệ...đệ có nói sau khi xuất quan cho chúng ta một trận kinh hãi mà, Nghịch Ương nói sau nuốt ực một cái, lão biết Hồng Quân nói chuyện kinh hãi có nghĩa là có liên quan đến chín tòa thành trì kia, bây giờ cũng chính là lúc thích hợp để hỏi vấn đề này.

Hồng Quân cũng sững sốt, hẳn lúc trước có hứa hẹn, không biết làm thế nào cười cười nói “ Vốn là có, nhưng chuyện bây giờ...ít nhất đệ cần ba mươi năm chuẩn bị, nhưng sợ rằng thần giới thứ nhất không cho chúng ta nhiều thời gian như thế”

“ Uhm, quả thật bây giờ thần giới thứ nhất đã tụ tập tại Hoàng Sa thành, từ Hoàng Sa thành chạy tới đây nhiều nhất cũng phải mất nửa năm thời gian” Liễu Hàn Thư cũng cau mày tính toán.

“ Nửa năm? Mặc dù nửa năm thì đệ không thể khiến các huynh kinh hãi nhưng cũng có thể nói lên một sự tình” Hồng Quân trong đầu đột nhiên nghĩ tới biện pháp ảo diệu của mình, không quên nở ra một nụ cười.

“ Chúng ta có thể làm cái gì?”Hàn Thư và Nghịch Ương đồng thời hỏi. Vô luận là Thần hay Tiên thì cũng đều phục tùng, tôn trọng thực lực cao, căn bản không có mưu kế. Cùng lắm chỉ có Liêu Cẩm dẫn dụ Hồng Quân tới Lạc Phượng thành mà thôi.

Nhưng tổng lại vẫn có ngoại lệ, đó chính là tên gia hỏa Hồng Quân này. Hắn đã sống bao nhiêu năm trên địa cầu, hẳn biết không biết bao nhiêu mưu sâu quan trọng. Tại cái quốc gia gọi là Trung Quốc, có lịch sử lâu đời như thế...có bao nhiêu phương cách lấy ít thắng nhiều, lấy yếu địch mạnh chiến lược...tất cả đều là hiệu quả của những kế sách do chính bản thân con người nghĩ ra. (lão tác giả này muốn giới thiệu Binh pháp Tôn tử đây mà).

“ Ha ha..Chuyện này rất quan trọng, đệ cũng không nói lấp lửng nữa, chuyện này là#\$^&*^#@(()*\$#!~~\$%” Hồng Quân nói hết kế hoạch của mình ra chờ đợi Hàn Thư và Nghịch Ương đánh giá.

Hai người nghe xong đều há miệng, còn thiếu hàm dưới rớt xuống đất, Nghịch Ương cuối cùng cũng kinh ngạc than vãn “ Diệu kế, diệu kế...Tiểu Quân, thực sự kế sách này ta nghĩ chỉ có đệ mới nghĩ ra”

Liễu Hàn Thư cũng cảm thán nói “ May mắn sư đệ là người của chúng ta, ta cũng thấy lo lắng cho người của thần giới thứ nhất, không biết họ có thể tiếp nhận đả kích lớn đến như vậy hay không”

“ Mặc kệ họ có chịu được hay không, những tòa thành trì mà chúng ta chiếm được đâu có phải dễ dàng lọt vào tay bọn họ như vậy?” Hồng Quân nói như chém đinh chặt sắt, “ Sư huynh, Nghịch ương lão ca kế hoạch của chúng ta mọi người đã sáng tỏ cả rồi, bây giờ các huynh quay lại thông tri cho các thành trì đi hánh”

Nghịch ương và Liễu Hàn Thư đều gật đầu đồng ý “ Yên tâm, chuyện này cứ giao cho chúng ta”

Ngoài ba ngàn dặm của Hoàng Sa thành, nhìn vào một đám người không thấy cuối tổng cộng một ngàn ba trăm vạn thần nhân ở một chỗ, cũng đáng được xem đấy chứ?

Thạch Liễu Tín đứng trên một ngọn núi nhỏ, lão nhìn một ngàn ba trăm vạn thần nhân, tự nhiên có một cỗ uy thế trời dấy trong lòng, “ chúng ta bây giờ xuất phát, công kích Hồng Quân chín thành, nhớ lấy, bất kể là thành trì gì cũng không được một mình hành tẩu, đều phải theo đại đội.”

Trải qua mấy năm huấn luyện, những người đến từ các thành trì khác nhau dung hợp thành một thể, cộng thêm các vị thành chủ, đương nhiên không thể quên đến “ hơn một trăm vị trận pháp cao thủ”, trên thực tế chỉ có ba người.

Ba người này cũng có chút đặc biệt, họ không giống như những trận pháp cao thủ khác là bàn bạc với những người khác. Lam Hải Quang và Viêm Vũ thì tốt, hai người thường xuyên trao đổi với nhau đồng thời thảo luận về người còn lại...Chu thiên. Căn bản ai cũng không có đáp án về người này, căn bản mọi người cũng biết sơ qua về hắn thông qua Thạch Liễu Tín, Một người, một gã hạ phẩm thần nhân mà cũng kiêu ngạo, đối với mọi người cũng không biết nói cái gì.

“ Viên huynh, huynh nói xem tạo nghệ của gã Hồng Quân kia như thế nào? Chỉ bố trí một cái trận pháp mà giết chết đến hai mươi vạn người, ta nghĩ ta cũng khó mà làm được” Lam Hải Quang mặc dù đối với cách bố trí trận pháp của mình cũng rất có tự tin, như từ một khoảng cách xa như vậy đến Hoàng Sa thành, lại nghe danh tiếng không ngừng vang dội của Hồng Quân khiến hắn cũng có chút không yên tâm.

Viên Vũ vẻ mặt cũng rất nghiêm túc hẳn lên, ngữ khí rất bình tĩnh đáp “ ta cũng không biết phải nói như thế nào, dù sao chúng ta cũng mới chỉ nghe qua tin đồn, chưa từng tận mắt chứng kiến, có lẽ nói như truyền thuyết thì hẳn là một thiên tài về trận pháp, có thể bố trí tam cấp trận pháp thậm chí tứ cấp trận pháp. Nhưng cũng có thể hẳn chỉ biết bố trí một cái nhị cấp trận pháp đơn giản, thậm chí một cái nhị cấp khôn trận đơn giản cũng không thể bố trí” Những chuyên gia về trận đạo đều biết, mạnh nhất là sát trận nhưng cũng là cái dễ phá nhất. Khó nhất là bố trí khôn trận và cũng chính là cái khó phá nhất. Mọi người không biết Hồng Quân bố trí loại trận pháp gì, chỉ biết hẳn bố trí trận pháp để giết người mà thôi.

“ Chỉ mong là thế, nhưng mà dù có đánh chết ta ta cũng không tin hẳn có thể bố trí được tứ cấp trận pháp” Tứ cấp trận pháp về chuyên môn mà nói thượng bộ thiên thần còn chưa dám khẳng định có thể bố trí được, “ nghe nói Viên huynh có thể phá giải một số tam cấp trận pháp đơn giản?”. Lam Hải Quang con mắt cũng gần như sáng hẳn lên, nếu ở chỗ này mà thu hoạch được chút kiến thức gì thì có lẽ đó là cách hồi báo tốt nhất.

Viên Vũ cười “ Ba cấp trận pháp thật sự là tinh diệu, muốn phá giải thì Viên Vũ ta tự nhận không phá được, nhưng muốn thoát ra...với tam cấp trận pháp muốn vây khôn ta thật không phải dễ” Đối với Viên Vũ mà nói, tam cấp trận pháp muốn đi ra không khó, nhưng phá trận thì không thể. Nhưng cho dù là như thế thì trên vẻ mặt của Viên Vũ cũng hiện lên sự tự tin, phải biết rằng từ tam cấp trận pháp đi ra thì có thể coi là cực kỳ khó rồi.

“ Ách...Viên huynh, nếu khi nào huynh rằng rồi có thể chỉ giáo tiểu đệ một chút được không” Lam Hải Quang trên khuôn mặt tươi cười nói.

Viên vũ trên mặt vẫn tươi cười không để ý nói “ Ta còn tưởng là chuyện gì, chuyện này rất dễ dàng, không cần phải đợi đến sau này...”Viên Vũ đang nói thì trên tay bỗng xuất hiện một quyển trục :” Lần này ta có chủ ý thay đổi, đổi mới một chút độ trân quý thì không hơn gì. nếu Lam huynh để ý có thể cầm lấy mà dùng”

Lam Hải Quang nhất thời sửng sốt, hẳn cũng không nghĩ Viên Vũ lại phóng khoáng đến như vậy, phải biết rằng một trận đạo cao thủ không bao giờ đem những sở học của mình đưa cho người khác, bởi vì trận đạo chính là pháp bảo của hắn. Hay như thần khí cũng thế, bỗng dưng đi nói với người khác mình có thần khí thì tự nhiên đã tạo thêm cho mình một tầng nguy hiểm, giảm bớt một tầng an toàn rồi. “ Chuyện này...thật không nghĩ Viên huynh có thể phóng khoáng như vậy, thật làm cho tiểu đệ khó mà tin được:” Lam Hải Quang nói vậy nhưng khuôn mặt thì hưng phấn., đôi tay vẫn nhanh chóng tiếp nhận quyển trục. Bây giờ đã chuẩn bị xuất binh, hẳn cũng không vội vàng xem, hơn nữa chỉ không tốt khi Viên Vũ nuốt lời mà thôi.

“ Viên huynh, tiểu đệ nợ huynh ân tình này, sau này nếu có đi đến địa phương của đệ chỉ cần huynh mở miệng, dù lên núi đao biển lửa đệ cũng không một chút nhú mảy” Từ người khác có được điều tốt thì phải luôn có biểu hiện như vậy, về phần này có thể tỏ vẻ không thực hiện được sao? Đợi lúc việc xảy ra thì phải xem tình huống mới được.

“ Ha ha, Lam huynh khách khí quá, chỉ là một chút tấm lòng thôi, không có gì là to tát cả”Viên Vũ khoát tay, nói rất lớn. Tiếp theo hắn nhìn trộm Chu Thiên một lát đoạn nói to “ Ta nói cho Lam huynh, theo ta nghĩ Chu huynh mới thực sự là trận pháp cao thủ, chúng ta phải hướng Lam huynh lãnh giáo mới đúng”

“ Hừ” Chu Thiên nghe được họ nói, hướng bọn họ nhìn một lát đột nhiên hừ lạnh rồi quay người lại bỏ đi, không để ý đến họ nữa.”

Lam Hải Quang trên mặt đỏ mồ hôi lạnh, nói trộm Viên Vũ “ Cao thủ đúng là không giống ai, thật không biết Chu Thiên đã đạt tới cảnh giới gì, nhưng mà cũng hi vọng tài nghệ trận pháp của hắn cũng được như tính tình của hắn, đến lúc đó ta cũng không cần để ý cái gã Hồng Quân kia nữa.”

“ Tốt lắm, xuất phát” Hai người đang nói chuyện thì âm thanh của Thạch Liễu Tín truyền đến, âm thanh mặc dù là không lớn nhưng tại âm thanh này lại thể hiện một loại uy nghiêm, đồng thời vang lên trong tai hơn một ngàn ba trăm vạn thần nhân.

Hơn một ngàn ba trăm vạn thần nhân đại quân hạo hạo đang nhắm hướng Hồng Quân thành tiến tới.

127. Chương 28: Phá Trận

Bây giờ mặc dù lão rất sầu khổ nhưng lão cũng đã thấy Hồng Quân xuất quan, vì vậy những sự việc tiếp theo cho dù là Thái Bình thành hay bất kỳ thành trì nào giao cho Hồng Quân làm chủ là được. Nhưng vì thành chủ như bọn họ thì chỉ biết nghe theo và làm việc là tốt rồi, như vậy trách nhiệm của họ cũng nhẹ nhàng hơn và dễ thở hơn.

Thạch Liễu Tín mang theo các vị thành chủ khác cộng thêm các đại tướng, cộng thêm hơn một trăm vị trận pháp cao thủ nhất nhất hướng về phía trước. Dựa theo những người chạy trốn chết thoát khỏi Hoàng Sa thành thì phía trước không xa chính là phạm vi Hồng Quân chín thành, nhưng bây giờ liếc mắt một cái chỉ nhìn thấy một mảnh hoang vu, cái gì cũng không có.

“Lam huynh, Viên huynh...dựa theo những tin tức mà chúng ta có được thì ngay ở phía trước đã đến phạm vi của Hồng Quân chín thành, giờ này sao cái gì cũng không có. Hay là có gì cổ quái ở đây?” Thạch Liễu Tín mặc dù thân phận hiển hách, thực lực siêu quần nhưng chính thức với trận pháp cao thủ thì rất tôn trọng. Hơn một trăm người không có vấn đề gì nhưng Thạch Liễu Tín thì hiểu rất rõ về phần Chu Thiên, dọc theo đường đi nhìn những biểu hiện của hắn, Thạch Liễu Tín cho rằng tạo nghệ của Chu Thiên về trận pháp có thể coi như vượt xa bọn Viên Vũ, Lam Hải Quang rất nhiều. Chính vì vậy hắn cũng có phân biệt cao thấp với ba người này.

“Thạch thành chủ, xin mời lui lại phía sau” Lam Hải Quang và Viên Vũ hai người đi rất gần Thạch Liễu Tín nên khi hắn nói vậy liền phi lên phía trước cẩn thận xem xét. Hai người vốn nghĩ chỗ này không có ma trận pháp bố trí làm cho người ta không thấy được những tình huống trước mắt. Vậy chỉ có mê trận và ảo trận, àm trận pháp này có thể khiến họ không phát hiện được thì ít nhất cũng phải là nhị cấp trận pháp. Nhưng suy nghĩ thì bình thường không ai bỏ công sức ra để bố trí ở chỗ này cái nhị cấp trận pháp như thế, quả thật là lãng phí tâm lực và chân nguyên.

Cảnh tượng phía trước không khác gì là bầu trời, một màu xám mênh mông như được bao phủ bởi một màu xám vụ khí. Nếu người nào tới đây cũng mơ hồ nhìn được cảnh tượng bốn phía, khiến hai người nhanh chóng lông mày quăn tít lại. Ảo trận, mê trận đương nhiên là đều có, nhưng đều là nhất cấp trận pháp đương đương với phối hợp nhất cấp ảo trận cộng thêm nhất cấp mê trận phối hợp nhưng lại đạt được nhị cấp trận pháp cảnh giới, chỉ riêng điểm này Lam Hải Quang và Viên Vũ tự nhận không thể nào làm được.

Hai người trở lại trước mặt Thạch Liễu Tín, trước hết là khom người chào hỏi, sau đó cau mày nói “Thạch Thành chủ, phía trước rõ ràng là có trận pháp nhưng lại có chút kỳ quái. Rõ ràng chỉ là đơn giản nhất cấp ảo trận và mê trận, nhưng lại cộng hưởng với nhau tạo nên nhị cấp trận pháp, chính là hai người chúng ta vào cũng phải hao tổn không ít thời gian, như vậy gã Hồng Quân kia là một kỳ tài ngút trời, tại tạo nghệ trận pháp không biết cao hơn chúng ta bao nhiêu lần”

“Oh?” Thạch Liễu Tín cũng nhíu mày, vốn khi hai người này đến thì cũng đã rất tự tin rồi, nhưng khi nghe những sự tích về Hồng Quân thì họ cũng có chút do dự, đến bây giờ trực tiếp nhìn Hồng Quân bố trí trận pháp thì họ cũng tuyên bố mình không phải chỉ kém hơn Hồng Quân chỉ có nửa điểm, nếu không phá được trận pháp của Hồng Quân thì cho dù có kéo thêm quân đội đến đây nữa thì cũng không giải quyết được chuyện gì.

“Lam huynh, Viên huynh, chỉ cần hai vị đi trước phá đi trận pháp mê trận và ảo trận, có lẽ Hồng Quân chỉ có thiên phú về mê trận và ảo trận khiến cho gia tăng gấp đôi cấp độ thôi...” Thạch Liễu Tín không muốn ở đây đã kích hai người, chỉ còn cách là cổ vũ cho họ mà thôi.

“Rõ, Thạch thành chủ, chỉ trong vòng mười ngày, hai người chúng ta sẽ phá được mê trận và ảo trận” Hai người vỗ ngực cam đoan, lập tức đi vào mê trận và ảo trận.

“Chu huynh, huynh xem Lam Hải Quang và Viên Vũ là hai người thế nào?” Thạch Liễu Tín đi tới bên người Chu Thiên liền hỏi.

Chu Thiên từ đầu tới giờ vẫn không hay nói chuyện, hướng về địa phương hai người vừa đi vào nhìn cẩn thận đoạn nói: “Nếu hai người bọn họ trong vòng mười ngày có thể phá được mê trận và ảo trận vậy coi như chính là trận pháp cao thủ, Thạch thành chủ nên lưu họ lại ngày sau có thể dùng” Chu Thiên cũng biết

địa vị của Thạch Liễu Tín, hẳn chính là trụ cột của những toà thành trì còn lại nên cũng không dám không trả lời.

Thạch Liễu Tín hai mắt nhìn về phía trước, có vẻ như đồng ý gật gật đầu tiếp tục hỏi “ Theo Chu huynh nhìn thì đánh giá Hồng Quân như thế nào?”

Thật kỳ lạ là Chu Thiên bỗng dưng nở nụ cười, tán dương nói “ Nhân tài, tuyệt đối là nhân tài, bây giờ hẳn chỉ có thể mê trận và ảo trận đơn giản như thế này, đối với việc giải thích về trận đạo so với ta không có kém bao nhiêu, nếu hẳn có mấy trăm quyển trận đạo quyển trực thì thành tựu của hẳn chắc chắn không hề kém ta” Chu Thiên rất tự tin, mặc dù mới nhìn thấy mê trận và ảo trận nhưng có thể nhìn ra Hồng Quân về giải thích trận đạo có thể so sánh với hẳn, nhưng Chu Thiên nhất mực không tin Hồng Quân có đến mấy trăm trận đạo quyển trực, tại lịch sử của Vô danh không gian, chỉ có Chu gia mới có nhiều lưu trữ đến như vậy “ Thạch Thành chủ” Chu Thiên dường như muốn nói cái gì “ Ta nghĩ theo cách làm của Hồng Quân, thành chủ cũng nên không cần để ý đến địa vị của thần giới thứ hai, một nhân tài như vậy nên được trọng dụng. Lần này ta đi đến đây cũng coi như không lãng phí chuyến đi này rồi”

Thạch Liễu Tín nghe vậy thì sửng sốt hồi lâu, sau đó nhờ Chu Thiên tính toán. Hẳn nói “ Chu huynh, không nghĩ huynh đánh giá gã Hồng Quân này cao như vậy”

Chu Thiên cũng nhìn đi chỗ khác, không thèm để ý đến Thạch Liễu Tín nữa, thái độ ngạo mạn tới cực điểm.

Lại nói đến Lam Hải Quang và Viên Vũ sau khi tiến vào trận pháp đơn giản của Hồng Quân là hai cái nhất cấp trận pháp mê trận cùng ảo trận bắt đầu nhằm chán phá giải. nói là nhằm chán vì Hồng Quân bố trí rất nhiều, vì cứ phá được một cái ảo trận thì lại xuất hiện một cái mê trận, mất cái này lại bổ xung cái kia. Mà muốn phá được đại trận thì phải tìm được trận cơ, muốn vào được trận cơ thì phải đi qua một cơ sở ảo trận và mê trận...điều này khiến cho hai người sầu khổ không thôi.

Hồng quân đối với trận đạo tạo nghệ bất phàm, một mê trận cùng với ảo trận đơn giản nhưng hẳn lại lợi dụng mười cái trận đơn giản như thế tạo thành một cái mê huyền đại trận.

Thạch Liễu Tín cứ như vậy mang theo hơn một ngàn ba trăm vạn thần nhân chờ bên ngoài, Mà một tháng đã trôi qua mặc dù thời gian dài hơn dự kiến nhưng cũng không làm hẳn thất vọng, màu xám vụ khí dần dần được tán đi, lộ ra hình dáng của đại địa.. Lam Hải Quang và Viên Vũ đứng ở giữa, nhìn hình dáng trông mệt mỏi vô cùng.

Thấy hình dáng hai người, Thạch Liễu Tín hoành nghênh đi tới, “ Lam huynh, Viên huynh, cực khổ cho hai người rồi, trước hết hãy nghỉ ngơi hai ngày đi đã” Cái cần nói thì phải nói vào đúng lúc, mặc dù trước khi đi vào hai người họ hứa hẹn mười ngày nhưng phải đến một tháng mới phá được trận, nhưng dựa theo lời Chu Thiên nói, trận pháp này cũng khá khó phá.

“ Thạch thành chủ, hai huynh đệ chúng ta thật xấu hổ, cứ tưởng rằng trong vòng mười ngày là có thể phá trận mà đã kéo dài tới một tháng, lại để thành chủ ở đây chờ đợi và quan tâm...àì...!” Hai người mặc dù biết Hồng Quân lợi hại nhưng giờ thấy Thạch Liễu Tín lấy lễ đối đãi, bọn họ cũng cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Phá giải trận pháp bên ngoài Thái Bình thành, đội quân của Thần giới thứ nhất tiến vào được hơn một ngàn dặm, rốt cuộc có thể mơ hồ nhìn thấy Thái Bình thành. Vốn dĩ đã có tư tưởng từ trước nên Thạch Liễu Tín cũng không nóng lòng đi tiếp, mà dừng lại nghỉ ngơi. Để nguyên cho Lam Hải Quang và Viên Vũ nghỉ ngơi, . Nhìn tình huống trước mắt có lẽ Thạch Liễu Tín cũng sẽ không lập tức sử dụng ngay Chu Thiên, vì Chu Thiên chính là con Át chủ bài của hẳn.

Trên Thái Bình thành, Hồng Quân, Nghịch Ương, Hàn Thư đang ngồi cùng một chỗ. Ở giữa Liễu Hàn Thư và Nghịch Ương có một chiếc bàn đá lớn,

” Còn tưởng trận pháp cao thủ của thần giới thứ nhất có bao nhiêu lợi hại, một tháng thời gian mới có thể phá đi cái mê ảo trận đơn giản bên ngoài, không biết họ đánh đến Thái Bình thành thì rốt cuộc cần đến bao nhiêu thời gian, ta còn muốn bỏ bớt đi một ít trận pháp” Kế sách của Hồng Quân là thần giới thứ nhất phải đánh đến đây mới được, mà các trận pháp cao thủ của thần giới thứ nhất thì phải mất đến một tháng trời mới phá được một cái mê ảo trận đơn giản, những điểm ấy khiến cho Hồng Quân có chút thất vọng.

“ ha ha ha, không nghĩ được cùng với trận pháp cao thủ của thần giới thứ nhất đánh ra, tiểu Quân cũng không đơn giản tùy tiện chơi đùa với mấy người, những trận pháp đơn giản này đã khiến cho chúng đau đầu rồi.” Nghịch Ương ha ha cười nói “ Nhưng mà Tiểu Quân, đệ có nghĩ tới trận pháp càng khó thì tỉ lệ họ rút lui càng lớn, đã làm chúng ta mất công mất sức đến đây thủ thành?”

“ Nghịch Ương lão ca nói chuyện đầy thật đúng, đối với bọn họ khó khăn càng lớn giống như chúng ta toàn lực thì kế hoạch này mới giống thật chứ?” Liễu Hàn Thư hắc hắc cười nói “ Nhưng mà...Nghịch Ương lão ca, chiếu tướng’Nghịch Ương mở to mắt nhìn bà cờ, chiếu hết.

“ Ha ha ha. Nghịch Ương lão ca. là đệ thắng” Hồng Quân cười ha ha lôi Nghịch Ương đến trước mặt Hàn Thư đang ngồi.

” À...truhm. đệ đột nhiên có chút không thoải mái, Nghịch Ương lão ca, hay là huynh đến bồi luyện với sư đệ đi hém ” Hàn Thư mới nói xong đã định đứng lên để chuẩn.

“ AI, đệ thật là không biết xấu hổ mà, đệ vừa nói như vậy ta cũng cảm thấy cơ thể không được khỏe” Nghịch Ương cũng học theo Hàn Thư, làm ra vẻ mệt mỏi lắm, muốn về đi nghỉ.

Hồng Quân nhất thời cũng sửng sốt, hai người này thật sự là vô sỉ mà, cảnh giới đã đến tầm này rồi mà còn tìm cái lý do là cơ thể không thoải mái.P/S:

Đây là một loại cờ của Trung Quốc chính là do Hồng Quân đưa cho hai người kia, (bachmi : có lẽ hẳn vì thua Nghịch Ương nhiều quá nên quyết tâm trả thù) Nhưng đối với loại cờ này thì vô luận là Nghịch Ương hay Hàn Thư đối mặt với Hồng Quân đều không có lực chống cự. Chính vì thế hai gã này tìm cách chuồn để không phải cùng Hồng Quân đánh cờ. Người nào cũng đưa đẩy đổ trách nhiệm cho người khác để không phải đánh cờ với Hồng Quân, đúng là mấy tên gia hỏa mất nết. Địch đánh đến nơi rồi mà vẫn còn ngồi đó chơi đùa.

128. Chương 29: Dụ Địch

Thái Bình thành trước đây chính là Hoàng Lương thành, hôm nay phải đối diện với đông hơn họ ngàn vạn đại quân. Trong khi đó Thạch Liễu Tín thì nghỉ ngơi phục hồi ba năm, không sợ người trogn thành bỏ chạy trốn hay đi cầu viện ở những toà thành khác.

“ Người nói thần giới thứ nhất sau khi phá trận vẫn không đánh tới mà vẫn còn nghỉ ngơi?” Hồng Quân cau mày, trên tay lôi kéo Nghịch Ương ngồi xuống đánh cờ, thật lâu không buông quân cờ xuống.

“ Hồi bẩm Hồng Tiên sinh, đích xác là như thế này, Cừu đại nhân muốn hỏi chủ ý của đại nhân là bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?” Thần nhân đưa tin tức đến đây cung kính nói.Tất cả thần nhân của chín toà thành trì đều coi Hồng Quân như thần tượng, người đưa tin cũng không ngoại lệ.

“ Được, người về trước đi, báo với Cừu đại nhân không cần gấp chúng ta sau đó sẽ đến”

Hồi lâu sau quân cờ cũng được buông xuống, , trong lòng cũng khẩn cấp nghĩ các kế sách.

” Chiếu Tướng” Nghịch Ương trợn tròn mắt, Hồng Quân hạ con pháo xuống, vô luận là hẳn làm như thế nào thì cứ khi hạ cờ xuống đều là chiếu tướng. Căn bản là hồi này Hồng Quân không có tính toán, không biết vừa rồi hẳn tướng đến tình huống của Thái Bình thành hay là cao thủ thực sự chơi cờ (Khục khục, chắc là ăn “ rùa” thôi)

“ Nghịch Ương lão ca, cuộc sống an nhàn hết rồi, chúng ta đi thôi” Hồng Quân ha ha cười cũng không cần nhìn bàn cờ, đứng dậy rất thoải mái hô một hơi rồi đi thẳng ra bên ngoài.

Bên trong Thái Bình thành, Cừu Thiên sau khi nghe được tin tức từ Hồng Quân thì thở ra nhẹ nhõm, Thái Bình thành đại bộ phận thần nhân đã được Hồng Quân cho lui ra khỏi thành. Hôm nay Thái Bình thành chỉ còn khoảng hai trăm vạn thần nhân binh sĩ, nếu mà nói thành trống thì cũng không có gì là quá đáng. Hôm nay thần giới thứ nhất toàn lực phản công, đừng nói là chống đỡ một trăm năm, ngay cả ba ngày cũng là giỏi lắm rồi.

Bên ngoài Thái Bình thành, quân địch thì ba năm trôi qua rồi mà vẫn không có đánh vào, bọn chúng cũng chỉ trơ mắt đứng nhìn người của thần giới thứ hai rời đi. Năm mươi vị thành chủ đi theo Thạch Liễu Tín đều đã rất nóng nảy, đã tập trung lại quyết đi tìm Thạch Liễu Tín để hỏi rõ nguyên nhân.

“Thạch thành chủ, quân ta giờ này sĩ khí...cũng là hưng vượng nhất, vì sao dừng lại lâu như vậy, không lẽ muốn để địch nhân toàn bộ chạy mất?” Liền Vững thành chủ nóng nảy lên tiếng đầu tiên, trực tiếp hỏi.

“Liền Thành chủ, không nên vội vã, chúng ta bây giờ vây bắt họ có phải là rất đơn giản sao? Thành bên trong bây giờ cũng không còn bao nhiêu người, ta phỏng chừng người của họ cũng đã rời đi nhiều lắm rồi, bây giờ còn có một ít người thủ thành mà thôi, địch nhân càng ít thì chúng ta chiếm thành càng dễ chứ sao? Làm sao phải mất nhiều tinh lực như vậy?” Thạch Liễu Tín cười ha ha lắc đầu.

Các thành chủ khác đều nhìn Liền Vững, Liền Vững cũng cố chấp tiếp tục nói “Liền thành chủ, thành mà ít người thì chúng ta chiếm quả thật dễ dàng, nhưng nếu chúng ta cho bọn chúng chạy đi cả, tương lai hậu hoạn vô cùng theo ta nghĩ thừa dịp đại quân chúng ta đang tràn đầy sĩ khí, nhất cử công phá thành trì, đem toàn bộ thần nhân của thần giới thứ hai đang loạn lạc ra giết hết, còn có thể uy hiếp những toà thành trì sau này”

“Liền thành chủ, đừng có gấp mà. Bây giờ chúng ta đối phó có một toà thành trì, phía sau còn có tám toà nữa, theo đạo lý mà nói, nếu đối phương thực sự muốn phản kháng thì đã đem toàn bộ nhân lực tập trung ở chỗ này, nếu không thì họ sao lại triệt lui? Chúng ta phải tuyệt đối chu toàn, hôm nay đợi bọn chúng toàn bộ lui đi, chỉ lưu lại một chút ít quân đội, cẩn thận không mắc mưu, chúng ta sau khi cử thám tử đi thăm dò sau đó có tấn công cũng không muộn.”

“Thạch thành chủ nói có lý, cẩn thận một chút vẫn nên. Có biết được không khi trong thành bọn chúng có bố trí một số trận pháp dẫn dụ chúng ta vào? Nếu chúng ta tùy tiện tiến vào bị bọn chúng bao vây, khi đó hối hận cũng không kịp” Thạch Liễu Tín vừa nói xong thì Lý Phong lập tức tán đồng. Lời của hắn cũng quả thật có đạo lý, nếu thực sự bị vây ở bên trong, bọn họ có muốn khóc cũng không kịp.

“Ta thật sự lỗ mãng, cũng may Thạch thành chủ tính toán chu toàn” Liền Vững cùng mấy người thành chủ nhất thời thấy mình khuyên nhủ không có tác dụng, lại cũng không đủ lý do phản bác chỉ có thể tiện đường rút lui mà thôi. Hai năm sau, bọn Hồng Quân vẫn cứ như thế chậm chạp, thanh thoi tiến tới Thái Bình thành, cuối cùng cũng đến nơi. Bên trong thành hai trăm vạn binh sĩ cũng không có hành động gì đồng dạng với một ngàn ba trăm vạn liên quân bên ngoài giống nhau., trong vòng năm năm đó hai bên không có phát động một hành động gì, một số thành chủ gọi cuộc chiến tranh này là cuộc chiến tranh quỷ dị, một đại quân cách xa thực lực như vậy có thể nhìn một toà thành yếu ớt trong năm năm, không thể phủ nhận đây chính là một kỳ tích.

“Hồng tiên sinh, rốt cuộc ngài đã đến. Chúng ta làm theo lời ngài phân phó, trong khi chờ bọn họ đến đây chúng ta đã cho thần dân dần dần rời đi, chính là khi thần nhân chúng ta rời đi hết mà bọn chúng vẫn không có tiến công, ta cũng không có biện pháp gì trước tình huống này”

Thành chủ phủ Cừ Thiên đã buông tâm không còn màng trách nhiệm của mình là chủ đạo nữa mà chờ đợi kỳ tích từ Hồng Quân. Một kiếm giết chết bảy ngàn thần nhân, cùng Nghịch Ương hai người san bằng Lạc Phượng thành, giết hại hơn phân nửa thần nhân... kỳ tích này sớm đã truyền đi khắp nơi, những thần nhân bình thường giờ này xem Hồng Quân như thần tượng, ngay cả mấy vị thành chủ cũng không khác gì là ...tôn hấn làm thần tượng.

“Cừ đại nhân thật khổ cực rồi, lần này đối thủ của chúng ta quả thật không tầm thường, nhưng mà mọi người có thể yên tâm, thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ là của chúng ta” Hồng Quân cười cười, Thạch Liễu Tín mà không đánh vào thành thì có khác gì phá vỡ hết kế hoạch của hắn?

vốn Hồng Quân định hy sinh Thái Bình thành và một vài bộ phận thần nhân, để cho bọn họ thua mà lui, khiến cho quân của thần giới thứ nhất hấp dẫn mà đuổi theo, từng bước tiến hành kế hoạch, bây giờ xem ra có khi phải thay đổi. Mục đích làm hấp dẫn địch nhân vẫn là mục đích chính, buông tha cho bọn chúng ư? Điều đó là không thể.

“Sư huynh, có khi phải đánh đấm một hồi?” Hồng Quân xoay người lại nói với Liễu Hàn Thư, Hồng Quân nắm tay lại hét vang trời, hành động này chính là trả lời Hồng Quân, không cần phải nói thêm cho tốn nước

miếng.

“ Chờ một chút, loại này không thể ...thiếu ta được. Gần đây ta lĩnh ngộ càng ngày càng cao, lần này phải thử xem một kiếm đầy uy lực của ta...hắc hắc” Nghịch Ương cũng là ha ha cười đi theo. Theo lời lão nói thì lão hoàn toàn chưa luyện thành Nghịch Thiên nhất kiếm, Nghịch Ương có nằm mơ cũng mơ thấy một kiếm của mình như uy lực như của Hồng Quân.

“ Được, ngày mai chúng ta đi khiêu chiến, Cừu thành chủ, ông có thể chuẩn bị một số binh lính, ngày mai chúng ta ba người ra ngoài khiêu chiến, ông cho toàn bộ quân sĩ lui binh, đi càng nhanh càng tốt”

“ Hồng tiên sinh, không cần theo chân mọi người ra đánh nhau một hồi sao?”Cừu Thiên vội vàng hỏi, ứng theo kế hoạch thì bọn họ phải chết đi một số binh tướng mới thôi lui.

“ Không cần, kế hoạch có biến, trước hết lui trở về chúng ta sẽ có một ngày cùng họ quyết chiến một trận” trong mắt Hồng Quân hiện lên một đạo hôi mang, trong khi nói chuyện vô tình quanh thân phát ra lãnh khí khiến cho Nghịch Ương và Hàn Thư đều cảm thấy瑟瑟, một loại cảm giác chột lóe qua khiến cho hai người cảm thấy ớn lạnh.

Nghịch Ương và Hàn Thư không biết Hồng Quân tu luyện Hồng Quân đạo, tu luyện nhanh nhất chính là ở trên chiến trường. Trước đây trên chiến trường, toàn bộ tử khí của những người đã chết đều tiến vào đan điền của hắn, loại vật chất này cũng chính là ...vật chất màu xám vô danh.

Tại vô danh không gian, màu xám vật chất chính là do những tử khí của người chết và oán lực biến thành, những người lại chết một lần nữa tinh thần lực toàn bộ biến thành loại vô danh vật chất này, tất cả trí nhớ, tu vi đều biến thành màu xám vật chất này, vĩnh viễn biến mất.

tại vô danh không gian, người chết sau khi biến thành vật chất màu xám, mà Hồng Quân cảm giác trong Nguyên anh của mình có thể thải xuất ra một chút màu xám vật chất, chỉ cần một chút ít thôi cũng khiến cho người khác khó mà chống đỡ được. Nghịch Ương và Hàn Thư cảm nhận được loại lãnh khí này chính là do nguyên anh Hồng Quân sở xuất ra một chút vô danh vật chất, lại hấp thu thêm một chút vật chất.

Bên ngoài Thái Bình thành, Tại doanh trại chính của Thạch Liễu Tín. Khi mà Hồng Quân ba người đến được Thái Bình thành thì bọn thám tử của Thạch Liễu Tín cũng phát hiện toàn bộ sự việc trong Thái Bình thành, càng có thể xác định bọn họ đã đoán đúng.

“ Báo...có quân vụ khẩn cấp...” Thạch Liễu Tín đang nhíu mày vì không biết Thần giới thứ hai có mục đích gì thì đột nhiên bên ngoài có binh sĩ báo tin.

“ Tiến lên và nói đi”

“ Rõ, đại nhân” Một trung phẩm thần nhân đi vào đại tướng (nơi đóng quân của thủ lĩnh) Cung kính đối với Thạch Liễu Tín rồi nói “ Bẩm báo thành chủ, Hồng Quân thành Nghịch Ương thành chủ, Hàn Thư phó thành chủ còn có tổng thành chủ Hồng Quân buổi chiều ngày hôm nay đã đến Thái Bình thành, bây giờ đang ở cùng Thái Bình thành thành chủ Cừu Thiên”

“ Được, truyền tin cho năm mươi vị thành chủ, sáng sớm ngày mai chuẩn bị công thành, ha ha bọn họ dừng cầm tới đây, trời cũng giúp ta” Thạch Liễu Tín điên cuồng cười, gã binh lính đưa tin cũng khó hiểu khi Thành chủ của hắn sau khi nghe tin ba người Hồng Quân lại hưng phấn đến như vậy.

“ Người tướng muốn lôi kéo ta lại bị ta kéo đến chỗ này, bên trong thành của người có khoảng hai trăm vạn, ta có hơn một ngàn vạn, lại có trận đạo cao thủ, thiên thần khí lần này chắc chắn phải thuộc về ta...ha ha ha ha”

Thạch Liễu Tín trong đại tướng vẫn điên cuồng cười to, chỉ là bên trong tướng đã bị hắn bố trí cách âm trận pháp, bên ngoài căn bản không biết ở bên trong hắn lắm lắm lâu lâu và cười như một thằng điên như vậy.

Thạch Liễu Tín trước khi chết đã thống lĩnh rất nhiều quân đội tham gia không ít chiến tranh, kế hoạch của Hồng Quân dự định hắn chỉ liếc mắt qua đã biết, chính vì biết kế hoạch của Hồng Quân nên hắn cũng không dẫn binh công thành, chính là tướng Hồng Quân phải vác xác tới.

Hôm nay Hồng Quân ba người đã tới Thái Bình thành, Thạch Liễu Tín hoàn toàn không có bắn khoãn, đối phó với hai trăm vạn binh sĩ cùng với ba người, Hồng Quân có trong tay thiên thần khí, phảng phất như đã nằm trong tay của hắn.

Ngày thứ hai, Thạch Liễu Tín lệnh cho năm mươi vị thành chủ, những vị thành chủ này tự mang quân đoàn của mình tiến tới gần Hồng Quân thành, hắn còn chưa kịp ra lệnh tấn công Thái Bình thành thì đột nhiên từ trong thành bay ra ba người.

Hơn một ngàn vạn thần nhân binh lính của thần giới thứ nhất, đều nghi hoặc nhìn ba người phía trước muốn ngăn cản sự tấn công của bọn họ. Ít nhất có đến hơn một trăm vạn người trước mắt, chỉ có ba người bay ra, đúng là đi tự tìm chết rồi.

129. Chương 30: Tam Đối Thiên Vạn

“Hơn một ngàn vạn người, thật là ngoạn mục, hơn một ngàn vạn người này so với binh sĩ ở Tu la ma giới còn muốn mạnh hơn nhiều!” Hồng Quân đang quan sát hơn một ngàn vạn binh lính thần giới đội ngũ chỉnh tề, trong lòng âm thầm cảm thán.

“Ta là Nghịch Ương, xin hỏi các hạ là vị nào?” Nghịch Ương ngưng thần đề phòng, trong khi Thạch Nhược Tín nói chuyện hắn liên cảm giác được người này rất khó đối phó, ít nhất tuyệt đối thực lực không dưới hắn, đương nhiên với điều kiện Nghịch Ương không dùng Nghịch Ương nhất kiếm.

“Nguyên lai là Nghịch Ương linh chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tại hạ Thạch Nhược Tín, hôm nay vì ngàn vạn thần dân đã khuất của đệ nhất thần giới mà đến đây đòi công đạo.”

“Người chính là Thạch Nhược Tín!” Thạch Nhược Tín thanh danh tại mấy trăm thành trì xung quanh có thể xem là cao nhất, Nghịch Ương đã sớm nghe nói qua tên hắn, chỉ là không nghĩ tới có thể gặp hắn sớm như vậy.

“Chẳng lẽ còn có người giả mạo Thạch Nhược Tín ta sao?” Thạch Nhược Tín ha hả cười, hình dáng có vẻ tiêu sái vô cùng.

“Thạch thành chủ, người của Thái Bình Thành đã chạy hết!” Thám tử Liên Vượng đã phát hiện Cửu Thiên mang theo hai trăm vạn quân đội thần nhân cuối cùng của Thái Bình Thành rút sạch, gấp đến độ Liên Vượng bất chấp Thạch Nhược Tín đang cùng Nghịch Ương nói chuyện, vội vàng truyền âm.

“Không cần phải quản bọn họ, ba người này mới là mấu chốt, chỉ cần bắt ba người này là đủ rồi, còn chín thành trì kia ta không để trong mắt.” Thạch Nhược Tín mỉm cười, đối với chuyện Cửu Thiên dẫn người của Thái Bình Thành bỏ chạy căn bản không thêm để ý, Thạch Nhược Tín bất đồng với Liên Vượng bọn họ, mục tiêu của hắn chính là Hồng Quân. Hơn nữa, chỉ cần giải quyết ba người Hồng Quân, chín thành trì của đệ nhất thần giới xem như đã bị phá hủy một nửa.

“Thạch thành chủ, Hàn Thư mặc dù thời gian phi thăng không dài, nhưng cũng nghe được không ít đại danh của Thạch thành chủ ngài, tất cả mọi người kính ngưỡng Thạch thành chủ là anh hùng hào kiệt, không tưởng được chưa hỏi rõ trắng đen, mà đã vu hãm chúng ta.”

“Hắn là Liễu Hàn Thư, vậy người nhất định là Hồng Quân!” Thạch Nhược Tín không trả lời Liễu Hàn Thư, gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Quân, trên người hắn có thể có thiên thần khí mà mình mơ tưởng lâu nay.

“Hồng Quân chỉ là một hạ phẩm thần nhân mới phi thăng, không đáng giá để Thạch thành chủ quan tâm!” Hồng Quân cười cười, lại nói tiếp, “Thạch thành chủ, còn chưa trả lời câu hỏi của sư huynh ta, như thế nào lại vu khống chúng ta?”

“Ồ, nói đùa, đệ nhất thần giới chín tọa thành trì bị các ngươi chiếm đoạt, chết mấy vạn thần nhân, chẳng lẽ chuyện này là chúng ta xuất ngôn hồ đồ sao?”

“Thạch thành chủ, chuyện này không thể nói như vậy được, chín tọa thành trì vốn thuộc đệ nhị thần giới chúng ta, các ngươi đệ nhất thần giới đã chiếm cứ không biết bao nhiêu ức năm, hôm nay chỉ là chúng ta thu hồi những gì thuộc về chính mình đó thôi!” Hồng Quân mỉm cười nói, lịch sử chín tọa thành trì này kể

ra quá trình kiến thiết quả thật có đệ nhị thần giới tham gia, bất quá đây là chuyện đã rất lâu rồi. Hơn nữa, đệ nhất thần giới luôn luôn có thói quen chiếm cứ thành trì mà đệ nhị thần giới đã kiến thiết nên.

“Nguyên lai Hồng Quân được vô số người truyền tụng cũng chỉ là một tên tiểu phi, tất cả thành trì vẫn đều là của đệ nhất thần giới, đây là sự thật đã được công nhận, người không thể nào đổi trắng thay đen được!” Thạch Nhược Tín ngữ khí chuyển sang lạnh băng, hai trăm vạn quân đội của Cửu Thiên đã toàn bộ triệt ly Thái Bình Thành, hôm nay Thái Bình Thành chỉ còn có ba người Hồng Quân mà thôi.

“Thạch thành chủ, không cần nói nhảm với bọn chúng, trực tiếp bắt chúng rồi đoạt lại chín thành này, tất cả những tên bạo loạn của đệ nhị thần giới toàn bộ xử tử!” Lý Phong hung hăng nói, hắn đã sớm nhìn ba người Hồng Quân không vừa mắt, hôm nay chỉ một phương thế lực của hắn đã có một ngàn ba trăm vạn, đối phương chỉ có ba người, trong lòng đã nhận định ba người Hồng Quân chết chắc.

“Người là ai, dám khoác lác như thế, đoạt lại cửu thành, đồ sát đệ nhị thần giới thần nhân, chỉ bằng người?” Liễu Hàn Thư lạnh lùng nói, một cổ sát khí trên người chậm rãi tràn ra, Nghịch Ương cùng Hồng Quân cũng lạnh lùng nhìn Lý Phong, theo như lời hắn, muốn giết hại người của đệ nhị thần giới, đã phạm vào điều kiêng kỵ lớn nhất của ba người.

“Lớn mật, đây chính là Hắc Phong Thành thành chủ Lý Phong đại nhân, mấy người chết trước mắt mà còn dám quát tháo!” Lý Phong còn chưa nói, thuộc hạ của hắn đã lập tức nhảy đến, chỉ vào Liễu Hàn Thư mắng to.

“Quát tháo, người nói ta quát tháo?” Liễu Hàn Thư sắc mặt biến đổi, chợt quát một tiếng, trùng trùng nhìn người nọ, tên thuộc hạ của Lý Phong bất quá chỉ là trung phẩm thần nhân, Liễu Hàn Thư phóng xuất cường đại thần lực thanh âm, lập tức khiến hắn lùi hơn mười bước, ói ra khẩu huyết.

“Thật không biết xấu hổ, đối với thuộc hạ cũng xuống tay, để ta tới kết liễu ngươi!” Lý Phong giận dữ, trước mặt mọi người Liễu Hàn Thư trực tiếp đả thương thuộc hạ hắn, cũng giống như đả thương hắn, Lý Phong kêu to, trên tay xuất ra thanh ngân đao, hét lớn xông ra ngoài.

Thấy Thạch Nhược Tín chỉ lạnh lùng nhìn Hồng Quân, đối với chuyện Lý Phong tự tiện tấn công không tỏ vẻ gì, tất cả mọi người yên lòng, nhất thời bước lên phía trước vài bước, chuẩn bị đồng loạt tiến lên bắt ba người, tranh thủ lập công.

“Không nên cử động, trước tiên để cho Lý thành chủ cùng Liễu linh chủ quyết đấu!” Thạch Nhược Tín hét lớn một tiếng, tất cả mọi người vừa định quần công nhất thời ngừng lại, Hồng Quân cùng Nghịch Ương cũng thu hồi ý định chuẩn bị sử dụng thiên thần khí, đối phó với nhiều người như thế này, Hồng Quân đã âm thầm truyền âm cho Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, thiên thần khí chỉ nên sử dụng khi cần thiết.

“Tiểu tử, nạp mạng đi, ta cho ngươi vĩnh viễn biến mất!” Lý Phong lớn tiếng hô, thanh âm ác liệt, người cũng đã tới trước mặt Liễu Hàn Thư, Lý Phong hai tay cầm đao đột nhiên chém mạnh, một đạo ngân quang trực tiếp hướng Liễu Hàn Thư mà bổ tới, Lý Phong một đao này dùng toàn lực, rất tự tin một đao đã đem Liễu Hàn Thư giải quyết.

Không một tiếng động, toàn trường tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Liễu Hàn Thư, đao khí Lý Phong phát ra không biết đi đâu, mà hai tay cầm đao bị thiết quyền của Liễu Hàn Thư nắm chặt, ngân quang trên thanh đao rốt cuộc bị hãm không hạ xuống được.

Lý Phong trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong khi Liễu Hàn Thư không chế tay hắn, đã đem thần lực toàn thân hắn cầm trụ, có thể nói, Lý Phong lúc này sanh tử tất cả đều nằm trong một ý niệm của Liễu Hàn Thư.

“Liều, Liều thành chủ!” Lý Phong ngẩn đầu nhìn Liễu Hàn Thư, hai mắt tràn đầy sự bối rối và cầu khẩn, chỉ thiếu nước quỳ xuống lạy Liễu Hàn Thư.

“Lý thành chủ, nếu còn có thể tới một thế giới khác, nhớ lấy một điểm, không nên tùy tiện xuất đầu!” Liễu Hàn Thư mỉm cười nhìn Lý Phong, hai tay phóng ra, Lý Phong từ không trung trực tiếp ngã xuống đất, chậm rãi biến mất tại chỗ địa, Liễu Hàn Thư cuối cùng buông tay, linh hồn kim đan Lý Phong đã bị chấn vỡ.

Không nói gì, chính là không biết nói gì, ngân đao trên tay Lý Phong thành chủ chính là kiện thần khí, còn chưa có phát huy uy lực mà đã chết trong tay Liễu Hàn Thư, mà bản thân Lý Phong thành chủ cũng là thượng phẩm thần nhân, lại bị Liễu Hàn Thư một chiêu giết chết, tất cả mọi người đều không dám tin, kinh ngạc nhìn Liễu Hàn Thư.

“Sư huynh, vận dụng Đạo ngày càng thuần thực rồi!” Hồng Quân mỉm cười, hướng Liễu Hàn Thư giơ lên một ngón cái, Liễu Hàn Thư kiếm pháp mặc dù không bằng Nghịch Ương, chính là hẳn đối với đại Đạo có một chút vận dụng, so với Nghịch Ương còn mạnh hơn, chỉ một chuyển động thân thể vô cùng đơn giản, Lý Phong có một thân lực lượng cũng một chút không dụng được.

“Thạch thành chủ?” Bốn mươi chín thành chủ còn lại bay đến bên cạnh Thạch Nhược Tín, Liễu Hàn Thư nhất chiêu giết chết Lý Phong để cho bọn hắn một rung động lớn, phải biết rằng Liễu Hàn Thư này chỉ là người yếu nhất trong ba người, hôm nay Liễu Hàn Thư cả thần khí còn chưa có sử dụng, trực tiếp giết chết Lý Phong sử dụng thần khí, bọn họ làm sao có thể không sợ hãi.

“Liễu Hàn Thư, Nghịch Ương, hai người này giao cho các ngươi, Hồng Quân giao cho ta, mặc kệ sử dụng phương pháp gì, các ngươi chỉ cần giết chết bọn họ!” Thạch Nhược Tín sắc mặt âm trầm, đối với cái chết của Lý Phong cũng có chút tức giận, cũng nhất thời khinh thường, không nghĩ tới Lý Phong trong chớp lát đã bị đối thủ nhất chiêu giết chết.

“Thạch thành chủ yên tâm, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, hôm nay nhất định là ngày chết của bọn chúng!” Bốn mươi chín thành chủ đều nở nụ cười, chỉ cần Thạch Nhược Tín đáp ứng quần công, bọn họ căn bản không cần lo lắng nữa, thuộc hạ nhiều người như vậy đối phó với hai người, dù hai người có lợi hại đến đâu cũng đỡ không được ngàn vạn lần đại quân.

“Cao trưởng lão, lệnh cho tất cả mọi người đồng loạt đánh Hồng Quân, ba đại đội một vạn thượng phẩm thần nhân, đồng thời đánh chết hắn, một kích phải giết, không cho hắn có cơ hội phản kích!”

Thạch Nhược Tín vừa an bài bốn mươi chín thành chủ vừa truyền âm cho Cao trưởng lão, chính mình cũng gắt gao nhìn Hồng Quân, đợi sau khi người của bốn mươi chín thành chủ đối với Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư xuống tay, người của hắn cũng lập tức xuống tay với Hồng Quân.

“Liễu Hàn Thư, ngươi bắt quá chỉ là đệ nhất thần giới lĩnh chủ, đầu tiên là bạo loạn cướp đoạt Lạc Phượng Thành, bây giờ lại giết chết Hắc Mang Thành thành chủ, tội ác ngập trời, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Bốn mươi chín thành chủ đã điều động hai vạn thượng phẩm thần nhân cao thủ, một vạn thượng phẩm thần nhân đối phó một người, còn không tin bọn họ không chết được, trước khi động thủ, Vương thành chủ đại nghĩa凛凛 nói một câu, tựa như giết người vì chánh nghĩa là một việc rất bình thường.

“Sát!”

Liên Vực hô to một tiếng, hai vạn thượng phẩm thần nhân đồng thời xuất động.

“Sát!”

Lần này đạo thanh âm “Sát” là do hai vạn thượng phẩm thần nhân đồng thanh phát ra, hơn một ngàn vạn binh lính đệ nhất thần giới đều bị âm thanh rung trời này làm chấn động, nhiệt huyết sôi trào, một vạn đối một, chênh lệch chiến đấu quá lớn như vậy, bọn họ chưa từng thấy qua.

“Hàn thư lão đệ, có tự tin không?” Nghịch Ương ha ha cười, thiên thần khí Hồng Quân cho hắn đã âm thầm chuẩn bị tốt, một vạn đối một,غمغم lại tâm hắn có một cỗ hăng hái.

“Nói thật, có tự tin, nhưng không lớn!” Liễu Hàn Thư cười khổ một tiếng, một vạn người, đều là thượng phẩm thần nhân ngang với hắn, nghĩ lại có điều bất hảo.

“Hàn Thư lão đệ, ngươi không thể so với sư đệ ngươi a, lúc trước, dưới một kiếm của Hồng Quân lão đệ, một vạn người chết hết hơn bảy ngàn, hôm nay chúng ta cũng có cơ hội như vậy, thử xem dưới một kiếm còn có bao nhiêu người sống sót a!” Nghịch Ương tiếp tục cười to, bay tuốt lên trời, một đạo kim quang nhất thời từ trên người Nghịch Ương phát ra, cả thiên địa đều bị đạo kim quang này chiếu rọi.

“Ngịch thiên!”

Nghịch Ương quát lên một tiếng lớn, trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh kim kiếm, Nghịch Ương bên dưới kim kiếm giống hệt như thiên thần hạ phàm.

“Nhất kiếm!”

Kim kiếm đột nhiên vẽ lên trong không trung, một đạo giống như kiếm khí tìm phá không gian phát ra, từ hần hướng tới một vạn thượng phẩm thần nhân bắn đi, phát ra đạo kiếm khí này, thần lực trong cơ thể Nghịch Ương cũng bị giảm đi ba thành, trong cơ thể có cảm giác trống rỗng, để cho Nghịch Ương rất không thoải mái, nhanh chóng bay trở về.

130. Chương 31: Ba Kiện Thiên Thần Khí

“Thiên thần khí!” Thạch Nhược Tín sửng sốt, trong khi kim kiếm Nghịch Ương chém ra, hần chỉ là ngẫu nhiên chú ý một chút, nhưng vừa nhìn lại để cho mắt hần không thu lại được, gắt gao nhìn chăm chăm Nghịch Ương.

Kim quang nhanh chóng khuếch tán, một vạn thượng phẩm thần nhân ngay cả thời gian phi tản ra cũng không có, đều bị đạo kim quang này vây khốn, kim quang còn phát ra kiếm khí rung trời, để cho bốn mươi chín thành chủ đều bị kinh ngạc, lúc này bọn họ đã tin nguyên lai tin đồn rằng bọn Hồng Quân có thiên thần khí. Quả thật chính là thiên thần khí, công kích như vậy vốn không phải thượng phẩm thần nhân cầm thần khí có khả năng gây ra, hơn nữa khí tức thiên thần khí từ kim kiếm thoát ra có thể cho bọn họ thâm thúy cảm nhận được.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú trên người Nghịch Ương, ngay cả những thượng phẩm thần nhân bị đánh văng ra phía sau cũng không thêm chú ý tới, nguyên lai quân đoàn một vạn thượng phẩm thần nhân chỉ còn lại bảy ngàn người có thể trụ lại, còn ba ngàn người đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

“Như thế nào lại vậy!” Một thần nhân rút cuộc nhìn thấy thảm trạng của một vạn thần nhân kia, kinh hô lên một tiếng, nhất thời mọi người toàn lực chú ý tới trên người bảy ngàn thượng phẩm thần nhân còn lại.

Dưới một kiếm, ba ngàn hoàn toàn biến mất, ba ngàn trọng thương, còn lại bốn ngàn thần nhân cũng nhiều ít bị thương.

Bốn mươi chín thành chủ lại sửng sốt, tin đồn Hồng Quân một kiếm giết chết bảy ngàn thần nhân xem ra không chỉ có không giả, mà lại còn thiếu một chút sự thật. Theo lời đồn thì Hồng Quân là người lợi hại nhất trong bọn hần, chín tọa thành trì đồng thời tôn Hồng Quân làm cộng chủ, Nghịch Ương bất quá chỉ là đi theo Hồng Quân nên danh tiếng mới được nhắc tới.

Hôm nay Nghịch Ương nhất kiếm, một vạn thượng phẩm thần nhân ba thành tiêu vong, ba thành trọng thương, tính ra sáu thành đều giống nhau bị đánh cho tàn phế, chỉ còn lại bốn ngàn thượng phẩm thần nhân còn có lực chiến đấu cũng là hoảng sợ nhìn Nghịch Ương, vừa rồi một kiếm nọ của Nghịch Ương đã hoàn toàn đưa tinh thần chiến đấu bọn họ sụp đổ. Trong lòng mỗi người đối với Nghịch Ương tất cả đều là sợ hãi.

“Thạch thành chủ, cái ... kia trên tay Nghịch Ương là cái loại vũ khí gì?” Chu Thiên cũng bị một kiếm kinh thiên của Nghịch Ương làm kinh động, bay tới bên người Thạch Nhược Tín, nhìn chăm chăm Nghịch Ương hỏi.

“Đáng chết, thiên thần khí như thế nào ở trên tay Nghịch Ương!” Thạch Nhược Tín thầm mắng một tiếng, hần vẫn tưởng rằng chỉ có Hồng Quân mới có thể có thiên thần khí, lần này chỉ cần hần một mình nắm được Hồng Quân, thiên thần khí nhất định sẽ là của hần, chỉ là hần nằm mơ cũng không nghĩ đến thiên thần khí cũng ở trên người Nghịch Ương, để cho mọi toan tính của hần đều thất bại.

“Chu huynh, một thời gian trước từng có lời đồn đãi Hồng Quân bọn họ ba người ngẫu nhiên tại Huyền tinh thiết quán may mắn có được thiên thần khí!” Thạch Nhược Tín tâm cơ lay động, nhưng trên mặt không có một chút biến hóa, mỉm cười giải thích cho Chu Thiên, lời đồn đãi này Chu Thiên đã sớm nghe nói, chỉ là hần không có tin tưởng lắm, hôm nay thật sự chứng kiến thấy thiên thần khí, trong lòng sớm hối hận.

“Nguyên lai đây là thiên thần khí trong lời đồn!” Chu Thiên trên mặt lộ vẻ hăm dọa gắt gỏng, nhưng trong lòng lại hồi hận, nếu hắn biết nơi này có thiên thần khí xuất hiện, dám chắc sẽ mời đại cao thủ trong tộc tới đây tranh đoạt, hôm nay chỉ có một mình hắn, cố tình muốn chiếm đoạt cũng không có thực lực, huống hồ Thạch Nhược Tín trước mắt, xem hình dáng của hắn đã sớm biết thiên thần khí tồn tại, có hắn ở đây, ngàn vạn lần Chu Thiên sẽ không có khả năng có được thiên thần khí. nguồn truyện t u n g h o a n h . c o m

“Đúng vậy, trước tưởng chỉ là đồn đãi, không nghĩ tới là sự thật, khó trách một tên Nghịch Ương, một tên Hồng Quân đã đem Lạc Phượng Thành mà chiếm đoạt!” Thạch Nhược Tín thở dài nói, hắn bây giờ hình dáng cùng đông đảo thần nhân đệ nhất thần giới giống nhau, như là bị thiên thần khí của Nghịch Ương chiếm trụ ở trong lòng.

“Thạch thành chủ hảo phúc khí a, hôm nay bọn họ cho dù có vận hảo đến đâu, cũng trốn không thoát ngàn vạn lần đại quân của thành chủ đuổi giết, xem ra sau này Thạch thành chủ coi như là đệ nhất cao thủ một tầng này của chúng ta rồi!”

Chu Thiên quái thanh nói, Nghịch Ương nhất kiếm mặc dù làm bị thương không ít thượng phẩm thần nhân, nhưng chính là có thể thấy được, một kiếm như vậy hắn không thể tiếp tục xuất ra thêm lần nữa, một ngàn ba trăm vạn thần nhân, đánh chết hắn cũng giết không hết, chỉ cần có được thiên thần khí, mặc kệ đối với Thạch Nhược Tín hay là Chu Thiên mà nói, cho dù hy sinh một ngàn ba trăm vạn người này cũng là đáng giá.

“Đây là ngoài ý muốn, thật không biết bọn họ là như thế nào có được thiên thần khí, chẳng lẽ thật sự tại Huyền tinh thiết quang ngẫu nhiên mà có?” Thạch Nhược Tín a a cười, một điểm cũng không che dấu dã tâm đoạt thiên thần khí của mình, thiên thần khí nếu đã bại lộ, nơi này vừa là địa bàn của hắn, Chu Thiên gia tộc có cường thịnh đến đâu cũng không có cách nào tranh đấu cùng hắn, huống hồ Chu Thiên bất quá chỉ là một hạ phẩm thần nhân.

“Vây thật sự chúc phúc cho Thạch thành chủ rồi!” Chu Thiên lại quái thanh nói, con mắt lộ ra sự ghen ghét mãnh liệt.

“Đa tạ Chu huynh, lần này có thể đoạt được thiên thần khí mà nói, cũng là có Chu huynh tương trợ, chờ sau khi trở về ta đối với Chu huynh hảo hảo cảm tạ!” Thạch Nhược Tín ha ha cười to, đồng thời ra lệnh thuộc hạ ba vạn thượng phẩm thần nhân phân tán ra, cùng nhau giáp công Nghịch Ương.

Hồng Quân, Nghịch Ương, Liễu Hàn Thư ba người còn ở trước cửa thành hư không mà đứng, ba vạn thượng phẩm thần nhân từ bốn phương tám hướng bao vây đến, đối với Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư xem như không thấy, trực tiếp hướng Nghịch Ương mà đi tới.

“Liên huynh, thiên thần khí!” Vương thành chủ hướng Liên Vượng truyền âm nói, thiên thần khí hiện thân, nếu nói tâm không động là nói dối, bốn mươi chín thành chủ trong lòng đều gấp gáp, chỉ là Thạch Nhược Tín một mực uy nghiêm, mặc dù nói bọn họ địa vị ngang hàng, đều là thành chủ, nhưng không có mệnh lệnh của Thạch Nhược Tín, bọn họ ai cũng không dám hành động tùy tiện.

“Tạm thời cứ chờ xem đã, cho dù chúng ta có lấy được, cũng không thể giữ được!” Liên Vượng thở dài, hắn có chút kích thích, nhưng cũng không có nghĩa là hắn ngu ngốc, thiên thần khí công khai xuất hiện, hắn tuy nói là một thành chủ, nhưng cũng giống như con kiến trong một đám người bu đông đen như thế này, căn bản không có biện pháp cùng các đại chủng tộc chống lại.

“Nghịch Ương lão ca, có muốn hay không ta cùng sư huynh hỗ trợ?” Hồng Quân mỉm cười nói, Thạch Nhược Tín bọn họ bày mưu tính kế, Hồng Quân trong lòng cũng có tính toán, thiên thần khí đã lộ ra, bọn người này không thể nào không nhào tới.

“Không cần, đã lâu không được thỏa mãn chém giết, trước giao cho ta, nếu không được, các ngươi lên!” Nghịch Ương ha ha cười, kim kiếm giờ lên, hướng tới đám người mà bắt đầu một màn chém giết.

“Liên Vượng, Vương Triều, mệnh lệnh cho người của các ngươi công kích Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư, Nghịch Ương các ngươi tạm thời không cần phải xen vào!” Bọn người Liên Vượng đang đứng xem cuộc chiến, Thạch Nhược Tín tự mình hạ mệnh lệnh, quả nhiên như bọn hắn sở liệu, Thạch Nhược Tín không có khả năng cho bọn họ có cơ hội cướp đoạt thiên thần khí.

“Các vị thành chủ, nếu Thạch Nhược Tín ta đoạt được thiên thần khí, nhất định sẽ không khuy đãi các vị, sau này khi đã hạ chín tọa thành trì, tất cả chiến lợi phẩm đều quy các người, Hoàng Sa Thành ta một chút cũng không đụng tới.”

Chúng thành chủ còn đang do dự thì Thạch Nhược Tín lại truyền âm đến, bốn mươi chín thành chủ hai mắt đều sáng ngời, thiên thần khí bọn họ có muốn cũng không dám, có thể có nhiều một chút chỗ tốt, cũng là rất có khả năng.

“Các vị thành chủ, chúng ta trước tiên phải năm mươi vạn thượng phẩm thần nhân vây công Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư, bọn họ không có thiên thần khí, dưới năm mươi vạn đại quân vây công, ta không tin bọn họ không chết được!”

Lý Phong đã chết, Hắc Mang Thành đều là nhìn Thạch Nhược Tín, hôm nay Thạch Nhược Tín đã mang quyền chỉ huy Hắc Mang Thành giao cho Liên Vượng.

“Nghịch Ương múa kim kiếm vào trong đám người, những người này có tu vi thượng phẩm thần nhân nhưng lại chỉ sử dụng tiên khí, căn bản không phải là đối thủ Nghịch Ương, cơ hồ mỗi nhát chém xuống đều làm cho mấy thần nhân tử vong hoặc bị thương nặng, bọn họ tốc độ cũng rất nhanh, bất quá không thể so được với kiếm khí khổng lồ sắc bén mà thiên thần khí phát ra.

“Ha ha, thống khoái!” Nghịch Ương cao hứng hô một tiếng, bản thân hắn cũng chịu không ít thần nhân công kích, Nghịch Ương cũng bị một vài vết thương nhẹ, càng bị thương càng làm kích phát hào khí của Nghịch Ương, trên tay kim kiếm huy vũ tốc độ càng nhanh.

“Sư huynh, chúng ta cũng có thể hoạt động a!” tình huống Nghịch Ương coi như tạm ổn, thần nhân căn bản không có khả năng tới gần Nghịch Ương, công kích của bọn họ bây giờ cũng chỉ làm Nghịch Ương bị thương nhẹ, đối với hắn không phải là uy hiếp quá lớn.

Năm mươi vạn thần nhân các cấp, đồng thời xông tới, chiến trường trong không trung lại mở rộng, cũng bị năm mươi vạn thần nhân này làm thành một rào cản bằng thân thể, người bên ngoài hoàn toàn nhìn không tới hai người Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư, chỉ có thể dụng thần thức quan sát, năm mươi vạn, còn lại có thể chánh thức công kích Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư bất quá chỉ có năm vạn mà thôi, còn lại đều chờ ở phía sau, luân lưu công kích.

“Sư huynh, sát!”

Hồng Quân trên người lại toát ra cái loại ... lãnh khí này, lãnh khí lần này so với lúc trước còn muốn mạnh hơn, năm mươi vạn người công kích bọn họ cùng với một vạn đang vây công Nghịch Ương trong lòng đều phát lạnh, chỉ là bọn họ căn bản không phát hiện được cảm giác này là do Hồng Quân gây ra cho bọn họ.

“Hảo, sát!”

Liễu Hàn Thư cũng là hô to một tiếng, trực tiếp rút ra thiên thần khí, đây cũng là ý tứ của Hồng Quân, nếu muốn giết một cách tàn sát, bây giờ năm mươi vạn người ở bên ngoài, đích xác chỉ có thể dùng thiên thần khí quần sát để chiếm thiên cơ.

Lại là một đạo kim quang từ trên người Liễu Hàn Thư phát ra, Nghịch Thiên nhất kiếm của hắn không bằng Nghịch Ương, đánh ra cũng là vô dụng, phát ra một đạo kiếm khí trắng tấp, xuyên qua vô số thần nhân phía trước, trực tiếp phá ra một cái thông đạo.

“Thiên thần khí!” mọi người lại kinh hô, không nghĩ tới sau khi Nghịch Ương xuất thiên thần khí, trên người Liễu Hàn Thư cũng có thiên thần khí, năm mươi vạn đại quân đang vây quanh hai người bị một kiếm này của Hàn Thư giết tới hơn năm ngàn hạ phẩm thần nhân, hơn ba trăm trung phẩm thần nhân, còn có hơn hai vạn hạ phẩm thần nhân bị thương.

“Có tới hai kiện thiên thần khí!” Thạch Nhược Tín sửng sốt, rồi lại mừng như điên, hắn vốn tưởng rằng chỉ có một kiện thiên thần khí, căn bản không nghĩ tới Hồng Quân bọn họ có tới hai kiện thiên thần khí.

“Hai kiện thiên thần khí!” Chu Thiên hai mắt hồng lên, đã xuất truyền tấn khí trộm đưa tin cho bên trong gia tộc, nhanh phải cao thủ đến đây, Chu Thiên chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, ba người Hồng Quân nhất

định cầm cự tới khi người của Chu gia đến, chỉ cần Chu gia đến, việc đoạt lấy một kiện thiên thần khí thì Thạch Nhược Tín cũng không dám nói cái gì.

“Sư huynh, đánh hay lắm, xem Phá Thiên cửu kiếm của ta!” Hồng Quân ha ha cười, một thanh tiểu kim kiếm từ trong tay rất nhanh hóa lớn, lại từ một phân thành chín, chín thanh kim kiếm, tự động phi tới không trung, mỗi thanh kiếm đều bộc phát ra một cỗ kiếm khí so với vừa rồi Liễu Hàn Thư phát ra yếu hơn một chút, chín phương hướng, lập tức đánh tan năm mươi vạn đại quân đang vây công hai người.

“Thiên thần khí có thể chia thành chín thanh kiếm!” Thạch Nhược Tín tròn tròn mắt, thiên thần khí của Hồng Quân so với Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư còn muốn tốt hơn, thiên thần khí hần xuất ra, chính là thượng phẩm thiên thần khí “Phá Thiên”.

131. Chương 32: Phong Vũ Lôi Đoàn

Chín đạo kiếm khí, mỗi một đạo không có uy lực tàn phá của Liễu Hàn Thư, cũng không có cái kinh người của Nghịch Ương, chỉ là chiêu “Nghịch Thiên cửu kiếm” này của Hồng Quân tàn sát thần nhân so với hai người bọn họ còn lại nhiều hơn rất nhiều.

Chín kiếm, tổng cộng mang đi một vạn tám ngàn sinh mạng hạ phẩm thần nhân, hơn năm vạn hạ phẩm thần nhân bị thương, còn có ba ngàn trung phẩm thần nhân bị thương, năm mươi vạn quân đội của đệ nhất thần giới đang vây công Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư đều bị mỗi người một lần công kích làm rối loạn hoàn toàn.

“Cao trưởng lão, triệu tập tất cả các cao thủ của chúng ta về đây gấp, Nghịch Ương ... mặc kệ hắn, cái ... kia thiên thần khí trên tay Hồng Quân ta nhất định phải có nó!” Thạch Nhược Tín thâm trầm truyền âm, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào trên thân thanh kim kiếm bây giờ từ chín đã hợp lại thành một trên tay Hồng Quân.

“Có tới ba kiện thiên thần khí a!” Chu Thiên bây giờ không phải ghen ghét Thạch Nhược Tín, mà là Hồng Quân ba người bọn họ, Chu Thiên đã có một kế hoạch tỉ mỉ, sau sự việc này vô luận như thế nào cũng phải đoạt được một kiện thiên thần khí, huyền tinh thiết quảng nơi nào đó cũng phải cẩn thận tìm kiếm một phen, thiên thần khí của ba người Hồng Quân tuyệt đối không phải vô cơ mà xuất hiện.

“Thiên thần khí, sao lại nhiều thiên thần khí thế này!” Liên Vượng cùng bốn mươi chín thành chủ lại một phen khiếp vía, bọn họ cho rằng nhược điểm của mình chính là không có một vũ khí tốt, thần nhân cầm tiên khí mà đánh với thần nhân cầm thiên thần khí, kết quả chỉ có thể là lấy trứng mà chọi vào đá.

“Ha ha, Hồng Quân huynh đệ đánh hay lắm, bây giờ chúng ta cùng nhau đại khai sát giới một phen, xem lần này giết được nhiều như thế nào!” Nghịch Ương ha ha cười to bay đi, vừa rồi sau một hồi công phu, hai trăm thượng phẩm thần nhân đã chết dưới kim kiếm Nghịch Ương, bất quá Nghịch Ương trên thân thể cũng đã bị nhiều vết thương màu xám, nhìn không ra hình dáng thần khí chiến y nữa.

“Nghịch Ương lão ca, ngươi còn có khí lực sao?” Hồng Quân a a cười nói, vừa rồi chém giết kịch liệt, thần nhân vây công Nghịch Ương rất nhiều, hơn nữa không giống với Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư bên này, vây công Nghịch Ương tất cả đều là thượng phẩm thần nhân cao thủ, cho dù có thiên thần khí cùng thần khí chiến y, Nghịch Ương giết không ít người nhưng cũng tiêu hao thật lớn khí lực, bây giờ trong cơ thể thần lực đã không còn được tới năm thành.

“Nói đùa, chỉ giết những tên tiểu súc sinh như thế này, ta còn có thể cùng các người tiếp thêm ba trăm hiệp, đến đây đi, xem chúng ta ai giết nhiều hơn!” Nghịch Ương vừa cười to vừa xông ra ngoài, lần này mục tiêu của Nghịch Ương thay đổi, không sống chết đánh nhau cùng mấy thượng phẩm thần nhân đang vây công hắn nữa, mà là lao vào bên trong liên quân năm mươi thành mới vừa bị Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư giết chết hơn hai vạn người, tiếp tục một màn chém giết.

Thượng phẩm thần nhân đối chiến với hạ phẩm thần nhân, lại có thêm thiên thần khí hỗ trợ, chỉ một lúc sau người của đệ nhất thần giới đã bị Nghịch Ương giết đến mấy trăm, Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư cũng ha ha cười to gia nhập trận chiến, ba người biến thế bị động thành chủ động, còn tìm hạ phẩm thần nhân của đối phương mà xuống tay, nhất thời chiến trường dấy lên một trận nổi loạn, vô số hạ phẩm thần nhân bị ba người truy giết tìm đường thoát thân.

“Ngu xuẩn, bắt bọn chúng quay lại mau!” Thạch Nhược Tín khẩn trương, gất gổng quát, năm mươi vạn quân đội chống lại ba người, kết quả là bị ba người đánh cho tan tác, khắp nơi loạn đào, trở thành một mảnh hỗn loạn. Cao thủ thuộc hạ của Thạch Nhược Tín, ngay cả muốn nhảy vào cũng không vào được, chỉ có thể ngây ngốc đứng chờ, phòng ngừa ba người Hồng Quân đào tẩu.

“Ha ha, sáng khoái, thật là sáng khoái!” Liễu Hàn Thư điên cuồng cười to, một đạo kim quang lại xuất ra thu hoạch hơn mười tánh mạng hạ phẩm thần nhân.

“Giết hay lắm, mấy tên tiểu súc sinh đáng chết này, hàng năm không biết có bao nhiêu người đệ nhất thần giới chúng ta chết trong tay chúng, không biết bao nhiêu thành quả của chúng ta đều bị bọn chúng cướp đi.

“Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, ta lại vừa giết thêm không ít, các người phải cố gắng lên chứ!” Hồng Quân ha ha cười, Phá Thiên của hắn có thể phân làm chín, mà lực lượng của Hồng Quân đến từ nguyên anh trong cơ thể, mà lực lượng nguyên anh lại đến từ vô danh vật chất màu xám, vô danh vật chất màu xám chính là sau khi thần nhân chết đi mà thành, trên bầu trời còn có vô số, Hồng Quân căn bản không có cảm giác kiệt lực, ngược lại giết chóc ngày càng mạnh mẽ.

“Tiểu tử này!” Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư đều là sững sốt, Hồng Quân một kiếm chia làm chín, một mực dụng Phá Thiên kiếm khí truy sát hạ phẩm thần nhân, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư trong khi giết được năm ngàn hạ phẩm thần nhân, thì Hồng Quân một mình đã giết hơn ba vạn, bây giờ bên người Hồng Quân, thần nhân tốc độ đào thoát là nhanh nhất, căn bản không người nào dám cùng Hồng Quân động thủ.

“Một đám phế vật!” Thạch Nhược Tín sắc mặt xanh lét, năm mươi vạn quân đoàn, binh lính chết đi chưa phải là nhiều lắm, đến bây giờ cũng chỉ có không tới năm vạn, ba mươi vạn đã đào tẩu đi ra ngoài, bọn người Liên Vững như thế nào cũng không thể khiến bọn họ quay lại được, tràng diện hỗn loạn này căn bản bọn hắn không có khả năng khống chế được.

Giết chóc, hoàn toàn là giết chóc, mặt khác làm cho người ta không dám tin tưởng được ba người đánh giết làm hơn năm mươi vạn người phải loạn đào, cuối cùng giết chết khoảng tám vạn có thừa, bị thương mười mấy vạn, làm cả đại quân đoàn năm mươi vạn người hoàn toàn tan nát.

Sự việc này nếu là ở một địa phương khác mà nói dám chắc không ai tin tưởng, bất quá nếu nói ba người này đều có thiên thần khí vậy có thể làm một ít người tin tưởng được, giá trị của thiên thần khí, mặc kệ là đệ nhất thần giới hay là đệ nhị thần giới, đều là vật phẩm đáng giá nhất mà thần nhân có được. Có thiên thần khí, một mình chống lại thượng phẩm thần nhân còn không sợ, đương nhiên ngoại trừ Hồng Quân.

Năm mươi vạn đại quân bỏ mạng hơn tám vạn, kéo mười mấy vạn thương binh quay trở lại trận địa của mình, ngoài cửa Thái Bình Thành, ba người Hồng Quân hoàn toàn giống như ba sát thần, uy phong凛冽 hù không mà đứng, bất luận kẻ nào đều không dám coi thường họ nữa.

“Thế nào, còn có ai nữa không, bốn thành chủ tất cả đều tiếp đón!” Nghịch Ương cười to, trận đấu vừa rồi, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư không thể so được với Hồng Quân, hai người cộng lại so với Hồng Quân giết được một nửa cũng không tới, ngoại trừ than vãn Hồng Quân quá biến thái, chỉ có thể tìm kẻ khác mà phát tiết.

“Nghịch Ương lão ca, người ... trước tiên nên nghỉ ngơi một chút!” Hồng Quân khẽ cau mày, thần lực trong cơ thể Nghịch Ương chỉ còn lại có ba thành, bây giờ binh lính đệ nhất thần giới đang quay lại đều là thượng phẩm thần nhân lúc trước, Nghịch Ương có thể gặp nguy hiểm.

“Hảo, ta hiểu được, các người ... tiếp tục giết đi!” Nghịch Ương gật gật đầu, hắn chính là biết rõ tình huống của mình nhất, lập tức nắm lấy thần thạch khôi phục lực lượng của Vô danh không gian, trực tiếp lẳng không điều tức.

“Nghịch Ương, Hồng Quân, Liễu Hàn Thư, các người nếu giao ra thiên thần khí, ta có thể đáp ứng không

giết các người, hơn nữa Hoàng Sa Thành sẽ không còn gây khó khăn cho chín thành các người nữa!” Thạch Nhược Tín lớn tiếng khoắc lác, đối với biểu hiện của năm mươi thành liên quân hẳn vô cùng thất vọng.

“Ha ha, sư đệ, người có nghe được không? Không biết heo chó nhà ai đang kêu loạn a!” Liễu Hàn Thư ngửa mặt lên trời cười to, Hồng Quân cũng từ sắc mặt mỉm cười biến thành lạnh như băng, Thạch Nhược Tín lại phạm vào điều kiêng kị của Hồng Quân, trước giờ những ai muốn cướp đoạt đồ vật của Hồng Quân đều không có một người nào có được kết cục tốt.

“Lớn mật!” Cao trưởng lão nộ hết một tiếng, Liễu Hàn Thư dám so sánh Thạch Nhược Tín với heo chó, tất cả người của Hoàng Sa Thành đều cảm tức nhìn Liễu Hàn Thư.

“Cho các người đường sống mà còn không muốn, vậy bốn thành chủ sẽ thành toàn cho các người!” Thạch Nhược Tín sắc mặt âm lãnh, hẳn khuyên hàng cũng không có nghĩ tới Hồng Quân bọn họ sẽ đáp ứng.

“Cao trưởng lão, người đích thân dẫn Phong, Vũ, Lôi tam đoàn tới bắt bọn chúng!” Thạch Nhược Tín hướng tới Cao trưởng lão bên cạnh hạ mệnh lệnh vừa truyền âm phân phó cho bốn mươi chín thành chủ còn lại đang ở xa xa, để bọn họ tạm thời không nên gây chuyện lộn xộn.

Phong, Vũ, Lôi là do Thạch gia bí mật bồi dưỡng thành ba trung đội thượng phẩm thần nhân, tổng cộng ba ngàn người, lần này Thạch Nhược Tín vì cướp đoạt thiên thần khí của Hồng Quân mà dẫn theo ba trung đội này, hôm nay chính là lúc bọn họ phát uy.

Phong đoàn, một ngàn thần nhân đều là tu luyện công pháp giống nhau, một ngàn người sinh hoạt cũng là cùng một chỗ, sau một thời gian dài, có thể đoán được mức độ phối hợp của một ngàn người này như thế nào, có thể không chút nào khoa trương khi nói Phong đoàn dù chỉ là một ngàn thần nhân, nhưng là năng lực bọn họ hợp kích thì đến thiên thần cũng không dám đón đỡ, một ngàn thần nhân đặc biệt có một bộ công pháp chuyên trận thể hợp kích này, thì chiến đấu lực không yếu hơn so với một vạn thượng phẩm thần nhân.

Vũ đoàn cùng Phong đoàn không sai biệt lắm, bất đồng chính là, một ngàn người của Vũ đoàn tu luyện công pháp bất đồng, một ngàn người, một ngàn công pháp tu luyện, những công pháp này phối hợp một cách hoàn mỹ, chiến đấu lực của bọn họ mạnh hơn một chút so với Phong đoàn.

Lôi đoàn, là thần bí nhất và cũng là cường đại nhất

của Thạch gia, Lôi đoàn một ngàn người có thể bố trí thành một tòa Diệt Thiên đại trận, Diệt Thiên đại trận được mệnh danh là trời cũng có thể tiêu diệt, bất quá chưa có ai gặp qua bọn họ diệt thiên mà thôi.

Diệt Thiên, chỉ là một cách đặt tên theo uy lực của đại trận này, sau khi Diệt Thiên đại trận do Lôi đoàn một ngàn thần nhân phát động, diệt thiên thì không thể, nhưng là vô luận cái gì thần nhân, ở trong trận đều có thể đem hấn đánh cho nát bấy. Tại cái không gian không có thiên kiếp này, Diệt Thiên đại trận phát động công kích chính là lôi điện so với thần kiếp uy lực còn muốn mạnh hơn, hơn nữa là vẫn đuổi sát theo sau mà giết, theo đến khi chết mới thôi. Cho đến giờ Thạch gia sử dụng đại trận này tính ra rất ít, và chưa có người nào thoát khỏi đại trận này.

Ba ngàn người chia làm ba đoàn, mới vừa xuất hiện liền khiến cho Hồng Quân chú ý và cảnh giác, ba ngàn người này rõ ràng cùng với số người lúc trước bất đồng, bọn họ cơ hồ hành động hoàn toàn nhất trí, hơn nữa ba ngàn người này cùng một chỗ, trong mắt mỗi người đều là chỉ có sát ý, ngay cả ánh mắt đều có thể nhất trí, loại người này lập tức để cho Hồng Quân cảm thấy không ổn.

“Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, chúng ta không nên hơn thua nhau nữa, ba ngàn người này không phải dễ đối phó, một hồi đánh không lại, chúng ta liền rút lui, ngự trên thiên thần khí mà phi hành, ta không tin những người này có khả năng đuổi theo kịp chúng ta!” Hồng Quân cấp Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư truyền âm, mục đích của bọn họ cơ bản cũng đã đạt được, Cửu Thiên cũng đã mang theo hai trăm vạn thần nhân cuối cùng của Thái Bình Thành thoát ly tới nơi an toàn, nhiệm vụ ba người bọn họ cũng đã hoàn thành, đã đến lúc phải rút lui.

“Cho các người thêm một cơ hội cuối cùng, đặc biệt là Hồng Quân, nếu chịu quy hàng, ta cũng không ngại người là người của đệ nhị thần giới, sẽ trọng dụng người.” Con át chủ lực đã xuất ra, Thạch Nhược Tín cũng

trở nên dễ dãi, hấn đối với năng lực ba đoàn này phi thường tự tin, cho dù Hồng Quân bọn họ ba người có thiên thần khí cũng không có khả năng đào thoát dưới tay Phong Vũ Lôi đoàn này.

132. Chương 33: Bại Lui

“Quy hàng?” Hồng Quân vừa nhíu mày, “Thạch Nhược Tín, ta khuyên ngươi không nên nằm mơ nữa, ta thừa nhận ba ngàn người này của ngươi rất mạnh, mạnh đến nỗi chúng ta không dám nắm chắc sẽ đối phó được, nhưng nếu ngươi tưởng rằng với ba ngàn người này có thể bắt được chúng ta thì quá ngây thơ rồi!” Hồng Quân bây giờ vẫn chưa bị thương tổn gì, nhưng hắn biết, vô luận Liễu Hàn Thư hay là Nghịch Ương, thần lực đều đã tiêu hao gần hết không sai biệt lắm, nhìn Thạch Nhược Tín vì thiên thần khí mà bắt buộc phải tung ra chiêu bài tối hậu, Hồng Quân tin tưởng cho dù bọn họ có đào tẩu thì Thạch Nhược Tín cũng sẽ dẫn người đuổi giết theo.

“Hừ hừ, thật không?” Thạch Nhược Tín cười tự tin, nói: “Hảo, hôm nay sẽ cho các ngươi nếm thử uy lực Phong Vũ Lôi đoàn của ta!”

Thạch Nhược Tín vừa dứt lời, Cao trưởng lão đã mang theo Phong Vũ Lôi đoàn phân biệt bao vây ba người, Phong đoàn vây quanh Nghịch Ương, Vũ đoàn vây quanh Liễu Hàn Thư, mà cực mạnh chính là Lôi đoàn, tất nhiên là bao vây Hồng Quân.

“Hồng Quân!” thanh âm Thạch Nhược Tín lại vang lên, “Bổn thành chủ có lòng ái mộ ngươi, nếu ngươi chịu quy hàng, giao ra thiên thần khí, thì Hồng Quân chín thành này còn có thể giao cho các ngươi quản lý, chỉ cần các ngươi trung tâm thần phục Hoàng Sa Thành mà thôi. Đây là cơ hội cuối cùng, nếu còn không đáp ứng, lập tức cho các ngươi chết không có chỗ chôn.” Thạch Nhược Tín lại thuyết phục một phen, xem như là hạ thông điệp cuối cùng.

Tùy ý xem lướt qua Lôi đoàn một ngàn thần nhân, Hồng Quân mỉm cười, “Thạch thành chủ, ba huynh đệ ta không làm nhục tâm ngươi nữa, những người này của ngươi, ta thừa nhận là đánh không lại, nhưng cũng đừng mơ tưởng vây khốn được chúng ta!”

Thạch Nhược Tín sắc mặt biến đổi, cuối cùng hạ quyết tâm, lớn tiếng ra lệnh: “Công kích!”

Coi như một ngàn thần nhân Lôi đoàn trong khi đang chuẩn bị công kích, đột nhiên phát hiện Hồng Quân vốn đang bị bọn họ vây quanh ở chính giữa đã tiêu mất, cái cách biến mất kì diệu như thế này làm cho bọn họ cảm giác hình như là thuận di.

“Thuần di?” Cao trưởng lão kinh hô, thuận di trong mắt bọn họ là thần thông chỉ có thần vương mới có thể sở hữu, vậy mà hôm nay lại xuất hiện trên người một gã hạ phẩm thần nhân, Cao trưởng lão chính là người có kiến thức cao nhất cũng không khỏi sinh lòng khiếp sợ.

“Hừ, còn muốn vây khốn ta?” Hồng Quân đang tránh ở không trung vật chất màu xám nhìn thoáng qua Lôi đoàn đang ở phía dưới, khoe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt, sau một khắc thân ảnh Hồng Quân đã xuất hiện lại trong vòng vây của Lôi đoàn.

Nghịch Ương tất nhiên không thể so với Hồng Quân có bản lĩnh thuận di đặc thù như vậy, công kích của địch nhân chỉ có thể liều mạng đánh bừa, Phá Thiên nhất kiếm, Nghịch Thiên nhất kiếm, những chiêu thức cực mạnh này của Nghịch Ương đều đem ra sử dụng hết. Song, Phong đoàn dù sao cùng với quân đội thần nhân bình thường bất đồng, công kích của Nghịch Ương căn bản chưa mang đến cho đối phương thương tổn gì, ngược lại bị một cái đại hình của Phong đoàn công kích trúng, trung phẩm thần khí chiến y hoàn toàn bị phế, thần khí cũng bị trọng thương, ngay lúc khẩn yếu quan đầu, Hồng Quân đột nhiên xuất hiện bên người Nghịch Ương.

“Nghịch Ương lão ca!” nhìn Nghịch Ương thân bị thương nặng, Hồng Quân trong lòng nổi lên một tia tức giận, nhưng cố gắng đè ép xuống, “Chúng ta đi!” giọng nói vừa phát ra, thân ảnh hai người liền hoàn toàn biến mất, khiến cho một ngàn thần nhân Phong đoàn cũng là vô cùng kinh ngạc.

Liễu Hàn Thư đang bị Vũ đoàn vây quanh, giờ phút này cũng không cần Hàn Thư thân thể cường hãn bao nhiêu, thân đã bị trọng thương, hành động đã trì hoãn rất nhiều, thần lực tiêu hao cũng rất lớn, nếu tiếp tục nhất thời nữa chắc sợ rằng không còn có sức lực chiến đấu nữa.

Hồng Quân ba lần thuận di, đem Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư trọng thương toàn bộ cứu ra, ba người chân đạp thiên thần khí, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư ở hai bên Hồng Quân, nhìn hai người trọng thương, Hồng Quân mặt hướng về phía Thạch Nhược Tín lớn tiếng nói, “Thạch Nhược Tín, hôm nay chúng ta xem như thất bại, bất quá ngươi nhớ kỹ, ta - Hồng Quân tuyệt đối sẽ không thua lần thứ hai. Ngươi không phải muốn thiên thần khí sao? Hảo, vậy ngươi hãy kéo tới Hồng Quân thành của ta, ta xem ngươi mời bao nhiêu vị trận pháp cao thủ có phá được Hồng Quân thành ta hay không!” Hồng Quân lần này rất tức giận, mặc dù trên chiến trường, bị thương thậm chí tử vong đều là quá bình thường, bất quá chuyện này chính người thân của mình bị thương, Hồng Quân là nhịn không được một trận kích động.

Thạch Nhược Tín lúc này cũng là ngây ngốc nhìn, mặc dù Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư bị thương nặng, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới Hồng Quân cứ nhiên từ trong Lôi đoàn cũng có thể thoát ra, còn cứu đi Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, điểm ấy để cho Thạch Nhược Tín một đời có chút không cách nào tiếp nhận.

“Hồng Quân thành sao?” Thạch Nhược Tín nhìn ba người cước đạp thiên thần khí chợt lóe lên rồi biến mất mà không thấy thân ảnh, thì thào lẩm bẩm, “Hảo, Hồng Quân, ta lập tức kéo quân tới Hồng Quân thành của ngươi, xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.” bây giờ Thạch Nhược Tín đã dám chắc, chuyện Hồng Quân định dẫn bọn họ tới Hồng Quân thành có thể có chút ngoài dự liệu của Hồng Quân, lần này bọn họ đích thật là bại lui, mà không phải là rút lui chiến lược. Bây giờ tình hình đã không giống lúc trước, chỉ cần chuyện xảy ra ngoài dự liệu của địch nhân, Thạch Nhược Tín mới dám xông vào trận địa bày sẵn của Hồng Quân, bởi vì thực lực của bọn họ bây giờ đã vượt quá sự tưởng tượng của Hồng Quân, huống chi còn có ba kiện thiên thần khí, trong đó một kiện có thể chia ra làm chín, hấp dẫn như vậy căn bản không gì có thể ngăn cản được Thạch Nhược Tín, cho dù Hồng Quân có bày thiên la địa võng chờ hắn, Thạch Nhược Tín hẳn cũng muốn xông vào một phen.

Tốc độ thiên thần khí đích xác kinh khủng, cho dù thần lực có cạn kiệt, với thiên thần khí chỉ dùng thời gian có hai ngày đã mang ba người Hồng Quân về tới Hồng Quân thành.

Nghịch Ương trọng thương, Liễu Hàn Thư trọng thương, đây là kết quả của một trận đánh kinh hoàng.

“Tiểu Quân, lão ca ta xin lỗi ngươi a!” Nghịch Ương vẻ mặt buồn rầu nhìn Hồng Quân nói.

Hồng Quân cũng là sững sờ, rõ ràng nghe không hiểu Nghịch Ương nói gì, “Nghịch Ương lão ca, ngươi tại sao xin lỗi ta? Ngươi cùng sư huynh đều giết không ít. A a!”

“Không phải chuyện này,” Nghịch Ương nói, “Ngươi đã tốn công sức ba năm để luyện chế cho ta kiện thần khí chiến y nọ, giờ đã hỏng mất rồi.”

Hồng Quân vừa là sững sờ, lập tức cười ha hả, “Nghịch Ương lão ca, ta còn tưởng chuyện gì, chỉ một kiện trung phẩm thần khí chiến y thôi mà, cần gì phải tiếc nuối vậy, chờ chúng ta chiếm lĩnh được huyền tinh thiết quang, ngươi muốn nhiều ít bao nhiêu ta liền luyện chế cho ngươi bấy nhiêu.” Hồng Quân vỗ vỗ ngực nói.

“Hàn Thư, Hàn Thư!” Hai người đang nói, Lâm Phi nhận được tin tức rất nhanh chạy tới, người còn chưa tới, thanh âm đã vang lên, vừa vào phòng riêng, liếc mắt thấy Liễu Hàn Thư muốn nhích một chút đều là rất cố hết sức, nước mắt lập tức trào ra, ngã xuống thân thể Hàn Thư đang nằm trên giường khóc nức nở.

Lâm Phi vừa khóc khiến cho Hồng Quân trong lòng có tư vị không thoải mái, dù sao nếu không phải vì chính mình, vậy bây giờ sư huynh cùng chị dâu hẳn là đang trải qua một cuộc sống hạnh phúc vô tranh vô thế.

“Hắc hắc ... khụ khụ...” Liễu Hàn Thư nhìn thấy Lâm Phi, hắc hắc nở nụ cười, nhưng người đang bị trọng thương khiến nụ cười chuyển thành ho khan, “Phi nhi, đừng khóc nữa, nàng xem, là chồng nàng không tốt rồi, không có việc gì, ngoan, đừng khóc nữa.”

Hồng Quân trong lòng vừa mới tức giận, một tia áy náy bị lời nói của Liễu Hàn Thư đánh vỡ tan, cùng Nghịch Ương liếc nhau, đều một trận ác hàn. Lời âu yếm đối với một tiểu hài tử đem đồ dành một thân nhân đã sống không biết bao nhiêu năm, cũng bị Hàn Thư hắn nói ra khỏi miệng.

Lâm Phi cũng bị một câu nói này của Liễu Hàn Thư làm nàng phải khúc khích nở nụ cười, trong ánh mắt

còn đọng lại lệ châu, trên mặt hiện ra một mảng đỏ ửng, a a nói, “Tiểu Sương cùng Nghịch Ương đại ca còn ở đây, nói chuyện chú ý chút đi!”

“Không có việc gì, bất quá...” Liễu Hàn Thư nhìn chằm chằm trên mặt Lâm Phi, trong lúc nhất thời không biết nên biểu lộ ngôn ngữ gì.

“Làm sao vậy?” Lâm Phi kinh ngạc hỏi, không rõ Liễu Hàn Thư “bất quá...” là rốt cuộc muốn nói chuyện gì.

“Phi nhi, là ta muốn nói, nàng thật đẹp!” Liễu Hàn Thư hai mắt còn đang nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Phi, nhưng Lâm Phi đã sớm cúi gầm mặt, gương mặt vốn đã có một chút ửng đỏ bây giờ lại thêm hồng, nhỏ giọng nói, “Chúng ta đã kết hôn lâu như vậy rồi, bây giờ còn nói chuyện này làm gì?”

“Khái ... Phi nhi, ta nói thật mà!” Liễu Hàn Thư vội la lên.

“Được rồi, ta biết, chàng mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!” Lâm Phi nhìn hình dáng Liễu Hàn Thư, yêu thương dâng trào, nhanh chóng thúc giục Liễu Hàn Thư nghỉ ngơi dưỡng thương.

“Chị dâu, xin lỗi, đều tại ta không chiếu cố tốt sư huynh!” Hồng Quân gãi gãi đầu đi tới sau lưng Lâm Phi nói.

Lâm Phi lau lau khóe mắt, xoay người, lập tức hướng Hồng Quân cười nói, “Tiểu Sương, chuyện này không trách người được, muốn trách phải trách hần học nghệ chưa tinh, cho dù chết cũng là đáng lắm.” một câu cuối cùng là Lâm Phi cắn răng nói ra, rõ ràng không phải là thật tâm suy nghĩ của nàng, nhưng nàng không trách Hồng Quân, chuyện này cũng là sự thật.

Hồng Quân cười khổ nói, “Chị dâu, ta biết người có hảo ý để ta không tự trách mình, bất quá, việc này đích xác làm ta oán hận chính mình, đều tại ta quá tự tin, mới dẫn tới sư huynh cùng Nghịch Ương lão ca trọng thương.”

“Ta nói này Tiểu Quân, người còn nói như vậy nghĩa là đã coi huynh đệ chúng ta như người ngoài, huynh đệ là cái gì? Chính là đồng sanh công tử!” Nghịch Ương ở một bên có chút mất hứng, tức tối mở miệng nói.

“Chính là ... chính là Nghịch Ương đại ca nói rất đúng!” Liễu Hàn Thư vốn đã nằm xuống, nghe Nghịch Ương nói vội vàng nhồm dậy, ở một bên phụ họa.

Lâm Phi cũng là đối với ba người không có biện pháp, thở dài nói, “Các người đúng là ba kẻ chiến đấu cuồng, sau này đều phải cẩn thận một chút a!”

Hồng Quân nhìn Lâm Phi quả thật đã có lòng tin cậy, bắn khoả trong lòng cũng giảm ít nhiều, cười nói, “Đúng đó sư huynh, chị dâu nói chuyện chính là rất có đạo lý, sau này chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

“Ha ha, nói đúng lắm, phải cẩn thận, cẩn thận!” Nghịch Ương cũng một bên phụ họa.

Trong Hồng Quân thành, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư bắt đầu an tâm tĩnh dưỡng, Hồng Quân còn lại là muốn lợi dụng khoảng thời gian này dùng trận pháp gia cố lại Hồng Quân thành, muốn tạo cho mọi người một cái ảo giác rằng Hồng Quân thành chính là phòng tuyến cuối cùng của bọn hắn.

Lại nói Thạch Nhược Tín mang theo hơn một ngàn vạn đại quân, hành quân trong một thời gian dài, ngoại trừ Hồng Quân thành ra, toàn bộ đều là thành không nhà trống, nơi đại quân Thạch Nhược Tín trú đóng đều là một mảnh hoang vu, mặc dù không có người nhưng lại có trận pháp, Lam, Viên hai người bây giờ đã trở thành một bộ phận thiết yếu của đại quân, hai người cũng là hăng hái, dọc theo đường đi đem trận pháp mà Hồng Quân đã bố trí tất cả phá hủy.

Bất quá, chín tọa thành trì này không phải là Hồng Quân chỉ hoàn toàn bố trí hai cấp trận pháp, lúc này đang có một tòa tam cấp trận pháp thật lớn cản đường tiến của đại quân.

“Thạch thành chủ!” Lam, Viên hai người sau khi điều tra qua trận pháp, sắc mặt khó coi trở lại bên cạnh Thạch Nhược Tín, xấu hổ nói, “Xin thứ lỗi đã phụ lòng Thạch thành chủ ủy thác, trận pháp trước mắt này quá phức tạp, hai người chúng ta căn bản không phá được.”

“Cái gì?” Thạch Nhượng Tín nhướn mày, thấy một bên Chu Thiên đã đi tới, vẻ mặt cười cười nói, “Thạch thành chủ, trận pháp này, thật ra ta có thể phá!”

133. Chương 34: Liên Hoàn Trận Pháp

Thạch Nhượng Tín không biết Chu Thiên đang suy nghĩ gì, nhưng giờ phút này thật sự không có biện pháp, chỉ phải làm bộ nghi hoặc nói, “Sao? Chu huynh nếu có thể phá trận này, vậy xin mời Chu huynh ra tay trợ giúp!”

Chu Thiên mỉm cười, “Chuyện này không cần vội, bất quá ta giúp Thạch thành chủ phá trận, thì cũng phải có chút lợi ích a.”

Thạch Nhượng Tín nói thầm trong miệng, “Lợi ích? Người cũng thèm muốn thiên thần khí, có bản lĩnh tới Huyền tinh thiết quáng mà tìm.” Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng cuối cùng không thể nói ra, “Nếu Chu huynh có thể giúp ta phá đi tất cả trận pháp của Hồng Quân chín thành, vậy ta đem chín thành này toàn bộ tặng cho Chu huynh người, thế nào?”

“Cái gì, Hồng Quân chín thành?” Chu Thiên cười trào phúng, “Thạch thành chủ, người xem hệ thống thành trì của Chu gia ta có hình dáng ra sao?”

Thạch Nhượng Tín vừa nhíu mày, “Vậy chẳng biết Chu huynh muốn gì?”

Chu Thiên cười nói, “Thạch thành chủ, chúng ta người ngay không nói lời ám muội, yêu cầu của ta rất đơn giản, sẽ là một kiện thiên thần khí.”

Thạch Nhượng Tín tâm trí nhảy dựng, thầm nghĩ quả nhiên không sai, một kiện thiên thần khí, hừ, Chu Thiên hẳn biết thiên thần khí trân quý cỡ nào không? Chu Thiên hẳn có khả năng phát huy hết uy lực của thiên thần khí sao? Nhưng nghĩ lại, nếu Chu Thiên thật sự mặc kệ, Thạch Nhượng Tín hẳn thật sự không có cách nào công phá Hồng Quân chín thành, đến lúc Chu gia phái đủ người tới vậy chắc chắn chính mình không thu hoạch được gì, nếu nói như vậy không bằng bây giờ cứ đáp ứng tiểu tử Chu Thiên này, nghĩ vậy liền nở một nụ cười sáng khoái, trở lại nói, “Ta còn tưởng Chu huynh muốn cái gì, bất quá chỉ một kiện thiên thần khí thôi mà, chuyện này đơn giản, chỉ cần bắt được ba người Hồng Quân, ta liền tặng Chu huynh một kiện thiên thần khí.”

Chu Thiên mỉm cười lắc đầu, “Thạch thành chủ, nghe ta nói xong đã, ta muốn chính là cái ... kiện thiên thần khí ở trong tay Hồng Quân có thể phân thành chín kia!”

Thạch Nhượng Tín nghe được Chu Thiên nói, thiếu chút nữa tức hộc máu, kiện thiên thần khí nọ trong tay Hồng Quân chính là mục đích cuối cùng của hắn, nhưng lại không thể tưởng tượng được Chu Thiên lại mở miệng đòi một kiện này, “Chu huynh, điều kiện của người rất cao a, kiện thiên thần khí nọ trong tay Hồng Quân là kiện mà ta tâm đắc nhất, chắc không chu toàn được điều kiện này của huynh rồi a!”

Chu Thiên nhún vai, làm ra vẻ bộ dáng khó khăn nói, “Thạch thành chủ, ta chính là rất có thành ý a, nếu Thạch thành chủ không chịu, ta đây cũng không có biện pháp, lại nói trận pháp tam cấp này, người ở tầng không gian này có thể phá được thật sự ít a!” Chu Thiên lời này nói không sai, tam cấp trận pháp, tại tầng không gian này có thể bố trí, có thể phá giải đếm trên đầu ngón tay, mặc dù ít nhưng cũng là có, về phần có mấy người thì Chu Thiên cũng không biết, nhưng hắn biết trong vòng mấy ngàn vạn ức dặm quanh đây có ba người. Một người tất nhiên là hắn Chu Thiên, người kia chính là người bố trí trận pháp này, Hồng Quân, còn có thêm một người nữa, nhưng lại chính là người của Chu gia, nói cách khác, Thạch Nhượng Tín muốn phá vỡ trận pháp của Hồng Quân, kết quả cuối cùng cũng là tìm tới người của Chu gia hắn.

Quả nhiên, Thạch Nhượng Tín đối với phương diện này cũng rất hiểu rõ, hận đến nỗi hai hàm răng cắn chặt, rồi lại không có biện pháp, cắn răng nói, “Chu huynh, không bằng như vậy, đợi sau khi công phá Hồng Quân thành, giết chết Hồng Quân ba người, hai kiện thiên thần khí của Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư quy về người, ta chỉ cần một kiện của Hồng Quân, thế nào? Đây chính là cực hạn cuối cùng của ta rồi!” Cuối cùng, Thạch Nhượng Tín cũng phải cam nguyện xuất hai kiện thiên thần khí, chỉ giữ lấy kiện của Hồng Quân có thể phân ra làm chín, đây cũng chỉ là tình thế bất buộc.

Chu Thiên cũng là lộ ra một tia nụ cười đắc ý, sảng khoái nói, “Hảo, Thạch thành chủ hào phóng như vậy, tiểu đệ cũng không dám nói gì nữa, quyết định như vậy đi, giờ ta phải đi phá trận!” Chu Thiên sở dĩ lần này thống khoái như vậy, kỳ thật đây hoàn toàn chính là kết quả mà hắn muốn, kiện thiên thần khí nọ của Hồng Quân có lẽ không hơn cực phẩm, nhưng tuyệt đối là tương đối trân quý trong các kiện thiên thần khí. Chu dù Chu Thiên có đem được về nhà, cuối cùng phân chia kết quả tuyệt sẽ không cho hắn, mà nếu đem trở về hai kiện, lập công lao lớn như vậy tất nhiên một kiện sẽ là của hắn, nói cách khác, Chu Thiên vốn không có ý định muốn kiện thiên thần khí của Hồng Quân, bất quá chỉ là tung hỏa mù cho Thạch Nhược Tín khổ tâm tính toán mà thôi.

Nhìn Chu Thiên đi vào trận pháp, Thạch Nhược Tín một trận cười lạnh, “Hừ, ... trước cho ngươi đắc ý một trận, ta muốn xem ngươi như thế nào lấy được hai kiện thiên thần khí!”

Chu Thiên đối với trận pháp lĩnh ngộ có chút vượt quá dự định của Thạch Nhược Tín, gần ba ngày, hai tòa tam cấp trận pháp liền bị phá, hai tòa đại trận này lúc trước Viên Vũ mang theo Lam Hải Quang chỉ đi tới mà đã mất mấy tháng thời gian, mà Chu Thiên đi vào chỉ ba ngày hai tòa thành trì này đã bị phá vỡ, không riêng gì Thạch Nhược Tín, ngay cả Lam Hải Quang cùng Viên Vũ đều là trở mắt nhìn, cái nhìn với Chu Thiên cũng từ đó thay đổi, lúc đầu là coi thường, còn bây giờ, sùng bái Chu Thiên đến nỗi chỉ thiếu nước bái Chu Thiên làm vi sư.

Chu Thiên hài lòng nhìn thái độ của mọi người đối với hắn, dọc đường đi lạnh lùng, thiếu ngôn ngữ, từng một lần để cho rất nhiều người xem thường, coi Chu Thiên này hết tốt cùng nhìn không ra có chỗ nào lợi hại, hôm nay một tay phá vỡ hai tòa đại trận của Hồng Quân, hưởng thụ ánh mắt sùng kính của mọi người.

“Ha ha, Chu huynh quả nhiên lợi hại, mới vừa ra tay đã phá tan hai tòa trận pháp của Hồng Quân, nếu mà đem so sánh, Hồng Quân nọ chính là còn kém chút a!” Thạch Nhược Tín tạm thời trút bỏ vẻ không hài lòng vừa rồi, kỳ thật không chỉ thành chủ hắn, mà còn Lam Hải Quang, Viên Vũ cùng những cao thủ trận pháp được mời tới, giờ phút này thái độ đối với Chu Thiên còn khấn trương hơn, không ngừng nịnh nọt.

“Hừ!” Chu Thiên sau khi hưởng thụ lại trở về giống như trước, hừ lạnh một tiếng, mặt quay đi không thèm để ý tới mọi người, chỉ là lần này khác trước, tất cả mọi người không dám coi thường Chu Thiên thêm lần nữa.

Có Chu Thiên một trận pháp đại sư siêu cấp như vậy, đại quân Thạch Nhược Tín hành quân tốc độ nhanh hơn rất nhiều, gần mấy tháng thời gian đã tới gần phụ cận Hồng Quân thành.

“Hừ, đây là Hồng Quân thành sao?” Thạch Nhược Tín xa xa nhìn, thành trì nọ cũng không phải là rất lớn, “ngươi của đệ nhị thần giới cũng chỉ có thể đoạt chút tiểu thành trì như vậy mà thôi!”

“Chu huynh, Hồng Quân thành này chung quanh hẳn là có trận pháp che kín, còn muốn làm phiền...” Thạch Nhược Tín vừa nói vừa nhìn về phía Chu Thiên, lời còn chưa nói xong, đã thấy chân mày Chu Thiên gắt gao nhíu lại, cả người đứng bất động như một pho tượng. “Lợi hại, quả nhiên lợi hại, trận pháp cư nhiên còn có thể bố trí như vậy!” Chu Thiên không để ý tới Thạch Nhược Tín, lầm bầm tự nói một mình.

“Chu huynh?” Thạch Nhược Tín lại lớn tiếng kêu.

“A” Chu Thiên lần này nghe được thanh âm của Thạch Nhược Tín, không tự giác bật lên thành tiếng.

“Chu huynh, trận pháp chung quanh Hồng Quân thành này?” Thạch Nhược Tín cẩn thận hỏi.

“Hắc hắc, trận pháp này mà nói, Hồng Quân thật sự là lợi hại, có thể nghiên cứu trận đạo tới trình độ này, thoát nhìn tưởng đơn giản, nhưng khắp nói lại giấu diếm huyền cơ, lợi hại, lợi hại!” Chu Thiên vừa nói, thân hình còn có chút run rẩy.

Thạch Nhược Tín tại một bên nhìn rõ ràng, hắn xem ra Chu Thiên lòng đã có ý thoái lui, trận pháp Hồng Quân tựa hồ đã vượt quá khả năng của hắn.

“Thạch thành chủ, lần này ta thật sự cảm ơn ngươi,” Chu Thiên thành tâm nói, “Xem qua trận pháp của tiểu tử này, ta có tự tin trước khi phi thăng lên tầng thứ tám, tuyệt đối có thể đạt tới cảnh giới Tứ cấp trận pháp.”

“Cái gì?” Thạch Nhượng Tín đều là sững sờ, “Tứ cấp trận pháp?” Nếu Chu Thiên có thể bố trí tứ cấp trận pháp, vậy tại một tầng không gian này có thể nói Chu Thiên chính là vô địch.

“Ta đi trước phá thử xem.” Chu Thiên không có để ý tới sự kinh ngạc của Thạch Nhượng Tín, một mình đi vào trận pháp.

“Ảo trận nhị cấp, che giấu tam cấp sát trận, cư nhiên còn có một hai cái khốn trận, nhiều như vậy trận pháp ở cùng một chỗ, có thể bổ sung điểm yếu cho nhau nhưng lại không xung đột với nhau, chuyện này phải lý giải đối với trận đạo rất cuộc thậm sâu cỡ nào?” Chu Thiên một mặt đánh giá hoàn cảnh chung quanh, một mặt bình phẩm. Thực tâm mà nói, Chu Thiên hẳn không cách nào bố trí được trận pháp như thế, không phải do chênh lệch về cảnh giới trận đạo, mà là chênh lệch về lĩnh ngộ, có thể nói, Hồng Quân lĩnh ngộ đối với trận đạo đã hoàn toàn siêu việt vượt quá sự nhận thức của Chu Thiên.

“Phá cho ta!” phá rớt một trận pháp tam cấp, Chu Thiên có chút sững sờ, bởi vì cái hấn phá vừa rồi chỉ là huyền cảnh mà thôi, ngay cả hấn – thiên tài trận pháp của Chu gia, giờ phút này cũng cảm thấy sững sờ, ngay cả hấn mà cũng bị cái nho nhỏ ảo trận nhị cấp làm mê hoặc.

“Hảo, ngày càng thú vị, như vậy mới có tính khiêu chiến!” Chu Thiên nhẹ nhàng phun ra một hơi, khoe miệng mỉm cười lộ ra một tia cao ngạo.

Hồng Quân thành thành chủ phủ.

Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư bây giờ đã gần như hoàn toàn hồi phục, Nghịch Ương rãnh rỗi đang cùng hồng quân đánh cờ, mặc dù bị thua không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn như cũ hứng thú khiêu chiến với Hồng Quân.

Liễu Hàn Thư lúc này đang cùng Lâm Phi nói chuyện, “Phi nhi, nàng nghe ta nói ... trước tiên hãy chạy đi, chúng ta ở lại một chút rồi cũng sẽ chạy.” Liễu Hàn Thư nói, hôm nay Hồng Quân thành cũng chỉ còn mấy người bọn họ.

“Không, ta và mọi người phải đi cùng nhau, lần trước thấy chàng bị thương, ta đã khổ sở muốn chết!” Lâm Phi lắc lắc đầu, tỏ vẻ kiên quyết không đồng ý.

“Phi nhi, không nên cố chấp như vậy, nàng bây giờ tu vi còn thấp, lúc chiến đấu xảy ra, chúng ta căn bản không thể chiếu cố nàng được, nghe lời ta, nhiều nhất mười ngày chúng ta sẽ cùng nàng hội hợp, sự đệ đã chuẩn bị một thời gian dài như vậy, chắc chắn sẽ không phạm sai lầm.

“A a, Nghịch Ương lão ca, cái tên Chu Thiên kia, không sai, đã phá mở được một tòa đại trận rồi.” Hồng Quân tâm thần vừa động, liền biết mới có một tòa đại trận có thể nói là phức tạp bị phá, nhưng Hồng Quân một chút cũng không lo lắng, trận pháp nọ mặc dù nói là phức tạp, nhưng cũng chỉ là một lượng lớn trận pháp đơn giản bố trí cùng một chỗ mà thôi, luận về trình độ, so với một trận pháp tam cấp khôn trận còn muốn đơn giản hơn nhiều.

“Phi nhi!” Hồng Quân nói Liễu Hàn Thư cũng nghe được, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, “Phi nhi, vì phu nói một lần nữa, nàng chạy trước đi, đến lúc nó chúng ta gặp lại, không nên trễ con như vậy nữa!” Liễu Hàn Thư không biết Chu Thiên còn phải bao lâu thời gian nữa mới phá vỡ tất cả trận pháp của Hồng Quân, nhưng bảo đảm an toàn của Lâm Phi trong lòng hẳn vĩnh viễn là việc quan trọng nhất.

134. Chương 35: Người Chu Gia Đến

Trận pháp bị phá, Thạch Nhượng Tín mừng rỡ, vội vàng tự mình hấp tấp tiến tới cạnh Chu Thiên, “Chu huynh, khổ cực người rồi, trước tiên hãy nghỉ ngơi mấy ngày, mấy trận pháp khác từ từ hãy nói tới!”

“Hảo, cũng là nên nghỉ ngơi một chút, không biết tên biến thái Hồng Quân này còn có trận pháp gì chờ ta.” Chu Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua phương hướng của Hồng Quân thành, trầm ngâm nói.

Đương nhiên, Thạch Nhượng Tín là không cách nào giải thích được câu nói kia của Chu Thiên, nhưng Chu Thiên chính mình trong lòng biết rất rõ, “nếu Hồng Quân có lý giải với trận đạo sâu sắc đến như vậy, chính

mình dụng một tháng thời gian mới có thể phá được một trận pháp, đối với Hồng Quân có lẽ chỉ cần nửa tháng là bố trí được. Nói như vậy, Hồng Quân không chỉ là sử dụng trận pháp đối phó với mọi người, mà cái chính là dẫn dụ bọn họ đến đây, đảm chắc đằng sau có âm mưu.” Nếu đúng là vậy, tự mình nhất định phải cẩn thận một chút, nếu lấy không được thiên thần khí thì cũng không nên đâm đầu vào nơi này nữa.

Những lời này trong lòng Chu Thiên căn bản không có nói cho Thạch Nhược Tín nghe, nếu hắn biết nguy hiểm như vậy, chính mình chưa phòng bị tốt, vạn nhất Thạch Nhược Tín thay đổi sách lược thì người bất lợi nhất vẫn là Chu Thiên hắn. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Chu Thiên quyết định, nghỉ ngơi xong tiếp tục phá trận.

Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư thương thế đã hoàn toàn hồi phục, Lâm Phi cuối cùng cũng nghe theo đề nghị của Hàn Thư... trước tiên rút lui. Hôm nay, ở Hồng Quân thành ngoại trừ ba người Hồng Quân ra, chỉ còn có La Bằng đang bế quan, tại nơi La Bằng đang bế quan, Hồng Quân bố trí vừa là khốn trận vừa là sát trận, không dưới mười hai cái, hơn nữa tất cả đều là siêu cấp hoàn hảo trận pháp, lúc này mật thất bế quan của La Bằng đã trở thành địa phương an toàn nhất ở tầng thứ bảy của Vô danh không gian, muốn hoàn toàn phá vỡ trận pháp này, cho dù là tổ tông của Chu Thiên cũng vô pháp phá vỡ.

Một năm sau, mười bảy tòa trận pháp xung quanh Hồng Quân thành đã bị Chu Thiên phá đi mười sáu tòa, còn lại một tòa cũng sắp bị Chu Thiên phá vỡ, tốc độ phá trận càng lúc càng nhanh, cho dù về sau trận pháp cũng có phức tạp, nhưng so với bắt đầu phá thì dễ dàng hơn.

Đối mặt với tòa trận pháp cuối cùng này, Chu Thiên cười tự tin nói với Thạch Nhược Tín, “Thạch thành chủ, xem ra ta còn muốn cảm tạ người, nếu không có người ta cũng không có cơ hội gặp được và phá giải trận pháp cao thâm như vậy, nói ra Hồng Quân thật sự làm cho người ta kinh ngạc, có thể lý giải sâu sắc với trận đạo như vậy, sợ rằng lão tổ tông Chu gia ta cũng bất quá như thế mà thôi.”

Chu Thiên giờ phút này thật sự là bội phục Hồng Quân từ đáy lòng, đối với bọn họ, suốt đời nghiên cứu trận pháp không có phân ra cái gì là đệ nhất thần giới và đệ nhị thần giới, nếu như trên người Hồng Quân không có thiên thần khí làm người ta ham muốn, Chu Thiên thậm chí nguyện ý cùng Hồng Quân kết giao bằng hữu.

Thạch Nhược Tín trong lòng thầm mắng, “Người nếu thật sự muốn cảm tạ ta thì đừng có lấy hai kiện thiên thần khí.” Hôm nay trong lòng Thạch Nhược Tín vốn coi ba kiện thiên thần khí là của mình, không còn là của Hồng Quân ba người bọn họ nữa.

“Hảo!” Chu Thiên ổn định lại tinh thần, “Ta phải đi phá rào cản cuối cùng này của hắn!” Dứt lời, sắc mặt vừa nghiêm túc vừa tự tin tiến nhập vào tòa đại trận cuối cùng của Hồng Quân thành.

“Hừ, cuối cùng cũng tới đây rồi, ta cũng đã không nhịn được nữa a!” Hồng Quân cảm nhận được Chu Thiên đã vào đại trận, vậy ngay sau đó màn vui sẽ diễn ra.

Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư hai mắt đều phát ra tinh quang, lại có chút khát máu, đây đều là cảm xúc của cả hai người.

“Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, chúng ta không cần giết nhiều người, chỉ cần giết Chu Thiên cùng hai người biết chút ít trận pháp kia là được rồi, còn lại chúng ta không cần tự mình động thủ. Chờ ba ngàn người lần trước của bọn hắn xuất hiện, chúng ta liền rút lui gấp.” Hồng Quân nói với hai người hô.

“Yên tâm, Tiểu Quân, ta đã nhắm cái tên Lam Hải Quang, một thượng phẩm thần nhân, có thể là đối thủ của ta được.” Nghịch Ương liếm môi hưng phấn nói.

“A a, Tiểu Sương, sư huynh ta chắc không bằng người, người đối phó với Chu Thiên, còn ta đi giết Viên Vũ, mặc dù thực lực chẳng ra gì nhưng cũng tính là thích hợp.” Liễu Hàn Thư cũng đáp.

“Hảo, ta đi giết Chu Thiên, bất quá chúng ta trước tiên ở trận pháp mà chờ, đợi bọn chúng phá trận pháp rồi thì chúng ta động thủ.” Hồng Quân dặn dò, lập tức ba người thân ảnh lóe lên, tiến nhập vào trận pháp cuối cùng.

Thời gian dần trôi qua, đảo mắt lại một tháng qua đi, trận pháp chưa được phá, Chu Thiên từ trong trận pháp cũng không có tin tức gì, Thạch Nhược Tín cũng biết rào cản cuối cùng của Hồng Quân thành này nhất định không đơn giản, nhưng lại không biết Chu Thiên rốt cuộc bao lâu mới có thể phá vỡ trận pháp.

Song ngay lúc này, một nhóm người đang tức tốc bay đến nơi này, đoàn người mặc dù chỉ có hơn ba mươi người, nhưng cho dù như thế cũng không thể xem thường họ được, trên người bọn họ phát ra một loại khí tức cường đại thậm chí còn hơn Phong Vũ Lôi đoàn cộng lại.

“Người chính là Hoàng Sa Thành thành chủ Thạch Nhược Tín a!” Trong đó một lão đầu, chính là đầu lĩnh của nhóm người, nói.

Thạch Nhược Tín hoàn toàn không rõ những người này từ đâu tới, thậm chí không biết họ là địch hay bạn, không biết rõ tình trạng như thế nào, Thạch Nhược Tín hướng tới những người này khom người một chút, “Vãn bối đúng là Thạch Nhược Tín, còn không biết tiền bối xưng hô như thế nào? Tới đây là vì ý gì?”

“Ha ha, hảo, ngươi là Thạch Nhược Tín là được, lão phu cùng ba mươi mấy người này đều là người của Chu gia, tiểu tử Chu Thiên trước đây vài ngày đã truyền tin về gia tộc kêu cứu, nói rằng có một số việc hắc chính mình không thể quyết định được.” Lão giả đầu lĩnh nói.

Thạch Nhược Tín sắc mặt đại biến, hắc không có nghĩ đến, Chu Thiên cũng gạt hắc thông tri cho người của gia tộc đến đây, hơn nữa người của Chu gia đến nhanh như vậy, nhìn cách Chu gia xuất hiện, rõ ràng chính là muốn cướp lấy thiên thần khí, Chu gia phái người tham dự việc này chắc chắn không có chủ ý tốt, chuyện này không ổn, trước tiên phải tìm cách cướp lấy thiên thần khí của Hồng Quân mới được.

Đột nhiên trong đám người một trận ồn ào, phương hướng Hồng Quân thành cảnh vật đột nhiên thay đổi, đợi đến khi hoàn toàn nhìn rõ thì bốn nhân ảnh hiện ra, một người đứng quay lưng về phía bọn họ, còn lại ba gương mặt kia thì hoàn toàn quen thuộc.

“Hồng Quân? Hừ, ngươi rút cuộc cũng xuất hiện, lần này tất cả trận pháp Hồng Quân thành đã bị phá, ta muốn xem ngươi còn có pháp bảo gì nữa!” Thạch Nhược Tín lãnh thanh nói, đồng thời lên tiếng gọi Chu Thiên, “Chu huynh, ngươi mau lui trở về a, còn lại mọi chuyện giao cho Thạch Nhược Tín ta!”

Thạch Nhược Tín nói vang vọng cả chung quanh Hồng Quân thành, mà Chu Thiên vẫn như cũ quay lưng về phía bọn họ, không có một chút ý tứ xoay người lại.

“Chu huynh?” Thạch Nhược Tín lại gọi, không ai trả lời, Hồng Quân cũng là mỉm cười, “Thạch thành chủ, ngươi muốn gặp lại Chu Thiên, sợ rằng hãy tới một thế giới khác đi.” Hồng Quân vừa dứt lời, chỉ thấy thân ảnh Chu Thiên từ từ biến mất, trong chớp lát cả người Chu Thiên đã không còn tồn tại.

Ngay lúc mọi người đang ngây ngốc, lưỡng đạo kiếm quang nhanh như tia chớp phát ra, nháy mắt Lam Hải Quang cùng Viên Vũ đều chết, ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp.

“Tiểu Thiên!” Lão giả Chu gia vừa rồi nộ quát một tiếng, “Người chính là Hồng Quân? Người cư nhiên dám giết người Chu gia ta?”

Thạch Nhược Tín đứng một bên nhìn, mặc dù khiếp sợ Chu Thiên bị giết, nhưng trong lòng hắc nhiều ít có chút may mắn, Chu Thiên đã chết, nói cách khác hắc không cần phải thực hiện lời hứa chia cho Chu gia hai kiện thiên thần khí, về phần ba mươi mấy người nọ, hắc không tin những người này sau khi đánh với Hồng Quân còn có khí lực kháng trụ với Phong Vũ Lôi đoàn công kích, lúc này chính là cơ hội xem chuyện vui hiếm có.

Hồng Quân đối mặt với lão giả vừa chất vấn mình, nhú mày nói, “Đúng thì thế nào, giết thì giết, nếu muốn báo thù thì cứ tiến lên, Hồng Quân ta đón tiếp hết thảy.”

“Hảo, hảo, hảo!” Lão giả nọ cười giận dữ trả lời, “Người tuổi trẻ, ta thừa nhận ngươi có đảm lược, nhưng nếu là người làm thì phải gánh chịu hậu quả, chịu chết đi!” Lão giả nọ vừa nói, trong tay chẳng biết khi nào xuất hiện một thanh trường kiếm, hướng về phía Hồng Quân nhẹ nhàng vung lên một đạo kiếm khí hình vòng cung.

Một kiếm lướt qua, không gian đều không ngừng chấn động, đây là lực công kích cường hãn đạt hiệu quả tới cực điểm.

Mà cùng lúc đó, ba mươi mấy người của Chu gia còn lại cũng bay về phía Hồng Quân ba người, hoàn toàn bao vây bọn họ.

“Công kích thật mạnh!” Tránh thoát một kích này, Hồng Quân trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, công kích nọ mặc dù không bần Nghịch Thiên nhất kiếm của mình, nhưng so với uy lực của Nghịch Thiên nhất kiếm đã gần bằng không sai biệt lắm.

“Nghịch Thiên nhất kiếm!” Nghịch Ương hét lớn một tiếng, Nghịch Thiên nhất kiếm xuất ra, muốn dùng quang mang kiếm khí bao phủ lên đám người này, nhưng không như ý muốn Nghịch Ương, khi Nghịch Thiên nhất kiếm hoàn thành thì những người này đã sớm bay tới một vị trí an toàn, sau một khắc lại lần nữa quay lại chiến trường, mặc dù tốc độ kém hơn so với tốc độ kinh khủng gần như là thuần di của Hồng Quân, nhưng có thể đào mệnh dưới Nghịch Thiên nhất kiếm cũng đã là kinh khủng, thật sự là không dễ dàng chút nào.

Liều Hàn Thư một bên cũng đối chiến với mấy người ở gần, tổng thể mà nói là ngang tay, bên kia Hồng Quân vô luận công kích như thế nào đều không ai dám chống đỡ, hoàn toàn là dùng tốc độ như thiểm điện né tránh, khiến cho hồng quân nhớ lại lúc ở Tu La Ma giới đối chiến cùng cương thi nhất tộc, tốc độ đúng là không còn từ gì để nói, khiến cho Hồng Quân buồn bực không thôi.

“Hừ! Thật sự đối với các người ta không có biện pháp sao?” Hồng Quân bị buộc nóng nảy, thượng phẩm thiên thần khí Phá Thiên xuất thể, chia ra làm chín, “Kiếm đăng bát phương!” Trong tiếng hét phần nọ của Hồng Quân, chín thanh kiếm, bảy mươi hai đạo kiếm khí mạnh mẽ bay loạn, trực tiếp phân biệt công kích mấy người xung quanh.

Chiêu này quả nhiên có chút hiệu quả, thần nhân không thuần di được, cho dù tốc độ có nhanh cỡ nào đối mặt với công kích khác biệt cũng không hề có biện pháp, mấy người đang vây công Hồng Quân dưới một kiếm này toàn bộ bị thương nhẹ, hành động có hơi chút trì hoãn.

“Thiên thần khí? Còn có thể chia ra làm chín?” Vốn lão giả đầu lĩnh kia cũng không biết thiên thần khí này, Chu Thiên chỉ là đem tin tức truyền về cho trưởng lão, trưởng lão lại an bài những người này đi, bọn họ thậm chí căn bản không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Lại không nghĩ rằng, trong tay tên tiểu tử Hồng Quân này có thiên thần khí, mà thiên thần khí này lại có thể chia ra làm chín, quả thực là quá trân quý.

Lão giả đầu lĩnh nọ con mắt đã hồng lên, lớn tiếng ra lệnh cho ba mươi mấy người xung quanh, “Vây công, vây công, nhất định giết bọn họ, nhất định phải giết, chúng ta nhất định phải đoạt được thiên thần khí!”

Mà ở một bên, Thạch Nhược Tín hài lòng nhìn cảnh tượng này, đáy lòng không ngừng hy vọng, “Đánh đi, đánh đi, đánh cho lưỡng bại câu thương mới tốt, đến lúc đó thiên thần khí chính là của ta!”

135. Chương 36: Chiêu Lãm Ta? ... Đối Họ Người Trước Đi!

Cao trưởng lão lúc này đi tới bên cạnh Thạch Nhược Tín, “Đại nhân, chúng ta có nên hay không đi hỗ trợ?, tránh việc trong chốc lát nữa bọn chúng lại bỏ chạy.”

Thạch Nhược Tín mỉm cười khoát khoát tay, “Không vội, ... trước cứ để cho bọn họ đánh nhau, Hồng Quân giết Chu Thiên, Chu gia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chờ lúc bọn họ hăng hái câu thương thì chúng ta giải quyết, hừ hừ!” Thạch Nhược Tín đắc ý nói, không nhịn được một trận cười lạnh.

Cao trưởng lão kinh hãi, “Đại nhân, người xác định vậy sao? Phải biết rằng Chu gia chính là nhất đẳng thế lực to lớn, nếu đắc tội bọn họ ...” ngấm lại thế lực cùng thực lực của Chu gia, Cao trưởng lão nhìn không được cả người đổ mồ hôi.

“Hừ, bọn họ bây giờ dám chắc đã đem tình huống ở đây thông tri cho gia tộc rồi, vậy bây giờ địch nhân Chu gia chính là ba người Hồng Quân, chờ đến khi bọn họ hăng hái câu thương, chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất giết sạch những người Chu gia kia, sau đó tiếp tục giết chết bọn Hồng Quân, đến lúc đó chuyện bọn họ chết ta đều đổ lên người Hồng Quân, mà chúng ta vì bọn họ báo thù, xem ra Chu gia còn muốn cảm tạ ta à!”

Cao trưởng lão nghe được thật là kinh ngạc, làm như vậy kì thực rất là mạo hiểm, phải làm cho bọn họ không có cơ hội đưa tin, vậy tốc độ phải thật sự rất nhanh.

“Cao trưởng lão, người bây giờ dẫn dắt Phong Vũ Lôi tam đoàn chuẩn bị kỹ càng, tùy thời có thể công kích bất cứ lúc nào, ngàn vạn lần không cho bọn hắn có cơ hội.” Thạch Nhược Tín tiếp tục phân phó, trên mặt lộ ra một cổ tàn nhẫn, âm hiểm.

“Đại nhân, bọn họ làm gì bây giờ?” Cao trưởng lão chỉ vào Liên Vững cùng người của năm mươi thành trì, dọc theo đường đi, năm mươi thành trì phân ra không ít thần nhân chiếm cứ tám đại thành trì nguyên lai của bọn họ bị Hồng Quân cướp đi, mặc dù đều là thành không, cũng hao tổn của bọn họ không ít nhân thủ, hôm nay đi theo Thạch Nhược Tín chỉ còn lại không tới ba trăm vạn người.

“Nói cho Liên Vững, tất cả người bọn họ đều phải tiến vào Hồng Quân thành, truy kích những tên đang cố gắng chạy trốn, kể cả ba trăm vạn quân đội của Hoàng Sa Thành ta đều giao cho bọn họ chỉ huy, Lam, Viên hai vị trận pháp đại sư cũng đi theo, nơi này chỉ để lại Phong Vũ Lôi đoàn là được rồi.

“Vâng, đại nhân!” Cao trưởng lão cúi người vâng lệnh, biết Thạch Nhược Tín quyết tâm muốn cướp lấy thiên thần khí trên tay của Hồng Quân ba người, hắn cũng không dám khuyên thêm gì nữa.

Ba mươi mấy cao thủ Chu gia đang cùng Hồng Quân bọn họ du đấu, bọn người Liên Vững đều biết, đối phó với ba người Hồng Quân không phải chỉ nhiều người là có thể thắng, thiên thần khí bọn họ cũng không dám tưởng, chỉ là thành thành thật thật tuân theo mệnh lệnh của Thạch Nhược Tín, mang theo quân đội của Hoàng Sa Thành tiến vào Hồng Quân thành, truy kích người của đệ nhị thần giới đào tẩu.

Mọi người đi rồi, Hồng Quân thành chỉ còn lại Cao trưởng lão đứng bên cạnh Thạch Nhược Tín, phía sau bọn họ chính là Phong Vũ Lôi tam đoàn mà ngay cả Hồng Quân cũng không dám đón đỡ.

Nghịch Ương đối với mấy người chung quanh thật sự không có biện pháp, vô luận tốc độ, công kích đều đạt tới thượng phẩm thần nhân đỉnh phong, những người này trên người không ai là không có một kiện thần khí, về phần chiến ý đa số là cực phẩm tiên khí chiến ý, bất quá có vài người sở hữu thần khí chiến ý vô cùng hiếm thấy ở Vô danh không gian này.

Thần nhân Chu gia dựa vào tốc độ hóa giải công kích kinh khủng của Nghịch Ương, Liễu Hàn Thư bên kia tình huống cũng không sai biệt lắm, có một thân thể cường hãn nhưng lại không tiếp cận được bọn người này, để cho Liễu Hàn Thư không buồn bực sao được.

Chỉ có khác biệt là tu vi thấp nhất nhưng lực công kích lại kinh khủng nhất, tình hình của Hồng Quân thật ra rất tốt, thượng phẩm thiên thần khí Phá Thiên một chia làm chín, Phá Thiên kiếm pháp, Nghịch Thiên nhất kiếm, thậm chí Kinh Thiên côn pháp đều đã đem ra sử dụng, chém giết lung tung loạn tạp. người của Chu gia tốc độ là rất nhanh, nhưng bất quá không thể nào bằng tốc độ thiên thần khí, thêm vài lần công kích, vậy công Hồng Quân ngoại trừ lão giả đầu lĩnh ra, còn lại toàn bộ đều bị thương.

“Dừng lại!” Lão giả đầu lĩnh hô lên, những người khác đều nghe lời ngừng lại, không biết thủ lĩnh bọn họ muốn làm cái gì. Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư cũng không đánh nữa, đều ngừng lại, cuối cùng cũng suy chuyển khẩu khí, những người này, đích xác không dễ đối phó.

Lão giả đầu lĩnh nọ nhìn Hồng Quân từ trên xuống dưới, lớn tiếng hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Tại sao lại ngụy trang thành một hạ phẩm thần nhân?”

Thanh âm lão giả vừa nói ra, ba mươi mấy người Chu gia toàn bộ đều nhìn về phía Hồng Quân, đối với bọn họ xem ra Hồng Quân một hạ phẩm thần nhân mà có lực công kích như vậy thật sự không có khả năng, cho dù là thượng phẩm thần nhân so với hắn cũng không hơn bao nhiêu.

Hồng Quân nghe được cũng là sửng sốt, “Người dựa vào cái gì nói ta là ngụy trang thành hạ phẩm thần nhân?” Nói thật, Hồng Quân đối với những lời này thật sự sinh ra chút hứng thú.

“Hừ, chúng ta mười mấy thượng phẩm thần nhân đỉnh phong cảnh giới, mỗi người đều cầm trong tay thần khí, mà đều bị người đánh cho không thể hoàn thủ, thử hỏi có một hạ phẩm thần nhân nào như vậy không?” Lão giả nọ lời nói nhìn như không có đạo lý, nhưng lại là chuẩn tắc sinh tồn qua hàng ức ngàn năm đã diễn ra.

“Hả, chỉ bằng như vậy thôi sao?” Hồng Quân không cho là đúng, cha của hắn, Tần Vũ, từng sáng tạo vô số kỳ tích, chưa tới thần nhân cảnh giới đã mở được Luyện hỏa điện của Mê Thần điện, bên ngoài Mê Thần điện một thương phá vỡ trận pháp được cho rằng để cấp không thể nào phá trừ, chưa tới cảnh giới Thiên

thần đã có thể phi hành, chưa đạt được cấp bậc Thần Vương đã có thể bước lên trên chín mươi chín bậc thang của Sơn Hải Cung, tại cảnh giới Thiên thần đánh thắng Thần Vương đại danh鼎鼎, bởi vậy trong thâm tâm của Hồng Quân, chỉ bằng cảnh giới mà phán đoán thực lực căn bản không phải là một phương pháp khả thi.

“Thật đáng tiếc a!” Hồng Quân cười cười nói, “Ta đích xác chỉ là một hạ phẩm thần nhân thôi, điểm ấy làm các ngươi thất vọng rồi.”

Lão giả nọ nhíu mày, hai mắt đảo qua đảo lại, nói: “Hảo, lời của ngươi ta tạm thời tin tưởng, nhưng chuyện ngươi giết Chu Thiên, Chu Thiên là đệ nhất thiên tài trận pháp của Chu gia ta, ngươi định xử lý chuyện này như thế nào?”

Hồng Quân sững sốt, ngay cả Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư cũng đều là sững sốt, kiểu chất vấn người ta như vậy, chính là chuyện giết chết Chu Thiên còn có một con đường để hòa hoãn a.

Hồng Quân suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Không biết các ngươi muốn giải quyết như thế nào?”

“Rất đơn giản, chúng ta có thể cho các ngươi hai lựa chọn, một là: tử, hai là gia nhập Chu gia ta, tận tâm phục vụ Chu gia ta, đến khi nào ngươi đạt tới cảnh giới Thần Vương mới thôi. Để đền bù cho ngươi, chúng ta có thể nhượng bộ cho đệ nhị thần giới một trăm tọa thành trì, những tọa thành trì này đều do Chu gia bảo vệ, tới tầng thứ tám, cũng sẽ đồng ý cho đệ nhị thần giới ngươi một ít thành trì, đồng dạng cũng do người của Chu gia ta bảo vệ, đương nhiên thiên thần khí hoàn toàn là của ngươi tất cả, chúng ta sẽ không đụng tới.” Lão giả đầu lĩnh nói xong một hơi, lần này không riêng gì bọn người Hồng Quân sững sốt, mà ngay cả bọn người Thạch Nhược Tín bên kia cũng khiếp sợ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: “Người của Chu gia này có đúng hay không là điên rồi.”

Chu Thần, đó là vị lão giả đầu lĩnh, vừa mới truyền tin tức trở về xin ý kiến của tộc trưởng, đối với người thuộc đệ nhị thần giới thực lực cường hãn này, mà trận pháp còn siêu việt hơn cả Chu Thiên, Chu Thần trong lòng nổi lên ý muốn lôi kéo, chỉ là khác với Thạch Nhược Tín, hứa hẹn của Chu Thần thật sự là hào phóng, hào phóng tới nỗi vô luận là ai cũng phải có cân nhắc kĩ càng.

Thạch Nhược Tín trong tâm đầy lo lắng, chỉ cần Hồng Quân gật đầu, vậy tất cả kế hoạch trước giờ đều uổng phí, quân sĩ chết đi, thậm chí còn có mấy thành chủ đã chết, đều trở thành công cốc. Dù Phong Vũ Lôi đoàn xuất thủ, cũng không nhất định có thể địch lại hai phe liên thủ, giờ khắc này, chờ đợi quyết định của Hồng Quân, Thạch Nhược Tín đột nhiên cảm thấy tim mình dường như sắp rớt ra đến nơi.

Hồng Quân mỉm cười, “Xem ra các ngươi còn thật sự muốn thu nạp ta, cư nhiên đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, thật sự mà nói ta nghĩ chính mình hẳn là đáp ứng thôi.”

Nghe được Hồng Quân nói, vẻ mặt Chu Thần lộ ra vẻ tươi cười, mà Thạch Nhược Tín còn lại là cau mày thật sâu.

“Bất quá, ta đối với họ Chu là có điểm miễn cảm, nếu Chu gia ngươi thay tên đổi họ, có lẽ ta có thể đáp ứng!” Giọng nói Hồng Quân lại vang lên trong tai mọi người.

Thay tên đổi họ! Chuyện này quả thực là sỉ nhục của Chu gia, đừng nói một tầng tại đây, chính là tại tầng thứ tám, thứ chín, Chu gia đều là đại biểu của một thế lực cường đại, bây giờ lại có một người cư nhiên muốn bọn họ thay đổi tên gọi, thật là một chuyện tày trời. Bất quá Hồng Quân cũng thâm cảm thán trong lòng, vốn tại thần giới, thế lực đối đầu với cha mình chính là Chu gia chủng quân Lôị Phạt thành, nhưng lại không thể tưởng tượng được mình đi tới không gian này lại đối đầu với một mặt khác của gia tộc họ Chu.

Có lẽ, đây là thiên ý a!

“Hừ, tiểu tử khẩu khí thật cuồng vọng, mặc dù ta thừa nhận thực lực ngươi mạnh mẽ, nhưng sự cường đại của Chu gia đã vượt xa sự tưởng tượng của ngươi, ta khuyên ngươi nên lựa chọn một cách chính xác nhất!” Lôị kéo một người mới tuyệt không phải là một chuyện dễ dàng, Chu Thần cũng không khỏi có chút hạ mình khuyên giải.

Hồng Quân sắc mặt lạnh lẽo, nghiêm túc nói: “Nói cho ngươi hay, ta chính họ Tần, cùng họ Chu ngươi đối đầu vĩnh viễn không đội trời chung, muốn đánh cứ đánh, nếu không đánh, ta cũng khuyên ngươi nên lựa

chọn sáng suốt, nhanh chóng rút về Chu gia các người!”

Chu Thần sắc mặt tối sầm lại, cho dù ở Chu gia, địa vị của hắn cũng tính là cao, chính là hôm nay Chu gia gia tộc cũng sẽ không dùng ngữ khí như thế nói chuyện với hắn.

“Tiểu tử, to gan lắm, giết Chu Thiên, vũ nhục Chu Thần ta, chuẩn bị lấy mạng người mà bồi thường a, động thủ!” Chu Thần cũng là mất hết kiên nhẫn, một tiếng vừa nói xong liền vọt tới trước, mặt khác ba mươi mấy người còn lại đã hình thành thế trận hợp kích, mỗi người tại hai tay đều kết một loại ấn chú huyền ảo, tựa hồ chuẩn bị một công kích cường đại.

“Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, các người trước tiên vây lấy tên Chu Thần kia, ta xem những người phía sau hắn hình như đang chuẩn bị cái gì, nói không chừng trở tay không kịp, ta đánh trước một cón phủ đầu!” Hồng Quân đánh giá một chút tình huống, nhanh chóng truyền âm cho Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư.

Hai người nhất thời hiểu được, một tả một hữu khóa chặt hai bên trái phải của Chu Thần, ba người ở cùng một chỗ, hướng về phía Chu Thần, thiên thần khí trong tay Hồng Quân chia làm chín, Nghịch Thiên nhất kiếm thời gian kéo dài quá, đối phó với tình huống này Phá Thiên nhất kiếm là thích hợp nhất.

“Phá Thiên cửu kiếm!” Theo tiếng quát của Hồng Quân, chín đạo kiếm khí mang theo không gian không ngừng chấn động hướng tới ba mươi mấy người đang kết ấn chú mà bay đi.

“Oanh oanh oanh!” liên tục chín tiếng nổ vang lên, Hồng Quân chết lặng, vẫn đứng ngay tại chỗ, ba mươi mấy người cư nhiên không bị hao tổn gì, vẫn như cũ tiếp tục kết ấn chú.

“Như thế nào có thể!” Hồng Quân lại phát ra Phá Thiên cửu kiếm, thiên thần khí phát ra kiếm khí mãnh liệt, lại đánh tới nhóm người của Chu Thần, nhưng vẫn giống như vừa rồi, kiếm khí qua đi, ba mươi mấy người vẫn không chút hao tổn đứng vững vàng tại chỗ.

136. Chương 37: Bất Diệt Kết Ấn

“Tiểu tử vô tri, các người có thể chết dưới Bất diệt kết ấn của Chu gia ta, coi như là vận khí của các người!” Chu Thần hoàn thành xong kết ấn cuối cùng, cuồng thanh cười vang, bầu trời vốn chỉ có gió nhẹ chậm rãi liền biến thành cuồng phong, hơn nữa loại cuồng phong này ... càng ngày càng lợi hại.

“Bất diệt kết ấn?” Thạch Nhược Tín cùng Cao trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, hai người bọn họ cũng là lần đầu tiên nghe tới cái tên này, trước kia chưa hề biết Chu gia còn có một công pháp kinh khủng như thế này.

“Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, kết ấn này vô cùng thần bí, chúng ta đi trước, không cùng bọn này dây dưa nữa!” Hồng Quân trong lòng đột nhiên có cổ dự cảm bất hảo, kết ấn này như là một loại trận pháp kết hợp, chỉ là trận pháp bình thường đều chỉ dùng thần thạch bố trí, thần thạch ở Vô danh không gian không tốt bằng ở Thần giới, bất quá để bố trí trận pháp thì không có vấn đề gì.

Trận pháp bình thường, chỉ là thần thạch bố trí, mà Bất diệt kết ấn của hơn ba mươi người Chu gia này giống như là một trận pháp di động, hơn ba mươi người Chu gia này chính là thần thạch để bố trí trận pháp, chuyện này Hồng Quân trước kia từng nói gặp qua, chính là nghe cũng chưa từng nghe nói tới.

Với sở học tại chín trăm quyển trận đạo của Xa Hưu Viên, cùng Tần Vũ sau này ghi chép lại hơn một trăm quyển trận pháp quyển trục, tất cả trận pháp đều phải dùng thần thạch bố trí, còn trận pháp di động, Hồng Quân đích thực không tưởng tượng ra được.

“Oanh!”

Ba người Hồng Quân bị bức lui về phía sau mấy trăm thước, một đạo ngọn lửa màu xám xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, ngọn lửa mang theo lực lượng cường đại, ba người lập tức bay trở lại chỗ cũ, cho dù như thế Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư trên người hoàn toàn bị ngọn lửa này thiêu đốt, tuy không có bị thương nhưng lại rất đau.

“Sư đệ, người thế nào, thật là đau a!” Liễu Hàn Thư dập dập ngọn lửa màu xám đang cháy trên người mình, sắc mặt thống khổ nói, Nghịch Ương bên cạnh vẻ mặt cũng thống khổ như hắn.

“Ta không có cảm giác đau a?” Hồng Quân lắc lắc đầu, vừa rồi hắn tiếp xúc với ngọn lửa so với hai người còn muốn nhiều hơn, chỉ là cảm giác được một lực lượng cường đại phía trước, cũng không có một chút cảm giác đau nào.

“Người không đau, còn chúng ta đau muốn chết, thật không công bằng a!” Nghịch Ương vất vả trải qua cảm giác đau vừa rồi, trừng mắt nhìn Hồng Quân.

“Không đau, một chút cũng không đau!” Hồng Quân gật gật đầu, càng làm cho Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư thêm buồn bực.

Mấy người Chu Thần cùng là sống sót, đạo ngọn lửa cường đại này đích thị là Hư danh chi hỏa, thần nhân tiếp xúc đều bị đau muốn chết, nếu như bị trực tiếp thiêu đốt hẳn phải chết không nghi ngờ, mà tên tiểu tử Hồng Quân này lại nói không đau một chút nào. “Chống đỡ hay lắm, ta xem ngươi có thể chống đỡ trong bao lâu!” Chu Thần hắc hắc cười nham hiểm, ba mươi mấy người lại trở về vị trí, trên tay trận pháp bắt đầu biến hóa.

“Đi mau!” bọn người Chu Thần vừa động, đối với trận pháp thần bí này, Hồng Quân lập tức cảm giác có chuyện không ổn, dưới sự di chuyển của mấy người, trận thế chẳng những không có tán đi, mà lại càng nghiêm hợp, một khi để bọn họ bố trí hoàn thành trận pháp, còn muốn chạy sợ rằng không phải là việc đơn giản.

“Bồng! Bồng! Bồng!”

Ba người lần này bay đi mấy ngàn thước, đột nhiên giống như bị dội vào một bức tường đá, bị đánh bay trở về. Người của Chu gia hoàn toàn nở nụ cười, ánh mắt bọn họ nhìn ba người Hồng Quân giống như nhìn một con mồi tầm thường.

“Đại nhân, nếu tiếp tục như vậy, thiên thần khí sẽ bị Chu gia cướp mất!” Cao trưởng lão tại bên người Thạch Nhược Tín nhẹ giọng nói, Thạch Nhược Tín sắc mặt âm trầm, nhìn cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Đội lát nữa đã, chiêu này của Chu gia rất khó đối phó, nếu ba tên tiểu tử thoát được tuyệt chiêu này, nói không chừng rất bất lợi cho chúng ta.” Thạch Nhược Tín nghiêm mặt, trầm giọng nói.

“Muốn chạy trốn? Các ngươi không có cơ hội đâu, dưới Bất diệt kết ấn, ngoại trừ các ngươi là thiên thần, nếu không căn bản không thể trốn thoát.” Chu Thần ha ha cười to, Bất diệt kết ấn quả là trận pháp không thể phá hủy, chỉ là bố trí chậm một chút, vừa rồi mạnh mẽ dẫn động được Hư danh chi hỏa, cuối cùng vây khốn ba người Hồng Quân ở bên trong.

Tọa trận pháp này, là một đời trận pháp tông sư của Chu gia tên là Chu Bán sáng tạo ra, đệ nhất thần giới thời gian sinh ra so với đệ nhị thần giới sớm hơn rất nhiều, theo đó trận pháp của đệ nhất thần giới phát triển lâu hơn của đệ nhị thần giới, tại hai giới số lượng trận pháp cao thủ cũng chênh lệch rất lớn, nên chất lượng của trận pháp cũng hơn kém không ít.

Đệ nhị Thần giới, cả tầng thứ bảy không gian, ngoại trừ Hồng Quân ra sợ rằng không có một người nào có thể bố trí trận pháp vây khốn, mà đệ nhất thần giới chỉ bằng không tới một ngàn tọa thành trì đã tìm được hai, ba trận pháp cao thủ, trong đó Chu Thiên cũng chỉ yếu hơn một chút so với Hồng Quân.

Đệ nhị Thần giới còn chưa nghĩ tới việc sử dụng người để bố trí trận pháp di động, Bất diệt kết ấn mặc dù chỉ là trận pháp cấp một, nhưng đều là thượng phẩm thần nhân tự mình làm thần thạch bố trí trận pháp, lực công kích của nó đã có thể so sánh với tam cấp trận pháp.

Bất diệt kết ấn này, chính là đệ nhất thần giới duy nhất gia tộc Chu gia lĩnh ngộ được, bình thường cũng là vũ khí bí mật của Chu gia, lần này nếu không phải Chu Thiên bị giết, bọn họ hoàn toàn không dùng đến.

Sau khi hoàn thành Bất diệt kết ấn, ngoại trừ lực công kích ở ngoài, còn có năng lực khốn trận cường đại, hơn nữa năng lực khốn trận của nó so với lực công kích còn muốn mạnh hơn.

Chưa tới cấp bậc thiên thần, chưa lĩnh ngộ được Không gian lực thì không có khả năng phá trừ trận pháp của bọn họ, sợ rằng có thiên thần khí cũng không thể làm gì được, bởi vì khổng chế trận pháp chính là năng

lực của hơn ba mươi người thượng phẩm thần nhân liên hợp gia trì cho trận pháp, kỳ thật trận pháp xem như là một trận pháp tam cấp, chính là khôn trận cùng sát trận tam cấp trận pháp.

Bọn người Chu Thần đối với trận pháp này hoàn toàn tự tin, mặc kệ là ở Hồng Mông vũ trụ hay là Vô danh không gian, chỉ cần là thần nhân thì không có ai ngoại trừ bọn họ có thể từ bên trong trận pháp thoát ra, Bất diệt kết ấn chính là một cơn ác mộng đối với những người chưa đạt tới cấp bậc thiên thần.

“Hồng Quân, chớ nên trách chúng ta không có cho các người cơ hội, tử lộ chính là các người tự mình lựa chọn!” Chu Thần hắc hắc cười, trên tay vừa động, Hư danh chi hỏa lại xuất hiện, chỉ là lần này Hư danh chi hỏa chậm rãi tăng nhiều hơn, ấn chú trên tay ba mươi mấy người đều động, bọn họ thật sự muốn dùng Hư danh chi hỏa thiêu chết ba người Hồng Quân.

“Đại nhân?” Cao trưởng lão kêu lên một tiếng, Thạch Nhược Tín chỉ cúi đầu khổ não suy nghĩ, không có phản ứng gì.

“Hảo hảo, sau khi các người trải qua thời khắc cuối cùng, chỉ một khắc chung nữa thôi, Hư danh chi hỏa sẽ đem các người đốt thành tro bụi, cuối cùng biến mất, đồ vật trên người các người cũng sẽ là của chúng ta, ha ha!” Chu Thần chưa nói xong lời cuối cùng, đã ha hả mở miệng cười.

“Có đôi khi không nên tự tin như vậy!” Hồng Quân mỉm cười, nét mặt bình tĩnh, chỉ là trong lòng đã khẩn trương tới độ, hắn vừa rồi đã thử qua, trận pháp cũng ngăn trở hắn cùng bầu trời vật chất màu xám bổ xung năng lượng, Hồng Quân một mình thuần di tới phía trước hay là mang theo người khác thuần di đều là không thể. Vừa rồi trong khi nói chuyện, Hồng Quân đã nghĩ sẽ nắm được Nghịch Ương ra ngoài trước, kết quả cả hai người đều không thể nhúc nhích.

Hư danh chi hỏa, Hồng Quân có thể trụ vững, chỉ có Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, sợ rằng chốc lát sẽ biến thành than rồi, bọn họ đối với Hư danh chi hỏa căn bản không có một tia năng lực chống cự.

Nửa khắc sau, Hồng Quân vẫn như cũ không nghĩ ra được biện pháp nào, bọn họ bị trận pháp vây quanh mấy trăm thước vuông ở không trung, bốn phía đều không thoát ra được, ba người hợp lực dùng thiên thần khí đánh phá, nhưng không thể nào phá vỡ được bức tường ngăn cản này.

“Đáng hận, nếu có Khương Lan giới của Khương Lan gia gia thì tốt biết mấy!” Hồng Quân thầm mắng một tiếng, bất quá hắn không có nghĩ tới, cho dù mang theo Khương Lan giới phỏng chừng hắn cũng bị đẩy tới nơi này, trong lúc Hồng Quân đạo của hắn đột phá tầng thứ hai, nếu hắn ở bên trong Khương Lan giới, thì vận mệnh của Khương Lan giới cùng Hồng Quân hành phủ cũng là giống nhau.

Ngọn lửa Hư danh chi hỏa lại tăng trưởng, ba người chỉ còn một khối nhỏ không gian sinh tồn, Hồng Quân không thể nghĩ ra được biện pháp gì, bất đắc dĩ phải dụng vũ khí cuối cùng để bảo vệ tánh mạng.

“Vô ảnh đao!” Hồng Quân quát khê một tiếng, một đạo ánh sáng loang loáng hiện lên trên tay Hồng Quân, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Chu Thần, hướng tới rào cản ba thước trước mặt Chu Thần mà phi tới.

“Đây là cái gì? Hình dáng thật đẹp mắt!” Chu Thần đối với Vô ảnh đao bắt đầu không có để ý, càng nhìn kỹ càng thấy không đúng, thân là người Chu gia, mặc dù chính mình không có nhưng cũng đã gặp qua Hồng Mông linh bảo, Vô ảnh đao tỏa ra khí tức nồng hậu của Hồng Mông linh bảo khiến cho Chu Thần càng xem càng kinh ngạc.

“Động thủ!” Thạch Nhược Tín đang cúi đầu rút cuộc cũng lên tiếng. Nếu vẫn không động thủ, Chu gia một khi giết chết ba người Hồng Quân, muốn đoạt lại thiên thần khí so với lên trời còn khó hơn, hắn cố gắng mấy năm nay không thể nào để bỏ phí, đặc biệt nhìn bảo bối trước mắt nhưng lại bị người khác lấy đi, ... hắn không thể nào chịu được.

Phong đoàn cùng Vũ đoàn không hổ là phối hợp ăn ý, Thạch Nhược Tín vừa thốt ra, hai đoàn đều tự mình tìm phương hướng tốt nhất để đối phó với địch nhân, ba mươi mấy người Chu gia lập tức bị hai đoàn này công kích, Bất diệt kết ấn cũng bị rung động mãnh liệt, Hư danh chi hỏa đang vây quanh ba người Hồng Quân cũng trở nên ảm đạm.

Bất diệt kết ấn phòng ngự bên trong tuy cường đại, nhưng cũng là có khuyết điểm, trận pháp ở ngoài phòng ngự so với bên trong yếu hơn nhiều, giống như là một trận pháp bình thường. Hai ngàn người hợp kích, nếu

không phải ba mươi mấy người liều mạng duy trì, hẳn là Bất diệt kết án sớm đã bị phá trừ.

“Các người ...” Chu Thần trong lòng cả kinh, hẳn như thế nào cũng không nghĩ tới một tiểu gia tộc Thạch Nhược Tín cũng dám đánh lên Chu gia hãn, trong lúc nhất thời kinh sợ, không biết thốt ra từ gì.

Bất quá, cho dù Chu Thần muốn nói cũng không thể nói được, vừa rồi tiểu đạo mà hãn hoài nghi là Hồng Mông linh bảo, đã xuyên thấu rào cản của trận pháp, xuyên qua người Chu Thần, một lần nữa xuất hiện trên tay Hồng Quân.

“Ách ...ách!” Cố gắng nửa ngày, Chu Thần rốt cuộc cũng thốt được hai chữ, cuối cùng rơi xuống mặt đất, biến mất trong thiên địa.

“Thạch Nhược Tín, Chu gia sẽ không tha cho các người!” Một người gần Chu Thần nhất quát lên, hẳn căn bản không biết Chu Thần là bị Hồng Quân giết, hoàn toàn tưởng rằng bị Thạch Nhược Tín đánh lên trí tử, điên cuồng hướng tới Thạch Nhược Tín công kích, nhưng còn chưa tới bên người Thạch Nhược Tín đã bị Phong đoàn ngăn lại, một trăm người liên hợp một kích, Chu gia nhân này mặc dù có thần khí chiến ý ngay cả cơ hội đưa tin cũng không có, rốt cuộc cũng đi theo Chu Thần.

137. Chương 38: Dụ Địch

Thạch Nhược Tín vừa dứt lời, ba đoàn đồng loạt hành động, vừa rồi còn là chỗ ba người Hồng Quân cùng người của Chu gia liều mạng chém giết, đảo mắt liền trở thành một cái chiến tuyến của vô số người.

Phong Vũ không hổ là hai đoàn phối hợp với nhau hoàn mỹ nhất, người của Chu gia vừa rồi trận thế bị phá, còn muốn bày trận lại đã là không có khả năng, còn lại ba mươi ba người chỉ có thể vội vàng nghênh địch.

Phong Vũ đoàn hai ngàn người mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng nếu muốn đem ba mươi ba người này của Chu gia toàn bộ giết chết thì cũng không phải lập tức là làm được, Thạch Nhược Tín đối với người của Chu gia có chút đánh giá thấp, khó trách Chu gia ở đệ nhất thần giới tài năng hiển hách như vậy, mỗi một người của Chu gia đều không đơn giản.

So sánh với bọn họ, ba người Hồng Quân tình huống tốt hơn nhiều, ít nhất Hồng Quân tỏ ra được một hơi dài, bên trong trận pháp di động kinh khủng đó hẳn thật sự không có biện pháp, nhưng ở ngoài trận pháp, những người này muốn vây khốn bọn hãn thì không phải là một việc dễ dàng.

“Thạch Nhược Tín này, người giúp chúng ta thật nhiều a!” Hồng Quân a a cười, đối với Lôi đoàn một ngàn người đang bao vây hẳn không thêm để ý, không có trận pháp khống chế, hẳn muốn đi đâu là có thể đi.

“Hồng Quân huynh đệ, cũng chỉ người mới có thể cười được, những người này không có dễ đối phó như vậy đâu!” Nghịch Ương cười khổ một tiếng, Lôi đoàn còn chưa có công kích, nhưng lại cho bọn họ áp lực vô hạn.

“Hồng Quân, đại nhân ta lại cho các người thêm một cơ hội cuối cùng, giao ra thiên thần khí cùng với nói ra phương pháp thuận di, có thể tha cho các người một mạng!” Lôi đoàn đã chuẩn bị sẵn sàng, Cao trưởng lão cũng tiến tới, hắc hắc cười nhìn ba người Hồng Quân.

Khác với lần trước, vòng vây Lôi đoàn lần này hình thành nên một thế trận hình cầu, vây quanh tất cả mọi mặt của ba người Hồng Quân, phòng ngừa loại phương pháp đào thoát đặc thù của Hồng Quân, ngày đó Hồng Quân thuận di quả thật làm cho Thạch Nhược Tín giật mình, chỉ là trong khi bọn hãn hồi tưởng lại mới phát hiện thuận di của Hồng Quân không giống với thuận di bình thường.

“Tha cho chúng ta một mạng? chỉ mong các người có bản lãnh này!” Hồng Quân cười lạnh một tiếng, Lôi đoàn này tạo thành hình cầu, mặc dù gió cũng thổi không lọt, thậm chí thế trận của bọn họ ngăn cản được sự liên kết với vật chất màu xám... nhưng những người này không thể so sánh với Bất diệt kết án, chỉ cần có thể tập trung đánh vào một người, hẳn có thể dễ dàng mang Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư chạy đi.

“Chính người muốn chết, động thủ! Các người trước khi chết, ta có thể biết được những gì ta muốn biết!” Thạch Nhược Tín cười lạnh nói, nói tới Sư hồn, Thạch Nhược Tín hẳn tự nhận đệ nhị thì không có ai dám xưng đệ nhất.

“Oanh!” Thạch Nhược Tín lời vừa nói ra khỏi miệng, một ngàn thần nhân Lôi đoàn đều đồng loạt tấn công, Lôi điện, được xưng là Thiên kiếp, mặc dù ở không gian này không có thiên kiếp, nhưng cũng không ảnh hưởng tới Lôi điện công kích cực mạnh đánh tới.

Theo tiếng nổ vang lên, một đạo tia chớp dày cỡ cánh tay giống như cuồng long trong chớp mắt bổ xuống trước người Hồng Quân.

Hồng Quân sắc mặt đại biến, trong nháy mắt cảm giác được uy lực của đạo lôi điện này, lập tức truyền âm cho Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, “mau tránh ra!” hai tay đẩy Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, chính mình cũng rất nhanh bay né sang một bên, cùng lúc đó thượng phẩm thiên thần khí bay ra, Phá Thiên nhất kiếm phát xuất, cũng không có hướng tới mục tiêu, mà là tùy tiện một kích, chỉ cần mở được một lỗ hổng là ba người có thể dễ dàng đi ra ngoài.

“Oanh long long!” tiếng nổ vang dội, ngay lúc Hồng Quân xuất ra Phá Thiên nhất kiếm, vô số đạo tia chớp màu xám trong không gian hình cầu sinh ra, mỗi một đạo thiểm điện đều mang theo uy lực khổng lồ, trong nháy mắt nổ vang xung quanh ba người, cũng may là có thiên thần khí, vô số điện xà công kích tới thiên thần khí đều biến mất, nhưng vẫn còn có không ít tia chớp tiếp tục đánh lên mình ba người.

“A!” Thật sự không có cách nào ngăn cản, Liễu Hàn Thư vì bảo vệ toàn thân, hai tay bị tia chớp màu xám chém thành phi hồi, Nghịch Ương cũng không khá hơn, một tay cùng với một chân hoàn toàn biến mất, Hồng Quân thân thể mặc dù không có thụ thương, nhưng dưới một kích này Thượng phẩm thiên thần khí chiến y đã bị phế.

Cùng lúc đó, Phá Thiên nhất kiếm của hồng quân cũng xảy ra va chạm khắp ngõ ngách của Lôi đoàn.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn, Lôi đoàn không có cái trận pháp của Bất diệt kết ấn, bị Phá Thiên nhất kiếm này phá banh thành một cái lỗ hổng, lỗ hổng vừa xuất hiện, Hồng Quân đã mang theo hai người thoát khỏi vòng vây.

Sau một khắc, ba người toàn bộ đều cước đạp thiên thần khí bay lên không trung, căm tức nhìn Lôi đoàn cùng Thạch Nhược Tín.

Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư hình dáng thoát nhìn có chút thê thảm, một người thiếu hai cánh tay, một người chỉ còn lại một tay và một chân, biết rằng không phải là không thể khôi phục, chỉ là bây giờ còn có một chút năng lượng tia chớp đáng chết đang tán loạn trên thân thể, một chút này cũng là vừa làm cho hai người bị trọng thương.

“Hừ, còn chưa chết?” Cao trưởng lão nhỏ nước bọt khinh bỉ, nhưng lại phát hiện trận thế hình cầu của lôi đoàn vây quanh Hồng Quân có hạn chế, mặc dù vừa mới bị Hồng Quân đâm thủng một lỗ hổng, bất quá cũng chỉ chết có mười mấy người, căn bản không ảnh hưởng tới lực chiến đấu của Lôi đoàn.

“Hừ!” Hồng Quân đứng trên không trung hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng lũ phế vật các ngươi mà muốn giết chúng ta? Thật quá si tâm vọng tưởng!”

Chỉ thấy Thạch Nhược Tín cười âm hiểm, “Hồng Quân, nói tới chuyện này, có thể từ lúc Lôi đoàn ta bắt đầu công kích mà phá vòng vây thoát ra, ta phải thừa nhận thực lực của các ngươi, thậm chí từ “kinh khủng” cũng không đủ để hình dung các ngươi, bất quá, đáng tiếc các ngươi dù sao vẫn chỉ là thần nhân, chỉ cần là thần nhân, ta Thạch Nhược Tín hoàn toàn có thể đối phó,” nói đến đây, Thạch Nhược Tín làm như vô tình liếc qua Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, “hả? các ngươi như thế nào lại thiếu mất tay chân như vậy, các ngươi như vậy, không sợ mất đi hình tượng sao?”

Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư nghe nói thế đều là một trận kinh ngạc, nói thật cũng không phải bọn họ không nghĩ tới chuyện khôi phục thân thể, nhưng năng lượng của tia chớp thật sự quá mức kinh khủng, lúc bị thương có vô số điện xà trong chốc lát đi theo miệng vết thương len lõi vào người, phá hư kết cấu bên trong thân thể, nếu không có năng lượng trong cơ thể không ngừng chữa trị, thì bây giờ thân thể hai người đã bị điện xà hoàn toàn cắn nuốt rồi.

Trong lòng kinh hãi, nhưng mặt ngoài không biểu lộ ra chút cảm tình gì, Nghịch Ương nhất quyết không chịu thua, hướng tới Thạch Nhược Tín chậm rãi giơ ra ngón cái, sau đó lật ngược xuống, khoe miệng lộ ra một tia cười khinh miệt, không nói gì nhưng thật sự là hành động mang tính vũ nhục.

Liễu Hàn Thư lại trực tiếp mở miệng nói, “Thạch Nhược Tín, Lôi đoàn của ngươi rốt cuộc là cái quái gì, lực công kích như vậy mà muốn đoạt mệnh huynh đệ chúng ta? Ta hảo tâm nói cho ngươi, không nên nằm mơ giữa ban ngày!”

“Hừ hừ!” Thạch Nhược Tín cười lạnh đáp, “Các ngươi bây giờ chính là con vịt đã bị nấu sôi, lại còn mạnh miệng, không biết thân thể các ngươi có thể kiên trì được bao lâu? Mùi vị tia chớp như thế nào a?”

Hồng Quân giờ phút này đã chú ý tới tình hình của Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư, sau khi truyền âm hỏi mới biết trạng thái bây giờ của hai người.

“Không thể tưởng được, lần này lại hại hai vị ca ca, tiểu đệ thật sự xấu hổ!” Hồng Quân ngàn tính vạn toán, chưa từng nghĩ rằng Thạch Nhược Tín cũng sở hữu được quân đoàn lợi hại như vậy, hai lần để cho Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư trọng thương, trong lòng đã sớm phán ba đoàn này tử hình, lần này nếu sống sót, tuyệt đối sẽ không để cho người của ba đoàn này chạy thoát dù chỉ một người.

Nghịch Ương ha ha cười, đáp lại câu hỏi của Thạch Nhược Tín vừa rồi: “Ta nói Thạch Nhược Tín ngươi, lòi diện của ngươi đích thực lợi hại, nhưng ngươi đã chọc giận ba huynh đệ chúng ta rồi a, nếu ngươi muốn có kết cục tốt thì chuẩn bị nạp cho chúng ta vài mỹ nhân của đệ nhất thần giới đi!” Nghịch Ương nói những lời này làm cho Cao trưởng lão tức tối, vừa muốn nói gì nhưng lại thấy Thạch Nhược Tín âm trầm nghiêm mặt nên thôi.

“Hừ, không nhiều lời với bọn hắn, Lôi đoàn, tiếp tục công kích!” lần này là Thạch Nhược Tín tự mình hạ lệnh.

“Nằm mơ!” Hồng Quân cười lạnh một tiếng, thượng phẩm thiên thần khí Phá Thiên đã xuất hiện trong tay.

“Phá Thiên cửu kiếm!” Phá Thiên trong nháy mắt phân ra làm chín, kiếm khí mạnh mẽ điên cuồng công kích, trong nháy mắt chém chết hơn mười thành viên Lôi đoàn đang muốn xông lên.

“Thạch Nhược Tín, thù này Hồng Quân ta tạm thời nợ ngươi, ngàn vạn lần ngươi không được chết, chờ huynh đệ chúng ta tới bưng sạch hang ổ Hoàng Sa Thành ngươi!” vừa dứt lời, chín kiện thiên thần khí hợp lại làm một, xuất hiện dưới chân Hồng Quân, nhanh chóng phi tẩu.

“Đuổi theo!” Thạch Nhược Tín nóng nảy, không nghĩ tới chỉ làm bị thương nặng mà không lấy mạng được bọn họ, lại nhìn trận chiến của Phong đoàn cùng Vũ đoàn đã chấm dứt, hơn trăm đoàn viên nỗ lực cuối cùng cũng đem toàn bộ người Chu gia giết sạch, Thạch Nhược Tín tức giận mắng: “Nếu không phải đám lão già các ngươi cản đường, cả Phong Vũ Lôi đoàn cùng công kích thì bây giờ thiên thần khí đã là của ta!”

Ngay cả nghỉ ngơi đều chưa kịp, Thạch Nhược Tín lập tức mang theo ba đoàn đuổi tới ba người Hồng Quân, đương nhiên đồng hành còn có vài vị trận pháp cao thủ. Hồng Quân thành vốn vô cùng phồn vinh, sau một hồi chiến tranh, hôm nay trở thành tòa thành trống rỗng, ngoại trừ La Băng còn đang bế quan, đều không có một người, thậm chí cả quân đội trấn thủ cũng không có.

Hồng Quân ba người đang bay thì dừng lại, đợi cho Thạch Nhược Tín phát hiện ra bóng dáng bọn họ thì lại chạy đi, đây là kế sách dụ địch của Hồng Quân, lúc này thương thế của Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư có chút nghiêm trọng, đã qua vài ngày nhưng lực lượng của tia chớp màu xám trong cơ thể vẫn chưa tiêu trừ, nếu không nghỉ ngơi một chút sợ rằng thương thế có thể tăng lên gấp trăm lần.

Thạch Nhược Tín cũng không có nghĩ tới hành động dụ địch của Hồng Quân, lực công kích của Lôi đoàn hắn rất rõ ràng, đối với đặc tính của tia chớp màu xám nợ hắn hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí trong lòng hắn Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư đều đã chết, cho dù là nghỉ ngơi chữa thương cũng rất khó khu trừ lực lượng của tia chớp màu xám trong cơ thể.

Trên đường Thạch Nhược Tín cũng cẩn thận, thỉnh thoảng phân phó vị trận pháp cao thủ cẩn thận điều tra,

nhưng chỉ với chút tài học nhỏ nhoi này làm sao có thể phát hiện ảo trận thâm thúy Hồng Quân, căn bản hắn không có phát hiện được nửa phần, khiến cho Thạch Nhược Tín mang theo ba đoàn đi vào trung tâm đại trận kinh tâm mà Hồng Quân bố trí.

Cứ như vậy chút đi chút nghỉ, mặt sau truy binh đuổi sát không tha, sau nữa năm, ba người Hồng Quân đã đi tới mục tiêu chính thức của bọn họ, Huyền Tinh thiết quang.

138. Chương 39: Bắn Khoãn Của Ma Đa

Tình hình của Thạch Nhược Tín đích xác như dự liệu của Hồng Quân, không có chính thức trận pháp cao thủ, Hồng Quân bố trí trận pháp này căn bản không có ai nhìn thấu, ảo trận biểu hiện ra bên ngoài giống y như cảnh tượng chân thật, chỉ cảnh vật chung quanh thay đổi trở nên thoát nhìn không phải là đường đi thông với Huyền Tinh thiết quang.

“A a, bọn họ cũng tới nhanh thật, Sư huynh, Nghịch Ương lão ca, các người ở lại đây chờ, ta đi an bài một chút tiết mục đón tiếp thành chủ bọn họ.” Hồng Quân cười nói, đồng thời hai tay vung lên bố trí cho hai người một cái ẩn thân trận pháp, thân ảnh nhoáng lên, sau một khắc đã bay đi hơn mười dặm.

Nghịch Ương lắc đầu nói: “Tiểu Quân thực lực thật sự quá mạnh mẽ. Thật không biết hắn ở cảnh giới hạ phẩm thân nhân còn có thể sáng tạo bao nhiêu kì tích nữa!”

Liễu Hàn Thư cười nói, “lão ca, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, nhanh nhanh khôi phục thân thể, chờ khi hoàn toàn trừ khử tia chớp đáng chết kia ra khỏi cơ thể, ta còn phải ra ngoài đại chiến a, nếu bỏ qua cơ hội lần này, muốn tái chiến e là không biết tới năm nào tháng nào mới gặp được.” Liễu Hàn Thư bất chợt nhớ tới hứa hẹn với Lâm Phi, bất đắc dĩ thở dài.

“Oanh...oanh...oanh!” Hồng Quân cầm Phá Thiên trong tay, tiếp tục oanh kích một tòa núi non của Huyền Tinh thiết quang, thiên thần khí uy lực phi thường kinh khủng, tòa núi non dài hơn mười dặm dưới công kích của Hồng Quân không ngừng thu nhỏ, sau nữa canh giờ công phu, nó đã thu nhỏ lại bằng một phần ba.

“Là ai? Ai dám lớn mật như vậy, dám đến quấy nhiễu Huyền Hổ Thú nhất tộc của ta?” theo sau thanh âm giận dữ vừa cất lên, mấy quái thú thật lớn xuất hiện trước người Hồng Quân, quái thú này thân thể như hổ, sau lưng có hai cánh, đầu như đầu người, trên đầu có một cái sừng dài, đích thị là Huyền Hổ thú.

Hồng Quân hai mắt như cung tiễn, nhìn chăm chăm mấy thân ảnh như mấy quả núi nhỏ trước mắt, lạnh lùng nói: “Các người chính là cái loại ... phế vật Huyền Hổ thú?”

Mấy quái vật Huyền Hổ thú nọ vừa nghe xong đều là sửng sốt, bọn hắn không phải chưa thấy qua loài người, nhưng bọn hắn chỉ thấy loài người đối với bọn hắn đều là cực kì cung kính, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, mà người trước mắt lại dám trực tiếp nhục mạ cả Huyền Hổ thú nhất tộc, trong mắt bọn họ cũng không có cảm thấy phẫn nộ, mà là sửng sốt, tựa hồ không có biện pháp ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi.

Nhưng Huyền Hổ thú dù sao cũng là sinh vật có trí tuệ, rất nhanh liền hiểu được đối phương đang vũ nhục mình, đám Huyền Hổ thú nhất thời giận dữ, trong đó một tên nói, “Loài người, lá gan người thật to, cư nhiên dám vũ nhục Huyền Hổ thú nhất tộc ta, ta xem ngươi có thể là món đồ cho chúng ta chơi đùa a, các huynh đệ, tiến lên phân thây hắn!”

Ngay lúc đám Huyền Hổ thú muốn động thủ, chỉ thấy Hồng Quân lập tức bay lui một chút, hét lớn một tiếng, “Khoan!”

Huyền Hổ thú thật ra lại nghe theo, mặc dù ngừng lại nhưng trong đó một tên nộ thanh nói: “Loài người, ngươi muốn cầu xin tha thứ thì đã quá muộn rồi, đắc tội tới Huyền Hổ thú nhất tộc tôn kính, ngươi chính là tự mình muốn chết, oán người khác cũng không được.”

“Hừ!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, “cái gì mà Huyền Hổ thú tôn kính, cũng chỉ là ý các người số lượng đông, chỉ dám lấy nhiều đánh ít mà thôi!”

“Loài người giáo hoạt, Huyền Hổ thú ta vốn là quần cư, người nghĩ rằng có thể khiến chúng ta một đầu một với người sao? Nếu người nghĩ vậy, người đã mắc sai lầm lớn rồi, địa vị Huyền Hổ thú chúng ta sở dĩ tôn kính, là bởi vì chúng ta đoàn kết, sẽ không vì nghĩa khí nhất thời mà để đồng bọn thương vong, tốt lắm, đã giảng giải cho người nhiều rồi, người chuẩn bị tìm chết đi!” Vừa nói xong Huyền Hổ thú nọ lại chuẩn bị động thủ.

Hồng Quân giờ phút này thật sự khóc cười không được, lần trước muốn dụ Huyền Hồ thú xuất động, Hồng Quân căn bản có nói nhầm bao nhiêu đều không có cơ hội làm chúng lộ diện, bất quá lần này thì khác, bởi vì Hồng Quân đã biết Huyền Hồ thú chính là chủng loại nguyên sanh ở tầng không gian này, số lượng của chúng cũng nhiều không tưởng được, cũng không chỉ ở mỗi Huyền Tinh thiết quán này mới có. Lúc này đây, ngoài đại quân của Thạch Nhược Tín ra, Hồng Quân còn có một kế hoạch lớn hơn nữa.

“Ta nói, phế vật Huyền Hồ thú bọn ngươi, chẳng lẽ các ngươi không biết được mục đích ta tới đây quấy nhiễu sao?” Hồng Quân nhẹ nhàng hỏi, nhưng những lời này, hiển nhiên so với vài câu trước còn có tính quyết định hơn.

Mấy thân thể Huyền Hồ thú vừa vọt tới trước mặt mẽ kiềm hãm lại, trong đó một tên nói, “Loài người, chúc mừng ngươi, ngươi thành công lấy được một chút thời gian sống sót nữa, được rồi, ngươi mau nói lý do ngươi dám tới đây gây hấn?”

Hồng Quân miệt thị nhìn thoáng qua đám Huyền Hồ thú, “Hừ, ngươi có còn nhớ kỹ, hơn trăm năm trước, các ngươi giết không ít loài người?”

“Ha ha, ta còn tưởng là chuyện gì, dám đến náo loạn Huyền Hồ thú nhất tộc ta, đương nhiên là giết sạch, chẳng lẽ để bọn họ tùy ý đi ra đi vào sao?” Huyền Hồ thú toát lên vẻ mặt kiêu ngạo, hiển nhiên hơn một trăm năm trước, tràng giết chóc họ hấn cũng có tham dự.

Hồng Quân mỉm cười, “Hảo, ngươi thừa nhận là tốt rồi, nhưng ngươi có biết, trong những người đó có người của Thạch gia cùng Chu gia?”

Đám Huyền Hồ thú nhìn nhau, lắc đầu, “Cái gì là Thạch gia, Chu gia, quấy nhiễu Huyền Hồ thú nhất tộc ta, không quản là cái gì gia, đều hấn phải chết không thể nghi ngờ!”

“A a, hấn phải chết không thể nghi ngờ? khẩu khí các ngươi thật lớn a!” Hồng Quân ánh mắt đảo qua mấy Huyền Hồ thú, “bây giờ ta nói cho các ngươi hay, Thạch gia cùng Chu gia đã phái đại quân đến đây tiêu diệt Huyền Hồ thú nhất tộc của ngươi, nhanh nhanh chuẩn bị cho hậu thế đi a!”

“Hừ, các ngươi cư nhiên còn dám đi tìm cái chết, trước tiên đừng nói tới bọn họ, bây giờ là ngươi chết!” Vừa nói Huyền Hồ thú họ vừa vọt lên, lần này bọn họ hấn quyết không nghe Hồng Quân nói nữa.

Nhìn đám Huyền Hồ thú đang tiếng lại gần, Hồng Quân mỉm cười, trong nháy mắt thân ảnh liền tiêu thất, giống như trước giờ chưa có xuất hiện tại nơi này, chỉ để lại đám Huyền Hồ thú đang ngây ngốc nhìn nhau.

“Tiêu mất?” Một Huyền Hồ thú trong đó trên đầu đã toát ra mồ hôi lạnh.

“Ta xem chính là mau mau đi báo với tộc trưởng.” Một Huyền Hồ thú nghiêm túc nói, “Sợ rằng những điều hấn vừa nói là thật, mặc kệ như thế nào, trước tiên cứ nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Nhìn thật kỹ địa phương mà Hồng Quân đã biến mất, đám Huyền Hồ thú rút cuộc cũng bay đi, dựa theo tín hồi âm của tộc trưởng, Huyền Hồ thú nhất tộc đã bắt đầu toàn bộ tập kết.

Ma Đa, là tộc trưởng của Huyền Hồ thú ở cả khu vực Huyền Tinh thiết quán này, thống lĩnh năm mươi vạn Huyền Hồ thú trưởng thành, mỗi Huyền Hồ thú trưởng thành đều có thực lực của thượng phẩm thần nhân, da thịt chính mình còn có thể so với thần khí chiến y, vô luận công kích hay là phòng ngự so với thượng phẩm thần nhân đều muốn cường hấn hơn rất nhiều, năm mươi vạn Huyền Hồ thú, tuyệt đối là một thể lực kinh khủng, song hôm nay Ma Đa cũng là đang cau mày thật sâu.

Huyền Hồ thú bình thường không biết các thể lực nơi này phân chia như thế nào, nhưng là tộc trưởng của cả một khu vực này, Ma Đa biết rõ Thạch gia cùng Chu gia chính là đại biểu cho một cỗ lực lượng như thế nào, nếu hai cỗ thể lực này liên hiệp, tuyệt đối thực lực bọn họ không thua gì so với Huyền Hồ thú nhất tộc, một khi cùng bọn họ khiêu chiến, vậy là toàn tộc Huyền Hồ thú đã đi theo hướng đối lập với Thạch gia cùng Chu gia, điểm này thì không phải hấn có thể quyết định được.

Trong một thạch động cực lớn, mười mấy Huyền Hồ thú thân thể như những hòn núi nhỏ đang cúi đầu đứng phía dưới, Ma Đa một mình ngồi ở vị trí của tộc trưởng cẩn thận suy nghĩ.

“Tộc trưởng!” phía dưới một Huyền Hồ thú rút cuộc không nhẫn nại được nữa, chấm dứt cái loại ... không khí tịch mịch này, lớn tiếng nói: “Không biết tộc trưởng có điều gì mà do dự, có loài người lại phạm chúng

ta đều giết, giống như tròng giết chóc trăm năm trước mà thôi.”

Trong đó có một số việc Ma Đa không rõ ràng lắm, từ tin tức hẩn nhận được, Thạch gia cùng Chu gia thế lực rất cường đại, cường đại đến nỗi đủ để chống lại Huyền Hồ thú nhất tộc, nhưng chuyện này không phải số lượng nhiều hơn, mà là chất lượng. Mặc dù đối với thân thể mà nói, Huyền Hồ thú trưởng thành có thể so sánh với mười thượng phẩm thần nhân, nhưng trên thực tế, vô luận là Phong Vũ Lôi đoàn hay là trận pháp di động kinh khủng của Chu gia, căn bản không phải đồng số lượng Huyền Hồ thú có thể ngăn cản, mà đối với Thạch gia cùng Chu gia, cái này căn bản chưa phải là tuyệt chiêu cuối cùng, chỉ là chiến trận xem như tương đối lợi hại mà thôi.

“Hay là ... chúng ta lại đi tìm một cái quảng mạch khác, Huyền Tinh thiết quảng này để cho bọn hẩn.” Một Huyền Hồ thú khá nhút nhát nhỏ giọng nói, đây là một hòa bình chủ nghĩa giả, mặc dù lá gan nhỏ nhưng trí tuệ so với Huyền Hồ thú đồng loại cao hơn nhiều, bởi vậy mới có thể tham dự hội nghị bàn chuyện đại sự như thế này.

“Không được, tên tiểu quỷ nhất gan Khoa Nhĩ này, chúng ta Huyền Hồ thú nhất tộc khi nào chịu thua người khác, chúng ta nhất định bảo vệ vùng đất này của chúng ta!”

“Không phải ta sợ, chỉ là muốn bảo trụ tánh mạng cho mọi người.” Huyền Hồ thú tên là Khoa Nhĩ kia giải thích.

“Tốt lắm, đừng cãi nhau nữa!” Ma Đa chậm rãi đứng lên, nhìn khắp xuống phía dưới, “Huyền Tinh thiết quảng, chúng ta không thể buông tha cho, nếu muốn tìm một nơi khác, không biết bao nhiêu năm tháng nữa mới gặp được một nơi như vậy, sợ rằng còn chưa có tìm được thì chúng ta đã chết đói, đừng quên chúng ta dựa vào năng lượng ẩn chứa trong quảng thạch mới có thể sinh tồn.”

“Tộc trưởng, theo lời ngài nói, Thạch gia cùng Chu gia thực lực cường đại, ta nghĩ lần này bọn họ đều có chuẩn bị mà đến, một khi đứng lên chống lại, chúng ta sẽ tổn thất rất lớn, hơn nữa cũng sẽ đem đến ẩn họa cho các tộc khác.” Khoa Nhĩ tiếp tục nói.

“Khoa Nhĩ, chuyện này ta cũng đã nghĩ tới, cũng đã cùng với tộc trưởng các tộc khác hiệp thương, tốt lắm, mang năm mươi lăm vạn chiến sĩ, trước tiên cùng bọn hẩn nói chuyện, nếu không thành, Huyền Hồ thú nhất tộc cũng không phải để mặc cho người khác khi dễ!” Nói ra câu cuối cùng, trong mắt Ma Đa lóe ra một tia tinh quang.

139. Chương 40: Tử Chiến

Ma Đa hạ quyết định đồng thời lúc Thạch Nhược Tín dẫn mấy ngàn người tiến vào Huyền Tinh thiết quảng, song Thạch Nhược Tín vừa ra khỏi ảo trận Hồng Quân đã bố trí, trong chớp lát phát hiện cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi.

“Đây... đây là Huyền Tinh thiết quảng!” Thạch Nhược Tín trong giây lát hoảng hốt kêu lên, “Không xong, chúng ta bị trùng kế rồi, dọc đường đi đều là trận pháp của Hồng Quân, đáng chết, chúng ta bị dẫn tới Huyền Tinh thiết quảng, quay lại, quay lại, rút nhanh cho ta!”

Song, Hồng Quân như thế nào lại tha cho bọn hẩn rút trở về, ảo trận nọ sớm đã biến đổi, vừa mới có một thần nhân đi vào, chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, liền sau đó không có thanh âm nào phát ra nữa, một khắc sau khi mọi người vừa rời khỏi ảo trận, thì ảo trận đã biến thành sát trận.

“Đáng chết, tất cả nghe lệnh, dừng lại cho ta!” Thạch Nhược Tín hiểu được không có Lam Hải Quang, Viên Vũ, Chu Thiên ba trận pháp tông sư, những người bọn họ tiến vào sát trận hẩn là phải chết không thể nghi ngờ.

“Hồng Quân, Hồng Quân!” Thạch Nhược Tín giờ phút này hằm răng nghiến chặt, hận không được đem Hồng Quân ra phân thây xẻ thịt.

Hồng Quân, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư kỳ thật đang núp không xa bọn hẩn, một trận pháp ẩn thân nho nhỏ phủ lên trên ba người.

Thanh âm Thạch Nhược Tín hô to hoàn toàn lọt vào tai ba người, Liễu Hàn Thư thương thế đã hoàn toàn hồi phục ha ha cười đắc ý, “Sư đệ, sư huynh thật sự bội phục ngươi, nguyên vốn tưởng rằng ngươi chỉ là định giết trừ thế lực này của Thạch gia, không thể tưởng được một chút công phu đã lôi kéo cả Chu gia cùng Thạch gia vào, đều trở thành địch nhân của Huyền Hổ thú nhất tộc, cao kế, thật sự là cao kế!” Nghe Hồng Quân giải thích xong, Liễu Hàn Thư tâm tình rất là hưng phấn, cũng thật bội phục sư đệ hần, vốn một mưu kế đơn giản cũng có thể đem lại tác dụng to lớn như vậy.

“A a!” Hồng Quân cười nói, “may là Huyền Hổ thú không phân biệt cái gì là đệ nhất thần giới, đệ nhị thần giới, nếu không ta nói dối rất dễ dàng bị phát hiện, bất quá theo chuyện này mà nói, nếu bọn hần thật sự phân chia, thì Huyền Hổ thú nhất tộc bọn hần mới chính là chủ nhân của tầng không gian này.

“Hàn Thư, tiểu Quân, đừng nói nữa, cẩn thận, Huyền Hổ thú tới!” Nghịch Ương chỉ chỉ một bên, nhắc nhở Hồng Quân cùng Liễu Hàn Thư.

Đảo mắt nhìn lại, quả nhiên là Ma Đa mang theo năm mươi lăm vạn chiến sĩ Huyền Hổ thú bay tới, nếu là năm mươi lăm vạn thần nhân, Hồng Quân sẽ không để trong mắt, chỉ là năm mươi lăm vạn này đều là Huyền Hổ thú, nghĩ lại năm mươi lăm vạn ngọn núi nhỏ đồng thời phi hành trên bầu trời, chỉ tưởng tượng thôi cũng có thể thấy cảnh tượng hùng tráng như thế nào.

Hiển nhiên, chú ý tới Huyền Hổ thú không chỉ riêng gì Hồng Quân bọn họ, Thạch Nhược Tín lúc này sắc mặt cũng là hoảng sợ tới cực điểm, xa xa dày đặt những thân hình như những ngọn núi nhỏ bay tới, dần dần đã xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, nhưng tình huống bây giờ không giống như Hồng Quân đã nói, Thạch gia cùng Chu gia liên minh, nhưng mà người của Chu gia đã bị Thạch Nhược Tín giết sạch, bây giờ chỉ còn lại người của Thạch gia mà thôi, mặc dù Phong Vũ Lôi đoàn đều có thực lực cường hãn, nhưng cũng không đủ để đối phó với một lượng lớn Huyền Hổ thú như vậy.

“Cao trưởng lão, thông tri cho Phong Vũ Lôi đoàn, chuẩn bị khai chiến, trước tiên cứ mặc kệ Hồng Quân bọn hần, nơi này sống sót mới là quan trọng nhất!” Thạch Nhược Tín hướng tới Cao trưởng lão mà phân phó, đã thấy Huyền Hổ thú trong chốc lát nữa sẽ bắt đầu, mặc dù đối với Hồng Quân đã hận tới xương tủy, nhưng lúc này mạng sống mới là quan trọng nhất.

Huyền Hổ thú nhất tộc, tộc trưởng Ma Đa bay tới đầu tiên, liền đột nhiên phát hiện có điều không đúng, cách đó không xa đúng là có người, nhưng nhìn như thế nào cũng không ra hình dáng của đại quân, hình như chỉ có mấy ngàn người mà thôi, “Sao lại ít người vậy, thật sự là muốn báo thù sao?” Ma Đa trong lòng rất là khó hiểu.

Không kịp nghĩ nhiều, Ma Đa đã bay tới nơi cách không xa Thạch Nhược Tín, chút khoảng cách ấy đối với bọn họ mà nói trong chớp mắt liền có thể tới, Thạch Nhược Tín bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thần thức đảo qua, mới phát hiện đối phương xuất ra tới năm mươi lăm vạn Huyền Hổ thú, còn bọn hần chỉ có mấy ngàn thần nhân, trong đầu Thạch Nhược Tín nổi lên một ý niệm, mấy chục vạn đại quân này đuổi tới thì chạy đi đâu? Nếu bọn hần còn toàn vẹn lực lượng, phối hợp với Phong Vũ Lôi đoàn, thì đối mặt với lượng Huyền Hổ thú dám chừng cũng có thể đánh một trận.

Nhưng hần cũng đã biết, mấy trăm vạn truy binh, đều đã sớm báo tử trong sát trận của Hồng Quân.

“Hô!” Thạch Nhược Tín trong đầu còn suy nghĩ hỗn loạn, Ma Đa trong giây lát dừng lại, cách Thạch Nhược Tín khoảng vài dặm, dùng ánh mắt kì quái đánh giá mấy ngàn người này.

“Loài người!” Ma Đa thân hình to lớn vững vàng đứng đối diện Thạch Nhược Tín nói, “Không tưởng được các ngươi còn dám tới quấy nhiễu chúng ta, Thạch gia cùng Chu gia thế lực mặc dù khổng lồ, nhưng cũng không đủ để Huyền Hổ thú nhất tộc ta hướng tới các ngươi thỏa hiệp.”

Thạch Nhược Tín sửng sốt, hần còn chưa có nói cái gì, Huyền Hổ thú này như thế nào biết được hần là người Thạch gia, không đợi hần hiểu được, Ma Đa lại mở miệng nói, “Loài người, nhanh rời khỏi Huyền Tinh thiết quán, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Rời khỏi, còn có thể rời khỏi?” Thạch Nhược Tín trong chốc lát liền hiểu Huyền Hổ thú cũng không muốn cùng bọn hần khai chiến, tựa hồ có chuyện gì khiến cho bọn hần có điều cố kỵ, bất quá, mặc kệ nói như thế nào thì bọn họ đã có thể cùng Huyền Hổ thú đàm phán.

“Huyền Hồ thú tôn kính, ta tới nơi này là vì đuổi giết ba ...” Thạch Nhựt Tín còn chưa có nói xong, đột nhiên từ phía sau đội quân Huyền Hồ thú hình như phát ra tiếng kêu thảm thiết, đồng thời vô số tiếng hống vang lên, nhưng trong đó cũng có một âm thanh đối với Thạch Nhựt Tín là vô cùng quen thuộc.

“Thạch thành chủ, phí lời cùng đám phế vật này làm gì, trực tiếp giết sạch!”

Chính là Hồng Quân, thanh âm của Hồng Quân vang lên làm cho Thạch Nhựt Tín tức muốn bốc khói, nộ thanh nói: “Hồng Quân, Hồng Quân! Lại là ngươi, lại đây cho ta!”

Đột nhiên hiểu được cái gì, Thạch Nhựt Tín cuống quýt nhìn Ma Đa đang phẫn nộ nói, “Huyền Hồ thú tôn kính, xin lắng nghe ta giải thích, người kia ... hửn ...” Vừa muốn nói người kia là địch nhân của bọn hửn, bọn hửn cũng chỉ là trùng kế mới đến Huyền Tinh thiết quảng, nhưng lại nghe được một thanh âm nữa vang lên, “Thạch thành chủ, ta đã giết hai Huyền Hồ thú rồi, khi nào giết được ba mươi tên thì đừng quên thực hiện hứa hẹn của ngài!” Lần này là Liễu Hàn Thư, Thạch Nhựt Tín lúc này đang một hai phân bua, nhưng gương mặt Ma Đa đã bạo nộ, “Các huynh đệ, phân thân bọn hửn!” Ma Đa là Huyền Hồ thú, mặc dù linh trí giống như thần nhân bình thường, nhưng đâu thể so với Hồng Quân, sau khi Hồng Quân, Nghịch Ương cùng Liễu Hàn Thư đại náo một trận, hửn đã quên bég ai là ai, trực tiếp hạ lệnh tấn công những người trước mắt!”

“Phong Vũ Lô đoàn, lập Phong Vũ Lô đại trận, tru sát Huyền Hồ thú nhất tộc!” Sự tình trước mắt, đối mặt với đại quân Huyền Hồ thú hung hãn, Thạch Nhựt Tín cũng bất chấp tất cả, trực tiếp hạ mệnh lệnh, Phong Vũ Lô đại trận, mặc dù lực công kích không bằng mỗi một đoàn, nhưng siêu đại phạm vi công kích cũng là một lợi thế lớn, nhất là tình huống hiện tại đang chống lại binh lực nhiều gấp trăm lần của mình.

“Sát!” Một tráng thạch Huyền Hồ thú tức giận hống một tiếng, xông vào Phong Vũ Lô đại trận, theo sát phía sau là hàng vạn Huyền Hồ thú đồng loạt bay vào, bọn họ không thèm để ý tới trận pháp, không thèm để ý tới phương pháp công kích, dùng lợi trảo chính mình làm vũ khí, dùng da thịt làm chiến y.

Một đạo quang mang màu lam dần dần phát ra, không lâu sau đã chiếu rọi cả nửa bầu trời, “Oanh!” một tiếng nổ, trong vòng vây quang mang màu lam đại trường, sau đó nổ mạnh, trên một vạn Huyền Hồ thú bị Phong Vũ Lô đại trận bao quanh chớp mắt liền chết đi mấy ngàn, bất quá ba đoàn cũng bất hảo, bị dư chấn của cú nổ ảnh hưởng, ngoại trừ Lô đoàn, còn lại đã hoàn toàn rối loạn đội hình.

“Hống!” tiếng hống thật lớn làm vang vọng cả chiến trường, lợi trảo của Ma Đa quét qua một đám thần nhân đang bố trí trận pháp, sau một khắc, đám thần nhân này đã chết hơn phân nửa, cho dù không chết thì từ nay về sau trong tâm trí cũng khắc sâu cái hình ảnh lợi trảo kinh hoàng này của Ma Đa.

“Sư huynh, đủ rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Hồng Quân đột nhiên thấy Liễu Hàn Thư còn đang hưng phấn giết chóc, liền nhủ mày nhắc nhở.

“Ha ha, sư đệ, ngươi cùng Nghịch Ương đại ca nghỉ ngơi trước đi, ta còn muốn giết thêm một lát.” Liễu Hàn Thư liền cười to, tiếp tục tùy ý giết hại cả Huyền Hồ thú, thiên thần khí không hổ là thiên thần khí, ngay cả da thịt của Huyền Hồ thú được xưng là thần khí chiến y, trong chốc lát đều bị xuyên thủng.

Hồng Quân lắc đầu thở dài, sư huynh Liễu Hàn Thư này, lúc trước nếu không bị người ta bức bách nói ra tin tức của cha, cuối cùng phải phục độc tự sát, nếu không chết mà giờ này đang cùng cha làm mưa làm gió, thì không biết sư huynh này biến thành cái dạng gì nữa.

Nghịch Ương cùng Hồng Quân đều nghỉ ngơi, chỉ còn lại Liễu Hàn Thư đang trong vòng vây đông đảo Huyền Hồ thú mà giết chóc, dưới uy lực của thiên thần khí, không có một Huyền Hồ thú nào có thể bám trụ trong chốc lát.

Lại xem Thạch Nhựt Tín bên này, sau khi Lô đoàn không ngừng công kích, cuối cùng cũng cho Phong Vũ đoàn đủ thời gian để hợp thành trận hình công kích, không ngừng ngăn cản Huyền Hồ thú từng lượt từng lượt nối đuôi nhau tiến lên.

Thảm thiết, nơi nơi đều là máu xám, thỉnh thoảng lại gặp phải thi thể đoạn liệt từng khúc, trận chiến của người cùng ma thú này, quả nhiên là kinh thiên động địa, mà Hồng Quân cùng Nghịch Ương hai người đứng một bên buồn bã nhìn cảnh giết chóc tàn khốc, bọn họ chờ đợi chính là khi xong việc, làm ngư ông đắc lợi thu hoạch được cái gì đó.

“Dối gạt người quá đáng!” Thạch Nhượng Tín hét lớn một tiếng, phi thân tiến lên chặn cú công kích của Ma Đa định đánh lên một thần nhân bình thường.

“Lũ phế vật các ngươi, thực lực yếu nhược mà còn không có tự giác, ngươi chính là tội nhân của Huyền Hồ thú nhất tộc!” Thạch Nhượng Tín còn hy vọng muốn khuyên bảo Ma Đa đang bạo nộ, nhưng hiển nhiên, lời nói của Thạch Nhượng Tín đều bị Ma Đa phớt lờ, thiết trảo như thần khí trong nháy mắt hướng Thạch Nhượng Tín chớp tới.

Thạch Nhượng Tín thân ảnh chợt lóe, một quyền nổ vang trên thân Ma Đa,

Nhưng đồng dạng cũng bị Ma Đa né thoát, hai người tộc trưởng trọng yếu rốt cuộc hôm nay cũng cùng nhau đối chiến.

“Sát!” một thanh âm thật lớn truyền đến, theo thanh âm nọ vừa vang lên, một đoàn Huyền Hồ thú phía sau trong giây lát nổ mạnh, tất cả Huyền Hồ thú nhất tộc đều bị cú nổ mạnh này làm rung động.

“Sư huynh!”

“Hàn Thư huynh đệ!” Hồng Quân, Nghịch Ương hai người kêu lên, địa phương kia đúng là nơi mà Hàn Thư đang chiến đấu, cú nổ mạnh vừa rồi rõ ràng là có một số Huyền Hồ thú lựa chọn tự bạo.

140. Chương 41: Bầu Trời Dị Biến

“Hàn thư huynh đệ!” Nghịch Ương thống khổ kêu lên một tiếng phi thân tới, đồng thời lo lắng nhìn Hồng Quân.

Liều Hàn Thư đã chết, hơn nữa là chết ở Vô danh không gian, tử vong ở nơi này chính là hoàn toàn tử vong, Hồng Quân rõ ràng cảm giác được năng lượng hồn của Liều Hàn Thư đang bay vào không gian, dung hợp thành một bộ phận của vật chất màu xám.

Lúc này Lâm Phi đang cùng những thần nhân ở trong trận pháp của Hồng Quân, trước mắt đột nhiên tối sầm, trong lòng xuất hiện một dự cảm bất hảo, đặc biệt là cái loại cảm giác đau đớn trong lòng, càng làm cho nàng lo lắng.

“Hồng Quân huynh đệ!” Nghịch Ương lúc này cũng là thương tâm trước cái chết của Hàn Thư, mà hắn còn lo lắng chính là Hồng Quân, Nghịch Ương thấy rõ ràng, từ Hồng Quân màu xám quang mang nghiêm trọng cấp tốc lóe ra để cho hắn thật sự sợ hãi, hơn nữa trên người Hồng Quân chậm rãi phát tán ra bên ngoài một cỗ lực lượng cường đại nhưng kì dị, làm Nghịch Ương có cảm giác không thể phản kháng.

Phong Vũ Lô đoàn do Thạch Nhượng Tín mang theo, dưới sự công kích của Huyền Hồ thú, đoàn viên ngày càng ít đi, hôm nay ba đoàn cộng lại cũng chỉ còn một ngàn hai trăm thần nhân, bất quá hơn một ngàn này đều là thượng phẩm thần nhân chiến sĩ, năng lực chiến đấu của bọn họ so với năm ngàn Huyền Hồ thú còn muốn cường đại hơn, song phương tình huống chiến đấu vẫn còn đang rất kịch liệt.

Thạch Nhượng Tín vẫn đang chiến đấu cùng Ma Đa, chiến y hư hao, quanh thân thể cũng bị thương, xem chừng không thể trụ được bao lâu nữa. Ma Đa tình huống so với Thạch Nhượng Tín tốt hơn nhiều, Ma Đa mặc dù vẫn đang điên tiết, nhưng chính là hắn không ngốc, hắn bây giờ còn không nắm chắc không để Thạch Nhượng Tín tự bạo có thể giết chết hắn, chỉ là chậm rãi đánh cho thân thể Thạch Nhượng Tín bị thương, tiêu hao năng lượng, tới lúc hoàn toàn có thể khống chế không cho Thạch Nhượng Tín tự bạo thì giết chết hắn, Ma Đa không muốn để cho mình bị một chút thương tổn nào.

Mấy vạn Huyền Hồ thú đang cùng Phong Vũ Lô đoàn của Thạch Nhượng Tín chém giết đột nhiên toàn bộ ngừng lại, hoảng sợ ngược nhìn lên trời, phản ứng của Huyền Hồ thú nhất tộc tộc trưởng Ma Đa cũng giống hệt, ngay cả một kiếm của Thạch Nhượng Tín đánh trên người hắn cũng không thêm né tránh, mặc kệ thân thể rơi âm xuống mặt đất.

Dần dần, hơn năm mươi vạn Huyền Hồ thú đứng chờ ở ngoài không có tham gia trận chiến cũng giống nhau, tất cả đều hoảng sợ nhìn lên bầu trời, như là phát hiện ra chuyện gì vô cùng đáng sợ.

“Đại nhân!” Cao trưởng lão trên người cũng đầy vết thương vội vàng chạy tới đỡ Thạch Nhược Tín đang thở gấp gấp trên mặt đất, hắn cùng Thạch Nhược Tín hoảng sợ nhìn thoáng qua, hai người trong lòng đều nổi lên một cảm giác kì dị khó hiểu, như muốn xé nát thân thể bọn họ.

“Chúng ta chạy mau!”

Thạch Nhược Tín bất chấp tự hỏi sao mình lại có cảm giác kinh khủng này, vội vàng huy động tàn quân của ba đoàn thừa dịp Huyền Hồ thú đang sưng sờ, chật vật chạy trốn.

“Hong Quân!”

Nghịch Ương bây giờ càng thêm lo lắng cho Hong Quân, trong mắt hong quân màu xám vật chất đã không lóe ra nữa, mà là cả hai mắt đều hoàn toàn biến thành màu xám, vật chất màu xám trong mắt Hong Quân quay cuồng mãnh liệt, Nghịch Ương chỉ lo quan sát tình huống của hong quân mà không để ý tới trên bầu trời vật chất màu xám nồng hậu đã mãnh liệt bốc lên, để bên dưới hơn năm mươi vạn Huyền Hồ thú tất cả đều hoảng sợ nhìn lên bầu trời.

“A!”

Đột nhiên Hong Quân ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, ngay cả bọn người Thạch Nhược Tín đã chạy đi rất xa đều nghe được thanh âm của Hong Quân, Thạch Nhược Tín kinh hãi quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi không phát ra một lời lập tức xoay người mang theo tàn binh cấp tốc bỏ chạy, tốc độ phi hành càng nhanh hơn lúc trước.

Vật chất màu xám trên không trung đột nhiên sinh ra một áp lực đè ép xuống dưới, phạm vi quay cuồng càng lớn hơn nữa, nhưng lại nương theo thanh âm xuất hiện, bất kể địa phương bọn người Thạch Nhược Tín chạy trốn tới đâu, bầu trời vật chất màu xám cũng đều quay cuồng

Nghịch Ương rốt cuộc cũng phát hiện sự bất thường của bầu trời, bầu trời vật chất màu xám quay cuồng, cùng trong mắt Hong Quân cái ... kia quay cuồng giống nhau, trong mắt Hong Quân vật chất màu xám bốc lên càng nhanh, tốc độ khuếch trương của bầu trời lại càng nhanh.

Một năm sau, Hong Quân cứ như vậy bảo trì tư thế mà Hàn Thư biến mất trên tay hắn suốt một năm, Nghịch Ương cũng đứng bên nhìn Hong Quân suốt một năm, năm mươi lăm vạn Huyền Hồ thú cũng đều hoảng sợ đứng nhìn bầu trời, một chút động cũng không dám động.

Trong một năm này, cả thượng chín tầng tầng thứ bảy không gian bầu trời toàn bộ quay cuồng, quay cuồng lần này so với mấy ngàn năm trước, lúc hong quân mới tiến nhập Vô danh không gian còn muốn lợi hại hơn, bất đồng chính là lần trước cả Vô danh không gian đều quay cuồng, mà lần này, chỉ riêng có tầng thứ bảy mà thôi.

Vô số người đệ nhất thần giới cùng đệ nhị thần giới, đều đoán nguyên nhân tại sao bầu trời biến hóa lần thứ hai này, lần trước bầu trời dị biến đến giờ vẫn chưa có kết quả gì, lần thứ hai này lại xuất hiện có đúng hay không biểu thị cho cái gì.

Một năm sau, màu xám vật chất bốc lên từ Hong Quân rốt cuộc cũng đình chỉ, sự xáo động trên bầu trời cũng chậm chậm dừng lại, Nghịch Ương cuối cùng cũng thở phào, một năm này khiến cho hắn một áp lực thật sự quá lớn.

Bầu trời đã khôi phục về bình ổn, nhưng trên mặt đất hơn năm mươi vạn Huyền Hồ thú lại không có bình ổn, rất nhanh, tất cả các trưởng lão của Huyền Hồ thú cùng đi theo Ma Đa đến trước mặt Hong Quân.

Nghịch Ương sắc mặt đại biến, vội vàng xuất ra thiên thần khí căng thẳng đứng bên người Hong Quân bảo vệ, Nghịch Ương trong lòng đã hạ quyết tâm, dù có chết cũng không để cho Huyền Hồ thú thương tổn tới Hong Quân, vừa rồi biến hóa của bầu trời Nghịch Ương kết luận chính là do Hong Quân gây ra, về phần tại sao thì Nghịch Ương còn chưa có biết, nhưng Nghịch Ương có một chút có thể hiểu được, Hong Quân thương tâm vì cái chết của Liễu Hàn Thư, làm cho trời động đất động, Hong Quân sau này thành tựu tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

“Vị đại nhân tôn kính này, chúng ta không có ác ý, chúng ta chỉ là đang đợi chủ nhân của chúng ta!” Ma Đa cung kính tiến lên từng bước, đối mặt với Nghịch Ương nói, còn lại tất cả trưởng lão Huyền Hồ thú đều

là đồng dạng vẻ mặt như vậy.

“Chủ nhân?” Nghịch Ương choáng váng, nhìn kĩ bốn phía, ngoại trừ chính mình cùng Huyền Hổ thú ra, chỉ còn có Hồng Quân là chưa tính tới.

“Chủ nhân các người, không phải là hấn chứ?” Nghịch Ương thật sự nghĩ không ra, ngoại trừ Hồng Quân ra thì chủ nhân Huyền Hổ thú là ai, nơi này chỉ có hai người bọn họ.

“Đại nhân tôn kính, cảm tạ ngài suốt một năm qua một mực bảo vệ cho chủ nhân ta, bây giờ ngài có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, nhiệm vụ bảo vệ chủ nhân cứ giao cho chúng ta!”

Ma Đa tiếp tục cung kính nói, lần này để cho Nghịch Ương hoàn toàn xác định chủ nhân của Huyền Hổ thú chính là Hồng Quân.

“Chuyện này, đây là chuyện gì xảy ra? Hồng Quân huynh đệ của ta như thế nào biến thành chủ nhân của Huyền Hổ thú?” Nghịch Ương vẫn không dám tin tưởng, trên tay vẫn gắt gao nắm chặt thiên thần khí.

“Trong truyền thừa trí nhớ của Huyền Hổ thú nhất tộc chúng ta, có một quy tắc cổ xưa nhất, cũng là rõ ràng nhất, tộc quy này bất kể Huyền Hổ thú nào cũng không thể làm trái lại, điểm ấy mỗi một Huyền Hổ thú đều có thể chứng minh!”

Ma Đa dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Tộc quy quy định, nếu một người nào có thể thúc dục hoặc sử dụng vật chất màu xám vô danh, đều là chủ nhân của cả Huyền Hổ thú nhất tộc chúng ta, tộc nhân nào nhìn thấy chủ nhân đều phải hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh chủ nhân, bảo vệ cho chủ nhân!”

Ma Đa nói xong đột nhiên quỳ xuống, chỉ là thân thể to lớn quỳ trên mặt đất thật sự rất tức cười, một Huyền Hổ thú quỳ xuống đã thấy tức cười, vậy năm mươi lăm vạn Huyền Hổ thú quỳ xuống, thì phải là rung động a. Nghịch Ương giật mình nhìn phía sau Ma Đa, toàn bộ Huyền Hổ thú quỳ xuống, một mảng Huyền Hổ thú rậm rạp kéo dài rất xa, toàn bộ đều là quỳ, nếu tại không trung nhìn xuống, dám chắc là một quan cảnh rất đáng xem.

Ma Đa đột nhiên niệm ra một chuỗi lớn âm thanh mà Nghịch Ương nghe không hiểu gì cả, các trưởng lão Huyền Hổ thú phía sau Ma Đa cũng cùng nhau bắt đầu niệm, một cột sáng màu xám bao phủ Hồng Quân, đây là Huyền Hổ thú nhất tộc đặc biệt mới có – Hổ Thú Quang Thuần (quang thuần: khiên ánh sáng -), quang thuần này do tộc trưởng cùng đông đảo trưởng lão Huyền Hổ thú cùng nhau bố trí, ngay cả thiên thần cũng không thể nào dễ dàng kích phá.

“Đại nhân tôn kính, lần trước bầu trời dị động, chúng ta chỉ biết chủ nhân ngài đã xuất hiện, trời đã ưu đãi Huyền Hổ thú nhất tộc chúng ta, để cho chúng ta tìm được chủ nhân, cũng chính là tộc đầu tiên tìm được chủ nhân!”

Ma Đa thành tâm hướng tới Nghịch Ương nói, đã thấy hình dáng Huyền Hổ thú, Nghịch Ương rất khó tiếp tục có ý niệm hoài nghi trong đầu, dù sao hơn năm mươi vạn Huyền Hổ thú đều đồng dạng một vẻ mặt, hai người bọn họ cũng không đáng để Huyền Hổ thú nhất tộc làm như vậy, ngoại trừ đúng như lời bọn họ nói, rằng Hồng Quân là chủ nhân mà bọn họ muốn tìm, mới có thể giải thích được sự việc này.

Ba năm sau, cả tầng thứ bảy không gian rốt cuộc cũng điều tra ra, bầu trời dị biến lần này chính là từ Lạc Phượng thành lúc trước, bây giờ chính là từ Huyền Tinh thiết quáng ở phụ cận Hồng Quân thành phát động ra, trong lúc nhất thời, vô số thần nhân đi tới Huyền Tinh thiết quáng dò xét, mặc dù chỉ dám ở địa phương cách xa xa Huyền Tinh thiết quáng, nhưng rốt cuộc cũng có người biết được, tin tức nhanh chóng truyền khắp tầng thứ bảy không gian, ngay cả thành trì cách Hồng Quân thành mấy ngàn năm lộ trình cũng phái người tới đây dò xét.

Bạch Lương Thành, Phi Hoa thôn, trong một gian phòng nhỏ, một người đang khoanh chân ngồi, ngoài cửa đột nhiên một người đi vào, người trong phòng hai mắt đột nhiên hiện lên một đạo kim quang, lập tức khôi phục lại hình dáng bình thường, cười hi hi nhìn người đi vào.

“Ngộ Không, có tin tức rồi!”

Người khoanh chân ngồi chính là Tôn Ngộ Không, nghe được tiếng Huống Thiên Minh vừa nói, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, thân ảnh chọt lóe lên rồi xuất hiện bên người Huống Thiên Minh, còn mắt tinh

quang chớp lóe, chỉ nói ra hai chữ: “Nói mau!”

“Người tính khí vẫn như vậy, không thể thay đổi sao?” Huống Thiên Minh cười khổ một tiếng, hỏa nhãn kim tinh Tôn Ngộ Không tiếp tục chớp động, so với kim quang trong mắt Kim Nhân Cương thần còn muốn sáng hơn.

“Người nói đi rồi ta thay đổi, nếu không nói, ta đập chết người!” Tôn Ngộ Không trừng mắt, Huống Thiên Minh lại cười khổ, kéo Tôn Ngộ Không ngồi xuống bên giường, bắt đầu chậm rãi nói ra tin tức mình nghe được.

Hết quyển 7. Vậy là Liễu Hàn Thư, đệ tử đầu tiên của Tần Vũ, lại chết. Hồng Quân tưởng rằng có thể chiếu cố tốt Liễu Hàn Thư cùng Lâm Phi, cả hai người này đều có ơn đối với Tần Vũ và hắn, thế nhưng Liễu Hàn Thư lại chết một lần nữa, Hồng Quân vẫn không trả được nợ giúp cha mình mà còn ... vay thêm nợ (hai cha con nhà này thiệt là ... =.=)

Lâm Phi đối với cái chết của Liễu Hàn Thư rốt cuộc ra sao? Hồng Quân có thành tựu gì sau bốn năm trăm mặc ở Huyền Tinh thiết quáng?

141. Quyển 8 Tân Đích Cách Cục – Chương 1: Tứ Đại Thủ Hộ Thú Tộc

“ Người nghe ta nói xong rồi hãy phát biểu ý kiến được không?” Huống Thiên Minh trừng mắt nhìn Ngộ Không, . Từ lúc phi thăng, sau khi gặp được Ngộ Không, Huống Thiên Minh đã có lúc hối hận vì nhận lời với Hồng Quân là trông coi tên gia hỏa này. Hắn giờ này như là một gã trông trẻ, mà “đứa trẻ” này là một gã chuyên gây chuyện, mà cách đây không lâu, Ngộ Không cũng đã từng làm cho Huống Thiên Minh đến đau đầu. Những năm gần đây hai người đã thay đổi địa điểm cư trú đến mấy trăm cái thôn trang, Mà không biết tình trạng này khi nào mới có thể kết thúc.

“ Lão Huống, đừng nóng. cứ nói đi” Tôn Ngộ Không bộ mặt ngây thơ cười cười, hắn mặc dù là luôn luôn muốn động chân, động tay, đấu đá nhưng trong lòng cũng hiểu được những năm gần đây nếu không có Huống Thiên Minh thì hắn đã sớm bị giết. Có một lần Ngộ Không điên cuồng đánh vào thành trì, mặc dù thượng phẩm thiên thần khí Kim cô bổng đã giết chết không ít người, nhưng cuối cùng khí lực cạn kiệt. Cũng may khi đó Huống Thiên Minh xuất hiện mang hắn trốn đi.

“ Ba trăm ức dặm chính là một khoảng cách rất xa, người tính ta phải mất bao lâu mới tới được nơi đó? Tin tức truyền tới chúng ta thì cũng đã mất mấy năm trước rồi, bây giờ cuối cùng là tình huống gì, chúng ta sẽ vừa đi vừa nghe”

“ Bây giờ chúng ta toàn lực xuất phát, vừa đi vừa nghe ngóng tình hình, ta đoán khoảng chừng năm sáu trăm năm là có thể đến được Hồng Quân thành, hi vọng trong sáu trăm năm đó không có biến hoá gì quá lớn”

“ Ấy, còn nói cái gì nữa, chúng ta xuất phát thôi” Huống Thiên Minh vừa nói xong thì Ngộ Không đã nhảy xuống đất lao nhanh ra ngoài, Huống Thiên Minh chỉ còn biết cười khổ, tính tình nóng nảy của Tôn Ngộ Không đã không ít lần khiến hắn thấy và cũng ăn không biết bao nhiêu khổ với cái tính của gã này. Cũng may những năm gần đây hai người thường xuyên ở nhà, muốn có gì thì lục trong giới chỉ ra, vật tư không muốn mua vì không cần thiết, Huống Thiên Minh cũng vội vã lao theo Ngộ Không.

Huyền Tinh Thiết Quáng———

Hồng Quân cứ như vậy, một tháng sau mới tỉnh lại. Đến lúc này Hồng Quân khiến cho Nghịch Ương có một cảm giác xa lạ, , đặc biệt trên người Hồng Quân phát ra một loại hơi thở lạnh như băng, khiến cho lão không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Hồng Quân trong mắt quang mang đã biến mất không thấy, nhưng tinh thần đã có vẻ đỡ hơn trước kia. Thân thể lắc lư, hắn cứ như vậy trong bốn năm lẻ một tháng, cuối cùng khôi phục trạng thái thanh tỉnh, mắt mở rộng nhìn mảnh núi non dày đặc những Huyền Hồ Thú đang quỳ.

“ ...Thưa...chủ nhân chí cao vô thượng, rốt cuộc ngài đã tỉnh dậy, toàn bộ người hầu của ngài là Huyền Hồ thú nhất tộc xin được nghe mệnh lệnh của ngài” Ma Đa quỳ trước mặt Hồng Quân ngẩng đầu nhìn Hồng

Quân với ánh mắt đầy sùng kính nói.

“ Sư huynh của ta đã bị mười sáu Huyền Hổ thú đồng thời tự bạo, thân thể tan nát thành những mảnh nhỏ, người có biết không?” Về mặt Hồng Quân không có chút biến hoá, thanh âm nghe cũng không có một chút cảm tình khiến Huyền Hổ thú đang quỳ trước mắt hấn nhất loạt cả kinh.

“ Chủ nhân, chuyện ấy...chuyện ấy...khi ấy chúng ta còn chưa biết ngài là chủ nhân, nếu biết như vậy thì Huyền Hổ thú nhất tộc không có một ai dám đối với sư huynh của ngài bất kính.”

Ma Đa đang cúi đầu, nhẹ nhàng ngẩng mặt lên nói “ Chủ nhân, sư huynh của ngài bị chết tất cả là lo lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ không nên mang Huyền Hổ thú nhất tộc đến nơi này giao chiến với Thần nhân, tất cả trách nhiệm này Ma Đa xin nhận hết, xin ngài hãy tha cho năm mươi vạn Huyền hổ thú tộc nhân”

Ma Đa vừa nói vừa dùng sức đập đầu, chờ đợi Hồng Quân tha thứ, hấn cũng chuẩn bị tư tưởng vì cái chết của Hàn Thư mà gánh hết trách nhiệm.

Hồng Quân nhìn thẳng Ma Đa, hấn có thể cảm giác được Huyền Hổ thú trước mặt đang cực kỳ sợ hãi, đó dường như là một bản năng khi gặp mình là sợ hãi vậy.

Thật lâu sau Hồng Quân nhẹ nhàng thở dài, “ Aizzz...sư huynh ta chết đi, không thể tính hết lên đầu của người được, hết thấy phải trách ta, trách ta quá tự tin, lại là quá khinh thường...người đứng lên đi, tất cả tộc nhân cũng đứng lên đi”

Hồng Quân nói xong khiến cho Huyền Hổ thú nhất tộc thở dài một hơi, mặc dù trong truyền thừa trí nhớ, đối với mệnh lệnh của chủ nhân không thể không đáp ứng, nhưng thực sự vừa rồi chủ nhân của hấn lại là người giết rất nhiều tộc nhân của hấn, như vậy coi như chuyện cũng coi như đã không còn nhiều vướng mắc.

Bên trong lãnh địa của Huyền hổ thú nhất tộc, Hồng Quân và Nghịch Ương chính là người thứ nhất tiến vào, sau khi tiến vào lãnh thổ của Huyền hổ thú nhất tộc, đâu đâu cũng là Huyền tin thiết quáng, vật liệu chế tạo thần khí, có thể nói ở chỗ này có thể luyện chế trên trăm kiện thần khí.

“Chủ nhân, xin mời ngài” Ma Đa mời Hồng Quân vào trưởng doanh (trại của binh lính, nhưng ở đây là trại của tộc trưởng) Huyền Hổ thú mặc dù là thần thú nhưng cũng học được thể giới bên ngoài không ít điều, ở trong trưởng doanh này cũng sạch sẽ sáng ngời và tuy nhiên phải lớn hơn trưởng doanh của con người rất nhiều, cũng nhiều hơn con người.

“ các người cũng ngồi xuống hết đi” Hồng Quân không ngồi vào ghế mà Ma Đa chuẩn bị cho hấn, hấn lấy từ trong giới chỉ ra một cái ghế vì hấn cũng không thể nào ngồi ở cái ghế to dùng của Ma Đa được.

“ Người gọi là Ma Đa, chính là tộc trưởng của Huyền Hổ thú nhất tộc đúng không?” Đợi sau khi Ma Đa và các Huyền hổ thú trưởng lão đã an toạ đột nhiên Hồng Quân hỏi.

“ Khỏi bẩm chủ nhân, Ma Đa chính là tộc trưởng của Huyền hổ thú”Ma Đa lập tức khom người nói,. Trong truyền thừa trí nhớ của lão, là huyền hổ thú không được phép kháng cự. Trước mắt huyền hổ thú, Hồng Quân đã khiến màu xám vật chất quay cuồng, cũng chính là khởi động trong truyền thừa trí nhớ trong đầu Huyền hổ thú, khiến bọn họ phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Hồng Quân, kể cả Hồng Quân bảo họ đi chết họ cũng không được làm trái mệnh lệnh.

“ Người nói đi, sao các người lại gọi ta là chủ nhân?”Hồng Quân lại nhìn Ma Đa một hồi, rốt cuộc cũng hỏi nghi hoặc này, hấn cũng chỉ cảm nhận được Huyền Hổ thú rất sợ hãi hấn, cũng có cảm giác Huyền Hổ thú không dám kháng mệnh lệnh của mình ...nhưng chỉ có như vậy mà thôi.

“ Chủ nhân, chính là truyền thừa trí nhớ của chúng thuộc hạ xác định, về phần tại sao thuộc hạ cũng không biết, tại không gian này, tứ đại thú hộ thú tộc, đều có chung một truyền thừa trí nhớ, chính là khi chủ nhân xuất hiện tất cả thuộc hạ đều phải đi theo chủ nhân”

“ Truyền thừa trí nhớ? Tứ đại thú tộc? người nói ngoại trừ các người là Huyền hổ thú, còn có những chủng tộc khác tồn tại?..” Hồng Quân cũng sửng sốt, hấn không nghĩ tới Huyền hổ thú có truyền thừa trí nhớ, , mặc dù Huyền hổ thú cường đại nhưng hơi thở thì không giống như thần thú, Hồng Quân cũng không nghĩ bọn họ là thượng phẩm thần thú, vì chỉ có thượng phẩm thần thú mới có truyền thừa trí nhớ.

“Hồi bẩm chủ nhân, chúng ta là những Huyền hổ thú chỉ cần sau khi trưởng thành thì có thể mở ra truyền thừa trí nhớ, ngoại trừ huyền hổ thú tộc ra còn có hồi giáp huyền vũ thú tộc, hồi minh huyền phượng thú tộc, hồi nịch huyền hổ thú tộc, mà chúng ta chính là hồi không huyền hổ thú tộc!”

“ Các người tứ đại thú tộc đều có truyền thừa trí nhớ?” Hồng Quân đột nhiên hỏi một câu.

“ Chủ nhân, tứ đại thú tộc đều có truyền thừa trí nhớ và cũng chỉ duy nhất tại không gian này chỉ có chúng ta là có truyền thừa trí nhớ”

Hồng Quân lại hỏi về sự việc của tứ đại thú tộc, rốt cuộc đối với vô danh không gian này có thể hiểu biết nhiều hơn một chút, trong đó tầng bảy là hắn hiểu rõ nhất.

“ Được, ta hiểu rồi...trước hết các người ra ngoài trước đi, ta muốn yên lặng một chút” Sau khi suy nghĩ xong, Hồng Quân cho bọn Ma Đa mấy người đều ra ngoài khỏi trưởng doanh, chỉ còn mỗi Nghịch Ương ở lại.

“ Nghịch Ương đại ca, đệ đã hại chết Liễu sư huynh rồi” Sau khi tất cả Huyền hổ thú rời đi, sắc mặt Hồng Quân đột nhiên thay đổi, sắc mặt hắn giờ này có bị thương, đau khổ và hối hận.

“ Hồng Quân lão đệ, Hàn Thư huynh đệ chết đi ta cũng có trách nhiệm, đệ cũng không nhận hết trách nhiệm về mình như thế, aizzz...” Nghịch Ương cũng thở dài, trong những năm gần đây lão cùng Hàn Thư, Hồng Quân ba người có rất nhiều kỷ niệm, đột nhiên giờ này chết đi một người khiến lão cũng khó mà chấp nhận được sự thật này.

“ Không, Liễu sư huynh là do đệ hại chết, nếu không phải chủ trương của đệ là dẫn người của thần giới thứ nhất vào chỗ này thì sư huynh sẽ không chết, nếu đệ không để cho sư huynh ra ngoài giết Huyền Hổ thú thì sư huynh cũng không bị chúng tự bạo mà chết” Hồng Quân lắc đầu, hắn vẫn bảo thủ quy hết trách nhiệm về cái chết của Hàn Thư về cho mình khiến cho Nghịch Ương lo lắng mãi không thôi.

“ Nghịch Ương lão ca, nguyện vọng lớn nhất của Liễu sư huynh chính là cùng với Lâm tiên tử sống một cuộc sống bình phàm mấy trăm năm, đáng tiếc một nguyện vọng nhỏ nhoi đơn giản như vậy mà huynh ấy cũng chưa thực hiện được”

Trước mắt Hồng Quân đột nhiên như xuất hiện nụ cười của Liễu Hàn Thư, Hồng Quân hoàn toàn nhớ rõ Hàn Thư đã rất nhiều lần nói về nguyện vọng của mình cho hắn nghe, nhanh chóng mang Lâm Lâm đến một địa phương nào đó an tĩnh sống một cuộc sống bình dị mấy trăm năm, Hồng Quân hoàn toàn hiểu được lý do của Hàn Thư, hắn cũng chỉ muốn lão bà mình có thêm thời gian được hạnh phúc, nhưng lúc này sư đệ lại ở một bên, hôm nay một nguyện vọng nhỏ nhoi, vui vẻ đó rốt cuộc không còn thực hiện được nữa rồi.

“ Hồng Quân, đệ cũng nên mở rộng lòng mình ra một chút, những người ở đây kỳ thật đã chết qua một lần, kỳ thật đối với chúng ta mà nói, có một địa phương để yên bình sống qua ngày tháng đã phi thường tốt rồi, Hàn Thư huynh đệ vì thần giới thứ hai mà hi sinh, thần giới thứ hai sẽ vĩnh viễn ghi nhớ công lao của đệ ấy.”

“ Nghịch Ương lão ca, đệ hoàn toàn hiểu được, vừa nãy thực sự đệ muốn đem toàn bộ huyền hổ thú ra giết hết, báo thù cho sư huynh., nhưng đệ nghĩ ngay từ đầu chúng ta đã sai, chúng ta lợi dụng Huyền hổ thú, bọn họ làm vậy cũng đúng...” Hồng Quân lại thở dài nhìn lên nóc nhà, tựa hồ hắn có thể nhìn xuyên qua mái nhà thấy trên bầu trời đầy rẫy vô danh vật chất, ở một nơi nào đó trong khối vô danh vật chất này có một bộ phận là Liễu Hàn Thư.

142. Chương 2: Tuần Tình

Sau khi Thạch Liễu Tín lui ra không lâu, thân nhân của thần giới thứ hai lại một lần nữa trở về các thành trì.

Hồng Quân thành – thành chủ phủ.

Hồng Quân một mình đi tới trước cửa phòng của Lâm Lâm, vốn Nghịch Ương cũng muốn đi cùng nhưng bị Hồng Quân cự tuyệt. Ngón tay hắn vẫn giữ nguyên không dám đẩy cửa, một hồi sau mới nhẹ nhàng gõ cửa.

Lâm Lâm từ ngày chia tay với Hàn Thư, vẫn có một bộ phận nhân mã đi theo bảo vệ nàng, trải qua một quãng thời gian, di chuyển qua nhiều nơi rồi cuộc người của Hồng quân chín thành cũng trở về với các toà thành trì của mình, chuyện gì cần giải quyết thì cũng đã giải quyết, chỉ có một điều là nàng chưa được gặp lại Hàn Thư”

Lần trước dự cảm thấy một điều bất trắc nhưng nàng cố gắng để không tin vào điều đó, nhưng chính điều đó khiến nàng lo lắng hơn nhiều. Nhưng thực sự thì nàng không hề tin tưởng Hàn Thư đã chết, để giết thời gian và cho đỡ nhàm chán nàng chỉ còn biết tập trung vào tu luyện. Nhưng chính là tâm tình bất an nên nàng không thể nào tập trung vào tu luyện được, cứ nhắm mắt lại là thấy hình dáng của Hàn Thư, căn bản không thể nào tập trung cho việc tu luyện được.

Hôm nay nàng đang định nhập định để tu luyện thì đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, Lâm Lâm đột nhiên giật mình, nàng cứ nghĩ rằng Hàn Thư đã trở lại nên vội vàng không buông ra thần thức kiểm tra mà ra mở cửa ngay.

“Hàn Thư” Vừa mở cửa ra, Lâm Lâm không hề nghĩ ngợi gì mà gọi ngay tên của Hàn Thư, cái mà nàng nhìn thấy chính là khuôn mặt buồn rầu, có nét hối hận, xấu hổ đang đứng trước mặt nàng chính là Hồng Quân.

“Ah, là Tiểu Sương hả, xin lỗi, tỷ tưởng là Hàn Thư trở lại nên vội vàng gọi” Nàng nói xong liền nhường đường cho Hồng Quân tiến vào phòng, nàng cũng không quên nhìn ra xa ngoài cửa như chờ đợi bong bóng của ai đó, hồi lâu mới thất vọng đóng cửa lại.

“Tiểu Sương, như thế nào mà có mình đệ trở lại? Hàn Thư đâu?” Lâm Lâm thấy Hồng Quân nửa ngày vẫn không nói lời nào thì nghi hoặc hỏi lại.

“Sư huynh, sư huynh ...đi rồi” Hồng quân do dự một chút rồi mở miệng nói.

Lâm Lâm sửng sốt một chút rồi ngơ ngác hỏi “Hàn Thư đi đâu?”

Hồng Quân ngược đầu lên, ánh mắt không thể che dấu hết được bi thương “Chị dâu, đệ xin lỗi, sư huynh,,sư huynh chết rồi”

“Chết rồi?” Hai chữ giống như tiếng sét, tiếng đạn pháo bắn vào đầu nàng khiến cho đầu Lâm Lâm như muốn nổ tung, vốn nàng đang ngồi cũng không thể không run rẩy, trên mặt nàng cố gắng nở ra một nụ cười, run rẩy nói “” Tiểu Sương, đừng tìm chị dâu mà nói giỡn như thế, nhanh nói cho tỷ biết Hàn Thư giờ này ở đâu? Có đúng hay không là trọng thương? Huynh ấy ở đâu để tỷ đi xem huynh ấy thế nào?”

“Xin lỗi chị dâu, đều là đệ không tốt, đệ không nên tự tin quá như vậy, đệ không nên bất chấp hậu quả...Sư huynh bị chết là đều tại lỗi của đệ” Hồng Quân nói xong lời cuối âm thanh đã trở thành nghẹn ngào.

Lâm Lâm lạnh lùng nhìn Hồng Quân, dùng sức lắc đầu “không, không phải như thế, Tiểu Sương, là đệ gạt tỷ có đúng không?” Nói xong Lâm Lâm xoay người mở cửa, lớn tiếng hô “Hàn Thư, huynh đến đây, muội biết huynh ở đây...nhanh đến đây” Lâm Lâm gọi to không ngừng nhưng không hề có ai đáp lại.....chỉ có khoảng sân trống rỗng, âm thanh vọng đi vọng lại thê lương như tiếng gọi của một người đang vô cùng tuyệt vọng giữa đại dương vậy. Lúc này, nước mắt đã ướt hết khuôn mặt Lâm Lâm, nàng vô lực ngồi bệt xuống đất, tiếng khóc và nấc như những âm thanh tang thương nhất vẫn còn quanh quẩn đâu đây...”

Hồng Quân nhẹ nhàng đi tới nâng Lâm Lâm dậy “Chị dâu, tại đệ hết, tại đệ không tốt mới hại chết sư huynh”

Lâm Lâm lúc này cũng không có phản ứng gì ánh mắt trống rỗng nhìn vào một điểm hư vô nào đó. Khuôn mặt nàng giờ này cũng thế, cũng không hề biểu hiện một loại tình cảm nào cả.

Nhìn thấy Lâm Lâm như vậy khiến Hồng Quân bị dọa muốn nhảy dựng lên, nhìn vào trạng thái của Lâm Lâm lúc này như không hề có một chút khát vọng sinh tồn nào, ánh mắt đó chỉ có người đang muốn chết mới có.

“Chị dâu” Hồng Quân lo lắng hỏi, nhưng lúc này đây, trên khuôn mặt vô thần kia đột nhiên nói “Tiểu Sương, tỷ mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút...đệ ra ngoài trước đi nhé”

Hồng Quân do dự một chút nhưng thân hình vẫn không di chuyển, không có ý định ra ngoài.

Lâm Lâm trông thấy Hồng Quân như vậy liền hiểu được ý của hắn, bộ mặt sầu thảm cố nặn ra một nụ cười “ Tiểu Sương, đệ yên tâm đi, tỷ không có chết đâu, ta thực sự muốn yên lặng một lát”.

Hồng Quân cũng không còn cách nào khác, bắt đắ dĩ đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, lưu lại trong căn phòng một bóng dáng đáng thương đang ngây ngốc suy nghĩ về một quá khứ xa xôi nào đó, nhưng đối với nàng, nó dường như mới xảy ra hôm qua vậy.

“ Xin chào tiểu thư, ta tên là Liễu Hàn Thư, tiểu thư tên là gì?”

“ Bây giờ mới là bắt đầu, ta không phải là phế vật bởi vì ta có một sư tôn thần thông quảng đại”

“ Cô chính là Lâm Phi? Hàn Thư đã chết”

“ Lâm Nhi”, “Hàn Thư”

Hai người lần đầu tiên gặp mặt, đến lần thứ hai thì Tần Vũ đã báo tin Hàn Thư đã chết, lần này lại gặp nhau ở vô danh không gian, những thước phim đó không ngừng trôi qua trước mắt Lâm Lâm...một người hai mươi lăm tuổi mà vẫn còn là Kim đan kỳ, đúng là phế vật theo con mắt của những người đồng trang lứa....một người được sư tôn cải tạo kinh mạch khiến trở thành thiên tài của những thiên tài...một người vì sư tôn mà chết...cũng chính là hắn...Liễu Hàn Thư.

Mỗi một hình ảnh trôi qua là một lần tâm hồn Lâm Lâm đau đớn, mà một câu nói vẫn còn quanh quẩn quanh đây “ Chỉ một lần này nữa thôi, ta sẽ tìm một chỗ cùng nàng sống một cuộc sống bình phàm mấy trăm năm” Câu nói đó như ngàn lưỡi dao đang dày xéo trái tim của Lâm Lâm, mỗi nhát dao đó lại một lần khiến tim nàng chảy máu. Nước mắt vẫn rơi, nỗi đau của nàng đâu có phải nhìn bề ngoài là biết được? Nỗi đau đó xuất phát từ trái tim, từ linh hồn nàng, linh hồn nàng đang run rẩy như lá khô trước gió...sự thật thì Liễu Hàn Thư đã chết, người chết thì có lẽ sẽ không còn biết đau đớn là gì nhưng người còn sống thì đau khổ đến mức thà chết đi còn hơn.

Buổi sáng ngày thứ hai, Hồng Quân lại lo lắng đi tới trước cửa phòng của Lâm Lâm, hắn lại một lần nữa gõ cửa.

Không có động tĩnh gì.

Hắn lại gõ, nhưng vẫn như trước không có động tĩnh gì.

Hồng Quân nóng nảy không nhịn được liền mở cửa bước vào phòng, nhưng hắn không hề nhìn thấy thân ảnh của Lâm Lâm ở đâu, chỉ thấy trên bàn có một phong thư.

Đối với bọn họ để ghi chép sự việc thật sự không cần phải là thư viết bằng tay, vì ngọc giản có thể lưu trữ một lượng lớn thông tin mà lại không phải viết ra. Hơn Ngọc giản chính là Quyển trục, quyển trục ghi được rất nhiều (giống như người có một quyển sách - một cái USB 256Mb và một ổ cứng 80 Gb vậy). Thư tay không phải là việc mà người tu chân hay dùng, song Lâm Lâm lại lưu lại một phong thư như một phàm nhân vậy.

Mở phong thư ra, trước mắt Hồng Quân hiện ra một loạt hàng chữ uyển chuyển, bay lượn : “ Tiểu Sương, tỷ đi đây, đệ cứ yên tâm đi, tỷ đã nghĩ thông suốt hết rồi, nói đi nói lại thì Hàn Thư cũng đã giết không ít người, có lẽ đây là số mệnh rồi, giết người rồi bị người giết coi như là một dạng quy về điểm khởi đầu. Tiểu Sương, đệ còn nhớ tỷ nói muốn cùng Hàn Thư có mấy trăm năm sinh hoạt cuộc sống của phàm nhân không? Từ khi tỷ viết bức thư này chính là khi tỷ trở thành một người bình thường, dùng bút của con người, dùng giấy của con người, lưu lại cho đệ bức thư này muốn nói với đệ rằng mọi người không phải đi tìm tỷ nữa, tỷ sẽ tìm một nơi nào đó thật bình lặng, từ nay về sau không màng về thể sự nữa”

Ngắn ngủn chỉ có từng đống chữ, thật sự có từng đống chữ nhưng Hồng Quân cảm nhận được nỗi đau thương mất mát của Lâm Lâm thì không có bút giấy nào có thể nói hết.

Một địa phương có diện tích khoảng trăm dặm không có người sinh sống, có núi có sông. Mặc dù ở chỗ này không phải là non xanh nước biếc nhưng một địa phương như thế này tại vô danh không gian khó mà có được.

Tại chân một ngọn núi, Lâm Lâm đang nhìn tất cả quang cảnh nhẹ nhàng nở một nụ cười rồi nói “ Hàn Thư, huynh nhìn xem, đây là địa phương rất thích hợp cho chúng ta ẩn cư huynh thấy như thế nào?...”

Âm thanh của Lâm Lâm tại không trung đã tiêu tán từ lâu nhưng vẫn như trước không có một ai trả lời nàng.

“Hàn Thư, sau này chỗ này chính là nhà của chúng ta, chúng ta hãy đặt tên cho ngọn núi này đi, gọi nó là Hàn Lâm Sơn nhé, thiếp đặt rất hay phải không?”

Lâm Lâm vẫn lăm lăm bầu lầu bầu như vậy, vẫn không có âm thanh nào trả lời nàng cả. “Uhm, cứ quyết định vậy đi, gọi nó là Hàn Lâm sơn vậy”

Lâm Lâm nói xong thì lấy một tảng đá dưới chân núi khắc ba chữ thật to “Hàn Lâm Sơn”

“Hàn Thư, từ giờ trở đi chỗ này chính là nhà của chúng ta”

Tại nơi sơn thủy hữu tình này Lâm Lâm làm một toà mao ốc nho nhỏ, phi thường đơn giản nhưng lại rất ấm cúng. “Hàn Thư, huynh thấy nhà của chúng ta thế nào? Có phải muội là một người vợ rất đảm đang phải không?” Nhón căn phòng nhỏ ấm áp, Lâm Lâm hài lòng nói.

“Hàn Thư, huynh còn nhớ không? Huynh đã từng nói sẽ đem muội đi để sống một cuộc sống của phàm nhân mấy trăm năm, vì việc của Hồng Quân chín thành khiến huynh không thể dứt ra được, hôm nay rốt cuộc chúng ta có thể hoàn thành được ước mơ rồi”

“Hàn Thư, sao huynh không nói với muội một lời nào?” Trong mắt Lâm Lâm giờ này nước mắt đã ứa đầy.

“Hàn Thư, huynh đã nói đáp ứng muội, đáp ứng muội cùng huynh sống một cuộc sống bình phàm, tại sao huynh lại bỏ muội mà đi? Huynh đã không thực hiện lời hứa của mình, tại sao?” Lệ đã ứa đầy khuôn mặt, Lâm Lâm quay về phía núi nói như hét lên.

Hồi lâu sau Lâm Lâm cũng không nói gì nữa, nước mắt cũng đã khô đi “Hàn Thư, muội biết huynh đang ở một thế giới khác chờ muội, , muội biết là huynh sẽ đáp ứng muội mà, nhất định huynh sẽ làm được mà...đúng không? Hàn Thư, huynh chờ muội, muội đi tìm huynh đây, vô luận là huynh ở nơi nào, muội cũng sẽ gặp huynh” Bỗng nhiên trên tay Lâm Lâm xuất hiện một thanh tiểu kiếm, tự xuyên thấu thân thể của mình, chấm dứt nỗi đau cùng ngày tháng dày vò trong cô độc.

Thạch Liều Tín mang theo ba đoàn quân rút cuộc trốn khỏi Huyền tinh thiết quang, đến tận đây Phong Vũ Lôi đoàn đã không còn được ba trăm người, những tên còn lại đều bị trận pháp của Hồng Quân giết chết. Không đi theo một đường, mấy chục lần thay đổi lộ tuyến rốt cuộc bọn họ cũng tìm được chỗ mà không có trận pháp của Hồng Quân bố trí chạy thoát ra ngoài. Lúc này Hồng Quân chín thành thực sự Thạch Liều Tín không dám đi, không cần nghĩ cũng biết chín toà thành trì đó đã sớm được Hồng Quân khống chế, hôm nay hãn thoát được cũng chỉ mún dấy lên thù hận giữa Chu gia và Hồng Quân, Chu gia là một gia tộc có không ít trận đạo siêu cấp cao thủ như Hồng Quân, mặc dù Thạch gia của hãn có yếu thế hơn một chút nhưng chỉ cần có một kế hoạch thì có thể không thèm coi Hồng Quân ra cái gì. Chỉ cần bọn họ liên thủ, Hồng Quân sẽ tuyệt đối không là đối thủ của họ.

Thạch Liều Tín nghĩ như vậy là không sai, tuy nhiên hãn phải biết Huyền Hổ thú đã nhận Hồng Quân là chủ nhân, thậm chí tứ đại thần thú thủ hộ cũng nhận hãn làm chủ nhân thì không biết Thạch Liều Tín có còn tự tin như thế nữa không. Tuy nhiên, một việc quan trọng là để cho Thạch Liều Tín chạy thoát cùng với không đến ba trăm người, với một thế lực như Hoàng Sa thành liệu bọn chúng có đứng yên mà nhìn không? Tại những tầng cao hơn của Chu gia có bao nhiêu siêu cao thủ? Vốn dĩ bọn hãn có mặt khắp cả tầng không gian này bao nhiêu ức năm, đã bỏ qua hết danh lợi để tập trung tu luyện, phi thăng lên tầng thứ 8, nhưng có được một kiện Thiên thần khí cũng đã đủ hấp dẫn với họ rồi, Thạch Liều Tín thầm nghĩ : “Có lẽ cũng phải để cho lão già này xuất trận rồi”.

143. Chương 3: Tiếp Tục Đoạt Thành

“Hừ, Hồng Quân, Nghịch Ương, Liều Hàn Thư, các người chết đi cho rồi” Đến bây giờ Thạch Nhược Tín vẫn không biết Liều Hàn Thư đã chết trong trận này.

Khi này Hồng Quân từ bị thương dần dần tỉnh lại, bởi vì chín tòa thành trì còn cần tới hắn, thần nhân của thần giới thứ hai cũng cần đến hắn, hắn chính là người đem lại con đường sống huy hoàng cho họ.

Cửu diệu phạm thiên trận là một đại trận mà lúc trước Hồng Quân bế quan lĩnh ngộ được. Đây là một tập hợp khôn trận, ảo trận cùng sát trận, có thể nói trận pháp này phối hợp với nhau đến mức cực hạn chính là tam cấp trận pháp. Cửu diệu phạm thiên trận tổng cộng có chín cơ điểm, mỗi một cơ điểm phải được chín trăm chín chín khối thần thạch màu xám cung cấp năng lượng, vốn Hồng Quân định lấy Huyền tinh thần thiết từ Huyền tinh thiết quáng để có nhiều năng lượng hơn, nhưng từ khi thấy người của Chu gia sử dụng di động trận pháp thì hắn đã đổi ý. Hồng Quân chính thành, mỗi thành có chín trăm chín mươi chín trung phẩm thần nhân cung cấp năng lượng, mỗi một ngàn năm luân chuyển một lần. Năng lượng của con người thì lớn hơn của thần thạch rất nhiều, không những thế còn có thể tùy ý tăng nhiều hay ít năng lượng, như thế càng khiến cho Cửu diệu phạm thiên trận ổn định hơn nhiều lần.

Trải qua vô số lần thôi diễn và thực nghiệm Hồng Quân rút cuộc sáng tỏ được cách bố trí trận pháp này. Lần này làm bất kỳ việc gì hắn cũng cẩn thận hơn rất nhiều, thực nghiệm bằng chín thần nhân thành một điểm, mô phỏng theo cách bố trí của chín trăm chín mươi chín người, cuối cùng mới đi đến phương án cuối cùng như ý định ban đầu. Năm mươi năm sau, Hồng Quân chín thành rút cuộc đã trở thành một tòa thành kiên cố không thể phá, đó chính là sự ảo diệu của Cửu diệu phạm thiên trận.

Lần này Nghịch Ương tìm Hồng Quân sau khi hắn đã bố trí hoàn thành Cửu diệu phạm thiên trận, Hồng Quân vẫn còn một cảm giác gì đó không tập trung, có nhiều chuyện hắn cũng không thêm để ý.

“Tiểu Quân, ta biết cái chết của Hàn Thư huynh đệ khiến đệ luôn tự trách mình, nhìn đệ như thế khiến ai cũng áy náy, ta nghĩ Hàn Thư huynh đệ ở một chỗ nào đó ngoài không gian này thôi, nếu Hàn Thư huynh đệ thực sự có chết đi thì trông thấy đệ như thế này...”

Hồng Quân đột nhiên nở một nụ cười “Nghịch Ương lão ca, mấy năm qua đệ luôn tự hỏi mình một sự tình, chúng ta làm như thế có phải là sai không??”

Nghịch Ương sửng sốt “Sai? Sai cái gì?”

“Chúng ta có đúng hay không chỉ cần sinh sống ở thôn trang, không cần đi vào thành trì, thì sẽ không có tranh đấu, thần giới nhất cũng không tìm chúng ta phiền toái, bây giờ chúng ta lớn mạnh nhưng luôn luôn lâm vào những cuộc chiến, huynh nói có cái gì là đúng?”

Nghịch Ương đến giờ phút này, từng bao nhiêu năm trải nghiệm cuộc sống cũng như cái chết cũng chưa bao giờ nghĩ tới tình huống này, khi sống hay chết đi hắn cũng không ngừng tranh đấu “Chuyện này ta cũng chưa có nghĩ tới”

“Tại sao phải đi cướp thành trì? Có phải sống một cuộc bình thường nơi thôn trang có phải tốt hơn không?” Hồng Quân lại hỏi.

“Như thế nào là bình an vô sự? chúng ta thần giới thứ hai đối với người của thần giới thứ nhất chỉ là nô tài, bọn họ muốn làm cái gì chúng ta cũng phải làm, nếu không họ sẽ dùng bạo lực trấn áp” Nhớ lại cuộc sống trước kia Nghịch Ương bỗng dưng nổi giận.

“Bọn họ tại sao lại như vậy? Đều là chết qua một lần rồi, tại sao lại còn chú trọng đến quyền lợi và dục vọng? Chẳng lẽ chỉ mong muốn được sống cũng không phải là trọng yếu sao? Mà chúng ta mục đích tu luyện để làm gì? Tu tiên thành tiên, tu thần thành thần, cố gắng phấn đấu trở thành thiên thần, thiên thần lại khổ tu lên thần vương, trên thần vương lại có thiên tôn, nếu trên thiên tôn còn có tầng thứ cao hơn tồn tại, thành chúa tể vũ trụ...nhưng rút cuộc để làm cái gì? Mà trong mắt chúa tể thì con người chỉ là như con kiến mà thôi, thần nhân tranh đấu thì hắn cũng chỉ bàng quang mà xem thôi”

Nghịch Ương nghe Hồng Quân nói thì cứng lưỡi, không biết giờ này phải nói cái gì, chính mình vì muốn tu tiên, tu thần cũng vì muốn có một lực lượng cường đại, sau khi có được lực lượng cường đại lại muốn có một lực lượng cường đại hơn nữa, nhưng cũng như lời Hồng Quân nói, đạt đến chí tôn vũ trụ rồi thì sao? Mình sẽ làm gì nữa? Chính hắn cũng không có đáp án.

“Nếu mức tận cùng của tu luyện cũng chỉ để tìm một cuộc sống bình lặng, tại sao chúng ta ở đây vẫn liều mạng tranh đấu? Tìm một chỗ ẩn cư có phải là tốt hơn không?” Hồng Quân lại tiếp tục nói “Thiên đạo,

chúng ta vì thiên đạo mà theo đuổi, nhưng thiên đạo là cái gì? Hay chính là một cái không thực sự tồn tại? Chúng ta cầu thiên đạo rốt cuộc là vì cái gì? Siêu thoát sinh tử? Nếu không phải vì chiến tranh thì chúng ta cũng đã siêu thoát sinh tử rồi, vậy rốt cuộc chúng ta vì cái gì?”

Giờ phút này Nghịch Ương cũng đã trợn tròn mắt, thượng phẩm thần nhân cộng với sống hàng ức triệu năm giờ này cũng không đủ dùng, , những vấn đề của Hồng Quân giờ này rất khó trả lời. Đúng vậy, bọn họ tu luyện bao nhiêu ức năm như thế rốt cuộc vì cái gì? Hay ngay cả Hồng Mông, Lâm Mông, Tần Vũ cũng khó có câu trả lời thuyết phục.

“ Tiểu Quân nói thật là ta không trả lời đệ được vấn đề này, một chuyện cũng không trả lời được nhưng ta biết một điều, nếu không có đệ thì thần giới thứ hai vĩnh viễn bị áp bức, có đệ dẫn dắt mọi người có thành trì, mở rộng thành trì...ta chỉ biết có được nhiều thành trì thì thần giới thứ hai có nhiều lợi ích, có thể sinh tồn tốt hơn”

“ Càng có nhiều lợi ích? Càng sinh tồn tốt hơn?” Hồng Quân lắc đầu “ Chúng ta chiếm được một tòa thành trì thì bị tám tòa thành trì trả thù, cũng bắt đầu có người hi sinh, chúng ta chiếm được chín tòa thành trì thì có đến hơn một trăm tòa thành trì tấn công, người của chúng ta hi sinh ngày càng nhiều, , thậm chí ngay cả sư huynh cũng vì thế mà chết đi, ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ là một trăm năm sống một cuộc sống phàm nhân đều không thực hiện được. Được rồi, hơn một trăm tòa thành trì liên quân thất bại, ta dám khẳng định thần giới thứ nhất sẽ triển khai nhiều binh lực tấn công chúng ta, dám chắc chúng ta thương vong càng nhiều, chẳng lẽ đây là điều mà đệ đem đến cho thần giới thứ nhất sao? Đây là ích lợi, là cơ hội sinh tồn sao?”

Nghịch Ương ngạc nhiên, Hồng Quân nói cũng đúng, nếu không bởi vì đoạt thành thì người của thần giới thứ hai thương vong không nhiều như vậy, mặc dù mỗi trận đánh thương vong chỉ có thể tính là “ chín con trâu mất một sợ lông” nhưng những người này đích xác là đã chết, rốt cuộc không có ai có thể sống lại được, bọn họ là thành chủ chứ không phải là tử thần, từ ý nghĩa đó có thể nói họ không có quyền quyết định đến sinh mạng của người khác.

“ Huyền hổ thú cũng vậy, mặc dù bọn họ đã nhận đệ làm chủ nhân, nhưng nếu đệ không xuất hiện thì học cũng không phải chiến đấu, hi sinh. Bọn họ cũng không ảnh hưởng đến thần nhân, mà thần nhân cũng không phải tìm đến họ gây phiền toái. Tất cả là tại đệ, đệ là người gây ra rắc rối này, cuộc sống của bọn họ cũng sẽ không còn được yên bình nữa, thậm chí cả tam đại thú tộc cũng sẽ như thế, tất cả chuyện này cũng bắt đầu từ chúng ta đoạt thành, huynh nói đi có phải chúng ta đã sai không?”

Nghịch Ương chỉ còn biết trợn mắt nhìn Hồng Quân, một lời cũng không thốt ra và một mực nghe Hồng Quân nói.

“ Thiên đạo rốt cuộc là gì? Thế giới người sống cũng có , không gian cũng tồn tại, rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì?” Hồng Quân đột nhiên đứng lên, hai nắm tay nắm chặt, trong mắt lưu động một màu xám quang mang, không tự chủ được trên người bỗng tỏa ra một cỗ khí thế cường đại, mặc dù chỉ là hạ phẩm thần nhân nhưng khí thế này khiến Nghịch Ương thiếu chút nữa không thở nổi.

Hồng Quân chỉ ngón tay lên bầu trời lớn tiếng nói “ Thiên đạo là cái gì, nếu thiên đạo là làm cho con người ta vì lợi ích dục vọng mà tàn sát nhau, vì một cái mục tiêu không hiểu được mà liều chết tranh đoạt, ta đây Hồng Quân xin thề sẽ có một ngày ta nghịch thiên cải đạo, trọng quy tắc”

“ Uyển” Một thanh âm rung trời, cho tới bây giờ tại vô danh không gian chưa từng có thiên kiếp, mà lúc này bầu trời đầy đặc vô danh vật chất bỗng nhiên xuất hiện vô số điện quang, màu xám vật chất tựa như đám mây quay cuồng, rung chuyển không thời.

Thời khắc này tất cả các sinh vật ở vô danh không gian đều khiếp sợ nhìn lên bầu trời, ẩn dấu trong màu xám vật chất kia là vô số tia chớp, mọi người ai cũng tin rằng một tia chớp kia có thể giết chết một thượng phẩm thần nhân. Nhất là một số ít thần nhân của thần giới thứ nhất đều thấy đã ức ngàn ngàn năm rồi không hề có lôi điện, mà đối với họ lôi điện chính là đại diện cho thiên phạt, đó là tự nhiên sinh lôi điện chứ không phải là con người hay là Thần. Với cường độ của lôi điện thì dám khẳng định không phải là con người tu luyện có thể tạo được, nhưng điều đó tại sao lại xuất hiện ở không gian này?

Hồi lâu sau ngón tay Hồng Quân chậm rãi hạ xuống, trong ánh mắt màu xám quang mang đã khôi phục

nguyên trạng, sắc mặt cũng trở lại bình thường, nhưng lúc này Nghịch Ương lại đang đắm chìm trong khiếp sợ. Lần trước khi Hàn Thư chết đi khiến Hồng Quân bị kích động đã khiến bầu trời dị biến quay cuồng, mà lần này Hồng Quân đã khiến có bầu trời có lôi điện.

“ Tiểu Quân, những lời này không phải có thể nói ra một cách tùy tiện, cẩn thận không đưa tới thiên phạt” Nghịch Ương lo lắng nhìn mây xám đang dần dần tản đi cẩn thận dặn dò Hồng Quân.

Hồng Quân cuối cùng đã khôi phục lại bộ dáng trước kia, nhẹ nhàng cười nói “ Yên tâm đi Nghịch Ương lão ca, nếu thiên phạt ta, ta sẽ nghịch thiên” Hồng Quân nói ra dễ dàng, nhưng Nghịch Ương lại cực kỳ sợ hãi, nhìn nhìn bầu trời xem có lôi điện hay không.

“ Tiểu Quân, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?” Vừa rồi sau khi Hồng Quân phân tích về thiên đạo, lão cũng không còn biết ý tứ của hắn như thế nào, liền hỏi lại.

“ Tiếp tục đoạt thành” Hồng Quân gần giọng ra bốn chữ, đoạn phát tay áo bỏ đi, bỏ lại Nghịch Ương còn đang ngẩn ngơ không biết suy nghĩ cái gì.

“ Nói tới nói lui cũng là tiếp tục đoạt thành” Nghịch Ương lấy lại tinh thần bắt mắt hừ mấy tiếng.

Hồng Quân rời đi nhưng cũng không có đi xa, hắn tiến vào mật thất nơi La Bằng đang tu luyện. Mấy năm nay hắn vì suy nghĩ về thiên đạo nên cũng không hề để ý tu luyện, vừa rồi trong nguyên anh đột nhiên màu xám vật chất có một rung động. Hồng Quân rõ ràng cảm nhận được Hồng Quân đạo của mình lập tức sẽ biến vào tầng hai trung kỳ.

144. Chương 4: Xuất Quan

“ Chúng ta đi ra ngoài đi, khẳng định Lâm Tiên tử và Hàn Thư đại ca đang rất trông chờ chúng ta” La Bằng mỉm cười tiếp tục nói.

“ Sư huynh, chị dâu” La Bằng nhắc tới Lâm Lâm cùng Liễu Hàn Thư khiến mắt Hồng Quân có chút đỏ lên, khiến La Bằng nhất thời có cảm giác không ổn.

“ Lâm tiên tử cùng Hàn Thư đại ca đã xảy ra chuyện gì? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

“ Bằng nhi, sư huynh cùng chị dâu...tất cả đều đã chết” Hồng Quân không muốn gạt La Bằng, ở tầng không gian thứ bảy này ai cũng biết Lâm Lâm và Liễu Hàn Thư quan hệ với La Bằng là tốt nhất, cho dù bây giờ Hồng Quân có không nói thì ra ngoài La Bằng cũng biết.

“ Đã chết? Như thế nào mà chết” Không gian đột nhiên yên lặng hẳn đi, Hồng Quân cho dù có hay nói đùa cũng không đem tính mạng của sư huynh và chị dâu của mình ra đùa giỡn như vậy. Ở không gian này, ngoại trừ Tần Tư không có tin tức gì ra thì hai người họ chính là những người thân nhất của hắn.

“ Đều là trách ta, chỉ tại ta không tốt”

Hồng Quân đem chuyện Hàn Thư bị Huyền hổ thú tự bạo mà chết, Lâm Lâm vì quá yêu thương Hàn Thư nên cũng tuần tình chết theo nói qua cho La Bằng, cuối cùng hắn lặng yên không nói gì nữa. La Bằng trên mặt hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nàng khóc vì người thân của nàng ra đi cũng khóc cho một người tuần tình mà chết.

“ lần này có thể nói Lâm Tiên tử cùng Hàn Thư huynh vĩnh viễn ở một chỗ” La Bằng sắc mặt trầm xuống, nhẹ nhàng nói nhưng ánh mắt không rời khỏi Hồng Quân.

“ Bằng nhi, lần này chính ta đã hại chết sư huynh và chị dâu, sau này ta không có cơ hội đền bù sai lầm này rồi” Đầu Hồng Quân có chút cúi xuống, âm thanh trầm thấp, ngay cả trước mắt Nghịch Ương Hồng Quân cũng không có thể hiện ra thần sắc uể oải như thế này, Liễu Hàn Thư chết đi khiến trong lòng Hồng Quân có rất nhiều áp lực nhưng đến tận lúc này trước mặt La Bằng hắn mới thể hiện ra hết.

“ Hồng Quân, ai có thể cam đoan họ thật sự đã chết? Nói không chừng lại đi đến một không gian khác, giống như địa phương này của chúng ta?” La Băng lúc này chỉ còn biết nhỏ nhẹ khuyên nhủ Hồng Quân, ngoài ra nàng cũng không biết làm gì cho đúng/

“ Không, nàng không biết đâu, ta cảm thấy được lần này họ chết thật rồi, thật sự là biến mất, không thể nào sống lại được” Hồng Quân lắc đầu, hẳn cũng muốn Hàn Thư cùng Lâm Lâm có thể đi đến một thế giới khác, nhưng là đối với hiểu biết của hắn về màu xám vật chất thì linh hồn sau khi bị màu xám vật chất thu hút thì sẽ vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn tử vong.

“ Hồng Quân, Hàn Thư huynh vì thân giới thứ hai mà tử vong, sau này người của thân giới thứ hai sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ huynh ấy, Lâm tiên tử là muốn được bên cạnh Hàn Thư đại ca nên khi đi, tỷ sẽ tuyệt đối không trách huynh đâu. Không những thế hai người sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau, không còn những phiền não nữa. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng giờ này đặt lên sau gáy Hồng Quân, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn. (hắc hắc, iu rùi iu rùi)

“ Băng nhi, mấy năm nay ta không thực sự bế quan, ta chỉ tự hỏi một việc, giờ ta đã thông suốt được một chút, nàng có thể cho ta tham khảo một chút được không?

Hồng Quân thanh âm vẫn như thế trầm thấp, tuy nhiên cũng đã đỡ hơn lúc trước. La Băng vội vàng bỏ tay xuống, Hồng Quân chỉ lo nói chuyện mà không để ý hành động nhỏ bé đó của La Băng, ngay cả La Băng vuốt tóc hắn cũng không có để ý.

“ Nhớ lại lúc trước ở thần giới, thần giới có bát đại gia tộc cùng với ba thế lực lớn của người phi thăng. Bát đại gia tộc có một vị thiên tôn, phi thăng giả có một vị thiên tôn, nổi tiếng nhất là một thiên tôn tên là Phiêu Vũ nhưng hắn chưa từng đi ra ngoài”

“ Chờ một chút, Hồng Quân huynh nói lúc trước tại thần giới, có nghĩa là huynh đã đi qua thần giới?” La Băng đang nghe Hồng Quân nói đột nhiên giật mình, cắt đứt lời Hồng Quân đang nói vội vàng hỏi lại.

“ Đúng vậy Băng nhi, từ trước tới giờ ta chưa từng gạt nàng, ta vốn xuất sinh ở Thần giới, cha ta là một Thần vương phi thường cường đại, mẫu thân ta là Tính mạng thần vương, Mê Vụ Thành là nhà của ta”

“ Vân vụ thành??” La Băng đến giờ này không nghĩ cha của Hồng Quân là Thần vương, mẫu thân là thần vương, đại ca ...cũng là thần vương, một nhà có đến ba thần vương thì quả là một thế lực đường đại không thể nghi ngờ, chỉ là Mê Vụ Thànhnàng chưa từng nghe qua huống hồ là ra mắt?

“ Đúng vậy, là Vân vụ thành, khi ta rời đi chính là khi Thiên tôn sơn phủ xuống, vì tranh dành ba kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, thần giới đã triển khai một trận đại chém giết, chết đi hơn mười thần vương, những người không chết đã bị cha ta vây khốn bắt làm việc cho cha ta.”

“ Thần vương làm người hầu cho cha huynh?” La Băng giờ phút này hoàn toàn ngây ngốc, nói về gia thế của Hồng Quân nàng đã thấy khủng khiếp rồi, một nhà có ba thần vương? Đây là khái niệm gì? Giờ lại nghe Thần vương còn làm người hầu cho gia đình Hồng Quân...

“ Đúng vậy, Thần vương ở đây còn dạy dỗ ta, làm người hầu ở đó cũng tốt lắm. Hơn nữa Mê Vụ Thành còn có Khương Lan ông nội, Thu Lâm nãi nãi, Dịch Phong ông nội ba vị thần vương, ở thần giới nơi có nhiều thần vương nhất chính là Vân Vụ thành”

“ Mê Vụ Thành còn có ba vị thần vương?” Lúc này thì La Băng không biết nói gì nữa, hoàn toàn chết lặng khi nghe Hồng Quân nói về “gia cảnh” của mình.

Một lát sau La Băng mới hết bàng hoàng cất ngang hỏi “ Tu La thần vương tại thần giới...sự việc Thiên tôn sơn phủ xuống thì Tu La thần vương thế nào? Ông ta có làm người hầu cho nhà huynh không?”

“ Tu La thần vương La Phàm?” Hồng Quân sững sốt, hẳn tại thần giới cũng có từng nghe được tin đồn có lẽ không phải là giả, nói rằng Tu La thần vương La Phàm chính là Tu La hoàng tộc phi thăng giả.

Hồng Quân mỉm cười, nhẹ nhàng nói “ Tu La thần vương La Phàm...nói đến chuyện này thì cũng không phải nhiệm vụ của hắn, hắn chính là thần vương đầu tiên của thần giới, Thiên Tôn sơn bên trong có ba kiện nhất lưu Hồng mông linh bảo, kiện thứ nhất chính là do hắn đoạt được, sau đó...”

“ Sau đó làm sao?” La Băng vội vàng hỏi.

“ Sau đó, Tu La thần vương cũng giống như những thần vương khác hướng cha ta cướp hai kiện Hồng Mông linh bảo, rốt cuộc cũng bị cha ta bắt”

“ Nói như vậy Tu La thần vương cũng là thuộc hạ của cha huynh?” La Băng nói những lời này xong ánh mắt hiện lên sự mất mát. Quang huy của Tu La ma giới chính là nhờ có Tu La thần vương La Phàm, cũng chính là người nhà của Tu La Đế Quân La Băng, bình thường những thần nhân khác cũng không dám khi dễ họ bởi một lý do đơn giản, họ có mối quan hệ với Tu la thần vương La Phàm. Ngay như chỉ cần là người của Tu La nhất tộc không phải giống như những người khác, bước vào thần nhân cảnh giới không phải đi khai thác quặng thạch.

“ Chuyện này thì không có, Tu la thần vương là sư tôn của Nhị thúc nên cha ta trực tiếp cho hắn trở về. Mà nói đến mới nhớ, Nhị thúc của ta chính là sư tôn của Tôn Ngộ Không, có thể nói Ngộ Không phải gọi Tu La Thần vương là sư tổ.” Nói đến chuyện này Hồng Quân nhìn kỹ La Băng, nếu La Băng là hậu duệ của Tu La Thần vương thì không biết hai người sẽ gọi nhau bởi phận như thế nào.

“ Sư tôn của Ngộ Không?” La Băng cười khở một tiếng, nàng vốn rất tự hào về gia tộc của mình nhưng không nghĩ ra gia tộc của Hồng Quân lại chênh lệch lớn với gia tộc mình như vậy. Còn Tôn Ngộ Không nữa chứ, hắn là đồ đệ của đồ đệ La Phàm thì không biết bởi phận còn cao hơn nàng bao nhiêu lần?

145. Chương 5: Tôn Ngộ Không Đến

“ Đúng rồi, Tu La thần vương chính là tổ phụ của muội tất cả mọi người ở Tu La giới đều là hậu duệ của tu la thần vương, đó là tự nhiên thôi mà”

“ Nguyên lai là như vậy, ha ha muội có nhị lưu Hồng mông linh bảo dám chắc là Tu la tiên bối lưu lại” Hồng Quân ha ha cười nói, hắn đối với tu la thần vương cũng không có gì ác cảm, bởi vì có sự tồn tại của Tu la thần vương nên thế lực phi thăng giả mới có một cuộc sống an ổn. Không có sự tồn tại của La Phàm thì tình hình cũng không khác gì Hồng Quân đang ở tầng không gian này, bị người của thần giới thứ nhất khinh rẻ, áp bức. Ngay cả quyền lợi được ở trong thành cũng không có.

“ Đúng vậy” La Băng cười khở nói, nguyên lai gia tổ của mình bị cha Hồng Quân bắt được nhưng bởi vì có quan hệ đến nhị thúc của Hồng Quân nên La Phàm mới được thả đi, điều này đối với nàng là một đả kích rất lớn vì dù gì trong lòng nàng Thần vương La Phàm cũng là một thần tượng quá lớn, bởi bổ rên luyện cho nàng từ bé, thế nhưng giờ này nghe được...Từ nhỏ tới giờ La Băng luôn tự hào rằng gia tổ của mình là thần tiên đầu tiên của thần giới, nhưng bây giờ nghe Hồng Quân nói về những người trong nhà hắn, thực sự là chênh lệch quá lớn.

La Băng không biết rằng, cha của Hồng Quân không có đến thần giới trước, La Phàm vẫn là thần vương đầu tiên của thế lực phi thăng giả, chỉ tiếc Tần Vũ quật khởi quá nhanh khiến cho La Phàm chịu không ít đả kích, chỉ là giờ này Tần Vũ không còn ở thần giới nên chính xác mà nói thì La Phàm vẫn là thần vương đầu tiên.

Tâm sự này của La Băng Hồng Quân không biết, hắn chỉ lo lên kế hoạch làm thế nào chống lại thần giới thứ nhất, vì thần giới thứ hai mà chiến đấu.

“ Băng nhi, trước tiên không nói chuyện này nữa, hôm nào tìm được Ngộ Không ta sẽ nói tiếp, hiện giờ vấn đề của chúng ta là làm thế nào để cho Thần giới thứ nhất và thứ hai có sự công bằng, không còn áp bức nữa”

“ Chuyện này muội cũng không nghĩ tới” La Băng thấp giọng nói, cũng chính là lúc này nàng từ sự đả kích khi nghe tin tức về La Phàm dần dần bình phục lại tâm trạng như cũ.

“ Ta sáu trăm năm qua luôn luôn tự hỏi một vấn đề, chính là chuyện công thành, chuyện này đối với chúng ta không phải là cách giải quyết hay, chúng ta có thể đoạt được mười tòa thành, trăm tòa thành thậm chí một ngàn tòa thành nhưng cái khó là làm sao có thể bảo vệ được những tòa thành này? Lịch sử của thần

giới thứ nhất lâu đời hơn rất nhiều so với thần giới thứ hai, nhân khẩu cũng nhiều hơn, chúng ta không thể trong một thời gian ngắn là có thể giải quyết, bây giờ chúng ta chỉ có thể giúp đỡ thủ thành, nhưng khi chúng ta không còn ở đây, hoặc chúng ta phi thăng....khi đó những tòa thành trì này lại bị người của thần giới thứ nhất đoạt lại, đến khi đó thần nhân của thần giới thứ hai lại quay lại ở trong các thôn trang như trước, lại bị áp bức như trước”

“ Hồng Quân, là huynh muốn thần nhân của thần giới thứ hai có khả năng tự bảo vệ mình?” La Băng dù sao cũng là một người từng có vị trí cao, trong lòng mặc dù còn có chuyện chưa giải quyết được nhưng những vấn đề Hồng Quân đang nghĩ nằng cũng hiểu được những điểm mấu chốt.

“ Cũng có thể nói như vậy” Hồng Quân gật đầu nói.

“ Tại thần giới, trừ bát đại thánh hoàng là người đầu tiên xuất hiện tại thần giới ra thì có Tiêu Dao thiên tôn, có thần vương La Phàm, và một nhóm thần vương là phi thăng giả tồn tại nên mới khiến địa vị của phi thăng giả mới ngày càng lớn mạnh”

“ Nhưng tình huống ở nơi này và thần giới bất đồng, thần giới phi thăng giả rất nhiều người mới có địa vị như vậy, nơi này thần giới thứ nhất thần nhân nhiều hơn gấp nhiều lần thần nhân của thần giới thứ hai” La Băng nghi hoặc hỏi, nằng giờ này còn chưa hiểu ý tứ của Hồng Quân.

“ Quả thật là như thế này, nơi này người của thần giới thứ hai không đủ như chuyện chúng ta chiếm được chín tòa thành trì so với hơn ngàn tòa thành trì của thần giới thứ nhất, xung quanh các tòa thành trì còn có thôn trang nhỏ dành cho thần giới thứ hai tồn tại. Nhưng ở Hoàng sa thành thì với quy mô của nó sẽ không cho phép người của thần giới thứ hai tồn tại cho nên ta phải nghĩ một biện pháp đền bù lại cái khuyết điểm này”

“ Muội còn không rõ, nhân số chênh lệch quá lớn thì trong một khoảng thời gian ngắn không thể bù đắp được khuyết điểm này” La Băng đối với chuyện của Hồng Quân nói thì không có khả năng giải quyết, nằng không thể nghĩ được một biện pháp nào khiến cho thần giới thứ hai có thể bù lại khuyết điểm về nhân số để có thể so sánh với thần giới thứ hai.

“ Ta nói bù lại không có nghĩa là bù lại bằng nhân số, bù lại nhân số đối với chúng ta mà nói là chuyện không có khả năng xảy ra, ý ta muốn nói là phải bù đắp bằng lực lượng, người của thần giới thứ hai phải tăng cường lực lượng, nếu một người của thần giới thứ hai có thể địch được một trăm người hoặc một ngàn người, thậm chí một vạn người của thần giới thứ nhất thì mới có khả năng bù lại sự chênh lệch về số lượng”

“ Huynh muốn nói là đề cao thực lực hơn ngàn vạn lần sao?” La Băng không tự giác được thanh âm đột nhiên cao hơn, đối với La Băng mà nói đề cao thực lực so với đề cao về số lượng còn muốn khó hơn, “ Ngoại trừ điều này thì chúng ta chỉ còn cách là tạo ra một điều khiến cho người của thần giới thứ hai kiêng kỵ không dám đụng chạm đến người của thần giới thứ hai, chuyện này cũng là chuyện rất khó”

“ Uy hiếp?”La Băng có chút nhíu mày, điều này thì nằng có thể hiểu được, cương thi nhất tộc cũng như Tu la ma giới đối với Tu La đế quân và Ngân nhân cương thi đều được coi như một sự uy hiếp, nhưng bọn họ lại không giống như Thiên tôn, có thể uy hiếp cả hai bên. Có uy hiếp tuyệt đối của cả hai bên thì không cần phải có những cuộc chiến tranh liên miên giữa Tu la ma giới và cương thi nhất tộc, cũng chính vì không có người nào tu vi siêu việt để chấn nhiếp hai bên và chấm dứt chiến tranh.

“ Về biện pháp uy hiếp ta cũng có, tuy nhiên vấn đề mấu chốt ở đây là phải nhanh chóng gia tăng lực lượng của thần giới thứ hai, chỉ cần đề cao lực lượng của bản thân mình, ta tin là người của thần giới thứ hai có tư cách song vai với người của thần giới thứ nhất, như vậy ở nơi này sẽ không có chuyện người của thần giới thứ nhất độc chiếm thành trì nữa.”

“ Chính là đề cao lực lượng của tất cả mọi người, muội sợ là không có khả năng, cũng không biết có bao nhiêu thần nhân, ngay cả phương pháp chúng ta cũng không có nữa”

“ Sẽ có, nhất định sẽ có phương pháp, ta cũng đang đi tìm phương pháp này, nếu ta tìm được thì tại vô danh không gian tầng này mới chính thức cân bằng, ta cũng chỉ muốn loại cân bằng này, mà chỉ cần cân bằng thì có thể giảm thiểu giết chóc, song phương đều có kiêng kỵ thì chiến tranh sẽ không có bộc phát nữa.”

Trong mắt Hồng Quân lại hiện lên quang mang màu xám, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, ánh mắt của hắn

lúc này dường như nhìn xuyên qua mái nhà đến tận màu xám vô danh vật chất, tại phiên vật chất này đã cướp của Hồng Quân hai người, hai người mà hắn vô cùng yêu quý.

Ngoài Hồng Quân thành, cấp tốc chạy hơn sáu trăm năm chính là Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh rồi cuộc cũng tới được Hồng Quân thành, trên đường đi hai người cũng nghe không ít sự tình về Hồng Quân. Hồng Quân chiếm được thành khiến Hoàng Sa thành thành chủ thống lĩnh quân đội đông gấp nhiều lần những hầu như bị chết hết. Tin tức này đã nhanh chóng được người của thần giới thứ hai lưu truyền, hàng năm không ít người chịu khổ cực từ phương xa chạy tới Hồng Quân thành, cũng chỉ muốn gặp mặt, nhận thức truyền thuyết Hồng Quân tổng thành chủ chín thành.

“ Ái chà chà, huynh đệ ta thật lợi hại, tổng thành chủ chín thành, tên thật oanh phong à nha” Ngộ Không trên đường đi tới Hồng Quân thành lớn tiếng thanh văn. Tới Hồng Quân thành bọn họ mới hoàn toàn xác định Hồng Quân thành chính thức do Hồng Quân dựng nên, hay chính là gã Hồng Quân cùng bọn họ tiến vào Vô danh không gian này.

Ở chỗ này không những họ luôn luôn được nghe tên của Hồng Quân, ngay cả tên của La Bằng cũng được nghe qua, có những người nghe bọn họ hỏi về Hồng Quân và La Bằng đều cả kinh, nên bọn hắn đành ẩn tên tới Hồng Quân thành, chưa từng nói cho ai biết người mà bọn hắn muốn tìm chính là tổng thành chủ Hồng Quân.

Tiến vào trong thành, Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh trong mắt sáng rực kim quang quý dị, hai người trông như hai huynh đệ, ánh mắt của họ chói sáng khiến không ai dám nhìn vào mắt hai người họ,

Hồng Quân thành giờ này dân cư đã đông đúc, ngoài thành đã có những thần nhân đang kiến thiết những bộ phận khác xung quanh thành trì. Vây xung quanh bốn phía Hồng Quân thành, cách khoảng bốn trăm dặm đã có thần nhân xây những tòa thành trì nhỏ, xa hơn một chút từ Hàn Thư thành và Hồng Quân thành đang xây dựng một tòa thành quy mô tương đương với Hồng Quân thành, đời sống thần nhân càng ngày càng sung túc.

Có thể nói Hồng Quân thành chính đã trở thành cơ địa của Thần giới thứ hai, và đi vào lịch sử khi thần giới thứ hai đoạt thành công một tòa thành trì từ tay thần giới thứ nhất. Chính là từ không có một tòa thành trì, giờ có chính thành, giết chết ngàn vạn liên quân của Hoàng Sa thành...ngoài Hồng Quân thành có bốn năm tòa thành bé hơn vây quanh, tám tòa thành trì còn lại cũng đang xây dựng thêm những tòa tiểu thành mới.

“ Vị huynh đài này, xin cho hỏi thành chủ phủ đi đường nào?” Huống Thiên Minh tiện tay ngăn cản một trung phẩm thần nhân hướng ý ôm quyền chào và hỏi.

Trung phẩm thần nhân này thái độ cũng rất tốt, mỉm cười hướng hắn nói rõ “ Người cũng là hướng tới Hồng Quân tổng thành chủ bá kiến hử, không cần đi, Tổng thành chủ còn đang bế quan, chờ ngài xuất quan thì mới có cơ hội”

“ Bé Quan?” Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh sửng sốt, bọn hắn vốn muốn làm cho Hồng Quân một trận kinh ngạc ai ngờ hắn lại còn đang bế quan, điều này khiến hai người thật sự thất vọng.

“ Đa tạ huynh đài, chúng ta không phải đến bá kiến Hồng Quân tổng thành chủ, chỉ là muốn đi thành chủ phủ bàn một chút chuyện.” Huống Thiên Minh cười ha ha nói.

“ Như vậy hử, Thành chủ phủ cũng dễ tìm lắm, người cứ đi thẳng về phía trước, qua sáu cái nhai khẩu thì rẽ trái, tại lần rẽ trái đầu tiên cứ đi thẳng về phía trước là tới”

“ Thật cảm ơn người, chúng ta đi thôi” Huống Thiên Minh cười cười, ôm quyền hướng vị kia cáo từ, dẫn theo Ngộ Không hướng phía Thành chủ phủ chạy tới.

Hồng Quân thành so với thần giới thứ nhất không được tính là một tòa thành lớn, nếu không muốn nói là như một tòa thành nhỏ. Tuy nhiên đối với người của Thần giới thứ hai thì đây chính là một tòa đại thành, từ lời của trung phẩm thần nhân kia chỉ đường phải đến hai canh giờ hai người mới tới được Hồng Quân thành.

“ Đây là thành chủ phủ, còn không bằng khi xưa huynh đệ ta ở Tu La ma giới hén” Tôn Ngộ Không đối với thành chủ phủ cực kỳ thất vọng, một cánh cửa bình thường, trước cửa có hai con sư tử đá, trên cửa không

có lấy một chữ làm cho người ta không thể tin đây là nơi ở của Hồng Quân tổng thành chủ, một nhân vật truyền kỳ của thần giới thứ hai tại tầng không gian thứ bảy này.

146. Chương 6: Tiểu Xung Đột

“ Đứng lại” Hai người đang muốn đi vào trong thì đột nhiên có mấy thủ vệ ra ngăn họ lại.” Người nào dám xông vào thành chủ phủ?”

Huống Thiên Minh và Ngô Không đều sửng sốt, tình cảnh này thì họ cũng không quá hiếm thấy, nhưng những tình cảnh này đều là thấy ở thành trì của thần giới thứ nhất, lần này đi đến chỗ ở của huynh đệ mà gặp phải tình cảnh này, aizzz, thật là không ai muốn nghĩ tới mà.

Ngô Không cười hì hì đi lên phía trước đối mặt với mấy người thủ vệ nói “ Chúng ta tới là muốn gặp huynh đệ, cũng chính là các người xưng trong miệng chính là thành chủ Hồng Quân”. Tôn Ngô Không nói xong đắc ý chờ thái độ kính cẩn của mấy gã thủ vệ, vì dù gì hắn cũng là bằng hữu của tổng thành chủ, mấy gã thủ vệ còn con không kính cẩn nghiêng mình mới là lạ.

Nhưng tất cả không như dự đoán của Ngô Không, sáu thủ vệ kia không hề có ý nghĩ giống như hắn.

“ Hắc, nói đùa” Một người thủ vệ đi ra nhìn hắn khinh miệt nói “ Các người hai người đều là hạ phẩm thần nhân còn dám xưng hô với Hồng Quân tiên sinh là huynh đệ, nếu không mau mau cút xéo thì đừng trách bọn ta bắt lại xử tội”

Huống Thiên Minh vẫn còn tương đối lý trí, thấy mấy gã thủ vệ khi dễ Ngô Không thì lo lắng xảy ra chuyện, và rút cuộc hắn vẫn chậm một bước, Tôn Ngô Không giờ này đã trợn mắt lên.

“ Người cái tên khốn kiếp này, chỉ dựa vào hạ phẩm thần nhân mà không thể gọi Hồng Quân là huynh đệ, người gọi hắn ra đây ngay xem có đúng chúng ta là huynh đệ của hắn không?”

“ Hừ, bây giờ Hồng Quân chín thành đều biết Hồng Tiên sinh đang bế quan, hai người thừa dịp này định giả mạo bằng hữu của Hồng Quân tổng thành chủ, có phải là có âm mưu? Mau khai ra sự thật” Tên thủ vệ thấy Ngô Không sắc mặt có vẻ muốn nổi điên lên liền phân phó mấy gã thủ thành nhanh chóng vây xung quanh Ngô Không và Huống Thiên Minh.

Tôn Ngô Không chỉ thẳng vào mấy gã thủ vệ “ Được, con mẹ nó chứ, các người nhìn một bóng của Tôn ông nội các người đây” Nói xong Ngô Không giờ ngay kim bóng lên.

Huống Thiên Minh đột nhiên đứng trước Ngô Không ngăn lại “ Ngô Không, đừng có nóng, dù gì chúng ta cũng là người nhà, đừng để xảy ra xung đột”

Nghe thấy vậy Ngô Không cũng tỉnh táo hơn một chút, nhưng đột nhiên lại vang lên một tiếng cười lạnh “” Là người nhà? Hừ, chúng ta không có người nhà tôn quý như các người đâu, chỉ cùng là người của thần giới thứ hai giống các người thôi”

đừng nói là Ngô Không, ngay cả Huống Thiên Minh cũng chịu không nổi, đột nhiên đối mặt hắn kim quang chợt loé lên, thân thể di động và chỉ nghe “ Pác, pác....”sáu tiếng vang lên, sáu tên thủ vệ cũng không kịp có phản ứng, khi tỉnh lại thì trước ngực mỗi người đều có một cái lỗ thủng, mặc dù nhìn thì kinh khủng nhưng sáu người này cũng không được tính là thương nặng. Huống Thiên Minh rất ay với mục đích giáo huấn họ nên ra tay rất có chừng mực, họ chỉ bị thương thân thể chứ chân linh và nguyên thần không có một điểm gì tổn hao.

Mỗi một thần nhân đều trải qua vô số năm tu luyện nên chỉ nhìn vào vết thương trên ngực mình họ mới hiểu được, hai người này không phải là người mà họ có khả năng đối phó. Sáu người bối rối đoạn truyền âm cho Nghịch Ương.

“ Hừ, một quyền này chỉ là giáo huấn các người, nên nói ít hơn một chút” Mắt Huống Thiên Minh vẫn loé kim quang lạnh lùng nhìn họ nói.

Tôn Ngô Không cũng là sửng sốt nhìn Huống Thiên Minh nói “ Lão Huống, nhìn người động thủ không hề kém ta tí nào à”

Huống Thiên Minh thì trừng mắt nhìn Ngô Không nói “ Cũng tại cái tên hầu tử nhà ngươi gây ra chứ ai?”

Hai người trong khi nói chuyện thì mấy thủ vệ đã trị khỏi vết thương của mình, người lúc trước vẫn đang nói chuyện với bọn Ngô Không giờ này vẫn tiếp tục nói “” Hừ, không thể tưởng tượng được các người chỉ là hạ phẩm mà đã có tốc độ như vậy, lực công kích mạnh đến mức khiến sáu người trung phẩm thần nhân chúng ta đồng thời bị thương, nhưng như thế nào thì cũng không thể cho các người vào, Nghịch Ương thành chủ sẽ tự mình trừng phạt các người”

“ Nghịch Ương” Ngô Không và Huống Thiên Minh nghe được tên này thì cũng bình tĩnh hơn, Huống Thiên Minh hai tay khoanh trước ngực nhìn chằm chằm vào thành chủ phủ, không nhìn mấy gã thủ vệ lạnh lùng nói “ Được lắm, hãy gọi Nghịch Ương thành chủ của các người ra đây”

Huống Thiên Minh vừa dứt lời thì đột nhiên một âm thanh sang sảng truyền đến, “ Là ai? Là ai muốn gặp Hồng Quân huynh đệ” theo âm thanh truyền đi là một người chỉ một bước đã đi đến trước mặt Huống Thiên Minh, mặc dù mặt người này có chút già nua nhưng tinh thần của hắn rõ ràng còn rất tốt, nhìn bên ngoài thì có lẽ không ra gì nhưng ai cũng biết lão già này không dễ chơi một chút nào.

Ngô Không nhú mày, chỉ vì chính cái câu “ Hồng Quân huynh đệ”

“ Ngươi là ai?” Ngô Không giọng nói có chút bực tức nói.

“ Ta? Ta chính là người mà các người đang muốn tìm - Nghịch Ương” Nghịch Ương mỉm cười, vừa rồi lão nhận được tin tức từ thủ vệ biết có hai người đến quấy rối, giờ phút này lão mới tận mắt nhìn mặt hai người quấy rối này.

Tôn Ngô Không trong mắt kim quang chợt loé, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra lão già này không đơn giản, lập tức cẩn thận đề phòng ” Người chính là Hồng Quân thành chủ Nghịch Ương?”

Huống Thiên Minh thì hai mắt nhắm chặt, gắt gao nhìn chằm chặp Nghịch Ương, thành chủ Hồng Quân thành thành chủ tuyệt đối là một người không đơn giản, nếu nói thực sự phải đối đầu, chỉ bằng vào một mình Tôn Ngô Không sợ có chút không chiếm được tiện nghi.

” Ha ha ha, ta chính là Nghịch Ương, ta nghe nói các người tự xưng là bằng hữu của Hồng Quân huynh đệ?” Nghịch Ương đảo mắt nhìn qua hai người, đột nhiên một cỗ uy thế không thể cản áp tới hai người, với một tu vi mạnh mẽ như vậy đơn giản là một hạ phẩm thần nhân rất khó mà chống lại.

Huống Thiên Minh và Ngô Không lập tức cảm nhận được cỗ khí thế này, thật là buồn cười, nếu uy thế của người ta mà cản đỡ không được thì dựa vào cái gì đòi vào thành chủ phủ? Cho dù có tiến vào gặp mặt Hồng Quân thì với tu vi thấp kém như vậy...dù gì cũng phải chiếm được khí thế, không thể thua.

Ngô Không đột nhiên hống lên một tiếng, toàn thân kim quang bộc phát bao vây bảo vệ quanh hắn. Mà Huống Thiên Minh thì đã có một thời gian dài làm cường thi hoàng giả, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế hoàng giả, Nghịch Ương mặc dù tu vi cao hơn Huống Thiên Minh nhưng so với khí thế hoàng giả thì kém hơn không ít, căn bản đối với Huống Thiên Minh thì cỗ khí thế kia không có một chút uy hiếp.

Nghịch Ương nhìn hai người âm thầm gật đầu, vừa rồi Ngô Không bộc phát kim quang, đối với thân phận của hai người Nghịch Ương đã tin một nửa. Tại không gian này năng lượng của mọi người đa phần là màu xám, ngoại trừ Hồng Quân và mấy bằng hữu của hắn thì làm gì có ai như thế. Tuy nhiên cho bọn họ vào thành thì cũng không sao nhưng lão cũng muốn thử nghiệm bằng hữu Hồng Quân một chút.

” Khốn kiếp, bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, nếu không phục thì chúng ta kiếm một chỗ nào rộng rãi tỷ thí một hồi. nếu người thua thì phải nghe theo lời chúng ta, nếu ta thua thì rõ ràng phải nghe theo lời người” Ngô Không ngăn trở uy thế của Nghịch Ương và biết rằng có nói gì cũng vô dụng, thôi thì chiến xong rồi nói.

Nghịch Ương nghe xong thì hưng phấn hẳn lên, đây là một đối thủ không thể cầu là có, vô luận có phải là huynh đệ của Hồng Quân hay không, đánh một hồi cho đã rồi nói sau. Vì vậy hắn rất hưng phấn đáp ứng “ Được, điều này chính là do người nói đó, nhiều lời vô ích, giờ thì đi thôi” Nghịch Ương vừa nói xong thì thân thể đã bay lên trời, hướng phía bắc Hồng Quân thành bay đi, theo sau chính là Ngô Không, Huống Thiên Minh chỉ còn cách bắt đắc đi bay theo, , nếu không được thì cần phải liên thủ với Ngô Không đánh một trận.

Phía trước có một mảnh đất trống Nghịch Ương ngừng lại, theo sau là Huống Thiên Minh, tốc độ của hắn cơ bản là nhanh hơn Ngô Không, đến trước Ngô Không một hồi rồi Ngô Không mới tới. Đối với tốc độ của Cương thi thì Ngô Không đã biết qua, chỉ thấy Huống Thiên Minh nhìn quanh bốn phía đoạn nói ” Là chỗ này hả?”

Nghịch Ương mỉm cười gật đầu nói ” Tu vi của ta là Thượng Phẩm thần nhân, hai người là hạ phẩm thần nhân nên cả hai người có thể...cùng lên một lúc, nếu ta thua ta chắc chắn sẽ nhận thua”

” Phì, còn cần phải hai người tiến lên, chỉ cần lão Huống thôi thôi chưa chắc người đã thắng được” Ngô Không nói xong khiến Huống Thiên Minh trợn tròn mắt. Nói về công kích, quyền pháp hoàng giả cương thi tuyệt đối không thua côn pháp của Ngô Không, nói về phòng ngự thì vượt qua Ngô Không gấp mấy lần, nói về tốc độ thì Ngô Không càng không có tên tuổi gì ở đây cả, cuối cùng chỉ có vũ khí là có chênh lệch. Huống Thiên Minh mặc dù được Hồng Quân cho Phá thiên quyền sáo (bao tay)nhưng vẫn không bằng được kim bổng của Ngô Không là thiên thần khí, xét tổng thể thì Huống Thiên Minh mạnh hơn Ngô Không một chút.

” Ha ha...tốt lắm, các người ai là người lên trước?” nghịch ương lộ vẻ mất hứng phần để cho hai người thấy hắn rất hào khí. ” Đương nhiên là ta” Tôn Ngô Không bước lên phía trước, hắn chỉ sợ lần này lại bị Huống Thiên Minh đoạt mất con mồi, Huống Thiên Minh chỉ còn biết lắc đầu lùi lại phía sau, nhường lại chiến trường cho Ngô Không và Nghịch ương.

” hay lắm, thật sự rất thống khoái, lần này ta để cho hai người thấy thượng phẩm thần nhân và hạ phẩm thần nhân chênh lệch như thế nào” Nghịch ương nói xong thì trên tay xuất hiện một thanh tiên kiếm bình thường, hắn không biết Tôn Ngô Không cũng sở hữu thiên thần khí nếu không đã không xuất ra một thanh kiếm bình thường để đấu với Tôn Ngô Không.

” Lão già, chuẩn bị xong chưa?” Tôn Ngô Không hỏi.

Nghịch Ương mỉm cười ”xin mời”.

Kim quang trong mắt Tôn Ngô Không đột nhiên loé lên, thân thể hơi rung một chút đột nhiên trong tay xuất hiện một cây trường côn màu vàng, đồng thời trong miệng quát to ” Kinh thiên nhất côn”

” Cái gì? Thiên thần khí?”Nghịch Ương có chút giật mình, với tu vi của lão làm gì mà không nhận ra phẩm giai của vũ khí. Tuy nhiên giờ lão muốn đối vũ khí cũng đã muộn vì côn ảnh giờ này đã xuất hiện trước mặt lão. Thượng phẩm tiên kiếm va chạm với thiên thần khí Kim cô bổng.

” Bồng” Chiêu đầu tiên đã diễn ra, thượng phẩm tiên kiếm của Nghịch Ương đã bị chấn cho vỡ nát, Ngô Không cũng không thừa thắng truy kích trên tay vẫn cầm Kim bổng, ngạo nghễ nhìn Nghịch Ương.

147. Chương 7: Tranh Đấu

Xóa đi một tia máu màu xám bên khóe miệng, Nghịch Ương trong lòng cũng đột nhiên hưng phấn, “ Kinh thiên nhất côn hả, xem ra các người chính là huynh đệ của Hồng Quân huynh đệ rồi, nhưng mà ta cũng không thể buông tha cho các người, cơ hội so tài này đâu phải lúc nào cũng có?” Trong lòng vừa nghĩ như vậy thì thân thể Nghịch Ương đã tới trước mặt Tôn Ngô Không, lão mỉm cười nhìn Ngô Không đang toàn thân bốc phát kim quang, giờ này trông Ngô Không như một chiến thần.

“ Thế nào ? Đã phục chưa?” Ngô Không chiêu đầu tiên chiếm ưu thế đắc ý hỏi.

“ Ha ha, một chiêu mà nghĩ ta phục?người tưởng chỉ đơn giản như thế sao? Ta thực sự công nhận lực công kích của người rất mạnh, nhưng mà ...lực phòng thủ thì sao?”Nghịch Ương cười một cách quỷ dị, thân thể nhoáng lên để lại sau lưng một đạo tàn ảnh, âm thanh lại tiếp tục vang lên “ Đây là một chiêu công kích bình thường của ta”

Nói xong tàn ảnh của Nghịch Ương giờ này đã nhìn không thấy nữa, xung quanh Ngô Không giờ này là vô số tàn ảnh của Ngô Không, những đạo tàn ảnh này nhìn qua lại thấy có vài phần như người thật.

“ Phá thiên nhất kiếm” Kỳ thật chiêu này chính là Nghịch Ương tự mình lĩnh ngộ, năm đó Hồng Quân sử dụng thần khí “Phá thiên” chia làm chín thanh thần khí xuất ra chiêu Phá thiên nhất kiếm, kỹ pháp này mặc dù lợi hại nhưng phải có một tốc độ siêu việt mới có thể sử dụng.

Chín đạo kiếm khí hình thành một vòng tròn nhỏ vây lấy Ngô Không, Ngô Không cũng không kịp nghĩ nhiều hết lớn một tiếng, cả người kim quang bùng phát ngạnh sanh chín đạo kiếm này của Nghịch Ương.

“Uỳnh” Chín thanh âm dường như đồng thời vang lên, cả chín đạo kiếm khí đều đánh trên người Ngô Không. Vàng kim quang hộ thể của Ngô Không đột nhiên giảm hẳn, đương nhiên lần này Nghịch Ương cũng là hạ thủ lưu tình, đã giảm đi hẳn một tầng uy lực, nếu chiêu vừa rồi Nghịch Ương sử dụng toàn lực thì ít nhất Ngô Không cũng phải trọng thương.

“Ha ha ha” Tiếng cười của Nghịch Ương sang sảng vang lên “Thấy một chiêu của ta thế nào?”

Những người bên cạnh nếu nhìn thấy đều biết Nghịch Ương hạ thủ lưu tình, nhưng Ngô Không trong vòng kiếm khí thì thấy không rõ, suýt chút thì lâm vào hiểm cảnh nên bất ngờ nộ khí âm âm bùng phát.

“Con bà nó, hử mà không phát uy thì người lại tưởng ta là mèo ốm” Ngô Không nói xong trên tay Kim bồng huy vũ, cao giọng hô “Kinh thiên bảy mươi hai côn” trong nháy mắt xung quanh Nghịch Ương xuất hiện vô số côn ảnh.

“Ha ha ha, không được, lực công kích quá thấp, ngay cả sức nóng cũng không đủ” Nghịch Ương cười to, Tôn Ngô Không dù có Thiên thần khí hỗ trợ thì với Tu vi của hắn hiện tại phát ra kinh thiên bảy mươi hai côn đối với Nghịch Ương cũng không thể tạo ra uy hiếp, hắn đứng yên một chỗ không hề động dảy.

Tôn Ngô Không cũng lộ ra vẻ tươi cười, Kinh thiên liên hoàn côn lực công kích càng về sau càng lớn, mà trong đó phương diện lợi hại nhất chính là lợi dụng không gian pháp tắc tạo nên sự trói buộc đối thủ, hạn chế hành động của họ.

“Kinh thiên tam thập lục côn” Côn ảnh của Kinh thiên bảy mươi hai côn còn chưa tan hết thì kinh thiên ba mươi sáu côn đã tới khiến Nghịch Ương cuối cùng vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Cũng không tệ lắm, có thể đem liên hoàn côn ra sử dụng...” Nghịch Ương khoe miệng lộ ra một tia cười, thân thể chợt muốn di động giờ này lão không muốn dùng cứng đối cứng ngạnh kháng một côn của Ngô Không.

“Oanh” Một tiếng nổ lớn, một đạo côn ảnh trực tiếp bổ vào người Nghịch Ương, giờ này lão đang mở mắt trừng trừng, vẻ mặt ngạc nhiên đến tột cùng. Vừa rồi khi lão di động muốn tránh côn này của Ngô Không đột nhiên phát hiện tốc độ của mình đột nhiên chậm đi rất nhiều, nên không thể tránh được một đạo côn ảnh đập trực tiếp vào người mình như vậy.

“Điều này sao có thể?” Nghịch Ương kinh ngạc nói, nhưng cũng không đợi cho lão suy nghĩ được nhiều, kinh thiên mười tám côn lại được đánh ra.

Kinh thiên mười tám côn, sắc mặt Nghịch Ương giờ này thay đổi thực sự, thân thể di động trong sự trói buộc của không gian pháp tắc khiến tốc độ của lão rất chậm. Lão muốn sử dụng Nghịch Thiên nhất kiếm nhưng lại sợ không cẩn thận bị thương hai người này, vốn lão chỉ nghĩ lợi dụng hai người này để luận võ một chút ai ngờ đụng ngay phải Ngô Không, giờ thì lâm phải khổ nạn chính là mình.

Tránh trái, tránh phải, lần này lão đặc biệt cẩn thận. Kinh thiên mười tám côn cuối cùng không đánh được trên thân thể lão nhưng chưa kịp mừng thì Ngô Không lại quát to “Kinh thiên cửu côn”

Nghịch Ương lúc này thấy mồ hôi lạnh túa ra, lão vốn tưởng rằng liên hoàn côn chỉ có khoảng 2 mức thôi nhưng lúc này thiên thần khí đánh ra Kinh thiên chín côn lão cũng không dám khẳng định có thể chịu được.

“Nghe đây, dừng lại” Nghịch Ương vội vã hô, không biết tên tiểu tử này có nghe không, nếu nó mà sử dụng liên hoàn côn đến Kinh thiên một côn thì mình không chết cũng bị thương nặng, dừng lại lúc này may ra còn kịp.

Tôn Ngô Không cũng đột nhiên sững sốt, đang đánh nhau tới cao trào lại bắt người ta dừng lại, ai chịu? Hắn cũng không có ý dừng lại, côn ảnh tiếp tục đánh xuống, liên hoàn côn tiếp tục sử ra kinh thiên tam côn.

Nghịch Ương lần này hối hận vì đã gây sự với tên gia hỏa này, nhưng bản thân lão cũng là người cuồng vọng, dù gì lão cũng là thượng phẩm thần nhân, là thành chủ...nếu đổi lại là một thượng phẩm thần nhân khác sợ rằng lúc này đã trở thành tương thịt rồi.

“ Oanh” trên người Nghịch Ương lại dính tiếp một côn, lão há miệng phun ra một ngụm máu màu xám. Thân thể phi ra xa.

“ Kinh thiên...” Ngộ Không vẫn không có ý muốn dừng tay đang định đánh ra kinh thiên liên côn – kinh thiên nhất côn, nếu Nghịch Ương hoàn toàn không chết hẳn quyết định đánh ra một côn cuối cùng để kết thúc trận chiến.

“ Bùng” Một âm thanh vang lên, Ngộ Không bị một quyền của Huống Thiên Minh đánh bay ra xa, liên hoàn côn cũng đột nhiên bị phá giải, không gian trời buộc cũng không còn.

Rốt cuộc thân thể của Nghịch Ương cũng ổn định trở lại, đến bây giờ trên mặt lão vẫn còn hiện lên một tia sợ hãi, nếu Ngộ Không còn đánh ra một côn cuối cùng chính lão cũng không dám khẳng định mình có thể chịu được hay không.

Tôn Ngộ Không bị một quyền của Huống Thiên Minh bắn ra xa, ổn định được thân thể thì mặt đã đỏ lên mắng to “ Lão Huống, ý của ngươi là gì, ta đang sắp đánh thắng hẳn nguyên cố gì mà ngươi lại giúp hẳn đánh ta?”

Huống Thiên Minh cuống quýt khoát tay “ Nếu một côn của ngươi vừa rồi đánh ra, Nghịch Ương không chết cũng trọng thương, luận bàn là luận bàn, vừa nãy lão cũng đã hạ thủ lưu tình, ngươi ra tay cũng phải có chừng mực chứ?”

Huống Thiên Minh nói thật nhưng những lời này lại khiến Ngộ Không giận dữ “ Ngươi nói cái gì? Hẳn vừa rồi hạ thủ lưu tình? Hẳn ^%\$&*& nếu lão tử vừa rồi không hạ thủ lưu tình thì một bồng vừa rồi đã đánh chết hẳn, hừ”

“ Hừ, tự đại” Huống Thiên Minh vuốt miệng nói. “ Mặc kệ ngươi nói thế nào nhưng Nghịch Ương là Hồng Quân thành thành chủ, dù gì sau này cũng là người của mình, vạn nhất xảy ra chuyện gì, sau này làm sao gặp mặt?”

Tôn Ngộ Không sờ sờ đầu, cười hắc hắc nói “ A, sao ta lại quên nhỉ, cứ đánh nhau là ta không nghĩ được chuyện gì khác, hắc hắc”

Lúc này Nghịch Ương đã khôi phục được hành động, lão nhanh chóng bay trở về phía Ngộ Không và Huống Thiên Minh, khoe miệng vẫn còn vương vết máu màu xám, lão giơ giơ ngón tay cái lên nói “ Tiểu tử quả nhiên lợi hại, Kinh thiên côn pháp còn muốn hoàn hảo hơn Hồng Quân, các ngươi huynh đệ đều là biến thái mà” Nguyên lai Phá thiên nhất kiếm của lão có thể xem như tại tầng không gian này là thượng đẳng rồi, vạn lần cũng không nghĩ đến mới lần đầu gặp Hồng Quân đã đụng phải Nghịch Thiên nhất kiếm, giờ gặp phải Ngộ Không là Kinh thiên liên hoàn côn, uy lực còn sau gấp đôi côn trước, không những thế côn pháp còn lợi dụng được không gian pháp tắc trời buộc đối thủ. Thực sự mà nói nếu Nghịch Ương không sử dụng Nghịch Thiên nhất kiếm thì đương nhiên không phải là đối thủ của Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không hưng phấn nhìn Nghịch Ương nói “ Lão đầu nhi, lần này đã tin tưởng thân phận của chúng ta chưa?”

Huống Thiên Minh đứng bên cạnh nhìn cũng không hiểu tại sao Nghịch Ương có thể tin tưởng thân phận của họ.

“ Ha ha ha, bắt hảo ý tứ, ta từ đầu đã sớm tin tưởng thân phận của các ngươi, chỉ muốn biết huynh đệ của Tiểu Quân có bản lĩnh gì, bên cạnh đó trong lòng ta cũng hưng phấn vì lâu rồi không được thoải mái đánh một trận” Nghịch Ương ngại ngùng nói.

“ Gì?” Huống Thiên Minh cũng nhíu mày “ngươi như thế nào mà tin tưởng chúng ta nói là thật?”

“ Nhân lực, thứ nhất ta xem các ngươi không phải là tầm thường, nếu không ta đâu có tự mình cùng các ngươi động thủ?”

“ Tiểu Quân khoảng bao giờ thì xuất quan?” Ngộ Không vội vàng hỏi.

Nghịch Ương mỉm cười nói “ Ta nhận được tin tức Tiểu Quân hai ngày nữa xuất quan”

“Thật tốt quá” Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh cũng tươi cười “ Rốt cuộc cũng được đoàn tụ”

Nghịch Ương nhìn Ngô Không hình dáng Ngô Không đang cao hừng trong lòng cũng đột nhiên cảm thấy vui mừng, cái chết của Liễu Hàn Thư gây cho Hồng Quân nhiều sự đả kích, , giờ này nghe Ngô Không nói huynh đệ có thể đoàn tụ, coi như có thể có chút bồi đắp lại cho Hồng Quân.

“ Đi, chúng ta quay trở lại thành chủ phủ, trước mắt ba người chúng ta làm vài chén rượu” nghịch Ương vung tay áo lên sáng khoái nói.

Hai người Tôn Ngô Không và Huống Thiên Minh liếc mắt nhìn nhau vội vã theo Nghịch Ương, trong chốn lất đã tới Hồng Quân thành - thành chủ phủ. Lần này là Nghịch Ương dẫn hai người vào nên không có ai hỏi han gây khó dễ cho bọn họ.

148. Chương 8: Chu Gia Điều Tra

” Uhm, trước tiên tập hợp chín thành chủ cùng nhau bàn bạc, xem sử dụng biện pháp gì mới có thể tăng lên thực lực của thần giới thứ hai Ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy mình có đôi chút khổ cực, mệt mỏi, chính là có một số việc đưa ra cho mọi người cùng bàn bạc lại là chuyện hay.

Trận pháp cũng không nghĩ tới nữa, Hồng Quân cùng La Băng đi ra khỏi mật thất. Thần thức đảo qua nhất thời phát hiện ra chỗ ở của Nghịch Ương, đồng thời hần cũng phát hiện ra những khí tức quen thuộc của Tôn Ngô Không và Huống Thiên Minh.

Hồng Quân có chút sững sờ, nét mặt có đôi chút kinh hãi, La Băng thấy thế có chút khó hiểu liền hỏi ” Làm sao vậy, nhìn mặt huynh sao bỗng dưng cao hừng vậy?”

” Ha ha Băng nhi, nàng không cảm giác được sao? Ngô Không, còn có Huống Thiên Minh rốt cuộc đã tới được nơi này” Thần sắc của Hồng Quân có đôi chút khoa trương, từ khi Liễu Hàn Thư cùng Lâm Lâm chết đi khiến hần càng trân trọng thêm tình cảm huynh đệ.

” Cái gì?” La Băng cũng có chút kinh ngạc, vừa rồi bước ra khỏi mật thất, nàng cũng không có chú ý tới người nào, chỉ một mực suy nghĩ những điều ở trong lòng, chỉ một mực theo Hồng Quân đi ra không hề thả thần thức nên khi nghe Hồng Quân đột nhiên hưng phấn thì thần thức lập tức triển khai rất nhanh chóng phát hiện ra Ngô Không và Huống Thiên Minh.

” Thật sự là bọn họ, chúng ta đi mau” Trong phút lơ đãng, La Băng nắm lấy tay Hồng Quân kéo đi, hướng phía sân của Nghịch Ương phi tới.

Trên mặt Hồng Quân có nửa phần buồn bực, nửa phần ngượng ngùng, không tự chủ được bị La Băng kéo đi.

” Ngô Không, Thiên Minh” Hồng Quân đang còn bay trên không chưa kịp đáp xuống mặt đất đã gọi lớn, Tôn Ngô Không cùng Huống Thiên Minh kinh ngạc hướng phía phát ra âm thanh quay lại. Thân ảnh La Băng cùng Hồng Quân đang nắm tay nhau từ nhỏ dần biến thành lớn hiện ra trước mặt bọn họ.

” Các người...đây là...?” Huống Thiên Minh kinh ngạc kêu lên trong khi Hồng Quân và La Băng đang tay trong tay. Hai người thấy Huống Thiên Minh kêu lên như vậy đều cuống quýt bỏ tay nhau ra, sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng.

” Quả nhiên huynh đệ của Tôn Ngô Không ta lợi hại, phi thăng so với ta cách không bao lâu mà đã xây dựng được cơ nghiệp như vậy” Tôn Ngô Không khoa trương ôm chặt Hồng Quân, tuy nhiên đối với hần khi đã trở thành trung phẩm thần nhân thì không sợ loại đè ép, chỉ cần dùng sức một chút có thể tách Ngô Không ra.

Lần này lại đến lượt Ngô Không kinh ngạc, hần đi quanh Hồng Quân hai vòng rồi đột ngột nhảy dựng lên, ngón tay chỉ vào Hồng Quân, vẻ mặt kinh ngạc đến nửa ngày không nói ra được câu nào.

” Như thế nào có thể, người, người đã là trung phẩm thần nhân...?:”

” Cái gì? Hồng Quân huynh đệ đã trở thành trung phẩm thần nhân?” Nghịch Ương cũng giật mình trợn mắt nhìn Hồng Quân, lần này mới nhìn kỹ quả thật Hồng Quân có đột phá, con mắt lại lập tức trợn to hơn.

” Có cái gì mà phải giật mình, đâu chỉ có mình ta đột phá, Bằng Nhi cũng đã đột phá” Hồng Quân mỉm cười, đối với thái độ ngạc nhiên của mọi người hắn cũng không để ý tới.

” Người...người cũng đột phá?” Tôn Ngộ Không giờ phút này chết lặng, từ trước cho tới nay hắn kiêu ngạo nhất chính là sự tiến bộ nhanh của mình, vô luận là Tu La giới hay Vô danh không gian thì hắn cũng chính là người có tiến bộ nhanh nhất, tu vi cao nhất, hắn cũng là người phi thăng sớm hơn Hồng Quân cùng La Bằng.

Hôm nay sau khi phi thăng không có bao lâu, cả Hồng Quân và La Bằng đã trở thành trung phẩm thần nhân, hắn vẫn đang còn dừng lại hạ phẩm thần nhân cảnh giới không biết lúc nào mới có thể đột phá.

Đối với hắn điều này là một sự đả kích, Ngộ Không không biết rằng tại tầng sáu Hồng Quân đã trở thành thần nhân, chỉ là áp chế công lực không cho mình phi thăng, nếu mà tính ra thì Hồng Quân mới chính là người đạt tới thần nhân cảnh giới thứ nhất trong đám người bọn họ.

Thành chủ phủ, hậu viện.

Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh tới tạm thời làm tan đi những u uất trong lòng bấy lâu nay của Hồng Quân. Ba ngày, Hồng Quân, Ngộ Không, Huống Thiên Minh cùng nhau điên cuồng uống rượu, lão Nghịch Ương cũng gia nhập đội rượu cùng bọn họ, chỉ có La Bằng chỉ lặng im ngồi nhìn, chính mình chỉ uống một chút mà thôi.

Hồng Quân lần này uống không ít rượu được cất trong giới chỉ, khiến cho ba người Nghịch Ương phải hô to, ngay cả một người ít uống rượu như Huống Thiên Minh đối với rượu của Hồng Quân cũng than thở không thôi, bởi vì hắn cùng Ngộ Không sống trong thôn trang, lâu lắm rồi chưa được uống loại rượu nào ngon đến như vậy.

Trong khi uống rượu Nghịch Ương đột nhiên than thở, Hồng Quân quả thật là một gã biến thái, không những thế những người bên người hắn cũng toàn là những gã biến thái. Mới đầu nhìn một người, một người phụ nữ yếu đuối phi thăng không được bao lâu giờ cũng trở thành trung phẩm thần nhân, cả tầng thứ bảy này tốc độ tu luyện nhanh như nàng cùng Hồng Quân cũng không có mấy người.

Còn có Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh, Tôn Ngộ Không thì không cần phải nói nữa, sợ rằng Nghịch Ương phải sử dụng thiên thần khí cùng Nghịch Thiên nhất kiếm mới có thể đấu cùng hắn, còn lại gã Huống Thiên Minh, mặc dù Nghịch Ương chưa từng giao thủ với hắn nhưng mới nhìn qua cũng đã biết là không đơn giản, trong khi Tôn Ngộ Không đang thi triển Kinh thiên liên côn mà hắn vẫn có thể ra tay ngăn trở thì không phải là người tầm thường.

Nhưng Nghịch Ương vẫn tính toán sai một điểm, lão cũng không tính rằng cái người nữ tử trông có vẻ yếu nhất kia cũng là một người không hề đơn giản. Nàng Tu la ma hoàng đạo lại có Nhị Lưu hồng mộng linh bảo, so sánh với Tôn Ngộ Không chỉ có hơn chứ không kém, Huống Thiên Minh nếu không dùng đến chung cực biến thân thì không thể nào là đối thủ của nàng, mà cho dù có chung cực biến thân cũng chỉ là ngang tay, muốn đánh bại La Bằng là một sự việc vô cùng khó khăn. Trong mấy người tu vi cao nhất (thượng phẩm thần nhân) ngược lại lại là người yếu nhất.

Tin tức Hồng Quân xuất quan nhanh chóng được lan truyền ra Hồng Quân thành, Những người muốn tận mắt nhìn thấy Hồng Quân tập trung xa xa bên ngoài thành phủ, ít nhất cũng có mấy vạn người. Đối mặt với nhiều người sùng bái mình như vậy cũng khiến Hồng Quân giật mình, hắn cũng cảm thấy cao hứng để cho bọn họ thấy mặt để thoả mãn tâm nguyện của những người này.

Đối với sự phát triển của Hồng Quân thành và những thành trì xung quanh Hồng Quân cũng rất vui mừng, thần giới thứ hai chậm rãi phát triển mà nhờ vào sức của chính bản thân họ là sự phát triển tốt nhất, sau này có sự giúp đỡ của Hồng Quân hay không thì cũng có thể đứng sánh vai với thần giới thứ nhất.

Cách Hồng Quân thành hơn tám mươi ức dặm, Chu gia tổng bộ - Chu thị thành. Một toà thành trì lớn hơn gấp trăm lần Hoàng Sa thành, ở lại đều là Chu gia đệ tử. Đây cũng chính là tổng bộ của Chu gia tại tầng không gian thứ bảy, không những thế bọn chúng còn không chế rất nhiều thành trì khác.

Chu Thiên cùng ba mươi vị Chu gia cao thủ chết đi nhanh chóng truyền đến Chu gia tổng bộ, trông Chu Thiên bên ngoài thì địa vị rất cao nhưng đối với Chu gia tổng bộ, cao thủ nhiều như mây thì hắn cũng

không tính là cái gì. Duy nhất chỉ có một điểm là Trận pháp của Chu thiên rất có tiền đồ nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó, Chu Thiên dù sao cũng không phải trực hệ của Chu gia tộc trưởng, một thị tộc khổng lồ nên vị trí của hắn cũng không được tính là cao.

Thạch Nhược Tín vốn vẫn coi thường người của Chu gia, hắn theo như lời của Chu Thiên cùng ba mươi vị cao thủ đã chết thì Chu gia luôn luôn không tin tưởng bất cứ một người nào, nếu có chuyện bao giờ cũng phải người điều tra trước rồi tính.

Trải qua những tin tức đã điều tra cùng với những tin tức đã nhận được, Chu gia có vài điểm nhận định.

Thứ nhất : Thạch Nhược Tín muốn đánh Hồng Quân chín thành, kỳ thật là muốn Thiên Thần khí trong tay Hồng Quân, điểm ấy cũng chính từ hắn phải ra toàn bộ cao thủ truy sát Hồng Quân, và để bên mình là những người tinh nhuệ nhất.

Thứ hai : Chu gia trưởng lão cao thủ không phải do Hồng Quân giết chết, người của Hồng Quân quá ít, cho dù họ có cường đại trở lại, muốn giết ba mươi người của Chu gia cũng không ngu ngốc tuyên truyền rộng rãi ra bên ngoài, cần bản hắn làm không được, chỉ có cách là Thạch gia bí mật kết hợp với quân đoàn mới có khả năng, mà ngày đó Thạch Nhược Tín quả thật cũng có dẫn theo Phong – Vũ – Lôi đoàn đi vào chiến trường.

Thứ ba, Hồng Quân cũng không phải tầm thường, dẫn dụ quân của Thạch Nhược Tín đi vào lãnh địa của Huyền Hồ thú, sau đó bầu trời lại xảy ra dị biến, mà điểm xuất phát lại từ Huyền tinh thiết quang, rất có thể lần dị biến này có liên quan đến Hồng Quân.

Chu gia phân tích hoàn toàn chính xác, cuối cùng họ còn bắt được một người của Phong đoàn, sau khi sưu hồn liền biết được điều họ phân tích là đúng. Ngoại trừ Chu Thiên khi phá trận bị Hồng Quân giết thì tất cả các cao thủ ở bên ngoài đều do Thạch Nhược Tín giết chết.

Đối với việc Thạch Nhược Tín giết người của Chu gia, bọn họ cũng không tuyên truyền thông tin này ra ngoài, nhưng khi nhận được tin tức Thạch Nhược Tín trở về cũng biết được rất nhiều người của Chu gia bị Hồng Quân giết chết.

Thạch gia tuy không bằng Chu gia nhưng cũng là một trong những đại gia tộc, nhưng bây giờ gã Hồng Quân này không biết từ đâu chui ra không hề nể mặt của Thạch gia giết rất nhiều người của bọn họ. Mà địa vị của Thạch Nhược Tín tại Chu gia đối với Chu thiên còn cao hơn nhiều, hắn tuy chỉ là một thành chủ nhưng lại là có quan hệ trực hệ với Thạch gia, nếu không thì làm sao hắn dám xuống tay giết người của Chu gia?

Hơn sáu trăm năm sau, sự việc của Hồng Quân khiến Chu gia cũng chưa biết phải xử lý như thế nào, ngày hôm nay tại tầng không gian thứ bảy, Chu gia tộc trưởng Chu...(trong nguyên bản tiếng Trung cũng chỉ có mỗi dấu chấm hỏi ? nên ta cũng không biết phải dịch như thế nào, độc giả tự đặt cho lão cái tên đi vậy...hắc hắc) tập trung các hạch tâm trưởng lão lại để nghị sự.

” Tộc trưởng, ta cho rằng mặc kệ cái tên gọi là Hồng Quân kia thần bí như thế nào thì chúng ta vẫn phải diệt trừ hắn, nếu không sau này sẽ thành đại họa”

Chu gia trưởng lão Chu Nham Đô là người đầu tiên lên tiếng, từ trước đến nay hắn luôn luôn là người trong trường phái chủ chiến, nhiều lần xin xuất quân diệt trừ Hồng Quân, chỉ là không được tộc trưởng Chu? Đồng ý.

” Ta tán thành ý kiến của Nham Đô trưởng lão, loại này chính là manh nha trạng thái bạo động, phải nhanh chóng diệt trừ” Phe chủ chiến trưởng lão Chu Dững cũng tiếp theo nói.

” Nham Đô trưởng lão, Dững trưởng lão, diệt trừ thế lực này của Hồng Quân thật sự không phải là chuyện khó. Vấn đề quan trọng nhất là chúng ta phải điều tra rõ ràng, lần trước bầu trời dị biến có thật sự quan hệ với gã Hồng Quân kia không, còn có tại sao trên tay hắn lại có Thiên thần khí, tất cả vấn đề này phải được điều tra rõ ràng”

Phản đối ý kiến của phe chủ chiến chính là Chu Tàng trưởng lão, hắn chính là ủng hộ sự điều tra của Chu gia, cả tầng không gian thứ bảy này có lẽ không ai biết hơn hắn về sự Được – Mất, mỗi ngày các mật thám của Chu gia luôn luôn thông báo tin tức và tập trung phân tích đưa lại cho hắn, đó cũng chính là lý do hắn

cảm thấy kiêng kỵ gã Hồng Quân này. Những người biết nhiều chuyện chưa từng có ai vượt qua được hắn, và chính đó là lý do Chu? Tộc trưởng luôn tin tưởng hắn.

” Điều tra, điều tra...mỗi lần điều tra là đã mất đến sáu trăm năm rồi, nhưng người vẫn chẳng điều tra được cái gì cả, người nói điều tra chưa ra chúng ta chờ đợi sáu trăm năm, nếu người không điều tra ra không lẽ chúng ta cũng phải chờ người đến sáu trăm ngàn năm sao? Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn bọn chúng phát triển ?”

Chu Nham Đô đối với Chu Tàng rất bất mãn, mỗi lần đều là Chu Tàng lấy cớ là điều tra mà không thể xuất quân đối chiến, lần này trước mặt tộc trưởng hắn cũng không ngần ngại phát tiết.

” Phải điều tra, chúng ta có thể bắt cái gã gọi là Hồng Quân kia lại tra hỏi, cái gì mà không biết chứ? Còn cứ như vậy điều tra cái bí mật quý quái kia vừa lãng phí thời gian vừa lãng phí tinh lực”

Chu Dũng lại là người không có chút tức giận nói khiến Chu Tàng sắc mặt không khỏi biến đổi.

” Mấy vị trưởng lão cũng không cần tranh cãi nữa, Tàng trưởng lão bây giờ không có đồng ý chiến đấu thì rõ ràng cũng có lý do của ông ta, một khi gã Hồng Quân kia thực sự là người có thể làm phát sinh bầu trời dị biến, thiên địa đều có thể điều khiển thì có gì hắn không làm được? chúng ta nhất định phải cẩn thận. Chỉ một chút không cẩn thận thôi thì Chu gia chúng ta dễ dàng gặp phải tai ương, có khi còn toàn bộ bị tiêu diệt, chẳng lẽ nguyên nhân cái chết của chúng ta tại thần giới các người đã quên rồi sao?”

Chu? Trưởng lão chỉ mấy người đang tranh cãi, hắn chính là tán thành ý kiến của Chu Tàng, trước tiên phải điều tra kỹ càng, sau đó mới quyết định. Theo như lời nói của hắn thì sau khi thần giới xuất hiện thì đã trải qua hai lần diễn kỹ. Chu gia trước kia có một vị thiên tôn, nhưng chính vì đắc tội với chương không giả thứ hai – Lâm Mông, khi đó Lâm Mông mới sáng tạo ra một vũ trụ (Vũ trụ thứ hai – thần giới thứ hai) nên bị Lâm Mông giết chết. Trong những điều giáo huấn của tổ tiên từ đó cũng đã có những điều răn dạy cho Chu gia đệ tử. Sau khi Chu gia Thiên tôn chết đi cũng kéo theo sự xuống dốc của Chu gia. Chu gia tộc trưởng lên tiếng khiến Chu Nham Đô và Chu Dũng cũng

không dám có ý kiến gì, cục tức đó bọn họ cũng chỉ còn biết nuốt vào trong bụng, địa vị của Chu gia Tộc trưởng là cái mà Chu gia trưởng lão bọn họ không thể so sánh được.

” Tàng trưởng lão, điều tra cũng nên điều tra nhanh hơn một chút, trọng điểm điều tra Thiên thần khí trên người Hồng Quân từ đâu mà có, bầu trời dị biến có quan hệ đến hắn không thì sau này điều tra cũng không muộn” Chu? Tộc trưởng nhẹ nhàng nói sau đó bước ra ngoài.

“Uỳnh” Thân thể Tôn Ngộ Không bị một kiếm của Nghịch Ương đánh bay ra xa,

chậm rãi dừng lại. Trong lòng hắn giờ này lại bùng lên một ngọn lửa hưng phấn, lớn tiếng kêu ” Hay, thống khoái, đã lâu không có đánh đả tay như vậy, hãy thử tiếp ta Kinh thiên nhất côn”

Theo tiếng hô của Ngộ Không, Kim Cô bổng đột nhiên biến dài ra mạnh mẽ đập về phía trước. Không gian trở nên gợn sóng sau mỗi lần côn ảnh đi qua, kim quang cũng theo không gian chấn động mà lao nhanh về phía Nghịch Ương.

Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh đến chỗ này người cao hứng nhất không

phải là Hồng Quân mà là Nghịch Ương, hai người này chính là những người ưa chiến đấu, ưa náo nhiệt. Hai người cứ cách khoảng ba năm lại chiến đấu một trận, thời gian trôi qua cũng khiến Nghịch Ương dần yên tâm, cho dù lão có vận dụng Nghịch Thiên Nhất Kiếm cũng không có khả năng giết chết Ngộ không, thậm chí nếu không vận dụng đúng thời cơ, muốn chiến thắng Ngộ Không cũng phi thường khó. Nên những lần đầu tiên động thủ, hai người chiến đấu thì Nghịch Ương có số lần thắng nhiều hơn.

” Lại là chiêu này sao?” Nghịch Ương nhú mi, trong khi Tôn Ngộ Không vừa xuất ra Kinh Thiên nhất côn thì đột nhiên có một cỗ lực vô hình trói buộc khiến tốc độ của lão đột nhiên chậm lại. Ngạnh kháng với một côn của Ngộ Không hay không? Nghịch Ương cho tới bây giờ cũng không muốn đụng phải hòn đá tảng này.

” Phá thiên nhất kiếm” Chân nguyên toàn thân vận chuyển, ngay lập tức Nghịch Ương xuất ra Nghịch Thiên nhất kiếm. Hai luồng Kiếm khí cùng côn khí va chạm một chỗ, bởi vì Nghịch Ương ra tay chậm hơn nên điểm va chạm năng lượng của hai cỗ kinh khí rất gần với người lão. Dư kinh của cú va chạm này chấn

Nghịch Ương vắng đi thật xa mấy ngàn thước, đối với Ngộ Không thì đây chính là thời gian hẩn xuất ra Kinh thiên liên côn.

” Dừng, dừng” Nghịch ương nhìn thấy bộ dáng Ngộ Không chuẩn bị đánh ra Kinh thiên liên côn thì vội vàng hô dừng lại. ” Ta nhận thua, là ta nhận thua được chưa”

Nghe Nghịch Ương nói, Tôn Ngộ Không liền thu hồi Kim Cô bổng, bay tới trước mặt Nghịch Ương cười hề hì nói ” Ta nói cho lão Nghịch đằng nào người cũng thua, lần này lại có rượu uống rồi”

Từ khi uống qua rượu của Hồng Quân, Ngộ Không cùng Nghịch Ương mỗi lần giao

đấu đều đem loại rượu này ra cá độ, nhưng những lần chờ không được, thèm rượu quá liền lại một lần nữa giao đấu cá cược. Dự kiến mỗi lần giao đấu phải trên dưới ba năm, nhưng bây giờ mới có ... ba tháng mấy tên gia hỏa này lại đòi giao đấu rồi. trong ba tháng vừa qua, Nghịch Ương không dưới mười lần đi xin rượu của Hồng Quân, hôm nay lão lại thua nữa, aizzz...lại khổ lão Nghịch rồi.

Nghịch Ương cười khổ một chút rồi nói ” Được sẽ có rượu uống, để ta đi xin rượu đã, ta tin tưởng lần sau nhất định ta sẽ thắng, lúc đó nhìn bộ dạng của người chắc là mắt lòng mắt dạ lăm” Nghịch Ương trong lòng cũng đang không ngừng tính toán, bây giờ mà đánh nhau với Ngộ Không thì phần thắng thuộc về mình sẽ rất ít, nhất định phải mượn Thiên thần khí có thể chia làm chín thần khí của Hồng Quân, để cho Ngộ Không ngay cả cơ hội sử dụng Kinh thiên liên côn cũng không có, như vậy mình thắng chắc năm mươi phần trăm rồi.

149. Chương 9: Chu Lam

Trên tran Nghịch Ương nhần lại “ Lão già á? Người tưởng người còn ít tuổi lắm sao? Hừ”

“ Vù” Một trận gió mạnh thổi qua, Nghịch ương đột nhiên có cảm giác “ Ngộ Không, bên kia hình như có người”

Ngộ Không vừa nghe Nghịch Ương nói thì cũng chú ý về hướng mà lão chỉ, nhưng tu vi của hắn còn thấp nên không phát hiện ra điều gì khả nghi.

Tôn Ngộ Không cũng không thèm để ý, trên mặt lộ ra vẻ mất hứng “ Lão Nghịch, lão đừng đánh trống lảng, hôm nay tuyệt đối lão phải đi xin rượu”

Nghịch Ương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tôn Ngộ Không nói “ Ngộ Không, thực sự là có người, hơn nữa còn có tới mười mấy người toàn là người của Thần giới thứ nhất, chỉ sợ là bọn chúng tới tìm tin tức...chúng ta tới đó thử xem” Nghịch Ương nói xong liền hướng phía đó bay đi, Ngộ Không sau một trận kinh ngạc cũng vội vã theo sau.

Cũng khó trách Tôn Ngộ Không không cảm ứng được, vì bay tới mấy ngàn dặm mới thấy được mười mấy người đứng như lời Nghịch Ương nói. Nhưng nhìn qua dường như họ không phải tới đây để tìm hiểu tin tức. Tổng cộng họ có mười ba người, một người đang bị mười hai người khác vây công, trên thân thể người nọ đã có nhiều vết thương, mắt có thể thấy người kia sắp chết trong tay mười hai người còn lại.

Tôn Ngộ Không mở thật to mắt ra để nhìn, vì người đang bị vây công là một người con gái. Mặc kệ là người của thần giới thứ nhất hay thần giới thứ hai thì đối với Tôn ngộ Không mà nói, hắn ghét nhất người nào đánh phụ nữ. Cho dù trước đây tại Tu La giới hẩn và Âu Dương Tình có xung đột thì hắn cũng chỉ nắm tay đối phương uy hiếp mà thôi, lúc này mười hai người vây công một người phụ nữ nhất thời khiến thất khiếu hẩn phun khói.

“ Con bà nó, mười hai người các người một chút đàn ông cũng không có, mười hai gã đàn ông lại đi vây công một người phụ nữ” Tôn Ngộ Không vừa nói xong đã phi thân về phía trước, kim bổng trong tay vung lên, một đạo côn khí đánh thẳng vào trung gian giữa người con gái nọ cùng mười hai tên nam nhân.

“ Uỳnh” không gian chấn động, bùn đất tại chỗ này văng lên tứ tung, ngay cả cây đại thụ ở gần chỗ đó cũng bị cuồng kinh đánh cho bật gốc. Một cơn này cũng khiến mười hai người nam nhân tách ra khỏi người nữ nhân nọ, nhưng một cơn của Ngộ Không quá bá đạo, nữ tử kia đang bị thương sẵn giờ này bị cơn khí đánh vào người trực tiếp hôn mê.

Mười hai người kia không có chút gì sợ hãi, một người đi ra nhìn Ngô Không quát “ Khốn kiếp, mặc dù người của thần giới thứ hai các ngươi đoạt được không ít thành trì, nhưng đừng tưởng chỉ có như vậy thì các ngươi có thể ngang vai với chúng ta, chuyện của Chu gia chúng ta không đến lượt người quản”

“ Chu gia?” Tôn Ngô Không đến đây chưa được bao lâu, mà lúc nào cũng chăm chăm đấu đá với Nghịch Ương cá độ nên chuyện của Hồng Quân với Chu gia và Thạch gia cũng không rõ ràng lắm.

Nghịch Ương đứng bên cạnh nghe thế thì đột nhiên cũng nghiêm túc hẳn, truyền âm cho Ngô Không “ Ngô Không, giết tất cả bọn chúng, một người cũng không để lại”

Tôn Ngô Không sửng sốt khi nghe những lời này nhưng đột nhiên khuôn mặt lộ lên hưng phấn, hẳn nhìn những người này không có lấy một hạ phẩm thần nhân, kiểu chiến đấu như vậy là kiểu mà Ngô Không thích nhất.

Con mắt lộ ra kim quang, người nọ đang định nói cái gì thì một cơn của Ngô Không đột nhiên đập tới.

“ Uyển” mười hai người không những là không có một hạ phẩm thần nhân nào mà tuyệt đối toàn thượng phẩm thần nhân. Một cơn này đối với mười hai người này không tạo thành uy hiếp, họ chỉ dùng tốc độ để nhanh chóng né tránh.

“ Thiên thần khí” Một thượng phẩm thần nhân trong số mười hai người đột nhiên chú ý tới kim bồng trong tay Ngô Không, nhất thời hấn hô lên.

“ Phập” Thần kiếm của Nghịch Ương cũng đã đâm xuyên qua thân thể của một Thượng Phẩm thần nhân khác, năng lượng cuồng bạo của Thiên thần khí nhanh chóng đánh nát bảy linh hồn cùng nguyên anh của thượng phẩm thần nhân kia, trên thân kiếm của Nghịch Ương còn vương một chút máu màu xám. Đột nhiên lão cười to nói “ Ngô Không, lần này chúng ta cá độ xem ai giết được nhiều người hơn, nội dung cá độ không thay đổi” Nghịch Ương vừa dứt lời thì bong kiếm lại hướng một thần nhân khác bay tới.

“ Lại là thiên thần khí” những người còn lại sắc mặt nhanh chóng biến thành màu đen, hiện tại bọn họ trở thành con mồi của hai tên lạ mặt kia, dù bọn họ là tinh anh đệ tử của Chu gia thì khi đối mặt với Thiên thần khí của Nghịch Ương và Tôn Ngô Không thì cũng không thể nào đương oai được.

Tôn Ngô Không sắc mặt tối sầm mắt hững nói “ Lão Nghịch, lão thật hèn hạ, kinh thiên nhất côn” Miệng vừa nói xong tay hắn đã động, hắn vốn không nghĩ cần phải nhanh chóng sử dụng ra Kinh thiên côn pháp như vậy.

Mặc dù không có tưởng phải nhanh chóng huy động lực lượng trong cơ thể nhưng đặc điểm của Kinh thiên côn pháp vẫn được sử dụng, không gian xung quanh nhanh chóng bị áp súc, đè ép. Mười hai người này mặc dù có thể cử động nhưng hành động thì chậm hơn nhiều lần, đứng trước Ngô Không là ba người nhanh chóng bị hắn một côn đập cho nát bét.

Những người này dĩ nhiên không có thần khí chiến y, đại bộ phận chỉ mặc trên người thượng phẩm tiên khí chiến y mà thôi, cả ba người trên thân thể đều linh hồn kinh thiên nhất côn được xuất ra bởi Kim cô bồng – Thiên thần khí nên chưa kịp la một tiếng nào đã chết tốt.

Tôn Ngô Không cũng đặc biệt cao hứng, một chiêu giết được ba người, hắn quay lại nhìn Nghịch Ương nhưng sắc mặt đột nhiên tối sầm lại. Vừa rồi hắn ngay lập tức có thể giết chết một lúc ba người nhưng Kinh thiên nhất côn tương đối tốn thời gian, trong khi đó Nghịch Ương đã giết chết tiếp năm người nữa, như vậy mười hai người giờ chỉ còn lại hai người.

“ Kinh thiên nhất côn” Ngô Không cũng không kịp suy nghĩ nhiều, sử dụng kinh thiên nhất côn hướng hai người đập tới. Lần này sử dụng kinh thiên nhất côn hắn đánh ra còn muốn nhanh hơn lúc trước, ngay cả lực trói buộc không gian cũng không có. Nhưng cũng may là hai người nọ đã bị lực lượng của Ngô Không và Nghịch Ương chấn nhiếp, vừa nhìn thấy Nghịch Ương định ra tay liền nhanh chóng bay lui đi, nhưng đó cũng chính là đường cơn của Ngô Không đang đập tới...kết quả là...hai người bị đánh nát biến mất khỏi không gian này. Từ khi động thủ đến khi giết chết mười hai người, nếu về mặt thời gian mà nói ...mười lần hít thở cũng không đến.

Ngô Không đối mặt với Nghịch Ương nói “ lão Nghịch, ngươi thật sảo trá”

“ Ha ha ha” Nghịch Ương ha ha cười “ Dù sao lần này là ta thắng, chuyện rượu lần sau người lo nhé, hắc hắc”

Tôn Ngô Không cũng không để ý đến Nghịch Ương, trong tay cầm kim cô bổng hướng người con gái đang hôn mê bước tới.

Nghịch Ương sững sốt, cũng không biết Ngô Không định làm gì, đi theo sau hỏi “ Ngô Không, người định làm cái gì?”

Ngô Không cũng không quay đầu lại, buồn bực nói “ giết nàng”

Nghịch Ương cả kinh vội chạy lên phía trước hấn “ Ngô Không, người đừng xúc động, có thể từ nàng chúng ta sẽ biết không ít chuyện của Chu gia” Nghịch Ương thấy người của Chu gia vậy bắt nàng Nghịch Ương đột nhiên nảy ra ý định dùng đó để cứu vãn tình thế. Chu gia thì họ cũng biết khá nhiều nhưng chưa từng có người của thần giới thứ nhất nói với họ chứ đừng kể là người của Chu gia.

Tôn Ngô Không đứng lại, mặt vẫn không hề thay đổi nói “ Ta bực tức nên chỉ tùy tiện nói như vậy thôi”

Nghịch Ương thở ra một hơi, tên hầu tử này thật khó đoán, trong khi hắn đang tức giận, một chút không kiểm soát được giết chết nàng thì hỏng chuyện.

Dọc đường trở về không ai nói với ai câu nào, họ mang người con gái này đi một mạch thẳng về Hồng Quân thành.

Trong phòng của La Băng, người con gái kia tỉnh lại thì đập vào mắt nàng đầu tiên là một quang cảnh lạ hoắc. Nàng cố gắng ngồi dậy, trong đầu còn đang mê muội liền hỏi “ Ta..ta đang ở đâu?” “ Đây là Hồng Quân thành, tên trước kia của nó là Lạc Phượng thành, nhưng bây giờ đó không phải là quan trọng, bây giờ nó là thành trì của thần giới thứ hai” La Băng ở bên cạnh giải đáp, sau đó nàng liền khôi phục lại bộ dáng lạnh như băng của mình. “ Người là ai? Tại sao lại bị người của Chu gia đuổi giết?”

Người con gái nọ đột nhiên thất thần, chậm rãi nói “ Ta gọi là Chu Lam” Một âm thanh trầm thấp vang lên.

150. Chương 10: Thẩm Vấn

” Chu Lam? Người của Chu gia?” La Băng lập tức nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng nhìn nữ tử này. Cũng không trách được La Băng, vì tất cả người trong Hồng Quân chín thành đối với Chu gia luôn luôn là một điều cấm kỵ.

Đột nhiên Chu Lam cười nói “ Ta biết các người với Chu gia có mâu thuẫn, ta cũng nghe nói các người cũng giết không ít người của Chu gia, Chu gia cũng đang chuẩn bị đem đến cho các người một chút phiền toái, nhưng lại đang cản trở những biểu hiện của các người lần trước, bọn họ hiện giờ đang điều tra, khi nào có kết quả điều tra xong sẽ hướng các người động thủ”.

La Băng cả kinh, nàng nghe được điều này chính là những điều cơ mật của Chu gia, hoàn toàn có thể xác định nữ tử trước mặt mình chắc chắn là một người có địa vị không hề thấp tại Chu gia. Vấn đề mấu chốt ở đây chính là tại sao nàng lại bị người của Chu gia đuổi giết? Nghĩ tới nghĩ lui La Băng chỉ có thể suy nghĩ nữ tử này chính là gian tế, trừ điều này ra nàng không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác. Nhưng nếu là gian tế thì nàng ta không thể nào dễ dàng nói ra những điều cơ mật như vậy, thật khó hiểu.

“ Người nhất định không hiểu tại sao ta bị Chu gia đuổi giết đúng không?Biết nhiều chuyện của Chu gia như vậy ta chắc chắn là một nhân vật cao cấp tại Chu gia, mà tại sao một nhân vật cao cấp như thế lại bị giết? Ha ha ha, chỉ có một lý do duy nhất, ta là gian tế” Chu Lam cười cười, đưa ánh mắt nhìn về phía La Băng, nàng dường như nhìn thấu được tâm tư của La Băng vậy.

La Băng trầm mặc một hồi sau đó lạnh lùng nói “ Nếu người là gian tế thì chúng ta không một chút chần chờ giết người ngay lập tức”

Về mặt của Chu Lam không hề có một chút biến hoá “ Ta biết, cũng không sao cả. Người của Chu gia - thần giới thứ nhất cũng muốn giết ta, thần giới thứ hai - Hồng Quân thành cũng muốn giết ta, hai thế lực

cực mạnh đuôi giết thì đằng nào cũng bị người ta giết, có gì khác nhau đâu? Chết trong tay ai đối với ta cũng giống nhau cả”

La Bằng lại trầm mặc, đoạn ngược đầu lên hỏi “ Chu Lam, một người không có khả năng cùng đắc tội hai thế lực đối lập, nếu ngươi là địch nhân của Chu gia thì chính là bằng hữu của Hồng Quân thành, sự khác biệt đó với một người thông minh như ngươi chắc hiểu ý của ta chứ?”

Ánh mắt Chu Lam đột nhiên sáng ngời nhưng rồi đột nhiên lại ảm đạm hẳn xuống “ Đáng tiếc ta không thể chứng minh được cái gì, thân phận là người của Thần giới thứ nhất, lại là nhân vật cao cấp của Chu gia đều là sự thật”

“ Cho dù là người của Chu gia, chúng ta cũng đâu phải là giết ngay?” Hai người đang nói thì thanh âm của Hồng Quân từ bên ngoài vang lên. Đối với nơi này có thêm một nữ nhân Hồng Quân cũng không dám đường đột, vận dụng thần thức nghe được hai người này đối thoại.

“ Không giết?” Chu Lam đối với tin tức này không có giật mình, nhưng nàng lại cảm thấy một điều kỳ quái, Chu gia cùng với Hồng Quân thành có mâu thuẫn đã được lưu truyền khắp tầng không gian thứ bảy này. Nhìn tình hình này thì sắp sửa bộc phát chiến tranh, một trong hai thế lực này nhất định sẽ có một thế lực phải tiêu vong,.

“ Không nhất định phải giết thì tại sao phải giết?” Thanh âm Hồng Quân lại vang lên, La Bằng nhẹ nhàng cười nhìn Chu Lam nói “ Thương thế của ngươi cũng không sao rồi, ta sẽ mang ngươi ra ngoài, hai người nói chuyện như thế này có chút không tự nhiên cho lắm”

Chu Lam thoáng gật đầu sau đó theo La Bằng đi đến phòng khách của Thành chủ. Lúc này Hồng Quân, Nghịch Ương, Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh đều đang có mặt ở đây, những người này ngoại trừ Ngộ Không ra đều là một phương thủ lĩnh, đối với cách nhìn người thì mỗi người đều có một phương thức riêng.

Chu Lam cũng không cố kỵ ngồi trên một chiếc ghế lớn, tưởng chừng như nàng là chủ nhân của nơi này.

“ Khục” Nghịch ương là người đầu tiên lên tiếng “ Chu Lam cô nương, chúng ta có một số việc muốn hỏi cô, hi vọng cô có thể nói cho chúng ta chi tiết, cô cũng có thể thấy rằng đối với cô chúng ta rất tôn trọng cô, nếu không chúng ta đã trực tiếp sưu hồn cô”

“ Sưu hồn?” Chu Lam khẽ cười “ Ta sợ các vị đang ngồi ở đây chưa chắc có người nào có khả năng sưu hồn ta” Chu Lam đối với điểm ấy cực kỳ tự tin, trừ phi người sưu hồn phải có cảnh giới cao hơn nàng, nếu không tuyệt đối không có khả năng thành công. Mà cảnh giới cao hơn nàng chỉ có là Thiên thần, thiên thần thì đào đâu ra ở tầng không gian này?

Kỳ thật khi Chu Lam được đưa tới đây đã bị sử dụng sưu hồn, nhưng thực sự thì cảnh giới của nàng cao hơn mấy người nghịch ương hoặc cùng lắm là bằng nên họ không thu được kết quả gì, bắt buộc phải đánh thức nàng dậy để hỏi trực tiếp.

Nghịch ương sắc mặt biến đổi “ Cô nương nói đúng, nhưng chỉ cần cô không phối hợp, chúng ta trực tiếp sẽ giết cô”

“ Được, các người muốn biết cái gì?” Mặc dù ta không có quá hy vọng còn sống, nhưng hiện tại tại đây ta đang còn sống, so với hồn phi phách tán còn tốt hơn.

“ Chu gia tại sao lại phái người giết cô, mà lại phái ra tận mười hai thượng phẩm thần nhân để truy sát?” Hồng Quân hỏi.

“ Mục đích của ta rất đơn giản, ta không muốn làm việc cho Chu gia” Chu Lam trả lời rất đơn giản.

Hồng Quân nhíu mày hỏi “ Cô là người của Chu gia, hơn nữa thân phận cũng không thấp, tại sao lại không muốn làm việc cho Chu gia?”

“ Phì, làm việc cho Chu gia mệt chết đi được, Chu gia mỗi ngàn năm đều có tranh đấu, khuếch trương, thu phục rồi lại khuếch trương, thu phục, cuộc sống như vậy đối với ta là quá đủ rồi” Chu Lam lộ ra nụ cười khổ cùng căm ghét.

Hồng Quân trầm mặc một chút rồi nói : “ Có đúng là nếu không làm việc nữa sẽ bị đuổi giết?’ đây là một điều rất nghi ngờ, nếu muốn lùi lại thì coi như là nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, bỏ qua chuyện đó cũng đâu có gì? Cũng không cần thiết phải truy giết chứ?

“ Ha ha ha” Chu Lam nở ra nụ cười mang theo vài phần khinh miệt “ Nếu ta đoán không sai người chính là Hồng Quân hả, rất bản lĩnh, điểm ấy ta rất bội phục người. Cũng vì muốn gặp được người nên ta mới cố chạy tới nơi này” Chu Lam trực tiếp nhìn Hồng Quân tiếp tục nói “ Nhưng mà khi nghe câu nói kia của người, nghe danh không bằng gặp mặt nhưng ta dám khẳng định người đâu không lại Chu gia”

Hồng Quân nhíu mi hỏi “ Tại sao người dám khẳng định như vậy?”

“ Người tưởng Chu gia là cái gì? Chỉ là một gia tộc bình thường? Không phải là một gia tộc lợi hại?” Chu Lam khẽ cười rồi nói tiếp “ Chế độ cấp bậc của Chu gia rất nghiêm khắc, bất luận kẻ nào cũng vì gia tộc mà liều mạng, khi tộc trưởng cần sự hi sinh thì đó là một vinh dự. Gia tộc không cho phép bất kỳ kẻ nào phản bội, khi có một chức vụ nào đó, nhất định phải cả đời vì gia tộc phục vụ, một khi lựa chọn rồi khỏi, đó chính là chỉ có con đường chết”

“ Chu gia thực sự muôn giết người, người thoát được sao?” Nghịch Ương có chút nhíu mày, khó hiểu hỏi.

Chu Lam cười “ Nếu ta là nhân vật cao cấp, người tưởng ta không có một số thuộc hạ trung thành sao? Nhưng mà cho dù như thế chuyện bị Chu gia đuổi giết cũng là ngoài ý muốn của ta, ngày đó nếu các người không tới kịp thời có lẽ ta đã chết”

“ Chu gia có bao nhiêu cao thủ?” Huống Thiên Minh lạnh lùng hỏi

“ Có nhiều ít bao nhiêu ta cũng không rõ ràng lắm nhưng ta chỉ biết Chu gia có ba vị siêu cấp cao thủ, đều là tu luyện công pháp cao nhất của Chu gia, về phần uy lực tuyệt đối không kém Nghịch Thiên nhất kiếm của Hồng Quân” Chu Lam nói xong điều này chậm rãi liếc mắt nhìn phản ứng của mọi người.

Hồng Quân, La Băng, Huống Thiên Minh vẻ mặt không có chút biến hoá nhưng Ngô Không cùng Nghịch Ương đều sửng sốt “ Không yếu hơn so với Nghịch Thiên nhất kiếm? Lại còn có ba vị?”

Chu Lam thoáng có chút thất vọng nhưng ngay lập tức nàng thu lại vẻ mặt đó tiếp tục “ Chu gia còn có một vị siêu cấp trận pháp cao thủ, Chu Thiên mà các người từng gặp qua cũng được coi là thiên tài trận pháp, nhưng bởi vì thời gian huấn tu luyện trận pháp quá ngắn nên thành ra bị các người giết, vì siêu cấp trận pháp cao thủ kia có khả năng bố trí tam cấp trận pháp” Nghe được tin tức này như một tiếng sấm vang lên bên tai khiến Hồng Quân rung động, theo các nói của Chu Lam có nghĩa là lợi thế của họ đã hoàn toàn biến mất.

“ Hơn nữa, Chu gia còn có mười đoàn đột siêu cấp, mỗi một đoàn đột đều là nghiên cứu siêu cấp trận pháp di động. Một trong những trận pháp đó chính là ba mươi sáu người tạo ra bắt diệt kết ấn mà bị các người giết chết, chín đoàn còn lại trận pháp tuyệt đối không dưới bắt diệt kết ấn”

Hồng Quân cùng Nghịch Ương đều sợ đến ngây người. Bắt diệt kết ấn uy lực bọn họ đã từng ném qua, chín đoàn còn lại so với bắt diệt kết ấn không hề kém hơn, thực lực của Chu gia quả thực kinh khủng, nếu giờ này họ tấn công Hồng Quân thành thì thật sự Hồng Quân chín thành chống không nổi.

Trong mắt Chu Lam hiện lên một tia quang mang “ Không lẽ còn thiếu sao? Người cũng biết rằng Chu gia từ trước tới nay đều dùng thực lực này để khuếch trương và chinh phục. Trước mắt không hề có người nào hay thế lực nào có thể ngăn cản.

Hồng Quân đứng lên, mỉm cười nói “ Trước kia không có người nào làm được không phải là vĩnh viễn không có ai làm được. Tốt lắm, ta hi vọng lần sau gặp lại không phải rơi vào trường hợp chúng ta thăm vấn cô, Băng nhi, muội đưa Chu Lam tiểu thư xuống nghỉ ngơi trước đi” ý tứ của Hồng Quân rõ ràng rằng : Người đàn bà này cần được giám thị.

Tất cả mọi người đều đứng lên, Tôn Ngô Không sau khi nghe được Hồng Quân nói như vậy cũng đứng lên, tâm trí hắn mờ mịt đến mức không biết vừa rồi mình ngồi ở chỗ nào, suy nghĩ cái gì. Đối với hắn mà nói được thăm vấn và bị thăm vấn chẳng có gì là khác nhau cả (Từ đầu chí cuối có được hỏi câu nào đâu??).

Trong một căn phòng của thành chủ phủ, Hồng Quân bố trí một trận pháp ngăn cách âm thanh lại. Trong căn phòng này giờ đã có Nghịch Ương, Huống Thiên Minh, La Băng, Tôn Ngộ Không ngồi ở đó.

“Thiên Minh, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, cho ngươi mười năm bằng mọi cách phải lấy được thông tin từ Chu gia, xem tình huống đó có giống như lời của Chu Lam nói không?”

“Được, việc này giao cho ta” Huống Thiên Minh gật đầu đáp.

“Ngộ Không, từ ngày mai ngươi không nên cùng Nghịch Ương lão ca so đấu nữa, để cho Nghịch Ương lão ca có thời gian đi chỉnh thành một chút, tìm một số người phù hợp, toàn bộ truyền kinh thiên côn pháp, bọn họ có trận pháp di động không lẽ chúng ta không có? Hừ”

“Được..” Tôn Ngộ Không cao hứng gật đầu đáp “Chuyện này lão Tôn ta thích nhất, chỉ trong vòng một ngàn năm, đảm bảo có được thành quả.” Hồi tưởng lại tình cảnh mà Hầu Phi dạy mình hấn lại càng hưng phấn, hai tay đột nhiên nắm chặt lại.

“La Băng, lần này muội phải chịu khổ một chút, muội vốn là Tu La ma giới hoàng giả, cuộc sống kế tiếp bất luận là bao nhiêu năm chúng ta cũng phải huấn luyện được một đội ngũ hùng mạnh, không nên lúc nào cũng chỉ dựa vào thực lực của mấy người chúng ta, mà phải dựa vào thực lực của một quần thể”

“Uhm, ta sẽ làm tốt, huynh yên tâm đi” La Băng cũng không nói thêm gì cả, một câu nói này cũng khiến Hồng Quân có thể yên tâm vì Hồng Quân có thể không phải lo lắng chính là lý do tại sao nàng bẽ quan.

“Nghịch Ương lão ca, lần này huynh phải hi sinh một chút, Phá thiên kiếm quyết của huynh phải được truyền ra cho mọi người, càng nhiều người càng tốt, Chu gia đã có ý nghĩ đối phó với chúng ta thì chúng ta phải có chuẩn bị mới được”

”Yên tâm đi tiểu Quân, lão ca không phải là người chỉ biết có mình mình”

Hết thấy mọi việc đều được an bài, mọi chuyện cứ như thế được tiến hành trong khi Chu Lam vẫn chưa biết được chuyện gì đang xảy ra.

-

151. Chương 11: Kim Nhân Cương Thân

Hơn nữa trên tay Huống Thiên Minh còn có thiên thần khí phòng ngự Hồng Quân vì sự an toàn của hấn mà cấp cho, tại tầng thứ bảy không gian này, cho dù đụng độ với di động trận pháp của Chu gia, Huống Thiên Minh cũng có thể nắm chắc việc đào thoát.

Chu Gia thành cách Hồng Quân thành thật sự quá xa, Huống Thiên Minh vừa hành tẩu vừa tìm hiểu tin tức mới từ Chu gia, cũng may Huống Thiên Minh thực lực biểu hiện chỉ có hạ phẩm thần nhân cảnh giới nên không ai sinh ra hoài nghi đối với hấn, dọc theo đường đi hấn cũng nghe được không ít tin tức về Chu gia, chỉ là đại bộ phận tin tức đều đã nghe nói qua, không có giá trị gì lớn.

Năm mươi năm sau, tại Thần Giang thành bên cạnh Chu Vương thành thuộc sự khống chế của Chu gia, Huống Thiên Minh ở chỗ này tạm dừng lại nghe ngóng, lúc trước ở cùng Tôn Ngộ Không đã sớm tạo cho hấn một thói quen lưu lảng nay đây mai đó, nên hôm nay ở tạm tại thôn trang nhỏ gần Thần Giang thành, cũng không có cảm giác gì là khó chịu cả.

Giống như Hoàng Sa Thành, Chu Vương thành cũng không cho phép xung quanh có thôn trang xuất hiện, bất quá thành chủ Thần Giang thành cũng là người của Chu gia, Chu Vương thành thành chủ cũng là con cháu trực hệ Chu gia, nên xung quanh thành có thể có một vài thôn trang. Huống Thiên Minh đang chuẩn bị tìm kiếm cơ hội, trộm tiến vào Chu Vương thành dò xét.

Trung phẩm thiên thần khí phòng ngự mà Hồng Quân cho hấn còn có công năng che giấu khí tức, có thiên thần khí này trong tay, Huống Thiên Minh căn bản không hề lo lắng có ai có thể phát hiện được hấn. Trong vòng mười năm, đã ba lần lên vào Chu Vương thành Thành chủ phủ, cũng nghe được không ít tin tức mà bên ngoài không biết được, thế nhưng những tin này đã được Chu Lam đề cập qua, nên cũng không có giá trị thực tế gì.

Lần thứ tư đột nhập vào Chu Vương thành Thành chủ phủ, lần này Huống Thiên Minh đến đúng lúc Chu gia phái người tới Chu Vương thành, mà Chu Vương thành Thành chủ ‘Chu Bình’ quá tự tin nên không bố trí bất cứ trận pháp cách âm nào, hắn đang tiếp đón vị trưởng lão Chu gia đặc cách tới đây.

“Chu Bình, qua năm trăm ngàn năm nữa là người có thể trở về tổng bộ gia tộc mà hảo hảo nghiên cứu công pháp của Chu gia rồi, đến lúc đó, với thiên tư của người dám chắc có thể phi thăng lên tầng thứ tám a!”

Trưởng lão a a cười nói, Nói ra thì người này là trưởng bối của Chu Bình, Chu Bình là một trong số những thiên tài của Chu gia, đặc biệt được phái ra ngoài đảm nhiệm chức vụ thành chủ để học tập trong năm ngàn vạn năm, sau đó có thể trở về tổng bộ nghiên cứu công pháp cao thâm mà Chu gia tại Vô danh không gian đã sáng tạo ra. Công pháp này chuyên môn trợ giúp thần nhân lĩnh ngộ không gian pháp tắc của Vô danh không gian, khi đã lĩnh ngộ được không gian pháp tắc, tự nhiên có thể trở thành thiên thần mà phi thăng. Có thể trở lại tổng bộ để nghiên cứu công pháp cũng trở thành nguyện vọng lớn nhất của mỗi người Chu gia.

“Chu Bình còn phải cảm tạ Lượng Hoành trưởng lão đã tài bồi!” Chu Bình thật ra rất khiêm nhường, không quên nhân cơ hội vỗ mông ngựa, khiến cho tên trưởng lão kia mỉm cười gật đầu.

“Ta lần này tới đây chủ yếu có ba việc chính. Đầu tiên là phải tiếp tục điều tra Hồng Quân thành, Thạch gia đã nhiều lần phái người đến thỉnh cầu chúng ta hợp lực công kích Hồng Quân thành, đều bị tộc trưởng chèn ép. Bây giờ chuyện này mặc dù chưa quan trọng, nhưng sợ rằng cũng không tránh được bao lâu. Quan trọng nhất chính là cái ngày bầu trời xảy ra biến cố kia có đúng hay không cùng Hồng Quân có quan hệ, việc này cần phải điều tra rõ ràng!”

“Chu Bình đã minh bạch, xin trưởng lão cùng tộc trưởng cứ yên tâm, Chu Bình đã phái không ít người đi điều tra, lại đều có vũ khí bí mật, tin tưởng không bao lâu có thể có tin tức trở về!”

“Àn, người làm việc thì ta yên tâm!” Trưởng lão mỉm cười gật đầu, tiếp theo nói: “Việc thứ hai. Vốn một trăm ngàn năm Chu gia chọn nhân viên bên ngoài một lần, bây giờ cải biến thành ba mươi ngàn năm chọn lựa một lần. Gần đây không gian hình như không ổn định, chuẩn bị nhân thủ nhiều một chút cũng tốt. Phương pháp chiêu tuyển y như trước kia, chỉ cần tinh không cần lượng, chỉ cần thích hợp đều có thể đề cử.”

“Ba mươi ngàn năm một lần, Lượng Hoành trưởng lão, chuyện này có vội vã quá không?” Chu Bình sững sốt, mỗi thành chủ ở bên ngoài Chu gia đều có nhiệm vụ, cứ cách mỗi một trăm ngàn năm đều phải lựa chọn một ít người có thể dễ dàng huấn luyện thành người tận tâm phục vụ Chu gia. Những thần nhân này sẽ được đưa đến nơi bí mật huấn luyện của Chu gia để trở thành tử sĩ, mặc dù bọn họ cũng là người của Chu gia, nhưng đãi ngộ so với Chu gia nhân chánh thức còn kém rất xa.

“Ta cũng biết có điểm gấp gáp, nhưng chính là tộc trưởng đã hạ lệnh thì phải chấp hành, chỉ có thể khổ cực các người. Tìm ở cả các thành trì bên ngoài, không nên giới hạn chỉ trong thành nội của mình!” Trưởng lão thở dài, tộc trưởng gia tăng số lượng nhân viên chiêu thu từ bên ngoài vào, chuyện này bao nhiêu ức năm qua chưa từng xảy ra, xem ra tầng thứ bảy không gian quả thật xuất hiện chuyện nghiêm trọng rồi.

“Chuyện thứ ba, Hỏa Lôi thành thành chủ Chu Hỏa lúc đi ra ngoài không cẩn thận bị ba tên đệ nhị thần giới giết chết, tộc trưởng phi thường tức giận, nghiêm lệnh truy nã ba tên đệ nhị thần giới kia. Căn cứ vào mật báo, bọn chúng có thể đang hướng tới thành trì này của các người. Người phải lưu ý, bắt được ba người kia cũng là có công lớn nhất!”

“Chu Hỏa bị giết?” Chu Bình kinh hãi kêu lên một tiếng, nếu tính ra, Chu Bình là tôn chất của đương kim tộc trưởng, còn Chu Hỏa là cháu ruột của tộc trưởng, địa vị của Chu Hỏa so với Chu Bình muốn cao hơn rất nhiều. Chu Vương thành của hắn mặc dù có tên là “Chu Vương” nhưng một khi so sánh cùng Hỏa Lôi thành chính là yếu hơn không ít.

“Đúng vậy, Chu Hỏa cũng là xui xẻo, lúc ra ngoài dẫn theo cả ngàn hộ vệ tùy thân, không tưởng được ra khỏi thành không lâu liền phát hiện ba tên trung phẩm thần nhân của đệ nhị thần giới. Với cá tính của Chu Hỏa đương nhiên sẽ không tha bọn họ. Ai biết ba người nọ biến thái như vậy, ba trung phẩm thần nhân có cánh giống như yêu thú, trong miệng còn có răng nanh rất dài, còn có thể biến thân. Chu Hỏa chính là bị

bọn họ sau khi biến thân giết chết, một ngàn thượng phẩm thần nhân hộ vệ đi theo cũng bị giết hơn năm trăm, cuối cùng còn để cho ba tên kim nhân trung phẩm thần nhân nọ chạy mất.”

“Trung phẩm thần nhân có thể biến thân, con mắt màu vàng? Lượng Hoành trưởng lão xin yên tâm, nếu bọn họ tới đạ bàn của ta, ta nhất định sẽ bắt bọn họ trao cho tộc trưởng xử lý!” Chu Bình mày cũng nhú lại, mặc dù đáp ứng nhưng trong lòng không dám khinh thường ba người này, có thể giết năm trăm thượng phẩm thần nhân nhân, mặc kệ ba người tu vi gì, cũng đáng để hắn cẩn thận đối phó.

“Hảo, chủ yếu là ba chuyện này, người xử lý tốt là được, ta về trước. Tộc trưởng còn đang chờ ta đem tin tức trở về!” Trưởng lão a a cười nói, xoay người định hướng đi ra ngoài.

“Lượng Hoành trưởng lão, trở về nhất thời cũng không vội, ngài hãy ở lại đây vài ngày a, mỹ vị Chu Vương thành ngài cũng đã lâu rồi không có thưởng thức qua thì phải.” Chu Bình vội ngăn trưởng lão lại, a a cười nói.

“Cũng được, vậy hai ngày nữa rồi hắn trở về!” Trưởng lão nói phải đi cũng chỉ là ra vẻ làm bộ, gặp Chu Bình ngăn trở liền đáp ứng ngay.

“Ba kim nhân, răng nanh dài, trung phẩm thần nhân có thể biến thân? Chẳng lẽ là ba vị tiền bối nọ?” Huống Thiên Minh nghe được hai mắt sáng ngời, hắn ở chỗ này không có cảm nhận được nguy hiểm của thiên kiếp, hơn nữa răng nanh dài, hai mắt màu vàng, có thể biến thân, lại với trung phẩm thần nhân cảnh giới có thể giết thành chủ với hơn năm trăm thượng phẩm thần nhân, ngoại trừ Kim nhân Cương thần của cương thi nhất tộc ra, Huống Thiên Minh thật sự không nghĩ ra được người nào khác.

Huống Thiên Minh trong lòng kích động, dưới chân đang rời đi không cẩn thận dậm trên mặt đất làm phát ra tiếng động, một chút động ấy lập tức bị Chu Bình cùng Chu gia trưởng lão Chu Lượng Hoành phát hiện được.

“Là ai?”

Chu Bình chợt quát một tiếng, không nghĩ tới mình đang tiếp đãi khách quý lại có kẻ dám tới, hơn nữa lại có thể ẩn nấp dưới thần thức quan sát của hắn. Chu Bình đối với thần thức của chính mình vẫn rất tự phụ, rất ít người có thể trốn tránh được hắn.

“Bất hảo, bị phát hiện!” Huống Thiên Minh âm thầm kêu một tiếng, lập tức phát động một thân tốc độ, rất nhanh hướng ra ngoài chạy thoát, Chu Bình cùng Chu Lượng Hoành trong khi chạy ra thì Huống Thiên Minh đã trực tiếp biến thân lần thứ hai bay đi thật xa. Hai thượng phẩm thần nhân cũng không đuổi kịp tốc độ của hắn.

“Tốc độ thật nhanh, người kia là ai?” Chu Lượng Hoành chỉ thấy một chút thân ảnh Huống Thiên Minh phi tẩu, thần thức căn bản không quan sát được, bởi Huống Thiên Minh đã sử dụng thiên thần khí che giấu khí tức.

“Chuyện này khẩn cầu trưởng lão vì Chu Bình mà giữ bí mật, người này ta nhất định sẽ bắt được!” Chu Bình lúc này thậm hận chính mình quá khinh thường, để cho bí mật của trưởng lão bị người khác nghe lén, tin tức này truyền về gia tộc đối với hắn là một đả kích không nhỏ.

“Người yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài. Bất quá, người phải nắm chắc người này tuyệt đối không thể buông tha, có thể che giấu khí tức, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy, tuyệt đối không phải là người thường!” Chu Lượng Hoành cũng không muốn cho người khác biết chính mình cùng người khác đàm thoại chuyện bí mật lại để cho người ngoài nghe được, nếu nói ra ngoài chính mình cũng là dọa người.

“Lượng Hoành trưởng lão yên tâm, hắn cho dù có chạy xa đi nữa, ta cũng sẽ bắt được hắn!”

“Hảo, xem ra nơi này cũng không phải chỗ yên bình gì nữa, người chính mình phải cẩn thận, bây giờ không còn là thời buổi thái bình nữa, trong khi hoàn thành nhiệm vụ đừng quên bảo vệ an toàn bản thân. Chu Vương thành ta không lưu lại nữa, ta trước tiên trở về tổng bộ chờ tin tức tốt của người!”

Bị Huống Thiên Minh một trận quấy rầy, Chu Lượng Hoành cũng không còn hứng thú lưu lại nữa, cáo biệt Chu Bình, mang theo người của mình trở về Chu Gia thành. Chu Bình cũng bắt đầu triển khai điều tra về Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh đã trở về thôn lạc cư ngụ lúc trước, trong đầu còn nghĩ đến cuộc đối thoại của hai người Chu gia. Về tin tức Chu gia điều tra Hồng Quân thành, hôm nay bên trong Hồng Quân thành đều biết, nên tính ra tin tức này không có giá trị gì. Nhưng là bọn họ còn muốn điều tra cái ngày bầu trời xảy ra biến dị cùng Hồng Quân có quan hệ hay không, lúc trước chuyện này chưa có nghe nói qua, hơn nữa bọn họ còn coi chuyện này là trọng yếu, Huống Thiên Minh rốt cuộc cũng tìm được một tin tức quan trọng để báo cho Hồng Quân thành.

Chu gia lựa chọn thần nhân bình thường gia nhập Chu gia làm nhân viên bên ngoài của họ cũng không phải là chuyện gì bí mật, đệ nhất thần giới đại bộ phận đều biết, hơn nữa rất nhiều thần nhân còn vì có thể vào được Chu gia mà phấn đấu. Việc Chu gia sửa đổi thời gian tuyển chọn đối với đệ nhị thần giới bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện đại sự, điểm ấy Huống Thiên Minh đơn giản chỉ là ghi chép một chút, thông qua truyền tấn khí để về Hồng Quân thành đích xác quá xa, truyền tấn khí tất nhiên truyền không đến. Huống Thiên Minh điều tra xong phải qua mấy chục cái thôn lạc, truyền tin qua những thần nhân đã được an bài sẵn mới có thể đưa tin tức về hồng quân thành.

Để cho Huống Thiên Minh cẩn trọng chú ý chính là vấn đề thứ ba theo như lời bọn họ đàm thoại, lúc trước ở tầng thứ sáu, Huống Thiên Minh ngay cả một tin tức của cương thi nhất tộc cũng không có nghe qua, lên tầng thứ bảy này, Huống Thiên Minh không phải là không nghĩ tới việc tiếp tục tìm kiếm ba vị tiên bối cùng với hắn bị hút vào Vô danh không gian, chỉ là không gian thật sự quá lớn, tìm người thật sự là quá phiền toái, vốn hắn đã tạm thời buông tha ý định này. Huống Thiên Minh ngàn vạn lần không có nghĩ đến, ở chỗ này cũng nghe được tin tức của ba vị Kim nhân Cương thần!

-

152. Chương 12: Vạn Hỏa Ấn Quyết

Ở lại Chu Vương thành cũng không còn tác dụng gì nữa, Huống Thiên Minh cũng lặng lẽ rời khỏi thôn lạc kia, hướng Hỏa Lôi thành mà đi tới. Trong khi Chu Bình còn đang ở vùng phụ cận Chu Vương thành điều tra người thần bí hôm nọ, thì Huống Thiên Minh đã rời đi thật xa, nhất định để cho Chu Bình điều tra cuối cùng không có kết quả.

Một đại thành chủ tử vong không phải là việc nhỏ, Hỏa Lôi thành lại cách Chu Vương thành không xa, còn chưa có đi được bao lâu, Huống Thiên Minh đã nghe được tin tức này, tất cả người ở đệ nhị thần giới thảo luận tin tức này không có người nào là không có bộ dáng cao hứng. Hỏa Lôi thành thành chủ Chu Hỏa, chính là một người mà đệ nhị thần giới thần nhân ở vùng phụ cận vô cùng thống hận, Chu Hỏa này lúc rảnh rỗi không có việc gì lại đi tìm người của đệ nhị thần giới mà giết chóc, số người ở những thôn trang phụ cận chết trên tay hắn đều có thể tính bằng vạn. Bây giờ kẻ thù của mình bị giết, để cho vô số người vỗ tay khen hảo.

Tính toán một thời gian, Huống Thiên Minh quyết định ở lại một cái thôn trang nằm trên đường thông giữa Hỏa Lôi thành cùng Chu Vương thành, nếu đúng như lời trưởng lão nọ của Chu gia, ba người chính là chạy hướng về phía Chu Vương thành, ở chỗ này nhất định có thể gặp bọn họ.

Từ khi ở cùng Hồng Quân, Tôn Ngộ Không bọn họ, Huống Thiên Minh cũng thích tới tửu lâu, đặc biệt lần này ra ngoài tìm hiểu tin tức, Huống Thiên Minh tới tửu lâu không ít lần, một mặt uống rượu, một mặt nghe ngóng tin tức, cũng là có một chút niềm vui thú. Tửu lâu này là tửu lâu lớn nhất ở thôn trang, cũng bởi vì vị trí đặc thù làm cho thôn trang này trở thành địa điểm náo nhiệt nhất. Cả thôn trang thần nhân thường trú có hơn mười vạn, người của đệ nhị thần giới lui tới càng nhiều.

Nhiều người thì tửu lâu tự nhiên cũng náo nhiệt, hôm nay người ở tửu lâu đàm luận nhiều nhất chính là sự việc Hỏa Lôi thành thành chủ Chu Hỏa bị giết. Nơi này cách Hỏa Lôi thành so với Chu Vương thành còn muốn gần hơn. Trong thôn có không ít thần nhân bị Chu Hỏa tàn sát, hôm nay Chu Hỏa lại bị đệ nhị thần giới giết chết, bất luận thế nào họ cũng coi ba người nọ là anh hùng, có người còn đề nghị nếu ai gặp bọn họ, thì khuyên bọn họ nên tới đầu quân cho Hồng Quân thành.

Huống Thiên Minh bình thường cũng không muốn nói chuyện với những người này, chỉ là mỉm cười uống rượu nghe mọi người bàn luận, một tháng sau, mọi người cũng đều biết hắn không thích nói chuyện, chỉ

thích uống rượu mà thôi.

Hai tháng sau, một mảnh huyền não của tử lâu cùng với lúc trước giống nhau, chỉ là hôm nay Huống Thiên Minh trong lòng có một loại cảm giác dị thường, ngày thường hắn chỉ cúi đầu uống rượu, hôm nay hai mắt lại nhìn chằm chằm qua cửa lớn mà quan sát trên đường. Cảm ứng đặc thù của cương thi nhất tộc làm cho hắn cảm giác được có tộc nhân mình đang tới gần, hơn nữa không chỉ là một người.

Rốt cuộc, có ba người tướng mạo bình thường đi vào bên trong tử lâu, vô luận là thân hình hay trang phục cũng không có chỗ nào kì lạ, duy nhất có chút không giống với người bình thường, chính là khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh, ba người bên trong tử lâu ánh mắt đảo một vòng, rốt cuộc dừng lại trên người Huống Thiên Minh, lần đó ba người Huống Hữu Sinh bị cuốn vào Vô danh không gian theo Hồng Quân, tới bây giờ vẫn chưa gặp được Huống Thiên Minh.

“Ba vị tiền bối, chính là các người!” Huống Thiên Minh một trận kinh ngạc, lập tức đứng dậy đi tới nghênh đón ba người.

“Người là? Huống Thiên Minh?” Huống Hữu Sinh nhận ra hắn, hai Kim nhân Cương thần còn lại cũng đều nhận ra chỗ này có tộc nhân bọn họ, đúng là người lúc trước cùng bọn họ bị hút vào Vô danh không gian – Cương thi nhất tộc Cương thi Hoàng ‘Huống Thiên Minh’.

“Tiền bối, văn bối chính là Huống Thiên Minh!”

Bên trong Vô danh không gian, Huống Hữu Sinh ba người cũng giống Huống Thiên Minh chưa từng thấy tộc nhân mình, lúc này Huống Thiên Minh tâm tình cũng rất kích động, ít nhất cũng chứng minh được bên trong vô danh không gian không phải chỉ có một mình hắn là cương thi tồn tại.

“Thật là người. A a, người không cần bảo chúng ta là tiền bối nữa a. Hôm nay người cũng tới Kim nhân cảnh giới, chúng ta coi như là huynh trưởng của người mà thôi!” Một vị Kim nhân Cương thần khác đứng ở bên Huống Hữu Sinh nói, cũng chính là vị yêu cầu giết sạch người Tu La Ma giới lúc trước.

“Chu gia làm việc, tạp nhân tránh ra, nếu không đừng trách sao chết oan mạng!”

Một tiếng quát đột nhiên xuất hiện trong tử lâu, theo sau thanh âm ít nhất hơn trăm người hùng dũng tiến vào tử lâu, bên ngoài có ít nhất mấy vạn thượng phẩm thần nhân bao vây.

Vừa rồi người của đệ nhị thần giới còn đang bàn luận lập tức đều đi ra ngoài, Chu gia đệ nhất thần giới là gia tộc nổi tiếng ở cả tầng thứ bảy không gian này, ba người mới vừa tiến vào tử lâu thì người của Chu gia liền hiện thân, người của đệ nhị thần giới ngay lập tức hiểu được ba người này chính là kẻ đã sát hại Chu Hỏa, bọn họ đều tiếc hận cho ba người này, tiếc hận chính là không có một ai dám tiến lên trợ giúp ba người bọn họ.

“Lại tới, đây là lần thứ bảy rồi a, đúng là cái loại chẳng biết chết sống!” Vị Kim nhân Cương thần đang cùng Huống Thiên Minh nói chuyện hừ lạnh một tiếng. Sau khi giết Chu Hỏa, bọn họ đã ba lần gặp người của Chu gia ngăn cản. Chu gia nhân không ai có thể đuổi theo tốc độ của ba người bọn họ, đều bị ba người chạy thoát, đồng thời cũng giết không ít đệ nhất thần giới thần nhân.

“Lần này xem các người còn chạy như thế nào?” Một tên thượng phẩm thần nhân đầu lĩnh, sau khi mọi người rời khỏi tử lâu, cười lạnh nhìn ba người nói. Ba người tốc độ chạy trốn rất nhanh, để cho người của Chu gia đuổi bắt thực sự đau đầu, vì thế, tổng bộ đặc ý phái tới một nhóm thượng phẩm thần nhân đã luyện di động trận pháp tới đây trợ giúp. Hôm nay trưởng lão của đội di động trận pháp đã tới thôn trang này, chu gia thần nhân đuổi bắt ba người này tự nhiên có tin tưởng.

“Chúng ta còn muốn chạy, ai có thể ngăn được? chỉ bằng các người?” Huống Hữu Sinh cũng hừ lạnh một tiếng, bọn họ không biết lợi hại của Chu gia di động trận pháp, chính là Huống Thiên Minh cũng chỉ nghe Hồng Quân nói qua, mà chưa có chính thức thấy được.

“Cuồng vọng, hy vọng các người có bản sự để mà cuồng vọng a!” Lão giả đầu lĩnh cười lạnh nói, bên cạnh hắn ba mươi mấy người đã bắt đầu di động chung quanh, rất nhanh gọn bao vây toàn bộ bốn người.

‘Oanh long!’

Cả tửu lâu theo sự di động của hơn ba mươi người này đã hoàn toàn đổ nát, bốn người Huống Thiên Minh vốn ở trong đại sảnh cũng xuất hiện ngoài trời, xa xa còn có vô số đệ nhị thần giới thần nhân đứng xem.

Ba mươi mấy người đột nhiên trở nên đứng bất động, ba Kim nhân Cương thần thấy bọn họ không nhúc nhích, chính mình cũng không nhúc nhích, chỉ là lãnh nhãn nhìn, căn bản không biết dụng ý của đối phương.

“Bất hảo, chúng ta nhanh đi ra ngoài!” Nhìn ba mươi mấy người thủ thế, Huống Thiên Minh rất cuộc nhớ tới Hồng Quân đã nói cho hắn di động trận pháp của Chu gia, lực công kích của Hồng Quân Huống Thiên Minh rất rõ, ngay cả Hồng Quân có thượng phẩm thiên thần khí đều không phá trừ được trận pháp, bọn họ bốn người cũng muôn vàn khó khăn phá giải.

“Muốn chạy trốn? Muộn rồi, ha ha!” Lão giả trên tay vừa động, ha ha cười to, di động trận pháp đã bố trí thành công, Huống Thiên Minh bốn người nhất thời bị vây khốn bên trong.

“Thật phiền toái, đáng chết, ta như thế nào không nhớ ra chứ!” Huống Thiên Minh cười khổ một tiếng, hắn có thiên thần khí hộ thân, không sợ công lực của di động trận pháp này, nhưng ba vị kim nhân cương thần chính là thần khí cũng không có, nếu ở bên trong trận pháp sợ rằng sẽ sớm bị khốn tử.

“Thiên minh, phiền toái cái gì? Chỉ có ba mươi mấy người, chúng ta bốn người đều là Kim nhân Cương thần cường đại há có thể sợ bọn họ?” Ba Kim nhân Cương thần còn chưa biết di động trận pháp kinh khủng, nên trận pháp này không để trong mắt.

“Ba vị lão ca, nếu chỉ có ba mươi mấy người thì không sợ, nhưng bọn họ kết thành trận thế, chính là di động trận pháp, vậy thật sự là phiền toái a!” Huống Thiên Minh lại cười khổ, trong đầu cấp tốc tự hỏi, như thế nào mới có thể phá trận pháp này, để bốn người bọn họ chạy đi.

“Người là ai? Biết không ít a, di động trận pháp này người là từ đâu nghe được?” Lão giả nhướng mày, hắn không nghĩ tới một người đệ nhị thần giới cũng có thể nhân ra vũ khí bí mật của Chu gia hắn, đối với Huống Thiên Minh cũng nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Ta là người ở đâu không trọng yếu, bất quá các người tưởng rằng bằng vào trận pháp này có thể vây khốn chúng ta. Vậy người lắm to rồi!” Huống Thiên Minh a a cười, trong lòng có khấn trương đi nữa cũng không biểu hiện ra phân nào.

Hảo, ta xem xem các người rốt cuộc phá vỡ di động trận pháp của chúng ta như thế nào. Vạn hỏa ẩn quyết, bắt đầu!” Lão giả quát khê một tiếng, ba mươi mấy người lập tức biến hóa vị trí, ẩn quyết trên tay càng lúc càng nhanh, Huống Thiên Minh bốn người cảm thấy một cổ áp lực truyền đến, ba Kim nhân Cương thần sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, bọn họ rõ ràng cảm giác được ba mươi mấy người trước mặt so với bọn thượng phẩm thần nhân bọn họ giết lúc trước bất đồng rất lớn.

Theo thủ động của ba mươi mấy người, trong trận pháp hư danh chỉ hỏa bắt đầu chậm rãi xuất hiện, bốn người muốn bay ra ngoài đều bị trận pháp ngăn lại, vô luận công kích như thế nào đều phá không được vách tường trong suốt của trận pháp.

“Đây là cái loại gì, mà cứng như vậy!” Một Kim nhân Cương thần kinh ngạc kêu lên, đã biến thân ba lần nhưng vẫn không làm suy chuyển trận pháp một phân hào.

“Di động trận pháp, quả nhiên danh bất hư truyền!” Huống Thiên Minh ha ha cười to, thiên thần khí chiến giáp xuất hiện trên người, trực tiếp thi triển chung cực biến thân, trên mặt Huống Thiên Minh một đạo kim sắc phát ra khí tức cường liệt, rất nhanh trực tiếp xuyên qua hư danh chỉ hỏa, một vòng hướng tới trên người lão giả kia mà đánh tới.

“Oanh long long!”

Huống Thiên Minh chung cực biến thân, rốt cuộc cũng làm cho trận pháp chớp lên một cái, Huống Thiên Minh quyền kính mang theo kim quang còn chưa chạm được vào trên người lão giả đã bị trận pháp ngăn trở, một quyền uy lực thật lớn, nhưng đối với lão giả nọ lại không tạo thành uy hiếp gì, Huống Thiên Minh bị bắn bay trở lại.

Cho dù như thế, lão giả nọ cũng là kinh ngạc nhìn Huống Thiên Minh. Một là nhìn chiến giáp của Huống Thiên Minh, lão giả tuy không thấy rõ, nhưng có thể xuyên qua hư danh chỉ hỏa mà không bị thương, tuyệt

đôi không phải là thần khí bình thường, hai là công kích của Huống Thiên Minh, lão giả làm Chu gia trưởng lão đã lâu, dùng trận pháp di động đối phó qua không ít người, chưa có ai có thể khiến trận pháp chớp lên, Huống Thiên Minh xem như là người đầu tiên.

“Trận pháp này phòng ngự quá mạnh mẽ, chúng ta cùng nhau chung cực biến thân, toàn lực công kích lên một điểm!” Huống Thiên Minh bay trở về, lập tức hướng ba Kim nhân Cương thần nói.

Ba Kim nhân Cương thần cũng lập tức biến thân, bề ngoài ba người xem ra không có biến hóa gì, chỉ là kim quang càng thêm sáng ngời, răng nanh ngoài miệng càng thêm dài, ba người phối hợp với Huống Thiên Minh, bốn đạo quyền phong vừa mãnh liệt vừa cường đại cùng nhau hướng một điểm đánh tới.

-

153. Chương 13: Đồ Sát

Bốn Kim nhân Cương thần chung cực biến thân, vô số quyền kính công kích lên một điểm của Vạn hỏa ẩn quyết. Nhất thời, ba mươi sáu thượng phẩm thần nhân Chu gia cảm thấy Vạn hỏa ẩn

quyết trận pháp nhện không được chớp lên, cũng may không có dấu hiệu sụp đổ.

Lão giả nọ kinh hãi, bốn người này không tưởng được có thể đem Vạn hỏa ẩn quyết trận pháp mà bọn họ tạo thành bức tới mức này, lập tức truyền âm cho những người khác, “Mọi người gia tăng thêm công lực, bốn người này không phải đơn giản, mau mau đốt cháy bọn hắn!”

Những người còn lại nghe được truyền âm, lập tức tăng thêm thần lực xuất ra, bên trong Vạn hỏa ẩn quyết, ‘Hư Minh chi hỏa’ dần dần trở nên nồng đậm, phạm vi bao trùm càng lúc càng lớn.

“Bồng!” Lại một quyền nữa oanh kích lên bề mặt trận pháp, theo sát phía sau là ba đạo quyền kính cường đại tới cực điểm đều oanh kích lên cái điểm kia. Nhưng làm cho bốn người Huống Thiên Minh thất vọng chính là, cho dù như vậy trận pháp này cũng chỉ có chớp lên, một chút triệu chứng bị phá vỡ cũng không có.

Trong trận pháp, Hư minh chi hỏa dần dần nhiều lên, rất nhanh bao trùm toàn bộ không gian của trận pháp, Huống Thiên Minh có thiên thần khí chiến y hộ thể, thật ra không sợ cái gì. Nhưng Huống Hữu Sinh ba người lại không tốt như vậy, thậm chí thần khí chiến y cũng không có, mặc dù chung cực biến thân mang đến lực phòng ngự cường đại, nhưng cũng chỉ là nói tương đối mà thôi. Đối mặt với Hư minh chi hỏa vô cùng vô tận, ba người chỉ hộ thể thôi đã hao tổn một lượng lớn năng lượng, chứ đừng nói tới việc phá vỡ trận pháp.

Huống Thiên Minh thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng gấp gáp, trên tay mang theo Liệt Thiên quyền sáo, một quyền lại một quyền tiếp tục công kích lên một điểm, cảm, nhưng mà sự tình vẫn như trước, Vạn hỏa ẩn quyết trận pháp kia nhiều nhất cũng chỉ có chớp lên, căn bản chính là không thể phá hủy.

Huống Quang Nghĩa, chính là Kim nhân Cương thần đã thực hiện đồ sát lần trước ở Tu La giới, đột nhiên quay đầu nhìn Huống Hữu Sinh, lại nhìn Huống Thiên Minh cùng với Kim nhân Cương thần còn lại, trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu. Một đạo thanh âm đồng thời vang lên trong tai ba người: “Hữu Sinh đại ca, Quang Nhân, còn có Thiên Minh, các ngươi nhớ lấy, phải báo thù cho ta!”

Huống Hữu Sinh trong lòng căng thẳng, nhìn về phía Huống Quang Nghĩa, đã phát hiện Huống Quang Nghĩa cả người kim quang đại phát, xuyên thấu qua vô tận Hư Minh chi hỏa, hướng tới điểm mà Huống Thiên Minh đang một mực công kích bay tới.

“Ca!” Huống Quang Nhân cùng Huống Quang Nghĩa vốn là huynh đệ, trải qua vô số năm cảm tình đã sớm phát triển đến mức tâm linh tương thông.

“Quang Nghĩa!” Huống Hữu Sinh xem như là lão đại trong số họ, cương thi nhất tộc có khả năng trở thành Kim nhân Cương thần rất ít, cũng bởi vậy Huống Hữu Sinh đối với hai huynh đệ này cảm tình cũng rất nặng. Mà hôm nay, Huống Hữu Sinh đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Huống Quang Nghĩa, nhưng lại vô lực ngăn cản.

“Thiên Minh, tránh ra!” Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, Huống Thiên Minh còn chưa hiểu sao lại thế này, đã bị Huống Quang Nghĩa đẩy ra một bên, một đoàn quang mang chói mắt tới cực điểm, đánh lên điểm vừa rồi Huống Thiên Minh đang công kích.

Tại thời khắc mấu chốt này, Huống Quang Nghĩa lựa chọn tự bạo, hy vọng có thể mang lại cho ba người một tia sinh cơ.

“Oanh!” Cách Huống Thiên Minh không xa, đoàn quang mang chói mắt kia đột nhiên đánh lên rào cản của Vạn hỏa ấn quyết.

“Bồng!” Một âm thanh vang dội, rào cản phòng hộ Vạn hỏa ấn quyết giống như thủy tinh vỡ nát, cùng lúc đó Hư minh chi hỏa trong trận pháp cũng lập tức tán đi, lộ ra ba Kim nhân Cương thần đang đứng ở trong.

Di động trận pháp của Chu gia quả nhiên bất phàm, một Kim nhân Cương thần tự bạo, bất quá cũng chỉ là gần phá hư trận pháp, mà ba mươi sáu thượng phẩm thần nhân kia cơ hồ không chút hao tổn gì.

Tuy nhiên một chút này làm cho tất cả mọi người Chu gia phát hoảng, vừa rồi bốn Kim nhân Cương thần xuất ra công kích thực lực đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Trận pháp bị phá, bọn họ căn bản không có năng lực kháng cự với ba Kim nhân Cương thần này.

Huống Hữu Sinh, Huống Quang Nhân cùng Huống Thiên Minh, trong mắt phần nộ phát ra kim quang, Hơn nữa, Huống Quang Nhân lộ ra một cặp ranh nanh, kim quang trong mắt phát ra vô hạn sát khí. Huống Hữu Sinh cùng Huống Thiên Minh hai tay nắm chặt, chuẩn bị tùy thời bùng nổ đồ sát nhóm người này.

“Mau bày trận!” Cảm nhận được tình thế nguy hiểm, lão giả nọ vội vàng hô, nhưng dù sao kết ấn cũng cần phải có thời gian. Lần này Huống Thiên Minh bọn họ có thể nào để cho bọn hắn có thời gian, chỉ thấy ba đạo kim quang lóe lên, ba người đã chạy ào vào giữa ba mươi sáu người nọ.

“Sát!” Huống Quang Nhân hai mắt màu vàng mang theo một chút tia máu, một quyền đánh lên một thượng phẩm thần nhân, người nọ bị nắm đấm của Huống Quang Nhân làm ngực bị phá ra thành một lỗ thủng lớn, nguyên anh đã sớm bị một quyền đánh nát, linh hồn dung nhập vào bầu trời, thân thể cũng lập tức biến mất.

“Aaaa!” Giết xong một thượng phẩm thần nhân, Huống Quang Nhân hét lớn một tiếng, phát tiết bi phẫn trong lòng.

Ba mươi mấy người trước mặt ba Kim nhân Cương thần chung cực biến thân, giống như những đứa trẻ không có một chút sức lực chống cự, bị điên cuồng tấn công, trong nháy mắt đã tan rã. Cuối cùng ba mươi mấy người không một ai chạy thoát, tất cả đều chết trong tay ba người Huống Thiên Minh.

Cho tới nay, di động trận pháp của Chu gia tại tầng không gian này được xem như là vô địch, dưới tình huống một Kim nhân Cương thần tự bạo, ba Kim nhân Cương thần còn lại nổi điên, hoàn toàn tiêu vong. So với lúc trước Thạch gia Phong Vũ hai đoàn bao vây tiêu diệt Bất diệt kết ấn, trái lại lần này Vạn hỏa ấn quyết bị diệt bởi mấy Kim nhân Cương thần cường đại bị bao vây bên trong.

Chu gia di động trận pháp bị phá, xa xa đệ nhị thần giới thần nhân rốt cuộc cũng dám mon men lại gần quan sát kết cục trận chiến, chỉ là đứng ở bên ngoài thôi, mà ở giữa ba Kim nhân Cương thần đang đứng trầm mặc, luôn gây cho bọn họ một loại cảm giác không lạnh mà run. Tuy vừa rồi đã mất đi một người, nhưng nhìn cảnh tượng ba mươi sáu người của Chu gia bị giết hại, hoàn toàn khắc trong óc những người này, ai dám cam đoan ba người này sẽ không xuống tay với bọn họ?

“... Ta nói...” Hồi lâu, một thần nhân của đệ nhị thần giới xa xa mở miệng nói, “Ba vị hay là tới Hồng Quân thành đi a, ở đây khắp nơi đều là tai mắt của Chu gia, chỉ có Hồng Quân thành có thể bảo hộ được các vị.”

Ba người vẫn không nhúc nhích, chỉ có Huống Thiên Minh thấp giọng nói cảm ơn, ba người chỉ lẳng lẳng đứng như vậy, ước chừng đã đứng suốt ba ngày.

“Hữu Sinh đại ca, Thiên Minh, chúng ta đi thôi, theo lời bọn họ nói, Hồng Quân thành xem ra chính là đang khai chiến với Chu gia, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, đến đó chúng ta lại đại sát một phen.” Huống Quang Nhân nói, trải qua nỗi đau tang huynh, cừ hận với Chu gia trở nên vô cùng sâu sắc.

“Được, chúng ta tới Hồng Quân thành.” Huống Hữu Sinh không nói nhiều, nhưng lời nói cũng có tác dụng tạo được tính quyết định. Huống Thiên Minh cũng là thở dài một hơi, từ lúc tìm được tin tức của ba Kim nhân Cương thần tiên bối, Huống Thiên Minh liền định truyền tin về Hồng Quân thành, hiện tại Huống Hữu Sinh đã nói, việc này cũng đã thành định cục.

Nhưng Huống Thiên Minh vừa chuyển suy nghĩ thì vấn đề lại tới, thân phận La Bằng không thể che giấu được, nếu hai người này gặp La Bằng, Huống Hữu Sinh thì còn có thể chấp nhận được, nhưng Huống Quang Nhân vừa mới mất đi huynh đệ, lại đụng với kẻ thù trước kia, không có thiên kiếp hạn chế, thật không biết Huống Quang Nhân sẽ làm ra sự tình gì.

Lắc lắc đầu, tạm thời không nghĩ tới vấn đề này nữa, ‘xa đạo sơn tiền tất hữu lộ’, đến lúc đó tự nhiên có phương pháp giải quyết.

Những tin tức tìm hiểu được từ Chu gia tuy không nhiều lắm, nhưng thân thể vô cùng to lớn của Chu gia theo như lời Chu Lam nói lúc trước không sai biệt lắm. Nói cách khác, lúc thẩm vấn, Chu Lam quả thực không có nói sai, uy lực Vạn hỏa ẩn quyết hẳn cũng đã chứng kiến được, dựa theo lời Chu Lam, Chu gia còn có tám loại trận pháp di động giống như vậy, tám trận pháp như vậy a, cũng thật là làm cho người ta đau đầu một trận. Thật không tưởng được theo như lời Chu Lam, ba vị siêu cấp cao thủ kia rốt cuộc cường hãn tới mức độ nào.

Thân phận đã bại lộ, ba người cũng không dám ở lâu trong phạm vi thế lực của Chu gia nữa, dọc theo đường đi tiện thể tìm hiểu ít tin tức, thẳng hướng về Hồng Quân thành. Dù sao khoảng cách trăm năm thời gian còn đến bốn mươi năm, Huống Thiên Minh mấy người thật ra cũng dư dả thời gian.

.....oOo.....

Hồng Quân thành thành chủ phủ, Hồng Quân một mình ngồi uống rượu, những người khác đều bị hất phái đi ra ngoài, không biết như thế nào, bất tri bất giác chính mình đã có thói quen đối với vị trí đứng đầu này. Cười khổ một chút, tiếp tục uống rượu, trong lòng còn suy nghĩ như thế nào có thể đấu tranh cùng đệ nhất thần giới.

“Một mình ngồi suy nghĩ cái gì?” Chu Lam một thân trang phục màu tím từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Hồng Quân ngậy người ngồi suy tư, mở miệng nói. Từ khi Huống Thiên Minh truyền về tin tức, sự đối xử với Chu Lam theo đó cũng phóng túng hơn rất nhiều. chỉ cần không ra khỏi thành chủ phủ, hành động của nàng cũng sẽ không có ai can thiệp.

Hồng Quân ngẩng đầu lên, bộ dạng Chu Lam cũng không thể nói là khinh quốc khuynh thành, nhưng trên người cô phát ra khí chất đặc biệt, đối với mỗi nam nhân đều có một loại hấp dẫn riêng biệt.

“Không có gì, có một số việc nghĩ không ra, không biết giải quyết như thế nào mới ổn thỏa.” Hồng Quân cười cười, nói cũng như chưa nói, chính là nội dung thực chất cũng không nói gì ra, đối với thân phận của Chu Lam, Hồng Quân thủy chung cũng có một chút nghi ngờ.

Chu Lam cười, ngồi xuống đối diện Hồng Quân, đôi môi đỏ mọng mấp máy, nhẹ giọng nói: “Không thể tưởng được, thân tượng của cả đệ nhị thần giới cũng phát sầu như thế, nếu để cho người khác biết, chỉ sợ địa vị của người trong lòng bọn họ suy giảm ít nhiều a.”

“A, không sao cả, suy giảm thì suy giảm, dù sao ta cũng chính là một người tùy tiện như vậy mà.” Hồng Quân làm bộ dạng ‘không sao cả’ cười cười nói, đồng thời bưng chén rượu lên, uống một ngụm.

“Rượu gì thế, cho ta một ít.” Chu Lam lấy một cái tách, ý muốn Hồng Quân rót cho nàng.

Hồng Quân cầm lấy bình rượu, rót cho Chu Lam một ly, “Rượu này ta cố gắng để dành, hiện tại không còn nhiều lắm, uống một ngụm, ít một ngụm.” Đúng như Hồng Quân nói, lúc trước Ngộ Không cùng Nghịch Ương so tài, hai người làm tiêu hao của hân không ít rượu.

Chu Lam bưng chén rượu, đôi môi nhẹ nhàng nhấp một cái, chép chép miệng, tán thưởng nói: “Quả nhiên là hảo tửu, ta tới không gian này cũng đã mấy trăm vạn năm, cho tới bây giờ cũng chưa thưởng thức qua loại rượu ngon như vậy.”

“Mấy trăm vạn năm?” Hồng Quân cả kinh, theo lời Chu Lam, được lựa chọn vào địa vị cao trong Chu gia, đều trải qua những khảo hạch nghiêm khắc, bình thường không có mấy ngàn vạn năm, căn bản cơ hội tiến lên tầng quản lý của Chu gia đều không có, chứ đừng nói đến tầng cao cấp.

Chu Lam nhẹ nhàng cười, trong nụ cười cũng mang theo một nỗi buồn vô tận, “Đúng vậy, cảm thấy rất sốc đúng không, mấy trăm vạn năm, có thể làm vị trí cao ở Chu gia, chuyện này nhiều người có mơ cũng không dám mơ tới. Nhưng, chuyện này thật sự tốt lắm sao?” Chu Lam tự hỏi, vẻ mặt lộ ra nét u sầu.

“Người biết không? Ta vốn không phải là như vậy, có muốn nghe một chút chuyện xưa của ta không?” Chu Lam cười hỏi Hồng Quân.

“Xin rửa tai lắng nghe!” Hồng Quân xiêm áo chỉnh sửa một chút, giống như một người bình thường ngồi đối diện với Chu Lam, chăm chú nghe.

154. Chương 14: Phát Triển

“A, người đúng là may mắn!” Hồng Quân cười cười nói, tưởng tượng một cái tinh cầu hoàn toàn không có người tu chân, có thể gặp được một người tu chân từ bên ngoài đến, xác suất thật sự rất thấp.

“Đúng a, một người thuộc gia đình bần khổ như ta có thể gặp được một người tu chân, đích thật là may mắn tới cực điểm.” Chu Lam cười nói, chính là trong tiếng cười lại tràn ngập chua xót, “vì có thể tu luyện, ta đem thân thể chính mình bán cho người tu chân nọ, năm ấy, ta chỉ mới hai mươi tuổi.”

“Cái gì?” Hồng Quân ngàn vạn lần không có nghĩ đến, một nữ hài tử vì tu luyện có thể đưa ra lựa chọn như vậy.

“Có phải nghĩ rằng ta rất tùy tiện không? Rõ ràng có thể lợi dụng lực lượng khoa kỹ để trường sinh, là một người tu chân lại đi bán thân thể chính mình.” Việc này đã trải qua không biết bao nhiêu năm, Chu Lam nhớ lại, phảng phất như là sự tình mới vừa phát sinh hôm qua.

Hồng Quân trầm mặc không nói, xem biểu tình của Chu Lam cũng có thể biết được, lúc trước lựa chọn kia tuyệt đối là có nguyên nhân.

Chu Lam tiếp tục, quả thật như lời Hồng Quân đoán, “Có lẽ người cũng nghĩ tới, ta hai mươi tuổi, lựa chọn như vậy, kỳ thật là bất đắc dĩ.” Chu Lam thanh âm có chút thê lương, “Tuy khoa kỹ có thể làm cho chúng ta sinh mệnh vô hạn, lực lượng cường đại, nhưng điều này chỉ đúng với những người ở tầng lớp giàu có, không tiền, không quyền, sẽ không có cái ai chú ý tới người. Cái gọi là khoa kỹ năng lực này, căn bản không đơn giản mà cấp cho người, bạn trai của ta chính là một ví dụ điển hình.”

Hồng Quân trong lòng vừa động, nghe lời Chu Lam nói, trong lòng vô tình nhớ tới Lâm Lâm, tuy hấn không chính mắt nhìn thấy Lập Lập tuần tình, nhưng cùng vô danh vật chất có mối quan hệ nào đó làm hấn cảm nhận được Lâm Lâm đã tự vẫn. Bởi vì chính mình nhất thời tự đại, hoàn toàn hại chết hai người thân tới quan trọng, chuyện này cũng làm Hồng Quân phiền não một trận, nhưng cuối cùng, Hồng Quân trở nên có chút phấn chấn, giảm bớt chiến tranh, giảm bớt sát phạt, cải biến hết thảy mọi chuyện, làm những người đã chết một lần này còn có cơ hội được sống.

Chu Lam thở dài nói tiếp, “bạn trai ta cũng giống như ta, đều là xuất thân từ người nghèo, hấn so với ta lớn hơn hai tuổi, chúng ta cảm tình tốt lắm. Khi đó mỗi ngày sống cùng nhau ta rất vui, mặc dù rất nghèo, nhưng ta nghĩ chính mình thật hạnh phúc, không cần tưởng cái này tưởng cái kia, mỗi ngày chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, hết thảy đều tốt đẹp như vậy. Nhưng mà, sau đó ma bệnh xuất hiện trên người hấn. Theo lời thầy thuốc, hấn hai mươi hai tuổi không thể tiếp tục sinh tồn, trừ phi chúng ta có thể xuất ra một số tiền lớn lợi dụng lực lượng khoa kỹ thay đổi tế bào trong cơ thể hấn.” Nói đến đây Chu Lam cười khổ một chút, “Vừa rồi ta cũng nói, chúng ta đều là người nghèo, khoa kỹ lực lượng này không phải là dành cho chúng ta, cho nên ta chỉ có thể trở mắt nhìn hấn chậm rãi tiêu tụy, từ từ đi tới tử vong.”

Có lẽ chuyện này đã xảy ra lâu lắm rồi, nói lên chuyện này, trên mặt Chu Lam ngoại trừ một tia bất lực ra, thực không có một chút bi thương nào. “Sau đó, người tu chân kia xuất hiện. Lực lượng người tu chân chúng ta căn bản không thể tưởng tượng được, thậm chí khoa kỹ lực lượng cũng không thể sánh bằng, người tu chân kia bị quản lý giả của tinh cầu đặc tội, với trình độ của khoa kỹ lúc ấy, người tu chân kia có thể

thoải mái hủy diệt Thiên Lam Tinh. Lúc ấy không biết vì cái gì, người tu chân kia thấy ta tướng mạo bình thường, vậy mà muốn ta hiến xuất thân thể, hẳn còn truyền thụ cho ta công pháp tu chân, hơn nữa còn đáp ứng cứu chữa khỏi cho bạn trai ta.”

Hồng Quân nhú mày, trong ma đạo, thật ra đã nghe nói qua phương pháp thái âm bổ dương, nghe đến đó, lại xem kỹ Chu Lam, mới phát hiện thân thể Chu Lam chính là chí âm, như vậy nếu người tu luyện công pháp chí dương, thì không thể nghi ngờ đây chính là đối tượng thái bổ cao nhất. Mà cỗ khí chất này, cơ hồ nam nhân sở hữu đều không thể miễn dịch.

Cầm thụ được ánh mắt của Hồng Quân, Chu Lam cười nói: “Người cũng đã nhìn ra a, người tu chân kia truyền cho ta công pháp, cùng hẳn song tu, hai người tu vi tăng lên phi thường nhanh chóng, mới không đến hai trăm năm thời gian ta đã phi thăng tới ma giới, từ đó ta cũng mới biết được hẳn tu luyện Ma đạo công pháp. Mà bạn trai của ta, trải qua tẩy kinh phạt tủy, một người bình thường nghèo khổ mà sống tới hai trăm ba mươi tuổi mới chết đi, coi như là sáng tạo một cái kỳ tích a.”

“Từ tu chân bắt đầu, ta liền thay đổi, bắt đầu trở nên tàn nhẫn, coi sinh mệnh như cỏ rác. Cho tới bây giờ, mỗi khi nhớ tới cuộc sống trước kia, ta đột nhiên phát hiện, nếu có thể cùng người yêu sống đến già, sau đó chết đi, có lẽ là rất tốt a.” Trong mắt Chu Lam tràn ngập nỗi khao khát.

“Phải không?” Hồng Quân bị những lời này làm xúc động, sư huynh cùng Lâm tiên tử một cái nguyện vọng đơn giản, cũng không thực hiện được, có lẽ đối với bọn họ mà nói, sống một cuộc sống như vậy chính là một loại xa xỉ.

“Ta nghĩ thấy, ta dần dần tin tưởng người!” Hồng Quân nói, lời này khiến Chu Lam hoảng sợ, mắt trừng lớn hỏi: “Cái gì? Người nói rằng người tin tưởng ta?”

“Ân! Muốn một đoạn cuộc sống của phàm nhân, đối với chúng ta mà nói, có thể đích thực là xa xỉ.” Hồng Quân nói.

Trên mặt Chu Lam thần sắc còn lộ vẻ kinh ngạc, “Đúng vậy a, ta suýt nữa vì nguyện vọng này mà hoàn toàn muốn tìm tới cái chết.”

Hồng Quân đứng lên, thu bình rượu lại, trong mắt hiện lên một đạo quang mang màu xám, nói với Chu Lam cũng như là tự nói với mình, “Hy vọng có một ngày, tất cả mọi người ở không gian này đều có cuộc sống như vậy.” Hồng Quân nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Để tất cả mọi người đều có cuộc sống như vậy?” Chu Lam kỳ quái nhìn bóng dáng của Hồng Quân, mặc kệ trong mắt ai, những lời này của Hồng Quân giống như là tia sáng lóe lên trong đêm tối. “Người này rốt cuộc là người như thế nào?” Chu Lam trong lòng đột nhiên có một cái ý nghĩ như vậy.

.....

Tôn Ngộ Không mấy ngày nay đích thực rất khoái trá, phi thường khoái trá. Từ lúc theo Hầu Phi đến giờ hẳn mới có được cái cảm giác dạy bảo người khác, dưới tay hẳn là chín trăm người do hắn trực tiếp huấn luyện.

Hồng Quân cửu thành, thêm một ít tòa thành nhỏ mới xây dựng, hơn nữa xung quanh còn có vô số thôn trang của đệ nhị thần giới chạy tới đầu quân cho Hồng Quân thành, toàn bộ người ước chừng lên đến hơn mười triệu, trong đám người nhiều như vậy lựa chọn xuất ra chín trăm người, có thể nói bất luận người nào cũng là thiên tư ngút trời.

Những người này tự cho rằng mình là nhân vật thiên tài dưới sự huấn luyện của Tôn Ngộ Không đã chịu không ít đau khổ. Mặc kệ là huấn luyện khắc khổ cỡ nào, nghiêm chỉnh cỡ nào, tiền bối có thể nói là một ngày ngàn dặm, thế nhưng trong mắt Tôn Ngộ Không rốt cuộc cũng tìm ra lý do mà trách mắng. Đầu tiên còn có người không phục, Tôn Ngộ Không chẳng qua chỉ là một hạ phẩm thần nhân, bọn họ người kém cỏi nhất cũng là trung phẩm thần nhân đỉnh phong, bị Tôn Ngộ Không tác uy tác phúc trên đầu rất là không phục, nhưng cái loại không phục này sau khi một đám thần nhân liên thủ bị Tôn Ngộ Không đánh cho mặt lúc xanh lúc đen thì đã biến mất. Tóm lại mấy chục năm này, Tôn Ngộ Không xem như chính thức hoàn thành nhiệm vụ sư phó của mình.

Phá Thiên kiếm quyết của Nghịch Ương cũng rất nhanh được truyền bá rộng rãi khắp đệ nhị thần giới, không có yêu cầu gì, chỉ cần là thần nhân của đệ nhị thần giới, toàn bộ đều có tư cách học Phá Thiên kiếm pháp. Trong lúc nhất thời, cả Hồng Quân cửu thành dấy lên một phong trào luyện công.

Kế hoạch huấn luyện quân đội của La Bằng cũng có bước tiến dài, vốn trong quân có một ít tướng quân cũng là không phục, như sau khi hành động thực tế, vô luận là thực lực La Bằng hay là trí tuệ điều binh, đều làm những người này phục sát đất. Tuy đệ nhị thần giới tồn tại đã hai trăm hai mươi triệu năm, nhưng người đứng đầu lãnh đạo đại quy mô người tu chân đại chiến lại rất ít, đại bộ phận đều dừng lại ở lối suy nghĩ ‘anh hùng chủ nghĩa’, đối với việc quản lý quân đội, thống nhất huấn luyện, loại kinh nghiệm này đã ít lại càng ít.

Tất cả mọi người đều bận rộn cho trận đánh lớn, Hồng Quân lại đang cấp tốc nâng cao thực lực, tiếp tục bế quan. Tôn Ngộ Không huấn luyện số người này đều là do Hồng Quân quy định. Mấy năm nay chiến tranh, vô luận là Phong Vũ Lô đoàn, hay là di động trận pháp của Chu gia, đều gây cho Hồng Quân rất nhiều cảm khái, nếu chính mình cũng có thể tìm được một cái di động trận pháp thích hợp, lại thêm do một số lượng thần nhân nhất định tạo thành kinh thiên nhất côn, trận pháp kia tuyệt đối sẽ là ác mộng của cả thần giới. Nếu có mười, thậm chí càng nhiều trận pháp như vậy, căn bản là một hàng rào phòng vệ vững chắc cho tất cả thần nhân của đệ nhị thần giới.

Chu Lam như trước mọi ngày không có việc gì đều ở trong thành chủ phủ, tuy không ai kiểm soát nhưng nàng cũng rất tự giác, cho tới bây giờ chưa ra khỏi thành chủ phủ lấy một lần, tựa hồ thực sự hưởng thụ cuộc sống hiện tại ở trong thành.

Hôm nay Chu Lam đang ngồi thảnh thơi trong viện, đột nhiên nhú mào, vẻ mặt lập tức khôi phục nguyên trạng, chậm rãi đi vào phòng, thần thức chìm vào trong một viên truyền tẩn khí, điều tra tin tức vừa mới thu được.

“Hỏa Lô thành thành chủ Chu Hỏa bị ba người của đệ nhị thần giới giết chết, ba người này có đặc điểm: mắt vàng, răng nanh dài, hơn nữa có thể biến thân, sau đó lại xuất hiện bốn người đồng dạng như vậy, bị vây khốn trong Vạn hỏa ẩn quyết, nhưng dưới tình huống nhóm của hắn hy sinh một người đã phá tan trận pháp Vạn hỏa ẩn quyết, đem ba mươi sáu người toàn bộ giết chết. Lệnh: Hồng Quân thành có tin tức gì, lập tức hồi báo.”

“Cái gì? Chu Hỏa chết? Vạn hỏa ẩn quyết bị bốn người phá?” Chu Lam một trận kinh ngạc, cái chết của Chu Hỏa thực không khiến cho nàng chú ý, dưới tình huống bốn người hy sinh một đã phá tan Vạn hỏa ẩn quyết mới làm cho nàng giật mình, không thể tưởng tượng được lại có người có thể phá vỡ Vạn hỏa ẩn quyết.

“Mắt màu vàng, răng nanh dài?” Chu Lam bỗng nhiên nhớ lại hình dáng Huống Thiên Minh trong cái ngày đầu tiên thăm vấn nàng.

.....

Huyền Tinh thiết quán, tại chỗ Huyền Hồ thú nhất tộc tụ tập, tộc trưởng Ma Đa giờ phút này lại cung kính đứng trước người một Huyền Hồ thú khác, mà Huyền Hồ thú kia lại đang ngồi ở vị trí vốn thuộc về tộc trưởng.

“Ma Đa, người làm tốt lắm, lập công lớn cho Huyền Hồ thú nhất tộc chúng ta, người muốn được thưởng cái gì?” Huyền Hồ thú kia hiền lành nhìn Ma Đa, cười nói.

Ma Đa vội vàng khom người nói, “Ma Đa không dám yêu cầu cao xa, chỉ mong Huyền Hồ thú nhất tộc chúng ta trường thịnh không suy.”

Huyền Hồ thú kia gật gật đầu, “Điểm ấy người cứ yên tâm, chủ nhân một khi đã xuất hiện, Huyền Hồ thú nhất tộc chúng ta các ngày trường thịnh cũng không xa.”

155. Chương 15: Bí Mật Tứ Đại Hộ Vệ Thú Tộc

“Nhưng mà, tộc trưởng, chúng ta cũng vì vậy mà ở tầng không gian này đắc tội với Thạch gia cùng Chu gia, bọn họ hai phương thế lực liên hiệp lại, so với chúng ta cũng không yếu hơn, hơn nữa tương đối mà nói, thế

lực của bọn họ càng thêm tập trung.” Ma Đa hướng tới Lạc Kha phân tích.

Lạc Kha cười, ra vẻ không sao, nói, “Ma Đa, người yên tâm a, nếu đặt ở trước kia, chúng ta đối với thể lực Thạch gia cùng Chu gia có chút kiêng kỵ. Nhưng người nhớ kỹ, đó là trước kia, còn bây giờ, chủ nhân đã xuất hiện, chúng ta không hề e ngại bất luận kẻ nào, nhớ kỹ, là bất luận kẻ nào!”

Ma Đa trong lòng khó hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Lạc Kha, “Tộc trưởng, ta có chút không rõ, tuy chủ nhân đã xuất hiện, nhưng theo ta thấy, với thực lực trước mắt của chủ nhân, cho dù tại tầng không gian này, cũng không tính là vô địch.”

“Ma Đa, có lẽ nhân lực của người cũng không tồi, có thể chủ nhân hiện tại đích xác không tính là cường hãn, nhưng chuyện này không quan hệ, cũng không phải là chuyện của chúng ta. Có một số việc chỉ tộc trưởng mới biết được, hiện tại, ta có thể nói cho người một bộ phận.”

Ma Đa ánh mắt sáng ngời, đích xác, trong truyền thừa trí nhớ miêu tả về chủ nhân, hẳn biết một bộ phận rất nhỏ, hiện tại xem ra tộc trưởng biết rất nhiều sự tình.

“Trong truyền thừa trí nhớ của tứ hộ vệ thú tộc tộc trưởng, chúng ta tứ thú tộc vốn có một lực lượng cường đại cùng với trí tuệ rất cao, nhưng tứ thú tộc từ khi sinh ra đến nay, cho tới bây giờ chưa thấy xuất hiện chuyện này trong trí nhớ của đồng loại. Năng lực chúng ta bị phong ấn một bộ phận, chỉ tới lúc chủ nhân xuất hiện, mới có thể giải trừ phong ấn kia. Một khi chúng ta được giải trừ phong ấn, tại tầng không gian này chúng ta chính là vô địch. Luận một chọi một, ngay cả ba siêu cấp cao thủ kia của Chu gia cũng không phải là đối thủ của Huyền Hổ thú nhất tộc chúng ta.” Lạc Kha rất tự tin, tuy việc phong ấn kia chỉ là từ trong truyền thừa trí nhớ mà biết được, nhưng Lạc Kha cũng như ba tộc trưởng kia cho tới bây giờ cũng chưa hề hoài nghi. Dừng một chút, Lạc Kha tiếp tục nói, “Hơn nữa, sự xuất hiện của chủ nhân, liên tục tiếp đem tứ thú tộc chúng ta thống nhất, chuyện này trước đây chưa hề có, thử nghĩ, tại tầng không gian này, tứ thú tộc hoàn toàn giải trừ phong ấn, còn có người nào có thể tạo thành uy hiếp với chúng ta?”

“Cái gì?” Ma Đa khiếp sợ, vốn thực lực của tứ thú tộc so với thần nhân bình thường cao hơn nhiều, không nghĩ tới đây chỉ là một bộ phận lực lượng sau khi bị phong ấn, nếu hoàn toàn giải trừ phong ấn, vậy thì ...

“Nhưng mà, đây chỉ là một bộ phận được ưu đãi sau khi chủ nhân xuất hiện mà thôi.” Lạc Kha hài lòng nhìn biểu tình giật mình của Ma Đa, tiếp tục nói: “Chúng ta còn có thể theo chủ nhân mà dần dần phát triển, tới một trình độ nhất định, tứ thú tộc tộc trưởng, còn có thể có được kỹ năng đặc thù bậc nhất, còn về đây là kỹ năng gì, hiện tại ta cũng không rõ.”

“Đặc thù kỹ năng?” huyết thống tứ hộ vệ thú tộc rất trọng yếu, tộc trưởng của một tộc tuyệt đối là nhân vật cực mạnh trong toàn tộc, nhưng mà lại theo chủ nhân không ngừng phát triển, còn có kỹ năng đặc thù, đến lúc đó tộc trưởng của tứ tộc sẽ cường đại tới mức nào? Ma Đa chỉ nghĩ tới thôi đã thấy khủng bố.

“Tốt lắm, Ma Đa, người trước tiên đi xuống, ta cũng phải liên hệ với tam đại thú tộc tộc trưởng khác, ba lão gia hỏa kia, cũng đã hơn một ngàn vạn năm rồi chưa gặp mặt a.”

“Vâng, tộc trưởng.” Ma Đa cung kính hành lễ, xoay người lui ra.

.....oOo.....

Đảo mắt đã qua đi mười năm, ba người Huống Thiên Minh rốt cuộc cũng chạy về tới Hồng Quân thành, Hồng Quân nhận được tin tức, tại thành chủ phủ tổ chức một bàn tửu yến để chờ Huống Thiên Minh, Huống Hữu Sinh cùng với Huống Quang Nhân.

Trên đường tới Hồng Quân thành, Huống Thiên Minh mang theo hai vị tiền bối tiến về thành chủ phủ, Hồng Quân tự mình ra nghênh đón.

Mấy người vừa nhìn thấy nhau, Huống Hữu Sinh cùng Huống Quang Nhân lúc này liền sững sờ đứng một chỗ, người trước mắt này, chẳng phải là ngày đó giúp đỡ Tu La Ma giới một phương tấn công cương thi nhất tộc sao chứ?

Huống Hữu Sinh còn chấp nhận được, nhưng Huống Quang Nhân vẻ mặt sầm xuống, quay đầu nhìn về phía Huống Thiên Minh, “Thiên Minh, chuyện này là thế nào? Người đừng nói cho ta hẳn chính là Hồng Quân lúc trước.” Lần trước gặp mặt, chính là tại Hoàng Tinh của Cương thi nhất tộc, lần đó bị đại ca của người

này cản lại, thực lực chênh lệch quá lớn, bọn họ cũng không có biện pháp. Nhưng lại gặp tình huống như lúc này, Huống Quang Nhân một chút cũng không tiếp thụ được.

“Chuyện này ... Quang Nhân đại ca, hần ... đích xác chính là Hồng Quân, kỳ thật, chúng ta đều bị hút tới thế giới này, cũng nên buông tha cừu hận lúc trước a.”

“Hai vị tiền bối.” Huống Thiên Minh vừa nói xong, Hồng Quân liền tiếp lời, “Trước kia tại Tu La Ma giới, thời điểm chúng ta xung đột, cương thi tộc nhân chết không ít, Tu La Ma giới cũng có vô số người theo đó mà tang sinh. Theo một góc độ khác mà nói, chúng ta đều đã chết qua một lần, còn so đo nhiều như vậy làm gì?”

“Ha ha, không so đo? Hồng Quân, nếu tộc nhân của ngươi bị giết rất nhiều, rất nhiều, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?” Huống Quang Nhân có chút tức giận, chất vấn Hồng Quân.

Không chờ Hồng Quân trả lời, hần liền quay đầu về Huống Thiên Minh, sắc mặt uy nghiêm nói, “Hống Thiên Minh, ngươi thân là Hoàng giả của Cương thi nhất tộc, đã không nghĩ tới việc báo thù cho tộc nhân, ngược lại còn cùng cừu nhân thông đồng một phe, ta thay mặt liệt tổ liệt tông hỏi ngươi, ngươi là Cương thi Hoàng giả để làm gì?”

Hống Quang Nhân một đường chất vấn, làm Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh đều có chút không trả lời được.

“Tiền bối!” Hồng Quân phản bác, “Ta có thể lý giải tâm tình của ngài, lúc trước thời điểm gặp được Thiên Minh, chúng ta cũng từng đi tìm tộc nhân của cương thi nhất tộc để cùng nhau giải hòa, nhưng mà, đã lâu như vậy một người cũng chưa tìm được...”

“Một người cũng chưa tìm được?” Huống Quang Nhân lớn tiếng quát, “Mấy người chúng ta thì như thế nào? Thiên Minh như thế nào tìm được chúng ta?”

Hống Thiên Minh nhìn trộm Huống Quang Nhân, nhỏ giọng nói, “Bởi vì chúng ta đều còn sống.”

“Vô nghĩa, chết rồi mới có thể đứng ở đây...” Huống Quang Nhân lúc này mắng to, nhưng sau đó tựa hồ nhớ tới cái gì, vội vàng hai tay nắm chặt bả vai Huống Thiên Minh, dồn dập hỏi, “Ngươi nói cái gì? Ngươi nói chúng ta còn sống?”

Hống Thiên Minh không tưởng được Huống Quang Nhân lại kích động như vậy, liền giải thích, “Đúng vậy, nghiêm khắc mà nói, chúng ta đều là còn sống. Trong này những người khác máu đều là màu xám, chỉ có chúng ta mấy người là máu có màu bình thường mà thôi. Cho nên theo phán đoán của chúng ta, kỳ thật chúng ta đều còn sống, chính là lúc ấy bị cái lốc xoáy màu xám kia hút tới không gian này của người chết.”

“Ha ha! ha ha ha ha! đúng, chúng ta còn sống! chúng ta còn sống! chúng ta còn chưa có chết!...” Huống Quang Nhân tựa hồ quên trước mắt là Hồng Quân, điên cuồng cười ha hả, cười đến nỗi chung quanh ba người đều là buồn bực không thôi.

“Quang nhân..., ngươi không có việc gì a.” Huống Quang Nhân cười thật lâu, Huống Hữu Sinh không rõ sự tình nên ra tiếng hỏi.

“Ha ha, Hữu Sinh đại ca, không có việc gì, ta không có việc gì, ta chính là cao hứng, cao hứng!” Huống Quang Nhân ở một bên cười, ánh mắt lóe ra lệ quang, “Chúng ta không chết, chúng ta còn sống, mà thế giới này là thế giới người chết, không phải có thể nói là, chúng ta còn có thể nhìn thấy đại ca của ta Huống Quang Nghĩa đó sao?”

Hống Hữu Sinh cùng Huống Thiên Minh đều là chết lặng, hai người đều không có nghĩ như vậy, giống như Hồng Quân, đều quên rằng, bọn họ còn sống, theo lý mà nói, bọn họ tại không gian này còn có thể chết lại một lần.

Hống Quang Nhân thấy không ai trả lời hần, thúc giục hỏi, “Đúng hay không, chúng ta có phải là còn có thể nhìn thấy đại ca ta?”

Hống Hữu Sinh cùng Huống Thiên Minh lúc này đã hiểu được, trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên, bọn họ đã nhận định còn có thể gặp lại Huống Quang Nghĩa.

Hồng Quân cũng là nhúu mày, bởi vì hắn có một loại cảm giác, tựa hồ Cương thi nhất tộc sau khi chết, căn bản là sẽ không xuất hiện tại Vô danh không gian. Tuy mỗi ngày đều có rất nhiều người chết, nhưng tại hơn mười năm trước, Hồng Quân rõ ràng cảm giác được có một cỗ linh hồn căn bản không thuộc người ở không gian này dung nhập vào bầu trời vật chất màu xám.

Đương nhiên, hiện tại trường hợp này, Hồng Quân chính là không định nói ra, có lẽ sau khi hoàn toàn xác định, hắn sẽ hướng tới Huống Quang Nhân mà giải thích, nhưng hiện tại tuyệt đối chưa phải là thời cơ để nói.

Huống Quang Nhân cười xong thỏa mãn, tựa hồ cũng quên cừu hận cùng Hồng Quân lúc trước, bước mạnh vào thành chủ phủ, Huống Hữu Sinh còn lại lòng dạ rộng lớn, cũng hiểu được tình thế ngày đó nên không làm khó Hồng Quân, theo đó mà một loạt vấn đề tưởng như nan giải đã được giải quyết. Hồng Quân còn lo lắng chính là, một khi Huống Quang Nhân nhìn thấy La Băng, sẽ thành tình cảnh như thế nào.

Liên như vậy, Huống Hữu Sinh cùng Huống Quang Nhân ở tại thành chủ phủ, theo an bài của Hồng Quân, sau một hồi Huống Thiên Minh khuyên bảo, ba người thành lập tình báo bộ môn của Hồng Quân thành, mỗi ngày thu thập một đại lượng tin tức, trong đó tin tức của Chu gia Đệ nhất Thần giới, là trọng yếu nhất

.....00o.....

Hồng Mông Không gian, tại túp liều tranh nơi Hồng Mông cư ngụ, Hồng Mông, Lâm Mông, Tần Vũ ba người ngồi bên cạnh bàn đá dưới tàng cây quế, Lâm Mông uống một ngụm rượu, thống khoái nói, “A a, chính là rượu của đại ca hảo a, đã lâu không được uống qua rượu này.”

Tần Vũ bụng đầy tâm sự, nhìn không ra nửa phần vui vẻ.

Hồng Mông nhìn thấy bộ dáng của Tần Vũ, cố ý nói, “Tam đệ, như thế nào lại có tâm sự? Hôm nay người cao hứng nhất phải là người mới đúng, cái tên Tần Thạch Thiên kia của gia tộc người, chỉ sợ thêm mấy chục vạn năm nữa là có thể thành công. Chúng ta ba huynh đệ xưng hô với nhau thì ổn, chính là không biết người cùng Tần Thạch Thiên, nên xưng hô như thế nào a?”

Tần Vũ cười, nụ cười mang theo tia khổ sở, “Đại ca, chờ đến khi Thạch Thiên hoàn thành vũ trụ, chúng ta đương nhiên đều là xưng bằng huynh đệ.”

“Tam đệ, người không phải là còn đang nghĩ về hai nhi tử chứ hả?” Lâm Mông đột nhiên chép miệng nói.

Tần Vũ trầm mặc, lập tức thở dài nói, “Như thế nào cũng không tưởng nổi, tiểu Tư cùng tiểu Sương đến bây giờ đều không biết ở nơi nào, thậm chí chết sống cũng không biết, làm Chương Khổng Giảo, ta xem như là vô năng nhất a.”

Hồng Mông cũng cười, “Tam đệ, ta nhìn người lo quá rồi loạn, tiểu nhi tử kia tuy mệnh lí vô pháp xác định, nhưng theo mệnh lí của Tần Tư, phải là sống lâu vô tận mới đúng.”

Tần Vũ bất đắc dĩ cười nói, “Có lẽ như vậy a, đại ca, chẳng qua ta hiện tại thật sự muốn gặp lại hai nhi tử, tới cấp bậc của chúng ta, trừ việc cùng hai vị ca ca uống rượu nói chuyện phiếm, cùng người nhà đoàn tụ ra, cũng không có sự tình gì phải làm.” Tần Vũ sau khi trở thành Hồng Mông Chương Khổng Giảo, liền có một cảm giác cô độc đứng ở đỉnh cao, trừ Hồng Mông, Lâm Mông, trừ Lan Thúc, Lập Nhân cùng mấy thân nhân, người nào nhìn thấy hắn đều cúi đầu hành lễ, thậm chí bằng hữu trước kia, cũng đều không ngoại lệ.

156. Chương 16: Nghiệm Chứng

Hồng Mông nhướng mày, nói: “Đương nhiên nghĩ tới, chính là tự ta được sanh ra trong vũ trụ này hơn một ngàn diễn kĩ tới nay tu vi của ta hiện tại không có tiến thêm được. Hiện tại, đừng nói là người, chính là tu vi của Tam đệ, đều không kém ta chút nào, nếu nói còn có tầng không gian cao hơn Hồng Mông không gian, vậy chúng ta còn có thể tu luyện mới đúng.”

“Đúng a, chẳng qua đại ca, nếu suy đoán của chúng ta là chính xác, như vậy tại sao còn tồn tại một cái không gian khiến người ta luân hồi, nói cách khác, không gian kia là một loại không gian của những người đã chết, nếu hai nhi tử của Tam đệ thực sự bị tới không gian kia, như vậy bọn họ so với đã chết thì có khác gì nhau?”

Hồng Mông cũng cười, “Nhị đệ, chuyện đó không giống nhau, có lẽ đối với Tần Tư mà nói, thì chuyện đó là đúng. Nhưng đối với nhi tử Tần Sương của Tam đệ, thì tuyệt đối không giống nhau.”

“Hả?” Lâm Mông nhướn mày, không rõ ý tứ của Hồng Mông.

“Người nghĩ lại đi, Tần Sương tự mình sáng tạo ra Hồng Quân đạo, Hồng Quân đạo tu luyện chính là cái loại tử khí này. Theo như suy diễn của chúng ta, thì cái không gian kia phải là tràn ngập loại tử khí này, nếu Tần Sương có thể khống chế, như vậy nói cách khác, Tần Sương sẽ là chúa tể của cái không gian kia. Nếu nói loại tử khí này cùng Hồng Mông linh khí là một loại cấp bậc, thì thành tựu tương lai của Tần Sương kia rất có thể vượt qua chúng ta. Chúng ta là Hồng Mông không gian Chưởng Khổng Giả, mà Tần Sương, rất có thể trở thành chủ nhân của không gian kia.”

“Chủ nhân của không gian kia?” Lâm Mông kinh hãi, lập tức hỏi: “Đại ca, theo như lời người, Tần Sương thành chủ nhân của cái không gian kia, vậy thì Hồng Mông không gian có hay không cũng có chủ nhân?”

Hồng Mông nghe nói như thế, không lập tức trả lời. trong mắt bắn ra một đạo tinh quang, tựa hồ xuyên thấu cả Hồng Mông không gian, lúc này mới chậm rãi nói hai chữ, “Có lẽ.”

.....oOo.....

Tân vũ trụ, Tử Huyền Phủ.

Nhìn thấy Lập Nhân ngày càng tiều tụy, Tần Vũ trong lòng dâng nên cảm giác áy náy vô hạn. Chính mình đã trở thành Hồng Mông Chưởng Khổng Giả, vì cái gì còn muốn con mình cũng có thể tiến tới cấp bậc này? Hiện tại xem ra, cho dù đã trở thành Chưởng Khổng Giả, nhưng mình đã được cái gì? Lập Nhân ngày càng tiều tụy, không phải cứ đề cao công lực, cảnh giới là có thể bù lại. Hai nhi tử đến nay sống chết còn không rõ, tuy nhiên dựa theo suy đoán, bọn họ hiện tại vẫn chưa có chết, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán, tình huống thật sự ai có thể biết được? Hiện tại bây giờ, mình đã thành Hồng Mông Chưởng Khổng Giả, không còn tranh đấu, không có bằng hữu, thậm chí thân nhân cũng là ngày càng ít, nghiêm khắc mà nói, rốt cuộc là được nhiều thứ? Hay là mất đi nhiều thứ? Tần Vũ phát hiện, ngay cả hắn hiện tại, vậy mà cũng không tính được kết quả sẽ như thế nào?

.....oOo.....

Hồng Quân thành, thành chủ phủ.

Trong mật thất, giờ phút này chỉ có hai người Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh.

“Người nói cái gì? Chu gia muốn điều tra thiên biến lần trước cùng ta có quan hệ?” Hồng Quân giật mình nói, hắn vội lần không nghĩ đến, Chu gia lại coi trọng chuyện này như vậy.

“Ân, ta đã nói rằng sự tình này cũng chỉ là nghe nói qua, rốt cuộc là sao lại thế này?” Thời điểm Huống Thiên Minh đến Hồng Quân thành cách ngày xảy ra thiên biến rất lâu, căn bản không biết được tình huống như thế nào.

Nói tới thiên biến, Hồng Quân lại nghĩ tới cái chết của Liễu Hàn Thư, cảnh tượng kia cứ phảng phất tái diễn trong đầu hắn, “Nói thật, cụ thể sao lại như thế này, ta cũng rất không rõ ràng, lúc ấy ta chính là ở trong một loại cảm xúc bị phần ...” Hồng Quân bắt đầu đem tình huống lúc ấy kể lại cho Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh nghe xong, biểu tình nghiêm túc nói, “Hồng Quân, việc này nhất định cùng người có quan hệ, hiện tại không biết chính là, nếu người của Chu gia biết được tin tức chính xác, sẽ an bài động tác tiếp theo như thế nào.”

Hồng Quân cũng là cau mày, tin tức này có nên hay không truyền ra ngoài, sau khi truyền ra đối với đệ nhị thân giới có thuận lợi gì, bất lợi ở đâu. Mỗi một yếu tố, cần phải toàn bộ rõ ràng, nếu có một chút nhầm lẫn, đều có thể tạo thành tổn thất không thể bù đắp.

“Có rồi!” Huống Thiên Minh đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nhìn Hồng Quân nói, “Hồng Quân, ta thấy người hiện tại có lẽ nên đi Huyền Tinh thiết quán một chuyến, đi thật quang minh chính đại, việc Huyền Hồ thú tộc nhận người là chủ nhân, tốt nhất là làm cho Chu Lam biết. Nếu Chu Lam thực sự là gian tế, ả nhất định sẽ tìm cách truyền tin tức về Chu gia, nhưng thật ra chúng ta chỉ cần giam lỏng ả, kiên trì không giết, như vậy Chu gia tất nhiên đối với hành động của chúng ta khó hiểu, nên đối với tin tức của Chu Lam sẽ không hoàn toàn tin tưởng, sẽ làm nhiều loạn kế hoạch của bọn họ. Nếu Chu Lam không phải là gian tế, như vậy rất tốt, chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp từ miệng Chu Lam mà biết được tình huống của Chu gia.”

“A!” Hồng Quân vỗ mạnh tay, kinh hỉ nói, “Tuyệt, một mũi tên bắn hai con nhạn, thật sự là diệu kế. Được, việc này không nên trì hoãn, một tháng sau ta liền bắt đầu.”

“Được, khi chuyện này truyền tới tai Chu gia, xem bọn họ làm sao đây.” Huống Thiên Minh cũng nói.

Hai người mới quyết định chủ ý, thì hôm sau, phẳng phất như tiên đoán được sự tình, Hồng Quân nhận được truyền tấn của Ma Đa, thỉnh Hồng Quân một ngày gần đó tới Huyền Tinh thiết quán một lần, nói là có chuyện quan trọng, cụ thể sự tình gì Ma Đa thực không nói ra, nói là hồng quân tới tự nhiên sẽ biết được. Hồng Quân cũng không có hỏi nhiều, chuyện nghi hoặc gì đều để trong lòng.

Ngày tiếp theo, Hồng Quân đi tới chỗ ở của Chu Lam, Chu Lam mở cửa thấy Hồng Quân, liền mời vào phòng.

“Chu tiểu thư, ở Hồng Quân thành đã thành thói quen rồi ư? Vừa bắt đầu, tựa hồ là khách sáo hỏi thăm.

Chu Lam cười nói, “Hồng tiên sinh, ta thấy, người nên hỏi ta là ở thành chủ phủ đã thành thói quen rồi a.”

Hồng Quân xấu hổ cười cười, “Chu tiểu thư, thật không ý tứ, ta lần này đến đây là muốn thỉnh giáo nàng một vấn đề, chẳng qua trước khi nói vấn đề này, nàng phải cùng ta đi đến một địa phương, không biết Chu tiểu thư có nguyện ý đi cùng ta hay không?”

Chu Lam trong lòng vừa động, thầm nghĩ, “không phải Hồng Quân này muốn thử ta đấy chứ?” Trong lòng nghĩ nhưng trên mặt biểu tình không có chút biến hóa, chỉ có chút khẩu khí thở dài, nói: “Hồng tiên sinh, nếu là địa phương trọng yếu, tiểu nữ tốt nhất nên đi hay là không?”

Hồng Quân trầm mặc, vốn nghĩ rằng, nếu Chu Lam là gian tế, sẽ nguyện ý biết một ít bí mật, nếu không phải, chắc hẳn nàng cũng đã chán nản với cuộc sống hiện tại, cũng muốn đi ra ngoài dạo chơi một chuyến, nhưng ngàn lần không nghĩ đến, Chu Lam lại không muốn đi.

“Vì cái gì?” Hồng Quân hỏi.

Chu Lam đột nhiên ngẩng lên, nói: “Hồng tiên sinh, tiểu nữ thân phận không rõ ràng, cũng bị hiềm nghi là gian tế của Chu gia, thân phận như vậy, tiểu nữ không dám biết quá nhiều bí mật của Hồng Quân thành.”

“Ta còn tưởng chuyện gì, Chu tiểu thư, lần trước có lẽ lời của ta có chút hàm hồ, bây giờ ta trình trọng nói một câu, ta tin tưởng người, điểm ấy người cứ yên tâm.” Hồng Quân nói, trong ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Chu Lam cảm kích liếc mắt nhìn Hồng Quân, vừa muốn nói cái gì, nhưng lập tức không biểu hiện gì cả, “Hay là không cần, Hồng tiên sinh, tuy đại nhân ngài đại lượng, nguyện ý tin tưởng tiểu nữ, nhưng bằng hữu ngài có thể nào dễ dàng như vậy, chưa chắc đã tin tưởng. Huống hồ mấy ngày nay tiểu nữ ở thành chủ phủ, mỗi ngày đều không cần lo nghĩ chuyện gì, đích thực như bộ dáng của một phạm nhân, có thể sống những ngày như vậy, tiểu nữ đã rất thỏa mãn.”

“Nhưng ta lại cần sự trợ giúp của cô, có một số việc, ta một mình nghĩ không thông.”

“Hồng tiên sinh còn có rất nhiều bằng hữu, hơn nữa, mỗi người bọn họ đều là nhân vật không đơn giản.” Chu Lam trực tiếp nói, một chút sai lầm cũng không có.

Hồng Quân cười khổ một chút nói, “Chu tiểu thư, ta muốn người đi, giúp ta tham mưu, đơn giản bởi vì người là người của đệ nhất thần giới, lại là nhân vật có địa vị cao trong Chu gia, có một số việc, ở một góc độ bất đồng, phương thức nghiên cứu cũng bất đồng.”

Chu Lam kỳ thật chính là chờ hồng quân nói ra những lời này, ra vẻ khó xử nói, “Cái này... Được rồi a, ta liền theo Hồng tiên sinh một chuyến.”

.....oOo.....

Huyền tinh thiết quán, Hồng Quân cùng Chu Lam hai người sóng vai đi tới, Hồng Quân một bên giảng giải, “Chu tiểu thư, người xem, đây là Huyền Tinh thiết quán, cũng là nơi cư ngụ của Huyền Hồ thú nhất tộc.”

Chu Lam không nghĩ tới nơi mà Hồng Quân dẫn nàng đến lại là Huyền Tinh thiết quán, cũng chính là trung tâm của sự kiện thiên biến ngày trước, theo sau Hồng Quân, ánh mắt quan sát xung quanh, “Ân, Huyền Tinh thiết quán này khá lắm, trong này chính là địa phương mà Hồng tiên sinh hai lần khai triển thần uy a, không chính mắt thấy được thủ đoạn của Hồng tiên sinh, nói ra, cũng là tiếc nuối của tiểu nữ.”

Hồng Quân trong lòng đình trệ, lại một lần nữa nhớ tới sư huynh Liễu Hàn Thư, sắc mặt lập tức có chút bi thương.

Chu Lam vốn luôn chú ý tới Hồng Quân, giờ phút này thấy hần sắc mặt khác thường, nghĩ đến không biết do lời nói của mình hay là cảnh vật xung quanh làm cho kích động, liền thay đổi đề tài, “Huyền Tinh thiết quán, quả nhiên danh bất hư truyền, chưa có bị đệ nhất thần giới khai phá, nên quán thạch luyện chế vũ khí thành ra nhiều như thế.” Dọc theo đường đi Chu Lam tùy ý gặp không ít quán thạch có thể luyện chế được vũ khí, chiến y.

“Đúng a, nếu không có Huyền Hồ thú ở đây, chỉ sợ đệ nhất thần giới đã chiếm nơi này thành của riêng rồi.” Hồng Quân thờ ơ nói.

Chu Lam dừng lại, nhìn Hồng Quân cười, “Hồng tiên sinh, người không phải là đưa ta tới đây thăm quán thạch chứ.”

“Đương nhiên không phải, cũng sắp tới nơi rồi.” Hồng Quân trả lời, căn cứ vào tin tức truyền lại của Ma Đa, địa điểm lần này an bài tại một nơi mà Hồng Quân chưa có đi qua, theo chỉ dẫn của hần, rất nhanh đã tới địa phương kia.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên, bốn đóm lửa màu xám làm Hồng Quân chú ý, đi vào, một cái quảng trường do quán thạch hình thành đập vào mắt hai người, quảng trường này thập phần rộng lớn, phạm vi ít nhất có mấy chục dặm, bốn phía của quảng trường, bốn pho tượng do bốn tảng đá tạo thành, đồng thời hướng tới một pho tượng ở trên một tòa súc lập ở phía bắc mà quỳ bái. Nhìn kỹ thấy bốn pho tượng kia phân biệt là bốn chủng thú tộc, trong đó một loài chính là Huyền Hồ thú nhất tộc đã nhận Hồng Quân làm chủ nhân. Mà pho tượng ở giữa kia, gương mặt mơ hồ, căn bản không thấy rõ hình dáng.

157. Chương 17+ 18 : Ngoại Tùng Bên Trong Khẩn

“Tiêu diệt hai thế lực?” Hồng Quân trong lòng đang tính toán, lại phải nói bốn đại thú tộc chỉ có ở quán mạch mới có lực chiến đấu, nếu đơn giản chỉ dựa vào thực lực của thần giới thứ hai thì đừng nói là tiêu diệt hai thế lực, ngay cả Thạch gia thôi căn bản cũng đối phó không được. thông qua những trao đổi thường ngày với Chu Lam, Hồng Quân cũng hiểu rõ không ít chuyện của thần giới thứ nhất, hần vẫn không tin Thạch Nhược Tín đem đến Phong Vũ Lôi đoàn chính là lực lượng cường đại nhất của Thạch gia.

“Không có lực lượng của Tứ đại thủ hộ thú tộc, sợ rằng thần giới thứ hai ngay cả Thạch gia cũng chống không được” Hồng Quân cười khổ nói.

“Cũng chưa chắc” Chu Lam cười nói “Thần giới thứ hai cũng có ưu thế của mình, tuy các người người ít, lực lượng yếu nhưng đó cũng chính là ưu thế”

“Hả? Nói ra xem?” Hồng Quân không hiểu được vội vàng hỏi lại.

“Thần giới thứ hai ít người, thế lực phân tán nên lực lượng sẽ bị yếu đi nhưng trong một thời gian dài đã bị thần giới thứ nhất áp bách nên họ lại càng mong muốn có một địa phương để cư trú an toàn. Hiện nay Hồng Quân chín thành đang dần dần nổi danh, những thế lực mới nổi lên của thần giới thứ hai càng ngày càng nhiều. Khoảng chừng chỉ cần năm trăm tòa thành trì là đủ, người chỉ cần bố trí trận pháp thật tốt cho

năm trăm tòa thành trì này cho tất cả thần nhân của thần giới thứ hai định cư, đó có thể coi tương đương với một điểm an toàn, người không muốn đụng chạm, trêu chọc người khác thì ta nghĩ người khác cũng sẽ không chủ động trêu chọc người.”

“ Chính là, nếu là người của thần giới thứ nhất ta sẽ không để cho người của thần giới thứ hai đến được Hồng Quân chính thành, ở giữa đường giết chết, cứ như vậy ngoại trừ thần nhân hiện đang sinh sống trong Hồng Quân chín thành ra thì những người khác muốn tới Hồng Quân chín thành có thể nói là khó như lên trời”

Chu Lam vẽ mặt đắc ý nói “ Đây chính là điểm mấu chốt, người có thể để cho tứ đại thủ hộ thú tộc hưởng tất cả các thống lĩnh của thần giới thứ nhất thông báo, người của thần giới thứ hai có thể thoải mái sống độc lập cuộc sống của họ, nhưng cứ mỗi một trăm năm một bộ phận của Tứ đại thủ hộ thú tộc sẽ đưa họ đến huyền tinh thiết quang để cư trú, mặc dù ngày thường tứ đại thủ hộ tộc không thường xuyên đi ra ngoài, nhưng ta tin tưởng để cho bọn họ ra ngoài thì không ai đồng ý chọc giận họ”

“ Đúng rồi” Hồng Quân vỗ tay, “ Chủ ý này không sai, tứ đại thủ hộ thú tộc chủ yếu tụ tập ở lãnh địa của mình, không cần đi lại. Cứ mỗi một trăm năm lại phái người đến Huyền tinh thiết quang thôi, như vậy người của thần giới thứ hai chỉ cần bảo vệ cho Hồng Quân thành là được” Hồng Quân hưng phấn nói. Trong một thời gian dài vừa qua chính chuyện này là áp lực trong lòng hắn, không nghĩ được chuyện này tới tay Chu Lam liền được giải quyết dễ dàng. Hồng quân cũng không nhận được cảm thán, đúng là nhân vật cao cấp của Đại gia tộc, trí tuệ có nhiều điểm cao hơn mình.

“ Chính là địa phương này, nếu định cư ở đây thì rất tốt” Sau khi đi ra khỏi huyền tinh thiết quang, Chu Lam lại một lần nữa đánh giá chỗ này, thần sắc cũng có chút chờ đợi.

“ Nếu mọi chuyện đều có thể phát triển thuận lợi như chúng ta nghĩ, chỉ sợ sau một ngàn năm, người có thể đạt được tâm nguyện” Hồng Quân tâm tình giờ này đã thoải mái hơn nhiều, cười nói.

“ Chỉ mong là như vậy” Chu lam nói, đồng thời trong ánh mắt hiện lên một tia thương cảm. Lúc này Hồng Quân hoàn toàn lâm vào hưng phấn, đối với thần sắc biến hóa nho nhỏ của Chu Lam cũng không quá để ý.

Trong một mặt thất của Hoàng Sa thành., Thạch Nhược Tín được Thạch tộc trưởng gọi vào triệu kiến.

“ Thạch Nhược Tín bái kiến tộc trưởng” Thạch Nhược Tín quỳ gối xuống đất, cung kính lễ bái nói. Đối với Thạch tộc trưởng, hắn một nửa điểm cũng không dám bất kính.

Mặt thất có một lão giả, mở to mắt nhìn Thạch Nhược Tín nói “ Đứng lên đi, lần này gọi ngươi đến đây là muốn hiểu rõ một sự tình”

“ Xin tộc trưởng cứ hỏi”

“ Nhược Tín, ta thấy không lâu trước đây, người tụ tập không ít nhân mã phát động một cuộc chiến tranh?” Thạch gia tộc trưởng nói chuyện tuy âm thanh không lớn nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm.

Thạch Nhược Tín nghe vậy thì cả thân thể đột nhiên chấn động, trong chiến dịch này hắn đã khiến Thạch gia tổn thất hơn trăm vạn binh lực, tổn bao tâm huyết bồi dưỡng Phong Vũ Lôi đoàn trong vô số năm qua giờ coi như mất hết. Vừa nghe tộc trưởng nhắc tới việc này, chỉ sợ là trị tội hắn. Nói đến chuyện này Thạch Nhược Tín cũng không dám dấu diếm, hắn cũng biết rằng lừa gạt tộc trưởng là tội lớn.

“ Hồi bẩm tộc trưởng, Thạch Nhược Tín thực sự cùng Hồng Quân chín thành có xảy ra xung đột, trăm vạn quân đội hầu như bị tiêu diệt, Phong Vũ Lôi đoàn lại càng thiệt hại nặng nề, xin tộc trưởng trị tội”

“ Thạch tộc trưởng sắc mặt khê biến hỏi “ Thạch Nhược Tín, người đứng lên trước đi, người cũng là nhân viên cao tầng của Thạch gia, dưới tình huống không biết về thực lực của đối phương mà đã khai chiến? Ta nghĩ trong đó ắt có nguyên nhân”

“ Hồi bẩm tộc trưởng, Hồng Quân chín thành vừa mới quét khởi khoảng chừng mấy trăm năm nay, nguyên nhân ban đầu do Nghịch Ương cùng Lạc Phượng thành phó thành chủ Liêu Kiệt so đấu, kết quả Liêu Kiệt thua, hắn cự tuyệt không chịu rời khỏi Lạc Phượng thành khiến Nghịch Ương và một người tên Hồng Quân cũng là người của thần giới thứ hai đồ sát Lạc Phượng thành. Rồi sau đó Luyện Hỏa thành truyền ra tin

tức từ Huyền tinh thiết quang Hồng Quân thành ba nhân vật chủ chốt gồm Hồng Quân, Nghịch Ương và Liễu Hàn Thư sau một năm ở trong đó đột nhiên có được ba kiện thiên thần khí”

“ Thiên thần khí?” Thạch gia tộc trưởng mở to mắt, trong ánh mắt lóe lên màu xám quang mang.

Phản ứng của Thạch gia tộc trưởng đều nằm trong dự liệu của Thạch Nhược Tín, hắn tiếp tục nói “ Đúng vậy, chính là thiên thần khí. Cũng chính vì tin tức này khiến tám tòa thành xung quanh chú ý. Tám tòa thành này chuẩn bị nhân mã đi Huyền tinh thiết quang, kết quả tất yếu là bọn họ bị trúng quỷ kế của ba người Hồng Quân, tại Huyền tinh thiết quang quân đội tám thành bị hơn mười vạn Huyền Hồ thú đồ lục không còn một người, tự nhiên sau đó tám tòa thành trì dần dần rơi vào tay Hồng Quân, chính vì thế Hồng Quân trở thành tổng thành chủ chín thành.

“ Tổng thành chủ chín thành?” Thạch gia tộc trưởng nhíu mày, “ Tên Hồng Quân này thực lực thế nào?”

“ Phi thường cường hãn, hắn còn có thể bố trí ba cấp trận pháp có một tuyệt chiêu là Nghịch Thiên nhất kiếm. Trước mắt Hồng Quân đang còn là Hạ phẩm thần nhân cảnh giới, phối hợp với uy lực của Thiên thần khí, sử dụng Nghịch thiên nhất kiếm có thể giết chết mấy ngàn thượng phẩm thần nhân, nếu như theo thuộc hạ phỏng chừng lực lượng của hắn, ngoại trừ tộc trưởng ra Thạch gia ta không ai là đối thủ của hắn. Nếu hắn tới thượng phẩm thần nhân, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, không cần sử dụng thiên thần khí, chỉ sợ tộc trưởng cũng không phải là đối thủ của hắn” Thạch Nhược Tín đem những căn cứ của mình đưa ra phán đoán về Hồng Quân, đơn giản giới thiệu qua cho Thạch gia tộc trưởng.

“Uhm” Thạch gia trưởng lão nhắm mắt suy nghĩ “ Vậy Chu gia phái người đến liên hợp với người của người, cuối cùng cũng là chết trong tay Hồng Quân, hay là chết trong tay Phong Vũ Lôi đoàn?”

“ Hồi bẩm trưởng lão, chính xác mà nói vị thiên tài về trận pháp của Chu gia tên gọi là Chu Thiên là chết trong tay Hồng Quân, về phần phái tới....những người thi triển bắt diệt kết ấn ...đích xác là chết trong tay của Phong – Vũ đoàn của thuộc hạ”

“ Căn cứ vào những tin tức người hồi báo với các trưởng lão, lần trước bầu trời dị biến có liên quan đến Hồng Quân phải không?” Kỳ thật lần trước triệu tập cuộc họp với các trưởng lão, tộc trưởng cũng được các trưởng lão hồi báo tình huống, nhưng mới đây các trưởng lão năm lần bảy lượt muốn liên kết cùng Chu gia để đánh Hồng Quân chín thành nhưng đều bị Chu gia cự tuyệt, tình huống này khiến cho tộc trưởng suy nghĩ, hắn đoán chắc trong này có chút khúc mắc nên mới triệu Thạch Nhược Tín đến, hắn là người chứng kiến toàn bộ sự việc nên chắc chắn là người rõ nhất.

Thạch Nhược Tín mặt đỏ lựng, ấp úng nói “ Tộc trưởng, đó là do Thạch Nhược Tín tùy tiện suy đoán, tình huống lúc đó, Thạch Nhược Tín chỉ lo dẫn người chạy trốn chết, cụ thể phát sinh chuyện gì, thuộc hạ không nắm rõ nên không dám kể lại”

“ Tốt lắm, người có thể đi, tổn trăm vạn binh lực cũng không tính là cái gì nhưng về việc Phong Vũ Lôi đoàn bị diệt, trách nhiệm của người không thể trốn tránh, ta trừng phạt người bẻ quan trăm ngàn năm, người có phục không?” Thạch gia tộc trưởng trên mặt không có một tia biến hóa lạnh nhạt nói.

Thạch Nhược Tín mừng rỡ, bẻ quan trăm ngàn năm thì tính toán gì? Rõ ràng không tính là trừng phạt, tựa hồ như hắn sợ tộc trưởng nuốt lời nên vội vàng nói “ Thạch Nhược Tín phục, tạ ơn tộc trưởng tha mạng” Nói xong hắn y theo lời tộc trưởng nhanh chân lui ra ngoài.

“ Chuyện này không biết cuối cùng Chu gia nghĩ gì?” Thạch Nhược Tín vừa rời đi tộc trưởng lâm bầm lâu bầu nói/

Hồng Quân thành – thành chủ phủ - Nơi ở của Chu Lam.

Chu Lam đang ngồi ở ghế tự hỏi chính mình, Bí mật của Hồng Quân thành mặc dù nàng không biết được nhiều, nhưng tin tức mình nắm cũng là tương đối. Những tin tức này cũng không giải quyết được vấn đề gì, Tứ đại thủ hộ thú tộc, cho dù là thân phận của Chu Lam cũng chỉ mới được gặp qua ba loại, hơn nữa mỗi một loại lại có thực lực cường hãn kinh người, nếu không phải bọn chúng không thể đi khỏi quang mạch, sợ rằng cả tầng không gian thứ bảy này đều là lãnh địa của Hồng Quân. Ps: Do không biết dịch ở chỗ nào, bachmi căn cứ vào bản convert của mình dịch tiếp. có thể sẽ bị thiếu mất một đoạn ở Huyền tinh thiết quang

158. Chương 19: Chiến Tiên (Trước Trận Chiến)

Do dự mãi cuối cùng Chu Lam cũng quyết định truyền đi một ít tin tức “ Hồng Quân quả thực cùng thiên biến có quan hệ, huyền hổ thú, huyền Long thú, huyền Phượng thú, Huyền Vũ thú tứ đại thú tộc hiện tại đã nhận Hồng Quân làm chủ nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà họ chỉ sinh tồn tại huyền thiết quang mạch. Trải rộng xung quanh Hồng Quân thành là rất nhiều đại trận. Mặc dù hôm nay Hồng Quân cùng Thiên biến có quan hệ nhưng thực lực tựa hồ chưa hoàn toàn giác tỉnh, Nếu Chu gia thực sự muốn tấn công thì hoàn toàn có thể phá hủy Hồng Quân thành, nhưng phải trả giá rất lớn”

Tin tức đơn giản ngắn gọn được phát đi, Chu Lam thở dài một hơi tiếc nuối, hối hận đó chính là dấu hiệu của sự phản bội.

Bảy trăm năm sau, rốt cuộc Tàng trưởng lão cũng đã nhận được những tin tức trọng yếu, Chu Lam chính tay hấn bồi dưỡng đào tạo quả nhiên cũng không phụ công kỳ vọng của hắn. Còn chưa hết hưng phấn, lão vội vàng mang tin tức truyền âm cho Chu gia tộc trưởng, thông báo những tin tức trọng yếu, yêu cầu triệu tập một cuộc họp với tất cả các trưởng lão.

Chu tộc trưởng sau khi nhận được tin tức của Tàng trưởng lão, mặc dù không biết Tàng trưởng lão bằng cách nào có được tin tức đó nhưng ngay lập tức liền thông tri cho các trưởng lão trong Chu gia gia tộc, tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Chu Lam bị ý tưởng phản bội của mình khiến nàng sợ hãi, từ khi gia nhập Chu gia từ mấy trăm ngàn năm qua. Chưa bao giờ nàng có suy nghĩ phản bội Chu gia cả, nhưng bây giờ chính trong lòng nàng nghĩ gì nàng cũng không rõ. Có lẽ từ trong nội tâm mách bảo, nàng nguyện ý trợ giúp Hồng Quân.

Chính xác, những lời nói của Hồng Quân từ trước tới giờ nàng chưa từng nghĩ đến thậm chí cũng chưa từng nghe một người nào đó nói qua. Vấn đề thay đổi một con người, thay đổi quy tắc không gian của họ có thể là dễ dàng sao? Kỳ thật, cũng vì cái chết của Hàn Thư nên Hồng Quân cũng mới có ý tưởng như thế.

Trong mật thất của Hồng quân thành thành chủ phủ.

Hồng Quân, La Băng, Nghịch Ương, Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh cùng với hai người khác là Kim nhân cương thần Huống Hữu Sanh và Huống Quang nhân đều đang tụ tập ở đây. Nhờ một thời gian mọi người ở chung nên hai người họ cũng biết được sự tồn tại của La Băng, vào thời khắc mấu chốt này, họ cũng dùng đạo lý ngoại giao mà hành sự, không nói thì ai cũng có thể hiểu được.

“ bây giờ Thạch gia và Lâm gia liên quân lại đối phó với chúng ta, mà lúc trước có trạng thái đối nghịch với chúng ta là Chu gia cũng chỉ phái ra một trận pháp cao thủ” Huống Thiên Minh phụ trách tình huống, tin tức thuật lại. Vô luận là tình hình của Hồng quân chín thành hay tình hình của Thần giới thứ nhất phần lớn đều được Huống Thiên Minh tổng hợp và phân tích, nhưng tin tức có ích thì được giữ lại điều tra kỹ càng hơn, những tin tức vô bổ thì trực tiếp bị hủy đi.

“ Khốn kiếp, bọn họ đến thì càng tốt, đến cả một gia tộc ta cũng đánh cho không kịp chạy” Tôn Ngộ Không nghe được tin tức Lâm gia cùng Thạch gia liên kết đẩy binh đánh Hồng Quân thành không có chút nào sợ hãi, ngược lại hắn bỗng hưng phấn lạ thường, ánh mắt liên tục phát ra kim quang.

“ Bọn họ xuất binh có bao nhiêu người?” Nghịch Ương không giống như Ngộ Không, mặc dù cũng là một người si chiến đấu nhưng dù sao lão cũng đã từng làm thủ lĩnh, thành chủ nên tầm lo lắng của lão cũng vượt qua Ngộ Không nhiều.

“ Căn cứ vào tin tức thì lần này họ xuất binh không nhiều lắm, đại khái chỉ một nghìn vạn” Huống Thiên Minh nói rõ, mọi người còn chưa kịp thở ra một hơi thì hắn lại nói tiếp “ Tuy chỉ là một nghìn vạn nhưng tất cả đều là thượng phẩm thần nhân”

“ Cái gì?” Nghịch Ương đột ngột đứng lên, hai mắt trợn trừng hỏi “ Người nói một ngàn vạn thượng phẩm thần nhân?”

Huống Thiên Minh trịnh trọng gật đầu “ Đúng, là một ngàn vạn thượng phẩm thần nhân”

“ ***, Hồng Quân chín thành chúng ta lắm thì tổng cộng chỉ khoảng 20 vạn thượng phẩm thần nhân, chênh lệch này là quá lớn mà”

Chênh lệch năm mươi lần, chính xác là lớn. Hồng Quân tuy không nói chuyện nhưng trong lòng lại một mực tính toán, cho dù có điều động tất cả tứ đại thần thú gia tộc tới, với những binh lực thấy được thì chỉ tương đương với một trăm vạn thượng phẩm thần nhân mà thôi.

“ Không chỉ như thế, nghe nói Chu gia còn phái ra một cái gọi là Đồ thần trận, trận pháp này do 10 diệt thần trận tổ hợp mà thành, mỗi diệt thần trận lại do bốn mươi chín thượng phẩm thần nhân tạo thành, những người này lợi dụng thủ pháp điệp gia công kích (công kích liên tục gấp đôi lên) uy lực tự hào có thể không thua kém Phong Vũ Lôi đoàn, mười trận hợp thành đồ thần trận đó mới chính là thực lực mạnh nhất của Chu gia, là con át chủ bài của họ” Huống Thiên Minh đưa ra một tin tức cực kỳ quan trọng nhưng Tôn Ngộ Không thì vẫn hi hi ha ha mãi không thôi, hẳn cũng chẳng thêm để ý những tình huống xung quanh mình.

“ Ngộ Không, ngươi cười cái gì?” Huống Thiên Minh nhìn Ngộ Không khó hiểu nên hỏi lại

Tôn Ngộ Không nhin cười nói “ Không có việc gì, không có việc gì...uhm, cái gì là đồ thần trận đó tốt nhất là giao cho ta, cam đoan đến lúc đó sẽ khiến mọi người kinh hãi”

“ Ngộ Không” Nghịch Ương nghiêm túc nói “ Chúng ta đang bàn bạc phương án triển khai, ngươi thì cứ ngồi đó mà cười, ngươi đem cái biện pháp quái quỷ của ngươi nói ra cho mọi người cùng bàn bạc, tránh để lúc đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn” nghịch Ương mặc dù biết Ngộ Không trong một thời gian ngắn nhưng có thể nói hai người này tính cách tương đối giống nhau nên cảm tình cũng tương đối tốt, nhưng nghe Ngộ Không nói như vậy hẳn không nhin được liền đưa ý kiến của mình rồi, dù sao thì chuyện này liên hệ đến cả Thần giới thứ hai chứ không chỉ riêng ai.

“ Đúng vậy Ngộ Không, đừng đứng bên ngoài vấn đề nữa, trong khi mọi người cùng đang bàn bạc ngươi cũng nên cho mọi người biết kế hoạch của ngươi, ta không hi vọng ở giữa kế hoạch lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn” Hồng Quân cũng nói, Mặc dù Ngộ Không lực chiến đấu cường hãn nhưng làm việc lại có chút thiếu cẩn, nông nổi, mọi người nghe hẳn nói một cách tự tin như vậy cũng có chút lo lắng.

“ Hắc hắc” Ngộ Không bị nói nên xấu hổ gãi đầu, “ Kỳ thật không có gì, chỉ là Hồng Quân trước đây đưa cho ta mấy cái trận pháp, chín trăm thuộc hạ của ta cũng đã luyện thành”

“ Nhanh vậy sao?” Hồng Quân khó tin nhìn Ngộ Không. Ngộ Không, ta nghĩ ta đưa trận pháp cho ngươi cùng lắm mới hơn mười năm mà, hơn nữa bọn họ còn luyện Kinh thiên nhất côn, làm sao có thể nhanh như vậy được??”

Ngộ Không đắc ý cười cười nói “ Cũng là do phương pháp huấn luyện của lão Tôn ta, một trăm năm thời gian kinh thiên nhất côn đã luyện thành, trận pháp cũng tốt như vậy căn bản thành công. Đợi địch nhân đến, Lão Tôn ta cam đoan có thể cùng họ đại chiến với địch nhân. Kỳ thật nói đến phương pháp của Ngộ Không thì cũng có điểm đáng sợ. Thần nhân có thể gọi là thiên tài trăm năm hiếm thấy mà bị Ngộ Không bắt luyện tập cho chết đi sống lại, nếu mà không có được thành quả gì, xin lỗi đúng là tội lớn, vứt đi cho rồi.

Hồng Quân cũng không quan tâm nhiều đến như vậy, nghe được Ngộ Không nói Ngộ Không có thể ra trận với địch nhân thì cũng cảm thấy hưng phấn, trong lòng cũng buông nhẹ hơn.” Được, bọn họ có di động trận pháp, tổ hợp trận pháp thì chúng ta cũng có chiến đấu đoàn đội, tin tưởng so với bọn chúng cũng không kém hơn”

“ Bằng Nhi, bên của Muội thế nào?” Một ngàn vạn thượng phẩm thần nhân quả nhiên đáng sợ, trong khi bên Hồng Quân không có nhiều người như vậy, nhưng nếu xét về binh lực thì cũng không tính là ít.

“ Hiệu quả huấn luyện của quân đội cũng không tệ lắm, nhưng mà quân đội của chúng ta phần lớn là Hạ phẩm, trung phẩm thần nhân, cùng đối phương phẩm chất khác nhau, nếu thực sự đại chiến họ chắc chắn không phải là đối thủ” La Bằng vẫn như trước kia, thái độ vẫn lạnh lùng, ngữ khí không hề mang theo một chút sắc thái tình cảm gì, nàng nói đơn giản nhưng lại là sự thật.

Hồng Quân có chút nhíu mi, tình huống này tuy cũng nằm trong dự liệu của hắn nhưng khi La Bằng nói ra, hẳn cũng cảm thấy có chút lo lắng “ Nghịch Ương lão ca, phá thiên kiếm pháp của huynh phổ cập như thế nào rồi?”

Nghịch Ương cũng là dở khóc dở cười nói “ Rất yếu, không biết những tên tiểu tử nào như thế nào mà tu luyện lên được Thần nhân cảnh giới, Phá thiên nhất kiếm cũng đã truyền hết xuống bên dưới cũng đã một trăm năm, luyện được Phá thiên nhất kiếm vừa ít lại vừa yếu, ngay cả Kiếm Đẳng bát phương cũng chỉ có mấy ngàn người luyện được” Nghịch Ương cũng rất buồn bực, đều là thần nhân mà sao luyện phá thiên kiếm pháp lại chậm như vậy.

“ Uhm” Hồng Quân gật đầu đáp “ Chuyện này có gấp cũng không được, Thiên Minh, còn vấn đề gì nữa không?”

“ Nghe nói Tộc trưởng thạch gia đích thân ra tay, Lâm gia cũng điều động hai vị siêu cấp cao thủ, về phần Lâm gia có sát chiêu giống như Đồ trận không thì ...trước mắt hoàn toàn không biết”

“ Được” Sau một hồi tính toán Hồng Quân nói “ Các cao thủ của bên ta hầu hết cũng đã tập trung ở đây, nhưng căn cứ vào tình báo của chúng ta thì vô luận là Tộc trưởng Thạch gia hay hai siêu cấp cao thủ của Lâm gia cũng khiến chúng ta không có khả năng một đối một. Về phần Đồ thần trận của họ thì chúng ta tuyệt đối không thể so sánh được. Siêu cấp cao thủ trận pháp của Chu gia ta cũng từng nghe qua, thực sự để mà nói thì chúng ta cũng không chiếm được ưu thế, mọi người có thể bỏ qua tâm tư dựa vào trận pháp để thủ thắng”

“ Được rồi, tiểu Quân, không phải tứ đại thần thú đều nhận đệ là chủ nhân sao? Vậy đệ có thể điều động một bộ phận thực lực của chúng, như vậy chúng ta sẽ có thêm một phần thắng lợi” Nghịch Ương đột nhiên nhớ tới cảnh tượng Liễu Hàn Thư chết đi khiến Huyền Hồ thú nhận Hồng Quân làm chủ nhân.

Hồng Quân mỉm cười “ Nghịch Ương lão ca yên tâm, huynh không nói thì đệ cũng sẽ làm vậy, không riêng gì Huyền hồ thú nhất tộc, trong không gian này vốn có tứ đại thú hộ thú tộc, bốn thành viên này thực lực tương đương nhau, hôm nay toàn bộ nhận ta làm chủ, bọn họ cũng biết tập hợp tám mươi vạn binh lực trợ giúp chúng ta, bốn tộc trưởng cũng toàn bộ xuất động” Tới thời khắc mấu chốt, Hồng Quân cũng không còn ẩn dấu suy nghĩ của mình, đều đem toàn bộ thực lực phô trương ra ngoài, “ Hơn nữa, bốn tộc trưởng này có thực lực không kém gì ta” Sau khi bốn đại tộc trưởng nhận Hồng Quân làm chủ, hấn cũng dần hiểu rõ về thực lực của bốn gã này, có lẽ chính mình tới được thượng phẩm thần nhân mới có khả năng liều mạng.

Hồng Quân vừa nói xong thì tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt, cho dù là Huống Hữu Sanh và Huống Quang Nhân, sau mấy ngày nay tiếp xúc cũng dần dần hiểu rõ thực lực của Hồng Quân, có thể nói nếu bọn họ không bước vào chung cực biến thân thì muốn hơn tổng thành chủ là muôn ngàn khó khăn. Mà có tới bốn người không thua gì hấn tồn tại thì số lượng lúc này cũng đã vượt qua hai đại cao thủ của Lâm gia rồi.

“ Tiểu Quân, không nghĩ ngươi có được một lực lượng đáng sợ như vậy, ở đây chúng ta cũng không cần sợ hãi nữa, bọn chúng đến nhiều thì ta giết nhiều, đến ít giết ít...đến bao nhiêu giết bấy nhiêu.” Ngộ Không cũng có chút kinh ngạc, chuyện về Huyền hồ thú hấn cũng nghe Nghịch Ương nói qua, không thể tưởng tượng được Hồng Quân có thể điều động đến tám mươi vạn, chỉ là tám mươi vạn này tuyệt đối đáng sợ hơn ba bốn trăm vạn thần nhân.

Ngộ Không nói rất chính xác, lúc trước Hồng Quân yêu cầu bốn tộc trưởng điều động đội ngũ tinh nhuệ nhất, chỉ sợ điều đến bốn mươi vạn tinh anh thôi cũng có thể đấu với bốn trăm vạn thần nhân rồi.

“ Ngộ Không, về chuyện này chúng ta không thể khinh thường được, về trận pháp chúng ta đã không chiếm được ưu thế, về binh lực chúng ta cũng không chiếm được ưu thế, chỉ có dựa vào số lượng cao thủ ta mới có chút hơn bọn họ, chính là ta rốt cuộc cũng không biết Thạch gia và Lâm gia còn che dấu sát chiêu gì nữa không” Hồng Quân nói, hấn bây giờ không lo lắng tình hình trước mắt về quân số hay trận pháp, những tin tức tình báo của Huống Thiên Minh đã đủ cả nhưng hấn vẫn không tin thực lực của Thạch, Lâm hai nhà đơn giản chỉ có vậy binh lực.

Thực tế chứng minh Hồng Quân đã phán đoán hoàn toàn chính xác, hơn nữa cho dù Huống Thiên Minh có thu được những tin tức này phần lớn đều là Thạch, Lâm hai nhà cố tình truyền tin tức ra ngoài.

Một căn phòng kín ở Thạch gia, Thạch Thừa Thiên tộc trưởng và hai vị tộc trưởng của Lâm gia là Lâm Minh và Lâm Lượng đang ngồi bàn bạc vấn đề gì đó.

“ Thạch tộc trưởng, những tin tức mà chúng ta truyền bá có lẽ đã đến được Hồng Quân chính thành, không biết tên Hồng Quân sau khi biết được thực lực của chúng ta thì có cảm tưởng gì” Lâm Lượng mỉm cười nói.

“ Hừ, có thể giết hại Phong Vũ Lôi đoàn của ta, còn có thể tiêu diệt hơn ngàn vạn lần thần nhân không còn một người, chúng ta khai triển ra thực lực có lẽ sẽ khiến hấn phát sầu, nhưng hấn cũng không thể ngăn được pháp bảo của chúng ta, ba kiện vũ khí bí mật đó...đó mới chính là vũ khí tối thượng” Thạch Thừa Thiên vẻ mặt nham hiểm nói ra những lời này, hiện tại, trong đầu hấn đang nghĩ đến cảnh Thiên thần khí lần lượt rơi vào tay mình

159. Chương 21: Tám Người

Hồng Quân chính thành là từ trước mọi người hay nói nên trở thành thói quen thực chất giờ này nói chín thành là không đúng. Vì bên ngoài chín thành thì thần giới thứ hai cũng đã kiến tạo thêm 36 thành với quy mô không hề kém Nghịch Ương thành. Tổng cộng bốn mươi lăm tòa thành đầu đuôi cân xứng, đây cũng là nơi hội tụ đông đảo thần nhân nhất.

Chỉ là xưng hô Hồng Quân chín thành đã trở thành thói quen của mọi người, trong lĩnh vực nho nhỏ của thần giới thứ hai thì việc kêu Hồng Quân chín thành thì ai cũng hiểu. Trong những năm gần đây, việc kiến tạo những tòa thành trì mới đề hướng về phía Huyền Tinh thiết quáng mà làm. Từ không trung nhìn xuống có thể thấy được Huyền Hồ thú trong Huyền tinh thiết quáng chính là ở trung tâm của dải đất này.

Bốn mươi tư tòa thành mới được xây dựng so với chín tòa thành xưa kia thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Liên quân Thạch Lâm hai nhà kéo theo một ngàn vạn thượng phẩm thần nhân chỉ dừng lại trước Hào Môn thành.

Tin tức về liên quân Thạch - Lâm hai nhà bị bọn Hồng Quân phong tỏa, ém nhem đi thật lâu nhưng cuối cùng thì mấy trăm năm gần đây cũng đã bị mọi người trong thành biết được. Trong khi một ngàn vạn liên quân đến trước Hào Môn thành thì trong thành không có lấy một người, tất cả mọi người đã triệt tiêu đi nơi khác, lúc này chính là vườn không nhà trống.

Hào Môn thành – thành chủ phủ bây giờ trở thành nơi nghỉ ngơi của các nhân viên cấp bao gồm cả người của Thạch gia và Lâm gia. Ngàn vạn thần nhân quân đội cũng trú ở trong thành, không tiếp tục đi tới.

“ Tên tiểu tử Hồng Quân này đầu tiên là giả bộ yếu thế, cứ thấy chúng ta tới là chúng lại lùi, nhưng rất nhanh chúng sẽ lừa chúng ta đi vào Huyền tinh thiết quáng để Huyền hồ thú xử lý chúng ta. Thật buồn cười, tên tiểu tử này còn tưởng mưu kế này có thể sử dụng được lần nữa” Thạch gia tộc trưởng ha ha cười nói, hấn cho rằng Hồng Quân bố trí thành trì giống như lần trước Thạch Nhược Tín đến công thành.

“ Sư huynh nói rất chí lý, một cái bộ lạc Huyền Hồ thú nho nhỏ thì sao có thể ngăn cản đại quân của chúng ta được, nếu không phải vì diệt trừ Hồng Quân trước thì chúng ta cũng sẽ diệt trừ cái lũ súc sinh này, chiếm luôn cả quáng mạch” Lâm Minh mỉm cười và vẻ mặt của Lâm Lượng cũng chẳng khác gì hấn.

Lúc này chỉ có Chu Kinh trong lòng cười lạnh không nói gì/ Lâm gia và Thạch gia cơ bản không có phái người đi điều tra Huyền tinh thiết quáng nên không biết tứ đại thần thú đều nhận Hồng Quân là chủ nhân, một Huyền Hồ thú bộ lạc thì có thể khi dễ nhưng cả Huyền hồ thú tộc thì không thể khinh thường. Muốn động chạm đến Huyền Hồ thú tộc thì...cả tầng không gian thứ bảy này nếu tứ đại thú tộc tập hợp lại thì ngay cả Ngàn vạn thượng phẩm thần nhân cũng chưa tính là cái gì.

Lâm huynh, Chu huynh, ngày mai chúng ta sẽ xuất quân, với cỗ khí thế này chiếm toàn bộ hơn bốn mươi thành trì, xem tên tiểu tử Hồng Quân kia có thể chạy đi đâu” Thạch Thừa Thiên ha ha cười to, hấn cười giống như Hồng Quân giờ này đã nằm trong tay của hấn vậy, và một điểm mà hấn muốn cười đó chính là những bảo bối trong tay Hồng Quân sẽ dần dần rơi vào tay hấn.

Ngày thứ hai, một ngàn vạn liên quân có một chút ít thời gian để nghỉ ngơi hồi phục rồi lại tiếp tục hướng phía thành trì tiến quân.Từ Hào Môn thành tới Hồng Quân thành ở giữa đoạn đường này phải có tới mười lăm tòa thành trì nữa, lộ trình này chính là phải đi qua Huyền tinh thiết quáng.

Mười lăm tòa thành trì này cũng giống như Hào Môn thành, mọi người đều đã đi đâu hết, Thạch – Lâm hai nhà không uổng phí một hơi khí lực nào đã tới được bên ngoài Hồng Quân thành, dọc trên đường đi ngay cả một trận pháp ngăn trở cũng không hề thấy.

Mãi đến khi tới gần Hồng Quân thành bọn họ mới phát hiện được có chút bất thường, trên tường thành bao phủ một lớp sương mù màu trắng, ngay cả thần thức của Thượng phẩm thần nhân cũng không thể xuyên thấu qua, chỉ có thể thấy được tường thành bằng mắt mà thôi, tuy nhiên trên tường thành cũng chẳng có gì để mà nhìn.

“Thạch Huynh, tiểu tử Hồng Quân suy nghĩ cái gì ta? Tất cả bọn chúng đều tập trung một chỗ không sợ chúng ta giết hết sao?” Lâm Lượng có chút mơ hồ hỏi.

Không chỉ có mười lăm tòa thành trì không hề có một bóng người mà đến bốn mươi bốn tòa thành không hề có ai.

Ba năm trước đây, Hồng Quân đã sớm đóng lại trận pháp, không còn khởi động nữa, không biết ngay cả Hồng Quân thành có người hay không, cho dù ở đây có người thì chắc chắn cũng không thể chứa người của bốn mươi bốn tòa thành kia.

“Kỳ lạ, không phải bọn chúng muốn dựa vào số lượng để chống lại chúng ta chứ? Nhưng cũng không đúng, cho dù bọn họ có mười ức hạ phẩm thần nhân thì cũng không thể là đối thủ của chúng ta, tu vi chênh lệch quá lớn, mà quân ta lại là binh sỹ của quân đội” Lâm Minh cũng còn chỉ biết lắc đầu, hẳn không biết cuối cùng Hồng Quân bố trí cái gì.

“Mặc kệ chúng có hoa chiêu gì, chúng ta đều tiếp nhận. Dù có thông minh một chút nhưng đối với thực lực vượt trội thì cũng là vô dụng, ta xem rốt cuộc là bọn hắn muốn giở trò gì. Chu Huynh, làm phiền huynh rồi”

Thạch Thừa Thiên giơ tay lên, một ngàn vạn thượng phẩm thần nhân lập tức đều đứng lại, hẳn mỉm cười nhìn Chu Kinh nói.

Thạch Thừa Thiên thân là tộc trưởng nhưng đối với Chu Kinh cũng rất khách khí, nếu không phải Hồng Quân là một cao thủ trận pháp, chỉ có Chu Kinh mới có thể chán áp được thì Thạch Thừa Thiên cũng không khách khí với Chu Kinh như vậy. Thạch gia tộc trưởng chính là đồng cấp với Chu gia tộc trưởng, Chu gia tuy mạnh nhưng cũng không hơn mấy so với Thạch gia.

“Thạch tộc trưởng khách khí quá, các người chờ ở đây, ta đi vào dò xét một chút”

Chu Kinh mỉm cười, hướng phía Hồng Quân thành bay tới, trên đường mà Chu Kinh bay tới Hồng Quân thành, hầu hết trên đoạn đường này đã được bố trí trận pháp. Khi chưa bay đến tường thành thì đột nhiên Chu Kinh biến mất khiến Thạch Thừa Thiên, Lâm Minh cùng Lâm Lượng đều sửng sốt, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng. Nếu như Chu Kinh có mệnh hệ gì thì bọn họ muốn tấn công Hồng Quân thành cũng gặp muôn vàn khó khăn.

Nhưng không bao nhiêu lâu sau, Chu Kinh đột nhiên xuất hiện tại một phương hướng khác, lúc thì hắn xuất hiện ở chỗ này, lúc thì xuất hiện ở chỗ khác, ba người Thạch Thừa Thiên cũng không biết nói gì ngoài việc trở mắt ra nhìn. Chu Kinh tựa tường thành xuất hiện bốn mươi chín lần rồi quay trở lại. Vừa thấy Bóng dáng của Chu Kinh ba người đều thở ra một hơi và đi về phía hắn hỏi han.

“Chu huynh, tình hình thế nào? Trận pháp có phá được không?”

“Tên tiểu tử Hồng Quân quả nhiên danh bất hư truyền trận pháp thật lợi hại, “Chu Kinh liền than thở một tiếng, hẳn vừa rồi vừa tiến vào một cái liên hoàn sát trận nho nhỏ, chỉ còn biết tìm bốn mươi chín điểm an toàn trong trận thế hung hiểm để xuất hiện, sau đó là đi ra ngoài, bản thân chưa tìm ra cách phá trận.

“Vậy không biết Chu huynh đã phá được trận chưa??” Lâm Lượng liền hỏi. Ba người ở bên ngoài quan tâm nhất chính là trận pháp có được phá hay chưa, nếu không phải tác dụng của Chu Kinh là phá trận thì ba người họ cũng không đối đãi với hắn tử tế gì

“Vẫn còn chưa được, ta cần phải suy nghĩ một chút mới đưa ra được biện pháp” Chu Kinh lắc đầu, đầu mày nhăn lại, ba người cũng không dám làm phiền hắn, trước tiên chỉ còn biết dừng quân tìm chỗ nghỉ ngơi, đợi sau khi Chu Kinh nghĩ ra cách phá trận mới công thành.

Hồng Quân bên ngoài thành kỳ thật đã an bài trận pháp, mà có trận pháp có nghĩa là có người. Mục tiêu chính của ba người là Hồng Quân nhưng trong lòng ba người họ vẫn còn e ngại một điều, đó là lọt vào khu

vực của Huyền Hồ thú. Với binh lực như thế thì bản thân họ sẽ không sợ nhưng lại không muốn tổn hại binh lực vào những chuyện không đâu.

Suốt mười lăm ngày Chu Kinh suy diễn không hề nói với ba người kia một lời nào, hẩn một lần nữa đi tới, ngồi trong trận pháp.

Lần này thân ảnh của Chu Kinh xuất hiện so với lần trước còn nhiều hơn nhiều, hơn nữa mỗi lần Chu Kinh xuất hiện thì bên tường thành cũng xuất hiện tiếng nổ, từng bước từng bước trận nhân (mắt trận) bị Chu Kinh tìm được, liên hoàn trận pháp rốt cuộc bắt đầu bị Chu Kinh phá trừ.

Trong ba tháng, một toà liên trận khổng lồ bị Chu Kinh phá giải, khiến Hồng Quân đang trên thành quan sát cũng tiếc nuối mãi không thôi. Liên Hoàn trận pháp hẩn phải mất đến ba năm ròng mới có thể bố trí xong. Mức độ của trận đạo cũng đã nâng độ khó lên rất nhiều, nếu trận đạo còn yếu như trước đây thì toàn bộ Hồng Quân thành sẽ được phơi bày sau ba mươi năm.

Lúc này tường thành đã lộ rõ, người bên ngoài còn thấy rõ trên tường thành có người, nhưng kỳ lạ là trên thành chỉ có tám bóng người, ngay cả một vệ binh cũng không thấy đâu.

Thạch Thừa Thiên lần này đi theo cũng triệu hoán cả Thạch Nhược Tín đi cùng, lúc này Thạch Nhược Tín bước tới trước mặt Thạch Thừa Thiên chỉ vào một trong tám người đang trên thành nói “Khải bẩm tộc trưởng, tên kia chính là Hồng Quân, người bên cạnh là Nghịch Ương, những người còn lại đều lạ mặt, thuộc hạ không rõ lắm”

La Băng lần trước không tham dự cuộc tiến công, còn Ngô Không và Huống Thiên Minh thì mới tới Hồng Quân thành, còn hai gã cương thi thì so với Ngô Không còn ít thấy hơn nên căn bản Thạch Nhược Tín hoàn toàn không nhận ra.

“Tốt lắm, chỉ cần Hồng Quân ở chỗ này là được rồi”. Thạch Thừa Thiên mỉm cười gật đầu. Mục đích lần này của hẩn chính là Thiên thần khí trên tay và trận đạo quyền trục chứ không phải là đi phá huỷ bốn mươi lăm toà thành trì nho nhỏ này, nên khi hẩn nhìn thấy Hồng Quân trên thành thì cực kỳ hưng phấn.

“Tiểu tử Hồng Quân, người đã phạm vào tử tội, bổn toạ cũng cho người một lần khoan dung, chỉ cần người đầu hàng có thể bỏ qua cho người lần này, thần giới thứ hai cũng chỉ cần đầu hàng, lui ra khỏi thành ta cũng sẽ miễn cho tội chết”

Thạch Thừa Thiên la lớn, bọn họ cho rằng Hồng Quân nghe thấy như thế sẽ cảm thấy có muôn vàn ơn huệ, thậm chí rất nhiều thượng phẩm thần nhân nghĩ rằng, nếu mình rơi vào địa vị của Hồng Quân thì lập tức sẽ đầu hàng.

“Theo kế hoạch của chúng ta hành động” Hồng Quân không hề để ý đến Thạch Thừa Thiên, mỉm cười phân phó nhiệm vụ với những người bên cạnh. Nghe được âm thanh trầm thấp của Hồng Quân, cả tám người đều từ trên thành phi xuống, hướng phía đại quân lao tới.

Tốc độ nhanh nhất chính là ba thành viên của cương thi nhất tộc, ba kim nhân cương thần đã biến thân lần hai nháy mắt đã lao vào hàng ngũ của liên quân. Cả ba người nếu như mọi lần đều chỉ dùng tay không để tấn công đối thủ, nhưng lần này mỗi người đều mặc một kiện thiên thần khí chiến y, trên tay cũng là một kiện thiên thần khí vũ khí đang điên cuồng giết chóc.

La băng, Tôn Ngô Không, Chu Lam, Nghịch Ương cùng Hồng Quân năm người giống nhau, ngoại trừ trên người Chu Lam là thần khí chiến y, còn lại bảy người đều mang trên người thần khí chiến y, tuy nhiên Hồng Quân cũng cho Chu Lam một kiện Thiên thần khí vũ khí, để cho nàng tự bản thân lao vào cuộc chiến tấn công.

Ngoài Chu Lam ra, bảy người còn lại đều có trung phẩm thiên thần khí công kích. Tôn Ngô Không thì có trong tay côn bổng, là thượng phẩm thiên thần khí, hơn nữa sử dụng nó đối với Ngô Không cũng rất thuận tay. Ngoài Tôn Ngô Không ra cũng chỉ còn Hồng Quân và La Băng. Hồng Quân đưa ra có bốn kiện thiên thần khí này, phân phát cho mọi người hẩn cũng rất tiếc nuối, đến tận bây giờ hẩn cũng còn chưa có năng lực chế tạo thiên thần khí.

Hồng Quân muốn đưa cho La Băng một thượng phẩm thiên thần khí vũ khí nhưng bị nàng cự tuyệt (Bởi vì nàng muốn dùng Quân Tâm) khiến Hồng Quân bất đắc dĩ cấp cho nàng một kiện thượng phẩm thiên thần

khí chiến y. Đám người điên cuồng lao vào cuộc chiến

160. Chương 22: Hỗn Chiến

Thiên thần khí, quả nhiên là thiên thần khí” Giờ phút này, vô luận là Thạch Thừa Thiên, Lâm Minh, Lâm Lượng và Chu Kinh đều có chút khiếp sợ. Hơi thở của Thiên thần khí bọn họ đều cảm nhận được. Vũ khí trong tay tám người kia đều là Thiên thần khí

Lâm Minh, Lâm Lượng liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng không biết suy nghĩ cái gì. Lúc trước bọn họ cùng Thạch Thừa Thiên đàm phán, ngoại trừ Trần đạo quyền trực ra họ cũng muốn có được một kiện thiên thần khí, nhưng giờ này có thể thấy nếu thành công, họ không chỉ được một kiện.

Chu Kinh trong lòng cũng âm thầm sợ hãi. Nhìn đối phương như vậy Chu Kinh lại cảm thấy có chút may mắn. Vì đối với sự lựa chọn lúc trước, nếu phát binh tấn công Hồng Quân thành, chỉ sợ kết cục của Chu Gia khó mà tưởng tượng được. đương nhiên tám người trước mặt này lợi hại nhưng Chu Kinh lại không hề lo lắng, điều mà hắn lo lắng nhất chính là cư dân nguyên sinh ở đây : tứ đại thú tộc còn chưa xuất hiện.

“ Hừ” Thạch Thừa Thiên hừ lạnh một tiếng “ Quả nhiên có chút bản lĩnh, nhưng người của ta cũng không phải đem đến cho người tùy tiện giết, người đầu, chuẩn bị diệt thần trận”

Diệt thần trận do bốn mươi chín thượng phẩm thần nhân tạo thành, thuộc loại hợp kích trận pháp. Trận pháp này cực kỳ cứng cỏi, không những thế trận pháp này chủ yếu dựa vào bộ pháp, những người càng về sau tấn công càng mạnh, phát huy uy lực lớn nhất. Đứng nhìn họ chỉ có bốn mươi chín người mà khinh thường, thực lực của họ thực sự tương đương với Phong Vũ Lôi đoàn.

Lúc này liên quân càng được kích thích, tổng cộng bốn trăm chín mươi chín thượng phẩm thần nhân liền tách ra, cứ bốn mươi chín người là một tổ nhanh chóng kết thành trận pháp, diệt thần trận nhanh chóng được tạo thành, rất nhanh tiếp cận tám người bọn Hồng Quân.

“ Hừ, các người tưởng chỉ các người mới có di động trận pháp sao?” Tôn ngộ Không khinh thường nói. Kim bồng trong tay lại vung lên, lấy mạng một thượng phẩm thần nhân, đồng thời truyền âm cho chín trăm thuộc hạ của mình.

Khi Thạch Thừa Thiên, Chu Kinh, Lâm Minh, Lâm Lượng đang nhìn chăm chú thì trên tường thành đột nhiên xuất hiện một đám người. Nhìn những người mới xuất hiện này Chu Kinh cũng có chút lo sợ, những người này không nhiều, chỉ vừa vặn chín trăm, mỗi một người đều đứng theo một loại huyền ảo quy tắc. người khác xem không hiểu nhưng Chu Kinh thì thấy quen thuộc vô cùng, đó là di động trận pháp, cùng một loại với trận pháp của Chu gia

“ Tiểu tử Hồng Quân quả nhiên lợi hại, lúc này mới có ít năm quả nhiên đã nghiên cứu di động trận pháp, còn có trận thể huyền ảo như vậy, ta xem cũng không hiểu.” Trong lòng Chu Kinh sợ hãi than, nhưng những lời này hắn không dám nói với bọn Thạch Thừa Thiên. Vốn dĩ Chu gia đang đứng ở vị trí của Ngự ông đắc lợi, dù trước mắt trận pháp của Hồng Quân có vẻ lợi hại nhưng hắn cũng biết Thạch – Lâm hai nhà còn chưa tung ra con át chủ bài của họ

Chín trăm người kia vừa xuất hiện liền bám riết lấy diệt thần trận, khiến bọn Hồng Quân lại điên cuồng giết chóc, từng bước chân họ tiến tới, những thượng phẩm thần nhân kia hoàn toàn không có năng lực kháng cự, giống như những con dê đang chờ bị làm thịt.

“ Thạch tộc trưởng” Lâm Minh là người đầu tiên không nhịn được “ Tám người bọn kia thực sự lợi hại, ta cùng nhị đệ muốn cùng lên đánh một trận, chính là...” Lâm Minh mục đích muốn nói rằng, một khi đối phương có nhiều thiên thần khí như vậy, có lẽ hiệp nghị trước kia cần phải thay đổi. Câu kia hắn không nói ra nhưng ý tứ thì đã biểu lộ rõ ràng.

Thạch Thừa Thiên cười “ Hai vị yên tâm, tình huống một khi đã phát sinh biến hoá, hiệp nghị của chúng ta tất nhiên sẽ được sửa đổi, vô luận là tìm được nhiều hay ít thiên thần khí, chúng ta cũng chia đều, trận đạo quyền trực cũng chia đều. Nếu Thiên thần khí lấy được ít, Thạch gia của ta chỉ lấy một món, trận đạo quyền trực sẽ là của Lâm gia” Thạch Thừa Thiên cũng biết thời khắc này là thời khắc mấu chốt, nên hứa hẹn thì phải hứa hẹn.

Lâm Minh cũng không khách khí, cười cười nhìn Thạch Thừa Thiên nói “ Thạch tộc trưởng đã nói như vậy thì huynh đệ chúng ta yên tâm” Nói xong hắn mang theo Lâm Lượng sát nhập quần trận. Lâm Minh đón đánh Nghịch ương còn Lâm Lượng yếu hơn liền phi về phía La Băng

Thạch Thừa Thiên lắc đầu cười cười, nhìn những cảnh tượng đó lắm bầm nói “ Xem ra ta cũng không rảnh rồi rồi, vài vị theo ta cùng lên.” Khi Thạch Thừa Thiên vừa nói xong lập tức có mười lão giả phi đến, mấy lão này chính là mười vị trưởng lão của Thạch gia, mỗi người đều có thực lực cường hãn tương đương nhau. Có thể nói Thạch gia đã xuất ra toàn bộ thực lực, nếu bị đánh bại thì coi như cả tầng không gian này coi như Thạch gia đi tong.

“ Động thủ, làm cho người của Hồng Quân thành thấy được sự chênh lệch của hơn ngàn diễn kỳ” Thạch Thừa Thiên hô lên, tạm thời quyền quản lý giao cho Chu Kinh.

Thạch Thừa Thiên một mình đón đầu Hồng Quân, mười vị trưởng lão thì hai vị tác chiến, sáu người nghênh chiến ba Kim nhân cương thần, hai người vây quanh Ngộ Không, hai người còn lại là cuốn lấy Chu Lam.

Chu Kinh hiển nhiên đã thấy được Chu Lam, đối với những biểu hiện của Chu Lam thì đại đa số Chu gia tán thưởng. Chu Lam lập công lớn như vậy đã trở thành truyền kỳ, trong mắt của Chu Kinh cũng hiện lên vẻ tán thưởng. Nhưng Thạch gia thì không tưởng như vậy, tuy Chu Lam là người của Thần giới thứ nhất, nhưng bọn họ cũng không rõ ràng, khi đấu với người của Hồng Quân thành, chiến đấu người chết ta sống, hai vị trưởng lão của Thạch gia cũng không dư hơi mà cùng Chu Lam đánh nhau sống chết.

Chu Kinh hoàn toàn không vì Chu Lam mà lo lắng, vì hắn hiểu rõ thực lực của nàng, hôm nay ngẫu nhiên trở thành người của Hồng Quân, thì Chu gia ngẫu nhiên cũng có một phần thiên thần khí, Bằng thực lực của hai vị trưởng lão Thạch gia, muốn cướp được thiên thần khí trong tay Chu Lam cũng không dễ dàng gì.

” Xem Kinh thiên nhất côn của ta” Ngộ Không hét lớn một tiếng, gã Thạch trưởng lão kia khinh thường nói ” Chút tài mọn, xem ta phá...” Kinh thiên một côn không phải đáng sợ như ngoài nhìn thấy được, cái đáng sợ chính là sự hạn chế không gian pháp tắc, sự hạn chế này khiến động tác của hai vị trưởng lão bị hạn chế. Tuy nhiên uy lực của kinh thiên một côn đã bị nhất chiêu phá giải, tuy nhiên như thế cũng khiến hai vị trưởng lão đổ mồ hôi lạnh. Cảm giác bị trói buộc được cảm nhận rất rõ ràng chính là không gian pháp tắc. Mà đứng trước mặt họ rõ ràng chỉ là một gã hạ phẩm thần nhân.

” Nghịch Thiên nhất kiếm” Nghịch Ương lớn tiếng hô, đồng thời một đạo hào quang theo thân kiếm dâng lên, trong khoảng khắc quang mang toả sáng. Quang mang của Nghịch Thiên nhất kiếm đột nhiên thu nhỏ lại nhưng uy lực lại tăng lên rất nhiều. Nhưng điều khiến Nghịch Ương thất vọng chính là, chỉ trong một khoảng khắc, Lâm Minh đã thoát ra khỏi quang đoàn ánh sáng kia. Hắn tuy có bị thương nhưng cũng là rất nhẹ. Thiên thần khí đánh ra Nghịch thiên nhất kiếm mà chỉ gây cho đối thủ một vết thương nhẹ khiến Nghịch Ương khó mà chấp nhận kết quả này.

” Cô bé, ta khuyên ngươi nên gia nhập thần giới thứ nhất đi, chỉ cần ngươi nghe lời ta, ta cam đoan ngươi sẽ được an toàn, thậm chí có thể đảm bảo ngươi được vinh hoa phú quý” Lâm Lượng vốn háo sắc, thấy La Băng cũng không quên tán tỉnh vài câu. La Băng không hề trả lời, thiên thần khí trong tay run lên, khí thế cả người bắt đầu khởi động, rõ ràng là Tu La ma hoàng đạo. Lâm Lượng lúc này cảm thấy La Băng khí thế bất phàm, cũng không dám khinh thường, lấy lại tinh thần toàn lực ứng phó.

Công kích của Chu Lam không có thủ đoạn đặc thù gì, nhưng linh hồn cảnh giới của nàng còn cao hơn thượng phẩm thần nhân tới một tầng. Hơn nữa công pháp của nàng là một loại công pháp đặc thù, cùng Thạch gia hai trưởng lão giao đấu cũng không lâm vào thế yếu.

Huống Thiên Minh, Huống Hữu Sinh, Huống Quang nhân đã sớm hoàn thành chung cực biến thân, mỗi người đối phó hai Thạch gia trưởng lão, dựa vào tốc độ cùng ưu thế của Thiên thần khí, một chọi hai nhưng lại hoàn toàn chiếm ưu thế.

Thạch Thừa Thiên lúc này đối mặt với Hồng Quân, mặc dù Hồng Quân chỉ là Trung phẩm thần nhân nhưng vô luận là khí thế hay là những biểu hiện của mấy trăm năm trước khiến Thạch Thừa Thiên không dám khinh thường đối thủ này.

“ Hồng Quân tiên sinh” Thạch Thừa Thiên không vội vã động thủ, ngược lại còn nói chuyện như đàm phán.
“ Ta rất bội phục ngươi, căn cứ vào những tin tức ta điều tra được, ngươi chỉ mới phi thăng có mấy ngàn

năm nhưng hôm nay cũng đã có thành tựu như vậy, tại vô danh không gian cũng là một kỳ tích”

Hồng Quân mỉm cười nói “ Thạch tộc trưởng nghiêm trọng rồi, Hồng Quân có được như hôm nay đa phần cũng là do bất đắc dĩ”

“ Bất đắc dĩ?” Thạch Thừa Thiên cười lạnh một tiếng. “ Khi nói Hồng Quân thành thành lập là sự việc bất đắc dĩ lão phu còn có thể tin vài phần, nhưng Lạc Phượng thành chỉ vì hai người thất tín mà bị đồ thành, chẳng lẽ chuyện này cũng là bất đắc dĩ?”

Hồng Quân sắc mặt biến đổi “ Ta thừa nhận, lúc trước Lạc Phượng thành bị đồ thành là do ta không đúng. Khi chúng ta suy nghĩ lại, không biết giờ này còn ý nghĩa gì?” ý tưởng của Hồng Quân giờ này đã hoàn toàn thay đổi, vừa mới đi vào tầng không gian này, áp lực từ bấy lâu khiến Hồng Quân điên cuồng phát tiết. Hắn chỉ nghĩ làm cách nào để giúp thần giới thứ hai kiến lập thành trì. Nhưng từ cái chết của Hàn Thư gây cho Hồng Quân chấn động quá lớn, hắn tự hỏi mình tương lai làm gì, liệu những gì mình đang làm có thực sự đem lại an bình cho thần giới thứ hai hay không? Lúc này hắn mới phát hiện chính bản thân mình một lòng muốn hai phương thế lực giảm bớt chiến tranh giết chóc, vô luận là thần giới thứ hai hay thần giới thứ nhất, ai cũng được sống một cuộc sống yên bình trong tầng không gian này.

“ Hừ, người nói đúng, bây giờ thì không còn ý nghĩa gì cả. Ta chỉ cần nói với người một câu, nếu người nguyện ý quy thuận Thạch gia, thực lòng ra một nửa thiên thần khí, chuyện của trước kia chúng ta coi như dĩ vãng, xoá bỏ, người xem thế nào?” Hồng Quân là một nhân tài hiếm có, nếu cần mượn hơi sức thì phải dùng hơi sức. Đây chính là cái nhìn của Thạch gia tộc trưởng đối với Hồng Quân. Hồng Quân cười nói “ Thạch thành chủ, ta nhìn người hay là đừng phí tâm nữa, Hồng Quân

Ta còn có quy định, nếu người mang theo Lâm gia lui binh, hơn nữa về sau thế vĩnh viễn không cùng thần giới thứ hai gây khó dễ, ta cũng sẽ buông tha cho Thạch thành chủ, người xem coi thế nào?”

Những lời này của Hồng Quân rõ ràng là khinh thường Thạch Thừa Thiên, hắn hừ lạnh nói “ Nói nghe hay lắm, bây giờ nói nhiều cũng vô ích, chúng ta đánh một trận rồi nói tiếp” Nói xong trên tay hắn đột nhiên xuất hiện một thanh xích tử màu đen. Thanh xích tử kia chỉ rung lên thôi cũng khiến không gian run rẩy. “ Hồng Quân, chính là người muốn chết, cũng không oán trách người khác được” Dứt lời, thanh xích tử kia chấn động, hướng Hồng Quân đánh tới.

Hồng Quân khi nhìn thanh xích tử kia rung động cũng khiến cho không gian chấn động cũng không dám khinh thường, thượng phẩm thiên thần khí Phá thiên đột nhiên hoá thành chín, trong đó một thanh ngăn cản công kích của xích tử, những thanh còn lại đều tự động công kích Thạch Thừa Thiên

Mười người gia nhập cuộc chiến khiến chiến trường đã đạt tới trình độ kinh khủng, cho dù là ai cũng không có nghĩ đến, mới chỉ “ Hiệp một” mà chủ lực của hai phương đã toàn bộ gia nhập chiến trường. Đường nhiên Hồng Quân còn có con át chủ bài của mình chưa tung ra, mà Thạch Lâm hai nhà cũng có.

161. Chương 23 : Yêu Vương

“ Hống” ngay sau khi hai bên đang giằng co, bất phân thắng bại thì đột nhiên một tiếng gầm khủng khiếp vang lên sau binh đoàn của Thạch – Lâm hai nhà. Tiếp theo là vô số tiếng gầm vang lên. Thân thể như những ngọn núi nhỏ, một đoàn quái thú không ngừng hướng phía liên quân Thạch – Lâm tiến tới.

Điều này khiến Thạch thừa Thiên kinh hãi, trong những người bên phe liên quân, thần thức của hắn là cường đại nhất, trong khoảng khắc thần thức bao phủ toàn bộ phía sau liên quân. Dẫn đầu là một con Huyền hổ thú, và huyền hổ thú này hắn cũng biết - Tộc trưởng Huyền Hổ thú nhất tộc Lạc Kha. Huyền hổ thú tộc trưởng xuất hiện cùng hơn mười vạn Huyền hổ thú thành viên trùng trùng điệp điệp tiến vào giữa chiến trận.

“ Lùi lại, mau lùi lại” thanh âm của Thạch thừa Thiên vang lên trong đầu toàn bộ binh lính, liên quân là một đội quân chưa từng ham chiến đấu nên liền co cụm và lùi lại phía sau.

“ Thạch tộc trưởng, Hồng Quân nhìn sắc mặt biến đổi của Thạch thừa Thiên đột nhiên dừng tay nói “ Ta nói lại một lần nữa, nếu người tự nguyện lui binh và quan trọng hơn là từ giờ trở đi Thạch gia không bao giờ gây khó dễ cho thần giới thứ hai, ta có thể bỏ qua cho người, không biết ý của người thế nào?” Bây giờ

Hồng Quân không phải giống như trước đây, hắn không còn xem giết người là mục đích chính, chỉ có binh lực và thực lực mới có thể đạt được mục đích của chính mình.

Thạch thừa Thiên âm độc nhìn Hồng Quân “ Hồng Quân, thật sự không nghĩ người có thể khiến cho Huyền hổ thú vì người mà làm việc Hơn nữa Hồng Quân thành của người có hơn mười vạn Huyền Hổ thú, lại có cả lão già Lạc Kha kia....cũng khó đối phó, nhưng người nghĩ với từng đấy thực lực có thể an bài kết quả thắng thua được sao? Người xem thường thực lực của thần giới thứ nhất quá đấy.”

“ Gì?” Hồng Quân không khỏi cả cười, nếu người cho rằng đây là toàn bộ thực lực của ta thì người cũng quá xem thường ta rồi đấy”

Thạch thừa Thiên trong lòng rung mình, hắn không biết đây có phải là toàn bộ thực lực của Hồng Quân hay không nhưng nghe lời nói tự tin như vậy, nếu Hồng Quân thành xuất ra toàn bộ thực lực thì trận này khó đánh rồi, mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt hắn không hề biểu hiện một chút tình cảm gì, ngược lại hắn còn cười lạnh “ Hừ, Hồng Quân, người đừng tưởng mạnh mẽ là có thể khiến người khác sợ, người nói người còn chưa xuất ra hết thực lực của mình ? Ta cũng muốn cơ hội này nhìn thấy thực lực chân thật của người, xem cuối cùng người lợi hại như thế nào”

Hồng Quân mỉm cười, âm thanh lạnh lùng nói “ Thật không? Thạch tộc trưởng, người có thể nhìn lại phía sau mình xem”

Thạch thừa Thiên chau mày nhưng hắn vẫn chưa vội vàng quay lại, mắt không thể nhìn ở nơi xa xa đó nhưng thần thức đã bao trùm toàn bộ khu vực.

Một ngàn vạn liên quân cùng bảy người Hồng Quân thành đang chiến đấu cũng tạm thời dừng tay lại, chỉ còn trận pháp di động của hai bên vẫn còn duy trì, đồ thần trận lúc này cũng bị tách rời, không còn được tập trung như lúc trước. Hiện tại nhìn vào chỉ thấy mười cái diệt thần trận, nhưng vấn đề trọng yếu ở đây không phải là diệt thần trận nữa. Cái quan nhất giờ này chính là Huyền hổ thú gia nhập chiến trận, Thạch thừa Thiên thần thức đảo qua nhất thời kinh hãi thất sắc : “Quả nhiên tên Lạc Kha này dẫn theo bốn mươi vạn Huyền Hổ thú trưởng thành, mặc dù chỉ là bốn mươi vạn nhưng hoàn toàn có thể tiêu diệt một ngàn vạn thượng phẩm thần nhân đại quân”

Nếu nói có thể khiến cho Thạch thừa Thiên thừa nhận trận chiến này thì như thế vẫn còn chưa đủ, nhưng lúc này, xung quanh một ngàn vạn liên quân cũng xuất hiện vô số thần nhân. Hạ phẩm thần nhân có, trung phẩm thần nhân có, thượng phẩm thần nhân cũng có, số lượng ước chừng phải lên tới mấy ngàn vạn. Mặc dù nói là tu vi chênh lệch nhưng lúc này Huyền hổ thú đã nhảy vào cuộc chiến, cũng giết đi một bộ phận thượng phẩm thần nhân của Liên quân, nói cho cùng thì lúc này Hồng Quân chín thành chiếm về số lượng tuyệt đối.

Đã sớm được nhường làm người chỉ huy chính – Chu Kinh lúc này đang quan sát cẩn thận, từ khi tới đây hắn không hề nghĩ rằng mới bước vào cuộc chiến nhưng hai bên đã tung ra quá nửa thực lực, như vậy cuộc chiến này chắc chắn sẽ không kéo dài quá lâu. Lúc này hắn mới thấy Chu gia không tham dự cuộc chiến này chính là một sự lựa chọn tuyệt vời, dù sao họ cũng đã có Chu Lam làm nội gián (nguyên văn là kỳ tử : Quân cờ - nhưng bachmi dịch là nội gián cho rõ nghĩa) Chu gia muốn nhúng tay vào bất kỳ lúc nào cũng được, thậm chí họ còn mang theo tám đội di động trận pháp đều đã tập trung ở gần đây, Không những thế họ luôn giữ khoảng cách với Thạch Lâm hai nhà, trên đường đi lại được Chu Kinh dùng mê trận cùng ảo trận nên không lo lắng bị người khác phát hiện.

“ ha ha ha, hay lắm” Thạch thừa Thiên nhìn tình huống cuộc chiến đột nhiên cười lớn, lấy tay chỉ vào Hồng Quân “ Hồng Quân, thật không nghĩ tới lần đầu tiên khai chiến người đã khiến lão phu lộ ra thực lực, chỉ điểm ấy thôi người cũng khiến lão phu bội phục” Thạch thừa Thiên vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên “ Được, đã như thế ta cũng cho người thấy thực lực của Thạch gia”.

Hồng Quân thấy thế cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng trong lòng cũng thâm nghĩ “ Ta còn ba vị tộc trưởng, bốn mươi vị tinh binh chưa tung ra cơ mà”

Hồng Quân trong khi còn đang ngạc nhiên thì Thạch thừa Thiên lúc này đã nhắm mắt lại, miệng lầm bầm lầu bầu, cả người đột nhiên bị một tầng ánh sáng xanh bao phủ, mặc dù quang mang trông như một tầng khói mỏng manh nhưng HỒNG Quân tin tưởng tầng quang mang đó ẩn chứa một lực phòng ngự kinh người.

Thời gian thông thả trôi qua, nhưng lúc này đối với mọi người dài như cả thế kỷ. Đột nhiên Thạch thừa Thiên mở mắt, quang mang bạo phát miệng hân hét lớn một câu “ Khai”

Theo âm thanh này, chỉ thấy trong người Thạch thừa Thiên có một chiếc Hồ lô nho nhỏ bay ra, Chiếc hồ lô màu nâu tro, trông không vừa mắt tí nào. Hồ lô vừa bay ra khỏi cơ thể của Thạch thừa Thiên thì mở nắp, một làn khói xanh nhẹ nhẹ từ trong đó bay ra

“ Ngao ~~~~~” một tiếng rống còn khủng khiếp hơn tiếng gầm của Huyền hổ thú vang lên, Một con quái thú to gấp đôi Huyền hổ thú theo làn khói dần dần xuất hiện giữa không trung, cũng tại lúc này vô số những yêu thú với hình thể khác nhau xuất hiện, số lượng nhiều đến mức không thể đếm nổi xuất hiện trên bầu trời

Hình dạng của yêu thú khổng lồ kia hết sức kỳ quái, đầu chó, thân hổ, bốn chân, bốn cánh. Yêu thú ngẩng đầu lên trời gầm một tiếng, âm thanh khiến không gian xung quanh trở nên run rẩy, tiếng rống cũng làm cho đại bộ phận binh lính trên chiến trường đánh rơi binh khí, kinh ngạc nhìn cảnh tượng này. Chỉ một tiếng rống thôi nhưng khiến cho một số người có tu vi thấp suýt chút nữa nguyên anh bị chấn nát.

“ Cái gì?” Hồng Quân kinh ngạc, với thực lực của quái thú này có thể nói đã gần đến trung bộ Thiên thần cảnh giới, chuyện gì xảy ra?

“ Phụt” Thạch thừa Thiên phun ra một búng máu, hiển nhiên khi hân thả từ trong người ra hồ lô và từ hồ lô thả ra một đồng quái thú cũng khiến hân bị ảnh hưởng, khuôn mặt tái nhợt đột nhiên nghiêm giọng nói “ Hắc hắc, Hồng Quân, đây chính là thực lực của ta, đơn giản ta gọi “nó” là Yêu Vương, ta để cho nó “phục vụ” các người cho chu đáo.

Thạch thừa Thiên nói xong thì bay ra khỏi chỗ hân đan đứng, đồng thời truyền âm cho Lâm Minh, Lâm Lượng cùng tất cả Thạch gia trưởng lão quay lại.

“ Yêu vương, người đem theo các huynh đệ đồ sát một phen, lần này ta mang đến cho người toàn vật bổ cả đấy” Thạch thừa Thiên quay qua quái thú ra lệnh,

“ Ngao!~~~~~” Quái thú hình như nghe và hiểu được tiếng nói của Thạch thừa Thiên rất hưng phấn kêu lên một tiếng, hai con mắt không ngừng đảo đi đảo lại, cuối cùng dừng lại trên người tộc trưởng Huyền hổ thú - Lạc Kha/

Lạc Kha nhất thời sắc mặt biến đổi, hân dù sao cũng là tộc trưởng của Huyền hổ thú, mặc dù không biết lai lịch của quái thú này, nhưng chỉ nhìn vào khí thế thôi cũng biết hân mạnh như thế nào,.

Sắc mặt Hồng Quân cũng biến đổi, hân nhìn thấy mục tiêu của Quái thú chính là tộc trưởng của Huyền hổ thú, Tứ đại thú tộc đã nhận hân làm chủ nhân thì dù sao hân cũng phải có trách nhiệm bảo vệ họ khi họ gặp nguy hiểm. Vừa nghĩ tới đó, chín thanh kiếm hợp thành một tạo thành thượng phẩm Thiên thần khí Phá Thiên . Tay cầm kiếm, Hồng Quân lớn tiếng quát “ Súc sinh, hãy tiếp Nghịch Thiên nhất kiếm của ta” Một kiếm chém ra, hào quang bùng phát, trong chốc lát hào quang đã bao phủ lấy toàn bộ quái thú. Hồng Quân cũng giống như Nghịch Ương, một kiếm phải tung ra toàn lực, những tiểu yêu xung quanh hân cũng không may để ý.

Cùng lúc đó Nghịch Ương, Ngộ Không....mọi người đều nhận được Hồng Quân truyền âm, lập tức bay về phía hân. Huyền hổ thú cũng không thèm để ý đến thượng phẩm binh lính mà quay ra chém giết vô số yêu thú.

“ Ngao~~~~~.....:”

Yêu vương rống to một tiếng, hào quang đang bao phủ nó cũng dần dần tan đi lộ ra bản thể. Không có điểm gì khác biệt, yêu vương đầu vẫn lúc lắc, thỉnh thoảng lại dùng lưỡi liếm lên bả vai, cả người một vết thương nhỏ cũng không có.

Chu Kinh có chút giật mình, không ngờ Thạch gia lại còn có một loại quái thú khủng khiếp như vậy, hân cũng cảm giác được yêu vương này đã hoàn toàn thoát khỏi tu vi thần nhân cảnh giới, tu vi mà bọn hân không có khả năng đối kháng được. Đừng nói là Chu Kinh, ngay cả Lâm Minh, Lâm Lượng hai người lúc này cũng mở to mắt mà nhìn, và cũng nhìn Yêu vương với ánh mắt không thể tư nghị. Phải biết rằng, Nghịch Thiên nhất kiếm của Hồng Quân không phải giống như một kiếm của Nghịch Ương mà họ có thể

đón đỡ. Ngay cả liên minh ba người, Lâm Minh, Lâm Lượng và Thạch thừa Thiên cũng không dám ngạnh kháng một kiếm này. Nhưng thật không ngờ vũ khí bí mật của Thạch gia là yêu vương lại đương nhiên ngạnh kháng, mà khủng khiếp nhất chính là ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có.

Thạch thừa Thiên đắc ý cười, Huyền hổ thú mặc dù so với yêu thú bình thường thì mạnh hơn, nhưng chỉ cần yêu vương thôi cũng đủ để tiêu diệt hết bọn họ, hơn nữa yêu thú có sống chết cũng chẳng sao, dù sao trong hồ lô của hắn còn nhiều lắm.

“ Hồng Quân,” Thạch thừa Thiên giờ này đã chiếm được ưu thế nên mạnh miệng quát lớn, “ Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra Thiên thần khí và trận đạo quyền trục ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống, còn cho ngươi một vị trí trong Thạch gia trưởng lão, nếu không....ngươi chỉ còn đường chết”

Hồng Quân lúc này cũng không hề để ý tới lời của Thạch thừa Thiên nữa, những người khác đang chiến đấu cùng yêu vương thì cũng là lúc hai tay hắn không ngừng kết ấn, có vẻ như sắp sửa tung ra một chiêu gì đó.

Chu Kinh đối với trận pháp đặc biệt hiểu rất rõ, nhìn thấy hành động của Hồng Quân như vậy hắn cũng không khỏi nhú mày, quay qua Thạch thừa Thiên nói “ Thạch tộc trưởng, tên Hồng Quân giờ phút này đang chuẩn bị tung ra một chiêu gì đó cực mạnh, chúng ta có nên quấy rầy hắn một chút không...?”

“Hừ.” Thạch thừa Thiên đột nhiên hừ lạnh một tiếng,

”Cho dù là một chiêu cực mạnh của Hồng Quân hay Nghịch Thiên nhất kiếm hắn cũng mặc kệ, cho dù là bắt diệt kết ấn dấu tay gì cũng là vô dụng, tất cả đối với yêu vương của ta không hề có tác dụng, ngoại trừ Hồng Quân hiểu được không gian pháp tắc ra..., yêu vương cũng đã đạt gần tới cảnh giới trung bộ Thiên thần rồi, có thể nói tại tầng không gian này nó chính là vô địch”

“ Tự phụ” Chu Kinh thầm mắng. Nhưng thực tế cho thấy, giờ phút này Thạch thừa Thiên hoàn toàn có tư cách để tự phụ.

“ Yêu vương này đã đến gần trung bộ Thiên thần sao?” Chu Kinh thầm nghĩ.

162. Chương 24 : Hồng Quân Đã Chết

“ Kinh thiên liên côn liên hoàn kinh thiên liên côn” Ngộ Không rống lớn một tiếng sử ra Kinh thiên liên hoàn côn đập thẳng vào người Yêu Vương.

Yêu Vương quay đầu lại, hắn cũng mặc kệ những người khác công kích, thè lưỡi liếm liếm vết thương trên lưng, dĩ nhiên Liên côn của Ngộ Không đã làm cho Yêu vương cảm thụ được cảm giác đau đớn

“ Hắc hắc, đã biết sự lợi hại của Lão Tôn chưa?” Tôn Ngộ Không cười nói, cùng lúc đó, bảy thanh thiên thần khí không hẹn mà cùng đánh thẳng vào người Yêu Vương.

Lúc này yêu vương hình như cũng cảm giác được nguy hiểm, ánh mắt đảo qua rất nhanh nhìn vào Thiên thần khí, rất nhanh cả người nổi lên một vàng sáng màu xanh nhạt khiến bảy thanh thiên thần khí đánh vào người nó không hề có chút hiệu quả nào.

“ Ngao~~~~~” Yêu vương lại rống lên, thân hình chớp lên kịch liệt, ngay lập tức bảy bóng người bị đánh văng ra ngoài, trên người dĩ nhiên đã bị trúng đòn nặng, duy nhất chỉ có Hồng Quân là ngay lập tức dung nhập vào vật chất màu xám. Kể cả Lạc Kha bị yêu vương đánh lúc đầu thì hiện tại chín cao thủ của Hồng Quân thành thì có tới tám người đã bị Yêu Vương đánh bại.

“ Phụt” Không có Thiên thần khí chiến y nên Chu Lam là người bị thương nặng nhất, vừa rơi xuống đất nàng đã ngửa mặt phun một ngụm máu, thảm hại ngồi trên mặt đất. Một kích gần đạt tới trung bộ thiên thần của yêu vương, mặc dù không phải là toàn lực nhưng cũng khiến cho thượng phẩm thần nhân không phải chống đỡ dễ dàng. Những người khác có được thiên thần khí chiến y nên cũng bị thương không nặng lắm.

Tôn Ngộ Không thấy thế thì nóng giận, con mắt trừng lớn chửi “ yêu vương cái chó má gì mà ngay cả một điểm yếu cũng không có? Nhưng ngươi cứ đợi đó “ Nói xong, Ngộ Không bay nhanh về phía trước, trên

không trung hần lập tức biến thành bản thể. Bản thể bây giờ của Tôn Ngộ Không còn lớn hơn trước đây nhiều, thậm chí còn hơn Huyền hổ thú ba phần, kim bổng trong tay cũng nhanh chóng biến lớn, phù hợp với vóc người to lớn của Thông linh thạch hầu – Tôn Ngộ Không.

Yêu Vương ngẩng đầu lên trời nhìn vật chất màu xám, vừa rồi trong chín người bị hần đánh bại thì có một người đã bay ra dung nhập vào vật chất màu xám trên bầu trời.

Chu Kinh đang quan sát phía bên dưới đột nhiên nhú mày, tuy nhiên hần vẫn không nói gì cả. Hồng Quân đột nhiên biến mất gây cho hần một cảm giác bất an.

“ Kinh thiên nhất côn” Tôn Ngộ Không trong bản thể Thông linh thạch hầu to lớn đã bay tới bên cạnh Yêu vương, côn bổng vung lên hướng Yêu vương đập xuống.

“ Bồng” Yêu vương vẫn không hề động đậy, một móng vuốt đã ngăn chặn kim bổng của Ngộ Không, một móng vuốt khác thì ngay lập tức đánh mạnh trên người hần.

“ Uyển” Tôn Ngộ Không bị đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất. Mặc dù trên người hần có mặc Thần khí chiến y nhưng dính một đòn nặng như vậy thì chắc chắn bị thương cũng không nhẹ. Một dòng máu chậm rãi từ khoe miệng Tôn Ngộ Không chảy ra.

“ Cái gì?” Thạch Thừa Thiên đột nhiên quát to, ngay cả Lâm Minh, Lâm Lượng cũng không khỏi trợn mắt nhìn chăm chăm Tôn Ngộ Không.

“ Là máu, mà máu đỏ, ở chỗ này cũng quả nhiên có người có máu màu đỏ” Thạch Thừa Thiên khuôn mặt giờ này có chút dữ tợn, hần ở không gian này bao nhiêu năm rồi? Cả không gian này dù là người hay là thú thì máu cũng đều là màu xám, máu màu xám đã trở thành một định luật nhưng hôm nay trước mặt hần, Tôn Ngộ Không lại có máu màu đỏ, điều này đại biểu cho cái gì?

Lâm Minh, Lâm Lượng giờ này cũng chỉ còn biết bốn mắt nhìn nhau, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, không biết là chuyện gì đang xảy ra. Tôn Ngộ Không có máu màu đỏ, lý do duy nhất chính là hần vẫn còn sống, hơn nữa điều mà hần quan tâm đó là người còn sống có thể tới được đây thì hần cũng sẽ có cơ hội ra khỏi vô danh không gian này.

Chỉ có Chu Kinh là tương đối tỉnh táo một chút, mặc kệ là Hồng Quân hay là những người khác, không ai có thể đứng cao hơn Chu gia của hần.

Tôn Ngộ Không biến trở lại thành hình người, nặng nề đứng lên rồi phun ra một ngụm máu. Cả người lão đảo như muốn ngã xuống. Kim quang trong mắt hần giờ này cũng nhạt đi rất nhiều, không còn chói mắt như lúc trước. Vây quanh Yêu vương giờ này là ba Kim nhân cương thần và Nghịch Ương, trông thể trận có lẽ bọn họ cũng không chống đỡ được bao nhiêu lâu nữa.

“ Ngao~~~~~” yêu vương lại một lần nữa ngẩng đầu lên trời hống một tiếng, một cỗ khí thế bàng bạc đột nhiên lan tỏa, khí thế cực mạnh này liền đẩy lui mấy người Nghịch Ương. Trong miệng Yêu vương có một quả cầu năng lượng màu xanh đang dần dần hình thành, hướng mà quả cầu đó sẽ bay đi chính là Hồng Quân thành.

Nghịch Ương sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát “ Mọi người bằng mọi giá phải ngăn cản quả cầu đó lại, nếu không Hồng Quân thành sẽ thành tro bụi mất” Mọi người cũng đã nhìn thấy thực lực của Yêu Vương, nếu để quả cầu năng lượng này bắn vào Hồng Quân thành thì kết quả sẽ như thế nào?

“Hừ con da của quái vật này dày quá mức khủng khiếp, không biết chúng ta chống trụ được bao lâu.” Huống Quang Nhân đã quachung cực biến thân trên tay cầm Thiên Thần khí lại một lần nữa hung hăng đập vào Yêu vương.

“ Ngao~~~~~” Một tiếng rống kinh khủng lại vang lên, Quả cầu năng lượng chưa hoàn toàn đạt tới tới đa đã chớp lên bay về phía Hồng Quân thành. Nhưng nhìn bộ dạng của Yêu Vương hình như sau khi bắn quả cầu năng lượng đó đi, nó cũng có chút thống khổ, đau đớn.

“ hắc hắc, quả nhiên là có hiệu quả” Huống Hữu Sanh không để ý Yêu vương đang nhìn Huống Quang Nhân với ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi lão, liền nhằm Tiểu Phúc (bụng dưới – Đánh vào chỗ nào thì các người tự hiểu nhé) của yêu vương đánh mạnh.

Yêu vương lại thống khổ kêu lên một tiếng, nhưng cũng chính lúc đó quang cầu đã bay tới Hồng Quân thành rồi bạo phát. (Nổ mạnh)

“ Uỳnh” một tiếng nổ lớn vang lên, Hồng Quân thành dưới một kích này đã bị đập tan một phần ba. Thạch Thừa Thiên nhìn cảnh này thì hải lòng, đặc ý nói “ Phải nói là Hồng Quân thành cũng chẳng có cái gì đặc biệt, ta mất công chuẩn bị ba kiện vũ khí bí mật mà mới tung ra một kiện thì đã dẹp được Hồng Quân thành”

Lâm Minh và Lâm Lượng nghe thấy thế thì có chút xấu hổ, trước khi đi bọn họ cũng chuẩn bị một kiện vũ khí bí mật, nhưng hiện tại nhìn thấy yêu vương thì ngay cả họ cũng không dám đem vũ khí bí mật của mình ra so sánh.

Chu Kinh cũng chỉ lặng yên suy nghĩ, giờ này hắn đang tự hỏi mình , có phải gia tộc mạnh nhất của thần giới thứ nhất hiện nay có phải là bị đối thủ rồi không? Chu Thiên đã chết, sau này mình phi thăng thì sẽ không còn ai có khả năng chế trụ Yêu vương này, hơn nữa bọn họ còn có vô số yêu thú. Ngẩng đầu nhìn lên màu xám vật chất trên bầu trời, đột nhiên trong lòng Chu kinh lại nổi lên một tia đồng tình, “ Hồng Quân, người không phải dễ dàng bị đánh bại như thế chứ? Còn tam đại thủ hộ thú tộc chưa ra quân cơ mà”

Đúng lúc này thì Hồng Quân đột nhiên xuất hiện, hai tay không ngừng chớp lên, mười khóa thần thạch màu xám từ không trung bay tới bao vây lấy Yêu vương “ Mọi người phải nhanh lên chấm dứt chiến đấu, ta không giữ yêu vương lâu được” Âm thanh của Hồng Quân vang lên trong đầu tất cả người của thần giới thứ hai. Nếu yêu vương bị vây khốn thì người của thần giới thứ nhất chắc chắn không phải là đối thủ của Thần giới thứ hai lúc này, đương nhiên phải cảm tạ Huyền Hồ thú nhất tộc rồi.

“ Hừ, cứ làm như chúng ta không có biện pháp sao?” Thạch Thừa Thiên lạnh lùng cười, “ Cao thủ của các người còn động tay không nổi thì lấy cái gì mà uy hiếp chúng ta? Bên ta còn chưa có tổn thất gì, Lên” Trong khi đó, mười vị trưởng lão của Thạch gia cùng Lâm Minh, Lâm Lượng nhanh chóng lao vào cuộc chiến.

Hồng Quân cười lạnh một tiếng nói “ Được, sẽ như các người mong muốn, trận đấu đầu tiên cũng là trận cuối cùng”

“ Hồng” Ngay lúc này thì âm thanh của mãnh thú lại vang lên, tiếp đó là tiếng Phượng gáy, tiếng rồng ngâm. Ngay cả tộc trưởng của Huyền Long tộc, Huyền Phượng tộc, Huyền Vũ tộc cũng mang theo bốn mươi vạn tinh binh lao vào cuộc chiến chém giết.

Chu Kinh chứng kiến cảnh tượng như vậy nhưng lại mỉm cười “ Hồng Quân, cuối cùng người cũng đem toàn bộ chủ lực ra trận” Dựa vào tư liệu của Chu Lam truyền về, Tứ đại thú tộc chính là toàn bộ thực lực của Hồng Quân.

“ Đáng chết” Thạch Thừa Thiên cả giận mắng lớn Sau đó quay sang Hồng Quân run rẩy nói

“ Hồng Quân, người quả thật lợi hại, cả tứ đại thú tộc cũng nguyện theo lời người phân phó” Hồng Quân cũng không trả lời, Phá Thiên trong tay nhoáng lên, nghịch Thiên nhất kiếm vội vã tung ra. Tuy ra tay vội vã nhưng thực lực không thể xem thường được.

Thạch Thừa Thiên cũng biết một chiêu này lợi hại, vội vàng bay ngược lại luôn miệng nói “ Được, được, Hồng Quân, ta sẽ đem toàn bộ gia sản của ta ra đánh một trận, một trận phân biệt thắng bại – Sinh tử” Vừa nói xong, chiếc hồ lô màu nâu xám lại xuất hiện trong tay hắn, ngay lập tức miệng hồ lô lại mở ra.

“ Hấp” Chỉ thấy Yêu vương đang bị Hồng Quân vây trong trận cùng những yêu thú đang đánh nhau sống chết với Huyền Hồ thú trên bầu trời bất ngờ bị một cỗ hấp lực cường đại từ Hồ lô hút lại.

“ Khử” (Quay về)Chỉ thấy khi miệng hồ lô mở ra, yêu vương và yêu thú vốn bị hồ lô hút vào một lần nữa được thả ra.

“ Cái gì?” Hồng Quân sắc mặt đại biến, hắn vạn lần cũng không nghĩ rằng Yêu vương bị vây trong trận pháp của mình lại có thể bị hút vào hồ lô, một lát liền có thể được thả ra.

“ Hừ” Thạch Thừa Thiên cười lạnh nói “ Hồng Quân, người nhìn thấy gì chưa? Yêu vương và chiếc Hồ lô này chính là hai kiện vũ khí bí mật ta đặc biệt chuẩn bị cho Hồng Quân thành” Cùng lúc đó trong đầu Lâm

Lượng cùng Lâm Minh vang lên tiếng của Thạch Thừa Thiên “ Hai vị, giết được Hồng Quân hay không đều nhờ cả vào các vị, các vị cũng không nên dẫu vũ khí bí mật làm gì nữa”

Trong thâm tâm của Lâm Minh và Lâm Lượng cũng không khỏi cười thầm. Thân hình hai người đột nhiên nhoáng lên một cái đã tránh được công kích và tới bên cạnh Hồng Quân.

“ Hồng Quân, hôm nay ngươi nhất định phải chết, nhận mệnh đi:” Thần khí trong tay hai người được thu hồi, thay thế vào đó là hai miếng ngọc bội.

Hồng Quân chau mày, mặc dù cũng không biết uy lực của phiến ngọc bội kia là gì nhưng nhìn vẻ mặt của Lâm Minh và Lâm Lượng thì biết ngay đồ vật này không dễ đối phó.

Đúng lúc này thì yêu vương hống lên một tiếng lớn, có lẽ bị Hồng Quân sử dụng trận pháp vây khốn nó đã thực sự phẫn nộ. Móng vuốt kéo theo thanh quang nhằm Hồng Quân đánh tới.

Trên người Hồng Quân mặc dù có thượng phẩm thiên thần khí chiến y nhưng cũng không dám đón đỡ đòn công kích này, ngay lập tức nhảy lên né tránh. Nhưng khi nhảy lên Hồng Quân mới phát hiện thân thể mình không thể động đậy. Hai phiến ngọc bội của Lâm Minh và Lâm Lượng lúc này đã được phóng đại lên vô số lần, nhanh chóng phong tỏa Hồng Quân. Lực trời buộc này có thể nói là kỳ quái, không những trời buộc thân thể mà còn cắt đứt mối quan hệ của hắn với vô danh vật chất. Hắn giờ này cũng không có thời gian mà hỏi tại sao nữa, vì lúc này móng vuốt của yêu vương đã tới bên người.

Thạch Thừa Thiên thấy vậy thì hài lòng mỉm cười, thực lực của yêu vương thế nào hắn là người hiểu rõ nhất, cho dù trên người Hồng Quân có thiên thần khí chiến y đi chăng nữa thì một kích toàn lực của yêu vương thì thiên thần khí cũng không có khả năng chịu đựng.

“ Bùng” Ngay khi móng vuốt của yêu vương sắp tới thân thể Hồng Quân thì một đạo thân ảnh nhoáng lên xuất hiện trước mặt Hồng Quân, âm thanh của Chu Lam đồng thời cũng vang lên trong đầu Hồng Quân “ người phải nhớ kỹ lý tưởng của mình, nhất định phải thực hiện nó”

“ Uyển”

Trong đầu Hồng Quân tựa như có tiếng sấm vang vọng, thân thể Chu Lam chỉ làm cản được móng vuốt của Yêu vương một chút, trong phút chốc liền hóa thành tro tàn và trở thành một bộ phận của vật chất màu xám.

Chu Lam vốn là gian tế của Chu gia, nhưng vì muốn hoàn thành lý tưởng của mình nên hi sinh chính mình cứu Hồng Quân một mạng .

“ A...A.....A.....A” Hồng Quân điên cuồng hét lên, nội tâm căm phẫn đến mức cùng cực nhưng thân thể hắn giờ này đang bị hai phiến ngọc bội chế trụ không thể động đậy, chỉ còn biết hét lên đau đớn mà thôi.

“ Hừ, một chút thực lực nhỏ nhoi mà muốn thay đổi vận mệnh của Hồng Quân sao?” Thạch Thừa Thiên cười lạnh

Yêu vương lại hống lớn một tiếng, móng vuốt kéo theo thanh quang lại một lần nữa hướng Hồng Quân chớp tới.

Mắt nhìn thấy mọi người đang bị thần giới thứ hai quần lấy, Hồng Quân đột nhiên nở ra nụ cười, nụ cười có chút bất đắc dĩ, có chút tàn nhẫn.

“ Bằng Nhi, từ lâu ta có một câu muốn nói với muội, đó là Ta Yêu Muội” âm thanh của Hồng Quân lại vang lên trong đầu La Bằng.

La Bằng hoảng sợ, kinh hãi quay đầu nhìn quanh, lời này của Hồng Quân sao lại nói vào lúc này? Nàng nhất định muốn hỏi lại.

“ Uyển” Không có sự chuẩn bị, không hề có dấu hiệu báo trước...vị trí Hồng Quân đang đứng đột nhiên nổ mạnh, một dòng năng lượng khổng lồ tràn ra bao quanh lấy Lâm Minh, Lâm Lượng cùng Yêu vương, những người ở xa mới may mắn tránh thoát được sự bùng nổ của khối năng lượng này. Quyển 8 :Tân đích cách cục

163. Chương 25 : Đệ Tứ Vũ Trụ

Lập nhân đột nhiên cảm thấy trong lòng đau nhói, Khương Lập đã trở thành thần vương từ lâu, vốn không thể có cảm giác như vậy, mà hôm nay đột nhiên nàng cảm thấy như vậy cảm giác này dường như xuất phát từ Linh hồn, từ xương tủy mà ra,

“Lập Nhân, nàng sao vậy?” Tần Vũ cũng đã phát hiện được sự thay đổi của Khương Lập, trong lòng cũng khẩn trương hẳn lên, vội vàng đi tới bên cạnh Khương Lập

“Muội cũng không biết, Vũ ca không biết đột nhiên trong lòng muội cảm thấy đau đớn, có phải là vì Tiểu Sương và Tiểu Tư không?” Khương Lập cũng biết, với tu vi của nàng hiện nay, không thể vô duyên vô cớ xuất hiện tình huống này.

“Tam đệ, nhanh chóng tới Hồng Mông không gian” Tần Vũ còn chưa kịp trả lời Khương Lập thì đột nhiên thanh âm của Hồng Mông xuất hiện trong đầu hắn, thanh âm của Hồng Mông lần này nghiêm túc khác hẳn mọi ngày, hơn thế còn có đôi chút lo lắng.

“Được, đại ca, đệ lập tức tới” Tần Vũ tâm ý vừa động, bốn tôn lập tức đi tới Hồng Mông vũ trụ, phân thân ở lại cùng Khương Lập.

Chỗ ở của Hồng Mông——

Tần Vũ vừa tới thì Lâm Mông cũng vừa tới nơi “Đại ca, gặp bọn đệ gấp như vậy là có chuyện gì?” Tần Vũ cùng Lâm Mông đồng thanh hỏi

Hồng Mông nghiêm túc nói “Đi, ta đưa hai đệ tới nơi này” Nói xong thân hình hắn đột nhiên biến mất, Tần Vũ và Lâm Mông chỉ còn biết cách đi theo sau

Ở chỗ sâu trong Hồng Mông không gian, thân hình Hồng Mông, Lâm Mông, Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, Hồng Mông chỉ vào một khối không gian nói “Các đệ nhìn chỗ này đi”

“Đây chính là....có người sắp khai phá không gian nơi này, chính là dấu hiệu tới Hồng Mông không gian, giống như ngày đó Nhị đệ khai phá không gian của ta, chỉ là cho dù là trước đây Nhị đệ cũng không khiến cho không gian ba động như vậy” Hồng Mông chỉ vào khối không gian đó nói.

Chính xác, cho dù là Lâm Mông trước đây khai phá không gian tới Hồng Mông vũ trụ cũng chỉ làm cho không gian của mấy trăm thước vuông rung chuyển. Mà Tần Vũ cùng Tần Thạch Thiên khi đạt tới Hắc Động cảnh giới thì được Hồng Mông chỉ điểm nên không gian rung động cũng không có lớn như thế, chỉ khoảng hơn trăm thước vuông mà thôi. Mà giờ này, Hồng Mông không gian phương viên hơn vạn thước đang không ngừng run rẩy.

“Chẳng lẽ lại có người tiến nhập Hồng Mông không gian? Rõ ràng là như thế mới gây ra rung động như thế” Lâm Mông thở dài nhưng đột nhiên phát hiện ra một vấn đề “Không đúng, ta là Hồng Mông chứ không giả nhưng cũng không biết có người này, một chút cảm giác cũng không có, Tam đệ đệ biết người này là ai không?”

Tần Vũ chỉ còn biết cười khổ nói “Nhị ca, ta và huynh đều ở chỗ này và ta cũng không biết là ai. Đại ca, nhanh nói cho đệ biết là chuyện gì xảy ra?”

Hồng Mông nhìn Lâm Mông và Tần Vũ rồi bất đắc dĩ nói “Nguyên nhân vì sao ta cũng không biết, cả ta và hai đệ không có phát hiện người đang khai phá không gian này có nghĩa người kia không phải thuộc trong ba vũ trụ của chúng ta”

Lâm Mông và Tần Vũ đều sửng sốt “Không phải vũ trụ của chúng ta? Không lẽ có vũ trụ thứ tư sao?”

Hồng Mông thở dài nói “Không phải là vũ trụ thứ tư mà ta hoài nghi là một không gian khác ngoài Hồng Mông không gian”

“Ở ngoài Hồng Mông không gian?” Tần Vũ nhíu mi vội vàng kêu lên “Đại ca, huynh nói chúng ta phán đoán có đúng không?”

Hồng Mông gật đầu nói “ Ta cũng không dám khẳng định chúng ta đoán đúng, nhưng bây giờ xem ra tồn tại một không gian khác là tuyệt đối đúng”

Vô danh không gian tầng thứ sáu —Bạch hổ thành....

Cổ Bàn vẫn đang còn tiến hành tu luyện, dường như Tử Hồng Tuyệt của hắn đang bước tới một giai đoạn mới. La bàn trên tay không ngừng chấn động, Nguyên anh giờ này cũng không kém la bàn là mấy, cũng run rẩy lên không ngừng.

Mồ hôi trên trán đọng lại từng giọt không ngừng rơi xuống, Tử Hồng Tuyệt của hắn đã tu luyện tới tầng thứ tư đỉnh phong, nếu hắn thành công tuyệt đối có thể phi thăng lên tầng bảy gặp được Hồng Quân, hết lần này tới lần khác, La Bàn dường như có chuyện gì đó, hắn càng muốn không chế nguyên anh thì la bàn lại càng rung động, hơn nữa tần suất cũng đạt tới tốc độ khủng khiếp.

“ Phụt” Cổ Bàn phun ra một ngụm máu, hắn cũng không dám bắt cần, toàn bộ chân nguyên đều được đặt vào nguyên anh, kháng lại sự rung động của La Bàn.

“ Cạch” Một âm thanh thâm thúy vang lên, La bàn đang rung động không ngừng đột nhiên bị nứt ra một khe hở, theo tiếng nứt vỡ kia La bàn cũng đột nhiên bùng nổ.

“ UỖnh” Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, Nguyên anh của cổ bàn cũng bị nổ tung, cả gian mật thất mà Cổ Bàn đang tu luyện cũng bị thổi bay, toàn bộ biến mất.

Phượng Hi trong những năm trước đã tu luyện đến cửu cấp yêu để cảnh giới, nhưng nàng vẫn áp chế công lực đợi Cổ Bàn phi thăng cùng. Bình thường nàng đi du ngoạn tại mấy toà thành. Nhưng thật trùng hợp, mấy năm gần đây nàng không đi du ngoạn nữa mà lại ở lại trong Bạch Hổ thành - thành chủ phủ. Khi nghe được tiếng nổ mạnh, nàng vội vàng chạy tới nơi phát ra tiếng nổ thì chính là nơi mà Cổ Bàn luyện công, nàng chạy nhanh tới mật thất thì phát hiện chỗ này vẫn còn dấu tích của sự tàn phá, nhưng Cổ Bàn thì chẳng thấy bóng dáng đâu. “ Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” Trong đầu Phượng Hi nhất thời cứng lại. Triệu Văn Hưng nghe tiếng nổ bấy giờ cũng chạy tới nơi, nhìn thấy cảnh này, lão cũng cả kinh hai mắt tròn tròn.

“ Chuyện này, rốt cuộc là ai làm?” Phản ứng đầu tiên là Triệu Văn Hưng, lão lập tức hô lên “ Thị vệ, thị vệ đâu?”

Hai thị vệ rất nhanh chạy tới, nhìn thấy Triệu Văn Hưng đang bạo nộ như vậy cũng chỉ biết câm như hén,

“ Vừa rồi, đúng là vừa rồi có ai tới đây không? Các người có gặp qua không?” Triệu Văn Hưng quát lên.

Hai thủ vệ hoảng sợ nhìn cảnh tượng còn lại của vụ nổ mạnh, cẩn thận thở dài nói “ Triệu tướng quân, tiểu nhân thực sự không gặp qua người nào, hôm nay căn bản không có ai tới thành chủ phủ”

Triệu Văn Hưng lúc đầu không tin hai thị vệ này nói, sau đó còn đi hỏi rất nhiều thủ vệ khác nhưng đích xác không hề có ai tới thành chủ phủ trong ngày hôm đó.. Chuyện này sẽ có hai vấn đề xảy ra : một là không hề có ai đến, hai là có người đến nhưng thủ vệ không phát hiện được.

Nhưng thành chủ phủ có mấy người là chín cấp tiên đế, nếu có người đến mà ngay cả chín cấp tiên đế cũng không phát hiện được sao?

“ Triệu tướng quân, rất có thể bọn họ nói là thật” Phượng Hi nói “ Mặc dù ta không phải lúc nào cũng dùng thần thức để điều tra thành chủ phủ, nhưng nếu có người đến không có gì mà ta không phát hiện được”

“ Chuyện này....” Triệu Văn Hưng lúc này trên trán cũng toát đầy mồ hôi, trong phủ của mình mà xảy ra chuyện này, sau này làm sao nói chuyện với Hồng Quân được đây?”

Phượng Hi cũng có chút nhú mày “ Triệu Tướng Quân, ta nghĩ chuyện này cũng có chút cổ quái, bình thường Cổ Bàn cũng không ra ngoài, cũng không thể kết oán với người khác. Nếu có người đến thành chủ phủ gây hấn, cũng không thể bỗng dưng đi tìm Cổ Bàn, huống chi Cổ Bàn vẫn đang còn trong mật thất, vạn nhất ...đây là ta nói vạn nhất nếu có địch nhân tiến đến mà chúng ta không biết và sau đó nổ mạnh, nhưng cho dù tự bạo thì năng lượng cũng không thể như thế này, muốn lấy mạng Cổ Bàn căn bản vụ nổ này chưa đủ.

Triệu Vân Hưng tỉnh táo ngẫm lại, quả thật đúng như lời Phương Hi. Thực lực của Cổ Bàn hẳn biết, mặc dù mới là bát cấp tiên đế nhưng ngay cả Phương Hi là Cửu cấp yêu đế, bản thể là siêu cấp thần thú Hoả Phương hoàng mà còn xa mới bằng được Cổ Bàn. Nếu muốn dùng nổ mạnh để giết Cổ Bàn căn bản dùng vụ nổ này là không đủ.

Kỳ thật có một điểm mà Phương Hi không nói, cho dù Cổ Bàn có chết thì cũng lại xuất hiện ở Tầng không gian này, nếu như Cổ Bàn tìm được Bạch Hổ thành thì chân tướng sẽ được rõ ràng.

Cũng không biết qua bao lâu, Cổ Bàn chậm rãi mở to mắt, trong vụ nổ mạnh đó, trong nhất thời linh hồn hắn chìm vào Nguyên Anh, lúc này Cổ Bàn đã mất đi nhục thân, chỉ còn lại mỗi Nguyên Anh. Nhưng đối với hắn không còn nhục thân cũng không tính là cái gì, đối với người tu chân mà nói, chỉ còn lại linh hồn thì có nghĩa là bất diệt. Nhìn xung quanh mình, Cổ Bàn có chút kinh ngạc “ Đây không phải là vật chất của La bàn sao? Chẳng lẽ ta ở trong la bàn?” Cổ Bàn nghi hoặc nhưng chỉ trong nháy mắt hắn lại lắc đầu “ Không đúng, La bàn bị nổ, ta chỉ còn lại nguyên anh, rốt cuộc nơi này là nơi nào?” Hắn cẩn thận nhìn lại xem đây là địa phương nào, chung quanh không gian giống như địa cầu khi xưa, chỉ là linh khí sung túc hơn rất nhiều, nhưng cách đó vạn thước là một mảnh hỗn độn, cái gì trông cũng không rõ ràng, không gian được cô đọng vô cùng đậm đặc, giống như tương hồ giống nhau, chỉ là khí thể kia đối với hắn thập phần quen thuộc, cứ như đã gặp ở đâu rồi, và khí thể này rất giống với khí thể của La bàn.

Hồng Mông, Lâm Mông còn có Tần Vũ đang ở dưới tàng cây quế đang nói về những suy đoán của bọn họ, đồng thời trên mặt của ba người đột nhiên xuất hiện hiện một vẻ mặt không thể tư nghị, ba ánh mắt đồng thời nhìn nhau, cuối cùng Hồng Mông cũng mở miệng nói “ Đi, chúng ta đi xem”

Chính tại nơi không gian đang rung động kia, ba người kinh hãi phát hiện nguyên anh của Cổ Bàn. Cổ Bàn vốn là người địa cầu nên ba người rõ ràng vô cùng. Cũng bởi vì lần trước Tần Tư, Tần Sương và một số người đột nhiên biến mất, những người đó trên Hồng Mông kim bảng cũng biến mất, không thể tưởng được một mảnh không gian rung chuyển lại có liên quan đến Cổ Bàn.

“ Đại ca, Hồng Mông kim bảng” Tần Vũ đột nhiên nói

“ Không cần nhìn, tên của Cổ Bàn lại xuất hiện tại chỗ cũ của Kim Bảng” Sau đó Hồng Mông mỉm cười, nụ cười có vài phần giễu cợt chính mình “ Xem ra trên thế gian này có rất nhiều sự tình mà ngay cả chúng ta Hồng Mông chưởng khống giả cũng không nắm trong tay”

Trên mặt Tần Vũ cũng xuất hiện đôi chút tươi cười, “ Đại ca. Cổ Bàn có thể từ không gian kia đi ra, có phải hay không chúng ta cũng có biện pháp tiến tới không gian đó?”

Hồng Mông gật đầu nói “ Trên lý thuyết là như thế, nhưng làm cách nào để đến thì chúng ta chưa biết”

Lâm Mông bên cạnh vuốt miệng nói “ Đại ca. Tam Đệ các người không cần phải tranh luận nữa, chúng ta đến hỏi tên tiểu tử kia có phải là rõ ràng hết không?” Lâm Mông nói xong, lấy tay chỉ vào Cổ Bàn.

Cổ Bàn không hề biết nhất cử nhất động của mình đều diễn ra trước mắt ba vị chưởng khống giả, hắn vẫn đang nhắm mắt cảm nhận không gian xung quanh

đột nhiên Cổ Bàn trong mắt ba người dường như có điều gì đó linh ngộ, nhất thời hai mắt mở ra hai tay không ngừng bắt theo pháp quyết, Khi đó trên người Cổ Bàn đột nhiên bắn ra vô số đạo kim quang, mỗi đạo kim quang bắn ra lại làm không gian xung quanh khuếch trương hàng ngàn dặm, nhưng một ngàn dặm nói với Hồng Mông không gian chỉ là một điểm nhỏ mà thôi.

Cảm thụ được không gian với linh khí đang ngày càng giảm, Cổ Bàn vừa động năng lượng cả người lập tức phát ra, nhanh chóng bổ xung linh khí cho không gian xung quanh.

“ Uhm, mới có bao nhiêu năm mà hắn có thể lĩnh ngộ ra bí mật về cách sáng tạo vũ trụ” Lâm Mông kinh hô, hắn rõ ràng thấy Cổ Bàn trước mắt tình huống tương tự như hắn trước đây. Đầu là khai phá Hồng Mông không gian, nhưng sau khi tới Hồng Mông không gian được Hồng Mông hỗ trợ hắn mới khám phá hoàn toàn được bí mật. Nhưng hiện giờ Cổ Bàn vừa tới không gian này quả nhiên cũng bắt đầu quá trình diễn hoá vũ trụ, đúng là ngay cả so với Tần Vũ còn nhanh hơn mấy lần.

Hồng Mông thì không kinh ngạc như vậy, quay sang Tần Vũ “ Tam đệ, chúng ta đợi thêm một lát nữa, xem ra chưởng khống giả thứ tư không phải là người của Tần gia rồi”

164. Chương 26 : Quyết Tâm Của La Băng

“Đại ca, người trở thành chưởng khống giả của vũ trụ thứ tư đệ không để ý, bây giờ đệ chỉ muốn biết tình huống của con trai mình mà thôi” Tần Vũ nhìn chăm chăm Cổ Bàn và nói với Hồng Mông

“Uhm, với tầng thứ của chúng ta, cũng có nhiều sự tình, nên không để ý không phải sao?” Hồng Mông nói những lời này, thâm ý nhìn qua Cổ Bàn

Tần Vũ cũng không để ý, quay qua nhìn Cổ Bàn, trầm giọng nói “Thật không thể tưởng được Cổ Bàn Lại lợi hại đến như vậy, cảnh giới chỉ có tám cấp tiên đế, thực lực thật sự nhiều nhất cũng chỉ đến thần nhân cảnh giới mà cũng có thể khai phá Hồng Mông không gian, tự mình sáng tạo vũ trụ”

“Ha ha” Nghe Tần Vũ nói Lâm Mông ha ha cười nói “Tam đệ, huynh nhớ rõ đệ phải đến thượng phẩm thần nhân cảnh giới mới sáng tạo vũ trụ. Cổ Bàn này so với đệ nhưng là kém hơn thật nhiều” Tần Vũ phải có một quá trình rất dài, Lâm Mông cũng quá rõ ràng điều đó

“Nói bắt đầu như thế là sớm, nhưng phương thức của đệ và Cổ Bàn có khác nhau, hẳn tựa hồ như đã có lực khai phá không gian rồi” Tần Vũ nói

“Nhưng hẳn khai phá, tiến tới Hồng Mông không gian đầu tiên tính tới trong cơ thể chính là cái...la bàn” Hồng Mông nói.

“La Bàn? Huynh nói cái kia...cái la bàn đó hình như chuyên môn tu luyện Hồng Mông linh khí?” Tần Vũ hỏi

“Hẳn sáng tạo vũ trụ cũng khá dễ dàng quá ha, với tốc độ này của hẳn có lẽ không đến mười năm thì vũ trụ tầng thứ nhất không gian sẽ được hoàn thành” Lâm Mông mặc dù không để ý ai sẽ là người thứ tư trở thành vũ trụ chưởng khống giả, nhưng trông thấy tốc độ trước mắt của Cổ Bàn thì không khỏi kinh ngạc không thôi

“Như thế, tốc độ hẳn càng nhanh thì những nghi hoặc trong lòng của chúng ta cũng càng nhanh được giải quyết” Hồng Mông cười nói/ Chính xác là trong lòng họ có nhiều nghi vấn cần phải hỏi chính Cổ Bàn mới giải thích được

Kim Quang trên người Cổ Bàn không lúc nào giảm, tốc độ khuếch trương kéo theo không gian mở rộng - một cảnh kinh khủng mà ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được. Nhưng tại không gian này, linh khí càng ngày càng ảm đạm, khiến Cổ Bàn phải lấy linh khí từ chính bản thân mình ra bổ xung. Khi linh khí trong cơ thể hắn tiêu hao thì ngay lập tức được tương hồ (chất lỏng sền sệt) bổ trợ, cứ tuần hoàn như vậy khiến tầng thứ nhất không gian của Cổ Bàn càng ngày càng mở rộng, cùng lúc đó một tia huyền hoàng chi khí xuất hiện bên trong tân vũ trụ.

“Hồng Quân”

Trên chiến trường, La Băng chính mắt thấy HỒNG Quân tự bạo mà vong mạng. Vụ nổ mạnh kia kéo theo Lâm Minh, Lâm Lượng cùng yêu vương đáng chết, mà nhìn thấy tất cả cảnh tượng này Thạch Thừa Thiên ở xa xa cười lạnh mãi không thôi. La Băng thực sự hoảng hốt, nằng suýt nữa thì chống đỡ không được sự thật này.

“Chủ nhân” Tứ đại tộc trưởng của tứ đại thần thú cũng là người trước tiên cảm nhận được cái chết của Hồng Quân. Từ khi bọn họ xuất sanh, đã vô số ức ngàn năm qua chờ đợi chủ nhân, giờ vừa mới xuất hiện chủ nhân thì lại chết sớm, Ngẫm lại, trong truyền thừa trí nhớ của họ, chủ nhân là vô địch, bốn đại tộc trưởng giờ này cứ như là trong mơ vậy.

“Hừ” Thạch Thừa Thiên nhìn tròng cảnh đó khinh thường nói “Còn muốn dùng tự bạo để kéo theo Yêu vương, người nghĩ quá đơn giản rồi đó” Cho nên Lâm Minh, Lâm Lượng sống chết thế nào hẳn cũng không thêm để ý, dù sao đã ra chiến trường là phải có tử vong, nếu hai người kia thực sự chết đi thì những gì hắn đã thoả thuận với Lâm gia coi như không còn gì phải nói, nếu để nói hẳn còn phải cảm tạ HỒNG Quân là đàng khác.

Lâm Minh, Lâm Lượng đều đã chết một lần và không thể chết thêm một lần nào nữa, hai người họ gần HỒNG Quân nhất, khi HỒNG Quân tự bạo cả hai căn bản không kịp chạy. Bị vụ nổ cuốn đi với cự ly gần như vậy, bằng vào tu vi thượng phẩm thần nhân của họ, ngay cả một khắc cũng không chống được, ngay lập tức bị chấn thành bụi cám. Hai miếng ngọc bội thần khí vây quanh HỒNG Quân cũng giống như bản thân họ, đều tan thành mây khói. Chỉ có duy nhất yêu vương, khi HỒNG Quân tự bạo nó đã được Thạch Thừa Thiên hút trở lại hồ lô.

“Bùng” Một âm thanh thanh thúy nổ mạnh vang lên, những vật phẩm tuý thân của HỒNG Quân gồm mấy trăm kiện thần khí, còn có hơn trăm kiện Thiên Thần khí, thậm chí nhị lưu Hồng Mông linh bảo Vô Ảnh đao, cùng mấy trăm kiện vật phẩm với những quang mang bất đồng từ trên cao rơi xuống. Quang mang của những vật từ trời cao rơi xuống như có lực hấp dẫn ma thuật đều hấp dẫn tất cả những người tham chiến.

Thạch Thừa Thiên là một tộc trưởng của một đại gia tộc của Thần giới thứ nhất, hắn cũng đã từng gặp qua không biết bao nhiêu sự kiện, nhưng mà hôm nay, đối mặt với không biết bao nhiêu thần khí, thiên thần khí...khoé miệng của hắn đột nhiên cũng có một dòng chất lỏng chảy ra. Mấy trăm kiện thần khí kia thì tính toán gì, ngay cả Thiên thần khí cũng có đến hơn một trăm kiện, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, Thạch Thừa Thiên căn bản không tin. Tại tầng không gian này, ai có thể một lúc đem ra hơn một trăm kiện Thiên thần khí? Bị nói là Vô danh không gian cũng đúng, vì sẽ không có người nào có thể có một lúc nhiều Thiên Thần khí đến như vậy.

Chu Kinh thì hối hận, hắn vạn lần không nghĩ HỒNG Quân lại chết đi như vậy, mà lại chết đơn giản như thế. Nhưng quan trọng là Yêu vương của Thạch gia vẫn còn tồn tại, ngay cả tứ đại thú tộc cũng không đấu lại, biết như vậy hắn đã kéo hết người của Chu gia đến, tại chiến trường cũng có thể được phân chia thêm một số chiến lợi phẩm, nhưng dù sao cũng đã muộn rồi. Giờ phút này, vô luận là vì sự tồn tại của yêu vương hay là hơn một trăm kiện thiên thần khí kia đều khẳng định một sự kiện, ở trong không gian này Thạch gia sẽ trở thành đệ nhất gia tộc, tại tầng không gian này từ nay về sau sẽ không ai có thể thay đổi được vị trí số một của họ

Chu Lam đã chết, nhưng ngay cả điều này cũng không khiến Chu Kinh chú ý. Mỗi một người khi đi làm nhiệm vụ quan trọng thì trong tộc cũng chuẩn bị thêm một sự hi sinh nữa. Từ khi người đó đi thực hiện nhiệm vụ thì trong tộc đã sớm chuẩn bị “Hậu sự” và tuyển thêm người mới.

“Ta giết người” Tôn Ngộ Không hai mắt đỏ bừng, toàn thân kim quang bộc phát. Hướng Thạch Thừa Thiên lao tới, cũng lúc này Huống Thiên Minh, La Bằng, Nghịch Ương cũng xông tới Thạch Thừa Thiên. Họ lao đi không hề nói một câu nhưng nhìn sắc mặt của họ ai cũng thấy được bi thương, phẫn nộ.

Thạch Thừa Thiên giờ phút này đặc biệt cao hứng, hoàn toàn không để ý tới những người vây quanh hắn, yêu vương giờ này đã nhận lệnh của hắn thu thập các thiên thần khí của HỒNG Quân. Thạch Thừa Thiên đứng trong vòng vây nhưng vẫn cười đắc ý.

“Như thế nào?? Nhìn bộ dáng các người phẫn nộ căm hận như thế, chắc là muốn vì HỒNG Quân báo thù hả?” Thạch Thừa Thiên vừa nói vừa nhìn Yêu Vương cách đó không xa. Ý tứ rõ ràng là “Bằng vào bốn sự của các người mà cũng muốn trả thù cho HỒNG Quân sao?”

“Mẹ nó. Ăn một bồng của lão Tôn đi” Tôn Ngộ Không đã bị phẫn cực độ, chiêu thức gì cũng không có, hoàn toàn như một người bình thường đánh nhau, đưa bồng lên cao nhằm đầu Thạch Thừa Thiên đập xuống.

Thạch Thừa Thiên giờ phút này tâm tình cực tốt, chỉ ha ha cười, căn bản không thèm để ý tới một bồng của Ngộ Không, một cơn chưa kịp tới người của hắn thì bồng nhiên hắn một tay tùy ý giơ lên phát nhẹ một cái.

“Bùng” Âm thanh kim loại va chạm vang lên, Tôn Ngộ Không trong miệng thổ huyết, rất nhanh bị đánh bay ra phía ngoài. Quỹ tích của Ngộ Không bị đánh bay cũng lưu lại một vệt máu dài.

“Nghịch Thiên Nhất Kiếm” Nghịch Ương giờ đã đến phía sau của Thạch Thừa Thiên, khởi động Nghịch Thiên nhất kiếm khiến thân kiếm xuất hiện một mảng kiếm quang, như tia chớp bổ thẳng vào người Thạch Thừa Thiên

“Hừ, chút tài mọn”, Thạch Thừa Thiên cả người vừa chuyển, cây Thước Tử của hắn đã nhanh chóng đón Nghịch Thiên nhất kiếm của Nghịch Ương.

“ Uỳnh” Hai cổ kinh khí cường đại va chạm nhau bộc phát ra năng lượng cường đại bắn về bốn phương tám hướng. Nghịch Ương bị dư kinh của đạo năng lượng đó chấn lui bay đi thật xa, trong khi đó Thạch Thừa Thiên một chút cũng không động đậy, mạnh yếu một chiều đã rõ.

Huống Thiên Minh giờ đã chung cực biến thân, ánh mắt phát ra kim quang dữ dội, rất nhanh bay tới vây quanh Thạch Thừa Thiên, tìm những góc độ hợp lý thỉnh thoảng lại công kích lên trên người Thạch Thừa Thiên . Nhưng dù sao Huống Thiên Minh cũng đã bị thương, nên công kích cũng không phát huy được tối đa toàn lực, đối với Thạch Thừa Thiên mà nói căn bản không tạo thành thương tổn.

La Băng vẫn chỉ ở một bên nhìn, trong ánh mắt lạnh lùng đến khó nói thành lời, không hề có một chút ý tưởng nào là động thủ, năng lực như vậy nhìn huynh đệ của Hồng Quân điên cuồng vì hấn mà báo thù

“ Băng Nhi, thật ra từ lâu tới nay ta thực sự rất muốn nói với muội một câu : Ta Yêu Muội” Tiếng nói của Hồng Quân vẫn còn quanh quẩn trong đầu nàng. Mặc dù theo lý thuyết thì nếu họ có chết cũng chỉ là mới chết có một lần, nhưng sau khi chết sẽ xuất hiện ở đâu? Thời gian nào? Thậm chí ngay cả có xuất hiện lại nữa hay không nàng cũng không biết.

Đột nhiên nàng như nghĩ được chuyện gì đó, ánh mắt có chút ướt át, nàng quay người đi một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

“ Huynh, lý tưởng của huynh muội nhất định sẽ giúp huynh thực hiện” La Băng thăm nhủ thăm thăm thì trong miệng, thân hình nhoáng lên đã đến trước mặt Thạch Thừa Thiên

“ Thạch Thừa Thiên, hôm nay ngươi nhất định phải chết” Thanh âm của La Băng lạnh như băng không hề có chút cảm tình nào trong đó, đồng thời trong mắt kim quang bắn ra, một cỗ năng lượng xanh biếc toàn thân nàng, đồng thời một vụ khí màu đen bao vây lấy Thạch Thừa Thiên

“ Ta nhất định phải chết? Chỉ bằng ngươi? Ha ha ha” Thạch Thừa Thiên phảng phất như hấn nghe được truyện cười hay nhất trên đời, khinh thường nhìn La Băng “ Tiểu nha đầu, chỉ bằng ngươi cũng muốn giữ ta lại? Có vẻ như ngươi rất đề cao chính mình?”

“ Bùng” Nắm đấm của Huống Thiên Minh vừa lúc này cũng đánh mạnh vào người Thạch Thừa Thiên, hấn nổi giận quát “ Cút nhanh cho ta, chỗ này không phải của ngươi” Vừa nghe xong, Huống Thiên Minh cảm thấy nắm tay mình dường như dính chặt trên người Thạch Thừa Thiên, rốt cuộc rút cũng không ra.

“ Thạch Thừa Thiên, đi chết đi” Thanh âm của La Băng lại vang lên. Lời này không dọa được Thạch Thừa Thiên nhưng lại khiến cho Huống Thiên Minh kinh sợ. Cương Thi nhất tộc và Tu La nhất tộc đã có bao nhiêu năm chiến đấu với nhau, giờ này tình huống của La Băng Huống Thiên Minh là người rõ nhất, màu quang mang xanh biếc kia chính là tính mạng nguyên lực, vụ khí màu đen nhạt chính là linh hồn lực của La Băng.

“ Cút” Thạch Thừa Thiên hét lớn một tiếng, gờ tay phải lên đánh Huống Thiên Minh văng ra xa, nhưng mà cũng chính lúc này, một sự tình khiến hấn sợ hãi đã xảy ra. Bất Tri bất giác (không biết, không cảm giác), thân thể của chính mình không có cách gì cử động. Vụ khí màu đen sau khi tiến vào đã hoàn toàn trói buộc hấn.

Đó chính là một tuyệt kỹ của Tu La Ma hoàng đạo, lợi dụng tính mạng nguyên lực cùng linh hồn lực đối phó đối thủ. Chỉ cần cảnh giới chênh lệch không quá lớn. hoàn toàn có thể khiến đối phương không hoạt động được.

“ Yêu Vương” cũng may tinh thần cũng không bị ảnh hưởng. rất nhanh hấn truyền lệnh cho Yêu vương. Hấn cũng hoảng sợ kinh khủng khi phát hiện Yêu vương đang bị Tứ đại thú tộc vây quanh, căn bản không có cách nào thoát ra, mà chính bản thân hấn cũng không có khả năng để mở nắp hồ lô.

“ Băng nhi, phần còn lại giao cho ta đi” Một âm thanh nhàn nhạt vang lên nhưng lại mang vô tận thương cảm, tại chiến trường vang lên khiến tất cả mọi người đều nghe được, thậm chí nhiều người còn cảm thấy chói tai, gần như đã vang vọng toàn bộ tầng không gian này.

165. Chương 27 : Giải Trừ Phong Ấn

La Băng đột nhiên cảm thấy chân nguyên đã không còn thuộc sự khống chế của chính mình nữa. Ngay cả linh hồn lực và tính mạng lực cũng chậm rãi thu về thân thể của nàng, đối với việc khống chế Thạch Thừa Thiên đã hoàn toàn biến mất.

“ Người nào??” Thạch Thừa Thiên tuy có thể cử động trở lại nhưng hẳn không vì như thế mà vui mừng, ngược lại hẳn nhìn lên bầu trời đang giăng đầy tia chớp, ngọn lửa, còn có màu xám vật chất đang không ngừng quay cuồng, một cỗ áp lực vô hình đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt La Băng đột nhiên hiện lên một tia kinh hãi, trong miệng thì thào “ Hồng Quân, là huynh sao.....??”

“ Uỳnh” Đột nhiên một tia chớp to bằng cánh tay trong giây lát đánh thẳng xuống phía trước liên quân Thạch Lâm hai nhà của thần giới thứ nhất. Trong nhất thời mặt đất cứng rắn của tầng không gian này bị đánh thủng một vực sâu hơn vạn thước, rộng đến hơn mười dặm.

Thạch Thừa Thiên sắc mặt đại biến, hẳn nhìn rất rõ ràng, nếu tia chớp kia đánh thẳng vào đại quân ít nhất cũng mang theo tính mạng của hơn trăm vạn thượng phẩm thần nhân. Hẳn cũng không biết người phóng ta tia chớp kia rốt cuộc là ai? Vì cái gì mà hạ thủ lưu tình?

“ Lạc Kha, Ngao Kim, Mạc Tây, Sa Già...” Âm thanh nhàn nhạt kia lại vang lên, “ Phong ấn ta sắp giải trừ, chỉ trong chốc lát các ngươi sẽ khôi phục lại toàn bộ thực lực” Vừa nói xong, thiên không xuất hiện bốn đạo năng lượng vật chất màu xám rất nhỏ trong nháy mắt tiến vào thân thể của tứ thần thú bốn đại tộc trưởng. Cùng lúc đó vô số đạo năng lượng màu xám trong nháy mắt tùy tiện bắn vào hơn mười vạn chiến sĩ của tứ thần thú, nhanh chóng dung nhập vào thân thể họ.

Phàm những huyền hồ thú bị tia màu xám năng lượng nọ bắn vào trong cơ thể, trong nháy mắt cơ thể của Huyền hồ thú được một quang mang màu xám bao trùm cơ thể, hoàn toàn không rõ tình huống bên trong thể nào.

“ Quý đệ” Đây chính là hai từ xuất hiện toàn bộ trong lòng những người đang tham chiến và quan chiến.

“ Yêu Vương, trở về” Thạch Thừa Thiên mặc dù không biết hiện tại và sắp tới xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn cũng rất cẩn thận lo lắng, thừa dịp tứ đại thần thú nhất tộc còn chưa có chuyển biến gì nhanh chóng triệu hồi Yêu vương lại bên cạnh mình. Cũng trong lúc đó Thạch Thừa Thiên cũng có được tất cả thần khí cùng Thiên thần khí của Hồng Quân, với từng ấy vũ khí trong tay, Thạch Thừa Thiên cũng không phục không ít tin tưởng vào bản thân mình.

Đột nhiên màu xám năng lượng đang vây quanh thân thể của Tứ đại thần thú càng ngày càng nhỏ, trong chốc lát biến nhỏ lại như hình dạng con người.

Dần dần màu xám năng lượng tán đi khiến tất cả mọi người sợ ngây ra, nơi này không còn cái gì gọi là tứ đại tộc trưởng với thân thể to lớn, nơi này chỉ còn ba nam một nữ. Nam thì to lớn rắn rỏi, nữ thì cực kỳ xinh đẹp. Chỉ thấy bốn người đều quỳ xuống trên mặt đất cung kính nói “ Chúc mừng chủ nhân trở về, đa tạ ân giải phong ấn của chủ nhân”

Thạch Thừa Thiên cảm thấy choáng váng, bốn người kia quả nhiên hẳn đoán không sai, chính là tứ đại thần thú tộc trưởng. Nguyên lai trong truyền thuyết, tứ đại tộc trưởng không biến hóa thành hình người, hôm nay đột nhiên thay đổi, có thể nói người thần bí kia, mặc dù âm thanh thay đổi nhưng Thạch Thừa Thiên tin tưởng vạn phần, đó chính là HỒNG QUÂN.

Chuyện này là chuyện tuyệt đối đáng sợ, thực lực của Tứ đại tộc trưởng Thạch Thừa Thiên cũng biết, chỉ là ngang cơ với mình, nhưng giờ nhìn lại bốn “Người” kia, hẳn không còn nhìn ra tu vi của họ, có nghĩa là mấy người kia mạnh hơn hẳn nhiều lắm.

“ Yêu vương đáng nhẽ không nên xuất hiện ở địa phương này, các ngươi đã biết được lực lượng của mình, giải quyết hẳn đi há” Bóng người kia cũng chưa từng hiện ra nhưng lại truyền lệnh cho Tứ thần thú tộc trưởng.

“ Rõ, chủ nhân” Bốn người nói xong liền đứng lên, khoe miệng hơi cười chậm chậm hướng Thạch Thừa Thiên và Yêu vương đi tới, trên nụ cười đó lộ ra vô tận sát khí.

“ Các người...các người muốn làm gì?” Thạch Thừa Thiên giờ phút này đột nhiên cảm thấy hồi hộp và lo lắng, trong lòng cũng xuất hiện những dự cảm không tốt, ngay cả sự tự tin đối với Yêu vương giờ phút này cũng biến mất vô ảnh vô tung.

“ Thu” Thạch Thừa Thiên trong lòng vừa động, chiếc hồ lô màu xám liền xuất hiện trong tay hắn, dù sao Hồng Quân cũng chưa nói bốn người kia đối phó với hắn, trước hết thu hồi yêu vương rồi tính sau.

Theo lời của Thạch Thừa Thiên, Yêu vương nhất thời hóa thành một làn khói xanh, chuẩn bị bay vào Hồ lô “Phá” Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ, một tia chớp bé như ngón tay bắn thẳng vào hồ lô trên tay của Thạch Thừa Thiên.

“ Cạch” Tiếng vỡ vụn vang lên, nhìn lại trên tay của Thạch Thừa Thiên đã không còn thấy Hồ lô đâu nữa, yêu vương vốn hóa thành khói xanh giờ phút này thân thể lại xuất hiện trên không trung.

“ Thạch Thừa Thiên, người biết vô danh không gian không có thiên kiếp, nhưng không có nghĩa là không có thiên phạt để trừng trị người” Huống Thiên Minh trào phúng cười nói.

“ Hừ” Thạch Thừa Thiên mặc dù trong lòng rất kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn không hề lộ ra một sắc thái tình cảm nào, mặt vẫn lạnh lùng nói “ Các người trước hết đối phó với Yêu vương rồi hãy nói”

“ Ngao~~~~~” Thạch Thừa Thiên vừa nói xong, nhưng cũng vừa trông thấy một đại hán đánh một quyền vào bụng dưới của Yêu vương, vốn Thạch Kha - tộc trưởng Huyền Hồ thú thực lực rất chênh lệch với Yêu vương nhưng giờ này một quyền của hắn khiến Yêu vương kêu lên thảm thiết, căn bản không có lực hoàn thủ, sợ hãi nhìn bốn vị tộc trưởng.

“ Ha ha. Thạch Thừa Thiên, người xem có rõ không đó, hắn hình như rất sợ hãi chúng ta thì phải” Người phụ nữ duy nhất trong tứ đại tộc trưởng – Sa Già, mặt đang tươi cười như hoa nhìn Thạch Thừa Thiên nói.

“ Chuyện này, chuyện này....không có khả năng” Thạch Thừa Thiên hoàn toàn cảm nhận được sự sợ hãi của yêu vương, đó là một sự sợ hãi đối với người mạnh, sự sợ hãi đó hoàn toàn phát ra từ linh hồn.

“ Hô...” Yêu vương đột nhiên chuyển thân, hướng không trung bay đi đồng thời trên thân mình cũng phát sinh biến hóa. Vốn đang là một thân thể cường hãn nhất thời xuất hiện hơn mười vết rách.

“ Uỳnh” Yêu vương vốn đang chạy trốn đột nhiên thân thể bạo liệt, hơn mười con yêu thú bất đồng tứ phía chạy trốn, tất cả mọi người đều sợ ngây người, kinh dị nhìn một màn quỷ dị trên không trung.

Có một người không nhìn đó chính là Thạch Thừa Thiên, lai lịch của Yêu vương thế nào hắn là người rõ nhất, kết quả của ngày hôm nay đã khiến yêu vương sợ hãi và đó là cách lựa chọn của nó.

Nguyên lai Yêu vương không phải là một đại yêu thú cường đại, bí mật đều nằm trong cái hồ lô màu xám kia, xuất xứ của Hồ lô kia thực chất cũng không có ai biết nhưng chiếc hồ lô này có thể thu nạp tất cả các loại yêu thú nhỏ yếu, điều này có đôi chút giống với Tỏa Hồn Tháp của Tần Vũ nhưng điểm mấu chốt không giống với Tỏa hồn tháp đó là hồ lô chỉ hấp thu được yêu thú, không thể thu được người. Đương nhiên có khuyết điểm cũng có ưu điểm hơn Tỏa Hồn tháp chính là mạnh mẽ kết hợp các loại yêu thú bất động lại với nhau tạo thành một loại yêu thú mới, không chỉ đơn thuần gia tăng kỹ năng mà còn gia tăng cả lực lượng tới mức tối đa. Tuy nhiên đối với loại kết hợp này người sử dụng phải có linh hồn cảnh giới vô cùng cao, khi trước sau khi Thạch Thừa Thiên hoàn toàn kết hợp được Yêu vương thiếu chút nữa hao hết linh hồn lực mà chết, cái này cũng chính là nguyên nhân tại sao chỉ tồn tại có một yêu vương mà thôi.

Bọn Hồng Quân tại tầng không gian này chưa từng gặp qua bao nhiêu thượng cấp hay siêu cấp thần thú chết đi, vì những loại này cũng có khả năng biến ảo thành người nên Hồng Quân cũng không mấy để ý. Đương nhiên vô luận là Thần giới thứ nhất hay thần giới thứ hai khi mà yêu thú chết đi đại đa số đều nằm trong hồ lô của Thạch Thừa Thiên. Yêu Vương cũng chính là một sản phẩm hao tổn bao nhiêu tâm huyết của Thạch Thừa Thiên, nó được kết hợp từ hơn tám mươi loại siêu cấp thần thú bất đồng mà thành. Bởi vì các loại yêu thú không có con nào đạt tới điều kiện để phi thăng cho nên mặc dù yêu vương với thực lực tương đương với trung bộ thiên thần nhưng vẫn không phải phi thăng.

“Làm hại chủ nhân chúng ta phải tự bạo, tưởng đơn giản như thế chạy thoát sao?” Huyền Long tộc – Tộc trưởng Ngao Kim cười lạnh nói/ Đồng thời tâm ý vừa động, ba vị tộc trưởng còn lại cũng hiểu được tâm ý của Ngao Kim, cả ba đều mỉm cười, lắc mình một cái trong chớp mắt biến mất tại chỗ. Sau một khắc, thân hình bốn người đã chia đều cao thấp, bên trái bên phải, vây quanh lấy yêu vương đang chạy trốn.

“Hỗ trợ lực lượng cho chủ nhân” Song chưởng Ngao Kim giơ lên, hai mắt nhắm chặt, trong miệng lẩm bẩm, ngữ khí không có một sắc thái tình cảm nào. Chỉ trong nháy mắt yêu vương bị vây bên trong đã không còn nhúc nhích được một chút nào, vẫn đang còn bảo trì về mặt hoảng sợ, tư thế chạy trốn cũng như thế.

“Phá bỏ lực lượng cực hạn”, Động tác của Lạc Kha cũng giống như Ngao Kim, ngữ khí cũng không hề có sắc thái tình cảm

“Vì chủ nhân mà thủ hộ” Sa Già cũng như hai người trước đó

“Giải trừ lực lượng phong ấn” Mạc Tây là người cuối cùng nói, vừa nói xong trên tay bốn người đều bùng phát màu xám quang mang.

Đột nhiên Lạc Kha mở bừng mắt, thân quang bùng phát, trong miệng đồng thời nói “Để cho các người cảm thụ lực lượng giải trừ phong ấn của tứ đại thú tộc, tuyệt chiêu phong ấn: Tử vong linh vực”

Màu xám quang mang trong tay bốn người bắt đầu quay tròn khuếch tán, chỉ trong nháy mắt màu xám quang mang của bốn người tạo ra giờ đã thành một cơn lốc hình cầu thật lớn. Yêu vương vốn đã phân rã làm nhiều yêu thú chạy trốn giờ này đã bị vây lại một chỗ.

“Hợp” bốn người đồng thời nói, song chưởng vừa mở chậm rãi hướng cơn lốc hình cầu, theo song chưởng của bốn người, góc độ càng ngày càng nhỏ, Quang quyền cũng càng ngày càng nhỏ, không ngừng thu nhỏ lại. Không gian nơi này vốn vô cùng ổn định bắt đầu xuất hiện những vết rách không gian.

“Không, chuyện này không có khả năng...” Thạch Thừa Thiên mạnh mẽ lắc đầu, tâm trạng như điên cuồng. Thạch Thừa Thiên từng nghĩ vô số tình huống, cũng có lo lắng thất bại, nhưng đến bây giờ hãn ngàn vạn lần không nghĩ tới khi mình đang chiếm ưu thế, bức bách khiến Hồng Quân tự bạo giờ lại chuốc lấy thảm bại như thế này.

“Chủ nhân của Tứ đại thú tộc? lại có thể dẫn phát thiên biến, thậm chí nắm trong tay lôi điện cùng hỏa diễm của không gian này, gã Hồng Quân này...” Chu Kinh nhìn hết cảnh tượng trước mắt, mồ hôi lạnh không ngừng đổ ra đầy đầu, trong lòng thầm nghĩ “May mắn Chu gia ta không tham dự, không tưởng được lại phát sinh ra chuyển biến lớn đến như vậy, nguyên lai tứ đại thú tộc còn có lực lượng chân chính lớn đến như vậy, thật sự không nghĩ tới”

“Tốt lắm Ngao Kim, Sa Già, Lạc Kha, Mạc Tây. Hủy bỏ linh vực tử vong của các người lại, tha cho đám siêu cấp thần thú đó, cũng là tại ta vô tình tạo nên trường giết chóc, tha cho họ đi”. Trong khi năng lượng quang quyền không ngừng thu nhỏ lại nhằm ép chết Yêu vương thì âm thanh của Hồng Quân đột nhiên vang lên, đồng thời quang cầu cũng ngừng thu nhỏ lại

166. Chương 28: Bại Thối

“Uỳnh, uỳnh uỳnh” trên bầu trời, vô số điện xà màu xám loé lên, tiếng sấm ì ùng không ngừng. Những người phía bên dưới sớm đã quên đi trận đại quyết chiến, trong lòng ai cũng run sợ khi nhìn thấy tràng diện quỷ dị này.

“Thạch Thừa Thiên, mặc dù hôm nay ta không muốn lạm sát nhưng người hãn phải chết” Thanh âm Hồng Quân nhàn nhạt vang lên, đồng thời một cỗ vật chất hỏa diễm từ không trung từ từ bay tới trên bầu trời Hồng Quân thành vốn đã bị tàn phá, ngay sau đó, đoàn vật chất màu xám dần dần hình thành một thân ảnh, chỉ thấy hư ảnh hình người phát tay một cái, một đoàn vật chất màu xám dần dần dung nhập cơ thể người đó, thân hình người đó cũng dần dần hình thành.

đợi cho thân thể hoàn toàn ngưng kết. mọi người trong lòng sớm đã có chuẩn bị cũng khiếp sợ, đúng vậy, người này chính là Hồng Quân,. Vô luận là hình dạng, khí chất hoàn toàn không thay đổi, nhưng lại làm

cho người trước mặt một cảm giác bất an, nếu muốn nói cụ thể thì không ai có thể nói ra một cách rõ ràng, vốn Hồng Quân chỉ là trung phẩm thần nhân nhưng hiện tại không ai nhìn ra tu vi của hắn.

“ Hừ hừ” Thạch Thừa Thiên lạnh nhạt cười hai tiếng, “ Hồng Quân, không nghĩ như vậy mà người vẫn còn có thể quật khởi, ta thua, mặc cho người xử lý”

“ Gì?” Hồng Quân mỉm cười và cũng không động thủ nói “ Cái gì là tỉnh ngộ, cái gì là chết? Thạch thành chủ. Người có giải thích được không?”

Thạch Thừa Thiên ngạc nhiên , đương nhiên hắn không thể giải thích.

“ Sinh tức là tử, tử tức là sinh, chúng ta đã chết qua một lần, cũng tại vô danh không gian này sống lại, bắt đầu một cuộc sống mới. Chúng ta đã có một đời kinh nghiệm, không nghĩ được lại có nhiều người không có lối thoát’ Hồng Quân không để ý đến Thạch Thừa Thiên, vẫn một mình nói.

Thạch Thừa Thiên cũng không để ý đến những gì Hồng Quân nói, đột nhiên một mình nói ‘Hồng Quân, ta nghe người nói không hiểu là người nói cái gì, sinh sinh tử tử tử, nếu như người không giết ta thì ta đi trước’

“ Đi?” Hồng Quân cười hỏi lại “ người có thể đi đâu? Khi đã chết, ngay cả một hồ lô cũng có thể chứa ứ vạn sinh linh, cả đời của người có thể đi đến được chỗ nào xa sao?”

Tất cả mọi người đều nghe HỒNG Quân nói hai câu đó, phản ứng của hai người đó hoàn toàn không giống nhau. Huống Thiên Minh tại tầng sáu của Vô danh không gian đã từng nghe Hồng Quân nói về Không gian pháp tắc, hôm nay lại nghe Hồng Quân nói như vậy, dường như hiểu được một chút gì đó, trong lòng đối với không gian pháp tắc cũng có gì đó minh ngộ (hiểu ra)

Thạch Thừa Thiên trong lòng chấn động, đột nhiên có loại cảm giác sáng sủa. Khi chết cũng được kết nạp trong hồ lô, đó là một không gian, nguyên lai là như thế, nguyên lai là như thế”

“ Ha ha ha ha ha, ” Thạch Thừa Thiên dường như hiểu được mấu chốt vấn đề, không khỏi cười lớn.

Hồng Quân căn bản không thêm để ý, ra vẻ nghi hoặc hỏi “ Người cười cái gì? Có cái gì đáng cười sao?”

Thạch Thừa Thiên đột ngột ngưng cười nhìn Hồng Quân nói “ Hồng Quân, ta phải tạ người”

“ Cảm ơn ta? KHÔNG cần đâu. Hôm nay ta sẽ giết người, không phải vì ta giết người mà người cảm tạ ta đó chứ?”

” Giết ta?? Ha ha ha” Thạch Thừa Thiên cười nói ” Hồng Quân, ta thừa nhận với thực lực hiện tại người có thể giết ta, thậm chí người có thể giết hết liên quân này , nhưng bây giờ người ...không giết nổi ta” Thạch Thừa Thiên đột nhiên khởi động toàn bộ chân nguyên.

” Chó đến chân tường” Huống Thiên Minh bên cạnh khinh thường nói, mặc dù không biết Hồng Quân bây giờ là cảnh giới gì nhưng Huống Thiên Minh có thể khẳng định, Hồng Quân muốn giết Thạch Thừa Thiên là một việc quá dễ dàng

Còn nữa, ngày mai hoàn thành

Hồng Quân mỉm cười nói ” Thạch Thừa Thiên, người bị dồn đến mức này mà còn muốn chống lại sao?”

Thạch Thừa Thiên cố động chân nguyên toàn thân, nghe Hồng Quân nói, hắn mỉm cười một cách trào phúng, ý muốn nói ” Bỏ qua? Ha ha ha, Hồng Quân, người vốn vừa nãy có cơ hội giết ta, đáng tiếc bây giờ không còn nữa rồi, cảm ơn người đã làm ta giác ngộ để cho ta hiểu được mấu chốt, bây giờ ta muốn phi thăng rồi, khi phi thăng không có thiên kiếp, chẳng có gì nguy hiểm cả.”

” Ha ha” Thạch Thừa Thiên bị sức hút dần kéo lên phía trên, ha ha cười to ” Ha ha, Hồng Quân, người thấy rồi chứ? Người cuối cùng vẫn không giết được ta, tới tầng bên trên, ta sẽ đi tìm Thạch gia, sẽ giết người một lần nữa, người sẽ không có cơ hội sống lại như hôm nay đâu” Âm thanh của Thạch Thừa Thiên giờ này vô cùng âm ngoan.

Lúc này, ngoại trừ HỒNG Quân ra, sắc mặt ai cũng thay đổi. La Bằng, Huống Thiên Minh, Tôn Ngộ Không không hẹn mà cùng nhau hướng phía hắc động bay tới, muốn ngăn cản Thạch Thừa Thiên không được phi

thăng. Nhưng tốc độ làm sao kịp được Thạch Thừa Thiên khi hắn đã huy động toàn bộ chân nguyên cùng với sức hút của Hắc Động, tốc độ nhanh hơn đám Tôn Ngộ Không rất nhiều?

”Thạch Thừa Thiên, ta đã nói rồi, ngày hôm nay ngươi nhất định phải chết” Hồng Quân nhàn nhạt nói, giọng nói cũng không có chút tình cảm nào ba động. Tay tùy tiện phát lên. một đạo tia chớp vật chất màu xám mỏng manh như sợi tóc từ không trung đánh xuống ” Thạch Thừa Thiên, ngày hôm nay ta khiến cho ngươi là người thứ nhất cảm thụ được thiên kiếp của vô danh không gian, chín đạo kiếp lôi, nếu ngươi có thể chịu được, ta sẽ bỏ qua cho ngươi phi thăng”

Hồng Quân vừa dứt lời, một đạo tia chớp đã tới đỉnh đầu Thạch Thừa Thiên. Lúc này Thạch Thừa Thiên ổn định thân hình, vừa rồi uy lực của tia chớp kia hắn có thể thấy được, trông mỏng manh như sợi tóc nhưng uy lực thì không thể khinh thường.

”Ừnh” Mặc dù Thạch Thừa Thiên không thể phi hành nhưng hấp lực (sức hút) của Hắc Động quá lớn, hơn nữa tốc độ của tia chớp ngược chiều với chiều bay lên của hắn nên nhanh chóng đánh thẳng vào người.

Thạch Thừa Thiên chỉ cảm thấy cơ thể rung động, ngoài ra không có cảm giác gì, nói cách khác, theo như lời Hồng Quân thì đạo thiên kiếp thứ nhất đã qua đi. Tuy nói một chút cảm giác cũng không thấy nhưng Thạch Thừa Thiên tin tưởng Hồng Quân cũng không phải dễ dàng buông tha cho hắn như thế. Sau đó từ những món thiên thần khí mà hắn đoạt được chọn ra một trung phẩm thiên thần khí chiến y mặc vào trên người.

” Hô” Thiên thần khí chiến y dường như có cánh, từ từ bay trong người Thạch Thừa Thiên ra bên ngoài, ngoài ra mấy trăm kiện thiên khí và Thiên thần khí cũng nối tiếp theo đó mà bay đi, mỗi một kiện đều hướng Hồng Quân bay tới.

” Thiên thần khí của ta” Thạch Thừa Thiên nhìn những kiện thiên thần khí kia dần dần không thuộc về mình nữa thì bất phục hét lên.

” Đạo thứ hai” Âm thanh của Hồng Quân lại một lần nữa vang lên, đồng thời một đạo tia chớp như vừa nảy lại từ trên cao đánh xuống, không đợi cho Thạch Thừa Thiên phản ứng, tia chớp đã bổ thẳng lên trên người hắn.

” Ừnh” Thạch Thừa Thiên dường như cảm giác thân thể không còn thuộc hắn khống chế nữa, toàn thân giống như vô lực, mất đi sự khống chế.

” Đạo thứ ba” Thanh âm của Hồng Quân lại vang lên.

” Ha ha, nguyên lai tiểu Quân đã nghĩ ra hậu chiêu tốt như vậy” Tôn Ngộ Không nhìn thấy Thạch Thừa Thiên chịu khổ như vậy thì cũng không khỏi vui mừng.

La Bằng, Nghịch Ương, Huống Thiên Minh, Huống Hữu Sanh, Huống Quang nhân cũng vui mừng không kém khi nhìn thấy màn này.

”Ừnh” Đây đã là đạo tia chớp thứ năm, Thạch Thừa Thiên bị lôi kiếp đánh trên người khiến cả người đau nhức, muốn tránh đi nhưng hấp lực quá lớn hắn có thể dễ dàng tránh né sao?

” đạo thứ sáu” thanh âm của Hồng Quân vẫn không có gì biến chuyển,, nhưng âm thanh này vào trong tai của Thạch Thừa Thiên thì không khác gì âm thanh đoạt mạng.

Uy lực của tia chớp thứ sáu cường đại lên rất nhiều, chính đạo tia chớp này đã đánh cho Thạch Thừa Thiên huyết nhục mơ hồ, từ xa nhìn lại không còn nhìn rõ diện mạo hắn như thế nào nữa, bộ dạng hắn giờ này thể thảm cùng cực không còn bộ dạng oai phong của tộc trưởng như trước đây.

” Đạo thứ chín” Theo âm thanh của Hồng Quân, một đạo tia chớp to như cánh tay đánh thẳng xuống, tia chớp đánh thẳng vào đỉnh đầu của Thạch Thừa Thiên trong khi hắn đã không còn nhìn ra hình người. Một chút giây dựa cũng không có, tia chớp kinh khủng kia đánh lên đỉnh đầu đã khiến hắn tan thành bụi phấn.

Tất cả mọi người đều trầm trọng hít vào một hơi, kể cả thần nhân của thần giới thứ nhất Lâm gia hai vị tộc trưởng, Thạch gia tộc trưởng trong ngày hôm nay đều đã chết. từ khi Chu Kinh trông thấy màn này cũng không quản lý quân đội nữa, toàn bộ giao lại cho Thạch Nhược Tín.

” Thạch Nhựt Tín” Thanh âm của Hồng Quân lại một lần nữa vang lên ” Người sau khi thua trận, đã trăm phương ngàn kế và tạo ra nhiều sát nghiệp như vậy, người cũng không thể lưu lại được”

Thạch Nhựt Tín trong khi nghe Hồng Quân gọi tên mình thì đã thấy không ổn, lợi dụng quân số đông quay người chạy trốn. Hẳn ngay cả Nghịch Thiên một kiếm của Hồng Quân cũng tiếp không nổi thì làm sao chịu được khi Hồng Quân hiện tại đã trở nên cường hãn không còn giống như trước kia?

”Uỳnh” một đạo tia chớp xuất hiện mà không hề được báo trước vừa vọt đánh thẳng lên trên đầu Thạch Nhựt Tín, Thạch Nhựt Tín ngay cả suy nghĩ cũng chưa kịp thì đã biến thành phần mạt theo gió bay đi.

Tất cả thần nhân của Thần giới thứ nhất đều nhìn Hồng Quân, vừa rồi hẳn còn nói không muốn tạo ra nhiều sát nghiệp, nhưng chỉ nháy mắt thôi thì Thạch gia hai nhân vật trọng yếu đều đã chết trong tay hắn, tiếp theo sẽ là ai? Có phải sẽ là mình không?? Trong lòng ai cũng lo lắng như vậy.

Ánh mắt Hồng Quân nhìn sang Chu Kinh, ánh mắt đó khiến Chu Kinh sợ đến nhảy dựng, hẳn không còn lấy một chút tự tin nào cho dù trên người mình cũng có một kiện thần khí chiến y, nhưng ngay cả mặc Thần khí chiến y cũng không có cảm giác an toàn, vội vàng giải thích ” Hồng Quân tiên sinh, Chu gia cũng có đôi chút mạo phạm nhưng đều là do Thạch gia và Lâm gia xúi dục, ta được phái để phá bỏ trận pháp, còn lại bất kỳ một hành động nào Chu gia không hề tham dự.

” Người trở về nói cho các vị trưởng lão và Chu gia tộc trưởng, các người nên cảm tạ Chu Lam, bây giờ ta đã biết tất cả sự tình, ở ngoài mấy trăm ngàn dặm kia có tám di động trận pháp, sẽ không phải vô cớ mà tới chứ?” Hồng Quân không hề mở miệng, thanh âm chỉ vang lên trong đầu Chu Kinh, hiển nhiên Hồng Quân không muốn cho người khác biết.

Trên đầu Chu Kinh mồ hôi lạnh túa ra, khoảng cách mấy trăm ngàn dặm mà cũng có thể tra được, đó là khái niệm gì? ” Hồng Quân tiên sinh, ta nhất định sẽ hồi báo lại, xin Hồng Quân tiên sinh cứ yên tâm” Chu Kinh suy nghĩ một chút rồi nói ” Ta - Đại biểu thần giới thứ nhất hướng Hồng Quân tiên sinh xin thề, có chết cũng không gây khó dễ cho thần giới thứ hai, nếu như vi phạm lời thề này, Chu gia sẽ hoàn toàn bị diệt” Chu Kinh nói.

Hồng Quân gật đầu, nhìn lướt qua ngàn vạn thượng phẩm thần nhân liên quân nhàn nhạt nói ” Vừa nãy ta có nói qua, ta vô tình tạo ra nhiều giết chóc, các người có thể quay trở về gia tộc của mình được rồi”

” Cái gì? Như vậy là xong sao?” Không kể bọn Nghịch Ương ngạc nhiên mà ngay cả thần nhân của Thần giới thứ nhất cũng ngạc nhiên không tin vào lỗ tai mình. Không tin được từ mưa tanh mùi máu mới đó mà đã kết thúc? Mặc dù cũng ngạc nhiên nhưng họ làm sao có ai có cam đảm dừng lại mà hỏi tại sao? Như một trận cuồng phong, binh lính ào ạt thối lui, kể cả Chu Kinh cũng vậy

Chỉ trong một ngày Chu Lam chết, Thạch gia có Thạch Thừa Thiên, Thạch Nhựt Tín, Lâm gia có Lâm Minh, Lâm Lượng...ngay cả thượng phẩm thần nhân cũng chết đến hơn trăm vạn. Hồng Quân cũng chết, tình tiết có nhiều thay đổi và biến động, nhưng tất cả đều chỉ phát sinh trong ngắn ngủi một ngày.

167. Chương 29 : Tân Đích Cách Cục

”Tiểu Quân, đệ như thế nào mà lại để bọn chúng đi dễ dàng như vậy?” Nghịch Ương không hiểu nên hỏi lại

” Ha ha, Nghịch Ương lão ca, huynh còn nhớ lần trước chúng ta nói chuyện qua không? Cho dù ta đem bọn họ đi giết hết cũng có tác dụng gì? Không phải là càng khiến cho mâu thuẫn của hai thần giới thêm sâu nặng sao?” Hồng Quân hỏi lại

” Hừ, cho dù là thế nào, thù của đại ca ta vẫn còn chưa báo được” Huống Quang nhân bất mãn nói. Những năm gần đây, Huống Hữu Sanh cùng Huống Quang Nhân đã dần dần gia nhập cuộc sống giống như mọi người, chỉ là bọn họ lại càng thêm thù hận đối với Chu gia.

” Tiểu Quân, ta muốn hỏi người một vấn đề” Tôn Ngộ Không đột nhiên đứng dậy, lên tiếng hỏi. Hẳn vốn vẫn đang im lặng ngồi một chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồng Quân, cũng không biết nghĩ ngợi điều gì.

”Uhm? Cái gì? hỏi đi” Hồng Quân cười cười, trong lòng cũng thầm đoán ra Ngộ Không muốn hỏi cái gì.

“Người bây giờ rốt cuộc còn sống...hay đã chết? Như thế nào trong lúc đó đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?”

Tôn Ngộ Không trong mắt lóe kim quang, chờ đợi câu trả lời của Hồng Quân, không riêng gì Tôn Ngộ Không, ở đây bất kỳ ai cũng muốn hỏi rõ vấn đề này.

“Còn sống hay đã chết?” Hồng Quân thong thả ngẩng đầu lên, suy tư một chút rồi hỏi lại ” Như thế nào gọi là sống? Như thế nào gọi là chết?”

Tôn Ngộ Không nhất thời cứng họng, hần vốn cho rằng có máu đỏ là còn sống nếu không là chết rồi. Hôm nay, máu đang chảy trong người Nghịch Ương là màu xám nhưng vẫn có thể làm loạn trước mặt hần, thậm chí giữa bọn họ khác nhau duy nhất chỉ là màu của máu mà thôi (máu đỏ thì còn chết được lần nữa, máu xám thì nghĩ luôn chứ còn gì)

Hồng Quân nhìn thấy mọi người không nói gì, liền cười nói ” Kỳ thật, nghiêm khắc mà nói ta xem như đã chết, bởi vì lúc đó ta không còn biện pháp nào cả, chỉ có thể lựa chọn tự bạo, sau khi tự bạo ta xem như đã chết” Hồng Quân giải thích cho mọi người, tâm tư của chính mình lại nhớ về tình cảnh lúc trước.

“Uỳnh” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nhưng bản thân Hồng Quân thì nghe không được những âm thanh đó. Nguyên Anh cùng Linh hồn của hần đều vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ theo âm thanh khủng khiếp kia. Cũng trong nháy mắt lúc này hần mất dần đi ý thức.

Đến khi ý thức hần thanh tỉnh trở lại thì Nguyên Anh đã không còn tồn tại nữa, linh hồn của chính mình cũng dung nhập vào vô danh vật chất màu xám trên bầu trời. Hồng Quân cảm giác được linh hồn cùng tâm linh vẫn còn tồn tại, nhưng kỳ quái chính là vô luận là tâm linh hay linh hồn đều trở thành vật chất màu xám, giống nhau hoà vào vật chất màu xám vô cùng kia.

“Đây là vô danh vật chất trên bầu trời sao?” Thần thức Hồng Quân bao trùm bốn phía nhanh chóng phát hiện, màu xám vật chất này rất khác so với màu xám vật chất vô danh trên bầu trời., nơi này vật chất màu xám càng thêm nồng đậm, tự hồ...như một loại năng lượng. Tuy nhiên trong tình huống này hần không tìm ra đặc tính. Cho dù Hồng Quân tu luyện Hồng Quân đạo rốt cuộc cũng không phát hiện ra đặc tính của vật chất này là gì, càng không thể chi phối loại năng lượng này trong cơ thể.

“Đây...rốt cuộc là nơi nào?” Hồng Quân tự nhủ, “Nếu có thân thể thì tốt quá, đi xem nơi này như thế nào”

Tâm tư Hồng Quân vừa động, màu xám năng lượng xung quanh đột nhiên khởi động, biến hoá...trong nháy mắt liền xuất hiện một cơ thể do năng lượng màu xám cấu tạo mà thành, đem dung nhập cả linh hồn và chân linh vào đó, nếu như nói không hoàn mỹ thì chỉ thiếu nguyên anh.

Hồng Quân kinh ngạc dùng thần thức tra xét thân thể mình, vô luận là dạng mạo (khuôn mặt) và thân thể đều giống hệt trước kia. Hồng Quân hài lòng cười cười, mặc dù hần không biết sao lại thế này nhưng dù sao có thân thể so với không có vẫn tốt hơn.

Tại đây, trong màu xám năng lượng Hồng Quân chân chân thật thật cảm nhận được kỹ xảo của Thần Vương trong nháy mắt di động. Chỉ cần trong lòng mình vừa động có thể trong nháy mắt xuất hiện ở một địa phương khác, căn bản không có khoảng cách tồn tại.

” Đây là cái gì?” Sau mấy chục lần Thuần di Hồng Quân rốt cuộc phát hiện một địa phương khác. Ở nơi này Hồng Quân thấy những đoàn năng lượng màu xám to bằng nắm tay, rõ ràng không giống với năng lượng mà hần từng thấy.

” Cái này...” Hồng Quân kinh ngạc nhìn đoàn năng lượng màu xám kia, nhẹ nhàng vờn ngón tay chọc vào năng lượng màu xám đó.

” Phốc” ngón tay của HỒNG Quân đã đâm vào đoàn năng lượng màu xám đó trong nháy mắt dò xét, hiển nhiên là không có sự ngăn trở nào.

” Uỳnh” Hồng Quân cảm thấy linh hồn có một trận rung động mãnh liệt khiến cho hần thiếu chút nữa mất đi ý thức.

” Cái này...cái này không lẽ là bên trong loại năng lượng kia?” Hồng Quân cẩn thận đánh giá xung quanh.

Không gian này không lớn, chung quanh toàn là quang điện ngũ sắc, không biết chỗ nào là đường biên, chỉ toàn là một màu xám tro mà thôi.

” Gì? Đây là....” Hai mắt Hồng Quân giương to gắt gao nhìn vào một quang điểm (điểm sáng). Nơi này giống như là một nơi chiếu phim, những sự kiện đang dần hiện ra trước mắt hắn, Hồng Quân cẩn thận nhìn thấy cả Cổ Bàn, sau một tiếng nổ mạnh mắt thất nơi mà Cổ Bàn tu luyện cũng đột nhiên biến mất, thấy được Phượng Hi và Triệu Vân Hưng lo lắng. Thấy được Ngũ Hành đang dần dần phát triển thể lực, thấy được La Bằng, Huống Thiên Minh mấy người vây công yêu vương...bắt đầu từ tầng thứ bảy đến chín tầng bên dưới (chín tầng hạ) tất cả các sự tình đều hiện ra trước mắt hắn.

” Người cuối cùng đã đến đây...” Đột nhiên trong lúc đó một âm thanh vang lên. Hồng Quân bị dọa cho giật mình, thần thức lập tức phức tạp ra nhưng như thế nào cũng không phát hiện được gì.

” Người nào??” Hồng Quân nhíu mày hỏi

” Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người như thế nào trở về, người như thế nào cứu được người của người” Thanh âm kia lại vang lên, khi nghe được âm thanh này, hắn phát giác âm thanh không hề có một chút nào vui buồn, lo lắng, hay tình cảm gì cả.

” Người nói...ta có thể trở về?” Hồng Quân nghi hoặc hỏi, ngữ khí căn bản không có một tí nào tự tin.

” Đúng vậy, người có thể trở về, hơn nữa còn có thể trợ giúp người của người nữa” Thanh âm kia nói

” Ta phải làm thế nào?” Hồng Quân hỏi

” Người phải làm thế nào rất đơn giản, từ đây học phương pháp đi ra ngoài” Thanh âm kia vang lên.

Hồng Quân nhất thời không hiểu, nơi này hắn không thấy có gì có thể học được. Hắn đơn thuần chỉ cho rằng thanh âm kia chỉ muốn cười nhạo hắn, vì vậy thanh âm của hắn cũng trầm thấp hỏi ” Ta học như thế nào? Ít nhất cũng phải có hướng cho ta học chứ...?”

Hồng Quân còn chưa nói xong liền phát hiện những quang điểm phát ra quang mang ngũ sắc trong giây lát bắt đầu quang tròn, mà càng ngày chuyển động càng nhanh hình thành một đạo ngũ thải quang đới, ngay cả thần thức của hắn cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh mà thôi.

” Uỳnh” trong nháy mắt tất cả quang điểm đều dung nhập vào đầu Hồng Quân.

” A....” Khi quang điểm này dung nhập linh hồn thì hắn cảm thấy cực kỳ đau đớn, phảng phất như ức vạn cây ngàn châm dung nhập vào trong thân thể hắn, loại đau đớn này khiến cho chân linh Hồng Quân có một trận run rẩy.

Hồi lâu sau quang điểm này đã hoàn toàn dung nhập vào linh hồn của Hồng Quân, loại đau đớn khó mà chịu đựng kia cũng đột nhiên biến mất, đồng thời Hồng Quân cảm thấy có gì đó không đúng, tại linh hồn giờ này bỗng dưng hắn biết được rất nhiều thứ, phương pháp sử dụng vật chất màu xám, phương pháp giải trừ phong ấn cho tứ đại thú tộc...v.v thậm chí tất cả sự tình từ tầng không gian thứ bảy tới tầng thứ chín hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay.

” Một phút nhất thời bằng cả ngàn năm” một bản thể Hồng Quân nhỏ bé xuất hiện trong đoàn năng lượng kia thì thâm trầm nói ” Không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc xem ra chỉ là chuyện cười” Âm thanh Hồng Quân dần dần trầm xuống, đoàn năng lượng bất động kia cũng dần biến mất.

” Đa tạ tiền bối chỉ giáo” Hồng Quân khom người nói, nhưng cũng không hề có âm thanh nào trả lời hắn cả.

Trong lòng vừa động, hắn đã đi ra khỏi đoàn năng lượng đó và cũng trong chớp mắt biết được tất cả các sự tình đang diễn ra, cũng vì thế hắn mới biết cách giải trừ phong ấn cho Tứ Đại thú tộc, ngăn La Bằng tự bạo, hiện thân giết chết Thạch Thừa Thiên, Thạch Nhược Tín, phát hiện được nhân mã của Chu gia cách đó trăm ngàn dặm, cũng hiểu được thân phận gian tế của Chu Lam, nhưng Chu Lam vì mình đỡ một kích của Yêu vương mà vong mạng, chính là muốn mình hoàn thành tâm nguyện, lý tưởng.

” Có lẽ đây cũng chính là lý tưởng của nàng” Hồng Quân không thể biết được lý tưởng của người khác nên chỉ biết đoán như vậy mà thôi.

Tất cả mọi người nghe thấy thế thì ngây người, không thể hiểu được sau khi Hồng Quân tự bạo lại gặp được kỳ ngộ như vậy. Nhưng Hồng Quân cường đại như vậy dĩ nhiên là chuyện tốt, giải quyết được mọi chuyện khiến mọi người tổ chức một bữa tiệc ăn mừng. Dưới mệnh lệnh đặc thù của Hồng Quân tứ đại tộc trưởng vốn thủ hộ bên ngoài cũng được tham gia bữa tiệc này.

Sự việc cứ như thế đơn giản qua đi, vài năm sau đó khi Hồng Quân khôi phục diện mạo, thậm chí so với quá khứ còn có phần huy hoàng hơn. Thành chủ phủ cũng được mở rộng hơn, Huống Quang nhân cùng Hưởng Hữu Sanh sau khi được Hồng Quân khuyên nhủ cũng dần dần bỏ đi cừu hận trong lòng, bắt đầu chuyên tâm tu luyện, không những thế Huống Quang Nghĩa vốn đã chết tại không gian này vào một ngày đột nhiên xuất hiện tương tự với bọn họ, đương nhiên sự tình không gian này không có cương thi Hồng Quân cũng không có nói cho ba lão họ Huống biết.

Cuộc chiến tranh qua đi, Thạch – Lâm hai nhà của Thần giới thứ nhất tổn thất nghiêm trọng, từ nay về sau khó mà hồi phục hưng thịnh như xưa, dần dần mất đi danh vọng. Tổn thất của Chu gia thực chất là không lớn, nên vẫn như trước giữ vững vị trí gia tộc cực mạnh của Thần giới thứ nhất, chỉ là dường như bọn họ thay đổi rất lớn. Trong vấn đề quản lý những thành trì đã dỡ bỏ lệnh cấm người của thần giới thứ hai du nhập vào thành, những đãi ngộ của của thần giới thứ hai cũng không khác gì so với thần giới thứ nhất.

Tứ đại thú tộc sau khi được cởi bỏ phong ấn cũng có thể biến thành hình người, hơn nữa còn không cần năng lượng của Quáng thạch để sinh tồn, hơn nữa thực lực còn tăng lên nhiều, Dưới mệnh lệnh của Hồng Quân, họ dần dần di chuyển và ở lại lãnh địa của Thần giới thứ hai. Mấy trăm năm sau, thần giới thứ nhất và thần giới thứ hai đã hoàn toàn có mối quan hệ ngang vai

Cũng mấy trăm năm đó, Phượng Hi sau khi tìm không được Cổ Bàn liền cùng Triệu Vân Hưng phi thăng lên tầng bảy, Khi họ phi thăng Hồng Quân ngay lập tức biết được nên trong nhất thời xuất hiện bên cạnh phi thăng trì chờ họ đến

” Tiểu Phượng, Vân Hưng tướng quân ” Thân ảnh của họ vừa xuất hiện tại phi thăng trì thì âm thanh của Hồng Quân đã vang lên.

” Quân ca? ” Tiểu Quân ” Hai người đều kinh ngạc nhìn Hồng Quân. Bọn họ biết thời gian phi thăng, địa điểm căn bản không có cố định, không thể nghĩ được Hồng Quân lại may mắn đoán được nơi họ xuất hiện. Phượng Hi cùng Triệu Vân Hưng vốn vì chuyện của Cổ Bàn mà muốn đi thỉnh tội với Hồng Quân, nhưng Hồng Quân biết vấn đề đó nguyên nhân do chính từ Cổ Bàn, hơn nữa hẳn có một loại cảm giác, Cổ Bàn vẫn chưa chết.

Hai người được đưa về Hồng Quân thành, gặp lại những người cũ không thể thiếu được việc uống rượu và nói chuyện phiếm. Tôn Ngộ Không và Nghịch Ương nhìn thấy Triệu Vân Hưng thì không khỏi hưng phấn, tuy nhiên hai người này ý nghĩ không giống nhau. Tôn Ngộ Không thì đã biết được thực lực của Triệu Vân Hưng, chỉ bằng thực lực thân thể cũng có thể tương đương với lực phòng ngự của Tứ đại thủ hộ thú tộc, trong mắt của Tôn Ngộ Không, Triệu Vân Hưng chính là đối tượng tốt nhất để đối luyện, mà Nghịch Ương lại khác, lão không tìm thấy ở Triệu Vân Hưng một chút thần kỳ nào, Từ khi Hồng Quân xuất hiện, cộng thêm bằng hữu của hắn khiến cho lão gặp nhiều áp lực, Hôm nay lại có một người nữa phi thăng, lão không tin người này có được thực lực như Ngộ Không và Huống Thiên Minh, nói trắng ra là lão muốn mình cũng phải đứng trên được một người,

Hồng Quân mỉm cười nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, không biết khi nào La Băng đã đi tới bên cạnh hắn

” Hồng Quân...” Hồng Quân nghe được thanh âm này thì xấu hổ hỏi ” Bằng nhi, chuyện gì?”

Trên mặt La Băng đỏ bừng lên, đầu cúi thấp chầm chầm hỏi ” Trong trận chiến đó, trước khi huynh tự bạo có từng nói...nói câu nói kia, có phải là thật không?”

168. Quyển 9 :hồng Quân Giới Chương 1 : Huynh Đệ

“Băng nhi, thật ra đã rất lâu rồi ta muốn nói với nàng một câu, ta yêu nàng”

Trong đầu nàng lại hiện ra cảnh Hồng quân ngày đó tự bạo, câu nói đó đã đè nén trong lòng nhiều năm ròng. Tính từ lúc trong dòng máu xám năng lượng đi ra, mỗi khi nhìn thấy La Băng đều có vẻ mất tự nhiên. Nhưng chuyện này Hồng Quân không biết nói như thế nào, hắn chỉ biết nghĩ như vậy mà không sao nói được thành lời

Hồng Quân sắc mặt xấu hổ, khuôn mặt tươi cười nói:

“Chuyện đó, Băng nhi, ta đã nói đương nhiên là thật”

Hồng Quân mặc dù nói là thật, mặc dù vẻ mặt xấu hổ cố làm ra vẻ tươi cười, nhưng lại làm cho người ta cảm giác bất an.

“ Hồng Quân”

Hồng Quân khôi phục vẻ mặt, nhìn La Băng nói:

“ Băng nhi, sau này không nên gọi ta là Hồng Quân, ta tên thật là Tần Sương, nếu nàng nguyện ý thì nên gọi ta một tiếng là Sương ca đi nhé”

Hồng quân không có ý giấu diếm, vốn ngay lúc tại thần giới sinh ra, hay là đang ở thời gian gia tốc tu luyện, sau lại rồi đi, vừa lại trải qua địa cầu dưới danh phận của một con người đến khi nền văn minh đó bị hủy diệt. Hồng Quân tuổi tác so với La Băng dù sao cũng lớn hơn một chút

La Băng thật ra cũng biết tên thật của Hồng Quân, đã không có tính toán ai tuổi lớn hơn, chỉ nhẹ nhàng khe khẽ gật đầu nói:

“Sương ca, thật ra ngay từ lúc tại tầng sáu, ta đã biết trong lòng đã có huynh, huynh còn nhớ đã cho muội một kiện thần khí tên là gì không?”

Hồng Quân sửng sốt, lúc này mới nhớ tới. Lúc đầu La Băng hướng chính mình yêu cầu một kiện thần khí, gọi là ‘Quân Tâm’

“Quân Tâm, Quân Tâm”

Hồng Quân nhắm lại hai lần, lập tức tự giễu cười:

“ Ha ha, không nghĩ vấn đề đó lại đơn giản như vậy, có thể mà huynh nghĩ không ra”

La Băng trừng mắt liếc hắn một cái nói:

“ Sợ rằng không phải không nghĩ ra, mà căn bản là chưa từng nghĩ đến

Hồng Quân mặt đỏ lên, gãi gãi đầu nói:

“ Thật ra ta không thể nào nghĩ tới vấn đề này”

“ Trước tiên không nói nữa”

La Băng cắt đứt nhìn Hồng Quân:

“ Sương ca, thực lực của huynh bây giờ là gì?” La Băng nhìn lại chính mình mới là trung phẩm thần nhân, thực lực cũng đạt tới thượng phẩm thần nhân nhưng vẫn chưa dẫn tới thiên kiếp. Nếu Hồng Quân bây giờ là thượng phẩm thần nhân đỉnh phong, cách ngày phi thăng không xa, vậy có nghĩa là bọn họ lại tách ra.

Hồng Quân không có nghĩ tới ý nghĩ của La Băng trong đầu:

“ Băng nhi, ta bây giờ thực lực nếu tính lên hẳn là thần vương cảnh giới. Nói cách khác, ta hoàn toàn có thể bỏ qua tầng thứ tám trực tiếp phi thăng lên tầng thứ chín”

“Thần vương?”

La băng trong lòng chấn động, nghĩ không ra hồng quân một lần tự bạo, đã đạt tới thần vương cảnh giới

” Nói như vậy, chúng ta lại phải tách ra một đoạn thời gian dài nữa”

Nghe được La Bằng nói, Hồng Quân lúc này mới hiểu được La Bằng tại sao muốn hỏi cảnh giới của mình, lập tức cười nói.

” Bằng nhi, điểm ấy muội yên tâm, ta dường như là một thần vương đặc thù, năng lượng trong cơ thể ta, hoàn toàn không đạt tới thần vương cảnh giới, dường như không gian pháp tắc ta đã hoàn toàn lĩnh ngộ . thậm chí thời gian pháp tắc đã cũng lĩnh ngộ được một chút, cho nên ta có thể tại đây tầng không gian này bố trí cho muội một cái trận pháp thời gian gia tốc, năng lực hiện tại của ta gia tốc gấp năm trăm năm hẳn là không thành vấn đề, đem mọi người tiến vào thời gian gia tốc trận pháp tu luyện, chúng ta gặp mặt nhau nhanh hơn.”

La bằng tâm tư đã hoàn toàn không chú ý tới cái gì không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc .Sâu kín nói:

“Cho dù như vậy, chúng ta cũng phải trải qua tầng thứ tám mới có thể đi tới tầng thứ chín.”

Hồng quân đưa tay kéo tay của La Bằng

“Bằng nhi, muội yên tâm, tới tầng thứ chín, chính thức trở thành thần vương, ta hẳn là có thể đi tới các tầng khác , đến lúc đó ta có thể quay lại tầng thứ tám tìm mọi người”

La bằng con mắt sáng ngời

“Thật sao?”

Hồng quân cười, hỏi lại:

“Bằng nhi, muội thấy ta đã lúc nào nói dối chưa?”

La bằng không nói gì, tựa vào ngực Hồng Quân ,Hồng Quân cũng tự nhiên ôm La Bằng trong người, hai người ở cùng một chỗ

Hồng môn không gian.

Hồng Môn, Lâm Môn, Tần Vũ, ba huynh đệ nhìn Cổ Bàn đã đến giai đoạn kết thúc

“Ông” một trận chấn động, Cổ Bàn sáng tạo tân vũ trụ tầng thứ ba thần giới không gian đã đại thành, lúc này Cổ Bàn giống như lúc đầu Tần Vũ, trong đầu trong nháy mắt xuất hiện rất nhiều tin tức, kể cả thành tựu huyền hoàng bất diệt thân. Cổ Bàn mỉm cười, thân thể mở rộng. Những tia huyền hoàng khí không ngừng dung nhập vào trong người hắn. Sau một năm Cổ Bàn hấp thu tới sáu thành huyền hoàng khí,thành tựu tới huyền hoàng bất diệt thân thể.

“Không thể tưởng tượng được, trong vũ trụ mà cũng tồn tại những cường đại như thế.”

Cổ Bàn thần thức cảm thụ trong thân thể, cái loại cường đại này đã hoàn toàn vượt qua những tưởng tượng của mình, Cổ Bàn có loại cảm giác, mặc dù hắn chưa thấy qua cái gì Thiên thần, Thần vương, nhưng Cổ Bàn bây giờ tin tưởng, cho dù là thần vương tuyệt đối sẽ không là đối thủ của mình.

“Làm sao có thể hình dung ra loại cường đại này? Phất tay có thể làm cả tiên ma yêu giới hoàn toàn tiêu diệt, cảm giác nắm trong tay thiên địa ”

Cổ bàn nhắm mắt lại, trong lòng cảm nhận lại thực lực của mình

“Bóp bóp bóp” tiếng vỗ tay vang lên, Cổ Bàn mở mắt, nhưng lại nhìn thấy trước mắt đứng ba người .

“Tần Vũ tiên sinh?”

Cổ Bàn kinh ngạc nhìn người thứ ba bên trái, đúng là lúc đầu trên địa cầu cùng hắn gặp qua - Tần Vũ, hai người còn lại hắn không nhận ra.

Tần Vũ mỉm cười hướng Cổ Bàn gật đầu. Lâm Môn ha ha cười to nói.

“Cổ Bàn. lợi hại, thật sự là lợi hại, nghĩ không ra người tuy không có một kẻ nào trợ giúp, dưới tình huống như vậy cũng sáng tạo ra vũ trụ, so với tam đệ Tần Vũ cũng nhanh hơn a.”

Tần Vũ phát triển hoàn toàn trong mắt lâm mông, tính từ bắt đầu sáng tạo vũ trụ tới khi vũ trụ đại thành.cho dù bỏ thời gian gia tốc không tính, Tần Vũ cũng chỉ dùng mấy ngàn năm mới hoàn thành, nhưng Cổ Bàn, lúc này mới mấy trăm năm a, nhanh gấp chục lần.

“Hai vị này là...”

Cổ Bàn nghi hoặc hỏi

“Cổ Bàn, đến đây ta giới thiệu cho người.”

Tần Vũ chờ Cổ Bàn đi tới trước hai người , chỉ vào hai người nói:

“vị...này là đại ca Hồng Mông. vị...này là nhị ca Lâm Mông. Còn ta thì người gọi một tiếng tam ca”

” Đây l à chuyện gì xảy ra?”

Cổ Bàn một đầu u mê, hoàn toàn nghe không hiểu Tần Vũ nói gì,

“Tới nhà của ta rồi nói tiếp.”

Hồng mông mở miệng nói, có chút chuyện là muốn giải thích rõ ràng cho Cổ Bàn.

“Được!”

Ba người đồng thời đáp. đi theo hồng mông đi vào trong phòng. Hồng mông đưa một ngón tay, một lá que bay vào trong tay Cổ Bàn “Tứ đệ, người xem có thể hiểu được”

Cổ bàn trong nháy mắt đưa thần thức tiến vào lá cây,chỉ một lát sau, cổ bàn liền hiểu được hết .

“Đại ca, Nhị ca, tam ca, đệ hoàn toàn hiểu được rồi.”

Cổ bàn cười nói,Hồng Mông cười nói.

“Hiểu được là tốt rồi, tứ đệ, chúng ta còn có chuyện cần người hỗ trợ.”

“Đại ca xin mời nói.”

“Tứ đệ, vốn cùng đi với đệ là Hồng Quân, chính là con thứ hai của tam ca của đệ. ta biết đệ và hần ở cùng một chỗ .Chúng ta suy đoán tại tu la ma giới, cơn lốc xoáy màu xám hần là mang bọn đệ tiến vào luân hồi chi đạo. hoặc là đó cũng là một cái không gian.” Hồng mông khai môn kiến sơn (giải thích) nói

Cổ Bàn có chút cau mày nói

“Chính là như thế này, có thể nói là luân hồi chi đạo, hoặc có thể gọi là tử giới bởi vì chúng ta cho tới bây giờ cũng không có tìm được nơi luân hồi ”

“cái gì?”

Cái này ba người đều là cả kinh,

“không có nơi luân hồi?”

“có...hay không đệ không biết, chỉ là chúng ta cho tới bây giờ không thấy qua nơi luân hồi.”

“vậy đệ làm thế nào từ không gian kia đi ra?”

Tần Vũ hỏi.Cổ bàn suy nghĩ một chút đáp.

” Đệ một mình tu luyện Tử Hồng quyết, trong cơ thể có một la bàn vẫn tồn tại trong nguyên anh . Ngày đó lúc đệ tu luyện ,đột nhiên la bàn nổ mạnh. Khi đệ tỉnh lại thì đã tới hồng mông không gian”

”Nhóm chúng ta có thể tới không gian kia không? Như thế nào đi tới?”

Tần Vũ vội vàng hỏi lại

“Tam ca, người trước tiên đừng có gấp, đệ nghĩ chúng ta có thể đi vào không gian kia. vấn đề chính là phương pháp, cho đệ một chút thời gian, ta hần là có thể tìm được đường đi tới không gian kia”

Cổ Bàn nhớ lại hết thấy sự tình ở vô danh không gian , nhớ lại tình cảnh la bàn nổ mạnh, hấn xác định , chỉ cần có thời gian nhất định có thể tìm được thông đạo đi tới cái...kia không gian.

Tần Vũ cũng chỉ có thể an tâm, chẳng qua hấn còn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Tứ đệ, tiểu sương đạo này có khoẻ không?”

Cổ Bàn đương nhiên biết Hồng Quân đó là tiểu Sương trong cách gọi của Tần Vũ, cười nói: “Tam ca yên tâm, tiểu quân không có việc gì, mặc dù hấn tới cái...kia người chết không gian nhưng hấn hoàn toàn còn sống.”

Cổ bàn tự mình biết hết thấy tất cả đều nói cho Tần Vũ, đương nhiên Cổ Bàn không biết Hồng Quân thực sự đã chết. Tần Vũ nghe được Tiểu sương không có việc gì cũng yên lòng, về phần Tiểu Tư. dựa theo Cổ Bàn cho dù tới tầng không gian thần vương, dựa vào vài món nhất lưu hồng môn linh bảo trong tay, cũng không ai khả năng khi dễ hấn

Hồng môn trên tay đột nhiên hiện ra một đoàn màu xám vật chất, nhìn Cổ Bàn hỏi:

“Tứ đệ , đệ có nhận ra loại này vật chất.”

“Đúng chính là tất cả trong không gian kia, tất cả đều là loại này vật chất này cấu thành .”

Cổ Bàn nhìn thấy màu xám vật chất con mắt sáng ngời, hưng phấn nói.

“chỉ cần có đủ , đủ loại này vật chất tinh thuần, đệ tuyệt đối mở ngăn cách giữa Hồng Môn không gian cùng tử vong không gian.”

Tần Vũ trong lòng chấn động, trên mặt không ngừng hưng phấn vẻ mặt nhìn Hồng Môn cùng Lâm Môn nói:

” Đại ca, nhị ca, cái này là trước khi người chết mới xuất hiện, chúng ta nhanh lên sưu tập.”

Hồng môn không để ý đến Tần Vũ nói:

Tay kia xuất hiện một đoàn màu xám vật chất, chỉ là đoàn này, so với vừa rồi tinh thuần hơn rất nhiều.Tứ đệ người xem loại này được không?”

Cổ bàn thần thức tiến qua một chút nọ màu xám vật chất

“Đủ rồi, chỉ cần thêm gấp mấy trăm lần chỗ này nữa, đệ tin là có thể phá bỏ được hàng rào kia”

Hồng môn cười hỏi cổ bàn

” Đệ có biết là ai sau khi chết lưu lại cái này không??”

169. Chương 2: Đuổi Giết

“Không biết.”

“A a”

Hồng Môn cười:

“Có một thiên tôn trong vũ trụ của ta mới lưu lại một ít màu xám năng lượng, mặc dù lúc đầu thoát nhìn năng lượng này không có gì tác dụng, nhưng do tò mò ta còn lưu lại”

“Thiên tôn....”

Cổ bàn bây giờ đã biết thiên tôn thực lực cùng địa vị, mặc dù không bằng bọn họ là vũ trụ sáng tạo giả. Nhưng cho dù đã tồn tại một hơn ngàn diễn kỹ hồng môn vũ trụ, cũng bất quá chỉ có tám vị thiên tôn.

Con số 8 , là con số thiên tôn nhiều nhất. Một vũ trụ năng lượng nhiều nhất cũng chỉ có thể sinh ra tám đại thiên tôn.” Theo như Cổ Bàn nói phải cần đến mấy trăm phần màu xám năng lượng, một Thiên Tôn chỉ có từng đầy năng lượng màu xám vật chất, vậy phải cần đến bao nhiêu Thiên tôn phải chết đi mới có đủ? Mà bao nhiêu cái diễn kỹ tới giờ Hồng Môn vũ trụ cũng bất quá đã chết một thiên tôn mà thôi.

“vậy.... chúng ta nghĩ biện pháp khác thôi!”

.....

vô danh không gian tầng thứ chín.

“Tiểu tử thúì, nhanh lên đưa kiện mấy kiện vũ khí của người lưu lại, chúng ta tha mạng cho người.”

Hai lão thần vương hung hăng nhìn Tần Tư nói.

Tần tư nhìn hai người tươi cười nói:

“Hai lão thất phu, các người đuổi ta ba ngày ba đêm, tưởng rằng ta sợ các người phải không?”

Tần tư không cẩn thận tại một hồi chiến đấu bại lộ nhất kiện nhị lưu hồng môn linh bảo. Khi còn sống hai người đối nhị lưu hồng môn linh bảo nhất định sẽ không để ý, nhưng tại vô danh không gian, một thần vương, có một thượng phẩm thiên thần khí đều khó được. Huống chi Tần Tư có nhị lưu hồng môn linh bảo siêu cường lực công kích. “Người không sợ sao lại muốn chạy?”

Vu Thuận hừ lạnh một tiếng ngữ khí khinh miệt không thể nghi ngờ.

“Đại ca, nói nhảm với hần làm gì, giết hần lấy vật mới là quan trọng nhất.”

Vu viêm không nhịn được nói. Thần vương đều cũng có thuần di thần thông, đuổi theo ba ngày ba đêm, cho dù là ai đều cũng đều cảm thấy phiền phức.

“Hai lão già này, ta chỉ là không muốn giết người thôi, các người tốt nhất không nên ép ta”

Tần tư nói xong, sau đó thuần di biến mất. Tần tư không nói sai, nếu vận dụng nhất lưu hồng môn linh bảo có thể giết hai lão già này, chỉ là như vậy tự mình sẽ nhiều người đuổi giết.

“A...”

Vu viêm mở to hai mắt nhìn

“Con mẹ nó, tên đó vừa lại chạy. Đại ca, ta đều cũng nói chúng ta nên trực tiếp giết, người xem hần.... hần lại chạy.”

“Nhị đệ, đừng lo, hần cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của huynh đệ chúng ta.” Vu thuận trong mắt hiện lên một tia kỳ dị quang mang, ánh mắt hần đang đợi. Chờ Tần Tư có thể hay không chạy đến người nào nơi nào cầu cứu, nếu Tần Tư có hậu thuẫn cường đại, vậy bọn họ cũng chỉ có buông tha, ngược lại đuổi theo vài ngày khi Tần Tư về nhà chính, hay là vẫn còn chỉ một người, vậy có thể giết người đoạt bảo rồi. Nay đồ vật hần huynh đệ tựa hồ vĩnh viễn đều cũng sẽ không uống.

“Người luôn nói như vậy, chúng ta đều cũng đuổi ba ngày ba đêm rồi. nếu không phải không gian này thiếu đồ tốt, có quỷ mới nguyện ý vì nhất kiện nhị lưu hồng môn linh bảo liều mạng.”

Vu viêm phi thường bất mãn nói.

Xa xa Tần tư ẩn đi toàn thân hơi thở, đi tới một mao ốc rất đơn sơ, đó là chỗ ở của Tần Tư tại vô danh không gian

“Nếu dám tìm đến nơi đây, ta trực tiếp giết các người.”

Tần tư trong mắt hiện lên một tia bạo ngược, vốn Tần Tư không muốn đánh giết. Bởi hần cũng không phải cái loại người nhàn rỗi, vừa mới lĩnh ngộ không gian pháp tắc, liền đi lại khắp nơi, kết quả gặp một thần vương của thần giới thứ nhất, hai người ngôn ngữ bất hòa, liền động thủ, Tần Tư dù sao chỉ là một tân thần vương, không phải đối thủ của đối phương, bất đắc dĩ xuất ra nhất kiện nhị lưu hồng môn linh bảo giết đối phương, nhưng lại không ngờ hành động của hần bị Vu Thuận, Vu Thuận đang xem cách đó không xa, hai người vì nhị lưu hồng môn linh bảo truy giết Tần Tư ba ngày ba đêm, làm cho Tần Tư nổi sát tâm.

Tần Tư tuy không am hiểu trận pháp, nhưng tại tự mình lập ẩn dấu hơi thở trận pháp tại chỗ ở không khó, nếu không Tần Tư có hồng môn linh bảo sợ rằng đã sớm truyền khắp vô danh không gian rồi.

“hơi thở ẩn dấu tốt, nhưng tưởng dựa vào liệt đẳng trận pháp có thể dấu diếm huynh đệ hai người chúng ta, người cũng quá xem thường chúng ta rồi.”

Vu Viêm thần nhân vẫn đi theo Tần Tư vào mao ốc, lại bị mao ốc trận pháp ngăn cản .

“Nguyên lai cũng chỉ có ngươi một người, làm hại chúng ta lãng phí nhiều thời gian.”

Vu thuận nghiêm mặt, tựa hồ Tần Tư không nói cho hắn sớm.Vu Thuận lộ ra mỉm cười :

“Như vậy cũng tốt, có ẩn dấu hơi thở trận pháp, chúng ta đây đoạt được hồng môn linh bảo sẽ không có người khác biết. Đỡ đi không ít phiền toái.”

Hai huynh đệ một trước một sau đi tới phía nơi ở của Tần Tư, tươi cười không hề cố kỵ đi vào nơi Tần Tư bố trí trận pháp đơn giản.

Khi bọn họ tiến bước đầu tiên vào trận pháp, Tần Tư liền đã biết.

“Hai lão thất phu dám đến đây, tưởng rằng ta sợ các ngươi . Cũng tốt, giết các ngươi đi cho đỡ phiền toái.”

Không một dấu hiệu , Tần Tư biến mất, phảng phất như tại đó căn bản là chưa từng có người.

“Không được chủ nhân cho phép, tại phủ đệ người khác hai người cũng dám tới ?” Thanh âm Tần Tư vang lên, sau một khắc thân hình xuất hiện trước mặt hai người.

“Tần Tư, chúng ta huynh đệ đuổi ngươi ba ngày ba đêm, hôm nay tới nơi này, ngươi lại muốn chạy trốn sao?”

Vu thuận đang khi nói chuyện một chưởng đánh ra.

“Ngươi nói đây là đâu?”

Tần tư cười nói. Vu Thuận một chưởng đánh ra, khước nhưng lại cách xa Tần Tư rất nhiều.

“Oanh!”

Theo Vu Thuận một chưởng đánh ra, không gian giữa ba người nhất thời bạo loạn , nhưng lại không có ảnh hưởng tới ẩn dấu hơi thở trận pháp mà Tần Tư bố trí.

“Ba ba!”

Vu viêm vỗ tay cười to nói.

“ha ha, đại ca cứ như vậy tiểu tử này không thể thuận di liễu.”

“Nguyên lai là phòng ngừa ta thuận di.”

Tần Tư cười đạo trong lòng nhưng lại nghĩ, ” cái này là các ngươi tự đào mộ chôn mình. không được oán ta nhé.”

Vốn Tần Tư còn đang lo lắng, mình sử dụng nhất lưu hồng môn linh bảo muốn giết hai người nhưng thật ra không khó, nhưng đầu tiên phải phòng ngừa hai người thuận di mới được, không nghĩ tới Vu Thuận đi trước một chút tự mình giải quyết rồi

”Động thủ!”

Vu Thuận quát. đồng thời trên tay xuất hiện cái viên hoàn thật lớn, viên hoàn bên ngoài đều là lưỡi dao sắc bén, nội quyền có một ao tào (thanh ngang trong vòng tròn). Vu thuận tay gắt gao nắm chặt ao tào. Tay vừa phát viên hoàn nhanh chóng xoay tròn, hướng Tần Tư chém tới.

Cùng lúc đó, Vu Viêm trên tay xuất hiện một binh khí ngắn có đầu nhọn, trên tiêm thứ (trên đầu nhọn) còn nổi lên nhè nhẹ màu đen ngọn lửa. “Cự nhiên là thượng phẩm thần khí”

Tần Tư thần thức đảo qua hai kiện binh khí, không khỏi “kinh hô” , trên mặt tràn ngập vẻ mặt trào phúng.

“Bồng bồng!”

Hai âm thanh trầm muộn vang lên. Thân thể Tần Tư không hề di chuyển, mặc cho hai kiện thượng phẩm thần khí đánh vào trên người, trong cơ thể hỏa nguyên linh châu vừa động dễ dàng chịu hai người công kích.

“người....”

Vu Thuận trên mặt một trận cảm tức nhìn Tần Tư, hận không được đem Tần Tư chém thành hai nửa, bất quá con mắt hiện ra vẻ vô cùng tham lam.

“Người còn có hồng môn linh bảo?”

Vừa rồi ngăn trở bọn họ công kích, trong nháy mắt Vu Thuận rõ ràng cảm

giác được đến từ Tần Tư trong cơ thể có một cỗ lượng năng, nhưng không phải lực lượng của thân thể.

“Hắc. đương nhiên, ta hảo đồ vật các người nếu nguyện ý kêu chủ nhân, ta thật ra không ngại cho các người mỗi người nhất kiện cực phẩm thiên thần khí.”

Tần Tư hứng thú nói.

“Cực phẩm thiên thần khí?”

Vu Thuận hòa vu viêm nhất thời ngậy người một chút, cực phẩm thiên thần khí, chính gần đạt tới thậm chí có thể so với nhị lưu hồng môn linh bảo.

“Người nói nói có thật không?”

Vu Thuận âm trầm nghiêm mặt hỏi.

Tần tư sững sốt, không nghĩ tới mình một câu chê cười, này hai người cũng coi là thật. Hữu hai người thần vương kẻ dưới tay nhưng thật ra là hắn nói cách khác thuyết, bởi vì hắn trong tay căn bản là không có cực phẩm thiên thần] khí, bất quá không lại chứng kiến sắc mặt Vu Thuận, Tần Tư cũng ngoan tâm nổi lên cười nói.

” Đương nhiên,ta nói có thể sai à.”

“Làm sao bây giờ?”

Vu viêm truyền âm cho vu thuận hỏi. nói thật hắn đích xác có một chút dao động.

“Hảo!”

Vu thuận không do dự, mạnh ngẩng đầu trong mắt lộ vẻ kiên định.

“Nếu người thật sự cho huynh đệ mỗi người nhất kiện cực phẩm thiên thần khí, huynh đệ hai người chúng ta cho dù nhận người là chủ nhân cũng không có gì.”

“Nga?”

Tần tư không nghĩ tới, tại đây cả không gian nhất kiện cực phẩm thiên thần khí là có thể tới một vị thần vương hiệu mệnh, tưởng lúc đầu cha Tần Vũ khả đều là đưa nhất lưu hồng môn linh bảo để chiêu lãm thần vương. ”Hảo, các người trước tiên kêu chủ nhân nghe một chút, nói không chừng ta một chút cao hứng thưởng các người hai kiện nhị lưu hồng môn linh

bảo cũng là nói không chừng”

Tần tư hai tay khoanh trước ngực trên mặt mang theo ý tứ ngoan vị tươi cười.

“Hai kiện nhị lưu hồng môn linh bảo?”

Hai người sững sốt, mặc dù cực phẩm thiên thần khí uy lực đủ để so với nhị lưu hồng môn linh bảo, nhưng dù sao không phải hồng môn linh bảo, không có hồng môn linh khí, nói chung vẫn kém một tầng.

Vu Thuận khế cắn môi, mặt đã đến mức đỏ bừng từng chữ một nói.

“Chủ... nhân.”

“Ha ha!”

Tần tư nghe một tiếng chủ nhân thật sự là vô cùng thoải mái, cười đủ rồi hần quay sang Vu Viêm nói,

“Uy, đại ca của ngươi cũng kêu rồi, còn ngươi thì sao ?”

Vu viêm cắn răng không cam lòng kêu một tiếng.

“chủ nhân”

“ha ha, tốt. tốt tốt người hầu.”

Tần tư cười to nói.

“Nếu trong tay ta có nhiều người hầu, thật muốn thu các ngươi hai người vi phó, bất quá chủ nhân không có ý tứ nói cho các ngươi. Ta mặc dù hồng môn linh bảo không ít, nhưng nhị lưu hồng môn linh bảo chỉ có hai kiện, đương nhiên thu hai người thần vương làm người hầu cũng đáng giá ,chỉ bất quá có điều...” Trong mắt Tần Tư lãnh quang chợt lóe, sát khí cũng hiện lên “ Chỉ có điều các ngươi hai người còn chưa đủ tư cách.”

“Ngươi lừa chúng ta!”

Vu thuận vu viêm hai người vẻ mặt đỏ bừng, đương nhiên một nửa là tức giận, còn một nửa là mắc cỡ.

“Bây giờ mới nhìn ra, các ngươi hai người thật sự trí khôn không thấp như bình thường.”

Tần Tư mặc kệ hai người nổi giận tiếp tục trào phúng nói.

“ta giết ngươi ”

Vu Viêm nghĩ đến vừa rồi mình kêu một tiếng chủ nhân, nhất thời không nén nổi lửa giận trong lòng. không có sử dụng thượng phẩm thần khí, mà là trực tiếp lợi dụng thần vương thần thông, xé rách không gian, vết rách không gian thẳng tắp hướng Tần Tư thân thể kéo dài đi tới.

170. Chương 3: Tứ Phương Dững Động

Tần Tư khinh miệt cười một tiếng, lắc mình né qua, đồng thời trong tay hiện ra một cây trường thương toàn thân phát tán ra kim sắc,... kim thương này, chính là khi Lâm Mông lần đầu tiên gặp Tần Vũ, kiện nhất lưu Hồng Môn linh bảo đó tặng cho Tần Tư...

“Nhất lưu Hồng Môn linh bảo?” Vu Thuận Vu Viêm cảm nhận được Hồng Môn lực cuộn cuộn ấy, trong lòng kinh hãi, nhất lưu Hồng Môn linh bảo chính là xuất xứ tại vũ trụ không gian, cũng không phải như Thần Vương thông thường có thể nhận lấy được, càng huống chi ở... vô danh không gian này vốn thiếu thốn linh bảo.

“Đúng, biết là tốt rồi, chịu chết đi.” Tần Tư trong mắt hàn quang chợt lóe, kim thương trong tay đột nhiên mạnh mẽ đâm vào Vu Viêm, mũi nhọn kim thương đi qua, không gian căn bản không cách nào chịu đựng được lực lượng khổng lồ ấy, tại phạm vi chung quanh mũi thương, bạo phát lên tạo thành từng vết nứt.

“A!” Vu viêm chỉ cảm thấy trong đầu mình một trận mê muội, mắt nhìn mũi thương màu vàng kim ấy đâm vào mình nhưng lại bất lực không cách nào chống cự, ngay cả bản năng né tránh cũng không được.

Hiệu quả đặc thù, nhiếp hồn, đây cũng là cái hiệu quả đặc biệt duy nhất của nhất lưu Hồng Môn linh bảo.

‘Bồng!’ Vu Thuận trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Vu Viêm, đưa tay đẩy Vu Viêm, cùng lúc nghiêng thân mình qua một bên, hai người đồng thời tránh được... mũi thương kim sắc đoạt mệnh ấy.

“Hừ, xem ngươi lần sau còn mấy lần tránh né!” Tần Tư phun ra nhúm nước bọt. “Hai cái lão thất phu. Hôm nay vốn liếng của tiểu gia ta đã hoàn toàn để lộ cho các ngươi rồi. Nói cách khác, ta hôm nay phải giết hai người các ngươi để diệt khẩu,” Một kiện ‘nhị lưu Hồng Môn linh bảo’ là có thể mua được một cái Thần Vương, Tần Tư không dám tưởng tượng, nếu để cho mọi người biết chính mình còn có ‘nhất lưu Hồng Môn linh bảo’ sẽ là cái kết cục gì.

‘Ông’, không gian một trận rung động. Đã thấy cái... viên hoàn kia của Vu Thuận đột nhiên giữa chấn động bùng lên, phạm vi rất nhỏ, tuy nhiên tần suất lại cực cao, một kiện thượng phẩm thần khí, lại dẫn khởi không gian chung quanh từng mảnh từng mảnh vỡ vụn.

“Tiểu tử thú vị, xem ngươi có thể chống chọi lại công kích cực mạnh thế nào.” Vu Thuận nói xong, chỉ thấy... viên hoàn nọ rung động bay về phía Tần Tư, chung quanh viên hoàn, không gian toàn bộ vỡ tan. Chỉ một kiện thượng phẩm thần khí mà phát ra công kích cường hãn như thế,... thực lực Vu Thuận này, đích xác là mạnh mẽ.

“Chẳng lẽ ngươi nhất định phải ngạnh kháng sao?” Tần Tư cười một tiếng, mũi nhọn trường thương kim sắc vừa chìa ra, một đạo năng lượng đậm kim sắc từ mũi thương phóng ra, Tần Tư suy nghĩ đơn giản, lợi dụng uy lực của nhất lưu Hồng Mông linh bảo, hoàn toàn phá hủy kiện binh khí quái dị nọ của Vu Thuận.

“Hừ, tưởng đơn giản.” Vu Thuận khinh miệt nhìn thoáng qua Tần Tư,... năng lượng màu vàng nọ mới vừa mới ngưng tụ xong, Tần Tư kinh hãi phát hiện,... viên hoàn đó mang theo cái không gian vỡ vụn đột nhiên trong giây lát biến mất.

“Hừ Hừ, tiểu tử thú vị để cho ngươi kiến thức một chút uy lực của thời gian gia tốc.” Vu Thuận đang khi nói chuyện,... viên hoàn nọ lại xuất hiện, chỉ có điều lần này xuất hiện, đã hiện ngay trước người Tần Tư rồi. Căn bản không kịp tránh né, chỉ có thể ngạnh kháng..

“Hô Hô!” Viên hoàn hiển hiện xoay tròn, rung động không ngừng dẫn động vô số khe nứt không gian, tại ngang hông Tần Tư đột nhiên cắt xéo qua.

Vu Thuận nghĩ đúng là không tệ, nhưng lại vẫn đánh giá chưa đúng mức Tần Tư.

‘Bồng!’ một âm thanh giòn tan vang lên, cái khe không gian biến mất, viên hoàn cũng ngưng xoay tròn, từ đoạn giữa gãy lìa ra. Còn thân thể Tần Tư cũng không mấy may thiệt hại gì.

“... Đây... . điều này sao có thể?” Vu Thuận sợ ngây người. Chiêu này hoàn toàn đánh vào trên thân thể Tần Tư, Thần Vương thông thường ngăn chặn căn bản là không có khả năng bình yên vô sự.

“Làm sao không có khả năng?” Tần Tư sắc mặt lộ vẻ hung hãn, mới vừa rồi Vu Thuận xuất chiêu đó cũng đích xác lợi hại, cho dù lấy thân thể Thần Vương cũng phải bị cắt thành hai nửa. May mắn có Hỏa Nguyên Linh Châu hộ thể, mới có thể giữ cho chính mình bình yên vô sự. Thượng phẩm thần khí đã có uy lực như thế, nếu cấp cho hắn một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo... vậy thì còn gì hơn nữa?

“Lão tiểu tử, ngươi không tệ nha, vậy mà đã hiểu được thời gian gia tốc, chỉ có điều nếu ngươi cho rằng như vậy là có thể thắng được ta, ta đây khuyên ngươi bỏ đi tư tưởng này còn chưa muộn.”

“Xem Loa Toàn Trùy Hình Toản của ta!” Đột nhiên phía sau vang lên tiếng của Vu Viêm, mang theo cơn giận dữ bùng bùng, một tiếng xé gió chói tai truyền đến. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, kiện thượng phẩm thần khí nọ của Vu Viêm đã xoay tròn đâm tới bên mình Tần Tư.

“Lão hổ không ra oai, ngươi cho ta là bệnh miêu.” Tần Tư lúc này thật sự nổi giận. Quyết định lấy tốc độ nhanh nhất giết chết hai lão già trước mắt này.

‘Oanh!’ Trong nháy mắt, một mảng lớn hư vô nghiệp hỏa vây quanh chỗ Tần Tư đứng. Sau đó không quản tới phản ứng của hai người, kim thương hồi chuyển, lần nữa đâm vào Vu Viêm.

Nhiếp hồn, vào một thoáng kim thương đâm về Vu Viêm, Vu Viêm cũng lại giống như mới vừa rồi, từ người ra một chút, đại não đã mất đi ý thức năng lực.

“Nhị đệ!” Mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng thần thức của Vu Thuận vẫn luôn chú ý đến Vu Viêm, lần này không giống mới vừa rồi,... mảng không gian nhỏ này bây giờ không những đầy hỗn loạn, còn tràn ngập hư hỏa nghiệp hỏa. Mặc dù với thực lực của hắn, hư hỏa nghiệp hỏa không có mang lại cho hắn thương tổn bao nhiêu, nhưng cũng đủ để hạn chế hành động của hắn rồi.

‘Phốc!’ Mũi nhọn của Kim thương chuẩn xác không sai lệch đâm vào đầu Vu Viêm, bỗng chốc liền đâm xuyên qua linh hồn, linh hồn thực tại cũng theo đó tiêu tán.

“Nhị đệ!” Vu Thuận rống to một tiếng, Vu Viêm mặc dù là người lỗ mãng, nhưng có thể tu luyện đến cảnh giới Thần Vương,... điều đó yêu cầu thiên phú cùng nghị lực rất cao, hai người tìm kiếm không biết qua bao nhiêu năm tháng mới kết hợp được mỗi cảm tình thâm thiết, mà hôm nay mới mấy hiệp, liền để cho người ta một thương đâm chết đi.

“Tiểu tử thú! ta nhất định sẽ quay lại tìm ngươi báo thù!” Vu Thuận không có lựa chọn cùng Tần Tư liều mạng, hắn cũng biết, mặc dù chính mình đã lĩnh ngộ thời gian gia tốc, nhưng tưởng muốn giết chết Tần Tư có thêm Hồng Mông linh bảo chính là khó mà làm được.

“Hừ, muốn chạy?” Tần Tư đã hoàn toàn bại lộ thực lực, nếu như để cho Vu Thuận chạy thoát, vậy suốt đời chính mình sẽ phải lâm vào trong tranh đấu không ngừng.

“Thời gian gia tốc!” Trong mơ hồ truyền đến thanh âm của Vu Thuận, trong khoảnh khắc, thần thức của Tần Tư đã hoàn toàn không tìm được tung tích của Vu Thuận.

“Hãy chờ đi, tiểu tử thú! sẽ có Thần Vương vô số tới tìm ngươi, ta sẽ chờ đợi đến nhặt xác cho ngươi, ha ha ha!” Trong không khí, vẫn còn vang vọng lại tiếng thóa mạ bi phần của Vu Thuận.

“Không xong! Ta làm sao chậm chạp như thế. Vậy mà để chạy thoát một tên.” Tần Tư thầm mắng chính mình, cái này xong rồi, trong tương lai sẽ đón nhận truy sát vô cùng vô tận đây.

“Lão ba nơi đó nhiều nhị lưu Hồng Mông linh bảo như vậy không sử dụng. Ta lúc đó như thế nào đã không yêu cầu một ít.” Tần Tư vừa nghĩ đến tác dụng của nhị lưu Hồng Mông linh bảo, lại thầm hối hận. “Nếu có thể biết được tình hình hiện tại này, cho dù là mười vạn tám vạn, lão ba nơi đó cũng không có vấn đề gì.” Chỉ có điều bây giờ nói cái gì cũng đã muộn.

Khi Vu Thuận chạy đi, lập tức thuận di chạy thoát. Đồng thời đem hình tượng và khí chất của Tần Tư dùng ảnh hưởng ghi chép lại, sau đó mới truyền cho tất cả Thần Vương nhận thức của chính mình, cũng để lộ ra người này trên người có một vài kiện nhất, nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

Qua thời gian vài ngày, tin tức kia cơ hồ đã được tất cả mọi người trong tầng không gian thứ chín biết được. Kể cả Tả Thu Mi cùng Tuyết Hành, bao gồm cả Chu Hoắc, Chu Hiểu, đương nhiên cũng bao quát cả người của Chu gia đệ nhất thần giới.

Chu An, nguyên là Lô Phật Thiên Tôn của Lâm Mông vũ trụ, mặc dù tu vi hoàn toàn không có, nhưng tại Chu gia vẫn đang là lãnh tụ tinh thần.

“Tần Tư? Chẳng lẽ đó là con trai của Tần Vũ?” Chu An buồn bực nói. Chu Hoắc, Chu Thông, Chu Yểm, Chu Nhiên, Chu Hiểu năm vị Thần Vương đều là đứng thẳng cúi đầu.

“Là con trai của Tần Vũ và Khương Lập?” Nghe nói như thế, chính là Chu Hiểu phản ứng đầu tiên. Tần Vũ cái... tên này, hắn đúng là hận đến tận xương tủy.

“Gia gia! Để con đi giết chết hắn.” Chu Hiểu không hề nghĩ ngợi, nói thẳng ra, có thể giết được thân nhân của Tần Vũ, cho dù chết, Chu Hiểu hắn cũng cảm thấy đáng giá.

“Hiển nhi! Không nên quá xúc động, trước đây chính là đối với Tần Vũ đánh giá không đúng, mới đưa đến diệt vong cho Chu gia ta, bài học như vậy, xuất hiện một lần cũng đã đủ rồi.”

“Dạ, gia gia,” Cho dù đối mặt với Chu An không có bất cứ... tu vi nào, Chu Hiểu cũng không dám có nửa phần ngỗ nghịch.

Người của Chu gia đối Tần Vũ đều là hận thấu xương, Chu Hiểu như thế, Chu Hoắc như thế, Chu An cùng giống như thế, hoặc là nói rằng, ngược lại Chu An mới đúng là hận Tần Vũ nhất, không hận được bởi vì hắn mà chết, đến cái... thế giới người chết này, tu vi chỉ một điểm nhỏ cũng không có được, còn không bằng một người tu chân bình thường, vốn là Lô Phật Thiên Tôn cao cao tại thượng,... vậy mà thoáng một cái bất luận là thực lực hay là địa vị cũng đã biến đổi đúng là không đáng giá một đồng xu.

“Cha! Dù sao... Tần Vũ đó cũng không có khả năng đi tới cái không gian này được, chính là chúng ta giết con của hắn, vậy hắn gây khó dễ với chúng ta cũng không có biện pháp.” Chu Nhiên là Thần Vương Chu gia đầu tiên bị Tần Vũ giết chết, đối với Tần Vũ, quả nhiên là hận thấu xương.

“Nhưng trong tay hắc dù sao cũng có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, hơn nữa địa vị bây giờ của Tần Vũ, ta không dám bảo đảm, trong tay con hắc có hay không có được loại bảo vật Thiên tôn linh bảo, nếu có, những người chúng ta tại đây, cho dù gộp hết tất cả, chỉ sợ cũng không đủ để đánh bại hắc.” Chu An rất hiểu rõ địa vị của Tần Vũ, đây chính là sư thúc của mình. Sư thúc của Thiên Tôn, nhân vật cùng Lâm Mông sư tôn xưng huynh gọi đệ, người khác có thể không biết, Chu An làm Thiên Tôn, đúng là hiểu thật rõ ràng sâu sắc tầng lớp lợi hại chức vụ đó, Thiên tôn, Thiên tôn linh bảo, ở trong mắt bọn họ, chẳng qua là con kiến hôi tầm thường.

“Phụ thân, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy nhìn khan chứ?” Chu Hoắc cũng là không cam lòng nói.

“Tiếp tục tuyên truyền ra bên ngoài giải thích ta sẽ khôi phục thực lực, nói để cho tất cả mọi người tin tưởng, với Tần Tư bên kia, chúng ta... trước tiên lặng lẽ theo dõi mọi biến chuyển của nó.”

Chỗ ở của Tả Thu Mi, Thần Vương Tuyết Hành về mặt lo lắng đi đến.

“Thu Mi, người cũng biết đấy, cái tên tiểu tử của Tần gia kia thật đúng là có khả năng sáng tạo, thời gian mới đây có bao lâu, hình như sợ người ta không biết hắc có loại Hồng Mông linh bảo.”

“Hừ! Lúc trước mới nhìn tiểu tử này, cũng không phải là loại người ưa nhàn rồi, bất quá ta cũng không nghĩ tới, hắc nhanh như vậy đã bại lộ rồi.” Tả Thu Mi cũng chỉ lắc đầu thở dài, đối với Tần Tư, trong lòng Tả Thu Mi có một mối cảm tình đặc thù.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu tử này chính là cùng Chu gia có cừ oán. Bây giờ đại bộ phận Thần Vương lại đều là vây quanh Chu gia, vẫn luôn tin tưởng Lô Phật Thiên tôn có ý hướng một ngày sẽ khôi phục thuyết pháp thực lực.” Sự lo lắng của Thần Vương Tuyết Hành không phải không có đạo lý, hiện giờ có thể thật lòng trợ giúp Tần Tư, cũng chỉ có hai người bọn họ thôi.

Tả Thu Mi cắn răng.

“Bất kể bị ra làm sao, chúng ta cũng phải giúp đỡ Tần Tư. Khương Lan cùng Dịch Phong bây giờ đều đang giúp đỡ Tần Vũ, chúng ta không lý do gì không giúp đỡ con hắc.”

“Ân, ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá ta trước hãy đi xem thử một chút sẽ có bao nhiêu Thần Vương nguyện ý đứng về phía chúng ta.” Tuyết Hành nói, dù sao ở... trong tầng không gian này, cơ hồ chính là lấy số lượng Thần Vương để xác định thực lực.

171. Chương 4: Đệ Tam Nhâm Kim Hình Quân

“Nơi này là không thể lưu lại được, lại đi tìm một chỗ ở khác.” Tần Tư thay đổi hình dạng, cũng cải biến một chút khí tức, để cho những kẻ khác sẽ không dễ dàng nhận ra hắc, thuấn di một cái, đã rời đi mấy ngàn vạn dặm, lần nữa xuất hiện trên bầu trời, phi hành chậm rãi không có mục đích, theo nhu cầu sẽ tìm một cái địa phương thích hợp với việc tu luyện của mình, ẩn dấu khí tức cố nhiên có thể giảm thiểu cơ hội để người khác tìm được tới ta, nhưng chỉ có thực lực cường đại, mới có thể thực sự bảo đảm an toàn của chính mình, Tần Tư đúng là hiểu sâu sắc điều này, việc cấp bách trước mắt, tức là tăng cao thực lực, lĩnh ngộ được không gian pháp tắc, chính là cần tiếp tục lĩnh ngộ không gian pháp tắc, dù là chỉ riêng với thời gian gia tốc, cũng có thể đối với chiến đấu mang lại ảnh hưởng không tưởng tượng được, nhớ tới lúc Vu Thuận dựa vào thời gian gia tốc, dựa vào chấn động, đã có thể dùng một kiện thượng phẩm thần khí xé rách không gian, và lại... đó cũng chỉ vền vẹn là uy lực của thần khí, nhưng chỉ ở điểm này, Tần Tư tự nhận căn bản không cách nào làm được.

“Thời gian pháp tắc, không nghĩ tới vừa mới xuất quan, lại phải tu luyện, lĩnh ngộ thời gian pháp tắc.” Tần Tư bất đắc dĩ tự nhủ. Nếu so với các Thần Vương khác, thời gian Tần Tư tới nơi này vẫn còn quá ngắn ngủi, lúc này mới vừa lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, thông qua đối chiến cùng Vu Thuận Vu Viêm, Tần Tư mới nhận thức sâu sắc tác dụng của thời gian pháp tắc.

“Ân! Đúng nơi này rồi.” Tìm một cái sơn cốc rất bình thường, Tần Tư ngừng lại, sơn cốc này chung quanh vạn dặm đều vắng vẻ, không có bóng người, tìm một cái chỗ như vậy ẩn cư tu luyện thật ra không tệ, chẳng qua là Tần Tư không biết hắc có thể ở chỗ này ẩn cư bao lâu.

“Mau đi, nha đầu chết tiệt kia, lê lét lê mê, chừng nào mới có thể thấy Thiên Tôn thành!” Giữa lúc Tần Tư đang suy nghĩ nên xây dựng một căn nhà như thế nào, thì có ba người xâm nhập vào trong phạm vi thần thức của Tần Tư.

Tần Tư cẩn thận quan sát, lại nhìn thấy hai người áp giải một nữ tử quần áo không chỉnh tề đang đi qua sơn cốc chính mình đã tuyển chọn, hai tên nam tử cầm roi trong tay, thúc giục cô gái kia.

Cô gái đó trên người có mấy chỗ loang vết máu, y phục cũng bị xé rách toang, từng nét từng nét hình dạng, bên trong lộ ra vết máu màu xám cùng với... làn da trắng nõn, nhưng bọn này dường như đối với nàng kia lại không có... ảnh hưởng chút nào, trên mặt lộ đầy vẻ khinh thường.

“Các người phong bế lực lượng trong cơ thể ta, bây giờ ta so với một người bình thường không sai biệt lắm, làm sao có thể đi nhanh được?”

“Ba!” Một roi quất vào lưng nàng kia, nhất thời y phục phía sau nàng ta lại bị xé rộng ra một khoảng, máu màu xám theo vết thương ngoài da chảy ròng xuống, cô gái nén chịu sự đau đớn đâm sâu vào tâm hồn, cắn chặt hàm răng, sắc mặt càng thêm trắng bệch đi vài phần.

“Đúng,... mùi vị phê hồn tiên này thế nào? Đi nhanh lên một chút, trên đường này người còn có thể thoải mái hơn một chút.” Hai người này rất muốn mang theo... cô gái này thuần di đi Thiên tôn thành. nhưng... cô gái này không đồng ý, mà còn uy hiếp hai người một khi dùng sức mạnh, nàng sẽ lập tức dẫn phát linh hồn tự bạo, như vậy mặc dù không thể mang đến nhiều thương tổn lớn cho đối phương, nhưng dù sao có thể làm cho hai người không hoàn thành được nhiệm vụ, nghĩ tới sự tàn khốc của Thần Vương Chu Bình, hai người cũng chỉ phải quên đi mức độ nhanh chậm, lựa chọn phương thức tổ hợp phi hành cùng bộ hành tiến bước.

“***. Lúc đầu làm sao mà không nghĩ tới... xuất ra vài món Thiên Thần khí đó.” Tần Tư đang ở xa xa dùng thần thức quan sát, thầm mắng chính mình, nhưng thật ra... điều này cũng không trách hắn, dưới tình huống lúc đó, với thân phận của hắn lấy vài món Thiên Thần khí ở trên người quả thật là không có tác dụng gì.

“Nên làm cái gì bây giờ?” Tần Tư ẩn dấu khí tức, tự hỏi phải như thế nào mới có thể cứu được cô con gái kia ra.

“Vận dụng nhất lưu Hồng Mông linh bảo, tại trong nháy mắt ta có thể giết chết một mạng, nhưng tên kia ắt sẽ thuần di chạy thoát,... vậy hành tung của ta ắt phải bại lộ rồi, đại loạn không gian ư? Có trời mới biết bọn họ có hay không biết được thời gian gia tốc.” Tần Tư trong lòng trù tính, đắc tội với quá nhiều người, không phải là mục đích mà Tần Tư muốn có, nhưng trở mắt nhìn nữ tử này bị bọn họ mang đi, trong tâm tư của Tần Tư cũng có một chút không đành lòng.

“Chào người, trước mắt cứ buông lỏng, ta muốn giúp người.” Tần Tư cuối cùng nghĩ ra một cái biện pháp, nhưng cần có nàng ta phối hợp mới được.

Nữ tử ấy hơi sững sốt, chẳng mấy chốc liền khôi phục, thời gian trước sau cũng chỉ trong một phần trăm giây, hai người kia căn bản không chú ý tới biến hóa xuất hiện thoáng qua trên mặt nàng.

“Ta hỏi người đáp, nếu đúng người hãy nháy mắt một cái, không đúng nháy mắt hai cái.” Tần Tư nói.

Nàng ta nghe được truyền âm của Tần Tư, nháy mắt liền một cái.

“Người có nắm chắc một kích giết chết một người trong bọn họ không?”

Nghe xong câu hỏi của Tần Tư, nàng kia đầu tiên là nháy mắt một cái, tiếp theo lại nháy mắt hai cái.

Tần Tư ngăn người, lập tức tỉnh ngộ lại, tiếp tục hỏi:

“Sau khi ta giúp người giải khai phong ấn, người có thể dưới tình huống tập kích bắt ngờ xuất một kích giết chết một người trong bọn chúng chứ.”

Nữ tử nháy mắt một cái.

“Tốt, chờ một chút nhìn sắc mặt ta mà hành sự.” Tần Tư nói xong, liền không để ý tới nàng kia nữa, mà là hướng thẳng về phía bọn chúng bay đi.

“Người nào?” Khi Tần Tư cách bọn họ còn có vài trăm dặm, phóng ra thần thức đã qua biến đổi của mình, cũng để cho hai người dụng thần thức phát hiện dễ dàng cái này là khách không mời mà đến.

Khoảng cách vài trăm dặm thoáng một cái đã đến. Hai người vừa dứt lời, thanh âm của Tần Tư đã xuất hiện ở trước mặt bọn chúng, gương mặt đầy vẻ tươi cười nói:

“Người qua đường, người qua đường.”

Hai người nhanh chóng đem cô gái kia che khuất phía sau, quan sát Tần Tư từ trên xuống dưới một hồi, không chút khách khí nói:

“Nguyên lai là Thần Vương mới đạt tới của đệ nhị thần giới, người tới nơi này làm gì?”

“A a, tiểu nhân, tiểu nhân mới vừa rồi cũng đã có nói, đi ngang qua đi ngang qua.” Tần Tư vừa nói, vừa ngoái đầu qua nhìn không chớp mắt vào cô gái kia.

“Nhìn nhìn cái gì mau mau rút đi, nếu chậm coi chừng cái mạng chó của ngươi.” Hai người tức giận quát lên, đồng thời nói thầm trong bụng: “Nếu không phải thời gian gấp rút, lão tử bây giờ đã lấy mạng ngươi rồi.”

Tần Tư trong lòng giận dữ, nhưng ngoài mặt vẫn không có phát tác, vẻ mặt vẫn cứ cười cười nói:

“Nhị vị gia, ta mới vừa rồi nhìn cô nàng này nhan sắc không tệ, nổi lên lòng tham, đã nhìn vừa mắt.” Tần Tư diễn trò xem ra thật sự là một người lão luyện, khi nói chuyện, mắt vẫn không quên ‘nghĩa nghĩa’ chỗ y phục rách hở ra của cô gái ấy.

Cô gái ấy rất thích nghi với sự hợp tác đúng là chăm chăm nhìn Tần Tư, hướng về phía hất phun một bãi nước bọt.

Hai người nhìn thấy bộ dáng Tần Tư như thế, đều ha ha cười to:

“Ngươi... ngươi này tâm trí không kiên định như thế, thật không biết ngươi làm sao tu luyện đến cảnh giới Thần Vương được.”

“Ôi!... Điều đó cũng không dễ dàng, ta đây có sáo song tu...” Tần Tư nói tới chỗ này đột nhiên ngừng lại. Hai tay che miệng. Ô ô nói: “Ngụy rồi. Nói lỗ miệng rồi!”

Hai người nghe được ‘song tu’ hai chữ, nhất thời mắt sáng lên, dồn dập hỏi:

“Cái gì, có phải công pháp song tu hay không?” Bọn họ đạt đến cảnh giới này, tưởng muốn tăng cao một bậc cũng rất khó, nếu mà có một bộ song tu công pháp tốt, có thể sẽ nhận thức rất nhanh cảnh giới linh ngộ của đối phương. Như vậy tốc độ hai người tu luyện hoàn toàn là tăng lên gấp hai lần rồi. Nếu như hai người có thể nghiên cứu linh ngộ một phần thời gian pháp tắc, chính là cùng nhau trở thành Thiên tôn cũng không phải không có khả năng.

Tần Tư trên mặt hiện ra vẻ hơi khó khăn, kinh hoàng lo sợ nói:

“Xin lỗi nhị vị gia, sư tôn ta từng nói qua, hắc truyền cho ta, đúng là công pháp song tu tốt nhất, yêu cầu ta nhất thiết không được truyền cho người khác.”

Hai người kia nào khứng chịu, đã nghe nói là công pháp song tu tốt nhất, lập tức tinh thần tỉnh táo, lộ ra thái độ của ác nhân:

“Tiểu tử, ta trước không nói cho ngươi biết, huynh đệ hai người chúng ta chính là người của Thiên Tôn thành, nếu như ngươi đang hoành giao ra công pháp, huynh đệ hai người chúng ta ngược lại có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng. Nếu không thì, chúng ta Thiên tôn thành là nhân tài kiệt xuất của đệ nhất thần giới, giết một tên Thần Vương mới tấn của đệ nhị thần giới, đương nhiên không tính là cái gì. Muốn như thế nào, ngươi cần phải suy xét rõ ràng.”

Tần Tư đáy lòng cười một tiếng, cơ hội tới rồi. Thừa dịp khi hai người bọn họ đem toàn lực chú ý vào trên người hắn, phân ra một tia linh hồn lực dung nhập vào trong cơ thể nàng kia, bắt đầu phá giải... thủ pháp phong ấn đơn giản đó.

Bên này Tần Tư cũng không dám chậm trễ, sợ lộ chân tướng, làm bộ như khủng hoảng nói:

“Các người... các người như thế nào có thể như vậy, các người... đây rõ ràng là giết người cướp của mà.”

Hai người liếc nhau, đều sửng sốt:

“Giết người cướp của,... lời nói này cũng được một tên Thần Vương nói ra? Cái tên Thần Vương kia trong quá trình tu luyện không phải là tràn ngập sự giết chóc?” Đột nhiên hai người giống như trong một lúc đạt được điều gì. Hai cặp mắt càng thêm sáng lên, thần thức truyền âm cho nhau nói:

“Tiểu tử này không phải là chỉ dựa vào song tu đã nhẹ nhàng đạt đến cảnh giới Thần Vương chứ, nếu là như vậy, công pháp song tu này của hắn... cũng quá kinh khủng rồi.”

“Đúng vậy, có điều không chắc làm cho người ta tin tưởng, đợi ta gạt hủi hủi xem.” Một người trong đó nói.

“Tiểu tử, ngươi không phải là cả ngày ngâm mình trong cái ‘tổ’ to lớn của đàn bà sao?”

“Ồ? Ngươi làm sao biết?” Tần Tư cố ý kinh ngạc nói.

“Đúng, đừng nhiều lời! Mau giao ra đây.” Tên còn lại đã không còn kiên nhẫn,... lúc này đã ảnh hưởng nghiêm trọng bọn chúng còn phải gấp rút lên đường.

“Được, ta giao, ta giao.” Tần Tư ra vẻ bối rối nói, đồng thời đưa cho hai người một khối ngọc giản.

Hai người mừng rỡ, căn bản không có hoài nghi Tần Tư lừa gạt, cao hứng nhận lấy ngọc giản, trong nháy mắt từng tên liền tự phân ra một tia thần thức tham nhập vào trong đó.

‘Oanh!’ ‘Sát!’

Một lớn một nhỏ hai tiếng vang lên, nhìn lại trong tay Tần Tư đã lấy ra một cây trường thương kim sắc,... mũi thương kia đã cắm vào giữa đầu một người, trong nháy mắt xuyên phá tan linh hồn, còn nàng kia ác hơn, nắm tay tỏa kim quang trực tiếp đánh vào đầu đối phương ‘oanh’ một tiếng, không còn một mảnh, năng lượng cuồng bạo ngay cả vùng liên quan đến linh hồn cũng cùng nhau vỡ nát.

“Ôi... người cũng thật là tàn nhẫn.” Tần Tư nhìn thấy trước mắt thủ đoạn của nàng ta, không nhịn được kinh hãi thốt lên.

“Trước tiên cảm ơn người đã cứu ta.” Nàng ta liếc mắt nhìn Tần Tư, lạnh như băng nói: “Bất quá người mới vừa rồi... ánh mắt đó làm cho người ta rất chán ghét.”

“... Đó không phải vì để diễn trò sao. Nếu không ta làm sao có thể cứu được người.” Tần Tư giải thích nói.

“Với thực lực của người, hoàn toàn có thể giết chết một tên, uy hiếp tên kia chạy trốn.” Nàng ta kỳ thật nhìn cũng không có thấy, vẫn còn nói ra.

“Ta không muốn lại đắc tội thêm nhiều người, cho nên phải một kích giết hết, được rồi, người dù nói như thế nào ta cũng cứu được người, người là ai, tên gọi là gì?”

“Tiên Ma Yêu giới Âm Tinh giới đảm nhiệm đệ tam Kim Hình Quân. Bằng Nghiên!” Bằng Nghiên nói xong lời này, trong thần sắc hiện ra vẻ ngạo mạn không thể tả.

172. Chương 5: Âm Tinh Giới Chi Mê

Bằng Nghiên mặt đỏ lên, tâm niệm vừa động, vốn những chỗ rách hở của y phục trong nháy mắt khôi phục lại nguyên dạng, che đi da thịt trắng nõn vốn lộ liễu ở bên ngoài. Hướng về Tần Tư nói:

“Đúng, là Âm Tinh giới của Tiên Ma Yêu giới. Thêm nữa, người... đừng lại dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn ta.”

“Ha Ha, cô nàng hãy còn rất thẹn thùng.” Tần Tư tâm tình rất tốt, Âm Tinh giới, coi như là cùng thân gia hắn có chút liên quan sâu sắc.

Bằng Nghiên nghe lời nói của Tần Tư lại giận dữ.

“Ta có tên, ta gọi là Băng Nghiên, không muốn lần nữa gọi ta là cô nàng.”

“Được... Được... Tiểu... Băng Nghiên, sẽ gọi ngươi Băng Nghiên được rồi. Nói đến, ta coi như cũng là một nửa người của Âm Tinh giới đấy.” Đích xác, Tần Vũ đã từng là quân chủ của Âm Tinh giới, Tần Tư tự xưng nửa người của Âm Tinh giới ngược lại cũng không quá đáng.

“Ngươi?” Băng Nghiên hai mắt khinh thường nhìn Tần Tư: “Lừa gạt người ta cũng thô triển không bài bản. Ngươi tu luyện vừa không phải công pháp Kim Hình tông, cũng không phải công pháp Hắc Viêm tông, Bạch Huyền tông, còn dám nói chính mình là nửa người của Âm Tinh giới. Thật không biết ngươi có mưu tính thế nào.”

“Hắc Hắc, phụ thân của ta chính là một lần làm quân chủ của Âm Tinh giới, may mắn rồi, cùng ngươi giống nhau, cũng đều là Kim Hình tông. Ta được sinh ra tại Thần giới, ngươi cũng biết Thần giới nhiều công pháp như vậy, công pháp Kim Hình tông tự nhiên là không đáng được nhắc tới. Cho nên ta căn bản không tu luyện công pháp của Âm Tinh giới.” Tần Tư đắc ý đích nói, lập tức chột nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía Băng Nghiên có vài phần hoài nghi.

“Ta nhớ kỹ phụ thân của ta lưu lại trong trí nhớ của ta, vốn tên của đệ tam Kim Hình Quân hẳn gọi là ‘Thiên’.

“Thiên?” trên mặt Băng Nghiên lộ ra vẻ trầm tư, sau một thoáng thương tâm lặng lẽ nói:

“Ta tin tưởng phụ thân ngươi cũng là Kim Hình Quân rồi.” Băng Nghiên tiếp tục nói: “‘Thiên’... đó từng là tên của trượng phu ta, nhưng sau đó hắn đã chết. Âm Tinh giới mặc dù luôn luôn là ‘cường giả vi tôn’, nhưng bọn hắn sẽ không chấp nhận dưới sự lãnh đạo của một nữ nhân, cho nên ta liền lấy tên giả là ‘Thiên’. Lợi dụng thân phận của hắn để nắm giữ ngôi vị Kim Hình Quân, cũng coi như là an ủi cho hắn một chút.”

Tần Tư vẫn một mực quan sát Băng Nghiên, nhưng nhìn không ra một chút sơ hở nào. Xem ra cũng không có vẻ gì là nói dối:

“Ha Ha, ta còn nhớ rõ đảm nhiệm đệ nhị Kim Hình Tông gọi là ‘Vũ’ kia mà.”

Băng Nghiên nhìn Tần Tư cười một tiếng nói:

“Không ngờ tới ta vừa mới tin tưởng lời của ngươi, ngươi bây giờ bắt đầu phóng tâm hoài nghi tới ta rồi. Đảm nhiệm đệ nhị Kim Hình Quân vốn tên là Băng Kỳ, là phụ thân của ta.” Băng Nghiên cũng không ngốc, đoán được mục đích trong câu nói của Tần Tư.

Tần Tư ngượng ngùng cười cười, không nói gì nữa.

Băng Nghiên khôi phục nguyên dạng, cổ bi thương kia trên mặt cũng biến mất không còn, chỉ vào Tần Tư trách móc:

“Chỉ có điều mới vừa rồi ngươi... lại dám nói công pháp Kim Hình Tông không đáng được nhắc tới.” Đảm nhiệm Kim Hình Quân đệ nhất Kim Hình Tông thật ra không phải là ai khác, chính thật là gia gia của Băng Nghiên, cũng là người sáng lập ra Kim Hình Tông nhất mạch. Có cái... bối cảnh này, Băng Nghiên chẳng qua là không muốn nghe được người khác phủ quyết lời nói của mình.

Tần Tư kỳ thật nói không sai, mặc dù rất nhiều công pháp Kim Hình Tông chủ ý giúp đỡ thần nhân tu luyện đạt đến Thiên Thần cảnh giới, nhưng có rất ít người tu luyện, điều này nguyên do là Không Gian pháp tắc, người của Thần giới đại đa số chỉ chú trọng lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc, rất ít có người lại... đi tu luyện công pháp nào đó. Cái... đạo lý này rất đơn giản, trước đây Phúc Bá quân gia của Mê Thần Điện đích thực thân thể có mức độ mạnh mẽ cùng với Trung Bộ Thiên Thần sánh ngang hàng trên danh mục được lập ra, bởi Phúc Bá không thể lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc kết cục đã định trước bị miểu sát. Công pháp Kim Hình Tông đồng dạng như thế, mặc dù có thể khiến cho thân thể càng mạnh mẽ thêm lên, nhưng tu luyện tới nơi tới chốn lại cực kỳ chậm chạp, ngươi dùng hết cả đời tu luyện khi đến Hạ Bộ Thiên Thần mặc dù thân thể so với Thượng Bộ Thiên Thần còn mạnh hơn, nhưng ngươi ta chỉ dùng trăm ngàn năm tu luyện đến Trung Bộ Thiên Thần đã có thể dễ dàng tiêu diệt ngươi, đến Thần giới rồi, chính công pháp tu luyện thân thể có chiều hướng cấp độ chậm tăng trưởng bị coi như là đồ bỏ đi, tuyệt nhiên xưa nay không có người nào chú ý tới.

“Ta nói đích xác không sai a, chuyên chú tu luyện thân thể, đến khi nào mới có thể lĩnh ngộ được Không Gian pháp tắc?” Tần Tư không rõ Băng Nghiên vì sao lại tức giận như vậy, cẩn thận ngấm lại, ngoại trừ đã nói công pháp Kim Hình Tông không đáng được nhắc tới, cũng không nói cái gì a.

Băng Nghiên lại mỉm cười nói:

“Đúng rồi, người cũng nói, mọi Thần nhân càng chú trọng pháp tắc hơn, thế nhưng nếu đều là Trung Bộ Thiên Thần, đều là Thần Vương vậy? Người nào mạnh hơn một chút đây.”

Tần Tư ngược lại sững sờ, trong tư tưởng của hắn, từ trước đến nay hoàn toàn không có nghĩ tới vấn đề này, thân thể mạnh mẽ, người có thể mạnh hơn nhất lưu Hồng Mông linh bảo không? Hiển nhiên là không thực tế. Nhưng lời của Băng Nghiên cũng không phải không có đạo lý, nếu như hai người cảnh giới giống nhau,... vậy người thắng cuối cùng kia, khẳng định đúng là một người có thân thể mạnh mẽ hơn.

“Cái này... Cái này tựa hồ là người nói rất đúng rồi.” Tần Tư bất đắc dĩ phải thừa nhận.

“Đúng, cuộc sống thần nhân trải qua năm tháng vốn rất dài lâu, chỉ cần có nhiều thời gian một chút trên phương diện tu luyện thân thể, trong nhóm người cùng cấp bậc khẳng định là mạnh nhất.” Băng Nghiên lúc này mới lộ ra một tia mỉm cười, nói với vẻ đầy kiêu hãnh.

Tần Tư trên đầu toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, trong lòng nổi lên một thắc mắc lạ thường, cẩn thận hỏi:

“Như vậy xin hỏi Băng Nghiên cô nương, là Thần Vương thân thể cực mạnh, cô... cô làm sao bị bọn họ bắt được?”

Trên mặt của Băng Nghiên lập tức tối sầm lại, bất mãn trả lời đúng ba chữ:

“(Ai) cần người lo.”

“Người thật sự là đi ngang qua?” Lãng tránh câu hỏi của Tần Tư, Băng Nghiên bắt đầu tra vấn Tần Tư.

“Àn, đương nhiên là thật, ta đang tìm chỗ ở đây, rút cục đã gặp được các người.” Tần Tư hồi đáp.

“Người mới vừa rồi lúc giết chết hai tên Thần Vương đó, trong tay chính là Hồng Mông linh bảo thì phải.” Băng Nghiên thực lòng hỏi.

“Ồi...” Tần Tư rung mình một hồi, thầm nghĩ: “Tai họa hay sao người cái... cô gái nhỏ này cũng muốn cướp bóc hay sao?”

Người khách tựa hồ đoán được tâm sự của Tần Tư, vỗ ngực hướng về Tần Tư nói:

“Người yên tâm, mặc dù Hồng Mông linh bảo rất hấp dẫn người ta, nhưng Băng Nghiên đúng là khinh thường việc cướp đoạt đồ vật của hậu bối.”

“Hậu bối...?” Tần Tư đột nhiên cảm thấy chính mình tựa hồ là cứu lâm người rồi.

Băng Nghiên suy nghĩ lạch lạch.

“Không đúng sao? Gia gia của ta là đệ nhất đảm nhiệm Kim Hình Quân, phụ thân của ta là người thứ hai đảm nhiệm, ta là người thứ ba đảm nhiệm, người mới vừa rồi nói: Phụ thân người cũng là một người đảm nhiệm Kim Hình Quân... vậy hẳn khẳng định là hậu bối của ta, chẳng lẽ người không phải sao?”

Tần Tư ngạc nhiên, ‘bệnh nhân này ‘a’ tựa hồ cũng không có nói gì sai. Chẳng qua là... chẳng qua là chính mình còn phải gọi nàng là tiền bối sao?’

“Người yên tâm, nếu như người không vui lòng, ta sẽ không ép buộc người gọi ta là tiền bối. Cái... này chẳng qua là dựa vào trực giác.” Băng Nghiên lại nói thẳng một câu khiến cho Tần Tư nghẹn họng.

“Ta...” Tần Tư nhất thời nghẹn lời, rõ ràng nói không nên lời. “Ta... Ta cứu lâm người rồi.” ‘Ta’ hồi lâu, Tần Tư cũng chỉ nói được một câu. Nếu hẳn phải gọi... nữ nhân này là tiền bối, vậy thì vạn vạn lần không thể được, điều đó quả thực so với giết hắn vẫn còn uy hiếp tính mạng hơn.

Băng Nghiên nói trắng ra một điều.

“Xong rồi! Không so đo cùng tiểu bối người, nói mau, người... Hồng Mông linh bảo đó là từ đâu cướp được?”

“Cướp được?” Tần Tư rốt cục biết được sự lợi hại của nữ nhân, không dám nói chính mình vẫn còn có rất nhiều, cũng khó mà nói là cướp đoạt được. Quyết định cứ như là bị xúc phạm trợn mắt nói.

“Ta lượm được.”

“Nhặt được Hồng Mông linh bảo? Có Quỷ mới tin.” Băng Nghiên biết Tần Tư không muốn nói, mặc dù không định truy cứu đến cùng, nhưng vẫn không kiềm được đắp chất lại một câu.

Tần Tư vừa nghe vui vẻ.

“A A, ta nói Băng Nghiên, nói về, chúng ta đích xác coi như là quỷ rồi thì phải.”

Băng Nghiên sững sờ. Lập tức ngồi xuống đất, trên mặt đầy vẻ thất vọng. Cũng không để ý tới Tần Tư, chỉ ngồi tại đó suy nghĩ mọi thứ.

Qua hồi lâu, Băng Nghiên vẫn không nói câu nào, Tần Tư cuối cùng nhin không được phá tan sự trầm lặng, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Băng Nghiên, ôn nhu hỏi:

“Băng Nghiên, nghĩ cái gì đấy?”

“Ta đang suy nghĩ, vận mệnh là cái gì?” Băng Nghiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, hai mắt thất thần: “Chúng ta Âm Tinh giới vốn là cư dân tại Tiên Ma Yêu giới. Sau lại càng ngày càng nhiều người phi thăng lên Tiên Ma Yêu giới, chúng ta cũng không có cách nào, giữ lại một phần nhỏ tại chỗ, còn lại đều để cho đi ra ngoài, người của Âm Tinh giới bẩm sinh có ưu thế rõ ràng, từ lúc mới ra đời đến cái gọi là thực lực thiên tiên tuyệt nhiên không cần thiên kiếp, chỉ có tu luyện đến đề cấp đỉnh phong, mới có thần kiếp.” Băng Nghiên vừa nói, một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

“Nhưng ai ngờ tới Thần giới rồi, lại đúng là hỗn loạn, ngoại trừ chiến tranh đại quy mô sáu ngàn vạn năm một lần, bình thường còn phải ứng phó với các loại thế lực các nơi, nhưng nếu Âm Tinh giới tưởng muốn hình thành thế lực của riêng mình, thì lại phải chịu rất nhiều chèn ép.

“Cái gì” Tần Tư không khỏi nhớ tới tình huống lúc đầu của phụ thân tại Thần giới, cùng với Âm Tinh giới lúc đó không hề giống nhau.

“A A, nghe rất buồn cười nha, người cũng biết, mặc dù phi thăng lên tới Thần giới, liền trở thành thần nhân. Nhưng với những việc tìm kiếm hình thành thế lực riêng hoàn toàn không được phép, bọn họ do không yên tâm, với ba loại công pháp tu luyện của Âm Tinh giới, tuyệt đối trong cùng cấp bậc là đối thủ cực kỳ mạnh mẽ. Vì lẽ đó không chút do dự, bát đại Thánh Hoàng trực tiếp đem thế lực của Âm Tinh giới còn đang ở giai đoạn đầu gây dựng hoàn toàn hủy diệt đi.” Băng Nghiên vừa nói, trong mắt rơi ra từng giọt nước mắt.

“Nguyên lai là như thế.” Tần Tư hoàn toàn hiểu rõ nguyên nhân vì sao ở Thần giới cơ hồ không nhìn thấy người của Âm Tinh giới.

“Nếu như, ta không đoán sai, người chính là cái... người bất ngờ có được rất nhiều Hồng Mông linh bảo chẳng.” Băng Nghiên lần nữa thử thăm dò nói, không đợi Tần Tư trả lời, Băng Nghiên khoát tay áo nói:

“Người yên tâm, ta thật sự không có ham muốn bảo vật của người, công pháp của Kim Hình Tông, tu luyện đến cảnh giới Thần Vương, thân thể chính mình cũng có thể tương đương như là sử dụng cực phẩm Thiên Thần khí.”

Tần Tư cười khổ một cái nói:

“Đúng, người đoán đúng không sai, bây giờ ta chính là bị người của cả cái không gian này đuổi giết đấy.”

“Vậy người sau này tính thế nào?” Băng Nghiên hỏi.

“Ta cũng không biết, có thể chỉ lẩn trốn, không thể trốn được thì liều mạng.” Tần Tư trong giọng nói bất đắc dĩ mang theo một chút kiên quyết.

“Được rồi, không bằng người... trước theo ta trở về, vừa lúc giới thiệu với người vài bằng hữu cho người biết, dù sao gần đây người đuổi giết người không ít, quả thật là mấy người bằng hữu luôn làm chuyện tốt thôi.” Băng Nghiên thân bí nói ra, hiển nhiên... mấy người bằng hữu này, không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tần Tư lập tức thật cao hứng, nhưng lại cau mày nói:

“Nhưng là, nhưng là ta sợ rằng sẽ mang đến phiền toái cho các người.” Tần Tư quá hiểu rõ cảnh ngộ của mình, bất luận đi đến đâu. chính mình đều dẫn theo một sự rắc rối không lường trước được.

“Hừ!” Bằng Nghiên hừ lạnh một tiếng nói: “Chẳng lẽ người nghĩ rằng chúng ta không làm cái... chuyện rắc rối này thì bình yên vô sự chắc, nói cho người biết, bọn Thần Vương của đệ nhất Thần giới, vẫn luôn bị đệ nhất Thần giới chèn ép, chẳng lẽ tình cảnh của ta còn chưa đủ sao? Nếu như không có người xuất hiện, ta căn bản không cách nào tưởng tượng hậu quả khi lọt vào tay bọn chúng.” Bằng Nghiên nói tới đệ nhất Thần giới, lúc nào trong lòng nàng cũng chứa đầy bị phẫn.

173. Chương 6: Hổ Sanh Tình Tố

“Hừ, người chỉ mới gặp qua có vài người, Thần Vương của đệ nhất Thần giới, cũng có không ít đã ẩn cư hoặc là không màng đến thế sự, bọn họ đương nhiên không có gì để nói, chỉ có điều tựa như cũng giống ở Thần giới thuở trước, Thần Vương của đệ nhất Thần giới đều phân biệt bệ phái và thế lực, những người đó, mỗi khi gặp mặt Thần Vương của đệ nhị Thần giới, liền tức thì thẳng tay chèn ép, hoặc là bắt về làm nô lệ cho bọn chúng. Mới vừa rồi nếu không phải người xuất hiện, ta sớm đã bị bọn họ bắt đi Thiên Tôn thành làm nô lệ rồi.” Bằng Nghiên cảm hận nói.

“Thiên Tôn thành?” Tần Tư thoáng trầm tư, hỏi: “Cái... tên Thiên Tôn của đệ nhất Thần giới kia có hay không ở tại Thiên tôn thành?”

“Đương nhiên, nếu không thì làm sao có tên là Thiên Tôn thành, Thiên tôn tai họa không lường được người cũng biết rằng cái đệ nhị Thần giới ấy đã không có bất cứ lực lượng nào?” Nói đến Chu An, trên mặt Bằng Nghiên hiện đầy vẻ khinh thường.

Biểu cảm lộ ra trên nét mặt của Bằng Nghiên bị Tần Tư hoàn toàn nhìn thấy trước mắt, vừa cười vừa nói:

“Xem ra hình như người cùng Lôi Phạt Thiên Tôn không hợp lắm a.”

Bằng Nghiên vừa nghe lời này lập tức đứng lên:

“Hợp với hần? Hừ, nếu không phải hần, thế lực Âm Tinh giới chúng ta tại Thần giới sao bị sụp đổ đơn giản như vậy? Ta hận không thể tự tay giết hần được.”

Tần Tư cả đầu toát mồ hôi lạnh, cái... cô Bằng Nghiên này đúng phải gọi là “Tiểu” nha đầu, thật đúng là bạo lực.

“Không nghĩ tới... tên Chu An này đắc tội với rất nhiều người đấy.”

“Chu An là ai?” Bằng Nghiên chau mày, hiển nhiên chưa từng nghe qua cái tên Chu An.

“Tên gọi của Lôi Phạt Thiên Tôn, gia đình của hần không phải họ là Chu sao?” Tần Tư giải thích nói.

“Thì ra hần gọi là Chu An, rất kỳ quái a, như thế nào Thiên Tôn của đệ nhất Thần giới cũng họ Chu? Bọn chúng có mối quan hệ gì hay không?” Bằng Nghiên tự lẩm bẫm.

“Người vừa nói như thế, thật đúng, thật không ngắn gọn đơn giản như vậy hai gia tộc bọn chúng đều cùng họ Chu.” Tần Tư đột nhiên cũng ý thức được chuyện này, tựa hồ trong Hồng Mông và Lâm Mông vũ trụ đều có Thiên Tôn họ Chu, càng trùng hợp hơn chính là, cả hai Thiên tôn đều chết hết rồi. Nếu như Tần Tư biết Thiên Tôn Chu Viêm của đệ nhất Thần giới đúng vì đắc tội với Nhị bá Lâm Mông mà chết,... đó thật là quá mức kinh ngạc. Bất quá nói đến, trừ... Hồng Mông Chương khổng lồ ra, Thiên Tôn đã là một vị trí cực cao trong vũ trụ, có thể khiến bọn chúng rơi rụng, cũng chỉ có những người như thế đấy.

“Ồ! Người làm sao biết tên của Lôi Phạt Thiên Tôn?” Bằng Nghiên cảm thấy kỳ dị hỏi Tần Tư, Lôi Phạt Thiên Tôn, tại đệ nhị Thần giới địa vị được tôn kính biết bao, đâu có mấy người biết tên họ của hần, mà tên tiểu tử trước mắt này chẳng qua là vừa mới tiến lên cảnh giới Thần Vương, làm sao có thể biết nhiều như vậy?

“Ha Ha!” Tần Tư đột nhiên cười vang lên, cười thoải mái đến nỗi trong lòng Bằng Nghiên có chút hoảng sợ.

“Nên nói như thế nào đây?” Tần Tư trong lòng tự hỏi, về Hồng Mông Chưởng khổng giả loại khái niệm này không phải một Thần Vương bình thường có thể hiểu được, nói là Lôi Phật Thiên Tôn tự nói ra? Điều này hiển nhiên không thực tế lắm, vì thế... trước ‘ha ha’ cười to vài tiếng, làm phân tán sự chú ý của Băng Nghiên.

“Cười đủ rồi chưa, cười đủ rồi mau mau trả lời câu hỏi của ta.” Băng Nghiên sốt ruột nhìn Tần Tư vẫn còn đang cười to.

“Cái này... Ôi, kỳ thật là như thế này, phụ thân của ta cùng Phiêu Vũ Thiên Tôn quan hệ không tệ, trong lúc vô tình từ nơi Phiêu Vũ Thiên Tôn đó nghe được.” Tần Tư hoảng quá nói càn, chẳng lẽ nói vai vế Tần Vũ cao hơn Phiêu Vũ một tầng, cho dù là cùng vai vế, với tính cách của Phiêu Vũ cũng sẽ không cùng ai giao hảo.

Có điều là Băng Nghiên cũng không để ý tới, cái... đáp án này của Tần Tư, đối với nàng mà nói cũng còn tương đối hợp lý, có lẽ cũng chỉ có cách như vậy mới có thể biết tên họ thực của Lôi Phật Thiên Tôn.

Bất quá..., cùng Phiêu Vũ Thiên Tôn quan hệ không tệ, ý tứ đó là cái gì? Băng Nghiên cũng không dám tưởng tượng, kinh ngạc nói:

“Phụ thân ngươi bây giờ là Thần Vương cực mạnh của thần giới sao?” Đồng thời trong giọng nói đầy vẻ vui mừng thanh thản: “Âm Tinh giới ta, cuối cùng cũng có người tại Thần giới gây dựng cơ sở rồi.”

Tần Tư cũng không có phủ nhận điều đó, hẩn tịnh không muốn cái vấn đề này dây dưa thêm nữa, chỉ là nói:

“Băng Nghiên, ngươi không phải nói muốn dẫn ta đi gặp mấy người bằng hữu sao? Lúc nào đi?”

Băng Nghiên từ trong khiếp sợ bừng tỉnh lại, hăng lên nói:

“Ngươi còn nôn nóng hơn, được rồi, vậy thì đi, dứt lời xoay người liền biến mất, Tần Tư nhìn ra được, đó không phải là thuận di, chẳng qua là tốc độ quá nhanh tạo thành ảo giác của mắt nhìn. Thần thức vẫn có thể thấy rõ ràng phương hướng phi hành của Băng Nghiên.

“Xem ra chúng ta họ Tần và họ Chu cũng thật là có duyên, đi đến chỗ nào đều có thể trở thành đối thủ nhau.” Tần Tư trong lòng thầm nghĩ, đồng thời thuận di một cái tới đứng bên cạnh Băng Nghiên đang phi hành, có chút kinh ngạc hỏi:

“Băng Nghiên, chúng ta thuận di có phải sẽ nhanh hơn nhiều không?”

Băng Nghiên thâm hít sâu một hơi, cả người lộ ra vẻ hớn hởi, giữa cơn ngây ngất, hướng về Tần Tư giải thích:

“Ta thích phi hành, thích cảm giác khi phi hành, chẳng qua nếu không phải lâm vào tình huống đặc thù, ta cũng sẽ không dùng thuận di chạy đi.”

Nhắm mắt lại, cảm nhận sức gió vô tận lướt qua thân thể chính mình.

“Nghiên nhi, nếu như chúng ta luôn luôn có thể phi hành như vậy sẽ tốt biết bao, không có chênh lệch của cảnh giới, cũng không có ràng buộc của gia tộc.” Thanh âm của Thiên đường như đang vang lên bên tai, hồi đó, bọn họ có thể kết thành phu phụ cũng chỉ là cùng nhau tại không trung phi hành mà thôi.

Tần Tư cũng không có chú ý, một giọt nước mắt theo khóe mắt Băng Nghiên chảy xuống:

“Băng Nghiên ý ta muốn nói, phi hành thì không thành vấn đề, ngươi cũng nên nói cho ta biết cần phải phi hành bao lâu chứ.”

“Mười ngày thôi.” Băng Nghiên mở mắt, nhìn vào Tần Tư một đầu tóc vàng óng. “Thiên, đây là chuyển thế luân hồi của ngươi sao? Nếu như không phải, các người tại sao giống như thế này, vì sao hẩn cũng là nửa người của Âm Tinh giới?”

“Mười ngày?” Tần Tư quát to một tiếng: “Chúng ta hay là thuận di đi, thời gian mười ngày, chỉ sợ rằng sẽ bị người khác tìm được ta.”

Băng Nghiên sốt ruột:

“Không, trước theo ta phi hành một thời gian, hai ngày, chỉ hai ngày, sau đó chúng ta thuận di trở về.” Đã lâu rồi không có loại cảm giác yêu đương, giống như khi trở về cùng chung với Thiên thưở xưa.

Tần Tư không biết phải làm sao, bất quá cũng không nỡ cự tuyệt với nàng, lập tức đồng ý, cải biến khí tức một chút, hai người vai kề vai phi hành.

“Có một chuyện ta muốn hỏi.” Sau một lúc trầm mặc, Băng Nghiên mở miệng nói.

Tần Tư cười một tiếng:

“Hỏi đi, có vấn đề gì, nếu ta biết, nhất định đều nói với người.”

“Phụ thân người tại Thần giới rất mạnh phải không?” Giọng nói của Băng Nghiên có chút bi thương, lúc nàng nói chuyện, cũng không có nhìn Tần Tư. Để tỏ vẻ tôn trọng, Tần Tư cũng không có dùng thần thức thăm dò nét mặt của Băng Nghiên.

“Ân! Đúng rất mạnh.”

“Người cùng Phiêu Vũ Thiên Tôn quan hệ rất tốt?”

“Coi như vậy đi, Phiêu Vũ Thiên Tôn và phụ thân của ta đích xác quan hệ không tệ.” Tần Tư cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Giọng nói Băng Nghiên đột nhiên thay đổi, kinh nghi hỏi:

“Vậy người làm sao có thể chết được?”

“Ta...” Tần Tư thiếu chút nữa từ không trung té xuống. Chính mình làm sao chết, dù sao vẫn không thể nói cho nàng biết chính mình còn chưa có chết đi.

“Làm sao vậy? Phản ứng mạnh như vậy?” Băng Nghiên nhìn thấy rõ ràng biến hóa của Tần Tư, không giải thích được tra hỏi.

“Không không có việc gì, nói đến, có tên Thần Vương không biết trời cao đất dày, thừa dịp ta không cẩn thận đột kích bất ngờ, mới giết chết đi, bất quá sau đó phụ thân của ta lập tức đã bắt hẩn hủy diệt rồi, không ngờ ta mới vừa lên tới tầng thứ chín, đã cùng tên gia hỏa đó đớp chất một trận, dùng Hồng Mông linh bảo đánh chết nó, lúc này mới bại lộ sự việc trên người ta có Hồng Mông linh bảo.”

‘Há!’ Băng Nghiên với dáng vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

“Đúng rồi, Hồng Mông linh bảo của người từ đâu tới đây? Tại sao người khác chết đều không thể mang theo binh khí đến đây, còn người lại có thể?”

Tần Tư cả người bắt đầu toát mồ hôi hột, xưa nay đều nói lòng hiếu kỳ của nữ nhân rất trầm trọng, nhưng... lúc này thì quá sâu sắc cũng không hợp lúc thì phải.

“Ai!... cái... này ta đã nói với người, người ngàn vạn lần cũng không được nói cho ai khác biết.” Tần Tư ra vẻ trịnh trọng nói.

“Ân! Người yên tâm, ta tuyệt không nói với bất luận kẻ nào.” Băng Nghiên nói ra lời thề chân thành.

“Hồi đó khi ta mới ra đời, Phiêu Vũ Thiên Tôn đã tặng cho ta một phần quà tặng, đúng là một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, có thể do ta tư chất ngu độn chẳng,... kiện Hồng Mông linh bảo đó ta luyện hóa rất nhiều năm cũng chưa hoàn toàn luyện thành công, sau này khi gặp lại Phiêu Vũ có chút mới lạ Thiên Tôn hẩn lại tặng thêm cho ta một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, mà còn có một loại phương pháp đặc thù, đem Hồng Mông linh bảo tất cả đều dung nhập vào linh hồn lạc ấn của ta, tốc độ luyện hóa của ta tăng nhanh, không nghĩ tới dưới cơ duyên xảo hợp, ta lại đem Hồng Mông linh bảo theo đến nơi này.” Tần Tư chính là bịa chuyện thông suốt, cái chuyện gì không hợp lý lồi Thiên Tôn ở trên cao ra nói là hợp lý ngay, dù sao bọn... Thần Vương này căn bản là không biết Thiên tôn có cái thần thông nào.

“Nga!” Băng Nghiên dường như có điều suy nghĩ ‘nga’ một tiếng. “Tần Tư!”

“Cái gì?”

“Không có việc gì.” Băng Nghiên vốn là muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

“Băng Nghiên, có thể hay không... trước tiết lộ một chút, người muốn giới thiệu người nào cho ta?” Tần Tư hỏi. Còn Băng Nghiên chỉ là yên lặng phi hành, căn bản không để ý gì tới Tần Tư.

“Băng Nghiên?” Tần Tư nói lớn tiếng hơn một chút, vẫn chưa trả lời.

“Băng Nghiên!” Lại nói lớn hơn chút nữa.

“A!...” Băng Nghiên bị dọa cho hoảng sợ, nhìn nét mặt Tần Tư liền biết ngay chuyện gì xảy ra, hướng về Tần Tư cười cười ngượng ngùng:

“Thật xấu hổ, ta có chút thất thần rồi.”

Băng Nghiên tóc theo gió vờn bay, trên mặt có chút ửng đỏ, lại thêm vào... một nụ cười nhận lỗi ấy... Tần Tư vậy mà lại nhìn thấy có chút ngẩn ngơ.

Vội vàng ép chế chính mình lấy lại tinh thần:

“Băng... Băng Nghiên, người nói người muốn giới thiệu người nào cho ta, có thể hay không... trước tiết lộ một chút?”

Băng Nghiên tươi cười nói:

“Lộ trình bắt quá còn có hai ngày, tới nơi rồi người tự nhiên sẽ rõ ràng.”

Tần Tư im lặng không nói, tận trong đáy lòng lại rất chờ mong, nói về, tại tầng không gian này tất cả đều là Thần Vương, nếu Băng Nghiên nói, là muốn mang hắn đi gặp bằng hữu, điều đó cũng đúng có ý nghĩa là chính mình sau này không còn... phải đơn độc chiến đấu nữa rồi.

Thời gian hai ngày rất nhanh trôi qua, khi nhận được sự đồng ý của Băng Nghiên, hai người không phi hành nữa, chỉ một lần thuận di, vốn lộ trình một Thần Vương phải mất tám ngày phi hành, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi là tới nơi.

Đây là một sơn cốc, cùng với nơi Tần Tư lựa chọn không giống nhau đúng là cảnh sắc ở nơi này tốt hơn nhiều, thần thức quét qua một vòng, liền phát hiện bên trong sơn cốc có một dãy phòng ốc giản dị, về phần có bao nhiêu người, Tần Tư không dám khẳng định, hắn cũng không dám nói trong phạm vi thần thức của hắn có thể tra dò được tất cả Thần Vương bên trong.

“Tiểu Băng Nghiên đã trở về, như thế nào còn dẫn theo cả Tiểu bằng hữu, ức ngàn năm trôi qua, cuối cùng nghĩ thông suốt rồi sao?” Một thanh âm già nua từ bên trong sơn cốc truyền đến.

174. Chương 7: Lục Đạo Luân Hồi

“Nhị gia gia!” Băng Nghiên cung kính kêu lên, nhưng lại không nghe ra bất cứ... giọng điệu nào, không có... tình cảm chút nào.

“Ôi... ” Lão giả kia thở dài: “Nghiên nhi! Nhiều năm trôi qua như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không chịu tha thứ cho ta sao?”

“Nghiên nhi không dám.” Băng Nghiên mặc dù nói không dám, nhưng vẫn như cũ trong giọng nói ấy không hề có tình cảm.

Tần Tư trong nháy mắt đã hiểu được, giữa Băng Nghiên và... lão nhân này, khẳng định có cái mâu thuẫn gì đó.

“Băng Nghiên, người không phải nói muốn dẫn ta đi gặp mấy người bằng hữu sao? Vị này là... .” Tần Tư ở bên cạnh hòa giải nói.

“Người ta muốn giới thiệu không phải ông ta.” Băng Nghiên lạnh lùng nói, đồng thời đưa tay kéo Tần Tư vượt qua, đi vào bên trong.

Bọn họ mới vừa đi, một gã đại hán xuất hiện phía sau lão nhân.

“Nhị thúc, Nghiên nhi được ta cưng chiều hư quá rồi. Người không nên chấp nhặt ý tưởng nông cạn của nó.”

Lão nhân chưa có quay đầu lại, thoáng cười gượng nói.

“Băng Hiền! Thật ra nói đến cũng là ta không đúng, trước đây nếu không phải ta quá thành kiến, Nghiên nhi cũng không quay lại hận ta.”

“Nhị thúc, mọi việc đều đã qua rồi. Nghiên nhi sẽ hiểu rõ.” Đại hán tên là Băng Hiền, cũng chính là phụ thân của Băng Nghiên khuyên giải nói.

“Hiểu rõ? Ta thấy người cần phải hiểu rõ chính là ta.” Lão nhân cúi đầu trầm tư một chút nói: “Chẳng lẽ người không thấy sao? Nó dẫn theo về một tiểu tử, có lẽ hẳn chính là chuyển thế của Thiên nói cũng không chừng.”

“... Nhị thúc, đừng suy nghĩ nhiều quá. Sự tình của Nghiên nhi sau này, sẽ đều do nó tự quyết định đi.”

Lúc này Tần Tư và Băng Nghiên đứng trước cây dâu, Tần Tư kinh ngạc phát hiện ra đang đối mặt với ba người, thần thức không còn có tác dụng. Mắt có thể nhìn thấy, nhưng thần thức căn bản lại không phát hiện được chút nào.

“Tần Tư, để ta giới thiệu cho người, vị này là sư tổ của Long Tộc Ngũ Trảo Kim Long: Ngao Phương.” Băng Nghiên chỉ vào một người toàn thân lân giáp màu vàng lên tiếng giới thiệu.

“Sư tổ của Ngũ Trảo Kim Long.” Tần Tư cả đầu nhức nhối, không nghĩ tới mấy người bằng hữu Băng Nghiên muốn giới thiệu cho hắn, vai vế đều rất cao.

“Ha Ha! Tiểu tử, người hảo, trước khi các người đến tiểu nha đầu đã truyền tin cho chúng ta, nói là muốn giới thiệu bằng hữu cá biệt cho chúng ta biết, ‘Ẩn’, không tề, tề.” Ngao Phương nhìn... Từ trên xuống dưới... Tần Tư, một hồi lại nhìn Băng Nghiên một chút, đến khi mặt hai người đều đỏ rần mới bỏ qua.

“Vị này là Ngũ Thái Thần Phương, Lam Diệp.” Băng Nghiên lại chỉ vào người nữ duy nhất trong ba người, nói tiếp: “Lam Diệp bản thể mặc dù là Phương Hoàng, nhưng lại cùng Phương Hoàng thông thường không giống nhau. Nàng vốn chính là Phương Hoàng được sinh ra tại Thần giới, mới vừa được sinh ra, liền có thực lực tiếp cận đến Thượng phẩm thần nhân.” Đối với Lam Diệp, Băng Nghiên nói đến trong giọng nói đầy vẻ kính yêu.

Lam Diệp thân mặc một bộ y phục lông chim năm màu, vô luận thân người và y phục đều xinh đẹp phi thường, thậm chí có thể nói về xinh đẹp đúng có chút hoa lệ. đứng ở trước mắt người ta, khiến cho người căn bản không dám tin tưởng đây là một người đang sống sờ sờ.

“Người hảo.” Lam Diệp trang nhã đưa tay ra.

Tần Tư có chút sững sờ, không vì cái gì khác, chính là... về xinh đẹp có phần lộng lẫy ấy của Lam Diệp, gần gũi đưa tay ra, lắp bắp nói.

“Người... người hảo.”

“Khanh Khách!” Lam Diệp tay che miệng nở nụ cười, hướng về Băng Nghiên nói:

“Nghiên nhi muội muội, cái... Tiểu bằng hữu này của muội rất có ý tứ đấy.”

Băng Nghiên mặt đỏ lên, vội vàng đẩy Tần Tư một cái, tiếp theo chỉ vào người sau cùng nói:

“Vị này là Âm Điện Bằng Vương. Phương Sùng, chính là một loại siêu cấp thần thú rất hiếm thấy đấy.” Tần Tư nhìn người nọ một thân khôi giáp hắc sắc, không ngờ cũng lộ ra vẻ anh vũ bất phàm, chỉ có điều là giữa hai hàng lông mày luôn hiện ra nét ưu sầu nhàn nhạt.

“Phương Sùng?” Tần Tư suy nghĩ một chút, cái... tên gọi này như thế nào quen thuộc như vậy chứ?

“Người hảo, chuyện của người Băng Nghiên đã nói với chúng ta trên đường đi. Mới vừa mới tấn cấp Thần Vương, ‘đâm thức câu giai’ (lòng gan dạ và sự hiểu biết đều tốt đẹp), không tề không tề.” Phương Sùng đem đến cho Tần Tư một loại cảm giác thân thiết, giống như là trưởng bối đang cùng hậu bối nói chuyện vậy.

“Phương Sùng! Người là Phương Sùng?” Tần Tư chợt kêu to lên, khiến cho những người khác giật nảy mình.

Phương Sùng chính mình cũng đầy vẻ ngạc nhiên:

“Đúng vậy, ta là Phương Sùng, có chuyện gì sao?”

Tần Tư hưng phấn không kiềm nén được, vòng tay ôm lấy Phương Sùng quay quay mấy vòng, tiếp đó tựa hồ có chút gì không xác định được hỏi tiếp:

“Ám Điện Bằng Vương Phương Sùng?”

Phương Sùng không hiểu nguyên do vì sao, chỉ có thể lần nữa gật gật đầu mạnh mẽ, khẳng định nói:

“Đúng vậy, ta đích thật là Phương Sùng.”

“... Vậy ngài có phải hay không khi còn sống đã cưới một cô gái Ứng tộc làm vợ?” Tần Tư ổn định lại một chút, tiếp tục gạn hỏi Phương Sùng. Mà ngay cả cách xưng hô cũng từ ‘người’ biến thành ‘ngài’.

Nghe được câu hỏi của Tần Tư, Phương Sùng nét ưu sầu giữa hai hàng lông mày càng thêm dày đặc, suy tư hồi lâu, rốt cục vẫn gật gật đầu.

“Phương Sùng... Phương Sùng không nghĩ tới lại xui khiến ta ở chỗ này gặp được ngài.” Tần Tư đúng là hưng phấn đến nỗi tình cảm bộc lộ cả trong lời nói, Phương Sùng, Ám Điện Bằng Vương. Cùng một cô gái Ứng tộc kết hợp sinh ra một biến dị siêu cấp thần thú dị thường là Hắc Vũ. Hiện tại cũng chính là Tam thúc của Tần Tư.

“Người biết ta?” Phương Sùng lục soát trí nhớ khi còn sống, tìm kiếm hồi lâu, cũng không tìm được tin tức nào về... mối tương quan với Tần Tư này, chỉ có thể từ nơi Tần Tư tìm kiếm đáp án.

“Không... không biết.” Tần Tư trả lời rất dứt khoát: “Nhưng mà ta biết con của ngài: Biến Dị Siêu Cấp Thần Thú Hắc Vũ, đó chính là trước khi ngài chết đã liều mạng mở ra bức tường không gian phóng thích hài tử đi vào hạ giới.”

“Cái gì?” Lúc này đến phiên Phương Sùng kinh hãi. Chỉ thoáng chốc nắm chặt hai bàn tay Tần Tư, kích động hỏi:

“Người nói là người biết con ta. Con ta Hắc Vũ, còn có, người nói hắn là cái gì Biến Dị Siêu Cấp Thần Thú?”

“Này... Phương...” Tần Tư vừa định gọi Phương Sùng, lại đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, dựa theo vai vế, chính mình hẳn phải gọi Phương Sùng là Tam gia gia, chẳng qua là... cách xưng hô này...

“Tam... Tam gia gia!” Tần Tư suy nghĩ hồi lâu, mới bật kêu lên, nếu như sau này có cơ hội gặp lại phụ thân cùng Tam thúc, cũng sẽ không mất đi lễ nghĩa.

Lúc này không riêng gì Phương Sùng, tất cả mọi người thậm chí ngay cả Bằng Nghiên cũng đều sửng sốt.

“Người... .” Phương Sùng có chút mờ hồ, hoàn toàn bối rối.

“Tam gia gia, ngài hãy nghe ta nói, con ngài Hắc Vũ cùng cha của ta là kết bá huynh đệ, thứ hạng là ‘lão tam’, ta gọi Hắc Vũ là Tam thúc, cho nên...”

“Thì ra là như thế!” Mọi người chợt hiểu ra. Phương Sùng nói:

“Tần Tư a, sau này cũng đừng gọi như vậy. Chúng ta nhận thức đặc biệt khác thường. Nơi hỗn tạp này, người gọi ta ‘Phương đại ca’ là được.” Phương Sùng mất đi vẻ âu sầu giữa hai hàng lông mày, hướng về Tần Tư cao hứng nói.

“Ôi... vậy...” Tần Tư nhất thời không thốt thành lời, chính mình nếu cùng Phương Sùng xưng huynh gọi đệ, vậy cho dù là Tần Vũ cũng nhỏ hơn hắn một tầng.

“Cái gì cái... này cái... kia, bà bà mụ mụ đúng là một chút cũng không giống khí khái nam tử.” Phương Sùng tiếp tục nói.

“... Vậy mới đúng nha!” Phương Sùng cao hứng vỗ vỗ vai Tần Tư: “Đúng rồi, con của ta bây giờ thế nào?”

“Tam thức bây giờ rất tốt, bất quá lúc đầu tất cả mọi người không có nghĩ đến, ngài cùng cô gái Ứng tộc kia kết hợp, sinh ra được một Biến Dịch Siêu Cấp Thần Thú gần như tốt đẹp hoàn toàn, có được tất cả ưu điểm của Âm Điện Bằng Vương, còn có được tốc độ của Kim Sí Đại Bằng, thêm nữa có được lực phòng ngự dị thường...” Hết thấy chuyện về Hắc Vũ, Tần Tư cũng là từ phụ thân kể chuyện xưa cho huynh đệ bọn hắn mới hiểu rõ tận tường.

“Hảo... Hảo a.” Trên mặt Phương Sùng hiện lộ vẻ vui sướng sôi nổi, chẳng qua chỉ trong nháy mắt đã lại khôi phục nguyên dạng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng thầm thở dài nói:

“Ôi, nếu có thể có cơ hội cùng Hắc Vũ nói lên tình phụ tử thì tốt rồi.”

“Còn có...” Tần Tư nói tiếp: “Tông Duyên đã bị Tam thức giết chết. Coi như là thay cho ngài báo thù.”

“Nga?” Phương Sùng thần nhiên cười nói: “Hắc Vũ đứa nhỏ này thật đúng là khá lắm.” Nói xong lại không nói gì nữa, cúi đầu từ từ chìm vào dòng suy tư. Tần Tư không dám nói cho Phương Sùng biết, Hắc Vũ lúc đang là Thiên Thần đã có thể lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc, Hắc Vũ hôm nay, lại đã là Thiên Tôn của Tần Môn vũ trụ.

“Lão Long, Tiểu Lam, Nghiên nhi, Tần Tư.” Phương Sùng giọng nói nhàn nhạt đem tên bốn người tất cả đều đọc một lần.

Bốn người không rõ nguyên do vì sao, đều nhìn nhìn Phương Sùng với nét mặt đầy nghi hoặc.

“Ta quyết định rồi. Hôm nay tất cả mọi nỗi băn khoăn cũng đã chấm dứt, ta dự định sống lại luân hồi, có lẽ chỉ có như vậy ta mới có thể gặp mặt thê nhi của mình, giọng nói của Phương Sùng rất bình thản, nhưng lại lộ ra vẻ kiên quyết vô cùng.

“Người thật sự muốn vứt bỏ hết thấy những gì hiện có sao?” Ngao Phương nhìn chăm chăm vào mặt Phương Sùng, hy vọng từ trong đó tìm ra một chỗ sơ hở.

Lam Diệp với ánh mắt tỏ ý khen ngợi, cười cười nói:

“Dựa theo ý nghĩ của bản thân mà làm sao, chỉ cần người nhớ kỹ bọn bằng hữu chúng ta... đây là được rồi.”

Băng Nghiên không nói gì, chỉ là dùng một loại ánh mắt không cam lòng nhìn Phương Sùng, những người này, mỗi một người đều là bạn tốt của nàng, tận trong đáy lòng nàng, không mong muốn bất cứ người nào rời đi.

Đại não của Tần Tư ‘Xoẹt! Xoẹt!’ tức thì lọt vào một mảng rộng không.

“Luân hồi trước đây Thần Vương Tuyệt Hành đã nói qua, Lôi Phạt Thiên tôn thiếu chút nữa nhập vào con đường luân hồi súc sinh... nhưng là làm sao mới có thể sống lại luân hồi? Điểm này sau lại Tần Tư suy nghĩ muốn vỡ đầu cũng nghĩ không ra.”

“Phương đại ca... người nói, nơi này có thể lựa chọn sống lại luân hồi?” Tần Tư muốn đem chuyện này hỏi rõ.

“A A, người mới tấn thăng Thần Vương, những cái không biết vẫn còn rất nhiều.” Phương Sùng nhìn Tần Tư nói: “Chúng ta cũng là qua hơn mười vạn năm mới biết được, ở... tầng không gian này, có một chỗ luân hồi... Chỗ luân hồi đó giống như một dòng nước xoáy, chỉ cần đứng ở... gần nơi đó, thì sẽ phải chịu một lực hút mãnh liệt, cho đến khi đem người hút vào trung tâm vòng xoáy mới dừng lại, ... đó tức là nơi chốn luân hồi... Ở trung tâm vòng xoáy tổng cộng có sáu tầng, mỗi một tầng đại biểu cho tánh mạng thể của chuyển sinh, cộng có sáu loại, thể là được người ta gọi là ‘lục đạo luân hồi’. Bởi vì cái điểm mỗi một tầng mới lạ này mới có lục đạo luân hồi. Cho nên nếu muốn chuyển sinh, thì phải ở... Vô Danh không gian này tu luyện đến cảnh giới Thần Vương, nhưng thật sự tu luyện đến Thần Vương cảnh giới, cũng sẽ có rất ít người sẵn lòng sống lại luân hồi, bất luận ở chỗ nào, có thể tu luyện thành Thần Vương, nhất định trễ lại một chút, mà một khi tu luyện thành là Thần Vương, đối với chân nguyên toàn thân đó cùng với sự lĩnh ngộ của pháp tắc, quả thật không có mấy người nguyện ý vứt bỏ đi hết thấy, lựa chọn sống lại từ lúc sơ khai, vì lẽ đó Ngao Phương mới vừa rồi hỏi ta là chịu vứt bỏ tất cả những gì hiện có hay không.”

“Vứt bỏ Thần Vương cảnh giới?” Tần Tư cũng sửng sốt, đồng thời tự hỏi, hoán đổi chính mình, chính mình có dùng khí hay không đi sống lại luân hồi, đáp án rất rõ ràng, hắn không mong muốn.

“Phương đại ca, ta muốn đi xem thử lục đạo luân hồi kia.” Tần Tư nói.

175. Chương 8: Hai Người Chu Gia

Tần Tư sững sốt, hẳn có thể từ biểu hiện trên mặt Phương Sùng nhìn ra sự nghiêm túc của Phương Sùng, không giải thích được khó hiểu hỏi:

“Phương đại ca, có vấn đề gì sao?”

“Hấp lực của Lục đạo luân hồi không phải người có thể chống lại được, hồi đó Lôi Phật Thiên Tôn một mình ngã lọt vào con đường chuyển sinh cầm thú của Lục đạo luân hồi, cũng nhờ tất cả Thần Vương của Chu gia cùng với các Thần Vương của bát đại gia tộc sót lại đó cùng hợp sức với nhau, mới gắng gượng kéo Lôi Phật Thiên Tôn trở lại được, mà người biết, khi đó bọn chúng cách Lục đạo luân hồi bao xa không?” Phương Sùng vẫn không nói gì, Ngao Phương ở một bên nói.

Tần Tư lắc đầu, đối với cái... này, hẳn thật đúng là không rõ ràng lắm.

“Đúng ba vạn dặm, hơn nữa ở trong vòng ba vạn dặm của Lục đạo luân hồi, tuyệt đối không thể nào thuận di được.” Ngao Phương nói đến, trong giọng nói vẫn còn lộ ra vẻ kinh hãi. “Lục đạo luân hồi, thần thức hoàn toàn tra xét không được, muốn xem rõ ràng hình dạng của Lục đạo luân hồi, chỉ có thể dùng mắt thường, mà cho dù chúng ta trở thành Thần Vương, mắt có thể nhìn xa được, nhiều nhất cũng chỉ ba vạn dặm, mà nếu như người đến gần Lục đạo luân hồi ba vạn dặm, ta đây có thể khẳng định, trừ phi có hơn mười vị Thần Vương cùng kết hợp ra tay, nếu không người tất nhiên cũng bị cuốn vào luân hồi.”

“Ba vạn dặm?” Tần Tư trong lòng khiếp sợ, khoảng cách ba vạn dặm đã bắt đầu có lực hấp dẫn lớn như vậy, lớn đến nỗi Thần Vương cũng không thể chống lại được, Lục đạo luân hồi này, thật đúng là kinh khủng.

“Hừ, cái... tên Chu An gì đó. sớm muộn gì có một ngày ta sẽ đem hắn ném vào Lục đạo luân hồi.” Băng Nghiên nghe đến tên của Lôi Phật Thiên Tôn, khí giận lúc này không còn chỗ chứa bùng phát ra.

“A. Nghiên nhi muội muội thời gian cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy. Có một số việc, muội làm sao cứ giữ trong lòng không thể quên đi chứ?” Lam Diệp ở bên cạnh nhìn Băng Nghiên cười nói, đồng thời ánh mắt còn cố tình liếc nhìn Tần Tư một cái, hiển nhiên đúng là một lời nói ẩn hai ý nghĩa.

Băng Nghiên mặt đỏ lên, hăm dọa :

“Lam tỷ tỷ nếu như lại giễu cợt tiểu muội không giữ mồm giữ miệng, tiểu muội cũng buộc lòng phải đem tất cả chuyện về Lam tỷ tỷ dốc hết ra được rồi.” Hiển nhiên hai người đều đã biết không ít việc riêng tư của nhau rồi.

Lam Diệp cũng biến sắc, giả vờ cả giận nói:

“Xem người dám!”

Băng Nghiên ngoảnh mặt về Lam Diệp vừa lè lưỡi ra, tỏ vẻ thị uy.

“Huynh đệ, người dự định lúc nào đi?” Ngao Phương đi tới trước Phương Sùng nói.

“Chỉ mấy ngày nữa, một khi nỗi lòng đã ổn thỏa, ta cũng không cần phải giữ lại phần trí nhớ này nữa. Trọng lịch luân hồi, cũng có lẽ là một cơ hội mới.” Phương Sùng nói.

“Ta... ta cắt ngang một chút.” Tần Tư chợt nói: “Phương đại ca, có chuyện ta muốn cùng người bàn bạc riêng.”

“Nga?” Phương Sùng thoáng sững sờ, lập tức cười nói: “Được a, Tần Tư tiểu huynh đệ, nói đến, có thể giải quyết được mỗi bản khoản trong lòng ta, cũng may mắn nhờ có người đây.”

“Ôi... Phương đại ca, đừng nói vậy... này chúng ta tìm một chỗ riêng để trò chuyện.”

Phương Sùng gật gù đầu, tiến lên phía trước dẫn đường, hai người một trước một sau đi vào một gian nhà lá.

“Làm cái gì? Chuyện gì còn muốn dấu giếm chúng ta.” Băng Nghiên ở phía sau bắt mắt lắm lắm.

Vào phòng, Tần Tư quan sát một vòng trên dưới trước sau, nhìn thử xem trong phòng này có cái trận pháp gì... hay không có thể ngăn cản sự dò xét của thần thức.

Phương Sùng mỉm cười, tiện tay vung lên, một bức bình phong vô hình ngăn cách giữ cho không gian trong phòng không lan truyền ra ngoài, hướng về Tần Tư nói:

“Tần Tư tiểu huynh đệ, lúc này có thể nói được rồi, có cái bí mật gì muốn nói với ta.”

Tần Tư dùng thần thức dò xét bức bình phong không gian kia một chút, yên lòng.

“Phương đại ca, ngài không nên đi sống lại luân hồi, ta có thể nói cho ngài biết, địa vị của Tam thúc bây giờ cao cao tại thượng, cho dù ngài sống lại luân hồi, có thể cùng Tam thúc đoàn tụ cùng một chỗ, việc thực hiện cơ hồ là không thành vấn đề. Nếu như ngài bây giờ thật sự đi sống lại luân hồi, nói thật từ trong thâm tâm, tiểu đệ nhận thấy, ... đó chẳng qua là trốn tránh.”

“Trốn tránh?” Phương Sùng chau mày: “Tần Tư, người mà biết ta ở Vô Danh không gian này si đại bao lâu? Ta chết lúc vẫn còn là thất cấp Yêu đế, nhưng bây giờ ta đã là Thần Vương, thậm chí là Thần Vương đã lĩnh ngộ được một phần thời gian gia tốc. Người biết điều này phải qua bao nhiêu năm? Ta nếu là trốn tránh, đã sớm có thể đi sống lại luân hồi, nói không chừng sau khi chuyển sinh ta bây giờ cũng đã tu luyện tới cảnh giới Yêu đế rồi, mà tất cả những điều này, chỉ vì ta còn vướng víu nhiều mối ưu tư, nếu là lựa chọn trốn tránh, ta sớm đã có thể lựa chọn rồi.”

“Không.” Tần Tư vẻ mặt nghiêm túc, lắc lắc mạnh đầu. “Phương đại ca, cho dù người chuyển thế tu luyện đến Thần Vương, thậm chí là cảnh giới Thiên Tôn lại có ra làm sao? Chẳng lẽ người có thể nhớ lại hết thấy những việc ở kiếp trước?” Nhìn vẻ sững sờ của Phương Sùng, Tần Tư nói tiếp: “Không thể, ngài chỉ có thể lấy một cái thân phận hoàn toàn mới để sống trong thế giới hiện tại đó, cho dù gặp được con của ngài, cũng có thể là thuộc về phía địch nhân, vả lại, chính là người tưởng muốn là được sao?”

Phương Sùng lại cười cười.

“Tần Tư tiểu huynh đệ, ta hiểu rõ ý tứ của người, nhưng thật ra trong mắt của ta... nỗi lòng một đời này đã giải quyết xong, cũng không có cái gì đáng để lưu luyến. Sống lại luân hồi, cũng là một sự lựa chọn không sai vậy.

Tần Tư thần bí cười một tiếng nói:

“Phương đại ca, nếu ta nói, ngài còn có thể lần nữa gặp lại Tam thúc Hắc Vũ của ta vậy?”

“Cái gì?” Phương Sùng chỉ cảm thấy đầu óc chính mình một trận choáng váng: “Người nói, người nói ta còn có thể gặp được con của mình.”

Tần Tư trịnh trọng gật đầu, nói:

“Ta không dám nói chắc chắn, nhưng đích xác có khả năng như thế.” Tần Tư nói vừa xong, gơ tay ra tập trung khí, ‘Xoát’, một cái cắt vào làn da trên cánh tay mình: Nhất thời một tia máu màu đỏ chảy ra, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, vết thương trên tay Tần Tư liền khép lại, tựa như không có gì xảy ra vậy.

“Đỏ... đúng máu màu đỏ? Người... ” Phương Sùng kinh ngạc nhìn Tần Tư, lời nói phát ra cũng có chút cà... cà lăm: “Người như thế nào lại có máu màu đỏ, mọi người của cái không gian này, bất kể người bình thường cũng vậy, hay là Thần Vương Thiên Tôn trong cơ thể đều lưu lại dòng máu màu xám mới đúng.”

Tần Tư cười một tiếng, nhìn Phương Sùng nói:

“Phương đại ca, ta tiết lộ ngọn nguồn cùng ngài, kỳ thật ta cũng không có chết, mà là thông qua một loại thông đạo đặc thù tiến vào cái không gian này, mặc dù cái... thông đạo này ở đâu, phải làm sao để mở ra ta cũng không biết, nhưng ta tin tưởng, cha của ta, còn có Đại bá, Nhị bá, khẳng định có thể nghĩ biện pháp để tới đây.” Tần Tư đối với phụ thân Tần Vũ kính ngưỡng tận trong đáy lòng. Hắn chỉ quả quyết, trên đời này không có sự việc gì phụ thân hắn làm không được.

“Phụ thân người?” Phương Sùng sững sờ. “Ta chỉ nghe Băng Nghiên tiểu nha đầu đó nói phụ thân người cùng Phiêu Vũ Thiên Tôn quan hệ thân thiết... ‘A A’, nói đến, đối với ba vị Thiên Tôn, ta gặp cũng chưa từng gặp qua đây.” Phương Sùng cười giấu một tiếng, lúc hắn chết chỉ là thất cấp Yêu đế, đừng nói Thần

Vương Thiên Tôn, chính ngay cả Thần nhân cũng chưa thấy qua một người, đến khi tới vô danh không gian này, dựa vào thời gian vô tận, ngắn ngủn mấy ngàn vạn năm liền đạt tới Thần Vương cảnh giới... cái này nếu như phát sinh tại Lâm Mông vũ trụ, lại là một kỳ tích.

“Phương đại ca xin yên tâm, đối với thực lực của phụ thân ta, ta không tiện tiết lộ nhiều, đơn giản mà nói, ta bây giờ, cho dù có được mười kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, cũng không hơn một phần vạn của phụ thân ta.” Tần Tư không có tiết lộ thân phận của phụ thân là Hồng Mông Chương khổng giả, bất quá cho dù có tiết lộ, với cảnh giới của Phương Sùng bây giờ, cũng hoàn toàn không cách nào hiểu được bao nhiêu, để so sự mạnh mẽ nổi bật của Tần Vũ, Tần Tư không thể làm gì khác hơn là lấy bản thân bình thường của mình để so sánh.

Phương Sùng hoàn toàn không nói nên lời. Một Thần Vương nắm trong tay mười kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo còn không bằng một phần vạn người ta, bản thân lại cùng Phiêu Vũ Thiên Tôn có mối quan hệ thân thiết, thân phận đó còn dùng lời gì để nói? Chẳng trách mới vừa rồi Tần Tư nói thân phận của Hắc Vũ bây giờ đúng là cao cao tại thượng đây, bây giờ xem ra, đích xác như thế a.

Phương Sùng không biết sự tồn tại của Hồng Mông Chương khổng giả, đối với ông mà nói, Thiên tôn đã là trình độ cực cao của vũ trụ rồi. Mặc dù Tần Tư không có nói rõ ràng, nhưng Phương Sùng đơn giản cho rằng, do miêu tả của Tần Tư với đầy vẻ kính trọng, phụ thân của hắn chắc chắn là Thiên Tôn rồi. Còn như hắn mới vừa rồi nhắc tới Đại bá, Nhị bá, khẳng định địa vị mỗi người cũng đều giống nhau, Thiên Tôn, đích xác có lực lượng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, ba người Thiên Tôn liên thủ, nói không chừng thật sự có thể tìm được phương pháp nối thông hai cái không gian.

“Được, Tần Tư tiểu huynh đệ, ta nghe lời người.” Phương Sùng hạ định quyết tâm nói.

Tần Tư cười thỏa mãn, chờ tới khi nào phụ thân tìm được cái không gian này, nhìn thấy mình tìm được phụ thân của Tam thúc, phần thưởng chắc là không thể thiếu được, Tần Tư chính là như vậy, luôn luôn lạc quan, còn chưa biết lúc nào mới có thể thoát khỏi cái không gian này, cũng đã bắt đầu suy nghĩ phải đòi hỏi phần thưởng nào mới tốt.

-o-o-o-

Thiên Tôn thành, đệ nhất Thần giới lãnh địa của Chu gia, trái ngược với thành trì của tầng thứ bảy, Thiên Tôn thành xem ra chỉ có thể coi là loại mê hoặc người ta. Nhưng chính hơn một trăm vị Thần Vương sống ở trong Thiên Tôn thành này mê hoặc người ta, tầng thứ chín và tầng thứ bảy không giống nhau, thể lực của Thiên Tôn thành hoàn toàn không cần xâm nhập bên ngoài, chỉ cần một câu nói, cả đệ nhất Thần giới đều muốn quy lụy Chu gia như Thiên lôi sai đâu đánh đó.

Chu An dẫn theo Chu Yểm, xác thực phải nói là Chu Yểm dẫn theo Chu An xuất hiện ở ngoài Thiên Tôn thành, dựa theo sự phân phó của Chu An, Chu Yểm tập trung thần nguyên lực đem thanh âm truyền vào Thiên Tôn thành.

“Đệ nhị Thần giới Chu gia Chu An cùng con Chu Yểm đến đây bái phỏng.”

Chu Viêm, Thiên Tôn của đệ nhất Thần giới, trước khi hai người vừa tới ngoài cửa thành đã chú ý lâu năm rồi. Thần thức trong nháy mắt tập trung vào Chu An, đối với Chu Yểm, cũng không chú ý lắm.

“Gia gia!” Cháu ngoại của Chu Viêm, Thần Vương Chu Bình cung kính hướng vào bên trong nói: “Đệ nhị Thần giới Chu An cùng con đến đây bái phỏng. Ngài xem...”

“Để cho bọn họ vào đi, dẫn thẳng đến chỗ này của ta là được.” Đợi cho Chu Bình đi xuống, khước miệng Chu Yểm lộ ra vẻ cười nhàn nhạt:

“Chu An, người cuối cùng cũng tới rồi.”

Hai cha con Chu An một mực chờ bên ngoài thành, không lâu sau, Chu Bình đích thân từ trong thành đi ra, đi tới trước hai người, mặt không chút biểu lộ tình cảm hỏi.

“Các người chính là Chu An và Chu Yểm sao?”

Ở tầng không gian này, tất cả mọi người đều biết Thiên Tôn thành, tên của Chu Viêm thật ra hiếm người biết đến, nhưng không có ai không biết Thiên Tôn thành thành chủ Chu Bình, một Thần Vương sớm đã

lĩnh ngộ thời gian tĩnh chỉ pháp tắc.

“Vị... này chính là Thần Vương Chu Bình sao.” Chu An với vẻ mặt tươi cười, cung kính hướng về Chu Bình nói.

“Đúng, đi theo ta.” Chu Bình rất ít lời, nói thẳng ra mục đích của mình.

Chu An dành cho Chu Yểm một chút thể diện, hai người cùng nhau sánh bước đi theo sau, trong chớp mắt đã tới chỗ Chu Viêm.

“Gia gia, người đã dẫn tới, Tôn nhi xin cáo lui.” Chu Bình chợt thay đổi thần sắc trên mặt, hướng về cửa phòng cung kính nói.

“Tốt, Chu An, phụ tử các người vào đi.” Chu Viêm vừa dứt lời, cửa phòng ấy đã mở ra.

Chu An kéo Chu Yểm một cái, hai người cúi mình đi vào phòng Chu Viêm.

“Bất hiếu tử Chu An, bất hiếu phụ thân!” Chu An vừa vào phòng, lập tức quỳ rạp xuống đất, khiến cho Chu Yểm bên cạnh thật bị dọa cho phát khiếp.

176. Chương 9: Bể Nghiên Đích Cổ Sự

“Chu An, nói đến, người thật sự đúng là bất hiếu, sự bại vong của Chu gia ta, thật ra có một nửa coi như là nhờ người ban tặng.” Chu Viêm không biểu lộ gì trên nét mặt, tiếp tục nói:

“Rất kỳ quái, người làm sao có thể chết? Mà còn mất hết toàn bộ tu vi, người có năng lực như thế cũng không nhiều lắm a, là Phiêu Vũ? Hay là sư tôn Lâm Mông của người?” Nói đến Lâm Mông, trong mắt Chu Viêm lóe lên một đạo hàn quang.

Chu An lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi, trong đầu không khỏi nhớ lại ‘tiền căn hậu quả’ thọ trước.

Đúng vậy, Chu An vốn là con của Thiên Tôn Chu Viêm đệ nhất Thần giới, nhưng Chu Viêm đối với đứa con trai này cũng có chút thành kiến, bản thân Chu An cũng không có tinh thần cầu tiến, bất kể là tư chất hay là tu vi, ở trong đám đệ tử cùng trang lứa đều là kém cỏi nhất, người tu chân từ trước đến nay luôn có quan niệm ‘cường giả vi tôn’, tu vi của Chu An kém cỏi, tư chất chênh lệch, tự nhiên sẽ có không ít người đồng lứa khi dễ, vũ nhục, ở điểm này, Chu An cái tên Thiên Tôn ấy cùng với Liễu Hàn Thư có phần giống nhau. Những bức xúc ấy trong gia tộc khiến cho lòng Chu An sinh ra ý hướng phản bội, nương nhờ vào hai thầy trò lúc ấy đang nổi dậy thần tốc tại Thần giới, đó là Lâm Mông và Phiêu Vũ. Thực lực của Lâm Mông nổi lên nhanh như tên bắn khiến cho Chu Viêm trong lòng sinh cảnh giác, giai đoạn khởi đầu của Lâm Mông và Phiêu Vũ, vừa khéo Chu An báai Lâm Mông làm thầy, nói cho Lâm Mông biết rất nhiều bí mật của Chu gia, sau nhiều lần tu luyện gặp trắc trở gian nan, Lâm Mông rốt cục công pháp cũng đại thành. Giết chết Chu Viêm, cùng lúc đó một kích phá vỡ đệ nhất vũ trụ, mới có Hồng Mông ngẫu nhiên hiện thân hỗ trợ.

“Lâm Mông sư tôn của người không phải từng đáp ứng với người, tại trong vũ trụ của hắn, Chu gia được hưởng số mệnh Thiên Tôn vĩnh cửu sao? Chu Viêm nói mỉa mai.

Mặt Chu An lại biến sắc, Chu Viêm thật ra đoán được ý nghĩ trong lòng Chu An nói:

“Chu An, không có gì kỳ quái, chuyện của Lâm Mông vũ trụ, ta cũng biết không ít.”

Chu An chợt cười khổ lên tiếng nói:

“Phụ thân, lúc đầu quả thật là ta không đúng, có lẽ khi đó nếu ta không lựa chọn phản bội, ngài sớm đã đem Lâm Mông giết đi.” Oán hận quá lớn khiến Chu An không còn gọi Lâm Mông là thầy nữa, mà là kêu thẳng tên.

“Trước khi bị Lâm Mông giết ta cũng đã từng hỏi qua vấn đề này, hắn trả lời đúng là Chu gia vĩnh viễn hưởng mệnh Thiên Tôn, nhưng không phải Chu An ta vĩnh viễn hưởng mệnh Thiên Tôn.”

“Hừ, lúc đó khi phản bội ta không nghĩ tới có hôm nay sao.” Chu Viêm mặt lộ vẻ giận dữ chất vấn.

“Đích xác không nghĩ tới, nhất là ta không nghĩ tới lại có thể chết ở trên tay sư tôn người mà ta tôn kính nhất, chính là vì cái tên Tần Vũ đó.” Chu An cảm hận nói. Quy trách nhiệm về tội lỗi, cái chết của hắn càng cần phải gán trên đầu của Tần Vũ, nếu như là Tần Vũ giết hắn, hắn còn cam lòng chịu đựng, Lâm Mông kia vì Tần Vũ mà giết hắn, khiến cho hắn có phần không chịu đựng được.

“Ôi!” Chu Viêm đột nhiên thở dài: “Chu An, sư tôn của ta Hồng Mông lúc đầu cũng không giúp đỡ ta, mấy năm nay ta cũng nghĩ qua, nói đến, cũng không trách được bọn họ.”

Chu An sững sờ, tại trong ấn tượng của hắn, Chu Viêm cũng không phải là loại người nói những lời như thế.

“Bọn họ đạt đến cảnh giới ấy, cho dù chúng ta là Thiên Tôn bất quá cũng giống như con kiến hôi tầm thường, mà chỉ có người cùng tầng lớp với bọn họ mới có thể là bằng hữu là đối thủ, ta nghĩ cho dù đổi lại là người là ta, cách lựa chọn cùng bọn họ cũng không sai biệt nhiều lắm.” Chu Viêm nói.

“Phụ thân, hôm nay chúng ta đều là người đã chết qua một lần. Ta cũng từng đảm nhiệm qua Thiên Tôn, có một số chuyện ta cần nói.” Chu An tiếp tục nói: “Vốn cái tên Tần Vũ ở trong Lâm Mông vũ trụ cùng chúng ta đối nghịch đó, con hắn không biết vì sao tới cái không gian này, còn mang theo nhất lưu Hồng Mông linh bảo xuất hiện, ta tự nhận bây giờ Chu gia ở Lâm Mông vũ trụ đã hoàn toàn bất lực và e sợ cả một tên Thần Vương liễu mạng. Vì lẽ đó suy nghĩ đã lâu, ta hãy cứ quyết định mang theo Chu gia mọi người đến nương tựa vào ngài.” Lời nói của Chu An rất thẳng thắn, không có vòng vo chút nào.

Chu Viêm lại đột nhiên cười:

“Chu An, xem ra ngươi vẫn còn chưa có tiến bộ chút nào a, lúc này tựa hồ cùng chúng ta vốn đã không có quan hệ gì, ta dựa vào cái gì để trợ giúp ngươi? Dựa vào cái gì thu nhận giúp đỡ con cháu của ngươi?”

Chu An trên mặt nóng rần lên, tiếp tục nói:

“Phụ thân, bất kể nói như thế nào, Chu gia của đệ nhị Thần giới tất cả cũng là con cháu của người, bây giờ ta từ lâu cũng không còn là đệ tử của Lâm Mông nữa, mà chỉ là một đệ tử của Chu gia, chỉ là con của ngài.”

“Từ khi ngươi xin vào làm đệ tử Lâm Mông, Chu gia sớm đã gạch bỏ tên ngươi, theo lý, ngươi cũng không nên dùng lại cái tên này lại càng không nên dùng cái... họ này.” Chu Viêm đột nhiên đứng lên, lớn tiếng quát.

Chu An sắc mặt lại biến đổi, nhưng vẫn chịu đựng cơn giận dữ của Chu Viêm. Thấp giọng nói:

“Phụ thân giáo huấn đúng, nhưng mong được phụ thân tha thứ, dù sao chúng ta đều đã chết qua một lần rồi, ở trong cái không gian này, một lần nữa kết hợp hai làm một không tốt sao?”

“Càng huống chi.” Chu An cố ý ở chỗ này tăng cao giọng nói:

“Tên tiểu tử Tần gia kia còn có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, dựa theo địa vị của phụ thân hắn, bảo bối trên người hắn cũng không phải ít, chẳng lẽ ngài cũng không động tâm?”

Chu Viêm cười, đó là một kiểu cười nhạo báng.

“Chu An, ngươi thật đúng là không tiến bộ. Chuyện gì không cần thiết vứt ra khỏi đầu óc không tốt sao? Người xem trong cái không gian này có ai có thể mang theo vũ khí khi còn sống tới đây.” Lại liếc nhìn Chu An một cái. “Còn có, theo như lời của ngươi nói, nhân vật Tần Vũ cũng phải cùng với Hồng Mông, Lâm Mông đồng cấp bậc, con hắn làm sao có thể chết, ai có khả năng giết chết con hắn?”

Chu An lại cười một tiếng.

“Phụ thân đại nhân quá lo lắng. Tần Vũ đúng là người ta hiểu rõ hơn ai hết. Nếu như hắn có thể đi đến không gian này, hắn tuyệt đối sẽ không nhìn vào bỏ mặc, chỉ cần chúng ta trước kiểm chế được, tập hợp một số người không quen biết đi giết Tần Tư dựa vào sự mê hoặc của linh bảo, nếu như Tần Vũ xuất hiện, chúng ta đây coi như đã làm dậy lên cái gì đó cũng không lộ ra sơ hở nào, nếu như Tần Vũ không ra tay, ngược lại dẫn tới việc Tần Tư bị hại, vậy cũng sẽ chứng minh Tần Vũ tuyệt nhiên không có mặt ở không

gian này, cũng không tiến vào được cái không gian này, cho dù có người đoạt được Hồng Mông linh bảo, với địa vị của ngài tại đây, vật kia còn không thuộc về chúng ta ư.”

“Bốp, Bốp” Chu Viêm vỗ tay, tỏ ý khen ngợi nói:

“Đúng rồi, không tệ, có lời nói của người lần này, ta ngược lại có thể cân nhắc việc tiếp nhận con cháu của người.”

-o-o-o-

Hồng Mông không gian... trong căn nhà cỏ trôi nổi ấy, Hồng Mông và Cổ Bàn hai người ngồi đối diện nhau, không có mặt Lâm Mông và Tần Vũ.

“Đại ca, ta thử qua tất cả các biện pháp, đều không cách nào sáng tạo ra bốn cái tiểu vũ trụ.” Cổ Bàn rất là ảo não, vũ trụ của mình cùng vũ trụ của ba ca ca vẫn còn có chút chênh lệch, biết rõ rành rành điểm mấu chốt ở đâu, nhưng lại không biết phải làm sao để giải quyết.

“Cũng không rõ lắm tình huống hiện tại. Hơn nữa ta có cảm giác vũ trụ của người đang phát sinh loại biến hóa nào đó, một loại biến hóa xưa nay chưa từng có.” Hồng Mông cũng chỉ cau mày, trong khoảng thời gian vừa qua, Hồng Mông thật đúng là bị đả kích gấp bội lần, sự việc phát sinh liên tục xảy ra rất nhiều khiến cho bọn họ những Hồng Mông Chứng không giả này đều không cách nào đã thông được.

Cổ Bàn nghe xong lời của Hồng Mông càng thêm buồn bực. Ngay cả đại ca cũng không biết, vậy Nhị ca Lâm Mông, Tam ca Tần Vũ thì càng không có khả năng biết được rồi.

“Ồ!” Hồng Mông đột nhiên kinh ngạc đứng lên, trong nháy mắt mở Hồng Mông kim bảng ra, nghi hoặc nói:

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Cùng một lúc, Lâm Mông và Tần Vũ cũng cảm nhận được biến hóa của Hồng Mông kim bảng, đồng thời vội vàng tới Hồng Mông nơi này.

“Đại ca, Hồng Mông kim bảng quả thực có biến hóa, là chuyện gì xảy ra?” Sau khi hai người tới, hai miệng cùng lên tiếng hỏi.

Cổ Bàn lúc này cũng bắt đầu chú ý tới Hồng Mông kim bảng, nhưng thấy đầu hàng thứ tư chữ ‘Cổ’ tượng trưng cho Cổ Bàn vũ trụ trên Hồng Mông kim bảng lại có phần phai nhạt một chút so với trước đây.

Mấy người ngo ngắc nhìn nhau, Hồng Mông kim bảng xuất xứ từ Hồng Mông không gian, nếu nói về thời gian, nó so với Hồng Mông, thời gian xuất hiện còn trước nữa, căn bản không biết sự biến hóa của Hồng Mông kim bảng tiêu biểu cho cái gì.

“Tên của ta sẽ không có biến mất chứ!” Cổ Bàn có chút lo lắng nói.

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, dù sao Hồng Mông kim bảng đúng là so với ta xuất hiện còn sớm hơn tại Hồng Mông không gian, loại biến hóa như thế, ta cũng không biết tiêu biểu cho cái gì.” Hồng Mông bắt đầu dĩ trả lời. Còn Lâm Mông với hiện tượng như thế lại càng không biết phải làm sao.

-o-o-o-

Một mảnh núi xanh nước biếc, Tần Tư cùng Băng Nghiên hai người đang tùy tiện phi hành, đây là Tần Tư đáp ứng Băng Nghiên, chỉ cần mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, sẽ cùng Băng Nghiên phi hành, đến nay Tần Tư cũng chưa rõ, Băng Nghiên nha đầu kia làm saothích phi hành như vậy .

“Tần Tư, chúng ta ở chỗ này dừng lại đi.” Tìm một sườn núi, Băng Nghiên bay thẳng tới, nhẹ nhàng ngồi xuống đất, Tần Tư nói gót theo qua, ngồi bên cạnh Băng Nghiên.

“Tần Tư, cảm ơn người đi cùng ta nhiều ngày như vậy.” Gió nhẹ thổi tung bay mái tóc dài của Băng Nghiên, nhìn nghiêng gương mặt nàng, trên mặt Băng Nghiên tràn đầy vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

Tần Tư ngượng ngùng cười nói:

“... Cái này thật ra cũng không có gì. Chẳng qua là vẫn chưa rõ người vì sao lại thích phi hành như vậy.”

“Tần Tư.” Băng Nghiên nhỏ giọng kêu lên, cũng không để ý gì tới vấn đề của Tần Tư.

“Ân?” Tần Tư nghi hoặc đáp lại.

“Người... . người có thể ôm ta một cái không?” Trên mặt Băng Nghiên dường như lên cơn sốt, nhìn qua hoàn toàn đỏ rực một màu.

“A?” Dù là Tần Tư biết nhiều hiểu rộng, cũng không khỏi bị lời của Băng Nghiên dọa cho khiếp sợ giật nảy người.

“Người có thể ôm ta một cái không? Từ sau lưng ta.” Băng Nghiên lại nói thêm lần nữa.

“Nga! Nga!” Trong đầu óc Tần Tư nhất thời một mảnh hỗn loạn, luống cuống lạng tới sau lưng Băng Nghiên, hai cánh tay run run từ phía sau vói qua, hồi lâu do dự, hai tay vòng lại, đã ôm chặt eo Băng Nghiên.

“Cám ơn.” Trên gương mặt Băng Nghiên vẫn phơn phớt đỏ. “Tần Tư, người và Thiên, thật sự rất giống nhau, ta thậm chí hoài nghi người có phải là Thiên chuyển thể hay không.”

“Hắn... hắn là không phải chứ.” Tần Tư thật ra cũng không có hoàn toàn nghe hiểu lời của Băng Nghiên, như đúng như sai trả lời.

“Ta và Thiên là lúc còn nhỏ đã biết nhau.” Băng Nghiên cũng không quản gì đến Tần Tư, tự mình tự nhiên tự nói ra: “Lúc đó, người của Âm Tinh giới còn chưa có cùng Tiên Ma Yêu giới phân chia rõ ràng như vậy, hơn nữa lúc đó mọi người luôn lui tới giúp đỡ lẫn nhau, chẳng qua là người của Âm Tinh giới tựa hồ rất chán ghét người Tiên Ma Yêu giới, chủ quan cho rằng những người Tiên Ma Yêu giới đó chính là muốn chiếm địa phương của bọn họ mà thôi. Thiên đúng là một đứa con lai. Theo lời của người nói, đó là nửa người của Âm Tinh giới, hắn và người có rất nhiều chỗ giống nhau, nửa người của Âm Tinh giới, tóc màu vàng, đôi mắt thật to, thậm chí tướng mạo các người cũng rất giống, người biết không? Lần đầu tiên nhìn thấy người, ta cho rằng thật sự người là chuyển thể của Thiên.”

Tần Tư trong lòng lạnh lẽo, hai tay đã muốn buông ra, nhưng không ngờ Băng Nghiên đúng lúc này đã đem hai tay mình nắm chặt lại.

177. Chương 10: Lưu Quang Đại Đế

“Gia gia của ta là người đầu tiên đảm nhiệm Kim Hình Quân, còn người người ngày đó nhìn thấy chính là Nhị gia gia của ta, đó là phó tông chủ Kim Hình Tông lúc ấy, bởi vì quan hệ gia đình, ta vừa sinh ra vốn đã đeo theo mình một số phận nào đó, thậm chí không thể lựa chọn người yêu thích của chính mình, nói tới đây, Băng Nghiên có chút bất đắc dĩ cười... trong nụ cười ấy còn lộ ra vẻ châm biếm siết bao.

“Chính bởi vì Thiên coi như không thuần chính là người của Âm Tinh giới, cũng bởi vì Thiên không có hoàn cảnh hiển hách, chúng ta bị chia rẽ một cách kiên cường áp bức. Còn Thiên, bị phó tông chủ Kim Hình Tông lúc ấy, cũng chính là Nhị gia gia ta giết chết.” Giọng nói Băng Nghiên rất bình thản, giống như là đang kể lại chuyện xưa của người khác không liên quan gì đến mình.

Tần Tư nghe xong trong lòng rất chấn động, lúc này mới hiểu được tại sao Băng Nghiên đã yêu thích người ta tha thiết lại có phản ứng với vị Nhị gia gia kia của nàng như vậy,

“Tần Tư, người có

cho rằng ta để cho người ôm ta, là bởi vì ta đã xem người như là Thiên hay không?” Băng Nghiên cười hỏi, trong tiếng cười chứa đầy vẻ bi thương nghẹn ngào.

Tần Tư sửng sốt, không nghĩ tới Băng Nghiên lại hỏi thẳng hắn như vậy, chỉ có thể ảm ảm ố ố nói:

“Ân!... Đúng vậy...”

“Tần Tư, lúc mới bắt đầu, ta cũng cho rằng như vậy, từ khi người xuất hiện, ta đã không tự chủ được đem người tưởng tượng thành Thiên...” Băng Nghiên tiếp tục nói: “Nhưng sau lại ta phát hiện ta sai lầm rồi. Những ngày này người giúp ta, ta mới thật sự suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, nếu như ta thật sự xem người như Thiên ngày nào, có lẽ ta có thể cởi ra được cái nút thắt của tâm hồn kia, có thể không còn cùng Nhị gia gia chiến tranh lạnh nữa, cũng có thể khôi phục mối quan hệ giữa ta và phụ thân...” Thanh âm của Băng Nghiên càng ngày càng nhỏ, bắt đầu kèm theo chút nghẹn ngào.

Ổn định lại mối thương tâm trong lòng, Băng Nghiên nói tiếp:

“Thật ra là sự xuất hiện của ngươi, mới làm cho ta nhận thức rõ bản thân mình,

thì ra, điều ta vẫn vương vấn trong lòng không rời bỏ được không phải là Thiên, mà là sự độc tài chuyên chế của Nhị gia gia, còn có sự vô tình của phụ thân. Tần Tư, thật ra bây giờ ta hoàn toàn ổn định, có đem ngươi biến thành Thiên, ngươi cũng chính là ngươi, ngươi là Tần Tư, không thể thay thế cho ai khác, cũng không phải ai khác có thể thay thế được. Ngươi hiểu không?”

Lại một giọt lệ rơi trên tay Tần Tư, tay của Tần Tư không có buông... ra, ngược lại còn ôm thật chặt.

“Nghiên nhi, xin lỗi, mới vừa rồi... nhưng mà ngươi yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào ức hiếp ngươi.”

Băng Nghiên tách ra khỏi vòng tay Tần Tư, xoay mình lại nhìn vào Tần Tư, trên mặt sớm đã tràn đầy nước mắt, không có lời nói nào, có lẽ lúc này bất cứ cái gì cũng không cần thiết. Hai người ngay trên sườn núi này thắm thiết ôm nhau...

-o-o-o-

“Thuộc hạ toàn lực lục soát, cũng không có phát hiện tung tích của người đó.” Trên đại điện, một tên Thần Vương trên đầu toát mồ hôi lạnh, thấp thỏm lo sợ nói. Nơi tận cùng trong đại điện, Lưu Quang ngồi trên chiếc ghế lớn rộng, nhìn xuống tên Thần Vương dưới kia.

“Phế vật!” Lưu Quang nhàn nhạt nói: “Vốn nên giết ngươi, nhưng nghĩ ngươi tận tụy trung thành đã theo ta hơn mấy ngàn vạn ức năm, nên trước bỏ qua cho ngươi, tạm gát lại chờ cơ hội đem công chuộc tội đi.”

“Tạ ơn chủ thượng!” Thần Vương ấy vội vàng lau đi mồ hôi trên mặt, chỉ nói một câu liền vội vã lui ra, sợ Lưu Quang đổi ý.

Lưu Quang, vốn ở đệ nhất Thần giới tự xưng Lưu Quang đại đế, nhân vì lĩnh ngộ được bộ phận Thời Gian Đảo Lùi pháp tắc mà thành Thần Vương cực mạnh của đệ nhất Thần giới, nhưng bởi vì hành sự tàn nhẫn, độc đoán chuyên quyền, dưới tay của hắn chỉ có hai Thần Vương, cuối cùng một Thần Vương chịu đựng không được sự ngang ngược của hắn mà phản bội. Dẫn đến bị Thần Vương của các thế lực khác liên thủ giết chết.

Lưu Quang này nói đến cũng là tài giỏi ngút trời, khi tới cái... Vô Danh không gian này mới gần mấy ngàn năm lại một lần nữa lĩnh ngộ được Không Gian pháp tắc cùng bao gồm bộ phận Thời Gian Đảo Lùi trong đại bộ phận Thời Gian pháp tắc, khoảng cách đạt tới Thiên tôn cũng chỉ còn một bước.

Trong Vô Danh không gian này không có ước thúc, Lưu Quang không có kiêng kỵ càng tạo thêm giết chóc khôn cùng, Thần Vương không suy nghĩ một chút là chết, dưới hoàn cảnh bất đắc dĩ... chỉ có thể lựa chọn quy thuận, bởi vậy thế lực của Lưu Quang ở Vô Danh không gian này so ra càng lớn mạnh lên. Kể cả Chu Viêm cũng từng tỏ ý muốn giao hảo cùng với Lưu Quang, cái hành động này đã từng bị Chu Bình cầm đầu các Thần Vương phản đối, nhưng Chu Viêm lại chỉ cười cười, biểu hiện có sự cân nhắc của mình. cũng không có nói thêm điều gì với bọn họ. Kỳ thật Chu Viêm suy nghĩ cũng rất đơn giản, ở trong cái không gian này Thiên tôn chỉ có một mình hắn, những năm gần đây, cũng quá tịch mịch. Lúc này hắn mới hiểu được vì sao lúc đó Lâm Mông gặp được sư tôn, cũng mới hiểu được cho dù lúc đó không có sự phản bội của Chu An chính mình cũng không có khả năng giết chết Lâm Mông. Đương nhiên, dù có biết cũng đã muộn, bây giờ hắn chỉ mong muốn có được một bằng hữu có cùng cấp bậc cùng ngang tài ngang sức.

“Hừm, cũng không tệ lắm, ẩn núp quá kỹ, bất quá cũng chỉ có như vậy mới có hứng thú.” Khóe miệng Lưu Quang lộ ra vẻ tươi cười, sau đó thân thể nhoáng một cái biến mất.

Đây là một cái địa phương cùng loại với địa lao, âm u, ẩm thấp, một số phòng giam cũng dàn hàng hai bên, chẳng qua giam giữ bên trong những lao phòng này, đều là những Thần Vương phân biệt được cho là cao cao tại thượng.

Trong phòng giam mang số thứ mười bảy, giam giữ đúng là Vu Thuận đã cùng Tần Tư đánh một trận sau đó chạy trốn, mới tung ra tin tức không lâu, Vu Thuận liền bị bắt tới đây, toàn thân tu vi bị phong ấn, hắn

bây giờ, ngay cả lực lượng thân thể chẳng qua cũng chỉ giống như một người bình thường. Nếu không phải tại Vô Danh không gian này áp lực mỗi một tầng đều giống nhau, Vu Thuận

sớm đã bị áp lực ép chết rồi.

“Vu Thuận.” Thân ảnh Lưu Quang đột ngột xuất hiện trước người Vu Thuận.

Vu Thuận một trận hoảng sợ, với Lưu Quang đại đế này, hẳn quả là đã nghe tiếng từ lâu, cũng biết rõ thủ đoạn độc ác của Lưu Quang, chết không đáng sợ, nhưng đáng sợ chính là sự hành hạ dọa dẫm của Lưu Quang. Bởi vậy cho dù bị Lưu Quang bắt lại, phong ấn tu vi toàn thân, trong lòng Vu Thuận cho tới nay cũng không có sinh ra quá nhiều hận ý, có chăng chỉ là hoảng sợ.

“Lưu... Lưu Quang đại đế.” Vu Thuận hoảng sợ nhìn người trước mắt, không che dấu cơn sợ hãi trong lòng chút nào.

“Vu Thuận, lần trước ngươi tiết lộ tin tức này, đến bây giờ chúng ta cũng chưa có tìm được tên kia đâu, ta nghĩ, có lẽ là do chưa hiểu được rõ ràng đầy đủ chẳng.” Lưu Quang thản nhiên nói, trong giọng nói nghe ra không có vẻ gì khác thường.

“Đại... Đại đế, tiểu nhân biết, đã nói toàn bộ cho đại đế rồi. không có... giấu diếm chút nào.” Vu Thuận run rẩy nói.

“Không không không. Ta không phải cái ý tứ này.” Lưu Quang nói: “Ý của ta là, có lẽ có điều gì đó trong đầu óc ngươi, ngươi nhất thời nghĩ không ra mà thôi.”

Thân thể Vu Thuận rõ ràng run lên một cái, sợ hãi nói:

“Đại đế, ta thật sự đã khai báo tất cả mọi chuyện. tiểu nhân làm sao dám lừa gạt đại đế...”

“Ân! Thế này a, ta cho rằng hãy cứ sưu hồn đường như tốt hơn, như vậy ta mới có thể nhận được tất cả những gì ngươi biết.” Lưu Quang bình thản nói, tựa hồ sự việc này căn bản không phải là cái gì ghê gớm lắm.

“A? Không, đại đế, người để cho ta suy nghĩ lần nữa, chỉ cần ta có thể nghĩ ra bất cứ điều gì, nhất định bẩm báo tỉ mỉ cho đại đế, van xin đại đế tha cho tiểu nhân một mạng.” Vu Thuận lúc này hạ mình quá mức đúng là bị dọa cho phát khiếp. ‘Sưu hồn thuật’, nhất định phải cảnh giới cao hơn rất nhiều so với đối phương mới làm được. Nếu là kém hơn, gượng ép lực soát bừa bãi, vậy lực lượng lực soát linh hồn đó sẽ trực tiếp làm cho linh hồn bị cắn nát. Còn Lưu Quang và Vu Thuận đều là Thần Vương, Lưu Quang lợi hại hơn, đó chỉ là so trên phương diện sử dụng Thời Gian pháp tắc lợi hại hơn, nhưng so với Vu Thuận lại không tới đâu.

“Không được, bây giờ mọi người e rằng cũng đang truy tìm tiểu tử đó, thời gian của ta đúng là rất cấp bách, bắt quá người yên tâm, bốn đại đế rất thông thạo sưu hồn thuật, tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đến tính mạng của ngươi, “Lưu Quang trong ánh mắt lộ ra một đạo thần quang, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Vu Thuận.

“Không...” Vu Thuận chỉ kịp sợ hãi hô một tiếng, liền giống như người sống thực vật bình thường lẳng lặng đứng ở nơi đó, trong ánh mắt trống rỗng vẫn còn nhìn ra được vẻ sợ hãi trước đó.

Chỉ trong chớp lát, Lưu Quang nhắm mắt lại, tinh tế tỉ mỉ thể ngộ tất cả những nhận thức từ trong đầu óc Vu Thuận, một chớp liền lộ ra vẻ tươi cười, nắm bắt một mình: “Ta đã nói mà. Có một số điều người không thể nói ra được.” Theo sau thân ảnh hoàn toàn biến mất, chỉ để lại ánh mắt đờ đẫn, mất đi tư duy của Vu Thuận.

Vu Thuận đích xác không có chết, nhưng linh hồn đã bị tàn phá không chịu nổi. Hoàn toàn biến thành một Thần Vương ngu ngốc, hoặc là nói, ngay cả ngu ngốc cũng không bằng.

Lưu Quang từ khả năng ghi nhớ của Vu Thuận nhìn thấy được toàn quá trình bọn họ đuổi giết Tần Tư, cũng thấy được tràng diện cùng Tần Tư đối chiến, trở lại đại điện, Lưu Quang trong nháy mắt đem ý nghĩ của chính mình truyền tới cho tất cả Thần Vương đang lùng bắt Tần Tư, hết thấy việc này, cũng trong nháy mắt hoàn thành.

“Kỷ xảo ẩn núp cũng không tệ lắm, đáng tiếc, có nhiều việc không phải chỉ dựa vào ẩn dấu hơi thở là có thể ngăn chặn được.”

“Phụ thân, không xong rồi.” đệ nhị Thần giới Chu gia, Chu Hoắc hoảng hốt lao thẳng vào phòng Chu An.

Chu An đang lúc hưng phấn được trở lại đệ nhất Thần giới, đối với cách thể hiện của Chu Hoắc hơi bất mãn, không nhận được hỏi:

“Chuyện gì kinh hãi. Nhìn xem bộ dáng người này, thật không biết lúc trước người... đảm đương cái Tây Bắc Thánh Hoàng kia như thế nào.”

“Phụ thân, Tam đệ đi rồi. Còn dẫn theo Chu Nhiên...” Chu Hoắc lắp bắp nói.

“Cái gì?” Chu An ‘nhảy’ một cái đứng lên: “Người nói, Yểm nhi đi rồi?” Chu An đối với Chu Nhiên đúng là không quan tâm lắm, trong số bọn con cháu này, hắn thương yêu nhất chính là Chu Yểm.

“... Đúng vậy. Phụ thân, đây là phong thư trước khi đi Tam đệ lưu lại.” Chu Hoắc vừa nói, trong tay xuất hiện một cái phong thư: “Trên bì thư viết, yêu cầu phụ thân đại nhân tự mở ra, cho nên...”

Chu An chỉ cảm thấy tim mình như bị kéo chùng xuống, chính mình bây giờ chẳng qua là con người, căn bản không cách nào dùng thần thức đọc lấy cuốn trục, chỉ tiết nhỏ như vậy, Chu Yểm lại cũng hoàn toàn chú ý tới.

Run run tay mở phong thư ra, chữ viết của Chu Yểm nhất thời xuất hiện trước mắt mình.

“Phụ thân, đầu tiên xin tha thứ cho hài nhi bất hiếu, con không muốn bị cuốn vào tranh đấu nữa. Con mang Chu Nhiên đi, là hy vọng hắn cũng không phải bị cuốn vào tranh đấu, ngài đã từng cho con một cây nến vĩnh viễn cháy vô tận, hơn nữa đã nói với con, khi cây nến cháy hết, Thư nhi sẽ tỉnh lại, con biết ngài đúng là lừa gạt con, nhưng lúc ấy con vẫn lựa chọn vào niềm tin, con biết bốn ý ngài không phải cần Thư nhi tỉnh lại. mà là cho con một cái hy vọng, con tin, bởi vì con đúng là cần một cái hy vọng... bây giờ, những điều này đều đã là quá khứ. Hy vọng của con cũng sớm đã tan thành mây khói, con chỉ muốn dẫn theo Nhiên nhi yên ổn bình thần ở chỗ này sống nốt quãng đời còn lại. Có lẽ còn có khả năng gặp lại Thư nhi.

Phụ thân, hài nhi không thể không khuyên ngài một câu, chúng ta đều đã chết, còn muốn tranh giành cái gì đây? Nếu như nói chúng ta đều là Thần Vương, luyện tiếu không nỡ bỏ một thân tu vi này, vậy phụ thân ngài đang tranh giành cái gì chứ? Có lẽ vào luân hồi mới tốt hơn chẳng, hài nhi ngừng bút tại đây, mong phụ thân mình giám.

Bất hiếu tử ‘Chu Yểm’

178. Chương 11: Lai Tập (đến Tập Kích)

“Phụ thân!” Nhìn Chu An chỉ trong nháy mắt dường như lại lộ ra vẻ già cỗi hơn một chút, Chu Hoắc phân vân lưỡng lự kêu lên.

Chu An có vẻ như một mối, hướng về phía Chu Hoắc phát phát tay nói:

“Ta mệt rồi, người trước đi xuống đi.” Sau khi Chu Hoắc đi khỏi, Chu An như không còn chút sức lực nào ngã mình lên ghế, hai mắt có chút thất thần, tự nhủ: “Có lẽ, ta thật sự già rồi sao.” Chu Yểm rời đi, làm cho Chu An đứt từng nấc ruột (thấy như già thêm một chút).

-o-o-o-

“Chủ nhân! Ta đã tìm ra tông tích của tên tiểu tử kia.” Lưu Quang nhận được truyền âm của thuộc hạ, rất cực hài lòng cười: “Ám yêu cốc? Hừ, tiểu tử này thật ra tìm mấy người giúp đỡ cũng không tệ.”

Ám yêu cốc, cũng chính là sơn cốc nơi Tần Tư đang ở, nói đến cũng được coi như là một cái thế lực cực mạnh của đệ nhị Thần giới. Tần Tư cũng không biết, Ám yêu cốc Ngao Phương, Lam Diệp cùng với Nhị gia gia Băng Phong của Băng Nghiên đều là siêu cấp Thần Vương đã lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc. Hơn nữa thân thể ba người đều cực kỳ cường hãn, người tu luyện cùng cấp bậc căn bản không phải là đối thủ của bọn họ. Về phần Phương Sùng, mặc dù chỉ là lĩnh ngộ một phần Thời Gian Gia Tốc pháp tắc,

nhưng bởi vì bản thể là Âm Điện Bằng Vương, đối với Lôi Điện có năng lực khống chế vượt quá sức tưởng tượng, bất luận là công kích hay phòng ngự nếu so với Thần Vương cùng cấp cũng đều mạnh hơn không ít. Có những người này trấn giữ, ngay cả đệ nhất Thần giới, cũng không có mấy cái thể lực có thể dễ dàng tiêu diệt Âm Yêu cốc.

Âm Yêu cốc từ trước đến nay không tham gia cuộc tranh đấu giữa hai Thần giới, mặc dù thủ hạ dưới tay bọn họ cũng tới hơn mười Thần Vương như vậy, nhưng cũng có chỗ yếu kém nào đó ngay cả Chu Viêm cũng không có để ý đến Âm Yêu cốc, thậm chí hấn coi như không phải là Thiên tôn, ở trong mắt hấn bất quá cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

-o-o-o-

Âm Yêu cốc trong phòng Lam Diệp, Bằng Phong đang than thở bực bội hướng về Lam Diệp nói:

“Lam Diệp, có thời gian ngươi cũng nên trợ giúp ta. Ta cũng không biết nên làm sao mới có thể tiêu trừ mối hận của Nghiên nhi đối với ta.”

Lam Diệp cười một tiếng nói:

“Ta có thể giúp ngươi khuyên giải, còn như có thể khuyên giải được hay không, ta đây cũng không bảo đảm.

Bằng Phong đột nhiên nhìn trời nhú mày:

“Nguy rồi, Lam Diệp, ngươi mau truyền tin cho Bằng Nghiên tiểu nha đầu kia. Bảo bọn chúng mau mau quay về, có người của đệ nhất Thần giới đến rồi. Chỉ e rằng mục tiêu là vì Hồng Mông linh bảo trong tay Tần Tư tên tiểu tử kia.” Thần thức của Bằng Phong trong nháy mắt phát hiện có vài khí tức Thần Vương ở ngoài mấy vạn dặm cũng không ẩn trốn kỹ lắm.

Lam Diệp nói:

“Được, nhưng mà Bằng Phong, mấy người này không tính là lợi hại, không cần lo lắng như vậy chứ.” Hiển nhiên Lam Diệp cũng đã sớm phát hiện rồi. Đang nói, thân ảnh Ngao Phương xuất hiện ở trong phòng, vừa cười vừa nói:

“Lam Diệp điểm ấy ngươi đã không bằng Bằng Phong rồi, mấy tên Thần Vương kia đúng là không lợi hại lắm, chúng ta có thể dễ dàng giải quyết, nhưng ngươi chưa nghĩ tới, bọn họ tại sao chỉ ở bên ngoài, không dám tiến vào Âm Yêu cốc?”

Lam Diệp lập tức hiểu rõ:

“Xem ra vật trong tay Tần Tư tiểu huynh đệ thật đúng là mời gọi mọi người đến đây vậy, cuộc sống yên tĩnh của chúng ta coi như là chấm dứt rồi.” Lam Diệp vừa nói, đồng thời cũng truyền tin cho Bằng Nghiên và Tần Tư. Gọi bọn họ mau mau trở về, mấy ngày nay Tần Tư cùng Bằng Nghiên tình cảm phát triển rõ ràng trong mắt mọi người, những người khác không có gì. Bằng Phong lại là cao hứng dị thường, cho rằng chiến tranh lạnh giữa Bằng Nghiên và hấn, đã sắp kết thúc. Lúc này mới chạy đến gặp Lam Diệp nhờ nàng trợ giúp.

Tần Tư và Bằng Nghiên đã nhận truyền âm của Lam Diệp, nhưng mà đã chậm rồi... hai tên Thần Vương liều mạng trước đã tìm được hai người.

Nhìn Tần Tư và Bằng Nghiên từ trên xuống dưới, Hoắc Đông và Bằng Hùng nhìn nhau cười một tiếng, Hoắc Đông trêu ghẹo nói:

“Thì ra chính là ‘vợ chồng son’ a, ta nói huynh đệ, người đúng là phải có Hồng Mông linh bảo đây, ‘Ha Ha’ tưởng là không có người nào chứ.”

“Đi, uy hiếp bọn con gái có ích lợi gì, lão tử chính là nhắm vào Hồng Mông linh bảo tới, cũng là nhắm vào nhất lưu Hồng Mông linh bảo tới, tiểu tử, nếu biết điều thì mau chóng giao ra linh bảo, có lẽ lão tử tâm tình tốt tha cho các ngươi một con đường sống cũng không chừng.” Bằng Hùng ‘cao lớn thô kệch’, thanh âm phát ra cũng ‘Ồm Ồm’. Xem ra giọng nói ấy cùng bản thân hấn thật rất tương xứng.

Bằng Nghiên khí tức bùng lên đã muốn động thủ, nhưng bị Tần Tư nắm giữ lại. Đi tới trước hai người cười hì hì nói:

“Nhị vị, không biết các người nói có ý tứ gì? Cái tên tiểu tử có Hồng Mông linh bảo kia, cùng ta không quá giống nhau chứ.” Tần Tư rõ ràng đã ẩn dấu khí tức, nhưng hai người này vừa đến liền nhận định trên người Tần Tư có Hồng Mông linh bảo, hiển nhiên đúng là có chỗ sơ hở nào đó.

“Hừ, lão tử biết người sẽ ẩn dấu khí tức, nhưng có một thứ người ẩn dấu không được, Lưu Quang sớm đã đem tất cả đặc điểm cùng sơ hở của người nói cho mọi người biết. Người...” Bàn Hùng vừa định nói ra chỗ sơ hở của Tần Tư, lập tức bị Hoắc Đông ở cạnh bên chặn lại.

“Huynh đệ, hần cố ý muốn hỏi như vậy, đó là hần muốn biết sơ hở của mình ở chỗ nào.” Hoắc Đông trong ánh mắt lóe ra tinh quang, phá tan ý đồ muốn giải mối hoài nghi của Tần Tư.

Bàn Hùng lập tức chợt hiểu hiểu ra, cả giận nói:

“Hảo tiểu tử! Dám mưu đồ moi chuyện từ miệng lão tử, ta xem người là chán sống rồi.”

Tần Tư hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Thật không rõ người như vậy thì làm sao tu luyện đến cảnh giới Thần Vương được.

Hai người nói chuyện với nhau chọc giận Băng Nghiên, lại muốn tiến lên động thủ, lần nữa bị Tần Tư kéo lại. Lần này về mặt Tần Tư có phần nghiêm túc, hướng về Hoắc Đông và Bàn Hùng nói:

“Hai vị, ta không biết các người làm sao tìm được ta, điểm ấy chúng ta có thể bỏ qua không nói, bất quá...” Tần Tư cũng đánh giá một chút hai người này: “... Bất quá hai vị có nắm chắc có thể đánh thắng được ta có nhất lưu Hồng Mông linh bảo sao? Các người đừng quên, nữ tử bên cạnh ta này nói như thế nào cũng là một Thần Vương, các người...”

“Không đánh sao biết! Ít nói nhảm, xem chiêu.” Bàn Hùng thần kinh có chút vấn đề trong tay đột nhiên xuất hiện một cây cự phủ (cây búa lớn). Nhắm vào đỉnh đầu của Tần Tư không nói không rằng chém mạnh xuống.

Vốn là cây cự phủ nhìn thấy thường thường không đặc sắc gì, đột nhiên trước ánh mắt của Tần Tư biến mất, lần nữa xuất hiện... lưỡi búa sắc bén đã tới đỉnh đầu Tần Tư rồi, rõ ràng là Thời Gian Gia Tốc.

Tần Tư sợ đến瑟瑟, vội vàng thuấn di một cái lách mình tránh ra, đồng thời lên tiếng nói:

“Hai vị, ta chính là có lòng tốt nói ra muốn khuyên giải. Theo ta nhận thấy, các người đúng là bị người lợi dụng rồi. ngẫm lại xem, cho dù các người giết ta, lấy được Hồng Mông linh bảo, các người giữ lại được sao?”

Vừa dứt lời, thân ảnh Tần Tư lại xuất hiện ở chỗ cũ.

Bàn Hùng đầu óc chợt chấn động, hốt nhiên hiểu được lời của Tần Tư nói cũng rất có đạo lý, lúc này linh hoạt mở miệng, cười lạnh nói:

“Tiểu tử! Điều này thì không cần người quan tâm. Chỉ cần có Hồng Mông linh bảo, huynh đệ chúng ta tự nhiên có biện pháp giữ được nó.”

Tần Tư cười mánh một tiếng, hỏi Hoắc Đông:

“Chỉ sợ là người mới có biện pháp giữ được Hồng Mông linh bảo thậm chí giữ được tánh mạng nữa.”

Bàn Hùng tựa hồ cũng tỉnh ngộ lại chạy tới, phần nộ nhìn chằm chằm Hoắc Đông:

“Hoắc Đông, không nghĩ tới huynh đệ chúng ta... nhiều năm như vậy ma. Người lại có thể lấy ta làm pháo hôi (bia đỡ đạn)?”

“Hừ, bắt người làm pháo hôi đó là nể mặt người, Bàn Hùng, nếu nói ra cái điều này, ta cũng không sợ nói cho người biết, ta chính là người của Lưu Quang đại đế, lời nói của Lưu Quang đại đế, ta cũng có thể cho người biết được, chỉ cần huynh đệ chúng ta có thể cướp được Hồng Mông linh bảo, chẳng những có thể có tác dụng tốt với Lưu Quang đại đế, hơn nữa có thể nhận được một kiện Hồng Mông linh bảo xem như là phần thưởng.” Hoắc Đông tiếp theo vỗ vỗ vai Bàn Hùng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chính bởi vì chúng ta là huynh đệ, ta mới để người tìm kiếm công việc tội tệ này, đổi lại là người ngoài, ta cũng không để cho hần làm pháo hôi đâu.”

... Hoắc Đông này cũng quả là có tài ăn nói, nói mấy câu đã làm cho Bằng Hùng ngẩn ngơ, đứng ở nơi đó có chút lúng ta lúng túng.

“Hừ, Hoắc Đông phải không.” Bằng Nghiên một bên một mực muốn động thủ mở miệng nói:

“Người thật đúng là biết ăn nói, có điều là nếu huynh đệ hai người các người muốn ‘giết người cướp của’, vì sao người một mực ở bên cạnh nhìn mà không ra tay chứ?”

Lời của Bằng Nghiên coi như là hoàn toàn chọc giận Hoắc Đông, trong mắt lóe tinh quang, tức giận nói:

“Tiểu nha đầu, vốn không muốn tính toán cùng ngươi, đây là ngươi tự mình tìm cái chết. Đi chết đi!” Hoắc Đông đột nhiên phát lực, một đạo lưu quang đen nhánh từ trong tay bắn ra, trong nháy mắt nhân ảnh biến mất, thoáng chốc đã tới sau lưng Bằng Nghiên, vươn quyền đầu hướng vào đầu của Bằng Nghiên đâm tới. Tốc độ Hoắc Đông quá nhanh, bất luận là Bằng Nghiên hay Tần Tư cũng có chút ứng phó không kịp.

Bằng Nghiên vừa muốn thuận di, lại đột nhiên phát hiện không gian chung quanh mình có biến hóa, tựa hồ là... Không Gian Đông Kết.

Trên mặt Hoắc Đông lộ ra một tia cười âm hiểm. Thần thức của Tần Tư hoàn toàn chú ý vào tình hình chiến trường, thậm chí không xong, dựa vào khoảng cách ngắn, tốc độ phi hành cùng thuận di cũng không sai biệt lắm, trong nháy mắt liền chặn ngay giữa Hoắc Đông và Bằng Nghiên.

‘Bồng!’ Một tay Tần Tư chặn công kích của Hoắc Đông lại, đồng thời Bằng Nghiên cũng tránh được đạo lưu quang kia, lần đầu tiên giao thủ, xem như là hữu kinh vô hiểm, nhưng rõ ràng hai người đã rơi vào thế hạ phong.

-o-o-o-

“Bằng Phong, chúng ta có cần đi xuống giúp bọn hắn hay không.” Xa xa, Lam Diệp, Bằng Phong vẫn luôn dùng thần thức quan sát cuộc chiến, Ngao Phương cùng Phương Sùng cũng tụ họp cùng một chỗ, chỉ có điều tựa hồ bọn họ đối với tình hình cuộc chiến cũng không quan tâm lắm.

“... Trước chờ một chút đi, nhìn xem một chút tiểu tử đó có bao nhiêu thực lực, ta đây cháu gái giao cho hắn, cũng không yên tâm đâu.” Bằng Phong nói.

“Lại là như vậy, khó trách Nghiên nhi nha đầu kia hận ngươi như vậy. Tâm lý của nữ nhi, người thật đúng là không biết, đáng kiếp hai đời quang côn (lưu manh côn đồ).” Nghe được lời của Bằng Phong, Lam Diệp có hơi giận, trực tiếp lật tẩy nội tình của Bằng Phong.

“Ngươi... ngươi biết cái gì. Ta đây gọi là chuyên tâm tu luyện.” Bằng Phong đỏ mặt, gượng gạo chống đỡ nói.

-o-o-o-

“Hừ, cũng không tệ lắm nha. Sao không lấy Hồng Mông linh bảo của ngươi ra?” Lần đầu Hoắc Đông toàn lực công kích bị ngăn chặn được, mặc dù chiếm thượng phong, nhưng hơi có chút khó chịu.

“Chỉ dựa vào ngươi? Còn không xứng.” Tần Tư khinh thường nói: “Ta xem ngươi ngoại trừ... đánh lén ra, cũng không sở trường cái gì.”

“Đây sẽ là để cho ngươi biết kết cục của ăn nói ngang ngạnh.” Hoắc Đông vừa dứt lời, hai người đã giương xong không gian chung quanh giống như bị giam lại, không cách nào thuận di không nói, mà ngay cả tốc độ cũng giảm nhiều.

‘Hô!’ Thân ảnh Hoắc Đông giống như quỷ mỵ xuất hiện tại bên cạnh Tần Tư, một quyền oanh giữa đầu Tần Tư.

‘Bồng!’ Lại là thanh âm của kim khí va chạm vào nhau. Đầu của Tần Tư không có việc gì, ngược lại Hoắc Đông bị chấn văng ra.

“Loại phòng ngự Hồng Mông linh bảo?” Hoắc Đông coi như là kiến thức rộng rãi, có thể có phòng ngự lực mạnh như vậy, chỉ có Hồng Mông linh bảo. Hơn nữa ít nhất là nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Hoắc Đông

không dám nhận là suy đoán giỏi, đúng bởi vì hần căn bản là chưa từng thấy qua nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Hoắc Đông đoán đúng phân nửa. Chỉ có điều công dụng của Bồn Nguyên Linh Châu cũng không phải là phòng ngự đơn thuần, chẳng qua bởi vì lực công kích của nó không bằng kim thương, cho nên bình thường Tần Tư chỉ dùng một phần rất nhỏ mà thôi.

“Đừng tưởng rằng chỉ có người có Không Gian Đông Kết.” Tần Tư chặn được công kích của Hoắc Đông, cười lạnh nói một câu.

179. Chương 12: Chu Viêm Địch Bí Mật

Trong lúc Hoắc Đông đang sững sốt thất thần, trong tay Tần Tư đã hiện ra cây kim thương, nói thì nói, làm cứ làm. Tần Tư cũng không cho rằng chính mình chỉ dựa vào hai tay mà có thể thu được thắng, còn như Không Gian Đông Kết, Tần Tư biết tự mình càng không có khả năng làm được, mặc dù Hóa Nguyên Linh Châu là một trong bát đại bốn nguyên linh châu. Nhưng đó cũng là ở Lâm Mông vũ trụ, đến nơi này, cũng chỉ là một kiện phòng ngự siêu cường, công kích giống như nhất lưu Hồng Mông linh bảo mà thôi.

“Hoắc Đông, người không phải muốn xem Hồng Mông linh bảo sao... vậy thì đây?” Tần Tư nói xong, kim thương tung ra, hướng vào đầu Hoắc Đông đâm tới. Hoắc Đông sững sờ, vội vàng vượt qua không gian chung quanh mình, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ biến hóa nào, mới hiểu được lời nói của Tần Tư... hoàn toàn là dọa dẫm người ta.

Hoắc Đông trong lòng giận dữ, trợn mắt nhìn Tần Tư.

“Tiểu tử thú! Dám...” Hoắc Đông vừa muốn nói ‘Dám Làm Ta Sợ’ lại đột nhiên nói không nên lời. Hai mắt đỏ dần, thân thể cũng không nhúc nhích được.

Hiệu quả đặc thù, Nhiếp Hồn.

‘Hô!’ Chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, thân ảnh Hoắc Đông đã biến mất.

“Ai đó? Là ai?” Tần Tư biết, hiệu quả nhiếp hồn của kim thương sẽ không xảy ra sai sót, vậy nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, có người cứu Hoắc Đông đem đi, trong lúc hần mất đi tri thức. Vừa nghĩ như vậy. Tần Tư cũng cảm giác được da đầu có chút tê dại.

Lại tiếp tục xoay người sang tìm Bàn Hùng, đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, đối với Bàn Hùng này Tần Tư cũng không có để ý lắm, bây giờ hần hần là tự hiểu rõ tâm tư của Hoắc Đông, hơi có chút suy nghĩ, cũng sẽ không làm cái việc điên rồ như thế nữa.

Cứu thoát Hoắc Đông chính là Lưu Quang, Hoắc Đông là một nhân tài, Lưu Quang cũng chưa muốn hần chết sớm như thế, mặc dù hần chỉ là hiểu được một chút Thời Gian Gia Tốc Pháp Tắc, nhưng việc thông hiểu về không gian của nó lại muốn vượt cao hơn Thần Vương bình thường rất nhiều, mặc dù nói hoàn toàn lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc mới được tính là Thần Vương, nhưng hiểu về không gian và trên vấn đề tài năng, đích thật là có phân chia cao thấp, Hoắc Đông này, nếu nói không khách khí, tại trên sự hiểu biết về không gian cùng phương diện sử dụng, thậm chí so với Lưu Quang còn mạnh hơn.

“Đa tạ chủ nhân cứu giúp.” Hoắc Đông đến bây giờ vẫn còn vẻ mặt sợ hãi, uy lực của kim thương kia, đã vượt quá sức tưởng tượng của hần, nhất là chính mình trong nháy mắt lúc nhìn về phía kim thương đó, trong đầu hoàn toàn trở thành một vùng trống rỗng, ngay cả năng lực suy nghĩ cũng không còn. Đường như linh hồn cũng đều cảm giác không đến.

“Hừ! Phế vật, không gian nơi này đúng là đông kết dễ dàng như vậy sao, đừng nói hần một tên Thần Vương vừa mới tấn cấp, chính là ta cũng không làm được, dễ dàng bị lừa gạt như vậy, làm sao làm nên đại sự.” Lưu Quang đại để khiển trách.

Hoắc Đông được Lưu Quang giải thích đúng là xuất mồ hôi đầy đầu. Đối với Lưu Quang đại đế, không ai không sợ hãi.

“Đại đế, ngài vừa rồi sao không trực tiếp đem tiểu tử đó giết đi.” Hoắc Đông thêm can đảm hỏi.

“Hừ, người biết cái gì. Trong Âm Yêu cốc chính là có ba tên Thần Vương thực lực siêu cường, mặc dù không bằng ta, nhưng toàn thể thực lực cũng không sai biệt lắm. Cộng thêm nhất lưu Hồng Mông linh bảo của tiểu tử đó, không có chuẩn bị đầy đủ, hành động lỗ mãng như thế, nhất định là phải bị tổn hại.” Lưu Quang lời này rõ ràng là giải thích cho Hoắc Đông, vốn Lưu Quang cũng chỉ muốn Hoắc Đông thu tập tư liệu đầy đủ là được, nào nghĩ đến Hoắc Đông không giữ được bình tĩnh, trực tiếp ra tay động thủ.

Hoắc Đông đương nhiên hiểu rõ điều Lưu Quang chỉ ra, cúi đầu nói:

“Thuộc hạ biết tội! Khẩn cầu đại đế tha cho thuộc hạ một mạng.”

“Nếu không phải ta bây giờ đang cần nhân thủ... Hừ.” Hoắc Đông trên mặt lần nữa toát ra mồ hôi lạnh.

“Xong rồi, nếu như muốn lấy mạng của người, ta đã không xuất thủ cứu người. Tiểu tử đó trên người có Hồng Mông linh bảo phòng ngự, có chút không dễ làm.” Lưu Quang nói, mặc dù hắn có thể lĩnh ngộ một chút Thời Gian Đảo Lùi pháp tắc, nhưng thật ra nếu chiến đấu, ngay cả lực phòng ngự của đối phương cũng rất khó phá đi, điều đó cơ hồ phải lấy ra hết thần nguyên lực toàn thân mới có thể thực hiện được một chút thời gian thối lùi, căn bản không có tác dụng chút nào.

“Chủ nhân. Thuộc hạ có một việc không biết nên nói hay không.”

“Nói.”

“Chủ nhân, không biết ngài còn nhớ hay không, Chu Viêm Thiên Tôn...”

“Chu Viêm Thiên Tôn?” Lưu Quang chau mày: “Quả thật là một biện pháp tốt, chẳng qua ta không nghĩ là Chu Viêm sẽ giúp ta không vụ lợi.”

Hoắc Đông trộm nhìn Lưu Quang một cái.

“Chủ nhân, ngài cũng chỉ cần một kiện Hồng Mông linh bảo không phải sao?”

“Hừ, đương nhiên không phải.” Lưu Quang cả giận nói: “Một kiện Hồng Mông linh bảo, mặc dù quý hiếm, nhưng cũng không lọt vào mắt thần của Lưu Quang ta được, nếu muốn đã lấy toàn bộ lại đây.” Giọng nói của Lưu Quang kiên quyết vô cùng...

-o-o-o-

Chu Hoắc cùng Nhị đệ Chu Thông, con Chu Hiển đều đã tới ở Thiên Tôn thành, còn Chu An lại không cáo biệt mà rời đi, rời khỏi Chu gia, rời khỏi Thiên Tôn thành.

Đứa con thứ ba rời đi khiến Chu An suy nghĩ rất nhiều, hôm nay chính mình, có lẽ thật sự cần phải luân hồi sống lại lần nữa mới xem như là kết cục tốt chăng.

Lục đạo Luân Hồi, cách xa Thiên Tôn thành chừng ức vạn dặm, Chu An đã bị Lâm Mông phá bỏ toàn thân tu vi, với khoảng cách ức vạn dặm, nếu hoàn toàn dựa vào đi bộ đi tới Lục đạo Luân Hồi, chỉ riêng cái thời gian này, tính ra cũng là một con số rất lớn hàng trăm triệu năm trở lên.

“Chu An a. Muốn đi đâu nói với phụ thân một tiếng, ta phái người đưa người đi là được.” Mới vừa rời khỏi Thiên Tôn thành vài trăm dặm, thanh âm của Chu Viêm vang lên, trong khoảnh khắc, Chu An đã trở về lại Thiên Tôn thành, cảnh tượng trước mặt rõ ràng là trong phòng Chu Viêm. Chu An không có lộ vẻ quá kinh ngạc, dù sao thần thông của Thiên Tôn, hắn cũng đã từng trải qua.

“Phụ thân, bọn hài tử của ta giao cho người, ta đã yên tâm. Nói đến, ta bây giờ tu vi hoàn toàn không còn nữa, trên thực tế đúng là một phế nhân rồi.” Thanh âm của Chu An rất bình thản, tiếp tục nói: “Bọn Thần Vương không muốn đi sống lại luân hồi, là bọn hắn không nỡ bỏ một thân tu vi ấy, còn ta không giống như vậy, ta bây giờ cũng không có cái gì. Chẳng qua là một con người bình thường, cũng là con người, rất nhiều người nếu muốn trải qua luân hồi cũng cần ức ngàn năm thậm chí thời gian còn lâu hơn, cái cơ hội quá tốt này hiện ở trước mặt ta, mà ta vốn cho tới bây giờ cũng không có quá lo lắng...”

Chu Viêm cười một tiếng nói:

“Chu An, xem ra người thật là đã nghĩ thông suốt. Bất quá, ta trước đến giờ không có cho rằng người là phế nhân. Người... vẫn còn rất có ích vậy.”

Chu An sững sờ, liền sau đó cười cười tự giễu.

“Phụ thân, ta biết tình huống ta bây giờ, ngài cũng không cần thương hại ta, trọng lịch luân hồi, hẳn là lựa chọn tốt nhất của ta rồi.”

“Không không không... Chu An, ta không phải thương hại ngươi.” Chu Viêm đột nhiên nghiêm túc đứng lên.

“Ta nói đúng là sự thật, tương đối mà nói, ta cho rằng ngươi so với bất luận kẻ nào cũng có ích hơn, hơn nữa đối với điểm này ta rất tự tin, không thể nghi ngờ.”

Chu An lại chau mày, nhìn bộ dáng Chu Viêm, tình không giống như nói đùa, nhưng chính mình đích xác đã không còn giá trị chút nào, Chu Viêm, rốt cuộc định mưu đồ cái gì?

“Chu An, ta biết ngươi bây giờ toàn thân tu vi bị phá bỏ, nhưng điều này không quan trọng, đừng quên, linh hồn của ngươi vẫn còn tồn tại, linh hồn của ngươi có vút đi cũng là Thiên Tôn...”

“Linh hồn Thiên Tôn có ích lợi gì, không có thực lực, nói cái gì cũng vô ích.” Chu An tự giễu nói.

“Không, Chu An ngươi lại sai lầm rồi. Linh hồn cấp bậc Thiên Tôn, đây chính là chỗ ích lợi rất lớn, dù sao ngươi hãy hủy bỏ ý niệm luân hồi trong đầu đi, ngươi muốn đi, không có sự đồng ý của ta, cũng đi không được, cho dù ngươi tới Lục đạo Luân Hồi, ta cũng có biện pháp có thể đem ngươi kéo trở về.” Chu Viêm không có giải thích nhiều thêm nữa, trực tiếp đem Chu An chuyển trở về chỗ ở của hắn. Chu Hoắc cùng đám người Chu Thông hoàn toàn không nhìn ra chuyện gì.

“Hừ, linh hồn cấp bậc Thiên Tôn làm sao lại vô dụng, thật không biết gì.” Chu Viêm tự nhủ. Tiếp đó, tâm niệm vừa động. không gian trước mắt đột nhiên vỡ ra một cái khe, bên trong đang nằm ngay ngắn một kiện binh khí, binh khí đó lẳng lặng nằm, cách từng hồi lại phát ra từng trận run rẩy. Và lúc này, tiếp liền có một luồng khí tức màu xám tuôn nhập vào thân kiếm.

Chu Viêm hài lòng cười nói:

“Xem ra hết thấy cũng đều giống như trong dự tính, dung hợp cũng mau chóng hoàn thành. Chỉ không biết một kiện thần khí như vậy xuất thế, đến tột cùng có thể đạt tới cấp bậc gì...”

-o-o-o-

Vô Danh Không Gian tầng thứ bảy, Hồng Quân dùng thời gian hơn mười năm cuối cùng đem mọi việc ở tầng thứ bảy bố trí ổn thỏa, đồng thời lập ra hai tòa trận pháp thời gian so với tỷ lệ là 1: 500, để cho La Băng bọn họ tu luyện.

“Băng nhi, ta phải đi rồi, dựa theo suy tính của chúng ta, đại ca ta bây giờ hẳn là đang ở tầng không gian thứ chín, mà hôm nay ta cũng lĩnh ngộ được Không Gian pháp tắc, có thể đi tìm đại ca ta rồi.” Hồng Quân kéo tay La Băng ra ngoài Hồng Quân thành tản bộ, Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh các người không có đánh nhau, khiến cho hai người dư dả thời gian và không gian.

Trên mặt La Băng nhìn không ra biểu cảm gì. Chỉ là cúi đầu thấp giọng nói:

“Ân! Ngươi yên tâm đi, ta sẽ cố gắng tu luyện. Đừng quên, nếu như có thể, rãnh rang tới hạ tầng thăm chúng ta.”

“Ân! Ta sẽ...” Hồng Quân trả lời, sau đó đột nhiên lại không biết nên nói những gì.

Hai người cứ như vậy đi tới, vẫn là La Băng mở miệng trước:

“Quân ca, ngươi nói, ta còn có thể rời khỏi cái... Vô Danh Không Gian này nữa hay không?”

Hồng Quân suy nghĩ một chút, nói:

“Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ mong có thể chứ cũng không biết cha và mẹ bây giờ thế nào rồi.” Nếu như nói hiện trong lòng Hồng Quân còn có vương vít gì, đó chính là thân nhân của hắn. Phụ thân Tần Vũ, mẫu thân Khương Lập, còn có đại ca Tần Tư ở cùng chung không gian này.

“Thật ra...” Trên mặt La Băng hiện ra một tia đỏ ửng, cúi đầu thấp giọng nói:

“Thật ra ta ngược lại không ngại ở nơi nào, cái... không gian này cũng tốt, cái... không gian kia cũng được, đối với ta mà nói, đã không có cái gì khác nhau nữa.”

Hồng Quân trong lòng vừa động, thuận thế ôm La Băng vào trong lòng mình.

“Quân ca...” Thanh âm La Băng rất nhỏ kêu lên.

“Àn?” Hồng Quân cúi đầu nhìn La Băng, lại thấy sắc mặt La Băng có chút phơn phớt đỏ hồng.

“Chúng ta... chúng ta có nên hay không... nên thiết lập chút gì đó...” Lời của La Băng càng về cuối càng nhỏ không thể nghe thấy.

Hồng Quân không nói gì, nhìn chăm chú gương mặt La Băng, một tay nhẹ nhàng phất qua, một bức bình phong không gian trong chớp mắt hình thành, tay kia khe khẽ chạm vào vai La Băng, y phục bên ngoài trên người La Băng liền từ từ rơi xuống...

(Lược bỏ một chút có liên quan đến ‘hai đỉnh cao phong’, ‘rừng rậm’, ‘to lớn’, ‘cứng chắc’, ‘đấu súng’ v.v... một ngàn chữ).

-o-o-o-

(Phần nhận xét & giải thích của Thị Tử (?) về Lưu Quang và không gian và thời gian pháp tắc mình bỏ qua. Phần lược bỏ trên do trang web tiếng Trung lược bỏ.)

180. Chương 13: Huynh Đệ Gặp Mặt

“Không có?” Hồng Quân nhướng mày, hần tỉnh không biết Tần Tư bởi vì tránh né truy sát mà thay đổi khí tức.

“Ồ?... Cổ khí tức này...” Đột nhiên, thần thức của Hồng Quân phát hiện Tả Thu Mi: “Trên thân thể người này, làm sao lại có khí tức của mẹ?” Hồng Quân vừa nghĩ tới, thân thể trong nháy mắt biến mất, trong khoảnh khắc, đã tới trước mắt Tả Thu Mi, nhận thấy trên người nữ tử này khí tức tản ra cùng mẫu thân Khương Lập giống nhau.

“Người, người là ai?” Tả Thu Mi trong nháy mắt phát hiện ra Hồng Quân, Tuyết Hành cũng lập tức đang thuấn di tới nơi này, ánh mắt nhìn Hồng Quân có vẻ như là kẻ địch.

“Ngài... Ngài là Sinh Mệnh Thần Vương Tả Thu Mi?” Hồng Quân nhìn thoáng qua liền đoán được thân phận Tả Thu Mi, hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn phân biệt chọn trúng Khương Lập và Tần Vũ, cuối cùng hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn hoàn toàn dung hợp, mới giúp cho Khương Lập trở thành là Sinh Mệnh Thần Vương, bất luận là Khương Lập hay Tả Thu Mi, trên người đều có một ít khí tức của đối phương, đây cũng là nguyên nhân Hồng Quân nhìn thoáng qua đã nhận định được.

“Người cũng là... con của Khương Lập?” Tả Thu Mi nghi hoặc hỏi, trước mắt cái người tuổi trẻ này, cùng Tần Tư tạo cảm giác cho hần giống nhau như đúc.

“Đúng, ta gọi là Tần Sương.” Hồng Quân trực tiếp đem tên tộc mình báo ra. Tuyết Hành ở phía sau tức thì thở phào, hỏi:

“Tần Sương? Người là đệ đệ của Tần Tư sao?”

Hồng Quân ngẩn người, ngay tức thì mừng rỡ:

“Đúng vậy, các người gặp qua đại ca? Huynh ấy bây giờ ở đâu?”

“Huynh đệ các người cảm tình thật đúng là tốt.” Tuyết Hành hâm mộ nói: “Ca ca người mới vừa tới đây thì cũng vội vả tìm người khắp nơi, chẳng qua ca ca người gần đây tựa hồ có chút phiền toái.”

Nghe lời nói của Tuyết Hành Hồng Quân chỉ cảm thấy trong lòng run lên, liền vội vàng hỏi:

“Đại ca ta làm sao vậy?” Nói đến, Hồng Quân rời nhà ra đi, nguyên nhân lớn nhất là do đại ca Tần Tư, đúng là vàng hào quang rực rỡ của Tần Tư mới dẫn đến ý tưởng chống đối trong lòng Hồng Quân, mới có ý nghĩ bỏ nhà ra đi. Nhưng tất cả những điều này cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm của hai huynh đệ,

Tần Tư cho tới bây giờ chưa từng có ruộng bỏ qua cái tên đệ đệ tư chất kém cỏi này, mà Hồng Quân cũng chưa bao giờ bởi vì hào quang của Tần Tư mà chán ghét đại ca thiên tài của mình.

“Tần Tư dường như cùng người nào đó đánh nhau thì bại lộ Hồng Mông linh bảo, kết quả bị người ta loan truyền rộng rãi, chưa đến mấy ngày tất cả không gian này đều đã biết hết.”

“Lại là do linh bảo?” Hồng Quân chau mày, một cổ tâm lý chán ghét tự nhiên nảy sinh: “Những người này, chẳng lẽ linh bảo là có thể tiêu biểu hết thấy sao.”

“Đại ca ta bây giờ ra sao?” Hồng Quân hỏi, dù sao bây giờ trước hãy cứ tìm được Tần Tư, sau đó hai người tụ họp lại mới trọng yếu hơn, huynh đệ cùng nhau nổi lên, dù sao so với đơn độc tác chiến cũng mạnh hơn.

“Kỳ thật, chúng ta cũng đang tìm hắc đây.” Tuyết Hành nói: “Trước mắt đại ca của ngươi hẳn là không có việc gì, ta cùng Thu Mi hai người liên lạc với vài Thần Vương, cũng muốn trợ giúp hắc, mặc dù tăng thêm chúng ta cũng chỉ có năm sáu người, nhưng dù sao cũng còn hơn không có. Từ khi hiện tượng Hồng Mông linh bảo tiết lộ ra chúng ta cũng chưa có phát hiện qua hắc nữa, chỉ sợ là dùng phương pháp nào đó ẩn dấu khí tức.”

“Nguyên lai là như vậy.” Hồng Quân... lúc này mới hiểu được vì sao thần thức của mình cơ hồ bao trùm hết cả không gian này cũng không có phát hiện ra tung tích của Tần Tư.

“Tuyết Hành, ta nghĩ, ta có thể tìm được Tần Tư.” Tả Thu Mi chợt nói.

Tuyết Hành không tỏ ý gì, Hồng Quân lại vô cùng mừng rỡ, vội vàng hỏi tới:

“Ngài nói, ngài có thể tìm được đại ca ta? Phải làm sao mới tìm được? Ngài mau nói cho ta biết.”

Tả Thu Mi cười một tiếng, nhìn Hồng Quân nói:

“Tiểu Sương, đừng nóng vội, mặc dù ca ca ngươi ẩn dấu khí tức, nhưng bất luận ẩn dấu như thế nào, có nhiều đồ vật đúng là ẩn dấu không được.”

“Ẩn dấu không được?” Hồng Quân sững sờ, cũng chưa rõ Tả Thu Mi muốn ám chỉ điều gì.

“Công pháp ẩn dấu khí tức có rất nhiều, riêng ta biết, cũng không dưới mấy trăm chủng loại, nhưng tất cả những công pháp này đều có một điểm giống nhau, đó chính là không cách nào ẩn dấu, cũng vô pháp thay đổi linh hồn khí tức của một người.” Tả Thu Mi giải thích nói. Là một Sinh Mệnh Thần Vương, đối với lĩnh vực nghiên cứu linh hồn rất thông hiểu, lúc đầu Lưu Quang đại đệ tử trong linh hồn Vu Thuận chứng kiến tràng diện Vu Thuận huynh đệ cùng Tần Tư chiến đấu liền dễ dàng cảm nhận được linh hồn khí tức của Tần Tư, cho nên mới nhanh chóng tìm được tới Tần Tư.

“Tiền bối... ngài, ngài mau tìm tìm đại ca ta đi.” Hồng Quân lo lắng nói.

Tả Thu Mi hiền lành cười một tiếng, nói:

“Được, được, ta tìm đây.” Dứt lời Tả Thu Mi nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào linh hồn, trực tiếp lợi dụng linh hồn lực lục soát tìm tung tích Tần Tư.

Chỉ chốc lát sau, Tả Thu Mi mở mắt, trên mặt lộ vẻ tươi cười trực tiếp nói kết quả cho Hồng Quân. Chẳng qua là Hồng Quân còn muốn xác nhận một chút, cẩn thận hỏi:

“Tiền bối, thế nào?”

“Đã tìm được rồi.” Tả Thu Mi nói tiếp: “Tiểu Tư không tệ, lại có thể tìm được chỗ dựa vững chắc mạnh mẽ như vậy, xem ra mấy người Thần Vương chúng ta tìm được cũng uống phí rồi.”

Tuyết Hành sững sờ, có hơi không hiểu, hỏi:

“A Mi, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu, Tần Tư bây giờ rốt cuộc ở đâu?”

“Tuyết Hành, ta đã nói, Tiểu Tư bây giờ đã có chỗ dựa rất vững chắc, chúng ta cũng không cần liên lụy đến các Thần Vương khác, chỉ cần chúng ta hai người đi qua là được.” Tả Thu Mi cười nói, đối với thực lực của Âm Yêu Cốc, Tả Thu Mi chính là biết thật sâu sắc.

“Người... người là nói Âm Yêu Cốc?” Cái này thì ngay cả Tuyết Hành cũng kinh ngạc đứng lên: “Ba cái lão già kia, bình thường xem ra cũng đều là một bộ dáng bất cận nhân tình.”

“A a, người thật ra nói không sai, chẳng qua là có người giới thiệu thì lại khác.” Nếu đã phát hiện được Tần Tư, Tả Thu Mi cũng đã phát hiện Băng Nghiên, bây giờ hai người mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, căn bản không cần suy nghĩ nhiều là có thể đoán ra điểm then chốt trong đó.

“Tiền bối, chúng ta đây còn chờ cái gì, mau mau đi đi.” Tâm tình Hồng Quân lúc này có hơi lo lắng, nhưng càng thêm hưng phấn, hai huynh đệ đã rất lâu chưa gặp mặt nhau rồi.

“Được, chúng ta lúc này cũng nên đi qua.” Tả Thu Mi trong lòng rất thích... hai huynh đệ này, cũng vui vẻ xem huynh đệ bọn hắn sớm ngày đoàn viên: “Tuyết Hành, người thông báo cho các vị Thần Vương đó một chút, chúng ta tự mình đi là được, đừng để cho bọn họ lại lợi vào vũng sinh này nữa.”

“Tốt, A Mi, hết thấy đều nghe lời người.” Tuyết Hành chuyển trong nháy mắt liền đem tin tức truyền cho các Thần Vương. Nhận được tin tức các Thần Vương đều là thở phào nhẹ nhõm, Thần Vương của Đệ Nhị Thần Giới thông thường đều có một ý nghĩ giống nhau, đó là ẩn cư, không màng đến thế sự, không muốn lại bị cuốn vào bất cứ... cuộc tranh đấu nào. nếu không phải ngại ngừng nề mặt Tuyết Hành, bọn họ e rằng đều là cự tuyệt tại chỗ, Tuyết Hành chủ động đưa ra, làm cho mấy Thần Vương cũng đều cảm giác nhẹ nhàng đi nhiều.

‘Hô!’ Thoáng cái, Hồng Quân, Tả Thu Mi, Tuyết Hành, thân ảnh ba người trong nháy mắt đều biến mất, trong khoảnh khắc, đã đi tới Âm Yêu Cốc, chạm mặt phía trước, đúng là Tần Tư và Băng Nghiên.

Tần Tư cùng Băng Nghiên mọi ngày như mọi ngày, chỉ du ngoạn ở trong cốc, căn bản không có nghĩ tới việc luyện công, hai người đang đi tới, đột nhiên Tần Tư cảm giác được không gian phía trước sinh ra một tia ba động, trong khoảnh khắc, đã có ba người đứng ở trước mắt mình.

Bên trái là Tuyết Hành, ở giữa là Tả Thu Mi, còn đầu bên phải, đầu bên phải lại là...

“Tiểu sương!” Tần Tư thoáng chốc hưng phấn kêu to, một cú nhảy vọt tới cùng Hồng Quân chặt chẽ ôm lấy nhau, nắm tay vẫn không ngừng đánh vào lưng Hồng Quân, miệng thì ào ào nói:

“Tiểu tử thú vị, người tiểu tử thú vị này, rốt cục nhớ tới đại ca của người rồi sao.”

Hồng Quân cũng là kích động phi thường, thân thiết ôm chặt Tần Tư:

“Đại ca, ta cuối cùng tìm được huynh rồi, sau này huynh đệ chúng ta cùng nhau nổi lên, xem ai có thể khi dễ chúng ta.”

Tần Tư buông... Hồng Quân ra, trong mắt vẫn còn nước mắt lưng tròng:

“Tiểu Sương, tốt, tốt lắm, không nghĩ đến người cũng tu luyện đến cảnh giới Thần Vương mau chóng như vậy, tốt, tốt.” Tần Tư xúc động hăng hái nói tốt.

“Khái... khái.” Tuyết Hành Thần Vương ho khan một hồi, tỏ ý bảo còn có người ở bên cạnh đấy.

Hai người trên mặt đều là đỏ bừng lên, Tần Tư đi tới trước mặt Tả Thu Mi, cung kính kêu lên:

“Thu Mi nãi nãi.”

Tả Thu Mi đã quen với cách xưng hô này của Tần Tư, ngược lại đem Hồng Quân bên cạnh dọa cho hoảng sợ:

“Đại ca, huynh... mới vừa gọi tên gì?” (Hình như tác giả có nhầm lẫn, ở đoạn trên Hồng Quân đã nhận biết Thu Mi rồi còn gì???)

Tần Tư sững sờ, lúc này mới nhớ tới lúc đó khi Tiểu Sương hạ giới thì tân vũ trụ của phụ thân Tần Vũ còn chưa có đại thành, càng không biết chuyện phụ thân Tần Vũ đã lợi dụng Lưu Tinh Lệ làm cho Tả Thu Mi một lần nữa sống lại.

“Tiểu sương, người hãy nghe ta nói, hồi đó khi người rời nhà ra đi, tân vũ trụ của phụ thân còn chưa có đại thành, vốn phụ thân nghĩ sau khi đại thành sẽ thay đổi tư chất tiên thiên cho người, nhưng không nghĩ tới người lại trốn đi trước; sau lại tân vũ trụ của phụ thân đại thành, vốn có thể giúp cho người khi đó người

lại nói không can thiệp nữa để cho người tự phát triển, còn nói với ta cái gì sau này thành tựu của người sẽ cao hơn ta, lúc ấy ta không thể nào tin được, bất quá bây giờ ta quả thật là tin tưởng...” Tần Tư thao thao bất tuyệt cho Hồng Quân hoàn toàn hiểu rõ ràng mọi sự.

“Nguyên lai là như vậy, ta còn nói làm sao còn có thể chia làm Đệ Nhất Thần Giới và Đệ Nhị Thần Giới, sợ rằng qua vài năm nữa, trong không gian này sẽ xuất hiện Thần Vương Đệ Tam Thần Giới đây.” Hồng Quân cảm khái thở dài nói, vốn tuyệt nhiên không có nghĩ đến phụ thân lại có thể có thành tựu cao như thế.

“Được rồi, Tiểu Sương.” Tần Tư vừa nói, phát tay tách ra một tầng không gian, những người khác cũng biết điều không có quấy nhiễu và nghe lén.

“Người nhìn xem.” Vừa nói xong, trong tay Tần Tư xuất hiện hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo: “Tiểu Sương, đây là cha bảo ta mang theo đưa cho người hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, vốn là muốn chờ người vượt qua thần kiếp sẽ cho người, không nghĩ tới lại kéo dài nhiều năm như vậy.” Nói điều này, trên mặt Tần Tư có hơi áy náy.

Hồng Quân nhận lấy hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo trong nháy mắt lại ngây dại:

“Đại ca, huynh nói, hai kiện này đều là cha tặng cho ta?” Hồng Quân nói chuyện cùng lúc, nước mắt đã bắt đầu chảy quanh trong khóe mắt.

Tần Tư hoàn toàn nhìn thấy trước mắt vẻ mặt Hồng Quân, an ủi nói:

“Đúng vậy, Tiểu Sương, mặc dù ta rất hâm mộ người, thậm chí có chút ghen tỵ, nhưng ta cho tới nay chưa có luyện hóa qua... hai kiện Hồng Mông linh bảo này, nói là đưa cho người là đưa cho người, ta không có muốn, ngay cả sử dụng cũng không dùng qua.” Trong lời nói của Tần Tư ít nhiều mang theo vài phần đùa vui.

“Không... không phải... ta không phải có ý tứ đó.” Hồng Quân cũng chỉ ngừng lại khi mắt đầy nước mắt, hai kiện Hồng Mông linh bảo nắm chặt trong tay không chỉ vẹn vẹn là hai kiện Hồng Mông linh bảo, càng thêm nhiều vào đó lòng thương yêu mà Tần Vũ dành cho tiểu nhi tử này, cũng mãi đến hôm nay, Hồng Quân mới biết được lòng thương yêu của phụ thân với chính mình nhiều biết bao.

181. Chương 14: Tần Vũ Đích Tâm

Hóa liên phân thân: Cũng giống như vậy được Tần Vũ truyền vào Hồng Mông khí, tách ra linh hồn ẩn ký chính mình... hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo này, có thể xem như là vũ khí tùy thân của Tần Vũ. Nhưng đã thành tựu huyền hoàng bất diệt thân thể, không hề... cần đến hai kiện vũ khí này nữa, lần này, toàn bộ lấy ra chuyển tặng cho Hồng Quân.

Nhìn Tần Tư lộ vẻ khiếp sợ, Tần Vũ cười cười nói:

“Tiểu Tư, có cảm thấy cha làm như thế có chút không công bình hay không?”

“Nga, không có, cha, chẳng qua là không nghĩ tới ngài đến cả vũ khí tùy thân ngài cũng đem ra, Tiểu Sương nếu mà nhìn thấy, chắc chắn là cảm động không chịu nổi.” Tần Tư nói.

“Tiểu Tư.” Tần Vũ thở dài: “Người từ khi ra đời, đã có được cái tư chất vượt trội hơn người, Lan thúc, Tả Thu Lâm các vị tiền bối tất cả cũng đều rất thích người, nhưng Tiểu Sương không giống vậy, từ nhỏ đã bị hào quang của người áp chế... đoạn thời gian đó vũ trụ của cha còn chưa có đại thành, lại đúng lúc gặp phải Thiên Tôn thành phủ xuống, hết thấy những việc này, đã làm cho cha cùng mẹ sơ sót không để ý quan tâm đến Tiểu Sương, Lan thúc cùng Tả Thu Lâm các vị tiền bối cũng đều ưa thích người, mà với Tiểu Sương thì...” Tần Vũ nói tới đây thở dài: “Những năm gần đây, Tiểu Sương một mình xông xáo ở hạ giới, cũng chịu không ít khổ ải, mặc dù ta biết hẳn có con đường đi riêng của mình. Hơn nữa thành tựu có thể sẽ rất cao, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu những lo lắng trong lòng ta. hẳn dù sao cũng là con ta... Tiểu Tư, thật ra người cùng Tiểu Sương ở trong lòng ta đều giống nhau, các người đều là hảo hán tử của ta, còn như thành tựu của các người hơn kém nhau, thật ra ta không thêm để ý tới. Ta và mẹ người đã đi thăm qua Tiểu Sương, nhưng không có cùng hẳn nói chuyện, do tình cờ chính ta hiểu được điều này đối với Tiểu Sương tốt hơn, chỉ là đứng ở quan điểm của phụ thân nói đến. Đã từng theo ta rất nhiều năm,

cũng giúp ta giải quyết không ít phiền nhiễu, vì vậy hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo này giao cho hấn, coi như là ta đây đã đem một phần tâm thần của cha lưu lại bên cạnh hấn được rồi.”

Tần Tuyết thần thương, Hóa Liên phân thân, đây đều được Tần Vũ trước đây chinh chiến sử dụng qua, hôm nay sau khi trải qua cải tạo nằm lẳng lẳng ở trong tay Hồng Quân...

Tần Tư vỗ vỗ bả vai Tần Sương, nói:

“Tiểu Sương, cha lúc đó đưa cho ta hai kiện Hồng Mông linh bảo này có nói với ta, người vốn cảm thấy có chút thiếu sót với người, nhượng hai kiện Hồng Mông linh bảo này coi như là một phần tâm thần của người lưu ở bên cạnh người... kỳ thật cha vẫn rất thương yêu người, hai huynh đệ chúng ta, đối với cha mẹ mà nói, đều là một giועc như nhau...”

Hồng Quân nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, thì thào nói:

“Đại ca, ta biết, ta biết, lúc đó cũng là ta không tốt, ta đáng trách, tưởng là cha mẹ chê tư chất của ta, sai lầm nên bỏ nhà ra đi.” Nói càng về sau, thanh âm của Hồng Quân đã có chút nghẹn ngào.

“Được rồi! Tiểu Sương, đừng khóc, người bây giờ chính đường đường là một Thần Vương đấy. Khóc nhẽ giống như cái gì đó.” Tần Tư cười trêu ghẹo nói.

Hồng Quân đưa tay gạt nước mắt, vừa cười vừa nói:

“Được, đại ca, ta không khóc, chúng ta đi ra ngoài đi.” Giải trừ bức tường ngăn cách không gian, hai huynh đệ lại xuất hiện trước mặt mọi người, Hồng Quân đã đem hai kiện Hồng Mông linh bảo thu vào trong cơ thể, luyện hóa nhất lưu Hồng Mông linh bảo, ít nhất cũng cần thời gian mười vạn năm, bây giờ Hồng Quân cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Ở bên ngoài bức chắn không gian, lúc này có thêm bốn người, đúng là Ngao Phương, Lam Diệp, Băng Phong cùng với Phương Sùng bốn người, khi Hồng Quân ba người bọn họ đến nơi Băng nhi đám người này liền dễ dàng phát hiện được. Lập tức chạy đến xem đến tột cùng cái gì, mới biết được Tần Tư cùng Hồng Quân vốn là hai huynh đệ. Lúc này mở ra không gian ngăn cách, tựa hồ là có chuyện trọng yếu thảo luận với nhau.

Tần Tư vừa thấy bốn người đến, lập tức hưng phấn lên, lôi kéo Hồng Quân đi tới trước mặt Phương Sùng, chỉ vào Phương Sùng:

“Tiểu Sương, người cũng biết người ấy là ai?”

Tần Sương sửng sốt, trông thấy Phương Sùng một thân hắc sắc khôi giáp, cả người lộ ra vẻ anh vũ bất phàm, vắt hết đầu óc, cũng tìm không được một chút tin tức liên quan đến người này.

“Ha Ha, không biết sao, Tiểu Sương, vị... này chính là Âm Điện Bằng Vương Phương Sùng.” Tần Tư đắc ý giới thiệu nói.

“Phương Sùng?” Hồng Quân và Tần Tư lúc đầu giống nhau, đổi cái tên gọi này đều lộ ra vẻ hơi xa lạ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt Hồng Quân đã nghĩ tới, miệng há hốc, kinh ngạc nói:

“Ngài... ngài chính là phụ thân của Tam thúc? Vậy... ta nên như thế nào...”

Hồng Quân đang suy nghĩ chính mình nên xưng hô Phương Sùng như thế nào, Tần Tư ở một bên cười thầm không nói lời nào, cứ chờ Hồng Quân gọi Phương Sùng là Tam gia đây.

Phương Sùng nhìn Tần Tư cười mắg:

“Tiểu tử người quá hư a, ngay cả thân đệ đệ của mình cũng tính toán.” Tiếp đó quay đầu nhìn Hồng Quân nói:

“Người gọi là Tần Sương sao, không có việc gì, người theo như đại ca của người, cứ gọi ta Phương đại ca là được, chúng ta không cần tính theo vai vế chênh lệch như vậy, tính tình hợp nhau đó là huynh đệ.”

“Phương... Phương đại ca.” Hồng Quân thủy chung cảm thấy cái... cách xưng hô này có chút không được tự nhiên, nhưng đại ca từ trước đã gọi như vậy, chính mình cũng không tiện thay đổi.

“Tiểu Sương, lại đây, giới thiệu cho người một người nữa.” Tần Tư lại kéo Hồng Quân tới trước mặt Băng Nghiên, lôi kéo tay Băng Nghiên, cười gian nói: “Tiểu Sương, người có còn nhớ, cha đã từng đảm nhiệm Kim Hình Quân thứ bảy vạn hơn chứ.”

Hồng Quân ngẩn người, không rõ Tần Tư muốn nói cái gì.

“Hắc Hắc, vị này, gọi là Băng Nghiên, đúng là đệ tam đảm nhiệm Kim Hình Quân.” Tần Tư đắc ý nói.

“Đệ tam nhiệm?” Hồng Quân kinh ngạc nói.

Tần Tư trên mặt thần sắc đắc ý càng... tăng lên:

“Đúng vậy, Tiểu Sương, người nói, người nên xưng hô như thế nào?”

Hồng Quân hoàn toàn bị tên đại ca của mình đánh bại, vậy nếu tính toán thật chính xác, Hồng Quân ngay cả có gọi Băng Nghiên là tổ tông cũng không quá đáng.

“Xong rồi. Nhận thấy về phần người là đệ đệ ta, cứ xóa bỏ đi vai vế chênh lệch như thế, trực tiếp gọi chị dâu là được.”

Băng Nghiên cấp tốc vùng khỏi tay Tần Tư, mặt đỏ bừng nói:

“Nói cái gì đấy người, ta nói muốn gả cho người rồi sao?”

Tần Tư lúc này không chút khách sáo ôm choàng ngang eo Băng Nghiên, khí phách mười phần nói:

“Nói đúng, người cũng phải gả cho ta.”

Băng Nghiên vùng vẫy vài lần lấy lệ, lại không nhúc nhích nữa, mặc cho Tần Tư ôm vào người.

“Chị dâu?” Hồng Quân càng thêm kinh ngạc. Bất quá nhìn thấy động tác của hai người, cũng không thể không tin chuyện thực tế này: “Đại ca, ta thấy huynh tốt nhất chờ khi gặp mặt cha cùng người luận bàn về vai vế đi.”

“Ôi! cái... này.” Tần Tư đỏ mặt lên, đích xác, cái này nếu bàn luận rõ ràng, Tần Vũ nếu so với Tần Tư, nguy mất không biết gấp bao nhiêu lần đây.

“Ôi! Người tu chân thành công hầu như đều trải qua năm tháng vô cùng, cái vai vế này, cũng thật sự là rối loạn lung tung. Có lẽ là tính theo mỗi bên mới tốt.” Phương Sùng cảm khái thở dài nói.

Huynh đệ gặp mặt, mọi người hai bên đều lấy làm cao hứng phi thường, Tuyết Hành cùng Tả Thu Mi dựa vào thực lực cũng rất nhanh gia nhập vào Âm Yêu cốc này *** <(3 trang=“” web=“” đều=“” thiếu=“” chỗ=“” này.=“” mình=“” thêm=“” vào=“” ám=“” yêu=“” cốc)=“”>, Dưới sự thỉnh cầu của Tần Tư, Ngao Phương vì Hồng Quân bố trí một cái không gian gia tốc với tỷ lệ thời gian là 1: 10000 để cho Hồng Quân luyện hóa hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo kia.

Dưới yêu cầu của mọi người Tần Tư cũng tiến vào không gian thời gian gia tốc, lý do rất đơn giản, trong những Thần Vương hiện ở đây, chỉ có Tần Tư chưa có lĩnh ngộ bất cứ Thời Gian pháp tắc nào, chờ đến khi hắn lĩnh ngộ được Thời Gian pháp tắc, phối hợp với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, lúc đó mới đúng là một Thần Vương chân chính lợi hại.

Thời gian mười năm rất nhanh trôi qua, thậm chí nhanh đến nỗi Lưu Quang còn chưa có nghĩ ra phải làm sao mới có thể phá vỡ được hình phòng ngự Hồng Mông linh bảo của Tần Tư. Chỉ có thể phái người thỉnh thoảng khuấy rối Âm Yêu Cốc một chút.

Hồng Quân rất thông minh, sử dụng thời gian tám vạn năm luyện hóa hóa liên phân thân, đồng thời sử dụng hóa liên phân thân giống hệt như mình để luyện hóa Tàn Tuyết thần thương, còn chính bản thân thì sử dụng hai vạn năm này để lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc, Hồng Quân và những người khác không giống nhau, từ sau lần gặp bất ngờ trước đây, bản thân hắn thường xuyên cảm giác được chính mình giống như là một phần tử của cái không gian này, hơn nữa nguyên... trước đây Hồng Quân đã có thể sử dụng một phần Thời Gian Gia Tốc pháp tắc, vì lẽ đó tại đây chìm đắm vào việc lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc thì đúng là tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian tám ngàn năm, hóa liên phân thân dễ dàng hoàn toàn luyện hóa Tàn Tuyết thần thương, hai vạn năm trôi qua, Hồng Quân hầu như đã hoàn toàn lĩnh ngộ được Thời Gian Gia Tốc pháp tắc.

‘Hô!’ Dựa theo ước định, mười năm đã qua, Ngao Phương thu lại cái không gian thời gian gia tốc đã tận dụng hết tâm lực để duy trì này.

“Ha Ha, ta quả nhiên đúng là thiên tài!” Tàn Tư vừa ra khỏi trận pháp liền đắc ý cười to nói.

Còn Hồng Quân lại mỉm cười không nói, trái ngược với Tàn Tư, tính cách của hắn thì có lẽ thiên về nội tâm nhiều hơn.

“Nga? Tự tin như vậy. Lĩnh ngộ được bao nhiêu?” Phương Sùng cười ‘Ha Hả’ hỏi.

“Ta bây giờ tuyệt đối có thể duy trì một cái không gian thời gian gia tốc năm ngàn lần.” Tàn Tư đắc ý nói.

Còn Hồng Quân lại là cười thâm: “Năm ngàn lần, bây giờ chính mình hắn là có thể như Ngao Phương như vậy duy trì một vạn lần rồi.”

“Mới năm ngàn lần. Ta so với ngươi cũng mạnh hơn.” Băng Nghiên tiến gần đến, đả kích Tàn Tư không lưu tình chút nào.

“Thiết.” Tàn Tư khinh thường nói: “Pháp tắc thứ này, không chỉ phải lĩnh ngộ, còn phải có sự thông hiểu và áp dụng, ta mặc dù thời gian gia tốc chỉ có năm ngàn lần, nhưng bắt đầu ra tay, ngươi cảm giác được không phải đối thủ của ta.” Tàn Tư điểm ấy hoàn toàn là chịu ảnh hưởng của Khương Lan, cho dù đồng thời là Thần Vương hoàn toàn lĩnh ngộ Thời Gian Gia Tốc, Khương Lan cho dù một người chống lại hai người, cũng có nắm chắc tuyệt đối. Đây chính là ảo diệu của việc áp dụng.

“Quý mới tin người.” Băng Nghiên liếc Tàn Tư một cái trắng dã con mắt.

“A a, Nghiên nhi không bằng chúng ta hãy so với nhau thử một chút, để cho người nhận thấy cái gì mới gọi là thông hiểu và áp dụng.” Tàn Tư trêu đùa nói: “Đương nhiên, ta tuyệt đối không dùng Hồng Mông linh bảo.” Tàn Tư cam đoan nói.

“So thì so, sợ người a.” Băng Nghiên vừa dứt lời, thân ảnh đã hoàn toàn biến mất, xuất hiện lại, đã tới phía sau Tàn Tư rồi.

‘Hô!’ Một quyền đầu màu vàng, kèm theo tiếng rít mạnh hướng vào sau lưng Tàn Tư nện xuống, thoáng qua trong nháy mắt, quyền đầu kia dường như biến mất.

Tàn Tư cười một tiếng. Tâm ý vừa động, nhất thời không gian bên cạnh xảy ra biến hóa, sau đó nhẹ nhàng xoay người, bàn tay thông thả vung ra.

Băng Nghiên vốn cảm giác được quyền đầu của mình lập tức sẽ đụng tới thân thể Tàn Tư thì xảy ra biến hóa, tầng tầng lớp lớp thành lũy không gian ngăn cản tốc độ quyền đầu của mình không thể tiến thêm được, lúc này mới để cho Tàn Tư xoay người dễ dàng tránh thoát, đồng thời đổi công làm thủ. Một chưởng đánh ra, trong bàn tay đó nháy mắt lại gia tốc đến cực hạn.

“Còn không phải giống nhau sao. Cái gì mà thông hiểu cùng áp dụng.” Băng Nghiên khinh thường nói, trong nháy mắt thân thể gia tốc tránh ra. Đồng thời thân thể vừa động, Thời Gian Gia Tốc Pháp Tắc vận dụng đến mức tận cùng. Quyền đầu nắm chặt, đã chuẩn bị tung lên.

Tàn Tư cười, nụ cười đắc ý rất giáo hoạt, quyền đầu của Băng Nghiên còn chưa có tung ra, lại bỗng nhiên phát hiện thân thể chính mình đột ngột lọt giữa gia tốc mấy ngàn lần, còn chưa kịp phản ứng cả người đã bị Tàn Tư ôm chặt lấy.

“Cái này... lại có thể khiến đối phương gia tốc. Băng Nghiên còn chưa kịp tung quyền đầu ra đã tới ngay bên cạnh mình, nếu như lúc này trong tay Tàn Tư có binh khí.” Lam Diệp hết sức kinh ngạc nói. Khi Băng Nghiên trong ý muốn tung quyền ra thân thể liền động. Với ý định khi quyền đầu tung ra liền gia tốc đến mức tận cùng, nhưng không nghĩ tới Tàn Tư lại có thể trong lúc giao thủ với tốc độ nhanh như thế còn có khả năng phân tích tỉ mỉ động tác của đối thủ, trong lúc thân thể Băng Nghiên đang di động trong nháy mắt làm cho nàng gia tốc, mới dẫn đến quyền đầu chưa kịp tung ra đã tới trong lòng Tàn Tư rồi, cả tràng diện đều nhìn thấy giống như là Băng Nghiên thoáng một cái đã lao vào lòng Tàn Tư.

Hồng Quân cũng hơi khiếp sợ: “Đại ca quả nhiên đúng là thiên tài, thời gian mới có mười ngàn năm, lại có thể đem Không Gian pháp tắc lĩnh ngộ đến mức này, việc sử dụng Thời Gian Gia Tốc pháp tắc e rằng không hẳn là chênh lệch với Khương Lan gia gia.” Hồng Quân tự nhận, phương thức chiến đấu của hắn so với Tần Tư, đích thật là kém linh hoạt hơn nhiều.

“Được rồi. Đừng nao loạn. Lại có người đến quấy nhiễu rồi.” Bằng Phong cau mày nói: “Lưu Quang kia thực là ức hiếp người quá đáng, mười năm nay năm lần bảy lượt phải người đến quấy rối, “

“Nga? Lưu Quang đại đế?” Hồng Quân nghe xong nhú mày, hắn tới đây không lâu, vốn chưa từng nghe qua tên hiệu của Lưu Quang đại đế.

“Đại ca, chúng ta có phải có chút làm cho cha mất mặt hay không, tới nơi này luôn để cho người khác ức hiếp.” Hồng Quân nói.

“Ta cũng cảm thấy như vậy đây. Tiểu Sương, chúng ta đúng là có chút làm mất mặt cha rồi. Nếu ức hiếp, cũng phải là Tần gia chúng ta ức hiếp người khác.” Tần Tư buông Bằng Nghiên ra, tức giận nói.

182. Chương 15: Hoa Tra

Chu Viêm vùng tay lên, trước mắt một mảnh không gian nhất thời vỡ ra, bên trong lẳng lặng nằm một thanh kiếm, kiếm kia thoát nhìn rất bình thường, ba chỉ (lóng tay) chiều rộng, dài ba thước (xích; thước Trung Quốc: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét), quanh thân kiếm bao phủ bởi làn khí màu xám mờ nhạt.

“Ha Ha, cuối cùng dung hợp thành công rồi.” Chu Viêm phát tay một cái, thanh kiếm kia liền nằm trong tay, khe khẽ vuốt ve thân kiếm, cảm nhận được... trên thân kiếm này thi thoảng một lực lượng khổng lồ truyền đến.

Gật gật đầu thỏa mãn, tiếp tục tự nhủ: “Uy lực thanh kiếm này đã không thua kém với nhất lưu Hồng Mông linh bảo nữa rồi.”

-o-o-o-

“Đây đúng cái gọi là Lưu Quang điện sao?” Tần Tư và Hồng Quân hai huynh đệ nhìn thấy trong cái sơn mạch hoang vu trước mắt kia nổi lên một cung điện thật lớn.

“Đúng rồi, Lưu Quang không thích thành trì, chính tại trên núi xây dựng cái đại điện như thế, các người cũng đừng coi thường Lưu Quang này, người này coi như là lòng dạ độc ác, lại lĩnh ngộ được bộ phận Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, khoảng cách đến Thiên Tôn cũng chỉ có một bước xa.” Bằng Phong ở phía sau nhắc nhở nói.

“Bằng Phong nói không sai, đối mặt với Lưu Quang, nhất định phải ứng phó cẩn thận, người chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn giữ người lại. Đúng là sát chiêu.” Ngao Phương cũng nghiêm túc nói.

Hồng Quân mỉm cười nói:

“Hai vị tiền bối yên tâm đi, cho dù hắn hiểu được Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc lại có ích lợi gì, hắn không phải Thiên Tôn, lại không có linh bảo, muốn công phá phòng ngự của chúng ta cũng khó khăn.” Hồng Quân tự tin nói.

“Hỏi thêm lần nữa, các người thật sự không cần chúng ta hỗ trợ sao?” Ngao Phương hỏi. Trước đó hai huynh đệ nói muốn tìm quấy rối Lưu Quang, mấy người cũng có phần lo lắng, Bằng Phong, Ngao Phương cùng Lam Diệp lại muốn trực tiếp tới hỗ trợ. Ba người bọn họ mặc dù không hiểu biết Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, nhưng ba người nhất định có thể kiềm chế Lưu Quang, cùng Lưu Quang đánh nhau ngang tay. Nhưng nào ngờ bọn họ vừa mới đưa ra cái ý kiến này đã bị hai huynh đệ gạt ngang. Lý do cự tuyệt thì thoảng vẫn còn vang lên trong đầu ba người, đó chính là ‘chúng ta là con của Tần Vũ’.

Chỉ có một câu nói, đơn giản khác thường, lại đem đến cho hai người niềm tin thần kỳ, Phương Sùng cho rằng đây là lẽ đương nhiên, đơn giản nghĩ rằng hai huynh đệ là con của Thiên Tôn, tự nhiên sẽ không yếu kém. Trong những người này cũng chỉ có Tả Thu Mi mới biết được thành tựu của Tần Vũ bây giờ, nhưng nàng cũng không có tiết lộ với bất cứ người nào.

“Tiền bối, cảm ơn các người đã dẫn chúng ta tới nơi này, chúng ta sẽ trở về Âm Yêu Cốc sau.” Tần Tư hồ hững vừa cười vừa nói, trong ánh mắt vẫn là vẻ tự tin khôn cùng.

Ngao Phương và Bằng Phong liếc nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ, Bằng Phong nói:

“Được rồi, nếu như đánh không lại, thì nhớ dùng thuấn di trở về Âm Yêu Cốc.” Dứt lời hơi có thâm ý nhìn thoáng qua Tần Tư nói: “Tiểu Tư, ta không muốn Nghiên Nhi đau lòng thêm nữa.”

Tần Tư không nói gì, chỉ là gật đầu.

“Được rồi. Đại ca chúng ta đi thôi, nếu không đi bọn họ cũng sắp phát hiện ra chúng ta.” Hồng Quân cười nói.

“Đi!” Tần Tư đáp ứng một tiếng, hai huynh đệ bay lên trời, không có thuấn di, không có dùng tốc độ quá nhanh, cứ chậm rãi như vậy, giống như thưởng thức phong cảnh hướng về đại điện nọ bay tới.

“Người nào?” Đột nhiên trong lúc đó, trước mặt Hồng Quân và Tần Tư xuất hiện bốn người, đều là một bộ dáng hung thần ác sát.

Hồng Quân và Tần Tư nhìn nhau cười một tiếng, Tần Tư trả lời một câu nói giả dạng qua loa:

“Chúng ta đến tìm thời cơ.”

“Các người thật to gan, có biết nơi này là Lưu Quang điện hay không. Là biểu hiệu của Lưu Quang đại đế.” Bốn người này không có hoảng hốt chút nào, ngược lại là phần nộ quát mắng hai người. Tại Vô Danh Không Gian này lâu như vậy, còn chưa có Thần Vương nào dám đến Lưu Quang điện làm loạn.

“Biết, chính bởi vì nơi này là địa bàn của hắc, chúng ta mới đến tìm cơ hội.” Hồng Quân lạnh lùng nói: “Tránh ra, hay là chết?”

Bốn người đều là sừng sốt, không nghĩ hai người có dũng khí như vậy, lẽ loi chỉ có hai người mà dám đến Lưu Quang điện quấy rối, một tên đại hán trong đám phần nộ quát: “Chết đúng là các người.” Tiếng nói vừa dứt tay nắm chặt một cây cự phủ thật lớn nhắm hướng Tần Tư bổ ào tới.

Tần Tư cười khinh miệt một tiếng, tâm niệm vừa động, không gian chung quanh trong nháy mắt cơ hồ ngưng đọng lại, tiếp đó cứ như vậy đứng chờ cự phủ đó.

Đến lúc khoảng cách giữa hai người còn chừng hai trượng, thì trên tay Tần Tư đột nhiên xuất hiện rõ ràng một thanh trường thương kim sắc, mũi thương nhọn hoắc chỉ thẳng vào đại hán nọ, cùng một lúc, đại hán ấy kinh hoàng phát hiện tốc độ chính mình thoáng cái đã đạt tới cực hạn, mắt vừa thoáng nhìn thấy mũi thương sắc nhọn ấy, tiếp liền đã chấm dứt luồng suy nghĩ.

‘Phốc!’ Mũi thương kim sắc trực tiếp xuyên thủng đầu của đại hán, linh hồn bị kinh khí mãnh liệt xoắn vỡ tan tành.

Hồng Quân chưa có động thủ, chỉ lạnh lùng nhìn ba người còn lại:

“Tránh ra, hay là chết?” Câu hỏi như nhau, nhưng lại khiến cho ba người sinh ra cảm giác sợ hãi thật lớn, cái loại sợ hãi này, cũng không kém so với cảm giác Lưu Quang đại đế mang đến cho bọn chúng. Trong nháy mắt đã giết một Thần Vương, đó là loại thực lực gì, hoàn toàn không phải bọn hắc có thể có khả năng chống cự được.

Hai huynh đệ không để ý tới vẻ kinh ngạc đến ngây người của ba người, trực tiếp sải bước vượt qua, tiếp tục hướng về phía trước bay đi.

“Lão... lão Đại. Chúng ta bỏ mặc kệ, Lưu Quang đại đế cũng sẽ giết chúng ta...” Một Thần Vương trong ba người kia run lập cập nói.

“Mẹ nó, liều mạng, dù sao cũng phải chết. Theo ta lên.” Cái... tên có vẻ như là thủ lĩnh nói, sau đó trong nháy mắt liền biến mất. Trong khoảnh khắc đã xuất hiện ở phía sau Hồng Quân cùng Tần Tư, hai tên Thần Vương kia cũng theo sát sau lưng.

“Hừ, muốn chết!” Hồng Quân cả giận nói. Vốn đã cho bọn họ một con đường sống, thế nhưng cứ nhất định tự tìm cái chết. ‘Hô’, Trên mình Hồng Quân hiện lộ ra một luồng khí thanh sắc, trong khoảnh khắc, luồng

khí thanh sắc biến mất, một người thân mặc thanh bào, cùng Hồng Quân giống nhau y hệt trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt một tên Thần Vương, tên Thần Vương nọ kinh hoàng phát hiện ra, thân thể mình đừng nói là thuần di, mà ngay cả phi hành cũng làm không được. Hồng Quân người mặc thanh bào đưa tay ra, nhẹ nhàng bóp vỡ nát đầu của tên Thần Vương ấy, linh hồn cũng theo đó tiêu tan, nếu là tới tìm cơ hội, Hồng Quân cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới ẩn dấu thực lực, nhân tiện đúng lúc để cho các thể lực lớn này biết đến, chính mình cũng không cần phải mềm mỏng yếu lòng, mặc cho bất cứ ai vẽ rắn thêm chân.

Trong nháy mắt, lại thêm một người, quý dị, mà ngay cả Tần Tư cũng cảm thấy kỳ dị, Hóa Liên Phân Thân không thể có công năng cố định không gian, chính là cái cố định không gian kia đã dễ dàng giết hai tên Thần Vương còn lại, Tần Tư thần thức truyền âm hỏi:

“Tiểu Sương, người làm sao làm được.”

Hồng Quân cười một tiếng, nói:

“Bí mật, huynh trước cứ để cho ta tạm thời giữ kín thêm vài ngày.” Hồng Quân bây giờ còn chưa thể nói cho đại ca biết chính mình đã thực sự trở thành một phần tử của cái thế giới người chết này, ngay lập tức che giấu đi.

“Thiết, còn muốn bí mật.” Tần Tư lẩm bẩm một câu đầy bất mãn.

“Được rồi, đại ca, đi nhanh đi, bằng không Lưu Quang kia chạy trốn thì không hay rồi.” Hồng Quân cười nói.

“Hai tên tiểu tử này quả là có chút bản lĩnh.” Thần thức Lưu Quang đã sớm chú ý tới hai người, bốn tên Thần Vương kia, vốn đã dự tính xem như vật hy sinh rồi. Chẳng qua là muốn quan sát xem thực lực của hai người.

“Hừ, thực lực đúng là mạnh, bất quá chỉ thể này đã muốn xông vào Lưu Quang điện của ta, không khỏi có chút xem thường Lưu Quang ta rồi.” Lưu Quang sầm mặt lại tự nhủ.

“Hoắc Đông, Trâu Mạc. Đến chỗ ta.” Hoắc Đông, Trâu Mạc, là hai tên Thần Vương được Lưu Quang coi trọng, Hoắc Đông là dựa vào việc áp dụng đối với Không Gian pháp tắc, còn coi trọng Trâu Mạc chính là hoàn toàn bởi vì sự dũng mãnh của người này, cùng với người của Âm Tinh Giới giống nhau, đây cũng là một loại người cho đến lúc đạt đến cảnh giới Thần Vương vẫn cứ tu luyện thân thể một cách điên cuồng, bất quá cũng chính vì thế, thân thể của hắn cường độ đủ để theo kịp với thượng phẩm Thiên Thần khí. Cùng là Thần Vương như nhau, ngay cả muốn phá vỡ phòng ngự thân thể của hắn đều là một việc rất khó khăn.

“Hoắc Đông, Trâu Mạc bái kiến chủ nhân.” Hai người nghe được truyền âm của Lưu Quang đại đế, lập tức xuất hiện trên Lưu Quang đại điện.

Trong ánh mắt Lưu Quang lộ ra vẻ âm trầm độc ác, lạnh nhạt nói:

“Có người đến Lưu Quang điện quấy rối đây, chúng ta đi gặp mặt một chút.”

“Hoắc Đông cúi đầu nói:

“Đúng vậy, chủ nhân, hình như... hình như còn có tên tiểu tử kia.”

Lưu Quang liếc mắt nhìn Hoắc Đông:

“Như thế nào, một thương trước kia vẫn không quên được?” Từ trên nét mặt Hoắc Đông, Lưu Quang nhìn thấy được vẻ lo lắng của Hoắc Đông cùng,... một chút hoảng hốt.

Hoắc Đông trên đầu toát ra từng giọt mồ hôi, nói:

“Thuộc hạ không dám.”

“Hừ, không dám tốt nhất, theo ta đi xem một chút.” Dứt lời Lưu Quang đứng lên, trong nháy mắt biến mất. Hoắc Đông cùng Trâu Mạc cũng theo sát thuần di đi ra ngoài.

Trên bầu trời Lưu Quang điện. Hồng Quân cùng Tần Tư song song đứng, Lưu Quang dẫn theo Hoắc Đông và Trâu Mạc đứng ở đối diện.

“Người chính là Lưu Quang?” Tần Tư chỉ đúng vào Lưu Quang ở chính giữa hỏi.

“Không sai, là ta.” Lưu Quang lên tiếng hồi đáp.

“Tốt, không nói lời thừa, Hồng Mông linh bảo đang ở trong tay ta, có bản lãnh ngươi hãy tới mà lấy.” Tần Tư vừa nói, kim thương trong tay còn quơ qua quơ lại.

“Cái này cũng nên đi lấy.” Lưu Quang lớn tiếng quát. Đồng thời thần thức truyền âm cho Hoắc Đông và Trâu Mạc: “Hai người các ngươi, đối phó với tên tiểu tử kia cho ta.” Hoắc Đông cùng Trâu Mạc nghe được mệnh lệnh, trong nháy mắt đã vây chặt Hồng Quân.

Trâu Mạc nhìn từ trên xuống dưới... cái tên Thần Vương trước mắt bình thường không có gì đặc sắc này.

“Tiểu tử thú! Khuyên ngươi bỏ đi ý định chống cự, đừng để huynh đệ chúng ta quá phí sức.”

“Hừ!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, thân thương chuyển hướng về phía trước, có chút giống như chiêu thức Kinh Thiên Nhất Côn, chỉ thấy trên Tần Tuyết thần thương ấy đột nhiên nổi lên từng điểm từng điểm huyền hoàng khí, rồi chỉ trong thoáng chốc. Trâu Mạc lại kinh hãi phát hiện không gian chung quanh thân mình đều giống như bị cố định lại, không thể thuấn di, thậm chí không thể phi hành được.

Huyền hoàng khí sinh ra cùng với vũ trụ sơ khai, dũng mãnh ổn định ngũ hành âm dương. Cố định một phần nhỏ không gian, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Tần Tuyết thần thương sau khi hấp thu được một lượng lớn huyền hoàng khí, liền xuất hiện một cái đặc tính như vậy, Cố Định Không Gian.

“A!” Trâu Mạc chỉ kịp kêu to một tiếng, liền bị Tần Tuyết thần thương dẫn khởi một mảng khe hở không gian xoắn vỡ nát tan tành.

Lưu Quang đang cùng Tần Tư đánh nhau nhưng lại chau mày, người bên cạnh này, trong tay lại cũng là một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, còn có... huyền hoàng khí nhàn nhạt kia, nhìn qua mặc dù không ra gì, nhưng hình như chứa trong nó một lực lượng to lớn hơn nữa.

“Định!” Trong lúc Hồng Quân đang muốn chuyển hướng hoạt động, Lưu Quang cuối cùng nhịn không được dùng Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc. Đưa tay muốn đoạt lấy kim sắc trường thương trên tay Tần Tư, đồng thời một khối không gian vùi lấp ngăn cản Hồng Quân, hình thành một cái khe hở, tiếp đó cả người Hồng Quân đều bị cái khe không gian xé nát.

“Hừ, không chịu nổi một kích.” Thần thức cảm nhận được Hồng Quân đã bị xé nát, tay của mình cũng sắp chạm tới... kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo kia.

“Xoẹt!” Chính lúc này, trên bầu trời năng lượng màu xám một trận quay cuồng, một đạo lôi điện trong nháy mắt đánh xuống, đánh vào trên tay Lưu Quang, chỉ trong chớp mắt, Thời Gian Tĩnh Chỉ Lưu Quang đang duy trì cũng bị phá tan đi.

183. Chương 16: Thời Gian Tĩnh Chỉ

“Phương Sùng, nếu tới rồi, thì lộ mặt ra đi, trốn trốn núp núp, cũng không phải là tác phong của Âm Yêu Cốc các ngươi.”

Lôi Điện lực, hiện tại trong Vô Danh Không Gian này Thần Vương của Đệ Nhị Thần Giới cũng chỉ có Phương Sùng có thể sử dụng đến mức độ này, còn như Lôi Phạt Thiên Tôn nhất hệ, ở Vô Danh Không Gian này thời gian ngắn ngủi, vẫn hoàn toàn chưa có lĩnh ngộ bao nhiêu cái loại lực lượng thuộc về thiên phạt này.

“Hừ, Lưu Quang, ngươi quá xem thường huynh đệ chúng ta rồi thì phải.” Thanh âm của Hồng Quân vang lên, đồng thời một đoàn vật chất màu xám tốc độ rất nhanh bay đến trước mặt Lưu Quang, trong chớp mắt đã biến thành hình dạng Hồng Quân.

“Người... người chưa chết?” Lưu Quang kinh hoàng nói, mới vừa rồi hắn rõ ràng trông thấy Hồng Quân bị cuốn vào cái khe hở không gian, bây giờ lại có thể yên lành đứng trước mặt hắn... Thân thể của Hồng Quân là chuyện gì xảy ra? Hình như là vật chất màu xám kia biến thành...

Mọi việc mới vừa xảy ra trước mắt, đều khiến cho Lưu Quang có chút không thể tiếp nhận được. Đừng nói Lưu Quang, mà ngay cả Tần Tư ở một bên cũng tròn mắt nhìn, công hiệu của Hóa Liên Phân Thân thì hắn biết được, nhưng mà hóa liên thân biến thành màu xám từ khi nào?

“Không Gian Tháp Hãm (sự lún vùi lấp) tầm thường đã nghĩ muốn giết ta, có phải có chút xem thường ta hay không?” Hồng Quân nói, thần thức đột nhiên phát hiện Hoắc Đông ở bên cạnh cũng đang sửng sốt trên mình, mỉm cười, tâm niệm vừa động, một bóng Hoa Liên Phân Thân thanh bào trong nháy mắt xuất hiện phía sau Hoắc Đông, Tàn Tuyết Thần Thương thuận thế đâm ra.

“Hoắc Đông, coi chừng.” Lưu Quang lập tức thần thức truyền âm cho Hoắc Đông. Nếu như Hoắc Đông lại chết đi lần nữa, dưới tay mình có thể sẽ không còn tên thủ hạ nào có năng lực rồi.

Hoắc Đông nhận được thần thức truyền âm của Lưu Quang tức thì chợt tỉnh, tưởng muốn thuận di lẫn tránh, nhưng lại kinh hoàng phát hiện ra, không gian chung quanh thân mình tựa hồ như đều bị cố định lại, đừng nói thuận di, muốn nhúc nhích một chút cũng rất khó khăn.

‘Oanh!’ Lấy còn thể Kinh Thiên Nhất Côn một thương đâm ra, không gian bị huyền hoàng khí cố định lại đều là từng chút từng chút một vỡ vụn, ‘cách’ thân thể cứng chắc của Hoắc Đông nổ bùng ngay cả mảnh vụn cũng không còn lại.

“Phân thân?” Lưu Quang mới vừa rồi dễ dàng dùng thần thức quan sát qua Hồng Quân, biết Hồng Quân có phân thân, nguyên vốn tưởng rằng, chính mình dùng Không Gian Tháp Hãm xoắn vỡ tan cho dù không phải bản thể cũng là phân thân, không có nghĩ đến, bất luận là bản thể hay là phân thân, cũng đều không có bị tổn hại chút nào.

“Lưu Quang, Âm Yêu Cốc ta từ trước đến nay chưa từng trêu chọc người, người lại năm lần bảy lượt phá hoại người đến quấy rối, chúng ta Đệ Nhị Thần Giới, cũng không phải tùy ý các người khi dễ được.” Hai người chiếm thượng phong, Tần Tư cảm thương mà đứng, oai phong凛冽 nói.

“Hừ, hai tên tiểu tử còn găng gượng càn rỡ ngang ngược, chẳng lẽ người cho rằng chỉ dựa vào hai người các người, có thể tại Lưu Quang điện của ta tùy ý làm xằng làm bậy sao?” Hoắc Đông và Trâu Mạc chết đi, tựa hồ đối với Lưu Quang mà nói, căn bản không tính là cái gì.

“Nga?” Hồng Quân không coi là gì nói: “Lưu Quang, có cái chiêu thức gì bí truyền cứ việc đánh ra, huynh đệ chúng ta sẽ bồi tiếp.”

“Hừ, tiểu bối không biết sống chết.” Lưu Quang cảm hận nói: “Bất kể các người có mạnh thế nào, hai người xông vào Lưu Quang điện của ta, chính là tự tìm cái chết.”

Thanh âm Lưu Quang vừa dứt, phía sau đã đứng đầy Thần Vương, đếm lướt qua, cũng khoảng tám chín mươi vị.

“Đại ca, đến hôm nay chúng ta lĩnh ngộ được giết chóc rồi.” Hồng Quân mỉm cười nói, đối mặt với tám chín mươi vị Thần Vương do Lưu Quang thần thức truyền âm gọi tới, chẳng có ý sợ hãi chút nào.

Tần Tư cũng là không thềm để ý mấy may, châm chọc cười nhạo Lưu Quang nói:

“Lưu Quang, ta còn tưởng rằng người có cái sát chiêu gì, cái chỗ dựa cuối cùng của người sẽ không phải là những chủng loại vương này chứ.” Đích xác, không có vũ khí lợi hại hơn, ngay cả phòng ngự đều không thể phá vỡ, cho dù Thần Vương đến nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

“Hừ!” Lưu Quang cười lạnh nói: “Có ích hay không cũng không phải là dùng miệng lưỡi định đoạt được, đợi một chút sẽ cho người biết lợi hại, lên cho ta.” Lưu Quang hạ lệnh một tiếng, phía sau tám chín mươi vị Thần Vương hoàn toàn vây quanh vào bên trong.

“Sát!” , Lưu Quang hét lớn một tiếng, nhìn lại những Thần Vương đó, một đám người đều vung lên vũ khí, cũng bất kể là Thần khí hay là Thiên Thần khí, đồng loạt cho rằng nhiều người giết chết được.

“Bồng! Ầm!” Tiếng vũ khí va chạm với nắm đấm, đao sắc bén đâm vào thân thể tất cả nhắm vào mình, hai huynh đệ từ đầu đến cuối không cần ngăn cản, hoàn toàn dựa vào thân thể đã coi như tất cả mọi công kích đều vút đi chỉ coi trọng quan tâm đến việc giết địch, giết càng nhiều càng tốt.

Lưu Quang nhếch mép lộ vẻ tươi cười:

“Hừ, sẽ cho các ngươi chết.”

“Định!” Lưu Quang một tiếng ‘Định’ phát ra khỏi miệng, cả không gian trên bầu trời Lưu Quang điện, thời gian tất cả đều ngưng lại bất động, những Thần Vương đang liêu chết ấy, cùng với Hồng Quân, Tần Tư hai huynh đệ, tất cả cũng ngưng lại, không nhúc nhích.

“Hừ, ngươi này còn không chết.” Lưu Quang lần này biết bao uất hận trong lòng, tâm niệm vừa động, không gian chung quanh thân thể Tần Tư liền bắt đầu sụt lún xuống.

Không Gian Tháp Tùy (sụt lún xuống), thần thông của Thần Vương, ngay dưới tình huống không có Hồng Mông linh bảo lực công kích cũng cực mạnh.

“Hô!” Lưu Quang lần nữa trợn trừng mắt, dưới tình huống ảnh hưởng của Thời Gian Tĩnh Chỉ, thân ảnh Tần Tư lại có thể tung bay một chút, kiên cường rời khỏi vùng không gian, ngược lại thủ hạ hấn hai Thần Vương đang lúc bao vây Tần Tư hoàn toàn bị Không Gian Tháp Hãm của hắn xoắn nát bấy.

“Nguy hiểm thật!” Hồng Quân vào lúc Lưu Quang sử dụng Thời Gian Tĩnh Chỉ trong nháy mắt linh hồn chìm vào không gian vật chất màu xám, né tránh Thời Gian Tĩnh Chỉ của Lưu Quang, nguyên vốn tưởng rằng Lưu Quang sẽ tiếp tục dùng Không Gian Tháp Hãm đối phó với mình, như vậy cũng không đáng sợ, dù sao trên Hóa Liên Phân Thân cũng có một phần linh hồn của mình, cho dù bản thể thật sự bị cái khe hở không gian xé nát, chính mình cũng có thể phục hồi không hề lo lắng chút nào. Chẳng qua không nghĩ đến mục tiêu của Lưu Quang lần này lại là đại ca Tần Tư.

Hồng Quân đột nhiên thúc động một cỗ năng lượng màu xám tinh thuần tới cực hạn, cơ bản năng lượng kia không đếm xỉa tới không gian cùng thế gian pháp tắc, giúp Tần Tư khai mở vài thước không gian, lúc này mới tránh thoát Không Gian Tháp Hãm của Lưu Quang. “Thời Gian Tĩnh Chỉ, đích thật là đáng sợ, thảo nào hồi đó Thần Vương La Phàm có thể bằng vào Thời Gian Tĩnh Chỉ cư ngụ ổn định tại đệ nhất Thần giới.” Hồng Quân thầm nghĩ lại mà sợ, nếu không phải vật chất màu xám này có khả năng bất chấp giới hạn của pháp tắc, đại ca chỉ sợ cũng sẽ giống như chính mình chết đi một lần rồi.

“Hô!” Lưu Quang cũng không thể mạnh mẽ duy trì Thời Gian Tĩnh Chỉ quá lâu, chỉ sau một lúc, Thời Gian Tĩnh Chỉ giải trừ, ngoại trừ hai tên Thần Vương thủ hạ của chính hắn, Tần Tư ngay cả một cộng lông cũng không hề tổn hại đến.

Tần Tư này ‘lăng lẳng’ ở vị trí của mình, lại nhìn nhìn thấy trên chiến trường đã mất đi hai tên Thần Vương, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khẳng định Lưu Quang bị thiệt thòi lớn, tức thì ‘Ha Hả’ cười ầm ầm chế nhạo nói:

“Lưu Quang, không nghĩ tới ngươi có tài như vậy, sử dụng ra Thời Gian Tĩnh Chỉ chính là để thay ta giải quyết các thủ hạ của ngươi, cảm ơn a.

Lời này của Tần Tư vừa nói ra, những Thần Vương đang vây công bọn họ đều một đám trợn mắt há hốc mồm, bọn họ mới vừa rồi cũng đích xác nhận thấy, tại chỗ của Tần Tư trước sau xảy ra biến hóa trong Thời Gian Tĩnh Chỉ, và mới đây hai Thần Vương đang vây công kia phải gánh chịu, toàn bộ trực tiếp biến mất. Bọn họ cũng không cho rằng huynh đệ này có năng lực phá trừ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, như vậy nguyên nhân ‘Ồi’ chỉ là một người, chủ thượng của bọn họ, Lưu Quang, đã giết hai Thần Vương kia. Nghĩ tới đây bọn Thần Vương này đều là một đám mắt trợn trừng, không tới khoảnh khắc, đã chạy trốn không còn một mống.

Một lần Không Gian Tháp Hãm xoắn vỡ nát, lại có thể không chết, cái này cũng đủ để cho Lưu Quang kinh ngạc rồi, không nghĩ tới lần thứ hai sử dụng Không Gian Tháp Hãm, đối phương vậy mà ở dưới tình huống ảnh hưởng của Thời Gian Tĩnh Chỉ vẫn cứ tránh thoát được, ức ngàn năm tới nay cũng chưa từng gặp qua cái chuyện kỳ quái ‘Ồi’ một ngày lại thoáng cái gặp tới hai lần. Còn mất danh dự hơn nữa, Tần Tư đứng là

hoa ngôn xảo ngữ (nói ba xạo) lại đã đem bọn thủ hạ do chính mình uy hiếp dụ dỗ tới đây đuổi chạy không còn một móng.

Hết thấy mọi chuyện, đã khiến cho lửa giận của Lưu Quang lên tới đỉnh điểm. nhưng đối mặt với hai huynh đệ này, lại thật đúng là không có chút biện pháp nào.

“Cần sử dụng Thời Gian Thối Lùi sao?” Lưu Quang trong lòng thầm hỏi mình: “Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc mặc dù có thể xử dụng. nhưng nó hầu như làm tổn hao hết toàn bộ thần nguyên lực của ta, nếu như một kích không thành công, ta đứng chỉ có chờ chết, cái Thời Gian Thối Lùi chết tiệt này.” Lưu Quang trong lòng nghĩ tới, đột nhiên bắt đầu có chút cảm hận tung ra bộ phận Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc xưa nay chưa từng sử dụng chút nào.

“Hừ, Lưu Quang.” Linh hồn Hồng Quân trở về lại thân thể mình, cảm tức Lưu Quang nói: “Cái này nhất định là toàn bộ con ách chủ bài của ngươi phải không? Nếu như vậy, huynh đệ chúng ta đây cũng sẽ không khách khí nữa.”

Hồng Quân nói xong, một thân Hoa Liên Phân Thân thanh bào thẳng tới bên kia Lưu Quang, còn Tần Tư cũng tới một bên, ba người trở thành một tư thế đặc biệt vây chặt Lưu Quang.

“Ha Ha! Ha Ha! Ha Ha! Ha Ha!” Lưu Quang bị vây ở chính giữa, ngoại trừ phần nộ ra, không có khiếp đảm chút nào, cuối cùng lại cười vang âm lên: “Lợi hại, lợi hại, hai tên tiểu bối lại có thể có thực lực như thế, đích thực là Lưu Quang ta trước đây phỏng đoán chưa tới, bất quá cho dù như vậy, Lưu Quang ta không thể cho phép các ngươi tùy ý xâu xé được.”

“Cứ cho các ngươi ném thử, lợi hại của Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc.” Lưu Quang dứt lời, thần nguyên lực toàn thân phát động, nhìn lại trong không gian kia, rõ ràng bùng lên một tia ba động, Tần Tư kinh hãi phát hiện thân thể mình lại từ từ hướng về phía sau thối lùi trở lại, mà phía Hoa Liên Phân Thân thanh bào cũng bắt đầu thối lui về phía sau.

“Hừ hừ, hai tên tiểu bối, ta thừa nhận, các ngươi liên thủ, ta đã không thể ứng phó được, cho nên, Lưu Quang cũng không bồi tiếp...” Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc về cuối đúng là Lưu Quang bị dồn ép không còn cách nào, Tần Tư sớm ở ngoài chạy tới cũng đã đem không gian kế cận toàn bộ ép chế, giam lại hai người với Hồng Mông linh bảo đúng là kinh khủng, Lưu Quang cũng không cho là chính mình có thể đánh lại được, vì thế mới vứt bỏ thần nguyên lực toàn thân, để đối lấy cơ hội chạy trốn lần đầu tiên trong đời.

Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc vừa đi qua, hết thấy đã khôi phục lại bình thường, Lưu Quang đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Tư cảm hận mắng:

“Hắn ư, lại để cho hắn trốn thoát rồi, ‘con mẹ nó’ Thời Gian Thối Lùi thật đúng là có tác dụng.”

“Được rồi, phá hủy nó.” Hồng Quân cũng nóng lòng muốn làm gì đó, thậm chí thương cho Lưu Quang đại để là một thể lực lớn của Đệ Nhất Thần Giới, đại bản doanh đã bị hai huynh đệ thoảng cái hoàn toàn phá tan tành.

Lưu Quang đại để đã lén lút ẩn trốn vừa nghĩ đến cách làm của Hồng Quân Tần Tư, mới cảm hận đúng là dồn ép càng lúc càng đây, nhưng lại không có biện pháp chút nào.

“Lưu Quang, đã lâu không gặp, sao có chuyện gì rầu rĩ vậy?” Trong lúc Lưu Quang đang buồn bực, một giọng nói đột nhiên lọt vào tai hắn.

184. Chương 17: Chu Viêm Địch Kế Hoạch

“Chu Viêm Thiên Tôn!” Lưu Quang cung kính kêu lên. Có năng lực ở loại tình hình này dễ dàng phát hiện ra hắn, đúng chỉ có Thiên Tôn Chu Viêm kia.

“Ha! Ha! Lưu Quang, thế nào, hai tên tiểu tử Tần gia đó xem ra quả lợi hại.” Quả nhiên, thân ảnh Chu Viêm trong nháy mắt xuất hiện trước Lưu Quang.

“Tần gia hai tên tiểu tử?” Lưu Quang vừa chuốc lấy buồn bực, lập tức hiểu rõ thân phận Tần Tư và Hồng Quân. “Đúng là quá lợi hại, không biết Chu Viêm Thiên Tôn tìm ta có chuyện gì? Không phải chỉ gặp ta để chê cười chứ.”

“A Ha! Đâu có, Lưu Quang, ngươi là một người ta rất coi trọng. Ở Vô Danh Không Gian này, ta cũng cần một người bằng hữu, một người ngang tài ngang sức, mà ngươi, Lưu Quang, chính là Thần Vương có khả năng nhất xứng đáng với cương vị này.”

“Thành tựu Thiên Tôn?” Lưu Quang trong lòng run lên, ức vạn năm tới nay, đối với Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, hắn vẫn như trước không có tiến bộ chút nào, mặc dù chỉ có một cái hồ, nhưng cái hồ này cản trở không đi qua được. Hắn vẫn mãi mãi cũng chưa trở thành Thiên Tôn.

“Chẳng lẽ ngươi có biện pháp để ta trở thành Thiên Tôn?” Lưu Quang vui mừng gạn hỏi, lời nói này của này Chu Viêm, hoàn toàn là câu nói có hàm ý khác.

Chu Viêm thần nhiên cười nói:

“Ta không thể làm cho ngươi trở thành Thiên Tôn, ta không có cái năng lực này, nhưng ngươi là bằng hữu ngang tài ngang sức ta hằng chờ đợi, cho nên, ta sẽ không đứng nhìn ngươi bị giết chết.”

Lưu Quang chau mày, càng ngày càng không rõ ý tứ trong lời nói của Chu Viêm.

Chu Viêm nhìn ra mối nghi hoặc trong lòng Lưu Quang, điềm nhiên cười, phất tay một cái, một thanh trường kiếm ba thước trông rất bình thường xuất hiện tại trên tay Chu Viêm.

“Lưu Quang, nơi đó hai tên tiểu tử đều có Hồng Mông linh bảo hộ thân, ta biết ngươi không có vũ khí tốt, ta vừa mới luyện chế được một thanh kiếm, nếu như ngươi cảm thấy nó lợi hại, cứ việc cầm lấy sử dụng đi.” Vừa nói Chu Viêm vung tay lên, thanh kiếm kia lập tức bay tới trước mặt Lưu Quang.

Lưu Quang nhìn vào thanh kiếm ấy, nhìn không ra uy lực chút nào, lại ngẩng đầu nhìn Chu Viêm.

“Chu Viêm Thiên Tôn, ta không thông minh lắm, có phải có chuyện gì muốn Lưu Quang cống hiến sức lực hay không?”

“Ha Ha, Lưu Quang, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, dùng một kiện vũ khí nhỏ nhất không đáng kể như thế để trợ giúp bằng hữu về sau này có gì không thể?” Chu Viêm thấy Lưu Quang có chút hiểu lầm, vội vàng lên tiếng giải thích.

“Thật sự?” Lưu Quang vẫn còn nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên, ngươi cho rằng đường đường là thân phận Thiên Tôn lại đến cố ý cùng ngươi nói giỡn chơi sao?” Chu Viêm làm ra vẻ nghiêm túc nói ra.

“Lưu Quang không dám, chẳng qua Lưu Quang nêu ra việc này, hoàn toàn vì Hồng Mông linh bảo trong tay tiểu tử đó, nếu như thu nhận vũ khí này Thiên Tôn...” Lưu Quang không có tiếp tục nói, nhưng ý tứ đã nói lên thật rất rõ ràng rồi.

“A A!” Chu Viêm cười nói: “Ngươi trước có thể quan sát xem thanh kiếm ta đưa cho ngươi, rồi lại tiếp tục thảo luận cái vấn đề này.”

Lưu Quang sưng sốt, cầm lấy thanh kiếm kia. Trên ngón tay nhỏ ra một giọt máu nhận chủ.

“Đây... cực phẩm Thiên Thần khí? Không đúng...” Lưu Quang kinh hãi. Đẳng cấp này thoát nhìn thì là cực phẩm Thiên Thần khí, nhưng uy lực lại...

“Lưu Quang đa tạ Thiên Tôn. không nghĩ tới Thiên Tôn bây giờ có thể luyện chế được vũ khí có thể sánh bằng nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Lưu Quang lại quá đa nghi rồi.” Thanh kiếm này không phải Hồng Mông linh bảo, bởi vì không có Hồng Mông linh khí, nhưng uy lực của nó, Lưu Quang có thể cảm giác được rõ ràng, tuyệt đối có thể so lợi hại với một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

“Ha Ha, cái này đúng rồi. Nhất lưu Hồng Mông linh bảo, Chu Viêm ta vẫn nhìn thấy không hơn được.” Chu Viêm cười nói.

“Vậy Lưu Quang rất cảm ơn Thiên Tôn, bây giờ cho dù không vì Hồng Mông linh bảo, chỉ vì thể diện, cũng phải tìm hai tên tiểu tử nọ hảo hảo tính sổ.” Lưu Quang cảm hận nói. Trong tay có vũ khí có thể tốt sánh ngang nhất lưu Hồng Mông linh bảo, trong lòng cũng có chỗ dựa căn bản rồi.

“Lưu Quang, vũ khí này chính là có hiệu quả đặc thù. Sau khi người luyện hóa tự nhiên sẽ biết.” Chu Viêm nói xong. Trực tiếp thuận di rời khỏi chỗ ở của Lưu Quang.

“Hiệu quả đặc thù?” Lưu Quang mỉm cười, bắt đầu luyện hóa kiện vũ khí...

-o-o-o-

Thiên Tôn thành, trong phòng Chu Viêm.

“Gia gia, con có việc chưa rõ.” Thiên Tôn thành thành chủ, Thần Vương Chu Bình tại trước mặt Chu Viêm lên tiếng.

“A A! Bình nhi, có phải không rõ gia gia vì sao đem kiện vũ khí kia thật vất vả mới luyện chế thành giao cho Lưu Quang hay không?” Chu Viêm vừa cười vừa nói.

“Đúng!” Chu Bình là người thẳng thắn, cho dù đối mặt với Chu Viêm, cũng không thay đổi được cái tính khí này. Bất quá Chu Viêm lại rất thích Chu Bình ở điểm ấy, cũng vì thế để cho hắn đảm nhiệm vị trí thành chủ của Thiên Tôn thành.

“Bình nhi! Do người nhìn ra, kiện vũ khí kia có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Thậm chí là có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo dường như lợi hại hơn. Người cho rằng, cái này hoàn toàn tốt đẹp sao?” Chu Viêm hỏi.

“Gia gia, Bình nhi không hiểu.” Chu Bình lời ngay nói thật nói.

“Được rồi, Bình nhi, gia gia đã từng tại Đệ Nhất Thần Giới đảm nhiệm qua Thiên Tôn, ngoại trừ sư tôn ra, chưa có người nào so với ta hiểu rõ hơn về mọi sự tại Đệ Nhất Thần Giới, Không Gian pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, nguồn gốc vũ trụ. Thậm chí là... luyện chế Hồng Mông linh bảo đúng Hồng Mông linh khí.”

Chu Bình lắng lắng nghe, cũng không có ngắt lời Chu Viêm. Chu Viêm dừng một chút tiếp tục nói:

“A Ôi! Sau lại bị Lâm Mông giết chết. Tới cái không gian này, khi đó ta căn bản không tính là Thiên Tôn, mặc dù trong cơ thể năng lượng đầy đủ, nhưng ta cái gì cũng không biết, không biết Không Gian pháp tắc, không biết Thời Gian pháp tắc, không biết nguồn gốc vũ trụ. Nói cách khác, cho dù là một tên Thần Vương bình thường tại cái không gian này, cũng có thể giết chết ta một cách dễ dàng. Đây chính là sức mạnh của pháp tắc.”

“Trải qua thời gian hơn mười vạn năm, ta cuối cùng hoàn toàn lĩnh ngộ các loại pháp tắc của cái không gian này. Thậm chí là... một bộ phận bản nguyên lực lượng. Nhưng chẳng qua chỉ lĩnh ngộ cách sử dụng một phần nhỏ thôi. Lấy Thần Vương chi hồn luyện chế vũ khí, phối hợp với tài liệu luyện chế tốt hơn một chút, cộng thêm cái bộ phận bản nguyên lực lượng của không gian này, đây đúng là lai lịch của thanh kiếm kia, có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo tính ra dường như lợi hại hơn.”

“Nhưng mà...” Chu Viêm chuyển đề tài câu chuyện. trên nét mặt cũng trở nên nghiêm túc lên: “Bình nhi, ta không phải cần cái này, nếu như ta nguyện ý, trong cái không gian này vĩnh viễn không có người nào là đối thủ của ta. Thiên Tôn cũng giống nhau, dù sao sau khi Thiên Tôn vẫn lạc (rơi rụng) là phải cần một khoảng thời gian để lần nữa lĩnh ngộ Không gian, Thời gian pháp tắc, gia gia bây giờ cần chính là đột phá, là luyện chế Thiên Tôn linh bảo. Thậm chí vũ khí so với Thiên Tôn linh bảo càng cao cấp hơn, đúng là sự thông hiểu thậm chí hoàn toàn nằm trong tay cái không gian này. Trở thành chủ nhân của không gian này...” Chu Viêm hướng về nơi xa xăm nói: “Gia gia đúng là để mắt tới Lưu Quang, cũng hy vọng hắn có thể trở thành Thiên Tôn, trở thành bằng hữu của ta, ngang tài ngang sức, nhưng gia gia đưa cho Lưu Quang thanh kiếm nọ, lại không phải vì điều đó.”

Chu Bình sửng sốt, hỏi:

“Gia gia, ngài không phải một mực chờ Lưu Quang thành tựu Thiên Tôn sao?”

“Đúng, ta thật rất mong đợi hần thành tựu Thiên Tôn, thế nhưng, bây giờ nảy sinh điểm bất ngờ mà thôi. Trước đây rất lâu, ta nghĩ tới một người có năng lực, nhưng khả năng đó cơ hồ là không thể nào thực hiện được, nhưng bây giờ không giống như thế. Hai tên tiểu tử Tần gia kia, trong tay lại có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, mà xem ra, cũng không chỉ một kiện. đương nhiên, dựa theo như lời nói của Chu An, nếu thực lực của phụ thân Tần Vũ của bọn chúng đã có thể so với Hồng Mông cùng Lâm Mông. Vậy vài món nhất lưu Hồng Mông linh bảo cũng không coi là cái gì. Bất quá cái này đối với ta mà nói, cũng là không thể có nhiều được.” Chu Viêm vừa cười vừa nói.

Chu Bình chau mày:

“Gia gia, vậy ngài sao không tự mình ra tay giết chết hai tên tiểu tử Tần gia kia a.”

“A Ôi!, Bình nhi, có đôi khi, lý tưởng quan trọng, nhưng tính mệnh càng trọng yếu hơn, phụ thân Tần Vũ của chúng nếu đã đạt tới cấp độ cùng Hồng Mông và Lâm Mông, vậy nhi tử của bọn họ làm sao có thể chết? Cho dù đã chết, lại như thế nào có thể mang theo Hồng Mông linh bảo đến đây? Điều này cũng không nói, vạn nhất Tần Vũ tới không gian này. Hoặc là khi có yêu cầu có thể tới cái không gian này, lại làm thế nào?”

Chu Bình chợt hiểu ra nói:

“Gia gia nguyên lai là muốn mượn tay Lưu Quang để cướp lấy Hồng Mông linh bảo. Nếu như Lưu Quang thành công. Vậy thì gia gia chỉ cần giết chết hần là có thể thu được Hồng Mông linh bảo của Tần gia. Còn như hần thất bại, chứng minh Tần gia thật sự có chỗ dựa vững chắc hoặc là thực lực thật rất mạnh, Chu gia chúng ta đây cũng không có tham dự, tự nhiên cùng Chu gia ta không có mâu thuẫn, đây thật sự là một cái biện pháp tốt đẹp mọi bề.

“Bất kể như thế nào, nếu như vào thời khắc mấu chốt, cũng không thấy Tần Vũ kia xuất hiện, cho dù Lưu Quang có thất bại, chúng ta cũng có thể tìm đến quấy rối hai tên tiểu tử đó. Đến lúc đó ta tự mình ra tay, còn sợ chế ngự bọn chúng không được ư? Hừ!” Chu Viêm hừ lạnh nói.

“Gia gia suy nghĩ rất chu đáo, Bình nhi không cuồng tự suy đoán ý đồ của gia gia, mong rằng gia gia thứ tội.” Chu Bình khom người nói.

Chu Viêm trong lòng rất vui vẻ, cao hứng lên tiếng nói:

“Bình nhi, gia gia chính là rất thích sự thẳng thắn của ngươi. Bằng không cũng sẽ không đem cái thành chủ Thiên Tôn thành này giao cho ngươi, trong đám con cháu này, ta thấy vừa mắt nhất chính là ngươi.”

“Đa tạ gia gia coi trọng.” Chu Bình lần nữa khom người nói.

“Bất quá!” Chu Viêm chuyển hướng câu chuyện.

“Bình nhi, ta dự định bắt đầu từ ngày mai, tước bỏ vị trí thành chủ của ngươi.”

Chu Bình nhất thời cả kinh:

“Gia gia, tại sao?”

Chu Viêm cười cười phát phát tay nói:

“Đừng khẩn trương, Bình nhi, trước đây không lâu, ngươi cũng lĩnh ngộ được Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc rồi chứ?” Chu Viêm thần nhiên hỏi.

Chu Bình gật đầu nói:

“Đúng vậy, gia gia.”

Chu Viêm vung tay lên, mười cái cuốn trục kim sắc lập tức bay tới trước mặt Chu Bình.

“Ngươi cần phải từ ngày mai bắt đầu bế quan, hảo hảo lĩnh ngộ.”

“Gia gia...” Chu Bình một hồi buồn bực, tiện tay thần thức chìm vào trong một cuốn trục.

“Đây... đây là... Thời Gian Đảo Lộn Pháp Tắc?” Chu Bình cả kinh nói.

“Không sai!” Chu Viêm vừa cười vừa nói: “Bình nhi, đó là một quyển trục ghi lại Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc của không gian này. Liên quan đến linh cảm của gia gia khi lĩnh ngộ, nếu như nơi này không giống Đệ Nhất Thần Giới nhiều quy củ như vậy, Chu gia chúng ta quả thật xuất sinh ra một Thiên Tôn cũng không có gì là không thể.

Chu Bình lập tức quỳ xuống trước Chu Viêm, xúc động nói:

“Bình nhi cảm ơn gia gia. Cảm ơn gia gia coi trọng.” Chu Bình biết, Thần Vương của Chu gia lĩnh ngộ được Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc đầu chỉ một mình hắn, trưởng lão đoàn chín người, không người nào không lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc. nhưng hôm nay gia gia đem cơ hội này cho chính mình, như thế nào có thể không xúc động...

-o-o-o-

Sau một năm, Lưu Quang chậm rãi mở mắt. “Vậy mà lại có thể không chế bộ phận vật chất màu xám, quả nhiên là lợi hại, hiệu quả đặc thù trăm phá bất cứ không gian nào, cứ gọi người là ‘Trảm Không’ được rồi.”

“Hai tên tiểu tử Tàn gia, xem các ngươi lần này còn có thể đào thoát được không?” Lưu Quang hung hăng thăm nói.

185. Chương 18: Tân Địch Phát Hiện

Tần Vũ cũng đang ở Hồng Mông không gian. Trong tay lộ ra một khối vật chất màu xám đang nghiên cứu.

“Đại ca! Tam ca!” Thân ảnh Cổ Bàn trong nháy mắt xuất hiện tại Hồng Mông không gian, mừng rỡ kêu lên: “Có tiền triển rồi. Có tiền triển rồi.”

Hồng Mông nhìn thoáng qua Cổ Bàn nói.

“Tứ đệ, bốn cái tiểu vũ trụ của ngươi vẫn còn chưa có thành lập nên, cái gì có tiền triển?”

“Vô Danh Không Gian. Ta đã đi qua cái không gian người chết kia, ta phát hiện một cái bí mật.” Cổ Bàn tựa hồ đã quên cái tên của mình trên Hồng Mông kim bảng càng ngày càng mờ đi, hưng phấn nói.

“Cái gì tiền triển đó?” Tần Vũ thoáng cái đứng lên. “Tứ đệ, có cái gì tiền triển, nói mau a.” Tần Vũ nôn nóng hỏi.

“Các người dừng vội. Người nhìn xem.” Cổ Bàn vừa nói, tay trái phát một cái, tức thì xuất hiện một khối vô danh vật chất màu xám, tay phải phát lên, một khối Hồng Mông linh khí cũng nhẹ nhàng bay tới đây.

“Tứ đệ, ngươi muốn làm gì?” Hồng Mông thật không hiểu Cổ Bàn đem hai luồng khí thể muốn làm gì.

“Đại ca! Tam ca! Các người nhìn xem.” Cổ Bàn vừa nói, hai tay đập lại cùng ấn xuống, hai luồng khí thể bắt đầu bị ảnh hưởng lẫn nhau không có gì. Nhưng ngay sau đó đã bắt đầu nhập vào triết tiêu lẫn nhau sản sinh ra, tới cuối cùng, lại thần kỳ hợp cùng một chỗ, hình thành một loại khí thể so với Hồng Mông linh khí càng thêm dày đặc, nhưng mà xem ra, tựa hồ hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì.

“Này... thể tích vẫn còn giống một khối mới vừa rồi, nhưng mật độ tăng thêm nhiều. Nhưng mà khí thể này tựa hồ không phải năng lượng, cũng không có bất cứ thuộc tính gì. Hình như, hình như một chút tác dụng cũng không có.” Hồng Mông nhìn khối khí thể này nói. Vô danh vật chất màu xám mặc dù thoát nhìn không có tác dụng gì, nhưng dù sao có khí tức của tử vong, Hồng Mông linh khí coi như là một loại năng lượng, còn có thể phụ thêm vào các loại vũ khí, chiến y chỉ để tăng cao đẳng cấp. Nhưng sau khi hai loại hợp lại làm một, lại không có bất cứ một thuộc tính nào, cũng không hề có chấn động của năng lượng nữa. Tựa hồ là một khối... khí vô dụng.

“Ta cũng không hề gặp cái loại như thế, nhưng ít ra, chúng ta bây giờ đã biết hai chủng loại khí thể này đúng là có thể dung hợp được. Mặc dù khí thể mới này chúng ta không từ phương pháp nào dung hợp mà thành, nhằm cái gì.” Cổ Bàn nói.

Hồng Mông lâm vào dòng suy nghĩ thâm sâu, khí thể này, đã vượt qua phạm vi hiểu biết của ông.

“Đại ca.” Tần Vũ suốt buổi không nói chuyện đột nhiên lên tiếng. “Ta nghĩ đến một cái khả năng.”

“Khả năng cái gì?” Hồng Mông và Cổ Bàn cùng hỏi.

“Nhị ca, mau đến Hồng Mông không gian.” Tần Vũ lập tức truyền âm cho Lâm Mông, trong nháy mắt, Lâm Mông cũng đi tới Hồng Mông không gian. Trông thấy bộ dáng nghiêm túc của ba người, nhin không được hỏi:

“Làm sao vậy. Tam đệ, chuyện gì cấp bách như vậy.”

“Đại ca, Nhị ca, Tứ đệ, chúng ta trước đây không phải đã từng dự đoán, ở trên Hồng Mông không gian, hẳn là còn có tồn tại không gian cấp cao hơn phải không?” Tần Vũ nghiêm túc nói. Hồng Mông, Lâm Mông cùng Cổ Bàn đều gật gật đầu.

“Mới vừa rồi Tứ đệ diễn kỳ cho chúng ta, vô danh vật chất màu xám kia, chúng ta tạm thời gọi nó là Tử khí.”

“Tam ca, ta ngắt lời một chút, ta mới vừa làm với khối vô danh vật chất đó từ trên bản chất vẫn còn có điểm khác biệt. Trải qua cái gì đó vô số người chết vô danh vật chất giữ lại tinh luyện. Đối lại câu nói, phải gọi là năng lượng màu xám.” Cổ Bàn giải thích nói.

“Được rồi, chúng ta tạm thời gọi nó là Tử khí, mới vừa rồi diễn kỳ của Tứ đệ, đem một khối Hồng Mông linh khí và một khối Tử khí kết hợp lại, đã hình thành được khối khí thể này xem ra không có tác dụng chút nào, so với Hồng Mông linh khí càng thêm dày đặc.” Tần Vũ đưa tay phát ra: “Khối kia tạm thời chưa có tên khác. Nếu như suy đoán của chúng ta là đúng, trên Hồng Mông không gian này, còn có không gian cấp cao hơn. Vậy có khả năng hay không, nguyên là cái không gian này đúng là do khí thể như thế này cấu thành. Sau đó trải qua biến động nào đó, Tử khí và Hồng Mông linh khí tách ra, riêng mỗi phần tự hình thành một cái không gian, cũng chính là Hồng Mông không gian của đại ca và cái không gian người chết kia mà Tứ đệ đã nói qua.”

Hồng Mông gật đầu nói:

“Quả thực có khả năng tồn tại chủng loại này, nếu như thật sự là như thế, vậy Hồng Mông kim bảng cũng là do tiền nhân lưu lại ở Hồng Mông không gian mới đúng. Hoặc là nói, bản thân đúng là để quản lý Hồng Mông không gian mới có sản sinh ra.” Nghe hình như có chút sâu sa khó hiểu. Lâm Mông nói. So ra, Lâm Mông so với Hồng Mông và Tần Vũ cũng vì muốn tiêu sái, không giống với Tần Vũ, Lâm Mông vốn chính là vì theo đuổi lực lượng mà tu luyện, cuối cùng phá tách ra vũ trụ, tới được Hồng Mông không gian. Không có bất cứ vướng víu gì, cũng không cần phải quan tâm Hồng Mông không gian thế nào. Nhiều nhất cũng chỉ hy vọng Hồng Mông không gian xuất hiện thêm vài Hồng Mông Chưởng khổng giả giống như bọn họ, nhiều người cũng náo nhiệt một chút.

“Nhị ca, ngươi có nghĩ tới hay không, nếu như chúng ta ở giữa khối khí thể này sẽ thần bí cười một tiếng. Thế nào?” Tần Vũ thần bí cười một tiếng.

Lâm Mông sửng sờ, trực tiếp lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Hồng Mông lại cười lớn:

“Tam đệ, đại ca hiểu ý tứ của ngươi, ngươi muốn, chúng ta sáng tạo ra loại khí thể này nhiều một chút, sau đó tự mình dung nhập vào trong đó, cảm nhận sự ảo diệu của khí thể này. Sau khi đã hoàn toàn hiểu rõ, chúng ta có thể phá vỡ bức tường chắn không gian, đi đến cái thế giới người chết kia.

Tần Vũ cười một tiếng:

“Người hiểu ta cũng là đại ca.”

“Ồ, không xong!” Cổ Bàn đột nhiên kinh hãi nói. “Vũ trụ của ta hình như không cách nào duy trì ba tầng không gian được nữa, có dấu hiệu sụp đổ.”

“Tứ đệ! Mau mau ngồi xuống, ta tới giúp ngươi ổn định vũ trụ.” Hồng Mông vội vàng nói. Thần thức của ông phát hiện rõ ràng, chữ ‘Cổ’ trên Hồng Mông kim bảng, lại mờ nhạt một chút.

“Đại ca, ta cũng đến hỗ trợ.” Lâm Mông nói xong, khoanh chân ngồi ở bên cạnh Cổ Bàn, cảm nhận tình trạng tâm vũ trụ của Cổ Bàn, cũng bắt đầu hỗ trợ chữa trị tình trạng sụp đổ.

“Ta cũng tới hỗ trợ...” Tần Vũ dứt lời cũng như Lâm Mông ngồi xuống cạnh Cổ Bàn.

Tân vũ trụ của Cổ Bàn nảy sinh biến hóa thật lớn. Bắt đầu từ tầng thứ ba, không gian không ngừng sụt lún, các loại bản nguyên lực lưu chuyển mạnh mẽ và chạm nhau không ngừng, cả tầng không gian thứ ba cũng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, ba cổ Hồng Mông lực tinh thuần cuộn cuộn tới bổ sung không ngừng, trợ giúp bổ khuyết không ngừng vào sụt lún của không gian, bản nguyên lực tán loạn.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của mọi người, bốn vị Hồng Mông Chứng không giả toàn lực duy trì một cái vũ trụ không gian, cũng không thể ngăn cản cái không gian này tiếp tục tan vỡ đi. Chẳng qua là tốc độ chậm lại mà thôi.

“Đại ca! Nhị ca! Tam ca! Các người không cần uống phí khí lực.” Thanh âm của Cổ Bàn vang lên: “Làm không được Hồng Mông Chứng không giả cũng không sao cả, dù sao ta có huyền hoàng bất diệt thân thể, bất cứ không gian nào, cũng có thể đến được.”

Mọi người nhìn thấy sự việc không thể cứu vãn, đều tự lưu lại một phần thân tiếp tục miễn cưỡng là chậm lại tốc độ tan vỡ tân vũ trụ của Cổ Bàn.

“Tứ đệ! Cho dù ngươi không thành được Hồng Mông Chứng không giả. Vẫn như trước là Tứ đệ của chúng ta.” Hồng Mông áy náy nói. Lâm Mông cùng Tần Vũ cũng đều gật gật đầu.

Cổ Bàn ha ha cười một tiếng nói:

“Đa tạ ba vị ca ca không ruồng bỏ, không thành được Hồng Mông Chứng không giả cũng không sao cả, dù sao ta đối với việc quản lý vũ trụ cũng không có hứng thú.”

“Tứ đệ có thể nghĩ thông suốt vậy là tốt rồi.” Lâm Mông nói.

Đột nhiên Tần Vũ chau mày nói.

“Không xong, Đại ca! Nhị ca! Tứ đệ! Ta phải gấp rút quay về một chuyến. Thạch Thiên vậy mà đã bắt đầu sáng tạo không gian tầng thứ ba rồi, tầng thứ hai của hắn hình như còn chưa ổn định lắm.”

“Được, ngươi đi đi, nói không chừng qua mấy ngày nữa, chúng ta chính là Ngũ huynh đệ rồi.” Hồng Mông dù sao vẫn có một loại cảm giác, chờ sau khi vũ trụ của Tần Thạch Thiên đại thành, ngay cả khi chữ ‘Cổ’ hoàn toàn tiêu tán, Tần Thạch Thiên tới hoàn toàn thay thế vị trí của Cổ Bàn, trở thành cấp bậc vị trí thứ tư Hồng Mông Chứng không giả. Chỉ có điều là Tứ đệ Cổ Bàn này, số phận có hơi bị trêu đùa...

-o-o-o-

Vô Danh Không Gian Tầng Thứ Chín, thần thức của Lưu Quang không ngừng lần lượt rà soát, sau khi biết được thực lực của Hồng Quân và Tần Tư hai người, hắn cũng không nghĩ rằng chỉ dựa vào hắn và thanh kiếm Trảm Không kia là có thể giết hai người, huống chi lần này đi tìm cừu, cho dù chính mình chiếm thượng phong, mấy vị Âm Yêu Cốc kia cũng sẽ không trở mặt đứng nhìn mà không quản đến. Lúc này trọng yếu nhất chính là tìm vài người giúp đỡ, tìm vài người có lực lượng cường hãn giúp đỡ.

“Ân! Bên này có một người.” Lưu Quang cười một tiếng. thần thức phát hiện một Thần Vương, hơn nữa dường như rất lợi hại.

“Cuối cùng hoàn thành rồi.” Trì Quân hài lòng nhìn trên tay mình một cây phủ xinh xắn, lập tức lấy máu nhận chủ, trong nháy mắt trên nét mặt liền lộ ra mừng rỡ. “Cực phẩm Thiên Thần khí. Vậy mà là cực phẩm Thiên Thần khí, còn có thêm hiệu quả đặc thù ‘Trì Trệ’, thật tốt quá.”

“Hô!” Một bóng người thuần di xuất hiện tại trước mặt Trì Quân, khiến cho Trì Quân vẫn đang đắm chìm giữa công việc luyện khí bị dọa cho nhảy dựng lên.

“Ngươi... ngươi là ai, muốn làm gì?” Trì Quân cảnh giác nhìn Lưu Quang, trong nháy mắt đem cây búa nhỏ mới vừa luyện chế thu vào trong cơ thể.

Lưu Quang lạnh lùng nói:

“Ta không phải đến cướp đoạt vũ khí của ngươi, yên tâm đi, cho ngươi hai sự lựa chọn: Một là thần phục trung thành với ta. Hai là chết.”

Trì Quân lập tức thở phào nhẹ nhõm, trầm tĩnh lại nói:

“Vây là tốt rồi, may mắn không phải là đến cướp của.” Trì Quân này xem ra, tựa hồ đã quen với việc bị người đến cướp đoạt đồ vật.

Lưu Quang không để ý đến hắn. Tiếp tục hỏi:

“Lựa chọn chết. Hay là thần phục nguyện trung thành với ta?”

Trì Quân cười nói:

“Muốn ta thần phục với ngươi không khó, chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, ta sẽ thần phục trung thành với ngươi.” Lời này của Trì Quân thật ra rất có hiểu biết, hắn tự nhiên không muốn chết, nhưng cũng không muốn thần phục. Không bằng so tài một trận, nếu như thua, điều đó chứng tỏ đối phương có năng lực giết chết mình, thần phục thì thần phục có sao, nếu như phát hiện ra bản lĩnh hắn chỉ có như thế, vậy chính mình cũng không cần thiết phải chịu đựng thiệt thòi này.

“Hừ, được, để cho ngươi tâm phục khẩu phục.” Lưu Quang làm sao lại không biết Trì Quân trong lòng suy nghĩ gì, nếu không phải bây giờ thiếu nhiều nhân thủ, chỉ thoáng cái sẽ đem Trì Quân này giết chết. Còn muốn cùng hắn nói nhảm nhiều như vậy.

“Định!” Thời Gian Tĩnh Chỉ, bất quá sử dụng ra Thời Gian Tĩnh Chỉ đúng không phải Lưu Quang, mà là Trì Quân. Sau khi thời gian ngừng lại, Trì Quân lập tức tung ra cây phủ vừa rồi, nhắm đầu Lưu Quang bổ tới.

“Hừ. Chút tài mọn.” Lưu Quang khinh thường nói. Đồng thời trong miệng khe khẽ thì thầm. “Thời Gian Thối Lùi.”

Hốt nhiên Trì Quân phát hiện cây phủ của mình bay được nửa đường vậy mà lại tự bay lui trở về. Chỉ khoảnh khắc, đã quay về tới trước tràng cảnh Thời Gian Tĩnh Chỉ. Lưu Quang thuận di một cái, đã tới trước mặt Trì Quân, đồng thời thanh Trảm Không treo lơ lửng ở đỉnh đầu Trì Quân.

“Ngươi có nguyện ý trung thành với ta.” Lưu Quang lạnh lùng nói.

“Nguyện ý nguyện ý!” Trì Quân vội vàng cuống cả lên nói, chuyện đùa, cho dù không nguyện ý, cũng không thể nói ra bây giờ, lĩnh ngộ Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc đúng là Thần Vương siêu cường, cùng hắn một chọi một, tuyệt đối là tự tìm cái chết.

Trì Quân thực là chịu lỗ nhiều rồi. Lưu Quang vốn chính là liều mạng, dụng lực tư thế cực mạnh hàng phục được Trì Quân, lại từ miệng Trì Quân tuyên dương sự cường đại của hắn, cho dù là lúc này hao tổn hết tất cả toàn thân chân nguyên lực. Lưu Quang bây giờ, cũng chỉ là cái xác rỗng không mà thôi. Chẳng qua cái kết quả mà hắn mong muốn đã đạt được rồi.

186. Chương 19: Lưu Quang Báo Thù

Mười năm, ròng rã mười năm, Lưu Quang đi khắp nơi chinh phục một số Thần Vương ẩn sĩ khá lợi hại, thật ra nếu không thần phục hắn, giết chết ngay tại chỗ, điều này cũng khiến cho các Thần Vương đã thần phục với Lưu Quang ấy đều thầm cho là may mắn đã lựa chọn chính xác lúc đầu.

Ám Yêu Cốc ngày nay danh tiếng càng hơn hẳn trước kia, ngoại trừ bốn vị Thần Vương vốn đã rất lợi hại ra, hôm nay lại thêm hai Thần Vương mới tấn lên. Chỉ có hai người, lại có thể kiên cường phá hủy Lưu Quang điện, cũng uy hiếp cho Lưu Quang chạy trốn. Trong lúc nhất thời, tên của Tần Tư và Hồng Quân hai người ấy mà được truyền khắp cả không gian.

Lưu Quang đương nhiên nghe được những lời đồn đãi này, bất luận ở đâu, lời đồn đãi lúc nào cũng hoa ngôn vượt quá thực tế, lời đồn khoa trương nhất thậm chí nói là Lưu Quang lúc đầu đang ở đại bản doanh Lưu Quang điện của mình bị thảm bại, ngay cả một chiêu của hai huynh đệ cũng chống đỡ không được, cuối cùng là quỳ xuống năn nỉ Tần Tư Hồng Quân hai huynh đệ mới buông tha cho hắn một con đường sống.

Lưu Quang tức giận đến buốt tận xương tủy, trong lòng khổ sở về Tần Tư cùng Hồng Quân hai người quả thực mỗi cảm hận càng tăng lên tới cực điểm. Tính toán rõ ràng một chút người của mình, bảy Thần Vương

đã lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, mười bốn Thần Vương đã dùng Không Gian Pháp Tắc, Thời Gian Gia Tốc Pháp Tắc vận dụng đến mức cao nhất. Hơn nữa vũ khí do Trì Quân tự luyện chế, mỗi tên Thần Vương đều được sử dụng thượng phẩm Thiên Thần khí. Với lực lượng như vậy, ngay cả có xưng là Vô Danh Không Gian đại thể lực thứ hai cũng không quá đáng, đương nhiên, đại thể lực thứ nhất vẫn là Thiên Tôn thành do Chu Viêm cầm đầu.

“Mười một năm rồi. Lưu Quang ta chịu đựng mười một năm, hừ, Âm Yêu Cốc, Tần Tư, Hồng Quân, hết thấy những khuất nhục ta chịu đựng trước đây, hôm nay ta nhất định phải trả lại gấp mười lần, gấp trăm lần.” Lưu Quang trong lòng căm hận nói.

“Chuyện của Lưu Quang ta tất cả các người cũng đã biết rồi. Ta đây không phải là người vòng vo nói xa nói gần. Các người tất cả cũng là thần phục dưới vũ lực của ta, điểm ấy, ta thừa nhận Lưu Quang ta đúng là hơi tàn nhẫn.” Lưu Quang đứng trước mặt hai mươi một vị Thần Vương nói: “Không sai, Lưu Quang ta đúng là đã chiến bại, thua bởi hai tên tiểu tử xem ra vừa mới tấn thăng Thần Vương không lâu, cái này vốn không có gì là ghê gớm, thua thì cũng thua rồi, Lưu Quang ta thua đậm. Bất quá thua đậm không có nghĩa là ta chấp nhận, ta còn phải báo thù, đem thất bại khuất nhục hoàn trả lại gấp mười, gấp trăm lần cho bọn chúng. Cho nên người thứ nhất ta tìm được là Trì Quân, sau đó tìm được đám người các người.”

“Âm Yêu Cốc ta nghĩ các người cũng nghe nói qua, ta bây giờ sẽ đem thực lực của Âm Yêu Cốc cung cấp cho các người phân tích một lần.” Lưu Quang dừng một chút tiếp tục nói: “Âm Yêu Cốc vốn là có bốn vị Thần Vương khá lợi hại, bốn vị Thần Vương này đều có một điểm giống nhau, đó là lực phòng ngự cường hãn phi thường, Ngũ Trảo Kim Long Ngao Phương, Ngũ Thủ Thần Phương Lam Diệp, cùng với Bằng Phong chủ yếu tu luyện thân thể, ba người này không những thân thể cường hãn, hơn nữa đều đã lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, thân thể của bọn họ chính là Thiên Thần khí cực tốt. Cho dù ta đã lĩnh ngộ Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, chống lại ba người bọn họ cũng không nắm được phần thắng chút nào.”

“Một người khác, Âm Điện Bằng Vương Phương Sùng, là một người trong bọn hắn so ra hơi yếu kém, chỉ lĩnh ngộ Thời Gian Gia Tốc Pháp Tắc. Nhưng Phương Sùng bởi vì bản thể là Âm Điện Bằng Vương, có được năng lực điều động thiên phạt, người này cũng nhất định không thể xem thường. Các người cũng đều nghe nói: Âm Yêu Cốc mới gia nhập hai Thần Vương, cũng chính là hai tên Thần Vương phá hủy Lưu Quang điện của ta, Tần Tư và Hồng Quân, hai tên tiểu tử này mặc dù vừa mới tấn thăng Thần Vương không lâu, cũng chỉ có thể vận dụng Thời Gian Gia Tốc Pháp Tắc, nhưng trên mình mỗi người đều có nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Hồng Quân kia, còn có thêm một cái phân thân quỷ dị, hết sức lợi hại, còn như các Thần Vương khác của Âm Yêu Cốc, mặc dù số lượng có tới mấy mươi người, nhưng hoàn toàn không có điểm gì lợi hại, không tính cũng được.” Lưu Quang phân tích chính xác toàn bộ thực lực phân phối hiện nay của Âm Yêu Cốc.

“Tóm lại, các người phải theo ta báo thù Âm Yêu Cốc, thắng lợi rồi, tất cả các người có thể tách khỏi Lưu Quang ta, đương nhiên, thất bại cũng có nghĩa là chết, nhưng các người không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có một con đường này.” Lưu Quang cuối cùng hung hăng nói. Bọn Thần Vương này cũng không nói gì, bởi vì bọn họ biết, đúng như lời nói của Lưu Quang, bọn họ không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể theo Lưu Quang đi Âm Yêu Cốc.

Trong Âm Yêu Cốc, Hồng Quân, Tần Tư mấy năm nay cũng không nhàn rỗi, cũng đang không ngừng nghỉ tu luyện, đạo lý ‘kẻ mang ngọc có tội’ ai ai cũng đều biết, cố gắng đề cao thực lực của mình mới là con đường chính đáng.

Chỉ có điều thời gian mười một năm hai huynh đệ cũng không có tiến bộ nhiều lắm, Thời Gian Gia Tốc Pháp Tắc đã hoàn toàn lĩnh ngộ. Còn như Thời Gian Tĩnh Chỉ, lại giống như là bị một bức tường chặn lại. Mặc dù Ngao Phương bọn họ cũng giằng giải qua cho hai huynh đệ không ít, nhưng dù sao cái này cần phải tự mình lĩnh ngộ, hơn nữa thời gian quá ngắn, hoàn toàn không có bất cứ cái gì dựa vào để lĩnh ngộ.

“Bọn hỗn tạp Âm Yêu Cốc, mau mau ra đây chịu chết.” Thanh âm của Lưu Quang trực tiếp vang vọng khắp cả sơn cốc.

Hồng Quân chau mày: “Lưu Quang này như thế nào lại tới nữa. Chẳng lẽ giáo huấn lần trước còn chưa đủ sao?”

“Không.” Tả Thu Mi có chút lo lắng nói: “Lần này Lưu Quang chính là đã có chuẩn bị tổ chức đầy đủ, có

hai mươi một tên Thần Vương đã được hấn che dấu khí tức, ta có thể cảm giác được, hai mươi một tên Thần Vương này, đều rất mạnh.”

“Hai mươi một tên? Lần trước Lưu Quang điện hấn có tám chín mươi tên Thần Vương còn không phải thua dưới tay ta và Tiểu Thương sao?” Tức thì trong tay Tần Tư xuất hiện trường thương kim sắc kia, nhìn bề ngoài mà nói, Tần Tư không tính là hiểu chiến, cũng không thích giết chóc, nhưng tuyệt đối sẽ không để mặc cho người ta ức hiếp.

“Đại ca, xem ra chúng ta lại phải đi tàn sát một hồi rồi.” Hồng Quân nghiêm túc nói.

“Không được.” Ngao Phương lên tiếng nói: “Lần này không thể nhường vinh dự cho các huynh đệ người lấy danh tiếng. Bốn lão già chúng ta cũng đã thật lâu không có vận động hoạt động. Nếu không hoạt động, chỉ sợ thân thể cũng muốn sinh bệnh. Người nói xem có phải hay không a, Băng Phong.”

“Đúng như vậy, từ khi tới cái Vô Danh Không Gian này, ta thì hầu như không biết đánh nhau là gì. Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, cũng không thể lại để vuột mất.” Băng Phong tiếp lời nói.

Lam Diệp cũng vừa cười vừa nói:

“Ngao Phương nói rất đúng, chúng ta đều là quá lâu không động tới rồi. Nhân cơ hội này hướng cả không gian tuyên cáo một chút thể mạnh của Âm Yêu Cốc chúng ta.”

“Ha Ha, nếu ba vị các người đều như vậy, ta nếu mà không chiến đấu, chẳng phải là biểu hiện Phương Sùng ta nhất gan sợ phiền phức sao.” Phương Sùng nói một câu, làm cho hào khí sắp khai chiến cũng hòa dịu xuống.

“Được rồi, Tuyết Hành, các người cũng cùng nổi lên chứ, trước đây chính là chúng ta thụ động quá mức, mới bị tám đại thần tộc có thừa cơ hội. Hôm nay cơ hội ngang nhau, chúng ta cũng nên chủ động một lần.” Tả Thu Mi cũng nói ra như vậy.

“Hừ! Ta đây cũng cùng nổi lên nữa.” Băng Nghiên lắc mình một cái tới bên cạnh Tần Tư hỏi:

“Tiểu Tư, người có thể bảo vệ ta không?” Mặc dù là hỏi dò, nhưng không có giọng điệu của câu hỏi chút nào, mà giống như là ra lệnh hơn.

Tần Tư vuốt vuốt vai Băng Nghiên, tự tin nói:

“Đương nhiên, chẳng lẽ Tần Tư ta ngay cả nữ nhân của mình cũng bảo vệ không được sao?”

“Bọn hỗn tạp Âm Yêu Cốc. Các người không phải muốn ta xông vào giết chết các người chứ, mau mau ra đây.” Thanh âm của Lưu Quang lại vang lên lần nữa.

“Hừ, lão hổ không ra oai, tưởng rằng ta là bệnh miêu.” Trong mắt Hồng Quân hiện lên quang mang sắc lạnh. Loại người Lưu Quang này, căn bản không cần thiết để sống sót thêm nữa.

“Chúng ta đi.” Thân ảnh Ngao Phương nhoáng lên một cái liền biến mất.

Lưu Quang đứng ở phía trên Âm Yêu Cốc, trường bào một bộ. Mắt lóe lên nhớ lại hết thấy mọi việc phát sinh tại Lưu Quang điện, phía sau, hai mươi một vị Thần Vương được hấn dùng một loại khí tức đặc thù che dấu đi, chẳng qua hấn đâu biết, Tả Thu Mi đối với linh hồn nghiên cứu thấu triệt, xâm nhập vào linh hồn của những người này tản mát ra, hoàn toàn không che dấu được với thần thức của Tả Thu Mi.

“Hô!” Thân ảnh Ngao Phương đầu tiên xuất hiện tại trước mặt Lưu Quang, theo sau, Tần Tư, Băng Nghiên, Hồng Quân, Lam Diệp, Băng Phong, Phương Sùng, Tả Thu Mi cùng với Tuyết Hành đều xuất hiện, mặc dù nhân số ít hơn không ít, nhưng bất cứ ai cũng không dám xem nhẹ tổ hợp chín người này.

“Lưu Quang, không nghĩ tới người không những cảnh giới cao, mà da mặt này cũng quá dày. Lần trước rõ ràng van xin huynh đệ chúng ta buông tha cho người con đường sống, mới đây không bao lâu, đã lại dẫn người đến trả thù. Lần này cũng đừng trách huynh đệ chúng ta không hạ thủ lưu tình nữa.” Tần Tư vừa suy nghĩ một chút mồm mép lợi hại, trực tiếp đem những lời đồn đó biến thành như chuyện có thật nói ra.

Quả nhiên, những lời này Tần Tư vừa nói ra, trong lòng các Thần Vương đều có chút không dễ chịu nhìn vào Lưu Quang.

“Hừ, người gọi là Tần Tư phải không, chờ ta giết người đoạt linh bảo của người xem người kiêu ngạo như thế nào.” Lưu Quang dứt lời đưa tay phất ra, một thanh thiết kiếm bình thường xuất hiện trên tay, thanh kiếm này cũng không phải Trảm Không, vũ khí lợi hại, chỉ để dành vào thời khắc mấu chốt sử dụng, mới có thể có hiệu quả bất ngờ.

Tần Tư bây giờ đã không có gì đáng giữ lại. Kim thương trong tay nhoáng lên một cái liền muốn tiến lên nghênh tiếp, thì bị Băng Phong bên cạnh cản lại.

“Ha Ha! Tiểu Tư a. Lão gia tử ta cũng thật lâu không động tới tay rồi. Lưu Quang này hãy để lại cho ta đi.” Trong miệng nói như vậy, nhưng là thần thức hướng về Tần Tư nói: “Tiểu Tư, người và đệ đệ người, cùng với Tả Thu Mi, đi đối phó với những Thần Vương phía sau đó, chúng ta bốn người ứng phó kiềm giữ Lưu Quang cũng không thành vấn đề. Tuyệt Hành và Băng Nghiên ở một bên trấn thủ, phòng ngừa bọn họ chạy trốn.”

Tần Tư trong lòng vui mừng, trả lời:

“Được rồi, Nhị gia gia, vậy Lưu Quang nhường lại cho ngài.” Tần Tư nói xong, cố ý hướng về phía Hồng Quân nhích lại gần. Đồng thời cùng truyền âm cho Tả Thu Mi. Chuyển đạt ý tứ của Băng Phong, tất cả mọi người đều đồng ý với chiến thuật này.

“Băng Phong, người không phải muốn một mình đánh với ta chứ? Người cũng không phải là đối thủ của ta.” Lưu Quang nói.

“A! Phải không?” Băng Phong vừa cười vừa nói: “Ta thừa nhận trên phương diện linh ngộ pháp tắc ta so với người kém chút đỉnh. Nhưng người có dám tùy tiện sử dụng Thời Gian Đảo Lùi kia của người mở rộng ra không? Đến lúc đó còn không biết ai chết trước ai đấy.”

Về mặt Lưu Quang tức thì sáng ngời lên, lời Băng Phong nói ra trúng ngay yếu điểm của hắn, Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, trong trường hợp này, hắn đích xác không dám sử dụng:

“Hừ! Băng Phong ta không cần dùng Thời Gian Pháp Tắc cũng có thể dễ dàng giết chết người.” Lưu Quang tự tin nói, uy lực của Trảm Không kiếm, mang đến cho hắn sự tự tin cực độ.

‘Phốc!’ Bên này còn chưa có xảy ra sự việc gì ‘nga’, đã thấy một Hóa Liên Phân Thân mặc trường bào màu xanh cầm trong tay Tàn Tuyết Thần Thương đâm xuyên qua thân thể một tên Thần Vương, linh hồn cũng bị xoắn nát tan, tiếp liền ‘Oanh’ một tiếng, thân thể Thần Vương ấy bị uy lực của Tàn Tuyết Thần Thương kích thành tro bụi.

187. Chương 20: Hỗn Chiến

Tần Tư, Hồng Quân, Hóa Liên Phân Thân còn có Tả Thu Mi, bốn người ngạo nghễ đứng, trông rất ung dung đứng tại trước mặt của hai mươi tên Thần Vương.

“Hừ, Băng Phong, không nghĩ tới Đệ Nhị Thần Giới các người cũng am hiểu cách dùng thủ đoạn như thế.” Lưu Quang hừ lạnh một tiếng, đối với cái chết vừa rồi của tên Thần Vương kia không có cảm xúc chút nào.

“Cái gì thủ đoạn không thủ đoạn, đây là nhờ dựa vào thực lực.” Băng Phong mỉm cười nói, phía sau Ngao Phương, Lam Diệp cùng Phương Sùng đều nhìn chăm chăm như hổ đói nhìn mồi.

“Được, Băng Phong, đừng luôn cho rằng thân thể chính mình mạnh mẽ, thần thông của Thần Vương, tất nhiên trước nay không có thân thể nào sánh bằng. hôm nay sẽ để cho người hảo hảo nhận thức cái khái niệm này.” Tốc độ của Lưu Quang cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt Băng Phong, thiết kiếm trong tay trong nháy mắt biến mất, thoáng cái đã tới trước người Băng Phong.

Băng Phong ngay cả né tránh cũng không có, mặc cho thiết kiếm kia nhắm vào trên người mình. Thiết kiếm đó chỉ là trung phẩm Thiên Thần khí bình thường, tuyệt nhiên đối với Băng Phong không tạo ra bất cứ thương tổn nào.

Băng Phong lúc này hơi mỉm cười nói:

“Thế nào, điều thiết yếu mới rồi đánh nhau, biết thân thể có sánh bằng hay không?”

“Hừ.” Lưu Quang không trả lời, khóe miệng nhưng là lộ ra vẻ tươi cười cố ý làm cho người ta khó thể phát hiện ra. Đương nhiên, Lưu Quang biết, đây chính là đang đóng kịch, giả dạng để cho bọn hắn thấy, đến đúng lúc sử dụng Trảm Không kiếm có thể dễ dàng giết chết một mạng.

“Cần hỗ trợ không?” Ngao Phương thần thức truyền âm hỏi.

“Không cần...” Bằng Phong trả lời rất sáng khoái, Ngao Phương và Lam Diệp cũng vừa vui vẻ vừa đến gần bên cạnh xem chừng.

Không gian từ lâu cũng đã áp súc tới cực hạn, bất luận phía Lưu Quang hay là bên Âm Yêu Cốc, đều không mong muốn đối phương có cơ hội thuận di, song phương ba mươi Thần Vương cùng làm cho khoảnh không gian này hoàn toàn áp súc. Bất cứ Thần Vương nào cũng không có khả năng sử dụng Thuận di được nữa.

“Định” Cùng với một thanh âm cực kỳ lạnh nhạt ổn định, không gian, thời gian chỗ Hồng Quân mấy người hoàn toàn ngừng lại, hai mươi tên Thần Vương kia mừng rỡ một trận, nhanh chóng tiến gần đánh tới.

“Phá!” Đúng vào lúc những Thần Vương đó sắp đến trước người, một tiếng ‘Phá’ vừa ra khỏi miệng Tả Thu Mi, tác dụng của Thời Gian Tĩnh Chỉ đó ngay lập tức hoàn toàn biến mất. Không gian, thời gian hoàn toàn khôi phục lại bình thường. Tả Thu Mi cũng như nhau đều là lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, phá giải Thời Gian Tĩnh Chỉ của Thần Vương khác, quả thực là dễ như trở bàn tay.

“Phốc!” Thời Gian Tĩnh Chỉ vừa mới giải trừ, trường thương kim sắc của Tần Tư đã cắm vào đầu một tên Thần Vương, trực tiếp kích vỡ nát linh hồn.

“Hừ, chẳng lẽ tưởng là chỉ có các người mới biết Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc sao?” Tần Tư khinh thường nói.

Tần Tư có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, tuyệt nhiên không sợ bất luận công kích của người nào, cho dù là cực phẩm Thiên Thần khí của Trì Quân, cũng hoàn toàn phá không được phòng ngự của Hỏa Nguyên Linh Châu, Hồng Quân càng không cần phải nói, thân thể hắn bây giờ đều do vật chất màu xám cấu thành, linh hồn có một nửa ở trong Hóa Liên Phân Thân, càng không cần lo lắng đến vấn đề an toàn của mình.

“Oanh long long!” Vật chất màu xám trên bầu trời đột nhiên quay cuồng nổi lên, tia chớp màu xám thỉnh thoảng lóe ra.

‘Ca Sát Sát’ Hơn mười đạo tia chớp cỡ cánh tay đánh vào giữa đám Thần Vương, nhìn thấy có khác biệt: tia chớp này có thể thoáng cái đánh cho Thạch Thừa Thiên nát bấy, ngược lại đối với Thần Vương không có tác dụng tổn hại nhiều lắm, chẳng qua là nhiễu loạn tâm trí bọn họ mà thôi.

Thiết kiếm của Lưu Quang lần nữa chém vào người Bằng Phong, Bằng Phong bị chấn lui lại mấy bước, công kích của Lưu Quang cũng đích xác là cường hãn, mặc dù không thể thương tổn đến Bằng Phong, nhưng rõ ràng chiếm giữ ưu thế.

“Có cần hỗ trợ hay không?” Ngao Phương lại hỏi.

“Nói thừa, nhanh lên, nếu không cái mạng già ta đây sẽ giao đứt mất.” Bằng Phong sắc mặt đỏ thẫm, lại nói ra như vậy, năng lượng trong cơ thể của mình sợ rằng cũng duy trì không được bao lâu nữa.

“Ha Ha! Tới rồi.” Ngao Phương nói xong, thân thể hóa thành một đạo quang mang kim sắc. ‘Bồng!’ Quang mang kim sắc mạnh mẽ đánh lên thân thanh thiết kiếm của Lưu Quang, bộ phận năng lượng khá mạnh của thân thể Lưu Quang thay thiết kiếm ngăn chặn một phần lực lượng, nếu không lần này, kiện trung phẩm Thiên Thần khí ấy nhất định phải tiêu tùng rồi.

Thân hình Ngao Phương xuất hiện tại không trung, trong hình dạng con người, chẳng qua là toàn thân bao phủ một tầng lân phiến kim sắc rắn chắc, đây chính là trạng thái chiến đấu tốt nhất của Ngũ Trảo Kim Long.

“Hừ, thế nào, một người chống cự không nổi, muốn hai đánh một sao?” Lưu Quang lui về phía sau cách một đoạn, cười lạnh nói.

“Hai đánh một thì hai đánh một, dù sao chúng ta cũng không để cho người ta đánh phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.” Ngao Phương châm chọc vừa cười vừa nói.

Lưu Quang tức thì biến sắc.

“Một đồng tin nhắm. Không nghĩ tới hai vị thủ lĩnh học cao hiểu rộng của Âm Yêu Cốc chỉ biết lấy lời đồn đãi vu khống hãm hại người.” Tiếp theo thoáng nhìn thấy Lam Diệp và Phương Sùng ở phía sau, lạnh giọng nói: “Ta thấy hay là bốn người các người cùng lên đi, đỡ mắc công đánh nửa chừng lại chạy tới.”

“Được, thỏa mãn yêu cầu của người.” Lam Diệp và Phương Sùng trong chớp mắt bay tới, hình dáng Phương Sùng không thay đổi, một thân khải giáp hắc sắc kia chính là chiến y do vũ mao của hắn hóa thành. Lam Diệp như cũ là thân thể con người, chẳng qua là vàng sáng ngũ sắc kia bó chặt lấy thân thể, nhìn bên ngoài, tầng tầng lớp lớp vàng hào quang ngũ sắc lưu chuyển, biểu hiện lực phòng ngự siêu phàm của nó.

“Tốt! Ha! Ha! Ha! Ha!” Lưu Quang không có vẻ sợ hãi chút nào. Ngược lại ha ha cười to. Cả người hiện ra hào khí vạn trượng. “Hôm nay ta sẽ lấy một địch bốn, xem thử thực lực Âm Yêu Cốc các người.”

Giờ đây, năm người tại chiến trường, có bốn người đều hiểu được Thời Gian Tĩnh Chỉ, hoàn toàn không có tác dụng may mắn nào, không gian lại bị áp súc cực độ, không cách nào thuấn di. Năm Thần Vương cơ hồ đồng thời cùng chiến đấu như Thiên Thần bình thường, khe hở không gian, không gian sụt lún thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng hầu như đều không thể làm gì được đối phương, Lưu Quang cũng xứng đáng với danh xưng là Thần Vương cực mạnh của Đệ Nhất Thần Giới. Chống lại bốn người Thần Vương siêu mạnh của Âm Yêu Cốc. Hôm nay cũng chính là đánh cho khó tách rời ra.

“Sắt!” Một tiếng vang nhỏ, cũng không thấy Tả Thu Mi có động tác gì nhiều, cũng hoàn toàn không dùng vũ khí, chỉ là nhẹ nhàng phất tay một cái, cặp mắt tên Thần Vương trước mặt kia lập tức đã biến thành trống rỗng, tiếp theo sau cả thân thể liền rơi xuống dưới, một cổ linh hồn nhàn nhạt bay thẳng lên bầu trời. Đây đúng là phương thức chiến đấu của Tả Thu Mi, mặc dù bà không thích giết chóc. nhưng không thể không giết, Tả Thu Lâm ra sức nghiên cứu linh hồn con người chính là để giết người. Còn Tả Thu Mi dùng sức nghiên cứu linh hồn là để cứu người. Hai cái mục đích này đúng hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng ý nghĩa thì giống nhau. Bất luận Tả Thu Mi hay là Tả Thu Lâm, đối với linh hồn đã nghiên cứu rất thông suốt. Muốn giết hay là muốn cứu, hoàn toàn tùy thuộc vào ý niệm của chính mình.

“Thật lợi hại, không nghĩ tới giết người cũng có thể đẹp dễ như vậy.” Hồng Quân ở bên cạnh nhìn thấy cũng không kiềm được than thở. Tư thế cùng thân pháp của Tả Thu Mi đều nhẹ nhàng thanh thần. Xem ra quả thật là rất xinh đẹp.

“Sách sách!” Tuyết Hành một bên đang xem cuộc chiến buột miệng nói: “A Mi thật sự là càng ngày càng xinh đẹp.”

Thời gian không lâu. Hai mươi một tên Thần Vương Lưu Quang mang đến chỉ còn lại mười sáu người, duy chỉ gặp may mắn chính là bảy tên Thần Vương lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc kia, cũng còn chưa mất mạng tên nào.

“Hô!” Trì Quân thân thể tăng nhanh tốc độ, cả người giống như một khối cầu lửa, trong chớp mắt đã tới trước mặt Tả Thu Mi, tâm niệm vừa động, cây búa nhỏ trong tay lớn vụt lên, thoáng cái bổ xuống.

Thân thể Tả Thu Mi vẽ ra một vòng tròn, ung dung né tránh một kích này, nhưng Trì Quân đuổi sát theo không ngừng, hai người quấn lấy nhau cùng một chỗ.

“Định!” Ba tên Thần Vương đồng thời vận dụng Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc. Tức thì, không gian, thời gian bên mình Hồng Quân và Tần Tư đều bị ngừng lại.

“Không xong, mau đi hỗ trợ.” Bằng Nghiên vội vàng nói, nhìn thấy Tuyết Hành vẫn chưa có hành động, chỉ vào Tuyết Hành mắng to nói: “Người còn tính là một nam nhân không? Còn không mau quá đi hỗ trợ. Đừng quên, nữ nhân của người cũng đang chiến đấu nơi đó đấy.”

Tuyết Hành không thêm để ý chút nào, vẫn khoanh hai tay, hướng về phía Hồng Quân cùng Tần Tư hai người nhếch nhếch miệng, ra hiệu cho Bằng Nghiên nhìn xem.

Ba tên Thần Vương sử dụng ra Thời Gian Pháp Tắc, lợi dụng cơ hội phát động các loại công kích: Thiên Thần khí, không gian vùi lấp, đồng loạt nhắm vào trên thân thể hai huynh đệ giáng xuống.

Nhưng là, có tác dụng sao?

“Hô!” Quỷ dị lạ thường, thân thể Hồng Quân đột nhiên chuyển động, trong tay chợt hiện ra một cây trường thương huyền hoàng khí.

“Phốc!” Mũi nhọn cây trường thương thoáng một cái xuyên phá đầu một tên Thần Vương. “Làm sao.... có thể?” Tên Thần Vương kia đến chết cũng không hiểu Hồng Quân làm thế nào giải phá được Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc.

“Hừ, Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc không phải lúc nào cũng có tác dụng.” Hồng Quân lạnh giọng nói. Từ khi phát hiện năng lượng màu xám tinh thuần ổn định có năng lực bất chấp pháp tắc, Hồng Quân đã từng thử nghiệm qua, quả nhiên, thân thể do năng lượng màu xám cấu thành cũng có năng lực hoàn toàn bất chấp pháp tắc. Cái ưu thế này trong chiến đấu không cần nói cũng biết.

“Phá!” Tàn Tuyết Thần Thương trong tay vung lên, Huyền hoàng khí nhẹ nhàng tràn ra: Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc trong nháy mắt bị giải phá.

Tần Tư vừa được giải trừ khỏi tác dụng của Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, lập tức bay đến bên cạnh Tả Thu Mi giúp bà giải vây.

“Vây... vây còn đánh như thế nào?” Mấy tên Thần Vương dưới trướng Lưu Quang tức thì thối chí nản lòng. Thuần di không thể dùng, Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc hoàn toàn không có tác dụng, đối phương còn có nhất lưu Hồng Mông linh bảo lợi hại. Hoàn toàn không phải là cuộc chiến cùng cấp độ. Hoàn toàn không phá vỡ được phòng ngự của đối phương, cho dù đến thêm nhiều Thần Vương đi nữa cũng đều vô dụng.

“Đừng hòng rút lui, chẳng lẽ các người quên lời thề đã từng phát thệ sao?” Thanh âm của Lưu Quang vang lên trong tai đám Thần Vương, lúc này mới làm bọn hắn nhớ lại lúc khởi đầu thần phục với Lưu Quang thì bị bức bách nói ra lời thề.

“Mẹ kiếp, liều mạng.” Một tiếng rống to, một tên Thần Vương từ trong đám người bay ra, trong nháy mắt đã tới phạm vi quanh Hồng Quân.

“Oanh!” Một hồi tiếng vang rung chuyển trời đất, trong lúc Hồng Quân còn chưa kịp gờ Tàn Tuyết lên, tên Thần Vương kia cách đó không xa tự bạo chính mình. Năng lượng lôi đình mãnh liệt hòa lẫn với vô số khe hở không gian trong nháy mắt đã vây quanh Hồng Quân.

Lưu Quang thỏa lòng cười, hắn cũng không để ý đến việc chết sống của bọn Thần Vương này, hắn chỉ cần đạt tới mục đích của mình là được.

“Tiểu Sương.” Tần Tư hơi thoáng nôn nóng. Thần Vương tự bạo cũng không phải là chuyện đùa. Cho dù là nhất lưu Hồng Mông linh bảo có lợi hại đi nữa cũng không chống đỡ được tự bạo của một tên Thần Vương.

Mọi người bên này đều ngăn người ra, kể cả bọn Thần Vương do Lưu Quang mang đến.

“Cần phải tự bạo mới có thể lấy đi tánh mạng đối phương sao?” Tất cả mọi người đều đang trầm tư lo lắng về cái vấn đề thực tế này. Mặc dù biết rằng tự bạo có thể giết chết đối phương, thậm chí cũng biết bên mình có thể không chết nhiều người như vậy, nhưng mà, người nào phải tự bạo? Ai nguyện ý tự bạo?”

Chấn động năng lượng lôi đình mãnh liệt dần dần biến mất, lộ ra toàn cảnh ban đầu, thân ảnh Hồng Quân đã hoàn toàn biến mất, mà ngay cả Tàn Tuyết Thần Thương cũng không còn vết tích.

188. Chương 21: Hồng Quân Đích Nhược Điểm

“Các người... các người những người này, đều phải bồi táng cùng đệ đệ ta.” Vừa dứt lời, thân ảnh Tần Tư đã xuất hiện tại bên cạnh một tên Thần Vương, trường thương kim sắc chứa đầy phần nộ đâm ra, trong nháy mắt đem thời gian gia tốc vận dụng đến mười vạn lần, tên Thần Vương kia còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tần Tư một thương đâm chết.

“A!” Tần Tư điên cuồng gào to, Tàn Tuyết Thần Thương, Hóa Liên Phân Thân cũng không còn thấy, Tần Tư thậm chí còn không dám nhớ lại một màn mới vừa xảy ra kia.

“Nguy rồi! Hắn điên rồi.” Một tên Thần Vương lo lắng nói. Tần Tư trong tay có Hồng Mông linh bảo, một khi khủng điên lên, đích xác khiến cho người ta rất nhức đầu.

“Tiểu Tư... ” Bằng Nghiên trong khóe mắt lấp lánh ánh lệ, trong ánh mắt tràn ngập quyết tâm, thân thể nhoáng lên, đã tới bên cạnh Tần Tư.

“Tiểu Tư, ta và ngươi sống vai chiến đấu.” Bằng Nghiên vừa nói xong, toàn thân bùng lên một trận kim quang, mà ngay cả làn da cũng đều biến thành kim sắc.

“Tiểu Tư, Nghiên Nhi, bình tĩnh một chút, Tiểu Sương vẫn còn sống.” Thanh âm của Tả Thu Mi đột nhiên vang lên trong đầu hai người.

Tần Tư thoáng giật mình, không dám tin đó là sự thực hỏi Tả Thu Mi.

“Thu mi nãi nãi, ngài nói đúng chính là sự thật?”

“Ân! Ta có thể cảm nhận được linh hồn hắc, chẳng qua là Tiểu Sương có thể có kế hoạch riêng của mình, không hiện thân mà thôi.”

Tần Tư lập tức lấy lại bình tĩnh, kích động nói:

“Thu mi nãi nãi, cảm ơn ngài.”

Xoay người lại nhìn thấy nước mắt lấp lánh trong mắt Bằng Nghiên, Tần Tư không nén được nỗi đau xót trong lòng:

“Nghiên Nhi, không có việc gì rồi. Người trở về trước đi, nơi này giao cho ta là được.”

Bằng Nghiên trong lòng bình ổn lại một chút, nào ngờ cũng nghe theo, lui thẳng về bên cạnh Tuyết Hành, lặng lẽ quan sát chiến trường, thỉnh thoảng coi chừng hai bên một chút, nàng chưa hề có linh hồn cảnh giới cao độ như vậy, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được Hồng Quân chết sống thế nào.

“Hô!” Đột nhiên trong lúc đó, trên bầu trời một mảng năng lượng màu xám hiện ra. Trực tiếp trải rộng đều khắp cả cái chiến trường hỗn chiến kia. Sau khoảnh khắc, tất cả mọi người kinh hãi phát giác Không Gian Pháp Tắc chính tự mình lĩnh ngộ hoàn toàn không có tác dụng.

“Này... đây là do cái loại năng lượng màu xám kỳ lạ trên bầu trời đó.”

“Pháp tắc chúng ta lĩnh ngộ đều không có tác dụng...” Mấy tên Thần Vương hét lớn.

“Muốn tự bạo lấy đi tính mạng của ta, đâu có dễ dàng như vậy.” Xuất hiện cùng với thanh âm, một khối năng lượng màu xám tinh thuần xuất hiện tại trên chiến trường, trong nháy mắt biến thành hình dáng Hồng Quân, Tần Tuyết Thần Thương cũng nguyên vẹn nắm trong tay.

“Hừ, cũng đúng lúc.” Lưu Quang vẫn phân ra một tia thần thức quan sát tình hình bên kia. Dích thực không nhận được, sẽ lên lấy ra Trảm Không Kiếm, nhưng hình dáng lại vẫn là hình dáng của thanh thiết kiếm kia.

“Phương Sùng, tiếp ta một kiếm.” Lưu Quang giờ phút này cách Phương Sùng gần nhất, mặc dù chỉ là một người yếu nhất trong những người này, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể trước tiên lấy Phương Sùng khai đao.

Phương Sùng cười lạnh một tiếng, liền không hề nghĩ ngợi, vẫn cứ để lộ vị trí thân thể tốt nhất cho Lưu Quang chém tới, đặt tới thân thể Thần Vương cấp bậc siêu cấp Thần Vương, cũng không phải là một kiện trung phẩm Thiên Thần khí bình thường có thể gây thương tổn bao nhiêu.

“Phương đại ca, coi chừng, kiếm kia có điều cổ quái.” Thần thức của Hồng Quân trong nháy mắt rất nhanh phát hiện ra một tia năng lượng màu xám bám trên thân Trảm Không Kiếm.

Nhưng là, không gian đã bị áp súc cực độ, không thể thuận di, chỉ dựa vào thời gian gia tốc phi hành, hoàn toàn không tránh thoát một kiếm của Lưu Quang.

Nghe tiếng Hồng Quân cảnh báo Phương Sùng gắng gượng không chế thân thể hơi nghiêng qua một chút. ‘Ca sát’, Trảm Không Kiếm kiếm vốn từ đỉnh đầu chém xuống, bởi vì Phương Sùng nghiêng lệch một chút, kiếm thân Trảm Không Kiếm theo bả vai Phương Sùng thoáng cái chém Phương Sùng ra thành hai nửa, theo đao phong lướt qua, xuất hiện một cái khe hở không gian lớn. Phương Sùng kịp thời né đầu tránh thoát, bằng không một phần linh hồn này cũng sẽ bị tiêu tán bay đi, không có máu màu xám chảy ra, cũng

không có các loại cơ quan nội tạng rơi ra, một nửa thân thể kia không có linh hồn không chế trong nháy mắt bị cuốn vào khe hở không gian.

“Hừ, hèn cho người, lần sau sẽ không có may mắn như vậy.” Lưu Quang căm hận nói, nếu như không nhờ một tiếng hô to cảnh báo của Hồng Quân kia, Phương Sùng hôm nay nhất định phải chết dưới đao mình.

“Đây là... Hồng Mông linh bảo?” Bằng Phong kinh dị kêu lên.

“Không...” Ngao Phương một thân lân giáp kim sắc nghiêm túc nói: “Không đúng giống nhau thôi, trên thân kiếm này không có Hồng Mông linh khí, nhưng thanh kiếm này tuyệt đối so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo đường như lợi hại hơn.” Mặc dù không có Hồng Mông linh khí, nhưng Ngao Phương dựa vào uy lực Trảm Không Kiếm vừa mới phát huy ra, cũng đã phán đoán ra đẳng cấp của thanh kiếm này.

“Cái này nguy rồi.” Lam Diệp cũng nhú mày, ba người đều không dám tiến đến gần trước Lưu Quang, thậm chí đều đang trông chờ. Phần Phương Sùng, sớm đã lui về một bên chữa trị thương thế của mình.

“Ha Ha! Ha Ha! Ha Ha!” Lưu Quang nắm trong tay Trảm Không kiếm, thỏa chí cười to: “Bằng Phong, Ngao Phương, Lam Diệp, ta nói cái gì ấy nhỉ, phương pháp tu luyện thân thể này của các người hoàn toàn vô dụng, Thần Vương dựa vào chính là pháp tắc, là linh bảo.”

“Ca!” Lưu Quang quay đầu lại nhìn, vốn năng lượng màu xám đang vây bọc bọn Thần Vương này lại bắt đầu từ từ tiêu tán đi.

“Cái này... cái vũ khí này lại có thể sử dụng năng lượng màu xám luyện chế thành.” Hồng Quân lộ vẻ kinh ngạc phi thường, hẳn cũng am hiểu luyện khí, cũng không sao nghĩ tới dung hợp loại năng lượng màu xám như thế để luyện chế vũ khí, chẳng qua là trải qua nhiều năm như vậy Hồng Quân hoàn toàn không có tìm được nguyên liệu có thể cùng dung hợp với nhau, hôm nay Lưu Quang lấy ra Trảm Không Kiếm làm sao có thể không khiến hắn giật mình như thế.

“Trảm Không kiếm. Hiệu quả đặc thù chém vỡ vụn bất cứ không gian nào, quả nhiên đúng là lợi hại a.” Lưu Quang nhè nhẹ vỗ về Trảm Không kiếm trong tay, tự nhủ.

“Ha Ha! Có hứng thú.” Hồng Quân đột nhiên cười: “Lưu Quang, không nên đắc ý. Một kiện vũ khí có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo không tính là cái gì. Ta còn có hai kiện đây.” Hồng Quân tiếng nói vừa dứt, một thân Hóa Liên Phân Thân thanh y đứng thẳng một bên.

“Tốt, mượn người khai đao.” Nhìn thấy Hồng Quân, Lưu Quang càng thêm tức giận: “Huynh đệ người kia cùng lên đi, sau này khỏi trách ta lấy lớn hiếp nhỏ.”

Hồng Quân cùng Hóa Liên Phân Thân lẳng lặng đứng, đột nhiên khóe miệng cười một tiếng:

“Lưu Quang, nói thật, người còn không xứng.”

“Tiểu Sương, người không thành vấn đề chứ.” Tần Tư mặc dù rất muốn hỏi vừa rồi Hồng Quân vì sao là năng lượng màu xám biến thành, nhưng dù sao cũng không phải lúc, bây giờ nhìn thấy Hồng Quân muốn một mình khiêu chiến với Lưu Quang, ít nhiều cũng có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, đại ca, ta bây giờ, có thể nói là thân thể bất tử, huynh cứ yên tâm đúng là giết bọn Thần Vương dễ dàng rồi.” Hồng Quân đồng thời thần thức truyền âm cho Ngao Phương ba người, muốn bọn họ không cần phải quan tâm đến Lưu Quang, trước đem bọn Thần Vương do Lưu Quang mang đến này giết chết đi.

Nhìn Hồng Quân đứng trước mặt mình, dùng thần thức quan sát thoáng qua Hóa Liên Phân Thân, Lưu Quang cười lạnh nói:

“Hồng Quân, ta khâm phục lòng can đảm của người, cũng bội phục thực lực của người, càng bội phục thiên tư của người, trong cơ thể chính là vẫn còn Thần lực lại có thể lĩnh ngộ toàn bộ Không Gian Pháp Tắc và bộ phận Thời Gian Pháp Tắc trở thành Thần Vương.” Lưu Quang thật ra đã sớm nhìn ra Thần lực trong cơ thể Hồng Quân, thậm chí ngay cả dấu hiệu thuế biến Thiên Thần lực cũng không có, nếu không nhờ dựa vào đẳng cấp linh bảo của Tần Tuyệt Thần Thương này, lực công kích của Hồng Quân chỉ sợ là cũng không phá được thân thể của một Thần Vương.

Hồng Quân biến sắc mặt, Lưu Quang hoàn toàn không có nói sai, những người khác thật ra chưa bao giờ chú ý qua cái chi tiết này. Trong mắt bọn họ, mỗi một bước tu luyện, từng bước một tăng lên. Phàm là Thần Vương thì tất cả đều đã định sẵn rồi, mọi người chỉ quan tâm đến hần đã lĩnh ngộ bao nhiêu pháp tắc, còn thần nguyên lực trong cơ thể, nhưng là căn bản không một ai mà quan tâm xem xét, không nghĩ tới Lưu Quang này ngược lại cũng thật tinh tế.

“Vậy có ra làm sao, dựa vào Tàn Tuyệt Thần Thương, ta bình thường có thể giết chết Thần Vương.” Hồng Quân nói.

“Ha Ha! Người đương nhiên có thể, Tàn Tuyệt Thần Thương của người tựa hồ đã vượt qua đẳng cấp nhất lưu Hồng Mông linh bảo, ít nhất ta đã gặp qua nhất lưu Hồng Mông linh bảo, còn chưa có kiện nào có thể cùng nó sánh ngang như nhau.” Lưu Quang từng là Thần Vương cực mạnh của Đệ Nhất Thần Giới, cũng là thấy nhiều hiểu rộng, lại xem qua phẩm chất hơn mười kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

“Đúng không, vậy hôm nay để cho người hoàn toàn ném thử lợi hại của Tàn Tuyệt Thần Thương.” Hồng Quân vừa nói xong vung lên Tàn Tuyệt, chính diện đâm vào Lưu Quang, còn Hóa Liên Phân Thân thì cầm trong tay nhị lưu Hồng Mông linh bảo Vô Ảnh đao từ phía sau đột kích tới.

“Hừ, để cho người thấy được chênh lệch của Thần lực và Thần nguyên lực.” Lưu Quang bỏ qua Hóa Liên Phân Thân phía sau, đối phó với Tàn Tuyệt Thần Thương trong tay Hồng Quân. Ngay cả né tránh cũng không hề, một kiếm nghênh đón.

Thanh âm của kim khí chạm vào nhau vang to, Tàn Tuyệt Thần Thương mang theo từng tia huyền hoàng khí vững chắc đập vào thân Trảm Không kiếm.

“U” Sau lần va chạm này, Trảm Không kiếm lại phát ra tiếng ‘UU’, năng lượng màu xám trên thân kiếm cũng tản mát đi không ít. Ngược lại xem xét Tàn Tuyệt Thần Thương, hoàn toàn không có suy suyển mấy may.

“Ha Ha, kiếm của người đang khốc đấy.” Hồng Quân cười to nói. Lưu Quang không thèm để ý chút nào, ngược lại cười nhạo Hồng Quân:

“Hồng Quân, chẳng lẽ người chưa hiểu sao, Tàn Tuyệt của người đúng là thần thương, nó đã vượt qua đẳng cấp nhất lưu Hồng Mông linh bảo, nếu như người đã trở thành Thần Vương thực sự, thanh kiếm này của ta sớm đã bị chặt đứt đoạn. Nhưng hôm nay, nó cũng có thể gánh kháng dưới lực công kích của Tàn Tuyệt, biết tại sao không?”

“Đó là bởi vì người, người tên phế vật này. Là người làm mai một thần thương Tàn Tuyệt như vậy. Cho dù được xưng là Thiên Tôn linh bảo cũng chẳng qua là tầm cỡ Tàn Tuyệt Thần Thương.” Lưu Quang chỉ vào Hồng Quân, trong ánh mắt để lộ ra một tia sắc thái kỳ dị.

Hồng Quân trong lòng lại chấn động: “Tàn Tuyệt? đích xác, hấp thu huyền hoàng khí, lại qua phụ thân luyện chế một lần nữa, mặc dù đẳng cấp là nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Nhưng cho dù là Thiên Tôn linh bảo, cũng chưa chắc so sánh vượt hơn Tàn Tuyệt. Nhưng Tàn Tuyệt đến tay của mình, lực lượng lại chỉ phát huy được vài thành? Tựa hồ ngay đến một thành cũng chưa tới, nếu như là cho đại ca sử dụng, tối thiểu cũng có thể phát huy ra năm thành. Còn có Hóa Liên Phân Thân cũng là... lúc trước hai kiện linh bảo này ở trong tay phụ thân Tần Vũ, đó thật là nở mày nở mặt siết bao, vì sao...” Lưu Quang nói một phen, vậy mà Hồng Quân bị chinh phục ngẩn ngơ tạm thời ngừng lại.

“Hừ” Lưu Quang trong ánh mắt lóe lên một tia thâm độc. “Tâm cảnh tu vi kém như vậy, lại có thể lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc thành Thần Vương.” Vốn là Lưu Quang thử nêu lên chính là muốn tìm cơ hội sẽ nói ra nhược điểm trong lòng Hồng Quân, khiến hần sinh ra tâm ma, kế hoạch như thế, về Tàn Tuyệt, cũng đúng là điểm cuối mà Lưu Quang chú ý tới, khi đang nói chuyện còn thêm vào một chút hiệu quả nhiếp hồn, nhưng hần chính là không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã thành công rồi.

Rốt cục nguyên nhân đó: Cũng là Hồng Quân linh hồn cảnh giới quá thấp. Linh hồn cảnh giới của thượng phẩm thần nhân vừa thoáng cái đã tấn thăng làm Thần Vương. Hơn nữa lòng tôn kính của Hồng Quân đối với phụ thân, sau khi bỏ nhà rời đi lòng rất áy náy. Lòng yêu mến hai kiện Hồng Mông linh bảo, tất cả đều dẫn đưa Hồng Quân vào thời khắc mấu chốt này sinh ra tâm ma.

“Tiểu tử, cái này cũng không trách được ta.” Hồng Quân đang ngơ ngẩn thất thần, Lưu Quang đã một kiếm đánh xuống.

“Lưu Quang, người đi chết đi!” Đúng lúc này, một bóng thân ảnh xoẹt ngang giữa hai người. ‘Oanh!’ Một tiếng nổ vang thật lớn, một luồng năng lượng cuồng bạo hoàn toàn đem Lưu Quang cuốn vào trong nó.

189. Chương 22: Người Địa Cầu Lôi Vệ

“Phương đại ca?...” Hồng Quân lập tức tỉnh táo lại, thế nhưng, tất cả đều đã muộn rồi. Phương Sùng đã tự bạo. Hối hận, thống khổ, bi phẫn, tự trách, trong lúc nhất thời trong lòng Hồng Quân tràn ngập các loại tâm trạng phức tạp, quay mắt nhìn về luồng năng lượng cuồng bạo còn chưa có biến mất ấy. Hồng Quân ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không đủ. “Đây đều là hậu quả tự mình tạo thành, đứng ngẩn ngơ trong một thời gian, đã gây nên cái chết bi thảm cho Phương đại ca...”

“Phương đại ca.” Bằng Nghiên cũng hoảng sợ ngây người. Cái thời gian dài u buồn ngày nào, Phương Sùng vẫn giống như Đại ca ca mình, vậy mà đã chết đi, chỉ vì để giết chết cái tên Lưu Quang ghê tởm kia.

Ngao Phương, Lam Diệp, Bằng Phong, Tần Tư đám người tất cả cũng ngừng chiến đấu lại, nhìn về phía luồng năng lượng cuồng bạo kia, trong lòng mỗi người đều tràn ngập nỗi bi thương căm hận.

‘Phương đại ca, nếu như người còn có thể gặp được Tam thúc Hắc Vũ thương mến của người vậy?’

‘Mặc dù ta không dám khẳng định, nhưng tuyệt đối có cái khả năng này.’

Tần Tư ngẩn ngơ sững sờ, những câu nói ngày hôm đó, vẫn còn vang lên ở bên tai, mà hôm nay, Phương Sùng lại kéo Lưu Quang cùng tự bạo rồi. Đây không tính như Hồng Mông vũ trụ, không phải Lâm Mông vũ trụ, không phải Tần Mông vũ trụ, nơi này là Vô Danh Không Gian, thế giới của người chết, là nơi hướng tới luân hồi, một khi ở chỗ này chết đi, đó chính là hoàn toàn biến mất, chân linh hồn cũng đều dung nhập trong năng lượng màu xám, Phương Sùng, sẽ không còn được gặp lại con hán nữa.

Ba người Ngao Phương không nói gì thêm, nhưng chỉ là thầm rơi lệ, đây chính là cách bộc lộ cảm tình của cánh đàn ông, hoàn toàn không cần nói nhiều lời.

“Oanh long long!” Giữa lúc đó năng lượng màu xám trên bầu trời đột nhiên quay cuồng lên, tất cả mọi người đều sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong đó cũng bao gồm cả Hồng Quân, tuyệt nhiên không biết xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì xảy ra?” Tại trong ấn tượng của Hồng Quân, chỉ có hán mới có thể điều động tới năng lượng màu xám phạm vi rộng lớn như thế trên bầu trời, cái kia, nhưng hán vốn cũng không có làm cái gì, vẫn còn chìm sâu vào nỗi bi thương thống khổ tận đáy lòng.

Hồng Quân không hiểu rõ, những người khác thì càng mù tịt không biết gì.

Nơi xa, Thiên Tôn thành, chỗ ở của Chu Viêm.

“A Ha! Lưu Quang tiểu tử này cũng không tệ, lại có thể vào thời khắc trọng yếu nhất linh ngộ được điểm then chốt của Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc.”

Trên bầu trời Ấm Yêu Cốc, năng lượng màu xám vẫn còn đang quay cuồng không ngừng, một cái thanh âm nhàn nhạt từ trong vật chất màu xám truyền đến:

“Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, nguyên lai đây mới là điểm then chốt của Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, Ha Ha, thì ra là vấn đề đơn giản như thế, vậy mà ta lại nghiền ngẫm ức vạn năm cũng không có nghĩ đến, Phương Sùng, ta nên cảm ơn người.”

“Lưu Quang, đúng là Lưu Quang!” Hồng Quân nhất thời kinh ngạc nói, không riêng Hồng Quân chú ý tới, cơ hồ tất cả các Thần Vương đều đã nghe ra giọng nói của Lưu Quang.

Nguyên lai là, Lưu Quang vào lúc Phương Sùng tự bạo giữa thời điểm cao trào nhất gắng gượng vận dụng ra Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, lợi dụng một khe hở nhỏ nhỏ trốn thoát, nhưng lại nhờ đó linh ngộ được

điểm mấu chốt của Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, nhất cử trở thành Thiên Tôn. Lúc này mới dẫn tới chấn động của thiên địa.

“Cái gì. Không xong?” Hồng Quân giờ phút này cũng bất chấp điều gì, lập tức sử dụng vật chất màu xám đem tất cả Thần Vương phe mình đều bao bọc vào bên trong, đồng thời thần thức truyền âm cho mọi người nói:

“Hãy thoải mái không nên kháng cự lại năng lượng màu xám, ta có thể mang các người thuận đi.”

“Hừ, trẻ con.” Chỉ nghe thấy thanh âm của Lưu Quang quát to. ‘Phá’ theo thanh âm của Lưu Quang một chữ ‘phá’ vừa ra khỏi miệng, Trảm Không kiểm uy thể một kiếm mang theo toàn lực lượng không gian chém bổ lên năng lượng màu xám, Hồng Quân thoáng cảm giác được năng lượng màu xám bốn phía hỗn loạn lên, đã có chút không khống chế nổi chính mình, màu xám năng lượng có thể bất chấp hạn chế pháp tắc, nhưng đặc tính của Trảm Không kiểm lại là chém vỡ vụn hết thảy mọi không gian.

“Ngao Phương, Lam Diệp, các người dẫn bọn hắn đi, ta ngăn chặn hắn lại một lúc.” Băng Phong truyền âm nói với Ngao Phương cùng Lam Diệp.

“Không được, Băng Phong, ta ở chỗ này chống đỡ, người đi dẫn bọn hắn đi.” Ngao Phương trả lời, Lam Diệp cũng là trả lời giống như thế, lưu lại đó là chết, không người nào nguyện ý lưu lại, nhưng mà nhất định phải lưu lại một người.

“Hồng Quân, làm sao vậy? Không được, người cũng biết, vừa rồi bởi vì tâm ma của người bỗng dưng phát sinh, đã làm hại Phương Sùng tự bạo... đương nhiên, nếu như hắn tự bạo có thể giết chết ta cũng coi như là không tệ, chỉ có điều... ta còn phải cảm tạ hắn, nếu không có hắn, ta còn không biết bao lâu mới có thể lĩnh ngộ điểm mấu chốt của Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc này, thành tựu Thiên Tôn đây.”

Thanh âm của Lưu Quang đánh vào trong đầu Hồng Quân từng chút từng chút một, cũng giống như vừa rồi, trong thanh âm này dẫn theo một cỗ lực lượng xâm nhập linh hồn, quấy nhiễu làm tâm thần Hồng Quân có phần không ổn định.

“Phốc!” Hồng Quân gắng gượng chịu đựng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, tâm niệm vừa động, trong nháy mắt vật chất màu xám bao bọc mọi người.

“Lưu Quang, chúng ta thừa nhận đã vấp ngã. Chẳng qua là sau này có ngày gặp lại, người cũng không phải là số một mãi mãi.” Hồng Quân nói, đồng thời khống chế cỗ năng lượng màu xám kia thi triển thuận đi rời đi.

“Chẳng qua là, Tiểu Tư, Tiểu Sương, ta có thể nhận ra, hai huynh đệ các người không giống nhau, chỉ hy vọng các người nhớ kỹ mỗi cừu hận hôm nay, khi có năng lực, báo thù cho ta! Mặt khác, Tiểu Tư nhất định phải chiếu cố tốt Nghiên Nhi, Nghiên Nhi, hy vọng sau này không nên trách Nhị gia gia nữa.” Thanh âm của Băng Phong truyền rõ ràng vào trong tai mỗi người, Hồng Quân lúc này mới phát hiện, trong đám người do năng lượng màu xám bao bọc, đã thiếu đi Băng Phong.

“Hừ, giáo huấn mới vừa rồi còn chưa đủ sao? Còn muốn thi triển thuận đi. Phá cho ta...” Lưu Quang vừa muốn sử dụng Trảm Không kiếm phá vỡ năng lượng màu xám kia, chỉ thấy một bóng người xuất hiện tại trước mặt mình, trong giây lát ‘Oanh’ một tiếng nổ mạnh...

“Nhị gia gia...” Băng Nghiên khóc. Trước kia Băng Nghiên đã khóc không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa có vì Băng Phong, hôm nay, đây cũng là lần đầu tiên vì Băng Phong mà khóc.

Hồng Quân đã mang theo mọi người rời xa nơi đó, đồng thời dùng năng lượng màu xám xây dựng nên một mảnh không gian, ngăn cách hết thảy mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, ngay cả là Thiên Tôn, cũng không cách nào dụng thần thức điều tra nơi này.

“Nghiên Nhi... xin lỗi, đều trách ta vô dụng.” Tần Tư cúi gằm đầu, giống như gà trống thua trận.

“Nhị gia gia.” Băng Nghiên như trước vẫn khóc. “Đều do ta không tốt, cũng đã lâu như vậy, còn không quên được chuyện trước kia, Nhị gia gia những năm gần đây một mực đều khuyên dỗ ta, mong muốn ta vui vẻ, hy vọng ta tha thứ cho ông, nhưng ta vì sao thù dai như vậy. Chúng ta đúng là luôn luôn ôm lấy chuyện quá

khứ vắn vương trong lòng không dứt bỏ được...” Bằng Nghiên không để ý đến bất cứ ai, tự nói một mình, cuối cùng, đã khóc không thành tiếng.

Hồng Quân lại tự trách mình hơn nữa, sư huynh Liễu Hàn Thư chính bởi vì sự lơ là không chú ý của mình mà chết. Hôm nay, cũng do chính mình dễ dàng lâm vào tâm ma của Lưu Quang, thoáng một cái đã hại chết Phương Sùng cùng Bằng Phong.

Ngao Phương và Lam Diệp liếc nhìn nhau, hai người đi tới bên cạnh Hồng Quân, an ủi nói:

“Tiểu Sương, người cũng không nên quá tự trách mình, phát sinh chuyện như vậy chúng ta cũng đều không muốn chứng kiến, chuyện phát triển đến mức này, đã hoàn toàn ngoài dự liệu của chúng ta, không nên đem tất cả mọi chuyện đều đổ trút lên đầu mình.”

Hồng Quân hít sâu một hơi nói:

“Cám ơn hai vị tiền bối, nhưng đích xác là lỗi lầm của ta, còn ôm đồm nhiều việc đúng muốn cùng Lưu Quang một chọi một, không nghĩ rằng lại dễ dàng mắc phải tâm ma như vậy...”

“Lưu Quang về mặt này quả thực là lợi hại, nhưng cho dù không phải người, chúng ta dưới thanh kiếm kia của Lưu Quang cũng không có khả năng sống sót được, hình ảnh Phương Sùng lúc đầu bị thanh kiếm kia chém thành hai nửa người cũng nhìn thấy rồi. Chúng ta tự nhận. không có năng lực né tránh chút nào.” Lam Diệp cũng khuyên nhủ.

Hồng Quân lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nói:

“Hai vị tiền bối không cần khuyên nhủ, ta biết phải làm thế nào, bây giờ, chính là nghĩ biện pháp như thế nào mới có thể báo thù cho Phương đại ca cùng Bằng gia gia.”

“Tiểu Sương, người có thể nghĩ như vậy là được rồi. Thật ra từ lúc các người gia nhập Âm Yêu Cốc, chúng ta cũng đã có lợi ích mà còn tăng cao tổng thể. Trong cái tổng thể này xuất hiện bất cứ sự hy sinh nào cũng không phải chúng ta mong muốn nhìn thấy, nhưng nếu có người hy sinh, chúng ta cũng phải đổi mặt, đổi mặt không phải truy tìm trách nhiệm của ai, vì sao mà chết, chúng ta chẳng qua tìm hiểu bọn họ bị ai giết chết, vậy là đủ rồi. Mục đích cuộc sống của chúng ta chính là báo thù.” Ngao Phương kiên định nói.

“Thật ra, việc này cũng đáng trách chúng ta.” Tần Tư đã đi tới nói. “Nếu như chúng ta không đi tới Âm Yêu Cốc, cũng không dẫn đến sự việc rối loạn như vậy.”

“Không liên quan chuyện của các người, giữa Đệ Nhất Thần Giới và Đệ Nhị Thần Giới, thế nào cũng phải xảy ra một cuộc chiến lâu dài, chẳng qua là chuyện xảy ra sớm hay muộn mà thôi.” Ngao Phương nói.

“Được rồi. Hai vị tiền bối, Âm Yêu Cốc các người khác đâu.” Hồng Quân đột nhiên nhớ tới vấn đề này, Âm Yêu Cốc ngoài bọn họ ra, còn có mấy mươi người Đệ Nhị Thần Giới ‘đúng là chết người’, trong đó còn có cả phụ thân của Bằng Nghiên.

Lam Diệp thần nhiên cười cười nói.

“Yên tâm, bọn họ không có việc gì, trước khi Lưu Quang xuất ra thanh kiếm kia ta cũng đã thông báo cho bọn họ phân tán rộng ra rồi.”

“Tiểu Sương! Tiểu Tư!” Ngao Phương nghiêm túc đứng lên, nói: “Các người cần phải bế quan. Ta cũng phát hiện ra vấn đề thần lực của Tiểu Sương, trước giờ không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng người phải nhanh một chút trở thành Thần Vương thực sự, đây là điều quan trọng nhất, Tiểu Tư, hiện tại mà nói, thực sự có thể mạnh lên để báo thù, chỉ có hai người các người. Đừng để cho chúng ta thất vọng.”

“Hồng Quân cùng Tần Tư đều là trịnh trọng gật gật đầu, bắt đầu tiến hành công việc bế quan buồn chán.

Phía trên Âm Yêu Cốc, Lưu Quang cũng đang tự hồi hận, rõ ràng chiếm giữ nhiều ưu thế như thế lại để cho bọn họ chạy thoát. Nguyên nhân khác nữa, lúc chính mình trở thành Thiên Tôn quá khinh thường đối thủ. Lại dùng thần thức điều tra, cũng hoàn toàn không tìm được tung tích của những người này.

Nhìn Âm Yêu Cốc, Lưu Quang lộ ra nét cười khinh thường, tay nhẹ vung lên: Cả Âm Yêu Cốc nhất thời biến thành một đồng hoang tàn.

“Tham kiến Lưu Quang Thiên Tôn.” Lưu Quang mang theo hai mươi mốt Thần Vương, hôm nay chỉ còn lại có bảy người, lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ Pháp Tắc, lại chỉ còn lại có hai người, bất quá bọn này cũng đã không còn quan trọng. Trọng yếu chính là Lưu Quang chính mình thành tựu được Thiên Tôn.

Thời gian bay nhanh, trong nháy mắt ngàn năm đã trôi qua, Hồng Quân ở trong trận pháp thời gian gia tốc gấp vạn lần tu luyện rốt cục cũng chậm rãi mở mắt ra, năng lượng trong cơ thể, đã hoàn toàn thuế biến thành Thần Vương lực, từ giờ khắc này, Hồng Quân mới coi như là trở thành Thần Vương chân chính.

Trong lúc Hồng Quân xuất quan không lâu, một cỗ không gian ba động kỳ dị truyền đến, lại có thể xuyên qua năng lượng màu xám, hoàn toàn bao trùm bảy vị Thần Vương. Tất cả mọi người đều cảm giác được, cảm thấy chính mình hình như hoàn toàn bại lộ dưới sự giám thị người khác.

Hồng Quân trong tay lập tức đưa ra Tàn Tuyệt Thần Thương, cảnh giác đứng lên.

Cảm nhận được sự khấn trương của đám người Hồng Quân, chủ nhân của không gian ba động kia truyền đến một hồi cười sang sảng.

“Ha! Ha! Không hề gì đừng lo lắng, ta tịnh không có ác ý. Chỉ là bỗng nhiên nhìn thấy có người có thể không chế năng lượng màu xám cảm thấy tò mò mà thôi.”

“Người là ai?” Hồng Quân vẫn đang rất lo lắng hỏi.

“Ta? Ta xem như là Đệ Nhị Thần Giới đi, người địa cầu Lôi Vệ!” Cái thanh âm kia trả lời.

190. Chương 23: Lĩnh Vực Tinh Thần

“Lôi Vệ tiền bối, sao không hiện thân gặp mặt.” Tần Tư nói.

“Hò!” Thân ảnh Lôi Vệ trong nháy mắt xuất hiện tại bên trong không gian do Hồng Quân dùng năng lượng màu xám bố trí, mái tóc đen dài, một thân trường bào màu xám, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cả người lộ ra vẻ cao ngạo, nghiêm túc.

Ngao Phương, Lam Diệp cùng với Tả Thu Mi và Tuyết Hành đều cảnh giác dòm chừng Lôi Vệ, bỗng nhiên người này xuất hiện, còn chưa biết là địch hay bạn. Hồng Quân trông thấy tình hình kiếm bặt cung giường này (căng thẳng sẵn sàng liều mạng), vội vàng truyền âm cho mọi người giải tỏa ngọn nguồn một chút về Lôi Vệ. Lúc này mọi người mới buông lỏng cảnh giác, thở phào nhẹ nhõm.

“Ngài... ngài chính là Lôi Vệ tiền bối?” Tần Tư nhỏ giọng hỏi, Hồng Quân cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, trận pháp hẳn dùng năng lượng màu xám bố trí, ngay cả Thiên Tôn cũng không thể sử dụng thần thức điều tra, Lôi Vệ lại có thể dò xét tìm tới quá dễ dàng, lại thuận di tiến vào không hề bị ngăn trở chút nào như thế.

“Đúng! Ta là Lôi Vệ.” Lôi Vệ vừa cười vừa nói, cả người lộ ra vẻ bình dị dễ gần.

“Lôi Vệ người sáng tạo ra Tinh Thần Biến công pháp?” Hồng Quân cẩn thận dè dặt hỏi.

Lúc này ngược lại Lôi Vệ sửng sốt, hết sức ngạc nhiên hỏi:

“Các người cũng biết Tinh Thần Biến công pháp?”

Tần Tư và Hồng Quân liếc nhìn nhau, hướng về Lôi Vệ nói:

“Chính xác mà nói, hai huynh đệ chúng ta, coi như là người của Tử Huyền Tinh đấy chứ. Tử Huyền Tinh! Tiềm Long Đại Lục! Ngài truyền lại Thông Thiên Tam Đồ...”

“Tử Huyền Tinh, Tiềm Long Đại Lục, Thông Thiên Tam Đồ?” Lôi Vệ lẩm bẩm trong miệng, mắt có chút mông lung mơ hồ, tựa hồ đang nhớ lại điều gì đó.

“Tử Huyền Tinh, nói đến cũng là một tinh cầu rất đẹp, ta ở nơi đó chém giết, chiến đấu, cuối cùng bị mấy tên Tán Tiên, một tên Đại Thành kỳ và hơn mười tên Không Minh kỳ bọn tu chân ấy vây công. Mặc dù thành công giết hết bọn họ. Nhưng cuối cùng bởi vì kiệt lực mà hậu quả độ kiếp thất bại, lưu lại Thông

Thiên Tam Đồ, để lại Lôi Sơn Cư và Tinh Thần Biến...” Lôi Vệ tự hỏi tưởng tự nói: “Nghĩ tới, hết thấy giống như mới xảy ra ngày hôm qua, chẳng qua là đã cách mấy đời...”

Tần Tư cùng Hồng Quân lại là hưng phấn lên, người này nhất định đúng trên lý thuyết là vị sư tôn chân chính đầu tiên của phụ thân.

Lôi Vệ nhìn thấy biểu cảm trên mặt hai người cũng cười một tiếng:

“Không nghĩ tới các người thân là một nửa người Tử Huyền Tinh cũng biết tên của ta và Tinh Thần Biến công pháp, xem ra truyền nhân của ta tại Tử Huyền Tinh phát triển quả thực không tệ rồi.

“Không, Lôi Vệ tiền bối, Tử Huyền Tinh hầu như không có người tu luyện Tinh Thần Biến.” Hồng Quân đáp.

Lôi Vệ trái lại hoàn toàn không thêm để ý tới, nói:

“Không có thì không có sao chứ, ta cũng sẽ không để ý tới, được rồi, vừa rồi cái trận pháp đó do năng lượng màu xám bố trí mà thành, là người làm phải không?”

Hồng Quân gật đầu nói:

“Đúng là vân bố làm, trước nay vẫn cho là có thể che giấu qua thần thức điều tra của bất luận kẻ nào, lại không ngờ hoàn toàn không giấu diếm được ngài.”

“Ha Ha!” Lôi Vệ vừa cười vừa nói.

“Tiểu tử, không sao cả, Thần Vương có thể điều động năng lượng màu xám, người là người đầu tiên ta gặp được. Không gian này của người trừ ta ra, chỉ sợ cho dù là Thiên Tôn tới cũng dứt khoát dò xét không được.”

“Thiên Tôn... cũng dò xét không được?” Tần Tư và Hồng Quân trong lòng cực kỳ rung động. Thiên Tôn phát hiện không được, Lôi Vệ hẳn có thể phát hiện, chẳng lẽ Lôi Vệ đã đạt tới cảnh giới cao hơn so với Thiên Tôn? Chẳng lẽ tu luyện Tinh Thần Biến thực sự đều dị thường như vậy hay sao?

“Ha Ha!” Lôi Vệ nhìn thấy bộ dáng hai người thoải mái cười lớn, nói:

“Đừng kinh ngạc như vậy, ta không phải Thiên Tôn, cũng không có vượt quá Thiên Tôn, ta chỉ là một Thần Vương hơi đặc biệt mà thôi.”

“Thần Vương hơi đặc biệt?” Hồng Quân kinh ngạc nói, thật ra nói đến, hẳn cũng là một Thần Vương tương đối đặc biệt, thân thể có thể dễ dàng hóa thành năng lượng màu xám, hoàn toàn thoải mái bất chấp pháp tắc, phối hợp với nhất lưu Hồng Mông linh bảo Hóa Liên Phân Thân, căn bản đúng là thân thể bất tử, mặc dù nghĩ Thần lực trong cơ thể đã hoàn toàn thuế biến thành Thần Vương lực, nhưng linh hồn cảnh giới vẫn chưa có tăng cao. Công pháp của Hồng Quân đạo cũng vẫn dừng lại ở tầng thứ hai hậu kỳ chưa có bất cứ đột phá nào.

“Đặc thù... Đến cái giai đoạn gì?” Tần Tư hỏi, lúc đầu phụ thân Tần Vũ cũng là một người Thần Vương đặc biệt, dựa vào lực lượng của tân vũ trụ, cùng là cấp Thần Vương, nhưng tuyệt nhiên không có người nào là đối thủ của ông.

“Cũng không có gì, chẳng qua là Tinh Thần Biến diễn hóa đến nay, hình thành một cái Linh Vực Tinh Thần, mặc dù linh vực không lớn. chỉ có thể bao trùm phạm vi phương viên ngàn dặm, nhưng trong vòng ngàn dặm, ta chính là pháp tắc, cho dù là Thiên Tôn tiến vào linh vực của ta, cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng tự mình phi hành, hoàn toàn không cách nào vận dụng pháp tắc.”

“Linh Vực Tinh Thần? So với vũ trụ của cha còn có chút khác nhau.” Tần Tư và Hồng Quân nhìn nhau nói.

Lôi Vệ nghe mấy lời này ngược lại sững sốt:

“Phụ thân các người? Chẳng lẽ cũng được tu luyện Tinh Thần Biến?”

Hai người trịnh trọng gật đầu. Tần Tư nói:

“Chúng ta hẳn phải gọi ngài là sư tổ. Phụ thân Tần Vũ của chúng ta, lúc ở Tử Huyền Tinh đã thu được Thông Thiên Tam Đồ, cuối cùng kế thừa Lôi Sơn Cư của ngài, thu được công pháp Tinh Thần Biến, ngày nay công pháp đã đại thành, chẳng qua là cùng với Linh Vực Tinh Thần của ngài có chút khác biệt.” Tần Tư đứng sững trả lời.

Lôi Vệ lần này đúng là trợn tròn hai mắt, không nghĩ tới lần này đi ra ngoài, lại gặp được con của truyền nhân mình, càng không nghĩ tới chính là hai gã con trai này của truyền nhân hôm nay đều đã tu luyện đạt đến cảnh giới Thần Vương rồi. Chẳng qua cái này cũng không hề gì. Ông bây giờ muốn biết nhất chính là cái công pháp Tinh Thần Biến của gã truyền nhân này đã diễn biến như thế nào, dù sao, pho công pháp này do chính mình sáng lập ra, ông cũng còn hơi chú ý tới.

“Ha Ha! Không ngờ lại vừa khéo như vậy. Các người hãy nói một chút, đường lối diễn hóa tinh thần của phụ thân các người, ta cũng muốn so sánh một chút, là nguyên sáng lập của ta đây lợi hại, hay là truyền nhân ta chưa từng gặp mặt diễn biến lợi hại hơn?” Lôi Vệ cười ‘Ha Ha’ hỏi.

Tần Tư đem Tinh Thần Biến diễn hóa đến cảnh giới của Tần Vũ đầu đuôi ngọn ngành từng điểm từng điểm tất cả đều nói cho Lôi Vệ biết, Tần Tư đối với công pháp Tinh Thần Biến cũng còn tương đối hiểu rõ, không những nghe phụ thân giải thích, mà Tần Thạch Thiên tu luyện, hẳn cũng đã từng nhìn thấy qua.

Lôi Vệ nghe được chau đôi mày. Từ cảnh giới Nguyên Điểm khởi đầu khai sáng vũ trụ, mặc dù Tần Tư cũng không nói ra thành tựu cuối cùng của Tần Vũ, nhưng hẳn là cũng không thấp. Hắc Động, Nguyên Điểm, Vũ Trụ...

“Nguyên lai là như thế.” Lôi Vệ suy tư một hồi lâu, trong lòng thở dài nói: “Cảnh giới Hắc Động, chính là một cái tiến trình then chốt nối tiếp được Hồng Mông không gian, còn chính mình cũng diễn hóa ra cảnh giới Hắc Động, nhưng không có nối tiếp được bất cứ địa phương nào, chẳng qua là hấp thu năng lượng vô tận, cuối cùng hình thành kỳ điểm, điều không giống nhau chính là, Tần Vũ đem kỳ điểm tách vỡ ra, hình thành vũ trụ, còn Lôi Vệ lại là tu luyện kỳ điểm, sau đó bên trong kỳ điểm tự biến thành một cái thể giới, cuối cùng khai mở tán phát ra bên ngoài cơ thể, hình thành Linh Vực Tinh Thần...”

“Chẳng qua là... ta cho dù có đem kỳ điểm tách vỡ ra, cũng không thể hình thành vũ trụ được.” Lôi Vệ nói, trong lòng ông hiểu rõ ràng, không có nối tiếp được Hồng Mông không gian, không có Hồng Mông linh khí, thì hoàn toàn không có cách nào duy trì việc hình thành vũ trụ.

Tần Tư và Hồng Quân đều là thần sắc tối sầm lại, bọn họ biết, cái Vô Danh Không Gian này, đó là Tử Vong không gian, cũng có thể nói là Luân Hồi không gian, Lôi Vệ nói không sai, cho dù tách ra kỳ điểm, cũng không thể nào hình thành vũ trụ.

Đích xác, không có sự duy trì chống đỡ của Hồng Mông linh khí, vũ trụ căn bản không cách nào hình thành, hướng đi này của Lôi Vệ coi như là cực kỳ chính xác, nói đến tác dụng của Linh Vực Tinh Thần, so với Thiên Tôn linh bảo Định Viễn Châu của Xa Hưu Viên luyện chế càng lợi hại hơn, bên trong Định Viễn Châu là một cái vũ trụ không gian không có pháp tắc, lại không cách nào chủ động đem người ta trói buộc ở bên trong, mà Linh Vực Tinh Thần hoàn toàn có thể đem đối thủ bao trùm vào, hơn nữa chủ nhân Lôi Vệ của Linh Vực Tinh Thần lại đúng là chủ nhân của cái không gian này, hết thấy nơi này, cũng đều do ông định đoạt, có thể nói, Tinh Thần Biến vũ trụ đại thành trước của Tần Vũ, mặc dù có thể lấy lực lượng tân vũ trụ bao trùm không gian Thần giới, nhưng so với chỉ Linh Vực Tinh Thần này, nhưng cũng là kém một bậc.

“Được rồi, xem bộ dáng các người vừa rồi, có phải đang trốn tránh người nào hay không?” Lôi Vệ cảm thấy hứng thú hỏi, ông có thể nhận thức được, những người trước mắt này, đều là các Thần Vương tương đối lợi hại, thậm chí có ba người đã lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc, hơn nữa Hồng Quân trước mắt này có thể điều động năng lượng màu xám, tuyệt đối là một cái tổ hợp thể lực mạnh mẽ rồi. Thật không biết bọn họ còn phải trốn tránh người nào, Lôi Vệ vẫn luôn một mình ẩn cư tu luyện, cũng không có nghe nói qua trận đại chiến một ngàn năm trước.

Nói đến chuyện này, Hồng Quân thần sắc một phen buồn bã, nói:

“Lưu Quang, nguyên là Thần Vương của Đệ Nhất Thần Giới một người lợi hại phi thường, hôm nay đã hoàn toàn lĩnh ngộ Thời Gian Đạo Lôi Pháp Tắc, thành tựu đến Thiên Tôn.”

“Nga? Đệ Nhất Thần Giới vừa nảy sinh ra Thiên Tôn?” Lôi Vệ cũng phải chau mày, mặc dù ông vẫn luôn ẩn cư, nhưng lúc không tu luyện cũng nghe nói qua mối quan hệ giữa Đệ Nhất Thần Giới và Đệ Nhị Thần Giới, Đệ Nhị Thần Giới vốn Thần Vương rơi xuống đã ít hơn, hôm nay Đệ Nhất Thần Giới lại nảy ra thêm một người Thiên Tôn, cái này hoàn toàn không có cân đối rồi.

“Lưu Quang bản thân đã lĩnh ngộ bộ phận Thời Gian Đảo Lùi Pháp Tắc, chẳng qua là trước sau không có hiểu được điểm then chốt kéo dài, đột nhiên lĩnh ngộ, đã thành tựu Thiên Tôn.” Tần Tư cũng nói.

“Ta nghĩ, thực lực của ta, hẳn là có thể liều đánh với một tên Thần Vương, không bảo đảm có thể giết chết đối phương, nhưng giam giữ lại hẳn là cũng có thể.” Lôi Vệ suy nghĩ một chút nói.

“Vô dụng, bây giờ Đệ Nhất Thần Giới có hai Thiên Tôn, mục đích của bọn họ cũng chính là cướp đoạt Hồng Mông linh bảo của huynh đệ chúng ta, tại dưới tình huống lợi ích như nhau, ai cũng không dám cam đoan hai người Thiên Tôn có thể liên thủ hay không.” Hồng Quân phân tích nói.

“Các người có Hồng Mông linh bảo?” Lôi Vệ kinh ngạc hỏi, ông tu luyện đến cảnh giới Thần Vương cũng đã có ngàn vạn năm ấy, chỉ nghe qua cái tên của Hồng Mông linh bảo, còn hoàn toàn chưa từng trông thấy qua.

Trước mặt Lôi Vệ, Tần Tư không có giữ lại chút nào, đem quá trình bọn họ tiến vào cái không gian này toàn bộ thuật lại cho Lôi Vệ. Lôi Vệ nghe xong cũng là há hốc miệng, trong lúc nhất thời hoàn toàn không cách nào hiểu được.

“Ấn... Sau này các người không cần lo lắng vấn đề hành tung, ta đem bọn người thu vào trong Linh Vực Tinh Thần, chỉ cần đem linh vực thu nhỏ lại, thì sẽ không dẫn đến sự chú ý của người khác, càng không thể bị người phát hiện được.”

Lôi Vệ suy nghĩ một chút nói.

Tần Tư và Hồng Quân đều mừng rỡ, đồng thời nói:

“Vậy thì làm phiền sư tổ rồi.”

Lôi Vệ chỉ cười cười không trả lời.

Tần Tư chợt nghĩ đến một vấn đề, nghi hoặc hỏi Hồng Quân:

“Đúng rồi, Tiểu Sương, ta thấy người lần trước như thế nào thân thể là năng lượng màu xám cấu thành?”

Hồng Quân cười khở một cái nói:

“Đại ca, hôm nay ta cũng không giấu huynh. Chính xác mà nói, ta bây giờ cũng coi như là người chết rồi.”

191. Chương 24: Năm Lần Biến Thân

“Người chết?”

Hồng Quân gật gật đầu, đem những gì chính mình gặp phải ở Tầng Thứ Bảy hoàn toàn kể lại với Tần Tư, kể cả lần kỳ ngộ đó cùng người thần bí kia.

Nghe xong cảnh ngộ của Hồng Quân, Tần Tư chất lưỡi liên tục:

“Tiểu Sương, không nghĩ tới người lại trải qua những việc lạ lùng như vậy, cái người thần bí năng lượng không gian màu xám đó người nói rốt cuộc là ai đây?”

Hồng Quân cười khở một cái nói:

“Cái này ta làm sao biết được, chẳng qua ta nhận thức được, người nọ ít nhất so với Thiên Tôn cũng sẽ không kém hơn.”

Tần Tư suy nghĩ một chút nói:

“Ta cũng cho là như vậy, nếu như người đó có thể giúp chúng ta đối phó với Lưu Quang bọn chúng thì tốt quá.”

“Đại ca, với việc dựa vào người khác ấy, quả thực không bằng dựa vào sự tu luyện chính mình. Lưu Quang nếu không phát hiện ra chúng ta, chúng ta đã có được thời gian vô tận, người ta có câu ‘quân tử báo thù mười năm không muộn.’ Con người bình thường sống được trăm năm, còn chúng ta có được năm tháng vô tận, chúng ta báo thù ức vạn năm không muộn.” Lúc Hồng Quân nói những lời này, trong ánh mắt lộ vẻ kiên quyết.

“Nói rất hay.” Lôi Vệ một mực lắng nghe không có chen vào, nghe đến lời nói này nhin không được khen ngợi một câu: “Chúng ta báo thù, ức vạn năm không muộn, chờ khi chúng ta có năng lực đánh bại Thiên Tôn, vậy không gian này, còn không phải là thiên hạ của Đệ Nhị Thần Giới ư, mục tiêu lớn như thế, chúng ta cần gì phải quan tâm đến thời gian.”

“Hay, hay cho câu ‘chúng ta báo thù, ức vạn năm không muộn.’” Ngao Phương mấy người nghe nói như thế tất cả cũng đều đi tới, bọn họ cũng vẫn luôn lo lắng trong lòng Hồng Quân nảy sinh tâm ma, bỏ đi tìm Lưu Quang báo thù, bây giờ, có thể từ miệng hắn nói ra những lời này, chứng tỏ Hồng Quân đã trưởng thành thực sự rồi. Bọn họ cũng hiểu rõ, trên người Hồng Quân ẩn chứa năng lượng rất lớn, lúc này cái ước vọng có thể tìm Thiên Tôn báo thù, cũng chỉ có thể ký thác tất cả trên mình hắn.

“Chẳng qua là, Tiểu Sương! Người nếu như không chết đi sẽ tốt biết bao...” Tần Tư thở dài luyến tiếc nói.

Hồng Quân nhìn thấy bộ dáng của Tần Tư, cười nói:

“Đại ca, kỳ thật cũng không có gì. Chúng ta bây giờ cũng đều ở cái không gian này, còn sống và đã chết đi thì có khác nhau bao nhiêu đâu chứ?”

“Tiểu Sương...” Tần Tư nhìn Hồng Quân, trong lúc nhất thời không biết phải nói như thế nào mới tốt nữa.

Hồng Quân tỏ vẻ không có gì đáng kể.

“Đại ca, huynh nhìn xem thân thể ta bây giờ không phải rất tốt sao, ta dường như còn tưởng mình chưa chết, chỉ cần linh hồn vẫn còn tồn tại, ta có thể tùy thời điều động sử dụng năng lượng màu xám khôi phục thân thể, linh hồn của ta như bình thường ở trong Hóa Liên Phân Thân, Hóa Liên Phân Thân hầu như đã là bất diệt thân thể. Nói đến, cho dù là Thiên Tôn tưởng muốn giết ta cũng không dễ dàng đâu nhé.”

Tần Tư cúi đầu, khe khẽ nói:

“Ta quả là e ngại, e rằng cha mẹ trách ta không có chiếu cố tốt cho người...”

Một câu nói đơn giản, đã nói ra hết tình huynh đệ.

Hồng Quân vỗ vỗ vai Tần Tư, quay đầu hỏi Lôi Vệ:

“Sư tổ, ngài ở Vô Danh Không Gian này thời gian lâu dài như vậy, có phát hiện ra nơi nào có nguyên vật liệu tốt thích hợp cho việc rèn luyện vũ khí hay không?”

Lôi Vệ cau mày suy nghĩ một chút nói:

“Ta chỉ nghe nói qua lưu vân kim và huyền thiên thạch được người ta dùng để luyện chế Thiên Thần khí, còn những thứ khác thì không rõ ràng lắm.”

“Thiên Thần khí?” Hồng Quân cau mày trầm tư một lúc nói: “Thanh kiếm trong tay Lưu Quang kia hoàn toàn có thể so sánh được với nhất lưu Hồng Mông linh bảo tương đối lợi hại, nhưng nó đích thực là dùng vật chất của không gian này luyện chế mà thành, hơn nữa trên thân kiếm còn có ba động năng lượng màu xám.”

“Đúng, thân thể của Phương Sùng độ cứng rắn đã có thể so với thượng phẩm Thiên Thần khí cao cấp, ở dưới thanh kiếm ấy của Lưu Quang tuyệt nhiên không có chống lại chút nào đã bị chém thành hai nửa, chuyện này trước kia căn bản là không thể tưởng tượng.” Ngao Phương cũng nghiêm túc nói, uy lực thanh kiếm ấy của Lưu Quang, chẳng qua là mỗi khi nhớ lại, thậm chí có cảm giác không rét mà run.

“Hơn nữa, thanh kiếm của Lưu Quang hình như có đặc tính nào đó, bất luận là không gian áp súc đến mức tận cùng, không gian lại còn bị tràn ngập năng lượng màu xám của Hồng Quân, cũng có thể một kiếm chém tách ra.” Lam Diệp cũng bổ sung nói.

“Vũ khí có thể sánh bằng với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, còn có thể chém vỡ vụn không gian...” Lôi Vệ trầm mặc, tựa hồ đang nghĩ đến cái gì đó.

“Trên lý thuyết, tại không gian này trừ huynh đệ chúng ta ra sẽ không xuất hiện Hồng Mông linh bảo nào nữa, bởi vì ở trong không gian này dứt khoát không có Hồng Mông linh khí.” Hồng Quân nói tiếp: “Nhưng mà uy lực của thanh kiếm của Lưu Quang kia, đích thực như là vượt qua nhất lưu Hồng Mông linh bảo bình thường, hẳn là cấp bậc tầm cỡ Hỏa Nguyên Linh Châu. Ấy vậy nói cách khác, tại không gian này đồng dạng có nguyên vật liệu có thể thông qua năng lượng màu xám; luyện chế ra vũ khí có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, ta cũng từng đi tìm, nhưng không có nguyên vật liệu gì có thể kết hợp được với năng lượng màu xám.”

“Quả thực rất kỳ quái.” Ngao Phương nói: “Ta ở không gian này cũng qua thời gian rất lâu, nghe nói lúc đầu cho dù là Thiên Tôn Chu Viêm cũng chỉ có thể dựa vào cực phẩm Thiên Thần khí mà thôi. Uy lực, nhiều nhất chỉ tương đương cùng nhị lưu Hồng Mông linh bảo, thật không biết kiện vũ khí kia của Lưu Quang là từ đâu tới.”

“Nếu như biết phương pháp luyện chế thanh kiếm đó thì tốt rồi...” Hồng Quân buồn bã nói.

“Không việc gì...” Lôi Vệ đột nhiên lên tiếng nói:

“Có Linh Vực Tinh Thần của ta tồn tại, không ai có thể phát hiện chúng ta. Chúng ta cũng có thể yên tâm mạnh dạn đi khắp nơi thử xem, hoặc giả có thể nhận được năng lượng của nguyên vật liệu.”

“Ân! Nếu như có thể tìm được nguyên vật liệu như vậy, có lẽ ta cũng có thể chế tạo một ít vũ khí đẳng cấp nhất lưu Hồng Mông linh bảo.” Hồng Quân nói: “Như vậy chúng ta cũng có thể có được thực lực càng mạnh hơn.”

Quả thực, từ xưa đến nay vũ khí tốt có tác dụng chiếm giữ tính quyết định, cũng giống như Tần Tư, có Hỏa Nguyên Linh Châu trong người, Thần Vương ở không gian này gần như không cách nào phá vỡ phòng ngự của Tần Tư, mà lại có nhất lưu Hồng Mông linh bảo nơi tay, với các Thần Vương cùng cấp bậc, Tần Tư hoàn toàn có thể giết chết được dễ dàng nhanh chóng. Suy nghĩ của Hồng Quân rất đơn giản, mặc dù mục tiêu chủ yếu của bọn họ là Lưu Quang, nhưng những Thần Vương còn lại này, tuyệt đối không được phép hy sinh bất cứ một người nào nữa.

-o-o-o-

Vô Danh Không Gian Tầng Thứ Tám. Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh, Nghịch Ương cùng với La Băng đang ngồi cùng một chỗ nói chuyện, phi thăng lên tới tầng này, phạm vi thần thức của Thiên Thần đã tăng lên rất rộng lớn, mấy người tụ tập cùng một chỗ cũng có rất nhiều chuyện để tâm sự.

“Cũng không biết tiểu Quân thế nào rồi. Ở Tầng thứ chín có phải cũng được uy phong như vậy hay không?” Tôn Ngộ Không bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Nghĩ đến lúc ra sức chiến đấu điên cuồng cuối cùng cũng đến lúc ngừng chiến đấu lại.

La Băng cười nói.

“Dù sao hần tới nơi nào cũng hầu như không an nhàn được, Ôi! lúc đó hần còn nói đến Tầng thứ chín hoàn toàn lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc thì sẽ đến gặp chúng ta đây, đến bây giờ cũng không đến được.”

“Ha Ha! Tiểu Quân không phải đến gặp chúng ta, rõ ràng là tới gặp một mình ngươi.” Nghịch Ương vừa cười lớn vừa nói.

La Băng mặt đỏ lên:

“Nghịch Ương đại ca, ta cũng không tin huynh không ngóng trông hần quay lại, bây giờ không có trận pháp thời gian gia tốc, chúng ta tu luyện trở nên chậm hơn rất nhiều.”

Huống Thiên Minh mỉm cười:

“Thật ra cũng không tệ lắm, ta cũng đã là Thượng bộ Thiên Thần tới cảnh giới đỉnh phong, e rằng qua thời gian không bao lâu là có thể hoàn toàn lĩnh Ngộ Không Gian Pháp Tắc phi thăng rồi.”

“Ồ! Nói đến cái này thật đúng là kỳ quái, trước kia cũng không thấy người tu luyện nhanh như vậy, như thế nào khi tu luyện đến Thiên Thần Kinh Tiết này với tốc độ tăng lên ì ạch từng chút một, lúc này mới có bao nhiêu thời gian, người lại có thể đã đạt tới Thượng bộ Thiên Thần.” Tôn Ngộ Không bắt mắt lắm lắm.

“Được rồi, Ngộ Không người cũng có khả năng, người cũng đạt tới Trung bộ Thiên Thần rồi. Kinh Thiên còn pháp bát mạng của người, ngay cả Thượng bộ Thiên Thần bình thường cũng không dám chọc giận người.” Nghịch Ương bất đắc dĩ nói, trong những người này, vốn là hắn tu vi cao nhất, nhưng thực sự động thủ, hắn cũng là một người kém cỏi nhất. Đến bây giờ khéo sao, mà ngay cả cảnh giới cũng là thấp nhất, càng không nói đến động thủ cùng mấy tên biến thái kia.

Bỗng nhiên Huống Thiên Minh nhướng mày, hướng về mấy người lên tiếng nói:

“Ta phải tìm một nơi yên tĩnh, ta cảm thấy hình như trong cơ thể có nẩy sinh biến hóa gì đó.”

Nghịch Ương nhướng mày, lập tức nói:

“Cách nơi này ngoài ba vạn dặm, có một vùng sơn cốc đúng là vắng vẻ, chúng ta đi ngay đi.”

Mấy người quyết định cũng nhanh, lập tức dẫn dắt Huống Thiên Minh đến sơn cốc đó.

“A...” Vừa đến sơn cốc, Huống Thiên Minh lập tức bay lên bầu trời, ngửa mặt lên trời kêu to lên, khắp người kim quang chọi ắt chọi hiện, hai khóa răng nanh trong miệng nhô ra, sắc mặt có hơi tái nhợt, trong cơ thể một cỗ lực lượng cuộn cuộn phát tán ra chung quanh.

“Phốc!” Huống Thiên Minh hình như là chịu đựng không nổi thống khổ trong cơ thể, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hoàn thành biến thân lần thứ nhất, tay chân không tự chủ được vung múa tứ tung, hỗn loạn không có chiều thức gì, nhưng lực công kích đó thật kinh khủng không gian chung quanh bị chấn động đều là một trận rung chuyển lắc lư.

Sau khi hoàn thành biến thân Huống Thiên Minh vốn định dựa vào lực lượng tăng cường để ngăn chặn cỗ lực lượng tán loạn kia, nhưng cũng không ngờ tới, khi hắn biến thân lực lượng tăng mạnh lên, trong cơ thể hắn cỗ lực lượng tán loạn kia cũng trở nên cường hãn, vẫn như trước khống chế không được, ở trong cơ thể hắn chạy tán loạn.

Tôn Ngộ Không, Nghịch Ương và La Bằng cũng không rõ Huống Thiên Minh xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi vẫn còn bình thường, lúc này mới chỉ trong chớp lát, cả người giống như điên cuồng phát tiết lực lượng trong cơ thể chính mình, từng quyền từng quyền đánh ra, mỗi một quyền đều dẫn theo lực lượng có năng lực xé rách không gian.

Tôn Ngộ Không kinh ngạc nhìn Huống Thiên Minh. Không thể tưởng tượng nổi nói.

“Thì ra là lão Huống cũng phải có một lần cuồng bạo như vậy, so với ta còn khoa trương hơn.”

“A...” Huống Thiên Minh trên không trung lại kêu to một tiếng, thân thể biến thành một thiếu niên xinh đẹp toàn thân kim sắc, chỉ có điều vẻ mặt hiện giờ dữ tợn cực kỳ.

“Hô... Hô... Hô!” Huống Thiên Minh như trước vẫn đang phát tiết ra cỗ lực lượng chất chứa trong cơ thể ấy, mỗi một quyền đánh ra, không gian đều bị xé vỡ ra mấy đường khe hở.

“Huống Thiên Minh rõ ràng ở dưới tình huống không có địch nhân hoàn thành chung cực biến thân, chính là để phát tiết lực lượng trong cơ thể...” Nghịch Ương và Tôn Ngộ Không nhìn thấy đều há hốc miệng, kể cả La Bằng, đều là lần đầu tiên nhìn thấy Huống Thiên Minh ở dưới tình huống không có chiến đấu mà hoàn thành chung cực biến thân.

Múa may hồi lâu, động tác của Huống Thiên Minh rốt cục bắt đầu chậm lại, mặc dù động tác chậm, nhưng uy lực của từng quyền tựa hồ càng hơn hẳn những quyền trước.

“Tê!” Một tiếng kêu to, dưới con mắt trợn trừng của ba người, thân thể Huống Thiên Minh mơ hồ bắt đầu xảy ra biến hóa, răng nanh từ từ biến mất, thân thể nhỏ bé bắt đầu bành trướng lên, diện mạo cũng từ hình dáng thiếu niên biến thành một gã thanh niên tuấn mỹ, khắp người trên dưới lóe ra luồng điện kim sắc uốn khúc.

Chậm rãi mở mắt, hai đạo kim quang bắn thẳng tận trời cao, thoảng nhìn qua Tôn Ngộ Không, Nghịch Ương và La Bằng quanh mình:

“Nguyên lai là như thế, không nghĩ tới tu luyện công pháp Cường Thi hoàng giả nhất tộc của ta lại cường hãn đến như vậy.”

“Tốt lắm! Biến thân lần thứ năm hoàn thành...” Thanh âm của Huống Thiên Minh mơ hồ truyền đến.

192. Chương 25: Ngũ Biến Cường Thi Đích Cường Hãn

“Người... người là Huống Thiên Minh?” Ba người kinh ngạc nhìn Huống Thiên Minh hiện giờ, lộ vẻ mặt không dám tin tưởng.

Huống Thiên Minh mỉm cười:

“Đương nhiên là ta, chỉ có điều, là hình dáng sau khi biến thân lần thứ năm.”

“Lần thứ năm biến thân... lần thứ tư biến thân của ngươi không phải là Chung Cực Biến Thân rồi sao?” Tôn Ngộ Không ôm lấy Huống Thiên Minh quay hai vòng hỏi.

“Vốn ta cho rằng lần thứ tư biến thân đó là Chung Cực Biến Thân. Nhưng mới vừa rồi đột nhiên cảm giác được trong cơ thể có một cỗ lực lượng chạy tán loạn, sau khi trải qua khai thông và phát tiết ra, liền biến thành cái hình dáng hiện tại này, lực lượng, tốc độ so với lần thứ tư biến thân nguyên bản cũng đều có tăng cao thật lớn, mà lại còn thêm hai hạng năng lực đặc thù.” Huống Thiên Minh khôi hài nói, lần thứ năm biến thân, thực lực của Huống Thiên Minh đã một bước vượt qua giới hạn đặt chân vào ngưỡng cửa Thiên Thần, chỉ cần sau khi linh ngộ được điểm then chốt của Không Gian Pháp Tắc ấy nữa, là có thể đạt tới cảnh giới Thần Vương.

Nghịch Ương lắc lắc đầu nói:

“Lão Thiên thật không công bằng, lần thứ tư biến thân đã biến thái như vậy, không nghĩ tới ngươi cái tên gia hỏa này còn có thể tiến hành được lần thứ năm biến thân.”

“Lão Huống, ngươi vừa rồi nói, còn có cái gì năng lực đặc thù?” Tôn Ngộ Không hỏi.

Huống Thiên Minh cười một tiếng nói:

“Đúng, sau khi lần thứ năm biến thân, ta có thêm hai hạng năng lực đặc thù, còn như là cái gì? Tạm thời giữ bí mật. Ha Ha!”

Tôn Ngộ Không lộ vẻ mặt khinh thường, tiếp tục hỏi:

“Vậy thực lực của ngươi bây giờ tới trình độ nào?”

“Cụ thể ra sao ta cũng nói không được, bất quá coi như là các ngươi đều đạt tới cảnh giới Thượng bộ Thiên Thần, thực lực mỗi người đều phát huy đến mức tận cùng, cũng khẳng định không phải là đối thủ của ta.” Huống Thiên Minh vẻ mặt rất tự tin.

“Thiết, có mạnh như vậy?” Tôn Ngộ Không vẻ mặt hoàn toàn không tin tưởng.

Đùng nói Tôn Ngộ Không không tin, Nghịch Ương và La Bằng tất cả cũng không tin.

“Không nói cái này nữa, tiếp đến lại có điều phiền toái nho nhỏ phải giải quyết một chút.” Huống Thiên Minh vừa nói, đôi mắt híp lại, nhìn chằm chằm về phương bắc, những người khác vẫn hoàn toàn không cảm giác được có bất cứ biến hóa nào, vẻ mặt đều kinh ngạc nhìn vào Huống Thiên Minh.

“Tới rồi!” Một lát sau, Huống Thiên Minh cười nói.

“Hò!” Huống Thiên Minh vừa nói xong, chỉ thấy thân ảnh bốn người đã lẳng không đứng đó.

Thượng bộ Thiên Thần Công Căn Vũ, mới vừa rồi đã cảm giác được bên này có một cỗ ba động lực lượng khác thường, sau khi phát hiện lập tức thông báo cho ba bằng hữu ở gần đó, Thượng bộ Thiên Thần bốn người lập tức chạy tới đây.

Tôn Ngộ Không đã đạt tới cảnh giới Trung bộ Thiên Thần, nhưng hoàn toàn không cách nào phát hiện cảnh giới của bốn người Công Cẩn Vũ, điều đó chứng tỏ tất cả bốn người này đều là Thượng bộ Thiên Thần.

“Vừa rồi nơi này ba động lực lượng xuất hiện đúng là các người phát xuất ra?” Công Cẩn Vũ hỏi, hẳn có thể nhìn thấy, nơi này bốn người chỉ có một mình Huống Thiên Minh đạt tới cảnh giới Thượng bộ Thiên Thần, một người là Trung bộ Thiên Thần, thêm hai người Hạ bộ Thiên Thần, nhưng chấn động vừa xảy ra kia, cho dù là hai Thượng bộ Thiên Thần cũng không có khả năng phát ra lực lượng cường đại như vậy.

“Không sai.” Huống Thiên Minh đứng ra vừa cười vừa nói.

Công Cẩn Vũ chau mày, phương viên mấy trăm vạn dặm này cũng là địa bàn của bốn người bọn hắn. Từ lúc nào nảy ra một Thượng bộ Thiên Thần như vậy cũng không biết:

“Ta gọi là Công Cẩn Vũ, bên cạnh ta ba vị này là Bành Duy, Sài Thế Cương, Tạ Đại.” Công Cẩn Vũ xoi nới giới thiệu từng người:

“Bốn người chúng ta đây là người cai quản phương viên trăm vạn dặm này, mới vừa rồi cảm nhận được lực lượng trong khu vực truyền ra, lúc này mới chạy tới, người là Thượng bộ Thiên Thần thứ năm tại phương viên trăm vạn dặm này của chúng ta, thế nào có hứng thú gia nhập cùng chúng ta, cùng chung chưởng quản cái không gian mấy trăm vạn dặm này hay không?” Công Cẩn Vũ cũng là có tính toán riêng của mình, mặc dù bọn họ bây giờ có được không gian khoảng mấy trăm vạn dặm. Nhưng những thứ này bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, tầng Không Gian thứ tám cũng cùng một loại, cũng nảy sinh đầy dẫy tranh chấp, tầng cường thực lực chính là nền tảng vững chắc cho bước tiến của mình, bất cứ một Thượng bộ Thiên Thần nào gia nhập liên minh, cũng đều làm cơ sở vững chắc lớn mạnh.

“Ha Ha!” Huống Thiên Minh cười một tràng: “Có phải nếu ta nói không, các người đã trù tính lập tức giết ta?”

Công Cẩn Vũ bốn người mặt liền biến sắc, không nghĩ tới thoáng cái đã bị người ta đoán trúng tâm tư, quả thực, Huống Thiên Minh nếu như nói ra tiếng không, bọn họ sẽ lập tức bao vây lại và dồn người vào chỗ chết, không phải là bằng hữu, thì chính là địch nhân, đây là quy tắc của bọn hắn dành cho mọi người.

Huống Thiên Minh cười cười vẻ tiếc rẻ:

“Ta có điều dự cảm, ngày mai các người sẽ không còn là người chưởng quản phiến khu vực này nữa. người nói đi, ta làm sao dám cùng với các người hợp tác?”

“Tiểu tử, người quá ngông cuồng cần rõ được rồi, cho dù người nói đúng thật sự, chúng ta ngày mai đúng không còn là người chưởng quản nữa. Nhưng chỉ cần người nói ra tiếng không, ta cam đoan người hôm nay phải mất mạng, đương nhiên, còn có ba tên bằng hữu này của người.” Sài Thế Cương uy hiếp nói.

Huống Thiên Minh không nói gì, Tôn Ngộ Không lại lửa giận bùng bùng lớn tiếng mắng:

“Người... vì sao nhiều lời nói nhảm như vậy. Huynh đệ của ta đã rõ ràng cự tuyệt rồi. Muốn đánh cứ đánh, nếu không đánh thì mau mau rút đi, chúng ta cũng không rảnh rang nói chuyện phiếm với các người.”

Sài Thế Cương vừa nghe lập tức sôi giận. Lời này nếu là Huống Thiên Minh nói ra cũng không nói làm gì, điểm mấu chốt đúng là phen này rành rành mắng chửi mình chỉ là một tên Trung bộ Thiên Thần. Điều này khiến hắn đầu thế nào chịu được.

“Đồ khốn, người tự tìm chết.” Sài Thế Cương đỏ mặt hét lớn một tiếng, thân ảnh nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Tôn Ngộ Không. Trong tay xuất hiện một cây côn thật lớn, lăng không nện xuống.

Tôn Ngộ Không lập tức nghiêm trọng hàn quang chợt lóe, kim bổng đã xuất hiện trong tay, nghênh tiếp cây côn của Sài Thế Cương.

“Oanh!” Một tiếng vang thật lớn, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không có nhúc nhích, Sài Thế Cương cả người bị tống bay ngược trở về, tới bên cạnh Công Cẩn Vũ mấy người mới ngừng lại, trố mắt kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không.

“Thiên Thần khí...” Mấy người kinh hoàng. Thiên Thần khí! Tầng không gian này không phải không có, nhưng là cực kỳ hiếm. Bọn họ có nghe nói đến, chẳng qua cũng chỉ một hai kiện mà thôi.

Tôn Ngộ Không vác kim bồng lên vai, bình thản như không có gì nói:

“Như thế nào. Muốn cướp đoạt sao?”

Nghịch Ương và La Bằng cũng không có đứng yên, thoáng một cái lại xuất ra hai kiện Thiên Thần khí, chỉ sợ rằng đối phương sẽ diên tiết lên. Cũng chỉ có Tôn Ngộ Không này chiến đấu diên cuồng không suy nghĩ mới có thể bại lộ như thế.

Công Cẩn Vũ mấy người liếc nhìn nhau một cái:

“Cướp đoạt, đương nhiên phải cướp, đối phương chỉ có một Thượng bộ Thiên Thần, tại sao không cướp đoạt.”

“Ha Ha! Quả nhiên là muốn cướp đoạt, lão Huống, phần ta hai tên, giao cho người hai tên, rất công bình chứ.” Tôn Ngộ Không xoa xoa tay, chuẩn bị khởi động đánh nhau.

“Ngộ Không! Ta hôm nay hướng về người tìm chút ân tình, ngày sau ta trả lại, người thấy thế nào?” Huống Thiên Minh hướng về Tôn Ngộ Không nói, cặp mắt lại nhìn chằm chằm vào bốn người Công Cẩn Vũ.

“Cầu xin ân tình?” Tôn Ngộ Không sững sờ, “Xin ân tình cái gì?”

Huống Thiên Minh tiếp tục nhìn chằm chằm bốn người kia, lớn tiếng nói:

“Bốn người này hôm nay ta bao toàn bộ. Ngày sau có cơ hội, ta trả lại người mỗi ân tình, thuận tiện cũng có thể để cho các người mở mang kiến thức, thực lực của ta hôm nay sau lần thứ năm biến thân.

Tôn Ngộ Không mới vừa muốn cự tuyệt, nghe được khúc sau câu nói nhìn thử một chút thực lực của Huống Thiên Minh, rốt cục cũng chần chờ đáp ứng, cùng Nghịch Ương, La Bằng lui qua một bên.

Bốn người Công Cẩn Vũ mặt đỏ rần, vốn nghe thấy tên Trung bộ Thiên Thần kia muốn đối phó với hai người trong bọn họ cũng đã rất tức giận rồi, không ngờ tới tên Thượng bộ Thiên Thần lại trực tiếp ôm đồm hết, một người đối phó với bốn người bọn họ, sự diên cuồng ngạo mạn của Huống Thiên Minh khiến cho bốn người quả thực phần nộ bị đẩy lên tới cực điểm.

“Được rồi... Tốt tốt!” Công Cẩn Vũ tức giận nói: “Ta cũng muốn thử xem người có cái bản lĩnh gì, dám lấy một địch bốn.” Dứt lời bốn thân ảnh thoáng một cái nhích động, đã vây quanh Huống Thiên Minh vào giữa, mỗi người trên tay đều hiện ra một kiện vũ khí, không cần nhìn cũng biết, đều là cấp bậc Thần khí.

“Ha Ha!” Huống Thiên Minh cười cười: “Nhân tiện để cho các người thưởng thức một chút lợi hại của lần thứ năm biến Cương Thi.” Huống Thiên Minh hai quyền đầu nắm chặt, chiến ý tăng cao, khí thế trên người cũng thuận theo bùng phát ra.

“Hừ! Tự tìm chết.” Công Cẩn Vũ không biết cái gì là lần thứ năm biến Cương Thi, trên tay một thanh chiến đao dài hẹp, thân ảnh chớp lên một đạo hư ảnh, trong nháy mắt, đao đã tới đỉnh đầu Huống Thiên Minh, ba người kia cũng không ngoại lệ, trong thời gian ngắn ngửi hướng vào Huống Thiên Minh phát động công kích mãnh liệt.

“A!” Trong lúc Công Cẩn Vũ cảm giác khi trường đao đã sắp chém tới đỉnh đầu Huống Thiên Minh, chỉ thấy hai quyền đầu nắm chặt của Huống Thiên Minh hốt nhiên quán chặt lấy thân thể, khí thế bùng phát lên tới cực điểm, sau đó thân thể mạnh mẽ mở ra, trong miệng phát ra một tiếng quát to.

Một tiếng rống này. Dường như khiến cho thiên địa cũng biến sắc, khí thế mãnh liệt cứ như vậy trực tiếp tổng bốn người thối lui mấy thước.

“Hay... thật mạnh!” Tôn Ngộ Không trợn tròn hai mắt, miệng cũng há hốc, không thể tưởng tượng nổi kêu lên: “Vén vén chỉ khí thế đã có thể đem bốn tên Thượng bộ Thiên Thần đẩy ra, đây... đây cũng là cảnh giới Thiên Thần sao?”

“Hình như, hình như cũng chưa từng thấy qua có thực lực mãnh liệt như vậy.” Nghịch Ương cũng nói, kể cả La Bằng, đều bị Huống Thiên Minh thi triển thực lực của mình mà kinh hoàng sửng người.

“Này... điều này sao có thể?” Bốn người Công Cẩn Vũ tất cả cũng đều chấn động. Cùng là Thượng bộ Thiên Thần, khí thế đậm nhiên cũng có lực lượng cường đại như thế, vậy người này nếu mà động thủ thì...

“Ta nói rồi, ta có dự cảm, ngày mai phạm vi khu vực này sẽ không còn do các người chưởng quản nữa. Dự cảm của ta luôn luôn rất chính xác.” Huống Thiên Minh lạnh nhạt nói. Đồng thời thân ảnh nhoáng lên một cái, so với Thượng bộ Thiên Thần bình thường tốc độ nhanh hơn mấy lần, trong nháy mắt liền tới trước mặt Sài Thế Cương.

“Ban nãy đúng là người ra tay với huynh đệ ta thì phải, vậy người trước hết chết đi.” Thanh âm của Huống Thiên Minh giống như tử thần truyền vào trong đầu óc Sài Thế Cương, vừa mới sững sờ, quyền đầu của Huống Thiên Minh đã nện lên đỉnh đầu Sài Thế Cương. “Bồng!” Đầu Sài Thế Cương trong nháy mắt nổ tung, linh hồn cũng theo đó tiêu tán.

“A!” Công Cẩm Vũ rõ ràng nhìn thấy, gần như trong nháy mắt, Sài Thế Cương đã bị người giết chết. Tốc độ quỷ dị kia, lực lượng cường hãn đó, khắc thật sâu vào trong đầu hắn, bất giác ý thức không tự chủ được, thân mình lui về phía sau từng chút một. Đã muốn chạy trốn.

“Hừ, còn muốn chạy?” Giết chết Sài Thế Cương, Huống Thiên Minh liền phát hiện Công Cẩm Vũ có ý muốn chạy trốn, chuyển trong nháy mắt tới trước Công Cẩm Vũ. “Chết đi!” Cũng chính là hai quyền đầu kia, nhằm vào đầu Công Cẩm Vũ kích vào.

Công Cẩm Vũ theo bản năng giơ thanh chiến đao hẹp dài kia lên ngăn chặn lại, “Ca sát!” Chiến đao vỡ vụn, quyền đầu của Huống Thiên Minh còn thẳng tắp kích vào đầu Công Cẩm Vũ. Cũng giống như Sài Thế Cương, chưa kịp suy nghĩ chút nào, Công Cẩm Vũ đã chết rồi.

Trong thoáng chốc, bốn tên Thượng bộ Thiên Thần đã chết đi một loạt, còn lại hai tên, đã chia hai hướng khác nhau bay đi.

“Ta nói rồi, lời dự đoán của ta rất chính xác.”

“Bồng!” Một thanh âm vang lên, một tên Thượng bộ Thiên Thần khác đầu vỡ tan ra.

“Bồng!” Thời gian không tới một lần hô hấp, tên Thượng bộ Thiên Thần cuối cùng cũng bị Huống Thiên Minh giết chết.

Cả quá trình cực nhanh, nhanh đến nỗi đám người Tôn Ngộ Không còn chưa có phản ứng gì.

193. Chương 26: Giải Quyết Ma Phiền

Tôn Ngộ Không rất lợi hại, dựa vào thượng phẩm Thiên Thần khí, dựa vào Kinh Thiên côn pháp, có thể với cảnh giới Trung bộ Thiên Thần kiên cường chống lại Thượng bộ Thiên Thần, cũng có thể ở dưới công kích của vài tên Trung bộ Thiên Thần giữ được ưu thế, thực sự chống lại bốn tên Trung bộ Thiên Thần, Tôn Ngộ Không có thể kết thúc thắng lợi, nếu như nói dưới tình huống đối phương đã nảy sinh ra ý hoàn toàn công kích luân phiên, vậy căn bản là không có khả năng chiến thắng.

Cũng như thế, La Băng và Nghịch Ương chống lại đối thủ cùng cấp bậc, cũng không có khả năng làm được, nhưng Huống Thiên Minh làm được vậy. Dựa vào lần thứ năm Biến thân vừa mới hoàn thành, chỉ riêng khí thể là có thể đẩy ra bốn người cùng cấp Thượng bộ Thiên Thần, lại nhìn như không tốn công sức chút nào toàn bộ đánh chết đi, đây tựa hồ đã không còn là năng lực của Thiên Thần nữa rồi.

“Lão... Lão Huống, người cũng vẫn là con người sao?” Tôn Ngộ Không tròn tròn cặp mắt, bay đến bên Huống Thiên Minh, không dám tin tưởng hỏi, La Băng cùng Nghịch Ương tất cả cũng bay tới.

Huống Thiên Minh cười một tiếng:

“Ta vốn đã không phải là người, ta là Cương Thi, chẳng lẽ người quên rồi.”

Tôn Ngộ Không cẩn thận dè dặt sờ sờ y phục kim sắc trên người của Huống Thiên Minh.

“Y phục này của người, phòng ngự hẳn là không thể kém hơn so với Trung phẩm Thiên Thần khí chiến y chứ?”

“Khứ! Cái gì gọi là không thể so sánh, bây giờ cường độ thân thể ta đã vượt qua Thượng phẩm Thiên Thần khí đỉnh phong. Đừng nói ta mới vừa rồi dụng khí thể đem bọn họ tổng ra, cho dù bỏ mặc cho vũ khí bọn

họ đánh lên người của ta, đối với ta cũng không tạo được một chút thương tổn nào.” Huống Thiên Minh đắc ý nói.

“Từ lúc này đến bây giờ, cho dù lúc không động thủ, người như thế nào cũng duy trì cái trạng thái này? Chẳng lẽ...” La Bằng đối với Cương Thi đúng là hiểu rõ ràng chính xác nhất, mặc dù mỗi một lần trải qua Biến thân, lực lượng và tốc độ của Cương Thi đều sẽ tăng trưởng lên rất nhiều, nhưng ngược lại mà nói, cũng phải hao phí tâm lực rất nhiều để duy trì trạng thái ấy, nếu như trước kia, Huống Thiên Minh cũng sẽ không tùy tiện biến thành hình dáng Chung Cực Biến thân, chỉ có khi chiến đấu mới có thể thực hiện.

“Ha Ha! Trả lời đúng, sau khi biến thân lần thứ năm, ta phát hiện mặc dù thực lực tăng trưởng rất nhiều, thậm chí so với lần thứ tư biến thân mạnh hơn gấp mười lần, và lại cũng hoàn toàn không cần lực lượng để duy trì hình dáng hiện tại. Cũng có thể nói, ta sau này có thể vẫn giữ cái hình dáng này xuất hiện rồi. Đẹp trai chứ.” Huống Thiên Minh hôm nay tâm tình quá tốt, cũng nổi lên vui đùa.

Nghịch Ương vừa lau mồ hôi vừa nói:

“Lúc này thấy người hình như chẳng qua chỉ dùng quyền đầu đã hoàn toàn giải quyết xong bốn người kia, hơn nữa hình như ngay cả Liệt Thiên Quyền Sáo cũng không có dùng nữa.”

“Đương nhiên vậy, bây giờ quyền đầu của ta chính là vũ khí tốt nhất, quyền đầu có thể so với Cực phẩm Thiên Thần khí, còn muốn dùng vũ khí khác làm cái gì?” Huống Thiên Minh khinh thường nói, hẳn có hai kiện Trung phẩm Thiên Thần khí, chẳng qua đối với Huống Thiên Minh bây giờ mà nói, những thứ này cũng không có tác dụng gì.

“Quả thực đúng là biến thái.” Tôn Ngộ Không lầm bầm, nói chung là trong lòng âm ức.

“Ân!... kể tiếp, chúng ta phải đi tìm chút phiền toái.” Huống Thiên Minh chợt nói ra một câu khiến ba người cũng không hiểu đầu vào đâu.

“Tìm phiền toái?” Ba người hoàn toàn không rõ nguyên do ra sao.

Huống Thiên Minh chỉ là cười một tiếng:

“Đúng! Tìm phiền toái. Kể tiếp. Chúng ta cần phải đi dò la nghe ngóng.”

“Nghe ngóng cái gì?” Tôn Ngộ Không tính hiểu kỳ lúc nào cũng rất sâu nặng.

“Ân! Trong tầng không gian này có người gọi là Tông Quân, chúng ta phải tìm đến quấy rối bọn chúng.” Huống Thiên Minh đáp.

Ba người hoàn toàn không còn lời gì để nói. Xem ra, Huống Thiên Minh tựa hồ hoàn toàn không nhận biết tên Tông Quân này, dường như chỉ là biết tên của hắn, thật không biết Huống Thiên Minh muốn đi tìm gây phiền toái cho người này để làm chi.

Huống Thiên Minh cũng biết mỗi nghi hoặc của ba người, cũng không đưa ra lời giải thích nhiều, chỉ lên tiếng nói:

“Hãy tin ta, ta cũng không phải không có việc gì mà kiếm chuyện gây sự.”

“Ta hỏi lão Huống, người có thể trước tiết lộ ngọn nguồn cái này chút xíu hay không, tới cùng chuyện gì xảy ra?” Tôn Ngộ Không nóng nảy linh lợi hỏi.

La Bằng và Nghịch Ương cũng biểu lộ vẻ mặt chờ mong.

“Ha Ha! Hay là đi thôi, đến lúc đó các người sẽ biết.”

Ba người không biết làm sao, đành phải nghe theo Huống Thiên Minh. Suốt lộ trình dò la, rốt cục cũng nghe được tin tức của Tông Quân.

Tông Quân, người của Đệ Nhất Thần Giới, ngụ tại Hội Long sơn mạch bắc bộ của Tầng Không Gian Thứ Tám. Cách chỗ bọn họ bây giờ ước chừng ục vạn dặm xa, Tông Quân tu vi là Thượng bộ Thiên Thần đỉnh phong, có một kiện hạ phẩm Thiên Thần khí. Tông Quân thuộc về một loại tam tu, cũng không giống Thạch gia, Chu gia dạng lực lượng gia tộc như thế. Nhưng thực lực của Tông Quân cũng không thể xem thường, chính mình có thực lực đạt thượng bộ Thiên Thần đỉnh phong, còn có sáu tên huynh đệ kết nghĩa,

tu vi cũng hơn kém không bao nhiêu. Bọn họ không để ý đến chưởng quản địa bàn lớn nhỏ bao nhiêu, cuộc sống đúng càng thêm tiêu sái tự do. Mặc dù Tông Quân có hạ phẩm Thiên Thần khí, nhưng kể cả người trong Chu gia, Thạch gia, cơ bản trong đầu cũng không có ý niệm đến ra tay cướp đoạt. Một là bởi vì ở tầng không gian này Thiên Thần khí mặc dù ít, nhưng cũng không phải không có, ít nhất Chu gia cùng Thạch gia đều có hai kiện như vậy. Hai là Thất huynh đệ cũng không hiểu chiến, cũng rất ít gây cừu kết oán cùng ai. Thứ ba, Thất huynh đệ bản thân thuộc về Đệ Nhất Thần Giới, hơn nữa thực lực mạnh mẽ, chỉ vì một kiện hạ phẩm Thiên Thần khí mà liều mạng cùng đối phương, bất luận là Thạch gia hay là Chu gia, cũng đều không muốn.

“Ta thắc mắc.” Nghịch Ương có chút do dự: “Thiên Minh huynh, người xác định chúng ta thật sự phải đi tìm Tông Quân kia gây phiền toái?” Cũng không phải Nghịch Ương sợ cái gì, chỉ là mạo muội lỗ mãng đi tìm người ta đấu đá nhau thế này, vô nguyên vô cớ thêm một số tên cường địch, điều này không phải là điều ông muốn nhìn thấy.

“Ta nói Nghịch Ương, như vậy mới có hứng thú, lão đúng là đánh nhau gan nhỏ như vậy, ta đã nhàm chán rồi.” Tôn Ngộ Không cùng Nghịch Ương hoàn toàn trái ngược, xem ra mặc dù đều là điên cuồng chiến đấu, cũng đúng có điểm khác biệt.

La Băng không nói lời nào, chỉ cau mày nhìn Huống Thiên Minh, không rõ trong hồ lô này của hắn rốt cuộc bán thuốc gì (không biết hắn có ý gì).

Huống Thiên Minh cũng chỉ nhứ mày, hắn cũng không ngờ tới, cái tên Tông Quân này lại có thực lực mạnh như vậy, bảy tên Thượng bộ Thiên Thần đỉnh phong, đối với mình thật ra không là cái gì, nhưng còn với ba người thì có chút khó khăn. Cho dù tự mình có thể đối phó với năm tên, hai tên còn lại kia cũng không phải bọn họ bây giờ có năng lực ứng phó được.

“Xem ra, tình huống ta nghĩ không đơn giản như vậy, thế này đi, các người ở lại chỗ này, ta giải quyết xong chuyện này sẽ trở về tìm các người.” Huống Thiên Minh cau mày nói.

Tôn Ngộ Không là người thứ nhất nhảy dựng lên, tức tối phần nộ nói:

“Lão Huống, người đây là có ý tứ gì, không được nếu đi ta cũng đi, đừng quên Kinh Thiên nhất côn của ta có thể dẫn theo Không Gian Pháp Tắc nhiều hơn so với linh ngộ của ta đấy.” Đích xác, Tôn Ngộ Không khi phi thăng lên một tầng, mỗi lần đánh ra Kinh Thiên nhất côn quả là pháp tắc đều so với cảnh giới của mình cao hơn một tầng, hôm nay Tôn Ngộ Không bằng vào thực lực của Trung bộ Thiên Thần, đã có thể sử dụng Kinh Thiên nhất côn làm cho không gian sụp lún.

“Ta có một kiện chiến y Thượng phẩm Thiên Thần khí, vũ khí Thiên Thần khí, còn có một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo, Thiên Minh, người sẽ không cho rằng Tu La Ma Hoàng Đạo của ta là công pháp tầm thường chứ.” La Băng vừa cười vừa nói, đối mặt với Thiên Thần, La Băng cũng không có e sợ chút nào.

“Xong rồi. Nói như thế nào tiểu Quân cũng thân truyền cho ta Nghịch Thiên nhất kiếm, cảnh náo nhiệt này, ta cũng đóng góp một phần nữa.” Nghịch Ương hơi miễn cưỡng, ngay cả La Băng cũng tỏ ý muốn đi, chính mình nếu không đi, hơi hơi có chút không biết ăn nói ra làm sao.

Huống Thiên Minh nghiêm túc lắc lắc đầu:

“Ngộ Không! La Băng! Vốn chúng ta trước đây là quan hệ đối lập, nhất là La Băng, chẳng qua là sau khi tới cái thế giới này, bất luận các người hay là ta, cũng đã đem đoạn cừu hận kia vứt bỏ đi. Hôm nay chúng ta đúng là bằng hữu, nếu là bằng hữu, cần phải nghĩ đến giúp đỡ bằng hữu, các người đã muốn biết, ta cũng nói ra. Không kể việc Biến thân này làm cho ta thu được hai hạng năng lực đặc thù, một là đối ý nghĩ của người khác có một loại năng lực cảm ứng được, hai là đối với tương lai có khả năng dự đoán chính xác, đây cũng chính là nguyên nhân ta mới đưa ra định mức thời gian chiến đấu của bọn Công Cần Vũ nói ra ta dự cảm rất chuẩn xác. Ta sợ dĩ tìm đến quấy rối Tông Quân, bởi vì ta tự biết, cho đến lúc ta phi thăng, chuyện đó cũng chỉ hơn mười năm, mà trong số điểm dự báo đó, cái tên gọi là Tông Quân này, sẽ mang đến cho các người nhiều phiền toái. Nói như vậy, tốt hơn hết là bây giờ hãy giải quyết cho xong đi.”

La Băng tiến lên một bước, mỉm cười nhìn Huống Thiên Minh nói:

“Thiên Minh, nếu như người nói: Bằng hữu thì phải vì bằng hữu mà lo lắng, ý tứ này của người rõ ràng là

nói chúng ta không lo lắng cho người. Nếu người có thể có năng lực cảm ứng được ý nghĩ của người khác, vậy sao người lại cự tuyệt chúng ta cùng đi, có phải có điểm không thể nói được hay không.”

“Đúng, cho nên mới nói rõ với các người nguyên nhân, nếu ta đi một mình, cho dù đánh không lại bảy người bọn họ, ta cũng nhất định có năng lực tự bảo vệ mình.”

Tôn Ngộ Không đi tới vỗ vỗ vai Huống Thiên Minh nói:

“Lão Huống, dù sao ta bắt kẻ hai người các người nghĩ như thế nào, có đánh nhau, nhất định phải tính là ta một người.”

Huống Thiên Minh cười, trong nụ cười kèm theo vẻ bất đắc dĩ và nét khôi hài, bất đắc dĩ chính là, hẳn cuối cùng không cách nào thuyết phục ba tên bằng hữu này, cao hứng chính là, ba người này đều là bằng hữu chân chính, chỉ từ cảm ứng trong tâm lý của hẳn là có thể biết rồi.

“Được, chúng ta cứ cùng đi, chúng ta là bằng hữu, bằng hữu cùng sống cùng chết.” Huống Thiên Minh cười lớn, trong giọng nói tràn ngập vui sướng, Tôn Ngộ Không ba người cũng nhìn nhau cười. Đối mặt với khó khăn, mỉm cười, không có khiếp sợ và lo lắng chút nào.

Hội Long sơn mạch. Cả tòa sơn mạch giống như hình ảnh hai con cự long bay lên, hai cái đầu đối mặt nhau, khí thế khoáng đạt rộng lớn, sơn mạch cùng vật chất màu xám của bầu trời giống nhau, cũng đều tỏa ra một loại tử khí màu xám.

“Đây là Hội Long sơn mạch, bảy cái tên gia hỏa quả đúng là biết hưởng thụ a.” Huống Thiên Minh mỉm cười nói: “Nghe nói, bảy tên gia hỏa này cũng có một số thủ hạ, trước hết bắt đầu từ thủ hạ của bọn chúng tới hỏi thăm sức khỏe chút cho đỡ ghiền đi.”

“Được thôi.” Tôn Ngộ Không ở một bên xắn tay áo lên, nói đến, bọn họ lần này chính là lần đầu tiên chính thức tìm đến quấy rối người ta.

“Có người không?” Tôn Ngộ Không cố ý kêu lớn.

Sau một lúc, tám tên Trung bộ Thiên Thần bay tới, từ trên xuống dưới đánh giá bốn người một hồi, ngang ngược hỏi:

“Làm gì?”

Tôn Ngộ Không hí mắt, nhìn chằm chằm tám tên Trung bộ Thiên Thần, nói:

“Chúng ta nhìn thấy hai tòa tượng long này rộng lớn đúng là ẩn nấu không tệ, sau đó đã dự định tạm ở lại nơi này, nếu có người thì mau mau dọn đi nơi khác giao lại cho lão Tôn.” Nếu đúng là chủ động tìm phiền toái, thì kiếm cớ kiểu gì cũng không quan trọng.

“Mẹ kiếp! Dám đến Hội Long sơn mạch quấy rối, có biết chủ nhân nơi này là ai hay không?” Một tên trong bọn nổi giận mắng. Thấy trong những người này, có một Trung bộ Thiên Thần, hai Hạ bộ Thiên Thần, còn người kia nhìn không ra cảnh giới, hẳn nhiên là Thượng bộ Thiên Thần, có Thượng bộ Thiên Thần tại đây, bọn chúng cũng không dám trực tiếp động thủ, tưởng muốn trực tiếp lợi dụng oai danh của Tông Quân Thất huynh đệ để hù dọa cho đối phương sợ rồi đi.

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Nơi này chính là Tông Quân, địa bàn của Tông gia Thất huynh đệ.” Tên Trung bộ Thiên Thần kia tự hào nói.

Tôn Ngộ Không vo vo cái lỗ tai, cau mày nói:

“Tông Quân? Không nghe nói qua nhỉ, được rồi, chỗ này chúng ta chiếm lấy.”

194. Chương 27: Cường Thế

“Hỗn trưởng, không muốn chết thì rút xa đi.”

“Các người đó tại sao còn chưa cút đi? Chẳng lẽ ý muốn nói, các người muốn chết hay sao?” Tôn Ngộ Không khinh thường hỏi, tám tên Trung bộ Thiên Thần, hẳn còn không có để vào mắt.

“Chúng ta chết.” Tám người kia hết sức giận dữ, nín nhịn không dám nhúc nhích, hoàn toàn là vì Huống Thiên Minh tên Thượng bộ Thiên Thần này uy hiếp.

Huống Thiên Minh tựa hồ cũng hiểu rõ như thế, khoát tay áo nói:

“Các người đánh cứ đánh, ta chỉ là đến xem thôi, không cần để ý đến ta, ta không động thủ là tốt rồi.” Nói xong lui qua một bên.

“Thế nào, các người chính là muốn chết đây, hay là muốn cút trở về?” Tôn Ngộ Không với vẻ mặt không có gì đáng kể nói.

“Hừ, chỉ bằng ba người các người, cũng muốn tại Hội Long sơn mạch động thủ, quả thực đúng là tự tìm cái chết, các huynh đệ, lên.” Một người nói xong, tám tên Trung bộ Thiên Thần một loạt xông lên, đều tự lấy ra Thần khí hướng vào ba người hô lên một tiếng cùng giáng xuống.

“Ta chịu lỗ một chút, phần ta bốn tên, các người mỗi người hai, nếu như chống cự không lại cứ việc nói ra a.” Tôn Ngộ Không ung dung nói, tiếp liền bỗng nhiên trong tay hiện ra một cây trường côn, không có thi triển chiêu thức trong Kinh Thiên côn pháp, cứ như vậy tùy ý một côn đập xuống hai tên Trung bộ Thiên Thần.

“Hừ, cuồng vọng.” Hai tên Trung bộ Thiên Thần thân thể nhoáng một cái, Æo Æo né tránh kim bổng của Tôn Ngộ Không, một đao một kiếm trong tay hai người đã kịp chém vào người Tôn Ngộ Không.

“Keng! Keng!” Hai tiếng vang của kim khí va chạm vào nhau, hai tên Trung bộ Thiên Thần đều bị chấn động thối lui ra sau một bước, hết sức kinh ngạc nói:

“Thân thể lại có thể cường hãn như thế, thảo nào dám tới đây để làm loạn...”

“Hô!” Không đợi hai người nói xong, tiếng gió của kim bổng đã vang lên tại bên tai, dọa hai người đến hoảng sợ vội vàng né tránh ra.

“Phốc!” Thanh âm của lưỡi dao sắc bén xuyên thấu vào thân thể, Trong tay La Băng xuất hiện một cái lưỡi dao sắc bén, đâm xuyên qua đầu một tên Trung bộ Thiên Thần, linh hồn cũng trong nháy mắt bị đâm thủng. Vốn là, tên trung bộ Thiên Thần kia thấy La Băng chỉ có cảnh giới Hạ bộ Thiên Thần, cũng không có để ý, vậy mà vừa giao thủ, vũ khí của mình rõ ràng đánh trúng La Băng, đối phương lại không có phản ứng chút nào, còn đang kinh ngạc thì, Thượng phẩm Thiên Thần khí của La Băng đã đâm vào đầu của hắn, ngoại trừ Huống Thiên Minh biết rõ thực lực của La Băng, tất cả mọi người không ngờ tới, cái cô gái này nhìn qua thì yếu kém nhất, lại có thể có được thực lực dũng mãnh như vậy.

“A Ha! Lợi hại, xem ra ta cũng phải nỗ lực rồi.” Nghịch Ương đã biết qua thực lực của La Băng, nhưng lần này nhìn thấy, vẫn nhịn không được lớn tiếng khen ngợi.

“Phá Thiên Cửu Kiếm.” Bất thành linh, tiểu kiếm trong tay Nghịch Ương chia ra làm chín, ào ào theo pháp quyết của Phá Thiên Nhất Kiếm cùng một lúc công kích vào một tên Trung bộ Thiên Thần. Cái thanh Thượng phẩm Thiên Thần khí Phá Thiên này có thể chia ra làm chín, cuối cùng được Nghịch Ương từ nơi Hồng Quân đó mang theo tới đây, Hồng Quân trở thành Thần Vương, đối với Thượng phẩm Thiên Thần khí, tác dụng cũng không nhiều, liền rất sáng khoái giao lại cho Nghịch Ương.

“Oanh! Oanh!” Phá Thiên Cửu Kiếm, có hai thanh hoàn toàn kích vào đầu đó trên người tên Trung bộ Thiên Thần, Trung bộ Thiên Thần đó tức thì thân thể bị thương không nhẹ.

“Kinh Thiên Nhất Côn!” Tôn Ngộ Không hai người cũng đã giết một người, làm trọng thương một người, đương nhiên chính mình cũng không thể lạc hậu, tránh thoát công kích của một tên Trung bộ Thiên Thần, trong tay hăm bông mãnh liệt tung về phía trước, nhất thời, hương trường côn quét tới, không gian vỡ vụn ra, phía trước hai tên Trung bộ Thiên Thần đã kinh hoàng phát hiện chính mình hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn không gian vỡ vụn kia không ngừng chuyển dần tới đem thân thể của mình nuốt đi. Lực công kích của Tôn Ngộ Không quả thực là cường hãn, chỉ một chiêu, liền dễ dàng giết chết hai tên Trung bộ Thiên Thần.

“Chạy mau.” Lúc này tên trọng thương kia đã không thể nhúc nhích được, còn lại bốn tên Trung bộ Thiên Thần cấp tốc quay lại bay đi, muốn chạy trốn.

“Bá!” Tại trong mắt mọi người giống như thuận di bình thường, thân ảnh Huống Thiên Minh trong chớp mắt chặn đường bốn người lại, cười ‘Ha Hả’ nói:

“Đừng đi vội a, còn chưa có đánh xong mà. Nếu không ta tiễn các người lên đường cũng được.”

“Không... người, người như thế nào có thể thuận di?” Một tên Trung bộ Thiên Thần hoảng sợ hỏi.

“Thuận di? Ta không có thể a, chẳng qua là tốc độ quá nhanh mà thôi.” Huống Thiên Minh cười ‘Ha Hả’ nói, đồng thời trong lòng thầm nghĩ, “Thuận di, còn phải đợi sau này hơn mười năm nữa a.”

“Bồng!” Mọi người hoàn toàn không nhìn rõ thân ảnh Huống Thiên Minh, đầu một tên Trung bộ Thiên Thần đã bị kích nát bấy.

“Lão Huống, đừng đánh của ta.” Tôn Ngộ Không hô to một tiếng bay tới, giơ côn đập liền, ba tên Trung bộ Thiên Thần kia đã hoàn toàn bị các thực lực tốc độ của Huống Thiên Minh dọa cho sợ sững người, tuyệt không có chú ý tới Tôn Ngộ Không ở phía sau, một tên trong bọn, bị Tôn Ngộ Không đập một côn nát nhừ.

“Bồng! Bồng!” Hai tiếng nổ mạnh, cơ hồ là cùng lúc vang lên, Huống Thiên Minh phát phát tay, cười nói:

“Tất cả đều giải quyết xong.”

Tôn Ngộ Không vẻ mặt buồn bực, bất mãn nói:

“Người không phải đã nói không dính dáng đến sao, ta còn hưng phấn hồi lâu đấy.”

“Ha Ha! Ta không phải sợ bọn họ chạy thoát mà, thuận tay thì giải quyết cho xong.” Huống Thiên Minh vừa cười vừa nói, thật ra chính hắn cũng là ngứa ngáy tay chân, nhịn không được ra tay.

“Tông Quân...” Huống Thiên Minh vận khởi Thiên Thần lực, kêu to một tiếng, thanh âm truyền khắp cả Hội Long sơn mạch.

Lúc này Tông Quân đang ở trong đại sảnh cùng sáu người huynh đệ kết nghĩa cùng nhau uống rượu, đang uống rất sảng khoái, đột nhiên nghe được tiếng kêu to của Huống Thiên Minh, kêu đích danh mình.

Tông Quân chau mày, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, hướng về sáu người huynh đệ kết nghĩa nói:

“Sáu vị đệ đệ, ta trước đi ra ngoài xem thử một chút, lát quay lại huynh đệ chúng ta tiếp tục uống.”

“Đại ca, nếu không thì huynh đệ chúng ta cùng đi đi, thiếu đại ca, trên bàn rượu này cũng không có hứng thú gì a.” Bành Thiên người nhỏ nhất trong thất huynh đệ nói.

“Đúng vậy đại ca, nghe ra giọng nói kia, giống như là đến quấy rối, không bằng chúng ta cùng đi, mau mau tổng cổ nó rồi quay lại tiếp tục uống.” Lão tam Quan Thái cũng lên tiếng phụ họa.

“Ha Ha! Các vị huynh đệ đừng lo lắng, bốn tên trộm vặt mà thôi, chỉ có một tên Thượng bộ Thiên Thần, ta còn đối phó không được ư.” Tông Quân mỉm cười, hoàn toàn không để bốn người Huống Thiên Minh vào trong mắt.

“Ta theo đại ca đi đây, xong chuyện chúng ta sẽ lập tức quay lại uống rượu.” Lão nhị Chương Nghị lớn tuổi nhất đứng dậy nói.

“Được rồi, các người uống trước, ta cùng Nhị đệ đi một chút sẽ trở lại.” Chương Nghị là người cẩn thận, hơn nữa thực lực vượt trội hơn người, Tông Quân dẫn theo Chương Nghị, cũng là nghĩ nhiều đến sự phối hợp ăn ý.

“Đại ca, Nhị ca, mau đi mau về a, đừng để cho bọn đệ đệ chờ lâu.” Mấy người ồn ào nói.

Tông Quân mỉm cười không nói, dẫn theo Chương Nghị ra ngoài động khẩu, thân ảnh hai người nhoáng một cái, đã lên không trung, hướng về phía thanh âm vừa phát ra chạy bay đi.

“Hô!” Huống Thiên Minh và đám người Tôn Ngộ Không đang chờ, Tông Quân cùng Chương Nghị thân ảnh hai người đột nhiên xuất hiện tại trước mặt bốn người:

“Các vị bằng hữu, đến Hội Long sơn ta có chuyện gì hệ trọng?” Hội Long sơn mạch trước nay vẫn có thể đứng vững không ngã, không những nhờ vào thực lực cường hãn của Thất huynh đệ, mà hơn nữa Thất huynh đệ cơ hồ là không trêu chọc gây chuyện thị phi với ai, cho dù bây giờ biết rõ trước mắt bốn người này là tới gây phiền toái, Tông Quân cũng dùng tiên lễ hậu binh.

“Chúng ta thấy Hội Long sơn mạch này của người không tệ, dự định ở chỗ này cư ngụ.” Tôn Ngộ Không nắm chắc kim bồng ngang vai, cười hì hì nói.

“Thượng phẩm Thiên Thần khí?” Tông Quân cùng Chương Nghị vừa liếc mắt đã nhìn ra đẳng cấp kim bồng của Tôn Ngộ Không, song song liếc nhìn nhau, nhưng ánh mắt lại không có vẻ tham lam chút nào.

Tông Quân cười cười, nhìn Tôn Ngộ Không nói:

“Các vị nếu là nhìn Tông Quân vừa mắt, cũng có thể ở lại Hội Long sơn mạch này, dù sao nơi này cũng rất rộng, Tông Quân nhất định sẽ tiếp nhận các vị làm khách quý.”

Huống Thiên Minh chau mày, nhìn thấy bộ dáng Tông Quân như vậy cũng không làm sao phát tác được, ánh mắt nhìn kim bồng của Tôn Ngộ Không cũng không có tham lam chút nào, người như thế làm sao có thể trong tương lai cùng Nghịch Ương, Tôn Ngộ Không cùng La Bằng sinh ra xích mích chứ? Trong lúc nhất thời, Huống Thiên Minh đối với cái loại năng lực dự báo của mình đâm ra có một mối hoài nghi, nhắm hai mắt lại, vận dụng năng lực dự báo cẩn thận dò xét tỉ mỉ.

Tôn Ngộ Không đối với thái độ của Tông Quân cũng sững sờ, không nghĩ tới Đệ Nhất Thần Giới này còn có Thiên Thần ăn nói hòa nhã như vậy, tiếp tục nói:

“Chúng ta đúng là dự định ở chỗ này ngụ lại, nhưng chúng ta cũng không thích ở chung đụng cùng người khác, vì thế nếu như chúng ta trú ngụ lại, mọi người hiện ở song long sơn mạch này cũng đều phải dời ra ngoài hết giao lại cho lão Tôn ta đây.”

Chương Nghị vừa nghe lập tức giận dữ:

“Hiếp người quá đáng, tai họa hay sao tưởng là...”

“Nhị đệ!” Tông Quân quát lớn một tiếng, Chương Nghị không nói nữa. Tông Quân vừa nhướng mày vừa nói:

“Hội Long sơn mạch có thể nói là do hai ngọn núi có hình con rồng tạo thành, chúng ta có thể nhượng lại một cái, đây cũng là điều nhượng bộ lớn nhất chúng ta có thể làm được. Tông Quân ta rất hiếu khách, Thất huynh đệ chúng ta cũng trở lại như cũ tránh được phiền phức không cần thiết, nhưng không có nghĩa là Thất huynh đệ Hội Long sơn mạch ta sợ phiền toái.”

“Nghịch Ương huynh!” Lúc này Huống Thiên Minh đã mở mắt, nhìn Nghịch Ương nói:

“Huynh có nhận biết một người tên là Phong Vũ không?”

Huống Thiên Minh đơn giản vừa mỉm cười vừa nói:

“Thì ra là như thế.” Cũng không kiêng kỵ gì Tông Quân và Chương Nghị, hướng về Nghịch Ương nói: “Phong Vũ bây giờ còn đang ở Tầng Không Gian Thứ Bảy, không lâu nữa sẽ phi thăng, sau khi phi thăng lại dựa vào song long sơn mạch, gặp Nghịch Ương huynh, sau đó do Phong Vũ gây chia rẽ, mới sẽ gặp phải như điều ta dự báo đúng là một đoạn hình ảnh Tông Quân cùng các người sinh ra mâu thuẫn.”

“Dự báo?” Nghịch Ương ba người thật ra không có gì, trái lại Tông Quân lại sững sờ: “Có được năng lực dự báo?”

“Các vị, nếu như định dựa vào tội danh không có căn cứ mà tới Hội Long sơn mạch ta gây rối, chẳng lẽ thật sự khi dễ Hội Long sơn mạch ta không có người hay sao?” Tông Quân nhin không được lên tiếng nói.

“Tông Quân, bây giờ chuyện đã sáng tỏ, nếu như người khứng chịu phát thệ, trong tương lai gặp một người tên là Phong Vũ, nhất định sẽ ngay tại chỗ giết chết, chúng ta có thể dựa vào đó thoái lui, thậm chí cũng không ở lại Hội Long sơn mạch của người làm khách khanh (khách ăn nhờ ở đậu).” Huống Thiên Minh nói.

Tông Quân lập tức biến sắc mặt, hần mặc dù không thích tranh cường hiếu thắng, nhưng cũng không thể tùy tiện để cho người ta uy hiếp, lập tức nói:

“Bằng hữu, vì một sự việc vô căn cứ bảo Tông mỗ phát thệ, có chút làm khó thì phải.”

“Ta chỉ vì muốn an toàn cho bằng hữu của ta, hướng chi, dự cảm của ta rất chính xác đấy.” Huống Thiên Minh nói.

“Hừ, đại ca, cùng bọn chúng phí lời làm gì, một tên Thượng bộ Thiên Thần, một tên Trung bộ Thiên Thần, hai tên Hạ bộ Thiên Thần, cho dù giết đi thì có làm sao, chẳng lẽ người của Đệ Nhị Thần Giới còn dám tìm chúng ta để báo thù sao?” Chương Nghị lớn tiếng nói, lần này Tông Quân cũng không có ngăn lại, ý cũng muốn dùng lời của Chương Nghị mĩa mai một chút bốn người trước mắt này.

“Cho các người một cơ hội cuối cùng, là lựa chọn phát thệ, hay là lựa chọn chết.” Huống Thiên Minh lạnh lùng lên tiếng.

195. Chương 28: Tông Quân Đích Thực Lực

“Các vị xem ra là muốn ép ta động thủ?” Tông Quân liếc mắt nhìn bốn người, hiển nhiên, trong mắt hần, trừ Huống Thiên Minh ra, cho dù Tôn Ngộ Không trong tay có Thượng bộ Thiên Thần vũ khí, cũng không đủ để tạo uy hiếp cho hần chút nào.

Sắc mặt Huống Thiên Minh đột nhiên lạnh xuống nói:

“Không phải ta ép bức các người động thủ, ta cho các người cơ hội để lựa chọn, đáng tiếc các người không biết quý trọng.”

“Ha Ha, Ha Ha Ha!” Tông Quân đột nhiên ‘ha ha’ cười lớn, nói: “Ta thừa nhận, ta có thể coi như là đối thủ của người, nhưng người để cho ba người kia cùng Nhị đệ ta đánh nhau... người không cảm thấy có chút buồn cười sao?”

Huống Thiên Minh không để ý đến, chỉ thản nhiên nói:

“Tông Quân, cho huynh đệ các người một cơ hội, cơ hội một người ra tay trước.”

Tông Quân nhất thời sắc mặt đại biến:

“Được, quá cuồng vọng, ta vốn là không định va chạm với bất cứ người nào, nhưng bị người ta tới cửa nhà mình ức hiếp. Không biết nói sao ta cũng phải đưa ra chút bản lãnh thật sự.” Tông Quân nói xong, khôi phục lại tinh thần đột nhiên dâng lên một tầng sương mù nhàn nhạt,

“Hừ! Cũng không tệ lắm, lại có thể ngăn cách thần thức dò xét, bất quá cái này đối với ta vô dụng.” Huống Thiên Minh thân ảnh vừa động, đã tới bên cạnh Tông Quân, vung quyền đánh ra, đồng thời nói: “Ta chỉ dùng mắt nhìn là được, đừng tưởng rằng tốc độ của người có thể nhanh hơn ta.”

Tông Quân bị dọa cho hoảng sợ, hoàn toàn không ngờ tới tốc độ của Huống Thiên Minh lại có thể nhanh như vậy, trong lúc cuống cuống vội vàng né tránh được một quyền, chẳng qua vẫn như cũ bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh.

“Quả nhiên là lợi hại, khó trách dám kiêu ngạo như thế, có điều lần sau ta sẽ không lơ là khinh địch.”

“Ném một gậy của lão Tôn ta đây.” Tôn Ngộ Không giơ kim bổng lên đập xuống, hoàn toàn không có chiêu thức, La Bằng cùng Nghịch Ương biết ý của Tôn Ngộ Không bèn lui qua một bên.

“Bồng!” Kim bổng đang cấp Thượng phẩm Thiên Thần khí trong giây lát nện xuống, Chương Nghị chỉ là vươn cánh tay ra, liền dễ dàng chặn lại một kích này của Tôn Ngộ Không. Chương Nghị khỏe miệng lộ ra vẻ khinh thường tươi cười nói:

“Cái này mà là lực lượng sao? Vốn là thấy người cứ lời to nói lớn như vậy, còn tưởng rằng người có chút bản lĩnh chứ, giờ nhìn ra, cũng chẳng qua là một tên phé vật, tiếp ta một chiêu!”

Chương Nghị cũng không có sử dụng bất kỳ vũ khí gì, thân thể nhanh chóng chuyển động, một quyền đập vào đầu Tôn Ngộ Không.

“Bồng!” Lại là một thanh âm vang lên, Tôn Ngộ Không né đầu tránh, dùng ngực hứng chịu quyền đầu của Chương Nghị hạ xuống, mặc dù mình mặc Trung phẩm Thiên Thần khí chiến y, nhưng bản thân Chương Nghị là Thượng bộ Thiên Thần một quyền này lại làm sao có thể coi thường được. Trực tiếp chấn Tôn Ngộ Không bay ra ngoài hơn mười thước xa.

Bất quá cũng nhờ có Thiên Thần khí chiến y, Tôn Ngộ Không cũng chỉ bị đẩy lui, tuyệt nhiên không có bị thương tổn gì.

“Hắc Hắc! Người cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Chương Nghị có chút sững sờ, mặc dù không sử dụng vũ khí, nhưng một kích toàn lực của mình có lực sát thương nhiều ít bao nhiêu hẳn chính là biết rất rõ, đừng nói là Trung bộ Thiên Thần, ngay cả Thượng bộ Thiên Thần bình thường, cũng không có khả năng lấy cứng chọi cứng.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ người có Thiên Thần khí chiến y?” Trong giây lát Chương Nghị đột nhiên nghĩ tới cái khả năng này chính mình cũng không thể tin được, tầng không gian này không phải không có Thiên Thần khí, nhưng Thiên Thần khí chiến y, đúng là tuyệt đối không có, dứt khoát là không ai có thể luyện chế được.

“Cái vấn đề này, chờ người chết đi rồi tiếp tục nghiên cứu đi.” Tôn Ngộ Không hung hăng nói. “Kinh Thiên nhất côn.”

Lại là Kinh Thiên nhất côn, không gian từng mảng lớn vỡ vụn không ngừng hướng về Chương Nghị lan truyền tới.

“Không Gian Vùi Lấp?” Chương Nghị lần nữa kinh hoàng. Đồng thời phát hiện chung quanh thân mình đột nhiên có nhiều cổ lực lượng thần bí cản trở chuyển động của mình.

“Quả nhiên có bản lĩnh, phá cho ta!” Chương Nghị vừa nói, vừa vung tay lên, tức thì, không gian một mảnh vỡ vụn giống nhau va chạm lẫn nhau, bản thân là Thượng bộ Thiên Thần, Không Gian Vùi Lấp đã là chiêu thức nằm lòng.

“Phốc!” Hai khối không gian vỡ vụn cùng nhau va chạm, sinh ra một cổ ba động cực nhỏ, lập tức cùng tiêu tán mất. Cổ cảm giác trời buộc nọ trên người Chương Nghị cũng đồng thời biến mất.

Hai người một người đã qua rồi, một người sắp đạt tới, không cùng đẳng cấp, lại có thể chiến đấu không phân thắng bại.

Huống Thiên Minh thấy thế, ha hả cười nói:

“Tông Quân, thế nào, huynh đệ kia của ta thần uy Trung bộ Thiên Thần, cũng có thể cùng huynh đệ Thượng bộ Thiên Thần của người ngang tay a.”

“Hừ, vậy thì sao, chẳng lẽ người hy vọng vào một tên Trung bộ Thiên Thần thật sự có thể đánh thắng Thượng bộ Thiên Thần?” Tông Quân mặc dù cũng chú ý rõ ràng, Chương Nghị cùng Tôn Ngộ Không vẫn là ngang tay, nhưng trong ý thức từ lâu đã cho là, Chương Nghị vẫn chưa có xuất toàn lực mà thôi.

“Vậy thì cũng phải đánh một trận mới biết được, trước tiếp ta một quyền.” Thiên Minh mãnh liệt quát to, không có bất kỳ vũ khí gì, chỉ dựa vào quyền đầu kích tới, từ quyền đầu làm trung tâm, không gian đều bị xé tách ra.

Tông Quân hơi biến sắc mặt, trong lòng thầm khen. “Công kích thật mạnh, không có vận dụng bất cứ Không Gian Pháp Tắc nào, chỉ dựa vào công kích mà có thể xé rách không gian, quả nhiên có năng lực để kiêu ngạo.”

Trong lòng khen ngợi, ngoài miệng cũng không nói gì. Hai bàn tay mạnh mẽ mở ra, tiếp đón quyền đầu của Huống Thiên Minh, đồng thời trên tay đã hiện ra một đôi quyền sáo, đây cũng là vũ khí của Tông Quân, Hạ phẩm Thiên Thần khí.

Huống Thiên Minh trên mặt lộ vẻ tươi cười tự tin, quyền đầu trong nháy mắt kích vào hai bàn tay Tông Quân. ‘Oanh!’ Một tiếng vang thật lớn, Tông Quân bị một quyền này chấn bay đi, hai tay cơ hồ bị năng lượng cuồng bạo chấn vỡ, mà ngay cả hai cái quyền sáo Hạ phẩm Thiên Thần khí đều không ngừng rung động, tựa hồ đã tới cực hạn của sức chịu đựng của nó rồi.

“Ta không thể không bội phục ngươi!” Tông Quân bay trở lại trước mặt Huống Thiên Minh. “Nếu như yêu cầu của các ngươi có thể thấp xuống một chút, ta nghĩ ta càng thêm mong muốn cùng các ngươi kết giao bằng hữu.”

“Ý tứ vừa rồi của ngươi đã rất rõ ràng. Nhưng yêu cầu của ta không thể hạ thấp lại.” Thanh âm của Huống Thiên Minh như trước rất lạnh nhạt.

“Vậy chúng ta tiếp tục chiến đấu đi. Ta cũng thật lâu không có chém giết thỏa thích như vậy.” Tông Quân trên mặt lộ vẻ tươi cười, thân thể vừa động, dẫn theo một chuỗi tàn ảnh, hai quyền đã tới trước mình Huống Thiên Minh.

“Hừ, để ta cho mở mang tầm mắt một chút thân thể có thể so với cực phẩm Thiên Thần khí.” Huống Thiên Minh nhìn thấy Tông Quân không có sử dụng Không Gian Vùi Lấp, mà trong cảm ứng của mình, cũng không thấy có ý tưởng muốn sử dụng Không Gian Vùi Lấp, lập tức quyết định: Dùng tấm thân nhục thể này cứng chọi cứng với công kích của Tông Quân.

“Bồng!” Thanh âm này so với mấy lần trước cũng muốn lớn hơn, thân thể Huống Thiên Minh lóe ra quang mang màu vàng bị chấn bay đi ngàn thước có.

“Ân?” Tông Quân chau mày, hắn đã biết rõ tốc độ của Huống Thiên Minh, nếu như muốn lảng tránh, chính mình hoàn toàn một chút cũng không có khả năng đánh trúng hắn.

“Ha Ha Ha Ha! Ha Ha!” Xa xa, truyền lại tiếng Huống Thiên Minh cười to, thoáng cái, thân ảnh đã lại xuất hiện tại trước mặt Tông Quân, đưa tay xoa xoa chỗ vừa rồi bị Tông Quân đánh trúng, lên tiếng châm chọc:

“Hình như công kích của ngươi hoàn toàn không có tạo ra hiệu quả gì đâu, chẳng lẽ toàn lực công kích của ngươi chỉ có chút thực lực như vậy sao?”

“Hừ! vậy để cho ngươi mở mang kiến thức tuyệt kỹ của ta đi.” Tông Quân đang lúc nói chuyện, đột nhiên khí thể toàn thân đều hoàn toàn biến hóa, cho dù là chiến đấu mới vừa rồi, khí thể tất cả cũng là bó buộc tại bên trong thân thể, nhưng trong nháy mắt này, Tông Quân đem thực lực trong cơ thể hoàn toàn phát tán ra, khí thể cả người biểu hiện vẻ bá đạo, sắc bén.

Huống Thiên Minh khoe miệng cũng chỉ lộ ra vẻ tươi cười:

“Rốt cục phải lộ ra rồi sao? Cũng để cho ta mở mang kiến thức điều bí ẩn phân thân này.” Vốn là, từ cảm ứng trong lòng, Huống Thiên Minh đã biết Tông Quân vẫn âm ức không dùng cái thứ gọi là công pháp phân thân này, tựa hồ là tuyệt chiêu rất lợi hại.

“Hô!” Nhìn lại thân ảnh Tông Quân một trận dao động mờ ảo, từ trong cơ thể phân hóa thành hai cái hư ảnh, trong nháy mắt ngưng kết lại. Hai cái thân thể sau khi ngưng kết cùng Tông Quân hoàn toàn giống y nhau. Tiếp đó, hai cái phân thân lại lần nữa mờ ảo lay động, rồi lại đều tự phân ra hai cái hư ảnh, ngưng kết lại, thời gian ngắn ngủn chỉ trong một lần hô hấp, thân ảnh Tông Quân đã hóa thành bảy người.

“Để cho ngươi nhận thức một chút sự sợ hãi hết hy vọng, tuyệt kỹ của ta, Phân Thân Thuật.” Bảy cái thân ảnh đồng thời mở miệng nói.

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Xa xa Nghịch Ương và La Băng hoàn toàn chấn động. Bảy cái thân ảnh này, bọn họ hoàn toàn nhìn không ra thực lực, nếu như không đoán sai, bản thể thêm vào sáu cái phân thân, cũng hẳn nhiên đều là thực lực của Thượng bộ Thiên Thần.

“Cần hỗ trợ không?” La Băng thần thức truyền âm hỏi.

Thần thức Huống Thiên Minh rõ ràng phát hiện được bảy cái thân thể này, đã không có điểm khác biệt giữa bốn tôn và phân thân, hơn nữa tất cả đều là thực lực Thượng bộ Thiên Thần, nhưng đối với câu hỏi La Băng, Huống Thiên Minh nhẹ nhàng nói cảm ơn từ chối. Đây mới đúng là bắt đầu chiến đấu.

“Tốt, cuối cùng có một người xứng đáng để ta dùng toàn lực đánh một trận. Tông Quân, bất kể sống chết, người tất nhiên vì thế cảm thấy tự hào.” Trong thanh âm Huống Thiên Minh tràn ngập hưng phấn, thân thể cũng không ngừng được run run, không phải là sợ hãi, mà là vì sắp kịch chiến đến nơi mà hưng phấn.

Bảy tên Tông Quân nét mặt giống nhau, cười nói:

“Người cũng thế, thật lòng nhắc nhở người, thực lực mỗi phân thân của ta cũng đều giống như bốn tôn, mỗi cái phân thân này, hoàn toàn không phải hư ảnh, tất cả đều đúng là chân thực.”

Huống Thiên Minh gật đầu nói.

“Ta biết, vì thế ta mới có thể hưng phấn, bắt đầu đi chứ, ta cũng nôn nóng rồi.” Huống Thiên Minh vừa mới dứt lời, thân thể đã biến mất.

“Cái gì? Thuần di?” Ngay cả mắt của Tông Quân cũng không thể nắm bắt được động tác của Huống Thiên Minh, trong khoảnh khắc đã xuất hiện tại sau lưng một tên Tông Quân, một quyền mãnh liệt đập vào sau đầu nó.

“Bồng!” Đầu cái tên Tông Quân kia bị đập vỡ tung hoa, nhưng Huống Thiên Minh lại không có cảm nhận được một điểm nhỏ khí tức linh hồn nào.

“Ha Ha!” Tiếng cười của Tông Quân truyền đến, đồng thời Huống Thiên Minh nhìn thấy, nguyên cái phân thân bị hấn phá hủy, lúc này đã trở lại nguyên trạng không tổn hao gì, bảy tên Tông Quân dựa theo một loại phương thức đặc biệt đứng, bao vây quanh Huống Thiên Minh.

“Trừ phi người có thể đồng thời giết chết tất cả phân thân của ta, nếu không, bọn chúng có thể sống lại không giới hạn, Thất Tuyệt Diệt Thần trận.” Theo thanh âm của Tông Quân, Huống Thiên Minh đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt thiên biến vạn hóa, biến thành một mảnh đen nhánh. chung quanh tất cả là tinh cầu, hoàn toàn không có áp lực của cái loại màu xám này.

“Hừ, cái trận pháp nho nhỏ cũng muốn cản ta?” Huống Thiên Minh mỉm cười, thuận tay vung lên, một mảnh không gian này tức thì vỡ vụn, sứt lún, trận pháp mất đi sự duy trì của không gian, khôi phục về nguyên dạng, vẫn còn bảy người kia dựa theo cái loại phương vị ấy đứng tại đó.

196. Chương 29: Sát Lục

“Nói tới cùng, ta cũng còn là Thượng bộ Thiên Thần.” Huống Thiên Minh một thân kim y, khoanh tay đứng.

“Tốt, chúng ta đều là Thượng bộ Thiên Thần, đều sử dụng Không Gian Vùi Lấp, không nói lời thừa, chúng ta hôm nay phải dùng thực lực liều một phen. “Tông Quân đúng là có đủ thực lực cùng Huống Thiên Minh liều mạng, sáu cái phân thân của hắn cùng bốn tôn độc nhất vô nhị, chỉ cần có một cái thân thể hoàn hảo, sáu cái khác liền có thể trong nháy mắt trở lại nguyên dạng, cho dù Huống Thiên Minh tốc độ có mau đi nữa, cũng không có khả năng một lúc giết chết bảy tên Thượng bộ Thiên Thần.

“Bồng! Bồng!” Hai tiếng vang lên, cơ hồ cùng một lúc, hai cái phân thân của Tông Quân bị quyền đầu của Huống Thiên Minh đập bể đầu tung tóe, thân thể lập tức tan biến trong không khí.

“Hừ, Tông Quân, ta vẫn không tin, người khôi phục phân thân không cần đến thể lực.” Huống Thiên Minh thầm nghĩ, công kích điên cuồng không ngừng. Phân thân một lần nữa khôi phục, còn phân thân của Tông Quân thỉnh thoảng tiến đánh vào mình Huống Thiên Minh, tất cả cũng như là gãi ngứa mà thôi. Đối với hắn thân thể ấy có thể so với Cực phẩm Thiên Thần khí hoàn toàn không bị tổn hại gì, chẳng qua trong lòng Tông Quân cũng có mưu đồ riêng, hắn không tin Huống Thiên Minh có thể duy trì việc công kích quá lâu như vậy, cho dù bất cứ người nào cũng phải có lúc Thiên Thần lực kiệt quệ.

“Muốn làm tiêu hao thể lực của ta?” Huống Thiên Minh thoáng cái đã biết ý nghĩ của Tông Quân, khinh thường cười một tiếng, công kích kiểu này, cho dù kéo dài hơn mười năm cũng đủ năng lực, công kích với mức độ thể này, cũng không tính là Huống Thiên Minh đã dùng hết sức mình.

Huống Thiên Minh biết Tông Quân nghĩ như thế nào, Tông Quân lại không biết ý nghĩ trong đầu Huống Thiên Minh, đương nhiên, cùng chung một đạo lý, mỗi một lần ngưng kết một cái phân thân, tinh thần cũng phải tiêu hao mức độ nhất định nào đó, trên lý thuyết mà nói phân thân nhiều vô kể, trên thực tế cũng phải có giới hạn. Chẳng qua là cái giới hạn này chưa có bị người ta ép bức đến xảy ra mà thôi.

“Bồng!” Quyền đầu của Huống Thiên Minh lại đập bể nát đầu một cái phân thân, thân ảnh chớp lên cực nhanh, vừa tránh né công kích, vừa tìm kiếm cơ hội tiếp tục tấn công.

“Để cho người ném thử chỗ lợi hại thực sự của phân thân ta đây.” Tông Quân vừa nói xong, sáu cái phân thân trên dưới tả hữu hoàn toàn vây quanh Huống Thiên Minh.

“Không xong!” Huống Thiên Minh sắc mặt đại biến, Tông Quân rõ ràng là muốn lợi dụng sáu cái phân thân đem chính mình bao vây làm nổ bùng lên, sáu cái phân thân tự bạo, bốn tên Tông Quân có thể trong nháy mắt khôi phục sáu cái phân thân khác, còn chính mình dưới áp lực sáu cái phân thân của hắn đều tự bạo, hoàn toàn không có khả năng sống sót.

“Hừ, không sống sao? Vậy thử xem.” Huống Thiên Minh cũng bắt đầu nảy sinh hung hãn. Trong nháy mắt nhắm vào một cái phân thân trong đó.

“Hừ, tự tìm chết.” Tông Quân tâm thần vừa động, “Oanh” một tiếng, một cái phân thân cách Huống Thiên Minh gần nhất trong nháy mắt nổ mạnh, tiếp liền theo, năm cái phân thân khác cùng nhau xông tới, liên tiếp năm tiếng nổ vang, năm cái phân thân cơ hồ cùng một lúc tự bạo nổ tung lên.

“Ừ Ừ!” Tông Quân thở hổn hển, trong lúc nhất thời cũng không còn sức khôi phục sáu cái phân thân, duy trì phân thân cũng không dễ dàng, nhất là khống chế sáu cái phân thân cùng lúc tự bạo, tâm lực tiêu hao đi không ít.

“Vù!” Đột nhiên, từ ven khu vực nổ bùng đó lóe ra một đạo kim quang, thoáng cái đã tới trước mặt Tông Quân, quyền đầu màu vàng đã nện lên đầu Tông Quân “Bồng” đầu vỡ vụn, linh hồn tan biến, trong nháy mắt ấy, Tông Quân chỉ còn kịp ngưng tụ được hai đạo hư ảnh, theo linh hồn vỡ tan, hai đạo hư ảnh kia cũng tiếp liền tan đi.

Huống Thiên Minh cùng lúc phân thân đầu tiên tự bạo đã né tránh được điểm yếu hại, thân thể cũng chỉ là bị thương mà thôi. Khi năm cái phân thân còn lại đều tự bạo, Huống Thiên Minh nhờ vào tốc độ né tránh những chỗ hiểm trên thân thể. Cũng không có bị đả kích đến nỗi phải chịu những vết thương trí mạng, lúc này mới lợi dụng cơ hội Tông Quân đang thở hổn hển một kích đánh chết.

“Đại ca!” Chương Nghị đang cùng Tôn Ngộ Không đánh qua đánh lại trong nháy mắt cảm nhận được đại ca Tông Quân chết tại trận: “Các huynh đệ, mau tới, đại ca bị người giết chết rồi.” Trước tiên, Chương Nghị dùng thần thức đưa tin cho năm người kia.

“Ngộ Không! Mau mau giải quyết đi, nếu không ta đến giúp người.” Thanh âm của Huống Thiên Minh xuất hiện trong đầu Tôn Ngộ Không.

“Được rồi!” Tôn Ngộ Không hưng phấn đáp. “Kính Thiên... bảy mươi hai côn!”

Chương Nghị đột nhiên phát hiện, mới vừa rồi cổ lực lượng không gian trói buộc kia lại vây chặt mình, cùng lúc bảy mươi hai đạo côn ảnh dẫn theo từng đạo từng đạo khe hở không gian cuốn về hướng Chương Nghị.

“Hừ, ta giết người.” Cái chết của đại ca khiến Chương Nghị rất giận dữ. Tuyệt nhiên không thèm né tránh, hai tay liên tiếp vung lên, cũng giống như nhau là một đạo khe hở không gian, công kích về hướng Tôn Ngộ Không.

“Một tên Trung bộ Thiên Thần, mặc dù nhờ vào công pháp có thể làm cho không gian vỡ tan, nhưng người rốt lại chỉ là Trung bộ Thiên Thần.” Chương Nghị hai tay không ngừng, không ngừng vung vẩy, từng cái khe hở không gian cuốn cuộn không ngừng xuất hiện, một phần đã cùng Kính Thiên bảy mươi hai côn của Tôn Ngộ Không triệt tiêu lẫn nhau, phần còn lại tức thì hướng phía Tôn Ngộ Không cuốn xoắn tới.

Có điều là, tuyệt kỹ của Tôn Ngộ Không cũng vốn không phải là Kinh Thiên bảy mươi hai côn này, mà cực mạnh của hắn là Kinh Thiên liên côn.

“Kinh Thiên ba mươi sáu côn!”, bảy mươi hai đạo côn ảnh còn chưa có ngừng lại, côn ảnh Kinh Thiên ba mươi sáu côn đã theo sát tới, cái khe hở không gian mặc dù ít đi phần nào, nhưng so với vừa rồi cũng lớn không kém.

“Kinh Thiên mười tám côn!”

“Này... điều này sao có thể?” Chương Nghị có chút hoảng loạn, không gian liên tục nứt ra, hắn mặc dù có thể duy trì lâu dài, nhưng cầm cự lâu dài tính ra không bằng Tôn Ngộ Không kiên cường. Hắn vội vàng tăng nhanh động tác tay.

“Kinh Thiên... nhất côn!” Nhất thời một cỗ khí thế hào hùng từ thân thể Tôn Ngộ Không bốc lên, Kinh Thiên nhất côn chỉ ra, không gian từng mảnh vỡ vụn cùng lúc cái khe hở không gian đó cuốn lấy Chương Nghị, trực tiếp nhấn chìm hắn.

“A...” Càng kinh hoảng hơn, Chương Nghị nhanh chóng di chuyển, khó khăn lắm mới tránh khỏi công kích của Kinh Thiên nhất côn, tuy nhiên, vừa muốn nghỉ mệt, đã nghe thấy thanh âm của Tôn Ngộ Không lần nữa vang lên.

“Kinh Thiên tam côn!”

“Kinh Thiên cửu côn!”

“Cái tên này như thế nào...” Không kịp nghĩ nhiều, cũng không có khả năng lại cùng Tôn Ngộ Không liều mạng như vậy, hắn cuống quýt vội vã bay qua một bên, chuẩn bị tìm cơ hội tấn công.

“Hắc Hắc! Kinh Thiên nhất côn!” Mới vừa tránh được một tai họa, Chương Nghị đột nhiên nghe thanh âm của Tôn Ngộ Không sát bên mình, một mảnh không gian sứt lún theo sau ào tới.

“A...” Dùng hết sức lực mình, đúng là vẫn không thể nào tránh được cỗ không gian trói buộc kia, Chương Nghị bị Kinh Thiên nhất côn dẫn động một mảnh không gian vỡ vụn cuốn xoắn lấy, thân thể nhất thời nát bấy, linh hồn cũng bị mai một theo.

“Cám ơn, lão Huống.” Nguyên là thời điểm cuối cùng đó, Huống Thiên Minh đã dùng thần thức truyền âm, đem phương hướng Chương Nghị né tránh nói cho Tôn Ngộ Không biết. Loại năng lực cảm ứng này, trong cuộc chiến giữa các đối thủ cùng cấp, quả thực chính là pháp bảo dẫn đến thắng lợi. Giống như mới vừa rồi sự tự bạo của các phân thân Tông Quân, nếu như không biết trước, cho dù thân thể Huống Thiên Minh cường hãn thêm nữa, sợ rằng cũng chỉ có một con đường chết.

Huống Thiên Minh cười một tiếng:

“Vẫn còn, đừng vội cảm ơn. Còn có năm tên chưa giải quyết đấy.”

“Hắc Hắc! Không thành vấn đề, lần này ta có thể giải quyết hai tên.” Tôn Ngộ Không tự tin nói.

“Người trước giúp ta quần lấy hai tên là được, ba tên kia, ta sẽ rất nhanh giết chết.”

“Nói cái gì, ta nhất định so với người xem ai giải quyết mau hơn.” Tôn Ngộ Không âm ức nói.

“Được, Ngộ Không. Đây chính là người nói, ta giải quyết xong rồi, sẽ đi giết hai tên phần của người.” Huống Thiên Minh vừa cười vừa nói.

Nghịch Ương và La Băng lúc này hoàn toàn trở thành khán giả. Có điều là bọn họ cũng hiểu rõ, có lẽ cùng so với Thượng bộ Thiên Thần bình thường, bọn họ có thể giữ cho không bại, nhưng nếu như muốn thắng lợi cũng hầu như là không có khả năng. Đứng trước tình hình trận chiến như thế, chỉ có thể giao cho Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không giải quyết.

“Vù Vù!” Năm đạo thân ảnh bay nhanh tới, đứng trước mặt Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không. Sự việc vừa rồi xảy ra trong nháy mắt. năm người đều biết, Nhị ca cũng đã bị giết.

“Là các người giết đại ca, nhị ca ta?” Bành Thiên trước tiên đứng ra, phần nộ chỉ vào hai người nói. Trong bảy huynh đệ, hắn nhỏ nhất, cũng là một người giàu cảm tình nhất.

“Đúng vậy.” Huống Thiên Minh một thân kim y oai phong lẫm liệt đứng, cả người lộ ra một cỗ khí tức lạnh giá.

“Tốt, thừa nhận là tốt rồi, kế tiếp, người đi chết đi.” Ai cũng không nghĩ tới, Bành Thiên bay lên rất nhanh, tay vung lên chính là Không Gian Vùi Lấp, thân ảnh cũng lao nhanh về hướng Huống Thiên Minh, trong tay đã xuất hiện một thanh đoản kiếm.

Huống Thiên Minh cười, vốn là còn có chút lo lắng cùng một lúc đối phó với năm tên Thượng bộ Thiên Thần đỉnh phong có hơi phiền phức, nhưng bây giờ Bành Thiên tự mình đi tìm cái chết trước, vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Bồng!” Theo một thanh âm vang lên, một đạo kim quang hiện ra, thân thể Bành Thiên từ không trung chậm rãi rơi xuống. Không Gian Vùi Lấp hoàn toàn chưa có làm nên tác dụng gì.

“Thất đệ!” Bốn người còn lại rất giận dữ, ào ào đến vây chặt Huống Thiên Minh vào giữa.

“Này! Ta cho các người biết tên nhị ca Chương Nghị chính là do ta giết chết. Các người cũng không vì Nhị ca các người mà báo thù sao?” Tôn Ngộ Không thấy bốn người đều vây lấy Huống Thiên Minh, không nhịn được kêu lên.

Bốn người hoàn toàn không để ý gì tới Tôn Ngộ Không, đều hướng về Huống Thiên Minh động thủ. Bốn người này hiển nhiên là Thượng bộ Thiên Thần không phải như Công Cảnh Vũ có thể so sánh được, nhưng giống nhau, ngoại trừ Không Gian Vùi Lấp ra, tuyệt nhiên không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào cho Huống Thiên Minh.

“Hừ, chết đi.” Huống Thiên Minh rống to một tiếng, tốc độ đạt đến mức tận cùng, giống như là di chuyển theo ý nghĩ thoáng cái tới phía sau lão tam Quan Tần, một quyền tung ra, trực tiếp lấy đầu Quan Tần.

“Tam ca!” Quan Tần đã không còn kịp phản ứng nữa, lão ngũ Hách Liên Thiết Thành ở bên cạnh hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng trước mắt, phát tay một cái không gian vỡ vụn, cố ý bức bách Huống Thiên Minh thối lui.

“Vút!” Huống Thiên Minh quả thực đã hành động rồi. Lại là xuất hiện tại bên cạnh Hách Liên Thiết Thành, lần nữa vung ra một quyền.

Cùng lúc đó, ‘Bồng!’ Một thanh âm vang lên, đầu Quan Tần đã vỡ vụn, đây chính là tốc độ cực hạn của Huống Thiên Minh sau khi trải qua Biến Thân Lần Thứ Năm.

“Bồng!” Hách Liên Thiết Thành cũng ngoài ý muốn bị Huống Thiên Minh một quyền kích vỡ tan nát đầu.

Trong nháy mắt, năm tên Thượng bộ Thiên Thần đỉnh phong đã chết mất ba tên, còn lại Phan Thủ và Tân Cương đều có chút sững sờ. Mới đây không lâu, vốn bảy huynh đệ vẫn còn cùng với nhau uống rượu, trong chớp mắt chỉ còn hai người bọn họ.

“Ta liều mạng với người.” Lão Lục Tân Cương mãnh liệt xông tới, còn cách Huống Thiên Minh có hơn mười thước, bất thành linh tự nổ tung ra, Tân Cương tự biết không nắm được phần thắng đã lựa chọn tự bạo, muốn dẫn theo tánh mạng của Huống Thiên Minh.

Vậy mà, Huống Thiên Minh trước đã biết ý hấn muốn tự bạo, trong nháy mắt đó, đã bay lùi lại ngoài vạn thước. Cái sự nổ tung kia, hoàn toàn không có ảnh hưởng đến Huống Thiên Minh chút nào.

“Đừng... đừng giết ta...” lão Tứ Phan Thủ ánh mắt tràn ngập nỗi kinh hoàng, đối phương chỉ mới một người, trong chớp mắt đã giết bốn người Thượng bộ Thiên Thần đỉnh phong. Trước mặt Huống Thiên Minh cường hãn, Phan Thủ hoàn toàn vứt bỏ ý chống cự, lựa chọn cầu xin tha thứ.

Huống Thiên Minh trong ánh mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Không được nữa, lúc đầu khi các người kết bái có nói ra lời thề cùng năm cùng tháng cùng ngày chết hay không, bất kể nói như thế nào, ta vì Tôn Quân có một tên huynh đệ như người cũng cảm thấy sỉ nhục, người hãy đi theo bọn họ đi.” Huống Thiên Minh vung tay lên, Phan Thủ đã hết hy vọng trong nháy mắt bị cuốn vào giữa mảnh không gian vỡ vụn nát tan.

197. Chương 30: Cương Thi Thần Vương

Tới giờ, Tôn Ngộ Không mới được chân thực chứng kiến sức mạnh của Huống Thiên Minh, cực hạn tốc độ kết hợp với công kích. Cũng người giận, không so đo với Huống Thiên Minh vì đã không đúng như giao hẹn để lại cho hắn 2 người.

“Hò! Cuối cùng cũng giải quyết xong”. Huống Thiên Minh thở dài. Vết thương trên cơ thể cùng liên tục chiến đấu cũng làm cho Huống Thiên Minh đột nhiên có một loại cảm giác mệt mỏi.

“Ta nghĩ, có lẽ ta phải nghỉ ngơi một chút”. Huống Thiên Minh nói.

Bốn người tìm một nơi địa phương yên tĩnh. Huống Thiên Minh bắt đầu bế quan tu luyện. Cả Tôn Ngộ Không và mấy người cũng bắt đầu bế quan. Bọn họ hiểu rằng, nếu như muốn tồn tại thì phải có đủ thực lực. Huống Thiên Minh có, nhưng chẳng lẽ dựa mãi vào hắn. Mà theo lời Huống Thiên Minh thì hắn cũng sắp phi thăng rồi. Mà thực lực của ba người bọn họ thì vẫn còn thiếu sót nhiều để có thể sinh tồn ở tầng không gian này.

Bởi vậy, bọn họ bây giờ có mục đích khi bế quan tu luyện là phải đạt tới thực lực của thượng bộ thiên thần. Còn thực lực cấp thần vương thì phải cần tới kỳ ngộ rồi.

Ba mươi năm sau, khi Huống Thiên Minh tỉnh lại. Thương thế trên người đã sớm khỏi. Không gian pháp tắc dường như cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ. Nhưng ngay cả chính hắn cũng không thể nói được rõ ràng rằng tại sao tốc độ lĩnh ngộ của mình lại nhanh như vậy.

Dùng thần thức, Huống Thiên Minh đánh thức Tôn Ngộ Không ba người. Huống Thiên Minh có một chút bất đắc dĩ nói:

“Ngộ Không, La Bằng, Nghịch Ương, ta bây giờ thời khắc phi thăng cũng chỉ còn khoảng 10 năm nữa thôi, nói khó nghe một chút, thực lực của các người bây giờ vẫn còn thấp. Ngàn vạn lần không nên đi ra ngoài gây chuyện, nhất là người, cái con khỉ này”

“Hắc hắc, ta biết”.

Bởi khi còn ở tầng không gian thứ 7, Huống Thiên Minh đã lĩnh giáo sâu sắc bản lĩnh gây chuyện của Tôn Ngộ Không

“Mặc dù không biết chúng ta có hay không năng lực trở thành thần vương. Nhưng khi chưa có thực lực của thượng bộ thiên thần thì chúng ta cũng không nên phóng túng”. Nghịch Ương cũng nói.

Huống Thiên Minh cười:

“Nói không chừng, lúc nào đó Hồng Quân có thể sẽ quay về tầng không gian thứ 8. Đến lúc đó, có hắn là thần vương tại không gian này, các người còn không phải là muốn làm gì thì làm hay sao?”

La Bằng thoáng buồn, nhưng lại không nói gì.

“Sau khi người phi thăng rồi, nên hỏi qua Tiểu Quân, hắn nhiều năm như vậy rồi mà cũng không hạ xuống tầng không gian này, xem huynh đệ chúng ta thế nào”. Nghịch Ương nói, đồng thời con mắt liếc La Bằng .

“Ha ha! Cái này đương nhiên không thể quên rồi”. Huống Thiên Minh hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Nghịch Ương, cười to.

Mười năm sau, trong mười năm đó, bốn người không bế quan, cũng không rời khỏi cái địa phương tĩnh mịch này. Ngay cả Tôn Ngộ Không cũng theo ước thúc của Huống Thiên Minh không ra ngoài gây chuyện. Trừ phi cả ba đều là thượng bộ thiên thần, nếu không thì cũng không rời khỏi nơi này.

“Tốt lắm! Ngày mai ta sẽ phi thăng”. Huống Thiên Minh đột nhiên trong lòng chợt động, cảm ứng được thời gian phi thăng của mình.

“Cục đất người sau này cũng phải cẩn thận, đừng quên ở tầng không gian 9 đều là thần vương, bất kì kẻ nào cũng không kém người đâu”. Tôn Ngộ Không chạy lại giáo huấn Huống Thiên Minh.

“Yên tâm, được rồi, ta không phải là người, mà không có việc gì lại đi gây chuyện”

“Có lẽ, ta chỉ nói là có lẽ thôi”. Nghịch Ương nói. “Chúng ta ba người có thể có người vĩnh viễn cũng không thể trở thành thần vương. Vậy khi nào chúng ta mới có thể tương kiến đây”

Huống Thiên Minh khẽ cười một tiếng nói:

“Yên tâm đi, Hồng Quân đã nói là hắc có thể tìm được biện pháp xuống tới đây, thì đoán chắc là có thể. Vậy sau này chúng ta có thể gặp lại là lẽ tất nhiên. Chúng ta phải tin tưởng ở hắc”.

“Còn có” Huống Thiên Minh đột nhiên đứng lên nghiêm túc nói: “Bất kể sau này thế nào, chúng ta vẫn luôn là bằng hữu sinh tử chi giao” “Thiên Minh”. La Bằng nói: “Ta cũng nói nếu như, nếu như chúng ta có cơ hội quay lại Tu La ma giới, chúng ta liệu vẫn còn muốn đánh nhau hay không?”

Huống Thiên Minh ngẩng đầu suy nghĩ một chút nói:

“Kì thật, ta cũng đã nghĩ qua. Tu La ma giới cũng có đủ tình cầu để có thể sinh sống, hai bên không cần phải đánh tới danh lui làm gì, cứ đối xử hòa bình chung sống có phải là càng khỏe hơn hay sao? Có lẽ chúng ta có thể cử đại diện 2 tộc ra luận bàn, như vậy cũng có thể đề cao thực lực 2 bên”

“Bất quá, dù chúng ta có quay lại Tu la ma giới thì tất cả cũng đã phi thăng Thần giới rồi” La Bằng bắt đầu nói.

“A! đến lúc đó tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết, chúng ta cũng không cần quá lo lắng”

“Lão Huống, bây giờ ta thừa nhận không phải đối thủ của người, chờ bọn ta, lão Tôn lúc nào đó thành THần vương sẽ lại tìm người phân thắng bại” Tôn Ngộ Không đối với thực lực mình sẽ trở thành thần vương không hề nghi ngờ. Thật không biết tự tin ấy của hắc lấy từ đâu ra. Tất cả mọi người đều biết, cho dù có thể tu luyện đến thượng bộ thiên thần đỉnh phong, cũng chưa chắc có thể trở thành Thần vương.

“Được! Ta đợi người, bất quá, người cũng phải nhanh lên, đừng để người ta đợi quá lâu” . Huống Thiên Minh vừa cười vừa nói. “Tốt lắm, ta sẽ điều chỉnh một chút trạng thái để chuẩn bị phi thăng, mặc dù không có thiên kiếp, nhưng có trời mới biết, phi thăng sẽ làm ta tới nơi nào, có lẽ lại đụng phải một kẻ giống như Ngộ Không nhân rồi vô tích sự chỉ hay gây chuyện”

Huống Thiên Minh tận dụng một chút thời gian này để điều chỉnh thân thể ở trạng thái tốt nhất. Ngẩng đầu nhìn hắc động trên trời, trong lòng cảm khái vạn phần, vạn lần không nghĩ được, nhờ có Hồng Quân – địch nhân của Cương thi nhất tộc, mà ta lại may mắn trở thành Cương thần. Rồi lại tu luyện tới cảnh giới thiên thần, Không lâu trước lại đột nhiên biến thân bốn lần rồi lại đạt tới biến thân lần thứ 5, thực lực đội nhiên tăng mạnh. Chính mình bây giờ nếu muốn là lại có thể phi thăng thành Thần vương. Ngẫm lại cả quá trình đó giống như nằm mơ.

“Ngộ Không, La Bằng, Nghịch Ương ta đi. Các người đều phải hảo hảo bảo trọng”. Huống Thiên Minh thân thể phi tới không trung bị hắc động trên trời hấp dẫn.

Tôn Ngộ Không ba người hướng tới Huống Thiên Minh phát tay, ý bảo hắc yên tâm, sau đó, sơ mắt nhìn thân thể Huống Thiên Minh bị hắc động nuốt

“Hô” Một trận gió thổi qua, trên tầng không gian thứ 9, bên cạnh ao phi thăng xuất hiện một bóng người, áo vàng, diện mạo anh tuấn. Đúng vậy, chính là Huống Thiên Minh vừa mới phi thăng

“Nơi này là tầng không gian thứ 9 sao. Âm thanh vang lên vắng lặng”. Đảo qua phương viên mấy ngàn dặm đều không thấy một bóng người.

“Cũng không biết Hồng Quân bây giờ ở nơi nào” Huống Thiên Minh nghĩ tới, thần thức trong nháy mắt phóng đại tới mức tận cùng, cố gắng tìm bóng dáng Hồng quân. Tuy nhiên gần một canh giờ trôi qua, một chút thu hoạch cũng không có.

“Gã này thật khó tìm”, Huống Thiên Minh cười cười, cũng hiểu được tìm người khó khăn thế nào.

“Thuần di, thần thông này thuộc về Thần vương, ta cũng nên thử xem sao, dù là ở Tu la ma giới cũng không phải không có thuần di”. Huống Thiên Minh tâm vừa động, bóng người biến mất, sau một khắc xuất hiện ngoài vạn dặm. “Quả nhiên cũng huyền diệu”. Thuần di, cho dù ở không gian tiên ma yêu giới, cương thi đều có thần thông này, giờ đây, Huống Thiên Minh thành Thần vương, đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc trở thành Cương thi Thần vương, Thuần di thần thông là dấu hiệu của Thần vương đương nhiên phải có.

“Di! Đúng là Huống Thiên Minh”. Bên trong tinh thần lĩnh vực của Lôi Vệ, Hồng Quân vẫn dùng thần thức xuyên qua tinh thần lĩnh vực, không ngừng lục soát tìm kiếm vật liệu có thể luyện chế Hồng Mông linh bảo. Thần thức này khó có thể bị phát hiện, sở dĩ là vì do Lôi Vệ đem theo tin thần lĩnh vực không gian liên tục thuần di. Hồng Quân bên trong thỉnh thoảng lại điều tra bên ngoài. Lúc này, Hồng Quân đột nhiên phát hiện ra hơi thở Huống Thiên Minh.

“Tổ sư, cách nơi chúng ta đứng, phía trước ba vạn ngàn dặm, có một thần vương là bằng hữu của ta”. Hồng Quân nói.

“Hảo!” Thần thức Lôi Vệ cũng phát hiện ra Huống Thiên Minh. Ta sẽ qua đó đem hắn thu vào tinh thần lĩnh vực

“Hô” Đột nhiên lúc đó, Huống Thiên Minh phát hiện xung quanh mình có chút xao động khẩn trương. Không phải cảnh vật thay đổi, mà là không gian pháp tắc thay đổi. Bản thân cũng không thể thuần di được, thậm chí ngay cả Không Gian Thập Hãm cũng không làm được.

Huống Thiên Minh trong nháy mắt nhận ra đã bị người bao vây, nhanh chóng tỉnh táo, trầm giọng hỏi: “Người nào?”

“Thiên Minh, là ta.” Nương theo âm thanh, nhân ảnh Hồng Quân trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Huống Thiên Minh.

“Hồng Quân, thật là ngươi?” Huống Thiên Minh mừng rỡ, nhưng lại chợt phát hiện “không đúng, nơi này đang có chuyện gì xảy ra? Ta vừa rồi vẫn dùng thần thức tìm người, cũng chưa tìm được người, người làm sao tìm được ta, còn nữa, tại sao cái không gian này so với bên ngoài không giống a?”

“A, đây là tinh thần lĩnh vực của sư tổ của ta, ở chỗ này, ông ấy chính là chúa tể, có thể tùy ý thay đổi không gian pháp tắc. Người bên trong tinh thần lĩnh vực có thể dùng thần thức xuyên qua ra quan sát bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể dò được bên trong tinh thần lĩnh vực”

“Tổ sư?” Huống Thiên Minh có chút nhức đầu.

“Đúng, là sư phụ của phụ thân Tần Vũ của ta, Lôi Vệ” Hồng Quân giới thiệu với Huống Thiên Minh.

“Tiền bối, Thiên Minh chào ngài”. Huống Thiên Minh hướng Lôi Vệ cúi người thi lễ.

“Ha ha! Không nên đa lễ, không sai, tiểu tử này, một thân gân cốt đã có thể so với cực phẩm thiên thần khí rồi”. Lôi Vệ kinh ngạc thở dài nói. Mặc dù Ngao Phương và Lam Diệp bây giờ cường độ thâm thể cũng đạt tới cực phẩm thiên thần khí, nhưng bọn hắn đều đã đạt tới cảnh giới thần vương thật lâu rồi mới được như vậy. Mà kẻ trước mắt này, Huống Thiên Minh rõ ràng vừa mới phi thăng thành Thần vương mà cũng đã có thân thể cương mãnh như vậy.

“Ân” Hồng Quân đột nhiên nhíu mày: “Thiên Minh, bộ dáng ngươi bây giờ có đúng là đã xảy ra chuyện gì rồi không? Ta nhớ rõ, ngươi tựa như không có cấp biến thân nào có bộ dáng như vậy.”

“Ha ha”, Huống Thiên Minh cười lớn, nhắc tới sự biến thân của chính mình cũng có chút tự hào:

“Hồng Quân, lúc ở thượng bộ thiên thần cảnh giới, ta đã lĩnh ngộ ra cấp biến thân lần thứ năm, bây giờ ta không cần dùng tới bất kỳ lực lượng nào để bảo trì bộ dáng biến thân này. Hơn nữa, lực lượng so với nguyên bốn của Chung Cực Biến thân mạnh hơn thập bội.”

“Đúng rồi”. Tôn Ngộ Không, Nghịch Ương đại ca, còn có Băng nhi thể nào rồi.” Hồng Quân hỏi.

Huống Thiên Minh nhìn Hồng Quân, hai tay khoanh trước ngực, nhìn thật sự giống như loài người, vẻ mặt lộ ra vẻ đùa cợt, tươi cười nói:

“Tình hình ba người bọn họ, ta chỉ có thể trả lời cho người một, người phải nhớ nếu còn muốn hỏi, nói lại ta nghe, người muốn hỏi về tình huống của ai?”

“Người!” Hồng Quân cười mắng: “Nhanh nói cho ta biết tình hình cả ba người, ai ta cũng đều muốn biết.”

“Tốt lắm, được rồi, không đùa với người nữa! Ngộ Không bây giờ là cảnh giới trung bộ thiên thần, La Bằng và Nghịch Ương vẫn còn là hạ bộ thiên thần, trước khi phi thăng ta cũng đã giao ước qua với bọn họ rồi. Bọn họ bây giờ đều đang bế quan tu luyện, chưa đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần thì chưa xuất quan. Ngay cả con khỉ Ngộ Không kia cũng đã đáp ứng ta sẽ không đi gây chuyện thị phi nữa.”. Huống Thiên Minh nói.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi”. Hồng Quân lẩm bẩm nhưng cũng cảm thấy yên lòng.

“Có điều...” Huống Thiên Minh đổi giọng: “Chỉ là bọn họ đều vẫn một mực chờ người xuống đó gặp họ.”

198. Chương 31: Linh Hồn Bất Đồng

“Bằng nhi, người yên tâm, chờ ta ở tầng thứ chín đạt tới thực lực Thần Vương chân chính, lúc đó ta có thể đi tới bất kì tầng không gian nào, đến lúc đó, ta sẽ đi tầng thứ tám tìm các người.”

Hồng Quân vẫn còn nhớ mang máng chính mình ngày đó đã có nói qua như vậy. Nhưng nhìn lại hiện tại, dù đã trở thành Thần Vương chân chính nhưng lại không thể hạ xuống tầng không gian thứ tám như đã hứa. Hôm nay Huống Thiên Minh nhắc tới những lời này làm cho Hồng Quân nhớ lại những câu chuyện cũ.

“Rốt cục, tựa hồ các người ở nơi này có vấn đề gì phiền toái vẫn chưa giải quyết. Mà việc đi tìm bọn họ cũng không thể quá muộn”. Huống Thiên Minh nói, mặc dù không biết Linh vực Tinh thần của Lôi Vệ tới cỡ nào, nhưng đúng là đã có chuyện gì đó xảy ra. Xét theo tính cách của Hồng Quân thì không thể mãi trốn ở chỗ này. Điểm này cũng đủ để chứng minh là họ thật sự có không ít phiền phức.

Hồng Quân cười khổ một chút, bắt đầu nói:

“Thiên Minh, không gạt người, chúng ta và một Thiên Tôn đang xung đột, quan hệ không tốt với cả hai người.”

“Thiên Tôn, người nào?” Huống Thiên Minh sững sờ, trong đầu hần, vẫn căn bản chưa biết Thiên Tôn là cảnh giới gì.

“Trong tầng không gian này, mạnh hơn Thần Vương chính là Thiên Tôn đó, đây là Thần Vương đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc. Có thể nói, thực lực Thần Vương trong mắt họ bất quá chỉ là con kiến hôi mà thôi”. Hồng Quân nhắc tới Thiên Tôn, trong mắt lóe sáng một loại quang mang khác thường.

“Coi Thần Vương như con kiến hôi?” Huống Thiên Minh sửng sốt, nguyên bản hần mới chỉ nhìn thấy Thần Vương là cảnh giới tận cùng rồi. Không nghĩ được tại tầng không gian thứ chín sẽ gặp phải Thiên Tôn. Rõ ràng cảnh giới này cao hơn cấp Thần Vương nhiều lắm. Giống như Thiên Thần chống lại Thần Vương vậy. Không ngờ trên tầng không gian này Thần Vương cũng lại giống như vậy.

“Ừm!” Nguyên hần chưa phải là Thiên Tôn, đáng tiếc trong lần chiến đấu ấy, thật ngoài ý muốn lại làm cho hần trở thành Thiên Tôn”. Hồng Quân đem sự việc trước kia nói hết cho Huống Thiên Minh được minh bạch.

“Ra là vậy”. Huống Thiên Minh cuối cùng cũng hiểu được, hần bây giờ thực lực còn chưa mạnh mà đã đối kháng với Thiên Tôn, nhất là thế lực kia có thể có một Thiên Tôn nữa. Đối thủ như vậy thực khiến cho người ta phải đau đầu.

“Ta một mực chưa rõ, kiện vũ khí trong tay Lưu Quang ngày đó làm sao lại có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, cái đó làm thế nào để có thể luyện chế ra được. Nắm chắc được điểm này, đối với chúng ta sẽ có trợ giúp rất lớn.” Hồng Quân vẫn tin chắc, Trảm Không Kiếm của Lưu Quang nhất định là có cái gì đó bí mật mà mình chưa giải đáp được. Nếu giải quyết được nan đề này, tất cả Thần Vương bên họ sẽ đều có thể có Hồng Mông linh bảo làm vũ khí, hơn nữa mình và Lôi Vệ mới có đủ khả năng cùng Lưu Quang đánh một trận.

“Luyện chế vũ khí cũng cần phải qua một quá trình như thế nào? Vấn đề này có thể ảnh hưởng tới phẩm cấp vũ khí không?” Huống Thiên Minh suy nghĩ một chút hỏi.

Hồng Quân sững sốt, chưa hiểu Huống Thiên Minh hỏi cái này để làm gì.

“Luyện khí chia làm ba giai đoạn: luyện phôi, thối hỏa cuối cùng là khởi linh. Năm đó, phụ thân ta khi chưa là Thần Vương nhưng có thể luyện chế Hồng Mông linh bảo, chủ yếu là vì người có thể dùng bát cấp trận pháp để khởi linh cho vũ khí, đương nhiên, khí phôi và thối hỏa cũng phi thường trọng yếu. Cả hai đều ảnh hưởng tới phẩm cấp vũ khí. Còn khởi linh lại có thể cuối cùng đưa kiện vũ khí đó đạt tới cấp bậc nào?”

Huống Thiên Minh gật đầu, cái đó và con người cũng giống nhau. Tư chất và căn cốt về cơ bản có thể phân định thành tựu của một con người, nhưng thành tựu cao nhất của người đó là bao nhiêu thì phải phụ thuộc vào sự môn, sự phụ và quá trình tu luyện của kẻ đó.

“Nói cách khác, có đủ tài liệu, còn phải có cả Hồng Mông linh khí thì mới có thể xưng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo đúng không?” Huống Thiên Minh hỏi.

“Đúng, cần có đủ tài liệu, ta có thể thấy được, vũ khí của Lưu Quang không phải Hồng Mông linh bảo, đó là vì cái không gian này không có Hồng Mông linh khí. Nhưng vũ khí của hắn lại sở hữu năng lượng của vật chất màu xám, cho nên mới có thể so sánh với hiệu quả của nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Chẳng qua là ta chưa biết là vũ khí kia rốt cục là đã dùng tài liệu gì để luyện chế thành”. Hồng Quân đáp.

Huống Thiên Minh cười một tiếng.

“Hồng Quân, bạn tốt, ta hỏi người nhé, cho dù cấp cho người tài liệu đủ, dù người có đủ thủ pháp luyện chế, lại thêm năng lượng màu xám, liệu người có nắm chắc sẽ luyện xuất một kiện vũ khí nhất lưu Hồng Mông linh bảo hay không?”

“Này...” Hồng Quân nhất thời sững sốt, nguyên lai thì ra mình vẫn đi vào lối mòn, chỉ nghĩ tới việc tìm tài liệu tốt để thử nghiệm, chứ chưa nghĩ tới xem lại trình độ luyện khí của bản thân, cho dù thật sự có tài liệu tốt mà không có phương pháp luyện khí tốt thì cũng không thể xuất ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo được.

Ngẫm lại, lúc đầu phụ thân mình còn phải ở tân vũ trụ không gian mấy trăm ngàn năm chỉ để rèn luyện kỹ thuật luyện khí hay sao. Với cùng loại tài liệu, ban đầu phụ thân chỉ có thể luyện chế ra thượng phẩm thần khí, càng về sau mới có thể luyện ra thượng phẩm Thiên Thần khí. Cuối cùng, tại Huyền Kim Sơn so tài với Âu Nghiệp Tử, với tài liệu tầm thường, lại có thể xuất ra một kiện cực phẩm Thiên Thần khí. Ẩn sau thành tựu đó phải có bao nhiêu nỗ lực và khổ cực.

“Tới giờ, phụ thân mới có thực lực, tùy tiện dùng bất kỳ tài liệu gì cũng có thể luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo hay sao!” Tần Tư cũng tự nói qua thực lực của phụ thân hôm nay. Hồng Quân cúi đầu thở dài.

“Lưu Quang lần đầu đi tìm các người gây phiền toái, hắn có dùng kiện vũ khí kia không?”. Huống Thiên Minh đột nhiên hỏi.

“Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ!” Hồng Quân bình tĩnh (nguyên văn: HQ đôi mắt sáng ngời), lập tức truyền âm nói:

“Ngao Phương, Lam Diệp tiền bối!”

Ngao Phương và Lam Diệp đang ngồi tại một khu vực khác của Lĩnh vực Tinh thần, nghe được thần thức truyền âm của Hồng Quân, lập tức đi tới bên cạnh Hồng Quân, nhưng lại thấy Huống Thiên Minh – một người có cường độ thân thể mạnh như họ, lại mới là Thần Vương.

Hai người có đôi chút kinh ngạc. Ngao Phương hỏi: “Tiểu Sương, vị này là...”

“Hắn là bằng hữu của ta, cũng là hảo huynh đệ của ta, kêu là Huống Thiên Minh, bản thể là Cương Thi, không biết các vị có nghe qua bao giờ chưa?” Hồng Quân giới thiệu hai bên: “Huống Thiên Minh, vị tiền bối này kêu là Ngao Phương, bản thể là siêu cấp thần thú tổ tiên của Ngũ Trảo Kim Long, vị này là Lam Diệp tiền bối, mặc dù bản thể là phượng hoàng nhưng lại có chút khác với phượng hoàng, là Ngũ Thái Phượng Hoàng dẫn sinh ở thần giới, nghe nói, vừa ra đời đã có thực lực là thượng phẩm thần nhân.”

“Huống Thiên Minh xin ra mắt hai vị tiền bối.” Huống Thiên Minh hướng hai người khom mình thi lễ cũng đã coi họ là lão tiền bối rồi.

“Cương Thi?” Ngao Phương sững sốt: “Người thật là Cương Thi?”

“Tiền bối ngài trước kia đã từng nghe qua Cương Thi?” Huống Thiên Minh hỏi.

“Đúng..., cũng phải nói rằng đó là câu chuyện thần thiết khá dài (). Chúng ta khi còn ở Đệ Nhị Thần giới, quen biết được một tiểu bằng hữu tên là La Phàm, hắn phi thăng từ Tu La Ma giới. Tiểu tử này rất lợi hại, trong vòng ngắn ngủi ngàn năm thời gian đã có thể hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc, trở thành Thần Vương, khi đó đã từng nghe hắn nói qua, ở Tu La Ma giới có chủng tộc Cương Thi, không hiểu sao, chủng tộc này không thể vượt qua thần kiếp, gặp phải thần kiếp thường sẽ bị hồn phi phách tán. Vậy mà hôm nay người đã là cảnh giới Thần Vương. Sở dĩ vậy nên ta mới kinh ngạc. Người làm thế nào để có thể tu luyện thành cảnh giới Thần Vương?”

Huống Thiên Minh liếc nhìn Hồng Quân, dù sao vấn đề này hắn không muốn trả lời. Dù sao hắn vẫn chưa tính là người chết ở không gian này. Bí mật này chỉ có vài người bọn hắn biết. Không hiểu những người trước mặt biết ít nhiều bao nhiêu.

“À, cái này để ta nói qua đi, Thiên Minh, kỳ thật ta và đại ca giống nhau, đều là không phải người chết khi tiến vào cái không gian này. Trong không gian này, phi thăng không có thiên kiếp. Cho nên, Thiên Minh mới có thể thuận lợi tu luyện thành Thần Vương.” Hồng Quân giải thích.

“À, thì ra là vậy, đúng rồi, tiểu Sương, người tìm chúng ta có việc gì vậy?”

“Mới rồi Thiên Minh có nói, đột nhiên ta nghĩ tới một vấn đề, các vị đã ở Tầng không gian thứ 9 này rất lâu rồi, đã có tiếp xúc với Lưu Quang, ta chính là muốn biết, tên Lưu Quang này có am hiểu đạo luyện khí hay không?”

“Luyện khí? Không, Lưu Quang đích thực là một mình tu luyện cô độc, nói về lý thuyết luyện khí hắn cơ hồ một khiêu cũng không thông.” Lam Diệp hồi đáp. Đích xác, là một trong những người kì cựu của Đệ Nhị Thần Giới, bọn họ khi trước cũng đã từng giao thủ với Lưu Quang.

“Vậy vấn đề này bỏ qua, Lưu Quang không biết luyện khí, ta và đại ca đã thương hắn để trả thù, trong khoảng cách 11 năm, thậm chí là cho dù hắn dùng Thời Gian Gia Tốc, muốn lĩnh ngộ luyện khí cũng không thể ngắn ngủi trong 11 năm luyện ra một kiện vũ khí có thể sánh bằng nhất lưu Hồng Mông Linh bảo được.”

“Ý của người là, vũ khí của hắn là do người khác cấp cho hắn.” Ngao Phương đột nhiên nói.

“Đúng, vậy kiện vũ khí kia đoán chắc là do người khác tặng hắn. Có thể đem so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo mà lại đem tặng, chúng ta không cần quá dụng tâm cũng đoán được nhất định kẻ đó là Chu Viêm.” Hồng Quân khẳng định.

Thoạt nhìn có vẻ hợp lý nhưng rồi lại chau mày:

“Nhưng ta cũng có nghe nói, ngay cả tự Chu Viêm cũng chưa có vũ khí có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo. không gian này dù sao cũng không phải đệ nhất thần giới, Thiên Tôn cũng không sở hữu Thiên Tôn linh bảo.”

“Trừ phi, trừ phi hắn đã có thể luyện chế ra một lượng lớn vũ khí như vậy, thậm chí hắn đã có thể luyện chế ra vũ khí có thể so với Thiên Tôn linh bảo rồi”. Lam Diệp sau cùng cắn răng nói, đây là kết quả mà nàng không muốn thấy nhất.

“Tiểu Sương”, nửa ngày không nói gì, Lôi vệ đột nhiên mở miệng: “Ta cảm giác, bằng hữu của người nói rất đúng, người phải làm thử, cho dù hàng trăm vạn lần thất bại nhưng tối hậu có một lần thành công cũng là

rất đáng giá. Người cũng đã nói rồi đó thôi. Chúng ta báo thù ức ngàn năm không muộn. Cho dù nhượng cho Lưu Quang kiều ngạo một chút có sao đâu”.

“Sư tổ, Tiểu Sương hiểu rồi, xin sư tổ cấp cho Tiểu Sương một không gian riêng”. Hồng Quân trong ánh mắt lộ vẻ kiên định. Người khác có thể làm được, hắn tự tin cũng có thể làm được, không vì lý do nào khác mà bởi vì, hắn là con trai của Tần Vũ.

“Di! Người là ai?” Đột nhiên một giọng nữ truyền tới. Tả Thu Mi vốn không hay nói chuyện, giờ phút này đang cẩn thận soi chăm chăm Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh có chút xấu hổ vội thi lễ với Tả Thu Mi đồng thời hỏi:

“Vãn bối, Huống Thiên Minh không biết tiền bối có gì chỉ giáo?”

“Người không phải nhân loại, cũng không phải yêu thú”. Tả Thu Mi cau mày hỏi.

“Ta... ta không phải nhân loại, cũng không phải yêu thú, ta là Cương Thi”. Huống Thiên Minh xấu hổ cúi đầu đáp.

“Cương Thi? Cương Thi ở Tu La Ma Giới?”. Khi xưa Tả Thu Mi và La Phàm quan hệ không tệ, cũng từng nghe La Phàm nhắc tới.

“Vâng!” Huống Thiên Minh có chút kinh ngạc, nơi này cư nhiên cũng có tới hai người biết tới lai lịch của hắn. Có chút bất ngờ, vô luận là Ngao Phương, Lam Diệp hay Tả Thu Mi ở Đệ Nhị Thần Giới đều là Thần Vương bối phận cao nhất.

“Lần đầu nhìn thấy Cương Thi, linh hồn của người và chúng ta có chút bất đồng.” Tả Thu Mi đột nhiên nói.

199. Chương 32: Linh Hồn Không Trọn Vẹn

“Tiền bối... xin hỏi ngài...?” Huống Thiên Minh muốn hỏi về thân phận Tả Thu Mi, mới nhìn vài lần mà đã có thể nói ra linh hồn của mình và người khác không giống nhau. Cũng thật có chút khoát lác (nguyên văn: khoa trương).

“Thiên Minh, vị này là Tả Thu Mi tiền bối, trước kia vốn là Sinh Mệnh Thần Vương, chuyên môn nghiên cứu linh hồn.” Hồng Quân giới thiệu.

“Sinh Mệnh Thần Vương? Chuyên môn nghiên cứu linh hồn?” Huống Thiên Minh nghe qua lời giới thiệu của Hồng Quân đã tin vài phần.

“Linh hồn của người thoát nhìn càng thêm hoàn mỹ nhưng cũng chưa phải là hoàn toàn.” Tả Thu Mi tinh tế nhìn chăm chăm Huống Thiên Minh như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật.

“Nghĩa là thế nào?” Huống Thiên Minh cho tới bây giờ cũng chưa hề nghiên cứu qua về linh hồn nên đúng là chưa thể hiểu rõ ý tứ của Tả Thu Mi.

“Hiện nhìn lại, linh hồn của người giống như là bị người ta rút ra một bộ phận nào đó rồi đưa vào một thứ gì đó không giống.” Tả Thu Mi nói.

Hồng Quân cũng rất kinh ngạc:

“Liệu có phải liên quan tới việc Cương Thi bọn họ độ thần kiếp thất bại?”

“Thần kiếp? Ta chưa vượt qua nên không biết là cái dạng gì.” Tả Thu Mi hỏi đáp. “Nhưng linh hồn hắn kỳ thật coi như là không trọn vẹn, lại bị lấy đi bộ phận tựa như không thể thay thế kia, thêm vào thứ đó thì cũng chỉ có thể cam đoan cho bọn họ được sống.”

Huống Thiên Minh được Tả Thu Mi giảng giải qua vô cùng sửng sốt.

“Vậy, không trọn vẹn thiếu một bộ phận thì đối với ta có ảnh hưởng gì?”

Tả Thu Mi cau mày một chút nói:

“Trước mắt, xem ra, thiếu bộ phận kia đối với ngươi bây giờ đúng là không có ảnh hưởng gì, chẳng qua là cảm giác được, nếu như linh hồn của ngươi có thể đầy đủ thì ngươi hẳn sẽ thêm hoàn mỹ.”

“Càng thêm hoàn mỹ?” Huống Thiên Minh ngây dại. Tu vi đạt tới cảnh giới Thần Vương, rồi đạt tới biến thân lần thứ năm, thực lực so sánh với Thần Vương bình thường cao hơn mấy lần. Tất cả cái đó cũng đã làm cho Huống Thiên Minh tự nhận là đã rất hoàn mỹ rồi. Không nghĩ được, Tả Thu Mi liếc nhìn một cái lại có thể nhận ra linh hồn hắn có chút khiếm khuyết. Đối với lời của Tả Thu Mi, Huống Thiên Minh bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng. Được xưng là Sinh Mệnh Thần Vương, chỉ cần có một tia chân linh tồn tại là có thể cứu sống, đối với nghiên cứu về linh hồn khẳng định đã cực kỳ thấu triệt.

“Thu Mi nãi nãi (bà), từ nghiên cứu của người có thể bổ toàn bộ phận kia được không?” Hồng Quân thử hỏi. Nếu như thật sự theo lời Tả Thu Mi, thì Huống Thiên Minh có được linh hồn đầy đủ làm cho thân thể càng thêm hoàn mỹ. Như vậy không còn nghi ngờ gì, bọn họ có thêm một người mạnh hơn, gia tăng thực lực của phe mình.

“Không biết, nhưng ta có thể thử một chút.” Tả Thu Mi lẳng lặng nói.

“Ấy ấy, ta mới là đương sự. Liệu các ngươi cũng nên hỏi qua ý kiến của ta đã chứ”. Huống Thiên Minh buồn bực nói.

Hồng Quân cười hỏi:

“Chẳng lẽ ngươi không muốn trở nên càng hoàn mỹ hơn sao?”

“Muốn thì vẫn muốn, nhưng, tiền bối...” Huống Thiên Minh có chút lo lắng hỏi: “Vậy có cái gì nguy hiểm hay không a?” Lo lắng của Huống Thiên Minh không phải thừa. Linh hồn không phải dễ dàng có thể động tay động chân vào. Hơn nữa, đối với thực lực của mình bây giờ, hắn đã rất hài lòng. Chỉ cần hắn có thể lĩnh ngộ Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, ở tầng không gian này coi như là lợi hại hơn nhiều Thần Vương rồi. Đương nhiên trừ Lôi Vệ và tên Hồng Quân biến thái kia.

“Tất nhiên không có gì nguy hiểm. Chỉ cần chân linh ngươi vẫn còn, ta cũng có thể cứu trị ngươi sống lại.” Tả Thu Mi dám cam đoan nói. Vốn đam mê nghiên cứu linh hồn, bây giờ lại có một linh hồn biến dị bày ra trước mắt bà, thật không khác gì sức hấp dẫn của Hồng Mông Linh Bảo đối với Thần Vương vậy.

Huống Thiên Minh do dự qua lại, rốt cục cũng hạ quyết tâm nói:

“Tốt lắm, chơi luôn. Ta này giờ nghe ngài giảng giải qua, bây giờ đem mạng này giao cho ngài luôn.”

Tả Thu Mi mỉm cười nói:

“Yên tâm, ta cũng không đem tính mạng đồng bọn ra đùa giỡn đâu.”

“Được rồi, Tiểu Sương, phía trước, bên phải có một mỏ phi vân thạch.” Lôi Vệ đột nhiên lên tiếng.

Ở tầng không gian này, phi vân thạch mặc dù so ra kém hơn lưu vân kim và huyền thiên thạch, nhưng cũng không phải là kém lắm. Ít nhất cũng có thể luyện chế hạ phẩm thiên thần khí.

Thần thức Hồng Quân vượt ra bên ngoài Linh vực Tinh thần cũng đã phát hiện phi vân thạch.

“Tốt. Dù sao cũng chỉ dùng để luyện cho quen tay nên không cần phải có tài liệu trân quý.”

Hồng Quân quyết định, nếu muốn nhất tâm luyện khí thì phải giống như phụ thân có thể gia tốc thời gian 2000 lần ở tâm vũ trụ toàn tâm toàn ý mà thí nghiệm. Chính mình bây giờ cũng có thể tạo ra một không gian gia tốc vạn lần, lại có kỹ thuật Cửu Phong Liệt Không của phụ thân, tuyệt đối không có lý do để thất bại.

“Vù Vù!” Lôi Vệ khống chế Linh vực Tinh thần, trong nháy mắt bao trùm lấy toàn bộ ngọn núi. Linh vực Tinh thần vừa lướt qua, nguyên vốn là sơn mạch núi non, vậy mà nơi này bỗng biến thành một mảnh đất bằng phẳng.

Trong Linh vực Tinh thần, trên một ngọn núi. Phi vân thạch có thể dùng để luyện khí mặc dù không có nhiều, nhưng mỏ lớn cũng có vài tấn. Cũng đủ cho Hồng Quân luyện tập.

“Sư tổ, Thu Mi nãi nãi, Ngao Phương tiền bối, Lam diệp tiền bối, ta bây giờ bắt đầu bế quan luyện khí.” Hồng Quân nghiêm túc nói.

“Thiên Minh, người cũng phải phối hợp tốt với Thu Mi nãi nãi, tranh thủ khôi phục linh hồn đầy đủ của người.”

“Yên tâm đi, nhưng người cũng đừng có ở trong không gian của mình mà lười biếng.” Huống Thiên Minh cười cười.

“Luyện khí học chủ yếu chia làm mấy giai đoạn : Luyện phôi, Thối hỏa, Khởi linh. Xa Hầu Viên tiền bối đã nói: Luyện khí ba giai đoạn như vậy nhưng khó khăn nhất là luyện phôi.

Thứ nhất : Phải có tài liệu tốt, còn người luyện khí phải có quan sát tốt để có thể phát hiện tạp chất bên trong tài liệu. Chưa có bất cứ tài liệu nào hoàn toàn tinh khiết. Mà là một cao thủ luyện khí cũng không có khả năng đem tạp chất trong tài liệu hoàn toàn loại bỏ. Chúng ta chỉ có thể tận lực loại trừ tạp chất, làm cho tài liệu trở nên càng tinh khiết, nguyên chất.

Thứ hai: Năng lực khống chế lửa. Nên nhớ, muốn luyện chế thiên thần khí không phải cứ người nào sở hữu Hư Vô Nghiệp Hỏa là có thể làm được. Thậm chí có tài liệu chỉ để gần Hắc sắc thần hỏa đã có thể tan chảy rồi. Như vậy đối với tài liệu thuộc loại này dùng tới Hư vô nghiệp hỏa sợ rằng sẽ phải trực tiếp hóa thành hơi bay mất.

Thứ ba: Tài liệu phải phối hợp với nhau (có thể dịch là tương thích). Bất kì một luyện khí đại sư nào cũng biết dùng nhiều tài liệu để luyện chế vũ khí. Nhiều chủng loại tài liệu phối hợp tốt sẽ có thể luyện chế ra những vũ khí càng tốt.

“Giai đoạn hai: Thối hỏa. Thối hỏa cần phải có hỏa tề cùng với hỏa hầu khống chế trong tay. Hóa Liên Phân Thân của cha có được hàn mông linh vực. Vậy bước này là xong không phải bàn. Tương lai chờ người có thể luyện chế thiên thần khí thì cha sẽ cấp đủ cho người nhất nguyên trọng thủy, kim nguyên trọng thủy, thậm chí cả hàn mông khí.”

“Giai đoạn ba : Khởi linh. Trong mắt ta mới là bước khó khăn nhất. Khởi linh đơn giản mà nói là gia trì trận pháp vào vũ khí, làm cho vũ khí có những năng lực đặc thù và khống chế các loại năng lượng.

Tóm lại có thể nói, bước khởi linh đúng là có quyết định tới phẩm cấp vũ khí.

Phải nhớ, muốn luyện chế thiên thần khí, khởi linh, bước này tối thiểu phải có trận pháp cấp năm, tu vi trận pháp càng cao, hiệu quả khởi linh lại càng tốt. Đồng dạng vũ khí, phẩm cấp lại càng cao.”

Lời dạy của Tần Vũ văng vẳng bên tai. “Thật ra, nhớ lại, cha lúc đầu đối với ta rất tốt. Truyền cho ta chín trăm quyển trận đạo, còn có kĩ thuật Cửu Phong Liệt Không. Toàn là tại ta một ý riêng mà bỏ đi. Bây giờ liên lụy tới cả đại ca phải tiến vào không gian này. Cha mẹ nhất định rất lo lắng cho chúng ta.” Trong trận pháp, Hồng Quân thì thảo luận lắm.

“Cha, mẹ, xin mọi người yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng rời khỏi chỗ này, Dù mình không thể rời đi thì cũng phải đem đại ca ra ngoài.” Hồng Quân cắn môi, âm thầm hạ quyết tâm.

“Phi vân thạch, không tệ lắm đủ làm tài liệu thí nghiệm.” Hồng Quân cầm lấy một khối phi vân thạch, thần thức trong nháy mắt đi vào tự tin quan sát tạp chất bên trong.

“Quả nhiên, rất giống với lời Xa Hầu Viên tiền bối nói. Cần thận quan sát, đích xác là thể phát hiện càng nhiều tạp chất.”

“Tài liệu phối xứng chưa có!” Hồng Quân suy nghĩ lại, chính mình bây giờ cũng không có tài liệu gì để có thể phối xứng luyện chế với phi vân thạch.

Thời gian trôi qua, Hồng Quân hoàn toàn đắm chìm trong việc luyện khí.

“Không đúng, không phải như vậy...” Tả Thu Mi lặng lẽ ngồi một chỗ suy tư : “Cũng không phải như vậy...”

“Thủ pháp người này thật cao, có thể bỏ khuyết lỗ hổng của linh hồn mà lại vẫn có thể bảo trì tính mạng cho người ta. Không đúng, cái này là tính mạng một chủng tộc.”

Vài năm trôi qua, Tả Thu Mi vẫn chưa có một điểm nào tiến triển.

“Thiên Minh, người lại đây, để ta cẩn thận quan sát một chút nữa.”

Huống Thiên Minh thời gian này hoàn toàn bị coi là thí nghiệm phẩm của Tả Thu Mi. Kêu làm gì thì làm cái đó. Tả Thu Mi cũng đã động tay chân một chút lên linh hồn của Huống Thiên Minh. Đương nhiên, nàng làm như vậy đối với Huống Thiên Minh không có chút nào ảnh hưởng. Thậm chí, nàng không nói, Huống Thiên Minh cũng hoàn toàn không biết.

Huống Thiên Minh sau khi được coi là thí nghiệm phẩm mới thật sự bội phục với nghiên cứu về linh hồn của Tả Thu Mi. Đối với việc khôi phục toàn bộ linh hồn để trở thành thân thể hoàn mỹ càng thêm tự tin.

“Có thể thay thế bộ phận linh hồn.... Có thể thay thế bộ phận linh hồn...” Tả Thu Mi giống như người hâm, đi tới đi lui, chau mày, nhất thời không nghĩ ra được chỗ mấu chốt...

“Trận pháp ngũ hành...” Bên trong không gian có thời gian gia tốc, trải qua vô số lần thí nghiệm, cuối cùng Hồng Quân đã luyện chế ra một cái khí phối tương đối hoàn mỹ. Hóa Liên Phân thân tôi luyện cũng hết sức hoàn mỹ. Chỉ còn bước sau cùng là khởi linh.

“Lại là thượng phẩm thần khí.” Hồng Quân có chút bất đắc dĩ lắc đầu thở dài. “Xem ra, cho dù khí phối có hoàn mỹ nữa, không có trận pháp cấp năm thì không cách nào luyện ra thiên thần khí.” Trận pháp ngũ hành. Đúng là Hồng Quân đã nghiên cứu ra trận pháp cấp bốn, bên trong có ẩn chứa ngũ hành tương sinh tương khắc. Dùng để khởi linh đúng là rất tốt, nhưng đáng tiếc vẫn không lại được với ngũ cấp trận pháp. Đáng tiếc, cho dù là dùng một cái tứ cấp trận pháp đỉnh phong, sau khi khởi linh, cũng chỉ là thượng phẩm thần khí.

“Xem ra, hay là trước tiên nghiên cứu trận pháp đã.” Trải qua vô số lần thí nghiệm, Hồng Quân cuối cùng mới bất đắc dĩ tin rằng, nếu muốn luyện chế vũ khí cấp thiên thần khí, phải có trận pháp ngũ cấp trở lên.

Hồng Quân cũng không tự mình đi lĩnh ngộ trận pháp mà để cho Hóa Liên Phân Thân làm hộ cái nhiệm vụ này. Còn tự mình thì thí nghiệm các tài liệu luyện khí bất đồng, thậm chí là cả tài liệu luyện chế tiên khí không ngừng phối xúng với nhau. Trong khi Hóa liên phân thân lĩnh ngộ trận pháp, chính hắn thì đem tất cả kinh nghiệm chú mục vào công việc luyện chế khí phối.

200. Chương 33: Liệt Phùng

Hồng Mông và Lâm Mông 2 người vẫn tiếp tục nghiên cứu vũ trụ sụp đổ của Cổ Bàn nguyên vốn là ba tầng không gian, nhưng chưa đầy mười năm mà chỉ còn lại có một tầng. Một tầng này cơ hồ là được tạo thành từ sự dung hợp của ba tầng vũ trụ kia, địa tầng không giống, áp lực bất đồng, linh khí cũng bất đồng. Hơn nữa, tầng không gian này vẫn dường như lơ lửng âm ỉ có dấu vết của sự sụp đổ.

“Đại ca, không ngờ từ khi con của tam đệ độc lập bắt đầu tu luyện, lại có thể xảy ra nhiều chuyện rắc rối mà cả Hồng Mông chương khổng giả như chúng ta cũng không biết. Vũ trụ của tứ đệ rốt cuộc khi nào sụp đổ mà cũng không biết, cũng không biết được nó sẽ thành cái hình dạng gì nữa”. Lâm Mông cảm khái nói. Mấy ngàn năm gần đây đã trải qua rất nhiều chuyện mà chương khổng giả cũng không thể nắm bắt được.

“Đúng vậy, tên của Tứ đệ trên Hồng Mông kim bảng cũng dần không thể nhìn thấy được nữa. Cũng không biết vũ trụ của hắn khi nào sụp đổ, đối với hắn sẽ có ảnh hưởng đến thế nào.” Hồng Mông thở dài nói.

“Điểm ấy đại ca cứ yên tâm, nói thế nào đi nữa thì Tứ đệ cũng đã tự thành huyền hoàng bất diệt thể, dĩ nhiên đối với hắn sẽ chẳng có ảnh hưởng gì nghiêm trọng”.

“Thiên cơ thật khó lường được...” Hồng Mông nói: “Nhị đệ, chúng ta xem ra, thiên mệnh đã quy định thành tự cao nhất của con người chính là Thiên Tôn, nói cách khác, là ở dưới chúng ta, mà thiên cơ con người không thể đo lường được, nhìn trước mắt nhiều nhất cũng chỉ cùng một cấp như chúng ta. Điều đó có thể nhận định là: Có một loại người tồn tại hay không, cho dù là số phận của chúng ta cũng đều nằm trong dự

tính của bọn họ từ lâu, thậm chí là hết thấy chúng ta đều chịu sự an bài của người đó?” Thanh âm của Hồng Mông đầy vẻ buồn phiền.

“Ta cũng muốn biết vấn đề này, nhưng nếu thật sự đúng như chúng ta tưởng tượng, thì người nọ cũng thật đáng sợ.” Lâm Mông không phải không nghĩ tới khả năng này. Nếu thật sự có người này, thì người đó có thể có thực lực như thế nào?

“Không biết, hoặc hết thấy là do chúng ta tưởng tượng quá nhiều, Hồng Mông không gian là thiên hạ của chúng ta, hoặc là có tồn tại không gian người chết do người khác nắm quyền cai quản, cả hai không gian song song, chúng ta không đi qua được, bọn họ cũng không thể đến được”.

“Vậy Tứ đệ thì sao? Vì la bàn nổ mạnh mà phóng ra từ không gian người chết rồi tới Hồng Mông không gian”. Lâm Mông hiện đang nghĩ lại tình huống này vẫn còn là bí ẩn khó hiểu.

“La bàn của Tứ đệ nguyên bản giống như là đặc biệt để tu luyện Hồng Mông linh khí. Sau khi đi tới cái không gian người chết kia hẳn là đã tu luyện tới bình cảnh. Sau khi nổ mạnh mới có thể cảm ứng được Hồng Mông không gian”. Hồng Mông nói.

“Con trai của Tam đệ cũng vậy, chuyên môn đặc biệt là tu luyện tử khí. Kết quả là đang ở Tu La Ma giới bộc phát hóa thành dòng chảy đem rất nhiều người cùng cuốn vào, ngay cả ba chúng ta chạy tới hiện trường dùng thời gian tĩnh chỉ cũng chỉ là ngăn cản được một chút”.

“Chẳng lẽ chúng ta muốn đi vào được không gian kia thì phải tìm được một người chuyên tu luyện tử khí hay sao?”. Lâm Mông hỏi: “Nhưng trong các vũ trụ của chúng ta cũng không có một người nào tu luyện cái loại tử khí này”.

“Ta biết, sở dĩ vậy nên lúc này đành phải xem xem Tam đệ và Tứ đệ có tiến triển gì không? Có lẽ bọn họ có thể nghiên cứu ra bí ẩn của khí thể mới kia. Lúc đó chúng ta có thể đi tới không gian kia rồi.”

“Thật sự rất đáng mong đợi, từ khi ta ra đời, chưa hề gặp phải sự trở ngại không thể giải quyết. Có thể có người và Tam đệ kinh nghiệm đầy mình như vậy đã tốt lắm rồi”. Hồng Mông một hồi cảm khái, ông từ khi ra đời là sinh mạng duy nhất trong Hồng Mông không gian, lại là người thứ nhất đề tên trên Hồng Mông kim bảng, là đệ nhất Hồng Mông chủng không giả. Hoàn toàn chính xác là người đầu tiên trong Hồng Mông không gian.

“Ha Ha! Đó là đại ca có phúc mà không biết đó thôi. Ta và Tam đệ đều phải trải qua bao khổ nạn mới có được ngày hôm nay, huynh coi làm sao ta có thể tưởng được thành tựu như bây giờ a, ngấm lại bây giờ thật thoải mái.” Lâm Mông cười nói.

“Ừ” Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Hồng Mông chau mày. “Vũ trụ của tứ đệ lại có biến hóa.”

“Chuyện gì xảy ra? Chữ Cổ hình như hoàn toàn đã biến mất. Vũ trụ của hắn lại đang từ từ bị hấp thu vào cơ thể hóa thành năng lượng...” Lâm Mông kinh ngạc nói. Phải biết rằng hắn và Cổ Bàn có cùng tình huống tu luyện, không như Tần Vũ hình thành vũ trụ trong cơ thể, mà là khai mở không gian trong Hồng Mông không gian.

“Xoẹt!” Vũ trụ của Cổ Bàn vốn chỉ còn một tầng không gian, lại bắt đầu sụp đổ. Vô số khe không gian xuất hiện, tia chớp loảng ngoảng, hỏa, thủy, phong quay cuồng, tám đại bản nguyên lực hoàn toàn hỗn loạn. Cả vũ trụ không ngừng sụt lún (vùi lấp), mỗi lần sụt lún một phần thì lại bị hấp thu vào thân thể Cổ Bàn. Mặc dù thân thể Cổ Bàn đang ở trong vòng bao phủ của khối khí thể mới nhưng không hề ảnh hưởng tới sự hấp thu vào cơ thể phần không gian vũ trụ bị sụt lún. Ngay cả khí thể Hồng Mông linh khí đó có năng lực ngăn cản cũng không thể ngăn cản được vũ trụ không gian của Cổ Bàn không ngừng sụt lún.

“Ông”. Một trận chấn động, một vùng Hồng Mông không gian đang không ngừng chấn động lại hồi phục sự yên tĩnh.

“Đại ca, vũ trụ của tên tiểu tử nhà Tam đệ kia đã đại thành. Ta đi đón hắn tới nơi này”. Lâm Mông nói.

“Hảo, đệ tứ vũ trụ quả nhiên vẫn là Tần Mông vũ trụ, Tần gia lại có tới hai thiên tài, không ngờ chưa tới một diễn kỹ mà chúng ta đã có tới hai đệ đệ.”

Hồng Mông nói tới hai đệ đệ, một đúng là Cổ Bàn, còn người kia là Tần Thạch Thiên. Hôm nay, Vũ trụ của Tần Thạch Thiên đã đại thành, trên Hồng Mông Kim bảng chữ Tần đã thay thế chữ Cổ, báo trước Tần Thạch Thiên đã hoàn toàn thay thế Cổ Bàn trở thành vị Hồng Mông chương không giả thứ tư.

Một lát sau, Tần Thạch Thiên đã được Lâm Mông dẫn tới không gian Hồng Mông, Tần Thạch Thiên không giống với Tần Vũ lúc trước, sớm đã theo lời của Tần Vũ nói tới sự tồn tại của Hồng Mông chương không giả. Nhìn thấy Hồng Mông, lập tức cung kính nói:

“Bái kiến đại ca!”

“Hảo! Hãy đứng lên, đứng lên. Thạch Thiên, không ngờ người so với Tam Đệ còn khá hơn, bốn tiểu vũ trụ đã bắt đầu hình thành rồi.” Hồng Mông mỉm cười nói. Bởi ông đã cảm nhận được bốn phía vũ trụ của Tần Thạch Thiên đã bắt đầu từ từ hình thành bốn tiểu vũ trụ. Có lẽ, Tần Vũ đã sớm giảng qua điểm mấu chốt này với Tần Thạch Thiên từ trước rồi.

“Dạ! Tất cả là nhờ vào Thái thượng Tam trưởng lão đã tài bồi. Không có Thái thượng Tam trưởng lão cũng không có Tần Thạch Thiên như ngày hôm nay.” Đúng vậy, Tần Thạch Thiên sau khi đạt tới cảnh giới Hắc Động của Tinh thần biến Công pháp, Tần Vũ đã bắt tay chỉ dạy cho hắn tu luyện, làm thế nào để khai thiên lập địa trong cơ thể, làm thế nào để dùng huyền hoàng khí định ngũ hành, làm thế nào để thành tựu tầng vũ trụ thứ hai, thứ ba. Từng bước, từng bước đều có sự hướng dẫn tỉ mỉ. Bởi vậy mới có thành công của Tần Thạch Thiên như hôm nay. Nếu không, cứ dựa vào tư chất của Tần Thạch Thiên, khẳng định không tránh khỏi thất bại.

“Ày! Thái thượng Tam trưởng lão ở đâu rồi?”. Tần Thạch Thiên giờ mới phát hiện Tần Vũ này giờ chưa thấy xuất hiện.

“À! Tam đệ đang tập trung nghiên cứu một tân vật chất chứ đi đâu nữa!”. Lâm Mông cười nói.

“Oh! Tân vật chất?”. Tần Thạch Thiên vừa nghe tới nghiên cứu mới mẻ, lập tức mắt sáng lên, sùng bái nói: “Không hổ là Thái thượng Tam trưởng lão, dù đã là Hồng Mông chương không giả mà vẫn không ngừng tu luyện đề thăng”.

“Thạch Thiên!” Hồng Mông nói: “Mặc dù ngươi là Hồng Mông chương không giả thứ tư, nhưng đúng ra thì ngươi phải là thứ năm, vì trước ngươi, vẫn còn một vị Tứ ca, nguyên đã thành tựu vũ trụ sớm hơn và trở thành Hồng Mông chương không giả thứ tư. Nhưng do nhân duyên kém, vũ trụ hoàn toàn sụp đổ, đồng thời bị trừ danh trên Hồng Mông kim bảng nên ngươi mới có thể có tên ở hàng trên cùng của kim bảng (Nguyên văn: cho nên mới thành tựu cho ngươi)”. Hồng Mông giải thích cho Tần Thạch Thiên.

Tần Thạch Thiên mỉm cười nói:

“Ngũ đệ hoàn toàn theo sự phân phó của đại ca”. Đối với Tần Thạch Thiên mà nói, đứng hàng thứ mấy không quan trọng. Hắn có thể có thành tựu như ngày hôm nay đích thực đã hài lòng rồi.

“Ồ! Nhanh thật. Vũ trụ của tứ đệ đã hoàn toàn sụp đổ cũng đã được hắn hấp thu tất cả vào cơ thể. Có vẻ như, bây giờ thực lực của Tứ đệ cũng có chút tăng lên”. Lâm Mông đột nhiên cảm giác được tình huống của Cổ Bàn, giật mình nói.

“Ta cũng cảm giác được. Có lẽ Tứ đệ lần này có thể mang đến cho chúng ta một chút vui mừng chăng!” Hồng Mông hưng phấn nói.

Tần Thạch Thiên hoàn toàn không biết, cho nên hắn chỉ có thể nhìn hai luồng khí thể, có thể sánh với Hồng Mông linh khí, mỗi lúc một thêm đậm đặc. Cũng nhìn thấy Cổ Bàn và Tần Vũ, nhưng tình hình của hai người như thế nào thì vẫn chưa biết.

Cổ Bàn không hề biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Nguyên là vẫn đang tập trung nghiên cứu sự huyền ảo của tân khí thể, đột nhiên cảm giác được chỉ còn lại một tầng không gian lại bắt đầu sụp đổ. Sau khi không gian vũ trụ sụp đổ thì lại không ngừng cuộn cuộn dung hợp vào thân thể mình. Cuối cùng toàn bộ huyền hoàng khí vốn có từ khi hình thành vũ trụ đã hoàn toàn dung vào cơ thể (ND :cái này quý lắm đấy. Bản thân Hồng Mông chương không giả chỉ có thể dùng một phần. Phần còn lại phải dùng để ổn định toàn bộ vũ trụ), toàn bộ năng lượng của vũ trụ cũng dung vào cơ thể Cổ Bàn.

“Hây!”. Cổ Bàn trợn mắt, hét lớn một tiếng. Năng lượng sung mãn dồn vào cơ thể khiến hắn không nhận được phải phát tiết một chút.

Tay phải hé mở, vô số điểm màu vàng xuất hiện trong không trung chậm rãi lưu động, ngày càng nhiều điểm vàng xuất hiện, từ từ ngưng tụ thành hình một thanh phủ (cái búa trong truyền thuyết của Cổ Bàn). Cây phủ ban đầu vẫn có vẻ trong suốt, theo sự gia tăng của điểm vàng mà không ngừng ngưng tụ, cuối cùng đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình. Một thanh phủ màu vàng xuất hiện trong tay Cổ Bàn.

“Hoàn toàn do huyền hoàng khí ngưng tụ mà thành binh khí.” Tần Thạch Thiên hoàn toàn sửng sốt: “Một thanh huyền hoàng khí đã có thể làm cho một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo trở thành Thiên Tôn linh bảo siêu việt. Sáu thanh huyền hoàng khí có thể thành tựu huyền hoàng bất diệt thể. Một thanh phủ lại hoàn toàn do huyền hoàng khí ngưng tụ mà thành...” Tần Thạch Thiên không thể tưởng tượng được một thanh phủ như vậy sẽ có bao nhiêu uy lực.

“Khai!” Cổ Bàn lại hét lớn một tiếng, cây phủ trong tay vạch một nhát một đoàn khí thể dày đặc cuộn cuộn xoáy vòng (Nguyên văn: Vạch một vòng vào đạo hồ tuyền) , đoàn khí thể trong nháy mắt biến mất. Hồng Mông và Lâm Mông trong ánh mắt đã lộ ra thần sắc hưng phấn.

“Đại ca huynh có nhìn rõ không? Phía sau vầng sáng kia đúng là có một không gian.” Lâm Mông hứng phấn kêu lên. Mới rồi, khí thể dày đặc của cây phủ trong tay Cổ Bàn đã khai mở một vầng sáng, mặt dù không rộng lắm, nhưng Lâm Mông, Hồng Mông cùng với Tần Thạch Thiên đã nhìn thấy rõ ràng trong chớp mắt hiện ra một cái không gian không giống với vũ trụ khác, cũng không giống không gian Hồng Mông.

201. Chương 34: Luyện Khí Đích Quan Kiện

“Cái kia... đó là không gian của người chết!” Ánh mắt Hồng Mông lóe ra đầy vẻ hưng phấn và quả quyết nói.

“Cái không gian chưa biết tên, đã lâu rồi không có cảm giác phấn khích như thế.” Lâm Mông cũng là trợn tròn hai mắt, bộ dáng mặt mày đầy vẻ hưng phấn.

“Vù!” Cổ Bàn trong nháy mắt từ trong khối khí thể kia đi ra, cây phủ trong tay đã biến mất không còn.

“Tứ đệ!” Lâm Mông cười lớn đi tới. “Xem ra có tiến triển a.”

“Ngũ đệ ra mắt Tứ ca.” Tần Thạch Thiên vội vàng bước tới, cúi mình thi lễ với Cổ Bàn khiến Cổ Bàn sửng sốt ngẩn người.

“Tứ đệ, đây đã nói qua với người, người đời sau của Tần gia, hôm nay vũ trụ đại thành, đã thành... vị tân Chương không giả thứ tư của Hồng Mông.” Hồng Mông giới thiệu cho Cổ Bàn, đồng thời khi nói đến vị Chương không giả thứ tư của Hồng Mông thì cũng có chút ngại ngùng.

“Ha Ha, đại ca, huynh cũng không cần quan tâm, ta không không để ý đến đâu.” Cổ Bàn nghe ra ẩn ý trong lời nói Hồng Mông, ‘ha ha’ cười một tràng, nói tiếp:

“Ngũ đệ, Uh, không tệ, lại có thêm một cái vũ trụ của Tần gia, người của Tần gia các người đều biến thái mà.” Cổ Bàn cười đùa nói với Tần Thạch Thiên.

Tần Thạch Thiên chỉ là cười cười ngượng ngùng, cũng không nói gì thêm.

“Tứ đệ, mới vừa rồi không gian người tách mở ra, đó là không gian của người chết phải không?” Hồng Mông mặc dù đã xác định, nhưng dù sao chưa từng gặp qua, còn chờ Cổ Bàn xác nhận.

“Đúng rồi. đại ca, mới vừa rồi ta chẳng qua là muốn phát tiết một chút, toàn bộ huyền hoàng khí của vũ trụ đều hội tụ trên người ta, ta cảm giác được có chút căng ra, vì vậy mượn bốn thanh huyền hoàng khí ngưng tụ lại thành cây phủ ấy, khiến cho năng lượng vũ trụ trong cơ thể không cách nào hấp thu trọn vẹn được rốt lại phải theo một búa kia đi ra ngoài, không ngờ, vậy mà lại có thể bỏ ra từ trong khối khí thể đó

một cái khe hở không gian liên tiếp, đây cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn vậy.” Cổ Bàn hồi tưởng lại tình cảnh mới vừa rồi, nhìn mọi người nói.

“Quả nhiên là niềm vui mừng ngoài ý muốn a.” Lâm Mông thở dài nói: “Tứ đệ, theo ý ngươi, chúng ta có thể thông qua cái khe hở đó đi đến cái không gian kia được hay không?”

“Không thể!” Cổ Bàn nghiêm túc trả lời. “Cái khe hở đó căn bản không cách nào thừa nhận đẳng cấp thân thể của chúng ta, đừng nói chúng ta, e rằng là Thần Vương cũng rất khó thông qua.”

“Bất kể nói như thế nào, chúng ta vừa tiến triển được một bước, chỉ là chúng ta biết, chúng ta có thể thông qua lực lượng chính mình tách mở ra không gian của khí thể đặc thù kia, nói cách khác, chúng ta hoàn toàn có thể mở ra một cái thông đạo tới cái không gian kia, còn lại chính là chúng ta phải cố gắng mở ra một cái thông đạo như vậy.” Hồng Mông mắt lóe sáng nói: “Có lẽ, đây chính là một cơ hội để thực lực của Chương không giả chúng ta tăng lên.” Hồng Mông cũng không nói để tăng lên cảnh giới, bởi vì hắn căn bản không biết, tối thiểu là Hồng Mông Chương không giả còn có cảnh giới cao hơn hay không.

“Tam đệ bên kia không biết có tiến triển gì không, thấy hắn đã một mình ngồi ở khối khí thể chừng trăm năm rồi.” Ánh mắt Lâm Mông nhìn Tần Vũ phía bên kia.

Hồng Mông khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

“Nhị đệ, Tam đệ có thể là hoàn toàn ở trong vũ trụ của người trưởng thành, tính tình của hắn ngươi còn không biết sao? Nếu như hắn lần này linh ngộ không được cái gì, ta dám khẳng định, hắn thà rằng lưu lại ở bên trong không chịu ra ngoài.”

“Ha Ha! Điều này cũng đúng.” Lâm Mông suy nghĩ một chút quá trình trưởng thành của Tần Vũ, ha ha cười to nói.

“Phụ thân của Tiểu Quân vậy mà nắm trong tay vũ trụ. Trước kia căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, hôm nay, ta cũng thành tựu được cái đẳng cấp này, quả thực giống như là một giấc mơ.” Cổ Bàn lắc đầu cười nói.

“Tứ đệ, chỉ sợ thực lực của ngươi bây giờ nếu so với ta và đại ca còn mạnh hơn một chút đấy. Đừng quên, ngươi có một cái vũ trụ toàn bộ là huyền hoàng khí, mà năng lượng còn là hấp thu cả cái vũ trụ của ngươi.” Lâm Mông nói, trong giọng nói ít nhiều mang theo chút ganh tỵ.

“Ha Ha! Nhị ca, huynh đây có thể đã sai lầm rồi. Thực lực của ta bây giờ nhiều lắm cũng chỉ cùng các huynh ngang bằng, thân thể của ta cũng chỉ có thể chịu đựng sáu thành huyền hoàng khí. Nếu không ta cũng không đến nỗi bị ép phải tạo ra một cây búa. Còn như lực lượng của vũ trụ không gian, đó thật ra chính là không ít Hồng Mông linh khí biến thành.” Cổ Bàn nói không sai, nếu như muốn nói hắn mạnh, cũng chỉ là mạnh dựa trên cái búa đó, nhưng nếu tính ra thật sự, cây búa kia cũng hoàn toàn không hơn được Hồng Mông và Lâm Mông.

“Không biết Tam đệ lúc nào mới có thể có linh ngộ, ta vẫn luôn có cảm giác, khi Tam đệ linh ngộ ra chính là lúc chúng ta có thể tiến vào không gian người chết...” Hồng Mông cuối cùng nói.

-o-o-o-

Vô Danh Không Gian tầng thứ chín, trong Lĩnh vực Tinh thần.

“Sư tổ, nguyên liệu lần trước sử dụng hết rồi. Gần đây có phát hiện được nguyên liệu gì có thể luyện khí hay không?” Hồng Quân xuất quan, cũng không có mang theo ra vũ khí gì, mà vừa xuất quan đã lập tức hỏi Lôi Vệ nguyên liệu luyện khí.

“Ha Ha! Tiểu tử ngươi mặc dù ở bên trong rồng rã trăm vạn năm, đối với chúng ta ở ngoài này dù sao chỉ qua có trăm năm, đâu có thể tìm được nhiều nguyên liệu như vậy.” Lôi Vệ cười mắng. Chẳng qua Hồng Quân quá chăm chỉ cùng kiên trì, cũng quả thực khiến cho Lôi Vệ thầm khen ngợi.

“Ồ! Sao rồi, Thu Mi nãi nãi, linh hồn của Thiên Minh thế nào?” Hồng Quân vừa đi tới bên Tả Thu Mi vừa hỏi.

Tả Thu Mi còn đang suy tư, chưa nắm được điểm mấu chốt, nghe câu hỏi của Hồng Quân, nhú mày đáp.

“Chưa có tiến triển, ta chỉ biết là có người dùng một loại thủ pháp phi thường cao minh thay đổi một bộ phận rất quan trọng. Có thể nói người này thủ pháp rất cao minh. Đúng là vì hắn thay bộ phận đó hoàn toàn xem như là vật chết, nhưng lại có thể duy trì bền bỉ một cái linh hồn không trọn vẹn, ta dám khẳng định, nếu như có thể bổ sung phục hồi bộ phận thiếu mất của linh hồn kia, thực lực của Huống Thiên Minh hẳn là có thể tăng vô hạn đến gần Thiên Tôn, cũng giống như người và Lôi Vệ tiên sinh bây giờ.”

“Vô hạn tiến đến gần Thiên Tôn?” Huống Thiên Minh đầu óc hơi mờ mờ, đây là cái khái niệm gì? Tính ra ở cái không gian này, Đó quả thực là sự tồn tại vô địch.

“Dùng vật chết phỏng theo bộ phận linh hồn.” Hồng Quân cũng chìm vào dòng suy tư, một lát sau Hồng Quân ta hỏi tới: “Thu mi nãi nãi, vậy ngài nói, nếu như cả linh hồn đều do thủ pháp như thế cấu thành, có thể sáng tạo một cái sinh mạng sao?”

“Không thể, bởi vì loại thủ pháp này không thể hoàn toàn áp dụng vào cơ chế sinh mạng.” Tả Thu Mi trả lời rất khẳng định: “Có lẽ, thủ pháp như thế áp dụng trên người khôi lỗi, có thể làm khôi lỗi có được linh hồn chính mình, có thể tìm hiểu Không Gian Pháp Tắc.”

“Khôi lỗi?” Hồng Quân chợt nhớ ra, lúc đầu phụ thân được Khương Lan gia gia tặng cho Kiếm Tiên khôi lỗi, không có trí tuệ, không có linh hồn, sau lại, tại Tiên Ma Yêu giới kế thừa Mê Thần điện, lại lấy được khôi lỗi trí tuệ do Tượng Thần Xa Hầu Viên luyện chế thành truyền lại, đó là Phúc Bá. Còn hôm nay, phát hiện của Tả Thu Mi, đã có thể dùng chút thủ đoạn nào đó thay thế linh hồn thực sự, để truyền cấp linh hồn cho khôi lỗi, như vậy, coi như là một con người hoàn chỉnh.

“Cho dù khôi lỗi hoàn toàn linh ngộ được Không Gian Pháp Tắc, trở thành Thần Vương, cũng đồng dạng không tính là con người, bởi vì, hắn trước sau không cách nào đạt được linh hồn trí tuệ thực sự, thủy chung không có dấu ấn sinh mạng. Không có chân linh.” Tả Thu Mi tiếp tục nói: “Linh hồn như thế, chẳng qua là có thể làm cho khôi lỗi đầy đủ hơn, có thể tu luyện, có thể sử dụng linh hồn vay mượn này để linh ngộ thứ mà khôi lỗi không thông hiểu được, lực lượng để phối hợp khôi lỗi không có khả năng kết hợp.”

“Chờ một chút!” Một chút ánh sáng chợt lóe lên trong đầu Hồng Quân: “Ngài mới vừa nói, linh hồn vay mượn có thể làm cái gì?”

Tả Thu Mi bị Hồng Quân gọi giật khiến sững sờ, lập tức lập lại một lần nữa:

“Linh hồn vay mượn có thể giúp cho khôi lỗi linh ngộ pháp tắc, phối hợp các loại năng lượng, đây đều là sự việc khôi lỗi lúc ban đầu không thể làm được.”

“Linh ngộ pháp tắc. Phối hợp năng lượng...” Hai câu này không ngừng vang lên trong đầu Hồng Quân. “Linh ngộ pháp tắc. Phối hợp năng lượng...”

“Khải linh, nói đơn giản nhất, đó là trên vũ khí tăng lên từng đạo từng đạo trận pháp, để cho việc khống chế hữu hiệu các loại năng lượng của nó, đạt thành một cái tổng thể bao gồm tất cả trong nó...”

Hồng Quân lại nhớ tới phụ thân và đã từng thấy qua khai linh, trận pháp cấp bậc càng cao, càng có thể khống chế tốt các loại năng lượng, càng có thể làm cho trận pháp cùng vũ khí dung hợp hài hòa cùng một chỗ.

“Hiểu rõ rồi. Hiểu rồi. Thì ra là như thế, nguyên lai là như thế a...” Hồng Quân tựa hồ có chút điên cuồng, phần khích phi thường.

“Làm sao vậy? Có chỗ nào không đúng sao?” Tả Thu Mi hỏi.

“Không có, không có chỗ không đúng, Thu Mi nãi nãi, câu nói của ngài đã giúp ta tỉnh ngộ. Ta vốn làm sao mà nghĩ không ra chứ.” Hồng Quân vẫn phần khích như trước.

“Nhưng mà, bộ phận linh hồn không trọn vẹn này của Thiên Minh như là có chỗ nào đó có chút gút mắt, sử dụng bộ phận của kết cấu này thay thế linh hồn, so với linh hồn đầy đủ ban đầu có chênh lệch rất lớn.” Tả Thu Mi không có suy nghĩ Hồng Quân tới cùng nghĩ tới điều gì, mà vẫn còn đang suy nghĩ như thế nào mới có thể chữa trị linh hồn của Huống Thiên Minh.

“Uh!” Tả rốt cục đã thông suốt. Thì ra chỉ cách một tờ giấy mỏng, chọc thủng qua là đã hoàn toàn hiểu rõ.” Hồng Quân trong lòng một bầu hào hứng.

“Sư tổ, chúng ta trước tìm bắt mấy tên Thần Vương của Đệ Nhất Thần Giới, kiếm thứ tội ác tày trời là tốt nhất.” Hồng Quân đi tới bên cạnh Lôi Vệ nói.

“Hả? Bắt Thần Vương? Vậy thì không có khó khăn gì. Chỉ là, có ích lợi gì sao?” Lôi Vệ không rõ ý tứ của Hồng Quân.

“Sư tổ, ta nghĩ, ta sắp hiểu chỗ then chốt của vấn đề. Nếu không xảy ra bất trắc, chúng ta cũng có thể có được vũ khí sánh ngang Hồng Mông linh bảo.” Tâm tình Hồng Quân lúc này rất khoái trá, hiểu thông được điểm mấu chốt, kế tiếp chính là thí nghiệm.

Trong tầng Không Gian thứ chín, Dịch Bàn đang để hết tâm trí vào việc luyện chế vũ khí cho chính mình, Dịch Bàn là Thần Vương của Đệ Nhất Thần Giới, đồng thời là tông sư luyện khí, hoàn toàn có thể dễ dàng luyện chế thành Thượng phẩm Thiên Thần khí, khi đó Dịch Bàn bị người giết chết tới nơi này, gặp qua vài người sau lại mới biết chính mình thật sự đã chết. Đến cái không gian này vốn có Lục Đạo Luân Hồi, Dịch Bàn cũng giống như rất nhiều Thần Vương khác, hoàn toàn không nỡ buông bỏ một thân tu vi Thần Vương của mình, rất nhanh linh ngộ Không Gian Pháp Tắc, ở trong không gian này, cũng coi như là lần nữa đạt thành Thần Vương chân chính.

Thần Vương không có vũ khí là không có năng lực, Dịch Bàn là tông sư luyện khí, cũng quyết định luyện chế cho mình một kiện vũ khí.

“Trận pháp, Mê Thần...” Vào thời khắc mấu chốt nhất của Khải linh, Dịch Bàn dùng tới trận pháp cực mạnh mà mình đã linh ngộ được, thất cấp trận pháp, Mê Thần.

“Uh, cuối cùng hoàn thành rồi.” Dịch Bàn thở phào một hơi.

“Hắc Hắc, cái thanh Thiên Thần khí này của ngươi mới vừa luyện chế không tệ đây. Còn chưa có nhận chủ sao, giao cho ta thế nào?” Một đạo thanh âm âm tà truyền vào tai Dịch Bàn, đồng thời một bóng người cao gầy xuất hiện tại trước mặt Dịch Bàn.

“Ngươi... ngươi lại cướp đoạt vũ khí của người khác, chúng ta cũng đều là Thần Vương của Đệ Nhất Thần Giới a.” Dịch Bàn kêu lên, hắn biết Đệ Nhất Thần Giới cùng Đệ Nhị Thần Giới đích xác mâu thuẫn khá lớn. Nhưng không nghĩ tới bên trong Đệ Nhất Thần Giới với nhau đấu đá cũng rất kịch liệt.

“Đương nhiên, bất quá vũ khí cũng chẳng có phân biệt đệ mấy thần giới, ở trong tay ta chính là a...” Người nọ còn chưa nói xong, đột nhiên kêu thảm một tiếng rồi tan biến mất, không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước.

“Vậy... kết thúc?” Dịch Bàn trợn trừng mắt, cũng có chút không tưởng tượng nổi.

Trong Lĩnh vực Tinh thần, Lôi Vệ nhìn tên Thần Vương cao gầy vừa bắt được, quay sang Hồng Quân bên cạnh nói.

“Đã bốn tên rồi. Không sai biệt lắm chứ.

Hồng Quân khom người nói.

“Đa Tạ sư tổ, tạm thời đủ rồi.”

202. Chương 35: Khí Phôi

Công Tôn Vũ phản ứng đầu tiên, vội thuấn di rời khỏi nơi này, không biết rằng nơi đây mới là nguy hiểm nhất.

“Cái gì!” Không gian pháp tắc không thể dùng.” Công Tôn Vũ kinh hãi phát hiện. Chính mình ở nơi này không cách nào sử dụng Không gian pháp tắc.

“Ha ha! Đã tới Lĩnh vực Tinh thần của ta mà còn muốn chạy sao! Hãy chấp nhận vận mệnh của ngươi đi.” Thân ảnh Lôi Vệ trong nháy mắt xuất hiện cách đó không xa, cười nói.

“Ngươi... Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?” Lôi Vệ rõ ràng đã dùng thuật di. Một Thần Vương mà không thể dùng Không Gian pháp tắc thì so với Thượng bộ thiên thần cũng không bằng. Bởi vậy một Thiên thần mà chống lại Thần Vương chỉ có con đường chết.

“Không quan hệ, ngươi không cần phải quan tâm tới ta, không phải ta muốn tìm ngươi tới, tất cả là do ý của hần.” Lôi Vệ chỉ sang một bên. Vừa dứt lời, thân ảnh Hồng Quân trong nháy mắt xuất hiện tại hướng Lôi Vệ đang chỉ.

“Không có gì. Chỉ là muốn mời ngươi tới giúp bọn ta mà thôi. Đương nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn cái chết”. Hồng Quân lạnh lùng nói.

“Hỗ trợ, định lừa đứa trẻ 3 tuổi chắc.” Công Tôn Vũ trong lòng thầm mắng, nhưng lại không dám phát tác. Dù sao, bây giờ cái sinh mạng mình đang nằm trong tay đối phương.

“Xin hỏi tiền bối, ta, một Thần Vương nho nhỏ có thể giúp được gì cho ngài đây?”. Công Tôn Vũ liền cười nói.

Hồng Quân cười một tiếng đoạn nói:

“Có thể, đương nhiên là có thể. Chỉ cần ngươi phối hợp cho tốt, tự nhiên là có thể giúp ích cho ta nhiều lắm.”

Công Tôn Vũ mặt dù không biết Hồng Quân cần hần hỗ trợ cái gì, nhưng đoán chắc là không có chuyện gì tốt.

“Vậy, tiền bối, sau khi ta giúp ngài, liệu ngài có thể để ta rời đi?”

“Rời đi? Đúng là nằm mơ.” Hồng Quân thầm nghĩ, nhưng vì ngửa Công Tôn Vũ liều mạng, thậm chí tự bạo, nên sắc mặt vẫn không đổi gập đầu: “Đương nhiên, mạng nhỏ của ngươi đối với ta chẳng có gì đáng nói. Nếu ngươi cứ phối hợp tốt thì lúc đó tự nhiên có thể rời đi.”

Công Tôn Vũ tâm niệm thay đổi thật nhanh đoạn cắn răng nói:

“Được! vẫn bối nhất định sẽ tận lực phối hợp với tiền bối.” Phản kháng lại chắc chắn sẽ chết, như vậy nói không chừng vẫn còn con đường sống.

Hồng Quân mỉm cười thầm nghĩ: “Như vậy tốt hơn nhiều. Chỉ cần không phản kháng, hiệu quả linh hồn sẽ càng tốt.”

Tới nơi ở của Tả Thu Mi, Công Tôn Vũ lại lấy làm kinh hãi. Bởi nơi này lại có bốn Thần Vương. Tất cả đều ở bên cạnh Tả Thu Mi, ngoại trừ một người thân vận kim y, còn lại đều là Thần Vương Đệ Nhất Thần Giới.

“Đây...” Công Tôn Vũ bị tràng diện trước mắt làm cho có chút bối rối.

“Sau đây, các người chỉ cần làm theo lời yêu cầu của vị tiền bối này là được.” Hồng Quân chỉ vào Tả Thu Mi nói với Công Tôn Vũ và ba người kia.

“Thu Mi nãi nãi, những người này xin giao cho người. Ta đợi tin tức tốt của ngài.” Hồng Quân lén truyền thần thức truyền âm cho Tả Thu Mi.

“Yên tâm, cứ chờ tin tốt của ta.” Tả Thu Mi cũng thầm truyền âm cho Hồng Quân.

“Bốn người các người hãy ngồi xuống”. Tả Thu Mi hướng bốn người nói: “Kế tiếp ta cần các người cấp một ít giúp ta hoàn thành nghiên cứu. Nếu có người chống lại, kẻ đó sẽ bị giết chết đầu tiên.” Tả Thu Mi nói tới đây ra hiệu cho bốn người nhìn vào Huống Thiên Minh.

“Nhiệm vụ của hần ở đây là để giám thị các người, hy vọng các người tự thu xếp ổn thỏa.”

Bốn người đồng thời chửi thầm. Bọn họ không nghi ngờ gì là sẽ chết trong cái không gian quỷ dị này. Người thanh niên vận kim y này có thể nhanh chóng giết chết bọn họ.

Thật ra, bọn chúng vẫn còn sai lầm ở chỗ: Cho dù không ở trong cái không gian này, Huống Thiên Minh vẫn có thể nhanh chóng giết chết bọn hắn.

“Các người, trước tiên hãy buông lỏng tinh thần, nhắm mắt lại, tưởng tượng như lúc mình đang nghỉ ngơi.” Tả Thu Mi lên tiếng nói. Nghe theo lời Tả Thu Mi toàn bộ bốn người đều chiếu theo mà làm.

Trong không gian được gia tốc thời gian, Hồng Quân đang cầm trong tay một cái khí phù đã luyện chế tốt.

“Khí phù này thực sự đã là cực hạn của Phi vân thạch rồi. Ngũ cấp trận pháp ta xem ra cũng có thể đạt được”. Hồng Quân cười một tiếng. Ở cái không gian gia tốc thời gian này đã qua mấy vạn năm, rốt cục cũng đã lĩnh ngộ xong ngũ cấp trận pháp, lại dùng mấy vạn năm thời gian kiểm nghiệm thực tế. Cuối cùng, đúng là đã có thể bố trí ra một cái trận pháp ngũ cấp hoàn mỹ.

“Trận pháp... Bất nguyên...” Tay Hồng Quân nhanh chóng khắc họa lên khí phù, khí phù chớp lên một trận lay động, trận pháp ngũ cấp tên là Bất nguyên đã khởi linh thành công.

Một chùm sáng lóe lên, một thanh chiến đao hẹp và dài xuất hiện trên tay Hồng Quân.

“Quả nhiên, trải qua khởi linh bằng ngũ cấp trận pháp, từ phi vân thạch đã có thể luyện chế Hạ phẩm Thiên Thần khí. Hơn nữa phẩm cấp cũng gần đạt tới Trung phẩm Thiên Thần khí rồi”.

Hồng Quân đối với đạo trận pháp và luyện khí mà nói đều có thiên phú rất cao. Bất luận là lĩnh vực nào đều có năng lực lĩnh ngộ còn tiến bộ một cách thần tốc.

Cái gì cũng muốn vượt qua Tần Vũ năm xưa. Nếu phải nói về tốc độ tu luyện, Tần Vũ trong kỷ vạn năm đã trở thành Hồng Mông cường giả không giả. Tốc độ như vậy, đừng nói Hồng Quân, bất kỳ kẻ nào cũng không thể đạt được tốc độ cao như vậy.

“Tiểu Sương, tốt rồi, người mau đến xem.” Chợt, thanh âm Tả Thu Mi vang lên trong đầu Hồng Quân.

“Không ngờ lại nhanh đến vậy.” Hồng Quân kinh ngạc nói. Hắn đang trong không gian gia tốc thời gian, mặc dù đã qua ngàn năm, nhưng bên ngoài cũng chỉ mới qua mấy năm mà thôi. Bốn cái linh hồn Thần Vương, chẳng lẽ đã lấy ra hết rồi sao? “Đi! Phải tới xem mới biết.”

“Thu Mi nãi nãi!”. Tiếng Hồng Quân vừa dứt, người đã xuất hiện bên cạnh Tả Thu Mi và Huống Thiên Minh.

Tả Thu Mi mỉm cười:

“Ừ, Tiểu Sương người nhìn xem”. Vừa nói hai tay mở ra, trong lúc đó, bốn cái bóng người nhỏ xíu đang nhắm mắt bị rút ra chân linh vậy mà trên mặt vẫn còn bộ dạng an tường một loạt.

“Thật hoàn hảo, một điểm phá hư cũng không có.” Hồng Quân khen. Trên tay Tả Thu Mi mở ra đúng là bốn linh hồn Thần Vương, không có bị phá hư chút nào, cũng không có chút bất an. Cũng cần nói rõ, bọn họ đang ở trạng thái cực kỳ an tĩnh khi bị lấy ra linh hồn.

“Cũng nhờ bọn họ phối hợp. Đương nhiên, có sự uy hiếp của Thiên Minh ở bên cạnh cũng tạo ra tác dụng rất lớn.” Tả Thu Mi nói.

“Đa tạ Thu Mi nãi nãi, đem bọn họ giao cho ta đi thôi. Nói không chừng ta sẽ cấp cho bọn hắn một vài điều vui mừng.” Hồng Quân rất tự tin nói.

“Ừ, trước tiên người cứ mang đi, ta vẫn còn muốn tiếp tục nghiên cứu linh hồn của Thiên Minh, nếu như có thể trả lại cho hắn diện mạo vốn có, ta nghĩ đối với việc nghiên cứu về linh hồn của ta cũng có thể đề cao thêm một tầng nữa.” Tả Thu Mi cũng cười nói theo.

Mặc dù lần này chưa có tiến triển gì, nhưng người tu chân vốn có năm tháng vô tận, bà cũng tin tưởng sẽ có ngày mình thành công.

“Trước hết bắt đầu từ người đi”. Hồng Quân dùng tay trái cẩn thận kéo một cái linh hồn Thần Vương, tay phải cầm lấy một kiện khí phù đã luyện chế tốt tự nhủ: “Hy vọng phán đoán của ta là chính xác.”

“Hợp!” Hai tay Hồng Quân không chế đem nguyên anh linh hồn và khí phù bắt đầu không ngừng dung hợp với nhau.

“Bài xích lẫn nhau?” Hồng Quân chau mày.

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ phán đoán của ta là sai lầm?”

“Không đúng, nhất định là vẫn còn có chi tiết nào đó chưa nghĩ tới.” Hồng Quân ngừng lại, cũng không tiếp tục cưỡng chế hai linh hồn còn lại dung hợp. Mỗi một sai lầm thì có thể sẽ bị mất đi một cái tài liệu trân quý.

“Khởi linh, hay chính là phụ gia trận pháp, dụng trận pháp để điều phối các loại năng lượng, từ đó làm cho vũ khí trở thành một chỉnh thể trọn vẹn.”

“Trừ phi, tài liệu không thể thừa nhận được mức độ phức tạp của trận pháp. Nhưng dù có vậy thì cũng không nên có hiện tượng bài xích mới phải. Chẳng lẽ, là bởi vì linh hồn này không được? Rốt cuộc là đã thiếu sót cái gì?...”

-o-o-o-

Thiên Tôn thành. Trong phòng Chu Viêm.

“Chu Viêm Thiên Tôn, thanh Trảm Không Kiếm này đã đến lúc nên trả lại ngài.” Lưu Quang hai tay nâng Trảm Không Kiếm đưa cho Chu Viêm. Cho đến bây giờ, Lưu Quang đối với Chu Viêm vẫn rất kính trọng.

“Ha ha! Lưu Quang huynh, huynh sau khi trở thành Thiên Tôn, đây là lần đầu tiên tới chỗ này của ta. Vậy Trảm Không kiếm này cũng không nên quá coi trọng. Nếu Lưu Quang huynh thích, hoàn toàn có thể lưu lại”. Chu Viêm xưng hô đối với Lưu Quang cũng đã biến thành Lưu Quang huynh. Đây là vì cao thủ đồng cấp thì cần phải tôn trọng nhau.

Lưu Quang cũng cười một tiếng nói:

“Chu Viêm Thiên Tôn, mặc dù Lưu Quang ta thành Thiên Tôn, nhưng đối với ngài vẫn khâm phục tự đáy lòng. Ít nhất với việc ngài luyện chế thanh Trảm Không kiếm này, ta cũng phải nghiên cứu rất lâu mới hiểu rõ được. Sáng tạo ra phương pháp luyện chế độc đáo như vậy, thật đã đủ để cho Lưu Quang phải kính phục.”

“Oh! Thì ra Lưu Quang huynh đã hiểu rõ bí mật của Trảm Không Kiếm. Không ngờ, không ngờ a!”. Chu Viêm liên miện khen.

“Hiểu rõ và sáng tạo thì có khoảng cách rất lớn. Đúng rồi, Chu Viêm Thiên tôn, nghe nói Chu An Thiên Tôn của Đệ Nhị Thần Giới tu vi không còn, có đúng đã đầu phục ngài hay không?” Lưu Quang nhỏ giọng hỏi.

“Ha Ha! Đó là lẽ đương nhiên. Không đối Lưu Quang huynh, Chu An nguyên là hài tử của ta.” Chu Viêm cười nói.

“A! Nhưng sao Chu An này rõ ràng là người của Đệ Nhị Thần giới”. Lưu Quang có chút không giải thích nổi.

“Lúc đầu là hấn phản bội ta, đi theo Lâm Mông rồi mới có địa vị Lôi Phạt Thiên Tôn ở Đệ Nhị Thần giới.” Chu Viêm nói về mặt có chút phiền muộn.

“Nguyên lai là vậy. Ta vốn còn băn khoăn, Chu An này, không nghĩ được hấn lại là người của ngài. Vậy trước tiên xin chúc mừng Chu Viêm Thiên Tôn.” Lưu Quang nói.

“Ha ha, Lưu Quang huynh, kì thật huynh cũng không nên lo lắng. Dù sao chúng ta cũng không phải địch nhân sinh tử”. Trong lời nói của Chu Viêm làm như vô tình nói ra.

“Đương nhiên, Lưu Quang cũng tự biết mình, tất nhiên không dám đối địch với Chu Viêm Thiên tôn. Nếu có thể còn hy vọng được hòa hảo với Chu Viêm Thiên Tôn nhiều hơn. Như vậy ở Vô Danh Không gian này, tiểu đệ cũng còn có thể được chia một chén canh”.

Chu Viêm cười một tiếng.

“Cái này đương nhiên là vậy rồi. Vậy thanh Trảm Không kiếm này ta hãy thu về vậy” Dứt lời vung tay một cái, thu vào tay thanh Trảm Không kiếm có thể sánh ngang với nhất lưu Hồng Mông linh bảo ấy.

“Tiểu đệ còn phải tiếp tục tìm kiếm nơi hạ lạc của Tần Tư cùng Hồng Quân. Mặc dù không còn cần tìm linh bảo, nhưng mối xỉ nhục kia không rửa không thể quên được”. Lưu Quang đứng dậy cáo từ.

Chu Viêm đảo mắt.

“Nếu là vậy, mong rằng khi Lưu Quang huynh lấy được Hồng Mông linh bảo, có thể tặng cho Chu Mỗ một kiện, Chu Mỗ vô cùng tạ ơn”.

“Được! chuyện nhỏ, Chu Viêm Thiên Tôn, Lưu Quang cáo từ.” Lưu Quang trong tâm đã không còn ham muốn với Hồng Mông linh bảo. Tại thời điểm hắn trở thành Thiên Tôn, đã không hề muốn rồi. Có lẽ chỉ có Thiên Tôn Linh bảo mới có thể hấp dẫn nổi hắn.

Đợi Lưu Quang đi rồi, Chu Viêm mới mở một khe không gian, bên trong một thanh trường kiếm cùng một cái linh hồn đang chậm rãi tương hợp. Một khi xảy ra gián đoạn, cần phải có không ít năng lượng màu xám tinh thuần bổ sung vào để cho quá trình dung hợp diễn ra liên tục.

“Không biết sau khi dung hợp với linh hồn Thiên Tôn, vũ khí sẽ đạt tới đẳng cấp nào đây?”

203. Chương 36: Hảo Đông Tây A

“Trong khí phôi này thử thêm vào một ít năng lượng màu xám, cho dù không thể dùng linh hồn để luyện chế, hẳn là cũng có thể tăng lên đẳng cấp của vũ khí. Chẳng qua không biết phi vân thạch này có thể tiếp nhận năng lượng màu xám hay không?” Hồng Quân trong lòng chợt nghĩ tới, phất tay một cái, một khối năng lượng màu xám rất tinh thuần xuất hiện tại trước mắt: “Thử xem ngươi rốt cuộc có thể tiếp nhận bao nhiêu năng lượng.”

“Vù!” Khối năng lượng màu xám kia trong nháy mắt vây quanh kiện khí phôi vừa rồi, màu xám năng lượng tinh thuần từng chút một dung nhập vào khí phôi.

“Bồng!” Một tiếng vang giòn tan, khối năng lượng màu xám vừa mới dung nhập vào không được một phần trăm, khí phôi kia bất thành linh nổ tung ra.

“Năng lượng ít như vậy, căn bản không tạo ra được hiệu quả gì.” Hồng Quân nhíu mày, cũng không có vì hao phí một kiện khí phôi khá tốt mà chán chường mất lòng tin.

“Đây đúng là nguyên liệu phi vân thạch tốt nhất sao?” Hồng Quân nhớ lại quá trình luyện chế khí phôi cùng với tôi luyện, có thể nói, bất luận là quá trình từ chiết xuất nguyên liệu, phối hợp, hay là tôi luyện, cũng đều được thực hiện một cách tốt đẹp. Bất luận độ dẻo dai, độ cứng rắn cũng đều đã đạt tới cực hạn, tưởng muốn nâng cao thêm nữa cũng rất khó khăn.

“Được, lại tiếp tục thí nghiệm lần nữa.” Hồng Quân vừa chép miệng vừa đưa tay cầm lấy một kiện khí phôi, trong tay đồng thời xuất hiện một khối nhỏ năng lượng màu xám tinh thuần. “Đây không sai biệt lắm đã là giới hạn mức chịu đựng của phi vân thạch. Tốt, còn gì nữa đây.”

Năng lượng màu xám bao chung quanh khí phôi, không ngừng dung nhập vào, thần thức của Hồng Quân vẫn liên tục quan sát, khi khí phôi hòa hợp với năng lượng màu xám trở nên càng lúc càng cứng rắn hơn, hồi lâu sau, năng lượng màu xám tất cả đã hoàn toàn kết hợp với khí phôi.

“Trận pháp bát nguyên, khai linh...” Hai tay của Hồng Quân không ngừng khắc họa, đem cái trận pháp vô cùng phức tạp khắc vào trong kiện khí phôi này.

“Thành công rồi!” Hồng Quân hết sức mừng rỡ, mặc dù chưa biết đẳng cấp vũ khí ra sao, nhưng dù sao cũng là tâm sức nỗ lực của mình.

“Ồ!? Đã đạt tới đẳng cấp Trung phẩm Thiên Thần khí. lại còn có hiệu quả đặc thù.” Hồng Quân tự cười giễu một tiếng nói: “Vậy mà vũ khí hạng trung này có thể dẫn đến hiệu quả đặc thù kém cỏi nhất.”

“Tiểu Sương, mau ra đây, tìm được thứ tốt rồi.” Đột nhiên, thanh âm của Lôi Vệ vang lên trong đầu Hồng Quân.

“Vù!” Thuần di chuyển đi, thân ảnh Hồng Quân thoáng cái đã xuất hiện ở bên cạnh Lôi Vệ.

“Sư tổ, thứ gì tốt?”

“Ha Ha! Tiểu Sương, không uống công chúng ta nhiều năm đi vòng quanh như vậy, qua dò xét của ta, phía trước cách đây không xa, có một ngọn núi, trong núi có một khối quặng mỏ đặc thù cao hàng trượng, cụ thể là cái gì ta cũng chưa nhìn thấy qua, chẳng qua phẩm chất của nguyên liệu đứt khoát so với lưu vân kim và huyền thiên thạch phải tốt hơn.” Lôi Vệ vừa cười lớn vừa nói.

Mấy năm nay trình độ luyện khí của Hồng Quân một mực tăng lên, mặc dù đến bây giờ làm ra loại tốt nhất cũng chỉ là Hạ phẩm Thiên Thần khí, nhưng trong lòng Lôi Vệ biết rõ... nguyên nhân này rất lớn là do phẩm chất của nguyên liệu phi vân thạch thực sự quá kém.

“Thật sự?” Hồng Quân đôi mắt sáng ngời. “Thật tốt quá! Sư tổ, chúng ta mau mau đi tới đó đi.” Thần thức của Hồng Quân trong nháy mắt xuyên qua Lĩnh vực Tinh thần, theo hướng Lôi Vệ đã nói dò xét qua.

“Ồ! Phạm vi này lại còn có lưu vân kim và huyền thiên thạch? Trời ạ, đây không phải là một cái kho báu ư?” Lôi Vệ lại lần nữa liếc nhìn qua, phát hiện ngoại trừ cái khoáng thạch không biết tên kia, sơn mạch này còn có một lượng lớn lưu vân kim và huyền thiên thạch.

Thần thức của Thần Vương mặc dù không cách nào bao trùm cả tầng Không Gian thứ chín, nhưng Thiên Tôn thì hoàn toàn có khả năng, cái loại địa phương như vậy hẳn là sẽ không chứa lại mới đúng.

“Không đúng, có điều kỳ lạ.” Lôi Vệ khống chế Lĩnh vực Tinh thần trong nháy mắt ngừng lại, thần thức tiếp tục mở rộng ra khắp bốn phía.

Thần thức của Hồng Quân vẫn một mực ghim vào mỏ khoáng thạch ấy tính toán, thiếu điều chảy nước miếng:

“Sư tổ, chúng ta còn chờ gì. Mau đi lấy các khoáng thạch kia mang về.” Hồng Quân cũng phát hiện Lĩnh vực Tinh thần đã ngưng chuyển động.

“Tiểu Sương, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Một cái kho báu nhiều vô số như vậy, rành rành bỏ tại đây mà không có ai phát hiện ra?” Lôi Vệ cười nói.

“Ồ! Đúng vậy!” Hồng Quân được Lôi Vệ nhắc nhở, cũng trong nháy mắt tỉnh ngộ lại: “Chẳng lẽ là có người có ý bày ra bẫy rập?” Hồng Quân nói.

“Vây cũng không phải.” Lôi Vệ nói tiếp: “Chúng ta chỉ sợ cũng không chiếm được món kho báu này.”

“Tại sao?” Hồng Quân cũng không có suy nghĩ nhiều, chủ yếu là sức thu hút của số bảo tàng này đối với hắn quá lớn.

“Mở rộng thần thức của ngươi quan sát một chút sẽ biết. Cái chỗ này có một món bảo tàng cũng không có gì lạ.” Lôi Vệ vừa cười vừa nói.

“À!? Ta xem thử xem.” Lôi Vệ nói xong, Hồng Quân mới bắt đầu mở rộng thần thức của mình, lúc này cũng vì quá mức chú ý khoáng thạch không quan sát kỹ.

“Chuyện gì xảy ra? Cái vòng xoáy thật lớn trên bầu trời kia là cái gì? Chẳng lẽ đây chính là Lục Đạo Luân Hồi?” Hồng Quân kinh ngạc phát hiện ra, trên bầu trời cách ngọn núi kia khoảng hơn hai vạn dặm, nổi lơ lửng một cái vòng xoáy quỷ dị thật lớn. Cùng ở trung tâm vòng xoáy có sáu tầng không gian đan xen nhau, cả vòng xoáy đều đang không ngừng quay tròn, cái hình thể này cùng với cái Lục Đạo Luân Hồi trước đây đại ca hắn nói qua tựa hồ một dạng như nhau. Chẳng qua... Lục Đạo Luân Hồi không phải là không thể dùng thần thức dò xét được sao?

Lôi Vệ nghe được lời của Hồng Quân tức thì ngẩn người, kinh ngạc hỏi:

“Tiểu Sương, người thật sự... có thể sử dụng thần thức quan sát Lục Đạo Luân Hồi?” Lôi Vệ đã ở không gian này rất lâu. Nhưng cho tới bây giờ cũng không nghe nói qua có người nào có thể dùng thần thức dò xét Lục Đạo Luân Hồi.

“Đúng... đúng vậy. Ta cũng nghe nói quá, Lục Đạo Luân Hồi không thể dùng thần thức dò xét, ta cũng không biết đây là chuyện gì xảy ra.” Hồng Quân cũng kinh ngạc há hốc mồm, dù sao ở trong lịch sử của tầng Không Gian thứ chín, không cách nào dùng thần thức dò xét Lục Đạo Luân Hồi điều này đã thành một cái định luật, cho tới bây giờ chưa có người nào phá vỡ được.

“Sư tổ... ta muốn đi coi thử.” Hồng Quân đột nhiên nghiêm túc nói.

“Cái gì? Không được, ta không thể để cho người đi mạo hiểm như vậy. Lực hút của Lục Đạo Luân Hồi không phải người một tên Thần Vương có thể chống lại được, người mà đi tới, cũng chỉ có thể bị cuốn vào luân hồi.” Lôi Vệ rất là dứt khoát không chấp nhận ý muốn của Hồng Quân.

“Trước đây cũng chưa có người nào có thể dùng thần thức dò xét Lục Đạo Luân Hồi phải không?” Hồng Quân tự tin cười một tiếng nói: “Yên tâm đi sư tổ, người khác thì không thể, không có nghĩa là ta không có khả năng, ngài đừng quên, Thời Gian, Không Gian Pháp Tắc tại Vô Danh Không Gian này ta cũng có thể bất chấp không thêm để ý tới, càng huống chi, ta còn có Hóa Liên Phân Thân.” Có được Hóa Liên Phân Thân, Hồng Quân hoàn toàn có thể lưu lại một phần linh hồn trong Linh vực Tinh thần, một khi chính mình thật sự bị cuốn vào luân hồi, vậy một nửa linh hồn kia cũng có thể sử dụng năng lượng màu xám khôi phục bản thể của mình, chẳng qua, nếu như vậy, linh hồn của mình sẽ bị thiếu đi một nửa.

Lôi Vệ trầm mặc cẩn thận suy nghĩ một chút, Hồng Quân nói cũng không phải không có đạo lý.

“Được rồi. Tiểu Sương, bắt quá, nhất định phải cẩn thận, nếu như không thể làm, ngàn vạn lần không nên gượng ép ỷ mạnh.

“Ta biết rồi. sư tổ, Linh vực Tinh thần của ngài ở chỗ này là được, lấy được những khoáng thạch này, ta sẽ trở lại.” Hồng Quân cười cười nói, lập tức thân ảnh chợt lóe, ra khỏi Linh vực Tinh thần.

“Đã lâu rồi không có hút thở không khí của tầng Không Gian thứ chín. Lưu Quang, người thật sự ép bức ta đến thăm.” Ra khỏi Linh vực Tinh thần, Hồng Quân thầm cảm khái lắm lắm.

“Một khi bước chân vào trong phạm vi ba vạn dặm của Lục Đạo Luân Hồi, ngay cả Thần Vương, cũng không có khả năng chống lại lực hút sắc bén của Lục Đạo Luân Hồi, chẳng qua là Lục Đạo Luân Hồi tựa hồ chỉ đối với sinh vật có linh hồn mới có lực hút, đáng tiếc không biết phương pháp luyện chế khôi lỗi.” Hồng Quân trong lòng nghĩ tới, thân ảnh không ngừng nhoáng động, trong nháy mắt, đã tới bên ngoài phạm vi ba vạn dặm của không gian luân hồi.

Dùng thần thức lần nữa quan sát cái vòng xoáy quỷ dị kia, cũng vẫn chưa phát hiện có cái gì khác lạ. “Tiến vào một bước nữa, cho dù là Thần Vương cũng không chống lại được lực hút sao?” Hồng Quân hơi do dự một chút, cũng hơi lo lắng, lỡ ra thật sự giống như truyền thuyết, chính mình bước một bước vào bên trong giới hạn ba vạn dặm, có thể sẽ bị hút vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

“Cũng chỉ là bước tới một bước, dù sao trong Hóa Liên Phân Thân còn có một nửa linh hồn của ta, nhiều nguyên liệu hảo hạng như vậy, làm sao cũng phải liều một phen.” Hồng Quân hạ quyết tâm, chân trái xoải bước, đã bước chân vào bên trong phạm vi ba vạn dặm của Lục Đạo Luân Hồi.

“Lực hút thật mạnh.” Vừa mới bước vào giới hạn ba vạn dặm của Lục Đạo Luân Hồi, Hồng Quân đột nhiên cảm nhận được một cổ hấp lực thật lớn, mặc dù dùng toàn lực chống lại, nhưng vẫn bị cổ lực lượng sắc bén kia kéo đi, thân thể từng chút từng chút rời khỏi mặt đất, mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng quả thực đang từ từ nhích dần tới vòng xoáy Lục Đạo Luân Hồi.

“Quả nhiên là lợi hại. Hấp lực này đích xác không phải Thần Vương có thể chống lại được, hơn nữa Không Gian Pháp Tắc cũng không thể sử dụng được...” Hồng Quân rõ ràng cảm giác được, không gian chung quanh đang không ngừng biến hóa, đừng nói người không thông hiểu Không Gian Pháp Tắc nào khác, cho dù là người có tư chất thiên phú, có thể trong mỗi ngày lĩnh ngộ một cái Không Gian Pháp Tắc hoàn toàn mới, đối mặt với cái không gian này mỗi giờ mỗi khắc đều đang biến hóa, cũng dứt khoát là đành chịu bó tay.

“Thế này thử xem.” Hồng Quân trong lòng vừa động, thân thể trong nháy mắt biến mất, đây thật ra không phải thuấn di, mà là Hồng Quân hoàn toàn đem thân thể mình chuyển đổi thành năng lượng màu xám tản mát ra, còn linh hồn cũng an nhiên dừng lại tại chỗ.

“Lục Đạo Luân Hồi này cũng thật kỳ quái, không có thân thể, chỉ riêng linh hồn đơn độc cũng không có hút lấy, hay là do linh hồn của ta không nguyên vẹn? Hoặc giả bởi vì ta đem linh hồn chân chính lưu lại ở Hóa Liên Phân Thân?” Hồng Quân buồn bực nói.

“Mặc kệ chuyện như thế nào, dù sao xem ra ta cũng hoàn toàn có thể dừng lại tại vùng phụ cận của Lục Đạo Luân Hồi, vậy là đủ rồi.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, một cái bộ phận linh hồn đang bồng bềnh bay khắp nơi, không lâu sau, đã tới giữa ngọn núi có vô số khoáng thạch đó.

Lưu vân kim, huyền thiên thạch, còn có... khoáng thạch không biết tên nhiều như vậy, Hồng Quân nhìn mà phát thèm.

“Ha Ha! Sau này không cần lo thiếu nguyên liệu luyện khí nữa.” Hồng Quân trong lòng vừa động, một cái thân thể hoàn toàn mới tinh trong nháy mắt xuất hiện, đồng thời, hai tay không ngừng kết thủ ấn, một cái không gian thuộc về Hồng Quân rất nhanh xuất hiện, lúc này, cho dù Hồng Quân dùng toàn lực chống lại lực hút của Lục Đạo Luân Hồi, ngưng vẫn bị lực sắc bén kia kéo đi rất xa, lần nữa lại giải tán thân thể, linh hồn tới gần, ngưng kết lại thân thể, vung tay lên, cả ngọn núi được Hồng Quân lần lượt thu trọn vào cái không gian của chính mình.

204. Chương 37: Nghịch Thiên Nhất Thương

“Ha Ha! Lần này thu hoạch quả thật là không nhỏ, nếu như vẫn luyện chế không thành vũ khí nhất lưu Hồng Mông linh bảo đi nữa, cũng không thiếu những nguyên liệu này.” Hồng Quân lúc này tâm tình rất thoải mái, không kể khi bắt đầu phát hiện ra ngọn núi kia, còn tìm được rất nhiều nguyên liệu thích hợp cho việc luyện khí, nói về phẩm cấp, ít nhất cũng đều tương đương với lưu vân kim, nói cách khác, những nguyên liệu này, đều hoàn toàn có thể dễ dàng luyện chế thành Thượng phẩm Thiên Thần khí.

“Không sai biệt lắm, sau này ngay cả toàn bộ dùng lưu vân kim để làm vật liệu luyện tập cũng đủ dùng.” Hồng Quân nhìn vô số nguyên liệu trong không gian của mình, cười mãn nguyện.

“Vù!” Thân ảnh Lưu Quang trong nháy mắt xuất hiện tại bên ngoài phạm vi Lục Đạo Luân Hồi, thần thức lập tức nhìn chăm chăm Hồng Quân không rời.

“Lục Đạo Luân Hồi...” Hồng Quân giờ phút này đang chăm chú nhìn cái vòng xoáy thật lớn kia, quan sát sáu tầng không gian xen kẽ nhau. “Trải qua Luân Hồi, đạt tới cảnh giới Thần Vương, thậm chí là Thiên Tôn, liệu có ai có thể vứt bỏ hết thấy để đi sống lại Luân Hồi này? Cái qui định này dứt khoát là một điều hoàn toàn không hợp lý.”

“Còn không đi ra?” Lưu Quang cau mày, phát hiện khí tức linh hồn của Hồng Quân đang dừng lại tại một chỗ, hồi lâu cũng không có nhúc nhích.

“Phải đi rồi. Đã để cho sư tổ bọn họ sốt ruột chờ đợi.”

“Không xong, như thế nào không gian đều vỡ vụn? Ngay cả thời gian cũng đều ngưng lại?” Hồng Quân vừa mới bước ra khỏi phạm vi ba vạn dặm của Lục Đạo Luân Hồi, lại phát hiện không gian chung quanh đều đã vỡ tan, ngưng động toàn bộ, hiển nhiên, cả mảng không gian này đã hoàn toàn rơi vào Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc.

“Hồng Quân, lão bằng hữu tới. Sao không thấy người hoan nghênh chút nào.” Tâm niệm vừa động, không gian sứt lún, thậm chí ngay cả thời gian cũng có thể sinh ra Thời Gian Tĩnh Chỉ bất động, đây chính là thực lực của Thiên Tôn.

“Lưu Quang?” Hồng Quân chau mày: “Không ngờ cẩn thận như thế, cũng vẫn bị người phát hiện ra.” Hừ, nếu ta muốn đi lúc nào là đi, còn sợ người hay sao? Nghĩ tới đây, Hồng Quân cũng chỉ vừa cười vừa nói:

“Nguyên lai là Thiên Tôn Lưu Quang, nói vậy Thiên Tôn đã tìm ta rất lâu rồi sao?”

“Ha Ha! Kỳ thật tính ra cũng không phải quá lâu, đối với chúng ta mà nói, ước vạn năm cũng chỉ là trong chớp mắt a. Chẳng qua là, tìm kiếm người có chút hao tổn sức lực a.” Lưu Quang ‘ha ha’ cười một tiếng nói. Chỉ bằng vào cách nói chuyện của hai người, hoàn toàn nhìn không ra sự cừu hận tồn tại giữa bọn hắn.

“Cũng vui, bất quá Thiên Tôn sao không hiện thân gặp mặt, ta tại đây còn có chút rượu ngon, không bằng chúng ta vừa uống vừa trò chuyện.” Thần thức của Hồng Quân không phát hiện được Lưu Quang, lâm vào thế bị động như vậy, thà rằng hai người mặt đối mặt còn tốt hơn.

“Ha Ha! Được, có khí phách. Hồng Quân, chỉ bằng vào điểm này, ta thật bội phục người.” Vừa dứt lời, thân ảnh Lưu Quang đã xuất hiện tại trước mặt Hồng Quân.

Bộ dáng hai người nhìn qua cũng đều hết sức quý dị, thế nào vừa nhìn vào, tựa hồ mỗi người đều bị cái khe không gian cắt thành vô số mảnh vụn, quan sát cẩn thận, rồi lại phẳng phất như là một cái thân thể hoàn chỉnh.

Lưu Quang đưa tay phải ra, tùy tiện khê phát một cái, một cái bàn, hai cái ghế đầy đủ do không gian tạo thành xuất hiện tại trước mặt hai người. Lưu Quang cười một tiếng nói:

“Hồng Quân mời ngồi.”

Hồng Quân cũng không khách khí, thoáng cái ngồi vào ghế, quả thật lập tức lấy ra một bầu rượu, hai cái chén, chia ra rót đầy đưa cho Lưu Quang một chén.

“Có thể được một Thiên Tôn coi trọng như thế, Hồng Quân ta cũng coi như là không uống sống trên đời này. Thiên Tôn, ta mời người một chén.”

“Tốt!” Lưu Quang bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. “Rượu ngon! Rượu ngon! Không nghĩ tới Hồng Quân người trên người thật đúng là có không ít đồ tốt đấy, một cái phân thân có thể nói là bất diệt, một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo có thể so với Thiên Tôn linh bảo, nói thật, ta rất hâm mộ người.”

“Thiên Tôn người có thể ở vào thời khắc mấu chốt linh ngộ điểm then chốt của Thời Gian Đảo Lùi Pháp tắc, từ chỗ chạy trốn chết mà lại thành tựu được Thiên Tôn, Hồng Quân cũng hết sức bội phục.” Hồng Quân vừa nói xong, lập tức lại rót một chén rượu cho Lưu Quang.

“Vậy thì cảm ơn người ban tặng a, Hồng Quân, nói thật, nếu như trước khi gặp người ta đã là Thiên Tôn, ta nguyện ý kết giao bằng hữu với người.” Lưu Quang lần nữa uống cạn rượu trong chén.

“Tiếc là, ta không thích cùng người âm độc tàn nhẫn kết giao bằng hữu. Nếu như vậy, còn không bằng để cho ta đi chết đi.” Hồng Quân nói với Lưu Quang không chút khách khí.

Lưu Quang hơi hơi chau mày, nhưng cũng không có phát tác, nói:

“Những lời này của ta, tất cả cũng đều kết thúc. Ta đã từng thề, các người đã gây ra áp bức lăng nhục tạo thống khổ trong lòng ta, ta nhất định trả lại gấp trăm, gấp ngàn lần.”

“A! Đúng rồi, nói đến cái này, ta cũng đã từng thề nhất định phải vì Bằng Phong gia gia và Phương Sùng đại ca báo thù đấy, kẻ thù của bọn họ, ta nhất định dùng thủ đoạn tàn khốc nhất để đầy đọa nó cho tới chết.” Thanh âm của Hồng Quân không lớn, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác giá lạnh trong lòng.

“Ha Ha! Người biết không? Những năm gần đây, ta vẫn cho rằng các người đã suy nghĩ thông suốt, tìm một chỗ ẩn trốn, cả ngày không nhìn thấy ánh mặt trời, cho dù ai nói thế nào, cũng tránh được mối nguy bị giết chết, không ngờ người còn nghĩ đến chuyện báo thù, người cho rằng, người có cơ hội thắng được Thiên Tôn sao?”

Hồng Quân ha ha cười một tràng:

“Thiên Tôn Lưu Quang, Hồng Quân ta cũng không phải tự tin mù quáng, người có tin không, cho dù đối mặt với Thời Gian ngưng lại cùng với Không Gian vỡ vụn hiện nay của người, ta nếu như muốn chạy đi, chúng hoàn toàn không tạo được một chút tác dụng nào.”

“Tin, ta đương nhiên tin.” Lưu Quang trịnh trọng gật gù đầu. “Chỉ bằng vào người ngày đó có thể mang theo nhiều người như vậy từ trong không gian sục lún mà thuần di chạy thoát ta đã tin rồi. Chuyện phát sinh tại trên mình người ta cũng tin. Chẳng qua là...” Lưu Quang chợt chuyển hướng câu chuyện. “Chẳng qua là cũng nhờ đó, ta trở nên thông minh hơn phần nào, trong phạm vi chung quanh phương viên trăm vạn dặm này, cũng đều được ta dùng Thời Gian Tĩnh Chỉ Pháp tắc cố định lại. Thời Gian Tĩnh Chỉ của Thiên Tôn, trừ phi đối phương cũng là Thiên Tôn, hoặc là thuộc loại khác thường như người vậy, còn lại thì không cách nào phá hỏng được, mặc dù ta không biết các người dựa vào cái phương pháp ẩn nấp nào tránh thoát được hệ thống tìm kiếm của ta, nhưng ta tin tưởng, ít nhất hiện giờ khẳng định chỗ đó cách nơi này không xa, nếu như người chạy trốn, ta lập tức sẽ lục soát từng chút từng chút một, quyết tìm ra đồng bọn của người, sau đó từng người từng người đem giết hết.”

Hồng Quân biến sắc mặt, lập tức lại khôi phục như cũ, nói:

“Ta thừa nhận người có năng lực như vậy, nhưng người thật sự cho rằng ta sẽ chạy sao?”

“Ha Ha Ha! Hồng Quân, vừa rồi người có thể chạy hay không ta không biết, nhưng ta biết bây giờ người chắc chắn sẽ không chạy, đúng rồi, đại ca của người đâu? Chỉ một mình người xem ra không đủ sức chống cự.” Lưu Quang cũng không quên, ngày đó hai huynh đệ làm cho hắn chịu khổ sở siết bao.

“Ha Ha! Trò đùa, Lưu Quang, thật ra ta một người cũng đủ để đối phó với người rồi.” Hồng Quân cười nói, trong cái cười tràn ngập vẻ khinh thường.

“Được, được, quá cuồng vọng...” Lưu Quang đứng lên, phát tay, bàn ghế đã toàn bộ tan biến mất. “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa. Bắt đầu đi!”

“Hoàn toàn có thể.” Trong nháy mắt trong tay Hồng Quân hiện ra một cây trường thương ngăm đen, toàn thân lấp lánh những điểm huyền hoàng sắc, nghiêng nghiêng chỉ về hướng Lưu Quang.

“Hừ, vũ khí của người quả là không tệ, nhưng vẫn còn câu nói kia, đó là phải nhìn vào người nào sử dụng.” Lưu Quang vừa nói, trong tay xuất hiện một cây trường côn toàn thân ngân sắc, trên trường côn năng lượng màu xám lượn lờ quanh.

Hồng Quân trong lòng vừa động, cố ý hỏi:

“Lưu Quang, lần trước thanh Trảm Không Kiếm kia của người có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo đầu rồi, thay cây gậy tầm thường không có gì đặc sắc như vậy, ta sợ người sẽ bị thiệt thòi đấy.”

“Phải không? Vậy để cho người mở rộng tầm nhìn một chút điều lợi hại của cây gậy tầm thường không có gì đặc sắc này.” Lưu Quang vừa nói xong, cây côn ngân sắc kia đã dẫn theo uy thế của vạn quân bổ vào Hồng Quân, và cùng lúc đó, một trận không gian rung chuyển, Hồng Quân phát hiện, không gian chung quanh mình đều đã hoàn toàn bị cố định lại.

“Hừ, không chỗ nào không đánh vỡ tan để ta xem người có thể đập vỡ cái gì.” Hồng Quân trong lòng vừa nghĩ đến, thân thể đã hoàn toàn hóa thành hư không, đã rời khỏi vùng không gian bị cố định.

Thân thể lần nữa ngưng tụ lại, đã xuất hiện tại phía sau Lưu Quang, một thương đâm ra, đã cách Lưu Quang không xa, trên trường thương vô số điểm huyền hoàng sắc lấp lánh phát sáng lên, làm cho phạm vi chỗ Lưu Quang đứng hoàn toàn bị cố định lại.

“Hừ, để cho người đâm thử xem.”

Thân ảnh Lưu Quang đang ở trên không trung lại cứ như vậy không nhúc nhích, mặc cho Tàn Tuyệt Thân Thương đâm vào trong cơ thể. ‘Oanh!’ một tiếng vang thật lớn, ‘thân thể’ của Lưu Quang vậy mà khi Tàn Tuyệt Thân Thương đâm vào trong cơ thể sau đó nổ tung ra từng mảnh.

“Hồng Quân, cây thương này của người cũng quả là đồ tốt, phân thân của ta ngưng tụ một phần mười lực lượng lại cứ như vậy nổ tung ra, thậm chí còn không làm cho thân thương của người hư hỏng một chút nào, đích thật là lợi hại.”

Thanh âm của Lưu Quang từ cách đó không xa truyền đến.

“Ta sớm đã nói qua, một kiện vũ khí cho dù là tốt, cũng phải nhìn xem người sử dụng nó là ai? Hồng Quân tiếp ta một chiêu...”

Bên trong Lĩnh vực Tinh thần, Hóa Liên Phân Thân toàn thân thanh bào bất thành linh xuất hiện bên cạnh Lôi Vệ.

“Sư tổ, Lưu Quang bây giờ đang ở bên ngoài quần lấy bốn tôn của ta, đồng thời chung quanh trong vòng trăm vạn dặm này, cũng bị Lưu Quang thi triển Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, chỉ là không biết sư tổ dưới tình huống này, có cách nào âm thầm lặng lẽ rời khỏi nơi này hay không.” Hóa Liên Phân Thân cùng Hồng Quân tâm ý tương thông, chỉ cần Hồng Quân trong đầu nghĩ đến cái gì, Hóa Liên Phân Thân cũng tự nhiên sẽ hiểu, tình cảnh hiện giờ, Hồng Quân tự mình chạy trốn không thành vấn đề, nhưng cả Lĩnh vực Tinh thần hoàn toàn nằm trong phạm vi Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc do Lưu Quang thi triển, chỉ cần hấn chạy trốn, Lôi Vệ cùng với các Thần Vương khác sẽ đều lâm vào mối hiểm nguy.

Lôi Vệ chau mày, nói:

“Mặc dù ta ở bên trong Lĩnh vực Tinh thần cũng không bị ảnh hưởng của Thời Gian Tĩnh Chỉ pháp tắc, muốn đi cũng không có chuyện gì khó, nhưng Lĩnh vực Tinh thần vừa động, tất nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của Lưu Quang, đến lúc đó, Lĩnh vực Tinh thần rất có thể sẽ không còn là tấm chắn của chúng ta để tránh né thần thức của Thiên Tôn nữa.” Lôi Vệ nói như vậy chính là rất có đạo lý. Mặc dù ông không e ngại Thiên Tôn, nhưng ông cũng không cách nào giết chết Thiên Tôn, một khi bị bại lộ, nếu như hấp dẫn Chu Viêm tới, đối phương hai tên Thiên Tôn, bọn họ có thể hoàn toàn lâm vào thế bị động.

“Thôi được, để ta thử nghiệm một phen.” Giọng nói của Hóa Liên Phân Thân không có mang theo chút sắc thái cảm tình nào.

“Ồ! Ở đâu?” Lưu Quang chợt cảm giác được không gian có chút lay động khác thường, trường côn trong tay vung lên, phiến không gian kia đã hoàn toàn vỡ tan, ngoại trừ một khối năng lượng màu xám bị cuốn vào khe hở không gian, không có bất cứ biến hóa nào khác.

Hồng Quân nhưng là mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra Hóa Liên Phân Thân cũng có trí tuệ của chính mình, vậy sẽ không cùng người vui đùa rồi. Lưu Quang, lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ giết người.”

“Lưu Quang, để cho người mở mang kiến thức một chút tuyệt chiêu của ta.” Lưu Quang đã vung tay đánh nát hai khối không gian có sự lay động, nhưng lại không có thu được chút gì, lúc này nghe thanh âm của Hồng Quân, khinh thường đáp:

“Hừ, một tên Thần Vương nho nhỏ, có thể có chiêu thức gì lợi hại chứ, cứ việc đánh ra, Lưu Quang ta nhất định hầu tiếp.”

“Được, vậy để cho người thưởng thức, ta dung hợp thiên đạo sáng tạo ra một chiêu.” Hồng Quân vừa nói, trường thương chỉ xéo ra, Hồng Mông linh khí, năng lượng màu xám cùng với huyền hoàng khí đều không ngừng chuyển động quay vòng. “Tiếp chiêu. Nghịch Thiên nhất thương!”

205. Chương 38: Dung Hợp

Lưu Quang nhất thời biến sắc mặt. Năng lượng từ Nghịch Thiên nhất thương của Hồng Quân tung ra đã hoàn toàn bất chấp coi thường không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc, cho dù không gian đã hoàn toàn bị nghiền nát tan tành, đối với đạo năng lượng đều không có tác dụng ngăn cản lại được chút nào.

Thiên đạo, bất luận ở Hồng Mông không gian, hay là ở Vô Danh không gian, đều quả thật tồn tại thực sự, người bình thường thật ra cũng không cần biết tới thiên đạo là gì, nhưng người tu chân không giống vậy, bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của thiên đạo, mặc dù hư vô mờ mịt. nhưng không có bất

kỳ kẻ nào hoài nghi sự tồn tại của nó, thiên đạo, kỳ thật nói đến, chính là pháp tắc thiên đạo, là thứ bao trùm khắp cả không gian, thời gian pháp tắc.

Nghịch Thiên nhất thương của Hồng Quân trên thực tế đó là căn cứ vào sự linh ngộ với thiên đạo mà ra, cái gọi là đạo lý đúng đắn ấy rất đơn giản, đơn giản một chiêu, đem lực công kích phát huy đến mức tận cùng, kiếm cũng được, thương cũng vậy, đổi thành bất kỳ vũ khí nào khác cũng đều giống nhau.

“Được, ta sẽ tiếp ngươi một chiêu, để ngươi biết được sự chênh lệch giữa Thần Vương và Thiên tôn.” Lưu Quang mặc dù không cách nào xác định được lực lượng một kích này của Hồng Quân mạnh như thế nào, nhưng hắn không dám coi thường chút nào, tuy nói là trực tiếp đón đỡ, nhưng hắn cũng chỉ là ngưng tụ thành một cái phân thân có hai thành công lực của bốn tôn, miễn cưỡng ngăn chặn đường tiến công của đạo năng lượng ấy.

“Vù Vù!” Phảng phất từng cơn gió nhẹ thổi qua, phân thân của Lưu Quang đã hoàn toàn tan biến mất, mà đạo năng lượng huyền hoàng sắc kia lại không có biến hóa chút nào, tốc độ không thay đổi, phương hướng không thay đổi, vẫn như cũ nhắm hướng Lưu Quang bay tới.

“Cái gì?” Hoàn toàn không dựa vào pháp tắc, lực lượng công kích thuần túy lại có thể đạt tới mức độ như vậy?” Lưu Quang trong nháy mắt từ trên phân thân cảm nhận được sự cường đại của cỗ năng lượng này, lực công kích như thế, dứt khoát không phải một Thần Vương có thể có được, cho dù là Thiên tôn, không dựa vào pháp tắc, chỉ dựa vào năng lượng trong cơ thể, cũng không thể phát huy được lực công kích mạnh mẽ như thế, có điều là Lưu Quang sai rồi, không phải là không dựa vào pháp tắc, chỉ là pháp tắc này, chính là thiên đạo huyền bí nhất.

“Hừ, không liều mạng với ngươi, ta né tránh là được.” Lưu Quang đối với một chiêu này của Hồng Quân đã có kiêng kỵ, phóng mình né tránh.

“Thế nào? Lưu Quang Thiên Tôn, một kích nho nhỏ của Thần Vương ta đây, có lọt vào mắt của ngài hay không?” Hồng Quân đã biết, ngay vừa rồi trong nháy mắt Lưu Quang phân tâm, Hóa Liên phân thân của mình đã đem tất cả những người khác thoát đi, hôm nay, hắn đã hoàn toàn không còn mối lo lắng cho viễn cảnh về sau.

“Hồng Quân...” Lưu Quang nhíu mày: “Ngươi quả nhiên là lợi hại, nếu có một ngày, ngươi có cơ hội trở thành Thiên Tôn, ta tin tưởng, trong không gian này, sẽ không còn ai là đối thủ của ngươi nữa, cho nên, ta nghĩ sẽ lựa chọn biện pháp giết ngươi, chứ không đại gì đợi đến sau này ngươi trở thành Thiên Tôn lại giết ta.” Trong ánh mắt Lưu Quang tràn ngập sát ý.

“Ha Ha! Lưu Quang Thiên Tôn, ta thấy rằng, ít nhất bây giờ mà nói, ngươi hoàn toàn không có năng lực giết chết ta, cho dù ngươi cố định thời gian, phá hủy không gian, nhưng đối với ta mà nói, chính là muốn đi là đi.”

Lưu Quang cười âm hiểm:

“Hồng Quân, ta nói rồi. Nếu ngươi dám bỏ chạy, ta nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ chỗ nào tại không gian này, đến khi nào tìm được đồng bạn của ngươi, sau đó từng tên giết chết.”

“Ha Ha! Vừa rồi thật ra ta chỉ là muốn thử nghiệm Nghịch Thiên nhất thương của ta, giờ đã thí nghiệm xong rồi, ta tự nhiên là phải đi, nếu như ngươi muốn tìm bọn họ, ngươi cứ việc chậm rãi từ từ tìm đi, ta cũng không hầu tiếp.” Hồng Quân nói đến đây, giọng nói lạnh đi: “Đúng như lời ngươi nói, một khi ta có cơ hội trở thành Thiên Tôn, ngươi thứ nhất phải chết chính là ngươi.”

Lưu Quang biến sắc mặt, vừa muốn động thủ, nhưng phát hiện thân thể của Hồng Quân hóa thành một mảng năng lượng màu xám, trong nháy mắt liền tan biến mất.

“Hồng Quân, ngươi cho là ta nói giỡn hay sao?” Lưu Quang căm hận nói, lập tức thân ảnh nhoáng lên không ngừng, tại trăm vạn dặm trong phạm vi thời gian tĩnh chỉ không ngừng lực soát tìm kiếm.

“Ha Ha! Để cho Lưu Quang kia trước tìm kiếm một hồi đi, lần này cuối cùng chỉ hoảng sợ không nguy hiểm.” Trong Tinh thần Linh vực, Hồng Quân sang sảng cười, lấy được nguyên liệu cao cấp luyện khí nhiều như vậy, cùng việc thí nghiệm uy lực của Nghịch Thiên nhất thương, còn săn díp bốn cột Lưu Quang một chút. Tránh một thời gian dài như vậy, cuối cùng thì được khuấy khỏa một chút.

“Tiểu Sương, ngay cả ta đều xuất mồ hôi lạnh đầy mình đó.” Lôi vệ trong lòng còn sợ hãi nói: “Nếu không có Hóa Liên phân thân của ngươi, ta thật không dám nhích động Linh vực Tinh thần, một khi bị phát hiện chúng ta sau này sẽ không chỗ ẩn tránh an toàn rồi.”

“Thật không ngờ được, tên Lưu Quang đó quả thật luôn hết lúc này đến lúc khác dùng thần thức tìm tòi, còn rất là cố chấp.” Hồng Quân bất đắc dĩ nói.

“Đó là, ta nghĩ rằng hấn nhìn thấy thực lực của ngươi, cũng sẽ không nguyện ý dành cho ngươi đủ thời gian để tu luyện thành tựu Thiên tôn, rồi sau lại tìm giết hấn, dù sao ngươi không chết, trong tương lai chính là hấn phải chết, đây cũng chính là căn nguyên mà không thể cởi bỏ mối thù này.” Lôi vệ nói.

“Quên đi, tạm thời mặc kệ hấn, sư tổ, lần này thu hoạch không nhỏ, sau này ta đã có đủ nguyên vật liệu luyện khí rồi.” Hồng Quân tâm tình thoải mái nói: “Để tiết kiệm thời gian, bây giờ ta sẽ vào trận pháp thời gian gia tốc, tranh thủ sớm một chút luyện chế cho được vũ khí sánh ngang với nhất lưu Hồng Mông linh bảo.”

Lôi vệ gật đầu, căn cứ theo tình huống bây giờ xem ra, chính mình cùng Hồng Quân hoàn toàn có thể dùng năng lực kèm chế giữ chân hai tên Thiên Tôn, chỉ cần những người khác có năng lực tự bảo vệ mình, cũng có thể tìm Lưu Quang tính sổ rồi.

Bên trong trận pháp thời gian gia tốc, trước mặt Hồng Quân không xa, đều là vô số quang thạch, vốn trong vô danh không gian lưu vân kim và huyền thiên thạch được coi là nguyên vật liệu tốt nhất, ở chỗ này xuất hiện cả hàng tấn, các loại nguyên vật liệu còn lại phẩm chất không kém hơn lưu vân kim và huyền thiên thạch cũng đều chất đồng cao như ngọn núi nhỏ, còn khối đá không biết tên đó cao hàng trượng, Hồng Quân rõ ràng có thể cảm giác được loại đó so với lưu vân kim và huyền thiên thạch có thể cao hơn ít nhất một bậc.

“Lưu vân kim, thêm vào năng lượng màu xám, sử dụng ngũ cấp trận pháp khai linh, hấn là có thể đạt tới đẳng cấp Thượng phẩm Thiên Thần khí ấy chứ.” Hồng Quân trong tay cầm một khối lưu vân kim không lớn, lầm bầm nói. Lập tức trên tay đột nhiên xuất hiện một ngọn Tịnh hỏa màu trắng, hoàn toàn bao bọc lưu vân kim, trong chớp lát, ngọn lửa xảy ra biến hóa, Tịnh hỏa từ màu trắng biến thành màu đen Thần hỏa, rồi lại biến thành Hư Vô Nghiệp hỏa...

Lưu vân kim trong tay vốn đã không lớn bây giờ chỉ còn lại không tới một phần ba so với lúc đầu, nhưng không kể là độ cứng rắn, hay là dẻo dai, đều so với trước đó tăng lên rất nhiều lần.

“Quả nhiên là nguyên liệu luyện khí thật tốt, chỉ là nếu có Hồng Mông linh khí, ít nhất có thể dùng để luyện chế nhị lưu Hồng Mông linh bảo.” Hồng Quân nhìn lưu vân kim trong tay chỉ bằng nắm tay nhỏ, không nhận được than vãn.

“Nguyên liệu có tốt vẫn còn chưa được, vật liệu phối hợp cũng phải là thượng đẳng.” Hồng Quân phát tay ra, mấy khối nguyên vật liệu hoàn toàn khác nhau xuất hiện trên tay: “Không biết dùng những thứ này có thể luyện chế được một kiện khí phối thuộc loại nào.”

“Keng! Keng! Keng!” Kèm theo Toàn Kính Phá Không chùy liên tục đập xuống khối hắc sắc thạch đài (cái đe thợ rèn), từng đám từng đám Thần hỏa màu đen, xen lẫn Hư Vô Nghiệp hỏa màu trắng bao bọc mấy khối nguyên vật liệu lơ lửng quanh không ngừng, trên thạch đài, Toàn Kính Phá Không chùy mỗi một lần hạ xuống, đều dẫn theo chín đạo toàn phong, bao trùm lấy tất cả nguyên vật liệu.

Cửu Huyền Liệt Không, năm đó Tần Vũ sáng tạo ra thủ pháp luyện khí đã truyền lại hết cho Hồng Quân, một kích này vượt qua kỹ pháp Thiên Chùy Bách Luyện của Xa Hầu Viên, tới tay Hồng Quân lại càng phát huy hơn nữa, trải qua Hồng Quân sau khi được chỉnh sửa sơ sơ một chút, trở nên càng thêm hoàn mỹ, cũng càng thêm thích hợp cho Hồng Quân sử dụng.

Thời gian qua hai năm không ngừng dập nện, bốn loại nguyên vật liệu bất đồng rốt cục cùng với lưu vân kim dung hợp hoàn toàn tốt đẹp thành một thể. “Phân thân. chuẩn bị thối hỏa.” (tôi thép, trui). Hồng Quân nhẹ nhàng kêu lên, Hóa Liên phân thân một thân thanh bào xuất hiện tại bên cạnh hắc sắc thạch đài, hần mông linh vực trong nháy mắt bao trùm hắc sắc thạch đài...

“Cuối cùng cũng hoàn thành rồi...” Hồng Quân thở phào một hơi, lau phớt mồ hôi trên mặt, vừa trải qua thời gian một năm thối hỏa, rốt cục hoàn thành được bước thứ hai.

“Vù Vù!” Một khối năng lượng màu xám xuất hiện tại trên tay Hồng Quân. “Cũng không biết khí phôi lần này có thể dung nạp bao nhiêu năng lượng màu xám, trước tiên thử một chút.” Vừa nghĩ đến, năng lượng màu xám bay ra hoàn toàn bao phủ khí phôi trên thạch đài, năng lượng màu xám từng chút từng chút dung nhập không ngừng vào khí phôi.

“Không sai biệt lắm đến cực hạn rồi.” Hồng Quân cảm nhận được trạng thái của khí phôi, lần này hẳn đúng là không muốn lại để cho năng lượng màu xám quá nhiều mà khiến cho khí phôi bùng nổ tan tành. Mặc dù là nguyên vật liệu có, nhưng việc chế tạo khí phôi thật sự là quá hao phí thời gian.

“Trận pháp bát nguyên, khai linh...” Hồng Quân hai tay khắc họa không ngừng trận pháp ngũ cấp phức tạp lên khí phôi.

“Thành công rồi. Tới cùng là cái đẳng cấp gì đây?” Hồng Quân nhìn cây chùy thủ tỏa kim quang trước mắt này, một giọt máu tươi rơi xuống.

“Thượng phẩm Thiên Thần khí, thực tế phẩm cấp, đã gần bằng nhị lưu Hồng Mông linh bảo...” Hồng Quân một trận kinh ngạc, Thượng phẩm Thiên Thần khí thật ra không gây cho hắn kinh ngạc nhiều lắm, chỉ là phẩm cấp đến gần nhị lưu Hồng Mông linh bảo... Tượng Thần lúc trước, cũng chỉ có một kiện Tàn Tuyết đạt tới uy lực của nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

“Xem ra năng lượng màu xám cũng không thể coi thường a!” Mặc dù hiện tại thân thể của Hồng Quân đều hoàn toàn là do năng lượng màu xám cấu thành, nhưng cho dù như thế, hắn cũng không quen thuộc lắm với các đặc tính của loại năng lượng này.

“Dùng linh hồn lần nữa thử xem.” Hồng Quân khẽ cắn môi, lần trước linh hồn cùng nguyên liệu không dung hợp nhau, khiến cho Hồng Quân phiền não một thời gian dài.

Việc luyện chế Khí phôi chỉ là thời gian, dung nhập bộ phận năng lượng màu xám, cũng không có đạt tới cực hạn hoàn thiện của khí phôi. Trong tay Hồng Quân nhẹ nắm nguyên anh linh hồn, tay kia vung lên, khí phôi trên hắc sắc thạch đài có hình dáng một kiện quyền sáo chậm rãi bay tới...

“Dung hợp nào, như vậy mới đúng là khai linh tốt nhất.” Hồng Quân trong lòng lẳng lặng thì thầm.

Nguyên anh linh hồn bay đến bên cạnh quyền sáo, chỉ là run nhẹ một chút, lập tức chậm rãi dung hợp từ từ vào quyền sáo.

“Dung hợp chuyển biến rồi. Thật sự dung hợp rồi.” Mặc dù trong lòng vẫn luôn mong chờ, nhưng nhìn thấy rõ ràng đang dung hợp, vẫn cứ là một bộ dáng không dám tin tưởng.

“Ồ? Lại không nhúc nhích rồi?” Hồng Quân mới vừa cao hứng một chút, linh hồn kia lại ngưng lại không nhúc nhích.

“Chẳng lẽ là năng lượng màu xám?” Hồng Quân phân tích thất bại trước kia, sau khi so sánh, chỉ là việc dung nhập không đủ năng lượng màu xám. “Chẳng lẽ năng lượng màu xám chính là liều thuốc dẫn cho hai cái này?” Nghĩ đến đây, phất tay một cái, thêm một khối năng lượng màu xám xuất hiện, bao trùm khí phôi cùng linh hồn, cùng theo năng lượng màu xám từng chút một dung nhập, linh hồn lại bắt đầu dung hợp theo một phần.

“Quả nhiên, Quả nhiên là như thế! Tốt lắm!” Hồng Quân phấn khích kêu lên.

Nguyên anh linh hồn dung hợp quả rất chậm, một khi ngưng lại, Hồng Quân chỉ chăm thêm một chút năng lượng màu xám, cứ lập đi lập lại như thế, thời gian trọn mười năm, nguyên anh linh hồn rốt cục dung nhập hoàn toàn vào vũ khí, mà năng lượng màu xám vốn dung nhập vào khí phôi, cũng đạt tới một mức độ kinh khủng, đầy đủ so với trước đây hơn gấp ngàn lần.

“Vù Vù!” Một trận rung động, một bộ quyền sáo đen nhánh xuất hiện tại trước mặt Hồng Quân.

“Quả nhiên không ra ngoài sở liệu, vũ khí dung nhập nguyên anh linh hồn, đúng là không cần phải trải qua giai đoạn khai linh, hoặc là nói, quá trình dung nhập nguyên anh linh hồn, cũng chính là công đoạn khai linh vậy.”

206. Chương 39: Nghịch Ương Vũ Hoàng

“Có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, hiệu quả đặc thù – Phá Không!”

Hồng Quân nâng quyền sáo lên sau khi lấy máu nhận chủ, thì thào nói:

“Phá Không? Trảm Không Kiếm Lưu Quang đã dùng cũng có hiệu quả tương tự, phá vỡ không gian trời buộc, bắt chấp Không gian pháp tắc. Đúng là tác dụng của năng lượng màu xám ẩn chứa bên trong gây ra.” Vừa nói, Hồng Quân lại giải trừ khế huyết với quyền sáo. Quyền sáo này giao cho Huống Thiên Minh là thích hợp nhất.

Đẳng cấp của quyền sáo, ước chừng cùng với Bản Nguyên Linh Châu gần giống nhau, thuộc vào loại lợi hại sánh ngang với nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Bước khởi linh như vậy là đã hoàn toàn nắm được. Số lượng vũ khí sau này sẽ không còn phải bận tâm nữa. Nếu như trước kia, Xa Hưu Viên vì đã luyện thành nhất lưu Hồng Mông linh bảo mà trở thành Tượng Thần ở Thần giới, thì năng lực luyện khí của Hồng Quân bây giờ đã có thể cho toàn bộ tông sư luyện khí ở Thần giới cũng như Vô Danh Không gian phải đổ mắt bất ngờ.

Năng lượng màu xám đúng là năng lượng đặc thù chỉ có ở Vô Danh Không Gian, số lượng vô cùng nhiều. Nhưng năng lượng màu xám lại không có mấy người có thể sử dụng... trừ Thiên Tôn ra, cũng chỉ có vài người tương đối lợi hại hơn Thần Vương là có thể, mà những người này lại đang ở Hồng Mông không gian. Như vậy năng lượng màu xám đang quá thừa thãi. Khi còn ở không gian Hồng Mông, ai có thể nghĩ tới lượng lớn năng lượng màu xám như vậy lại có thể luyện khí.

Mà trong Vô Danh Không gian, cực phẩm tài liệu lại vô cùng thiếu. Ai có thể có được năng lực cường hãn như Hồng Quân, chạy đến Lục Đạo Luân Hồi, trong khoảng ba vạn dặm mà lấy tài liệu cho được vậy?

“Năng lượng màu xám dung nhập vào vũ khí, sau này có thể gọi là Hồi Mông linh bảo rồi.” (tức là linh bảo có năng lượng màu xám – hồi nghĩa là xám). Hồng Quân nói thầm, đoạn truyền âm cho Lôi Vệ: “Phải cần nhiều linh hồn hơn nữa.”

Trong mười năm sau, Huống Thiên Minh không ngừng cùng Tả Thu Mi lấy linh hồn của những thần vương của Đệ Nhất Thần Giới. Còn hắn thì ở trong không gian gia tốc thời gian luyện chế ra một số kiện nhất lưu Hồi Mông linh bảo, để có thể cung cấp cho Tả Thu Mi, Huống Thiên Minh bọn họ... ít nhất mỗi người một kiện để họ có thể có thêm năng lực tự bảo vệ mình.

Nhìn số Hồi Mông linh bảo đã luyện thành trước mặt, Hồng Quân đếm lại một lần, xác định không thiếu, mới tự nhủ:

“Hiệu quả đều là phá vỡ, bắt chấp không gian pháp tắc. Năng lượng màu xám thậm chí có thể bắt chấp thời gian pháp tắc. Sắp tới cũng nên thử xem có thể luyện chế Hồi Mông linh bảo trên phương diện thời gian hay không.”

Nói rồi làm ngay, tay vung lên, trên thạch thai màu đen bày ra rất nhiều loại tài liệu.

-o-o-o-

Vô Danh Không gian tầng thứ tám, tại Hội Long sơn mạch.

Nghịch Ương lúc này đang ngồi trong đại sảnh nhắm mắt dưỡng thần, phụ trách thủ hộ cho Tôn Ngộ Không và La Bằng tu luyện.

“Ồ!” Nghịch Ương đột nhiên mở hai mắt, cười khẽ.

Hơi ngưng chốc lát, Nghịch Ương phá lên cười:

“Phong Vũ ơi là Phong Vũ! Thật không nghĩ tới, ngươi lại tới đây. Không uống công ta chờ đợi các người đã lâu rồi”.

Lúc Huống Thiên Minh phi thăng lên tầng chín đã từng nói trước với Nghịch Ương bọn họ. Bọn Nghịch Ương ở lại Hội Long sơn mạch tu luyện không lâu sẽ có thể gặp được kẻ từng là cừu địch của cả Nghịch Ương và Tần Vũ – chính là Phong Vũ, từng tự xưng là Vũ Hoàng.

Căn cứ vào tiên đoán của Huống Thiên Minh, tại thời điểm trước khi Nghịch Ương phi thăng, giữa hai người nhất định sẽ lại có sự xung đột. Hơn nữa càng về sau, thực lực của Vũ Hoàng lại càng lớn. Thời gian giằng co càng lâu lại càng khó giải quyết. Chẳng bằng sớm dùng toàn lực đem bọn Vũ Hoàng bóp chết từ trong trứng nước, mới có thể an tâm bề quan tu luyện tránh được đêm dài lắm mộng.

Bởi vậy, Huống Thiên Minh yêu cầu bọn họ ít nhất là đồng ý để bọn họ ra ngoài giết chóc nhưng tuyệt đối không thể chủ động đi tìm kiếm, cứ ở lại Hội Long sơn mạch để chờ bọn chúng tự thân tìm tới cửa. Sau khi giải quyết xong thì nhất định phải tìm một nơi khác yên tĩnh bề quan, không đạt tới thực lực Thượng bộ thiên thần thì không được xuất quan.

Phong Vũ năm đó từng là Vũ Hoàng, cùng thê tử là Huyền để cùng nhau vì Mê Thần đồ quyền mà trăm phương nghìn kế ám hại Nghịch Ương, dẫn tới Nghịch Ương một bước lỡ lầm thành ngàn năm ân hận, đâm phải một con độc trùng của Thần giới ôm hận mà chết.

Còn Vũ Hoàng bọn họ cũng vì sự hấp dẫn của Mê Thần đồ quyền của Nghịch Ương mà trong một ngàn năm trước khi Nghịch Ương chết, không ngừng tìm cách giết chết Nghịch Ương. Nếu không phải lúc ấy, Nghịch Ương đang ở thể mạnh thì e là cũng không đợi được đến ngày bị Thần giới độc trùng ăn mòn linh hồn mà chết. Có lẽ sớm đã bị bọn Vũ Hoàng sát thân mà đoạt đi cuốn Mê Thần đồ quyền rồi.

Không phải oan gia thì không đối đầu. Không ngờ, mấy vạn năm sau, hai cừu địch lại cùng gặp nhau tại một chỗ.

Vũ Hoàng lần này cũng không phải tới dựa vào Tông Quân, mà là mượn danh nghĩa vì Tông Quân báo thù, dùng người của Tông Quân để tăng cường cho thể lực của mình.

Cái chết của huynh đệ Tông Quân sớm truyền khắp tầng Không Gian thứ tám. Cũng có không ít kẻ từng chịu ân huệ của Tông Quân tìm đến gây phiền toái, song chẳng qua cũng đành phải quay lại. Bởi tất cả đều bị bọn Nghịch Ương đánh cho tơi bời khiến danh tiếng song long sơn mạch ngày càng lớn, làm cho nơi đây trở thành cấm địa của tầng Không Gian thứ tám. Dần dần không còn kẻ nào muốn vì người đã chết mà đi tìm phiền toái ở nơi này.

Vũ Hoàng cũng không phải kẻ ngốc. Đối với thực lực của Tông Quân hắn cũng có biết qua, có thể giết chết bảy huynh đệ Tông Quân thì nếu không phải có thực lực cực kì cường hãn thì cũng phải có được thể lực rất lớn phía sau.

Nơi này là Vô Danh Không Gian, không như Tiên Ma Yêu giới, trong tầng Không Gian thứ tám này đều có thực lực thiên thần. Bởi thế cho dù có mạnh đến đâu đi nữa cũng không đến nỗi có khoảng cách quá xa. Theo Vũ Hoàng suy đoán phân tích thì đối phương có lẽ là dựa vào nhân số ưu thế mà giành chiến thắng.

Vì vậy, Vũ Hoàng liền uốn ba tấc lưỡi, kích động những kẻ có quan hệ tốt với Tông Quân trước kia, cùng các thiên thần có địch ý hay thù hận với người của song long sơn mạch đã giết chết Tông Quân, muốn vì Tông Quân báo thù. Đối với những người vốn không có cừu hận gì, thì chỉ vì mền phục tính tình đối nhân xử thế của Tông Quân, đã không chịu được sự khiêu khích gây chia rẽ của Vũ Hoàng đồng ý trợ lực.

Chẳng bao lâu, Vũ Hoàng cầm đầu được khoảng bốn năm mươi thiên thần, dùng đòn sát khí kéo tới song long sơn mạch.

Nói về năng lực của Vũ Hoàng thì cũng tính là không tệ, vậy mà với thân phận là thiên thần của Đệ Nhị Thần giới, kích động được bấy nhiêu người của Đệ Nhất Thần giới như vậy, mà trong đó có không ít là Thượng bộ thiên thần. Vũ Hoàng lại còn có biện pháp để những kẻ này tạm thời tuân theo, con người hắn sử dụng miệng lưỡi quả là cực giỏi.

“Hy nhi, người vừa mới phi thăng lên hãy nhìn coi vở kịch hay, không ngờ người của Đệ Nhất Thần giới lại ngu ngốc như vậy”. Vũ Hoàng khẽ ôm Huyền Hy, truyền âm nói.

Huyền Hy mỉm cười tựa vào lồng ngực Vũ Hoàng, ánh mắt tràn đầy vẻ thỏa mãn, chớp chớp mắt, dùng hành động thay lời nói.

“Đợi đến lúc đó nếu như thực lực của đối phương cường đại, người nhất định phải là người trước tiên trốn đi, ta cũng bắt đầu dĩ không muốn bọn người Đệ Nhất Thần giới nói ra nói vào, sau này tìm chúng ta làm phiền, ta chỉ có thể đợi lúc đối phương tiêu diệt toàn bộ người của Đệ Nhất Thần Giới mới có thể tìm biện pháp thoát thân”. Vũ Hoàng nhẹ giọng truyền âm nói.

“Không! Ta muốn ở cùng một chỗ với Vũ ca”. Trải qua một lần sinh tử ly biệt, Huyền Hy cũng không thể chấp nhận đả kích một lần nữa như vậy.

“Hy nhi, người không cần lo lắng, ta tự có biện pháp chạy thoát. Nếu nàng ở đây ngược lại e là cả hai chúng ta cũng khó có biện pháp rời đi”. Vũ Hoàng cười cười nói.

“Biết là vậy nhưng...” . Huyền Hy định nói thêm nhưng rồi lại thôi. Nàng từng cầm đầu thế lực lớn nên cũng biết lời Vũ Hoàng thực rất đúng.

“Không sao đâu, cứ dựa theo những gì ta dặn mà làm. Đến lúc ấy, dù phát sinh tình huống nào thì người cứ trốn trước đi. Vì người chỉ có thực lực Hạ bộ Thiên Thần vừa mới phi thăng nên bọn họ sẽ không thể trách cứ gì được”. Vũ Hoàng than nhẹ: “Ài! Ta cũng suy nghĩ quá nhiều rồi. Thực lực và thể lực của đối phương cũng không thể là đối thủ của mấy chục Thiên Thần được. Chờ chúng ta báo thù cho Tông Quân xong, lúc đó ta mới có thể giương danh được.”

Trong mắt Vũ Hoàng lại lóe lên khát vọng với quyền lực. Chỉ có trải qua làm người cấp cao một thời gian dài mới có thể nhận biết cái giá trị này, so với thân phận Đệ Nhị thần giới bị người Đệ Nhất thần giới áp chế gắt gao nhiều năm. Vũ Hoàng đối với quyền lực luôn mong mỗi đạt tới tầm cao mới.

“Ha ha! Ta đang không biết ai tới thăm, ra là lão bằng hữu. Lão bằng hữu ở xa vậy mà còn tới thăm, không kịp thời ra nghênh đón, thất kính, thất kính”. Âm thanh cực kì ngang tàng truyền tới trước đội ngũ Thiên Thần, làm cho chúng Thiên Thần cùng dừng chân lại.

“Âm thanh này...” Vũ Hoàng và Huyền Hy cùng thất thần, vì giọng nói này đã từng khắc sâu vào tâm trí.

Năm xưa, Nghịch Ương không chỉ một lần dùng giọng nói ngang tàng này trước mặt hai vị quyền giả tự cao tự đại này, đối với sự phẫn nộ của Nghịch Ương, đã tạo ấn tượng rất sâu trong lòng họ. Dù có hóa thành tro cũng có thể nhận ra lai lịch.

“Đúng là Nghịch Ương!” Vũ Hoàng nhất thời không khống chế được bản thân phải đứng bật dậy kêu lớn.

Hắn cũng không ngờ kẻ địch năm đó giờ lại cũng đang ở Vô Danh không gian. Thậm chí còn rất có khả năng chính là một trong số người đã giết chết bảy huynh đệ Tông Quân.

“Nghịch Ương!” Huyền Hy cũng thất thanh kêu.

Cũng khó trách, Vô Danh Không gian mỗi tầng đều rộng lớn vô hạn. Vũ Hoàng tuy cũng ở tầng thứ bảy nhưng lại cách Nghịch Ương hơn ức vạn dặm. Chưa từng nghe nói tới uy danh của Nghịch Ương tại tầng Không Gian thứ Bảy, cho dù là nghe cũng chỉ là nghe nói rằng ở tầng thứ Bảy, Đệ Nhị Thần giới thống nhất lại cùng Đệ Nhất Thần giới đối kháng dưới sự lãnh đạo của Hồng Quân. Dù sao, trải qua ức vạn dặm lan truyền, vô số lời truyền miệng thì lời đồn đãi ấy cũng ít nhiều bị bóp méo thành tin vệt.

Vũ Hoàng gần đây nghe nói Đệ Nhị Thần Giới có vài vị cực kì cường đại dẫn dắt. Dem người của Đệ Nhất Thần giới tiêu diệt sạch sẽ chiếm lấy thành trì cùng quyền lợi.

Lời đồn chỉ là nhằm nhĩ đối với kẻ trí giả. Vũ Hoàng tự nhận mình là trí giả nên không coi lời đồn kia vào đâu. Dù nằm mơ cũng không nghĩ tới việc vượt ức vạn dặm để đầu quân. Với hành động ấy, Vũ Hoàng nhận xét là: Ngụ xuẩn.

“Nghịch Ương là ai?” Trong đám Thiên Thần đưa ra không ít nghi vấn, thanh âm rõ ràng là từ Hội Long sơn mạch truyền đến. Bọn họ không nghĩ tới mình bị lôi kéo xúi giục đến đây báo thù cho Tông Quân chính là Phong vũ, vậy mà lại cùng đối phương quen biết nhau? Giữa bọn họ rốt cục có quan hệ gì? Theo lời nói của Nghịch Ương vừa rồi quả thật đáng nghi.

Không đợi Vũ Hoàng giải thích. Âm thanh ngang tàng kia lại vang lên:

“Phong Vũ, chúng ta cũng đã mấy ngàn năm không gặp rồi, chỉ nghĩ tới lão bà của mình thôi, ngay cả lão bằng hữu này cũng quên mất tiêu? Nếu không phải ngươi đã đặc biệt mang lễ vật tới thăm ta thì ta đã muốn xẻo tai ngươi rồi!” Nghe ngữ khí này, ai cũng tin tưởng rằng không có tình huynh đệ thật sự thì không thể nói được như vậy.

Nghịch Ương vừa dứt lời liền tức tốc phi tới trước mặt mọi người, vẻ mặt tươi cười:

“Lão bằng hữu! Thật đã lâu không gặp!”

207. Chương 40: Chiến

“Ha Ha! Nghịch Ương, không nghĩ tới ngươi vẫn còn sống! Lần này không có nghiên cứu được con sâu nào sao?” Nhìn thấy chỉ có một mình Nghịch Ương tiến đến, Vũ Hoàng rất nhanh điều hòa trở lại, lại thờ ơ mỉa mai Nghịch Ương.

“Được rồi tên tiểu tử ngươi, còn đem chuyện cũ ấy nói ra ư! Ta đã hối hận đến chết. Lúc đó đúng là không nên cùng các ngươi đi vào Mê Thần điện!” Trong giọng nói của Nghịch Ương quả thật xem giống như hai người là lão bằng hữu nhiều năm chưa gặp, hòa nhã cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Nghịch Ương, ngươi chết đến nơi, còn nói ra những lời không có văn hóa như vậy!” Vũ Hoàng tự nhiên biết chủ ý của Nghịch Ương là nhằm vào cái gì, dùng lời hoa mỹ khiêu khích người khác, đối với sự khiêu khích của người ta, tự nhiên cũng có biện pháp để ứng phó, một câu nói ra, đã đem tất cả lời nói của Nghịch Ương hoàn trả lại, biểu lộ rõ ràng lập trường của hai người ở vào thế đối địch.

“Ôi! Phong Vũ lão đệ, lời nói như vậy thì không nên nói ra. Tuy rằng ta lúc trước khai mở ra rồi một phen làm trò cười cho các ngươi, nhưng ta cũng đã chịu hậu quả của trò đùa, một chuyện nhỏ thì không cần phải ghi nhớ ngàn vạn năm chứ? Bị ngươi trách móc như vậy, ta thật sự hết sức xấu hổ.” Nghịch Ương diễn kịch như thật, nghe ra trong giọng nói của ông thậm chí là thật đến tám phần.

“Trò cười? Chuyện nhỏ?” Vũ Hoàng đối với chuyện năm đó hiển nhiên canh cánh trong lòng, nếu như không phải Nghịch Ương bốn cột lừa gạt, có lẽ bọn họ đã có thể tại Mê Thần điện thu hoạch lớn mà quay về, cũng không phải sau lại bị bọn Tần Vũ giết chết, càng không phải sau khi chết đi thân phận lại là người của Đệ Nhị Thần Giới bị người của Đệ Nhất Thần Giới khi dễ áp bức.

Hết thảy mọi điều này, khởi nguồn đều là do Nghịch Ương năm đó bốn cột lừa gạt, cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, hấn thân làm thủ lĩnh đầu sỏ, đương nhiên ôm hận trong lòng, nếu như không phải mình lúc này vừa mới phi thăng lên không bao lâu, không vì thực lực Thiên Thần quá yếu kém, Vũ Hoàng sớm đã dựa vào những lời này giết chết mất rồi.

Bọn Thiên Thần này khi nghe giọng nói của Vũ Hoàng, xác định ắt hẳn giữa bọn họ thật đã nảy sinh ra chuyện gì đó, hai người có lẽ cũng đúng như lời Nghịch Ương nói, quan hệ giữa hai bên cũng không tệ lắm.

“Ách...” Nghịch Ương vẻ mặt ngượng ngùng, nhất thời nghẹn lời, ho khan hai tiếng, thật thà nở nụ cười đứng lên: “Ha Ha! Chuyện năm đó coi như xong đi, mà ta cũng là do bị các ngươi bức bách, mới không cẩn thận bị độc mà chết.” Nói xong, hấn nhìn về phía bốn năm mươi tên Thiên Thần kia, ánh mắt rực sáng. Cười một cách kỳ quái: “Ta tin rằng ngươi lần này chính là đến cùng ta giao hảo, Ha Ha Ha Ha...”

Cảm nhận được ánh mắt Nghịch Ương tràn ngập sát khí, bốn năm mươi tên Thiên Thần kia bị Phong Vũ mê hoặc kéo tới đồng loạt sinh ra một loại cảm giác bị lừa gạt, đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng nhíu sâu chân mày, không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, lại lọt vào bẫy rập của Nghịch Ương.

“Nghịch Ương! Ngươi cho rằng bọn họ sẽ nghe lời thêu dệt gây chia rẽ của ngươi sao? Đừng nói nhiều lời nhảm nhí, chúng ta lần này chính là đến vì Tông Quân báo thù. Nghịch Ương, giết chết Tông Quân, ấy không phải trong số đó cũng có ngươi sao?” Vũ Hoàng chẳng cần cùng ông tranh đua miệng lưỡi, trực tiếp

đem mục đích của hành động này bởi móc rõ ra, hắn cũng đã có chuẩn bị, đợi đến lúc Nghịch Ương trả lời về chuyện này, mặc kệ như thế nào, hắn cũng sẽ đem tội danh đã tham dự giết chết Tông Quân gắn lên mình ông, để có cơ mượn đao giết người.

“Đúng! Giết chết Tông Quân cũng có ta một phần!” Nghịch Ương thẳng thắn trả lời, nói xong, còn ngằm nháy nháy mắt với Vũ Hoàng, vẻ mặt rất quái dị.

“Ách...” Với câu trả lời thẳng thắn của Nghịch Ương như thế, Vũ Hoàng vừa mới chuẩn bị những lời hay ý đẹp, trong lúc nhất thời không cách nào phát ra được, tức thì đứng ngẩn người tại chỗ.

Bọn Thiên Thần khi nghe xong câu hỏi cùng chờ đợi câu trả lời của Nghịch Ương, tự nhiên nhìn thấy rõ vẻ mặt quái dị của Nghịch Ương vừa rồi, lại thấy Vũ Hoàng không nói tiếp lời nào, càng hoài nghi thêm nữa.

“Hừ! Phong Vũ, người thật là lừa gạt chúng ta đến khổ!” Một Trung bộ Thiên Thần la lên: “Nào là người tại tầng không gian thứ sáu từng nhận được sự dịu dàng của bọn Tông Quân? Nào là người vì cái chết của Tông Quân mà cảm thấy phẫn nộ? Đây đều là hoàn cảnh của người sao? Ta từ lâu đã hoài nghi người rồi. Hừ Hừ! Bây giờ lộ ra mặt thật rồi sao?”

Lời nói của tên Trung bộ Thiên Thần này khiến cho một ít Thiên Thần lộ vẻ đồng tình, phần lớn các Thiên Thần khác đều duy trì thái độ nhìn để xem như thế nào, ai ai cũng nhú mày, thầm suy nghĩ đến tình thế trước mắt.

“Không phải đâu, các người hiểu lầm rồi!” Nói ra những lời này, cũng không phải Vũ Hoàng, mà là Nghịch Ương!

“Phong Vũ! Lần này dẫn những người đến này, đúng là để báo thù cho Tông Quân sao? Hừ! Được rồi, tất cả các người cùng tiến lên đi, ta tận lực bồi tiếp.” Nghịch Ương lộ vẻ mặt kiên cường chính khí, giận dữ nhìn Vũ Hoàng:

“Giết chết ta, thù mới hận cũ cùng báo luôn thể! Chỉ sợ các người không có năng lực đó!”

Nghe Nghịch Ương nói rõ như vậy, bọn Thiên Thần vốn đang duy trì thái độ hoài nghi đã hoàn toàn tin tưởng. Lời giải thích này của Nghịch Ương rõ ràng là dấu đầu hỏ đuôi mà.

Vũ Hoàng và Huyền Hy bị lời nói của Nghịch Ương cũng một trận ngạc nhiên bị dọa cho hoảng sợ, còn chưa có hoàn toàn nghĩ đến nên dàn xếp phản cảm như thế nào, liền cảm nhận được một cổ sát khí rất mạnh từ phía sau truyền đến, tiếp theo, âm thanh ‘Vù Vù’ một trận, biểu hiện rõ ràng bọn Thiên Thần phía sau đã có người động thủ.

“Hèn hạ!” Vũ Hoàng hầm hầm nhìn Nghịch Ương, thầm căm hận kêu lên, vội vàng quát to một tiếng: “Cẩn thận!” Đồng thời rất nhanh rút kiếm nghênh tiếp.

“Bùng!” Một tiếng nổ vang, tên Thiên Thần đánh lén kia kể cả thần khí cấp thấp trong tay bị chém ngang lưng thành hai đoạn ngã gục tại chỗ.

Vũ Hoàng nhìn thấy tình hình lúc này, hai mắt đều sắp phun lửa. Vừa mới đánh lén chính là một tên Hạ bộ Thiên Thần năng lực tương đối yếu kém, Vũ Hoàng hoàn toàn có thể ung dung né tránh ra, kết quả lại bị Nghịch Ương chém chết làm rối tung như vậy, bọn Thiên Thần này sẽ càng thêm tin tưởng chính mình cùng Nghịch Ương đúng là cùng một phe.

Nghịch Ương lúc này cũng không để ý gì đến Vũ Hoàng, trực tiếp giơ kiếm áp sát vào giữa đám người đang vì nhìn thấy Thiên Thần khí mà sững sờ, đại sát tứ tung.

“Kiếm Đãng Bát Phương!” Thiên Thần có được Thiên Thần khí, thực lực Thiên Thần so với có Thần khí cao hơn không chỉ một cấp bậc, mà Nghịch Ương lại còn có công pháp không tẻ, ưu thế phối hợp với nhau, đối với đám Thiên Thần kia, giống như lang hổ lạc vào đàn dê, giết thời không kịp thở.

“Phá Thiên Nhất Kiếm!” Nghịch Ương liều mạng bị thương, sau khi chém chết hai tên Thượng bộ Thiên Thần, lợi dụng Phá Thiên Nhất Kiếm uy hiếp địch nhân tản rộng ra, rất nhanh thối lui ra sau.

Sau khi lui tới một nơi an toàn, nét mặt Nghịch Ương hiện ra vẻ mệt nhọc suy sụp, thở hổn hển, cười một tràng quái dị, hướng về đám Thiên Thần kia nói:

“Hắc Hắc! Có bản lãnh đến truy giết ta a!” Nói xong, Nghịch Ương tăng tốc, rất nhanh bay đi rời khỏi hiện trường.

“Đừng để cho hắn chạy thoát!” Vũ Hoàng lúc này có thể nói là lửa giận thiêu cháy trong lòng, bị Nghịch Ương hoa ngôn xảo ngữ nói vài ba câu lộng giả thành chân thêm vài động tác liền dễ dàng gây chia rẽ tạo được mâu thuẫn giữa mình cùng các Thiên Thần này. Lúc này nhìn bộ dáng của hắn, tám phần là do Thiên Thần lực tiêu hao quá độ, liền mượn cơ hội bỏ chạy.

“Đừng để cho tiểu tử này chạy thoát. Ta không hỷ hắn đi không xong!” Một Thượng bộ Thiên Thần toàn thân bao trùm huyết dịch màu xám phần nộ đuổi theo, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Vũ Hoàng, cảm tức ngiên rãng!

Cảm nhận được phía sau bọn Thiên Thần truy đuổi tới với những ánh mắt cực kỳ phần nộ, Vũ Hoàng vừa chạy vừa vội vàng nói:

“Các vị huynh đệ hiểu lầm rồi. Sự tình không phải như suy nghĩ của các người!”

“Hừ! Người nghĩ rằng chúng ta sẽ tin tưởng người tên Đệ Nhị Thần Giới này sao? Chịu chết đi!” Trận chiến vừa rồi, Nghịch Ương giết chết bốn năm người, mà còn làm bị thương mười mấy người, nhưng trong đó đại đa số đều là Hạ bộ Thiên Thần, thượng bộ Thiên Thần hầu như được toàn vẹn.

Bọn Vũ Hoàng là hai tên Hạ bộ Thiên Thần, tốc độ tự nhiên không bằng bọn Thiên Thần đẳng cấp so với hắn cao hơn, rất nhanh đã bị những Thượng bộ Thiên Thần này rút ngắn khoảng cách lại.

“Các vị huynh đệ! Các người cũng nghe nói qua. Ta cùng Nghịch Ương kia mấy ngàn vạn năm không có gặp mặt, mà còn cùng hắn có thâm cừ, không có khả năng...” Vũ Hoàng vừa rất nhanh chạy trốn, vừa giải thích, đồng thời còn truyền âm cho Huyền Hy, để cho nàng chuẩn bị đổi hướng khác chạy trốn. chính mình lưu lại ngăn cản bọn chúng một hồi.

“Hừ! Nói quá hay. Ai có thể tin tưởng các người vừa rồi không có truyền âm nói chuyện với nhau. Nhìn Nghịch Ương kia ngăm nháy nháy mắt với người, đã biết người không phải là cái thứ tốt đẹp gì, các huynh đệ: Đừng nhiều lời như vậy làm gì, trước hết giết tên tiểu tử này, sau đó sẽ cùng đi báo thù cho Tông Quân!” Một tên Thượng bộ Thiên Thần trong đó đối với quyền lợi cũng khát vọng rất sâu sắc, thấy có cơ hội tới tay, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Hy nhi, đi mau, ta ngăn chặn bọn họ một hồi, sau này sẽ cùng người hội hợp!” Vũ Hoàng thấy tình hình lúc này không thể giải thích được không cách nào hóa giải, quyết định dùng hết sức để cho Huyền Hy chạy thoát đi, chính mình ngừng lại xoay mình đối mặt với đám Thiên Thần.

Huyền Hy vừa muốn nói gì đó, có điều nhìn thấy sự việc đã đến nước này, đành phải bấm bụng tung mình bỏ chạy, tránh phải làm liên lụy đến Vũ Hoàng.

“Hừ! Phong Vũ, người cho rằng người một tên Hạ bộ Thiên Thần có thể là đối thủ của chúng ta ư?” Nhìn thấy Vũ Hoàng ngừng lại đối mặt với bọn họ, các Thiên Thần ‘ào ào’ gào lên.

“Không Không Không! Các vị đại ca, ta không hề nghĩ muốn phản kháng! Ta lưu lại, là muốn giải thích sự việc vừa rồi...” Vũ Hoàng hấp tấp nói.

“Không có gì thích hợp để giải thích, người hãy giữ lấy những lời lẽ cũ rích đó của người, chúng ta không thể tin tưởng người nữa, đối với một tên sắp chết, ta lại càng mong tai ta có thể được yên ắng thanh tĩnh.” Bọn Thiên Thần này nghĩ đến chính mình đường đường là Thiên Thần của Đệ Nhất Thần Giới, vậy mà bị một tên Thiên Thần mới vừa phi thăng lên không bao lâu của Đệ Nhị Thần Giới mê hoặc, đều có vẻ rất phần nộ.

“Các vị đại ca, với trí tuệ sáng suốt của các người, hắn là đã nghĩ đến, tên Nghịch Ương này, trước vì sao dùng cái giọng điệu lão bằng hữu cùng ta nói chuyện! Nếu như ta và hắn là thông đồng móc nối với nhau, đại khái cũng không cần nói chuyện trên trời dưới đất, trực tiếp gặp mặt hay dùng truyền âm thương lượng được rồi, sau đó lại trong ngoài phối hợp tiêu diệt các người là được, cần gì phải tạo ra cảnh nói chuyện đông dài như vậy. Chỉ để tăng thêm phiền não ư?” Vũ Hoàng lại vội vàng không ngừng lên tiếng giải thích.

Vừa nghe Vũ Hoàng nói, các Thiên Thần cũng đều suy ngẫm lại, có điều, vẻ hoài nghi trên mặt vẫn như trước không thay đổi.

Nhìn thấy những lời giải thích này có hiệu quả, Vũ Hoàng vội vàng chớp lấy thời cơ:

“Tin rằng với trí tuệ sáng suốt của các vị đại ca, hẳn là đã có thể thấy được, Nghịch Ương trước sau trái ngược quá nhiều, rõ ràng là cố ý đổi trắng thay đen. Hơn nữa, chúng ta nếu cần phải truyền âm, vậy còn cố sức làm ra cái vẻ mặt cổ quái gì đó để làm chi đây? Trực tiếp truyền âm nói chuyện với nhau không phải sẽ tốt hơn sao?”

Lần này, không ít Thiên Thần đã tin lời nói của Vũ Hoàng, tất cả mọi phần nộ đều chuyển lên mình Nghịch Ương:

“Giết chết Nghịch Ương tên tiểu tử đó! Vậy mà làm ta bị thương!”

Vũ Hoàng thấy lời giải thích của mình rốt cục có kết quả, thầm thở phào một hơi.

Nhưng ai ngờ... .

“Vũ huynh! Hy vọng chúng ta vẫn còn kịp!” Một thanh âm kiêu hùng vang động trong tai mọi người. Người lên tiếng đúng là Nghịch Ương.

Nghe được thanh âm của Nghịch Ương, Vũ Hoàng ảm ức tức bực thiếu chút nữa hộc máu. Thật vất vả mới trấn an được ‘dân tâm’, lại phải như thế rối loạn trở lại.

“Vũ huynh, người ráng chống đỡ trong chốc lát, bọn ta lập tức tới ngay!” Thanh âm Nghịch Ương lại vang lên rõ ràng, khiến cho Vũ Hoàng đã tức càng thêm phiền muộn, trong lòng hết sức khó chịu, hết nghiêng rằng lại nghiêng lợi chỉ muốn bắt Nghịch Ương ăn sống nuốt tươi.

208. Chương 41: Thiên Tôn Linh Bảo

Mặc dù hai người đều là Hạ bộ Thiên Thần vừa phi thăng không lâu, nhưng qua nhiều năm song tu phối hợp, đôi gian tình này đã phối hợp vô cùng ăn ý. Hai người là Hạ bộ Thiên Thần cùng liên thủ, đối phó với vài tên Hạ bộ Thiên Thần khác thì ưu thế có dư. Còn nếu muốn toàn mệnh dưới sự truy sát của đám Thiên Thần này thì phải xem vận may thế nào.

Chúng Thiên Thần thấy Vũ Hoàng dừng lại thì cũng vội dừng lại nhìn để tránh gặp phải mai phục.

“Các vị đại ca, các người cũng thấy được tên tiểu tử Nghịch Ương kia nếu là người của ta, sao ta bị thương nặng thế này mà không đến giúp?” Vũ Hoàng giờ phút này có thể nói là khổ tâm giải thích, trong lòng vô cùng buồn bực, thân đã bị thương nặng mà còn phải giải thích cùng người khác, làm hắn vốn đã buồn bực lại càng thêm sầu muộn.

“Đừng nói nhảm nữa. Hừ! Đừng cho là ta ngu xuẩn không nhìn ra tên tiểu nhân dê hèn bỉ ổi ngươi. Cái khổ nhục kể nhỏ nhỏ để kéo dài thời gian chờ viện trợ, ngươi coi chúng ta là kẻ ngu hết chắc? Chết đến nơi rồi mà vẫn còn giáo hoạt”.

Lần này Vũ Hoàng thật sự nhịn không được. Mở miệng mắng to:

“Ngươi! Các ngươi thật sự cho mình là thông minh chẳng? Một đám ngu xuẩn bị người dắt mũi mà không biết. Muốn giết cứ giết, ta cũng muốn xem xem, lũ ngu xuẩn các ngươi có thể có bao nhiêu năng lực”.

Vũ Hoàng lúc này tâm ý nguội lạnh, chết thì chết. Bị đám ngu xuẩn này vũ nhục, chi bằng là chết cho thống khoái, chẳng qua là vẫn còn nuối tiếc...

“Hy nhi, xin lỗi!”

“Vũ ca, muốn trách thì trách tên Nghịch Ương kia cùng với bọn ngu xuẩn này. Không thể trách huynh được! Lần trước không được chết cùng một chỗ với huynh. Lần này...” Tuy là khóe miệng Huyền Hy dính một ít

máu xám, nhưng hình ảnh này khiến người ta vẫn có cảm giác không phải đang trong chiến trường mà lại có chút lãng mạn dưới trăng.

“Đám mắng bọn ta?” Chúng Thiên Thần bị kích động như thế, đâu còn để ý đến xung quanh có mai phục hay không, cả bọn liền nổi giận lập tức bay ào tới.

Vũ khí trong tay hai người Vũ Hoàng lúc này chẳng qua chỉ là hai thanh thần khí bình thường, so với Vô Song Cảnh kiếm năm xưa cũng không bằng. Nhưng hai người lúc này lại có Thiên Thần lực, lại có nhiều năm từng phối hợp song tu, uy lực có thể nói là hơn hẳn năm xưa nhiều lắm.

Vũ Hoàng hai người dù phối hợp tốt với nhau nhưng vẫn không thể phủ nhận được thực lực chênh lệch quá xa. Rất nhanh hai người rơi vào thế hạ phong, thương tích trên người không ngừng tăng thêm.

Mắt thấy khó thoát khỏi cái chết, Vũ Hoàng cùng Huyền Hy hai người cùng ngừng lại, nhắm mắt cùng đợi sát chiêu.

Hai người khi vừa bắt đầu kịch chiến đã bàn qua, dù sao cũng khó thoát khỏi cái chết. Dù liều mạng cũng chỉ có thể giết được một hai người bọn họ, chỉ bằng giữ lại thực lực cho chúng để bọn chúng đi đối phó với Nghịch Ương. Trong lòng hai người, Nghịch Ương mới đúng là kẻ chủ mưu đáng tội chết. Bởi vậy, dù phải chết thì cũng phải chết cho đáng.

“Hừ! Các ngươi đừng tưởng rằng giết chúng ta là xong. Huynh đệ Nghịch Ương của ta sẽ tìm tới tận cửa các ngươi đánh giết. Lai lịch, bộ dáng các loại thông tin về các ngươi ta đã sớm giao cho Nghịch Ương, các ngươi cứ chờ đi, hắn sẽ báo thù cho ta. Ha ha ha!”

Vũ Hoàng quả nhiên là kẻ thông minh, trong lúc nguy cấp mà có thể nghĩ thông được như vậy. Dem giá họa cho Nghịch Ương, thuận tình thế mà dẫn dắt chúng Thiên Thần. Chết như vậy mới là cái chết có giá trị.

“Đến chết rồi mà vẫn còn mạnh miệng. Hừ! Chờ hắn tới báo thù sao? Ngươi cho là chúng ta ăn chay à? Giống như lũ chuột nhắt Đệ Nhị Thần Giới các ngươi chỉ giỏi trốn chui trốn lủi. Chúng ta bất kỳ ai cũng không sợ!” . Chúng Thiên Thần nghe lời cuối cùng của Vũ Hoàng đáp lời, tay vẫn không ngừng công kích.

“Như vậy là tốt rồi!” Vũ Hoàng thâm nghĩ, cười thỏa mãn, càng nắm chặt tay Huyền Hy hơn.

Trong hoàn cảnh chắc chết, hai người vừa đợi cái chết, vừa tưởng tượng tới kết quả của kế gấp lừa bỏ tay người vừa rồi. Nhưng kết quả chưa thành hiện thực thì...

“Kính Thiên bảy mươi hai côn!” Một tiếng quát vang lên bên tai Vũ Hoàng. Ngay sau đó vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Bọn Vũ Hoàng không nhận được phải mở mắt ra xem.

Nhìn tràng cảnh trước mặt, Vũ Hoàng cùng Huyền Hy đều không khỏi sững sờ thất thần.

Một bóng người cầm trong tay cây côn màu vàng đang rất nhanh xuyên qua chúng Thiên Thần. Vô số côn ảnh múa tung trời, đánh tui bụi vào chúng Thiên Thần.

“Kính Thiên ba mươi sáu côn!”

“Ha Ha Ha! Quá đã, thật sự quá đã! Nghịch Ương, thực lực đám con cháu này mà dám khua môi múa mép báo thù cho Tông Quân sao? Thật là làm nhục nhã uy danh của Tông Quân a!” Tôn Ngộ Không vừa đánh vừa ha hả cười. Đánh đồn xung quanh làm cho bọn kia không chống đỡ nổi phải dồn lại một đống, sợ hãi bao trùm.

Mấy tên Thượng bộ Thiên Thần cầm hận nghiêng chặt hàm răng, cái tên tiểu tử trước mắt này thi triển côn pháp quá quái dị, rõ là đồng bọn với Nghịch Ương, gần tới thực lực của Thượng bộ Thiên Thần, vậy mà chỉ có một mình đánh với hơn bốn mươi người còn chiếm ưu thế.

Rốt cục, hai Thượng bộ Thiên Thần trong đó không nhận được, thân ảnh chợt lóe, hai người phân biệt hai hướng chạy đi. Mục tiêu không ngờ là bọn Nghịch Ương và Vũ Hoàng.

“Phá Thiên Cửu Kiếm!” Thân ảnh xông về hướng Nghịch Ương còn chưa hiện rõ liền bị bốn lưỡi đao sắc bén đâm tới, mặt khác năm lưỡi đao còn lại hướng tên Thượng bộ Thiên Thần đang xông tới Vũ Hoàng chém chết ngay tại chỗ.

Thu hồi Thiên Thần khí, Nghịch Ương ngang tàng cười một tiếng:

“Phong Vũ, phải do ta giết chết hoặc tự bạo mà chết mới được.”

“Oái! Nghịch Ương lão tiểu tử, ngươi thực là ngược ngạo, Ngươi thật không có đạo nghĩa!”

Tôn Ngộ Không thấy hai Thượng bộ Thiên Thần bị giết thì không khỏi tức giận. Phải biết rằng, sau lần chém giết sáng khoái này sẽ bế quan tu luyện lâu dài. Đối với sự hiếu động của Ngộ Không thì đó là nỗi bi ai rất lớn. Không biết sẽ phải tu luyện bao nhiêu năm mới có thể có được cơ hội chém giết thống khoái như thế này.

“Kinh Thiên bảy mươi hai côn!” . Tôn Ngộ Không mặc dù tức giận nhưng cũng biết khống chế tâm tình, không thể vừa đến đã đánh ra Kinh Thiên nhất côn hoặc Kinh Thiên liên hoàn côn, không thể thoả cái giết hết, như vậy thì không đã cơn ghiền.

Vũ Hoàng và Huyền Hy lúc này trợn tròn mắt. Bọn họ không thể nghĩ tới được tình huống này, Không ngờ Nghịch Ương lại cứu bọn họ. Càng khiến hai người ngạc nhiên chính là, hai người kia thân ảnh vừa lóe lên, rõ ràng muốn tự bạo cũng không kịp. Nghịch Ương ngay trước khi họ tự bạo đã xuống tay giết chết rồi. Điều này làm cho Vũ Hoàng hai người tâm ý nguội lạnh, ý định tự bạo để liều mạng với Nghịch Ương cũng hoàn toàn tuyệt vọng.

Thật ra, Nghịch Ương có phần may mắn. Thực lực của ông bây giờ chỉ là Hạ bộ Thiên Thần, bản thân cũng là phần tử hiếu chiến. Nếu muốn an tâm tu luyện thì không biết phải bế quan bao nhiêu năm mới có thể có được thực lực của Thượng bộ Thiên Thần. Thừa dịp có kẻ tự thân đưa đến tận cửa thì phải đánh cho sướng tay. Hơn nữa, Vũ Hoàng vừa mới nhắm mắt chờ chết, Nghịch Ương cũng không nghĩ là chiêu này của Thượng bộ Thiên Thần, vừa khéo sao đánh trúng điểm yếu hại mà lưu lại tính mạng của hắn.

Dù Tôn Ngộ Không đã kiềm chế, nhưng trận chiến vẫn nhanh chóng kết thúc.

Chỉ có ba người có thể tự bạo thành công làm cả người Tôn Ngộ Không nhuộm đầy máu. Nếu hắn không nhanh nẹn thì e là phải cần tới sự giúp đỡ của Nghịch Ương và La Bằng.

“Thương tích này không hề hấn gì. Ha ha! Chỉ hơi mệt chút thôi. Nhưng lần này đánh thật quá đã sướng cả tay. Ha ha!” Tôn Ngộ Không đi tới bên cạnh Nghịch Ương, ánh mắt đắc ý.

“Đúng là điên cuồng!” . Nghịch Ương mắng thầm, liếc mắt nhìn Tôn Ngộ Không một cái rồi lại đảo mắt nhìn về phía bọn Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng hai người đã bị Phá Thiên Cửu kiếm của Nghịch Ương làm cho chấn động tận đáy lòng. Lúc này không dám có ý niệm chạy trốn. Trong không trung lúc này tản đầy mùi máu tươi, như nhắc nhở cho hai người biết, bất kể chạy trốn kiểu gì, kết quả cũng đều giống nhau. Dù sao cũng chết thì cũng phải chết sao cho có cốt khí một chút.

“Vũ huynh à! Ngươi cũng không cần thận tí nào. Ta mới chỉ nói có mấy câu thôi mà đã sợ chết khiếp vậy. Thế nào? Không cam lòng phải không?” .

Nghịch Ương đại cừu sắp báo được, lúc này trong lòng vô cùng sáng khoái. Từng bị trúng độc trùng của thần giới mà chết nên tâm tình có chút buồn bực. Nghịch Ương cũng muốn bức bách hai người để bọn Vũ Hoàng phải chết trong sự buồn bực, trả món nợ năm xưa bị sỉ nhục.

“Muốn giết cứ giết. Nói nhảm nhiều như vậy làm gì!” Vũ Hoàng lúc này chạnh khí lăm lăm, ngược lại bọn Nghịch Ương lại giống như bọn tiểu nhân gian trá tâm thường.

“Ài! Nói thế nào đi nữa thì chúng ta đã từng là bằng hữu một thời gian. Ta làm sao có thể giết ngươi được?” .

Nghịch Ương trên mặt đầy vẻ chân thành, phẳng phất như Vũ Hoàng và hắn là lão bằng hữu, làm Tôn Ngộ Không thiếu chút nữa cũng phải tin là thật. Không đợi Vũ Hoàng phản bác, Nghịch Ương lại nói tiếp, nhìn sang Tôn Ngộ Không vẻ hài hước:

“Ta và ngươi quen biết đã lâu, sẽ không giết ngươi, huống chi ngươi cũng đã mang lại cho bọn ta một hồi đánh giết sướng khoái. Tuy nhiên người bên cạnh cùng ta giao tình không ra sao, cho nên, Ngộ Không à...”

“Không!” Vũ Hoàng vừa định che trước người Huyền Hy nhưng thân lại thụ trọng thương, tốc độ chậm hơn rất nhiều, chỉ có thể trơ mắt nhìn nỗi thống khổ trước mặt.

“Phốc!” Nhất thời miệng Vũ Hoàng phun máu xám, trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ, khiến người ta có chút ảo giác, hai mắt của hắn vốn màu xám nhưng giờ dường như có chút sắc thái phẫn nộ đỏ bừng.

“Hy nhi, chúng ta đã bàn rồi, nếu phải chết thì cùng chết!” Vũ Hoàng ngực nhuộm máu xám, hai tay run rẩy, lại phun máu tươi. Sau đó thì “Oanh” một tiếng tự bạo.

Làm cho đối thủ được thể nghiệm tâm tình như mình khi xưa đã từng bị độc trùng Thần giới cắn, Nghịch Ương đã cảm thấy thỏa mãn. Cuối cùng cũng có thể an tâm mà bế quan tu luyện.

“Tệ hại! Nói tự bạo là tự bạo luôn. Thật lãng phí a!” Tôn Ngộ Không nhìn đám bụi thịt đang tiêu tán trong không trung, tiếc rẻ nói.

“Biến thái”. La Băng bắt đắc dĩ mắng thầm đoạn hướng song long sơn mạch bay đi trước.

“Ài! Lại bắt đầu bế quan nhàm chán rồi...” Ngộ Không thu hồi kim bổng cùng Nghịch Ương bay về hướng song long sơn mạch.

Ba người tại song long sơn mạch dọn dẹp một chút đồ vật, tiêu hủy nơi này. Sau đó lập tức tìm một nơi yên tĩnh để có thể an tâm bế quan.

-o-o-o-

Hồng Quân trong không gian gia tốc thời gian đã ròng rã năm mươi năm. Một khí phù hình tháp trước mặt đang trong giai đoạn quan trọng chậm rãi dung hợp với một linh hồn Thần vương.

Cũng chỉ có hắn, nhờ có Sinh Mệnh Thần Vương Tả Thu Mi trợ giúp nghiên cứu thấu triệt về linh hồn, mới có thể tại mỗi kiện vũ khí dung nhập vào nhiều linh hồn như vậy.

“Ông!” Tại thời điểm cuối cùng. Một chân linh hoàn toàn dung hợp với khí phù, vật hình tháp kia trong giây lát bộc phát một trận quang mang màu xanh. Âm thanh chấn động thật lớn làm lay động các vật phẩm trong không gian, thậm chí ngay cả không gian gia tốc thời gian cũng phải chấn động theo.

Sau khi an tĩnh trở lại, Hồng Quân nâng lên cái linh bảo vật mà mình đã tốn năm mươi năm tâm huyết luyện chế ra. Ánh mắt sáng ngời, giọng nói run run:

“Thiên tôn linh bảo,... vậy mà là Thiên Tôn linh bảo...”

Đúng là Hồng Quân đã luyện quá nhiều kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Ấy mà chính mình luyện chế thành công một kiện Thiên Tôn linh bảo lại xúc động khó nhịn được. Nếu là một đại sư luyện khí khác có lẽ đã kích động đến mức thổ huyết ngay đương trường rồi.

Nhớ lại năm đó, đại sư luyện khí của Thần giới thứ nhất là Xa Hầu Viên Tượng Thần đã phải hao phí vô số thời gian cùng tinh lực mới có thể luyện chế ra một kiện Không Gian linh bảo không đầy đủ Không Gian Pháp Tắc. Còn Hồng Quân, tại phương diện luyện khí đã tuyệt đối vượt qua phụ thân Tần Vũ. Tu vi này cũng đủ để tự thị kiêu ngạo trước mặt người trong nhà rồi.

Hồng Quân sẽ không còn là tiểu tử bồng bột năm xưa. Mặc dù vẫn còn tâm tư muốn chứng minh ngay trước mặt người nhà, nhưng tuyệt đối không vì vậy mà thỏa mãn, con đường tiến của hắn vẫn còn rất dài.

Sau khi lấy máu nhận chủ, nhìn thấy thuộc tính năng lực của linh bảo hình tháp, Hồng Quân lúc này vô cùng hưng phấn, bởi hắn đã xem xét được thuộc tính của linh bảo hình tháp là – Linh Vực Tuyệt Đối!

Nguyên là Hồng Quân muốn dựa theo hình dạng Khương Lan Giới tạo nên một kiện pháp bảo phòng ngự không gian thời gian, nhưng đối với Thời Gian Pháp Tắc, Hồng Quân lĩnh ngộ không nhiều lắm. Không thể khác hơn là đem tất cả khả năng có thể, cùng một chút lĩnh ngộ thời gian gia tốc, với sự lĩnh ngộ Thiên đạo của bản thân để luyện khí.

Kết quả không ngờ là có thể hình thành nên một kiện Thiên Tôn linh bảo như thế.

Nếu như Thiên Tôn linh bảo có phân cấp bậc, vậy Thiên Tôn linh bảo hình tháp này tuyệt đối là loại tốt nhất. Đối với lĩnh vực này người khác có thể không biết nhưng qua Lô Vệ giải thích với Hồng Quân thì biết là lĩnh vực là tuyệt đối lợi hại.

Hiện đang ở trong Lĩnh vực Tinh thần của Lô Vệ, thì tất cả Không gian pháp tắc cùng Thời gian pháp tắc tạm thời mất đi hiệu lực, thậm chí có thể định ra một không gian thời gian pháp tắc lần nữa, khiến cho dù là Thần Vương hay thậm chí là Thiên tôn ở bên trong cũng chỉ có thể có thực lực tựa như Thiên Thần hoặc cùng lắm là mạnh hơn Thiên Thần chút ít. Còn lĩnh vực mà Thiên tôn linh bảo của Hồng Quân tạo ra thì cao hơn một bậc. Có thể chứa người bên trong, chỉ cần người khống chế linh bảo muốn thì cũng chỉ có thể xuất hiện như thần nhân, Không Gian Pháp tắc hoàn toàn bị khống chế, Thiên tôn cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng cơ thể để phi hành.

Hơn nữa, bên trong Lĩnh vực Tuyệt Đối, theo ý muốn của mình có thể định chế pháp tắc của mười một khu vực chính mình có thể sử dụng.

Nói cách khác, cho dù là một thần nhân bình thường, khi có được sự trợ giúp của Thiên Tôn linh bảo, thì có thể trực tiếp tấn thăng thành cao thủ cấp bậc Thiên Tôn, có thể sử dụng tất cả Không Gian pháp tắc và Thời Gian pháp tắc, cũng có thể làm cho không thể sử dụng bất cứ pháp tắc nào.

Nếu như Thiên Tôn không có Thiên Tôn linh bảo hoặc Hồng Mông linh bảo mà tiến vào trong lĩnh vực tức thì bị hấp nhập, như vậy đối với một tên Thần Vương trên người có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, có thể xuất ra được hay không cũng là một vấn đề.

“Cái... này cũng thực khiến người ta khó có thể tin được.” Hồng Quân cầm linh bảo hình tháp trong tay, trong lòng hưng phấn dị thường.

Có được sự trợ giúp của Thiên Tôn linh bảo này, như vậy hắn đã có đủ thực lực để đối phó với Lưu Quang và Chu Viêm rồi. Một kiện linh bảo mà có thể làm cho thần nhân bình thường biến thành Thiên Tôn. Đây quả thực xứng đáng với danh xưng là Thiên Tôn linh bảo.

“Bên trong Lĩnh vực Tuyệt Đối rộng tới trăm vạn dặm. Không biết, sau khi sự tổ thấy được thì sẽ có vẻ mặt gì”. Hồng Quân vẻ mặt chờ mong, khóe miệng mỉm cười.

Thiên tôn linh bảo này sinh ra, tuyệt đối không phải do Hồng Quân đã lĩnh ngộ được Thời Gian pháp tắc đỉnh cao, để kiện Thiên Tôn linh bảo kia có được năng lực hy hữu như vậy, mà hoàn toàn nhờ vào ‘Thiên đạo’ chính mình lĩnh ngộ được.

“Thiên đạo...” Hồng Quân nhớ tới sự trợ giúp của người thần bí đó, chính linh hồn mình hấp thu những tri thức không ngừng kêu lên đó, cũng thực sự đã tiến gần đến ranh giới của Thiên đạo.

“Trước Thiên đạo, Không gian pháp tắc, Thời gian pháp tắc thật như trò cười”. Bây giờ có được sự trợ giúp của Thiên Tôn linh bảo, Hồng Quân mới thật sự cảm nhận hết lời nhận xét này.

“Thiên đạo...” Hồng Quân ngẩng đầu nhìn lên cao, thì thầm tự nói: “Cái gì là Thiên đạo?”

Hồng Quân lại nghĩ tới lúc Hàn Thư và Lâm Phi chết, chính mình đã lập lời thề.

“Thiên đạo đích thực có tồn tại sao? Nghịch Thiên cải đạo, ta thật sự có thể sao?” Cảm nhận căn cứ vào Thiên đạo mà luyện chế ra Thiên Tôn linh bảo. Hồng Quân trong lòng một mảng mờ mịt: “Thiên đạo, có lẽ Thiên đạo còn cách ta xa lắm...”

Hồi lâu sau, Hồng Quân tâm tình lắng xuống:

“Không cần biết như thế nào, con đường đi tới vẫn cần phải tiếp bước”.

Nói xong, Hồng Quân nâng kiện Thiên Tôn linh bảo hình tháp lên, trong lòng nhớ tới kiện không gian thần khí của Khương Lan gia gia gọi là Khương Lan giới, chợt động tâm cười nói:

“Vậy thì, sau này ta gọi ngươi là Hồng Quân giới vậy.”

209. Quyển 10 - Lục Đạo Luân Hồi Chương 1: Chương Khổng Giả Của Vô Danh Không Gian

Giữa đám mây mù dày đặc, mơ hồ có thể thấy được một tòa cung điện rực rỡ, khác biệt hẳn với đám mây xám bao quanh.

Trong mật thất nơi sâu nhất trong tòa cung điện đó, một gã áo vải trung niên đang nhắm mắt ngồi tu luyện.

Đột nhiên, gã trung niên mở bừng hai mắt, phát ra hai luồng tinh quang sắc bén, dường như có thể nhìn xuyên thấu đám mây mù dày đặc, dường như muốn thu Vô Danh Không Gian vào trong mắt.

Khuôn mặt của người trung niên như dùng dao gọt, góc cạnh rõ ràng, màu da trắng trẻo khác thường, giống như một quý tộc trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng thực ra ẩn sâu phía trên lông mày là những nếp nhăn như muốn kể với người khác về những tang thương mà hắn đã trải qua.

Mở to hai mắt tra xét đồng thời gã trung niên thì thào nói:

“Thiên Tôn linh bảo xuất thế.”

Nói xong, hắn đưa tay phất một cái, đám mây mù xung quanh tòa cung điện lập tức quay cuồng không ngớt, lần nữa biểu hiện Thiên Tôn linh bảo mới sinh ra.

“Ồ?” Hắn xem xét một hồi, nhíu mày: “Vậy mà nhìn không thấy? Dĩ nhiên... nhìn không được?”

Sau khi thì thào, hắn thu hồi ánh mắt, quay đầu hướng về nơi sâu nhất của đám mây xám:

“Tam đệ, Tứ muội lập tức đến đây một chuyến.”

Lát sau, có hai thân ảnh một nam một nữ ‘lả tả’ xuất hiện trước mặt gã trung niên, không đợi gã trung niên nói cô gái mở miệng hỏi:

“Nhị ca, hình như vừa rồi Thiên Tôn linh bảo xuất thế, nhưng ta lại không cách nào điều tra ra tung tích, thật là quái dị!”

“Tứ muội!” Gã trung niên thấy 2 người đến, liền đứng dậy vung tay một cái, trong nháy mắt xuất hiện cái bàn trước mặt ba người, trên bàn đặt một bình rượu.

Sau khi ba người ngồi xuống, gã trung niên giương mắt nhìn nàng một chút, vừa rót rượu vừa nói:

“Ta nói không chỉ một lần, mới qua mấy ngàn vạn năm mà thôi, ngươi lại quên sao? Không được gọi ta là nhị ca, ngươi gọi ta là đại ca hoặc ngươi có thể trực tiếp gọi tên ta!”

“Dạ! Đại ca.” Sắc mặt nàng không chút biểu tình, cũng không vì thế mà sinh ra oán hận chút nào.

“Như lời ngươi vừa nói đúng là ta đã chứng kiến hiện tượng này phi thường quái dị!” Gã trung niên ánh mắt đầy vẻ thâm thuý, đi đi lại lại xem xét mây mù ở xa xa, cứ như nhìn thấy điều gì bình thường.”

“Nhị... đại ca!” Gã nam tử trẻ tuổi cũng mở miệng nói:

“Dò xét không ra, huynh nói có phải là vì đại... lão gia hỏa Thiên Mông kia hay không?”

Nữ tử phụ họa:

“Dạ, tam ca nói rất có lý, vốn tầng không gian thứ chín do Thiên Mông chưởng quản cho nên chúng ta không cách nào điều tra ra cũng có lý.”

“Câm miệng!!” Gã trung niên nộ quát to một tiếng mặc kệ hai người có phản đối hay không: “Thiên Mông... lão gia hỏa đó đã chết mấy ngàn năm rồi, hơn nữa linh hồn đều bị chúng ta thông qua cánh cửa luân hồi đưa vào địa ngục, hắn có bao nhiêu bản lãnh? Ngay cả chết cũng quản chế chúng ta?”

Gã nam tử bị gã trung niên quát đến sững sờ chưa kịp phác tác, thì nữ tử lại như trước sắc mặt không chút thay đổi nhàn nhạt nói:

“Nhị ca, Thiên Mông đại ca mặc dù đã chết nhưng Hôi Mông Kim Bổng cũng theo huynh ấy biến mất ở cổng luân hồi, trong Hôi Mông Kim Bổng có xếp vị trí vì vậy mà thuận theo vị trí đi lên hay không còn không biết được, thậm chí cả Thiên Mông đại ca có luân hồi chuyển thế hay không, đã chết hay chưa...”

“Câm mồm!” Gã trung niên đột nhiên đứng dậy quát một tiếng làm cung điện chấn động một hồi: “Thiên Mông đại ca, Thiên Mông đại ca nghe người gọi thân thiết nhỉ? Nếu không phải trong trận chiến năm đó người cũng xuất không ít khí lực, thì ta thật cũng hoài nghi trong lòng người có ý hướng về hần.”

Nói xong, giọng nói gã trung niên hơi hòa hoãn nói:

“Người trong Hôi Mông không gian bắt quá đều đã chết, Tứ muội! Chẳng lẽ người cho rằng người bây giờ tiến vào cánh cửa luân hồi, có thể duy trì giữ được linh hồn không tiêu tan mà được luân hồi hay sao? Cánh cửa luân hồi thật sự cường đại không phải là đẳng cấp của chúng ta có thể kháng cự. Huống chi Thiên Mông đã bị đánh tan linh hồn?”

Thấy nữ tử không trả lời, gã trung niên giọng nói khôi phục lại bình thường:

“Nếu như Thiên Mông thật sự có thể bảo trì linh thức kháng cự tiếng gọi của cánh cửa luân hồi, hần sẽ không dùng pháp bảo Hôi Mông Kim Bổng đến nỗi bị chúng ta giết chết. Chỉ tiếc, Hôi Mông Kim Bổng hiện ở nơi nào không biết, nếu không, chưởng khống giả của Hôi Mông không gian thượng tầng sáu, bảy, tám, chín cũng sẽ không đến nay chỉ có năm người.” Nói xong, gã trung niên không khỏi một trận tiếc hận, dường như là đã nắm hết quyền lợi chưởng khống giả trong tay.

“Nhị ca, e rằng huynh tiếc hận thực sự không phải điều này chứ.” Về mặt nữ tử không chút thay đổi, nhưng trong giọng nói lại có một chút trào phúng.

Không đợi gã trung niên nói tiếp, thanh niên nam tử lại ngắt lời nói:

“Tứ muội! Nhiều năm trôi qua như vậy, ta thật không biết trong lòng người nghĩ cái gì? Chẳng lẽ, người vẫn không nghĩ tới Hôi Mông Kim Bổng, chẳng lẽ, người không nghĩ tới việc bảo trì linh thức tiến vào cánh cửa luân hồi? Chẳng lẽ người không muốn tiến vào Thiên Giới theo đuổi Thiên đạo? Hừ! Đừng cho là ta không biết, năm đó chúng ta ba người liên thủ đại chiến với Thiên Mông, khi ra tay tàn nhẫn độc ác nhất chính là người!”

Nói về cuộc chiến với Thiên Mông, sắc mặt nàng có chút khác thường nhưng rất nhanh biến mất, tiếp tục không thay đổi sắc mặt nhàn nhạt thản nhiên nói:

“Nhớ! Sao không nghĩ tới, Hôi Mông Kim Bổng có thể giúp chúng ta tiến vào Thiên giới theo đuổi Thiên đạo, có thể khiến cho chúng ta không phải bị động nhận chịu sự an bài của số phận, nhưng hết thảy những điều này không thể phủ nhận đều là do Thiên Mông đại ca nói cho chúng ta biết. Chúng ta có theo đuổi, chúng ta có chút thủ đoạn, nhưng không thể chống lại nổi ưu tư như vậy.”

Trung niên nam tử dường như hiểu được lời của nữ tử lại hình như đã nhìn ra cái gì đó:

“Tứ muội nói rất đúng, có lẽ Thiên Mông là người đến từ Thiên giới, mới có rất nhiều thứ khiến cho ba chưởng khống giả Hôi Mông chúng ta không thể nhìn thấy được.” Vừa nói ánh mắt của hần hướng về phía chân trời, hai mắt ánh lên một tia khát vọng: “Thiên giới... có lần, ta còn tưởng rằng chưởng khống giả thực sự có khả năng quản lý vận mệnh của mình, tức cười... ngay cả đến vận mệnh của người bình thường chưởng khống giả cũng không cách nào nhìn thấu. Càng không nói tới việc thay đổi vận mệnh của người khác, quản lý vận mệnh của chính mình...”

Trung niên nam tử nói một hơi:

“Hôi Mông không gian thượng tầng sáu, bảy, tám, chín từ trước đến nay có năm người chưởng quản, có lẽ do thiên mệnh khó lường.” Nói xong hần tự giễu cười một tiếng: “Không nghĩ tới, ta đây cũng là nhân vật tối cao ở không gian này, dĩ nhiên cũng là do vận mệnh đã an bài.”

Thanh niên nam tử lộ ra thần sắc mê muội:

“Thiên đạo là cái gì, chẳng lẽ những lời nói của Thiên Mông hoàn toàn chính xác? Thiên giới chẳng qua là loại người cao cấp hơn chúng ta một bậc mà thôi, nhưng người Thiên giới cũng không thể can thiệp chuyện Nhân giới chúng ta được a!”

Nữ tử nhàn nhạp nói:

“Thiên giới đến tốt cùng là thế nào chúng ta đều không biết, có lẽ, Thiên giới và Nhân giới giống nhau, chỉ có điều sợ là Thiên Mông đại ca đặt điều nói ra, cho dù Thiên giới đúng như lời Thiên Mông đại ca nói; trên Thiên giới không phải ai cũng có thể nắm trong tay vận mệnh của mình, nếu không Tam giới Lục đạo sẽ không hoàn toàn hỗn loạn? Lại ai còn theo đuổi? Thiên Mông đại ca cũng không bỏ Thiên Giới mà chạy đến Nhân giới? Bất quá, ta tin tưởng Thiên Mông đại ca đã có nói qua một câu: “Nơi chúng ta ở chắc chắn tồn tại không gian cao cấp hơn, có lẽ đó chính là Thiên giới!”

“Thiên giới?” Gã trung niên nam tử nghiêng ngẫm một chút, lắc lắc đầu nói: “Ồi! Cái này cũng không biết được. Hay là nhìn xem một chút coi tìm được Thiên Tôn linh bảo vừa xuất thế hay không, cảm giác chừng không giả không có năng lực thực khó mà chấp nhận.

“Dạ!” Cô gái gật đầu đồng ý: “Thiên Tôn linh bảo chưa chắc xuất hiện ở tầng thứ chín, ta phụ trách chịu trách nhiệm lục soát từ tầng 1 đến tầng 5 do ta chưởng quản.”

“Còn ta sẽ lục soát từ tầng 6 đến tầng 9 dưới sự chưởng quản của ta.” Thanh niên nam tử nói.

“Ừ! Thượng tầng 1 đến tầng 5 ta vừa tra xét vẫn không ra, chờ khi chúng ta điều tra hết mà vẫn không tìm ra thì chúng ta đồng thời lục soát tầng 6 đến tầng 9 do Thiên Mông chưởng quản. Tất sẽ tìm ra.” Trung niên nam tử ánh mắt lóe ra vẻ phần chấn nói.

Sau khi nghe nói hai người đều gật gật đầu. ‘Vèo! Vèo! Vèo!’ Sau tiếng vang nhẹ, ba người cùng lúc tan biến khỏi mặt đất.

-o-o-o-

Vô Danh không gian tầng thứ chín. Bên ngoài không gian gia tốc thời gian, Lôi Vệ đang ngồi nhấm nháp rượu ngon của Hồng Quân.

Đột nhiên, không gian gia tốc thời gian chấn động một trận ‘ông ông’, làm bình rượu trong tay Lôi Vệ đổ hết phân nửa.

“Kỳ quái!” Chẳng lẽ không gian xảy ra chuyện gì? Lôi Vệ cau mày ngạc nhiên nói.

Không đợi ông cảm khái xong, đột nhiên bụi xám tung bay mù mịt, trên bầu trời vật chất màu xám như không chịu khổng chế gào thét quay cuồng, giống như dầu mỡ đun sôi ùng ục, khiến người ta nhìn thấy mà khiếp sợ kinh hoàng.

Cùng lúc mây mù quay cuồng kèm theo không ít lôi động, ‘Oanh Long Long’ như đem cả tầng không gian thứ chín không ngừng chấn nát.

“Lần này... lại quay cuồng... mấy ngàn năm gần đây đã là lần thứ ba rồi, tai họa hay sao, luôn luôn đều có phát sinh đại sự gì đó?” Lôi Vệ ngẩng đầu nhìn một lát rồi cúi đầu uống rượu tiếp, cứ như mây mù quay cuồng đã là chuyện bình thường không có gì kỳ quái.

Nếu như để cho ông biết, ba lần bầu trời đã quay cuồng trong mấy ngàn năm qua đó, đều là do Hồng Quân gây ra, không biết ông sẽ nghĩ thế nào.

“Ha Ha Ha Ha!” Tiếng cười chột vang lên bên tai, đồng thời một thân ảnh xuất hiện bên cạnh Lôi Vệ.

“Tiểu Sương, tại sao lại đi ra nhanh vậy? Bình rượu ta còn chưa uống xong đấy chứ. Ha Ha!” Lôi Vệ đối với Hồng Quân gần đây nhiều lần ra vào không gian gia tốc thời gian cũng không lấy làm lạ nữa. Trêu đùa nói: “Vừa đúng lúc, ngươi vừa mới uống một chén rồi đi vào bây giờ ra lại tiếp tục tới phiên ngươi. Ha Ha Ha!” Nói xong ông cầm cái chén bên cạnh rót đầy rượu cho Hồng Quân.

“Sư tổ, ta lần này có tin tức tốt mới ra đây, “Ách... bầu trời làm sao vậy?” Hồng Quân vừa định nâng chén Lôi Vệ đưa lên miệng, bỗng nhiên bên tai ‘Oanh Long’ tiếng nổ vang lên, nhìn thấy bầu trời mây mù quay cuồng, tò mò hỏi.

“Ta cũng không biết, mấy ngàn năm trở lại đây, bầu trời đã quay cuồng ba lần như vậy. ‘Dzô! Dzô! Dzô!’ Mặc kệ nó, chúng ta uống rượu, uống rượu nào!” Nói xong, Lôi Vệ dẫn đầu nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch rượu còn trong chén, chép chép miệng rồi đặt chén xuống, hỏi: “Ngươi nói có tin tức tốt gì thế?”

Chẳng lẽ, người luyện chế thành công Nhất Lưu Hồng Mông... À không, tất nhiên không phải Hồng Mông, tại đây không có Hồng Mông linh khí, chẳng lẽ người có thể luyện chế thành công bảo bối có thể sánh ngang với Nhất lưu Hồng Mông linh bảo thật sự?”

Trong khoảng thời gian này, Hồng Quân đã nhiều lần ra vào không gian gia tốc thời gian, mỗi lần đều nhờ Tả Thu Mi cùng với Huống Thiên Minh tại đó lấy mấy cái chân linh Thần Vương của Đệ Nhất Thần Giới, bởi vì có quan hệ đến thời gian gia tốc, dẫn đến bản thân Tả Thu Mi bọn họ ở bên ngoài bận bịu đến sứt đầu mẻ trán. Đến cuối cùng, bọn họ cũng lười chẳng quản ác nhân có vạn ác bất xá (tàn ác không từ việc ác nào không làm) hay không, chỉ cần là có làm việc xấu đều dẫn dụ sẽ giải quyết.

Hồng Quân cũng không để ý gì tới lời của Lôi Vệ, mà đáng về mờ mịt ngẩng đầu nhìn tận đâu đâu, làm cho Lôi Vệ không còn hứng thú, ngồi bên cạnh uống rượu một mình.

Hồi lâu sau, Hồng Quân mới thu hồi ánh mắt, thì thào nói:

“Chưởng khống giả... đây chính là khí tức của chưởng khống giả.”

210. Chương 2: Thiên Đạo

“A Ha Ha, không có gì. Sư tổ.” Đối với Chưởng khống giả, Hồng Quân chính mình cũng không tiện giải thích, chẳng qua là từng nghe đại ca Tần Tư nói qua sự thật về phụ thân Tần Vũ là Hồng Mông không gian Chưởng khống giả, mà hần khi vừa mới cảm nhận được đám mây mù xao động, cũng do linh cảm đột phát, từ trong đầu đột nhiên nghĩ đến buộc miệng thốt ra một câu nói như vậy mà thôi, nói ra, cũng không có căn cứ thực tế.

Lôi Vệ thấy hần không nói, cũng không gượng ép, chỉ lập lại chuyện ban nãy:

“Người vừa mới nói cái tin tức gì tốt? Có phải hay không cũng quyết định cắt giảm một chút khẩu vị của ta a?”

Khi nghe lời nói của Lôi Vệ, Hồng Quân ngượng ngùng cười một tiếng, từ trong không gian của mình đưa ra một số kiện vật phẩm. Đặt trên bàn trước mặt Lôi Vệ, đồng thời nói:

“Sư tổ, ngài chọn một kiện lấy máu nhận chủ thử xem...”

Lôi Vệ không nói thêm, cầm lấy kiện quyền sáo màu đen gần nhất nhìn không ra gì liền lấy máu nhận chủ. Sau đó Lôi Vệ lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc:

“Đây là... vũ khí có thể so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo a... còn có hiệu quả đặc thù cường hãn như thế, sợ rằng có được kiện vũ khí này, đối phó với Thần Vương hoàn toàn lĩnh Ngộ Không Gian Pháp Tắc giống như đối phó Thiên Thần bình thường, tựa như xắt rau cắt đậu hủ. Ha Ha!”

“Uh, ta cho nó một tên gọi là nhất lưu Hôi Mông linh bảo, phẩm chất lợi hại sánh ngang với nhất lưu Hồng Mông linh bảo.” Hồng Quân cười cười nói.

“Vậy những cái này...” Lôi Vệ mờ mịt nhìn số kiện vật phẩm trên mặt bàn, nào là đao kiếm côn tất cả đều có.

“Tất cả, phẩm chất đều là nhất lưu Hôi Mông linh bảo.” Hồng Quân nháy nháy mắt nói.

“Ách...” Lôi Vệ trong lúc nhất thời thốt không ra lời,

Vũ khí đẳng cấp nhất lưu Hồng Mông linh bảo, tại Hồng Mông không gian, cũng có thể làm cho chúng Thần Vương kiếm đồ con mắt, càng huống chi trong cái không gian người chết này ngay cả Thiên Thần khí cũng hiếm hoi?

Hồng Quân vậy mà lại một hơi đưa ra nhiều đến như vậy, có thể không khiến Lôi Vệ kinh ngạc sao.

“Người rốt cục... là như thế nào luyện chế được? Quá biến thái a!” Lôi Vệ nhin không được la lên.

“Ách... Cái này thật ra hần là nhờ có Thu Mi nãi nãi các người cung cấp chân linh Thần Vương, vũ khí khai linh bằng chân linh của Thần Vương nguyên vốn đã có thể tăng vũ khí lên một cấp bậc, hơn nữa vật chất

màu xám trong không gian màu xám này cùng Hồng Mông linh khí phẩm chất ngang nhau, đã sinh ra hiệu quả như thế... cũng không phải ta biến... luyện khí lợi hại hơn!” Hồng Quân bị Lôi Vệ la mắng, trong lòng suy nghĩ có nên đưa ra Hồng Quân giới để khoe hay không.

“Ha Ha Ha Ha... ta vừa nói không phải người biến thái, ta là nói cái tình cảnh luyện khí này biến thái mà thôi, người nghĩ xem, các siêu cấp luyện khí đại sư khác đều vì luyện chế thành công một kiện Thiên Thần khí mà cao hứng đấy, còn người, lại làm ra nhiều linh bảo như vậy, bất cứ ai cũng sẽ nói là người biến thái a!” Lôi Vệ ha ha cười vang.

Hồng Quân cũng chỉ ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, cầm lấy quyền sáo kia, nói:

“Uh! Cái này là cho Thiên Minh, kiện này cũng giao cho Thiên Minh. Đây là của Thu Mi nãi nãi. Đây là Tần Tư đại ca. Đây là Ngô Không, La Băng, Nghịch Ương...” Hồng Quân từng cái từng cái liệt kê ra, vẻ thỏa mãn luôn hiện trên mặt không kể siết.

“Úy, tiểu tử người, còn sót ta rồi!” Nhìn thấy Hồng Quân đã liệt kê xong, Lôi Vệ cười mắng.

“Cái này, sư tổ, ngài đã có Linh vực Tinh thần, tự bảo vệ đã không thành vấn đề rồi!” Hồng Quân vội vàng lên tiếng giải thích.

“Hắc Hắc, không sao, dù sao quyền sáo này ta đã nhận chủ rồi. Ta không giải trừ không phải là được rồi sao.” Lôi Vệ trêu chọc nói.

“Là ai muốn giành quyền sáo của ta?” Huống Thiên Minh xuất hiện tại trước mặt Hồng Quân cười nói.

Hồng Quân nhìn thấy chủ nhân chính thức của vũ khí xuất hiện, liền cười cười không nói gì thêm, ngồi ở chỗ cũ bưng chén rượu lên uống chậm rãi từng ngụm, bộ dáng làm như không có liên quan gì đến mình.

Sau đó, Tả Thu Mi cùng với Tần Tư, Băng Nghiên đám người cũng đã trở về. Mọi người trêu chọc lẫn nhau một hồi, Hồng Quân đem linh bảo các loại phân phát ra, còn lại vài món cất giữ cho đám Tôn Ngô Không vẫn đang khổ tu tại Tầng Thứ Tám.

Nhận được linh bảo mọi người tự nhiên là hết sức hưng phấn, đều rói rít chân thành cảm tạ Hồng Quân một phen, khiến Hồng Quân ngượng ngùng nói lời khách sáo một hồi.

Trong những người này, trừ Huống Thiên Minh ra, tất cả đều là huynh trưởng trưởng bối của Hồng Quân, về tôn sư trọng đạo Hồng Quân vẫn còn tuân thủ rất nghiêm ngặt, nhất định là quá mệt mỏi rồi.

“Mấy ngàn năm gần đây bầu trời chấn động ba lần, lần này chính là trước nay chưa hề phát sinh giống như vậy, chẳng lẽ có đại sự gì sắp phát sinh? Có lẽ, bởi vì những linh bảo trên tay chúng ta đây xuất thế mà ra?” Băng Nghiên là người sống tại Vô Danh Không Gian này rất nhiều năm nói.

Hồng Quân biết rõ cụ thể thời gian bầu trời quay cuồng vội vàng cải chính:

“Cũng không liên quan đến những nhất lưu Hôi Mông linh bảo này...” Nói xong, Hồng Quân đôi mắt sáng ngời, Hồng Quân giới hiện ra trong bàn tay, nói: “Có lẽ là bởi vì nó!”

“Đây là...?” Mọi người mù tịt không biết gì.

“Nó gọi là Hồng Quân giới, là một cái không gian thời gian linh bảo, đẳng cấp là... Thiên Tôn Linh Bảo!” Hồng Quân đỉnh đạc nói ra.

“Thiên Tôn Linh Bảo?!” Mọi người vô cùng kinh ngạc, rói rít dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía cái kiện hình tháp tên là Hồng Quân giới kia.

“Ta cũng không biết làm sao luyện chế ra được, nhưng nếu như để cho ta luyện chế lại một kiện nữa, thì chắc chắn không được.” Hồng Quân nhìn Hồng Quân giới trên tay, nhớ tới sau đó muốn tiến vào trạng thái vô ngã kia một lần nữa nhưng vẫn thất bại, bất đắc dĩ cười cười.

“Ồ! Thiên Tôn Linh Bảo có thể gặp không thể cầu, có thể luyện chế ra cái này đã không tệ rồi, cái này cùng với nguyên liệu cực phẩm người có được lúc đó có quan hệ a.” Lôi Vệ nhớ tới khối nguyên liệu đặc thù tìm được tại trong vòng ba vạn dặm của cánh cửa luân hồi ngày nọ.

“Tất nhiên chúng tỏ rằng đá kia đích thật là cực phẩm, đáng tiếc không có bao nhiêu.” Hồng Quân nói: “Sư tổ, Hồng Quân giới này, người độ chừng xem thử nó có cái năng lực gì?”

Lôi Vệ gật gật đầu:

“Thiên Tôn Linh Bảo nhất định có tính đặc thù của Thiên Tôn Linh Bảo, như thể tính năng lẽ tất nhiên cùng Không Gian và Thời Gian Pháp Tắc có liên quan, cụ thể như thế nào, ta tự nhiên không thể nào đoán được.”

Hồng Quân cười thần bí:

“Gợi ý cho biết, cái thuộc tính đặc thù của Hồng Quân giới này tổ sư người rất quen thuộc.”

“Rất quen thuộc?” Lôi Vệ suy nghĩ một chút, vẻ mặt từ từ mất tự nhiên đứng lên: “Tai họa hay sao...” Tiếp theo lại lắc lắc đầu, nói: “Không có khả năng, nếu như là cái thuộc tính này, vậy Thiên Tôn Linh Bảo này đúng là quá mạnh mẽ, hơn nữa, người là người chỉ có thể sử dụng ngũ cấp trận pháp, đối với Thời Gian Pháp Tắc lĩnh ngộ chỉ có một điểm nhỏ như vậy, cho dù thêm vào vật chất màu xám và linh hồn Thần Vương nhiều hơn đi nữa, cũng không có khả năng...”

Mọi người nghi hoặc, sôi nổi dùng ánh mắt dò hỏi hai người.

Thấy Lôi Vệ đã đoán được điểm mấu chốt, Hồng Quân cũng không giấu diếm nữa, gật đầu cười nói:

“Đúng! Sư tổ, người đoán không sai, đó là Linh vực!”

“Linh vực!!” Cái này, kể cả Băng Nghiên bọn họ, mọi người đã sống qua rất nhiều năm tháng cũng không tin tưởng lên tiếng chất vấn.

“Sư tổ nói rất đúng, ta chỉ có thể sử dụng ngũ cấp trận pháp, lĩnh ngộ đối với Thời Gian Pháp Tắc cũng gần như vậy. Nhưng thực tế lại được như thế. Còn như vì sao...” Hồng Quân tạm ngừng lại, suy nghĩ tìm từ thích hợp.

Bởi vì đối với loại Thiên đạo này cũng còn mờ mịt chưa rành, Hồng Quân không biết phải bắt đầu nói từ đâu, đặc biệt là đối với Lôi Vệ ngay cả Chuông không giả cũng không biết, giải thích cho được cái thứ Thiên đạo này còn cao hơn Chuông không giả, quả thật có chút khó khăn.

“A! Sư tổ, ta hỏi trước người vài vấn đề!” Hồng Quân sau một thoáng suy tư, liền có câu nói thích hợp: “Sư tổ, người bình thường có thể sống được thời gian bao lâu? Mà người tu chân chúng ta có thể sống bao lâu? Vì sao?”

“Cái này...” Không riêng gì Lôi Vệ, tất cả mọi người nhất thời cứng họng, đối với cái thuyết pháp cùng người tu chân sống vô tận năm tháng này, trong vấn đề đó bất cứ người nào cũng có trải nghiệm sâu sắc, nhưng tại sao có thể như thế, lại nhất thời không ai có thể nói rõ ràng được.

“Phàm nhân số mạng chẳng qua không quá trăm năm, mà người tu chân chúng ta, chỉ cần không có xảy ra chuyện bất trắc gì, cơ hồ là vô cùng năm tháng, còn như tại sao? Cái này ta không biết trả lời sao...” Lôi Vệ sau một hồi suy tư, quả thật không có đáp án, không thể khác hơn chỉ đành nói như thế.

Hồng Quân cười cười nói:

“Đây là một loại pháp tắc tầng cao hơn của Thời Gian và Không Gian pháp tắc, tên là Thiên đạo. Thật ra, tất cả mọi người tu chân đều có cảm nhận được phần nào đối với Thiên đạo, năm tháng vô tận, đúng chính là biểu hiện rõ ràng nhất của Thiên đạo.

“Thiên đạo? Vậy chẳng qua là thứ hư vô mờ mịt, căn bản không cách nào dùng ngữ ngôn để giải thích.” Tất cả mọi người bao gồm cả Lôi Vệ trong đó cùng hỏi.

“Nói như thế này, các người có tin hay không, cái thế giới này có Thiên tồn tại? Số mệnh của chúng ta, đều là do cái Thiên này quy định ra, kể cả Thiên Tôn, kể cả bất cứ người nào.” Hồng Quân căn cứ vào tri thức thần bí nhân lưu lại, hơi tóm lược lại một chút nói ra.

“Thiên? Vận mệnh?” Nghe lời giải thích của Hồng Quân, mọi người tại đây kể cả Lôi Vệ cũng là lần đầu tiên cảm giác được chính mình nhỏ bé vô lực, đó là một loại cảm giác bị người ta khống chế điều khiển,

phẳng phát như chính mình cũng chỉ là một khối lõi có được linh hồn, tất cả chuyện gì làm ra cũng đều do người khác an bài.

“Uh! Cái này thật không thể tưởng tượng nổi, cũng bất kể các người có tin hay không, ta chỉ có thể nói như vậy. Còn như cái vấn đề ta vừa mới nêu ra kia, chính là để giải thích rõ điều này, chỉ cần lĩnh ngộ một bộ phận Thiên đạo, có thể thay đổi số mệnh của mình, mà hình như, Thiên chỉ muốn người ta sống một trăm năm, nhưng người ta vẫn sống ức vạn năm.” Hồng Quân giải thích.

“Người là nói... nghịch thiên cải mệnh?” Lôi Vệ các người lần lần tiên cảm nhận được điều kỳ diệu.

“Có phải nghịch thiên cải mệnh hay không. Ta cũng không hiểu rõ lắm, đối với Thiên đạo, ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chẳng qua cái Thiên Tôn Linh Bảo này chứng tỏ suy đoán của ta là thật, là chính xác!” Hồng Quân không có đem chuyện thần bí nhân nói ra, bởi vậy càng thêm khó mà tưởng tượng.

“Ôi! Có lẽ Tiểu Sương nói rất đúng, nếu không chúng ta như thế nào có thể sống lâu như vậy đây? Ha Ha, có thể sửa đổi số mệnh chính mình là tốt nhất, dù sao chúng ta cũng đạt được tự do, chỉ cần không nghĩ đến nó nữa, thì sẽ không có việc gì.” Tần Tư tư tưởng thoáng đạt nhất, lập tức bất chấp phá lên cười ha ha.

“Người nha!” Băng Nghiên hung hăng véo hấn một cái, trách hấn quá trốn nói năng tùy tiện.

“Chẳng lẽ không đúng sao. nếu như không có sự an bài của Thiên, ta làm sao có thể cùng với người một chỗ? Nếu như Thiên không an bài, ta làm sao có thể có được đệ đệ xuất sắc như vậy, nếu như không có Thiên xếp đặt, có lẽ chúng ta ở nơi này mọi người cũng không biết nhau, sự an bài của Thiên, cũng không hẳn là không tốt!” Tần Tư lập tức chỉ ra điểm mấu chốt trong đó.

Băng Nghiên nghe hấn nói hai người cùng một chỗ thì chăm chú suy tưởng hồi lâu, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhào vào lòng Tần Tư.

Nghe xong lời của Tần Tư, mọi người rồi rít gật đầu đồng ý, trừ ra một người, Hồng Quân.

“Nếu như không có an bài của Thiên, Hàn Thư, Lâm Phi, Phương Sùng và Nhị gia gia của Băng Nghiên sẽ không phải chết... Nếu như không có Thiên xếp đặt, cũng sẽ không có nhiều người tranh quyền đoạt lợi, chém giết lẫn nhau như vậy.” Hồng Quân trong lòng tưởng nhớ lại, trên mặt cũng không có biểu lộ ra, nếu không thể nào cũng sẽ làm hồng bầu không khí đang nhiệt náo ấy.

“Được rồi! Mọi người thay phiên nhau tiến vào không gian gia tốc thời gian luyện hóa các linh bảo của mình đi, chờ khi luyện hóa xong ra, nhất định tìm Lưu Quang bọn chúng đùa chơi.” Tần Tư thấy sắc mặt của Hồng Quân không bình thường, vội vàng chen lời nói.

“Uh! Đúng, bất quá cái Hồng Quân giới này của ta năng lực so với Lĩnh vực của sư tổ mạnh hơn, có được Lĩnh vực tuyệt đối vạn dặm, trong lĩnh vực ngay cả Thiên Tôn cũng bị hạn chế chặt chẽ, mà chỉ cần một thần nhân nào đó, cũng có thể cùng Thiên Tôn tranh cao thấp. Ta đã lĩnh ngộ một phần Thiên đạo, Không Gian pháp tắc và Thời Gian pháp tắc đối với ta hoàn toàn không làm nên tác dụng gì, cho nên ta giữ nó cũng là lãng phí, các người ai muốn?” Hồng Quân tung ra Hồng Quân giới, nói.

“Người tự mình giữ đi.” Huống Thiên Minh cầm lấy linh bảo thuộc về mình, la lên một tiếng, cũng không quay đầu lại trực tiếp tiến vào không gian gia tốc thời gian.

Những người khác nhìn thấy biểu hiện của Huống Thiên Minh, đều cười cười, còn Tần Tư lại vỗ vỗ vai Hồng Quân, ôm Băng Nghiên tiến vào không gian gia tốc thời gian.

Hồng Quân buồn bực nhìn bọn họ từng người một tiến vào không gian gia tốc thời gian. Ngay cả lý do không cần đến cũng không có người nào lên tiếng.

Cuối cùng, Lôi Vệ không nói gì, ngồi tại chỗ đó lặng lẽ uống vài ngụm rượu, mới đứng dậy nhìn thấy Hồng Quân vừa định mở miệng liền chen ngang nói:

“Ta cũng đi vào. Người trước dùng vật chất màu xám ngăn chặn những người đó dò xét, chờ ta ra xong người cũng có thể đi vào.” Nói xong, cũng như nhau ngay cả lý do cũng không nói một lời, vỗ vỗ vai Hồng Quân, tiến vào không gian gia tốc thời gian.

“Đây là cái đạo lý gì thế này, ngay cả Thiên Tôn Linh Bảo cũng không ai muốn?” Hồng Quân không khỏi cười một tiếng, những người này mới chân chính là những bằng hữu a.

211. Chương 3: Hành Tích Bại Lộ

Lúc này, chỉ còn lại có Hồng Quân một thân đơn độc ở trong không gian thời gian gia tốc, hắn muốn luyện hóa chính là Thiên Tôn linh bảo đẳng cấp cao nhất, thời gian đòi hỏi dĩ nhiên phải dài lâu, mặc dù là vũ khí do chính mình luyện chế, nhưng Thiên Tôn linh bảo này đã dùng chân linh hồn của Thần Vương để khai linh, linh khí thuần chất. Mà ngay cả Hồng Quân là chủ nhân luyện chế ra vũ khí này, cũng không biết thời gian cần thiết để luyện hóa hết bao lâu, thông thường đến trăm vạn năm cũng không chắc lắm.

Vô Danh Không Gian tầng thứ chín nơi vùng đất cấm đó, vốn nguyên trước đây là Lưu Quang điện của Lưu Quang đại đế, chỉ là lúc này chung quanh đã bố trí ra đủ loại ngăn chặn, Thần Vương có lợi hại đi nữa cũng không cách nào vượt qua.

Trong Lưu Quang điện, Lưu Quang trở thành Thiên Tôn lúc này đang ngồi trên điện đường, nhắm mắt trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

“Ồ? Ở vùng địa ngục có điều cổ quái!” Lưu Quang từ lần trước sau khi trải qua chiến đấu cùng Hồng Quân, cứ một mực dùng thần thức không ngừng rà soát tầng Không Gian thứ chín, rà qua soát lại tìm tòi không biết bao nhiêu lần, nhưng bọn Hồng Quân cứ giống như bốc hơi bay biến mất dạng, ngay cả khí tức linh hồn đều không có tìm được.

“Phạm vi ngàn dặm, vậy mà không có một linh hồn nào tồn tại.” Thần thức Lưu Quang dừng lại tại bên trong phạm vi phương viên ngàn dặm nọ, rà soát qua lại không ngừng tìm kiếm.

“Ồ? Cũng... không cách nào thuần di?” Lưu Quang cảm giác ở nơi đó có điều không ổn, thử trực tiếp thuần di đi tới, nhưng lại phát hiện liên hệ không được với không gian nơi đó.

“Quả thật có điều cổ quái!” Nói xong, Lưu Quang thuần di một cái, tới bên ngoài khu vực cái phương viên ngàn dặm kia.

Lại thử liên hệ với bên trong không gian lần nữa, phát hiện vẫn cứ không cách nào cảm ứng được, Lưu Quang cả người lao nhanh như bay vào.

Sau khi trở thành Thiên Tôn, đúng là không có sự tình gì có thể tránh khỏi sự khống chế của hắn, vì thế, hắn cũng không sợ bên trong có điều cổ quái gì, nhất thiết phải tiến vào thăm dò một phen.

“Xoạt!” Lưu Quang lơ lửng giữa không trung vậy mà không thể nào khống chế được mình, thân hình từ giữa không trung chợt rơi xuống.

“Sao lại thế này?” Lưu Quang vội vàng hạ xuống trong lúc hoảng hốt bối rối buộc miệng kêu lên.

Lưu Quang phát hiện ra chẳng những bên ngoài không cách nào liên lạc với bên trong của không gian, mà vào bên trong không gian, ngay cả Không Gian Pháp Tắc cũng đều không thể thi triển được nữa. Khiến cho Lưu Quang lấy Không Gian Pháp Tắc tiến hành phi hành thoáng cái không cách nào thích ứng được, buộc phải rơi xuống.

Rất vất vả, Lưu Quang mới dựa vào năng lượng bản thân ổn định thân hình trên không trung:

“Điều này sao có thể, vậy mà không cách nào thi triển Không Gian Pháp Tắc...Ồ? Ngay cả Thời Gian Pháp Tắc cũng không thể thi triển!” Lưu Quang hai mắt tròn trĩnh, tâm tình phức tạp dị thường.

Thiên Tôn mặc dù có lực lượng nhục thể, phòng ngự cùng với tốc độ cực kỳ cường hãn, nhưng Thiên Tôn dựa vào nhiều nhất chính là sử dụng thành thạo pháp tắc. Đột nhiên chợt phát hiện chính mình tuyệt nhiên không cách nào sử dụng các loại pháp tắc, điều này có thể khiến hắn không hoảng sợ đến ngẩn người sao?

Vội vàng bay ra khỏi phạm vi đó, Lưu Quang lại tiếp tục cảm nhận được các loại pháp tắc, lúc này mới thoải mái thở phào. Cảm giác mất đi rồi tìm lại được, khiến trong lòng Lưu Quang như vứt bỏ được một tảng đá lớn.

“Đây đến tới cùng là địa phương nào? Tầng thứ chín không thể sản sinh ra không gian lạ thường này?” Lưu Quang trong lòng vô cùng chấn động, thử nghiệm vừa rồi chứng tỏ, tiến vào bên trong phương viên ngàn dặm này, phỏng phát giống như đặt thân mình vào một thế giới khác, đòi hỏi phải một lần nữa lĩnh ngộ Không Gian và Thời Gian pháp tắc.

Cảm giác không cách nào chứng quán được từ trong lòng Lưu Quang tự nhiên nảy sinh ra, hẳn thậm chí lần đầu tiên xuất hiện thành Thiên Tôn, lo sợ rằng tiến vào phạm vi này sau đó không biết sẽ xảy ra bất trắc gì.

Bên trong Linh vực Tinh thần, Lôi Vệ bọn người đang nhàn nhã uống rượu nói chuyện phiếm, Lôi Vệ đang uống rượu đột nhiên đứng dậy, nhắm mắt cau mày, khiến mọi người chung quanh vô cùng kinh ngạc.

Một lát sau, Lôi Vệ đột nhiên mở hai mắt, nói:

“Không xong! Lưu Quang tới! Mau mau thông báo Tiểu Tư bọn họ trở về!”

Lần này nguyên do mở ra phạm vi ngàn dặm, chính là do Tần Tư đột nhiên đưa ra đề nghị muốn cùng Băng Nghiên đi ra ngoài tản bộ cho khuây khỏa, phạm vi quá nhỏ nhìn ngắm không có hứng thú, Lôi Vệ tự nhận cái linh vực này của mình không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện, mà lại thông cảm cho tình yêu đôi trẻ cần phải có không gian tự do, nên đã đồng ý. Không ngờ, lại khéo sao dẫn dắt Lưu Quang chú ý tới, thật đúng là con đường vận mệnh gay go siết bao a.

“Vèo Vèo!” Hai tiếng, Tần Tư và Băng Nghiên xuất hiện tại trước mặt Lôi Vệ.

“Sư tổ, Lưu Quang đâu? Ở nơi nào? Tới đúng lúc, ta vừa khéo có thể thử nghiệm một chút Phá Thiên thương của ta.” Tần Tư vừa hiện ra liền nói.

Phá Thiên thương, đúng là kiện nhất lưu Hôi Mông linh bảo do Hồng Quân đưa cho Tần Tư, linh bảo này với thuộc tính phá vỡ không gian thể nhưng được nhượng lại Tần Tư rất ưa thích, đang băn khoăn lo lắng không có địa phương để luyện thương đây.

“Tiểu Tư, đừng kiêu căng như vậy, Lưu Quang dù gì đi nữa cũng là Thiên Tôn, với người một tên Thần Vương thời gian gia tốc vừa mới lĩnh ngộ không bao lâu, như thế nào đấu cùng hắn?” Lôi Vệ không có tức giận nói, trong khoảng thời gian này sống gần nhau qua lại tiếp xúc, hẳn cũng hoàn toàn chấp nhận chính mình hiện tại có hai tên đồ tôn như thế.

“Sư tổ, không phải có Linh vực của ngài tồn tại sao? Tại bên trong Linh vực của người, Thiên Tôn cũng biến thành Thiên Thần.” Tần Tư mặt dạn mày dày nói: “Hắc Hắc! Nếu như có thể tiêu diệt một Thiên Tôn, vậy thành quả đạt được kinh động siết bao a.”

“Bốp!” Một tiếng giòn tan vang lên, Băng Nghiên vỗ Tần Tư một cái:

“Đồ dở hơi!”

Tần Tư rút đầu so vai, nhưng hai mắt vẫn nhìn thẳng về phía Lôi Vệ, ánh mắt lóe ra ý tứ hàm súc vừa thấy là biết liền.

“Hắn vừa mới tiến vào một lần, nhưng hiện tại đã ra ngoài... phỏng chừng là bị Linh vực của ta dọa cho hoảng sợ thì phải, về phần còn ở bên ngoài hay không, ta quả là không biết. Thần thức của ta chỉ cần vừa dò tra ra ngoài một cái, chắc chắn sẽ bị hắn phát hiện, đành phải lấy tĩnh chế động, chờ đợi thôi, hy vọng Lưu Quang không có can đảm để tiến vào mà trực tiếp rời bỏ đi, hoặc là đợi đến khi Hồng Quân xuất quan rồi sẽ giải quyết, đến lúc đó, ta sẽ không cần phải trốn trốn núp núp nữa. Chỉ có dùng năng lực đánh giết còn hơn là cứ bị đuổi chạy trốn chết.”

Hiện tại Hồng Quân đang lúc luyện hóa đến điểm then chốt của Hồng Quân giới, nếu như trước thời hạn mà gọi hắn ra đây, ắt sẽ gây ra ảnh hưởng bất thường trong việc luyện hóa. Hơn nữa, Hồng Quân không có Hồng Quân giới, cũng không đem lại tác dụng gì.

-o-o-o-

Bên trong Thiên Tôn thành.

Chu Viêm mở hai mắt mỉm cười:

“Lưu Quang a Lưu Quang, không nghĩ tới còn bị người phát hiện ra tồn tại một khối kỳ quái đặc thù như vậy, nếu không phải người, ta hoàn toàn không có tinh thần nghị lực để phát hiện địa phương này, cũng không ủng hộ công ta ủng hộ người trở thành Thiên Tôn. Cái quân cờ này quả thật có ích lợi, Ha Ha.”

“Ồ! Địa phương đó quả thật cổ quái dị thường, vậy mà không cách nào liên lạc với không gian bên trong! Hơn nữa, Lưu Quang vừa đi vào cũng lập tức không cách nào dò tra được.” Chu Viêm chép chép miệng: “Quả là hiếu kỳ a, bất quá, hay là để cho Lưu Quang xông pha trước đi.” Mặc dù Chu Viêm đã nghĩ đến trong đó cùng bọn người Hồng Quân tất có quan hệ, nhưng vẫn quyết định để Lưu Quang đi làm con tốt thí, nếu không thì việc ủng hộ Lưu Quang trở thành Thiên Tôn, giá trị thành ra quá kém sao.

Vừa nghĩ, Chu Viêm vung tay một cái, một đám sương mù màu xám dày đặc bao phủ chặt chẽ thân thể chính mình, liền thuấn di tới một góc xa xa ẩn mình đủ để nhìn thấy Lưu Quang.

Dùng mù sương màu xám dày đặc bao phủ thân thể có thể ngăn cản sự dò tra của thần thức, đây cũng là Chu Viêm lúc thử nghiệm dùng mù xám dày đặc luyện chế vũ khí, từ trong thử nghiệm mà biết được.

Một phần, Chu Viêm chính là không muốn để cho quân cờ Lưu Quang này phát giác được. Mặt khác, hẳn chỉ e rằng trong phạm vi ngàn dặm này có thể có người nào đó sử dụng thần thức không ngừng tìm tòi, cẩn thận là trên hết, đề phòng cả với việc chưa xảy đến.

Lưu Quang quanh quẩn tại phạm vi ngoài ngàn dặm kia rông rã một tháng, trong thời gian một tháng này, Lưu Quang đã nhiều lần muốn tiến vào thăm dò một phen, nhưng mỗi lần đều là vừa nhích động thân mình thì ngừng lại, trong lòng phân vân lưỡng lự không ngừng.

Lần này, Lưu Quang rốt cục hạ quyết tâm, phi thân tiến vào trong Lĩnh Vực Tinh Thần.

“Hừ! Ta cũng không tin. Ta đường đường một Thiên Tôn, còn có cái thứ gì kiềm chế được ta, cho dù là Chu Viêm Thiên Tôn, tưởng muốn giết ta cũng là khó khăn vậy.” Lưu Quang lúc này cứ một lòng suy nghĩ như vậy, do hắn nhận thấy, nếu như tầng thứ chín có tuyệt địa, vậy hẳn ở chỗ này nhiều năm như thế lại chưa bao giờ nghe nói qua, cũng đủ để đoán chắc nơi này không có gì nguy hiểm.

Sau khi đè nén được cảm giác cảm thấy khó chịu gay go đó, Lưu Quang lại triển khai thần thức.

“Ồ? Đây là khí tức linh hồn của tên tiểu tử Tần Tư kia, Ha Ha! Khó trách ta tìm kiếm lâu như vậy cũng không tìm được, lại lẫn trốn ở chỗ này! Khả Khả! Cũng ẩn nấp thật giỏi a!” Lưu Quang cười to từng hồi, hướng về phía Tần Tư các người rất nhanh bay tới, không mấy may cảm nhận được phía sau mình đang có người bám theo sát nút.

Chu Viêm sau khi tiến vào Lĩnh Vực Tinh Thần, cũng giống nhau cảm nhận được nỗi phiền muộn như Lưu Quang. Bất quá, hắn bản thân làm Thiên Tôn nhiều năm hơn, lực miễn dịch với một số tình trạng đặc biệt tương đối cao hơn, bởi vậy rất mau chóng đã điều hòa trạng thái ổn định, thân mình dùng đám mây mù Hôi Mông mù mịt trên bầu trời trong vòng ngàn dặm đó ẩn tàng bám theo.

Bên trong Lĩnh Vực Tinh Thần, Lôi Vệ bày sẵn thế trận chờ địch đã một tháng lại mở miệng:

“Lưu Quang rốt cục đã tiến vào, mọi người chuẩn bị được rồi!”

“Ha Ha! Mọi người lấy vũ khí, chuẩn bị đánh nhau!” Tần Tư gần đây có thể là do thấm đầy tình yêu, nói chuyện cũng đang hoành ổn định.

“Bốp!” Một tiếng vang giòn tan, Băng Nghiên lại đánh Tần Tư một cái, không đợi Băng Nghiên mở miệng, Ngao Phương bên cạnh liền lên tiếng:

“Đồ dở hơi!”

Lời này vừa nói ra, khiến cho bầu không khí vốn bị đè ép nặng trĩu đã nhẹ đi nhiều, mà Băng Nghiên tức thì đỏ mặt xấu hổ không kể siết, khiến cho bọn người Ngao Phương cười ầm ĩ một hồi.

Năng lượng trong cơ thể của Thiên Tôn vốn đã cường hãn, cho dù lấy năng lượng bản thân phi hành, tốc độ cũng nhanh chóng phi thường, tới trung tâm Lĩnh vực Tinh thần, đoạn đường năm trăm dặm, đối với Thiên Tôn mà nói hoàn toàn không tính là gì, Lưu Quang và Chu Viêm đều chỉ trong nháy mắt đã tới trên bầu trời của mọi người.

Sau khi tới nơi, nhìn thấy một đám người đang cười đùa, trong lòng Lưu Quang liền một hồi đắc ý: “Xem ra chẳng qua nơi bọn họ tìm được dễ dàng thân, cũng bất quá chỉ như thế này mà thôi.” Nghĩ đến đây, Lưu Quang lại nảy ra một ý niệm trong đầu: “Địa phương cổ quái này cần phải một lần nữa lĩnh ngộ lại Thời Gian, Không Gian pháp tắc, như vậy bọn họ cũng không thể thi triển pháp tắc, thế này cũng tốt, Hắc Hắc!”

Lưu Quang thậm chí còn nghĩ đến, sau trận chiến lần này, tiện thể tự mình lĩnh ngộ Không Gian, Thời Gian pháp tắc của phiên Linh vực này, nhằm đạt tới kiểm soát toàn bộ tầng thứ chín, thậm chí, sau khi lĩnh ngộ, sẽ đem Chu Viêm ra giết chết lần nữa, đến lúc đó, cả tầng Không Gian thứ chín chỉ có một mình Lưu Quang hẳn là Thiên Tôn.

“Với Lưu Quang ta tư chất thiên tài, một lần nữa lĩnh ngộ các pháp tắc cũng không phải quá khó.” Lưu Quang trong lòng càng nghĩ càng thêm đắc ý.

“Ha Ha Ha Ha!” Lưu Quang tưởng tượng vô hạn, nhin không được ha hả cười một tràng, trong mắt hắn, những người trước mặt chẳng qua giống như là những con kiến hôi mà thôi, dưới tình huống không thể thi triển pháp tắc, cho dù là tên Hồng Quân biến thái kia, cũng không cách nào cứu bọn họ đi được.

212. Chương 4: Ngạnh Hám Thiên Tôn

“Thiên Tôn chính là Thiên Tôn, tới thật là mau!”

“Hừ Hừ Hừ!” Lưu Quang cười một tràng dài, dùng ánh mắt khi dễ nhìn mặt mọi người:

“Các người thật đúng là giỏi lẩn trốn, ‘Ha ha!’ Vậy mà cũng tìm được chỗ ẩn thân tốt như vậy, chỉ tiếc là, vẫn bị ta tìm tới. Ha Ha Ha Ha...” Kế hoạch trong lòng Lưu Quang càng ngày càng chín muồi, trong khoảnh khắc đó hắn phảng phất đã nhìn thấy đầu Chu Viêm bị chặt bỏ chân linh bị đốt đi, hắn hưng phấn đến nỗi coi thường không thêm để tâm đến cuộc chiến trước mắt chút nào, thích chí cười to lên.

“Sau khi đem bọn Hồng Quân giết hết... sẽ lĩnh ngộ lại pháp tắc của khu vực này, tiếp đó, sẽ lấy nhất lưu Hồng Mông linh bảo của đám Hồng Quân đem giấu ở đâu đó xong đi gặp Chu Viêm dẫn tới tìm kiếm, Hừ Hừ! Chu Viêm, đừng cho là ta không biết ngươi một mực lợi dụng ta, chẳng qua là bởi vì ta không có Thiên Tôn linh bảo, đánh không lại ngươi mà thôi, cái này... Hắc Hắc!” Vừa cười lớn, trong lòng Lưu Quang vừa không ngừng hoàn thiện cái ý niệm này trong đầu.

Cười thoải mái hồi lâu, Lưu Quang quẹt nước nơi khóe mắt vì quá kích động trào ra, hơi thở dốc nói:

“Ha Ha! Để ta khai tiệc, trước ném thử món khai vị xem nào!” Nói xong, thân hình hắn đột nhiên gia tốc, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, thoáng cái giống như là thuấn di, biến mất giữa không trung.

“Vèo!” Thân ảnh Lưu Quang vừa chợt biến lại xuất hiện tại trước mặt Tần Tư, trên tay hắn đang cầm một thanh thượng phẩm Thiên Thần khí, thân kiếm thẳng tắp không ngập ngừng chút nào cắm xuyên vào thân mình Tần Tư.

Lưu Quang lúc này nắm chặt thanh kiếm, giữ tư thế đâm tới, khóe môi nhếch lên một dáng cười quái dị, thậm chí còn chảy cả nước miếng.

“Tiểu Tư!!” Băng Nghiên vào lúc thân ảnh Lưu Quang mới vừa xuất hiện lập tức có phản ứng chạy tới, nhưng đành chịu vì tốc độ của Lưu Quang quá nhanh, nhanh đến nỗi nàng còn chưa kịp nghĩ tới việc phòng bị, không ngờ việc đã xảy ra rồi.

Băng Nghiên vừa dứt lời, thân ảnh Tần Tư từ từ biến mất, đó không phải hóa thành hơi quang biến mất, mà là...

“Tần ảnh?” Lưu Quang một trận kinh hãi, hắn làm sao cũng nghĩ không ra, một tên Thần Vương, ở dưới tình huống không thể thi triển Không Gian Pháp Tắc, tốc độ lại có thể nhanh như vậy.

“Bịch!” Một tiếng vang thật lớn, thân thể Lưu Quang bắn ngược lại mấy ngàn thước xa, còn chỗ hắn vừa đứng, Tần Tư đang mỉm cười đứng đó trong tay nắm chặt một cây trường thương màu xám với tư thế người vừa tung ra một đòn.

“Tiểu Tư!” Bằng Nghiên khóe mắt lấp lóe lệ quang, giọng thanh thoát kêu lên, nếu như lúc này Tần Tư không kịp thời xuất hiện, nàng thật tình có đủ gan dạ tìm Lưu Quang để liều mạng, cho dù có thể bị giết chết.

“Hừ, đã tìm được tên khốn này đúng lúc thích hợp để ta tạm thời ra tay!” Tần Tư nói xong, như trước vẫn duy trì cái tư thế ấy, lắc lắc mái tóc vàng chảy dài, quay lại hỏi: “Thế nào? Thoải mái không?”

“Uh. Thoải mái!” Bằng Nghiên mặt đầy vẻ kích động, cuống quýt gật đầu đáp ứng. Nói xong, lại cảm thấy không ổn, nhìn thoáng qua mọi người ở chung quanh, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Ách...” Nghe câu đáp của Bằng Nghiên, Tần Tư một trận kinh ngạc, vội vàng chuyển hướng câu chuyện: “Ta trước đi tới gặp hần, yên tâm đi, hần còn chưa giết chết được ta.” Nói xong hần chuyển mình muốn đuổi theo, nhưng đột nhiên ngừng lại: “Đúng rồi, đợi đến lúc ta có cái gì nguy hiểm, muội nên lập tức tới hỗ trợ a!” Nói xong thân ảnh của hần vụt thuận di đến trước mặt Lưu Quang, nhằm vào đầu Lưu Quang bổ xuống một thương.

“Ầm!” Lưu Quang còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng vì sao tốc độ của Tần Tư nhanh đến như vậy, lại bị đập một thương, lập tức rơi xuống đất.

Tốc độ Lưu Quang rơi xuống đã rất kinh khủng, nhưng Tần Tư sử dụng chính là thuận di, tốc độ càng đặc biệt mau vô cùng, tới trước Lưu Quang một bước xuất hiện tại đường hần chắc chắn phải rơi xuống, cử thương quét ngang một phát, làm cho Lưu Quang đang rơi thẳng xuống phía dưới chuyển thành hướng bay ngang.

“Ầm Ầm Ầm!” Trong mấy giây ngắn ngủn. Lưu Quang đã không biết bị Tần Tư khống chế bao nhiêu lần, mới phản ứng trở lại, vốn trước đó chính mình liên tục bị tiểu tử này đem làm quả cầu đánh qua đánh lại, lúc này không chế được thân mình, buồn bực đến nỗi muốn học máu.

Tần Tư không bỏ qua không buông tha, tiếp tục theo sau công kích như trước, nhưng tiếc rằng, Lưu Quang dù sao cũng là Thiên Tôn, dù chỉ dựa vào lực lượng trong cơ thể để phi hành, tốc độ so với Tần Tư cũng không chậm chút nào, song phương hoán đổi bay qua bay lại vô số lần tại tràng, tất cả trong nháy mắt đã xong, tốc độ cực nhanh, e rằng ngay cả Thiên Thần dùng mắt thường cũng không thể nhìn thấy rõ được.

Sau khi trải qua một trận đánh nhau chết sống, hai người mau chóng tách ra hai bên, lơ đãng đứng trên không trung.

“Hâm nóng xong! Chuẩn bị chính thức chiến đấu.” Tần Tư nghịch nghịch cái ngù thương, rất tàn khốc nói.

“Người... vậy mà có thể thuận di?” Lưu Quang buồn bực âm ức hồi lâu, bây giờ rốt cục vừa thở hổn hển vừa đưa ra nghi vấn của mình.

“Đừng nói nhiều lời thừa như vậy!” Tần Tư vung tay lên, một mảnh không gian băng liệt nhắm về hướng Lưu Quang cuộn cuộn tới.

“Uh? Đây là chính thức chiến đấu như lời nói của người sao? Hừ!” Lưu Quang đứng trên không, ngay cả động cũng không nhúc nhích chút nào, cuối cùng chỉ dựa vào một tiếng ‘hừ’ khó chịu, đem không gian quanh mình toàn bộ chấn vỡ vụn, ngăn chặn hướng cuộn tới của không gian băng liệt của Tần Tư, đồng thời khống chế vô số khe hở không gian bao trùm lấy Tần Tư.

Tần Tư sử dụng Không Gian Pháp Tắc chính là thượng bộ Thiên Thần mới có thể thi triển - Không Gian Phá Toái, còn Lưu Quang, lại chỉ bằng vào lực lượng mạnh mẽ của bản thân, làm cho không gian chung quanh vỡ vụn, hơn nữa phạm vi lại cực rộng lớn.

Tần Tư sớm có chuẩn bị trước, nếu như xảy ra ở bên ngoài Linh vực, hần đối với chiêu này của Lưu Quang, ngoại trừ thuận di thoát ra ngoài, đúng là không còn biện pháp. Nhưng tại bên trong Linh vực Tinh thần, kết quả sẽ không giống nhau. Không gian chung quanh hần, đều do Lôi Vệ tự mình dựa theo linh ngộ của hần mà quy định áp đặt ra, vì lẽ đó, đối với Không Gian pháp tắc trong phạm vi này, hần có thể vận dụng đến mức tận cùng.

Vô số khe hở không gian vỡ vụn bao vây Tần Tư ở bên trong, nhưng không thể đến gần thân thể của hần chút nào, Tần Tư giờ phút này, đang không ngừng lợi dụng Không Gian Pháp Tắc phục hồi không gian

quanh thân, hình thành một cái vòng phòng ngự rất nhỏ, có đủ khả năng che chở vững chắc thân thể của hắn.

“Thử nghiệm một chút chiêu mới của ta - Phá Không!!” Tần Tư vùng thương đâm về phía trước, một đạo quang mang màu xám nhanh chóng xuyên thấu qua không gian vỡ vụn, ngập vào thân thể Lưu Quang.

“A?” Lưu Quang lúc này đang phóng thích năng lượng, đâu có ngờ tới lại có thể bị công kích bất ngờ như vậy, khiến hắn không kiềm được rất hoảng hốt, năng lượng đang phóng thích lập tức ngừng lại, không gian chung quanh trong nháy mắt tự động hồi phục trạng thái ban đầu.

“Đây... như thế nào có thể?” Lưu Quang lại một lần nữa không hiểu được, lại có loại công kích có thể bất chấp cả khe hở không gian.

“Quả nhiên không có việc gì, không tởm ta vừa mới sử dụng thương làm còn đánh ra, nếu không, há bỏ mất đi rất nhiều cơ hội ngược đãi hắn?” Nghĩ tới, Tần Tư rưng rưng cười một tiếng, vẻ mặt đắc ý nhìn Lưu Quang.

Âm thầm, Tần Tư lại ngậm truyền âm cho Huống Thiên Minh, Ngao Phương cùng với Tả Thu Mi bọn họ, để cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, cùng một lúc động thủ, có thể đem Lưu Quang giam lại chỗ này thì tốt, nếu không được, ít nhất cũng phải cho Lưu Quang một bài học, để cho hắn biết được, cho dù hắn là thành tựu Thiên Tôn, cũng không dễ uy hiếp đám người mình.

Chính xác toàn cảnh đám người ra sức đánh kẻ xấu thất thế sa cơ ngay lập tức xảy ra, trừ ra Lôi Vệ ở ngoài, những người khác đồng loạt thi triển thuật di, mà còn trong thời gian ngắn ngủi đã thương lượng đưa ra chiến thuật thật hoàn hảo, nào là thuật di đến sát bên Lưu Quang tiến hành đánh sập lá cà, nào là sử dụng pháp tắc thi triển thuật di, nào là tức thì thuật di đến khu vực Lưu Quang sắp đi qua hoặc là bị đánh bay ra, tóm lại... hết thảy mọi phối hợp đúng là tuyệt vời như vậy.

“Ầm Ầm Ầm!” Trên không trung kia không ngừng công kích ‘oanh oanh’ tiếng nổ ‘ầm ầm’ vang lên, Lưu Quang lúc này ngay cả suy nghĩ đến thời gian cũng không kịp, trong một chớp mắt không biết phải chịu đựng bao nhiêu lần công kích.

May mà bản thân hắn là Thiên Tôn, lực phòng ngự rất mạnh, đối với các loại công kích thân thể này hầu như hoàn toàn miễn dịch, nhưng liên tiếp bị đánh đòn như thế cũng không phải là biện pháp, điểm quan trọng là cảm giác bị mấy tên Thần Vương ngược đãi quả khó mà chấp nhận được, tư thế lúc bị đánh thật tình là coi không đẹp mắt.

Hơn nữa, thỉnh thoảng còn có một số vết nước mắt không gian không cách nào né tránh hoặc là chống cự, đến nỗi rất mạnh mẽ như Thiên Tôn hắn, cũng phải bị không ít vết thương nhẹ.

“Bọn họ đều có thể sử dụng pháp tắc,... vậy... làm sao có thể...” Lưu Quang nghĩ trọn thành câu này sau khi không biết bị công kích bao nhiêu lần.

“A...!” Lưu Quang khó chịu buồn bực cũng trong lúc bị đánh bay lùi lại vừa kêu to, vừa ổn định thân mình, không gian chung quanh lại lần nữa trong nháy mắt bị đánh vỡ vụn.

Lưu Quang vừa định thở lấy hơi, lại đau khổ phát hiện ra, bốn phương tám hướng cùng lúc có vô số khe hở không gian, mà còn kèm theo không gian liệt phùng chính hắn vừa công kích cùng hướng về hắn cuộn cuộn tới, hình như là biết hắn sẽ phải dừng lại ở chỗ đó, khiến cho Lưu Quang đã bị thương, thương thể càng tăng thêm không ít.

So với những vết thương nhẹ trên người này, tâm tình của Lưu Quang càng đau xót muốn ngắt đứt chính là Lưu Quang rất trọng thị danh tiếng ấy, nghĩ đến chính mình đường đường là một Thiên Tôn, vậy mà lại bị mấy tên Thần Vương chính mình coi là không bằng những con sâu cái kiến đánh cho tơi bời không có sức chống đỡ chút nào, thậm chí còn bị thương tích, hơn nữa, cứ theo cái đà này, chính mình sớm muộn cũng sẽ bị bọn Thần Vương này giết chết.

Thiên Tôn bị Thần Vương giết chết, chắc chắn sẽ ‘lưu danh thiên cổ’ a. Nghĩ đến đây, Lưu Quang buồn bực suýt hộc máu.

Lưu Quang Thiên Tôn bị đánh không mấy may còn sức chống trả, những người khác trên chiến trường lại vừa đánh vừa trò chuyện thoải mái.

“Sảng khoái a, lão Huống, chiến đấu cùng với người, thật sự là thống khoái, này Lưu Quang từng bước từng bước đi như thế nào, người đều như nắm trong lòng bàn tay, người thật tài giỏi a!” Tần Tư vừa công kích, vừa truyền âm nói.

“Ha Ha! Thiên Minh, công pháp này của người là gì?” Ngao Phương xen lời nói.

“Không phải công pháp... góc bên phải, đứng, chạy xuống dưới rồi... ta đây là... Tần Tư, phía sau ở dưới một trăm thước... hẳn là truyền thừa trí nhớ thôi... Ôi, Hắc Hắc, ta cũng có thể đánh ra một lần!” Huống Thiên Minh vừa chỉ ra vị trí của Lưu Quang vừa trả lời dứt quãng.

“Truyền thừa trí nhớ? Người là Thần Thú?” Tần Tư vừa dựa theo chỉ dẫn của Huống Thiên Minh tiến hành chiến đấu, vừa nghi hoặc hỏi.

“Ừ... Bằng Nghiên phía sau một trăm thước, mọi người công kích Phá Không... ta không phải thần thú, nhưng ta... Tần Tư, đỉnh đầu... nhưng sau khi ta Biến thân lần thứ năm, thì có được hai hạng năng lực này... Thu mi tiên bối, đang ở phía trước... Có lẽ, có quan hệ với cái loại Thiên đạo mà tiểu Quân nói thì phải... Tần Tư, phía sau, hẳn làm sao liên tiếp hướng về chỗ người chạy tới a... Ừ! Có lẽ khi nào linh hồn của ta bổ sung trọn vẹn, sẽ có đáp án!... Oái! Muốn đánh lên ta?... Ai! Đánh xong rồi nói tiếp đi, như vậy ta trả lời lại quá mệt mỏi a.” Huống Thiên Minh mặc dù số lần ra tay không nhiều lắm, nhưng trong cuộc chiến này người mệt mỏi nhất không thể nghi ngờ đó là hắn.

“Thiên đạo?” Trong lòng mọi người lại nhớ tới đáp án Hồng Quân lần trước đã giải thích, lại thấy trận chiến lần này Huống Thiên Minh dự đoán trước, trong lòng đều là một trận mờ mịt không hiểu gì.

“Ầm Ầm Ầm!” Trận chiến nhìn giống như đã trải qua rất lâu, nhưng tại dưới tình huống tốc độ cực nhanh, trên chiến trường chẳng qua chỉ xảy ra trong khoảnh khắc mà thôi. Trước sau nhiều nhất bất quá là trải qua mấy phút đồng hồ.

Trong mấy phút đồng hồ này, Lưu Quang lại có cảm giác giống như đã trải qua ngàn năm, thân thể cơ hồ hoàn toàn không chịu nổi, không chủ động được bị người ta công kích, năng lượng trong cơ thể cũng do sử dụng để chống cự lại công kích của mọi người mà tiêu hao hết một phần, thương thế trên người, cũng từ vết thương nhẹ dần dần chuyển thành bị tổn thương nặng.

Cứ tiếp tục theo đà này, không đến mười giây nữa, linh hồn của Lưu Quang cũng có thể bị tổn hại phần nào, điều này chứng tỏ cũng không phải dùng năng lượng là có thể tự phục hồi được.

213. Chương 5: Tần Tư Chết

“Di!” Bao gồm cả Huống Thiên Minh bên trong, mọi người đều ngờ vực nhìn khu vực mà Lưu Quang biến mất: Thuần di phải không?

Đúng lúc này, âm thanh Lôi Vệ vang lên trong đầu mọi người:

“Mọi người cẩn thận, bên trái cách trăm dặm, với tốc độ rất nhanh bay tới hướng này”. Ông báo trước để mọi người sớm chuẩn bị chiến thuật. Tại hướng mà Lưu Quang đến, trong nháy mắt mọi người lại kéo đến tiếp tục khai chiến, đánh cho Lưu Quang thất điên bát đảo. Lưu Quang vô cùng buồn bực bởi hắn chỉ có thể bị đánh mà không cách nào hoàn thủ.

Còn Lưu Quang, thương thế trên người đã hoàn toàn biến mất, hắn đang tận dụng thời gian để thở dốc, lợi dụng năng lượng bản thân để trị liệu thương thế, tránh cho thương thế quá nặng mà ảnh hưởng tới linh hồn của chính mình.

Nhìn thấy tình huống lại trở lại ổn định, Lôi Vệ liền giải thích:

“Vừa rồi Lưu Quang đúng là đã không tiếc hao phí năng lượng trong cơ thể, đột nhiên đánh sâu vào Linh vực Tinh thần của ta, khiến cho hắn thành công trong thời gian rất ngắn có được một không gian rộng khoảng trăm dặm bị chấn động, Không Gian pháp tắc và Thời Gian pháp tắc trong nháy mắt bị hắn khuấy lộn lên. Dù sao chúng ta vẫn đang ở trong tầng Không Gian thứ chín, Thời Gian pháp tắc trong Linh vực

Tinh thần của ta lại không phải là hàng thật, cho nên trong nháy mắt Lưu Quang có được một khu vực mà lại có thể khống chế được các pháp tắc. Phạm vi của khu vực này đúng là rộng khoảng trăm dặm.”

Không dừng lại, Lôi Vệ lại tiếp tục cảnh báo mọi người:

“Vì vậy cho nên, tất cả phải hết sức chú ý, cẩn thận coi chừng, bởi dù chỉ là có thể khống chế pháp tắc trong thời gian nháy mắt, nhưng trong thời gian ngắn ngủi đó hẳn chính là Thiên Tôn, nên có thể nháy mắt đoạt mệnh các người!”

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ chú ý, không phải là đã có lão Huống sao?”. Tần Tư nói.

Lôi Vệ nói không sai. Đúng vậy, Lưu Quang thấy sử chiêu này không được lại vội vàng đổi chiêu khác, không tiếc năng lượng bị hao phí đánh loạn lên, làm một khu vực nhỏ của Lĩnh vực Tinh thần sau đó bị hỗn loạn. Lưu Quang lúc này mà vẫn lưu lại chiến trường thì đã có thể dễ dàng đoạt mệnh mọi người.

Chỉ tiếc là Tần Tư cũng không nói sai.

Huống Thiên Minh trước một bước đã nhắc nhở mọi người phương pháp tiến hành. Do đó thường thường trước khi Lưu Quang đánh loạn không gian, trong nháy mắt mọi người sớm đã thuấn di ra ngoài trăm dặm. Sau khi dàn hàng tại không gian phục hồi bình thường, căn cứ theo chỉ dẫn của Huống Thiên Minh hoặc Lôi Vệ tiến hành công kích.

Cứ lập đi lập lại như vậy không biết bao nhiêu lần, thời gian trôi qua khoảng một khắc đồng hồ.

“Phốc” Lưu Quang đột nhiên phun một ngụm máu tươi, không biết là do bị thương nặng gây nên hay là do quá uất hận mà phải thổ huyết.

“Hát!” Lưu Quang lại hét lớn một tiếng, lại tiếp tục đánh loạn lĩnh vực xung quanh.

Thời Gian pháp tắc không ngừng thi triển, Lưu Quang lại rất u uất khi phát hiện trong khu vực khoảng trăm dặm xung quanh lại không có một bóng người, mà bên ngoài phạm vi khu vực này, địch nhân lại vừa vùn vụt quanh phạm vi mà mình không thể công kích vượt ra ngoài.

Chỉ cần mình đơn thương độc mã lao ra, còn chưa kịp triển khai công kích thì đã bị công tới rồi. Sau đó lại liên hồi lặp lại một kết quả là mình sẽ bị rơi vào một vòng tuần hoàn là: bất cứ công kích một đối thủ nào đó thì lại luôn có hàng loạt các công kích kế tiếp của người khác chực sẵn chờ mình, dường như là biết rõ phương hướng mình muốn công kích đó vậy.

“Tại sao?” Lưu Quang hét lớn. Không gian xung quanh lại tiếp tục sụp đổ, mà kết quả sau khi sụp đổ, Lưu Quang đã thể nghiệm không ít lần. Khẳng định là bốn phương tám hướng không khác lần nào sẽ tách ra không có công kích.

‘Chạy trốn?’ Lưu Quang không phải là không nghĩ tới. Chẳng qua là chỉ vừa có ý niệm đó trong đầu thì Tần Tư lại phá lên cười đoạn nói một câu làm cho Lưu Quang bực tức cả nửa ngày: “Thật ta muốn hẳn có thể chạy trốn, Thần vương đánh cho Thiên Tôn bỏ chạy, Ha Ha! Cũng đủ để tự hào rồi!”

Vì không muốn cho Tần Tư được thỏa mãn, Lưu Quang chỉ có thể kiên trì đến cùng hướng về địch nhân lợi dụng hầm hố vọt tới.

“Lộp bộp!” Lưu Quang lại công kích làm cho không gian xung quanh bị vỡ vụn. Bởi nếu dừng công kích, thì không gian xung quanh bị ngừng vỡ vụn. Mà không gian bị ngừng vỡ vụn thì sẽ càng chịu nhiều đả kích thâm hơn. Lưu Quang trong tình cảnh chiến đấu này chỉ có thể phát hiện ra mình chỉ có thể lựa chọn phương thức tiêu hao năng lượng, có thể giảm thiểu được chút thương thế.

“Ồ, không đúng!” Lưu Quang đang công kích không gian, đột nhiên phát hiện lực công kích lên thân mình chịu đựng so với trước bị giảm hơn một chút, mà phương hướng giảm thiểu đó đúng là ở phía Tần Tư.

“A...” ý niệm vừa khởi trong đầu Lưu Quang, một tiếng hét thảm vang bên tai mọi người. Đó là âm thanh của Tần Tư.

Một tình huống ngoài ý muốn xảy ra làm tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc bay lơ lửng tại chỗ. Cả Lưu Quang cũng giống mọi người nghi hoặc nhìn về phía Tần Tư.

Còn Tần Tư lúc này thì lại đang chậm rãi rơi xuống mặt đất. Thân thể vô lực, biểu hiện rõ ràng tình trạng tính mạng.

“Đã chết?” Lưu Quang trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

“Tiểu Tư!” Băng Nghiên sau một cái thuận di liền lập tức đón lấy thi thể của Tần Tư trong không trung.

Ngoại trừ Lưu Quang bên ngoài hiện trường đang nghi hoặc, mọi người lúc này đều vô cùng đau đớn. Không ai phát hiện tiếng rơi của linh bảo vũ khí của Tần Tư, xung quanh Tần Tư không thấy trừ phi hấn chết nắm chặt Phá không khí, mà trong tay cũng không có gì.

“Chẳng lẽ... trong phạm vi ngàn dặm này quả thật có cái gì đó không ổn?” Lưu Quang trong lòng vô cùng rung động. Năng lực Tần Tư hẳn biết rất rõ, mình dù đã tấn công với tốc độ như thế mà cũng không thể đụng tới chéo áo Tần Tư. Mỗi lần công kích dường như đều bị hấn tính toán chính xác phương vị. Mặc dù Tần Tư rất có thể là bị đánh lén, nhưng vô thanh vô tức mà có thể giết chết Tần Tư thì cũng có thể vô thanh vô tức giết chết chính mình.

“Đây là cái lực lượng gì tồn tại?” Lưu Quang không biết. Dù sao, nơi này là địa bàn của người khác. Ngay cả Thần vương cũng có thể khi dễ hấn. Xuất hiện thứ lợi hại hơn thì tính mạng của hấn cũng không dám tìm hiểu.

Trong nháy mắt, Lưu Quang liền có ý nghĩ thừa dịp đám người kia vẫn trong trạng thái bi thương, hấn vội vàng cuống quýt liên tục đánh vỡ vụn lĩnh vực, rất nhanh hướng bên ngoài chạy đi.

“Ta chẳng qua không muốn đang trong lúc đối địch, bị thứ thần bí nào đó không rõ tồn tại đánh lén!” Lưu Quang tự cấp cho mình một cái cớ để chạy trốn.

“Tiểu Tư!” Băng Nghiên rơi lệ đầy mặt, đầu vùi vào ngực thi thể Tần Tư gào khóc không thôi.

Lưu Quang đã chạy mất, tiếp tục chiến đấu hay truy kích cũng không cần phải quan tâm nữa. Mà cái chết của Tần Tư lúc này vẫn đang đặt một dấu hỏi lớn trong lòng những người có mặt.

“Nghiên nhi...” Đang lúc mọi người cũng không biết an ủi thế nào, thì trên tầng mây màu xám xuất hiện một thân ảnh.

Tần Tư vốn không phải người chết. Bởi vậy ở trong không gian người chết này, Tần Tư giống như là có hai tính mạng. Thân thể đã chết, năng lực màu xám trên bầu trời lập tức làm cho sống lại.

Băng nghiên từ trong ngực xác Tần tư, ngơ ngác nhìn về hướng Tần Tư đang thuận di tới trước mặt mình, tiếng khóc dần giảm xuống.

Đột nhiên, Băng Nghiên đang ôm chặt thi thể Tần Tư thì lập tức ném xuống, lao tới bên người Tần Tư mới xuất hiện, gắt gao ôm lấy, giống như muốn đem thân thể hấn dung nhập vào.

“Uy uy, người có mới nói cũ à! Sao lại có thể lập tức đem ta ném đi như vậy? lão Huống, nhanh nhanh cứu lấy thân thể ta với. Ta còn muốn cử hành tang lễ đã, đi đâu mà vội chứ!”

Bị Băng Nghiên ôm, Tần Tư kêu lên làm không khí xung quanh dịu xuống.

“Tiểu Tư, Tiểu tư, Tiểu Tư...” Băng Nghiên không để ý tới lời Tần Tư, miệng không ngừng thì thảo kêu tên Tần Tư.

“Ta đây, Ta đang ở đây”. Tần tư một tay vịn đầu Băng Nghiên, một tay không kể gì xung quanh ôm lấy eo Băng Nghiên, vừa trả lời.

“Tốt rồi. Các người về trước đi. Cái chết của Tiểu Tư rất quái dị. Ngay cả ta cũng không thể phát giác. Mọi người cần phải hết sức đề phòng.” Lôi Vệ vội vội truyền âm đề tỉnh mọi người.

Đợi sau khi mọi người quay lại, ánh mắt mọi người lại hướng Huống Thiên Minh ý hỏi.

Huống Thiên Minh nhìn qua Tần Tư, vẻ mặt xin lỗi nói:

“Ta rất xin lỗi, lúc ấy ta không để ý tới trên người Tiểu Tư. Hơn nữa, dù ta có chú ý đến Tiểu Tư thì cũng e là không cách nào biết được tội cùng đã xảy ra chuyện gì. Dự năng tiên đoán của ta dường như cũng chỉ có thể dự đoán những sự tình có liên quan tới ta, vẫn còn chưa hoàn thiện.”

“Được rồi, được rồi. Ta đây không phải vẫn còn sống hay sao. Con bà nó! Sao nói có vẻ bi thương vậy!” Tần Tư thấy không khí có chút nặng nề, vội xen vào nói.

“Thiên Minh, chúng ta tạm thời quyết định thế này. Trước khi Tiểu Sương xuất quan, phải ở cùng nhau không rời nửa bước. Người có thể tiên đoán thời gian cách bao lâu?” Lôi Vệ đột nhiên hỏi.

“Không xa lắm! Nhiều nhất trên dưới khoảng trăm năm. Hơn nữa, càng lâu thì càng mơ hồ. Sự việc sau năm mươi năm, ta thậm chí cũng chỉ có thể biết mình còn sống hay không!” Huống Thiên Minh trả lời.

“Vậy mỗi năm mỗi tiên đoán đi, chúng ta không tách rời nhau thì không có việc gì.” Lôi Vệ chỉ tạm thời nghĩ ra được biện pháp đó.

“Lão Huống à Lão Huống, người thật là không có lương tâm. Có được dự năng cường đại như vậy sao không sớm đoán trước. Chúng ta đã không bị phát hiện rồi!” Tần Tư oán giận nói.

“Ài! Nếu như không có chuyện gì xảy ra thì ta cũng không muốn vận dụng cái năng lực đặc thù kia. Bởi ta phát hiện ra, mỗi lần sử dụng năng lực này, lực lượng của ta sẽ cũng bị thụt lùi một chút. Nếu như lúc ta vừa phi thăng lên tầng thứ chín mà ta liên tục sử dụng dự năng thì chỉ sợ ta có thể đã bị lui về trạng thái Biến thân lần thứ tư rồi!” Huống Thiên Minh vẻ mặt buồn bực, rõ ràng có được hai năng lực cường đại như vậy, lại không thể sử dụng thoải mái. So với việc không có năng lực đặc biệt ấy lại còn khó chịu hơn nhiều.

“Oh! Thì ra là thế. Vậy không trách người được. Ha Ha! Đến lúc đó đi kiếm Tiểu Sương lấy vài chén rượu cho ta uống là được rồi, dù sao trang bị trên mình cũng đáng giá hai tiền đấy!” Mặt Tần Tư đầy vẻ xúc động nhưng những lời nói ra lại gây cười không ngớt.

“A ha! Đương nhiên rồi. Sau này ta quyết định tận dụng năng lực này. Nếu không mọi người cũng rất khó sinh tồn.” Huống Thiên Minh thành khẩn nói.

“Được rồi! Tiểu Tư, người có biết thứ công kích người là gì không?” Lôi Vệ phi thường kì quái. Vì thứ xuất hiện trong lĩnh vực của lão mà lão lại không biết chút nào. Chờ đến khi lão phát hiện thì Tiểu Tư đã bị giết. Thậm chí cả bóng người cũng không thấy.

“Ta cũng không biết, lúc sắp chết ta chỉ thấy được một đám mây màu xám bay nhanh đi.” Tần Tư nói.

“Ai da, ta cũng thật đáng trách!” Lôi Vệ ảo não: “Tâm tư của ta toàn bộ đều đặt vào trường chiến đấu, căn bản không hề dò xét gì tình huống xung quanh, bị người khác đục nước béo cò.”

Lĩnh vực Tinh thần của Lôi Vệ đúng là có thể dùng thần thức xuyên qua đám mây màu xám để dò xét. Lúc trước Hồng Quân dùng vật chất màu xám bao phủ nơi ở đã từng bị Lôi Vệ tìm được lúc đang nhàn chán rảnh rỗi. Lần này lão hơi sơ suất, cho là người tới chỉ có một mình Lưu Quang, không ngờ hẳn còn có kẻ giúp đỡ.

Lưu Quang có kẻ giúp hay không cũng chỉ có Lưu Quang và kẻ đã ra tay kia mới biết được. Bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là trụ giữ nghiêm ngặt chờ cho Hồng Quân xuất quan rồi mau mau đổi chỗ ở, dùng Hồng Quân giới để ẩn mình, thậm chí là có thể tìm Lưu Quang rửa nhục.

Huống Thiên Minh đoán được chút ít sự việc trong vòng trăm năm, hướng mọi người gật đầu ra ý bảo mọi người yên tâm rồi nói:

“Ba mươi năm sau thì Hồng Quân sẽ xuất quan. Vậy ba mươi năm sau không phải sẽ không có chuyện gì phát sinh, mà ba mươi năm sau có thể có nhiều sự tình thay đổi phức tạp. Ta chỉ có thể đoán được mình còn sống.”

214. Chương 6: Thiên Mệnh

Mọi người đều gật gù đầu, biết ba mươi năm sau này tạm thời an toàn, còn Hồng Quân ba mươi năm sau xuất quan. Khi Hồng Quân xuất quan, Lưu Quang sẽ không còn đáng sợ nữa rồi. Tình hình có phức tạp đi

nữa, cũng có thể linh động xoay sở.

“Đúng rồi. Lão Huống, ban nãy trong lúc chiến đấu, ngươi nói là năng lực này của ngươi là cái gì thiên đạo, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Còn có a, Cương Thi nhất tộc các ngươi là Thần Thú à, làm sao có thể nảy sinh truyền thừa ký ức cái này tính đùa sao?” Tần Tư không hiểu được tra hỏi, mọi người chung quanh cũng phụ họa gật gật đầu, đều dùng ánh mắt nghi hoặc dò hỏi nhìn Huống Thiên Minh.

“Hai hạng năng lực này, là sau khi ta hoàn thành Vô Thử biến thân đột nhiên có được, cái kiểu đột nhiên có như thế, khiến cho ta không khỏi nghĩ đến vấn đề truyền thừa trí nhớ của thần thú cao cấp cùng với siêu cấp thần thú, chẳng qua là cái này cùng với truyền thừa trí nhớ của thần thú không giống nhau, Cương Thi không giống với thần thú, lúc khởi đầu tốc độ tu luyện so với thần thú chậm hơn nhiều. Hơn nữa hình như bất luận một Cương Thi nào, sau khi đạt tới Vô Thử biến thân cũng sẽ có được hai hạng năng lực này, lần trước sau khi nghe tiểu Quân nói về Thiên đạo gì đó, ta mới hiểu rõ điều này.”

Huống Thiên Minh dừng lại một chút, tiếp tục nói:

“Khi ở tầng thứ tám, chúng ta đã từng gặp được một người ‘người tốt bụng’, chúng ta không chút khách khí bắt hắn giết đi, thật ra nói là người tốt bụng, cũng chỉ là biểu hiện hình dáng bên ngoài của hắn mà thôi. chỉ có ta biết sau này hắn sẽ mang đến cho chúng ta biết bao phiền toái, mà một khi ta giết chết hắn, hàng loạt những phiền phức sau này cũng đều biến mất. Điều này không phải đã chứng thật như lời nói của Hồng Quân đúng là nằm trong tay sinh mạng của mình sao?”

Sau khi nghe Huống Thiên Minh giải thích, tất cả mọi người đều thông suốt gật gật đầu, Tần Tư nói:

“Cũng đúng, nếu như lần này không phải nhờ năng lực đoán trước của lão Huống, chỉ sợ ta không cần đến tên thần bí đó giết chết, chỉ một chiêu đã bị Lưu Quang tiêu diệt rồi.”

“Ồ! Nguyên lai là Thiên Minh chỉ dẫn cho ngươi, ngươi quá xấu xa, ngươi quá xấu xa, không nói cho người ta biết, để cho ta lo lắng!” Băng Nghiên vẻ mặt tức giận đập ình ịch vào bộ ngực nở nang của Tần Tư, hét điệu bộ của một cô gái nhỏ.

“Ái da, chỗ này vừa mới bị Lưu Quang đánh qua. đừng, đau a!” Tần Tư làm bộ kêu đau, khiến Băng Nghiên vội vàng dừng tay, trên mặt lộ vẻ đau lòng.

Bầu không khí hòa dịu trở lại, Tần Tư còn tiếc rẻ nói:

“Ồ! Chỉ tiếc năng lực đặc thù của lão Huống không thể sử dụng trọn vẹn không kiêng nể gì, đúng là giống như một đóa hoa tươi ở trước mặt mình, chính mình lại không thể ra tay hái mà không hề kiêng dè chút nào.

“Hái cái gì? Ngươi nhớ tới hoa tươi ở chỗ nào đó? Hừ?” Băng Nghiên khi nghe Tần Tư ví dụ, lập tức biến sắc mặt, cả giận véo tai Tần Tư nói.

“Ha Ha Ha Ha...” Lôi Vệ thấy màn thịnh nộ nổi lên phá lên cười một tràng dài:

“Mọi người cũng đi tu luyện đi chứ, trước khi Hồng Quân xuất quan, có thể tăng lên thực lực được bao nhiêu hay bấy nhiêu, ta cứ có cảm giác, địch nhân của chúng ta không chỉ có một tên Lưu Quang, mà còn khó ứng phó hơn.”

“Còn dùng cảm giác sao? Không phải là Chu Viêm lão tiểu tử kia chứ!” Tần Tư xoa xoa tai nói.

-o-o-o-

Bên trong Thiên Tôn thành, trong phòng luyện khí, Chu Viêm đang điều khiển hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo trong lò luyện khí, tiến hành tinh luyện hết lần này đến lần khác.

Hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo trong lò này, đúng là Chu Viêm từ nơi Tần Tư cướp đoạt được, một kiện là Hỏa Nguyên Linh Châu, kiện kia là một cây thương, đều là Hồng Mông linh bảo do Lâm Mông tặng cho Tần Tư.

“A!” Chu Viêm hét lớn một tiếng, Hư vô nghiệp hỏa bên trong lò bùng cháy mãnh liệt, bao bọc quanh hai kiện Hồng Mông linh bảo, mặc sức thiêu đốt.

Không biết đốt đã bao lâu, hai kiện Hồng Mông linh bảo phát ra một trận âm vang ù ù, Hư vô nghiệp hỏa từ từ chuyển thành Tịnh hỏa màu trắng, tiếp tục dần dần chuyển thành Thần hỏa màu đen, hai kiện Hồng Mông linh bảo đang xoay tròn lúc nhanh lúc chậm từ từ chậm hẳn lại, âm thanh ù ù biến mất, hai luồng Hồng Mông linh khí từ trong nó tung bay lên.

Sau khi mất đi Hồng Mông linh khí, hai kiện Hồng Mông linh bảo từ lâu dưới sự thiêu đốt của Hư vô nghiệp hỏa, từ từ dung hóa thành một khối nguyên liệu.

Chu Viêm phát tay một cái, hai luồng Hồng Mông linh khí liền bay đến nổi lơ lửng trong tay hắn.

“Ha Ha Ha Ha... Khổ cực nhiều năm như vậy, cuối cùng để cho ta chiếm được! Đáng tiếc Lưu Quang thật sự là quá khiếp nhược. Vậy mà lại bị mấy tên Thần Vương đánh cho đến nỗi không còn sức để chống cự, không biết lúc ta ra tay có bị bọn họ phát hiện ra hay không?” Chu Viêm tay trái nâng Hồng Mông linh khí đã hợp lại làm một, thuận di tới một mật thất khác, tay phải lại vẩy vào hư không một cái, một khối vật chất màu xám cùng với Hồng Mông linh khí kích cỡ giống nhau xuất hiện phía trên tay phải hắn, giống như Hồng Mông linh khí cùng nổi lơ lửng trên không.

“Bất quá, cho là bị bọn họ phát hiện lại như thế nào? nhiều năm trôi qua như vậy, ta vẫn một mực hao tổn sức lực truy tìm, chính là để chứng thật dự đoán của ta, nếu như ta đoán không sai...” Chu Viêm hai tay nhẹ nhàng vẩy động, hai luồng khí thể dưới dạng hơi mờ ảo từ từ hướng vào nhau bập bênh bay tới, “Không, dự đoán ta của nhất định là chính xác, nhất định là chính xác!” Chu Viêm nói ra câu nói đó chẳng qua là để khích lệ cho mình, lại dường như là đang an ủi chính mình.

Hai luồng linh khí đứng như ý muốn của Chu Viêm, từ từ dung hợp với nhau, làm cho linh khí vốn đã đậm đặc, lộ ra rõ ràng càng thêm dày đặc.

“Ha Ha Ha Ha... dự đoán của ta quả nhiên không sai, quả nhiên không sai a! Ha Ha Ha Ha...” Nhìn thấy hai luồng khí thể chẳng những không bài xích lẫn nhau, mà lại dung hợp cùng một chỗ, Chu Viêm lúc này phá lên cười thích chí.

“Như vậy, dựa theo dự đoán của ta tiến hành tiếp tục thôi...” Chu Viêm ánh mắt nóng bỏng khác thường nhìn vào hoa văn của khí thể, hưng phấn mở miệng nói: “Cái này dứt khoát so với Hồng Mông linh khí và khối khí màu xám là đẳng cấp cao cấp ‘Ồ Hô’, linh khí thậm chí cao hơn mấy bậc, nếu như ta đem nó dùng để luyện khí, nói không chừng lại một kiện Thiên Tôn linh bảo nữa qua tay ta xuất thế, bất quá, Thiên Tôn linh bảo ta đã tổn hao không biết bao nhiêu tinh thần sức lực mới luyện chế được một kiện, vậy là đủ rồi. Bây giờ, cũng nên tới phiên ta bồi bổ thân thể sau đó thì, A Ha Ha Ha...” nghĩ đến điểm mấu chốt, Chu Viêm lúc nào cũng không kiềm chế được nổi hưng phấn cười lên một tràng dài, làm cho cả mặt thất đều chấn động tiếng ‘ông ông’ vang rền.

Cười xong, Chu Viêm trong tay không ngừng kết ấn, các loại quang mang màu xám từ trong tay Chu Viêm tung bay ra.

Thời gian không biết qua bao lâu, Chu Viêm ngừng tay, cảm khái nói:

“Thêm vào cấm chế lúc trước, lúc này một lần nữa tăng trọng cấm chế cùng một chỗ, cho dù Lưu Quang muốn vào đây, cũng phải hao phí một phen khí lực a? Hừ Hừ, Lưu Quang, giá trị lợi dụng của ngươi đã hết rồi. Nếu như bọn Tần gia không giết chết ngươi, ngươi nên cầu khẩn nhiều hơn một chút để ta đừng mau chóng xuất quan như vậy a, Hừ Hừ Hừ! Ha Ha Ha Ha...”

Ngừng cười, Chu Viêm vung tay lên, luồng linh khí dưới dạng hơi mờ ảo hoa văn dày đặc đó sáp nhập vào thân thể, Chu Viêm ngồi xuống khỏi sự bế quan.

Hai mươi hai năm thời gian nhanh chóng trôi qua, vẫn đang bế quan vào thời điểm quan trọng sau cùng, còn Hồng Quân, cũng còn phải tám năm nữa mới xuất quan, về phần Lưu Quang, trong hai mươi hai năm này cũng không có đến đây lần nào nữa.

-o-o-o-

Trong Hồng Mông không gian, một khối khí thể so với Hồng Mông linh khí còn muốn đậm đặc hơn ngần cách với Hồng Mông linh khí ở xung quanh nó bằng một mảnh chân không, ở giữa khối khí thể đó, Tần Vũ một thân hắc bào ngồi thẳng trong đó.

Cách khối khí thể đó không xa, Hồng Mông, Cổ Bàn bốn người bọn họ đang ngồi quay quần nói chuyện phiếm.

“Thiên rõ ràng không thể đo lường được con người... Thiên rõ ràng có thể đo lường được con người...” Cái đề tài này, trong lúc Tần Vũ đang bế quan, bốn người đã bàn luận vô số lần, chẳng qua là thỉnh thoảng Cổ Bàn lại đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, chạy đến khối khí thể mới đậm đặc kia đi dạo vài vòng, đến gần quan sát cái khe hở lần đó bị Cổ Bàn dùng búa bổ tách ra.

Hiện giờ, cái khe đã hoàn toàn khép lại biến mất, nếu muốn bổ tách ra một đạo lần nữa, Cổ Bàn ắt phải tiêu hao một phần lớn lực lượng, cái khe hở chật hẹp lại không cách nào để cho người tầm cỡ Chương không giả gượng ép tiến vào, điều lợi không bằng hại.

“Đến cái tầm cỡ của chúng ta lúc này, lại hiểu biết hạn chế về thiên mệnh ư?” Hồng Mông sống vô số năm tháng, thời gian gần nhất lúc nào cũng bùi ngùi xúc động.

“Đại ca, như vậy không phải rất tốt sao. Huynh hà cớ gì còn phiền muộn tự làm khổ mình chứ?” Tần Thạch Thiên ra vẻ ông cụ non đối với thành tựu của mình rất vừa lòng, lúc này cũng do hân thưởng xuyên khuyên giải đại ca và Nhị ca.

“Ôi! Năm tháng vô tận đã trôi qua, ta mãi là người cô độc, vốn thuận theo đạo của chúng ta không đơn độc mà còn vui vẻ mới phải, nhưng cô độc đã bao lâu, tận đáy lòng quá cô quạnh rồi. Bất chợt nghe thấy có thể có thứ tăng cấp cao hơn để cho chúng ta theo đuổi, lại làm sao có thể làm cho ta chịu đựng được nỗi cô đơn hiu quạnh này?” Hồng Mông cảm khái vô cùng.

“Từ sự kết hợp giữa Hồng Mông linh khí cùng Tử khí xem ra, hai cái không gian hắc là phải ngang hàng mới đúng a?” Tần Thạch Thiên chưa hiểu rõ lên tiếng hỏi.

“A A! Tứ đệ hắc đã từng đến không gian kia, đối với cái gọi là Lục đạo Luân Hồi của tầng thứ chín đó cũng được nghe nói tới, nói như thế, trong Hồng Mông không gian, ngoại trừ Hồng Mông kim bảng cùng ta là Hồng Mông không gian thai nghén mà sinh ra, còn lại đều là do ta sáng tạo ra, về điểm ấy, các vị đệ đệ cũng không cần phủ nhận, cũng đừng nóng giận ‘ha ha’, nhưng là, đối với cái cổng Lục đạo Luân Hồi kia, cho dù kết hợp năng lực của năm huynh đệ chúng ta, cũng không thể sáng tạo ra được, luân hồi, vốn chính là công việc thiên địa tạo hóa, thuộc về hành động nghịch thiên, còn chúng ta có thể sáng tạo, có thể tiến hành trừng phạt, thuộc hạng tối cao sống ở trong Hồng Mông không gian, nhưng là, chúng ta vẫn không cách nào nhìn thấu một phân vận mệnh của con người, Thiên đúng thật rõ ràng là không thể lường được sao? Hơn nữa, chúng ta không cách nào thay đổi vận mệnh của người khác vốn đã được định sẵn, Thiên quả thật là không lường được sao? Hồng Mông bùi ngùi xúc động nói.

Nói xong, ông nhìn vào Lâm Mông.

“Nhị đệ, Thần giới Lâm Mông vũ trụ của ngươi, cái Chu gia kia, đúng là có người được xưng danh là Thiên Tôn vĩnh cửu, mà ta và ngươi lại không cách nào phá vỡ cái số mệnh này của hắc, đây là vì sao?”

Lâm Mông tiếp lời nói:

“Đại ca huynh cũng đừng nói đùa. Nếu như dễ dàng thay đổi số mạng của người khác như thế, vậy đến lúc đó cơ hồ cả vũ trụ đều là Thiên không lường được con người rồi. Ta đây cũng không muốn, cảm giác không thể nắm rõ trong tay mình, thật không dễ chịu... càng huống chi...” Lâm Mông chần chờ một chút, lại không nói ra.

“Ha Ha! Càng huống chi, Hồng Mông kim bảng cũng nêu lên rồi. Thiên mệnh không thể không tuân theo...” Hồng Mông tiếp lời nói.

Hồng Mông sống đã hơn một ngàn cái diễn kỷ, lúc nào cũng đều dựa theo điều quy tắc nho nhỏ này tiến hành. Cho tới nay, cũng chưa từng có cảm giác không ổn chút nào, dù sao, ông là tồn tại lâu đời nhất tại vũ trụ, cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy để đi không chế vận mệnh của người khác.

Chẳng qua là, thời gian gần đây đột nhiên phát sinh liên tiếp hai ba sự kiện, có thể có rất nhiều biểu hiện, cho dù bản thân làm chương không vũ trụ, cũng bị người ta nắm giữ không chế vận mệnh của mình, cái loại cảm giác này quả thật là không dễ chịu. Nhất là Hồng Mông thuộc vào loại tồn tại tối tối cao trong vũ trụ.

Vì lẽ đó, sự xuất hiện của Vô Danh không gian cùng với Cánh cửa Lục đạo Luân Hồi, làm cho bọn họ tìm được con đường nâng cao lên thực lực của chính mình, thúc đẩy việc thăm dò tìm kiếm những sự vật chưa biết đến.

215. Chương 7: Tần Vũ Tới

“Ha Ha! Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!” Thân vận hắc bào, Tần Vũ lúc này đứng trong hư không ngửa đầu cười lớn.

“A Ha, Tam đệ. Chuyện gì có thể khiến ngươi cao hứng như vậy?” Lâm Mông tới bên cạnh Tần Vũ ân cần hỏi. Bởi Lâm Mông rất chờ mong, hy vọng Tần Vũ đã tìm ra biện pháp tới không gian người chết. Hai người Hồng Mông và Lâm Mông đã sống nhám chán nhiều diễn kịch rồi, khiến cho Lâm Mông càng tu luyện điên cuồng, so sánh với đại ca Hồng Mông, ông càng thêm khát vọng làm cho thực lực của mình có bước nhảy mới.

“Nhị ca!” Tần Vũ đầu tiên nhìn thấy Lâm Mông, sau lại thấy đám người Hồng Mông phía sau: “Đại ca, các người cũng ở đây sao!”

“Ha ha! Chúng ta vẫn một mực mong chờ tin tức tốt của ngươi đấy!” Hồng Mông trả lời.

“Uhm! Thạch Thiên?” Tần Vũ nhìn thấy Thạch Thiên lại ở cùng một chỗ với Hồng Mông, ngạc nhiên nói.

“Thạch Thiên xin ra mắt thái thượng Tam trưởng lão!” Tần Thạch Thiên cuống quýt hành lễ. Vì trong lòng Tần Thạch Thiên, không có Thái thượng Tam trưởng lão thì không thể có Tần Thạch Thiên hôm nay. Bởi vậy đối với Tần Vũ thì Tần Thạch Thiên luôn có thái độ sùng bái.

“Vũ trụ của Thạch Thiên đã đại thành rồi sao?! Ha Ha... sau này ta phải gọi ngươi là đệ đệ rồi!”. Tần Vũ cười cười nói.

“Thạch Thiên không dám! Trong lòng Thạch Thiên, ngài vĩnh viễn là Thái thượng Tam trưởng lão của ta!” Tần Thạch Thiên không phủ nhận sự thành tựu vũ trụ của mình, nhưng ngữ khí vẫn cực kỳ cung kính.

“Đừng ngại, đừng ngại. Đã tu luyện tới cấp độ này của chúng ta, đã không còn phân biệt bối phận nữa rồi. Nếu ngươi không ngại thì hãy gọi ta một tiếng Tam ca đi!” Tần Vũ cười nói.

“Thạch Thiên xin tuân lời Thái thượng Tam trưởng lão!” Tần Thạch Thiên đối với lời của Tần Vũ, từ trước tới nay không dám có chữ không.

“Kìa! Vẫn còn hô Thái thượng tam trưởng lão sao?”

“Tam... tam ca!” Tần Thạch Thiên hô không được tự nhiên cho lắm, bối phận có vẻ hơi loạn rồi.

“Cổ Bàn là tứ đệ, vậy ngươi hẳn là Ngũ đệ rồi. Hy vọng ta không đoán sai!” Tần Vũ cười cười nhìn sang Cổ Bàn càng chứng thật suy đoán trong lòng.

“Thái... Tam ca nói rất đúng!”. Tần Thạch Thiên trả lời.

“Năng lượng trên người sao lại có biến? Vậy đã có chuyện gì xảy ra?”. Lúc Tần Vũ tiến vào bế quan nghiên cứu tân khí thể, tên Cổ Bàn vẫn chưa hoàn toàn chưa biến mất trên Hồng Mông kim bảng. Còn chuyện xảy ra sau đó lại càng không biết chút nào. Lần này xuất quan, lại thấy năng lượng trong cơ thể Cổ Bàn trở thành khổng lồ thì không khỏi ngạc nhiên phải hỏi.

“Tam ca, vũ trụ của ta cuối cùng đã sụp đổ, nhưng sau khi bị sụp đổ thì toàn bộ năng lượng của nó lại có khuynh hướng hội tụ toàn bộ vào thân thể của ta, thành ra mới thế này.” Cổ Bàn trả lời.

“Kể ra cũng không tệ, ít nhất về phương diện lực lượng ngươi đã hơn bọn ta một bậc rồi”. Tần Vũ nói.

“Tam đệ, ngươi vừa rồi xuất quan đã cười to, phải chăng đã tìm ra phương pháp tới không gian người chết?” Lâm Mông không để bọn họ tiếp tục tán gẫu, lập tức lại đem vấn đề vừa rồi ra hỏi.

“Uh! Mấu chốt là đem Hồng Mông linh khí cùng tử khí kết hợp tạo thành tân khí thể. Như thể khí thể vốn vô cùng kiên cố nhưng lại có cảm giác hư vô mờ mịt. Sau khi phát hiện ra đặc tính ấy, ta liền đem hấp thu,

kết quả lại càng khiến người ta phải ngạc nhiên. Khí thể ấy lại có thể so sánh với huyền hoàng khí. Thậm chí khí thể đó có thể che dấu tất cả năng lượng mà chúng ta sở hữu.” Tần Vũ giải thích.

“Hấp thu?” Hồng Mông lắc đầu nói. “Trong khoảng thời gian này chúng ta cũng nghiên cứu qua, khí thể như thế nhiều nhất chỉ có thể dùng để luyện thể. Lợi dụng đặc tính cứng chắc giống huyền hoàng khí thì cũng chỉ có thể làm cho thân thể cứng cõi hơn mà thôi, cũng không thể hấp thu a!”

“Đại ca nói rất đúng. Khí thể ấy có thể luyện chế thân thể chúng ta hoặc vũ khí, nhưng hấp thu thì sẽ bị bài xích!” Cổ Bàn cũng phụ họa nói.

“Có lẽ chúng ta vẫn chưa hiểu được ý của Tam Đệ. Ài! Tam đệ cũng vẫn chưa nói ra chuyện chính, làm sao có thể đi tới thế giới người chết đây!” Lâm Mông lại hỏi lại vấn đề này đến lần thứ ba, có thể thấy nội tâm sốt ruột của hắn.

“Ta còn tưởng là...” Tần Vũ sắc mặt có chút buồn bã, chợt nói: “Ta đã phát hiện tân khí thể cùng thế giới người chết có liên lạc. Chúng ta chỉ cần dùng lực lượng cực mạnh đánh vào tân khí thể sẽ sinh ra một thông đạo nối liền hai giới. Bất quá, thông đạo kia vô cùng yếu ớt, không thể đủ cho đẳng cấp chúng ta đi lọt qua. Nếu cố dùng thông đạo, thông đạo có thể hoàn toàn bị băng liệt, thậm chí chúng ta có thể bị thông đạo xé rách.”

“Ha ha! Tam đệ đúng là Tam đệ, chỉ dựa vào bề quan minh tưởng mà đã có thể đoán được tân khí thể có liên lạc hai giới!” Hồng Mông cười to nói.

“Thì sao? Nghe giọng đại ca, hình như đã thử qua rồi?” Tần Vũ tò mò hỏi.

“Đâu có! Đúng là sau khi Cổ Bàn hấp thu quá nhiều vũ trụ lực, năng lượng quá tải, thân thể hấp thụ không nổi, liền dùng huyền hoàng khí thừa đó luyện chế một Khai Thiên Phủ, bỏ ra một cái vào tân khí thể, sau đó liền xuất hiện một cái khe hở thông đạo nối liền hai giới. Cái khe đó đã chứng thực đích thực có tồn tại một thế giới người chết đúng như lời Cổ Bàn nói.” Lâm Mông giải thích.

“Uh! Như vậy giả thuyết của ta hoàn toàn chính xác!” Tần Vũ tự tin nói, lập tức hỏi lại: “Vậy cái khe đó đâu rồi?”

“Sau khi mở ra không lâu thì biến mất luôn. Bốn huynh đệ từng liên hợp cùng đồng thời cố gắng mở ra một cái khe đủ lớn có thể đủ cho mấy người có thể đi qua nhưng đều thất bại. Đúng là có thể mở ra một cái khe lớn hơn chút, nhưng e rằng chúng ta tiếp tục bảo trì công kích cũng giống nhau thôi. Phí lực vô ích, cái khe ấy duy trì được khoảng 10 năm, sau đó không có công kích nào gia trì thêm thì cũng dần biến mất.” Lâm Mông tiếc rẻ nói.

“Nguyên lai là vậy!” Tần Vũ tự hỏi một hồi cũng phải tiếc hận nói:

“Đáng tiếc! Các người không thể hấp thu tân khí thể, không dựa vào rèn luyện thân thể, chỉ có thể làm cho cái khe đó càng thêm khó thừa nhận.”

“Tam đệ không cần tiếc rẻ, chúng ta dù sao vẫn có biện pháp!” Hồng Mông tiến lại rồi nói tiếp: “Để huynh đệ chúng ta hợp sức vì người mở ra một cái khe, người hãy tranh thủ mau đi xem tình hình con người.”

“Tạ ơn Đại ca!”

“Đại ca, Nhị ca, Tứ đệ, Ngũ đệ. Ta tin tưởng các người rất nhanh có thể tới được. Ta ở bên kia chờ các huynh đệ!”

Trò chuyện một lát, Tần Vũ liền hỏi kỹ Cổ Bàn về một chút đặc tính cơ bản ở thế giới người chết, nhằm sau này dễ hoạt động. Sau đó Tần Vũ và mấy huynh đệ hợp sức đánh ra mở một khe thông đạo, vì thân thể đã hấp thu tân khí thể nên đã hóa thành hư vô do đó dễ dàng bay lọt vào trong khe hở.

Trước khi Tần Vũ đi, Cổ Bàn cũng hỏi Tần Vũ về tân khí thể. Lúc này hắn đang thì thào lẩm bẩm:

“Đặc tính cứng chắc... Đặc tính hư vô như có như không... khe thông đạo hai giới”. Một hồi sau, Cổ Bàn đột nhiên kêu lớn:

“Đại ca, Nhị ca, Ngũ đệ, ta cần phải bế quan. Có lẽ sẽ rất nhanh thôi, khi xuất quan có thể mang đến tin tốt cho mọi người!” Nói xong không đợi mấy người hồi đáp liền lập tức tiến vào trong tân khí thể ngồi xuống, nhắm mắt nhập định.

“Tứ đệ này cũng thật là người vội vã!” Hồng Mông đùa cợt.

“Có lẽ khi Tứ đệ xuất quan có thể mang đến cho chúng ta tin tốt thật!” Lâm Mông hai mắt nóng rực tỏa ra ánh mắt đầy khát vọng.

Vô Danh Không Gian tầng thứ nhất, một bóng người thân vận hắc bào xuất hiện trong hư không. Đó chính là Tần Vũ vừa vượt qua thông đạo.

Do đã hóa thành hư vô nên Tần Vũ lúc này không hề cố kỵ, thần thức trong nháy mắt trải rộng cả mười tám tầng không gian, rất nhanh đã tìm được nơi Hồng Quân cùng bọn Tần Tư.

“Ồ? Đây là... khí tức của Tả a di...” Tại Thần giới của mình, sau khi làm cho Tả Thu Mi sống lại từ Lưu Tinh lệ, Tần Vũ đã theo Lập Nhi mà gọi Tả Thu Mi là a di.

“Bà không phải là đang ở cùng một chỗ với Lan Thúc hay sao? Tại sao...?” Tần Vũ đột nhiên nghĩ tới một khả năng, trong lòng bối rối.

Tả Thu Mi đã chết, làm cho bà sống lại chẳng qua chỉ là do mình ngưng tụ nên thân thể mới, trong đó lại gia nhập trí nhớ của Tả Thu Mi là Lưu tinh lệ mà thôi.

Còn Tả Thu Mi chân chính thì đã chết, chân linh tất nhiên là phải ở thế giới người chết rồi.

“Hai Tả a di...” Tần Vũ bắt đầu cảm thấy nhức đầu.

Tần Vũ đột nhiên lại muốn tìm một người, lập tức vội vàng dùng thần thức tìm khắp mười tám tầng không gian một lần nữa.

Lâm Phi, người đã vì Hồng Quân mà chết, trí nhớ của nàng được Tần Vũ âm thầm phục chế một lần rồi sau đó thấy Lâm Phi gặp nạn vô tình mà chết, liền dùng phần trí nhớ kia làm cho nàng sống lại. Nhưng hôm nay, có lẽ nàng cũng có mặt trong không gian này một thân phận giống như Tả Thu Mi.

“Không có? Ở không gian người chế này phải chăng có thể chết một lần nữa? ”

Tần Vũ suy nghĩ một chút liền đoán được. Nghĩ đến Lâm Phi đúng là lại chết một lần nữa thì trong lòng cảm thấy buồn bã.

“Hàn Thư?” Nghĩ tới đồ đệ đầu tiên chính bởi mình mà chết, Tần Vũ trong lòng luôn thấy đau đớn, lúc này đang trong mười tám tầng không gian cũng không tìm thấy khí tức của Hàn Thư. Điều này nói lên rằng Liễu Hàn Thư cũng rất có thể đã hoàn toàn tiêu tán.

Sự buồn bã lại càng tăng thêm. Một hồi sau, Tần Vũ tỉnh lại lại dùng thần thức đảo qua mười tám tầng không gian này một lần nữa.

“Ân! Đây là đồ đệ của Hầu Phích, không ở cùng một chỗ với Sương nhi, nơi này cũng lại có số lượng khổng lồ Thần nhân, Thiên Thần, thậm chí số Thần Vương cũng nhiều gấp không biết bao nhiêu lần tổng số Thần Vương trong Thần giới của mấy huynh đệ chúng ta.”

“Có hai Thiên Tôn... trong đó một người dĩ nhiên là Thiên Tôn của Thần giới của Vũ trụ đại ca Hồng Mông, bị Nhị ca giết chết. Còn người kia có lẽ là vừa mới lĩnh ngộ Thời Gian Đảo Lùi pháp tắc không lâu, bộ dáng chưa thành thực cho lắm.”

Chợt nghĩ tới, thần thức Tần Vũ xuyên thấu qua tầng mây màu xám, tiến tới sâu phía sau tầng mây:

“Ba cung điện, xem ra những Chương khổng giả thế giới này đúng là những kẻ xa xỉ!” Tần Vũ lợi dụng thân thể do hấp thu tân khí thể làm cho thân thể cùng linh hồn, thần thức đều hóa thành hư vô, do đó ông không lo sẽ bị Chương khổng giả của Tử giới phát hiện.

Nếu như bị phát hiện, chỉ dựa vào việc thân thể Tần Vũ là được luyện bởi Huyền hoàng khí, đồng thời lại hấp thu tân khí thể, dù là tử chiến cũng không sợ. Nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của người khác.

Nếu thật sự chiến đấu, ai thắng ai thua thì chưa biết được. Hơn nữa, Tần Vũ đi chuyến này không muốn tìm phiền toái, bớt đi một chuyện phiền phức thì càng tốt.

“Từ giới lại chỉ có ba người Chương không giả?” Tần Vũ lục soát cẩn thận cả ba tòa cung điện cũng không có phát hiện thêm khí tức của người nào khác. Nhưng hắn lại nhìn ra từ vị trí sắp xếp của ba tòa cung điện của chương không giả mà phát hiện trong đó có một vị trí ở phía trên thay vì một cung điện lại là một gian nhà cỏ.

“Coi như cũng tìm được một người mộc mạc giản dị”. Tần Vũ cười cười không tiếp tục dò xét xung quanh nơi ở của các Chương không giả nữa.

Cuối cùng, Tần Vũ vừa mới thu hồi thần thức về, khi qua Tầng không gian thứ tám liền phát hiện khí tức của ba Chương không giả.

“Bọn họ hình như đang lục soát tìm kiếm cái gì đó ở đây. Có điều lạ, tại sao lại chỉ có ba người?” Tần Vũ kì quái nói thầm. Lại một lần nữa thần thức bao trùm lên tầng không gian thứ chín tới bên trong Linh vực Tinh thần.

216. Chương 8: Liên Gia Gia

Thần thức Tần Vũ dò tra tìm được Tần Tư, lúc này, Tần Tư đang cùng Băng Nghiên hai người đang ở giữa ngọn núi cùng nhau ngồi trên một nhánh cây to dựa sát vào nhau, hai bên ríu rít tâm tình, anh anh em em.

“Cô gái này là... Kim Hình Quân? Trong ấn tượng của ta, Kim Hình Quân hình như từ trước tới nay không có để cho nữ tử đảm nhiệm... chẳng lẽ là mấy ngàn vạn năm gần đây xuất hiện ra? Nhanh như vậy đã đạt tới cảnh giới Thần Vương rồi? Với lại, hình như lực lượng của nàng so với Tư nhi còn muốn thâm hậu hơn.” Tần Vũ thì thảo luận bầm.

Tiếp đó, khi đang dò xét những người khác, ông phát hiện một cái hiện tượng kỳ quái.

“Kỳ quái, khu vực ngàn dặm ở chỗ bọn chúng, giống như là tự hình thành một cái thế giới khác, so với năng lượng pháp tắc cao độ của mười tám tầng không gian hoàn toàn bất đồng, thật là một thế giới cổ quái... Không đúng! Hình như...” Tần Vũ phát hiện, phạm vi ngàn dặm này đang di động, mặc dù mức độ rất nhỏ, nhưng rõ ràng là đang di động, hơn nữa trung tâm của không gian di động này là... một người, người này đang đang đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn nhìn về hướng Tần Tư, hình như đang chờ đợi bọn họ quay về, lại không đành lòng kêu gọi bọn họ.

“Vậy mà lại có thể nhẫn nại được như thế, người này quả là người tốt a, Sương nhi cùng Tư nhi cùng một chỗ với hắn, chỉ cần không bị Chương không giả phát hiện, cũng không cần lo lắng có nguy hiểm gì.” Tần Vũ thì thảo luận bầm.

Tiếp theo, Tần Vũ lại dò xét tới cánh cửa Lục đạo Luân Hồi, chỉ có điều, thần thức của ông không cách nào xuyên thấu qua trong đó, chỉ có thể dựng thần thức mô phỏng một cái hình thể đại khái thôi.

“Cánh cửa luân hồi này, hay là để sau này sẽ nghiên cứu tiếp đi. Sương nhi hắn vẫn còn đang luyện hóa vật gì đó, những người khác đang bế quan tu luyện, Tư nhi thì không tiện quấy rầy, còn cái người có thể thay đổi Thời Gian pháp tắc quanh mình kia ta lại không biết, hay là trước cần thận lục soát thử xem có người nào quen hay không a!” Tần Vũ mỉm cười, bắt đầu từng tầng một cẩn thận dùng thần thức rà quét tìm kiếm.

Đang lúc Tần Vũ lục soát đến tầng thứ nhất của Thượng cửu tầng, nguyên vẻ mặt thần nhiên lúc trước rõ ràng hơi ngưng trọng lại, tiếp đó lại lần nữa lục soát kỹ lưỡng cái khu vực kia, sau khi xác định, thân hình Tần Vũ kích động run bần bật.

Chỉ chớp lát, Tần Vũ liền rơi lệ đầy mặt, thần sắc tức thì trở nên thống khổ, Tần Vũ là tầm cỡ nào... đã trở thành Chương không giả, lúc này lại thất thanh khóc òa lên.

Hồi lâu, Tần Vũ mới nghẹn ngào khe khẽ kêu một tiếng: “Liên Gia Gia...”

Liên Ngôn, là trưởng bối thời thơ ấu của Tần Vũ, từ nhỏ đến lớn, chính Liên Ngôn thực sự là người gần gũi chăm sóc Tần Vũ thường xuyên nhất, hồi đó lúc ở vương phủ, ông chính là do Liên Ngôn dẫn dắt chăm sóc, đến khi tới Vân Vụ sơn trang, ông vẫn được Liên Ngôn chăm sóc.

Hằng ngày sống cùng một chỗ với Liên Ngôn, đúng là thời gian vui sướng nhất của Tần Vũ lúc thiếu thời.

Một tiếng gọi ‘Liên Gia Gia’ đó rất thân thiết, một tiếng kêu ‘Tiểu Vũ’ kia thật hiền hậu, tất cả vẫn luôn ăn sâu tận đáy lòng Tần Vũ.

Cho tới nay, Tần Vũ cũng rất buồn phiền ân hận, lúc ấy khi Liên Ngôn đại chiến với Dịch Khinh Ngữ, nếu như chính mình có thể nhanh hơn một bước, Liên Gia Gia cũng không phải chết ở trong lòng mình, hoặc là, nếu như mình mặc kệ không kể gì, giữ lấy Liên Gia Gia không cho ông đi làm nhiệm vụ, Liên Gia Gia cũng không cần phải cùng Dịch Khinh Ngữ đồng quy vu tận (cùng đi đến chỗ chết).

Ở trong lòng Tần Vũ, Liên Ngôn nằm ở vị trí rất cao, thời niên thiếu, Liên Ngôn sớm tối lúc nào cũng thường xuyên theo sát Tần Vũ, từ lâu sớm đã được Tần Vũ đặt vào vị trí cao ngang bằng với phụ thân Tần Đức.

Có thể nói, không có Liên Gia Gia hồi đó, sẽ không có Tần Vũ ngày hôm nay, ơn nuôi dưỡng khó báo đền, đợi đến khi Tần Vũ thật sự có thực lực, lại mãi mãi không còn nhìn thấy vị trưởng bối hiền lành phúc hậu này.

Sau khi trở thành Chương không giả, Tần Vũ không ngừng nghĩ đến Liên Gia Gia, nhưng đành chịu biết làm thế nào đây, Chương không giả cũng không phải thật sự là chương quản hết thấy, cho dù là làm sống lại một người cảnh giới Tiên thiên đại viên mãn, một cái ước muốn nhỏ nhỏ như vậy cũng không thể thực hiện.

Trong từ đường của Tử Huyền phủ ở trong Tân vũ trụ của Tần Vũ trên Thần giới, bài vị của Liên Ngôn từ trước đến nay vẫn được đặt ở vị trí cao nhất, có thể thấy được vị trí của Liên Ngôn ở trong lòng Tần Vũ.

Hôm nay, Tần Vũ phát hiện Liên Ngôn không có chết, như thế nào có thể khiến ông không cảm thấy hạnh phúc?

Mấy ngàn vạn năm thời gian mau chóng trôi qua, thời gian không làm phai mờ đi những hồi ức trong lòng người có hoài tâm, khí tức của Liên Ngôn, vĩnh viễn khắc sâu vào trong đầu óc Tần Vũ, mấy ngàn vạn năm trôi qua, khí tức quen thuộc này, khiến cho tâm tình của Tần Vũ phải mất hồi lâu mới yên tĩnh, lại lần nữa sôi trào bùng lên.

Phòng chứa củi tại Bắc phủ, một lão nhân Kim đan sơ kỳ đang chẻ củi trong phòng.

Đặt tới Kim đan sơ kỳ như thế, con người đã được liệt vào cảnh giới thượng tiên, cái loại dùng sức lực chẻ củi như thế quả thật có thể nói là rất đơn giản, chỉ có điều, nếu như đang ở thế giới con người làm kẻ dưới chẻ củi, việc này đúng thật không tính là gì, nhưng còn như tại tầng thứ nhất của Thượng cửu tầng ở cái địa phương cao thủ Kim Đan kỳ đông đảo thế này đây, chẻ củi lại cũng không phải là cuộc sống nhẹ nhàng thoải mái.

Lão nhân Kim đan sơ kỳ này tốc độ chẻ củi rất nhanh, trong nháy mắt đã chẻ được một đồng lớn, chẳng qua, bất luận ông chẻ với tốc độ mau chóng như thế nào, cũng có người từ một bên không ngừng đưa tới rất nhanh. Trông dường như là làm không kịp.

Mà lão nhân chỉ còn cách hoạt động tay chẻ không ngừng, mới có thể miễn cưỡng theo kịp tốc độ củi chuyển đến, nếu như bỏ chậm, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cao thủ Kim Đan kỳ, đã đặt tới cảnh giới ngự kiếm, chỉ có điều, lão nhân này không đại đến mức dùng chân nguyên khổng lồ để chẻ củi, làm như thế có lẽ tạm thời sẽ nhanh hơn ít, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi, một khi chân nguyên tiêu hao hết, như vậy nhiệm vụ trong ngày ông cũng đừng nghĩ tới việc sẽ hoàn thành. Dù sao, một mình ông, cần phải chẻ cho xong để đáp ứng nhu cầu tiêu thụ cho cả nửa thành thị trong ngày.

“Ừ!” Lão nhân cuối cùng một đao hạ xuống, đem khúc củi chém thành hai nửa, mới thở hào hển lau cái trán mồ hôi nhễ nhại.

Công việc chế củi hàng ngày rốt cục đã hoàn thành. Cuối cùng có thể thở phào một hơi, lão nhân mỗi ngày đều chờ đợi giây phút này tới, cuộc sống mỗi ngày như thế đều đặn trôi qua mấy trăm vạn năm, không biết còn có mấy lần mấy trăm vạn năm nữa đang chờ đợi mình.

“Nghỉ ngơi hai khắc đồng hồ rồi tiếp tục làm việc!” Tên thủ vệ Kim Đan trung kỳ dẫn theo hai tên thủ vệ Kim Đan sơ kỳ đi tuần tra ngang qua khinh thường nói.

“Mau mau mau! Làm việc làm việc!” Không tới hai khắc đồng hồ, kể cả lão nhân bên trong, một đám tôi tớ chuyển củi tới sắp xếp tại phòng bếp, tiếp liền bị xua tới một chỗ khác, tiếp tục làm công việc nặng nhọc của bọn họ.

Mỗi ngày trước khi trời hừng sáng hai giờ, đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của đám tôi tớ này, bởi vì hai giờ riêng biệt này, bọn họ có thể thực sự nghỉ ngơi tĩnh tọa vận công.

Hôm nay, cũng giống như mọi ngày, lão nhân đang ở trong một căn phòng cũ kỹ hư hỏng do Bắc phủ phân phối cho, ngồi trên chiếc giường tàn tạ không thể tả đang tĩnh tọa điều tức.

Tình cảnh dường như giống với thuở trước, sau lúc đùa giỡn cùng nhau, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, phảng phất như muốn nhìn thấu gì đó, trong miệng thì thảo cầu phúc nói: “Lê, người tại Hạ cửu tầng có khỏe không? Huyền nhi nàng có nghe lời nói của ta không? Có bị khi dễ hay không?... Vương gia, không biết các người thời gian qua có khỏe không? Có phải cũng tới luyện ngục người chết này hay không? Không biết chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau không?”

Cầu phúc xong, lão nhân đã nước mắt nước mũi rơi đầy.

“Vèo!” Một cái thân ảnh hắc bào rất đột ngột xuất hiện tại bên giường của lão nhân, từng cơn gió nhẹ thổi lướt qua giường làm ánh sáng ngọn nến trên mặt cái bàn cũ kỹ lắc lư khi mờ khi tỏ, ánh nến chiếu vào, khuôn mặt người trẻ tuổi vận Hắc bào đầy mặt lệ rơi, nghẹn ngào nức nở.

“Người... người là ai?” Lão nhân cũng không tỏ vẻ sợ hãi, chỉ là nghi hoặc hỏi.

Nơi này là Bắc phủ, là phủ đệ lớn nhất tại Thương Dương thành, thực lực Thương Dương thành rất mạnh - phủ đệ của Bắc Tuấn, còn tại Thương Dương thành, lại là một trong những thành thị lớn nhất trong phương viên ngàn dặm, thế lực lớn cách Thương Dương thành gần nhất, cũng tới ba trăm dặm xa.

Không có ai muốn lựa chọn trêu chọc Bắc phủ, bởi vì làm như vậy, Bắc Tuấn nhất định sẽ làm người chết thêm một lần nữa, cho dù người đã là cao thủ Nguyên Anh kỳ Đại thành, cho dù người là một thành chủ của thành thị.

“Liên Gia Gia?” Lão nhân vô cùng kinh ngạc, bởi vì từ lúc lão nhân phi thăng lên tới Thượng cửu tầng, ông đã không còn sử dụng cái họ này nữa, mà lại lựa chọn ngay một chữ Tàn... để biểu hiện tấm lòng tưởng nhớ đến Tàn gia.

Tần Ngôn, đúng là tên họ của lão nhân lúc này, nhưng người tuổi trẻ vận hắc bào này lại gọi ông là Liên Gia Gia, đó là họ của ông mấy trăm vạn năm về trước sử dụng a!

“Người tuổi trẻ, người... gọi ta là gia gia? Chẳng lẽ...” Liên Ngôn cũng không phải là đã quên hình dáng của Tần Vũ, chẳng qua là hiện giờ trời đang tranh tối tranh sáng, là sắp rạng sáng trời còn mờ tối, cây nến nhỏ nhỏ căn bản không cách nào chiếu sáng gương mặt người phía trước, càng hướng chi, lúc này, Tần Vũ mặt lộ đầy vẻ bi thương, không thể hiện ra rõ ràng hình dáng thực sự trước mắt Liên Ngôn.

Còn Liên Ngôn dự đoán của cũng không phải không có đạo lý, ông liên tưởng ngay đến con trai, lúc này tại tầng thứ chín Hạ cửu tầng thê tử ông đang cùng nhau sinh sống, đã trôi qua mấy trăm vạn năm, tiểu Huyền rất có khả năng đã tìm đến nơi sum họp.

Mấy trăm vạn năm thời gian, phi thăng lên tới Kim Đan kỳ, tư chất đúng như nhau, nhưng cũng rất có thể, vì thế, Liên Ngôn trước tiên cho rằng Tần Vũ là cốt nhục thân tình của mình.

Thật ra, Liên Ngôn chẳng qua là lên tới tầng thứ nhất Thượng cửu tầng bị Bắc phủ nô dịch thì mới có chuyện xưng nơi này là luyện ngục người chết, trước đây, cùng vợ sinh sống cùng một chỗ, ông quả thực cho rằng nơi này là thiên đường, nơi này đối với ông mà nói, ít nhất là một cái thế giới khác.

Còn như ở trong Không gian người chết này, có thể sanh hài tử hay không, Liên Ngôn cũng không biết, cũng chưa từng thấy qua, tại tầng thứ chín Hạ cửu tầng, ông cùng vợ đều bảo bọc nhau sống cuộc sống ẩn cư, bình thường không hỏi đến thế sự, đối với bên ngoài rất cực có các loại gì khác, cũng không thể biết được, còn tại tầng thứ nhất Thượng cửu tầng này, cả ngày ông hết làm việc lại làm việc, thời gian nghỉ ngơi lại rất ít, nói chuyện phiếm với nhau biết được tin tức cũng không cần nói rồi, căn bản không có khả năng, cho nên, ông lão này sống mấy ngàn vạn năm ở trong Tử giới, cũng coi như là kiến thức nông cạn.

Hôm nay ông chẳng qua là có ấn tượng lúc đầu nên nghe được ‘Gia Gia’ cách xưng hô này, mới tưởng là trong cái không gian người chết này có thể thai nghén sinh mạng.

“Hài tử, mau mau tới cho gia gia nhìn xem!” Liên Ngôn cuống quýt ngoắc tay, ngay cả việc Tần Vũ làm sao tiến vào được Bắc phủ vượt qua hàng hàng lớp lớp phòng vệ nghiêm ngặt này, cũng chưa từng hỏi qua.

Tần Vũ vội vàng tiến lại, ngồi xuống bên cạnh Liên Ngôn, vẫn như cũ đầy mặt lệ rơi nhìn Liên Ngôn, nức nở nói:

“Liên Gia Gia, ngài cực khổ quá!”

Liên Ngôn không trả lời Tần Vũ, mà là vừa chăm chú nhìn Tần Vũ, vừa hỏi đáp:

“Hài tử... người...” Nói đến đây, mắt của Liên Ngôn từ từ trợn to, đồng tử cũng kịch liệt thu nhỏ lại, ngăn ngơ trở mắt nhìn Tần Vũ, lắp ba lắp bắp nói: “Người... người...”

“Liên Gia Gia, người làm sao vậy?” Tần Vũ nhìn thấy bộ dáng của Liên Ngôn lúc này, bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng quan sát một vòng tình hình chung quanh, cũng không phát hiện có gì không ổn, với lại, chung quanh đã được ông hạ cấm chế, cho dù là Chương không giả muốn đi vào, cũng phải một phen tổn hao khí lực.

“Tiểu Vũ!?” Liên Ngôn kinh hô.

217. Chương 9: Bắc Phủ

“Tiểu Vũ, thật là người!” Liên Ngôn hai mắt nhòa lệ, hai tay run rẩy đưa về phía trước, ôm lấy đầu Tần Vũ, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực vuốt ve.

Mấy ngàn vạn năm trước, Liên Ngôn đã từng được chiếu cố Tam thái tử mà cảm thấy kiêu hãnh. Vì trước khi chết có thể nhìn thấy Tiểu Vũ mà cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Trải qua hơn ngàn vạn năm sau, dù đã giết chết Dịch Khinh Ngữ, đồng quy vu tận, trả được mối thù giết thê tử nhưng trong lòng không lúc nào là không hoài niệm tới Tần Gia. Đặc biệt lại càng nhớ tới khuôn mặt khả ái nhưng tâm trí lại vô cùng cứng cỏi là Tam thái tử Tần Vũ.

“Liên gia gia... mấy ngàn vạn năm rồi, ngài... đều phải sống như vậy sao?”

Tần Vũ ban ngày đã quan sát sự khổ sở của Liên Ngôn nửa ngày, trong lòng Tần Vũ đau khổ không thôi. Nghĩ tới bản thân mình và người thân lại đang ở một không gian khác sống hạnh phúc no ấm, mà một lão nhân như Liên Ngôn lại cô đơn chịu khổ trong thế giới người chết.

“Tiểu Vũ, mấy ngàn vạn năm qua ta sống cũng rất hạnh phúc!” Liên Ngôn buông Tần Vũ ra, cẩn thận ngắm lại đoạn đứng đây. “A a! Nhìn Tiểu Vũ trưởng thành rồi, so với năm đó thành thực hơn nhiều, ta thậm chí còn không dám nhận ra. Hà hà!”

“Liên gia gia... ngài bao nhiêu năm như vậy mà còn gọi là hạnh phúc sao?” Tần Vũ lúc ban ngày đã trùng trùng xúc động, phải trừng trị bọn người đã nô dịch Liên Gia gia. Bởi vậy giọng nói lúc này có chút không khống chế nổi tâm tư đang tức giận.

“Tiểu Vũ à, thật ra ta mấy trăm vạn năm trước mới phi thăng lên tầng này. Chứ trước kia ở tầng thứ chín Hạ cửu tầng, ta sinh hoạt cũng dễ chịu lắm. Dù sao, tiên thiên đại viên mãn ở đó cũng không nhiều, nên cũng không có nhiều người động chạm đến ta. Quan trọng hơn là ta được cùng thê tử sinh sống một chỗ!” Nói tới chỗ này, vẻ mặt Liên Ngôn tràn đầy hạnh phúc.

“Mấy trăm vạn năm...” Đối với người tu chân mà nói, mấy trăm vạn năm chỉ là thoáng qua, nhưng Tần Vũ rõ ràng chứng kiến, Liên Gia gia căn bản ngay cả thời gian tu luyện cũng không có. Mỗi ngày chỉ có được hai canh giờ nghỉ ngơi điều tức, còn toàn bộ thời gian đều là lao động nặng nhọc.

“Liên gia gia, ngài phải chịu khổ nhiều rồi!”

“Không có gì!” Liên Ngôn cười cười nói. “Không ngờ sau khi ta chết lại có thể được gặp người thế này, thấy người, Liên gia gia đã cảm thấy rất thỏa mãn”

“Liên gia gia, người yên tâm, con lập tức mang người rời khỏi nơi này!” Tần Vũ đứng dậy, miệng mỉm cười nói với Liên Ngôn, trong giọng nói đầy kiên quyết.

“Tiểu Vũ!” Liên Ngôn vội khuyên can: “Không cần đâu! Liên gia gia không cần trợ giúp của con, ta ở nơi này cũng rất tốt mà!”

Tại Thượng cửu tầng, trong tầng không gian thứ nhất này, cấp bậc cao nhất cũng chỉ là cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ. Mà Bắc phủ lại là một tổ chức phi thường cường hãn. Cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ, nếu sau lưng không có thế lực hay bang hội tương đương trợ giúp thì Bắc Phủ tuyệt đối có thể làm cho người chết thêm lần nữa.

Bởi thế mấy trăm vạn năm nay, Liên Ngôn đã nhìn thấu thể mệnh của Bắc Phủ. Vì muốn tồn tại để có thể đợi được vợ mình phi thăng lên, ông đành phải nhận hết thảy khó khăn. Dù ông đã từng ở Hạ cửu tầng hộ phong hoán vũ nhưng tới nơi này thì không phải. Bởi vậy ông càng không dám cãi lời chống lại Bắc Phủ chút nào. Mấy trăm vạn năm qua vẫn một mực cắn răng chịu đựng.

Tần Vũ lớn lên dưới sự chăm sóc của Liên Ngôn, thực lực Tần Vũ thế nào, Liên Ngôn là người hiểu rõ nhất.

Một đứa bé mà đan điền không thể tự khí, mặc dù cố gắng tu luyện ngoại công, nhưng ngoại công thì sao có thể dễ dàng như tu luyện nội công được. Tuy luyện ngoại công không chỉ là gian khổ, mà cho tới nay cũng chưa nghe tới có người nào có thể tu luyện ngoại công tới cảnh giới tiên thiên cao thủ bao giờ. Trong mắt Liên Ngôn, Tần Vũ vẫn chỉ là đứa bé quật cường cứng cỏi mà thôi.

Mặc dù, trước khi chết, Liên Ngôn từng nghe Tần Vũ nói rằng chỉ bằng vào ngoại công mà nó đã tu luyện thành cao thủ cảnh giới tiên thiên. Nhưng từ trước tới nay, Liên Ngôn vẫn một mực không thể tin được, cho rằng Tần Vũ chỉ đang an ủi trước khi mình chết mà thôi. Ông không tin Tần Vũ có khả năng trong thời gian ngắn ngủi mà tu luyện ngoại công tới cảnh giới tiên thiên.

Giờ đây, mấy ngàn vạn năm đã qua, dựa vào sự kiên trì của Tần Vũ, hẳn có lẽ là đã tu luyện ngoại công tới thượng tiên cảnh giới, dù sao cũng đã nhiều năm trôi qua rồi. Ngay cả chính Liên Ngôn nếu không nghĩ tới đột phá, dưới tình huống không có tu luyện bất cứ gì cũng đã phi thăng lên, càng huống hồ là một đứa trẻ kiên cường như vậy.

Nhưng dù, ông có lợi hại hơn nữa thì cuối cùng cũng chỉ là cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ. Bởi không gian nơi này hạn chế năng lượng, chỉ cần vượt qua Nguyên Anh hậu kỳ là sẽ không thể tránh khỏi phải phi thăng. Liên Ngôn biết rõ điều này lắm.

Cho nên, ông không muốn Tần Vũ đi mạo hiểm. Không muốn Tần Vũ vì ông mà tự tìm đường chết.

“Liên gia gia, ngài đừng gạt con nữa. Cuộc sống của người ở chỗ này đúng là khổ, ta nhìn mà không thể chịu nổi. ” Tần Vũ nhỏ giọng nói.

“Tiểu Vũ, Liên gia gia đời này, cho tới bây giờ chưa có yêu cầu người điều gì, giờ Liên Gia gia có một thỉnh cầu, không biết người có thể đáp ứng không?” Liên Ngôn thay đổi phương thức khác, muốn dùng thỉnh cầu của bản thân để Tần Vũ phải nghe lời.

“Liên Gia gia, con biết người muốn nói gì. Thật ra ta...”

“Tiểu Vũ, Liên Gia gia ta ở Hạ cửu tầng suốt mấy ngàn vạn năm thời gian đã rất vui vẻ. Bây giờ ta muốn ở chỗ này chờ vợ con ta phi thăng, gặp lại các nàng một lần. Chẳng lẽ, ước nguyện nhỏ nhoi ấy mà người cũng không để ta thực hiện? Nếu người mang ta đi, vậy Bắc phủ khẳng định sẽ không bỏ qua cho người. Mà người nhiều lắm cũng chỉ là cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, làm sao có thể đấu lại Bắc Phủ. Dù người là một thành chủ, Bắc phủ mệnh thể nào người có biết không, rồi người lại sẽ... Tóm lại, Liên Gia gia không

đồng ý người mạo hiểm như vậy. Nếu vậy, Liên Gia gia chỉ có thể lấy cái chết để cảm tạ!” Liên Ngôn càng nói càng bi thống.

“Liên gia gia, chúng ta không nói chuyện này nữa!” Tần Vũ biết, dù hắn nói gì, Liên Ngôn cũng sẽ không tin tưởng. Đã như vậy, tốt nhất là làm rồi hắn nói.

“Liên Gia gia, nói cho con nghe một chút về cuộc sống của người ở Hạ cửu tầng đi!” Tần Vũ mỉm cười nói với Liên Ngôn, trong mắt tinh quang chợt lóe. Dưới tình huống đêm tối thì người ta không thể phát hiện được, một phân thân trong nháy mắt đi tới Bắc Phủ.

“Hà hà! Liên gia gia cũng không còn nhiều thời gian nữa, vậy nói ngắn thôi nhé. Còn nơi này mặc dù không phải là trọng địa của Bắc phủ, nhưng tội danh tự ý xông vào cũng rất lớn đó. Sau này, người cũng đừng nên tới. Nếu không...”

Tần Vũ mỉm cười:

“Liên Gia gia, người yên tâm, sau này ta cũng không trở lại đây nữa.”

“Ừ! Vậy là tốt rồi!” Liên Ngôn gật đầu cười nói.

Sau đó, Liên Ngôn lại thuật lại cho Tần Vũ cuộc sống của bản thân ở tầng thứ chín Hạ cửu tầng, cùng với gặp lại vợ con như thế nào. Rồi lại kể chuyện cùng họ đồng thời ẩn cư tu luyện như thế nào.

Tại tầng thứ nhất Thượng cửu tầng Vô Danh Không Gian, Thương Dương thành, bên trong Bắc phủ.

Một thân ảnh mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện tại nội đường tiếp khách của Bắc phủ làm cho thủ vệ gác đêm bị dọa một phen hoảng sợ.

“Người nào, dám ban đêm xông vào Bắc Phủ?” Từ cửa điện phủ, hai cao thủ Kim đan hậu kỳ là thủ vệ tới, trong tay không hề có bất cứ vũ khí nào để phòng. Trong đó, một tên thủ vệ là Kim đan hậu kỳ hướng người hắc bào sợ hãi quát.

Hắc bào nhân chậm rãi xoay người, đối mặt với hai thủ vệ, thản nhiên hỏi:

“Bắc Tuấn ở đâu?”

Hai thủ vệ Kim đan hậu kỳ lúc này đã phát run, bởi lúc hắc bào nhân xoay người, một cỗ khí thế bàng bạc đã mãnh liệt cuốn tới, làm cho hai người dù là Kim đan hậu kỳ cao thủ trong nháy mắt cảm thấy khó thở, sợ hãi đến run rẩy tại chỗ.

Áp lực như thế, khí thế như vậy, hai tên thủ vệ này cho tới giờ chưa hề cảm thụ qua. Nguyên Anh hậu kỳ cao thủ họ đã gặp nhiều, nhưng trước nay chưa có ai có khí thế dọa người như kẻ trước mặt. Trong nháy mắt, hai tên thủ vệ đồng thời sinh ra một loại ảo giác, người trước mặt dường như đã vượt qua Nguyên Anh, đạt tới tu vi càng cao hơn.

Một gã thủ vệ run run nói : “Chủ công.... Hắn....hắn....ở trong phòng ngủ...nghỉ ngơi...”

“Uhm! Các người dẫn đường đi!” Hắc bào nhân tùy ý vung tay rút lại uy áp linh hồn.

Hắc bào nhân đúng là Tần Vũ hay chính xác hơn là phân thân của Tần Vũ.

Hai Kim đan hậu kỳ thủ vệ lúc Tần Vũ rút đi uy áp linh hồn, tâm thần nhất thời chìm xuống. Cả hai tin rằng, chỉ cần hắc bào nhân muốn, chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng có thể làm cho hai người bọn họ phải chết. Thậm chí là không cần nhắc tay động chân, chỉ bằng vào áp lực vừa rồi là cũng có thể làm chết người rồi.

Chút xíu nữa thôi là lại chết một lần nữa, hai người tiểu tâm cẩn thận đáp ứng, chỉ sợ hắc bào nhân không vui, mình chết lúc nào cũng không biết vì sao mà chết.

Sau cùng, hai người vừa chuẩn bị động thân, âm thanh của Tần Vũ lại vang lên:

“Đang ở phương hướng nào? Khoảng cách bao xa?”

Hai người đột ngột bị âm thanh của Tần Vũ làm cho hoảng sợ vội trả lời.

“Đại nhân, chủ công hần đang...” Vừa nói hai người dùng ngón tay run run chỉ phương hướng, vừa run rẩy trả lời: “Ước chừng... hai ba trăm thước...”

Hai người vừa mới trả lời xong còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thân thể mình đã tới một nơi khác rồi.

“Thuần... di!” Hai người lúc này chân tay rụng rời, nhìn về Tần Vũ mà con mắt kính sợ không thôi.

Thuần di! Đó thần thông mà chỉ có tiên nhân hoặc tứ kiếp tán tiên mới có. Hắc bào trước mắt này lại còn có thể mang theo hai người mà thuần di, thật không hiểu thực lực là tới đâu. Quan trọng hơn nữa là lại có thể ở tầng không gian này thi triển thuần di mà lại không phải phi thăng. Người này thực lực thật sâu không lường được.

Hai người lúc này cảm thấy vô cùng may mắn, may mà mình chưa có đắc tội với Tần Vũ.

“Đúng là gian phòng kia phải không?” Tần Vũ chỉ vào khối kiến trúc hoa lệ nhất ở hậu viện Bắc Phủ hỏi.

“Dạ đúng vậy!” Hai người hồi đáp.

Lúc hai người vừa trả lời xong, hắc bào nhân trước mắt lại đột nhiên biến mất, nhưng áp lực vô hình vẫn đang áp bách lên tâm hai người. Cả hai đồng thời cùng sinh ra một ý niệm trong đầu là chạy đi, thoát khỏi Bắc Phủ, càng xa càng tốt.

Trong tấm phòng của Bắc Tuấn ở Bắc Phủ.

Bắc Tuấn là cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ lúc này đang ôm hai tên Kim Đan trên dưới là hai cô gái mà ngủ, không hề để tâm tới bất kỳ động tĩnh nào bên trong.

“Người có phải là Bắc Tuấn?” Tần Vũ đi tới đầu giường nhạ giọng hỏi.

“Ai đó?” Bắc Tuấn hét lớn một tiếng, cuống quýt ngồi dậy. “Người là ai? Người vào bằng cách nào?”

Bắc Tuấn vừa bối rối mặc y phục vừa cảnh giác nhìn Hắc bào nhân trước mắt, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Phòng bị của Bắc Phủ, Bắc Tuấn biết rõ, đừng nói là một người sống, ngay cả một con ruồi muốn tiến vào cũng phải được Bắc Tuấn đồng ý mới được. Huống chi đây lại là phòng ngủ của mình, xung quanh có không ít Nguyên Anh hậu kỳ cao thủ âm thầm thủ vệ. Chính mình hô lên như vậy mà không có kẻ nào xông vào. Vậy chỉ còn một khả năng là bọn chúng đều chết cả.

Càng làm cho Bắc Tuấn kinh ngạc là, chính mình là người đã sắp phi thăng rồi, dĩ nhiên là người có năng lượng cao nhất, vậy mà cũng không nhìn thấu tu vi của người trước mắt. Hơn nữa, ngữ khí nhàn nhạt của Hắc bào nhân cũng mang tới cho mình áp lực vô cùng, ép tới mức bản thân cũng thấy khó thở.

218. Chương 10: Trở Về Tầng Thứ Chín

Sau khi nhìn qua khổ nạn của Liên Ngôn, Tần Vũ đã chuẩn bị trừng phạt đám Bắc Tuấn cả nhóm đã chèn ép ức hiếp thân nhân của mình. Nguyên trước đó, ông là định phát tay trực tiếp hủy diệt luôn thành trì này cho xong chuyện, nhưng cuối cùng thấy Liên gia gia giữ gìn bộ dạng của chính mình, liền cảm thấy đối phó với đám ác nhân này, mức độ trừng phạt như thế tịnh không đủ. Tử vong cũng không phải là cách trừng phạt hữu hiệu nhất, tối thiểu với loại người này trước khi chết, để cho Liên gia gia một cái đáp án giải sầu.

Trong phòng Liên Ngôn, Tần Vũ đột nhiên đứng dậy, đúng lúc đang tán gẫu chuyện gia đình với Liên Ngôn liền mỉm cười nói:

“Liên gia gia, chúng ta đến lúc nên rời khỏi nơi này rồi!”

“Cái gì?” Liên Ngôn một trận kinh ngạc, vội nói: “Tiểu Vũ, con không phải đã đáp ứng ta... Liên gia gia trước nay không yêu cầu con điều gì, lẽ nào ngay cái yêu cầu nho nhỏ này cũng không đáp ứng Liên gia gia?”

“Liên gia gia!” Tần Vũ mỉm cười nói: “Con đáp ứng người, sau này nhất định khiến cho người trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, khiến cho người cùng thê nữ đoàn tụ, còn muốn người tiếp tục theo phụ thân con

hưởng phúc!” Nói đến đây, vẻ mặt Tần Vũ tràn đầy khao khát: “Người khẳng định rất muốn gặp lại phụ thân con mà? Phụ thân con nhất định cũng rất muốn gặp lại Liên gia gia năm đó.”

Liên Ngôn trước sau không nghe tường tận nội dung câu nói của Tần Vũ:

“Tiểu Vũ a! Coi như là Liên gia gia cầu xin con, con không biết thể mặt của Bắc phủ! Đó không phải con có khả năng phản kháng được!”

“A Ha! Liên gia gia, người vẫn còn nhớ chứ, năm đó con vẫn còn nhỏ, nhưng đã khắc khổ tu luyện nội công. Từ trước tới nay, con đều không buông lỏng tu luyện. Hiện tại, tiểu Vũ đã rất lợi hại rồi!” Tần Vũ kiêu ngạo nói.

Đương nhiên Liên Ngôn cũng đồng dạng có kì vọng đối với Tần Vũ, hy vọng Tần Vũ có thể trở nên cường đại, hoàn thành tâm nguyện của chính ông. Hiện tại, Tần Vũ đã hoàn thành kì vọng của ông năm đó, trở thành niềm kiêu ngạo trong mắt chính Liên gia gia mình, chính mình làm sao có thể không vui mừng?

“Tiểu Vũ...” Liên Ngôn vẫn muốn nói gì đó, nhưng bị tiếng đập cửa nhẹ nhàng gián đoạn.

“Nguy rồi! Tiểu Vũ, con mau lên.... mau trốn đi!” Liên Ngôn cuống quýt nhìn xem bốn phía có nơi có thể giấu người hay không.

“Mời vào!” Tần Vũ mỉm cười hồi đáp.

Còn không đợi Liên Ngôn phản ứng lại cửa đã mở ra, một trung niên nam tử run lấy bầy tiến vào.

“Chủ công!?” Liên Ngôn nhận ra trung niên nam tử này, kinh hô lên một tiếng.

“Xong rồi xong rồi, thế này là đi đời rồi! Tiểu Vũ nó làm thế nào đây? Đều trách ta lão đầu này, sớm nên khuyên nó rời đi. Thế này nên làm sao mới tốt?” Liên Ngôn trong tâm nôn nóng vạn phần.

Phân thân của Tần Vũ đã từ cửa thuận di trở về bổn tôn, việc đối phó với một tu chân giả Nguyên Anh hậu kì Tần Vũ chỉ bất quá là cái nhấc tay, nhưng hiện tại, Tần Vũ càng hy vọng những năm chịu đựng cực khổ gần đây của Liên gia gia nên có được lời xin lỗi, cho dù là bị bức bách đến đây.

“Người vẫn còn đứng đó làm cái gì?” Tần Vũ nhàn nhàn hỏi.

“Tiểu Vũ, con đây là làm cái gì?” Liên Ngôn thấy hần ăn nói với chủ công Bắc Tuấn như thế, vội vàng ngăn cản, lại khẩn trương mà đồng dạng run lấy bầy đối diện với Bắc Tuấn: “Chủ công... xin ngài thứ lỗi, ta lập tức, lập tức đưa hần rời đi... ngài có trừng phạt gì, đều tính lên đầu ta, xin đừng làm khó hần...”

Tần Vũ thấy Liên Ngôn vậy mà lại hướng Bắc Tuấn xin lỗi, còn lúc này Bắc Tuấn bởi vì lời xin lỗi của Liên Ngôn mà trợn tròn mắt, căn bản không có dựa theo lời hần nói mà làm, lập tức nhíu nhíu mày, thanh âm không khỏi tăng cao lên vài phần: “Bắc Tuấn!”

Bắc Tuấn nghe dọa cho hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, khóc lóc kêu thảm mà dập đầu nói:

“Xin lỗi! Hai vị Tần gia gia! Tha cho tiểu nhân đi, ta dập đầu với ngài! Ta dập đầu! Ta Bắc Tuấn không phải là cái thứ gì.....”

“Cái này...” Liên Ngôn trợn mắt: “Cái này... là đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Vũ mỉm cười, nói:

“Liên gia gia, người an tâm tiếp lấy cái khấu đầu của hần, sau đó chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này.”

“Không, không!” Liên Ngôn nghe xong, đã đại khái minh bạch chuyện như thế nào xảy ra, không ngoài là Tần Vũ dựa vào võ nghệ cao cường, bắt cóc Bắc Tuấn tới nơi này, đồng thời cậy mạnh uy hiếp hần. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sau này sẽ chịu báo thù vô tận không lúc nào ngơi.

“Chủ công, mau đứng lên, mau đứng lên!” Liên Ngôn hoang mang bước lên trước đỡ Bắc Tuấn, nhưng lại bị Tần Vũ cản lại.

“Tiểu Vũ...” Liên Ngôn lúc này đã có chút phần nộ.

“Liên gia gia...” Tần Vũ trong tâm chán chừ một chút, mới thở ra một ngụm khí nói: “Được rồi, Liên gia gia, không cần bọn hần xin lỗi người nữa, con lập tức đưa người rời đi. Nói xong, không đợi Liên Ngôn mở miệng liền thi triển thuật di.

Liên Ngôn chỉ cảm giác trước mắt hoa lên một cái, liền đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Hư không dưới chân, chính là Bắc phủ khí thể rộng rãi khoáng đạt.

“Thuần... thuần di?” Liên Ngôn kinh ngạc thất thanh nói.

Càng khiến Liên Ngôn kinh ngạc vẫn còn ở phía sau, Tần Vũ bên cạnh Liên Ngôn, chỉ là nhẹ nhàng phất tay, Bắc phủ dưới chân liền trong nháy mắt sụp đổ, đó không phải là hủy diệt đơn giản, mà là hoàn toàn biến mất, là bị vô số khe nứt không gian hút vào mà hủy diệt.

Hơn nữa, vền vền chỉ có Bắc phủ bị hủy, những thứ bên trong Bắc phủ cùng chính mình nhất dạng khổ lực vậy mà trong cuồng loạn một chút cũng không sao, đây phải là khổng chế lực cường hãn cỡ nào ah, mà Tần Vũ hình như chỉ là nhẹ nhàng phất phất tay.

“Cái này...” Liên Ngôn lúc này thảng thốt không có gì để nói, chỉ đứng sững tại chỗ.

“Liên gia gia, bọn chúng đã nhận trừng phạt nên có rồi, chúng ta đi thôi, đi tìm thê nữ của người!” Tần Vũ mỉm cười nói.

“Ah?” Liên Ngôn vẫn từ trong chấn hải vừa nãy chưa kịp phản ứng lại nghe Tần Vũ nói đi tìm thê nữ của chính mình, càng là tại chỗ chấn kinh.

Thê nữ của mình lúc này đang ở Hạ cửu tầng, Hạ cửu tầng là thế giới của phàm nhân, trước nay đều chỉ có phi thăng, chưa nghe nói qua nghịch hướng mà làm, phi ngược xuống lại?

Còn không đợi Liên Ngôn chấn kinh xong, Tần Vũ liền thi triển thuật di, đến tầng không gian thứ chín của Hạ cửu tầng.

“Nơi này là...” Liên Ngôn kinh ngạc nhìn hướng về sơn mạch nơi xa, có chút không tin vào đôi mắt của mình, vội vàng giụi mắt một hồi mới lại run run nói: “Đây... đây là Đan Hà sơn mạch... đây... ta...” Liên Ngôn có chút ngốc đi, liền tiếp chấn kinh khiến ông có điểm tiếp nhận không được.

“Liên gia gia, nơi đây là tầng thứ chín của Hạ cửu tầng, không biết người có biết thê nữ hiện tại đang ở nơi nào hay không?” Tần Vũ hỏi.

“Cái này...” Liên Ngôn vẫn như trước tỉnh lại từ trong chấn kinh: “Tiểu Vũ... ta đây có phải là đang nằm mơ không a?”

“Liên gia gia!” Tần Vũ nghiêm túc nhìn về Liên Ngôn, nói: “Tu vi của tiểu Vũ hiện tại đã không phải là người có thể tưởng tượng được nữa, người chỉ cần tin tưởng là được rồi. Con nhất định mang người cùng gia quyến rời khỏi nơi này, trở về Tần phủ sống cuộc sống hạnh phúc.”

“Không phải ta có thể tưởng tượng?” Liên Ngôn cấp tốc suy nghĩ: “Lẽ nào, con đã là tiên nhân?”

“A Ha, người cho rằng như thế cũng được, tóm lại đám tu chân giả Nguyên Anh kì đó không phải là đối thủ của con!” Tần Vũ không có nói ra tu vi chân thực của chính mình bởi vì thực tại đó là quá sức tưởng tượng.

“Tiên nhân...” Liên Ngôn bây giờ cuối cùng đã nghĩ thông, tiên nhân trong truyền thuyết là không có gì không thể, có thể mang một người chết trở về nhân gian, lại có khó khăn gì?

Sau khi nghĩ thông, Liên Ngôn phá lên cười ha ha, tán thán nói:

“Tiểu Vũ a! Con thật không khiến Liên gia gia của người thất vọng a! Nghĩ tới, Tần gia có con một người phi thăng lên Tiên giới, cũng đủ để tự ngạo trăm kiếp rồi! Ta Liên gia gia của con thật là cao hứng a!”

“Liên gia gia!” Tần Vũ nhớ lại cực khổ đã từng tu luyện, trong tâm có chút thương cảm, ngữ khí cũng có chút ghen ngào: “Tiểu Vũ về sau này có năng lực rồi, nhưng lại khiến Liên gia gia người nhận bao nhiêu khổ ải thể này...”

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, công dưỡng dục mà thân không thể báo đáp. Đây là Tần Vũ nhiều năm nay, mỗi lúc nhớ tới Liên Ngôn, liền bi thương không thôi. Hôm nay, cuối cùng có cơ hội như thế này, tự nhiên phải báo đáp thật tốt cho lão nhân.

“Không sao không sao!” Liên Ngôn trong tâm cũng là cảm kích vạn phần, nghĩ hải tử bản thân mình tận tay nuôi lớn hôm nay có được thành tựu cỡ này, mặt không ngừng tuôn ra thần sắc tự hào: “Con có thành tựu như ngày hôm nay, Liên gia gia rất vui, rất vui a, Ha Ha!”

Đúng rồi, vương gia bọn họ vẫn tốt chứ?” Từ lúc gặp Tần Vũ đến giờ, đối với đám người Tần vương gia Tần Đức, Liên Ngôn là tránh né không nói, lo lắng sau nhiều ngàn vạn năm qua, mọi thứ đều biến đổi rồi, thậm chí mọi thứ đều không còn. Liên Ngôn không hỏi đến, chính là muốn trong tâm lưu lại một phần hy vọng. Nhưng mới vừa nghe Tần Vũ nói phụ thân hắn cũng rất nhớ đến chính mình, nghĩ đến chính mình đã lo lắng quá nhiều rồi.

“A! Phụ thân bọn họ đều rất khỏe!”

“Tốt! Tốt! Thế thì tốt!” Liên Ngôn hớn hở ra mặt, nếu như không phải màu sắc nơi đây mọi thứ đều màu xám, nghĩ tới ông hiện tại nên là mặt đầy hồng quang mới đúng.

Tần Vũ hài lòng nhìn Liên gia gia:

“Liên gia gia, chúng ta cùng đi tìm thê nữ của người đi.”

“A! Ha ha!” Liên Ngôn vội lia lịa gạt đầu, bắt đầu chỉ phương hướng đến.

Một lúc sau, hai người cuối cùng đã đến một nơi tên là Thiết Thạch sơn mạch.

Căn cứ trên đường nghe ngóng tìm kiếm, thê nữ của Liên Ngôn lúc này chính là ở Thiết Thạch sơn mạch tu luyện, mà hai người đều là cảnh giới tiên thiên đại viên mãn.

Tần Vũ dùng thần thức tỉ mỉ lục soát một lần, tại Thiết Thạch sơn mạch tìm ra ba bốn đôi phù hợp yêu cầu của ẩn tu giả.

Ẩn tu thường đều là đơn độc tiến hành, song song cùng nhau tu luyện, thường lấy đạo hữu hoặc thân nhân. Với hoàn cảnh thê nữ của Liên Ngôn hai mẹ con như thế này cùng tu luyện tịnh không có nhiều.

Tần Vũ chỉ có thể dùng thần thức dò xét ra khí tức của đối phương, phân biệt ra nam nữ cường nhược, cũng không thể như vậy mà mô phỏng ra tướng mạo, vì thế chỉ có thể dùng phương thức xếp ra tra xét, người đúng điều kiện phù hợp từng người từng người xếp ra xác định.

“Liên gia gia, bên này!” Tần Vũ nói xong, liền đem Liên Ngôn thuận di một cái, biến mất tại chỗ.

Không lâu lắm, Liên Ngôn lần nữa cùng thê nữ trùng phùng, tròng cảnh lại lần nữa tương kiến tự nhiên là động nhân tâm, Tần Vũ xuất ra không gian đủ cho đám người Liên Ngôn, bố hạ cho bọn họ cấm chế tuyệt đối an toàn xong, thuận di rời khỏi Thiết Thạch sơn mạch.

Một mình đứng tại tầng thứ chín của Hạ cửu tầng, Tần Vũ lần nữa dùng phương thức lục soát từng tầng, từ dưới lên trên từng tầng một lục soát.

Lúc lục soát tầng thứ bảy, về mặt Tần Vũ lần nữa mất tự nhiên:

“Sư... phụ...”

Thần thức của ông dò tra được Triệu Vân Hưng, lúc này, Triệu Vân Hưng đang ở nơi tu luyện, mà cùng với ông ta, còn có một siêu cấp Thần thú Phượng Hoàng.

219. Chương 11: Sư Phụ Triệu Vân Hưng

Khi đó, tự mình đã lựa chọn Triệu Vân Hưng làm sư phụ dạy ngoại công, khi đó, dưới sự nghiêm khắc của Triệu Vân Hưng, chính mình cũng lại khắc khổ rèn luyện... có thể nói, ban đầu không có Triệu Vân Hưng, tự nhiên không có Tần Vũ hiện tại.

Từng có nhiều lúc, Tần Vũ biết bao lần muốn báo đáp vị sư phụ này a.

Nhưng hết thảy như vậy, đều trong một thoáng chốc kia đã làm tiêu tan ước vọng sắp thành hiện thực của chính mình.

“Tam điện hạ... phụ thân, ông ấy... ông ấy đã chết rồi. Là chết trên chiến trường!”

Ban đầu, lúc Triệu Ngôn Vân – con của Triệu Vân Hưng nói cho Tần Vũ, Tần Vũ trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, đầu óc giống như bị một trận sét đánh, oanh minh không ngừng.

Nếu như không nhờ Lưu Tinh Lệ trợ giúp, Tần Vũ lúc ấy sợ rằng đã trực tiếp ngắt đi rồi.

Mặc dù chính mình đã vì sư phụ báo mối huyết hải thâm cừu này nhưng vĩnh viễn không cách nào vẫn hồi lại tính mạng của sư phụ.

Hôm nay đến Tử giới, lại một lần nữa gặp lại Triệu Vân Hưng đã mất từ lâu, tâm tình của Tần Vũ có thể tưởng tượng là biết được.

“Sư phụ! Không ngờ con vẫn còn có thể gặp lại người!” Tần Vũ thì thào tự nói một tiếng. Lúc này, biến mất tại tầng thứ chín của Hạ cửu tầng, thuận di đến tầng thứ bảy của Thượng cửu tầng.

“Người nào? Dám cả gan xông vào lãnh địa của Huyền Long thú nhất tộc?” Nam tử cường tráng ngay tại sát na Tần Vũ xuất hiện, quát.

“Ồ? Đây là Thần thú gì? Khí tức rất quái dị!” Tần Vũ kì quái đánh giá nam tử trước mắt, trong lòng thầm than, thần thức triển khai, đem chu vi khí tức tương ứng tận thu vào não hải, phát hiện sư phụ của mình lúc này chính là ở trong tận sâu sào huyết của đám quái dị Thần thú này. Nghĩ ra, đám Thần thú này cùng sư phụ của mình quan hệ cũng không tệ lắm.

“Dám cả gan tự xông vào lãnh địa của tứ thủ hộ giả Thần thú, chết!” Nam tử kia không để ý vị hắc bào này chưa trả lời câu hỏi của mình. Trong mắt hắn, tự tiện xâm nhập vào thì chỉ có một kết quả, mà đối với người sắp chết, nói nhảm nhiều cũng là lãng phí. Nói xong, nam tử trong nháy mắt hướng Tần Vũ công kích tới.

“Ồ? Loại công kích này thật quái dị...” Tần Vũ trong nháy mắt khi hắn công kích liền thuận di thoát ra, nhưng công kích của nam tử kia như bóng như hình bám theo, dĩ nhiên theo thuận di của Tần Vũ mà công kích tới.

Mặc dù phương thức công kích quái dị nhưng thực lực cách biệt quả thực quá lớn, nam tử này hoàn toàn không có biện pháp để tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với Tần Vũ, ông dễ dàng tránh né được.

“Thật mạnh!” Nam tử kia trong tâm một trận chấn động kinh hãi. Tại tầng thứ bảy này, ngoại trừ tộc trưởng của tam đại thủ hộ thú kia ra, cơ hồ tìm không ra ai có thể chiến thắng hắn.

Nhưng người trước mắt, lại cho hắn cảm giác không cách nào chiến thắng được.

Loại cảm giác này đã từng xuất hiện một lần khi đại chiến với Yêu vương, nhưng sau đó, trải qua chủ nhân giải trừ phong ấn, cho dù gặp lại Yêu vương cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhưng người trước mắt này, phải là thực lực gì a?

“Triệu Vân Hưng có hay không tại quý xứ làm khách?” Tần Vũ thản nhiên hỏi.

Nam tử sững sờ lập tức tâm sinh cảnh giác:

“Người hỏi chuyện này làm gì?”

“A Ha, ta từng là đệ tử của Triệu Vân Hưng, muốn gặp ông ấy một lần, không biết...” Tần Vũ mỉm cười nói.

Nếu đã là bằng hữu của sư phụ, vậy thái độ cũng không được quá cường ngạnh.

Hơn nữa Tần Vũ đối với phương thức công kích quỷ dị đó của hắn cũng có điểm hứng thú. Vậy mà ngay cả mình dùng pháp tắc siêu việt né tránh cũng suýt chút nữa bị công kích trúng, có thể tưởng tượng, loại phương thức công kích này hiển nhiên là một loại siêu việt Không gian cùng Thời gian pháp tắc khác tồn tại.

Nếu như là địch nhân, cùng lắm thì trực tiếp sư hồn, nhưng đây lại là bằng hữu của sư phụ thì có chút khó khăn rồi.

Không biết đối phương có nguyện ý nói cho ông biết hay không?

“Hừ! Người có cái gì chứng minh người là học trò của Triệu tướng quân?” Có thể có được thực lực như thế tự nhiên là một trong tứ đại thủ hộ thần thú, nam tử kia chính là tộc trưởng huyền long thú tộc Ngao Kim.

“Cái này...” Tần Vũ trong đầu thoáng suy tư, sau đó tùy tiện vung tay lên, trong không trung xuất hiện một hình ảnh phản chiếu toàn bộ tin tức.

Trên hình ảnh, một nam tử anh tuấn đang chỉ đạo một tiểu nam hài khắc khổ tu luyện ngoại công.

Trường cảnh đó phi thường chân thật, thậm chí còn mang theo âm thanh.

Thanh âm nghiêm khắc của nam tử anh tuấn thỉnh thoảng lại vang lên, mà tiểu nam hài thì hết lần này đến lần khác nghiêng răng kiên trì thực hiện.

Nội dung của hình ảnh tuy không nhiều nhưng sau khi hình ảnh hoàn tất xong, hai người tại đây đều trầm mặc.

Ngao Kim là bởi vì khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ! Tự nhiên tại giữa không trung quán thấu ngưng tụ hình ảnh như thế, đây là không chế thâm thúy cỡ nào a.

Ngao Kim tự hỏi không cách nào làm được, cho dù là dùng tự thân lực lượng khiến không khí chấn động mà sản sinh ra âm thanh chân thật hẳn cũng không cách nào làm được.

Đối với thực lực của Tần Vũ, đánh giá của Ngao Kim lại cao thêm một phần.

Còn Tần Vũ lại đang hoài niệm, nhớ lại lúc đã từng ở “Đông Lam Sơn” trên Vân Vụ sơn trang, tình cảnh đi theo Triệu Vân Hưng khắc khổ tu luyện.

Bức hình ảnh kia là căn cứ theo trí nhớ của Tần Vũ phục chế ra, còn tình cảm sâu trong nội tâm Tần Vũ cũng theo bức hình ảnh đó mà kích động lên.

Không lâu lắm, Tần Vũ một lần nữa vung tay lên, lại một bức hình ảnh bất đồng khác xuất hiện giữa không trung.

Tràng cảnh bên trong như trước vẫn là Vân Vụ sơn trang nhưng nhân vật bên trong đã thoáng thay đổi.

Tiểu nam hài như trước vẫn là tiểu nam hài nhưng người còn lại đã đổi thành một lão nhân hiền lành.

Trong tràng cảnh, lão nhân chính diện mang nụ cười nhìn tiểu nam hài này khắc khổ luyện công, thỉnh thoảng gật gù đầu tán thưởng.

Không biết qua bao lâu, Tần Vũ bị một tiếng kinh hô đánh thức.

“Tam điện ha?” Đây chính là thanh âm của Triệu Vân Hưng.

Ông đang trong lúc tu luyện, đột nhiên nghe Huyền long thú tộc trưởng Ngao Kim thông báo, nói chính mình có một học trò cầu kiến.

Triệu Vân Hưng lúc ấy vẫn còn ngoài nghi có phải hay không có người của Tiên Ma Yêu giới ở tầng sáu phi thăng lên? Nhưng sau khi nghe Ngao Kim tự thuật về thực lực của người học trò này, dĩ nhiên dùng thần thức cũng vô pháp điều tra khí tức của hắn liền nghi hoặc không thôi bèn khởi thân tự mình ra nghênh tiếp.

Nhưng không ngờ, một lần nghênh tiếp này, lại là nghênh tiếp một sự ngạc nhiên mừng rỡ.

“Sư phụ!” Hình ảnh giữa không trung chợt biến mất, Tần Vũ sững sờ đứng tại chỗ nhìn về phía Triệu Vân Hưng.

Mà Triệu Vân Hưng cũng đồng dạng, đứng ngốc tại chỗ.

Nguyên vốn, ông chỉ là hoài nghi, nhưng trong sát na Tần Vũ xoay người kia, ông liền khẳng định thân phận của Tần Vũ.

Ngao Kim thấy không có chuyện của mình, liền lặng lẽ rời đi.

Tần Vũ cùng Triệu Vân Hưng hai người đứng tại chỗ một hồi lâu, suy nghĩ giữa hai người đều không khỏi phiêu hời về Vân Vụ sơn trang năm đó, tâm ý gặp nhau, cùng mỉm cười thâm thúy.

“Hảo tiểu tử!!” Triệu Vân Hưng đột nhiên tăng tốc một cái xuất hiện bên trái Tần Vũ, hữu chưởng mạnh mẽ vỗ vào vai Tần Vũ.

Thực lực của Tần Vũ như thế nào, Hồng Quân đã từng cùng Triệu Vân Hưng nhắc qua. Tuy không biết chính xác như thế nào, nhưng theo Triệu Vân Hưng thấy Tần Vũ ít nhất là Thần Vương cấp bậc cao thủ, hơn nữa theo như lời Hồng Quân nói: là đệ nhất cao thủ Thần Vương của Thần giới.

Vì thế Triệu Vân Hưng không chút khách khí, một chưởng này xuất hết toàn lực.

“Hô!” Triệu Vân Hưng công kích như thiểm điện đó nhưng lại thất bại, chỉ công kích trúng tàn ảnh của Tần Vũ.

”Ha Ha Ha... tiểu tử ngươi, nhiều năm như vậy, ngươi quả thật không xao nhãng khổ luyện.

Có thể trở thành sư phụ của ngươi, ta thật là bội phần vui mừng a!” Triệu Vân Hưng tịnh không để ý công kích này đánh vào hư không, ha ha phá lên cười.

“A Ha! Sư phụ danh tiếng năm đó cũng không giảm a!” Tần Vũ mỉm cười nói.

“Nhớ năm đó, ngươi vẫn còn là một tiểu nam hài, vậy mà lại vô cùng quật cường. Một năm đó, ngoại trừ chiến trường ra, là một năm hồi ức đáng giá nhất của ta.”

Triệu Vân Hưng hưng phấn nói, nguyên vốn đúng là như vậy, Triệu Vân Hưng một đời, trừ ở ngoài chiến trường ra, cũng chính thời gian một năm ở đó là địa phương khác của ông.

”Lần đầu tiên nghe nói ngươi dĩ nhiên đem ngoại công tu luyện tới tiên thiên cảnh giới, ta rất tự hào mà khoe khoang với bộ hạ của ta không ngừng. Rồi sau đó, lại nghe nói ngươi vậy mà cũng vượt qua tứ cửu thiên kiếp... ta lúc ấy thật không dám nhận loại học trò như ngươi.

Sau khi bị giết, ta tại Tử giới bởi vì không có chiến tranh trói buộc, liền khắc khổ tu luyện tiếp.

Nguyên là, còn cho rằng với thành tựu của ta hôm nay có thể tự hào để người gọi ta một tiếng sư phụ. Nhưng lại không nghĩ rằng...” Triệu Vân Hưng vừa nhớ lại, vừa lắc lắc đầu cảm khái.

“Sư phụ, nếu như không có người năm đó dạy bảo sẽ không có Tần Vũ ngày nay! Sư phụ không cần tự chôn vùi mình.” Tần Vũ mỉm cười nói.

“A Ha. Đi, chúng ta đi vào ngồi uống rượu từ từ trò chuyện! Ha ha!” Triệu Vân Hưng vội vàng kéo Tần Vũ, hướng sơn cốc của tòa núi cao bay đi.

Trong sơn cốc thạch động mới tu sửa, hai người uống rượu ôn lại chuyện cũ, đực nửa chừng Phượng Hi cũng gia nhập vào, tiểu Phượng Hoàng thân là siêu cấp Thần thú, không uống thì thôi, đã uống vào thì không dứt.

“Sư phụ, người là nói, tứ đại thủ hộ Thần thú đó đều là thủ hạ của Tiểu Sương?” Tần Vũ nghi hoặc không thôi, chủ nhân của tứ đại thủ hộ thú lại là Tiểu Sương? Tứ đại thủ hộ đó thủ hộ cái gì?”

“Cái này Tiểu Quân nó không nói nhiều với ta, ta chỉ biết, tứ đại thủ hộ thú này hoàn toàn nghe hiệu lệnh của Tiểu Quân. Ta có thể ở chỗ này tu luyện, cũng nhờ nhiều vào Tiểu Quân mở lời a!” Triệu Vân Hưng nói tới Hồng Quân, cũng là mặt mày hớn hỷ vui vẻ không thôi. Con trai của học trò mình, thực tại cho mình quá nhiều kính hỉ rồi.

“Hiệu lệnh tứ đại thủ hộ thú?” Tần Vũ không nhịn được nhớ tới suy đoán của Hồng Mông đại ca, Hồng Quân rất có thể thành chủ nhân của cái không gian này, còn tứ đại thủ hộ thú, chính là tọa hạ của chủ nhân cái không gian này.

Nghĩ tới đây, Tần Vũ lại không khỏi nhớ tới công kích mới vừa rồi của tộc trưởng Huyền long thú tộc kia.

“Chẳng lẽ, đây đúng là thực lực của tứ đại thủ hộ thú? Nếu là như thế, vậy chủ nhân của cái không gian này thực lực lại sẽ như thế nào?” Tần Vũ âm thầm suy đoán, trong lòng không khỏi một tia chờ đợi, cũng lại sinh ra càng nhiều nghi ngờ: “Hoàn toàn bất đồng với thực lực của Chưởng khống giả, rồi lại giỏi hơn thời không pháp tắc, đây là cái gì?”

“Ha Ha... không nói cái này, đến lúc đó người tự đi hỏi Hồng Quân chẳng phải sẽ biết sao?” Triệu Vân Hưng ha ha cười to, thật vất vả mới gặp được Tần Vũ, tự nhiên có nhiều chuyện vui vẻ để giải bày tâm sự: “Nghe Hồng Quân nói, Tam điện hạ sớm đã là Thần giới đệ nhất Thần Vương rồi?”

“A Ha, sư phụ tự mình nhận thức là biết.”

Tần Vũ tránh cái vấn đề này, thực lực của Hồng Mông Chưởng khống giả, không phải người bình thường có thể hiểu được.

Uống một hớp rượu, Tần Vũ nói:

“A Ha, sư phụ, phụ thân của ta, bọn họ chính là rất nhớ người a!” Nghe được lời của Tần Vũ, chén rượu trong tay Triệu Vân Hưng rung động một trận:

“Vương gia bọn họ, bây giờ đều khỏe chứ?” Mặc dù đã nghe qua Hồng Quân hần nhắc tới, nhưng đầu tiên bởi vì Hồng Quân rời đi sớm, sự tình về sau không biết được, hơn nữa, Triệu Vân Hưng đối với Tần Đức bọn họ cũng đồng dạng rất nhớ mong. Có thể nghe lại Tần Vũ nói một lần nữa, cho dù là lặp lại cũng không việc gì.

220. Chương 12: Kinh Văn Nghịch Ương

“Tần Vũ đã nghĩ xong xuôi hết rồi, nếu như Cổ Bàn bọn họ không cách nào kịp thời đi tới, cùng lắm thì từ Hồng Quân nơi đó lấy mấy cái Hồng Mông linh bảo lại đây, sau đó phá vỡ một cái đi thông đạo lương giới, đưa bọn họ một hơi toàn bộ trở lại Nhân gian giới.

Đối với người chết, chỉ cần có chân linh tồn tại, cũng không làm khó được Tần Vũ Chưởng khống giả, chân chính phục sinh bọn họ, chỉ bất quá tổn hao một chút khí lực mà thôi.

“Cái gì? Trở lại Nhân Gian Giới??” Triệu Vân Hưng kinh hô! Ông cũng không có hỏi Tần Vũ rốt cuộc là như thế nào lại đến Tử giới, như ông biết, Hồng Quân với trạng thái người sống đến Tử giới đã rất kỳ lạ rồi, sau khi kinh lịch qua trùng kích như thế, ông tự nhiên sẽ không có hoài nghi phụ thân của Hồng Quân cũng có thể với phương thức như thế đến Tử giới.

Nhưng mà có thể đem người chết mang về Nhân gian giới? Cái này càng kì lạ.

“Đúng! Trở lại Nhân gian giới! Sư phụ có nguyện ý không?” Tần Vũ mỉm cười hỏi.

“Nguyện ý, nguyện ý, đương nhiên nguyện ý.

Ha ha, ta cũng rất nhớ mong Vương gia, còn có Hoàng thượng bọn họ...” Nghĩ tới chính mình vẫn còn có cơ hội nhìn thấy Tần Đức Tần Chính bọn họ, Triệu Vân Hưng tự nhiên là kích động không thôi.

“Tiền bối...” Phượng Hi một mực không mở miệng đột nhiên nói chuyện: “Ta có thể cùng... chủ nhân... cùng nhau trở lại Nhân Gian giới hay không?” Phượng Hi lúc này vẫn như trước là linh thú của Hồng Quân, vì thế trước mặt phụ thân của Hồng Quân, không dám xưng Hồng Quân làm Quân ca, chỉ có thể xưng hô “chủ nhân”.

“Người gọi là Phượng Hi phải không? Ừm! Một tiểu Phượng Hoàng rất khả ái!” Tần Vũ vừa nói, tiện tay phát một cái, lấy vòng Linh Thú trong người của Phượng Hi ra.

“Tiền bối! ??” Phượng hi thấy Tần Vũ không hỏi một tiếng liền đem vòng Linh Thú lấy ra, giải trừ mất quan hệ khế ước giữa nàng và Hồng Quân, nhất thời kinh hô không thôi.

Không biết tại sao, Phượng Hi lúc này trong lòng cảm thấy như bị mất mát cái gì.

Có lẽ, là bởi vì hành động của Tần Vũ, khiến cho Phượng Hi cho rằng ông sẽ không đồng ý cho mình theo Hồng Quân bọn họ trở lại Nhân gian giới, mà giải trừ đi quan hệ giữa hai người.

Khiến cho khát vọng trở lại Nhân gian giới của Phượng Hi lạc vào hư không.

Cũng có lẽ là bởi vì bản thân không nở rời khỏi đám bằng hữu Hồng Quân bọn họ chẳng.

Từ trước đến nay, Phượng Hi đều cố gắng nâng cao thực lực của mình. Nàng thân là siêu cấp Thần thú tốc độ tu luyện tự nhiên không chậm.

Nếu so với các siêu cấp Thần thú khác nàng càng là nỗ lực gấp trăm lần, đến ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy không tưởng tượng được.

Giờ phút này, đột nhiên được giải trừ đi quan hệ khế ước, khiến cho nàng ngay tức thì không sao thích nghi theo được, lúc này đứng sững tại chỗ, không biết nên thế nào cho phải.

“Ừm! Người cùng Hồng Quân bọn hắc lúc ở Nhân gian giới hữu nghị vẫn là rất thâm hậu, mang theo người một người cũng không sao!” Tần Vũ khẽ khẽ cười nói.

Nguyên vốn tìm Phượng Hi như chú hươu non chọi nhau tại lúc nghe Tần Vũ nói xong liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng nàng vẫn như trước có chút gì đó mất mát. Đến tận cùng là vì sao thì ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết được.

Sau khi Tần Vũ ở sào huyệt của Huyền Long thú đợi vài ngày, liền rời đi, mục đích chuyến đi này của ông là vì hai nhi tử, mặc dù thần thức của mình không có lúc nào là không nhìn kỹ bọn họ, nhưng ở địa phương xa lạ này, vẫn là bên cạnh bọn họ bảo hộ mới tốt.

Lúc sắp sửa lên đường, Tần Vũ đem công pháp luyện thể Cửu chuyển Âm kim thân của Khủng long tộc truyền thụ cho Triệu Vân Hưng, rồi sau đó lại tặng cho ông một cái tiên phủ bổ mãn phòng ngự thần cấp trận pháp, đồng thời dặn dò bọn họ ở dưới bất cứ tình huống phát sinh nào cũng phải kêu gọi tên mình, mới yên tâm rời đi.

Rồi sau đó, ông lại quay về tầng thứ chín Hạ cửu tầng tìm được thê nữ Liên Ngôn đề cập rồi lại đặc biệt tu luyện một tòa tiên phủ cho bọn họ, cũng giúp bọn hắc sửa đổi kinh mạch, dùng năng lượng đem thực lực của bọn họ chính thức nâng lên cấp bậc tiên nhân mà bọn họ hằng mơ tưởng, và tự mình giúp bọn họ rèn luyện khá nhiều cửu cấp kiếm tiên khôi lỗi có thể dựa vào hấp thu tử khí chung quanh để vận hành... khiến cho thực lực của bọn họ vốn đã vô địch khắp tầng thứ chín càng cao lên thêm hàng chục hàng trăm lần.

Đồng dạng, Tần Vũ cũng dặn dò bọn họ chỉ cần một khi có việc cứ hô tên ông, cho dù là đại sự trời sập xuống cũng phải thông tri cho ông.

Đối với Liên Ngôn, Tần Vũ là quá hiểu rõ rồi, nếu như không để cho ông một chút chấn động, ông thật đúng là dù gặp phải dưới tình huống sự việc gì cũng lo lắng có nguy hiểm mà không gọi đến mình vậy.

Bởi vậy, Thiết Thạch sơn mạch kéo dài trăm vạn dặm bị tiêu biến mất, trong tầng không gian thứ chín , ngoại trừ Liên Ngôn cùng thê nữ ra, không ai biết nguyên nhân, mọi người đều rối rít đoán có hay không lại có tai nạn lớn.

Liên Ngôn quá kinh hoàng, cuối cùng cũng hoàn toàn tin sự tồn tại siêu việt chí cao vô thượng của Tần Vũ kia, biết cho dù thật sự trời có sập xuống, cũng có Tần Vũ gánh vác.

Trước khi đến tầng thứ chín, Tần Vũ còn muốn đặc biệt đi tìm đồ đệ Tôn Ngộ Không của Hầu Phi.

Hầu phi đối với tên đồ đệ này, chính là cực kì thích, mà đối với tính tình của Tôn Ngộ Không , Tần Vũ tự nhiên hiểu rõ.

Vì thế, hắc cũng phải trợ giúp cái tên Tôn Ngộ Không này, để hắc có năng lực tự bảo hộ.

Vô Danh không gian tầng thứ bảy, sâu trong Vân Thạch sơn mạch.

Hôm nay, chính là Tôn Ngộ Không phụ trách trực nhật khán thủ.

Cuộc sống không có đánh nhau thật khó chịu, Tôn Ngộ Không đáng thương chỉ có thể nhảy lên nhảy xuống, tại ngọn núi đi bay nhảy loạn cho tiêu hao thể lực.

Chính đương lúc nhàm chán, một thanh niên thân mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện trước mặt hắc.

“Thải (tiếng dềng hắng)! Yêu nghiệt phương nào dám tự tiện xông vào hoa quả của lão Tôn... Vân Thạch sơn?” Thật không dễ nhìn thấy một tên không sợ chết đưa đến tận cửa, Tôn Ngộ Không hưng phấn, trực tiếp đem lời nói trước kia đầu Phật tuông ra..

Thấy hắc bào thanh niên không phản ứng, Tôn Ngộ Không trực tiếp kéo côn bổng phi thân mà vào:

“Lại dám vô lễ như thế, đáng đánh đòn!” Kết quả mới đi đến một nửa, đã ngừng lại:

“Sư... sư bá...”

“Như thế nào? Vẫn muốn động thủ?” Tần Vũ vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, tính tình của Tôn hầu tử này, gồm đủ chất cùng Hầu Phí là một khuôn đúc ra, lúc nào cũng kích động quá mức.

“Ách...” Tôn Ngộ Không nghe xong nuốt ngụm nước miếng, không có trả lời, nhưng ánh mắt phát sáng lên đã bán đứng hắn.

“Người thật đúng là muốn động thủ à?” Tần Vũ nhất thời dở khóc dở cười.

Tôn Ngộ Không vẫn như trước không mở miệng, ánh mắt tránh né một chút, kim bổng trong tay đổi qua đổi lại tay trái tay phải, ánh mắt thỉnh thoảng tinh quang lóe ra, lại thỉnh thoảng có chút nôn nóng, biểu tình rất chi là quái dị.

Tôn Ngộ Không trong khoảng thời gian này thật đúng là ngột ngạt, ảm ức, chính mình nỗ lực tu luyện không tệ nhưng đến nay vẫn là trung bộ Thiên Thần (Tác giả chú thích: Hồng Tử ở chỗ này nói lời xin lỗi, phía trước đem đẳng cấp của Ngộ Không lúc đại chiến Vũ Hoàng làm sai, viết thành thượng bộ thiên thần.

Cải chính về sau!), cũng không biết còn phải tu luyện tới khi nào mới có thể đạt tới thượng bộ thiên thần, lo lắng trong lòng tự nhiên có thể thấy được.

Ở Vân Thạch sơn mạch, phạm vi năm trăm dặm quanh địa phương đám người Tôn Ngộ Không tu luyện, đã không thấy được một vật còn sống nào, toàn bộ tất cả đều táng mệnh dưới côn bổng của Tôn Ngộ Không.

Mà Nghịch Ương cùng với La Bằng hai người, hoặc là đứng lúc tu luyện, hoặc là chính mình tu luyện, hoàn toàn không tụ họp được cùng một lúc, làm cho hắn một phần tử hiếu chiến như vậy tâm ngứa ngáy không chịu được, hận không có nhiều nhiều thiên thần đưa đến cửa cho hắn giết.

Hôm nay, thật không dễ đụng tới một tên sống, vậy mà lại là sư bá của mình, khiến Tôn Ngộ Không là người tôn sùng sư trưởng, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

“A a, Ngộ Không, nếu như vậy, vậy người cứ thử xem?” Tần Vũ mỉm cười nói.

Sau khi nghe được lời của Tần Vũ, Tôn Ngộ Không hai mắt tinh quang bùng phát ra, nhất thời nhảy lên nhảy xuống:

“Sư bá, người nói có thật hay không?”

“Đương nhiên!” Tần Vũ hư không mà đứng, thản nhiên cười nói.

“Hắc hắc! Nếu sư bá đã nói ra, vậy đừng trách ta đây không khách khí! Ta đây bây giờ có thể so với năm đó lợi hại hơn, sư bá người cũng nên cẩn thận!” Nói xong, Tôn Ngộ Không vung kim bổng lên, mạnh mẽ hướng Tần Vũ đánh tới.

Năm đó tại Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả sơn lúc nhìn thấy Tần Vũ, thực lực của mình yếu kém, bị một ánh mắt của Tần Vũ đã cố định tại chỗ.

Hắn tự nhiên biết lợi hại của Tần Vũ, bởi vậy hạ thủ căn bản là dùng toàn lực mà đánh ra.

“Cái con khỉ này!” Tần Vũ vừa nhìn liền biết Tôn Ngộ Không dùng hết toàn lực, trong lòng đối với tính cách táo bạo của hắn mà đánh giá, càng là vượt qua Hầu Phí một phần.

“Hô!” Tôn Ngộ Không sướng khoái đem kim bổng nện xuống, nhưng không ngờ, mới vừa đập đến một nửa, liền không cách nào nhúc nhích được.

Thậm chí muốn chớp chớp ánh mắt cũng không cách nào làm được.

“Oanh!!” Không đợi Tôn Ngộ Không phản ứng lại, thân thể không động đậy của mình liền bay ra ngoài, thẳng tắp oanh vào trong một tòa núi lớn, tại sườn núi bị đập vỡ thành một cái hố to.

Tôn Ngộ Không vừa mới bò dậy nản lòng không thôi, nguyên tưởng rằng chính mình nhiều năm tu luyện như vậy, đã rất lợi hại rồi, nhưng kết quả, vẫn là địch không lại một ánh mắt của sư bá.

“Như thế nào, còn đánh nữa thôi?” Tần Vũ xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không, mỉm cười hỏi.

“Không đánh đừng đánh...” Tôn Ngộ Không tức thì nảy sinh ngọt ngào buồn bực.

“A Ha! Đi thôi, dẫn ta đi gặp một người!” Tần Vũ biết, Tôn Ngộ Không đang cùng với hai người khác, thay phiên bế quan tu luyện.

Trong đó khí tức của một nữ tử Tần Vũ biết, đó là bằng hữu của Tiểu Sương.

Còn người kia, Tần Vũ lại có chút ấn tượng, phảng phất giống như ở nơi nào đó đã cảm thụ qua hơi thở của hắn.

Mục đích chuyến đi này của ông, một nửa là vì bảo đảm an toàn cho đồ đệ của Hầu Phí, một nửa là vì gặp người có khí tức như đã từng quen này.

Có lẽ nói không chừng, còn có thể gặp được lão bằng hữu ấy chứ.

Tôn Ngộ Không nghe xong bò dậy, hỏi:

“Sư bá là tới tìm La Băng àh?” Bộ não đưa chuột của Ngộ Không căn bản không nghĩ tới, Tần Vũ chỉ là biết La Băng, nhưng cũng không biết Hồng Quân đã cùng La Băng đến cùng một chỗ, liền phun ra câu hỏi ngốc nghếch này.

“La Băng? Cô gái kia sao?” Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

“Còn không đúng, Nghịch Ương lão tiểu tử đó khó có thể làm con dâu của ngài?” Tôn Ngộ Không phun ra vấn đề càng thêm ngốc nghếch.

“Cái gì?” Tôn Ngộ Không một câu nói đưa ra hai điểm mấu chốt khiến cho Tần Vũ kinh ngạc không thôi:

“Nghịch Ương?? Con dâu?” Nghịch Ương! Cái tên này sao mà quen thuộc a! Đã từng lưu lại Cửu Kiếm tiên phủ ở Tử Huyền tinh, Nghịch Ương cảnh, khiến cho Tần Vũ được vụ mùa lớn (thu hoạch được nhiều món), là một trợ lực lớn giúp ông xông xáo tại Tiên Ma Yêu giới.

Nghịch Ương, là mấu chốt trên con đường tu chân của Tần Vũ.

Có thể nói như vậy, so với Triệu Vân Hưng, Nghịch Ương không làm sao gặp mặt này trợ giúp đối với hắn càng nhiều hơn.

Hơn nữa, cái chết quỷ dị buồn cười của Nghịch Ương, muốn khiến người ta không nhớ đến cũng khó.

“Nguyên lai là Nghịch Ương Tiên đế năm đó a! Khó trách lại quen thuộc như thế!” Tần Vũ năm đó tại Cửu Kiếm tiên phủ cùng với trong Nghịch Ương cảnh, nhiều lần cảm nhận được khí tức của Nghịch Ương.

Nhưng trong thực tế Tần Vũ lại chưa bao giờ gặp qua người này, bởi vậy mới đầu không cách nào xác định khí tức này đến tột cùng là người phương nào.

Còn con dâu... Tần Vũ phì cười rồi.

221. Chương 13: Chu Viêm Xuất Quan

Tới cửa, đầu tiên Tôn Ngộ Không là sững sốt sau đó là điên cuồng quay về phía cửa thạch thất chỗ Nghịch Ương đang bế quan, cứ thế mà đập phá.

Tần Vũ một trận bất đắc dĩ, thầm nghĩ so với sư tôn hắn hồ đồ giống nhau.

Không lâu sau thì Nghịch Ương đã cũng nã thần kiếm, trận trận tức giận vừa thấy Tôn Ngộ Không đã trực tiếp chém tới “Nghịch Thiên nhất kiếm!”

“Uy! Lão tiểu tử, ngươi... hừ! Kinh Thiên côn pháp!” Tôn Ngộ Không cũng không chịu yếu thế nhanh ứng trả.

Cuối cùng là cái thạch thất nhỏ nhỏ này chịu không được nhất thời đổ ập xuống rồi cả toà núi lớn dưới chân hai người dưới sức ép liền hoàn toàn biến thành ngọn núi tan tác.

Trên bầu trời, ba nam một nữ lẳng không đứng, trong đó hai người đang nộ khí bừng bừng, cảm tức nhìn đối phương.

“Hầu tử đáng ghét, ngươi nói xem, đây là lần thứ mấy rồi?” Nghịch Ương phần nộ đáp, chiến ý dâng trào.

“Hắc hắc, cái lão tiểu tử này cũng không hỏi là vì sao đã trực tiếp đánh lén, bất quá lần này ta đã có chuẩn bị.” Trong ánh mắt phần nộ của Ngộ Không cũng là có phần hưng phấn không thôi.

“Hừ! Ngươi còn có lí do?” Nghịch Ương tuy nói vậy nhưng ánh mắt lại đảo qua người Tần Vũ.

“Ta không phải đến đây để đánh nhau với lão, là cho ngươi gặp cha của huynh đệ ngươi! Hắc hắc... đi! Lão tiểu tử, ta đây chỉ là muốn kiểm nghiệm một chút thành quả tu luyện của lão mà thôi.” Ngộ Không đánh không được, phải cười nói.

“Cha của huynh đệ ta?” Nghịch Ương cẩn thận dò xét lại Tần Vũ, lại nhìn La Băng bên cạnh nghi hoặc lẩm bẩm nói.

Mà người bên cạnh cũng là mặt đỏ không thôi, đứng giữa không trung, lên cũng không được, xuống cũng không nên, nhất thời chẳng biết như thế nào mới tốt.

“Tiền bối là Nghịch Ương?” Mặc dù tu vi Tần Vũ cao hơn hẳn Nghịch Ương nhưng lại lên tiếng gọi tiền bối, quả thật Tần Vũ gọi tiền bối quả không sai, huống hồ Tần Vũ đã từng được Nghịch Ương lưu lại bảo tàng mà có thể lúc đầu tu luyện tăng nhanh không ít. Nghĩ đến đây Tần Vũ phải cảm tạ Nghịch Ương một phen mới phải.

Nghịch Ương tự nhiên hiểu được Tần Vũ muốn nói cái gì liền đáp:

“Tiền bối thì thật không dám nhận, Nghịch Ương ta lại còn kết nghĩa huynh đệ với con của ngươi, nói như vậy ta lại còn phải kêu ngươi là tiền bối.”

Sau khi nghe được lời Nghịch Ương nói, Tần Vũ cuống quýt ngăn cản:

“Tiểu Sương nó không hiểu qui củ, tiền bối không nên chấp nhất!”

“Ha ha, không nói chuyện này nữa, ngươi cũng không cần kêu ta tiền bối này tiền bối nọ, trực tiếp có thể gọi ta là Nghịch Ương Tiên đế cũng được, ta đã quen được người ta gọi như thế rồi.” Nghịch Ương cười to.

“A a, Nghịch Ương Tiên đế! Người còn nhớ kĩ đã để lại Tử Huyền tinh cứu kiếm tiên phủ cùng với Nghịch Ương cảnh?” Tần Vũ trực tiếp đề cập hỏi.

“Ha ha, ta biết ngươi định nói gì, cũng biết ngươi định làm gì. Kì thật không cần phải vậy, trước đây khi ta lưu lại bảo tàng không có nghĩ tới sau này sẽ có người báo đáp. Nhưng nếu nói là báo đáp thì nhi tử ngươi đã làm được rồi đó.” Nghịch Ương vừa nói vừa vuốt ve thanh thần kiếm nói: “Thượng phẩm Thiên Thần kiếm này là do con trai ngươi cho ta đó, nếu ngươi lại báo đáp ân tình thì chẳng phải ta lại nợ các ngươi một lần sao? Ha ha...”

“Thôi, không nói chuyện này nữa a.” Tần Vũ cười: “Lần này ta đến đây chủ yếu là bảo đảm an toàn cho các ngươi, có thể an toàn rút lui sau này.” Nói xong hắn biến ra một tiên phủ nhẹ nhàng vung tay lên, một toà tiên phủ thật lớn hiện ra trước mặt bốn người.

“Thanh Vũ tiên phủ?” Nghịch Ương kinh hô.

“Nghịch Ương Tiên đế từng lưu lại cho ta Thanh Vũ tiên phủ, cũng mang cho ta rất nhiều lợi ích, bởi vậy khi luyện chế lại tiên phủ này ta đã giữ nguyên hình dáng ban đầu. Không nghĩ tới bây giờ còn có thể gặp chủ nhân của nó. A a.” Nói xong, Tần Vũ lại thu nhỏ tiên phủ lại, đưa cho Ngộ Không để hắn đi luyện hoá.

“Người gọi La Bằng?” Tần Vũ nhìn về phía La Bằng cười hỏi.

Nghe được Tần Vũ hỏi, La Bằng càng mất tự nhiên, vội vã trả lời:

“Vâng, tiền bối!”

“Ai! Người là hậu nhân của Tu La Thần Vương La Phàm, người là một nữ tử mà có thể điều khiển cả Tu La Ma Giới đối kháng Cương Thi nhất tộc, khó tin a!” Tần Vũ có chút cười cười nói.

Kết quả là La Bằng lại lần nữa cuống quýt giải thích:

“Kỳ thật đó là trách nhiệm của gia tộc, là con duy nhất của cha nên phải gánh trách nhiệm này. Kỳ thật, sau này...”

“A a, người không cần phải ngại, Tiểu Sư tương thích là được.” Tần Vũ mỉm cười nói.

Đối với tình cảm con gái, Tần Vũ cho tới bây giờ cũng không có thấu hiểu lắm, đặc biệt là chẳng có kinh nghiệm nào về chuyện này, thế nên cũng sẽ không gây trở ngại cho hôn nhân hai đứa, chính là để cho chúng tự do phát triển là tốt nhất.

La Bằng mặt đỏ lên cúi đầu không nói.

Đột nhiên, Tần Vũ nhướng mày, thần thức trong nháy mắt xuyên lên tới thượng tầng tầng thứ chín không gian.

* * *

Vô Danh không gian thượng tầng, tầng thứ chín, bên trong Thiên Tôn thành, tại mật thất Chu Viêm mờ mờ ánh sáng.

“Ha ha ha ha... linh khí luyện thể, ta rốt cục cũng đã thành công, ha ha...” Tiếng cười Chu Viêm không chỉ nhỏ nhỏ mà còn ảnh hưởng cả toàn bộ mật thất, thậm chí công kích cả cấm chế xung quanh.

Chu Viêm trong lòng sung sướng không thôi, Thiên Tôn thì tính là gì? Hắn phảng phất nhìn thấy bản thân quay lại Nhân gian giới, thậm chí còn thấy tràng cảnh báo thù Lâm Mông.

Năm đó, Lâm Mông chính là sử dụng năng lượng cường hân tới cực điểm vô thanh vô thức giết chết hắn. Mà bây giờ Chu Viêm không chỉ trải qua linh khí luyện thể tạo ra phòng ngự biến thái, cũng hấp thu linh hồn vũ khí Thiên Tôn. Chu Viêm tự tin cho dù là Chương không giả cũng không nắm chắc thắng được hắn.

Xác thật Chu Viêm đã lợi dụng hỗn hợp linh khí để luyện thể, thân thể cường tráng đến độ có thể tiếp cận được với Huyền hoàng chi khí bản thân bất tử. So với Lâm Mông năm đó còn muốn lợi hại hơn vài phần, chỉ tiếc Lâm Mông là Chương không giả, chỉ cần vũ trụ bất diệt thì Chương không giả cũng là bất tử. Hơn nữa, Chương không giả còn nắm trong tay bốn nguyên lực, trên hết đó là pháp tắc, kì thật những khả năng tự nhiên đó không cách nào so sánh với Lâm Mông.

Chu Viêm nghĩ, Lâm Mông khi giết chết hắn, thực lực của hắn đã tiếp cận Chương không giả rồi, Chương không giả trong lòng hắn xem ra bất quá là so với Thiên Tôn hơn ở quyền hạn, thực lực cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

Chu Viêm mặc dù đã sống hơn một ngàn diễn kịch nhưng đối với Chương không giả hiểu không rõ, chính là bề ngoài Hồng Mông là một người không có khả năng địch lại, không cùng cấp bậc cũng không thể hiểu, trong vũ trụ của hắn hết thấy đều do hắn điều khiển, thậm chí ngay cả danh hiệu Hồng Mông Chương không giả đều là do Hồng Mông ban cho, có thể cho bất kể kẻ nào trở thành Thiên Tôn, cũng có thể khiến một Thiên Tôn hoàn toàn mất đi năng lực. Bởi vậy, trong mắt Hồng Mông, Chương không giả thuộc vũ trụ của hắn cũng không phải là rất mạnh.

Mà hôm nay Chu Viêm đã không là người của Hồng Mông vũ trụ nữa, thậm chí không thuộc Hồng Mông không gian, hắn là một người chết, không nằm trong phạm vi quản lí của Chương không giả.

Điều đó đều là Chu Viêm trải qua vô số năm sống tại đây mà rút ra được.

“A ha ha...” Nghĩ đến chuyện sau này, Chu Viêm sướng không chịu được, không ngừng ngửa mặt lên trời cười lớn.

* * *

Vô Danh không gian tầng thứ bảy, Tần Vũ nhíu mày quan sát Thiên Tôn này, trong lòng thoáng có chút khiếp sợ: “Thiên Tôn này cũng có thể vận dụng hai loại khí tu luyện thân thể, không nghĩ tới năm đó Nghị ca giết một người như vậy, quả thật làm cho người ta khiếp sợ!”

Chỉ một sát na sau khi Chu Viêm xuất quan, Tần Vũ đã cảm nhận linh khí trong cơ thể hắn một trận ba động, không nghĩ tới đối phương chỉ là một Thiên Tôn, điều này khiến Tần Vũ giật mình không thôi.

Bọn Nghịch Ương thấy Tần Vũ nhíu mày suy tư cái gì cũng không tiện quấy rầy, ba người đều lui về một bên.

“Hắc hắc hắc... lão già Nghịch Ương kia, chúng ta là có thể tới Thiên Thần môn chơi!” Luyện hoá một toà tiên phủ chính là luyện hoá hạch tâm của tiên phủ, so với luyện hóa vũ khí thì dễ dàng và nhanh hơn rất nhiều. Lúc này, Tôn Ngộ Không đã hoàn toàn luyện hoá xong tiên phủ, vẻ mặt hoan hỉ truyền âm tới Nghịch Ương.

“Thật ư? Làm thế nào?” Nghịch Ương hí hửng cũng không chấp nhận chuyện Ngộ Không kêu lão là lão già, lúc này nghe thấy có thể đi ra ngoài chơi đối với hắn chẳng khác nào giải thoát nỗi khao khát bấy lâu nay.

“Sư bá đã đưa cho ta một bảo bối tốt a! Phòng ngự thượng đẳng, cho dù là mười người cùng sử dụng Nghịch Thiên nhất kiếm cũng khó có thể công phá. Mặt khác lại có trận pháp duy trì, cho dù là không gian chung quanh tiên phủ toàn bộ vỡ vụn cũng không ảnh hưởng chút nào. Hắc hắc hắc... đến lúc đó bọn ta đánh không lại trốn vào trong này thì có tìm đường trời...” Ngộ Không vẻ mặt bất lương, phảng phất nghĩ tới thời gian thống khoái sắp tới.

Nghịch Ương nghe xong vẻ mặt cũng hưng phấn rõ rệt, bất quá trên vẻ mặt sung sướng đó lại có một tia kinh ngạc, cao cấp trận pháp không thể... tùy tiện bố trí như vậy. Chẳng lẽ đây đây là người đã từng nhận cửu kiếm tiên phủ và Nghịch Ương cảnh của lão hay sao? Lão thật sự cảm thấy xấu hổ.

“Hắc hắc, Thiên Thần môn tầng thứ tám sắp gặp nạn rồi...” Tôn Ngộ Không mặc kệ hậu quả, trong lòng hắn ngoại trừ đánh giết ra thì chẳng còn gì hứng thú nữa, có bao nhiêu linh bảo hắn cũng không quan tâm, bây giờ có lẽ để ăn mừng phải cùng một người uống rượu a.

“Thiên Tôn này cũng mới xuất hiện a!” Tần Vũ mỉm cười thu hồi thần thức. Đáng thương cho Chu Viêm giờ phút này còn chưa biết bản thân sắp phải đi vào quỷ môn quan vẫn hưng phấn ha ha cười nói.

Thấy Tần Vũ bình tĩnh, Tôn Ngộ Không phi tới trước mặt Tần Vũ nói:

“Sư bá, hiếm khi được gặp người, hay là cùng ta ở lại đây uống rượu đi a.”

“Ha ha! Đúng! Cùng nhau uống rượu nào!” Nghịch Ương ha ha cười to đứng lên.

Tần Vũ gật đầu cùng bọn hắn đi. Trong Hồng Mông không gian Tần Vũ cũng thường xuyên uống rượu với Đại ca cùng Nhị ca hắn, cũng chính là rượu do Hồng Mông tự chế. Nhưng Tôn Ngộ Không bọn họ thì chắc không uống được nhiều lắm, nếu không khi hấp thu linh khí quá nhiều khiến Thiên Thần lực não loạn.

Kết quả là mấy người này say sưa mấy ngày mấy đêm. Nghịch Ương cùng Ngộ Không đã say khướt không đứng lên nổi, La Bằng thì vẫn còn chưa thấm vào đâu vẫn một bên rót rượu khiến Tần Vũ gật đầu thầm khen không thôi.

222. Chương 14: Truyền Thuyết Cường Thi

“Linh hồn không trọn vẹn, bỏ toàn linh hồn...” Tả Thu Mi trong khoảng thời gian này không ngừng tự hỏi bản thân vấn đề này nhưng vẫn đều là không trả lời được vì thế mà đau đầu.

“Tả tiên bối, ta thật sự không dám khiến người lao lực thêm nữa!” Huống Thiên Minh thấy Tả Thu Mi hao tổn tâm lực mà nghĩ đến chuyện linh hồn của hắn thì cảm thấy vừa cảm động vừa xấu hổ.

Kì thật, Tả Thu Mi là Sinh Mệnh Thần Vương, đối với linh hồn đương nhiên hiểu rất rõ, nay gặp phải vấn đề này phát sinh cũng coi như không thể giải quyết, sợ rằng sinh mệnh vô hạn cả đời đều không được, phải

bình tĩnh mới được. Hơn nữa, khi Huống Thiên Minh trị liệu xong, hắn có thể sử dụng năng lượng đặc thù có tác dụng rất lớn, nếu có thể không hạn chế được suy nghĩ của người khác khi đấu với Lưu Quang phần thắng tuyệt đối không ít.

Bởi vậy Tả Thu Mi hai người ở đây cũng có lí do ở lại cố gắng, ngoại trừ kiểm tra một chút bên ngoài Huống Thiên Minh thì thời gian còn lại đều là suy nghĩ làm sao phá giải vấn đề nan giải trước mắt.

Hôm nay vẫn như mọi khi, sau khi Tả Thu Mi quan sát một hồi Huống Thiên Minh liền suy nghĩ đứng lên, vẻ mặt so với Huống Thiên Minh còn khó hiểu hơn.

“Tả tiên bối?” Huống Thiên Minh thấy Tả Thu Mi căn bản không để ý tới mình liền bất đắc dĩ nhắm mắt tại một bên tĩnh tâm.

“Bổ toàn... rót vào?” Tả Thu Mi nhìn Hôi Mông linh bảo trong tay đột nhiên nghĩ tới có thể “Luyện khí rót vào linh hồn”, hai tròng mắt nhất thời tinh quang xuất hiện: “Rót vào!!!Ha ha... nguyên lai là như thế...”

Vừa nhắm mắt lại Huống Thiên Minh bị tiếng cười to của Tả Thu Mi làm bừng tỉnh, nghi hoặc nhìn về phía Tả Thu Mi đợi đáp án.

“Thiên Minh, đi, đi bắt Thần Vương! Kêu Lô Vệ đi! A a, linh hồn ngươi đã có cách hồi phục rồi.” Tả Thu Mi không cho hắn câu trả lời mà trực tiếp kêu hắn đi hành động.

Từ lần trước Hồng Quân luyện khí xong, Tả Thu Mi bọn họ không có động thủ đi bắt Thần Vương nữa, bây giờ đột nhiên nhắc tới chuyện này không khỏi khiến Thiên Minh kinh ngạc.

Bất quá, Huống Thiên Minh cũng không có nói gì, trong khoảng thời gian gần đây đều là Tả Thu Mi chỉ cho hắn làm những gì, cho dù nghi vấn cũng không nhất định phải trả lời.

* * *

Nửa ngày sau, trong tay Tả Thu Mi đã có ba chân linh của Thần Vương. Từ lần trước sau khi Hồng Quân yêu cầu rất nhiều chân linh Thần Vương, Tả Thu Mi bọn họ không ngừng “sưu tập chế tác”, tất cả quá trình đều đã quá thành thục, tốc độ so với trước còn nhanh gấp đôi.

“Thiên Minh, ngươi ngồi xuống! Ta trước tiên tìm trong linh hồn trí nhớ của ngươi mới biết được linh hồn ngươi thiếu ở chỗ nào. Sau đó mới có thể lấy ra chân linh của ngươi, rồi lấy một phần chân linh tương ứng của Thần Vương kia rót vào trong linh hồn ngươi. Cả quá trình nhất định ngươi phải buông lỏng, không được dùng khí!” Tả Thu Mi nói.

Nhưng cũng chỉ Tả Thu Mi mới biết, nếu như thất bại rất có thể sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng Huống Thiên Minh, cho dù là bảo toàn được tính mạng cũng là chân linh bị hao tổn.

“Vâng!” Huống Thiên Minh gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tin tưởng nghĩ tới linh hồn hoàn mỹ.

“Tốt lắm! Ngươi nhìn vào mắt ta, buông lỏng...” Tả Thu Mi giọng nói như thôi miên, chút thủ thế để cho Huống Thiên Minh buông lỏng: “Chậm rãi nhắm hai mắt... ngươi có cảm giác thân thể rất nhẹ...”

Ước chừng một canh giờ sau, Tả Thu Mi mới phóng hai tia tâm lực thâm nhập vào sâu trong trí nhớ xác định rõ tình huống khiếm khuyết của linh hồn Thiên Minh. Kỳ thật nội dung bên trong không quan trọng, cũng giống với truyền thừa trí nhớ của Thần thú vậy, cho dù Thần thú không lưu lại cho Thiên Minh nhưng đối với hắn quả thật có tác dụng.

Sau một lúc lâu, vốn Huống Thiên Minh vẻ mặt bình tĩnh nay đã chuyển sang thần sắc ngưng trọng hẳn lên, Tả Thu Mi thấy hiệu quả vội vàng tăng thêm ngữ khí:

“Ngươi rất mạnh, sự cường đại của ngươi không thể tưởng tượng nổi, quả thật là một trí nhớ đáng sợ...”

Sắc mặt Huống Thiên Minh hoà hoãn dần nhưng vẫn như trước phẳng phất có gì đó không vui.

Tả Thu Mi đối chứng những gì thấy được nói:

“Ngươi rất cường đại, chuyện gì đối với ngươi cũng có thể giải quyết, không có chuyện gì có thể làm khó ngươi, sợ là chuyện ta làm với ngươi cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.”

Sau đó, Huống Thiên Minh cũng bắt đầu ổn định lại tinh thần, nét mặt bình tĩnh hơn, chỉ là vẫn còn có tia thương cảm.

Tả Thu Mi biết cái sự thương cảm này không thể dùng lời nói mà khiến hấn quên đi được, vì vậy ngay sau khi lời nói trước có hiệu quả lại lợi dụng Huống Thiên Minh lúc này đang thương cảm:

“Sự cường đại của người cho tới giờ ta cũng chưa gặp qua, có chuyện gì mà không giải quyết được chứ, nhưng nội tâm thống khổ cứ quanh quẩn trong linh hồn người, nói ra đi, như vậy mới khiến người giải trừ được tâm cảnh, có thể chính thức cường đại mà không chút nào sợ hãi!”

Huống Thiên Minh nhăn mày một chút, sau đó nhàn nhạt trả lời:

“Thiên phú trời ban... Chu An... chủng tộc bị nguyên rửa...”

“Chu An??” Tả Thu Mi thiếu chút nữa thì kinh hô đứng lên, trong lòng khiếp sợ không thôi: “Lời Phật Thiên Tôn...”

Tả Thu Mi chỉ là nghĩ Huống Thiên Minh là linh hồn không trọn vẹn nào ngờ lại cho người ta đáp án khiếp sợ như vậy.

Trong truyền thừa trí nhớ của Cương Thi nhất tộc cũng có xuất hiện Chu An... Tả Thu Mi không khỏi nhớ tới thủ pháp linh hồn cực kì tinh diệu kia, lại liên tưởng đến Chu An, liền sáng mắt.

Bất quá, Tả Thu Mi cũng không dám xác định trước cũng không dám vội kết luận, hơn nữa bà còn muốn hoàn toàn hiểu rõ trí nhớ của Huống Thiên Minh để hấn có thể khôi phục lại linh hồn hoàn chỉnh, lúc đó mới có thể chứng thực được.

Sau khi dẫn tâm thần lực nửa ngày sau Tả Thu Mi mới đại khái hiểu được một số việc của Thiên Minh.

* * *

Ước chừng khoảng hai nghìn trước đây, Lâm Mông vũ trụ mới thành lập, người dân Tu La giới lúc này cũng không phải Cương Thi mà là tiên nhân bình thường.

Tu La giới cho đến thời điểm này vẫn hoàn toàn có cuộc sống phồn vinh cho tới khi một hộ nhân gia sinh hạ được một tiểu hài tử thiên tài.

Tiểu hài tử này khi xuất sinh thì không khóc tiếng nào, thậm chí ngẩn ngừ mười ngày đã biết nói chuyện rồi sau đó hấn cho cha mẹ biết hấn là người trời, cha hấn họ Thiên, tên Thiên Mông!

Lúc đầu thì người nhà cũng không để ý nhưng sau này con trai họ càng làm cho người ta phải kinh ngạc.

Ngẩn ngừ mười năm thời gian, tiểu hài tử này đã có thực lực của một kim tiên. Hơn nữa thường xuyên đánh bại cấp thủ lĩnh cấp kim tiên, thậm chí có thể nói là toàn thắng.

Khi tiểu hài tử này hai mươi tuổi đã đạt cấp độ Tiên đế, lúc đó mới xảy ra dị biến.

Thân thể hấn trở nên cường tráng hơn trước, tốc độ lại càng quỷ dị, hai hàm răng cùng màu mắt khiến cho cha mẹ hấn kinh hãi còn tưởng là biểu hiện của tẩu hỏa nhập ma. Càng làm cho người khác khó chấp nhận đó là hấn trực tiếp dùng máu tươi.

Nhưng mấy đứa nhỏ trong làng lại nói người được thiên phú là một hiện tượng kì quái. Hơn nữa, mấy đứa nhỏ cũng từng học theo Thiên Mông uống máu khiến bọn chúng cũng quyến luyến vị sủng nhân này.

Để chính thức thử nghiệm vị con trời này đã làm cho người giống hấn ngày càng nhiều, cuối cùng cũng mắc kẹt là có nguyện ý hay không trực tiếp đem người đi đồng hoá, ngay cả người vừa phi thăng lên Tu La Ma Giới cũng không ngoại lệ, may mắn mới thoát khỏi. Cuộc sống cứ như vậy duy trì, vị thiên tài phi thường kia cũng dễ dàng vượt qua thần kiếp phi thăng.

Trăm năm sau, cha mẹ của thiên tài kia cũng đến ngày phi thăng.

Vốn chúng nhân trực tiếp trông thấy Thiên Mông phi thăng quá dễ dàng nên sinh ra coi thường Thần kiếp, đối với bọn họ mà nói Thần kiếp này còn không bằng lực công kích khi đấu với nhau, quả thật là dương dương tự đắc.

Ngoại trừ một số người chưa từng thấy qua người khác độ kiếp, rất ít tộc nhân đến xem cha mẹ của Thiên Mông độ kiếp.

Sau đó, những người trông thấy tràng cảnh lúc đó khiếp sợ, tin tức truyền đi khắp cả chủng tộc – cha mẹ của Thiên Mông phi thăng thất bại, hơn nữa lại còn bị đạo thiên lôi thứ nhất đánh nát bấy.

Tất cả mọi người nghi hoặc tại sao thần kiếp đột nhiên lại trở nên hung hãn như vậy, trong khi đó thì một người xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Người này phi thường cuồng ngạo, cũng là một người có tham vọng huỷ diệt cả một chủng tộc.

Tộc nhân trước mắt người này cũng không thể chiến thắng được hắn, thậm chí tập hợp lực lượng cả một chủng tộc cũng không thể rung chuyển hắn nửa phần.

Hắn gọi là Chu An, là chương quản Lôi Phạt Thiên Tôn, lần này nguyên nhân huỷ diệt cả một chủng tộc này cũng là bởi vì họ quá mạnh mẽ. Người duy nhất phi thăng Thiên Mông kia đích thật là một thiên tài, ngắn ngủn trăm năm đã thành Thiên Thần, hơn nữa còn có thể ngạnh tiếp Thần Vương. Chu An hết thấy đều không vừa mắt, cũng từ lời nói của Thiên Mông mà hắn biết còn có một chủng tộc lợi hại như vậy, sau khi tộc nhân bọn hắn trải qua sáu lần biến thân có thể linh ngộ thời gian pháp tắc, nói cách khác là có thể tiếp cận đến Thiên Tôn cảnh giới.

Sau khi Chu An trở thành Thiên Tôn, lần đầu tiên hắn cảm thấy bị uy hiếp, nếu như xuất hiện hoàn toàn cả một tộc người có thể sáu lần biến thân, vậy Thiên Tôn hắn cũng chẳng hề có uy lực tại Thần giới nữa, thậm chí có thể Thần giới rơi cả vào tay bọn họ. Điều này Chu An không thể để xảy ra được.

Bởi vậy Chu An lấy cớ duy trì sự bình yên của Thần giới lấy cớ giết chết thiên tài của chủng tộc kia, hơn nữa còn sử dụng quyền hạn chương quản Thiên Tôn của hắn trực tiếp để cho chủng tộc kia không có cách nào độ thần kiếp được.

Cuối cùng trực tiếp huỷ diệt một tộc tránh đem dài lâu mòng.

223. Chương 15: Linh Hồn Hoàn Chính

Mỗi lần Chu An muốn ra tay huỷ diệt toàn bộ tộc này đều gặp phải phát sinh nào đó, không phải lực lượng tự nhiên tiêu hao mà chính là người trong Cương Thi tộc đột nhiên trở nên cương mãnh dị thường, thậm chí có lần trực tiếp xuất hiện kiếp vận xoay quanh phía trên Chu An, Chu An có lí do tin tưởng là nếu bản thân mạnh động tuyệt đối sẽ bị kiếp vận lấy đi tính mạng.

Lôi Phạt Thiên Tôn cũng bị lôi vận uy hiếp, điều này truyền ra ngoài đích thật là một chuyện cười. Chu An lúc đó cũng là sợ hãi bất an, hắn phi thường rõ ràng kiếp vận đó Lâm Mông vũ trụ không có khả năng sinh ra. Vì thế Lâm Mông đã có lần hỏi hắn, cũng đã hiểu mọi chuyện, chỉ nói với hắn một câu: “Tồn tại tức là đạo lí.” Sau đó mặc kệ.

Lúc Chu An đi rồi Lâm Mông có cảm giác dị thường, mặc dù chủng tộc kia hắn đều có thể đoán ra vận mệnh nhưng còn lôi vận kia xuất hiện thì thật là dị thường. Hắn hoài nghi trong vũ trụ của hắn có phát sinh dị thường liên tìm đại ca Hồng Mông thương lượng nhưng cuối cùng kết quả cũng không được gì nhiều, không ai biết lôi vận sao lại thế này, kể cả hai người thân là Chương không giả.

Đây cũng là lần đầu tiên hai Chương không giả này cảm giác được có thứ không thể hiểu hết, mãi đến gần đây hai Chương không giả lại nghĩ tới tình huống của Cương Thi nhất tộc hai diễn kĩ trước, từ đó liên tưởng tới Thiên. Ngoại trừ Thiên, cũng chỉ có Chương không giả có thể lộng xuất kiếp lôi như thế.

Chu An sau khi nghe Lâm Mông nói mới biết nguyên lai: “bộ tộc được Thiên sủng ái”, quả thật là có, nhưng hắn lại không cam lòng để chủng tộc này bình yên phát triển, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp – cắt bớt linh hồn.

Đó là thủ pháp của Thiên Tôn, rút ra một bộ phận linh hồn của người trong chủng tộc, sau đó thay thế vào vật chất vô dụng khiến linh hồn không trọn vẹn.

Linh hồn không hoàn chỉnh tức là không cách nào có thể phi thăng lên tầng cao hơn, cái này tránh cho người chủng tộc này có thể phi thăng ngày càng nhiều, hạn chế bọn họ đề tăng sức mạnh cùng tốc độ, để cho tộc này không còn là uy hiếp đối với Chu An nữa. Chu An đích thật nghĩ chính xác, chỉ cần là không hoàn toàn tiêu diệt tộc này cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm cho bản thân hắn.

Chu An sau đó đã tiêu diệt gần như toàn bộ Cương Thi tộc, còn lại những người đã phi thăng hẳn cũng dùng thủ pháp của Thần Vương lấy đi một phần linh hồn thay vào đó là vật chất.

Kỳ thật Chu An là Thiên Tôn, thủ pháp cũng có thể không bằng Sinh Mệnh Thần Vương nhưng Chu An không lo lắng xuống tay không hề do dự, hơn nữa kiếp vãn cũng không xuất hiện, chỉ khi nào hắn hoàn toàn muốn tiêu diệt cả tộc nhân này mới nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi hoàn thành tất cả, Chu An quay lại Thần giới, người trong tộc sau kiếp nạn này cũng ổn định dần.

Không thể không nói người Cương Thi nhất tộc này quả là phi thường, cũng có thể coi là một nửa là người, có thể để lại cho con cháu đời sau truyền thừa trí nhớ.

Chỉ tiếc sau đó chưa có ai đạt được thực lực đủ mạnh để tiếp nhận truyền thừa trí nhớ, người trong tộc phải sau năm lần biến thân mới biết đến truyền thừa trí nhớ, sau sáu lần biến thân mới biết được tộc bọn họ được trời sủng ái.

Từ hai diễn kịch trước cho tới nay, Cương Thi nhất tộc hoàn toàn quên đi hết thấy mọi chuyện, tại Tu La Ma Giới bị coi là chủng tộc bị nguyên rủa và vẫn cùng với Tu La Ma Tộc đấu tranh đến bây giờ.

“Thật sự là một truyền thuyết khiến người khác khiếp sợ a!” Tả Thu Mi sau khi hiểu rõ mọi việc liễn kinh hãi không thôi, thiếu chút nữa quên cả nhiệm vụ bổ toàn linh hồn cho Huống Thiên Minh. Tả Thu Mi biết những lời Huống Thiên Minh nói vừa rồi hoàn toàn là sự thật, căn bản không có nửa phần nói dối. Nhưng cũng chỉ có như vậy mới khiến bà kinh hãi không thôi.

“Không nghĩ tới Chu An thân là Thiên Tôn mà thủ đoạn lại tàn nhẫn đến như vậy.” Tả Thu Mi đã nghe Tần Tư nói qua về sự tích Chu An tại Thần giới không khỏi lắc đầu.

“Người được trời sủng ái? Chẳng lẽ có Thiên thật?” Tả Thu Mi hồi tưởng lại kiếp lời lúc trước không khỏi nghi hoặc. Kiếp lời không phải là chưa thấy qua nhưng bất luận là thiên kiếp hay thần kiếp ra sao Tả Thu Mi đều phi thường hiểu rõ, nhưng những lời Huống Thiên Minh miêu tả lại về kiếp vãn thì đó lại là một dạng tồn tại khác: “Chẳng lẽ theo như lời Tư nhi từng nói đó là Chưởng khống giả? Không... cũng không phải a! Chưởng khống giả chính là sư tôn của Thiên Tôn, nếu là muốn cảnh cáo căn bản không cần hí lộng đại trận như vậy.”

“Cha ta họ Thiên, gọi là Thiên Mông!” Tả Thu Mi hồi tưởng lại những lời này càng nghi hoặc không thôi: “Một tiểu hài tử có thể mang một đại sự như vậy, Thiên Mông kia là ai? Liệu có phải là Thiên không? Nếu là Thiên thì hẳn hoàn toàn đủ khả năng tạo ra một tộc hoàn toàn mới vì sao phải rắc rối như vậy?”

Nghi hoặc vẫn hoàn nghi hoặc, chuyện này tạm thời chưa thể rõ nhưng đối với vị “Thiên” kia khiến Tả Thu Mi có hứng thú với việc tu bổ linh hồn Huống Thiên Minh.

Đánh thức Huống Thiên Minh, Tả Thu Mi biết nếu muốn hoàn chỉnh lại linh hồn hắn thì phải cho hắn biết rõ mọi chuyện.

Sau khi tỉnh lại, Thiên Minh về mặt nghi hoặc hoàn toàn không biết chính mình vừa nói ra một bí mật khiến kẻ khác khiếp sợ như vậy, còn tưởng rằng linh hồn mình đã hoàn chỉnh.

“Thiên Minh, vì để chuẩn bị tốt cho việc hoàn chỉnh lại linh hồn ngươi nên ta tạm thời phong bế truyền thừa trí nhớ của ngươi, ngươi nhất định phải khống chế thật tốt tâm tình, mọi chuyện đều phải nghĩ theo chiều hướng tích cực. Nếu không ngươi sẽ mãi mãi không có một linh hồn hoàn mỹ!” Tả Thu Mi nói.

Huống Thiên Minh mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu.

Một canh giờ sau, bên trong Lĩnh vực Tinh thần của Lôi Vệ đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn khiến bầu trời vốn toàn màu xám nùng vụ bị xé rách lộ ra tia quang mang, Huống Thiên Minh thét dài mắt rưng rưng.

“Chu An!!” Huống Thiên Minh nghiêng răng, hai mắt đỏ bừng tiếp tục hồng lên.

Hồi lâu, Huống Thiên Minh mới có chút chuyển biến dần, thoáng chút mỗi một nói với Tả Thu Mi:

“Tiền bối! Cảm ơn người đã cho ta biết chuyện quan trọng như vậy, Lôi Phạt Thiên Tôn, ta nhất định sẽ không buông tha hắn!”

“Nghe Hồng Quân nói Lôi phát Thiên Tôn đã chết một lần, hai ngàn năm trở lại đây vẫn sinh sống tại Thiên Tôn thành.” Tả Thu Mi không biết Chu An đã chết chỉ nói ra tin tức đã biết.

“Đã chết! Hắc hắc, vậy cho hắn chết thêm lần nữa!!” Huống Thiên Minh dữ tợn nói.

“Thiên Minh, trừ phi người hoàn chỉnh được linh hồn nếu không ngay cả tiến vào Thiên Tôn thành cũng không thể làm được...” Tả Thu Mi còn muốn lợi dụng điểm này để khuyên nhủ hắn.

“Tả tiền bối, ngài không cần nhiều lời, ta biết!” Huống Thiên Minh khôi phục sắc mặt bình thường, cắt lời Tả Thu Mi:

“Sáu lần biến thân... Tả tiền bối, ngài có thể bắt đầu! Có lẽ còn có nhiều tin tức mà ta còn chưa biết, tất cả chờ ta hoàn thành xong sáu lần biến thân mới có thể giải đáp!” Trong ánh mắt Huống Thiên Minh loé ra một tia kiên định và khát vọng.

Tả Thu Mi gật gật đầu, đối với biểu hiện của Huống Thiên Minh thì rất hài lòng, với nhiệm vụ trước mắt sẽ có thêm vài phần thành công.

Trong quá trình hồi phục linh hồn, Tả Thu Mi tay trái nâng một chân linh màu vàng, trên tay phải lơ lửng ba chân linh màu xám, nhắm chặt hai mắt lợi dụng thần thức thăm dò.

Hồi lâu, Tả Thu Mi đột nhiên mở mắt đưa hai tay lên không trung kết ấn không ngừng, quang mang màu xám không ngừng bao trùm lên trên linh hồn bốn người.

Phảng phất chân linh màu vàng xoay tròn trên đỉnh đầu Tả Thu Mi, mặc cho 3 chân linh màu xám kia bay quanh, tốc độ càng lúc càng nhanh biến thành một tầng kim quang ảnh màu xám.

Không biết sau bao lâu cũng không biết có bao nhiêu hơi quang từ trong tay Tả Thu Mi bắn ra, cũng không biết bốn chân linh xoay tròn lẫn nhau bao lâu thì chậm rãi rơi xuống.

Trong khi ba chân linh màu xám ảm đạm không còn ánh sáng thậm chí còn hiện màu đen vậy mà chân linh màu vàng kia kim quang bộc phát, thậm chí có chút chói mắt.

Tả Thu Mi thoáng mỗi một, trong tay vẫn duy trì kết ấn như trước chỉ bắt quá nhìn về phía chân linh màu vàng kia cũng cảm thấy có chút thành tựu.

Chân linh màu vàng theo Tả Thu Mi kết ấn chậm rãi bay trở lại chỗ thân thể Huống Thiên Minh đang ngồi ngay ngắn. Sau đó Tả Thu Mi mới buông lỏng, lập tức ngồi ổn định lại chân khí.

Sau khi điều tức, Tả Thu Mi lại tiến tới bên cạnh Huống Thiên Minh đánh thức hắn dậy bằng tia tâm niệm.

Kết quả khiến cho Tả Thu Mi kinh ngạc chính là sau khi hoàn thành dẫn đạo tâm niệm Huống Thiên Minh vẫn ngồi im, căn bản không có phát sinh chuyện gì.

“Chẳng lẽ trong quá trình đó ta đã sai lầm? Không đúng a!” Tả Thu Mi nhăn mặt, trầm tư hẳn lên.

Không đợi Tả Thu Mi nghĩ ra điểm mấu chốt... .

“Cha...” Đôi mắt màu vàng của Huống Thiên Minh xuất hiện một tia nước mắt, nghẹn ngào gọi.

“A! Tại sao!!” Huống Thiên Minh lại ngửa mặt lên thét dài, cả người rung lên.

“Oanh oanh long!” Mây mù trên bầu trời lại một lần nữa quay cuồng, mặc dù không bằng mấy lần trước nhưng áp lực vẫn như cũ.

Sau hồi lâu, Huống Thiên Minh không nói lời nào đã trực tiếp bay lên trời, lẳng không đứng, ánh mắt như nhìn về phía trời cao.

Huống Thiên Minh đang giữa không trung cả người không ngừng run rẩy, vẻ mặt càng dữ tợn hơn sau cùng thân hình xảy ra biến hoá.

Biến hoá đầu tiên là da tay hắc, trước đây da tay hắc vốn là xù xì nay trở nên trắng nõn trong suốt, tiếp theo là xương cốt trong cơ thể không ngừng răng rắc bành trướng khiến thân hình hắc càng thêm cao lớn uy mãnh.

Nhưng... biến hoá rõ ràng nhất chính là đôi cánh màu vàng, đôi cánh này vốn đã ở trong cơ thể hắc, hôm nay chỉ bất quá là kích phát xuất hiện mà thôi.

Cuối cùng là... đôi mắt. Trên trán vị trí giữa hai mắt đột nhiên xuất hiện một vết nứt, từ đó khe mở ra một con mắt, chẳng biết có tác dụng gì.

Kỳ thật cho dù là cánh cũng không ai hiểu được Thần Vương phi hành cần sử dụng làm gì, đừng nói tới con mắt thứ ba dư thừa kia. Có lẽ nếu gọi là có tác dụng gì thì đôi cánh kia có thể làm vũ khí không chừng.

Trên bầu trời mây xám cuộn cuộn, Huống Thiên Minh lẳng không mà đứng, quang mang màu vàng không ngừng phát ra, thanh âm trầm muện gầm nhẹ lại phát lên.

224. Chương 16: Người Tên Thiên Mông

Sau khi thân ảnh hắc xuất hiện không lâu liền hai bóng người khác cũng xuất hiện bên cạnh hắc.

“Nhị ca... ách... đại ca lần này lại...” một trong hai người trẻ tuổi kia lên tiếng.

Không chờ người kia nói xong, trung niên nam tử kia liền phát tay ngăn cản:

“Người không cần nhiều lời!”

“Nhị ca!” Nữ tử nói: “Đây đã là lần thứ ba, chẳng lẽ Nhị ca không có nghĩ tới?”

Trung niên nam tử sàu muện lắc đầu, sắc mặt khó coi, cắn răng học ra hai chữ: “Hỗn... đản...”

Mặt khác hai người đều biết hắc lúc này đang nghĩ tới Thiên Mông chỉ bất quá không muốn nhắc tới mà thôi.

“Đại ca, hai lần đầu tiên chúng ta không cách nào tìm ra nguyên nhân và địa điểm xảy ra nhưng lần này...” Nam tử trẻ tuổi kia hình như muốn nói gì nhưng lại thấy người trung niên kia hoả nộ bừng bừng nên lại thôi.

“Đủ rồi! Không nói nhiều nữa!!”

Nhưng ngay sau đó trung niên nam tử thấy người kia nói có lí liền vội hỏi:

“Người vừa nói cái gì! Người vừa mới nói...” Vừa hỏi thần thức hắc vừa tra xét toàn bộ cả Vô Danh không gian mười tám tầng.

“Là... đại ca, là ta nói, ta vừa mới tại nơi này dùng thần thức sơ sài quét qua một chút phát hiện tầng thứ chín này có biến động, cụ thể là ở đâu thì còn phải tra xét.” Nam tử kia vội vàng trả lời.

Sau hồi lâu, trung niên nam tử vốn đang nhíu mày đắm chiều cuối cùng bất đắc dĩ mở hai mắt:

“Tam đệ, lời người vừa nói là thật chứ?”

Nam tử kia vội nói:

“Đương nhiên, ta sao dám lừa gạt đại ca?” Nói xong trong lòng hắn kì quái hẳn lên, chẳng lẽ Nhị ca vừa rồi không tra ra được gì? Nói về năng lực chính mình căn bản kém Nhị ca, như thế nào có thể tùy tiện phát giác mà đại ca lại không truy ra được?

Nghĩ vậy nam tử trẻ tuổi cũng dùng thần thức trong nháy mắt trải rộng cả không gian tầng thứ chín.

Một lát sau, hắn vẽ mặt khó tin mở hai mắt:

“Sao... như thế nào có thể? Vừa mới rõ ràng... đại ca, ta không có gạt huynh...”

“Tốt lắm, không cần giải thích nhiều, chúng ta đi xuống cẩn thận tra xét, xem có thu hoạch gì hay không!” Trung niên nam tử nọ bất đắc dĩ nói, sau đó lại hung hăng nói một câu: “Thiên Mông đáng chết!” Sau đó thân ảnh biến mất trong đại điện.

Hai người còn lại nhìn nhau, nam tử kia lắc lắc đầu mà nữ tử kia sắc mặt vẫn không có chút thay đổi như thể hết thảy mọi việc đều không liên quan đến nàng.

Sau đó, thân ảnh hai người cũng biến mất trong đại điện.

* * *

Vô Danh không gian thượng tầng thứ tám, trong thạch thất tại một vân thạch núi, Tần Vũ mỉm cười bình tĩnh mở hai mắt.

“Không nghĩ tới Hồng Quân còn có một vị bằng hữu có năng lực kỳ lạ như vậy, nếu như vậy không cần sợ Thiên Tôn nữa a!” Trong lòng Tần Vũ tự nhủ lại cầm một chén rượu uống cạn.

Trong khi bầu trời phát sinh dị biến, tại thời khắc đó Tần Vũ trước tiên dùng thần thức tra xét hai con trai hắn sau đó mới chú ý tới Huống Thiên Minh, hơn cả là hắn nghĩ biến động này có thể khiến Chương không giả không gian này chú ý nên liền dùng thần thức ngăn cản mấy người Chương không giả kia có thể tìm ra.

Kết quả cũng giống như Tần Vũ mong đợi, ba gã Chương không giả kia sau đó cùng nhau triển khai thần thức nhưng thủy chung không cách nào tìm ra được điều gì bất thường.

“Tiểu Băng!” Tần Vũ mỉm cười nhìn về phía La Băng nói: “Không lâu nữa cùng theo ta tiến lên tầng thứ chín a!”

“Tiền bối?” La Băng ngạc nhiên kinh hô một tiếng.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi không muốn?” Tần Vũ lúc này mang vẻ mặt trưởng bối cười cười nói.

“Không... không phải...” La Băng cuống quýt trả lời rồi lại đỏ mặt không thôi, cúi đầu chẳng biết làm sao vịn vịn những ngón tay trắng nõn.

“Được rồi! Bất quá thực lực của ngươi bây giờ quá tệ, để tránh phát sinh ngoài ý muốn ta giúp ngươi tăng một chút năng lực, sau này ít nhất trước mặt Thần Vương còn có khả năng tự bảo vệ.” Tần Vũ mỉm cười, phát tay một đạo quang mang màu trắng bay vào thân thể La Băng sau đó còn nói thêm: “Không gian và thời gian của không gian này không giống, ta chỉ có thể giúp ngươi tăng thêm năng lượng, tốc độ cùng tăng cường một bộ phận năng lực chống lại Thần Vương bình thường không vấn đề gì, nhưng không thể khiến cho ngươi hiểu được không gian pháp tắc.”

Cảm nhận được thân thể có biến hoá La Băng cuống quýt đứng dậy hướng Tần Vũ hành lễ:

“Đa tạ tiền bối!”

Tần Vũ gật đầu, càng hiểu được người con gái này nhu thuận, chỉ là lúc trước do hoàn cảnh mà tại Tu La Ma Giới thống lĩnh cả Tu La Ma tộc tranh đấu quyết liệt với Cương Thi nhất tộc.

* * *

Vô Danh không gian thượng tầng thứ chín, trong Linh vực Tinh thần.

Sau khi Huống Thiên Minh biến thân, trên bầu trời mây mù cứ cuộn cuộn bay nhưng hắn đã bình tĩnh trở lại nhàn nhạt nhìn về phía trời cao, ánh mắt thâm thúy lợi hại.

Sau hồi lâu, hắn đưa ánh mắt tới nơi xa xa nào đó, là Lục đạo Luân hồi.

“Cha! Không nghĩ tới! Nguyện vọng của người cũng phải hai lần mới thực hiện được. Mà người... đã lại không ở đây!” Huống Thiên Minh bị thương.

“Chu An, người thật đáng chết, nếu không phải người, cha ta cũng không có chết!” Huống Thiên Minh nghiêng rằng thề phải phanh thây Chu An làm trăm mảnh!

Sau đó, Huống Thiên Minh bình tĩnh trở lại, im lặng tiếp tục nhìn lên trời cao nói:

“Cha, vì sao trong Hôi Mông không gian này lại có một tia hơi thở của người? Chẳng lẽ cha còn chưa chết?” Huống Thiên Minh nói, trong mắt loé một tia hi vọng rồi sau đó lại rất nhanh thất vọng: “Không! Hơi thở này không giống, người đã bỏ ta mà đi...”

Nói đến đó Thiên Minh càng bị thương không thôi, lại bị phần hồng lên, vân vụ trên bầu trời lại quay cuồng nổi lên phùng phùng.

“Lôi Phạt đáng chết... a!!!!... Chu An, ta muốn giết người!!!” Huống Thiên Minh không kiềm chế được nữa bay ra khỏi Lĩnh vực Tinh thần.

“Thiên Minh... ?” Tả Thu Mi cùng mọi người đang tọa thiền liền phát hiện, muốn đi ngăn cản Thiên Minh nhưng Lôi Vệ ngăn cản.

“Các người không cần lo lắng, hắn không có chuyện gì đâu, chúng ta cũng có thể bình tĩnh mà dùng thần thức quan sát hắn. Nếu các người ra ngoài sợ rằng sẽ bị bọn Lưu Quang phát hiện. Chỉ cần trên đường hắn không gặp phải Thiên Tôn thì cũng không việc gì. Mà cho dù có gặp Thiên Tôn cũng hoàn toàn có khả năng tự bảo vệ mình.” Lôi Vệ phân tích sau đó lại thử truyền âm cho Huống Thiên Minh nhanh chóng trở về.

* * *

Vô Danh không gian thượng tầng, tầng thứ tám sâu trong núi Vân Thạch.

Đã qua thời gian ba ngày, hai người Tần Vũ cùng La Bằng trước mắt Nghịch Ương và Tôn Ngộ Không tiếp thuận di tới tầng chín.

Sau khi hai người đi rồi, Nghịch Ương cùng Ngộ Không đồng thời nhảy cẫng lên sung sướng, Tôn Ngộ Không càng không nhịn được bay đi.

“Ài! Tiểu hầu tử, bên kia có không ít Thiên Thần a!!” Nghịch Ương nhanh nhắc nhở.

Tôn Ngộ Không sau khi nghe Nghịch Ương nhắc nhở trong nháy mắt đã quay lại bên cạnh Nghịch Ương:

“Lão già kia, sao người không nói sớm! ?” Nói xong không đợi Nghịch Ương trả lời liền hướng tới địa phương kia rất nhanh bay tới: “Hắc hắc, lão Tôn ta tới đây!”

Nghịch Ương cũng bắt đầu đi theo sau, lắc đầu thở dài nói:

“Ai! Tiểu hầu này! Thiên Thần môn sắp gặp nạn rồi a!”

* * *

Vô Danh không gian tầng thứ chín, bên trong Lĩnh vực Tinh thần.

Lôi Vệ như trước triển khai Lĩnh vực Tinh thần năm trăm dặm.

Đột nhiên hai thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt Lôi Vệ, khiến cho ông hoảng hốt một trận:

“Người... các người là ai?”

Trong lòng Lôi Vệ lúc này phi thường kinh hãi, đối với Lĩnh vực Tinh thần ông vô cùng tự tin. Tại bên trong Lĩnh vực Tinh thần cho dù là Thiên Tôn cũng không có cách nào sử dụng pháp tắc chứ đừng nói thuận di, cho dù là lợi dụng không gian pháp tắc để phi hành cũng không cách nào làm được.

Nhưng trước mắt ông bây giờ là một nam một nữ lại có thể thuận chuyển trước mắt ông. Càng làm cho Lôi Vệ kinh ngạc chính là nữ tử kia rõ ràng là cảnh giới Thiên Thần, mà tên nam tử kia cũng kì lạ, sử dụng

thần thức căn bản không cách nào nhận ra được hắc hồn tồn tại, cũng giống như mấy ngày trước không cách nào sử dụng thần thức tìm được Huống Thiên Minh vậy.

Đợi Lôi Vệ nói xong, hắc bào nam tử kia vẫn nhìn về phía Lôi Vệ, hồi lâu mới thốt ra một câu “Ngài... nhưng mà... Lôi Vệ tiền bối?” Tần Vũ trước đây chỉ nhìn qua hình ảnh cũng biết được bộ dáng của Lôi Vệ mặc dù với người trước mắt giống nhau nhưng nhất thời Tần Vũ cũng không dám xác định.

“Người biết ta?” Lôi Vệ cũng không quá kinh ngạc, có thể tiến nhập Lĩnh vực Tinh thần tự nhiên cũng phải biết mình, chỉ bất quá về mặt của hắc bào nam tử này sao lại có vẻ “khiếp sợ” như thế nhỉ?

Sau khi nghe Lôi Vệ trả lời, Tần Vũ cùng La Băng hạ xuống mặt đất, mà Tần Vũ sau khi nghe Lôi Vệ trả lời đã có thể xác định thân phận của đối phương liền kích động tiến lên vài bước lại hỏi một câu:

“Ngài chính là người đã sáng tạo ra Tinh Thần biến công pháp, Lôi Vệ tiền bối?”

Thấy bộ dáng kích động của Tần Vũ nhưng Lôi Vệ vẫn rất cẩn thận trả lời:

“Chính ta! Người biết Tinh Thần biến?” Nói xong Lôi Vệ tự hồ như nghĩ tới cái gì đó.

“Sư tôn...” Sau khi nghe Lôi Vệ trả lời, Tần Vũ kích động kêu một tiếng.

Xét cho cùng, Tần Vũ có thể huy hoàng như hôm nay cũng đều là Tinh Thần Biến của Lôi Vệ ban tặng nên Tần Vũ có thể xem Lôi Vệ như một nửa là sư tôn.

“Sư tôn??” Lôi Vệ nghi hoặc rồi sau đó kì quái hỏi: “Người là... Tần Vũ?”

“Nhất định là Tiểu Sương bọn chúng đã nói cho ngài biết a? Đúng! Ta là Tần Vũ! Chính ta đã thu được ba khối thông thiên đồ.” Tần Vũ thành thật nói.

“Ha ha... người cũng không cần gọi ta là sư tôn cái gì đó, dù sao năm đó Tinh Thần biến công pháp ta chỉ để lại một phần trước, phần sau đều là do người tự lĩnh ngộ.” Lôi Vệ ha ha cười to.

“Ách... sư tôn! Mặc dù người chưa từng dạy bảo ta nhưng bản thân tu vi này quả thật là do công pháp của người ban tặng. Hơn nữa một ngày làm thầy cả đời vẫn là thầy. Mặc kệ ngài có muốn hay không ta vẫn muốn gọi người như vậy.” Tần Vũ mỉm cười nói.

“Thôi thôi, tùy người, dù sao thì hai nhi tử của người cũng không muốn thay đổi cách xưng hô đâu. Ha ha...” Lôi Vệ lại cười to.

Tần Vũ thấy Lôi Vệ không tiếp tục phản đối nữa liền a a cười nói:

“Nguyên lai phiên không gian này là do sư tôn tạo ra, ta còn tưởng ai có thể lộng xuất không gian kì diệu như vậy.”

225. Chương 17: Tinh Thần Biến Bao Phủ

Mặc dù hai người đều đã tu luyện Tinh Thần biến đến cảnh giới cao nhất nhưng vì con đường tu luyện khác nhau nên thành tựu cũng không giống. Lôi Vệ mấy ngàn ngàn năm lại đây vẫn đang là Thần Vương, chỉ bất quá không sợ Thiên Tôn bởi vì bản thân là một Thần Vương đặc thù. Mà Tần Vũ hôm nay đã là chủ nhân của một vũ trụ, đối với Thiên Tôn hoàn toàn có thể nhắc tay là giết chết. Trong cùng một không gian cũng không phải là cùng một cấp độ tồn tại.

Bởi vậy Lôi Vệ không hề giấu giếm đưa đặc điểm tu luyện của mình nói cho Tần Vũ, cho dù đối với hắc hồn không có tác dụng gì nhưng cũng coi như là để cho Tần Vũ có thể gọi một tiếng sư tôn.

Sau khi nghe xong Lôi Vệ thuật lại diễn biến Tinh thần biến, Tần Vũ vẻ mặt tiếc hận: “Đáng tiếc! Nơi này không cách nào thông được với Hồng Mông không gian, không có Hồng Mông linh khí dồi dào bổ sung, vũ trụ căn bản không có cách nào hình thành! Nếu không, thành tựu của Sư tôn tuyệt đối không kém ta!”

Tần Vũ lại liên tưởng đến bản thân tại không gian này ngay cả Tần Mông Vũ trụ cũng không thể sử dụng. Có thể thấy được, Tử giới này hoàn toàn so với Hồng Mông không gian là một loại tồn tại khác. Mà chính bản thân Tần Vũ có thể tra ra sự tồn tại của ba Chưởng khổng giả, cùng với Tử khí và Hồng Mông linh khí có thể kết hợp xem ra nơi này và Hồng Mông không gian cùng cấp bậc tồn tại.

Không cách nào liên lạc được với Tần Mông vũ trụ, cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Tần Vũ không thể đưa gia gia bọn họ về Nhân gian giới được.

“Không có gì hay, cũng là đáng tiếc, nhưng như vậy cũng không có gì là không tốt!” Lôi Vệ thông suốt cười ha ha.

“Bất quá, phương thức của sư tôn quả thật kì diệu! Diễn hoá hắc động, hấp thu vô tận năng lượng màu xám hình thành Kì điểm, tu luyện kì điểm tại bên trong tự hình thành một giới, cuối cùng phát tán ra ngoài hình thành lĩnh vực...” Tần Vũ vẽ mặt hưng phấn nói: “Nếu cuối cùng có một ngày đại thành sợ rằng Lĩnh vực Tinh thần của sư tôn có thể bao trùm cả mười tám tầng không gian này, hơn nữa hoàn toàn có thể thi triển pháp tắc riêng của mình. Sợ rằng cho dù là Chưởng khổng giả cũng phải kiêng kị người vài ba phần a!” Tần Vũ cảm khái nói, Tinh Thần biến công pháp quả nhiên lợi hại, mặc kệ là xuất phát như thế nào, cuối cùng vẫn là tiến đến trạng thái phi thường.

Cũng phải nói lại, nếu như lúc trước Tần Vũ cũng tu luyện giống Lôi Vệ, cuối cùng không chừng đưa Lĩnh vực Tinh thần bao trùm cả Lâm Mông vũ trụ, cũng phát tán ra bao trùm toàn bộ Hồng Mông vũ trụ, thậm chí tiếp tục bành trướng bao trùm toàn bộ không gian cuối cùng trở thành người đứng đầu cai quản toàn bộ vũ trụ. Bất quá nếu như thế chính hắn cùng Đại ca và Nhị ca lúc đó cũng không hoà thuận như hiện nay, chi bằng cứ như hiện nay là tốt nhất.

“Giỏi! Giỏi a!” Tần Vũ nghĩ đến mâu chốt cũng ha ha cười to hẳn lên: “Nguyên lai là như thế, nguyên lai như thế a! Không hổ là công pháp của sư tôn a!” Tần Vũ lúc này đã bột phục Lôi Vệ, có thể sáng chế ra công pháp kì diệu như vậy thật sự là một người phi thường a.

Tần Vũ thậm chí lại tự hỏi nếu Tinh Thần biến có một con đường tu luyện cố định thì kết quả sẽ như thế nào đây a? Nói không chừng sẽ có rất nhiều cao thủ a.

Lôi Vệ cao ngạo cả đời đối với điều này cũng không có phản bác mà bắt đầu đưa ánh mắt hướng một bên La Băng hỏi:

“Tiểu Vũ, vị này là...” Mới qua có vài câu nói ngắn ngủn, hai thầy trò đã có chút hạp ý, đối với Tần Vũ Lôi Vệ lúc trước kêu là “Tần Vũ” nay đã đổi thành “Tiểu Vũ.”

“A a, sư tôn, vị này là La Băng, là... là đến tìm tiểu Sương đó!” Tần Vũ chần chừ một chút mới quyết định nói.

“Hả! A ha ha, là bằng hữu của tiểu Sương! Chỉ là rất kì quái, vì sao linh hồn cảnh giới nàng ta vẫn là Thiên thần.” Lôi Vệ nghi hoặc này giờ mới có dịp hỏi.

“A a, là một chút thủ đoạn của ta, đưa nàng từ tầng thứ tám tới đây.” Tần Vũ khiêm tốn nói.

“Thủ đoạn?” Lôi Vệ khiếp sợ, đưa một người chưa đạt cảnh giới phi thăng, đây là một loại tiểu thủ đoạn, vậy đại thủ đoạn còn là cái gì? Huỷ diệt thiên địa?

Mặc dù Lôi Vệ có nghe Hồng Quân nói qua Tần Vũ cuối cùng tu luyện xong một vũ trụ trở thành chủ nhân của vũ trụ đó. Nhưng ông vẫn chưa có nghe nói qua khả năng của Tần Vũ đến đâu hoặc là khả năng Tần Vũ có được cũng giống Lĩnh vực Tinh thần của Lôi Vệ, đáng ra Tần Vũ không thể xen vào Lĩnh vực Tinh thần của ông mới phải.

Lại nghĩ Tần Vũ còn có khả năng thuận di tiến vào lĩnh vực của mình, lại có thể phong bế hơi thở khiến cho thần thức người khác không thể phát hiện ra, sợ là ngay cả trong Lĩnh vực Tinh thần này chính mình dùng thần thức cũng không cảm giác được sự tồn tại của Tần Vũ.

“Được rồi, Tiểu Vũ, ngươi vừa nói cái gì ‘Chưởng khổng giả’? Chẳng lẽ Chưởng khổng giả so với chủ nhân của vũ trụ còn lợi hại hơn? Lĩnh vực Tinh thần bao trùm cả Vô Danh không gian này so với chủ nhân không gian này còn mạnh hơn? Cuối cùng đây là dạng tồn tại gì? Mà người... chẳng lẽ chính là vị Chưởng khổng

giả.” Lôi Vệ mặc dù biết Tần Vũ là chủ nhân của vũ trụ nhưng ông không biết sự tồn tại của Chưởng khống giả, lần trước Hồng Quân chế xuất ra Hồng Quân giới cũng đã nhắc qua Chưởng khống giả. Mà Lôi Vệ là một kì tài rất dễ nhận ra thực lực của Tần Vũ.

“Đúng! Ta là Hồng Mông Chưởng khống giả!” Tần Vũ cũng không hề giấu diếm thân phận của mình trước mặt Lôi Vệ, nghe được lời này Lôi Vệ quả thật cũng ngạc nhiên không thôi! Càng khiến cho Lôi Vệ xấu hổ, mặc dù là đồ đệ của mình nhưng tu vi của hắn cao hơn mình nhiều lắm khiến cho một đời cuồng ngạo của Lôi Vệ không dám nhận đồ đệ này.

La Bằng một bên nghe cũng trợn trừng hai mắt, đầu tiên nàng nghe được tu vi của Cha Hồng Quân cũng rất cao cơ hồ không nghĩ tới là như thế này, càng lo lắng Tần Vũ vì chê tu vi của nàng quá thấp mà phản đối hai người.

Rồi sau đó La Bằng lại hiểu được, Tần Vũ cũng không kiêng kị cho nàng nghe thấy được điều này, không nói cũng biết...

Nghĩ vậy, hai má Bằng Nghiên vốn trắng muốt nay đã đỏ hồng như mây, tại một bên cúi đầu tim đập thình thịch.

Tần Vũ thấy Lôi Vệ có vẻ suy nghĩ, lập tức nói:

“Sư tôn, Tinh Thần biến của người mới là tinh xảo, không phải ai cũng có thể nghĩ ra được a!”

“Ha ha... Tinh Thần biến đã khiến ta hao tổn không ít tâm huyết, điểm ấy ta không phủ nhận!” Lôi Vệ có chút kiêu ngạo nói, đối với điều này mà phủ nhận thì mình còn mặt mũi nào nhận đồ nhi này.

Sau đó Lôi Vệ lại nhớ chuyện Tử giới, vội hỏi:

“Tiểu Vũ, căn cứ theo như lời người nói vừa rồi thì Vô Danh không gian này cũng có Chưởng khống giả?” Không chỉ nghe Tần Vũ nói mà lúc trước Hồng Quân cũng từng nói qua cho hắn một lần.

Tần Vũ gật đầu nói:

“Trước mắt tại không gian này ta phát hiện ba Chưởng khống giả, đáng nhẽ còn một người nữa nhưng tìm mãi không thấy, nói không chừng...” Tần Vũ nói đến đó thần sắc buồn bã, Nhị ca tu vi đạt tới Chưởng khống giả cảnh giới thì có tính mạng vĩnh cửu tề thiên, cũng là có năng lực của Chưởng khống giả. Nhưng từ khi dần dần đến không gian người chết này phát sinh một loạt chuyện kì lạ, Chưởng khống giả cũng không phải là vĩnh cửu, cũng không phải nắm trong tay hết thảy mọi chuyện, thậm chí tính mạng của mình đều không thể nắm rõ... .

“Chưởng khống giả cũng sẽ... ?” Lôi Vệ ngạc nhiên không thôi, đặc biệt là khi nghe nói Chưởng khống giả thực lực chí cao vô thượng như vậy.

“Có lẽ là... ta nghĩ, trên Chưởng khống giả hoàn toàn mọi chuyện đều do ‘Thiên’ an bài.” Tần Vũ mặc dù nói có chút buồn bã nhưng trong lòng hắn lại sinh ra khát vọng tu vi, nếu có cơ hội tuyệt đối phải thử qua một lần!

“A a, Tiểu Vũ, người không cần nghĩ nhiều! Có lẽ không phải như ngươi tưởng đâu!” Lôi Vệ thấy sắc mặt Tần Vũ buồn bã liền lên tiếng an ủi, cũng nói lái sang chuyện khác: “Được rồi, nói đến Linh vực Tinh thần, ta còn nhớ tiểu Sương tu luyện cái gì... Hồng Quân giới. Đó mới là cực mạnh a!”

“Hồng Quân giới?” Tần Vũ nghĩ ngay tới Khương Lan giới: “Chính là pháp bảo thời gian gia tốc?”

“Không! So với cái kia lợi hại hơn!” Lôi Vệ nói, đồng thời giới thiệu qua đặc điểm của Hồng Quân giới nói qua một lần, cũng là xúc động nói: “Linh vực Tinh thần của ta có phạm vi ngàn dặm mà tiểu Sương luyện chế Hồng Quân giới đã có phạm vi trăm ngàn dặm. Mà Linh vực Tinh thần của ta chỉ có thể ngăn cách pháp tắc bên ngoài, cũng không có cách nào khiến cho bản thân vận dụng pháp tắc bên trong mà trở thành Thiên Tôn được nhưng Hồng Quân giới lại có thể khiến một thần nhân trong phạm vi trăm ngàn dặm trở thành Thiên Tôn!!”

“Thiên Tôn linh bảo? Không! Thiên Tôn linh bảo tất cả đều là khống chế thời gian pháp tắc, cứ như vậy thành một linh vực, còn có thể khiến cho bản thân trong phạm vi bên trong thi triển toàn bộ pháp tắc...

cái này so với Thiên Tôn linh bảo còn mạnh hơn a!” Tần Vũ lấy làm kì quái nghĩ đến tiểu Sương thiên phú luyện khí cực cao nhưng cũng thật không biết như thế nào lại luyện chế được.

“Sư tôn, thế giới này không có Hồng Mông linh khí, chẳng lẽ sử dụng tử khí màu xám tại đây để luyện chế?”

“Vấn đề này hỏi Tiểu Sương, ha ha, ta đối với luyện khí chỉ hiểu chút ít, người hỏi ta cũng bằng thừa.” Lôi Vệ cười nói: “Bất quá, ta biết trong đó có một điểm mấu chốt, chính là trước khi Hồng Quân luyện chế đã bắt rất nhiều Thần Vương ác độc để cho A Mi rút ra chân linh, lưu lại linh hồn.”

“Rút ra chân linh, lưu lại linh hồn? Chẳng lẽ... tiểu Sương sử dụng linh hồn để khai linh?” Nếu sử dụng linh hồn để khai linh vậy vũ khí có linh tính rất cao, hơn nữa còn có thể đề cao phẩm cấp vũ khí. Đây cũng là chuyện mà Tần Vũ sau khi làm Chuông không giả mới biết được, chỉ bất quá Tần Vũ thấy phương pháp này quá tàn nhẫn nên không có sử dụng qua.

“Mặc dù toàn là dạng Thần Vương ác bá nhưng Tiểu Sương làm thế cũng thái quá!” Tần Vũ biết đối với việc này tiểu Sương không có trực tiếp ra tay nhưng cũng cho là không ổn, nghĩ thầm rằng sau khi xuất quan phải giáo huấn hần một trận.

Lôi Vệ cũng suy nghĩ nhưng là nghĩ đến Tả Thu Mi, liền nói:

“Được rồi, Tiểu Vũ, ta giới thiệu với người một vài người, ta dám chắc bọn họ cũng đã từng nghe nói về người!”

“Chờ một chút, sư tôn!” Tần Vũ nhanh chóng cắt lời truyền âm: “Tiểu Tư tạm thời không nên làm phiền vì bên cạnh còn có... tạm thời cho nó một không gian riêng! Còn tiểu Sương bây giờ đang là thời điểm mấu chốt luyện hoá, nếu làm phiền sợ rằng có ảnh hưởng.”

“A a, tùy người thôi, dù sao hai đứa nó cũng là con người...” Lôi Vệ vẻ mặt lộ ra ý bảo Tần Vũ quá yêu chiều con cái khiến hần cảm thấy không tiêu.

226. Chương 18: Có Thể Trở Lại Nhân Gian Giới

“Ha ha ha... lại đây, ta giới thiệu các người một chút. Vị này là Cha của Tiểu Sương, Tần Vũ!” Lôi Vệ hôm nay tìm thấy truyền nhân trong lòng lộ rõ vẻ hưng phấn.

Tả Thu Mi mấy người đều chưa có thấy qua Tần Vũ đều không khỏi tò mò xem xét hần, thậm chí còn sử dụng thần thức thăm dò, muốn xem linh hồn cảnh giới của hần.

Kết quả khiến mọi người khiếp sợ không thôi, nhìn về phía Tần Vũ với ánh mắt khác lạ.

“Ha ha, các người muốn đánh giá tu vi của hần quá là đánh đố bản thân!” Lôi Vệ cảm nhận được thần thức của mấy người liền a a ngăn cản.

“Các vị tiền bối!” Tần Vũ mỉm cười: “Tại hạ chính là truyền nhân của Lôi Vệ sư tôn!”

Về điểm ấy tất cả mọi người đều rõ ràng bất quá điều này lại từ trong miệng Tần Vũ nói ra làm cho người khác càng tò mò.

Từ hai người Tần Tư cùng Hồng Quân tất cả mọi người đều biết Tần Vũ cũng không có được Lôi Vệ trực tiếp truyền thụ chỉ là thông qua hình ảnh cùng với ngọc giản. Hôm nay Tần Vũ chủ động nhận sự phụ khiến cho ấn tượng Tần Vũ trong mắt mọi người tốt hơn vài phần.

“Ha ha... không nói nữa...” Lôi Vệ hôm nay hồng quang đầy mặt, mặc dù tại Vô Danh không gian không nhìn được hồng quang nhưng đích thật là ông rất hưng phấn: “Tiểu Vũ, vị này là sinh mạng Thần Vương Tả Thu Mi, người nên biết...”

Tần Vũ vẻ mặt xấu hổ nhưng vẫn lễ phép kêu:

“Tả tiền bối!”

Tả Thu Mi cũng biết lúc trước tại Nhân gian giới đã từng làm nàng một lần nữa sống lại cho nên lúc này xấu hổ không thôi, đặc biệt mỗi lần nhớ tới Khương Lan, hôm nay nàng lại cùng với Tuyết Hành sống chung một nơi, như thế nào có thể nói gì đây!

Bất quá, nàng cũng lễ phép gật đầu nói:

“Lập nhi nàng ta có khoẻ không?”

Lập nhi! Trong lòng Tần Vũ dấy lên một trận bi thống, nếu lúc trước hắn không kiên trì để tiểu Sương tự phát triển bây giờ nàng cũng không mang sầu muộn như vậy. Mỗi lần thấy nàng tiêu tụy đi, trong lòng Tần Vũ như kim đâm, thống khổ không chịu được.

Lần này đến Tử giới chủ yếu là muốn mang hai con trai trở lại Nhân gian giới, chỉ sợ bọn họ không đồng ý, nếu là tại Hồng Mông không gian Tần Vũ có thể có khả năng nắm trong tay mọi chuyện.

Tần Vũ không dám tưởng tượng nếu hai nhi tử mình phát sinh gì ngoài ý muốn vậy Lập nhi sẽ ra sao.

Cũng may là hắn rốt cục cũng tìm được đường đi tới Tử giới, hơn nữa hai con trai cũng vẫn còn đây.

“Lập nhi nàng ta... không tốt!” Tần Vũ cũng không muốn dấu diếm, bi thống nói: “Nàng ta thường xuyên nhớ về tiểu Sương bọn chúng, cho nên lần này ta tới đây là muốn hai đứa nó trở về Nhân gian giới!”

“Cái gì? Người nói trở về?” Kể cả Lôi Vệ, tất cả mọi người đều kinh ngạc hẳn lên, trong lòng không khỏi run rẩy khó tưởng tượng.

Đều mang khát vọng sống lại nhưng ai có thể tin tưởng nổi một người đã chết cũng có thể lấy lại tính mạng của mình, cũng đồng nghĩa với việc trở lại không gian Nhân giới.

“Nghịch Thiên!!” Đây là khả năng mọi người nghĩ tới đầu tiên. Rồi sau đó mọi lại nghĩ: “Nếu có thể nghịch Thiên vậy tu vi cũng có thể so với Thiên a?”

“Đúng, chẳng những muốn dẫn tiểu Sương và tiểu Tư trở về, ta còn muốn mang các người đi. Tới Nhân gian giới ta đảm bảo các người chính thức an toàn!” Tần Vũ thân là Hồng Mông Chương khổng giả, nói vậy quả thật không sai. Bất quá cho dù là Chương khổng giả cũng không có thể nắm trong tay tính mạng của bản thân, Tần Vũ với điểm ấy cũng biết.

“Mang chúng ta đi?” Lôi Vệ là người đầu tiên hô lên, được sống thêm một lần, đối với mọi người đều là hy vọng xa vời. Trong Vô Danh không gian này, có biết bao nhiêu người có ý muốn như vậy nhưng chỉ có thực lực Thần Vương mới có quyền lực để tiến vào luân hồi, nhưng Thần Vương căn bản vẫn còn tiếc một thân tu vi cho nên vẫn chẳng có ai tiến vào đó cả.

Bởi vậy, trở lại Nhân gian giới đối với bất kể kẻ nào cũng có thể nói đó là ước vọng xa vời. Nhưng hy vọng xa vời này ngày hôm nay đã bày ra trước mắt bọn họ, phải nói là một cách quá dễ dàng khiến bọn họ kinh ngạc không thôi. Lúc này trong đầu bọn Lôi Vệ đều là trống rỗng.

“Sư tôn?” Tần Vũ thấy mọi người đứng im không nói lời nào nhanh nhắc một tiến: “Mọi người đều nguyện ý trở về?”

Hồi lâu, Lôi Vệ mới hồi phục lại tinh thần, cười nói:

“Ha ha... không nghĩ tới a không nghĩ tới, ta có thể có một người truyền nhân như vậy a, trong lòng ta cảm thấy khoan khoái! Không cần nói gì! Cho dù bây giờ cho ta chết ta cũng sẵn sàng mà chết! Ha ha...”

Lôi Vệ hung hăng gật đầu:

“Về! Nhất định phải về!!”

Tần Vũ nghe xong có chút cười cười gật đầu rồi lại nhìn về phía những người khác. Bọn họ đều gật đầu nhưng Tuyết Hành cùng Tả Thu Mi lúc này lại chần chờ.

Tần Vũ tất nhiên biết họ suy nghĩ cái gì vì vậy liền nói:

“Ta tại Tử giới này cũng đã từng nghe qua bắt đầu từ cấp bậc thần nhân đã chia làm hai phe là đệ nhất và đệ nhị thần giới, mọi người chắc chắn là biết.” Thấy mọi người gật đầu, Tần Vũ tiếp tục nói: “Trong Hồng

Mông không gian hôm nay có bốn Thần giới. Nếu mọi người nguyện ý có thể trở lại vũ trụ của Nhị ca Lâm Mông, cũng chính là đệ nhị Thần giới. Cũng có thể trở về vũ trụ của ta hoặc Đại ca ta sinh sống, thậm chí có thể sống tại vũ trụ thứ tư Thạch Thiên...” Ý của Tần Vũ đã cực kì sáng tỏ.

“Bốn vũ trụ, bốn Thần giới!” Tất cả mọi người trợn trừng hai mắt, mọi người đều nghe nói một chút về đệ tam Thần giới trong truyền thuyết, nhưng chủ nhân của Thần giới thứ ba cũng chính là Tần Vũ trước mắt hơn nữa còn có người thứ tư... vũ trụ thứ hai chủ nhân là Nhị ca của Tần Vũ, vậy Đại ca là... .

Mọi người lúc này trong lòng vô cùng kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Tần Vũ, có vài phần kính nể.

Mà Tả Thu Mi bọn họ vốn là rất lo lắng gặp lại Khương Lan, thậm chí nhìn thấy chính mình. Bất quá sau khi nghe được Tần Vũ nói trong lòng cũng yên tâm phần nào. Dù sao, được sống thêm một lần là khát vọng lớn nhất.

Sau khi an tâm, Tả Thu Mi cùng Tuyết Hành trong lòng cũng cảm thấy mát mẻ. Dù sao, sau này hai người cũng không thể gặp lại Khương Lan bọn họ.

Phản ứng của hai người tất cả đều nằm trong tầm mắt của Tần Vũ khiến hắn không khỏi cảm thấy đau đầu. Chính hắn đã làm sống lại Tả Thu Mi đang sống cùng Khương Lan, mà nay lại có một Tả Thu Mi theo Tuyết Hành, trong lúc đó không thể gặp lại, việc này không phải là loạn a...

Im lặng một hồi, Lôi Vệ lại giới thiệu:

“Vị này là Thần Vương Tuyết Hành, người cũng thấy đó, hắn cùng Tả Thu Mi... a a.” Thấy Tần Vũ vẻ mặt xấu hổ, Lôi Vệ nhanh lảng sang người khác: “Vị này... Vị này là Thủy tổ của Ngũ trảo kim long, Ngao Phương.”

“Ngao... Phương?” Tần Vũ lúc này lại nhớ tới Tiên Ma Yêu giới Long hoàng Ngao Phương, hắn là đại ca của Tần Vũ khi xưa, Ngũ Trảo Kim Long Ngao Vô Danh cùng với cha là biến dị siêu cấp Thần thú Ngao Vô Hư. Như thế nào người trước mắt cũng gọi là Ngao Phương, hơn nữa lại còn là thủy tổ của Ngũ trảo Kim long, bối phận chắc là cực cao a.

“Tần Vũ ra mắt Ngao tiên bối!” Tần Vũ không cần để ý tới danh xưng.

“A a! Tốt! Có thể nghe người gọi một tiếng tiên bối trong lòng ta cũng vô cùng thỏa mãn rồi a!” Ngao Phương a a cười nói, vốn đang xấu hổ nhưng ngữ khí cũng bớt đi vài phần.

“Vị này là Ngũ trảo thần phượng Lam Diệp.” Sau khi giới thiệu từng người Lôi Vệ nói: “Cũng có mấy người không cần giới thiệu, đó là hai nhi tử của người và một người sau này chắc chắn người sẽ biết. Ha ha...”

Lôi Vệ cười nhưng mọi người xung quanh đều không thể vui được bởi vì bọn họ đều do câu nói của Lôi Vệ: “Lại có mấy người, cũng không cần giới thiệu”, mà nhớ tới cái chết của Phương Sùng cùng Băng Phong, trong lòng một trận buồn bã.

Ngao Phương cùng Lam Diệp thường xuyên không gây sự chú ý cho người khác, Lôi Vệ tiếp tục giới thiệu:

“Mà cô nương bên cạnh Tần Vũ này...”

“Ta gọi là La Băng!” La Băng nhanh nhẹn trả lời.

“A a, nàng đến tìm tiểu Sương, là muốn làm gì... ta cũng không biết được a!” Lôi Vệ thích thú nói.

“Lôi tiên bối...” La Băng một trận xấu hổ, mặt lại đỏ lên, nhăn trán hai tay cứ thế mà xoắn đi xoắn lại.

Bộ dáng của nàng khiến mọi người được một trận cười to, phẳng phất nỗi buồn cũng tan biến dần.

Sau khi hàn huyên, Tần Vũ muốn nhanh đến xem bọn Tần Tư nên từ chối lời mời uống rượu của Lôi Vệ. Mà La Băng cũng rất nhanh hoà nhập với các lão tiên bối, bị mấy trưởng bối này trêu chọc khiến nàng không dám nhìn về phía Hồng Quân bế quan.

* * *

Bên trong Linh vực Tinh thần, hai người một nam một nữ ngồi trên đỉnh núi ngấm phong cảnh màu xám xung quanh hoặc là vân vụ màu xám trên bầu trời.

“Tư ca... huynh nói chúng ta còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời không?” Băng Nghiên hỏi.

Trong khi hai người ở cùng một chỗ, Băng Nghiên liền trở thành một chú chim nhỏ nũng nịu nằm trong lòng Tần Tư, hơn nữa còn gọi Tư ca này nọ, hẳn muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Mà khi trước mặt người khác Băng Nghiên lại tỏ ra bộ dáng trưởng bối, động cái là dùng bạo lực với hắn. Khiến cho Tần Tư lúc này lại vừa hận vừa yêu.

Tần Tư sau khi nghe Băng Nghiên nói về mặt trịnh trọng hắn lên:

“Nghiên muội... ta đã hứa với muội tất nhiên sẽ mang muội trở về Nhân gian giới, để có thể thấy sắc dương của Nhân giới! Bất quá, nếu nàng muốn nhìn màu sắc của Nhân gian giới cũng đơn giản, không cần phải tới Nhân gian giới cũng có thể...”

“Như thế nào?” Băng Nghiên hưng phấn hắn lên, chờ đợi câu trả lời của Tần Tư.

“Hắc Hắc! Phi thường đơn giản!” Tần Tư gian xảo cười nói: “Nếu nàng muốn nhìn màu vàng, có thể đi xem mắt của lão Huống. Nếu nàng muốn nhìn màu hồng, ta sẽ bảo lão Huống phóng xuất cho nàng xem, nếu...”

“Huynh thật xấu nha... dám gạt ta...” Băng Nghiên mân mê cái miệng nhỏ nhắn nện lên người Tần Tư.

Về mặt Tần Tư lại càng thích thú:

“Được được được! Chỗ này, lại chỗ này, ai! A, thoải mái...”

“Không để ý tới huynh nữa!” Băng Nghiên thấy đánh hắn không có tác dụng liền quay đầu chỗ khác làm bộ tức giận.

Trên bầu trời, nơi Thiên Tôn cũng không có cách nào phát hiện ra một hắc bào thanh niên đứng trong những đám mây mỉm cười lắc đầu: “Tiểu Tư này, cũng tìm được một tiểu cô nương như vậy... a a...”

Bởi vì bọn Lôi Vệ cũng không có giới thiệu cho nên Tần Vũ lúc này cũng không biết cái vị “Tiểu cô nương” mà hắn vừa gọi là Kim Hình Quân đời thứ ba.

227. Chương 19: Tần Tư Cùng Băng Nghiên

“Vị tiểu cô nương này là Kim Hình Quân đời thứ ba?”

Tần Tư cùng Băng Nghiên sững sốt, đầu tiên là ý nghĩ trong đầu Tần Tư: “Ta gặp ảo giác hay sao? Như thế nào lại là thanh âm của cha?” Mà ý nghĩ đầu tiên của Băng Nghiên lại là: “Không phải bọn người Lôi Vệ, Linh vực Tinh thần còn có thể có ai nữa, địch nhân!”

Tiếp đến, thân ảnh một người vận hắc bào hiện ra trước mặt bọn họ, gió nhẹ trên đỉnh núi làm trường bào trên người này bay bay, mới nhìn qua làm cho người khác phảng phất như là đứng trên cả trời đất, uy nghiêm khiến cho người ta phải kính sợ.

“Cha?” Tần Tư vừa nghi hoặc vừa kinh hãi kêu lên một tiếng.

Tần Vũ mỉm cười hỏi:

“Tư nhi, con còn chưa giới thiệu cho ta vị cô nương này a!” Nói xong Tần Vũ nhìn về phía Băng Nghiên mỉm cười đứng.

Băng Nghiên kinh ngạc, đặc biệt khi nghe Tần Tư gọi một tiếng “Cha” càng khiếp sợ dị thường.

“Cha? Đúng là Cha?” Tần Tư lúc này đã bay lên ôm lấy Tần Vũ nói: “Cha! Chúng con rất nhớ người!” Tần Tư có rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể nào thốt ra thành lời. Chỉ đơn giản một câu nói như vậy nhưng cũng khiến người khác cảm động.

Nếu có Cha tại đây vậy bọn Lưu Quang tính là gì? Còn lâu bọn chúng mới có thể giương oai, có Cha tại đây, hần cũng không cần trốn chui trốn nhủi thế này, có thể sống một cuộc sống thoải mái, nếu có cha tại đây, hần cũng không cần khổ cực như vậy.

“Tốt lắm, tốt lắm! Đã lớn chừng này rồi, không còn bé nữa. Tự nhi hoạt bát trước đây của ta đâu rồi?” Tần Tư hiền lành mỉm cười vỗ vỗ sau lưng Tần Tư nói.

“Cha, mẹ có khỏe không?” Tần Tư buông Tần Vũ ra lau nước mắt hỏi.

“Lập nhi!” Tần Vũ trong lòng thì thầm, tại Hồng Mông không gian nơi nào đó vẫn còn có người con gái đang chờ hần: “Mẹ con cũng rất nhớ con cùng tiểu Sương!”

“Vâng!” Tần Tư gạt đầu lau nước mắt cười nói: “Cha, con quên chưa giới thiệu.” Vừa nói Tần Tư kéo Tần Vũ bay trở về đỉnh núi, lại thấy Băng Nghiên lúc này xấu hổ không hiểu chuyện gì, giới thiệu: “Nàng gọi là Băng Nghiên, hắc hắc, là thế nào thì cha cũng đã thấy rồi!”

Tần Vũ mỉm cười gạt đầu, Tần Tư tiếp tục hướng Băng Nghiên nói:

“Nghiên nhi, đây là cha ta, là một nhân vật rất lợi hại! Nàng có thể gọi là bá phụ a!”

Trước mặt Tần Vũ, Băng Nghiên đỏ mặt cuống quýt hành lễ:

“Bái kiến bá phụ!”

“Được, a a, tiểu cô nương rất đáng yêu!” Tần Vũ mỉm cười gạt đầu, xem như đáp lễ.

“Được rồi! Con nói cho Cha một việc!” Tần Tư kéo Tần Vũ chạy đến một phía ngọn núi khác, để lại Băng Nghiên tại chỗ cũ cứ giậm chân không thôi.

“Tần Tư, xem ta xử huynh thế nào!” Băng Nghiên nhìn theo bóng lưng Tần Tư hung hăng nói.

Băng Nghiên biết Tần Tư chuẩn bị nói với Tần Vũ cái gì. Đơn giản là bồi phạt của nàng, cũng chính vì chuyện này mà nàng đã từng lo lắng sẽ ảnh hưởng đến chuyện của hai người, vạn nhất Cha của Tần Tư bởi vì chuyện bồi phạt mà ngăn cản chuyện của nàng cùng Tần Tư vậy... .

Băng Nghiên đứng một bên bất an trong khi đó Tần Tư cùng Tần Vũ đã cười ha ha quay trở lại.

Khi hai người trở lại, Băng Nghiên nhanh kéo Tần Tư lại cuống quýt hỏi:

“Có đúng là huynh đã nói cho Cha biết muội là Kim Hình Quân thứ ba?” Trong giọng nói tràn ngập áp bức.

“Đúng vậy! Hắc hắc!” Tần Tư đáp.

“Huynh!” Băng Nghiên tức điên người: “Bây giờ phải làm sao! Nếu Cha huynh không đồng ý, mặc kệ là Cha huynh không đồng ý, chúng ta cứ sống với nhau!”

“Cái gì!!” Tần Tư nghe xong quên cả truyền âm lại, trực tiếp mở miệng hỏi.

Cứ ở vậy? Khó trách có người nói, luyện ái khiến đàn bà trở thành ngọc hết cả, Tần Tư cố gắng không cười. Về mặt quái dị nhìn Băng Nghiên không biết nói gì cho tốt.

“Huynh cười cái gì? ! Lại còn dám cười! Hừ! xem ta trừng trị huynh!” Băng Nghiên vội vàng truyền âm.

“Ha Ha Ha Ha!” Tần Tư rút cục không nhịn được, cười to hần lên.

Băng Nghiên thấy hần không có chút uly kị nào cuống quýt nhìn trộm Tần Vũ, lại phảng phất thấy Tần Vũ đang ngấm cảnh xung quanh, coi như không quan tâm chuyện bên này liền thoáng yên tâm, hai tay âm thầm hướng Tần Tư nhắm ngay bên hông hung hăng đâm.

Loại... công kích này mà nói, so với kiến cắn cũng không bằng, bởi vậy Tần Tư như trước vẫn cười to không thôi khiến cho Băng Nghiên lại càng khấn咒. Nàng rất lo lắng vạn nhất Tần Vũ phát hiện động tĩnh bên này thì làm sao giải thích đây a.

Sau khi cười to hồi lâu, Tần Tư mới lau nước mắt truyền âm tới Băng Nghiên:

“Nghiên nhi à, đầu tiên ta muốn nói cho nàng biết là Cha ta không có quản việc tình cảm của ta, mặc kệ là thân phận gì, cha ta còn có thể cổ vũ a!” Nhưng mà Băng Nghiên so với Tần Tư chênh lệch không đơn giản, không có đơn giản để giải thích như vậy.

“Không có gì nhưng nàng còn nhớ trước kia ta đã từng nói qua Cha ta cùng mẹ lúc đó cũng là thân phận khác biệt, mẹ ta là người Thần giới trong lúc đó cha ta chỉ là một người Nhân gian giới, cha ta đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ cuối cùng mới có thể yên ổn sống cùng nhau.

“Chuyện giữa chúng ta so với tình huống Cha mẹ huynh không giống, không được, chúng ta hay là bỏ trốn đi a.” Băng Nghiên chân thật nói, đối với chuyện xưa của Tần Vũ cùng Khương Lập, nàng đã sớm nghe Tần Tư kể lại trong lòng cũng đã khẳng định đó là một tình yêu hoàn mỹ, cũng bởi vậy nàng mới lo lắng sẽ bị ngăn cản, trước tiên nghĩ ngay ra biện pháp bỏ trốn, cũng giống như lúc ấy Tần Vũ với cha của Khương Lập vậy.

“Ha Ha Ha!” Thấy bộ dáng nghiêm túc của Băng Nghiên, Tần Tư lại nhin không được cười to hẳn lên khiến cho Băng Nghiên bên cạnh lại tức dậm chân.

Bỏ trốn, Tần Tư lại cười nói:

“Ta nói nàng nghe này, nàng đừng cứ động tí là lại bỏ trốn này bỏ trốn nọ có được không, nàng muốn làm ta cười chết hay sao?”

“Cười? Huynh còn dám cười, xem ta giáo huấn huynh!!” Băng Nghiên uy hiếp.

“Xuy Xuy Xuy!” lúc này Tần Tư không biết nên khóc hay cười mới tốt đây, bị Băng Nghiên uy hiếp tất nhiên không phải chuyện tốt.

Tiếp theo Tần Tư kéo Băng Nghiên lại gần nhẹ giọng nói:

“Ta nghĩ phải nói cho nàng biết thực lực của cha ta đích thật rất cường đại, nếu người không đồng ý thì chúng ta không có biện pháp bỏ chạy.”

“A Vậy phải làm sao bây giờ?” Băng Nghiên kinh ngạc lại thấy Tần Tư cũng không sử dụng truyền âm nhanh trách: “Huynh nói trực tiếp ra làm gì, nếu bị Cha nghe được thì làm thế nào?” Nói xong nàng thoáng tự hỏi: “Không, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, chúng ta nhất định vượt qua được hết!”

Tần Tư thu hồi vẻ cười cợt, nghiêm túc nói:

“Nghiên nhi, ta nói thật, ta cũng không phải cười sự kiên trì của nàng! mà là Cha ta thật sự rất mạnh, mạnh đến nỗi nàng không thể tưởng tượng, mặc kệ là chúng ta truyền âm hay là sử dụng cấm chế ngăn cách, hay là thấp giọng nói thì cũng đều không thể qua mắt được Cha ta, người có thể nghe được chúng ta truyền âm, khẳng định là một chữ cũng không lọt.

“A!” Băng Nghiên kêu thất thanh.

Lúc này Băng Nghiên chỉ muốn có một cái khe nào đó chui xuống cho rồi, tưởng là sau lưng Tần Vũ có thể bàn bạc một chút với Tần Tư nhưng mọi chuyện đều không thể qua mắt ông, nhất thời không thể chấp nhận.

228. Chương 20: Huống Thiên Minh Báo Thù

“Cha à, nếu con đi, nhất định là phương viên trăm dặm náo loạn a, sinh linh đồ thán, hắc hắc, Cha không giúp con sao? Tương lai nàng sẽ là vợ con đó a!”

“...” Tần Vũ trừng mắt nhìn Tần Tư, bắt đắc dĩ truyền âm nói:

“Tiểu tử người.”

Nghe cha truyền âm, mới đầu vẻ mặt Tần Tư hưng phấn tưởng rằng ông già (dịch thể cho sát nghĩa bây giờ hi hi) bắt đắc dĩ trợ giúp mình, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ông già chậm rãi chuyển biến liên hiểu được có chút không ổn nhưng lại không biết cuối cùng là không ổn ở chỗ nào.

Tần Vũ vốn mỉm cười thần sắc tự nhiên trầm xuống, một cỗ uy lực bàng bạc uy áp trong nháy mắt từ cơ thể bộc phát, thậm chí khiến vân vụ trên bầu trời cũng chuyển biến.

Tần Tư vẻ mặt sợ hãi nhìn về phía Tần Vũ, cuống quýt truyền âm:

“Cha, người biết là nhi tử nói giỡn mà.”

Băng Nghiên cũng bị áp lực này làm cho ngừng khóc, ngược lên cũng đồng thời sợ hãi nhìn về phía Tần Vũ, trong lòng nàng vốn đã có ý nghĩ bởi vì nàng mà Cha con bọn họ bất đồng, thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh Tần Tư tự huỷ diệt chính mình.

Tần Vũ không để ý tới Tần Tư truyền âm, lúc này vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Tần Tư khiến trong lòng Tần Tư kinh hoàng không thôi.

“Tần Tư!!” Một thanh âm uy nghiêm giống như từ trên trời cao truyền xuống, trong vòng trăm dặm trên bầu trời vân vụ màu xám quay cuồng không thôi.

Tần Tư nghe Cha quát cuống quýt vận khởi năng lượng muốn chạy trốn nhưng bắt đắc dĩ phát hiện bản thân đã không thể nhúc nhích thậm chí ngay cả truyền âm cũng không thể làm được.

“Cha, chẳng lẽ người muốn dồn con vào đường cùng ư!” Tần Tư trong lòng bi thảm kêu lên.

“Tần Tư, quì xuống cho ta! Tần Vũ lại quát khiến cho Tần Tư không khống chế được quỳ xuống trước mặt Tần Vũ: “Không nói nữa, người xem ta nên trừng phạt người như thế nào đây?”

Tần Tư thật ra muốn nói cũng không thể nói tại Tần Vũ đã hoàn toàn khống chế thân thể hắn, một chút tự chủ cũng không có.

“Không liên quan đến huynh ấy!” Ngoài dự liệu, Băng Nghiên nhanh chóng tiến đến ôm chặt lấy Tần Tư mà khóc nói với Tần Vũ: “Bá phụ nếu người trừng phạt thì trừng phạt ta đi, là ta đã quyến rũ huynh ấy, không liên quan đến y, ngài không nên trừng phạt Tư ca...”

Tần Vũ tất nhiên biết trong giọng nói của Băng Nghiên có ý tứ, trong lòng rất cảm động bất quá Băng Nghiên này đã quá hiểu lầm hắn.

Tần Tư cũng rất cảm động nhưng bắt đắc dĩ trước mắt bị cha khống chế không thể truyền âm lại.

Tần Vũ sắc mặt hoà hoãn một chút, nói với Băng Nghiên:

“Nghiên nhi, không phải như ngươi nghĩ đâu, nhưng cái tên tiểu tử này nhất định phải giáo huấn mới được.”

Nói xong, Tần Vũ cũng mặc kệ Băng Nghiên cầu khẩn, trực tiếp chuyển hướng Tần Tư giận nói:

“Nghiên nhi cô nương đáng yêu như vậy mà ngươi cũng nhẫn tâm khiến nàng ta khóc! ? Hừ, nếu bây giờ không giáo huấn ngươi sau này không biết Nghiên nhi còn không biết nhận bao nhiêu đau khổ nữa!”

“Cha! Con không cần người giúp nữa!” Tần Tư trong lòng bắt đắc dĩ rên lên.

Băng Nghiên kinh ngạc, thật sự không hiểu được Tần Vũ có ý gì, lại nghe thanh âm Tần Vũ:

“Tần Tư, Ta phạt ngươi phải đối tốt với Nghiên nhi! Nếu để ta biết ngươi có gì khi dễ nàng, ta nhất định sẽ không buông tha ngươi! Hừ!”

Sau đó Tần Vũ vẻ mặt hoà ái nhìn Băng Nghiên nói:

“Nghiên nhi, bá phụ chỉ có thể giúp ngươi đến vậy, còn lại là do các ngươi giải quyết a.” Nói xong thân hình Tần Vũ chợt loé lên rồi biến mất trước mặt hai người.

Khi Tần Vũ đi rồi Băng Nghiên mới hoàn toàn hiểu được ý tứ của Tần Vũ, trong lòng tất nhiên hưng phấn không thôi: “Ông đã đồng ý, ông hội ta là Nghiên nhi tự xưng bá phụ.” Băng Nghiên trong lòng sung sướng kêu lên. Nước mắt chảy ra trong nháy mắt đã từ bi thương chuyển sang hạnh phúc.

“Cha à, thế này mà gọi là hỗ trợ sao? Cha hại chết nhi tử người rồi!” Tần Vũ vừa đi, vô số cảm chế trên người Tần Tư liền được giải trừ. Lúc này Tần Tư vô lực nằm trên đỉnh núi, trên mặt thống khổ không hiểu.

“Sớm biết thế này đã không gọi cha trợ giúp.” Tần Tư khóc không ra nước mắt, nghĩ đến sau này Băng Nghiên lại càng thêm có cơ hội để “Giáo huấn” mình, cũng nghĩ đến Băng Nghiên sau này sẽ có một toà núi to chống đỡ, Tần Tư vô lực thảm thán.

Sau hồi lâu, đợi đến khi Băng Nghiên khoan khoái trở lại bên cạnh Tần Tư, Tần Tư vô lực nói:

“Nghiên nhi, không bằng chúng ta chạy trốn đi a?”

“Ách!” Băng Nghiên không nói gì, kì quái nhìn Tần Tư.

“Cha ta rất nghiêm, ta sợ không chịu được!” Tần Tư trong lòng khổ não.

“Không như vậy đâu, ta hiểu được bá phụ tốt lắm a!” Băng Nghiên lúc này khuôn mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng với Tần Tư xem ra vẻ mặt Băng Nghiên lúc này đích thật kinh khủng, hấn phảng phất đã thấy ngày mặt vắn, trong lòng ảo não không thôi.

“Tư ca, lúc Bá phụ gần đi đã truyền âm cho Nghiên nhi, người nói sẽ mang chúng ta trở lại Nhân gian giới, có thể nhìn thấy cảnh sắc ở đó!” Băng Nghiên thực sự thích thú, hy vọng lớn nhất của nàng chính là trở về Nhân gian giới cùng người thương âu yếm trong tình cầu xinh đẹp ngắm hoàng hôn, có thể nhìn thấy cây cối xanh biếc, những con bướm xinh đẹp.

“Sẽ có một ngày” Băng Nghiên trong lòng sung sướng vô hạn, khuôn mặt tươi cười áp vào ngực Tần Tư, nước mắt chảy xuống trong ánh mắt hạnh phúc.

* * *

Vô Danh không gian thượng tầng thứ chín, trên Lưu Quang điện.

Hai gã Thần Vương đang dùng truyền âm nói với nhau.

“Phí Hưng, gần đây Lưu Quang Thiên Tôn có gì không ổn chẳng? Suốt ngày bắt Thần Vương chúng ta đi tìm tin tức?” Một trong hai người hỏi.

Người kia chính là Phí Hưng truyền âm:

“Hắc, ta nghĩ không sai, tin tức của ngươi còn chậm lắm. Nghe nói Lưu Quang Thiên Tôn ngày đó bị mấy người Thần Vương đánh cho chạy bán sống bán chết! Cho nên trong lòng vẫn buồn bực như vậy!”

Hà Tiêu kinh hãi:

“Cái gì, ngươi nói là mấy người Thần Vương? Sao có thể?” Trong mắt Hà Tiêu, Thiên Tôn là không thể vượt qua, đừng nói là vài người Thần Vương, cho dù là hơn trăm người cũng không thể rung chuyển Thiên Tôn, nay lại bị Thần Vương đánh cho chạy, đây đúng là chuyện lạ a?

“Lúc đầu ta cũng không tin bất quá biểu hiện của Lưu Quang Thiên Tôn ngươi cũng thấy được. Hơn nữa, cái tin tức này chính là từ Thiên Tôn thành truyền đến” Phí Hưng thần bí nói.

“Thiên Tôn thành? Chu Viêm sẽ không có ngồi im như vậy a?” Hà Tiêu nghi hoặc nói.

“Điều này còn chưa rõ sao? Chu Viêm Thiên Tôn rõ ràng là không để Lưu Quang vào mắt, kì thật theo ta phân tích, Chu Viêm Thiên Tôn đã chuẩn bị diệt trừ Lưu Quang Thiên Tôn rồi. Chỉ là cần một cái cớ mà thôi!” Phí Hưng bộ dạng am hiểu, đắc ý nói.

“Nếu theo như lời ngươi vừa nói thì cũng có thể là Chu Viêm Thiên Tôn đã an bài cho kẻ dưới ngụy tạo lời đồn a, hoặc là sau khi biết chuyện đã cố ý thêm thắt vào câu chuyện của Lưu Quang Thiên Tôn, cũng là lấy cớ.” Hà Tiêu chưa nói xong bị Phí Hưng chen vào.

“Chu Viêm Thiên Tôn muốn diệt trừ một người còn cần tìm cớ sao? Nói thật cho ngươi biết ta có một vị huynh đệ là một mãnh tướng dưới tay Chu Viêm Thiên Tôn, khi Chu Viêm Thiên Tôn xuất quan tiếng cười

của hắn đã vang khắp cả Thiên Tôn thành, trong đó có một câu chính là chuyện Lưu Quang Thiên Tôn bị đấm Thần Vương kia đánh bại.

“Đúng vậy! Nguyên lai Chu Viêm Thiên Tôn chỉ bắt quá là không cẩn thận mà nói ra. Mà không phải theo như lời người nói là lấy cớ diệt trừ Lưu Quang Thiên Tôn.” Hà Tiêu vẽ mặt khinh thường nhìn về phía người trước mặt phảng phất người kia không coi vào mắt.

“Sao! Ta nói hoàn toàn sai sao? Người không thấy là Lưu Quang Thiên Tôn dù có tức giận cũng không dám động thủ sao? Chu Viêm Thiên Tôn nếu không phải là mạnh hơn Lưu Quang Thiên Tôn thì tại sao lại cười to để cho cả Thiên Tôn thành mọi người đều nghe thấy? Người đúng là không biết nghĩ.” Phí Hưng vẽ mặt hậm hực khi bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của Hà Tiêu.

“Được được, ta đối với chuyện này cũng không quan tâm nhiều lắm, chính là nên chuyên tâm lo cho bản thân đừng để trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết là được.” Hà Tiêu nói.

Phí Hưng còn muốn nói cái gì nữa lại bị một thanh âm chen vào, thanh âm này giống như thiên lôi từ trên trời giáng xuống khiến hai người giật nảy mình.

“Lưu Quang, mau ra đây cho ta!!”

Theo hướng thanh âm nhìn lại đã thấy một người với đôi cánh màu vàng đang lửng không phí trên Lưu Quang điện, không ngừng ra oai.

“Người phương nào lớn mật, dám xông vào Lưu Quang điện!” Phí Hưng hét lớn một tiếng cùng Hà Tiêu hướng đến chỗ kẻ lạ mặt kia quát.

Hai người cũng là kinh hãi không hiểu được chung quang Lưu Quang điện đều có cấm chế do đích thân Lưu Quang Thiên Tôn bố trí, muốn phá trận vào cũng phải là một người có linh ngộ về trận pháp cực cao hoặc là cũng phải có lực lượng cường đại. Mà loại năng lực này tuyệt đối không phải là Thần Vương có khả năng có được.

Nếu trước mắt hai người là một cao thủ trận pháp như vậy thì rất có thể hai người ngay cả cơ hội tới gần người kia cũng không có, sẽ trực tiếp bị tiêu diệt bởi sát trận. Mà nếu thực lực người này cường đại thì còn tệ hơn, hai người hợp sức cũng không bằng một nửa hắn.

Bởi vậy hai người chỉ có thể đứng xa xa mà nói, không dám tiến lên nghênh địch, dù sao bọn hắn cũng là bị Lưu Quang bức bách mà phải tới đây bán mạng.

“Lưu Quang!!!Mau ra đây cho ta, nếu không ta huỷ Lưu Quang điện của ngươi!” Người có cánh màu vàng kia nổi giận gầm lên, thanh âm truyền khắp cả Lưu Quang điện giống như lôi điện đánh xuống khiến cho cả toà Lưu Quang điện rung lên, thậm chí vân vụ phía trên còn có chút náo loạn.

“Người đến rất cực là ai? Người cũng biết nơi này là địa phận của Lưu Quang Thiên Tôn?” Phí Hưng bị tiếng gầm của người kia sợ không dám lên lại thấy không tốt, cũng không thể chạy trốn chỉ có thể miễn cưỡng hỏi, hy vọng người lạ mặt kia tính tình tốt một chút sẽ không như vậy mà tức giận. Bất quá, xem bộ dáng hắn như vậy tính tình phải là rất cuồng bạo mới phải, trong lòng Phí Hưng bắt đầu thấy không ổn.

“Dám quát ta ư!” Chưa hết câu, thân ảnh người kia đã loé lên xuất hiện trước mặt Phí Hưng.

Phí Hưng nhanh thoăn di bỏ chạy nhưng một chuyện khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra.

Phí Hưng vừa với thoăn di ra sau Lưu Quang điện đã có một khe không gian đánh lên thân hình hắn trực tiếp đánh tan chân linh.

Phí Hưng trợn tròn hai mắt, cuối cùng cũng không hiểu là mình chết ra sao.

Hà Tiêu một bên mọi chuyện đều thấy trong mắt, đáy lòng vô cùng kinh hãi.

Vừa mới bắt đầu, người có cánh kia đã thoăn chuyển tới bên cạnh Phí Hưng nhưng lại không công kích mà chuyển hướng một bên phá toái không gian tạo ra một cái khe. Mà Phí Hưng vừa vặn lại xuất hiện tại vị trí cái khe không gian đó liền bị chém thành hai nửa.

“Đáng sợ!” trong lòng Hà Tiêu chỉ có một ý nghĩ người trước mắt này quả là đáng sợ, không cần nghi ngờ, chỉ cần là người này muốn thì hắn căn bản không thể trốn thoát.

229. Chương 21: Na Quân Huống Thiên Minh

Khe không gian do người kia tạo ra bắt đầu bay với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đã tới phía trên đại điện. Bất quá, sau một tiếng rống hận nó đã dừng lại.

“Thời Gian Tĩnh Chỉ!” Thanh âm này đích thật từ trong Lưu Quang điện truyền ra, có điều trong ngữ khí lại mang theo một tia hí lộng, đặc ý xen lẫn phần nộ.

Cái khe không gian nọ rất nhanh bị nghiền nát tan thành mây khói, chủ nhân của thanh âm kia cũng nhảy mất xuất hiện trên bầu trời.

“Ha Ha Ha Ha còn tưởng ai! Nguyên lai là tên tiểu tử này! Người đến đúng lúc lắm.” Lưu Quang biết người kia lúc này không ở trong Lĩnh vực Tinh thần, tất nhiên là hắn nghĩ bên ngoài này hắn giỏi hơn.

“Lâu không gặp, tên tiểu tử ngươi cũng mọc ra đôi cánh như vậy. Ta thật không biết ngươi có phải là đồ ngốc hay không, đã tới cảnh giới Thần Vương còn phải sử dụng cánh để phi hành nữa. Ha ha ha ha!!!” Lưu Quang cười to, không chút nào bận tâm đến đôi cánh màu vàng kia.

Bất quá Lưu Quang lại lên tiếng:

“Ngươi cũng thật là đến đúng lúc quá a, ta cũng đang lệnh cho kẻ dưới truy lùng tin tức của các ngươi, không có nghĩ tới ngươi lại tự động đến đây tìm chết, hừ hừ! Mặc dù ta thấy ngươi là ngu ngốc nhưng bất quá lại rất bột phục dũng khí của ngươi, dù sao dũng khí của ngươi cũng khiến ta có cơ hội báo thù! Ha Ha Ha Ha.”

“Ít nói nhảm! Thân là Thiên Tôn mà nói nhiều như vậy!” Người mang cánh màu vàng kia đúng là Huống Thiên Minh sau sáu lần biến thân, sau khi biến thân không chỉ có hình dạng bên ngoài xảy ra biến hoá mà ngay cả tính cách cũng trở nên thẳng thắn hơn nhiều.

Nguyên lai Huống Thiên Minh là muốn trực tiếp đi tới Thiên Tôn thành tìm Chu Viêm nhưng được nửa đường lại nghe được tin tức của Lưu Quang do mọi người bàn tán, họ nói Tàn Tư cùng Hồng Quân bọn người đó chỉ biết trốn chui trốn nhủi tại nơi nào đó, căn bản là tác phong của đám tiểu quỷ, Lưu Quang hắn cũng là khinh thường không thèm đến tìm bọn họ tranh đấu.

Huống Thiên Minh nghe xong thì lửa giận bốc cao ba trượng, vốn đối với chuyện Thiên Tôn cũng chẳng thèm để ý nhưng Lưu Quang này đã từng gây hấn với bọn hắn nay lại nghe những lời này càng khiến Huống Thiên Minh cảm giận. Vì vậy hắn mới chuyển hướng tới Lưu Quang điện.

“Hừ hừ! Ta vẫn còn tò mò! Có phải các ngươi khi ở bên trong khu vực kì quái kia sẽ có thực lực rất mạnh?” Sau khi Lưu Quang như được Huống Thiên Minh nhục mạ cũng phần nộ: “Một tiểu Thần Vương nhỏ nhoi, trước mặt ta bất quá chỉ là một con kiến hôi!!”

“Ai là con kiến hôi, cứ đánh sẽ biết!” Trên người Huống Thiên Minh đột nhiên loé lên, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Lưu Quang.

* * *

Bên trong Lĩnh vực Tinh thần, Tàn Vũ, Lôi Vệ cũng bọn người Tàn Tư đang ở nơi bế quan của Hồng Quân uống rượu nói chuyện phiếm.

“Ân?” Đang uống Tàn Vũ bỗng nhíu mày nhưng sau đó rất nhanh trở về nguyên trạng có chút vui vẻ uống rượu: “Mặc dù vị bằng hữu của Tiểu Sương đã tiếp cận đến cảnh giới Thiên Tôn nhưng có vẻ như còn hơn cả Thiên Tôn a, nhưng chính là có điểm không tốt, Thiên Tôn kia vừa mới lĩnh ngộ Thời Gian Đảo Thối pháp tắc không lâu, hơn nữa còn có Thiên Tôn linh bảo trợ giúp bởi vậy không có gì uy hiếp đến hắn cả,

cũng tốt để cho hần phiền phức một phen!” Trong lòng Tần Vũ nghĩ vậy nhưng không phải là không để tâm chú ý, trong lòng quyết định nếu có phát sinh ngoại biến sẽ lập tức ra tay hỗ trợ.

“Bá phụ! đã xảy ra chuyện gì vậy?” Băng Nghiên trước mắt luyến ái vậy quanh nên đối với hết thảy mọi việc đều cực kì miễn cảm, đặc biệt là đối với vị siêu cấp quan trọng là Cha của Tần Tư này càng cẩn thận không thôi.

Tần Vũ vẫn như trước im lặng uống rượu, sau đó mới trả lời:

“A! Không có gì!” Trong lúc uống rượu hần đã sử dụng lực lượng ngăn cánh xung quanh phạm vi ngăn dậm chỗ bọn Huống Thiên Minh đang chiến đấu tránh Chưởng không giả Tử giới phát hiện.

“Dạ!” Băng Nghiên biết Tần Vũ là không muốn nói liền không dám hỏi thêm nữa bất quá vẻ mặt cũng không cam chịu lắm.

“Hắc hắc! Nghiên nhi nàng không cần lo lắng, lão Huống hoàn toàn không có chuyện gì đâu.” Xem bộ dáng Tần Tư như vậy nhưng khi phân tích mọi chuyện lại rất có trí tuệ.

“A? Chuyện đó.” Mọi người chung quanh đều lo lắng hỏi.

Tần Vũ vừa định trả lời, Tần Tư đã nhanh nói:

“Hắc hắc, các người đừng lo lắng dư thừa! Nói cho các người biết, cha ta đích thật rất cường đại.”

Tần Vũ mỉm cười tiếp tục uống rượu, không nói gì nữa.

* * *

Trên bầu trời Lưu Quang điện, thân ảnh Huống Thiên Minh đột nhiên xuất hiện bên cạnh người Lưu Quang bổ tới, tốc độ cực nhanh.

Mà Lưu Quang khi đó vẫn mỉm cười đứng chỗ cũ, phảng phất coi như đối phương chỉ là một con kiến, đối với công kích của Huống Thiên Minh cùng với tốc độ phi thường như vậy cũng coi như chẳng có gì hết “Thời Gian Tĩnh Chỉ!” Khi thân đao sắp chạm vào người Lưu Quang cũng rất nhanh rút ra một thần kiếm chém tới Huống Thiên Minh.

Hai thanh vũ khí chạm vào nhau trong nháy mắt thời gian như ngừng lại.

Huống Thiên Minh thân thể bị một khe không gian cắt ra làm hai nửa. Đó cũng là do nguyên nhân thời gian tĩnh chỉ.

“Hừ! Một Thần Vương nhỏ nhoi.” Lưu quang thần tình khinh thường, đối với Thần Vương có thể tiếp được chiêu thứ hai của hần thì không tìm ra được một người.

“Sao?” Sau đó, thần sắc Lưu Quang nghiêm trọng hẳn lên, bởi lúc này hần đã thấy Huống Thiên Minh vốn đã bị cắt làm hai mảnh nay đã chậm rãi biến mất, mà loại biến mất này không phải là sau khi chết hoá thành năng lượng màu xám, loại này là... tàn ảnh!

Theo tàn ảnh biến mất, thân ảnh Huống Thiên Minh cũng không thấy đâu, phảng phất chưa từng xuất hiện tại đây.

Lưu Quang thử sử dụng thần thức truy tìm một phen, kết quả là cả tầng không gian thứ chín này đều không thấy đâu. Phảng phất vừa rồi Huống Thiên Minh đã bị Lưu Quang mộ kiếm đánh cho tan thành bụi.

Thần sắc Lưu Quang ngày càng ngưng trọng bởi vì hần biết một kiếm như vậy quả thật chưa đủ. Căn bản hần không có nắm rõ Huống Thiên Minh nửa phần cho nên không dám vọng động cho dù đối phương chỉ là một Thần Vương.

“Vụt Vụt!” trong khi Lưu Quang gấp rút tìm kiếm tung tích của Huống Thiên Minh, Huống Thiên Minh phảng phất biết được trong lòng Lưu Quang rất khẩn trương liền xuất hiện trước mặt, bên trái, bên phải, phía trên, bên dưới, vô số Huống Thiên Minh xuất hiện che kín cả không gian. Phảng phất là chỗ nào Lưu Quang cũng có thể đánh trúng vừa phảng phất là ngăn cản tất cả đường lui của hần.

“Đây là...” Lưu Quang choáng váng bởi vì hắn dùng mắt thường dò xét nên căn bản không thể nhận biết đâu là thật đâu là giả, mà sử dụng thần thức căn bản là không thể cảm nhận thấy gì, phảng phất trước mắt như là hư ảo.

Nhưng Lưu Quang không có dám khinh thường bởi vì mỗi Huống Thiên Minh xung quanh hắn đều mang đậm sát ý. Chứng minh chân thân của Huống Thiên Minh có thể xuất hiện bất cứ đâu.

Xa xa tại bên trong Lĩnh vực Tinh thần Tần Vũ đang uống rượu mỉm cười trong lòng thì thầm: “Không nghĩ tới hắn lại có khả năng phân thân vô hạn như vậy. Nói không chừng đôi cánh còn khủng khiếp hơn a. A a, ta trước đây còn là nhìn cái tên kia, trận chiến này ai thắng ai thua còn chưa rõ a!”

Tần Vũ có thể cảm nhận được cho dù Lưu Quang có thể sử dụng thần thức cũng không có cách nào phân biệt người thật hay phân thân bởi vì mỗi một Huống Thiên Minh đều là thật hết, hơn nữa thực lực không khác chân thân là mấy, chỉ bất quá trên phân thân đều không có linh hồn tồn tại.

Nói cách khác càng chiến đấu kịch liệt, càng phát ra nhiều năng lượng, Huống Thiên Minh có khả năng thi triển càng nhiều, vô cùng vô tận.

Hơn nữa, chỉ có Tần Vũ rõ ràng chân linh Huống Thiên Minh lúc này hoá thành hư ảo cùng nùng vùn trên bầu trời dung hợp làm một.

Có thể nói ngoại trừ Chương không giả ngoài ra không có kẻ nào có khả năng uy hiếp Huống Thiên Minh. Trước mặt Thiên Tôn, Huống Thiên Minh có một tấm thân bất tử, nếu chiến đấu tốt có thể giết chết Lưu Quang với trình độ Thiên Tôn.

Trên bầu trời Lưu Quang điện, Lưu Quang kinh hãi nhìn xung quanh vô số thân ảnh Huống Thiên Minh, cẩn thận đề phòng.

Một lát sau, Lưu Quang không nhận được nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về một Huống Thiên Minh đánh xuống, hơn nữa tiện tay nghiền nát một mảnh không gian trước mặt, hai loại công kích này cùng bay tới một hướng. Lưu Quang thậm chí kì vọng chân thân Huống Thiên Minh ở trong đám đó có thể một chiêu đánh chết là tốt nhất.

Càng làm cho Lưu Quang kinh ngạc chính là cái khe không gian kia xuất ra vô số đạo màu xám năng lượng bay về phía trên người Huống Thiên Minh, khiến cho đám Huống Thiên Minh kia kim quang trên người càng thêm chói mắt.

Xa xa Tần Vũ đang dùng thần thức quan sát và uống rượu thoáng dừng lại một chút sau đó mỉm cười thâm nghị: “Có ý tứ, Thiên Tôn này gặp phiền toái lớn rồi a!”

Mà Lưu Quang cũng chú ý tới điểm này, hắn rõ ràng cảm giác được quanh thân vô số Huống Thiên Minh kia mang đến một áp lực rất lớn. Chỉ là vẫn buồn bực vì trước công kích của hắn dường như đối phương biết trước.

Trong lòng thoáng suy tư, Lưu Quang lập tức liên tục sử dụng các loại pháp tắc phối hợp “Thời gian gia tốc! Thời gian tĩnh chỉ! Thời gian đảo thối! Không gian phá toái! Thuấn di!”

Sau một trận náo loạn, Lưu Quang phi thường kinh ngạc phát hiện ngay cả một Huống Thiên Minh cũng không chết, đừng nói là giết chết ngay cả thương tổn một chút cũng không có, thậm chí ngay cả một sợi lông cũng không nhúc nhích.

230. Chương 22: Hựu Tự Bạo Liễn

Kết quả mỗi một Huống Thiên Minh đều dễ dàng thi triển trước các loại pháp tắc tiến hành từng bước từng bước phá giải, sau khi Lưu Quang thi triển thời gian gia tốc dường như Huống Thiên Minh kia biết hắn chỉ là dùng hư chiêu nên căn bản là vẫn không nhúc nhích vẫn lẳng không đứng đó hài hước nhìn hắn, thoạt

nhìn thì có vẻ ngay cả năng lực phản kháng đều không có chỉ cần Lưu Quang nhẹ nhàng vung tay lên là có thể giải quyết.

Mà kết quả đúng như vậy, Lưu Quang không có động đến hắn mà là đưa pháp tắc thi triển tại đám Huống Thiên Minh kia nhưng mà đám người kia đã sớm chuẩn bị thuần di, tại thời gian tĩnh chỉ do hắn tạo ra trong chốc lát không có ai, toàn bộ đều đã thuần di ra ngoài hơn nữa còn thuần chuyển đến phong toả khu vực Lưu Quang sử dụng thời gian đảo trôi.

Bên trong không có ai, không gian phá toái của Lưu Quang căn bản không có một chút tác dụng, hoàn toàn không.

Dựa theo kế hoạch Lưu Quang lập tức lợi dụng thuần di truy kích kì được một Huống Thiên Minh, phân tích của Lưu Quang xem ra cũng có lí, trong một lúc không thể một hơi khống chế nhiều phân thân chống đỡ như vậy được.

Nhưng Lưu Quang đã sai, công kích của hắn Huống Thiên Minh chẳng lẽ không biết sao?

Bởi vậy từ đầu tới giờ không có một Huống Thiên Minh nào bị thương tổn thậm chí là Lưu Quang khi phá toái không gian khiến năng lượng nào loạn lại càng bổ sung thêm cho bọn người Huống Thiên Minh.

Lưu Quang trong lòng không khỏi toát mồ hôi lạnh, sợ hãi nhìn đám Huống Thiên Minh kim quang loè loè chung quanh.

Lưu Quang biết cứ như vậy cũng không có tác dụng, bắt quá hắn căn bản không tìm được biện pháp nào khả dĩ có thể giải quyết tình huống này, nếu công kích hoàn toàn là bổ sung thêm năng lượng cho đối thủ. Còn nếu không công kích vậy chẳng lẽ đường đường là một Thiên Tôn lại bị một Thần Vương nhỏ nhoi đánh cho bỏ chạy sao?

Loại cảm giác vô lực này, Lưu Quang cảm thấy khi ở phiên không gian kì quái kia có khi còn tốt hơn mấy phần, bị một Thần Vương công kích nhục nhã thế này thật sự là phá huỷ đi sự tôn nghiêm của Thiên Tôn, hắn rất muốn bỏ chạy.

Chỉ là Lưu Quang biết hậu quả của việc bỏ chạy, tôn nghiêm của Thiên Tôn mất hết, quả thật chết còn sướng hơn, bởi vậy: “Đánh không được chỉ có chết!” Lưu Quang trong lòng thầm nghĩ.

Cũng bởi vì nghĩ đến bản thân bị một Thần Vương bức bách như thế trong lòng cực kì tức giận, bị cảm xúc chi phối hắn đã hạ quyết tâm hoàn toàn không cần biết gặp hậu quả gì, trong mắt chính là giết, giết!

Sau đó, Trên bầu trời Lưu Quang điện không ngừng xuất hiện không gian phá toái, kể cả bên trong lẫn xung quanh đều bị phá huỷ, đặc biệt là xung quanh nơi Lưu Quang điện cơ hồ bị khe không gian cắn nát không còn một mảnh. Lưu Quang điện trong nháy mắt bị phá huỷ toàn bộ, theo trận chiến biến mất vô ảnh tung.

Mà Huống Thiên Minh như một khán giả căn bản không bị Lưu Quang động đến một chút nào thậm chí còn điều khiển phân thân trêu chọc Lưu Quang khiến hắn càng tức giận, nổi điên công kích.

Là người trong cuộc, đương nhiên Huống Thiên Minh quan tâm đến kết quả, trong quá trình chiến đấu vô số năng lượng màu xám đã dung nhập vào thân thể Huống Thiên Minh, mà Huống Thiên Minh hấp thu ngày càng nhiều năng lượng màu xám kim quang trên người loé ra càng bắt phàm, cuối cùng chói mắt khiến người ta không thể nhìn thấy bản thể, khiến cho người khác cảm thấy có thể tùy ý nổ mạnh khi không hấp thu nữa.

Mà sau khi đình chỉ hấp thu, Huống Thiên Minh kia không có ngừng lại mà thay vào đó là một Huống Thiên Minh khác tiếp tục hấp thu năng lượng màu xám.

“A!!” Lưu Quang thấy công kích của bản thân không có chút tác dụng nào cả ngược lại biến thành “thuốc bổ” cho địch nhân, hơn nữa Lưu Quang điện cùng với khu vực xung quanh tất cả đều là do bản thân tự huỷ, địch nhân căn bản như là đang đùa giỡn khiến hắn không khỏi rống lớn đình chỉ công kích nhằm chán này.

“Đám tiểu quỷ các ngươi! Có bản lĩnh xuống đây, cùng ta một chơi một a! ? Ẩn tàng như vậy không phải là anh hùng!” Đến nước này Lưu Quang phải lực chọn dùng lời nói để chọc giận Huống Thiên Minh.

Bất quá Huống Thiên Minh không vì mấy câu như vậy mà bị chọc giận, hắn vốn tìm đến Lưu Quang là hy vọng lợi dụng y để thử nghiệm một chút uy lực sau sáu lần biến thân hay chính là để cho Lưu Quang biết cho dù bọn hắn không hề ở trong Linh vực Tinh thần cũng không thể dễ dàng khinh dễ, đương nhiên có thể lấy mạng được Lưu Quang thì quá tốt, bất quá còn chưa tới.

Bất quá Huống Thiên Minh cũng biết Thiên Tôn có thể mạnh như vậy cũng không thể dễ dàng giết chết, có thể hao tổn phần nào tốt phần đó.

“Tốt lắm! Người muốn một chọi một, ta đáp ứng người!” Một người trong số phân thân nhìn bên ngoài có kim quang bao bọc mỉm cười xuất hiện.

“Hừ hừ! Có thể chứ, vậy mới là anh hùng!” Lưu Quang thấy mấy lời kích bác của hắn có tác dụng liền không khỏi than thở cùng Huống Thiên Minh.

“Bớt nói nhảm đi! Chẳng lẽ Thiên Tôn chỉ được cái nói nhiều hay sao? Ta thật sự rất hoài nghi!” Huống Thiên Minh lắc đầu, sau đó sắc mặt trầm xuống, hai mắt xuất ra hai luồng băng lãnh hướng Lưu Quang: “Chiến đấu đi!”

Một tiếng “Chiến đấu đi” mặc dù âm lượng không lớn nhưng mang theo chiến ý cực cao, giống như thiên lôi hung hăng oanh kích về phía Lưu Quang. “Rẹt!” Thân ảnh Lưu Quang loé lên trong nháy mắt đã xuất hiện phía trên bên trái Huống Thiên Minh ra tay khiến phương viên mười dặm không gian toàn bộ tan nát.

Vô số Huống Thiên Minh xung quanh đã thuấn di ra ngoài hơn nửa diên cuồng hấp thu năng lượng màu xám.

Mà người Huống Thiên Minh kia không có thuấn di rời đi mà trong chớp lát thuấn chuyển bên người Lưu Quang đồng thời truyền âm:

“Ta cho người biết đối địch với ta có kết quả như thế nào!”

Lưu Quang mặc dù cảm giác được Huống Thiên Minh sắp xuất hiện hơn nửa đã có phòng bị bất quá vừa rồi đã phát lực phá hủy phương viên mười dặm căn bản không có kịp suy nghĩ chống lại, Huống Thiên Minh căn bản không cho hắn cơ hội định thần “Oanh!!!” Một tiếng nổ động trời, không gian vốn đang hồi phục nay lại bắt đầu bị phá toái, năng lượng bộc phát đến tận trời, cung vãn vụ một phen náo loạn bất quá cỗ năng lượng này lại bị một lực lượng thần bí ngăn cách căn bản không cách nào thoát ra.

Một Huống Thiên Minh đã tự bạo, kể cả bản thể Huống Thiên Minh cũng bị cỗ năng lượng cường hãn này rung động, nhưng chút nào cũng không để ý có một lực lượng thần bí ngăn cách.

Một người đã gần tới Thiên Tôn cấp bậc tự bạo thật không thể tưởng tượng nổi rung động cỡ nào a, mặc dù Huống Thiên Minh phân ra vô số phân thân nhưng những phân thân này đã hấp thu rất nhiều năng lượng so với Thiên Tôn cũng chẳng kém là bao. Dù sao Thiên Tôn lợi hại nhất vẫn là pháp tắc mà không phải lực lượng chân chính của bản thân. Nhưng thân thể Thiên Tôn có thể cường hãn hơn Thần Vương gấp trăm lần a.

Bất quá, phân thân Huống Thiên Minh chỉ có thể hấp thu năng lượng bạo động màu xám lại không thể hấp thu loại năng lượng tự bạo màu vàng được.

Sau hồi lâu, khe không gian đã chữa trị cho Lưu Quang bình yên vô sự hư không mà đứng ngửa mặt lên trời cười to hân hân:

“A Ha Ha Ha! Người nói là đối đầu với người, chỉ có trình độ như vậy thôi sao? Người khiến ta thất vọng rồi!” Lưu Quang cơ hồ không chút nào bị thương. Hắn bản thân là Thiên Tôn đối với pháp tắc có thể vận dụng tới mức tận cùng.

Khi mới thấy người kia tự bạo, Lưu Quang đã thi triển thời gian tĩnh chỉ pháp tắc bởi vậy năng lượng bạo động chung quanh hắn căn bản không chút nào ảnh hưởng.

Xa xa vô số Huống Thiên Minh cũng ha ha cười to lên, trong đó một Huống Thiên Minh cười nói:

“Ha ha không có nghĩ tới năng lượng tự bạo lại lớn như vậy a!”

Trong khi Lưu Quang há hốc mồm kinh ngạc, Huống Thiên Minh vừa rồi lại mỉm cười nói với hắn:

“Hừ hừ! Tốt lắm Lưu Quang, làm nóng cơ thể đã xong, chuẩn bị tiếp chiêu! Hy vọng người đừng làm ta thất vọng mới phải!”

“Hừ Hừ! Một Thần Vương nhỏ nhoi khẩu khí cũng thật cuồng vọng, ta thật muốn xem người có bản lĩnh gì.” Đối với vận dụng pháp tắc Lưu Quang phi thường tự tin bất quá hắn nói như thế nhưng Huống Thiên Minh đích thật khó đoán khiến cho hắn buồn bực không thôi.

“Sát!” Một Huống Thiên Minh đột nhiên xuất hiện phía trên Lưu Quang mà Lưu Quang đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp xuất thời gian tĩnh chỉ cùng không gian phá toái.

Bất quá kết quả cũng chẳng khác là bao, vẫn chỉ đánh vào không khí, bây giờ đã là chính thức chiến đấu Huống Thiên Minh cũng sẽ không chịu một điểm hạ phong.

Sau khi Lưu Quang công kích thất bại, hai ba thân ảnh Huống Thiên Minh đã xuất hiện bên người Lưu Quang mặc kệ Lưu Quang công kích thế nào cũng đều chỉ là tàn ảnh mà mỗi lần Lưu Quang công kích đều nhằm cơ hội mà vọt tới tự bạo.

Bất quá ngoại trừ lần đầu tiên thử uy lực tự bạo ra Huống Thiên Minh cũng sẽ không lãng phí một tia năng lượng nào, trong khi Lưu Quang phòng thủ cẩn mật Huống Thiên Minh cũng khoanh tay đứng nhìn không ra đánh.

Cục diện này đã duy trì hơn ba bốn canh giờ, nhìn kĩ đã có trăm ngàn Huống Thiên Minh, rốt cục cũng đã có biến “Xoát!” Một Huống Thiên Minh xuất hiện đằng sau Lưu Quang nhắm ngay lưng hắn mà công kích.

Lưu Quang cuống quýt sử dụng thời gian tĩnh chỉ đối phó nhưng lúc này có lẽ do bị phân tâm nên thời gian tĩnh chỉ đã có một điểm sơ hở.

Rất nhanh sau đó một Huống Thiên Minh dọc theo khe hở kia đến bên người Lưu Quang “Oanh!!” Một tiếng nổ, lại một phân thân nữa tự bạo.

231. Chương 23: Hai Thần Vương

Chỉ là không biết vì sao xung quanh trăm dặm này, năng lượng như biển kia căn bản không có cách nào thoát ra ngoài, mặc kệ bên trong thâm khốc đến cỡ nào bên ngoài vẫn an tĩnh như thường, phẳng phất hết thấy mọi chuyện bên trong chỉ là hư ảo ngay cả một chút khí thế cũng không cảm nhận được.

Bên ngoài khu vực năng lượng tự bạo bùng nổ, một thân ảnh kim quang hư không đứng nghi hoặc nhìn về phía trước trong lòng khó hiểu không thôi: “Năng lượng này thật kì lạ, có thể ngăn cách năng lượng mãnh liệt như vậy.” Lại tự hỏi: “Thiên Tôn không có khả năng chế trụ năng lượng cường hãn như vậy, người có thể làm chuyện này có thể là... cha.”

Nghĩ đến Thiên Tôn, Huống Thiên Minh trong mắt lại trào ra nước mắt, trong lòng bi phẫn ngửa mặt lên trời thét vang:

“Cha! Tại sao?”

Khi hắn ngửa mặt lên trời thét dài, một cỗ năng lượng nhàn nhạt bao bọc lấy Huống Thiên Minh căn bản âm thanh không thể truyền tới mười thước bên ngoài.

“Cha là người sao?” Huống Thiên Minh đã phát giác, cẩn thận dò xét cỗ năng lượng màu bạc kia chỉ thiếu một chút lại không thể nhìn thấu.

“Rất mạnh!” Huống Thiên Minh nhìn đám năng lượng kia đánh giá nhưng thần sắc lại sâu thẳm: “So với cha càng cường đại, nhưng không phải hơi thở của cha.”

Hồi lâu, Huống Thiên Minh bi phẫn ngửa cổ nhìn trời cao lẩm nhẩm: “Cha, lúc trước con không nên nghe người trở lại Nhân gian giới, nói không chừng có con ở lại đây người sẽ không...”

Huống Thiên Minh dừng lại hồi lâu. hai mắt lại đỏ bừng nói:

“Chu An, hết thấy đều là người đáng chết, nếu không phải người thì ta cùng cha sẽ không phải xa cách như vậy, Cha bây giờ hẳn sẽ không phải chết. Ta cùng cha có thể trở lại Thiên giới, mà cái tên Thiên Đế hỗn đản kia bây giờ không có khả năng tiếp tục kiêu ngạo, người Tu La chúng ta cũng sẽ không bị Thiên nhân khi dễ.”

Vừa nói Huống Thiên Minh tự giễu: “Hừ Hừ! Thật sự là buồn cười, Thiên nhân cùng người Tu La vận mệnh giống nhau, một Thiên Tôn nho nhỏ có thể biết sao Ha Ha Ha.”

Cách khoảng không gian đang không ngừng đổ nát kia, một thân ảnh nho nhỏ, Huống Thiên Minh như ma thần ngạo nghễ mà đứng cười cả thế gain, trời đất không thể diệt.

Qua hồi lâu, cỗ năng lượng tự bạo cũng phát tiết xong, trời đất vô tận bị trấn nát trong nháy mắt đã khôi phục lại.

“Chu An, ta phải phanh thây người ra làm vạn mảnh đưa linh hồn người xuống địa ngục cho người sống kiếp thứ vạn ngàn ngàn năm thống khổ! Không ngàn ngàn năm không đủ, phải nhiều hơn thế, nhiều hơn nữa mới có thể trả giá cho sai lầm của người!” Huống Thiên Minh nghiêng răng hồng lên.

Tam giới có Thiên giới, Nhân giới cùng với Địa giới mà Thiên giới có Thiên đạo Thiên nhân, Tu La đạo Tu La nhân; Nhân giới có loài người, súc sinh Yêu nhân; Địa giới có Địa Ngục nhân, Quỷ đói.

Đây là thượng vị giả đối với tam giới lục đạo do thám mà biết nhưng mà trong tam giới này sợ là cao cao tại thượng vẫn là Chương không giả. Thượng vị giả đối với những điều này biết rất ít, một cái luân hồi chi môn cũng đã không biết bí mật.

Xa xa Tần Vũ đang uống rượu đột nhiên khựng lại, rượu trong chén không ngừng rung rung, ánh mắt mọi người tập trung vào Tần Vũ. Tần Vũ trong lòng nghi hoặc nghĩ: “Chu An? Chu An không phải đã bị Nhị ca lúc ấy cho đầu thai thành súc sanh đạo ư, đáng tiếc Nhị ca không biết Lục đạo Luân hồi chỉ là lợi dụng quy tắc của Chương không giả mà làm không nghĩ tới có thể lợi dụng luân hồi chi môn.”

Sau khi nghe được Huống Thiên Minh nói câu sau, Tần Vũ càng ngồi không yên, Thiên Đế? Chẳng lẽ chính là Thiên trong truyền thuyết? Còn có cái gì là Thiên nhân? Địa ngục đạo? A tị nhân? Huống Thiên Minh là người của Thiên giới khó trách có năng lực đoán trước sự việc, có lẽ đó chính là Thiên đạo.”

Liên tiếp gặp nghi vấn khiến cho Tần Vũ nghĩ phải lập tức đến chỗ Huống Thiên Minh hỏi chỉ bất quá thần thức hắn đột nhiên phát hiện một tin tức: “Vừa rồi lại một Thiên Tôn xuất động!!! Không nghĩ tới một Thần Vương tại tầng không gian này mà cũng có thể khiến hai Thiên Tôn xuất thủ, thật sự là khó tin được a!”

Tần Vũ mỉm cười hẳn lên, nói với mọi người:

“Sư tôn, các vị tiền bối, Tiểu Vũ có việc phải ra ngoài một chút, tiểu Tư cùng tiểu Sương phiền mọi người lo giúp.”

Sau khi cáo từ thân hình Tần Vũ chợt loé lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Khu vực quanh Lưu Quang trăm dặm đã bị huỷ không còn gì, kể cả mặt đất đều biến mất vô ảnh tung, chỉ chừa lại một mảnh hình tròn trên mặt đất xung quanh sâu hơn mười dặm.

Mà Lưu Quang lúc này vẫn đang phiêu phù trên không trung nhưng quần áo đã nát bét, vết máu loang lổ cả người. Bộ dáng khổ sở, nhìn như là không sống nổi.

Lưu Quang mệt mỏi nhìn Huống Thiên Minh ở xa xa trăm dặm, trong nháy mắt ngoại trừ mỗi một bên ngoài ra hẳn không còn sắc thái gì hết phẳng phất như là một người đã chết.

“Oanh!” Huống Thiên Minh đối phó với Lưu Quang hơn mười thời thần rốt cục cũng tìm được sơ hở.

Sau một tiếng oanh dường như là “phát đạn” mở đầu cho một tràng âm thanh tiếp theo, tại phương viên trăm dặm xung quanh đã bị huỷ diệt.

Đáng thương cho Lưu Quang là không còn tỉnh táo liền bị năng lượng cường đại đánh sâu vào trong thân thể, khả năng phòng ngự hoàn toàn biến mất, lúc này hắn giống như một cái lá nhỏ trong bão, như trong sóng lớn quay cuồng.

Không lâu sau thì Lưu Quang đã không thể cầm cự được nữa, thân thể Thiên Tôn cũng không thể ngăn cản lực hấp thụ cường đại, bị khe không gian cắn nuốt vô ảnh tung.

Thế là xong một đời Thiên Tôn, mới lên chức Thiên Tôn này không lâu liền bị một Thần Vương nhỏ nhoi đánh chết, lại còn là chết hoàn toàn, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Mặc kệ là bất kể không gian nào, Thiên Tôn rất ít khi bị chết, huống chi là bị một Thần Vương giết, điều đó chẳng ai có thể đoán được, trước khi chết Lưu Quang không cam lòng ánh mắt cảm hận đến cực điểm.

Sau hồi lâu, năng lượng bạo liệt khi trước rốt cục cũng tiêu tán, trăm dặm xung quanh cái khe cũng dần dần hồi phục, trên bầu trời đã im lặng như trước nhưng mặt đất vẫn còn những tiếng ầm ầm đồng thời có thêm vài cái lỗ sâu không thấy đáy.

Ngoài Lưu Quang điện trăm dặm, thân ảnh Huống Thiên Minh cao lớn lúc này lại hiển hiện, song quyền co lại run nhẹ, trong miệng không ngừng thì thào hô tên một người: “Chu An.”

“Ha Ha Ha!” Một tiếng cười cuồng vọng chọt vang lên nhưng Huống Thiên Minh không có phát hiện gì.

Theo âm thanh tiếng cười cuồng vọng kia, một người cầm trong tay một trường kiếm đột nhiên xuất hiện trước người Huống Thiên Minh, ha ha cười nói:

“Ta nhớ nhĩ tử ta nói nguyên lai là một Thần Vương a. Ha Ha Ha Ha, không nghĩ tới một Thần Vương lại có thể khiến một Thiên Tôn cấp bậc thành như vậy, không sai, người rất đặc biệt!”

Huống Thiên Minh căn bản không có để ý tới người trước mắt, như trước trong miệng vẫn bị phần gọi tên Chu An, có chút nào không có để ý đến uy hiếp của người trước mắt.

Chỉ bất quá sau khi người kia xuất hiện không lâu, thần sắc Huống Thiên Minh vốn bị phần đột nhiên biến đổi, một cổ hơi thở sắc bén xuất hiện nhưng ánh mắt Huống Thiên Minh lại nhìn trên trường kiếm trên tay người lạ mặt kia: “Chu An? Đây là hơi thở của Chu An?”

Huống Thiên Minh sớm đã biết Chu Viêm sắp đến nhưng điều hắn không thể tưởng tượng chính là thanh kiếm trong tay Chu Viêm cũng có hơi thở của Chu An, hơn nữa lại rất mãnh liệt.

“Sao?” Chu Viêm cũng hứng thú nhìn thoáng qua Huống Thiên Minh cười khổ lắc đầu: “Không nghĩ tới ta đã cẩn thận che dấu như vậy cũng bị một Thần Vương phát hiện!”

“Người dùng linh hồn Chu An tu luyện thanh kiếm này??” Huống Thiên Minh nghi hoặc hỏi.

“Như thế nào? Chẳng lẽ không được sao?” Chu Viêm lúc này không có chút nào là bất đắc dĩ mà vẻ mặt phần khích nói: “Kiếm của ta dưới tình huống kết hợp với linh hồn hắn rất có linh tính, phẩm chất thế nào không dám nói nhưng khẳng định đã vượt qua Thiên Tôn linh bảo. Mà hắn muốn có thể bảo trì linh hồn bất diệt! A Ha Ha Ha Ha!” Chu Viêm điên cuồng nói.

Chu Viêm đã sớm đặt tai mắt tại xung quanh Lưu Quang điện bởi vậy Lưu Quang điện phát sinh chuyện trọng đại như vậy Chu Viêm là người thứ nhất biết, khi tới đây lại cho hắn thấy tình cảnh như vậy trong lòng cũng có chút rung động nhưng hắn mới dùng khí luyện thể tự tin không có ai có thể giết chết hắn, chỉ sợ Huống Thiên Minh sẽ dùng lại đám phân thân kia.

“Hừ hừ! Suốt đời bất diệt.” Huống Thiên Minh cười lạnh nói:

“Người chuẩn bị mất thanh kiếm này đi?”

“Ha ha ha ha, buồn cười, buồn cười, thật buồn cười. Người nghĩ rằng một Thần Vương nhỏ nhoi có thể chiếm thế thượng phong với ta sao? Hừ hừ, cho dù là người có nhiều phân thân cho dù mỗi phân thân đều có thực lực của bản thể ta cũng có thể dễ dàng tiêu diệt người. Trừ phi người có khả năng biến linh hồn thành hư vô! Ha Ha bất quá cho dù người có năng lực đó cũng đều không thể thắng ta chứ đừng nói là đoạt thanh kiếm trong tay ta!” Đối với tình huống trước mắt vô cùng tự tin.

Chỉ bất quá đáng tiếc là đúng như hần nói mỗi phân thân của Huống Thiên Minh đều có năng lực như bản thể hơn nữa lại có thể biến linh hồn thành hư vô.

“Nói nhiều! Ta bây giờ mới biết được nguyên lai Thiên Tôn vốn là vô mồm lợi hại căn bản là chẳng có tài cán gì!” Huống Thiên Minh chưa nói hết câu đã phân ra thành rất nhiều người vây quanh Chu Viêm.

Chu Viêm liếc mắt nhìn một chút thấy có cả mấy trăm Huống Thiên Minh có chút cười cười nói:

“Tiểu xảo nho nhỏ a!” Vừa nói tay hần vừa vung lên không gian chung quanh trăm dặm đã toàn bộ vỡ nát, khe không gian tùy ý xuất hiện mọi nơi tùy ý cắn nuốt mọi thứ.

Chu Viêm không biết Lưu Quang là như thế nào bị đánh bại cho nên cũng phạm phải sai lầm như Lưu Quang. Trong chốc lát mấy trăm Huống Thiên Minh đều thuận chuyển ra trăm dặm bên ngoài hơn nữa điên cuồng hấp thu năng lượng từ không gian đã vỡ tan kia.

Không lâu sau thì không gian trăm dặm đã hồi phục hoàn toàn mà số lượng Huống Thiên Minh cũng từ mấy trăm tăng lên mấy ngàn người trong đó có một phần trăm kim quang loè loè chói mắt phi thường:

“Hừ hừ! Xem ra cũng có chút bản lĩnh!” Chu Viêm mặc dù ngữ khí đã kích nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc hẳn lên bởi hần nhận ra mấy ngàn Huống Thiên Minh cơ hồ đều có thực lực giống chân thân hơn nữa Chu Viêm cũng không biết chân thân là người nào.

Quả thật mới vừa bắt đầu Chu Viêm đã nghĩ chỉ cần một chiêu cũng đủ để huỷ diệt Huống Thiên Minh nhưng tình huống bây giờ cho hần biết nếu không tìm ra bản thể của Huống Thiên Minh căn bản không có biện pháp nào khác hoàn toàn tiêu diệt được y.

Chu Viêm giờ phút này đã bắt đầu cảm nhận được tia vô lực của Lưu Quang lúc trước bất quá hần vẫn còn rất tự tin, chút cảm giác này chưa thấm vào đâu.

“Xoát!” Không đợi Chu Viêm có phản ứng một Huống Thiên Minh đã thuận chuyển tới bên cạnh Chu Viêm công kích.

Hết thấy mọi chuyện đều giống Lưu Quang lúc trước, Chu Viêm lúc này tiếp không được quát Huống Thiên Minh, phát ra một hai chiêu lại bổ sung năng lượng cho phân thân của hần.

*** Nội dung kế tiếp: cuối cùng cao trào cũng đã đến, bọn người Tần Vũ và ba vị Chuồng khổng giả sẽ bắt đầu đại chiến.

Hống Quân sẽ tới cảnh giới gì? Tinh Thần biến của Tần Vũ có thể xuất hiện trở lại, Thiên giới là nơi nào? Thiên Mông rốt cục là ai, Tu La Thiên nhân là dạng tồn tại gì, Hàn Thư bọn họ có hy vọng sống lại hay không, nguyện vọng của bọn hần có thể thực hiện hay không, Thiên đạo có thể theo đuổi hay không? Thiên đạo cùng Tinh thần? Công pháp đó đến cuối cùng sẽ to lớn thế nào?

232. Chương 24: Giải Đáp Nghi Vấn

Huống Thiên Minh cả người kinh ngạc lập tức phản ứng suy nghĩ một chút liền cả kinh nói “Hỗn Động chỉ thể, người cũng luyện thành Hỗn Động thân chỉ thể?”

“Hỗn Động? A, không nghĩ tới một Thần cương nhỏ nhoi lại có thể biết loại... khí thể này, Hỗn Động, không sai là cái tên này!” Chu Viêm lại cười to hẳn lên.

Tại bên ngoài trăm dặm cách chỗ bọn họ có một thân ảnh hắc bào đang đứng trên một đỉnh núi, làn gió nhẹ thổi qua, hắc bào tung bay khiến người này trông rất an nhàn nhưng lại không mất vẻ tôn nghiêm: “Hỗn Động?” Hắc bào nhân nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ: “Tứ khí cùng Hồng Mông khí hợp lại có tên là Hỗn Động khí?”

Sau hồi lâu, người mang hắc bào lông màu mới giãn ra một chút: “Tiểu tử Huống Thiên Minh này hiểu được không ít chuyện a, xem ra có thời gian phải hỏi hần một chút, trong lòng ta thật sự có rất nhiều nghi vấn.”

“Hỗn Động thân thể, bắt tử thân, hách hách! Loại... cảm giác này thật sự là thống khoái a!” Chu Viêm ha ha cười to hẳn lên.

Huống Thiên Minh cổ quái liếc Chu Viêm mỉm cười lắc đầu lạnh lùng nói:

“Hỗn Động thân thể, quả thật rất khó giết nhưng cũng phải là vĩnh viễn bắt tử!”

“Sao?” Chu Viêm khinh miệt nhìn Huống Thiên Minh cười nói: “Chẳng lẽ ngươi có biện pháp gì? Hừ hừ! Đừng tưởng rằng ta không biết chiêu vừa rồi đã là cực hạn thực lực của ngươi rồi! Muốn giết ta, ngươi nằm mơ sao! Ha ha ha!” Trong lòng Chu Viêm cũng biết rõ ràng là hắn cũng không thể giết chết Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh mỉm cười lắc đầu nói:

“Ta có bảo là sẽ giết ngươi đâu? Chết có nhiều loại, cũng không cần là phải bị giết mới là chết! Cũng có thể là già chết, bệnh chết, thương tâm mà chết.”

“A!” Chu Viêm lại liếc nhìn Huống Thiên Minh như một quái vật, một lát sau hắn điên cuồng cười to phảng phất là nghe chuyện đùa về Thiên gì đó giống nhau, vô cùng kích động.

Cười hồi lâu, Chu Viêm mới thôi lau nước mắt nói:

“Già chết? Bệnh chết? Ta nghĩ đầu óc ngươi có vấn đề? Đừng nói là Thiên Tôn, cho dù là thần nhân đều sống vô tận năm tháng. Ai! Ta xem ngươi đúng là bị kích động quá mạnh rồi!” Chu Viêm vẻ mặt khinh khỉnh nhìn về phía Huống Thiên Minh nói.

“A a, xem như ngươi không tiếp thu những lời ta nói a, vậy cáo từ, hy vọng ngươi sẽ không bởi vì cảm giác tự kiêu mà nhận lấy tâm bệnh mà chết. Qua một thời gian ta sẽ đến lấy kiếm!” Huống Thiên Minh lạnh lùng cười rồi thuận di đi mất.

“Giá yếu? Lam bệnh?” Tần Vũ trong lòng lại thêm một mối nghi hoặc, thần thức lại tập trung lên Huống Thiên Minh, nóng lòng muốn đi hỏi hắn mọi chuyện.

Huống Thiên Minh cũng không trở lại Linh vực Tinh thần bởi vì tâm hắn còn chưa yên tĩnh trở lại, cái hắn cần bây giờ chỉ có thể là tìm cảm giác an tĩnh, lắng lặng nghĩ về cha hắn.

Ngẩng đầu nhìn trời, đó vẫn là một màu xám không thay đổi, Huống Thiên Minh đã hai lần đi trôi qua không có nhìn lại quang cảnh này. Hôm nay đã thấy nhưng lại không thể như năm nào: “Cha, kì thật, lúc trước không ở Thiên giới, ở chỗ này cuộc sống cũng rất tốt, mà không có Cha tại đây cho dù là trở lại Thiên giới thì cũng có ý nghĩa gì?” Huống Thiên Minh nhìn ánh bầu trời đầy thương cảm, khoé mắt hắn sau khi nói lại đọng lại nước mắt.

“... trước khi người qua đời không có để lại tâm niệm gì có lẽ cha ngươi có thể hy vọng ngươi được sống vui vẻ!” Một tiếng truyền âm vang lên trong não Huống Thiên Minh khiến hắn cả kinh bật dậy cảnh giác nhìn bốn phía.

Mặc dù Huống Thiên Minh tự tin Thiên Tôn không cách nào phát hiện được hắn nhưng cũng biết tại một không gian bất kì, Thiên Tôn cũng không phải là cấp bậc cao nhất tồn tại, trên Thiên Tôn còn có Chương không giả.

Cha của Huống Thiên Minh là Thiên Mông năm đó chính là một trong số Chương không giả mà đối với thực lực Chương không giả hắn cũng biết rõ cho dù hắn phân thân nhiều vô số, linh hồn hoá hư không đều không thể nào thoát khỏi tay Chương không giả.

Mà hôm nay Huống Thiên Minh sử dụng năng lượng bản thân hoàn toàn ngăn cách với không gian bên ngoài. Cho dù là Thiên Tôn cũng không có biện pháp truyền âm đến, nói cách khác người vừa truyền âm đến hắn tuyệt đối là một Thiên Tôn siêu việt, cũng rất có thể là một Chương không giả.

“Là ai?” Huống Thiên Minh lạnh lùng hỏi.

“Xoát!” Thân ảnh một người còn trẻ mặc hắc bào xuất hiện bên cạnh Huống Thiên Minh khiến hắn không khỏi sững sờ.

“Là người?” Từ thanh niên mang hắc bào kia truyền lại hơi thở phảng phất Huống Thiên Minh cảm nhận được người trước mắt này chính là có quan hệ với cỗ năng lượng màu bạc khi trước đã ngăn cản năng lượng tự bạo của phân thân hắn. Huống Thiên Minh có thể xác định người này chính là Chương không giả, rốt cục Huống Thiên Minh căn bản không thể đoán được người trước mắt này đối với hắn có quan hệ gì.

“Ta gọi là Tần Vũ, có lẽ người đã nghe nói qua!” Hắc bào nhân trả lời.

“Tần Vũ?” Huống Thiên Minh nhướn mày kì quái nhìn thoáng qua: “Người là Cha của Tiểu Quân cùng Tiểu Sương?”

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

“Vãn bối Huống Thiên Minh ra mắt tiên bối!” Huống Thiên Minh nhanh chóng chấp tay hành lễ cung kính nói. Tần Tư cũng từng nói qua về cha cho hắn nghe, bất quá Huống Thiên Minh chưa từng nói Cha bọn họ cũng là một Chương không giả mà thôi.

Có một điều có thể tin tưởng là Chương không giả căn bản cần phải “nịnh nọt” Huống Thiên Minh.

“Người có biết hay không, người cứ thế mà đi như vậy khiến mọi người rất lo lắng a?” Tần Vũ mỉm cười hỏi.

“Lo lắng?” Huống Thiên Minh sửng sốt, trong lòng xấu hổ không thôi: “Đúng a! Cho dù không có cha, ta còn có đám bằng hữu quan tâm mà, còn có bọn họ lo lắng cho ta a.”

“Thiên Minh, ta vẫn dùng thần thức quan sát người, biết một chút về tình huống của người nhưng có điều ta vẫn còn rất nhiều nghi vấn. Người có thể giải đáp cho ta không? Có lẽ ta có thể giúp người!” Tần Vũ mỉm cười hỏi.

“Tiên bối! Người muốn hiểu rõ thân phận của ta sao? A a, chuyện này không có gì là bí mật, ngài là Cha của tiểu Quân nên ta cũng sẽ không cần giấu diếm gì. Ngài nói có thể giúp, Ai! E rằng...” Huống Thiên Minh nói đến đây thần sắc đột nhiên ảm đạm hẳn.

“Đúng! Ta muốn biết theo như lời người nói người Tu La và người Thiên giới là ý gì? Thiên giới là dạng tồn tại gì?” Tần Vũ không có an ủi mà trực tiếp đi vào vấn đề khiến Huống Thiên Minh tạm thời không thể trả lời được nhất thời nói:

“Thân thể của ta, có lẽ xuất phát từ mấy trăm diễn kĩ trước kia.” Huống Thiên Minh bắt đầu hướng về phía xa phảng phất ở nơi hắn nhìn có thể thấy được cuộc sống trước kia của hắn.

“Khi đó, không gian này chưa có Chương không giả, trực tiếp do “Thiên” quản lí, Cha ta chính là người Tu La sống tại Thiên giới, là người Tu La duy nhất Chương không giả quản lí bộ phận Thiên đạo, . Chỉ bất quá bởi vì Thiên nhân cùng Tu La nhân vốn bất hoà không cùng chí hướng, cha ta không phục Thiên đế, cuối cùng cha ta bị bức bách không chịu được phải lựa chọn dùng một thân huyết nhục, hao phí toàn bộ tu vi ngưng luyện Tu La kim băng bảo trì chân linh tiến vào luân hồi môn. Có kim băng này Cha ta đã thông qua luân hồi chỉ môn tiến vào Nhân giới. Tại Nhân giới một lần nữa lĩnh ngộ Thiên đạo, cũng trong thời gian ngắn ngủi tăng liền năm cấp tu vi, người Thiên giới cũng không có đuổi theo, bọn họ không có biện pháp ngăn cản luân hồi chỉ môn trừ phi bọn họ cũng nguyện ý hao phí một thân tu vi ngưng luyện Tu La kim băng bảo toàn linh hồn. Nhưng bọn người đó cũng không có ngu xuẩn như vậy, không vì lòng bất một người Tu La mà hao phí cả một thân tu vi mà buông tha cho người mà bọn hắn hơn cả năm cấp tu vi, hơn nữa Thiên giới lúc ấy không có Tu La Chương không giả nên bọn họ cũng mừng rỡ khi thấy kết quả như vậy.”

“Sau đó, cha ta đã phát hiện, nếu muốn tiếp tục tiến bộ, có thể trở lại Thiên giới hơn nữa bản thân có thể bảo vệ lực lượng của người Tu La nhất định là phải lĩnh ngộ thiên đạo của hai không gian Nhân giới. Vì vậy người lợi dụng linh ngộ không gian, chia linh hồn ta thành từng mảnh nhỏ, cũng dùng máu của bản thân bảo trụ tính mạng của ta. Sứ mạng của ta chính là tại không gian khác của Nhân giới mà lĩnh ngộ Thiên đạo cuối cùng là trở về giao cho cha ta.”

233. Chương 25: Người Tu La Huống Thiên Minh

Cuối cùng Cha đã lợi dụng Tu La kim băng bảo vệ chân linh đưa ta vào luân hồi chi môn, ta ý thức được lúc đó đã chuyển thể đầu thai vào một không gian khác cũng chính là cái không gian mà mọi người vẫn thường nói đó là Nhân gian giới. Bởi vì cha ta là người Tu La nên đưa ta tới một hành tinh gọi là Tu La giới, Tu La giới này cũng không phải là phi thăng lên mà là những người tu luyện Tu La đạo tập hợp lại!”

Huống Thiên Minh nói đến đây không khỏi buồn cười, hắn bây giờ cũng biết trước đây người Tu La cùng với phi thăng giả chiến tranh nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới kì thật hai bên đều có chung một tổ sư, hơn nữa lại đều là đám hậu bối của hắn.

“Nguyên lai trước kia người bị ta đồng hoá cũng không nhiều, ta chỉ lưu lại công pháp là giao cho những người không bị đồng hoá tu luyện, bất quá cuối cùng người bên Cương Thi quá đông và cũng không tu luyện Tu La công pháp nữa. Cũng bởi vậy mà bị phi thăng giả biết được cuối cùng hai bên chiến tranh liên miên. Bất quá, người gây ra hậu quả lớn nhất vẫn là Chu An.” Huống Thiên Minh nói đến đây trong ánh mắt bùng lên sự tức giận.

“Chu An?” Tần Vũ mặc dù đang chú ý Huống Thiên Minh nói nhưng qua vài lần hắn rống hận tên của Chu An nên vẫn không rõ là Chu An cuối cùng là dắc tội gì với hắn.

“Lúc trước Chu An ganh ghét thực lực của chúng ta.” Huống Thiên Minh nói lại một lần về chuyện Chu An diệt trừ Cương Thi nhất tộc sau đó giở thủ đoạn với linh hồn bọn hắn.

“Thật sự là độc ác a!” Tần Vũ nghĩ đến Chu An lúc trước tại Thần giới; lúc đó hắn thân là Thiên Tôn lại đi truy giết một Thần Vương thậm chí lợi dụng tính mạng của người khác để uy hiếp trong lòng cũng lại hậm hực không thôi.

“Lúc trước Tả tiên bối giúp ta hoàn chỉnh linh hồn mới biết rõ sự việc này chỉ tiếc tất cả đã quá muộn, ta rốt cục đã không cảm nhận được hơi thở của cha.” Huống Thiên Minh trong lòng lại buồn bã.

Sau hồi lâu, Huống Thiên Minh lại tiếp tục nói:

“Trong khi chế tạo ra ta, Cha đã đưa chút trí nhớ của Thiên giới gắn vào trong linh hồn ta, đối với Thiên giới ta cũng không biết nhiều lắm nhưng ta biết Thiên giới có hai đạo, Thiên đạo cùng Tu La đạo cũng là phân biệt hai loại người, một loại là Thiên nhân một loại là Tu La nhân. Chúng ta là người Tu La, nam giới thì có bộ dạng giống ta, nữ thì kiều mị đáng yêu, thân hình to lớn nhưng Tu La nhân không có nhiều nữ. Điều này đối với Nhân giới cũng có chút giống nhau, Nhân giới có hai đạo đó là nhân đạo cùng súc sinh đạo. Nhân đạo là loài người, có thể tu chân, tu tiên, tu ma thậm chí là tu thần, ngoại trừ Thiên giới và Nhân giới ngoài ra còn có một giới nữa đó là Địa giới cũng giống hai giới trên. Địa giới gồm địa ngục đạo và quỷ đói đạo, đó là không gian không có tồn tại thân thể, ở nơi này chỉ có vĩnh cửu hành hạ, không nói cũng được.”

“Thiên nhân cùng Tu La nhân trong lúc đó tranh đấu nhau rốt cục là vì cái gì không thể biết rõ nhưng có thể khẳng định chính là Thiên nhân đặc biệt thích mỹ nữ của Tu La nhân đặc biệt là thích những món ăn ngon do họ làm, có lẽ đó là hai nguyên nhân gây ra tranh đấu, Cha ta từng nói qua một Thiên nhân trong truyền thuyết. Đó là Chưởng khống giả cao nhất, Thiên đế, hắn đã đoạt đi không ít mỹ nữ của Tu La mà Thiên đế đó lại rất thù ghét cha ta vốn là Chưởng khống giả. Thiên nhân cùng Tu La nhân tranh đấu thế nào ta cũng không rõ lắm nhưng ta biết bởi vì Chưởng khống giả đều nằm trong tay Thiên nhân. Bởi vậy, người Tu La bị người Thiên giới chèn ép khi dễ; Cha ta theo đuổi Thiên đạo đến cảnh giới cuối cùng cũng chính là nguyên nhân đó. Chỉ tiếc ta đã không cảm nhận được hơi thở của cha ta nữa rồi, ngay cả Tu La kim băng ta cũng không cảm ứng được. Người Tu La chúng ta sợ rằng vĩnh viễn bị người Thiên giới chèn ép.” Huống Thiên Minh nói rõ sau đó lại lâm vào trầm tư.

Tần Vũ cũng tự hỏi, phân tích: “Dựa theo những lời Huống Thiên Minh nói thì những Chưởng khống giả này không khác chúng ta là mấy chỉ bất quá chúng ta không biết Thiên đạo tồn tại, mà bọn họ lại là chưởng quân bộ phận Thiên đạo.

Sau hồi lâu, Huống Thiên Minh hồi phục lại tinh thần xin lỗi rồi cười cười nói:

“Chắc ngài rất thắc mắc vì sao vừa rồi ta lại nói với Chu Viêm như vậy a?”

Tần Vũ gật đầu, đối với việc Chu Viêm luyện được Hồn Độn chi thể hẳn rất kinh ngạc nhưng cũng rất tò mò. Tại sao Huống Thiên Minh lại nói già yếu và bệnh tật uy hiếp, huống chi Chu Viêm lại đường đường là một Thiên Tôn, mặt khác chính hắn cũng hấp thu Hồn Độn khí, nếu tình huống của Tần Vũ giống Chu Viêm vậy chẳng phải là... .

“Cái này quan hệ đến Thiên đạo.” Huống Thiên Minh ngẩng đầu nhìn trời nói: “Mặc kệ tại thế giới nào cũng không thoát được sự khống chế của Thiên, Thiên hay chính là qui tắc tổng quan của mọi thế giới! Theo đuổi Thiên đạo chính là muốn chống lại một bộ phận của Thiên đạo, Chống lại trong thế giới này cũng chính là một người chấp hành một bộ phận Thiên đạo; đối với Thiên đạo ta cũng không hiểu rõ lắm. Có lẽ ngay cả Chống lại Thiên giới cũng không biết nhiều lắm nhưng có thể khẳng định nếu có thể hoàn toàn thấu hiểu Thiên đạo vậy chính xác là có thể sánh ngang với Thiên.”

“Đối với Thiên đạo ta chỉ biết là giống như người tu chân năm tháng vô hạn, đây là kết quả của tìm hiểu Thiên đạo, chỉ tiếc tất cả người tu chân đều không biết mà thôi, đó là nắm được Thiên đạo có thể khống chế được tính mạng, con người chỉ có thể sống ngắn ngủi trăm năm nhưng khi tìm hiểu Thiên đạo càng nhiều sẽ thoát li khỏi đó và có thể sống một thời gian rất lâu, có thể nắm rõ tính mạng mình trong tay, nhưng Thiên đạo có rất nhiều nhưng ta biết rất ít, con người sống lâu cũng chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.”

“Chống lại Thiên đạo, chúng ta xưng là nghịch Thiên nhưng vẫn nằm trong vòng ảnh hưởng của Thiên đạo, bởi vì người đã nắm giữ Thiên đạo. Nếu dưới tình huống phản lại Thiên đạo, có thể tiến hành một chút thay đổi an bài mọi chuyện thật tốt hay sao.” Nói đến đây Huống Thiên Minh cười cười: “A a, rất là mâu thuẫn a? Có lẽ, nếu có cha ta giải thích thì tốt rồi.”

“Mà ta vừa nói với Chu Viêm như vậy nhưng cũng không có căn cứ, Hồn Độn là theo cùng cấp bậc Thiên tồn tại, cuối cùng là ai ta cũng không rõ lắm nhưng nếu dùng Hồn Độn luyện thể khẳng định đã phản lại Thiên đạo chính thức nghịch Thiên rồi cục cũng sẽ bị Thiên trừng phạt, mà thủ đoạn trừng phạt cha ta cũng nói qua rồi coi như là cuối cùng sẽ huỷ bỏ linh ngộ Thiên đạo biến thành con người bình thường, già yếu bệnh tật là điều đương nhiên. Bởi vậy Chu Viêm chết là cái chắc!” Huống Thiên Minh cười khổ, hắn cũng biết một Thiên Tôn bị bệnh cũng rất khó nay lại chết vì bệnh cũng thật uất ức quá a.

“Thiên Tôn đều trốn không thoát?” Tần Vũ trong lòng nhắc nhở chính mình cùng với Đại ca Hồng Mông, Nhị ca Lâm Mông, bọn tứ đệ Cổ Bàn. Chính hắn hấp thu Hồn Độn linh khí mà bọn họ cũng đều là dùng Hồn Độn để luyện thể, vậy kết quả...

“Đúng, trong vòng Thiên thì không thể trốn thoát, Thiên đạo vô cùng căn bản không phải ai cũng có thể chống đỡ!” Huống Thiên Minh trả lời.

“Chống lại thì sao?” Tần Vũ mặc dù hiểu được Huống Thiên Minh nói nhưng chính là vẫn phải hỏi lại một câu.

“Chống lại, cũng không thể tránh!” Huống Thiên Minh hoài nghi nhìn Tần Vũ chính là lựa chọn không có trả lời chi tiết, bất quá sau khi trả lời hắn lại buột miệng hỏi lại một câu “Tiền bối không phải là... ?”

Tần Vũ khổ sở nở nụ cười nói:

“Đã biết dùng Hồn Độn khí luyện thể sẽ bị Thiên trừng phạt, mà ta lại hấp thu Hồn Độn linh khí vậy chẳng phải là càng thêm nặng hay sao.” Tần Vũ trước tiên cũng không phải nghĩ đến bản thân mà chính là nghĩ đến bọn Hồng Mông, đáng thương bọn họ đã là chí cao tồn tại của Nhân giới nhưng vẫn bị Hồn Độn linh khí uy hiếp.

“Hấp thu?” Huống Thiên Minh kinh hô: “Ngài nói hấp thu??”

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Huống Thiên Minh hỏi: “Phải! Nếu nói luyện thể lợi dụng Hồn Độn linh khí có quan hệ thì nguyên tắc của ta còn hơn nữa, đó là khống chế Hồn Độn linh khí, cũng không biết Thiên đạo sẽ trừng phạt ta thế nào!” Nói xong Tần Vũ lại cười khổ một phen. Thân là Chống lại cũng có thể vì già yếu bệnh tật gây khó khăn.

“Không! Ngài sẽ không bị Thiên trừng phạt!” Huống Thiên Minh khẳng định nói: “Thiên đạo mặc dù nắm trong tay tất cả nhưng xét cho cùng vẫn là có qui tắc, cha ta đã từng nói qua nếu như hoàn toàn nắm được

Thiên đạo có thể hấp thu Hỗn Độn chính thức trở thành Thiên, nhưng tiền bối, ngài thật sự là đã hấp thu? Ngài khẳng định là không hoàn toàn linh ngộ Thiên đạo chứ, nếu không những điều lúc trước về Thiên đạo căn bản không cần ta nói ngài khẳng định đã biết nhiều hơn...”

“Sẽ không bị trừng phạt?” Tần Vũ lại hưng phấn hẳn lên, căn bản không để ý đến câu hỏi của Huống Thiên Minh mà lại hỏi: “Nếu là dùng Hỗn Độn khí luyện thể thì sao? Có biện pháp gì giải quyết?”

“Luyện thể? Không có biện pháp! Trừ phi.” Huống Thiên Minh ngoảnh đầu nhìn ra luân hồi chi môn phía xa xa nhàn nhạt nói: “Trừ phi luân hồi!”

“Luân hồi?” Tần Vũ nhớ tới đại ca bọn họ, đối với luân hồi hẳn cũng biết một chút, nếu như luân hồi thì không cách nào bảo toàn chân linh cũng là không cách nào bảo toàn được trí nhớ, vậy so với chết có gì khác nhau đâu.

“Nếu Tu La kim bảng của Cha ta vẫn còn có thể khiến cho người có thể bảo toàn trí nhớ tiến nạp luân hồi chi môn. Bất quá sau khi luân hồi tu vi sẽ mất hết phải một lần nữa tu luyện linh ngộ, chỉ tiếc bây giờ ngay cả bóng dáng Tu La kim bảng cũng đều không tra ra.” Huống Thiên Minh vẻ mặt tiếc hận nói.

“Tu La kim bảng!” Tần Vũ tìm được mấu chốt để giải quyết vấn đề, mặc dù ông không thể khẳng định bản thân có thể trong vòng trăm năm tìm ra kim bảng nhưng ông có thể nắm chắc với lực lượng bản thân mình có thể duy trì Hồng Mông bọn hắn sống lâu, chỉ cần có hy vọng là được, cho dù là mất một thân tu vi cũng quyết không thể chết huống chi dưới tình huống vẫn còn trí nhớ tu luyện lại một lần nữa đương nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Tần Vũ lại chuẩn bị tiếp tục hỏi thì Huống Thiên Minh đột nhiên bật dậy nói:

“Không xong, tiền bối, Thiên đạo có biến, chúng ta nhanh trở về đi!”

234. Chương 26: Hoá Thân Thông Đạo

Bên trong Linh vực Tinh thần, bọn người Lôi Vệ đang uống rượu nói chuyện phiếm, thấy bọn họ trở về nhanh chóng ra đón.

Huống Thiên Minh cũng không có trả lời bọn Lôi Vệ thăm hỏi mà đối Tần Vũ nói:

“Tiền bối, người có biện pháp đưa người từ đây trở về Nhân gian giới?”

“Biện pháp? Không! Ta có thể tạo ra một thông đạo nối liền giữa Nhân gian giới và Tử giới, nhưng thông đạo này căn bản không tiếp nhận thông qua người trên cấp độ Thần Vương, hơn nữa để tạo ra thông đạo căn bản phải có Hỗn Độn khí, tại không gian này ngoại trừ vào món Hồng Mông linh bảo của tiểu Sương ra không thể tìm được Hồng Mông linh khí, mà tiểu Sương hiện tại đang bế quan.” Tần Vũ trả lời.

Tần Vũ bắt đầu dĩ lại hỏi:

“Tại sao lại hỏi như vậy, người vừa nói Thiên đạo có biến là có ý tứ gì?”

“Thiên đạo biến ảo khó lường, ta bây giờ không có cách nào tiên tri được tiểu Quân lúc nào xuất quan hơn nữa có thể khiến Thiên đạo biến hoá như vậy khẳng định sắp có đại sự phát sinh! Hơn nữa có thể khẳng định biến hoá này muốn lấy đi rất nhiều tính mạng. Bởi vậy ra muốn hỏi ngài có cách đưa mọi người trở lại Nhân gian giới hay không?” Huống Thiên Minh gấp gáp nói.

“Thiên Minh, người trước kia không phải đã đoán trước tiểu Quân ba mươi năm sau sẽ xuất quan, bây giờ mới qua hai mươi hai năm, còn có tám năm a!” Bọn Tả Thu Mi tò mò hỏi.

“Không! Trước kia đúng là ta có thể đoán trước mọi việc Thiên đạo đã an bài nhưng Thiên đạo bây giờ đã có biến, chỉ cần một chút biến hoá là ta có thể đoán không chính xác. Cho nên tiểu Quân có thể xuất quan ngay bây giờ cũng có thể một trăm tám mươi năm sau cũng không chừng.” Huống Thiên Minh bắt đầu dĩ cười nói.

Nói xong khiến mọi người trầm tư, Huống Thiên Minh thoáng nghĩ một chút rồi nói:

“Hy vọng ta đoán trước một ít sẽ không có thay đổi gì a.” Huống Thiên Minh chuyển hướng Tần Vũ nói:

“Tiền bối, ta phát hiện thời gian sắp tới tại Nhân gian giới sẽ có người mở ra hoá thân thông đạo, nối liền hai thế giới.”

“Hoá thân thông đạo?” Tần Vũ có chút nhíu mày, tại Nhân gian giới có thể có khả năng như vậy chỉ có thể là các huynh đệ của hắn.

“Hy vọng những điều ngươi đoán trước sẽ không thay đổi a!” Tần Vũ thở dài nói. Nếu đúng là các vị huynh đệ của hắn tới đây thì tại không gian này đã không còn gì uy hiếp đến bọn hắn nữa. Đương nhiên, có thông đạo vẫn là tốt nhất, có thể đưa bọn người Tần Tư trước tiên trở về, có thể tránh khỏi họa tranh đấu.

* * *

Trên bầu trời Lưu Quang điện đổ nát, hai nam một nữ bỗng nhiên xuất hiện, lẳng không mà đứng.

Trong đó tên nam tử trẻ tuổi kia lại nhíu mày nhìn trung niên nam tử nói:

“Đại ca, hình như có hơi thở của Thiên Mông.”

Trung niên nam tử vốn cũng đang trầm tư suy nghĩ nghe thấy nam tử trẻ tuổi kia nói liền quát:

“Thiên Mông đáng chết!”

Mặt nữ tử kia không chút thay đổi nói:

“Không nghĩ tới một Thiên Tôn cũng có thể với đại ca Thiên Mông có quan hệ!”

“Câm miệng!!” Trung niên nam tử quát: “Thiên Mông đại ca là Thiên Mông đại ca, trong mắt ngươi rốt cục là có ta hay không? Hừ!”

Nữ tử sắc mặt vẫn như cũ, hết thấy đều như không quan tâm đến mọi chuyện, đối với trung niên nam tử không thèm để ý.

“Đáng chết!!” Trung niên nam tử giận dữ chém ra một quyền xuất hiện một cái khe không gian kéo dài vô tận:

“Tam đệ! Tứ muội! Chúng ta đi xem có lẽ có thể tìm được hung thủ giết chết Thiên Tôn!!” Trong khoảng thời gian này ba người không ngừng tìm kiếm, bản thân ba người là Chương khống giả mà lại không thể nào tìm kiếm một chút tin tức gì về cái họ muốn, khiến trung niên nam tử phát tiết mà đánh một chương.

“Đại ca, nơi này còn có hơi thở của Thiên Tôn kia, không bằng chúng ta...”

Trung niên nam tử nói:

“Được! Làm như lời ngươi nói đi!” Sau đó thoáng sử dụng thần thức tìm tòi, thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

Nam tử trẻ tuổi kia cũng nhìn thoáng qua nữ tử, sau đó cũng tra xét liền biến mất.

Hồi lâu, trên mặt nữ tử liền xuất hiện giọt nước mắt trong suốt, chậm rãi nhắm hai mắt cảm thương nói: “Thiên Mông đại ca, là huynh sao? Huynh không phải nói là sẽ vĩnh viễn không trở về sao?” Nói xong nữ tử liền mở hai mắt những giọt nước mắt đã chảy ròng ròng.

“Thiên Mông đại ca, ta biết huynh tại không gian này lưu lại linh ngộ bản thân chờ người có duyên. Ta biết hơi thở của huynh nhưng hơi thở bây giờ so với trước là hoàn toàn không giống, chẳng lẽ huynh không có bị đầu thai xuống địa ngục đạo? Mà luân hồi trở lại Nhân giới?” Nữ tử thì thào nói ánh mắt trở nên si mê.

“Thiên Mông đại ca! Lúc trước ngươi tại sao huynh lại như vậy? tại sao không phản kháng? thậm chí còn muốn ta ra tay.” Nữ tử phảng phất nhớ lại sự việc năm đó sắc mặt chợt sợ hãi: “Thiên Mông đại ca, huynh nói sẽ có người báo thù cho huynh, là thật sao? Ta nên làm gì bây giờ?”

Sau đó nữ tử không nói một lời nào nữa mà đứng giữa không trung nhẹ nhàng khóc.

* * *

Thiên Tôn thành, Chu Viêm Thiên Tôn lúc này đang ngẫm nghĩ những điều trước khi đi Huống Thiên Minh đã nói, mặc dù lúc đầu hắn chỉ coi như là lời nói đùa nhưng khi Huống Thiên Minh rời đi ngay cả tiếp tục đánh cũng không màng khiến Chu Viêm không khỏi tin vài phần.

“Già yếu? Mắc bệnh?” Chu Viêm khổ não suy tư rồi lại không nghĩ ra, đau đầu không thôi.

Trong khi Chu Viêm ảo não không thôi hai thân ảnh đã đột ngột xuất hiện trước mặt Chu Viêm.

“Ai đó?” Chu Viêm kinh hãi, tại chung quanh nơi hắn ở đã bố trí rất nhiều cấm chế, cho dù là Thiên Tôn cũng không có biện pháp giải quyết, cũng phải một phen hao tổn khí lực. Nhưng hai người trước mắt phẳng phất không bị cách trở gì trực tiếp xuất hiện, điều này lại có thể khiến Chu Viêm không kinh ngạc sao?

“Người là Chu Viêm?” Một gã trẻ tuổi trong đó hỏi.

“Các người rốt cục là ai, các người cũng biết đây là Thiên Tôn phủ?” Chu Viêm không trả lời mà hỏi lại.

“Chúng ta là ai không quan trọng, mấu chốt là nếu người không trả lời rõ ràng, tính mạng của người cũng không dám bảo đảm đâu!” Nam tử trẻ tuổi nói.

“Không thể nắm bắt được tính mạng của mình?” Chu Viêm lại nghĩ tới những lời Huống Thiên Minh nói trước khi rời đi sau đó nghi hoặc hỏi:

“Các người là do Huống Thiên Minh phái tới?”

Huống Thiên Minh như thế nào có thể có thuộc hạ lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là con cháu Tần gia kia tới đây? Với Hồng Mông cùng Lâm Mông kia hắn đều biết nhưng chẳng lẽ hai người trước mắt cũng đều là người Tần gia? Tần gia có hai người là Chuởng khổng giả? Chu Viêm có hai điểm đoán không sai, hai người trước mắt quả thật là Chuởng khổng giả, mà Tần gia cũng có hai người là Chuởng khổng giả.

Bất quá Chu Viêm cũng không có khiếp đảm bởi vì hắn đã tu luyện Hỗn Độn thể đã là người bất tử, hắn tự tin cho dù là Chuởng khổng giả cũng không làm gì được hắn.

“Huống Thiên Minh? Huống Thiên Minh là ai?” Hai người đều nghi hoặc.

“Người không phải thủ hạ của Huống Thiên Minh sao?” Người nghi hoặc chính là Chu Viêm, hắn căn bản không thể tưởng tượng được ngoại trừ Tần gia còn có Chuởng khổng giả khác có cừu oán với mình?”

“Ha Ha Ha Ha buồn cười, người tưởng rằng người khác có thể điều khiển được bọn ta sao? Hơn nữa là vì đối phó với một Thiên Tôn nho nhỏ?” Nam tử trẻ tuổi ha ha cười to.

Hắn tiếp tục nói:

“Nhưng với tên Huống Thiên Minh này ta cũng cảm thấy rất hứng thú, rốt cục là hắn có khả năng gì mà khiến Thiên Tôn lại kiêng kỵ hơn nữa hình như loại thực lực này có thể giết chết Thiên Tôn a!”

“Thiên Tôn nho nhỏ?” Chu Viêm cười lạnh một tiếng: “Ta cũng cảm thấy rất có hứng thú đối với các người, rất muốn xem rốt cục các người có năng lực gì mà đòi lấy tính mạng của ta!!”

“Hừ!” Tôn nghiêm của Chuởng khổng giả không thể xâm phạm, hơn nữa đối phương lại là một Thiên Tôn, sau khi nghe được Chu Viêm cười lạnh tên trung niên nam tử kia hừ một tiếng một cỗ năng lượng bàng bạc trong nháy mắt hướng tới Chu Viêm.

Chu Viêm đứng im tại chỗ mỉm cười nhìn trung niên nam tử này.

“Sao?” Hai người đều thốt lên một tiếng không nghĩ tới một Thiên Tôn nho nhỏ cũng có thể ngăn cản công kích của Chuởng khổng giả.

“Cái này theo như lời người nói mà có thể lấy được tính mạng của ta ư?” Chu Viêm khinh miệt cười: “Cũng bất quá chỉ như thế!”

“Mẹ nó!” Hai người đều cảm giác được tôn nghiêm bị chà đạp nghiêm trọng không khỏi cáu giận.

“Oa! Ta biết rồi! Lấy nhiều đánh ít! Khó trách người nói có thể lấy tính mạng của ta, được rồi ta biết rồi. Ta bó tay chịu trời mặc cho các người xử trí! Ha Ha Ha Ha.” Chu Viêm giấu cợt nở nụ cười, có thể trên chộc Chuởng khổng giả, thật sự là lớn mật.

“Hừ! Một Thiên Tôn nhỏ nhỏ vô lực, xem ta giáo huấn ngươi!” Nam tử trẻ tuổi bạo phát năng lượng vung tay lên, một cỗ năng lượng cực lớn bao vây Chu Viêm, cũng đồng thời cắt đứt mọi pháp tắc của hắn.

“Sao?” Sau khi nam tử trẻ tuổi ra tay liền nhúu mày hướng trung niên nam tử nói: “Đại ca, thân thể người này rất kì quái, hình như thân thể cùng linh hồn hắn so với chúng ta có khi còn cường tráng hơn.

“Sao có thể như thế?” Trung niên nam tử cũng rất bất ngờ, phất tay, một lát sau nói: “Thiên Tôn này đích thật là kì quái a?” Vừa nói trung niên nam tử vừa nhìn về phía Chu Viêm, ánh mắt đã thay đổi bắt đầu từ khinh thường chuyển sang tham lam.

“Nói! Thân thể người sao lại thế này?” Nam tử trẻ tuổi nôn nóng muốn biết, nếu có thể để cho bản thân có thể cường tráng thế kia, thực lực của hắn có thể thăng lên một bậc.

“Ha Ha Ha! Các ngươi không bằng lựa chọn giết ta đi, hoặc là sưu hồn, hoặc là nghiên cứu thân thể của ta Ha Ha Ha Ha!” Sau khi thấy vẻ mặt bọn họ Chu Viêm càng thêm chắc chắn là bọn họ không làm gì được mình liền cười to hẳn lên.

“Hừ! Thiên Tôn nhỏ nhoi lại cuồng ngôn, ngươi vẫn cho rằng chúng ta không thể làm gì được ngươi?” Nam tử trẻ tuổi cười cười đồng thời phất phất tay.

“A!” Một tiếng kêu vô cùng thảm thiết vang vọng khắp Thiên Tôn thành.

Sau hồi lâu, Chu Viêm cũng cúi đầu khuất phục hai người.

Hai gã đều là Chương không giả, mặc dù không thể giết chết Chu Viêm nhưng thủ đoạn hành hạ người lại vô cùng vô tận, một khi đã ra tay ngay cả Thiên Tôn cũng không có khả năng chịu đựng.

Sau khi rõ ràng Huống Thiên Minh lúc ấy đã đấu cùng Lưu Quang, thân ảnh hai người liền biến mất tại chỗ, trước khi đi tên nam tử trẻ tuổi kia nói một câu khiến Chu Viêm thống khổ không thôi.

“Đại ca, chúng ta nhanh lên, không thể để tiểu tử Huống Thiên Minh kia chạy thoát! Hắn có thể là người chúng ta muốn tìm.”

Sau khi thấy hai người đằng đằng sát khí bỏ đi, Chu Viêm suy tư chút nữa tức hộc máu: “Sớm biết rằng bọn họ là muốn đi tìm Huống Thiên Minh gây chuyện, ta cần gì phải chịu khổ như vậy? Đáng chết.”

235. Chương 27: Chương Không Giả

“Đại ca, nơi này có chút cổ quái!” Nam tử trẻ tuổi mặt kinh ngạc thần thức quét về phía bọn Lôi Vệ, không khỏi thấp giọng kinh hô: “Nơi này so với không gian tầng thứ chín khác nhau rất lớn!”

Chương không giả trong Vô Danh không gian này chính là lực lượng cường đại nhất. Cũng là chúa tể tại không gian này, tự nhiên không giống như Lưu Quang phải tra xét cẩn thận tìm tòi mới có thể phát giác Tinh Thần không gian của Lôi Vệ.

“Xoát!” Trung niên nam tử đột nhiên xuất hiện bên cạnh nam tử trẻ tuổi, trong nháy mắt thần thức đảo qua khu vực nam tử trẻ tuổi kia vừa nhìn, ánh mắt chợt trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Ta cảm giác được hơi thở của Thiên Mông! Hừ, quả nhiên là cái lão già này còn có tay chân! Đáng chết!”

“Sao? Như thế nào không gian lại...” Nam tử trẻ tuổi kia sắc mặt kinh ngạc, thần thức lại đảo qua một lượt nhãn mặt.

Trung niên nam tử cũng hiểu được, cũng phát hiện thần thức chính mình cũng đột nhiên bị ngăn cách, phẳng phất những gì vừa thăm dò được đều là ảo giác.

“Nếu nói là Thiên Mông, như vậy năng lực của hắn nay đã tăng tiến, chúng ta sợ rằng tại nơi này không quá thuận lợi.” Trung niên nam tử thở dài nhưng ánh mắt vẫn như trước gắt gao tập trung tại phạm vi này,

cũng đưa thần thức tìm tòi hơi thở tránh Thiên Mông lại sử dụng phương pháp này tránh né, đến lúc đó lại phải một phen hao tổn tâm lực mới có thể tìm ra hấn.

Trong Lĩnh vực Tinh thần, Tần Vũ trước vẫn nhắm hai mắt nay chợt mở ra nhàn nhạt nhìn lên bầu trời, thân hình nhẹ nhàng đứng lên.

Mà nơi bọn Lôi Vệ đang ở đều được một tầng năng lượng màu bạc nhàn nhạt bao trùm: “Quả nhiên là đã phát hiện ra Hỗn Động thân thể, xem ra mấy người Chương không giả này không đạt được mục đích quyết không bỏ qua đây!” Tần Vũ ngạo nghễ đứng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phương xa trong lòng thầm nghĩ.

Tần Vũ lúc trước muốn nhanh đưa mọi người rời khỏi nơi này, bản thân hấn không lo lắng Chương không giả nơi này nhưng đây không phải là Hồng Mông không gian tự nhiên là có điều băn khoăn, nhìn không được bất đắc dĩ không thể làm gì khác là ngênghịch, có thể kéo dài chút nào hay chút đó.

* * *

Hồng Mông không gian, bốn đạo thân ảnh lẳng không đứng.

“Tứ đệ, đã làm khổ đệ rồi!” Hồng Mông đứng trước mặt Cổ Bàn, bên cạnh là Lâm Mông cùng Tần Thạch Thiên.

Cổ Bàn có chút cười cười nói:

“Đại ca, chúng ta là huynh đệ, không nên khách khí như vậy, lần này sẽ gặp lại Tam ca cùng phối hợp!”

“Tứ ca, xin người nhất định phải chiếu cố tốt mấy người Tần gia, nếu có thể dẫn bọn họ trở về thì tốt quá!” Tần Thạch Thiên chấp tay nói, trong lòng hấn Thái thượng tam chương lão vĩnh viễn là cực mạnh, không lo lắng có gì có thể uy hiếp y. Tần Thạch Thiên chỉ là đối với Tần Tư cùng Tần Sương là rất lo lắng.

Lâm Mông một bên cũng vỗ vỗ vai Cổ Bàn cười khổ nói:

“Thông đạo này cũng chỉ có thể cho một người đi qua, thật là làm cho người ta buồn bực không chịu nổi, tiến vào Vô Danh không gian hết thấy đều phải cẩn thận! Nơi đó nhất định cũng có Chương không giả như chúng ta, nếu có thể không nên quá cố sinh ra mâu thuẫn với bọn họ!”

Cổ Bàn gật đầu cười nói:

“Thời gian không còn sớm nữa, đệ muốn đi sớm gặp lại Tam ca!”

Ba người cùng gật đầu không nói gì.

Cổ Bàn khẽ kêu lên một tiếng, la bàn trong tay xuất hiện, huyền hoàng khí mãnh liệt xuất hiện xung quanh thân thể hấn, nhẹ nhàng vung tay lên chỉ thấy khu vực trước mặt nơi Hồng Mông khí cùng Tử khí giao nhau chớp lên liên tục.

La bàn trong tay hấn cũng xoay tròn rất nhanh bay đi, ba người Hồng Mông chỉ cảm thấy cả không gian động đất mãnh liệt, trước mắt xuất hiện một thông đạo! Xung quanh thông đạo loé ra quang mang khác thường, ba người biết thông đạo này chính là do la bàn biến ảo mà thành.

Cổ Bàn thấy thông đạo đã tạo ra thành công, quay đầu mỉm cười chấp tay:

“Đại ca, Nhị ca, Ngũ đệ, Cổ Bàn cáo từ!”

Dứt lời, thân thể hấn trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, thông đạo trước mặt ba người cũng dần thu nhỏ lại, đã không còn bóng dáng!

* * *

Nam tử trẻ tuổi cùng trung niên nam tử lúc này đã tiến vào trong Lĩnh vực Tinh thần của Lôi Vệ, hai người vừa tiến vào liền cảm giác được không ổn, không gian pháp tắc không thể sử dụng tại đây!” Tà môn, đây là địa phương quái quỷ gì chứ? Sao lại có cảm giác quái dị như vậy?” Nam tử trẻ tuổi vẻ mặt kinh ngạc, thân thể tùy ý nhúc nhích, không gian chung quanh nhất thời bị phá nát.

“Hừ! Chỉ bất quá là một khu vực nhỏ mà thôi! không cần để ý tới, phá không gian hần để xem hần như thế nào có thể không chế pháp tắc!” Trung niên nam tử khinh thường, vừa dứt lời không gian Tinh Thần của Lôi Vệ nhất thời rung chuyển bất an.

Đang uống rượu, Lôi Vệ liền phun ra một ngụm máu tươi, khó khăn ngồi trên ghế, trầm giọng nói:

“Không gian của ta bị người ta phá!”

Huống Thiên Minh sắc mặt biến đổi, nói:

“Bọn họ là Chương không giả Vô Danh không gian!” Về chuyện Chương không giả Huống Thiên Minh đã từ Tần Tư mà biết được, hơn nữa hần tất nhiên hiểu được ngoại trừ Chương không giả còn ai có thể tùy ý phá Tinh Thần không gian của Lôi Vệ!

Chỉ ngay sau khi hai người kia phá Tinh Thần không gian, Tần Vũ đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, thần thức ông đã bao trùm cả Vô Danh không gian nên tất nhiên biết được trung niên nam tử vừa phá Lĩnh vực Tinh thần của Lôi Vệ.

Hai người sắc mặt lạnh tanh, thoáng giật mình, Tần Vũ nhíu mày nói:

“Hai người các ngươi là Chương không giả Vô Danh không gian a!”

Kỳ thật từ khi thể phát ra trên hai người này, Tần Vũ đã sớm biết có ba Chương không giả đã tới đây trong đó hai người là nam nhân.

Phải biết rằng Chương không giả là rất ít, có thể trở thành Chương không giả tất nhiên là vô cùng lợi hại, cả không gian pháp tắc đều nằm trong tay họ, đối với người ngoài như Tần Vũ mà nói trong lòng cũng cảm thấy lo lắng một phần.

Dựa vào thực lực của Tần Vũ hôm nay đối phó với một người là rất dễ dàng nhưng nếu là đồng thời đánh với hai người thì chưa thể nắm chắc, nói thế nào thì bọn hần cũng cùng cấp độ, không thể khẳng định trước là ai sẽ đánh bại ai!

“Sao? Ngươi cũng là Chương không giả?” Trung niên nam tử thấy Tần Vũ xuất hiện trước mặt trong lòng rất kinh ngạc, không ai có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt Chương không giả mà không bị phát hiện, ngoại trừ là cùng cấp bậc Chương không giả! Thậm chí là cùng cấp bậc Chương không giả cũng không thể dễ dàng xuất hiện trước mặt hần mà không bị phát hiện!

“Các vị không phải cũng như vậy sao? Tại hạ tới đây cũng chỉ vì muốn đưa nhi tử và vài vị bằng hữu rời khỏi đây, cũng không có ý gì, nếu có thể xin hai vị bằng hữu đừng làm khó a!” Mặc dù không ngại hai người nhưng là không muốn gây ra xung đột, bản thân hần lúc xảy ra xung đột có thể an toàn nhưng chỉ dựa vào thực lực một mình hần căn bản không cách nào đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người, dù sao khi Chương không giả đại chiến cũng là hủy thiên diệt địa!

Tần Vũ hoàn toàn có thể tưởng tượng ba người lúc này mà đại chiến thì không gian này nhất định xong đời.

“Hả? Ngươi như thế nào có thể tới đây?” Trung niên nam tử đưa tay ngăn nam tử trẻ tuổi đang muốn nói gì đó, kinh ngạc nhìn Tần Vũ, trong lòng cực kỳ rung động, nơi này cũng có người sống có thể tiến vào hơn nữa nghe ý của người hắc bào này còn có thể dễ dàng đưa người khác rời khỏi, việc này ngay cả Chương không giả bọn hần cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ là hần không có nghĩ đến mặc dù Tần Vũ thân là Chương không giả nhưng thân thể cực kỳ siêu việt, hấp thu Hỗn Độn linh khí nên cơ thể hơn xa so với Chương không giả khác. Nếu không phải hần nhường một bước mà lúc này đại chiến với hai người cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Thần thức Tần Vũ đảo qua bọn người Lôi Vệ, thấy Lôi Vệ lúc này đã ăn xong đan dược, không còn gì nguy hiểm nên cũng yên lòng khẽ cười:

“Tất nhiên là phá vỡ không gian mà đến, là Chương không giả bọn ta hợp lực phá vỡ không gian, các ngươi không biết sao?”

Hai người kia liếc nhau, trong lòng kinh ngạc, phá vỡ không gian? Không gian này không phải có thể dễ dàng phá vỡ.

“Đại ca, đệ cảm giác được hơi thở của Thiên Mông trên người kim phát nam tử kia!” Nam tử trẻ tuổi truyền âm đến trung niên nam tử.

Trung niên nam tử tất nhiên cũng đã nhận ra, thấy vẻ mặt cười cười của Tần Vũ liền trầm tư một lát nói:

“Mặc kệ ngươi là Chương không giả không gian nào, ngươi đến nơi này chính là đã vượt quyền. Nể tình cùng là Chương không giả, chỉ cần là người giao ra kim phát nam tử kia, bọn ta lập tức dời đi không truy cứu ngươi, ngươi thấy sao?”

Phương hướng hần chỉ đúng là chỗ Huống Thiên Minh, vẻ mặt bình tĩnh không khỏi hừ nhẹ một tiếng chỉ thấy quanh thân Huống Thiên Minh đột nhiên xuất hiện mười cái khe màu đen.

Lôi Vệ kinh hãi muốn tiến lên giải cứu nhưng bị Tả Thu Mi giữ chặt lôi ra phía xa.

Tần Vũ nhíu mày lạnh lùng nói:

“Đường đường là Chương không giả lại đánh lén, là các ngươi ép người quá đáng!” Tần Vũ cũng hừ nhẹ một tiếng, nơi Huống Thiên Minh cũng bình ổn trở lại, các khe không gian cũng không thấy đâu.

Huống Thiên Minh cũng biến mất ngay sau khi không gian vừa ổn định, xuất hiện phía sau Tần Vũ vẻ mặt đầy sát khí nhìn hai người Chương không giả tựa hồ như muốn xông lên sống chết với bọn chúng.

Tần Vũ lắc đầu cười khê nói:

“Ngươi đã đoán không chính xác?”

Huống Thiên Minh sắc mặt đỏ lên, bởi hần không thể đoán trước được thiên mệnh của Chương không giả, mặc dù là có cảm giác nhưng không thể rõ bằng khi chiến đấu với Lưu Quang, có thể biết rõ công kích của y! Hơn nữa là lần biến đổi Thiên đạo gần đây, hần không thể nắm chắc cảm giác này.

“Thiên Mông là gì của ngươi?” Thấy Huống Thiên Minh đứng cạnh Tần Vũ, trung niên nam tử chỉ hần hỏi: “Ngươi như thế nào trên người lại có khí tức của hần?”

236. Chương 28: Thăm Dò Lẫn Nhau

“Như thế nào cũng không thể tránh khỏi chúng ta? Hắc hắc, chúng ta là chủ nhân của không gian này, không gian mười tám tầng toàn bộ đều do chúng ta nắm giữ, muốn ai sống thì được sống, muốn ai chết tất nhiên kẻ đó không thể nào sống sót!”

Nam tử trẻ tuổi còn nói:

“Không thể tưởng tượng được Thiên Mông đã chết còn để lại cho chúng ta bất an, là con trai hần, chỉ bất quá Thiên Mông, ngươi sai rồi! Chỉ dựa vào nhi tử không đến cấp độ Thiên Tôn mà cũng nghĩ có thể làm khó Chương không giả bọn ta sao, chắc chắn là muốn chết!” Sau khi nói sắc mặt đột nhiên băng lãnh, âm thầm đánh giá Huống Thiên Minh sát ý lộ rõ.

“Cái gì? Cha ta thật sự đã chết?” Huống Thiên Minh ngửa cổ rống to, sắc mặt bi thương cực độ, bi phẫn nói: “Cha, người như thế nào lại có thể bỏ con lại một mình tại không gian màu xám này.” Huống Thiên Minh ánh mắt thần sắc lộ ra vẻ tuyệt vọng, mặc dù sớm đã có dự cảm nhưng hần vẫn không muốn tin hôm nay từ chính miệng bọn họ nghe được tin Cha đã chết khiến cho Huống Thiên Minh có cảm giác như trời đang sập xuống! Một tia hi vọng cuối cùng cũng bị dập tắt.

Tần Vũ trong lòng sớm có đoán vậy nên cũng không bất ngờ lắm, trong đầu nghĩ đến ba toà cung điện huy hoàng cùng với một căn nhà lá nho nhỏ, thoáng hiểu được mấu chốt hỏi:

“Nói như vậy là các ngươi đã giết Thiên Mông?”

Nam tử trẻ tuổi nhìn trung niên nam tử thấy không có chút biểu tình, biết hần trong lòng không ngại nói ra việc này liền hắc hắc cười lạnh nói:

“Là chúng ta giết, thì sao? Lão bắt tử suốt ngày gây rắc rối cho chúng ta, đã chết rồi cũng không cho chúng ta yên ổn.”

Ánh mắt hần lạnh lẽo nhìn về mặt bi thương của Huống Thiên Minh tiếp tục nói:

“Nếu người vẫn còn tưởng nhớ Thiên Mông lão quỷ như vậy, hôm nay ta sẽ tổng tiễn người đi gặp lại hần.”

Chỉ thấy bên cạnh Huống Thiên Minh lại xuất hiện một cái khe cực lớn màu đen trong nháy mắt muốn cắn nuốt Huống Thiên Minh. Tần Vũ con mắt sắc lạnh hừ nhẹ một tiếng, một tầng quang mang bằng bạc bao bọc lấy Huống Thiên Minh, cái khe màu đen trong nháy mắt cũng không thấy đâu. Trung niên nam tử thấy Tần Vũ ngăn cản sắc mặt biến đổi lạnh lùng nói:

“Người nhất quyết là gây khó khăn cho chúng ta?”

Sắc mặt hần có chút khó coi, nếu là Thiên Tôn che chở nhi tử của Thiên Mông hần sớm đã giết nhưng người che chở cho Huống Thiên Minh lần này lại là một Chưởng khống giả. Tần Vũ lạnh lùng cười không để ý đến hần, bọn Lô Vệ phía sau cũng giống Huống Thiên Minh, một cỗ năng lượng màu bạc bao bọc lấy tất cả, không cần nói cũng biết Tần Vũ là nhất định bảo vệ mọi người tại đây.

Đợi đến khi tất cả đã nằm trong vòng bảo vệ của mình, Tần Vũ mới nhàn nhạt, sắc mặt đại biến nhìn hai người kia, thần thức cũng phát hiện vị nữ Chưởng khống giả kia, chỉ có điều không biết vì sao cho đến giờ vẫn ở tầng không gian thứ chín mà không đến cùng hai người kia. Nếu chỉ là hai Chưởng khống giả thì Tần Vũ có thể khẳng định mặc dù Chưởng khống giả nơi này đều giỏi hơn, áp đảo hơn trên phương diện pháp tắc nhưng Tần Vũ không vì thế mà yếu thế, bản thân hần đã hấp thu Hỗn Độn khí mặc dù chỉ là bước khởi đầu nhưng cũng đã vượt xa qua đẳng cấp Chưởng khống giả chỉ là hôm nay không có đủ hai loại khí nên không cách nào phát huy tác dụng của Hỗn Độn khí mà thôi...

Nghĩ đến nữ Chưởng khống giả kia không tùy ý xuất hiện Tần Vũ miệng lộ ra vẻ tươi cười, ba gã Chưởng khống giả đối phó với một mình hần cho dù là có hấp thu Hỗn Độn khí cũng chỉ có thể an toàn mà chạy thoát, dù sao Chưởng khống giả từ trước cho tới giờ cũng không có chiến tranh, cũng không thể nói một chọi ba là thế nào chỉ là hần đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất nghiêm trọng, đó là nếu bọn họ tiến hành tranh đấu thì không gian này có thể chịu được toàn bộ lực lượng của bọn hần hay không?

Trong lòng Tần Vũ thoáng có chút do dự! Nơi này còn có rất nhiều người, còn có Liên gia gia, Sương nhi, Tư nhi, một khi Vô Danh không gian này bị phá hủy thì ngoại trừ bản thân ra, nói cách khác là ngoại trừ Chưởng khống giả ra thì người thân hần chắc chắn không còn đường sống...

Hai người kia cũng có nghĩ tới chuyện này, phải biết rằng bọn họ là Chưởng khống giả Vô Danh không gian, toàn bộ không gian này đều nằm trong vòng quản lý của họ, mặc dù trước đó có một Thiên Tôn đã đối nghịch nhưng đối với bọn họ cũng chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không thể nổi lên ý nghĩ huỷ diệt! Chỉ là người trước mắt này cũng là Chưởng khống giả, trong lúc Chưởng khống giả chiến đấu hậu quả như thế nào cho dù là ai cũng không dám tưởng tượng.

* * *

Trên bầu trời màu xám, tại không trung lơ lửng một khối vô danh vật chất. Cổ Bàn nháy mắt xuất hiện tại tầng thứ nhất Vô Danh không gian, nơi này chính là hạ tầng thứ nhất. Thần thức trong nháy mắt đảo qua Vô Danh không gian Cổ Bàn nhếch miệng cười chứng kiến Tần Vũ đang cùng hai gã Chưởng khống giả giằng co nhìn bộ dạng còn chưa muốn động thủ! Mà Hồng Quân vẫn như trước bé quan, xem tình trạng hiện thời có lẽ phải một thời gian nữa mới có thể xuất quan. Xú tiểu tử!

Đã thấy gương mặt quen thuộc của Hồng Quân, trong lòng Cổ Bàn liền hiện lên một tia ấm áp! Nhớ lại mọi chuyện lúc trước của hai người, thật sự là rất buồn cười, không thể tưởng tượng được cuối cùng chính mình lại tiến vào cảnh giới Chưởng khống giả trước tiên, đương nhiên trong đó sự trợ giúp của Hồng Quân là rất lớn. Cổ Bàn tự nhiên đã hiểu được sơ qua tại Vô Danh không gian đã xảy ra chuyện gì, thần thức đặt lên người bọn Tần Vũ, nhìn thấy khoe miệng Tần Vũ cười cười, Cổ Bàn trong lòng biết Tam ca đã phát giác mình tiến vào Vô Danh không gian.

Tần Vũ tất nhiên biết là Cổ Bàn đã tới, thần thức hần từ trước đã không ngừng bao trùm cả Vô Danh không gian, trong khi Cổ Bàn mới tới hần đã phát giác được. Chỉ là Tần Vũ không muốn ba gã Chưởng

không giả Vô Danh không gian này biết mà thôi, cho nên mới dùng năng lượng ngăn cách hơi thở của Cổ Bàn. .

Cổ Bàn đột nhiên phát hiện chung quanh mình có một lớp năng lượng màu bạc bao phủ cũng đoán được là dụng ý của Tần Vũ. Gặp tên Tần Vũ biến thái này bọn Vô Danh không gian Chưởng khống giả cũng thật sự là uất ức không ít, vốn tại không gian này bọn họ là chí cao vô thượng nhưng hôm nay lại đứng dưới Tần Vũ khiến cho bọn họ cực kỳ bị động.

Thấy Tần Vũ không để ý tới bọn họ ngược lại còn cười lạnh khiến trung niên nam tử trong lòng rất là phần nộ, nghĩ đến chính mình trong không gian này mới là tồn tại cao cấp nhất, mới là đệ nhất Chưởng khống giả, không khỏi lạnh lùng quát:

“Nếu các hạ nhất định che chở cho nhi tử lão quỷ vậy đừng trách ta không thủ hạ lưu tình.”

Đối với Tần Vũ, trung niên nam tử cũng là kiêng kỵ nhưng cũng không phải là sợ hãi, dù sao nơi này cũng không phải là Hồng Mông không gian, Tần Vũ chỉ là Chưởng khống giả từ bên ngoài tới. .

Bắt đầu tác chiến, trung niên nam tử ý tứ nhìn nam tử trẻ tuổi kia ý bảo hãy đi trước thăm dò thực lực của Tần Vũ, bản thân hắn nhân cơ hội đó giết chết nhi tử của Thiên Mông lão quỷ. Xét trên một phương diện nào đó, Chưởng khống giả cũng có tôn nghiêm của Chưởng khống giả, mặc dù ba Chưởng khống giả bên phía trung niên nam tử kia đã từng đánh lên Thiên Mông đến chết nhưng cũng chỉ là chiến tranh bên trong, còn bên ngoài thì không thể dễ dàng mà liên thủ được. Nam tử trẻ tuổi thấy sắc mặt trung niên nam tử hiểu được ý tứ liền hét lớn một tiếng, một trận quang mang màu xám thoáng xuất hiện trên người hắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Vũ.

Nam tử trẻ tuổi kia nói:

“Để ta lĩnh giáo một chút thực lực của Chưởng khống giả không gian khác a!”

Nắm tay vung lên, chỗ Tần Vũ đang đứng nhất thời bị cô lập, không gian chung quanh toàn bộ bị phong bế như một tù ngục. Trong lòng biết thanh niên nam tử kia muốn vây khốn mình trong không gian này, tầng không gian này cùng với không gian tầng thứ chín giống nhau, thực tế là thanh niên nam tử đã sáng lập ra một không gian! Trong mắt hiện lên một tia khinh khỉnh, thủ đoạn này mà cũng dùng trong chiến đấu, quả thật là xấu hổ, Tần Vũ chỉ cười lạnh một cái không gian vây quanh hắn lập tức bị phá hủy, cũng không thấy động tác hắn như thế nào, thân ảnh chợt biến mất xuất hiện bên cạnh thanh niên nam tử. Thấy Tần Vũ dễ dàng phá vỡ không gian do mình tạo ra thanh niên nam tử sắc mặt hơi đổi, ngón tay lại chỉ xuất hai đạo sét bổ tới Tần Vũ.

Trong không gian này, tồn tại cao nhất chính là Chưởng khống giả, nói cách khác Vô Danh không gian này hoàn toàn do bọn họ thao túng, thanh niên nam tử cơ hồ đã hao uổng khí lực thao túng hai đạo chớp đánh tới. Tần Vũ thân ảnh vẫn không dừng lại, nháy mắt hoá thành trăm cái bóng từ mọi phía đánh tới thanh niên nam tử. Khi tia chớp đánh xuống, vừa lúc bổ vào đầu Tần Vũ thì y đã biến mất, thanh niên nam tử sắc mặt đại biến, đúng là hai đạo sét kia đã đánh vào cái bóng của Tần Vũ. Tần Vũ đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, một quyền bổ tới!

Thanh niên nam tử trong lòng chấn động, thân ảnh biến mất, trong nháy mắt cũng xuất hiện trước mặt Tần Vũ! Hung hăng nhìn chằm chằm mặt Tần Vũ, giờ phút này bọn họ mới đơn giản chỉ là thăm dò thực lực đối phương mà thôi cho nên đều không có phát lực quá mạnh, nếu không chỉ với một quyền của Tần Vũ có thể biến tầng không gian thứ chín này thành hư vô.

237. Chương 29: Không Có Liêm Sĩ

“Tần Vũ đã tu luyện Tinh Thần biến đến cực hạn, chẳng lẽ đó là biến hoá cuối cùng của Tinh Thần biến Chưởng khống giả sao? Tinh Thần?”

Trong mắt Lôi Vệ lại hiện lên một tia ham muốn, trừ phi là Chưởng khống giả cấp bậc cuối cùng nếu không Tinh Thần sao có thể như thế? Chính là khả năng biến hoá, mà biến hoá thế nào hẳn cũng không thể tưởng tượng được.

Lúc này, Tần Vũ đã đứng thẳng hàng với thanh niên nam tử kia, hai người thoạt nhìn không có sử dụng khí lực nhiều, xem thần sắc Tần Vũ hiển nhiên là cực kì thoải mái, chỉ một tay có thể phá vỡ công kích đồng thời phản công, mặc dù mọi người tại đây chưa từng gặp qua hai kẻ lạ mặt kia, cũng chưa từng chứng kiến thực lực của bọn họ nhưng đều có thể thấy rõ ràng thanh niên nam tử rất chặt vật, sắc mặt khó coi trong khi đó Tần Vũ lại cực kì thoải mái đối chiến. Chỉ là Tần Vũ không dám sử dụng toàn bộ lực lượng của Chưởng khống giả, thanh niên nam tử kia trong lòng cũng hiểu được nên không dám triển khai lực lượng quá lớn trong tầng không gian này, nếu quá tay thì chỉ cần một đòn của bọn họ cũng đủ để phá huỷ cả tầng không gian này.

Tần Vũ phảng phất biết trước chiêu thức của thanh niên nam tử, mỗi lần đều là ở phía trước chờ đợi, pháp tắc của thanh niên nam tử toàn bộ sử dụng nhưng không chút nào gây khó khăn cho Tần Vũ, ngược lại bị Tần Vũ dùng công kích khó lường tiến đánh.

Huống Thiên Minh một bên cẩn thận xem xét hai người đang đánh nhau khoé miệng nhếch lên cười nhạo, trong lòng thầm nghĩ mặc dù người là Chưởng khống giả nhưng không thể ngăn cản ta không dự đoán được chiêu thức của người. Huống Thiên Minh thì ra đã ngầm trợ giúp Tần Vũ, trong lòng hắn tràn ngập cừu hận, đánh nhau thật sự là nhàm chán, hắn muốn vì Cha mà trả thù muốn trực tiếp giết chết hai gã Chưởng khống giả này. Trung niên nam tử ở phía sau cũng hiểu được sự bất lực của đệ đệ mình.

Đến đây thì Tần Vũ khẽ quát một tiếng, thanh niên nam tử bị một đoàn năng lượng màu xám bao trùm lấy, xiết chặt, một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra, kêu lên thảm thiết quay lại bên cạnh trung niên nam tử, hai mắt hậm hực nhìn chằm chằm Tần Vũ mà Tần Vũ trong nháy mắt đã đứng bên cạnh bọn người Huống Thiên Minh sắc mặt bình tĩnh nhìn hai người kia.

“Đại ca, ta muốn giết hắn!” Thanh niên nam tử tiện tay chộp lấy một khối vật chất kì quái màu xám, tại những chỗ bị năng lượng màu bạc đánh trúng đang rỉ máu trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường phảng phất như chưa từng bị thương.

Trung niên nam tử trầm ngâm, liếc mắt nhìn đối phương lại nhìn thanh niên nam tử nói:

“Câm miệng! Người là đồ ngốc! Người muốn huỷ diệt cả không gian ư?”

Nhìn thanh niên nam tử sắc mặt oán thán nhưng trung niên nam tử cũng là cực kì bất đắc dĩ, Chưởng khống giả ngoại giới trước mắt này có thể dễ dàng đánh bại thanh niên nam tử này cũng khiến cho nét mặt hắn tối sầm lại nhưng chỉ là trong tức thì cũng không thể dễ dàng sử dụng lực lượng của Chưởng khống giả, nếu không thì chẳng những là tầng không gian thứ chín này mà là tất cả mười tám tầng không gian này nhất định là trong nháy mắt bị phá nát, hoá thành một đồng Hồn Độn. Thanh niên nam tử bị đại ca ngăn cản hận hận liếc mắt nhìn Tần Vũ, trong lòng suy nghĩ nhất định phải giết chết cái tên Chưởng khống giả đã làm mình bị thương! Dám đến địa bàn của mình gây chuyện.

Tần Vũ thật ra cũng không để ý tới suy nghĩ của hai người, lắc đầu khinh thường, mắt nhìn xuống dưới dường như xuyên thấu cả mười tám tầng không gian, Huống Thiên Minh cười cười thấy ánh mắt Tần Vũ, trong đầu linh cơ vừa hiện trên mặt cũng giống vậy nổi lên vẻ hưng phấn! Chỉ có bọn Lôi Vệ là chẳng hiểu gì.

Trong lòng buồn bực không yên, Cổ Bàn khoan chân tọa thiền tại một đỉnh núi lớn, trong mắt đột nhiên xuất hiện nụ cười của Tần Vũ, trong lòng ám áp cũng biết rằng hai nam tử kia không phải là đối thủ của Tần Vũ, tâm trạng cũng khá lên chấp tay tọa thiền không nói lời nào.

Quanh Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một nắm tay... đúng vậy một nắm tay cực lớn, chỉ thấy trong mắt trung niên nam tử ánh lên quang mang màu xám, trong không gian có thể thấy được khí thể màu xám cổ quái trong nháy mắt ngưng kết thành một nắm tay cực lớn trực tiếp nhắm vào đan điền Tần Vũ đánh tới. Tần Vũ không hề hoảng hốt cười lạnh một tiếng, trước mặt xuất hiện một cái khe không gian trong nháy mắt hút nắm tay khổng lồ do khí thể màu xám kia tạo thành vào trong.

Đối với Chưởng khống giả mà nói thì đánh nhau kiểu này là ở mức sơ cấp nhất, không cách nào phân thắng bại, đại chiến một hồi khiến cho Tần Vũ không nhịn được! Trong mắt hàn quang loé lên, thấy trung niên nam tử vẫn như trước không chịu buông tha bọn hắn mà công kích tới, trong lòng Tần Vũ rất tức giận liền hoá thành ngàn vạn thân ảnh bao vây trung niên nam tử, mỗi đạo thân ảnh đều giống chân thân như đúc, đều hướng trung niên nam tử mà đánh tới, chỉ một lát đã làm trung niên nam tử tay chân luống cuống. Tuy nhiên tu vi của người này so với thanh niên nam tử cao hơn một bậc nên tuy là rối loạn một chút nhưng cũng vẫn chưa bị yếu thế.

Bị thân ảnh Tần Vũ công kích một lúc, trung niên nam tử đã xuất ra một quả đấm hư không, chỉ thấy sau lưng mỗi thân ảnh của Tần Vũ xuất hiện một cái khe trong nháy mắt nuốt lấy hư ảnh. Đến đây thì Tần Vũ đã xuất hiện bên cạnh hắn, một quyền đánh vào đan điền trung niên nam tử khiến y bay xa đến mấy vạn thước.

“Oa a a! Tức chết ta mà!” Xa xa, một tiếng hét vang vọng cả bầu trời truyền đến, cả tầng không gian thứ chín bỗng chốc bạo liệt ánh chớp, từng cái khe không gian xuất hiện bên cạnh bọn người Lôi Vệ, uy thế cực kì khủng khiếp. Tần Vũ sắc mặt đại biến, dậm mạnh chân nhất thời không gian chung quanh ổn định lại, toàn bộ khe không gian đã biến mất.

Thanh niên nam tử thấy thế sắc mặt cũng biến đổi, nhẹ giọng tự nhủ:

“Còn nói không cho ta dụng lực, chính ngươi lại muốn huỷ diệt cả không gian!” Khẽ nói một tiếng, toàn thân hắn khí thế bộc phát mãnh liệt, trong nháy mắt xuất hiện trên không!

Tần Vũ sắc mặt khó coi, không thể tưởng tượng được hai Chưởng khống giả Vô Danh không gian này lại muốn huỷ diệt hoàn toàn nơi này khiến cho hắn nhất thời trở nên bị động. Nếu tại đây không có người thân và bằng hữu căn bản hắn có thể huỷ diệt cả không gian này mà vẫn có thể tồn tại nhưng mà hôm nay tại không gian này còn có người thân và bằng hữu của hắn, một khi huỷ diệt Vô Danh không gian, những người này nhất định sẽ gặp bất trắc.

Từng đạo năng lượng cường đại từ trong cơ thể Tần Vũ phát ra, giống như một cây cột chống trời trong nháy mắt chống đỡ cả mười tám tầng không gian. Trung niên nam tử cùng thanh niên nam tử thấy Tần Vũ hao phí khí lực như vậy trong lòng cũng cực kì cao hứng!

Chỉ nghe trung niên nam tử âm hiểm cười nói:

“Hừ! Không thể tưởng tượng được đường đường là Chưởng khống giả mà cũng quan tâm đến tính mạng của mấy con kiến hôi này! Nếu ngươi quyết bảo vệ không gian này vậy chúng ta tất nhiên huỷ diệt nó! Dù sao không gian này cũng là của chúng ta.”

Dứt lời, bầu trời màu xám của tầng thứ chín cũng hoàn toàn vỡ tan, các mảnh vỡ sáng ngời từ trên rơi xuống hoá thành ngàn vạn mảnh hư không.

Tần Vũ tức giận, không thể tưởng tượng được hai Chưởng khống giả này lại hèn hạ như thế, bàn tay vung lên, một đạo năng lượng bằng bạc trong nháy mắt bao phủ toàn bộ bầu trời, chỉ một khắc sau bầu trời liền khôi phục lại màu xám ban đầu nhưng trung niên nam tử vẫn không bỏ cuộc.

Hai nam tử kia cười cười đồng thời thi triển lực lượng của Chưởng khống giả, năng lượng này đủ để huỷ thiên diệt địa, phảng phất một người không thể chống cự nổi. Trong nháy mắt, một bàn tay lớn nện xuống bên trên vòng bảo vệ của bọn Lôi Vệ, Oanh! Thanh âm đinh tai nhức óc vang lên khiến cho mọi người bên trong không thể đứng vững liền nghiêng ngã. Huống Thiên Minh rung động chứng kiến, trong lòng thâm nghĩ đó là thực lực của Chưởng khống giả sao? Nếu là toàn thực xuất kích sợ rằng có thể đưa toàn bộ không gian này huỷ diệt.

Chỉ là vòng bảo vệ của Tần Vũ không bị phá vỡ, theo tiếng vang truyền đến, Tần Vũ cũng là chấn động, sắc mặt thoáng tái đi, hai Chưởng khống giả liên kết lực lượng quả nhiên là kinh hãi, tất nhiên là Tần Vũ tự thân không thể ngăn cản, hắn là không đủ! Dù sao thì tình huống trước mắt chỉ có thể bao bọc mọi người, không thể bỏ mặc mà toàn lực chiến đấu khiến Tần Vũ phát khổ, loại chiến đấu không công bằng này khiến cho hắn cực kì khó khăn, lúc này ba thành năng lượng đã dùng để ổn định không gian này cùng bảo vệ mọi người.

Chỉ còn có bảy thành cùng hai người kia liều mạng. Trung niên nam tử cùng thanh niên nam tử âm thầm cười, tầng thứ chín không thể phá hủy, vậy phá tầng thứ nhất! Trong lòng vừa nghĩ, không gian tầng thứ nhất liền vỡ tan, cơ hồ trong nháy mắt giết chết ngàn vạn người. Cổ Bàn vẫn chú ý tới Tần Vũ tại tầng thứ chín nay lại phát hiện tầng không gian đang ở có dị biến liền bất chấp che dấu tung tích hét lớn một tiếng, la bàn trong tay thoáng chốc bay lên trời, bầu trời đang bị phá hủy nhất thời đã dừng lại, dưới tác dụng của huyền hoàng khí trong cơ thể, không gian vốn đã bị nghiền nát, bể tan tành nay đã khôi phục lại nguyên trạng, chỉ là những người chết đi sớm đã hồn thi phách tán, dùng thời gian đảo lưu cũng không có hiệu quả.

Cổ Bàn thở dài một tiếng, xem ra Chương không giả này lực lượng quá cường đại, sớm đã định ra pháp tắc này, muốn sử dụng pháp tắc mà khôi phục lại những người đã bị huỷ diệt thì thật là vọng tưởng. Tuy nghĩ vậy nhưng Cổ Bàn thân là Chương không giả mà để nhiều người chết đi như vậy trong lòng cũng tức giận không thôi. Hơn nữa những người đã chết này lại do hai Chương không giả không biết liêm sỉ kia làm.

“Chẳng lẽ tầng thứ nhất cũng có Chương không giả?” Trung niên nam tử thấy không gian tầng thứ nhất không có huỷ diệt như hắn muốn, thần sắc lộ rõ vẻ kinh ngạc nhìn Tần Vũ nhíu mày cười nói:

“Cho dù có Chương không giả thì đã sao? Hôm nay nhất định phải huỷ không gian này.” Dứt lời, toàn thân hắn đột nhiên phát ra khí thể khôn cùng, từng đạo quang mang màu xám từ thân thể y bay lên dần dần tại không trung biến thành một trường thương dài mười trượng.

“A! Phá cho ta!” Trung niên nam tử nổi giận gầm lên một tiếng, hơi quang của trường kích trong nháy mắt phá vỡ không gian tạo thành mười bảy cái khe trực tiếp bổ tới tầng thứ nhất.

238. Chương 30: Thoả Hiệp? Không!

“Cút ngay!” Tần Vũ hét lớn một tiếng chỉ thấy không gian bên cạnh thanh niên nam tử toàn bộ vỡ vụn trong nháy mắt hút thanh niên nam tử vào vô tận hư không! chỉ là trung niên nam tử đã có cơ hội, trường kích đã xuyên qua tầng tầng không gian hung hăng bổ xuống!

Tại tầng đầu tiên, thần thức Cổ Bàn vẫn đặt tại tầng thứ chín, hoảng sợ phát hiện Chương không giả không gian này đúng là không màng tới an nguy của cả không gian, quyết tâm phá huỷ tầng thứ nhất trong lòng vừa phần nộ lại vừa không biết làm thế nào.

Tần Vũ lúc này đã chậm một bước, thần thức nhìn thấy không gian tầng thứ nhất đã bắt đầu vỡ ra, chỉ một chương của trung niên nam tử này rõ ràng có thể phá huỷ cả tầng không gian đó, Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài, không thể làm gì khác hơn là đặt tất cả hi vọng lên Cổ Bàn!

“Tứ đệ, nhất định phải bảo vệ tầng không gian đó cho tốt!” Một đạo âm thanh vang lên trong tai Cổ Bàn, Tần Vũ không thể không lo lắng cho gia gia cùng mọi người! Cổ Bàn sớm đã chuẩn bị ngăn cản chương lực của trung niên nam tử đánh xuống, nay lại nghe thấy Tần Vũ truyền âm liền không do dự la bàn trong tay bay lên nghênh chiến!

Trong lòng Tả Thu Mi cùng Lô Vệ mọi người đối với thần thông của Chương không giả sớm đã chết lặng, thấy bọn hắn thi triển năng lực chỉ biết trong vòng bảo vệ màu bạc của Tần Vũ mà quan sát, lòng buồn bực không nói cũng biết!

Huống Thiên Minh khoé miệng cũng có chút giãn ra, trong lòng thầm nghĩ: “Không biết chính mình khi nào mới có thể đạt tới cảnh giới Chương không giả, nếu đạt được tới cảnh giới này, cộng thêm Thiên đạo tất nhiên có thể dễ dàng tiến vào Thiên giới bảo thủ cho Cha!”

Chỉ là Chương không giả đầu phải là dễ dàng đạt được. Tuy nói Tần Vũ là Chương không giả tu luyện trong thời gian ngắn nhất, nay đã là một người có thực lực mạnh mẽ nhất nhưng chưa cần nhắc tới thiên tư của ông như thế nào, chỉ cần nói đến đan điền gặp vấn đề cùng với biết bao nguy hiểm kì ngộ của ông thì không ai có thể so sánh!

Tập hợp biết bao nhân tố Tần Vũ mới có ngày hôm nay, Huống Thiên Minh lúc này mặc dù đã có thể so sánh với cảnh giới Thiên Tôn nhưng muốn đạt tới cảnh giới của Tần Vũ trừ phi Tần Vũ có thể vì theo đuổi mục tiêu càng cao mà sứt giảm tu vi! Chỉ là ông có thể như vậy sao?

Cổ Bàn ném ra la bàn trong tay trong nháy mắt ngạnh kháng lại trường kích của trung niên nam tử, cùng là Chưởng khống giả nhưng Cổ Bàn thực so với trung niên nam tử mạnh hơn, mà la bàn trong tay hắn cũng không phải là phàm vật, đảo mắt đã đưa không gian tầng thứ nhất trở lại ổn định.

Thấy thế, khoé miệng Tần Vũ lộ ra một tia cười nhạt, khinh thường nhìn trung niên nam tử cùng thanh niên nam tử vừa trở về từ hư không lúc trước, muốn huỷ diệt không gian này ư, hừ! Còn phải hỏi xem ta có đồng ý hay không chứ!

Trung niên nam tử bị huyền hoàng khí của Cổ Bàn mạnh mẽ phản ngược lại bay xa trăm trượng, cực kì khiếp sợ quát to:

“Các người rốt cục là thần thánh phương nào? Vì sao đều là Chưởng khống giả, thực lực hai người còn mạnh hơn chúng ta rất nhiều?”

Chuyện đến nước này hắn còn không biết tại tầng thứ nhất chống trụ chính là một nhân vật thần bí cùng đẳng cấp với mình, thậm chí là một Chưởng khống giả siêu việt. Có thể trực tiếp đánh hắn thối lui mấy trăm trượng, ngay cả Thiên Mông năm đó cũng không làm được! Trung niên nam tử kinh nghi không thôi, năm đó giết chết Thiên Mông là bị Tam muội đưa vào phiền hư không sau đó hợp lực ba người, hao phí tận lực mới có thể giết chết! Mà không gian này lại chẳng biết vì sao không sụp đổ, ba người cũng là hoài nghi Thiên Mông chưa chết.

Thấy Tần Vũ nhếch miệng cười, vẻ mặt khinh thường nhìn hắn, trung niên nam tử cố nén kinh hãi trong lòng, xuống giọng thương lượng:

“Các hạ, nếu người có thể để lại người kia, trong không gian này muốn đưa ai đi cũng được, chúng ta đều đồng ý! Hơn nữa còn hỗ trợ tạo một không gian thông đạo, thế nào?”

Hắn có chút không thể biết Tần Vũ rốt cục là khả năng tới mức nào, mặc dù đã dò xét một phen nhưng thấy Tần Vũ có thể dễ dàng đánh lui từng người trong lòng cực kì bi thảm! Mà đưa ra đề nghị hỗ trợ Tần Vũ rời đi nơi này cũng là trung niên nam tử phán đoán. Đoán rằng Tần Vũ không có cách nào đưa toàn bộ người ở đây mang đi qua thông đạo, nếu không sớm đã mặc kệ tất cả mang đám người này mang đi, căn bản không cần dùng hạ sách này! Mà Huống Thiên Minh nhất định phải ở lại, bởi trên người hắn có hơi thở của Thiên Mông, huống chi hắn tự xưng là nhi tử của Thiên Mông, không điều tra rõ ràng làm sao mà yên tâm cho được!

Chỉ là hắn đã đoán sai! Tần Vũ hí mắt nghe trung niên nam tử có chút thấp giọng nói, trong lòng liền buồn cười, trên mặt lại chẳng có chút thay đổi, lạnh lùng đáp:

“Nể tình chúng ta cùng là Chưởng khống giả, ta cũng không gây khó khăn cho các người, nếu các người không đến đây quấy rầy, tiếp đãi cho tốt cho tới khi chúng ta rời đi, tự nhiên không có chuyện gì xảy ra!”

Hai nam tử sắc mặt đồng thời biến đổi, Tần Vũ nói như vậy hiển nhiên là muốn đưa nhi tử của Thiên Mông kia mang đi, nói như thế chẳng phải là vĩnh viễn không thể nào rõ ràng rốt cục Thiên Mông có thủ đoạn gì.

Thủ đoạn gì? Nói không chính xác lắm thì kim phát nam tử đó là Thiên Mông chuyển thế, một khi hắn lại đạt tới cảnh giới Chưởng khống giả sẽ trở lại đây và tất nhiên ba người sẽ gặp phiền toái không ít! Trong mắt hàn quang chợt lóe, lạnh tanh nói:

“Hôm nay vô luận là thế nào cũng phải đem hắn giết chết, cho dù có hai Chưởng khống giả, chúng ta cũng có ba! Người như thế nào có thể ngăn cản chúng ta!”

239. Chương 31: Chưởng Khổng Giả Tự Bạo

Huống Thiên Minh vẻ mặt trầm ngâm nhìn Tần Vũ đang vào thế bị động, trong mắt phát ra quang mang cuồng nhiệt! Trung niên nam tử đối diện cũng không có chút nào chậm trễ, chỉ đợi nữ Chưởng khổng giả cùng thanh niên nam tử kiểm chế Tần Vũ liền huyền hoá một trường kích trên tay, thấp giọng quát “Gia tốc!”

Chỉ thấy trường kích màu xám như lưu tinh đột nhiên bay tới trước vòng bảo vệ của bọn người Lôi Vệ! Chưởng khổng giả giỏi hơn cả là pháp tắc, tất nhiên là có thể thao túng pháp tắc, đối với thời gian gia tốc trung niên nam tử thì triển mạnh hơn rất nhiều so với Thiên Tôn, trường thương màu xám bay qua nơi nào, không gian chung quanh nơi đó liền bị nghiền nát.

Trong lòng bọn người Tả Thu Mi hoảng hốt, nếu trường thương này đánh lên người kết quả không thể tránh là hồn phi phách tán, không thể có con đường nào khác! Mà Huống Thiên Minh hiện giờ như trước vẫn chỉ chuyên tâm chú ý đến Tần Vũ!

Trơ mắt nhìn khí thế cực kì kinh khủng của trường thương màu xám kia đánh trên vòng bảo vệ màu bạc của Tần Vũ, trung niên nam tử khoẻ miệng thậm chí đã có chút nhếch lên, trong suy nghĩ của hắn, vòng bảo vệ của Tần Vũ bố trí căn bản không có cách nào chống lại uy lực thời gian gia tốc của trường thương được!

Tả Thu Mi cùng mọi người phía sau giờ phút này ánh mắt đã lộ ra thần sắc tuyệt vọng, phải biết rằng Chưởng khổng giả là chúa tể của cả không gian, cho dù là không ở tại không gian của mình thì tự thân vẫn có khả năng phát huy uy lực đủ để giết chết mọi người, chỉ sợ là Thiên Tôn cũng không ngoại lệ! Thấy vậy mọi người còn có thể có hy vọng gì nữa? Chỉ có thể tuyệt vọng đứng nhìn trường thương bay tới!

“Sao?” Trung niên nam tử hét lên một tiếng kinh hãi, bọn người Tả Thu Mi cũng sợ hãi hẳn lên! Vốn đã thấy trường thương trong nháy mắt đã chạm vào vòng bảo vệ, mà lớp năng lượng màu bạc này tỏ ra là cực kì mềm mại, đột nhiên lồm vào một chút rồi lại bắn trở về!

Mà hướng trường kích bị lớp năng lượng màu bạc của Tần Vũ bắn ra lại là vị trí của trung niên nam tử, chỉ thấy tốc độ nhanh hơn gấp đôi so với lúc đầu phóng ra, sắc mặt trung niên nam tử biến đổi, phát tay tạo một cái khe không gian nuốt lấy trường thương.

Tần Vũ mặc dù đứng trên không trung nhưng thần thức lại chưa bao giờ rời khỏi mọi người, thấy vẻ mặt kinh hãi của trung niên nam tử, Tần Vũ không khỏi cười mỉa, loại lực lượng này cũng muốn huỷ diệt vòng bảo vệ, quả thật là không biết sống chết!

Thấy nữ Chưởng khổng giả cùng thanh niên nam tử đều hướng mình đánh úp, khoẻ miệng hắn liền nở nụ cười nhạt, thân ảnh đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng!

Nữ Chưởng khổng giả cùng thanh niên nam tử lúc này đã công kích tới trước mặt Tần Vũ lại đột nhiên phát hiện đối phương đã không thấy tăm hơi đâu, hai người kinh hãi vội vàng tạo ra vô số khe không gian xung quanh thân mình phòng ngừa bị đánh lén!

Động tác của hai người trong lòng Tần Vũ cực kì rõ, sau khi hấp thu Hỗn Độn khí hắn đã có thể tại không gian này tự do chuyển đổi dạng năng lượng, sở dĩ không có biểu lộ ra đơn giản là muốn bọn họ phải suy tính!

Chỉ sau một khắc Tần Vũ biến mất, nữ Chưởng khổng giả cùng thanh niên nam tử bên cạnh đột nhiên biến thành hư vô, hai người phẳng phất cô độc đứng trên một hoang đảo, chung quanh không còn cảm giác gì!

Thần thức bọn họ cũng không cảm nhận được tình huống bên ngoài, giống như là bị giam trong ngục tối, trong phòng chỉ toàn là màu đen.

Hai đạo sét uy dũng bổ vào đầu hai người, thấy bộ dáng hai người Tần Vũ nhếch mép khinh thường, hừ mặc dù đây không phải là lôi phạt nhưng đơn thuần vẫn là sét, vẫn chính là uy lực cực lớn!

Hai gã Chưởng khổng giả có thể phá trừ hết thấy mọi pháp tắc nhưng giờ phút này đầu với Tần Vũ lại không có biện pháp, không gian riêng biệt này là do Tần Vũ tự tạo ra, không giống Hồng Mông không gian,

càng không giống Hôi Mông không gian quái dị này, tất cả đều khiến bọn hắn không cách nào hiểu rõ, không cách nào nắm bắt!

Mà Tần Vũ lại là chủ nhân của không gian này!

“Hỗn Độn không gian!” Huống Thiên Minh lúc này sắc mặt đại biến, trong đó mang theo chút kính nể cùng mừng rỡ, không thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn ngủi Tần Vũ có thể lợi dụng Hỗn Độn khí, xem ra chiến đấu với một người cấp bậc cao thủ sẽ có chỗ tốt!

Chỉ có điều Huống Thiên Minh không biết chính là Tần Vũ trước đây đã trải qua vô số lần tử chiến, đã có rất nhiều kinh nghiệm phong phú, đối với chiến đấu linh ngộ, một Cương Thi nho nhỏ làm sao có thể so sánh!

Những người phía sau nghe được Huống Thiên Minh kinh hô trên mặt đều hiện ra vẻ buồn bực không hiểu, hiển nhiên không rõ Huống Thiên Minh vừa nói Hỗn Độn không gian là có ý gì!

Trung niên nam tử thấy trong thời gian ngắn không cách nào công phá vòng bảo vệ của Tần Vũ, trong lòng vốn đã tức giận không thôi, nay lại thấy nữ Chương không giả cùng thanh niên nam tử đều bị Tần Vũ mang đi đâu mất, hắn nghiêng răng quát: “Huỷ diệt Hôi Mông!”

Theo thanh âm, cả mười tám tầng không gian đột nhiên kịch liệt rung chuyển, bắt đầu từ tầng thứ nhất cho tới phía trên tầng chín nơi mọi người đang đứng, mỗi tầng không gian đột nhiên cuồng phong nổi lên, không gian vốn ổn định nay lại giống như nghiền nát lẫn nhau, từng cái khe không gian thật lớn tại các tầng hiển hiện!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong Vô Danh không gian hoảng sợ kêu gào, trơ mắt nhìn những bằng hữu vốn đã thâm giao hàng ngàn năm bị cuốn vào trong!

Cổ Bàn hoảng hốt, vọt vàng xuất ra la bàn cố gắng ổn định lại không gian, Tần Vũ lúc này cũng giận dữ buông tha hai người Chương không giả tập trung toàn lực ngăn cản trung niên nam tử đang điên cuồng phá phách!

Chỉ là nữ Chương không giả cùng thanh niên nam tử vừa thoát khỏi tiểu không gian kia liền dùng toàn bộ năng lượng phối hợp cùng trung niên nam tử!

Tình huống lúc này biến thành ba gã Chương không giả cùng Tần Vũ và Cổ Bàn đang đấu công lực tu vi toàn thân, Huống Thiên Minh giờ phút này sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, trong lòng hắn biết nếu Tần Vũ cùng với Chương không giả thần bí kia không thể chống lại được công lực cường hãn của ba người kia, vậy thì tất cả mọi người tại Vô Danh không gian này đều bị tịch diệt say sao! Cả không gian này chính là do cha hắn sáng lập, ngay cả vật chất màu xám cũng mang hơi thở của Cha, Huống Thiên Minh không nhận được trong lòng cực kỳ đau khổ, nhìn lên bầu trời màu xám không nói gì, chẳng lẽ đây là số mệnh hay sao?

Tần Vũ không cần bận tâm mọi người nghĩ gì, trong lòng hắn chỉ chắc chắn đó là không thể để mặc cho ba chương không giả huỷ diệt Vô Danh không gian này, nếu không ngay cả Liên gia gia thậm chí là Tần Sương cùng Tần Tư bọn họ đều không thể thoát ra ngoài!

Cổ Bàn lúc này cũng không kém, trong mắt tinh quang phát tiết, huyền hoàng khí toàn thân bộc phát trong nháy mắt đã khống chế hoàn toàn tầng không gian thứ nhất, rốt cục không để ba người kia cơ hội nào!

Công lực hai người mặc dù phải khó khăn lắm mới chống lại được ba gã Chương không giả kia nhưng Tần Vũ cùng Cổ Bàn trên người lại mang Hỗn Độn khí, trong trời đất này chính là lực lượng cường đại nhất, một người toàn thân là huyền hoàng khí, tuy nói là so với Hỗn Độn khí không bằng nhưng lại có số lượng cực kỳ lớn!

Năm người cứ như vậy giằng co, Tần Vũ đưa tầng không gian thứ hai chữa trị, trung niên nam tử liền lập tức huỷ diệt, nếu không phải là Tần Vũ đã sớm huy động năng lượng màu bạc bảo vệ người quen cùng trưởng bối của hắn thì giờ phút này tầng không gian thứ nhất và thứ hai đã không còn người nào sống sót!

Tần Tư khúc khích cười cười, thần tình sung bái nhìn hồng nhan bên cạnh nói:

“Nàng xem cha ta có lợi hại không, có thể chơi ba người!” Dứt lời lại tự hào chỉ tay về phía Tần Vũ.

Tả Thu Mi cũng mỉm cười, cho tới giờ phút này có lo lắng cũng không có tác dụng gì, âu yếm nhìn nam nhân bên cạnh (Tuyết Hành), sớm đã chuẩn bị cùng tồn vong với Tần Vũ!

Còn lại Huống Thiên Minh liếm mép, mái tóc dài vàng óng không có gió mà cứ bay lất phất, trông cực kì anh tuấn. Chỉ là bên trong giống như độc xà, con mắt vẫn chăm chú quan sát ba gã Chưởng khống giả, hiển nhiên là đang tìm nhược điểm của bọn họ, tùy biến mà hành động!

Nếu Huống Thiên Minh giờ phút này có thể tiếp cận tới bên cạnh bọn người Tần Vũ hẳn là đã không chút do dự tiến đến tranh thủ giết chết một người Chưởng khống giả, chỉ bất quá trong lúc Chưởng khống giả chiến đấu thì cho dù là ai trong bọn họ cũng không thể xen vào!

Tần Vũ toàn lực huy động Tinh Thần biến, dần dần xung quanh hắn hình thành một đoàn tinh vân chính là Hồng Mông khí, mà cỗ Hồng Mông khí này quả thật từ phía sau truyền đến! Trong lòng chấn động, thần thức Tần Vũ nhìn về phía Hồng Quân đang bế quan tra xét, liền kinh hãi phát hiện đạo Hồng Mông linh khí đúng là từ Hồng Quân cách không mà đến!

Tần Vũ bây giờ không thể sử dụng Hỗn Độn khí mới hấp thu không lâu, còn chưa hình thành. Hồng Quân truyền đến Hồng Mông khí giống như cứu tinh khiến chỉ Tinh Thần biến uy lực đột nhiên mở rộng lên gấp mười lần, trong chớp mắt đã chữa trị xong chín tầng Hạ không gian!

Trung niên nam tử sắc mặt lúc này đã đỏ gay lên, nghĩ đến cùng là Chưởng khống giả mà ba người bọn họ lại không cách nào chiến thắng hai người Tần Vũ, thậm chí Chưởng khống giả kia còn chưa có lộ diện đã trực tiếp ổn định lại chín tầng Hạ không gian, trong mắt hắn nộ hỏa nhảy phùng phùng!

Trong mắt trung niên nam tử bắn ra ánh mắt oán độc, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Vũ, như là sắp quyết định việc gì đó, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu màu xám, thân ảnh xuất hiện phía sau nữ Chưởng khống giả, tập trung lực lượng toàn thân đánh mạnh lên lưng nàng!

Oanh!!!!

Nữ Chưởng khống giả không kịp phản ứng, vốn lực lượng toàn thân đang tập trung đấu với Cổ Bàn cùng Tần Vũ, căn bản không có nghĩ tới trung niên nam tử lại có thể xuống tay với người của phe mình như vậy, cứ như vậy bị trung niên nam tử đánh vào người, toàn bộ lực lượng của một Chưởng khống giả nhập vào trong cơ thể, toàn thân giống như bị sét đánh ầm ầm hoá thành hơi khí! Thấy thể nữ Chưởng khống giả kia liền tự bạo dẫn tới bùng phát năng lượng, giống như cuồng phong, trong chớp mắt đã thấy cả Vô Danh không gian chấn động dường như sắp sụp đổ!

Tần Vũ tròn mắt, Cổ Bàn cùng tất cả mọi người cũng đều há hốc mồm!

240. Chương 32: Nguy Cơ

Giống như bom nguyên tử (chắc là thế hí hí), quang mang màu xám trong nháy mắt từ trong thân thể nữ Chưởng khống giả bộc phát. Tần Vũ còn không kịp tự hồi, năng lượng khổng lồ này đã oanh kích toàn bộ không gian, vòng bảo vệ bọn người Tả Thu Mi cũng trong nháy mắt bị vỡ tan!

Cổ Bàn vốn đang ở tầng thứ nhất thấy có biến động lớn liền khẩn trương muốn ngay lập tức lên trên đó giúp đỡ, không gian không là vấn đề! Chỉ là hắn tự hỏi còn có thời gian hay không!

Trong khi thân thể nữ Chưởng khống giả bộc phát năng lượng, la bàn trong tay Cổ Bàn đã xuất hiện tại trên đầu bọn người Huống Thiên Minh, một lượng lớn huyền hoàng khí đã bổ sung vào lớp năng lượng màu bạc của Tần Vũ. Hồng Mông linh khí dung hợp cùng huyền hoàng khí, quang mang loé lên chói mắt, nhưng cũng là rất khó khăn lắm mới có thể duy trì trước quang mang tự bạo màu xám kia. Rung chuyển nửa ngày, rốt cục không gian cũng đã bình yên trở lại!

Tới giờ phút này ngay cả Huống Thiên Minh cũng không cách nào duy trì tâm cảnh, linh hồn hoàn chỉnh sau sáu lần biến thân hắn cũng chưa có nếm qua, nếu như vậy mà dễ dàng chết đi thì làm sao mà vì cha

báo thù? Như thế nào có thể thực hiện được nguyện vọng của cha? Nếu chết như vậy hẳn hoàn toàn không cam tâm!

“A a!” Dừng lại tại năm lần biến thân khiến Huống Thiên Minh sợ hãi, la bàn đã phát huy tác dụng, một màn đấu tranh nội tâm khiến hắn suýt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma! Mà bọn người Tả Thu Mi dù sao vẫn chỉ là tâm cảnh của Thần Vương, nét mặt cực kì bình tĩnh, chỉ là trong lòng mang theo bi ai nhàn nhạt!

Cổ Bàn mặc dù đã có thể không chế là bàn trong hư không nhưng cả Vô Danh không gian đã hoàn toàn bị huỷ diệt, bọn người Huống Thiên Minh lúc này giống như trôi nổi trên một làn nước, xung quanh là vô tận hư không!

“Sương nhi!” “Hong Quân!” dường như là kêu không thành tiếng, Tần Vũ vô lực ngồi gục xuống mặt đất, ánh mắt lộ rõ tuyệt vọng! Chỉ là giờ phút này không phải là lúc bi ai, Tần Vũ rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh nhanh tới bên cạnh mọi người, vạt áo lấm tấm máu tươi có thể thấy được hắn cũng đã có chút thương tổn!

Đôi mắt Tần Vũ lộ ra vẻ phẫn nộ cùng bi thương khó tả, trong đầu hắn hiện lên những hình ảnh quen thuộc, con mắt trợn trừng thậm chí còn chảy ra huyết lệ!

Lúc này Cổ Bàn cũng phi tới bên cạnh Tần Vũ, chứng kiến Tần Vũ như thế, không nhịn được kinh hãi hỏi:

“Tam ca Tam ca! Người sao vậy?” Hắn không biết rằng trong không gian này có một người cực kì quan trọng với hắn, lại càng không biết người này từ nhỏ đã bên cạnh Tần Vũ, nay có cơ hội gặp lại đối với hắn không thể diễn tả sự hưng phấn thế nào! Chỉ là hôm nay tất cả đã thành mộng ảo, đã tan biến thành hư vô! Vừa có hi vọng lại mất đi khiến cho Tần Vũ nhất thời lâm vào vô tận bi thương! Cảm nhận được nỗi uất ức của Tần Vũ cũng chỉ có nhi tử hắn là Tần Tư, Tần Tư cảm nhận được nỗi đau trong lòng Tần Vũ không cách nào có thể tả hết. Khoé miệng tràn ra một ngụm máu, hẳn là Tần Vũ thụ thương không nhẹ, dù sao cũng là bị năng lượng tự bạo của một Chứng không giả gây nên, hơn nữa uy lực có khi còn mạnh hơn bản thân hắn!

Nhưng đây chỉ là thương thế bên ngoài, sẽ mau chóng hồi phục, chỉ là Tần Vũ trong lúc này trong lòng lại rỉ máu, phảng phất trái tim như bị đâm một dao, hắn cũng hiểu được con tim đang co quắp đau đớn mức nào!

Nếu nhất định chấm dứt mọi chuyện là phải đổ máu, tại sao lại không đổ hết lên đầu hắn! Tần Vũ trong lòng bi phẫn, chẳng lẽ Thiên đạo lại vô tình như vậy? Nếu là như thế ta sẵn sàng cuồng sát tới tận Thiên giới, phải đem lão Thiên huỷ diệt, nghịch Thiên!

Mọi người, kể cả Cổ Bàn đều đắm chìm trong bi thương, không có phát giác phía sau bọn họ có một đạo kim quang màu vàng thán nhiên thu liễm, mà phía sau bọn họ chính là chỗ Hồng Quân bế quan, đương nhiên đạo kim quang đó sau một khắc đã biến mất.

Hai đạo thân ảnh chợt vật nhanh phi tới trước mặt Tần Vũ, đồng thời há to miệng khiếp sợ nhìn về phía Huống Thiên Minh, phảng phất không dám tin tưởng dưới uy lực như vậy, cả Vô Danh không gian bị huỷ diệt vậy mà kim phát Huống Thiên Minh vẫn còn sống!

“Là các ngươi, là hai người các ngươi đã giết tiểu Quân!” Cổ Bàn không giống Tần Vũ, con mắt bừng bừng sát khí nhìn hai người, vẻ mặt dữ tợn, vốn la bàn đang trên đỉnh đầu Huống Thiên Minh nay trong nháy mắt đã nằm trong bàn tay Cổ Bàn, khí thế cường bạo từ trong cơ thể thoát ra, phẫn nộ quát:

“Hai người các ngươi đi bồi tiếp huynh đệ ta!”

La bàn biến lớn cơ hồ trong khoảnh khắc nện lên đầu hai người kia! Trung niên nam tử sợ hãi thân thể nhanh biến mất, thanh niên nam tử cũng không do dự trước khi la bàn chụp xuống đã chạy ra ngoài!

Bọn họ cũng không nghĩ tới nữ Chứng không giả tự bạo lại có uy lực cường đại như vậy, khoảng cách giữa hai người và nữ tử kia cũng quá gần khiến thương tổn càng thêm nghiêm trọng, chỉ là Hôi Mộng khí thể vẫn còn phiêu phù trong hư vô khiến cho thương thế bọn họ nhanh chóng hồi phục! Nhưng nội thương đều không thể dễ dàng khôi phục như trước!

Cổ Bàn lại muốn đuổi theo liền bị Tần Vũ ngăn cản, nhìn vẻ mặt sầu thảm của Tần Vũ, Cổ Bàn bị phần nhin không được nói:

“Tam ca, tiểu Quân hần đã chết!” Thoáng chốc nước mắt đã chảy xuống, đường đường là đàn ông thân cao bảy thước nay lại khóc như một đứa bé!

Tần Vũ trong lòng cũng đã khôi phục lại bình tĩnh, hàn quang loè loè nhìn trung niên nam tử cùng thanh niên nam tử, ngưng đọng sát khí, lặng không đứng im cơ hồ như cần từng chữ từng chữ một nói:

“Bọn họ là của ta!”

Vừa dứt lời, chung quanh hai người kia xuất hiện một trận pháp! Hai người phát hiện thân ảnh liền loé lên liền lục muốn thoát khỏi trận pháp vây quanh, lại bị Cổ Bàn dùng la bàn đánh rơi xuống, trong trận pháp phảng phất có hơi thở cổ quái xen lẫn chết chóc khiến hai người càng gấp gáp!

Tần Vũ không có cử động gì thêm, con người hần bây giờ giống như một cái hồ chết, không hề tức giận, chấp tay nhìn hai người kia, nhàn nhạt nói:

“Tứ đệ, ta cần huyền hoàng khí!”

Cổ Bàn không chút do dự, lập tức đưa huyền hoàng khí toàn thân biến thành một hạt châu bóng loáng rất là bắt mắt!

“Đây là trận pháp gì? Ta như thế nào lại cảm thấy hơi thở của sinh mạng?” Thấy Tần Vũ mặt không chút thay đổi tiếp nhận bị thương có chút kinh ngạc nhìn.

Tần Vũ gật gật đầu, không có nói gì, tu vi cao thì có tác dụng gì? Trận pháp có lợi hại đến mấy trong lúc cần thiết lại không thể bảo vệ người thân mà chết đi!

Trong mắt hiện lên sát ý, trong lòng Tần Vũ đã âm thầm quyết định sau khi rời khỏi nơi này nhất định phải lĩnh ngộ Thiên đạo, phá đi cái gọi là Thiên đạo bất công kia!

Trung niên nam tử cùng thanh niên nam tử bị trận pháp bao vây không một chút nào lơ là liền kinh hãi nhìn chung quanh, thần thức cũng không cảm nhận được tình huống xung quanh, cảm giác khi vào bên trong Hỗn Độn không gian kia giống nhau!

Sợ hãi! Cảm giác khiếp sợ bao trùm lấy hai người Chuồng khổng giả, bọn họ cho đến giờ vẫn còn không thể tin được, vốn là chúa tể không gian này vậy mà bây giờ giống như đang chờ đợi bản án cao nhất, đó là đợi Tần Vũ hạ đao!

Tình huống này cũng giống như khoảnh khắc phạm nhân bị tuyên án tử hình vậy! Chỉ khác hai người là Chuồng khổng giả, thân là tu luyện giả có thể nói là vĩ đại, tâm trí vốn kiên định cũng không thoát khỏi loại sợ hãi này!

Về mặt Tần Vũ có thể nói là lãnh đạm, nếu nói là lạnh lùng cũng không quá, cả người giống như một cái đầm chết không có chút cảm tình nhìn vào trong trận pháp, kì quái là cuồng phong đang không ngừng công kích hai người trong đó đã dừng lại!

Huyền hoàng khí trong cơ thể Cổ Bàn bay ra ngưng kết lại thành một hạt châu, trong nháy mắt từ trong tay Tần Vũ bay ra, trong chớp mắt đã bay tới trung tâm của trận pháp!

“Các người... chết đi!” Tần Vũ rộng miệng nói bốn chữ, trong trận pháp bỗng phát ra quang mang chói mắt cả vạn trượng, hai gã Chuồng khổng giả trong trận pháp cơ hồ như đang cầu xin điều gì liền hoá thành tro tàn!

Loại kết quả này đều nằm trong dự liệu của mọi người, nhưng cũng nằm ngoài tưởng tượng của họ! Tất cả đều trông thấy Tần Vũ trong nháy mắt giết chết hai Chuồng khổng giả, hai gã này tại Vô Danh không gian vốn là chúa tể vậy mà Tần Vũ trong lòng vẫn là cực kì bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn, nhàn nhạt nghĩ!

Hôm nay chứng kiến mọi chuyện nhưng mọi người vẫn không thể tin đó là sự thật, cho dù là Lôi Vệ hay Huống Thiên Minh cũng không ngoại lệ. Ngắn ngủi trong thời gian chỉ một ngày, Vô Danh không gian đã bị huỷ diệt, ba gã Chuồng khổng giả đã chết, đối với bọn họ giống như mộng cảnh, là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Đương nhiên nếu Hồng Quân còn sống thì tốt biết bao! Nhưng hết lần này tới lần khác là Hồng Quân khiến cho bọn họ rơi lệ, đến hôm nay nước mắt đã chậm chậm rơi trên mặt mọi người!

Tần Vũ khuôn mặt không chút thay đổi, dù giết chết hai người cũng không đủ giải toả bi phần trong lòng hắn, giết chết hai gã Chưởng khống giả trong nháy mắt đối với trận pháp sinh mệnh có chút linh ngộ, cũng có thể khiến trong lòng hắn người ngoại đi một chút.

“Sao... ?” Thần thức Cổ Bàn trong nháy mắt đảo qua hư không, buột miệng nói: “Hình như có người còn sống, phải! Là một Thiên Tôn!” Ngón tay hắn chỉ về phía bên phải, miệng mở to, thế nào cũng không thể nghĩ được một Thiên Tôn trong mắt bọn họ không bằng một con kiến lại có thể sống sót được!

Tần Vũ cũng phát hiện một nam tử già nua đang phiêu phù trong không gian, trong mắt nổi lên sát ý:

“Người Chu gia!” Mà sau hắn còn có một dòng suối chậm rãi theo sau!

“Lục đạo luân hồi!” Huống Thiên Minh đột nhiên kinh hãi!

241. Chương 33: Hồng Quân Xuất Quan

“Lục đạo Luân hồi môn... cũng không có theo Vô Danh không gian mà biến mất, quả nhiên không phải là phạm vật!

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua nam tử kia, Tần Vũ chắc chắn là Thiên Tôn của Hồng Mông thần giới, nguyên lai là Chu Viêm! Trong cuộc chiến giữa Huống Thiên Minh và Lưu Quang, Tần Vũ cũng đã từng dùng thần thức quan sát qua Chu Viêm!

Chỉ là một Thiên Tôn nho nhỏ, ngoại trừ trường kiếm sử dụng nguyên thần của Chu An luyện chế có chút cổ quái thì bản thân cũng chỉ hấp thu một chút Hỗn Độn khí, căn bản không có tác dụng! Tần Vũ muốn giết hắn căn bản không cần động tới một ngón tay, chỉ cần một ý niệm trong đầu liền có thể khiến cho hắn hồn thì phách tán.

“Chu Viêm? Không thể tưởng tượng được người có thể tại vô danh không gian bị huỷ diệt mà vẫn có thể sống sót, thật là ngoài ý muốn của ta a!” Tần Vũ hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên một đạo sát khí!

Đại ca Hồng Mông không có nghĩ tới tên này chẳng những không chết mà tại Vô Danh không gian này lại an nhiên sinh sống, hơn nữa lại có thể tại không gian bị huỷ diệt này mà sinh sống, quả nhiên có chút hơn người!

Chu Viêm không thể tưởng tượng được chỗ này còn rất nhiều người sống sót, hắn vốn đang bày mưu tính kế đem người Tần gia giết chết nhưng đột nhiên một đạo năng lượng huỷ diệt không hề có dấu hiệu báo trước đã trực tiếp phá huỷ toàn bộ không gian này!

Trong lòng hắn thầm nghĩ nếu không phải là lúc trước mạnh mẽ tu luyện Hỗn Độn khí đạt được Hỗn Độn thể, bất tử thân, sợ rằng đã sớm theo đám con cháu mà tịch diệt, đâu thể sống sót tới bây giờ!

Sắc mặt có chút trắng bệch, trong lòng Chu Viêm thầm nghĩ thật xui xẻo, vất vả lắm mới có thể sống tới bây giờ liền gặp ngay bọn Huống Thiên Minh cùng Tần Tư, bọn họ lại cổ quái nhìn mình. Trong lòng hắn cũng biết ngay cả Thiên cũng không thể đến gây hấn với bọn họ, chỉ là tới lúc này hắn không có lựa chọn, cảm nhận được quanh thân Tần vũ toả ra khí thể lạnh như băng (lại nghĩ tới quảng cáo Clear hí hí, nói nhằm tí cho vui), một khí thể khiến người khác phải thần phục, trong lòng liền vô cùng kinh hãi, người này... thật không đơn giản!

Ý chí bản thân sắp không thể chống đỡ nổi, Chu Viêm cẩn thận đánh giá Tần Vũ một phen. Hắn xác định chưa có gặp qua nam tử trẻ tuổi này, chỉ là chẳng biết khi nào trường kiếm trong tay hắn cũng là không ngừng run rẩy!

Nghĩ đến Chu An tại Lâm Mông Thần giới từng có oán cừu lại thêm trường kiếm không ngừng rung động, Chu Viêm sắc mặt đại biến:

“Người là... Tần Vũ?”

Trong lời nói của hắn không có chút khẳng định nào, tựa hồ mang theo một tia chờ đợi! Chờ đợi nam tử trước mắt không phải là Tần Vũ, nếu như dưới hình dung của Chu An thì Tần Vũ là một người rất kinh khủng, nếu đúng là hắn, e rằng cùng với Chu gia đã hận thấu xương, nhất định Tần Vũ sẽ ra tay mà không chút lưu tình!

Tần Vũ sắc mặt lạnh lùng, thân thể chậm rãi bay lên trên, nghiêm mặt gật gật đầu:

“Ta chính là đại địch của Chu gia các người, Tần Vũ!”

* * *

Chu Viêm giờ phút này không biết nên phản ứng thế nào, hai chữ Tần Vũ đã vang lên trong đầu, trong lòng chỉ một ý nghĩ: ‘Hắn là Tần Vũ, hắn là Tần Vũ! Xong, thế là hết!’

Huống Thiên Minh khinh thường, sắc mặt không ngừng biến đổi nhìn Chu Viêm, chép miệng, Tần Tư đang đắm chìm trong bi thương mất đi đệ đệ thấp giọng hỏi:

“Lão già này vì sao lại sợ cha ta như vậy?”

Bằng Nghiên cùng mọi người cũng là rất tò mò muốn biết tại sao một Thiên Tôn nhỏ nhoi lại có thể tồn tại hơn nữa lại còn mang bộ dáng sợ hãi nhìn Tần Vũ, thật sự khiến cho người ta không thể hiểu!

Tần Tư sắc mặt lạnh lùng, nhếch miệng nói:

“Chu gia cùng Tần gia có cừu oán rất lớn, trước khi cha ta làm Chương khổng giả không ngừng bị Chu gia làm khó dễ, ngay cả mẫu thân cũng đều đã từng bị các người làm thương tổn!”

Mọi người đều không nói gì, cái này cũng khó trách, Tần Vũ lúc mới đến đây còn không có ra tay trực tiếp giết chết lão già này cũng xem như là cực kì độ lượng rồi!

Chu Viêm trầm mặc sau nửa ngày, sắc mặt phức tạp đánh giá Tần Vũ, trầm giọng nói:

“Nhi tử của ta cùng với đám con cháu hậu bối hôm nay đều bị tổng đến nơi này, cũng là đã theo không gian này mà tiêu thất, chẳng lẽ ngươi còn muốn đuổi cùng giết tận hay sao?”

Tần Vũ khinh thường nhìn Chu Viêm, lạnh lùng hừ một tiếng cũng không có nói gì nhưng lại khiến cho Chu Viêm một loại cảm giác bức bách khó tả!

“Ta có Hỗn Động thân thể, bất tử thân, Chương khổng giả lúc trước cũng không giết được ta, đừng tưởng rằng ta sợ ngươi!” Chu Viêm hét lên, mặc dù dựa vào Hỗn Động thân thể, cho dù Tần Vũ hôm nay không thể nào giết chết nhưng hôm nay hai Chương khổng giả bọn hắn lại không ngừng hành hạ vậy còn thảm hơn!

“Hỗn Động thân thể? Ngươi tưởng rằng nó là vô địch sao?” Huống Thiên Minh thấy lúc này Tần Vũ đã khổng chế được mọi chuyện liền từ trong vòng bảo vệ đi ra bay tới trước mặt Chu Viêm, cười nhạo: “Lập tức đem ngươi tiếp nhận trừng phạt của Thiên, hừ!”

“Thiên? Hừ! Thiên là cái gì? Ngay cả Chương khổng giả đều không thể giết ta, Thiên có thể làm gì được ta?” Chu Viêm nói như thế nào cũng vẫn là một Thiên Tôn, sao có thể để mặc cho một Cương Thi khinh dễ được, lão có chút cuồng ngạo nói: “Sớm muộn cũng có một ngày Hỗn Động thân thể ta đại thành, đến lúc đó Chương khổng giả thế nào? Cũng chỉ có thể để mặc cho ta khi dễ!”

Người này điên rồi! Tần Vũ xoay người lại, nhìn hư không phía sau, vô số tầng khói bụi trong đó có nhi tử của mình, còn có cả gia gia, cũng có Triệu sư phó! Nghĩ vậy Tần Vũ mới cứng rắn hẳn lên, lại kìm nén được bi thương, Thiên này ta nhất định phải phá! Nhân nhật nhìn Huống Thiên Minh, Tần Vũ tiện tay phát một cái xuất ra một đạo năng lượng, sau khi phát ra những lời cuồng vọng kia Chu Viêm nhất thời đã bị đánh bay, xa xa đều không thấy bóng dáng!

“Nói cho ta biết như thế nào mới có thể chương quản Thiên đạo?” Không để ý tới những ánh mắt kinh ngạc bên cạnh, trong lòng Tần Vũ cũng biết hắn không giết chết Chu Viêm khiến tất cả mọi người có chút buồn

bực! Giờ phút này hần chỉ muốn biết như thế nào có thể chứng quản Thiên đạo, cho nên có giết hay không con kiến hôi Chu Viêm này cũng chẳng có gì khác nhau!

Huống Thiên Minh suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói:

“Tần tiên bối, không thể nói là Chứng không giả nhất định có thể trở thành chứng quản Thiên đạo!” Trên mặt hần hiện ra một tia ảo não, tựa hồ nghĩ tới Thiên Môn, hai mắt hiện lên vẻ mê hoặc, như nhớ lại chuyện xưa, lẩm bẩm nói: “Thiên này cũng thật không công bằng! Ngoại trừ người Thiên giới và người Tu La giới, không ai có thể chứng quản Thiên đạo! Đó là qui tắc, ta cũng không biết nguyên nhân của qui tắc này!”

Tần Vũ nao nao, kinh ngạc hỏi:

“Dựa theo lời người nói, cha người chẳng phải là cũng không trở lại Thiên giới? Sau khi chuyển thể liền không hề là người Tu La!”

Nghe Tần Vũ nhắc tới Thiên Môn, con mắt Huống Thiên Minh ảm đạm hần, than vãn:

“Không giống thế! Cha ta từng chứng quản một bộ phận Thiên đạo, cho nên đối với lĩnh ngộ Thiên đạo cực kì sâu sắc căn bản là các người không thể tưởng tượng được! Nếu không phải vì có chút ngoài dự liệu, ta nghĩ cho dù là ba Chứng không giả liên thủ như vậy cũng không có cách nào đánh bại Cha ta!”

Huống Thiên Minh đưa tay chỉ vào vô tận hư không, trầm giọng nói:

“Ngài xem, Tử giới này Cha ta đã truyền vào một chút Thiên đạo, nếu không hần là nó đã chết, không gian cũng sớm sụp đổ, sao có thể bảo trụ đến tận bây giờ?”

Tần Vũ càng nghe càng mơ hồ, cũng không muốn nghĩ bèn trực tiếp hỏi:

“Ta... có thể hay không từng bước từng bước nắm giữ một phần Thiên đạo?”

Huống Thiên Minh trầm tư một lát, buồn bã lắc đầu than vãn:

“Mặc dù tiên bối hôm nay thực lực có thể nói là vô địch tồn tại so với Chứng không giả khác, hơn nữa có thể hấp thu Hỗn Độn khí, nhưng vẫn không thể vượt qua qui tắc của Thiên! Trừ phi...”

Huống Thiên Minh cẩn thận quan sát nét mặt Cổ Bàn cùng Tần Tư, thấy hai người đều đang chờ đợi câu trả lời của mình liền hé miệng chuẩn bị nói... .

“Trừ phi cha ta tiến vào Lục đạo Luân hồi chuyển sinh Thiên giới đúng không?” Một thanh âm từ phía sau Cổ Bàn truyền đến, một nam tử trẻ tuổi chợt xuất hiện trước mặt mọi người!

“Sương nhi!” “Hong Quân” “Tiểu Quân!”...

Bọn người Tần Vũ nghe thấy liền ngẩng người một chút, không dám tin tưởng nhìn về mặt tràn đầy nụ cười của Tần Sương, cũng chính là Hong Quân, không khỏi thét lên!

“Nhi tử Tần Sương bái kiến cha!” Hong Quân thấy nhiều ánh mắt như vậy hướng về mình liền không nhịn được sắc mặt biến đổi, nhất là đã thấy Tần Vũ nét mặt rưng rưng hướng phía mình bay tới, hần liền vội vàng quỳ gối cung kính!

“Tốt, tốt! Nhanh đứng lên để cho cha nhìn con nào!” Tần Vũ nét mặt kinh động chợt loé lên nhưng đã nhanh biến mất, thân là Chứng không giả, không chế tâm cảm là cực kì đơn giản, chỉ là việc này đối với hần thật sự có đả kích rất lớn, tâm tình không thể không mất không chế được!

“Sao? Người này là xú tiểu tử, sao ta lại không nhìn ra tu vi của người?” Hong Quân còn sống, Cổ Bàn vui mừng khôn xiết miệng bô bô ba ba đi tới, ánh mắt híp lại hung hăng vỗ vỗ vai Hong Quân, trong nháy mắt đánh hần bay xa vạn trượng!

Đùa! Hong Quân đảo mắt liền nhếch miệng nhìn Cổ Bàn rồi quay lại trước mặt Tần Vũ, không dám trước mặt Cha cùng Cổ Bàn bát nháo, cung kính nói:

“Cha, theo như lời Thiên Minh thì Thiên đạo con có hiểu một chút!”

Thần thức Tần Vũ đảo qua thân thể Hồng Quân, phát hiện rõ ràng là tiểu tử này đã đạt đến cảnh giới Thiên Tôn liền giật mình một cái thật mạnh, lại nghe hắn nói hiểu được một chút Thiên đạo, không khỏi thấp giọng hỏi:

“Mau nói đi!”

Hồng Quân mỉm cười, trong mắt hiện lên một thần sắc quỷ dị, nhẹ giọng nói:

“Cha... trước tiên không nên vội vàng nói đến chuyện Thiên đạo, lần này Tử giới bị huỷ diệt, rất nhiều cổ nhân cũng tiêu tán mất, thật là cho người ta bi thương a!”

Dứt lời lại lắc đầu ảo não, trên mặt mang theo một tia bi phần liền nhìn Tần Tư, nháy mắt, bộ dáng nào có chút bi thương?

Tần Tư thấy bộ dạng Hồng Quân như vậy có thể biết ý định của hắn, đang muốn nói gì thì Cổ Bàn bên cạnh đột nhiên cốc đầu Hồng Quân cười mắng:

“Người lại còn làm trò khiến người ta phải lo lắng nữa!”

Hồng Quân làm bộ uỷ khuất uốn éo miệng, đột nhiên nhìn thẳng cào Cổ Bàn, quát to:

“Cổ Bàn ngươi, rất tốt, cũng thành Chương không giả, không gian của ngươi đâu? Ngươi nên mang ta vào không gian của ngươi mà xưng bá chứ!”

Cổ Bàn không có tức giận, đá hắn một cước nói:

“Nói mau ngươi nghĩ gì? Như thế nào có thể cứu sống những người đó?”

Hồng Quân nhìn thoáng qua nét mặt dần dần âm trầm của Tần Vũ, không dám cợt nhả nữa, sắc mặt nghiêm túc trở lại nói:

“Nếu muốn cứu sống bọn họ rất đơn giản, nhưng muốn đưa bọn họ trở lại bên cạnh rất khó! Phải cần... cái kia mới làm được!” Dứt lời, ngón tay chỉ về phía trước, cũng là nơi Lục đạo Luân hồi môn!

242. Chương 34: Chân Linh

“Lục đạo Luân hồi này tin chắc là mọi người đã biết có tác dụng gì! Chỉ có thông qua nó mới, Ngộ Không bọn họ mới có thể sống lại!”

Tần Vũ trên mặt phát ra quang mang đặc biệt nhìn nhi tử Hồng Quân, ánh mắt suy tư, trầm ngâm nói:

“Con nói là đưa chân linh bọn họ tiến nhập luân hồi môn?”

“Có thể bọn họ hoá thành hơi khí rồi! nhưng còn chân linh a?” Tần Tư một bên không nhịn được nói.

Tần Vũ sắc mặt lại ngưng trọng nói:

“Sương nhĩ, ý của con là... chẳng lẽ chân linh của bọn họ lại nằm trong tay con?”

Hồng Quân thấy tất cả mọi người đều mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, lúc này cũng không dám kiêu ngạo gật gật đầu:

“Cha, chân linh của tất cả mọi người tại không gian này đều nằm trong tay con!”

“Người nói cái gì?” Hồng Quân còn chưa nói xong, Huống Thiên Minh bên cạnh đã sững sốt phi tới trước mặt:

“Không thể như vậy được! Ngoại trừ Chương không giả của không gian này, không ai có thể tại không gian bị huỷ diệt này mà có thể tập hợp chân linh!”

Kinh ngạc nhìn Huống Thiên Minh nói với Hồng Quân, tất cả mọi người đều không thể nói gì hoặc có thể nói lúc này bọn họ đã bị những lời của Huống Thiên Minh dọa cho chết khiếp rồi!

Hồng Quân nói là nắm giữ toàn bộ chân linh của mọi người trong không gian này, mà Huống Thiên Minh lại nói ngoại trừ Chưởng khống giả không gian này ngoài ra không ai có thể khi toàn bộ không gian bị huỷ diệt có thể tập hợp lại tất cả chân linh của mọi người được... vậy, không phải là Hồng Quân trở thành Chưởng khống giả của không gian mới bị huỷ diệt kia sao?

Thấy mọi người khiếp sợ nhìn mình, Hồng Quân cười hắc hắc, không thừa nhận, cũng không phủ nhận!

Huống Thiên Minh nhìn chằm chằm Hồng Quân nửa ngày, đột nhiên thở dài một hơi, đột nhiên hỏi:

“Cha ta Thiên Mông đã truyền cho ngươi một bộ phận Thiên đạo rồi đúng không? Cũng khó trách ngươi có thể chỉ mới cảnh giới Thiên Tôn mà có thể thu thập toàn bộ chân linh mọi người!”

Hốt nhiên lại nói:

“Không đúng! Ngươi không thể nào thu chân linh, không có Tu La kim nguyên bản, ngươi dùng cái gì để thu thập chân linh?” Huống Thiên Minh trong lòng thầm nghĩ, hiểu được chuyện này rất kì quái, phải biết rằng, Tu La kim nguyên bản chính là Thiên Mông sau khi dùng tu vi ngưng luyện ra, đối với tác dụng của chân linh rất có tác dụng, chỉ là sau khi Thiên Mông biến mất, Tu La kim nguyên bản cũng biến mất vô ảnh tung!

Huống Thiên Minh như thế nào cũng không thể tin sau khi Hồng Quân bế quan, từng bước tiến lên, sao có thể có bảo bối này được, lắc đầu than vãn:

“Cho dù có Tu La kim nguyên bản thì sao? Cũng chỉ có thể bảo trụ được một linh hồn, mang theo trí nhớ kiếp trước mà luân hồi! Mà bọn Ngộ Không lại có đến mười mười một người, một cái Tu La kim nguyên bản có thể đáp ứng nổi?”

Hồng Quân bị tốc độ nói cực nhanh của Huống Thiên Minh liên sững sờ, há to miệng nhưng không có cách nào chen vào nói, chỉ sau khi bắt đầu dĩ Huống Thiên Minh dừng lại mới có cơ hội:

“Phong Thần Bảng chính là Tu La kim nguyên bản!”

Phong Thần Bảng? Tần Vũ sững sờ, trong đầu hiện lên pháp bảo của Hồng Quân, hoài nghi nhìn Hồng Quân thấy hần vể mặt cười cười, trong lòng cũng yên tâm!

Huống Thiên Minh còn lại là bị Hồng Quân làm cho chấn kinh đứng yên một bên, không thể nghĩ gì nhìn Hồng Quân, ngón tay run run nhẹ nhẹ, đến phiên hắn nói không nên lời rồi!

“Hảo tiểu tử!” Cổ Bàn tiến lên ôm bả vai Hồng Quân, hưng phấn kêu to: “Có vật này sẽ không sợ Ngộ Không bị mất trí nhớ rồi!”

Tôn Ngộ Không chết đối với mọi người đều là đả kích rất lớn, phải biết rằng Cổ Bàn, Hồng Quân cùng Ngộ Không tính tình rất hợp nhau, tình nghĩa sâu đậm, hôm nay hai người đã đạt được thành tựu này rồi, mà Tôn Ngộ Không chẳng những ngay cả Thần Vương cảnh giới cũng chưa có đạt được lại còn bị gặp tai ương, theo Vô Danh không gian bị huỷ diệt mà tiêu tán!

Hồng Quân trên mặt cũng mang theo hưng phấn, có chút thần bí nhìn về phía La Băng vốn đằng sau hắn không có nói gì:

“Băng nhi, ta còn có chân linh của hai người, tuyệt đối không thể đoán là ai, nàng đoán xem là ai?”

Sau khi Hồng Quân hiện thân, La Băng trên mặt đã mừng như điên, vốn tưởng rằng Hồng Quân đã theo Vô Danh không gian mà bị huỷ diệt, đang bị thống, ngay cả ý nghĩ tự tử cũng có, chỉ là có Băng Nghiên bên cạnh luôn theo sát, sợ nàng gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhìn thấy người thương không hề bị thương tổn, nàng không nhịn được liền bật khóc, thân thể hoàn toàn tựa lên người Băng Nghiên, thương tâm cùng vui sướng khiến cho nàng giờ phút này đã cực kì mệt mỏi, hơn nữa Tần Vũ chính là Cha Hồng Quân, giờ phút này bọn họ mà nói chuyện tại đây, đừng nói là La Băng, cho dù là Tả Thu Mi bọn người cũng đều không dám lên tiếng!

Nghe được Hồng Quân gọi mình, con người trong suốt thuần tịnh của La Bằng nay như có một đoàn sương mù, vụ khí che chắn, khiến cho nàng lúc này cực kì nhấn nhẹn, khuôn mặt trắng nõn bóng loáng loé ra quang mang vui sướng, chỉ thấy hàm răng trắng muốt tinh khiết của nàng cắn môi, tự hỏi một lát, có chút không dám tin hỏi:

“Không phải là sư huynh hai người bọn họ chứ?”

Nghe nàng trả lời, quang mang trong mắt Tần Vũ chợt loé lên rồi biến mất, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ Sương nhi thật sự đã thu được chân linh của Hàn Thư, nếu không tại sao Tần Vũ không cảm ứng thấy bọn họ!

Hồng Quân có chút bất ngờ, lập tức ha ha cười:

“Bằng nhi quả nhiên thông minh, đúng là sư huynh cùng Lâm tử.”

“A...” Nghe Hồng Quân nói đến đây, La Bằng không kiềm chế được nhanh tới trước mặt hắn, vừa ôm vừa nói, cực kì vui vẻ!

Mọi người cũng cười cười, tất cả bằng hữu đều có thể sống lại, khiến cho tận đáy lòng bọn họ thoải mái hẳn lên, vốn cảm giác bị thương trước đây đã tiêu biến hết!

Tần Vũ vỗ vỗ vai Hồng Quân, đối với người con trai này hắn thật sự rất là tự hào!

“Chúng ta lúc nào có thể đem bọn họ tiến vào Lục đạo Luân hồi?” Biết được chân linh của Hàn Thư vẫn còn tồn tại, Tần Vũ cũng là không đợi được, muốn lập tức thấy hắn nên trong lời nói có chút gấp gáp hỏi Hồng Quân!

Thấy Cha hỏi, Hồng Quân vội vàng đáp:

“Cha, bọn họ lúc nào cũng có thể đưa vào luân hồi môn, chỉ là...” Trên mặt hắn xuất hiện một tia mâu thuẫn, khó khăn.

“Chỉ là cái gì?” Tần Vũ nóng lòng, bây giờ hắn đã là Chứng không giả, theo lí mà nói tâm thần không thể dễ bán loạn nhưng nghĩ về người đồ đệ đầu tiên mình thu nạp, nghĩ về người này Tần Vũ vẫn còn rất hồi hận, chính là không cách nào ổn định tâm tình!

“Tần tiên bối, theo như lời tiểu Quân nói thì những người này một khi tiến vào Lục đạo Luân hồi, ngoại trừ người được Tu La kim băng bảo trụ được trí nhớ ngoài ra những người khác toàn bộ trí nhớ về kiếp này đều mất hết, cho dù có chuyển thể sống lại cũng không thể nhớ chuyện kiếp trước, cũng không thể biết chúng ta!”

Huống Thiên Minh sau khi linh hồn hoàn chỉnh, trong đầu ngày càng có gì đó rõ ràng, đồng thời trong lòng cũng hiểu được rất nhiều chuyện! Mặc dù hắn không có linh ngộ Thiên đạo mà Thiên Môn lại đưa Thiên đạo truyền tới Hồng Quân, dù sao cũng là Thiên Môn cha hắn, sau khi linh hồn Huống Thiên Minh bổ toàn tự nhiên biết rất nhiều việc!

Tần Vũ vỗ trán, trong lòng biết chính mình đã quá nóng nảy, hiểu được ý của Huống Thiên Minh liền nở nụ cười, sắc mặt khôi phục bình thường, cười khổ nhìn Hồng Quân, nhẹ giọng hỏi:

“Vậy con nói chúng ta phải làm thế nào mới tốt? Tu La nguyên kim băng chỉ có một cái, nhưng phải luân hồi chuyển thể cho không ít người!” Trong lòng Tần Vũ thầm tính toán, hơn nữa ngay cả Liên gia gia cùng Triệu sư phụ, ít nhất cũng phải mười lăm người! Tu La kim nguyên băng nọ lại phải là siêu việt Chứng không giả mới có thể ngưng kết cái gì đó a!

Nói cách khác, trong Tu La kim nguyên băng bao hàm một tia Thiên Đạo! Tần Vũ không đợi Hồng Quân trả lời, trên mặt đã có chút phát khổ!

Hồng Quân trong lòng cũng càng khổ não, Tôn Ngộ Không rồi Hàn Thư, thậm chí là Lâm Lâm, còn có thân nhân của Bằng Nghiên... một cái Tu La Kim băng như thế nào có thể đủ dùng? Mà không cần Tu La kim nguyên băng, những người này sau khi chuyển thể như thế nào có thể bảo tồn trí nhớ kiếp trước! Huống chi không ai có thể khống chế luân hồi môn chuyển thể tất cả mọi người về Hồng Môn không gian, vạn nhất

lại chuyển thể xuống địa giới thì... nên là gì bây giờ? Đến lúc đó cho dù bằng vào thần thông của Tần Vũ cũng không có cách đưa toàn bộ những người này đi!

Mọi người bên cạnh đều là khổ não, không khỏi âm trầm nói:

“Không phải chính là chỉ có một Tu La kim băng sao? Cho ai đều giống nhau, chỉ cần là có thể hồi phục lại trí nhớ trong chân linh bọn họ, sau khi về Hồng Mông không gian có thể hồi phục lại sao?”

Hồng Quân mở to hai mắt nhìn La Bằng chu cái miệng nhỏ nhắn tại một bên thầm nói, Huống Thiên Minh cùng Tần Vũ còn có Cổ Bàn cũng là linh mẫn nghe được lời nàng nói, đưa ánh mắt nhìn nàng, sắc diện vui mừng!

Tần Vũ vui sướng nhìn La Bằng khiến mọi người biết đây là ý hay:

“Bằng nhi thông minh! Sương nhi, không bằng cứ theo cách của Bằng nhi là làm!”

Hồng Quân vẻ mặt hưng phấn, vui sướng nhảy cẫng lên, nhìn La Bằng đang thẹn thùng cao hứng nói:

“Như vậy bọn họ đều có thể khôi phục lại trí nhớ rồi! Chỉ là, còn có hai chuyện cần phải giải quyết!”

“Thứ nhất, như thế nào mới có thể khiến cho bọn họ chuyển sanh tới cùng một chỗ?” Hắn nhìn Huống Thiên Minh, hiển nhiên trong lòng cũng đoán Cương Thi này biết, bởi vì Thiên Mông đã cấp cho Hồng Quân tư liệu về Lục đạo Luân hồi còn khiếm huyệt.

Huống Thiên Minh thấy Hồng Quân hướng nhìn mình, trong lòng cũng rõ hắn đang nghĩ hỏi chuyện gì, kiên định gật đầu:

“Không có vấn đề, ta có thể trợ giúp bọn họ cùng chuyển sanh tới Thiên giới, ngoại trừ nơi đó, Nhân giới cùng Địa giới ta không thể khống chế!”

Hồng Quân sắc mặt hơi khó coi, trầm giọng nói:

“Thiên giới... bọn họ cho dù có thể khôi phục trí nhớ, nhưng sao có thể trở về?”

Huống Thiên Minh sắc mặt cũng là buồn bực, trong tiếng nói mang theo vẻ trầm thấp:

“Không có khả năng trở về! Ngoại trừ Chương không giả nắm trong tay một bộ phận Thiên đạo không ai có thể dễ dàng rời khỏi Thiên giới!”

Hồng Quân chấn kinh, sắc mặt khó coi nhìn Tần Vũ, lắc đầu nói:

“Cha, việc này nên thế nào? Thiên giới a, con không thể vào, cũng không thể ra được!”

Tần Vũ không để ý đến lời nói của Hồng Quân, ngược lại nhìn Huống Thiên Minh, nghiêm túc hỏi:

“Vậy nếu ta ở đây tu luyện, nắm giữ một bộ phận Thiên đạo có thể tiến vào Thiên giới?”

243. Chương 35: Tần Tư Đã Chết

“Tần tiên bối, không có khả năng... không nói công pháp của ngài trước đây thế nào, chắc chắn một người không thể đồng thời lĩnh ngộ hai loại đạo bất đồng, chắc chắn không thể làm được! Trừ phi người tiến vào luân hồi môn, chuyển thể tu luyện từ đầu!”

Huống Thiên Minh nhìn chằm chằm Tần Vũ, giờ phút này tựa hồ quên mất hắn là Chương không giả hay là cha của Hồng Quân, nghiêm túc nói:

“Chuyển thể tu luyện, chuyển thành thân phận Thiên nhân, sau đó lại một lần nữa lĩnh ngộ Thiên đạo! Nếu ngài có tư chất cùng ngộ tính cao, hơn nữa lại có bản lĩnh thao túng Hỗn Độn khí, cuối cùng sợ rằng sẽ đạt tới cảnh giới ‘Thiên’, trở thành cái gọi là ‘Thiên’ kia, Thiên đạo cuối cùng cũng sẽ bị người thao túng!”

Tần Tư cùng Tả Thu Mi nghe được Huống Thiên Minh lần này nói thiếu chút nữa là ngã ngựa! Cười khốc đều không được, phải nhìn thật kỹ Huống Thiên Minh, trong lòng thầm nghĩ: “Có Chương khổng giả nào lại có thể từ bỏ công tu luyện khổ nhọc của bình, có thể không vì tu vi mà tiến đến luân hồi môn đầu thai tại Thiên giới mà tu luyện lại?”

Lôi Vệ còn lại là trầm mặc không nói, ánh mắt ngập ngừng nhìn Tần Vũ, trong con ngươi tựa hồ như hiện lên một đạo quang mang như là đồng ý! Ngoài trừ Hồng Quân, thậm chí Cổ Bàn cũng là khiếp sợ không thôi, câu nói của Huống Thiên Minh làm hắn vừa tức giận vừa buồn cười, người này căn bản đã tiếp cận đến Thiên Tôn cảnh giới rồi còn không hiểu, Chương khổng giả làm sao có thể buông xuôi tất cả, bỏ mặc mọi thành quả mà theo đuổi một cái gì mờ ảo khó lường đó!

Vô luận là như thế nào, tất cả mọi người đều nghĩ Tần Vũ chắc chắn sẽ không làm như vậy, thậm chí ngay cả bản thân Tần Vũ trên mặt cũng mang theo vẻ thất thểu, có thể cùng thê tử bên nhau tại Hồng Mông không gian mới chính là nơi thật sự hắn muốn ở!

Trong mắt Hồng Quân hiện lên một tia giao hoạt khiến cho Cổ Bàn có dự cảm không tốt, nhất là sau khi Hồng Quân bế quan lần này chung qui cũng cho hắn cảm giác người này đã không giống với Hồng Quân trước kia! Nhưng mà Cổ Bàn đâu thể nói gì! Cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở suy nghĩ là có chút quái dị!

“Việc này Thiên Minh đừng vội nhắc nhở, ta Tần Vũ hết lần này tới lần khác đều không tin con người không thể chuyển sinh tới Nhân giới, càng không tin không cách nào đạt tới không cách nào tiếp cận Thiên đạo theo như lời người nói, hướng chi...” Tần Vũ sắc mặt không chút thay đổi, trên mặt lộ ra một tia hạnh phúc ấm áp mỉm cười nói: “Ta có Lập nhi bên cạnh, có thể nương tựa lẫn nhau mà sống, Thiên đạo đối với ta còn có ý nghĩa gì chứ?”

Tần Tư vỗ trán, toàn thân run rùng mình, tinh quái nói:

“Cha à, người không nên làm cho nhi tử cũng ham muốn như vậy chứ! Toàn thân con đều lạnh toát rồi này!” Dứt lời, Tần Tư cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Băng Nghiên, áp lên má hỏi: “Có phải rất lạnh hay không?”

Băng Nghiên không có tức giận trừng mắt liếc hắn nhưng không có rút tay lại, gắt giọng nói:

“Nhìn xem, bá phụ đối với bá mẫu tình cảm chưa!”

“Cái gì mà bá phụ? Nên gọi là Cha! Hiểu không?” Tần Tư lập tức sửa lại cách xưng hô của Băng Nghiên, khiến sắc mặt nàng có chút ửng hồng: “Ta đối với nàng không tốt sao? Chúng ta cũng rất tình cảm mà!”

Thật sự không nhịn được ngữ khí của Tần Tư, Băng Nghiên hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng bừng quay lại phía sau Tả Thu Mi, không thèm để ý tới hắn!

Tần Vũ hiền lành nhìn Tần Tư cùng Băng Nghiên, lại nhìn Hồng Quân cùng La Băng, trong lòng thầm nghĩ, hai người con trai của hắn thật phóng dăng, mỗi người khi tới nơi này lại có thể mang về một người vợ!

Huống Thiên Minh thấy Tần Vũ căn bản không nghe những lời mình nói, trong lòng không khỏi tiếc nuối nhưng không dám nhiều lời, không thể làm gì khác hơn chỉ có thể đứng một bên!

“Cha! Kỳ thật đề nghị của Thiên Minh người cũng không nên lo lắng a!” Hồng Quân khoé miệng cười cười, có chút kinh ngạc nhìn cha, không nhanh không chậm nói: “Muốn đưa bọn họ toàn bộ khôi phục trí nhớ trở về, sợ rằng cũng chỉ có thể có cha mới làm được thôi!”

Tần Vũ liếc mắt nhìn Hồng Quân, không có tức giận mắng:

“Mẫu thân đang chờ các người trở về, mỗi ngày đều chờ đợi trong lo lắng, vậy mà lại muốn cho ta luân hồi, vậy mẫu thân người làm sao bây giờ?”

Tần Vũ nói xong trong mắt cũng hiện lên thần sắc trầm tư, trong số những người đó quan trọng nhất vẫn là hai trưởng bối Liên gia gia cùng Triệu sư phó, lúc trước Tần Vũ còn tưởng rằng linh hồn hai người sớm đã tiêu tán hoặc là chuyển thể sống lại rồi. Vô luận thế nào cũng không nghĩ tới tại Vô Danh không gian này còn có thể gặp lại hai người, hôm nay gặp lại tất nhiên không muốn mặc cho hai người chuyển thể mà mất đi trí nhớ, biến thành người xa lạ!

Nhưng là muốn ông chuyển thể đầu thai thật sự là quá khó khăn, không nói đến Lập nhi, nói đến tu vi của ông ngày hôm nay cũng sẽ không thể dễ dàng mà từ bỏ tất cả! Chỉ là nếu không chuyển thể thì gia gia bọn họ có sống lại chỉ có thể lại một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, nếu vận khí tốt đã dành, có thể có cơ hội tu luyện, nếu vận khí không tốt sợ rằng cũng vẫn như trước, khổ vẫn hoàn khổ!

Nhìn bộ dáng trầm tư của Tần Vũ, trong lòng Hồng Quân hiểu được cha đã động lòng rồi! Trong đầu hiện ra một tầng mây màu xám tại Vô Danh không gian, vốn tại đó đã được truyền cho một bộ phận Thiên đạo, trong lòng mừng thầm!

Thiên Mông sau khi truyền cho hần Thiên đạo liền hi vọng hần có thể cổ động cho Tần Vũ chuyển thể sống lại, biến thành người Thiên giới! Hôm nay Hồng Quân chính là đã coi như lĩnh ngộ một phần Thiên đạo, có thể nói là đã đứng trước cánh cửa đại môn Thiên đạo rồi, đối với ý nghĩa của Thiên đạo tự nhiên cũng có chút hiểu được! Chỉ là hần lúc này không thể nói, cũng không dám nói! Chỉ có thể từng chút hướng cho Cha, để cho cha cuối cùng đạt thành tựu lớn! Mà Hồng Quân chỉ có tác dụng là tác động thôi!

Tần Vũ tư lự nửa ngày, thấy mọi người đều đặt ánh mắt trên người mình, liếc mắt nhìn Lục đạo Luân hồi nói:

“Chúng ta chính là trước tiên trở về Hồng Mông không gian đã!”

Dứt lời một đạo quang mang màu bạc bao phủ lấy tất cả mọi người!

Đột nhiên một đạo quang kiếm xuất hiện sau lưng Tần Tư, Hồng Quân vốn là Tần Vũ tâm không động, lại thầm cảm nhận được Thiên đạo tuần hoàn, sắp có biến phát sinh đang muốn giữ chặt La Bằng nhưng lại đột nhiên phát hiện đạo kiếm quang nọ!

“Đại ca...” Hồng Quân kinh hãi quát lên một tiếng, thân ảnh nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tần Tư, không thể ngăn cản đạo kiếm quang kia! Mọi người cũng đều kinh hãi. Tần Vũ nhanh chóng đưa năng lượng màu bạc bao bọc lấy Tần Tư lại... .

Chỉ là thanh trường kiếm kia cực kì quỷ dị sắc bén, trong nháy mắt đã xé rách vòng bảo vệ mà ngay cả Chuông không giả cũng không thể phá vỡ!

Máu màu xám từ ngực Tần Tư không ngừng tuôn ra, chỉ thấy hần như muốn vượt má Bằng Nghiên, miệng mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh, rồi đột nhiên hoá thành một đoàn khí màu đen!

... ..

Bằng Nghiên nghe Hồng Quân rống to liền chợt tỉnh, xoay người lại định ôm Tần Tư vào lòng nhưng lại chộp vào hư không, Tần Tư... đã chết!

Bằng Nghiên miệng há to, nước mắt nhanh chóng chảy lã tã, mở miệng ra như muốn nói, muốn gào thét điều gì đó nhưng không cách nào phát ra âm thanh, không có tiếng động, nước mắt cứ thế mà chảy! Là nước mắt màu xám!

Tần Vũ mặt tái đi, áp lực từ trong thân thể phát ra, đánh mạnh một quyền đến Lục đạo Luân hồi!

“Ha ha... Tần Vũ, ta giết người Tần gia, ngươi có thể làm gì ta?” Một tiếng cuồng tiếu trong nháy mắt vang vọng đến, cũng phút chốc tiêu thất như trở lại Lục đạo Luân hồi.

Bên cạnh dòng suối lớn kia, một lão già không thể trốn tránh, vẻ mặt đặc ý.

Mặc dù Tần Vũ một quyền đánh ra không khiến hần trọng thương nhưng cũng không hề thoải mái chút nào, nội tạng toàn thân đảo lộn, lão già hung hăng nhìn Tần Vũ cười to:

“Ngươi giết không được ta! Ta có Hỗn Động thân thể!”

Hần điên rồi! Ánh mắt Hồng Quân rừng rực như có lửa đốt, nắm chặt cái thẻ kim loại màu vàng trong tay, chính là Phong Thần Bảng! Mặc dù Tần Tư bị Chu Viêm đánh lén mà chết nhưng cũng đã biết một tia thiên cơ nên trong lòng Hồng Quân cũng không quá thương cảm, đây là thiên đạo tuần hoàn, nhất định sẽ có chuyện! Huống chi... .

Nhìn Chu Viêm, Hồng Quân chỉ còn có cảm giác khinh thường! Hỗn Độn thân thể?

Tần Vũ cũng không biết trong lòng Hồng Quân đang suy nghĩ cái gì nhưng Tần Tư chết hoàn toàn đã chọc giận đến hấn, sắc mặt âm lãnh nhìn về mặt đặc ý của Chu Viêm, trong mắt hiện lên thâm trầm sát ý, từng chữ một nói:

“Người chết được rồi!”

Người chết được rồi! Thanh âm Tần Vũ rất nhỏ, rất lạnh! Chút nào như không ra sát ý! Nhưng thanh âm còn chưa dứt, Chu Viêm đột nhiên hoá thành một đạo khí màu đen, toàn bộ thân thể tính cả chân linh đều đồng thời bị tận diệt!

Lúc này đột nhiên bốn đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Tần Vũ, chỉ thấy trước mắt là một nữ tử đang đầm nước mắt!

“Vũ ca...” Nữ tử trong nháy mắt nhào vào lòng ngực Tần Vũ, khóc thành tiếng!

Tần Vũ miễn cưỡng nở ra nụ cười, ôm lấy nữ tử, nhìn về phía ba người phía sau nói:

“Đại ca, Nhị ca, Ngũ đệ, các người như thế nào có thể tới đây?”

Lúc này Hồng Quân cùng Cổ Bàn cũng tiến lên phía trước, Hồng Quân mang theo nét mặt kích động run run nói:

“Mẫu thân!” Nữ tử nọ chính là mẫu thân Khương Lập!

Nguyên lai là từ khi Cổ Bàn tiến vào hoá thân thông đạo tới tử giới này, cũng chính là sau khi tiến đến Vô Danh không gian này, Hồng Mông cùng Lâm Mông thấy Tần Vũ và Cổ Bàn không có tin tức gì, nghĩ đến hai người tới nơi này gặp không ít phiền toái. Mặc dù trong lòng hiểu được hai người thực lực là Chưởng khống giả cũng sẽ không gặp gì nguy hiểm nhưng vẫn không khỏi lo lắng!

Mà Khương Lập bởi vì lo lắng đến hai người con trai và Tần Vũ, cả ngày sầu não, khiến cho ba người Hồng Mông rất là buồn phiền, lập tức nghiên cứu cách tiến vào trong tử giới này!

Mất rất nhiều tâm lực rốt cục cũng mang theo Khương Lập tiến vào đây, nhưng cảnh vật trước mắt lại biến thành hư không! Bốn người kinh hãi vội vàng phóng đi tìm Tần Vũ, cũng vừa tới đây thì thấy Tần Tư bị Chu Viêm đánh lén chết!

Tần Vũ nhẹ nhàng vượt lưng Khương Lập, sắc mặt trầm ngâm dường như có thể khóc bất cứ lúc nào, trong hư không xuất hiện thanh trường kiếm đã đánh lén Tần Tư, nó đang liều mạng giãy dụa muốn thoát!

“Hừ! Chu gia, ta cho các người mãi mãi không được siêu sinh!” Tần Vũ tức giận hừ lên một tiếng, trong chớp mắt liền đưa nguyên thần trong thanh trường kiếm tan biến, trường kiếm quỷ dị kia cũng biến thành hôi khí!

“Vũ ca... cứu cứu Tư nhi!” Khương Lập thoáng hồi phục tâm tình, lo lắng nhìn sắc mặt Tần Vũ không có chút thay đổi, nước mắt không ngừng rơi!

Tần Vũ nhìn lên hư không, lại nhìn theo hướng có dòng suối lớn đang chảy kia, trong lòng thầm than, chẳng lẽ đây là Thiên ý sao?

244. Chương 36: Ta Đi Luân Hồi

“Không có nghĩ đến, Chu Viêm kia chẳng những có thể tiến vào vô danh không gian này mà tu vi so với trước còn cao hơn rất nhiều!”

Tần Vũ gật gật đầu mặt không chút thay đổi nói:

“Hắn đã tu luyện Hỗn Độn khí, tu luyện thành bất tử thân! Nếu không phải ta dùng trận pháp giết chết hắn sợ rằng Chuông khổng giả cũng vô lực, không thể làm gì hơn! ... chủ yếu là Chu Viêm tâm tư ác độc, dùng nguyên thần của Chu An để luyện chế trường kiếm kì quái, nhất thời không giết nay mới bị hắn đánh lên!”

“Ai...” Hồng Mông thấy Tần Vũ có bộ dáng như vậy, trong lòng cũng có chút buồn bã, Tư nhi từ nhỏ đã khiến mọi người yêu mến, trong lòng bọn họ cũng coi như là nhi tử của mình, hôm nay lại bị đánh lên uất ức như vậy cũng khiến bọn Hồng Mông buồn thảm!

Khương Lập úp mặt vào ngực Tần Vũ khóc, sau hồi lâu thấy mọi người đều chú ý tới mình, trên mặt cũng nhất thời hiện lên thần sắc không tốt, nhưng nhi tử của nàng, cốt nhục của nàng đã chết, trong lòng chẳng cần nghĩ đến điều gì khác nữa.

Con mắt nhìn qua mọi người, cũng có những người quen có những người không quen, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở Tả Thu Mi.

“Dì Thu Mi... ?” Trong mắt Khương Lập hiện lên vẻ mê hoặc, chỉ ngón tay về phía Tả Thu Mi, chần chờ một lúc rồi kêu lên một tiếng!

Không đợi Tả Thu Mi lên tiếng, chính nàng cũng sốt ruột nhìn Hồng Mông lại nhìn Tần Vũ, há miệng nói:

“Vũ ca, dì Mi như thế nào lại ở chỗ này? Dì ấy phải ở Hồng Mông không gian chứ!”

Tần Vũ cười khổ, Hồng Quân cũng đồng dạng, việc này giải thích sao đây? Trong không gian của Tần Vũ, Khương Lập lợi dụng bản thân là tân Sinh Mệnh Thần Vương, dùng trí nhớ của Tả Thu Mi cứu sống lại nàng, cho tới bây giờ vẫn cùng Khương Lan chính thức hưởng cuộc sống hạnh phúc!

Nhưng mà cho dù ai cũng không thể nghĩ đến sau khi Tả Thu Mi chết linh hồn đã tiến đến không gian này, hơn nữa... còn cười khổ nhìn thoáng qua Tuyết Hành Thần Vương bên cạnh Tả Thu Mi!

“Lập nhi, Tả Thu Mi đã chết! Dì Mi của ngươi là tại Hồng Mông không gian!” Tả Thu Mi trên mặt kích động đồng thời nét mặt cũng trở nên mất mát, nhìn Khương Lập đang khó hiểu, Tả Thu Mi cầm tay Tuyết Hành nhàn nhạt nói: “Ta sẽ cùng Tuyết Hành luân hồi, sau này chỉ có một Tả Thu Mi!”

... .

Tần Vũ cùng Hồng Quân nhìn nhau, đã thấy Tuyết Hành cùng Tả Thu Mi hai người nhìn nhau mà cười, trong lòng không thể không nổi lên tư vị!

“Chuyển thế cũng tốt!” Hồng Quân khẽ cười nói: “Chuyển thế lên Thiên giới, nói không chừng còn có thể có hạnh phúc!”

Thấy bộ dạng mọi người như thế, Khương Lập cũng đoán được phần nào, trên mặt xấu hổ nở nụ cười nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ thân tình.

Tả Thu Mi không có ý gì, chỉ là trêu mến nhìn Khương Lập, khẽ cười nói:

“Lập nhi đã lớn rồi, nhi tử cũng đã trưởng thành!”

Khương Lập không lên tiếng, chỉ miễn cưỡng cười cười! Đối với vị Tả Thu Mi này, trong tâm tư nàng rất phức tạp, cho tới nay Tả Thu Mi đối với nàng rất gần gũi, mà tại không gian của Tần Vũ sau khi sống lại, lúc nhàm chán thường xuyên cùng nàng nói chuyện phiếm, tình cảm tự nhiên thấm thiết! Nhưng mà lúc này chính thức nhìn thấy Tả Thu Mi, trong lòng liền có trăm ngàn suy nghĩ đối lập, hai người Tả Thu Mi không biết có thể như thế nào mà đối mặt!

Tần Vũ nhẹ nhàng vỗ vai Khương Lập, miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

“Nếu dì Mi muốn chuyển thế, chúng ta cũng không nên nghĩ quá phức tạp!”

Khương Lập cười cười, sắc mặt khôi phục lại tự nhiên! Ý tứ trong lời nói của Tần Vũ nàng đương nhiên hiểu được, Tả Thu Mi vì sao chuyển thế nàng cũng hiểu được! Phải biết rằng khi hai người Tả Thu Mi cùng xuất hiện, Khương Lan thúc sao có thể đối mặt?

Trong không gian này Tả Thu Mi đã sống cùng Tuyết Hành Thần Vương như vợ chồng, một khi trở lại Hồng Mông không gian, chẳng phải là sẽ rối loạn hết cả hay sao! Nghĩ đến Tả Thu Mi quyết định chuyển thể cũng vì không muốn để mọi người khó xử, Khương Lập cảm kích nhìn!

Lúc này Huống Thiên Minh cùng Cổ Bàn đã lôi Hồng Quân sang một bên, hai người sắc mặt gian xảo, ánh mắt hau háu nhìn Hồng Quân khiến hắn nổi da gà!

“Nói đi! Tu La kim nguyên băng biến thành Phong Thần Bảng rồi đúng không?” Cổ Bàn sau khi nghe được Huống Thiên Minh cùng Hồng Quân nói chuyện cũng đã rõ, Phong Thần Bảng cũng chính là Tu La kim nguyên băng trước đây, trong lòng vẫn là tò mò không thôi!

Phải biết rằng Tu La kim băng chính là do Thiên Mông sử dụng toàn thân huyết nhục cùng tu vi ngưng tụ mà thành, mà Phong Thần Bảng cũng là Hồng Quân sử dụng huyết nhục luyện chế mới biến thành pháp bảo!

Bị hai người đang như muốn ăn tươi nuốt sống mình tra hỏi, Hồng Quân mắt trắng dã, không có tức giận nói:

“Phong Thần Bảng như thế nào có thể là Tu La kim nguyên băng? Lúc trước trong khi ta luyện chế Phong Thần Bảng đó là do vô ý dùng tới cái thể kim loại kia, hơn nữa là dùng huyết nhục bản thân để luyện thành! Không biết là trước đây cái thể bài đó là Tu La kim nguyên băng!”

Cổ Bàn cùng Huống Thiên Minh bên mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ ghen ghét, quát:

“Tiểu tử ngươi vận khí thật tốt, tùy tiện có thể nhặt được bảo bối! Còn nữa, ngươi như thế nào có được truyền thừa của cha Huống Thiên Minh?”

“Có lẽ đây là tác dụng của Tu La kim nguyên băng a!” Hồng Quân nhìn thoáng qua cái mặt đầy ghen ghét của Huống Thiên Minh, đoạt được truyền thừa của cha hắn, tất nhiên trong lòng hắn không thể chấp nhận được.

Hồng Quân cẩn thận nói:

“Ta cũng không biết vì sao lại như vậy!”

Hai người kia không nói gì, Hồng Quân vận khí thật sự quá tốt, về chuyện Tu La kim nguyên băng không nói, lại tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Thiên đạo, trong tương lai thành tựu nhất định không thấp!

Huống Thiên Minh đang muốn mắng Hồng Quân hai câu cho bõ ghét, lại nghe Tần Vũ bên kia thốt lớn, kinh ngạc xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy thân mẫu Khương Lập của Hồng Quân nói:

“Dì Mi, người cũng chính là Sinh Mệnh Thần Vương! Nói như thế Tư nhi không cần chân linh luân hồi cũng có thể sống lại rồi!”

Nghĩ đến khả năng của Tả Thu Mi trong Hồng Mông không gian, trên mặt Khương Lập lộ ra thần sắc chờ đợi.

“Không được!” Tả Thu Mi buồn bã nói nhất thời khiến khuôn mặt Khương Lập trắng bệch: “Nơi này là với Hồng Mông không gian không giống nhau, mọi người một khi đã chết chính là thật sự chết, cũng chính là cho dù có chân linh cũng không có khả năng sống lại! Trừ phi tiến vào Lục đạo Luân hồi, một lần nữa chuyển thể mới có thể sống lại!”

“Đúng vậy! Tại không gian này tất cả mọi người đều đã chết qua một lần, nguyên thần cùng hồn phách bắt đồng, không có cách nào tiếp nhận Hồng Mông linh khí! Nếu cưỡng ép sống lại, sợ rằng ngay cả chân linh cũng diệt!” Hồng Quân tiến lên nói, ra vẻ buồn bã: “Mẫu thân, bây giờ chỉ có thể đưa chân linh đại ca tiến nhập Lục đạo Luân hồi mới có thể khiến huynh ấy sống lại! Có lẽ đây cũng là một cơ duyên tốt của đại ca!”

Khương Lập nhẹ nhàng vỗ về Hồng Quân, nhi tử này trước kia tư chất bình thường vẫn khiến nàng lo lắng, hôm nay thấy hắn đã khôn lớn, trưởng thành, nàng rất vui nhưng người con trưởng đã chết!

Hồng Mông cùng Lâm Mông cũng trầm mặc, thân là Chưởng khống giả, tại không gian chính mình thì không gì có thể làm khó, vậy mà hôm nay tới Tử giới lại chẳng làm nên chuyện gì, ngay cả người mà bọn hắn sủng ái nhất cũng không thể cứu sống, cảnh này đối với bọn họ rất đả kích!

Khương Lập ôm Hồng Quân, nước mắt lại không ngừng chảy ra nhìn dòng suối lớn phía trước đau khổ nói “Nếu chuyển thể sống lại có còn trí nhớ hay không?”

Tần Vũ gật gật đầu, mặt âm trầm, nhất định chính mình phải chuyển thể mới có thể giải quyết mọi việc hay sao?

Huống Thiên Minh gật gật đầu, nhìn thoáng qua Hồng Quân đang ra vẻ bị thương, trong lòng có chút không thể hiểu, ca ca hắn đã chết như thế nào lại không thương tâm!

“Chỉ có sử dụng Tu La kim nguyên băng mới có thể bảo tồn hồn phách đầy đủ khi tiến vào luân hồi môn, trí nhớ không mất!” Thiên Minh nói.

Tần Vũ nhàn nhạt nhìn Huống Thiên Minh, thấp giọng hỏi:

“Nói như vậy phải có Sương nhi tiến nhập luân hồi mới có thể cam đoan Tư nhi không bị mất trí nhớ?”

Hồng Quân nghe Cha nói thế trong lòng cả kinh, không đợi Huống Thiên Minh trả lời liền nhanh nói:

“Tu La kim nguyên băng chỉ có thể là dùng huyết nhục tạo nên, con mặc dù đã được Thiên Mông truyền thừa nhưng Tu La kim nguyên băng không cách nào có thể bảo trụ nguyên thân của con!”

Sương nhi phản ứng như vậy có chút không đúng! Tần Vũ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hồng Quân, khiến hắn một trận kinh ngạc!

Huống Thiên Minh không biết Hồng Quân có ý gì, bất quá điều hắn nói là đúng, trong lòng cũng không muốn thấy vậy, liền gật đầu nói:

“Tần tiên bối, tiểu Quân nói chính xác, Tu La kim nguyên băng là cha ta dùng tu vi toàn thân ngưng luyện thành, mặc dù có thể hoàn toàn điều khiển nhưng cũng không có cách nào có thể chắc chắn đồng thời bảo toàn được nguyên thần cả hai người trong Lục đạo Luân hồi!”

Tất cả mọi người im lặng, nếu là như thế này, vậy chỉ có thể là từ Hồng Mông, Lâm Mông, Tần Vũ, Cổ Bàn cùng Tần Thạch Thiên năm vị Chưởng khống giả trong đó một người bỏ đi toàn bộ tu vi, đưa toàn thân ngưng luyện thành Tu La kim nguyên băng tiến nhập luân hồi môn mới có thể bảo toàn trí nhớ!

Phải biết rằng Tu La kim nguyên băng không phải ai cũng có thể ngưng luyện ra, lúc trước Thiên Mông vốn là Chưởng khống giả nắm giữ một bộ phận Thiên đạo mới có thể luyện chế, cho dù là bọn Tần Vũ cũng là Chưởng khống giả nhưng muốn luyện chế cũng là cực kỳ gian nan!

“Tam ca, hay là thế này đi!” Trầm mặc một chút rồi Cổ Bàn nhẹ giọng nói: “Trong năm huynh đệ chúng ta chỉ có đệ là không có sở hữu không gian, tự nhiên là không có việc gì làm!”

Tần Thạch Thiên cũng đi lên trước, ánh mắt kiên nghị nói:

“Tứ ca không nên vậy, nếu đi thì đệ sẽ đi, lần này luân hồi chính là vì Tần gia mà làm việc, thân là con cháu Tần gia Thạch Thiên tất nhiên không thể từ chối, hãy để cho đệ đi!”

Tần Vũ nét mặt không chút thay đổi, nhìn thoáng qua Khương Lập cùng Hồng Quân, lại chuyển hướng Huống Thiên Minh nhàn nhạt hỏi:

“Thiên Minh, việc này ngoại trừ Chưởng khống giả ra những người khác đều không thể sao?”

Huống Thiên Minh gật gật đầu, nét mặt kiên nghị nói:

“Ngoại trừ Chưởng khống giả, không ai có thể có huyết nhục phù hợp tu luyện Tu La kim nguyên băng! Huống chi trí nhớ của những người này làm sao đây? Chỉ có Chưởng khống giả mới có thể phục chế trí nhớ của mình, mới có thể luân hồi!”

Tần Vũ không nói gì, nhẹ nhàng nhìn Hồng Quân nói:

“Sương nhi, con có gì gạt ta không?”

Hồng Quân cười cười nói:

“Thiên cơ bất khả lộ, Đại ca và cha nếu chuyển thể tương lai nhất định thành tựu vô hạn, hắc hắc, hay là Cha tự mình đi trải nghiệm đi a! Chỉ là khổ cho mẫu thân rồi!”

Tần Vũ trầm tư một lát thoáng nhìn qua Hồng Mông, dứt khoát nói:

“Nếu là Thiên đạo, ta đây sẽ tiến vào luân hồi, muốn xem lão Thiên có khả năng thế nào!”

245. Chương 37: Tần Vũ Chuyển Thể

Hắc Vũ cũng buồn bực nhìn Tần Vũ, mặc dù trong lòng biết Đại ca đã quyết thì sẽ không hai lời, nhưng chính là vẫn khuyên nhủ:

“Đại ca, hay là để cho Thạch Thiên đi đi, chúng ta vất vả lắm mới được như ngày nay, vạn nhất nếu trong lúc luân hồi xảy ra chuyện gì...”

Đứng trong hư không, Tần Vũ cảm nhận được Hồng Mông linh khí dày đặc, nhìn Hắc Vũ cùng Hầu Phí vẻ mặt lo lắng trong lòng cũng nổi lên một chút ám áp!

Tại Vô Danh không gian Tần Vũ đã quyết định luân hồi tới Thiên giới, làm sống lại đám bằng hữu cùng người thân của hắn, Tần Vũ cùng mọi người chỉ để lại Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh tại Vô Danh không gian chờ đợi tiến vào luân hồi môn, những người khác trở về Hồng Mông không gian!

Sau khi Tần Vũ đưa chuyện tại Vô Danh không gian nói cho Hầu Phí cùng Hắc Vũ hai người kiên quyết phản đối hắn bỏ đi tất cả tu vi vốn vất vả bấy lâu mới có thể là Chương không giả mà đến một Thiên giới vẫn còn mờ mịt!

“Nhị đệ, Tam đệ, các ngươi yên tâm, ta nhất định còn sống trở về!” Tần Vũ nét mặt lộ ra vẻ ám áp cười... nụ cười này chỉ có thể dành cho Khương Lập và những người hắn tin tưởng, nói: “Nếu Sương nhi nói đây chính là Thiên đạo tuần hoàn, ta đây sẽ theo Thiên ý mà làm, muốn nhìn xem Thiên có thể làm gì ta!”

Hầu Phí nhăn nhó, đồ nhi duy nhất Tôn Ngộ Không nay cũng chỉ còn lại một đạo chân linh, cũng muốn hắn chuyển thể sống lại. Nhưng nghĩ tới Tần Vũ Hầu Phí tình nguyện cho Ngộ Không mất trí nhớ cũng không muốn để cho Tần Vũ gặp nguy hiểm!”

Nhưng thấy vẻ mặt kiên định của Tần Vũ, hai người biết không còn cách nào có thể khuyên giải Tần Vũ, không khỏi đỏ hoe hai mắt!

Tần Vũ lần này trở về, một là muốn đưa không gian của mình cho Cổ Bàn quản lý, hai là cũng người thân nói lời từ biệt, dù sao một khi đã tiến vào luân hồi môn còn không biết có thể trở về hay không!

Mà đưa vũ trụ của mình phó thác cho Cổ Bàn cũng là biện pháp của Lâm Mông, tập hợp Hồng Mông lực của bốn người đưa vũ trụ của Tần Vũ chuyển sang Cổ Bàn, đối với Tần Vũ mà nói đó là một tổn thất lớn!

Tinh Thần biến công pháp cơ bản là Hắc động kia nối liền với Hồng Mông không gian, một khi đưa Hắc động này cắt đứt liên lạc với Tần Vũ thì tu vi ít nhất cũng giảm xuống hai cấp. Tuy nói là vẫn như trước, vẫn là Chương không giả nhưng mất đi huyền hoàng khí duy trì, sợ rằng ngay cả Tần Thạch Thiên vũ trụ vừa hình thành cũng có thể mạnh hơn hắn!

“Đại ca, bắt đầu đi!” Cáo biệt mọi người xong, Tần Vũ không dám quay đầu lại, sợ rằng thấy Khương Lập khóc sẽ không nhìn được mà ở lại! Đứng trong hư không, ánh mắt hắn kiên định nhìn bốn người Hồng Mông cùng Lâm Mông, nhẹ giọng nói.

Hồng Mông gật đầu, Lâm Mông cùng Tần Thạch Thiên nhìn nhau đồng thời từ trên người phát ra hơi thở mãnh liệt, đó là Hồng Mông linh khí hơi thở!

Ba đạo quang mang không hện mà cùng bao quang Tần Vũ, lực lượng mãnh liệt trong nháy mắt cắt đứt liên kết giữa thân thể và vũ trụ!

Tần Vũ sắc mặt trắng bệch, có chút thống khổ, khoe miệng rỉ máu, có thể thấy phương pháp này cực kì thống khổ, đôi mắt đỏ sẫm nhìn người đã ngồi xếp bằng một chỗ chính là Cổ Bàn, ôn nhu nói:

“Làm phiền tứ đệ rồi!”

Cổ Bàn mở to mắt, trên mặt lộ ra vẻ bình thản nhàn nhạt nói:

“Tam ca khách khí rồi, tiểu đệ nhất định quản lí vũ trụ của huynh cho tốt, đợi tam ca trở về!”

Tần Vũ gật đầu, kêu thầm một tiếng, một cái thông đạo màu đen trong nháy mắt từ trong cơ thể hiện ra!

Hồng Mông cùng các huynh đệ đã có chuẩn bị, đồng thời phát lực, đưa thông đạo kia rời khỏi đan điền Tần Vũ đồng thời dùng lực chống đỡ lại đan điền đang bị phá hủy, Cổ Bàn rất nhanh phát ra huyền hoàng khí trong cơ thể trong chớp mắt liền thu lấy thông đạo vào trong đan điền của mình.

Tần Vũ gương mặt phẳng phát như pha lẫn hai màu trắng và xám, miễn cưỡng cười nói:

“Xin Đại ca cùng Nhị ca mở thông đạo giữa Vô Danh không gian và Hồng Mông không gian, đệ muốn lập tức rời đi!”

Cổ Bàn sau khi tiếp nhận không gian của Tần Vũ liền tiến vào trạng thái tĩnh lặng, chỉ như thế mới có thể đảm bảo vũ trụ của Tần Vũ không sụp đổ cho nên, trước khi Tần Vũ trở về, Cổ Bàn không thể thức tỉnh!

Hồng Mông thở dài một tiếng hiệp lực cùng Lâm Mông và Tần Thạch Thiên dùng Hồng Mông linh khí và Hôi Mông linh khí mở ra thông đạo, đứng trước cửa thông đạo, nét mặt ba người hiện lên thần sắc quan tâm.

“Tam đệ (Tam ca) bảo trọng!” Ba người đồng thời nói.

Tần Vũ trịnh trọng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: ‘Ta nhất định phải trở về!’ Sau đó trực tiếp tiến vào thông đạo!

* * *

Vô Danh không gian, bên cạnh Lục đạo Luân hồi.

Không gian bên cạnh đã biến mất, chỉ thấy toàn hư vô cùng một dòng suối cực lớn đang chảy.

Huống Thiên Minh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hồng Quân, bực bội nói:

“Tiểu Quân, ngươi rốt cục là nghĩ thế nào? Vì sao nhất định phải làm cho Tần tiên bối chuyển thế đầu thai?”

Hồng Quân cười cười, nhàn nhạt nói:

“Không phải ta ép! Là cái gọi là ‘Thiên’ kia ép! Tinh Thần biến của cha ta đã tới cực hạn, nếu không chuyển thế đầu thai căn bản không cách nào bước vào giai đoạn cao hơn! Chỉ có Hồn Độn khí mới có thể khiến người đạt được Hồn Độn không gian!”

“Hồn Độn không gian? Cha ngươi hôm nay cũng có Hồn Độn thân thể, chỉ có điều là chưa hiểu hết về Hồn Độn khí mà thôi, tại sao hết lần này tới lần khác lại ép cha ngươi bỏ hết tu vi đến Thiên giới đó chứ?”

Huống Thiên Minh cực kì khó hiểu, Hồn Độn khí ở chỗ này cũng có, chỉ là không tinh khiết mà thôi, dùng Tử khí kết hợp Hồng Mông linh khí cũng có thể tạo ra Hồn Độn khí!

“Cha ta lúc đầu đã tiếp nhận Hồng Mông không gian, nếu muốn đưa Hồng Mông không gian tiến lên thành Hồn Độn không gian... trừ phi dùng Vô Danh không gian này trước khi bị hủy diệt kết hợp cùng Hồng Mông không gian của cha ta! Nhưng mà, ai có thể có bản lĩnh khôi phục lại cả một không gian chứ?” Hồng Quân trên mặt lộ ra âu sầu, thì thào nói: “Ta bây giờ có truyền thừa trí nhớ của Thiên Mông, ngẫu nhiên có thể nắm được một số thiên cơ! Đi lần này đối với Cha ta cực kì có lợi, cho dù không cách nào tu thành Hồn Độn không gian cũng không có gì nguy hiểm! Huống hồ...”

Trên mặt hiện lên vẻ hào khí:

“Cho dù nguy hiểm thế nào, với bản lĩnh của cha ta cuối cùng cũng không bị thương tích gì mà trở về! Huống chi, chúng ta đến lúc đó cũng đến Thiên giới tiếp ứng!”

Huống Thiên Minh nghe vậy tim như nhảy ra ngoài, lớn tiếng nói:

“Người nói cái gì? Chúng ta đi Thiên giới tiếp ứng? Bằng thực lực chúng ta sao có thể tiến đến đó?”

Hồng Quân không trả lời chỉ là nhàn nhạt cười! Nói tới đây thì, Tần Vũ đã xuất hiện bên cạnh hai người, vẻ mặt xám ngoét khiến hai người có chút lo lắng.

“Sương nhi, đưa chân linh của Đại ca con cùng mọi người cho ta!” Tần Vũ mặc dù sắc mặt khó coi nhưng trên người vẫn toả ra hơi thở cực mạnh, nét mặt cũng cực kì bình tĩnh, không có chút nào là không ổn cả!

Hồng Quân gật đầu, chiêu xuất Phong Thần Bảng, rút ra toàn bộ chân linh của mọi người. Trước lúc Tần Vũ đến, hắn cùng Huống Thiên Minh đã phục chế lại trí nhớ của những người này, hôm nay hoá thành một linh hồn màu lam xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ không chút do dự, trong nháy mắt đã đem linh hồn màu lam nọ dung nhập vào trong người!

“Chúng ta có thể bắt đầu được chưa?” Tần Vũ mở to hai mắt nhàn nhạt nhìn hai người hỏi.

Huống Thiên Minh gật gật đầu nhạ giọng nói:

“Tần tiên bối, luyện chế Tu La kim nguyên băng rất đơn giản, chỉ là phóng thích toàn bộ năng lượng trong cơ thể, lực lượng càng cường đại hiệu quả kim nguyên băng càng tốt!”

“Sau đó ngài dùng huyết nhục ngưng kết với năng lượng kia!”

Tần Vũ gật gật đầu, nhìn thật sâu Hồng Quân, nhẹ giọng dặn dò:

“Sau khi ta vào luân hồi môn, con lập tức cùng Thiên Minh rời khỏi đây, đến chỗ mẫu thân!”

Hồng Quân vội vàng gật đầu, Phong Thần Bảng trong tay rời ra!

Tần Vũ cũng không có chút do dự, dựa theo phương pháp của Huống Thiên Minh thoáng chốc huyết nhục trong cơ thể sôi lên cùng năng lượng bản thân hoá thành một huyết châu lơ lửng!

Năng lượng Chuông khổng giả cũng theo huyết nhục bộc phát, bản thể Tần Vũ biến thành màu khói đen, chỉ còn một đạo nguyên thần tinh khiết phiêu phù bên cạnh huyết châu!

Bầu trời bỗng vang lên một tiếng bạo lôi, Hồng Quân vội vàng dùng Hồng Mông linh bảo phá giải cho Tần Vũ, một đạo Hồng Mông linh khí xuất hiện trước mắt!

Huống Thiên Minh hét lớn một tiếng cùng kết hợp với Hồng Quân đang dùng một loại ấn quyết cổ quái đưa Hồng Mông linh khí kết hợp cùng Tử khí trong nháy mắt ngưng kết lại thành Hồn Độn khí!

Nguyên thần của Tần Vũ vốn đang lơ lửng trong không trung liền há miệng ra, giống như thuỷ quái đang cắn nuốt một sợi tóc Hồn Độn khí.

Hai người trơ mắt nhìn nguyên thần Tần Vũ bắt đầu biến động, chậm rãi hoá thành vô sắc, biến mất trong hư không!

“Thiên Minh, có thể bắt đầu rồi!” Thanh âm Tần Vũ từ bốn phương tám hướng truyền đến, trải qua Hồn Độn khí cải tạo, nguyên thần của Tần Vũ đã thành Hồn Độn nguyên linh, một khi luân hồi chuyển thế liền trở thành Thiên tiên Hồn Độn nguyên linh! Việc này đối với việc tu luyện lại của Tần Vũ rất có tác dụng!

Một âm thanh cổ quái trong miệng Huống Thiên Minh phát ra, cơ hồ gió chuyển hướng ngược lại, mái tóc màu vàng của Thiên Minh bay bay trong gió, vạt áo toàn thân cũng lật phất.

Hồng Quân xuất ra Phong Thần Bảng, quang mang màu vàng bao bọc lấy nguyên thần của Tần Vũ, trong quang mang, mắt thường có thể thấy được có mười đạo chân linh đang bay lượn, vạn phần quý dị!

Chỉ thấy lục đạo luân hồi không ngừng xoay tròn, vốn thần thức không thể tiếp cận trung tâm của nơi này nay đã phẳng phất hoàn toàn mở ra, một tia quang điện màu lam từ dòng suối loé ra!

Cũng không thấy động tác của hai người ra sao, chân linh của Tần vũ bay khỏi màn hào quang màu vàng bay vào trong dòng suối!

“Tần tiên bối, tất cả chân linh sau khi chuyển thể đều trở thành Thiên tộc hoặc Tu La tộc, tất cả đều còn xem Thiên ý, mời ngài xuất kim nguyên bản!” Huống Thiên Minh thần sắc cực kì nghiêm trọng!

Huyết châu vừa được Tần Vũ ngưng kết sau khi Huống Thiên Minh dứt lời đã có hình dáng của Hồng Mông kim bảng, quang mang loé lên mãnh liệt trong nháy mắt bao bọc lấy nguyên thần của Tần Vũ!

Lôi quang hiện lên, trong hư không bỗng nhiên im lặng! Lục đạo Luân hồi lập tức khôi phục lại vẻ bình lặng như trước! Tần Vũ... chuyển thể rồi!

246. Quyển 11 - Chuyển Sinh Thiên Giới – Chương 1: Thủy Tinh Thiên Liên

Tương truyền từ khi có Thiên đến nay, Thiên giới chính là không gian cao cấp nhất của cả vũ trụ, ngự trị cả Nhân giới cùng Địa giới.

Tu La đạo, mọi người Tu La đạo, theo truyền thuyết, nam nhân thì cực xấu, cực ác mà đàn bà lại cực kì lá lướn xinh đẹp.

Tu La nhân khác với nhân loại, không phải do nam nữ giao cấu mà sinh ra thế hệ sau, mà là từ một loại quả tên là Tu La khi chín muồi rơi xuống đất vỡ ra mà sinh thành!

Tộc nhân sinh ra từ quả Tu La không phân biệt nam nữ đều có một đôi cánh màu đỏ, theo năm tháng trưởng thành, tu vi tăng dần mà đôi cánh lại càng nhiều lên. Trong truyền thuyết, Tu La thần có tới mười hai đôi cánh!

Nam nhân của Tu La tộc bởi sinh ra từ quả Thanh Hồng Sắc, nên mặt xanh da đỏ. Mùi vị của nó âm u kinh khủng khó tả bằng lời. Tất cả nam nhân Tu La tộc đều là mặt xanh răng nanh dài, nhìn thấy mà phát sợ! Nam nhân Tu La tộc có tu vi càng cao thì cánh sau lưng càng nhiều, màu sắc cũng càng ngày càng đỏ xạm, có loại đỏ thẫm tanh mùi máu.

Còn nữ nhân của Tu La tộc bởi sinh ra từ Phấn Hồng Sắc Quả, nên toàn thân màu hồng nhạt, mỗi một nữ nhân Tu La tộc đều là loại hảo hạng, tướng mạo nhu mì ẻo lả, tính nết nho nhã dịu dàng! Vì thế, từ trước tới nay, Thiên nhân tộc cùng Tu La tộc cũng từ đó mà nảy sinh mâu thuẫn! Thiên nhân tộc thêm muốn nữ nhân Tu La tộc, nam nhân Tu La tộc đương nhiên không chịu để yên, bởi vậy mà chiến tranh phát sinh vô số kể! Nữ nhân Tu La tộc có tu vi càng cao thì đôi cánh sau lưng càng ngày càng hồng, màu cánh hồng phối hợp với làn da trắng nõn mềm mại càng khiến cho người ta trong lòng sinh ra dục vọng!

Thiên nhân tộc thì càng có hình dáng giống loài người hơn, ngoài trừ việc cùng sở hữu một đôi cánh thì họ cũng không khác nhân loại là bao.

Khác biệt chính là Thiên nhân tộc do một loại hoa sen tên là Thiên Liên đứng là đài sen kết thành, cánh là màu trắng.

Bất luận là Thiên nhân tộc hay Tu La tộc, thì thực lực bọn họ đều phân biệt giống nhau.

Một cánh thì coi là Ấu Nhi kì, còn gọi là Luyện Thể kì.

Từ hai đến mười hai cánh thì phân biệt ra mà gọi là Luyện Khí, Luyện Thần, Hợp Thể, Động Hư, Thanh Minh, Phấn Thần, Quy Nguyên cho tới Thần Nguyên kì!

Cho tới nay, trên Thiên giới, ngoại trừ Đế Thích Thiên của Thiên nhân tộc và Tát Hải của Tu La tộc có chín đôi cánh, cũng chính là ngoài Quy Nguyên kì, cao nhất cũng chỉ có người sở hữu được bảy đôi cánh tức tu vi đang ở Thanh Minh kì. Tuy nhiên theo truyền thuyết thì Thiên nhân tộc gần đây xuất hiện một thiên tài, khó khăn lắm sắp đột phá tới đôi cánh thứ tám, Phấn Thần kì!

Đối với tu vi mười đôi cánh thì cả Thiên nhân tộc và Tu La tộc đã sớm thành truyền thuyết. Nghe nói một khi luyện tới mười đôi cánh thì có thể hiểu rõ được một phần ba Thiên đạo. Toàn bộ Lục đạo đều phải thần phục dưới chân!

Nếu đạt tới mười hai đôi cánh thì Thiên đạo hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay trở thành Chân Thần duy nhất trong Lục đạo.

Thiên giới, Thiên nhân tộc chiếm một phần ba diện tích thảo nguyên cả Thiên giới, thảo nguyên cũng không phải là toàn cỏ dại mà khắp nơi trên đất có Thiên liên, Thiên liên thuần tịnh!

Trung tâm thảo nguyên chính là địa phương mà tộc trưởng Thiên nhân tộc là Đế Thích Thiên lưu ngụ. Một tòa cao phong đứng bình thản ở trung tâm thảo nguyên, lộng lẫy tráng lệ, là một tòa cung điện cao lớn huy hoàng hướng thể nhân triễn hiện quyền của tộc trưởng Thiên nhân tộc cùng với quyền lợi của người thống trị tối cao của Thiên giới không gì sánh bằng.

Ở phía đông thảo nguyên là biển rộng vô cùng, biển màu lam nhưng lại không hề có sinh cơ. Thiên nhân tộc đều gọi đó là Tử Hải.

Sinh sống bên bờ thảo nguyên nên tất cả Thiên nhân tộc nơi đây đều có tu vi thấp kém. Hàng năm cũng lại có rất nhiều người của Thiên nhân tộc có tu vi thấp kém, thiên tư ngu độn từ bốn phương tám hướng bị đưa tới đây. Nói không ngoa, nơi đây thuộc vào loại vớt đi của Thiên nhân tộc.

Tần Hải khiêng một thùng nước rất lớn gian nan đi dọc theo hướng nam bờ Tử Hải, bằng mắt thường cũng có thể thấy được một biển hoa sen thật lớn ở phía xa, màu hoa tinh khiết nở rộ cực kì xinh đẹp.

Đôi cánh phía sau cực lực vẫy động, cái thùng gỗ phẳng phát trăm ngàn cân, Tần Hải cố gắng bước đi, muốn nhanh cũng không được! Từng bóng trắng từ bên cạnh hần xẹt qua, mỗi đạo thân ảnh đều mang theo một cái thùng gỗ thật lớn, mỗi bước chân họ đi trên mặt bờ biển đều in sâu dấu chân!

“Hải tử, người nói Thiên liên bao giờ kết xuất?” Phía sau truyền đến một thanh âm, Tần Hải không cần quay đầu lại liền biết là ai, khuôn mặt già nua đầy vết nhăn lộ ra một nụ cười chân thành, đáp:

“Hôm nay chắc là sẽ kết xuất, ta sắp có nhi tử rồi!”

Một đạo thân ảnh cao lớn xuất hiện bên cạnh Tần Hải, sau đó nhẹ nhàng vỗ xuống áo Tần Hải, thô thiển nói:

“Người này vận khí rất tốt, chỉ cần nhìn người cùng với nhan sắc của Thiên Liên thì biết nhi tử người trong tương lai nhất định là bất phàm!”

Thiên nhân tộc nam nữ sau khi giao cấu, nữ tử sẽ từ trong cơ thể tách ra một mảnh mầm Thiên liên, Thiên liên sẽ nuôi dưỡng đứa trẻ, Thiên nhân tộc sử dụng Thiên liên cũng là rất nguyên thủy, đã có từ rất lâu rồi, trăm năm khai hoa, trăm năm kết đài hoa! Mà một khi kết bông cũng có nghĩa là một người Thiên nhân tộc xuất sinh, sau khi đài hoa ngưng kết sẽ toàn lực hấp thu dưỡng chất thông qua rễ sen, trong vòng một ngày sẽ xuất sinh!

Thiên liên của Tần Hải khí thể cực tốt, màu trắng hoa sen cùng với màu da mặt của hắn bất đồng, điều làm cho người ta kinh ngạc chính là Thiên liên này trong suốt, tinh khiết như nước giống Thiên liên sinh trưởng trong hải dương, có vẻ cao quý lại xinh đẹp! Có hơi thở của vương giả!

Thân ảnh cao lớn mang theo thần sắc ghen ghét, gian xảo nhìn Tần Hải, hai người cứ thế nối đuôi đi tới!

Trên đường đám người dần dần đứng lên, mỗi người trên vai đều khiêng một cái thùng gỗ thật lớn, trong thùng chính là thứ Thiên nhân tộc dùng để bồi bổ Thiên liên, chính là Thiên thủy. Thiên thủy rất nặng, mỗi một giọt đều nặng đến trăm cân, trong mỗi cái thùng chẳng biết chứa bao nhiêu mà mỗi người cũng phải vô cùng khó khăn!

Khi xuất sinh ai cũng đều vui mừng cả, tất cả mọi người Thiên nhân tộc ở chỗ này đối đãi với nhau tương đối hài hoà, đều cười vui vẻ rất nhanh đi tới phái Thiên liên!

Giương mắt nhìn Thiên liên nở lần này cánh cao đến tận mặt đất, băng khiết thuần tịnh, không thẹn là Thiên liên mọc ở biển! Tần Hải thân ảnh cao lớn khoát tay liền một mình hướng về phía bên phải đi tới, tại phía bên phải vận thước chỉ thấy một đoá hoa sen thuần tịnh như nước, chung quanh không có một bóng hoa sen nào!

Cẩn thận đặt xuống cái thùng gỗ tròn đang vác trên vai, Tần Hải trong mắt hiện lên dày đặc những gân máu lộ ra vẻ hiền lành, cực kì ôn nhu vuốt ve Thiên liên một lát, cầm lấy cái thùng gỗ nọ từ từ rút Thiên thủy vào rễ cây!

Lúc này, trong Thiên liên không ngừng nổi lên quang mang khiết bạch, Tần Hải biết mỗi một đạo quang mang xuất hiện chính là một sinh mạng sản sinh, hôm nay nơi này có lẽ có đến gần trăm tiểu sinh mệnh sản sinh!

Trong quang mang màu trắng xuất hiện những tia màu bạc, ngay lúc đó mọi người lớn tiếng hoan hô, trên mặt Tần Hải cũng mang theo thần sắc hưng phấn!

Bình thường trong khi một tộc nhân Thiên nhân tộc xuất sinh, trên bầu trời đều xuất hiện quang mang màu trắng tinh khiết. Nếu là xuất hiện quang mang màu bạc cũng là có ý nghĩa đứa nhỏ này trong tương lai sẽ đạt tới trên năm cánh, cũng chính là đạt tới Động Hư kì! Mà nếu xuất hiện quang mang màu vàng, tính mạng kia sẽ bị... Thiên điện phái người lấy đi, tính mạng này rất có thể có cơ hội đạt được Thanh Minh Phản Thần kì, thậm chí là Qui Nguyên kì cũng có thể!

Bất quá nơi này không có khả năng xuất hiện quang mang màu vàng, mỗi trăm năm xuất sinh một tính mạng mới có thể xuất hiện hai quang mang màu bạc đều là cực kì hiếm có rồi, cho nên màu vàng quang mang có lẽ chỉ tồn tại trong mộng của Thiên nhân tộc!

Nếu nhi tử ta xuất sinh, có thể có một tia quang mang màu bạc thì tốt quá a! Tần Hải ngồi ở đài hoa, ánh mắt lộ ra tia sung sướng, dựa theo Thiên điện qui định nếu khi nhi tử xuất sinh, xuất hiện quang mang màu trắng trong đó chỉ cần xuất hiện quang mang dị tượng nhỏ bằng sợi tóc thì bản thân hắn cùng thê tử có thể rời khỏi đây, một lần nữa trở lại thảo nguyên!

Âm thanh hoan hô lại truyền đến, đang đắm chìm trong suy tư, Tần Hải liền hồi tỉnh, vỗ vỗ đầu, tự giễu cười cười. Dựa vào tư chất của hắn và thê tử thì khi sinh ra tư chất của đứa nhỏ cũng chỉ có thể là bình thường, mặc dù mọi người nói thủy tinh Thiên liên không giống với các loại khác, cũng không có cách nào thay đổi tư chất kém cỏi của hai người!

Thiên liên trước mắt đã động dậy, lá thủy tinh dần dần dựng đứng lên, mà tại trung tâm của hoa sen một cái đài hoa chậm rãi kết lại!

Tần Hải trong mắt hiện lên một tia kích động cùng hưng phấn, nụ cười trên khuôn mặt già nua bắt đầu hiển hiện, vốn hoa sen trong suốt thì tại trung tâm của thủy tinh sen này chậm rãi kết thành đài hoa!

Cho dù sau khi nhi tử xuất sinh, tư chất có kém cỏi, cũng không ngăn cản được sự vui mừng khi sắp được làm cha của Tần Hải. Cha mẹ trong thiên hạ đều giống nhau, con cái vĩnh viễn là bảo bối!

Lúc này nam tử cao lớn mới cùng hắn nói chuyện trong tay ôm một anh hài đi nhanh tới, đã thấy Tần Hải chăm chú nhìn đài hoa thủy tinh cùng Thiên liên kì quặc này, lớn tiếng nói:

“Hải Tử, nó là con gái a!”

Tần Hải bị nam tử cao lớn kia cắt ngang, rất nhanh quay đầu lại, ngón tay để trên miệng ‘suyt’ một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Sâm Tử, nhỏ giọng một chút, nhi tử ta đang hấp thu dưỡng thân, không nên làm nó sợ!”

Thiên liên của Thiên nhân tộc, nếu cánh hoa là màu trắng thì sẽ là nam hài, nếu toàn bộ đều là màu trắng thì là nữ hài!

Nghe được câu hỏi của Tần Hải, người tên Sâm Tử cao lớn này mặt vốn màu đen đã xuất hiện sắc hồng, nói:

“Ta xem liên hoa này màu sắc có chút nhàn nhạt, vẫn tưởng là con trai!”

Tần Hải cười cười không có nói chỉ là ánh mắt lộ ra thiện ý cười, liếc mắt nhìn Sâm Tử, xoay người lại chuyên tâm vào thủy tinh Thiên liên!

Sâm Tử sắc mặt trầm xuống một chút nhưng lại nhin không được, trong lòng tò mò tự hỏi: “Hải Tử, đài sen như thế nào lại không có màu sắc? Người như thế nào có thể khẳng định nó không phải nam hài?” Hấn vò vò mái tóc, không giải thích được khó hiểu nói:

“Liên hoa không màu này hiếm thấy a, thật là kì quái mà!”

Tần Hải liếc hần, đang muốn nói chuyện đã thấy Liên hoa trước mặt nổ mạnh!

247. Chương 2: Tiên Thiên Hồn Độn Nguyên Thần

Tần Hải và Sâm Tử đều trợn trừng mắt nhìn về đài sen trước mắt, chỉ thấy đài sen như thủy tinh trong suốt dần dần nứt ra, một điểm đen tại trung tâm đài sen càng lúc càng lớn, trong nháy mắt liền hình thành một bộ dáng trẻ sơ sinh!

Mà hoa sen do thiên liên đó nứt tách sản sinh ra cũng dần dần khô héo, phẳng phất như bị hút cạn kiệt chất dinh dưỡng, từ từ tàn lụi đi!

Tần Hải trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, đắc ý nhìn thoáng qua Sâm Tử, nói:

“Thế nào? Chính là nhi tử của ta a, người xem nó giống ta không này! Ha ha!”

Sâm Tử liếc mắt nhìn Tần Hải, thấp giọng mắng một câu, ánh mắt đặt trên đài hoa, lẩm bẩm nói:

“Kì quái thật, như thế nào không có Thiên triệu a?”

Thiên triệu đó chính là khi trẻ con xuất sinh trong nháy mắt phía trên đài hoa phải xuất hiện quang mang, mỗi một đứa trẻ mới sinh đều có quang mang màu trắng tinh khiết, mà phía trên đài hoa của nhi tử Tần Hải lại trong suốt, chẳng có quang mang gì xuất hiện!

Tần Hải cũng chú ý tới tình huống dị thường này, sững sốt một chút, lại cẩn thận nhìn thoáng qua sau lưng đứa trẻ, đột nhiên giật mình! Khoé miệng run run nhìn đứa trẻ trong tay, thiếu chút nữa là buông tay!

Nhi tử của mình không có... cánh!

Sắc mặt Tần Hải cực kì khó coi, vốn hưng phấn lúc trước nay đã buồn bã hần. Không có Thiên triệu, cũng có nghĩa là ngay cả Luyện Thần kì cũng đều không thể đạt tới, sợ rằng cả đời chỉ có thể sống ở chỗ này! Không có cánh, cũng là từ đài hoa xuất sinh, rốt cuộc đây là người Thiên tộc hay là người Tu La? Có lẽ cả hai đều không phải!

Sâm Tử tựa hồ thấy nét mặt uể oải của Tần Hải, như trước thô thiển nói:

“Thật sự là kì quái, cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua loại... hiện tượng cổ quái như vậy, chẳng lẽ đứa nhỏ này đã bị Thiên Thần ruồng bỏ?”

Sắc mặt Tần Hải dần dần khó coi, hung hăng liếc mắt nhìn Sâm Tử sau đó liền ôm lấy nam hài kia rất nhanh rời đi!

-o-o-o-

Tần Vũ mở to mắt, nhận thức được bốn phía trên vách tường đều hiện nhiều điểm quang mang, một cái cửa gỗ mục nát che trước cửa, cơ hồ chỉ dùng để nối giữa hai tầng đá, chiếc giường đá này cũng là vật dụng duy nhất trong phòng, không khỏi thở dài một tiếng!

Nhắm mắt cảm nhận bên trong, Tinh Thần biến trong đan điền đã biến mất vô tung vô tích.

Đây là Thiên giới? Tần Vũ cố gắng ngược lên, trước mắt hiện ra một đôi tay trẻ con nhỏ bé, không nói được chỉ cười khổ, trẻ con Thiên giới cũng là mang bộ dáng như vậy!

Trong nguyên thần trong suốt có một cái hắc điểm đang phiêu phù, đó là trí nhớ của gia gia và mọi người, Tần Vũ cảm nhận được nguyên thần bản thân cường đại và thuần tịnh, trong lòng có chút an ủi, nhìn bộ dáng nguyên thần chắc là Tiên Thiên Hồn Độn Nguyên thần! Cuối cùng cũng có chút thu hoạch!

Một đạo thân ảnh mở cửa phòng đứng trước mặt Tần Vũ, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, da ngăm ngăm đen không nhìn ra tuổi tác, phía sau có hai cánh khiến Tần Vũ chấn động, người này như thế nào lại có cánh?

Đôi mắt hần nhỏ bé, tò mò nhìn trên mặt nam tử già nua kia nở ra nụ cười hiền lành, đôi cánh màu trắng trên lưng thật ra cũng rất đẹp!

Nam tử già nua kia lẳng lặng nhìn Tần Vũ nằm trên giường, cứ như vậy sau hồi lâu mới thở dài một hơi rồi xoay người rời đi!

Hần, sẽ không phải là cha mình chứ? Tần Vũ sửng sốt, trong lòng liền có cảm giác không ổn, trong lòng hần chỉ có người Cha ở Tần gia mới chính thức là cha hần, những người khác đều không phải, cũng không xứng!

Nghĩ đến nam tử đó kiếp này sẽ là Cha mình trong lòng Tần Vũ có chút phức tạp, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng mới miễn cưỡng quyết định, nếu hần kiếp này là Cha mình, vậy vô luận là thế nào cũng không thể phủ nhận, phải đối với hần thật tốt, đợi mình lớn hơn một chút cuối cùng cho hần một chút vinh hoa phú quý!

Âm thầm thở dài, Tần Vũ nhắm mắt lại, cố gắng dựa theo quỹ tích của Tinh Thần biến vận chuyển tâm pháp lên, nghĩ bọn họ hôm nay khẳng định cũng chuyển thể trọng sinh rồi, nếu không nắm chắc thời gian tu luyện, còn không biết khi nào thì có thể khôi phục thực lực Chuông không giả, đến lúc đó phải làm thế nào giúp cho bọn họ khôi phục trí nhớ!

Nguyên vốn phương pháp tu luyện của Tinh Thần biến là phải tu luyện ngoại công đến cảnh giới tiên thiên đại viên mãn, nhưng Tần Vũ trải qua ngàn vạn năm tu luyện và thể ngộ, dần dần tìm tòi ra một phương pháp không cần tu luyện ngoại công đến cảnh giới tiên thiên đại viên mãn vẫn có thể trực tiếp bước nhập Tinh Vân Kỳ, chỉ là cho tới nay, Tần gia đệ tử ít có tu luyện loại công quyết này, thế nên chỉ là tìm tòi trong tưởng tượng!

Ngoài cửa phòng rất là an tĩnh, trong đan điền một điểm trắng cực nhỏ trong suốt chậm chậm xoay theo quỹ tích cố định, nếu như Tần Vũ không dùng nguyên thần quan sát, khẳng định vô pháp phát giác!

Vận khởi phương pháp tu luyện Tinh Thần quyết, thúc động điểm trắng nho nhỏ đó vận chuyển, linh khí xung quanh trong nháy mắt bị hần hút vào trong thân thể!

Ồ!...

Tần Vũ trong lòng kinh kêu một tiếng, chỉ cảm thấy linh khí kia đã không còn là Hồng Mông linh khí cũng không phải Hôi Mông linh khí, mà là... Hỗn Độn khí!

Tâm thần đại chấn, tâm tạng Tần Vũ nhảy mạnh lên, Hỗn Độn khí a! Đây là khái niệm gì? Dựa theo những gì Huống Thiên Minh nói, bản thân đã có tư cách về thành tựu Thiên đạo!

Điểm trắng nơi đan điền sau khi kinh qua Tần Vũ dùng nguyên thần thúc động, tốc độ xoay tròn như nhanh hơn, cơ hồ là trong vòng chày nửa nén hương chuyển động một vòng, tuy vẫn như còn chậm chậm, nhưng là so với tình hình lúc trước cơ hồ bất động thì đã tốt hơn quá nhiều!

Từng đạo từng đạo Hỗn Độn lực vô hình theo điểm trắng trong suốt bên trong đan điền xoay tròn dần dần tại bên trong đan điền hình thành hình dáng một đạo tinh vân, vốn thân thể nhu nhược cũng theo Hỗn Độn khí thu tập tiến vào mà cường hóa rất nhanh, Tần Vũ nhắm mắt giả thành bộ dáng ngủ say, thực tế là cảm nhận cực kỳ thoải mái cái cảm giác Hỗn Độn khí tiến vào trong cơ thể!

Suốt thời gian một ngày một đêm, Tần Vũ từ đầu đến cuối đều đắm chìm trong khoái cảm của tu luyện, mặc dù chuyên tâm tu luyện, nhưng là vẫn như trước rất cảnh giác, mỗi lần có người tiến đến xem ngóng, hần đều từ nội hô hấp chuyển thành ngoại hô hấp, khiến cho người khác cho rằng hần đang ngủ!

Ngày của Thiên giới và Nhân giới sai biệt không lớn, dương quang sáng sớm vô cùng ấm áp, Tần Vũ chậm rãi thu công, thân thể cực kỳ nhỏ yếu lại vang lên một trận ‘phách phách ba ba’!

Hần bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng thò đầu hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa an tĩnh phi thường, cũng không có người nào khác! Chậm rãi phóng xuất thần thức, vừa mới tới năm thước liền không cách nào tiếp tục, hiển nhiên tu vi quá thấp, không cách nào nhìn đến chỗ xa!

Nhưng dù chỉ có năm thước, hắn cũng thấy được một ít cảnh tượng! Nam nhân già nua hôm qua kia và đứng một bên là một nữ nhân sắc mặt ngăm đen ưu sầu ở trước phòng, hai người sắc mặt ưu phiền không biết đang nói những gì!

Điểm trắng trong suốt bên trong đan điền đã lớn mạnh lên, hôm nay đã hình thành hình dáng tinh vân cỡ bằng đầu nắm tay, chiếm giữ tại bên trong đan điền! Tần Vũ trong lòng nổi lên cảm giác muốn cười một tràng to, không thể tưởng được Hỗn Độn khí này lại lợi hại như thế, ngăn ngừa một ngày một đêm thời gian, hắn đúng là tu luyện tới Tinh Vân sơ kỳ!

Mặc dù Tinh Vân này thực tại quá nhỏ, nhưng chỉ là vừa mới tu luyện, Tần Vũ lúc chuyển thể xong cũng chỉ là vừa mới sơ sinh mà thôi! Trên khuôn mặt non nớt của hắn nổi lên biểu tình vui sướng, dựa theo tốc độ này, chỉ cần không đến vạn năm thời gian hắn là có thể đủ để thành tựu cảnh giới Chuông không giả rồi!

Nghĩ đến hôm qua tu luyện, Tần Vũ trong lòng cực kỳ hỗn hởi, từ sau khi tự mình tiến nhập vào cảnh giới Chuông không giả, liền một mực tự hỏi, như thế nào không cần tu luyện đến cảnh giới tiên thiên đại viên mãn có thể tu luyện Tinh Vân quyết! Đã tự hỏi ngàn vạn năm, dần dần có chút thể hội, nhưng là thứ nhất không ai giúp hắn thí nghiệm, thứ hai yêu cầu như thế càng cao, cho nên mới chỉ dừng lại trong lý luận!

Mà hôm nay chuyển sinh, mục đích hàng đầu chính là muốn nỗ lực nhanh chóng đề cao tu vi, sớm ngày tìm được bọn người Tần Tư, cũng là đưa bọn hắn trở về Nhân giới! Cho nên mới thử nghiệm, đối với hắn mà nói, cho dù thất bại cũng không tính là gì, dù sao Nguyên thần Hỗn Độn Tiên thiên tại nơi nào cũng phóng ra! Theo lời Huống Thiên Minh và nhi tử Tần Sương nói, đặc điểm lớn nhất của Nguyên thần Hỗn Độn Tiên thiên chính là có thể dung nhập hết thủy linh khí trong thiên địa, chủ yếu nhất chính là, chỉ có là Nguyên thần Hỗn Độn Tiên thiên, mới có thể đủ cường đại tựa như nắm quyền không chế thao túng thiên địa, lực lượng cao cấp nhất, Hỗn Độn khí!

Phương pháp lúc trước của Tần Vũ suy nghĩ ra cùng phương pháp lúc bắt đầu tu luyện Tinh Thần biến khác nhau rất xa, Tinh Thần biến yêu cầu là trước tiên tu luyện đến cảnh giới tiên thiên đại viên mãn, cũng chính là ngoại công cực hạn, mới có thể từ ngoài chuyển vào trong mà tu luyện Tinh thần quyết. Mà Tần Vũ trải qua nhiều năm suy nghĩ, sáng lập ra một con đường bất đồng với mọi người, đó chính là tại đan điền lưu lại một hạt giống, loại hạt giống này sẽ là hạt giống của Tinh thần quyết, về phần như thế nào lưu lại, Tần Vũ trong lòng vẫn chưa có phương pháp, nếu không phải lúc hắn xuất sinh, trong đan điền đã có một hạt giống màu trắng trong suốt, lúc này cũng không cách nào tu luyện Tinh thần quyết!

Cũng vừa vặn là bởi vì không biết nguyên nhân tại sao xuất hiện hạt giống màu trắng, Tần Vũ mới thực hiện được suy nghĩ của hắn, dựa theo lực lượng của hạt giống vận hành Tinh thần quyết, từ bên ngoài hấp nhập linh khí, hình thành tinh vân đồng thời rèn luyện bản thể!

May mắn nhất chính là những thứ Tần Vũ hấp thụ lại là Hỗn Độn chi khí, đại thiên vũ trụ, vạn pháp tự nhiên, nếu không phải bị Hỗn Độn chi khí xung quanh vây bọc sáng tạo, Tần Vũ lúc này Tinh vân trong đan điền tự nhiên tràn ngập trong suốt vô sắc Hỗn Độn chi khí! Mà thân thể hắn cũng nhờ Hỗn Độn chi khí luyện thể, trong nháy mắt đã đạt tới cảnh giới tiên thiên đại viên mãn!

Cũng chỉ có Tần Vũ, đổi lại một người khác, sợ rằng cũng vô pháp lúc vừa mới chuyển sinh đã đạt được cảnh giới cao như thế, đương nhiên, chủ yếu vẫn là Nguyên thần Hỗn Độn Tiên thiên đó khơi lên tác dụng quan trọng!

Lúc này tinh vân bên trong đan điền đã hình thành, tuy rằng chuyển động cực kì chậm chạp, tinh vân biến ảo cũng không thật rõ ràng, nhưng Tần Vũ đã vô cùng thỏa mãn, mở to con mắt đen như mực, nhìn nóc nhà đổ nát, lắng lắng nhớ đến Lập Nhi và Hồng Quân cùng Hồng Mông nhóm thân nhân bằng hữu tại Hồng Mông không gian!

Một trận tiếng bước chân truyền đến, trong đầu hiện ra rõ nét hai khuôn mặt, chính là hắn dùng thần thức nhìn thấy hai người, có lẽ nên nói là phụ mẫu kiếp này!

Lời tác giả:

Rất đau lòng! Thật đó! Ta không biết các huynh đệ nghĩ như thế nào, Hồng Tử vừa mới bắt đầu tập này, thậm chí ngay đến chủ đề vẫn chưa viết tới, có vài huynh đệ tự bắt đầu chửi ra rồi! Tại sao viết điều này, đó là bởi vì Nhân giới muốn áp đảo Thiên giới, Tần Vũ muốn thành tựu thiên đạo, phải tìm được một người

có thể đi chà đạp đối tượng, chẳng lẽ tôi viết Tần Vũ chà đạp nhân loại, Các người nguyên ý không? Chuyển thể tới thể giới điều nhân, chẳng lẽ nhất định phải là điều nhân?

248. Chương 3: Ta Gọi Là Tần Vũ

Con mắt đen thuần tịnh nhìn đôi nam nữ già nua nọ, trong lòng Tần Vũ rối bời, nhất là khi thấy sau lưng hai người có đôi cánh màu trắng thì lại thêm cổ quái, cảm thấy không ổn trong lòng!

“Thật sự phải làm như vậy sao?” Nữ tử mặc dù tướng mạo già nua nhưng thanh âm rất ôn nhu, nghe rất là thoải mái! Về mặt bà câu khẩu nhìn Tần Hải, trong con mắt lệ quang lé ra!

Tần Hải trầm mặc một lúc, sắc mặt cũng không thoải mái gì, cắn môi như là hạ quyết tâm hung hăng đạp mạnh lên cái bàn bằng đá, sâu muộn nói:

“Nhất định phải đưa nó đi! Nó không có cánh, khi mới xuất sinh lại không có Thiên triệu, nếu bị người khác biết chắc chắn sẽ giết nó!”

Nhìn nước mắt trên mặt nữ tử chảy xuống, trong mắt Tần Hải hiện lên vẻ thống khổ, bi thương nói:

“Đến lúc đó cả thảo nguyên đều sẽ biết chúng ta sinh ra một... quái vật... chúng ta như thế nào có thể sống sót?”

Lão nương kia nước mắt giống như lệ châu, không ngừng theo những nếp nhăn chảy xuống, nhẹ nhàng vuốt ve Tần Vũ, sờ vào cái trán bóng loáng, không nói gì thêm, chỉ là trong ánh mắt rỗng không mất đi thần sắc!

Tần Vũ lúc này cũng đã hiểu được một chút ý nghĩa của những lời đối thoại kia, không thể tưởng tượng được Thiên giới lại giống Nhân giới đến như vậy! Nghe được lão giả kia nói trong lòng hắn liền phát lạnh! Tuy nói là trong tiềm thức không công nhận hai người này là cha mẹ của mình nhưng dù sao hai người cũng sinh ra hắn trong thế giới này, cho nên Tần Vũ trong lòng vẫn là có chút cảm kích!

Nhưng hôm nay nghe được lão giả kia nói, Tần Vũ không nhịn được sự lạnh lùng đó, hử dừ còn không ăn thịt con, hai người này làm cha mẹ, chỉ vì sự an toàn của bản thân mà đem con mình vứt đi, thật sự khiến hắn cảm thấy rất thất vọng buồn bã!

Cẩn thận nghe ngóng hai người nói chuyện, Tần Vũ kinh hãi phát hiện nguyên nhân chính là trên người hắn không có cánh, quá kinh hãi nên không để ý hai người bàn bạc mang hắn vứt đi như thế nào!

Một đôi tay trắng kiện tức thì cầm chân Tần Vũ kéo lên, chỉ thấy bàn tay to lớn của Tần Hải cầm chân Tần Vũ dốc ngược, đầu chúi xuống đất cứ như vậy lúi theo hắn ra khỏi phòng.

Phanh!

Một tiếng va đập kêu lên, Tần Vũ giận dữ, trong lòng nguyên rửa vị cha này, cứ như vậy xách hắn đi không nói một lời, lại làm cho đầu hắn đập vào tảng đá trước cửa!

Tuy nói đã trải qua Hỗn Độn khí luyện thể, cũng đã thành ngoại công cảnh giới Thiên tiên đại viên mãn nhưng Tần Vũ vẫn còn nhỏ vừa đau vừa biết được là lão giả này cố ý!

Hai chân lão giả kia trước mắt Tần Vũ lúc nhanh lúc chậm, mặt đất cũng dần dần biến đổi, Tần Vũ biết chính là người này muốn đưa mình vứt đến một nơi hoang vu! Mà vừa rồi cố ý đập đầu hắn vào tảng đá cho chết đi, nhưng có thể là sợ lão nương kia đau lòng nên mới mang tới đây!

Chờ ta có thể cử động nhất định giết ngươi! Nghĩ đến đây, Tần Vũ không có cách nào kìm nén lửa giận, lão giả trước mắt là Cha kiếp này của hắn, sao có thể như thế? Đường đường là Chương không giả cũng có thể bị vứt tới nơi hoang vu như vậy, Tần Vũ cũng nhớ lại nhi tử Tần Sương trước kia cũng có chút thương tâm!

Cảm giác hai chân mình bị nắm chặt, chung quanh tiếng gió truyền đến, thân thể Tần Vũ lập tức bay đi!

-o-o-o-

Hôm nay mặt trời không đẹp như mọi hôm a! Tần Vũ nằm trên mặt đất, thần thức quan sát lão giả kia rời đi xa dần, bốn phía xung quanh hoang vu, nhìn nơi này mới biết còn tốt hơn căn phòng nhỏ kia a!

Nhìn màn trời màu ngọc bích kia hần đột nhiên khóc không được cười cũng không xong, phải biết là hần vừa mới chuyển thể, vừa mới kết thành tinh vân lại bị người ta vứt ra nơi hoang vu thế này! Mặc dù bản thể đang là trẻ con, không thể nhúc nhích nhưng cơ thể lực lượng không ít, có thể tự bảo vệ mình, chỉ là nghĩ tới lão giả kia đem hần vứt ra đây trong lòng có chút không phục!

Nơi này đúng là hoang vu, suốt cả buổi sáng mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, thần thức Tần Vũ vẫn phóng ra nhưng thủy chung không phát hiện một đạo thân ảnh nào cả, lúc này mới biết nhân số ở đây quá ít!

Đang nghĩ, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Tần Vũ cố gắng phóng xuất thần thức nhưng vẫn như cũ không thể vượt xa quá năm thước, chỉ có thể chờ đợi tiếng bước chân xa xa kia chậm rãi tiến tới!

Một lão giả so với người vừa vứt hần đi thì còn già hơn rất nhiều, lão giả xuất hiện trong tầm mắt của Tần Vũ! Tần Vũ mở rộng con ngươi, lắng lắng quan sát lão nhân!

Mái tóc bạc trắng, hai hàng mi cong vút, trông đáng vẻ có chút âm trầm. Mà khiến cho Tần Vũ chấn động chính là lão giả này phía sau có ba chiếc cánh!

Đúng vậy, là ba chiếc cánh, không phải là ba đôi! Chỉ thấy phía trên sau lưng lão giả bên phải cũng có một chút da thịt, phía bên trái còn lại ba chiếc cánh xơ xác!

Lão giả tựa hồ không có nghĩ tại nơi này cũng có trẻ con xuất hiện, liền há hốc mồm kinh ngạc quan sát Tần Vũ, sau hồi lâu mới giật mình tự nhủ: “Sao? Là tiểu nam hài, Ha Ha!”

Đưa tay ôm lấy Tần Vũ, hai con mắt màu đỏ nhìn đôi mắt đen tuyền của Tần Vũ, kinh ngạc nói:

“Tiểu tử này vừa mới sinh ra không lâu! Quả nhiên là vậy, cũng không biết là ai vô tâm lại để người ở chỗ hoang vu thế này!”

Tần Vũ trong lòng cực kì buồn bực, mặc dù thoát nhìn lão giả này rất già nhưng hần có thể khẳng định nói về tuổi tác lão đầu này không đủ tư cách làm con cháu của hần! Chỉ là hôm nay... Ôi! Nội tâm thở dài một tiếng, chính là phải tranh thủ thời gian tu luyện a! Sớm ngày khôi phục thực lực, sớm có thể tìm kiếm Tư nhi bọn họ, cũng có thể sớm đưa bọn họ trở về Nhân giới!

Không hề để ý tới lão giả lâu bầu, Tần Vũ lập tức nhắm mắt lại, chuyên tâm vận chuyển tinh vân trong đan điền, từng đạo Hỗn Độn lực vô hình theo Tinh vân trong đan điền chuyển động chậm rãi chảy vào trong cơ thể hần!

Lão giả phảng phất đối với Hỗn Độn lực không có chút cảm giác, thong thả ôm Tần Vũ dọc theo bờ biển hướng Tây mà đi! Tần Vũ cũng không để ý tới, chuyên tâm tu luyện, chính là muốn sớm hồi phục tu vi!

* * *

Đảo mất thời gian mười năm đã trôi qua, Tần Vũ đã lớn lên thành một tiểu nam hài, mỗi ngày hần đều đứng ở bờ biển Tử Hải nhìn màu nước xanh biếc!

Mới mười tuổi nhưng thân hình Tần Vũ đã rất cao lớn, có một thân thể hoàn mỹ! Chỉ là lúc này nhìn mặt hần làm cho người ta có cảm giác lạnh đậm, trong lòng như có ngọn lửa, đối với tình cảm rất là thấu hiểu, bên ngoài băng lãnh bên trong nhiệt tình!

“Vũ ca ca, ông nội gọi người về nhà!” Phía sau truyền đến một đạo thanh âm, Tần Vũ không có quay đầu lại, vẫn như trước chấp tay ngắm nhìn nơi giao nhau giữa biển và chân trời.

Tiếng bước chân dồn dập chạy tới, một thân thể yếu nhược xuất hiện bên cạnh hần.

“Vũ ca ca, đang nghĩ gì vậy? Tại sao mỗi ngày người đều đứng đây nhìn?” Thanh âm cô gái rất hiếu động, phảng phất như chim sơn ca dễ nghe, nàng có đôi mắt thật đẹp, thật lớn mà lại tràn ngập linh khí, một ánh mắt khiến người ta mới gặp đã sinh hảo cảm!

Tần Vũ chậm chậm quay đầu, nhìn cô gái ôn nhu nói:

“Vũ ca ca đang nghĩ về người thân và thê tử!”

Cô gái ước chừng năm sáu tuổi đứng bên cạnh Tần Vũ nghe hần nói vậy tất nhiên là không thể hiểu thê tử nghĩa là gì, lắc cái đầu, hai cái đuôi tóc lúc lắc, tò mò hỏi:

“Thê tử là cái gì?”

“Thê tử là người cả đời yêu thương Vũ ca ca, là nữ thần đẹp nhất trong lòng Vũ ca ca!” Trong đầu Tần Vũ nhất thời hiện lên hình ảnh Lập nhi, chỉ cảm thấy lúc này không ai có thể thay thế được nàng! Hắn thậm chí hận không thể trở về Nhân giới ngay lúc này, cùng Lập nhi tình tứ!

Thấy tiểu nữ hài kia còn muốn hỏi điều gì đó, Tần Vũ lập tức nói:

“Tình Nhi, gia gia muội tìm ta có chuyện gì?”

Tình Nhi mở cái miệng nhỏ nhắn, chu lên tựa hồ như vẫn ầm ứ Tần Vũ không có giải thích rõ ràng, lắc lắc, phe phẩy bím tóc, hai cái bím tóc này dường như không lúc nào nằm yên đằng sau đầu:

“Tình Nhi không biết, Vũ ca ca mau đi đi!”

Tần Vũ gật gật đầu, trong lòng có chút buồn bực, ôm lấy Tình Nhi đi nhanh về hướng Tây!

“Vũ ca ca, tại sao huynh vẫn không gọi gia gia Tình Nhi là gia gia?” Tình Nhi tuổi còn nhỏ, nói năng có chút khó khăn, nghe được câu hỏi của nàng Tần Vũ cũng hiểu được ý cô bé muốn nói, cười hắc hắc, không để ý đến nó nữa ngược lại dùng tốc độ nhanh hơn tiến đến phía trước!

Trong lòng thầm nghĩ dựa vào tuổi tác của mình, lão giả kia có gọi mình bằng gia gia cũng không quá đáng, chỉ là lão giả này đã từng cứu mình, Tần Vũ cũng sẽ không theo Tình Nhi mà gọi gia gia! Nói như thế nào, hắn cũng là một Chưởng khống giả, là chí tôn của một vũ trụ, tôn nghiêm của Chưởng khống giả không thể vì chuyển thế sống lại mà mất đi!

Gia gia Tình Nhi chính là lão giả ngày trước đưa Tần Vũ từ vùng hoang vu trở về, những năm gần đây, Tần Vũ vẫn xưng hô là “Gia gia Tình Nhi!”

Gia gia Tình Nhi cũng từng bảo hắn gọi là gia gia nhưng Tần Vũ quả quyết cự tuyệt hảo ý này!

Lúc gia gia Tình Nhi hỏi nguyên do thì Tần Vũ ngạo nghễ đáp:

“Ta gọi là Tần Vũ!”

Ôm Tình Nhi nhẹ như bông như không hề có trọng lượng, chưa đến thời gian một chén trà, Tần Vũ đã đứng trước một căn nhà gỗ, chỉ thấy gia gia của Tình Nhi đã đứng trước ngôi nhà đợi hắn, Tần Vũ nao nao, há mồm hỏi:

“Tìm ta có chuyện gì?”

Lão giả trên mặt nếp nhăn ngày càng nhiều, thấy Tần Vũ xuất hiện, đôi mắt lão giả sáng ngời, nhàn nhạt nói:

“Hôm nay ta truyền thụ cho các người phương pháp tu luyện của Thiên nhân tộc!”

249. Chương 4: Ân Tình

Lão nhân cười hắc hắc, tựa hồ rất hài lòng với vẻ mặt Tần Vũ, sắc mặt hài hước:

“Ta thế nào lại không biết công pháp Thiên nhân tộc? Chúng ta Thiên nhân nhất tộc khi mới sinh đã biết đến công pháp này, căn bản không có gì là bí mật!”

Thấy Tần Vũ và Tình Nhi trở mặt nhìn, trên mặt lão giả hiện lên vẻ ôn nhu nói:

“Đương nhiên là ngoại trừ các người!”

Tình Nhi sắc mặt nhất thời buồn bã, đôi mắt to xinh đẹp lệ quang đã thoáng hiện lên, mặc dù chỉ có sáu tuổi nhưng cô bé đã hiểu rất nhiều chuyện, chỉ là chẳng biết vì sao những năm gần đây lại tự ti về thân phận của mình, lúc này không thể kiềm được nước mắt ứa ra!

Tần Vũ lại không thêm để ý đến lời của lão giả kia, đối với hắn mà nói vô luận là thân phận thế nào cũng không quan trọng, nhất là cho tới bây giờ hắn cũng không có coi Tần Hải là cha, hướng chỉ mục đích đến

Thiên giới là muốn khôi phục lại trí nhớ của bọn Tần Tư, còn phải dẫn bọn họ trở lại Nhân giới! Cũng không nghĩ quá nhiều đến những người sống ở nơi này và chuyện phát sinh tại đây thế nào!

Thấy sắc mặt Tần Vũ không có gì thay đổi, lão nhân nói:

“Mặc dù ta không biết vì sao sau khi sinh các người không có cánh nhưng ta biết các người nhất định là người Thiên nhân tộc!”

Tần Vũ cười khẩy, không để ý đến lão giả, Thiên nhân tộc? Là cái chủng tộc chó má gì chứ, mỗi người đều đeo theo mình một đôi cánh, thoạt nhìn thì đẹp thật đấy nhưng là hẩn không quen!

“Chúng ta mỗi tộc nhân Thiên nhân tộc đều phải là Thiên Thần duy trì yên bình cho Thiên giới, cho nên các người nhất định phải khắc khổ tu luyện!”

Lão nhân sắc mặt nghiêm túc, giờ khắc này cũng mang theo một tia uy nghiêm.

Tình Nhi trịnh trọng gật đầu, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói:

“Gia gia, Tình nhi nhất định khắc khổ tu luyện!”

Lão nhân gật gù, lại nhìn về phía Tần Vũ, Tần Vũ cũng là nhún nhún vai, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt cũng hiện lên một tia khinh thường!

Chuyển sinh Thiên giới, Tiên thiên Hỗn Độn nguyên thần, bản thân hẩn trời sinh đã có Hỗn Độn khí, tu luyện căn bản không cần thu hút Hỗn Độn khí cũng tự động ào ạt tiến vào thân thể, không ngừng cải tạo cơ thể và kinh mạch!

Mà Thiên thiên Hỗn Độn nguyên thần nguyên tắc tốt nhất vẫn là chậm rãi đi vào, bởi vì ngoài Hỗn Độn khí, Tinh Thần quyết của Tần Vũ hình thành trước tiên là hợp lý nhất.

Ở kiếp trước là hút lấy thiên địa linh khí sau đó hình thành Hồng Mông linh khí, cho nên Tinh Vân sau khi hình thành cũng toàn bộ đều là Hồng Mông khí, ngay cả tiếp hồ không gian tự nhiên cũng là Hồng Mông không gian!

Mà sau khi chuyển sanh, bởi vì hẩn trước đã hấp thu một bộ phận Hỗn Độn khí, hơn nữa khi chuyển sinh còn trải qua cải tạo nguyên thần cho nên khi xuất sinh mới có thể trở thành Hỗn Độn nguyên thần. Cũng bởi thế mà Tinh Vân trong đan điền Tần Vũ hoàn toàn là do Hỗn Độn khí mà thành, bốn nguyên lực này là lực lượng căn bản nhất trong vũ trụ khiến cho không gian của hẩn cũng xảy ra biến hoá lớn, chỉ là Tần Vũ hôm nay mới dừng tại Tinh Vân sơ kì, khoảng cách đến trung vân kì cũng còn một đoạn xa, còn chưa hình thành hồ không gian!

Một khi đã hình thành hồ không gian, Tần Vũ nhất định là rất kinh ngạc, đây cũng chính là nguyên nhân mà Hồng Quân đã sử dụng mọi thủ đoạn để hẩn chuyển thế tới đây, chỉ khi Tần Vũ trực tiếp nắm Thiên đạo trong tay, trở thành “Thiên” độc nhất vô nhị trong vũ trụ này hẩn mới có thể hiểu được dụng tâm của người con trai thứ hai!

Lúc này Tần Vũ trải qua mười năm khổ tu, mặc dù như trước vẫn dừng lại tại Tinh Vân sơ kì, so với tu vi của Nhân gian giới là Nguyên Anh kì, cứ như vậy tu luyện, sớm muộn cũng có ngày nắm được Thiên đạo, hẩn như thế nào lại quan tâm đến Thiên nhân tộc công pháp này!

Lão nhân thấy bộ dạng không thèm quan tâm của Tần Vũ, thở dài một tiếng:

“Tần Vũ, người có muốn học Thiên nhân tộc công pháp?”

Tần Vũ trả lời:

“Tất nhiên muốn học, ta muốn xem công pháp của Thiên nhân tộc có cái gì đặc biệt, có lẽ đối với tu vi của ta có lợi, cũng nên xem qua!”

Lão giả liếc mắt nhìn Tần Vũ, trên mặt đầy cảm thán:

“Cũng không biết người tu luyện loại công pháp gì, chỉ có mười tuổi lại có thể đạt tới đẳng cấp hai cánh Luyện Khí kỳ rồi, thật sự khiến cho ta khó hiểu! Nếu không phải đôi tay này của ta mang người về, trực

tiếp nhìn người dần dần lớn lên, ta cũng thật sự hoài nghi người bây giờ đã sống vô tận năm tháng rồi, vì sao người lại có thể thành thực như vậy chứ?”

Tần Vũ hờ hững, hẳn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ mình là một đứa trẻ, nếu như không phải do chuyển thể mà ngày hôm nay thân thể chỉ như một đứa trẻ mười tuổi, thì đúng như lão giả kia nói đã sống vô tận tuế nguyệt!

“Ta cũng có suy nghĩ, người sau khi sinh ra không có cánh, lại tu luyện công pháp mà Thiên giới trước nay không có, chẳng lẽ người là chuyển thể sống lại?” Lão giả phảng phất lầm bầm, phảng phất quên mất là phải truyền Thiên tộc công pháp cho hai đứa, nói thầm: “Nhưng mà cho tới bây giờ cũng không có nghe nói có thể qua luân hồi chuyển thể, nếu là Tử Dục Thiên Vương chắc biết a!”

Tần Vũ nhún nhún vai, mặc cho lão giả kia đoán này đoán nọ!

-o-o-o-

Tần Vũ ba người sống tại bên bờ Tử Hải, còn hơn gấp vạn lần cái căn phòng nhỏ khi mới xuất sinh hẳn đã ở kia, mỗi buổi trưa thường có một cơn lốc rất mạnh thổi qua!

Sau khi chuyển thể, Tần Vũ mặc dù không có đôi cánh nhưng trên người cũng mang theo một chút hình dáng của Thiên nhân tộc. Thí dụ như sau khi chuyển thể, ngũ quan đã sáng sủa đẹp đẽ hơn rất nhiều (theo người Trung Quốc thì ngũ quan bao gồm: tai, mắt, miệng, mũi, tim. Chẳng biết nhớ chính xác không hí hí), lông mày thẳng tắp, hai con ngươi khi người khác nhìn vào như có cả một thế giới bên trong vậy, bị hút sâu vào, có thể nói Tần Vũ hiện giờ về ngoài có thể nói là mỹ nam tử đệ nhất trong Hồng Mông không gian!

Mái tóc đen mượt và dài, nếu không phải là trên người hẳn thường xuyên phát ra khí tức băng lãnh thì người ta đã cho hẳn là đàn bà rồi! Đó là nét đặc thù của Thiên nhân tộc, mà trên người Tần Vũ lại có những đặc thù hoàn mỹ như vậy!

Mặc dù hôm nay hẳn chỉ có mười tuổi nhưng không hề thấp, cao một thước bảy lại có thân hình hoàn mỹ như vậy làm cho người ta căn bản là không cách nào tin đó là một đứa trẻ mười tuổi!

Gió biển lạnh như băng khiến mái tóc hẳn bay lất phất, đứng bên bờ biển, dưới chân là một tảng đá lớn cao mười thước rộng gần nửa dặm, ngay cả cơn lốc mãnh liệt nhất đều không thể rung chuyển!

“Lập nhi, ta rất nhớ nàng, nàng lúc này ra sao?” Khuôn mặt Lập nhi hiện lên trong lòng Tần Vũ, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, chỉ có lúc này hẳn mới có thể bộc lộ nội tâm sâu thẳm nhất trong lòng hẳn!

Lão nhân sau khi truyền công pháp cho hai người liền rời đi! Hằng năm, lão nhân đều để lại cho hai người đầy đủ lương thực rồi sau đó biến mất, phải đến lúc hai người dùng hết lương thực mới có thể gặp lại lão nhân!

Mười năm cho tới nay, Tần Vũ cho tới bây giờ không hỏi qua tên tuổi và hành tung của lão nhân, cũng giống vậy, lão nhân cũng không hỏi vì sao hẳn lại gọi là Tần Vũ, lại từ đâu khổ luyện công pháp như vậy, Tần Vũ đến giờ vẫn rất cảm kích lão giả này đã từng đem hẳn trở về từ nơi hoang vu kia, lão giả cũng có cảm tình ngay từ lúc ban đầu ôm hẳn mang về nhà!

Mà Tần Vũ không quen nợ ân tình của người khác, vô luận là hẳn bây giờ chỉ là một thiếu niên hay trước đó là chúa tể một không gian cũng vậy, hẳn không quen thiếu người khác ân tình!

Mà lão lại truyền thụ cho Tình Nhi và hẳn công pháp của Thiên tộc, tuy nói loại công pháp này chẳng là gì so với Tần Vũ nhưng dù sao cũng là ân tình, khiến cho Tần Vũ không có thói quen như vậy, rất không thoải mái!

Tình Vân bên trong đan điền dựa theo Tình Thần quyết tự động vận hành, vô thanh vô tức hấp thu Hỗn Độn khí tinh thuần trong thiên địa, tự động tăng thêm Tình thần lực cho Tần Vũ!

Tần Vũ bây giờ đã hiểu rõ, đôi cánh của lão nhân là do một lần đại chiến với Tu La tộc bị lưỡi đao sắc bén chặt mất, Thiên nhân tộc mặc dù có đan dược có thể hồi phục lại cánh của lão giả nhưng bởi vì chỉ có những người có trên năm đôi cánh mới có thể được cấp, lão nhân chỉ là tu vi Luyện Thần kì, căn bản không đủ tư cách sử dụng loại đan dược này, cho nên lão tức giận rời khỏi Thiên nhân tộc, đến đây sống một mình!

Ba cái cánh trên lưng cũng đã sơ xác, khiến cho Tần Vũ tìm được một cơ hội báo đáp ân tình, sau khi lão giả đưa công pháp Thiên tộc truyền cho hắn, trong lòng liền có suy nghĩ muốn trợ giúp lão nhân chữa trị lại cánh của lão!

Phương pháp tu luyện của Thiên tộc rất đặc biệt, cùng với phương pháp tu luyện của Nhân giới hoàn toàn không giống, lực lượng sau khi tu luyện cũng không giống. Phương thức của người tu chân tại Nhân giới chính là quán thông thiên địa, coi bản thân là một tiểu vũ trụ liên kết với đại vũ trụ, tu luyện tinh thần lực thao túng linh khí trong Thiên địa. Mà Thiên tộc tu luyện là hoàn toàn tu luyện lực lượng bản thân, không quán thông với ngoại giới, cho nên thân thể bọn họ cực kì mạnh mẽ!

Đối với phương pháp tu luyện của bọn họ, Tần Vũ có thể nói là kinh thường, nếu không phải muốn tìm cách trợ giúp lão nhân hồi phục lại đôi cánh, lúc nghe được lão nói câu “Rèn luyện thân thể” gì đó, Tần Vũ đã sớm rời đi!

Nói đến rèn luyện thân thể, phóng mắt nhìn khắp vũ trụ có ai kinh nghiệm hơn so với hắn? Ở kiếp trước hắn chính là liễu mạng rèn luyện thân thể, rèn luyện thể chất, mới có thể đi vào con đường khác biệt với mọi người này, hôm nay nghe được phương pháp tu luyện của Thiên nhân tộc, hắn tự nhiên không có chút hứng thú là phải rồi!

Tình Nhi xa xa khoanh chân ngồi sau tảng đá, mới sáu tuổi người nhỏ gầy mà lại mang thần thái nghiêm túc thật khiến người ta buồn cười, lúc này cô bé đang vận hành công pháp Thiên tộc, da tay trắng nõn sáng bóng khác thường.

Tần Vũ hờ hững, cánh của Thiên nhân tộc bọn họ là do lực lượng trong cơ thể, là do năng lượng kì dị khiến cho bọn họ có thể tự thân lực lượng càng thêm cường đại, đồng thời cũng có thể khai phát tiềm lực của bọn họ!

Muốn hồi phục lại cánh bị gãy phải nối liền được tất cả các kinh mạch, khiến cho các kinh mạch vốn đã khô một lần nữa sống lại, sau đó chậm rãi tu luyện thì có thể hồi phục!

Người Thiên tộc thật sự rất cổ quái! Cũng không biết “Thiên” là như thế nào mà có thể chiếm cứ Thiên giới dành cho bọn họ! Tần Vũ nhảy khỏi tảng đá, hướng gió, hướng ngôi nhà đá đi đến!

250. Chương 5: Hỗn Độn Lĩnh Vực Tinh Thần

Bên tảng đá cao ngạo ngẽ sừng sững đứng chọc trời, trước cự thạch hai đạo thân ảnh khó khăn đứng cô tịch trong cái lạnh lẽo của nước biển, mỗi một lần sóng biển đánh vào, toàn thân bọn họ cũng đều bùng phát ra một trận bạch mang, trên bầu trời sấm sét chớp lòe, hai người không lộ vẻ sợ hãi chút nào!

Chỉ thấy nam tử kia hiển lộ ra cực kỳ anh tuấn, nhất là cặp mắt đen nhánh và thâm thúy kia, khiến cho người ta nhìn thấy liền không tự chủ khắc sâu vào trong trí óc, nét kiên nghị trên mặt hắn càng thêm mê hoặc lòng người!

Còn cô gái bên cạnh hắn so với hắn hơi thấp hơn một cái đầu, đôi mắt to tròn đầy linh khí nhu thuận, dưới sóng mũi thanh tú cặp môi nhỏ nhắn đỏ hồng mím chặt, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ!

“Vũ ca ca, muối cầm cự không được rồi!” Cô gái gắng gượng vỗ hai cánh trắng toát sau lưng, lời còn chưa dứt, thân thể nhỏ nhắn trong nháy mắt liền bị một làn sóng biển đánh tới bên mình!

Còn nam tử kia lúc này đã phóng ra bên ngoài một màn quang mang ngân sắc mờ ảo, một cỗ lực lượng vô hình tràn ngập quanh người hắn, từng cơn từng cơn sóng cuốn tới trước mặt của hắn thì cũng đều tự động tách ra, qua phía sau hắn mới hội hợp trở lại rồi bùng lên, chẳng qua là uy lực đó dường như giảm đi rất nhiều!

Cô gái mệt mỏi bò lên trên tảng đá, mắt nhìn xuống phía dưới toàn thân nam tử tản phát ra vàng hào quang khác thường, trong đôi mắt to xinh đẹp nhất thời hiện lộ một thần sắc nhu tình không thể tả được!

“Vũ ca ca, Tình nhi kiên trì không được rồi, huynh phải kiên trì thêm nữa, Tình nhi ở chỗ này chờ huynh!” Ánh mắt nàng rạng rỡ nhìn Tần Vũ tựa như bàn thạch đứng sừng sững giữa từng cơn sóng biển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt vời lộ ra một nụ cười ngọt ngào!

Nam tử trong sóng biển đúng là Tần Vũ, thời gian trôi qua cực nhanh, Tần Vũ đi tới thiên giới đã tròn mười sáu năm, ngày nay hần thân cao hơn một thước tám mươi, khuôn mặt vốn đã cực kỳ anh tuấn giờ phút này phong thái thêm một chút thành thực, càng hiển lộ vẻ mê hoặc lòng người!

Nghe được lời nói của Tình nhi, trên mặt hần nở một nụ cười thân thiết, chỉ là dưới áp lực mãnh liệt của sóng biển, từng cơn từng cơn sóng lớn liên tiếp vỗ tới khiến tinh thần lực của hần tiêu hao nhanh chóng, vì thế cũng không trả lời nàng!

Trời sắp rạng sáng, sóng gió trên Tử hải càng lúc càng lớn, Tình nhi nằm sắp mình, hai tay nắm chặt một khe hở trên tảng đá, cặp mắt to toát ra thần sắc hoang mang lo lắng!

Hôm nay Vũ ca ca làm sao vậy? Tình nhi ngửa đầu nhìn trời, cũng chỉ là một vùng đen nhánh, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi: Thường thường như lúc này, Vũ ca ca sớm đã từ trong sóng biển đi ra rồi!

Thời gian qua khoảng uống được nửa chung trà, sóng gió trên Tử hải đã đạt tới thời khắc lớn nhất, cơn lốc mãnh liệt đã xoáy cuộn hút nước biển lên cao, cuộn cuộn hướng vào bờ! Mà Tần Vũ vào lúc này lại không có ý muốn lên bờ chút nào, Tình nhi trong lòng thấp thỏm lo lắng vô cùng!

‘Rầm! Ào!...’

Một cơn sóng biển kéo tới, Tần Vũ mãnh liệt tung ra một quyền, đúng là dùng cứng chọi cứng đánh tan cơn sóng đó! Bên trong đan điền Tinh thần chi hỏa nhẹ thiêu đốt, trong tinh vân từng chấm nhỏ màu bạc dày đặc đã dần dần nảy sinh biến hóa!

Tần Vũ trong lòng khắp khởi vui mừng, đây là triệu chứng báo trước sắp có đột phá! Mười lăm năm khổ công tu luyện, giờ phút này, hần lập tức đã có đột phá! Dựa theo thực lực này phân biệt được, đột phá đến Tinh vân hậu kỳ, hần là ngang với ba cánh bọn họ, cũng đúng là đạt đến Luyện Thần kì!

Kiếp trước hần tu luyện tốc độ cũng không chậm, khi đó hần và Hắc Vũ điên cuồng cướp đoạt kim đan, cho nên rất nhanh đã đạt tới Tinh vân hậu kỳ! Mà tròn kiếp này tuyệt không có kim đan để cho hần cướp đoạt rút ngắn thời gian tu luyện, Thiên nhân tộc không có người nào theo đuổi đường lối tu luyện tích tụ kim đan, vì thế, Tần Vũ có thể trong vòng mười lăm năm tu luyện tới Tinh vân hậu kỳ đã rất thỏa mãn rồi!

Tốc độ tu luyện của Thiên nhân tộc vô cùng chậm chạp, muốn trở thành Thiên nhân hai cánh, nhất định phải trải qua thời gian tu luyện ít nhất một trăm năm, mới có đủ năng lực tích trữ đối với đôi cánh đầu tiên! Mà chỉ có đôi cánh hoàn toàn tràn ngập lực lượng, thì mới có thể kích thích thân thể sinh ra cặp cánh thứ hai! Cánh càng nhiều, nhất thiết thời gian tu luyện lại càng lâu dài, giống như đôi cánh thứ tư đúng là giới hạn khó vượt qua, Thiên nhân tư chất tầm thường hầu như không cách nào tu luyện thành công đôi cánh thứ tư!

Một cơn phong ba sóng lớn cuồng mãnh ào tới, quanh thân Tần Vũ tản ra quang mang tinh thần màu bạc, do Hỗn Động lực tinh vân cấu thành tại trong đan điền cấp tốc xoay tròn, từng đạo tinh thần lực từ trong ngân hạch phóng xuất ra, ở chung quanh hần hình thành một cái không gian độc lập, Tinh thần không gian! À, không đúng, phải là Hỗn Động tinh thần không gian!

Đúng vậy, đây là không gian đầu tiên của Tần Vũ mới đặt tên, bởi vì Hỗn Động lực chính là lực lượng đẳng cấp cao nhất trong toàn vũ trụ, Tần Vũ khi tản phát ra Hỗn Động tinh thần lực, cả trong thiên địa bất luận lực lượng loại nào tất cả đều bị hần thao túng, Hỗn Động tinh thần lực xuất hiện ở chỗ nào, tất cả lực lượng của Tử Hải đều bị khuất phục, hoàn toàn chịu dưới sự khống chế thao túng của hần!

Trong Tinh vân màu bạc tinh hạch tách ra chậm chậm, nguyên Tinh vân vốn là có hơi hơi xấp dần dần cứng chắc, dồi dào phong phú lên, mật độ càng lúc càng lớn!

Tần Vũ nhắm hai mắt lại, cuồng phong thổi tung bay mái tóc dài của hần, nhưng không cách nào rung chuyển thân thể của hần, Tình nhi nhìn thấy trong lòng rung động từng hồi!

“Hỗn Động Lĩnh vực Tinh thần!” Bất thành linh, Tần Vũ hét lớn một tiếng, chung quanh mình quang mang màu bạc hùng hực trải rộng, từng đạo từng đạo gợn sóng không gian mắt thường cũng có thể thấy được lấy thân thể của hần làm trung tâm hướng ra bốn phía lan rộng ra, gợn sóng không gian màu bạc đó lan ra đến đâu, cơn sóng gió cuộn cuộn ngất trời đó hoàn toàn tan biến mất, hóa thành vùng biển màu lam xám yên tĩnh!

Giằng co thời gian chừng chấy hết một nén nhang, Tần Vũ mới thu hồi gợn sóng màu bạc lại, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện trên cự thạch!

“Oa! Vũ ca ca, huynh quả thật là lợi hại a!” Tình nhi thấy Tần Vũ đi tới bên cạnh, vội vàng nắm cánh tay hắn, trên mặt lộ đầy vẻ sùng bái!

Nhìn khuôn mặt Tình nhi càng ngày càng mê hoặc người, Tần Vũ điềm nhiên cười, tay phải đặt trên đầu của nàng vò vò một hồi, mãi đến khi đầu của nàng biến thành tổ quạ, mới ôn nhu nói:

“Tình nhi cũng rất lợi hại a, chưa tới mười hai tuổi, cũng đã đạt tới mức độ hai cánh rồi, e rằng cả Thiên giới cũng không có người nào tốc độ tu luyện so với muội nhanh hơn được!”

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười ấm áp mà chỉ có gặp gỡ thân nhân mới có thể hiện ra, mười mấy năm qua, sự vui vẻ hoạt bát của Tình nhi làm cho tâm tình buồn bực của Tần Vũ do tưởng nhớ đến Lập nhi cùng các thân nhân bằng hữu đã có chuyển biến tốt hơn nhiều, hôm nay Tần Vũ đã là xem nàng như là thân muội của mình, hết sức thương mến nuông chiều!

Tình nhi chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, một thoáng đỏ hồng đó làm cho người ta xúc động nảy sinh ý nghĩ muốn thân cận, nhõng nhẽo nói:

“Còn không phải Vũ ca ca dạy muội công pháp, nếu không Tình nhi làm sao có thể nhanh như vậy đã đạt tới hai cánh a! Lần trước gia gia trở về còn phải giặt mình kinh ngạc, luôn miệng khen ngợi Tình nhi chịu khó tu luyện đấy!”

Tần Vũ gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, Tình nhi này bây giờ đã làm say đắm lòng người như vậy, lúc trưởng thành nhất định là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, cũng không biết sau này người nào sẽ có cái diễm phúc cưới được nàng!

Ánh mắt nhìn vào sau lưng Tình nhi, hai đôi cánh trắng toát không ngừng vỗ nhịp, Tần Vũ thầm thở dài, những cái cánh này quả thực là phiền toái. Thế nhưng nếu như giúp Tình nhi bỏ đi những cánh đó, như vậy nàng cũng sẽ trở thành một phế nhân, tất cả lực lượng đều sẽ theo những cánh bị gãy mà tan biến mất!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thuần khiết của nàng, trong lòng Tần Vũ thật không thể tiếp thụ, nghĩ tới sau này nhất định phải quay lại Nhân giới, nếu như đến lúc đó Tình nhi cùng đi theo, kiểu dáng như vậy há chẳng phải là muốn trở thành mục tiêu để mọi người đàm tiếu sao!

Tình nhi thấy Tần Vũ hồi lâu không nói một lời, trên mặt lộ ra vẻ mất hứng thú, bĩu môi giận dỗi nói:

“Vũ ca ca không quan tâm tới Tình nhi rồi!” Dừng sức lắc lắc cánh tay hắn, dường như Tần Vũ phạm phải sai lầm rất lớn vậy!

Tần Vũ dở khóc dở cười, nắm bàn tay nhỏ bé ấm áp của Tình nhi, Hỗn Độn Linh vực Tinh thần màu bạc bao trùm hai người, hướng về phía thạch ốc bay đi!

Đứng ở ngoài cửa thạch ốc, Tần Vũ đột nhiên kéo Tình nhi ra sau đẩy cửa tiến vào, trầm giọng quát:

“Là ai?” Thần thức hắn cảm nhận được trong thạch ốc có người, mà lại không cách nào nhận thấy được gương mặt của người này, trong lòng không khỏi giới bị hết sức cẩn thận!

Trong thạch ốc truyền ra một tiếng cười khê, Tình nhi nghe được tiếng cười lập tức hưng phấn lên, kêu lớn:

“Gia gia đã trở về!” Dứt lời, đẩy cửa ra thân mình nhoáng lên tiến vào!

Tần Vũ cười cười, cũng thôi cảnh giác, tiến vào trong phòng!

Chỉ thấy ngồi bên thạch bàn một vị trung niên nam nhân, vóc người cao lớn tản ra uy thế nhân nhạ, trong mắt lóe tinh quang, thần thái quắc thước hồng hào! Còn sau lưng của ông, hiển nhiên xuất hiện chính là... Bốn đạo cánh!

Tần Vũ đánh giá cẩn thận nam tử một hồi, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành, tiến đến ngồi xuống, nắm giữ Tình nhi đang hưng phấn nhảy múa tung tăng nói: “Thiên Ngân, nhanh như vậy đã hồi phục rồi? Vậy mà lại còn tiến tới đẳng cấp bốn cánh, quả nhiên là lợi hại!”

Tình nhi bên cạnh cũng hưng phấn kêu lên:

“Gia gia, phương pháp Vũ ca ca chỉ dẫn cho người quả là hiệu nghiệm thì phải, nhìn trên mặt của người bây giờ đâu còn có dáng vẻ già nua lúc trước nữa a!”

Thiên Ngân cười cười sờ sờ gương mặt nhẵn bóng, ánh mắt vui vẻ đầy ưu ái nhìn Tình nhi, lại nhìn Tần Vũ đầy cảm kích nói:

“Cái này phải cảm ơn Tần Vũ rồi, nếu như không có sự trợ giúp của người, sợ rằng đến nay ta vẫn còn là một người tàn phế!”

Tần Vũ mỉm cười nói: “Người không cần khách khí, nếu như ban đầu không nhờ người bắt gặp ta ngoài vùng hoang dã mang trở về, sợ rằng ta phải chịu đựng biết bao khổ sở đầy dọa, Ha Ha! Quen biết nhau rồi, ta có khả năng giúp đỡ, dĩ nhiên phải dùng hết sức mà làm!”

Thiên Ngân cũng vui vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Người những năm gần đây có biến hóa rất lớn, ta có cảm giác là tu vi của người càng ngày càng thâm hậu, lòng của người lại càng lúc càng phóng khoáng, còn cổ lãnh ý trên người của người, và cái cảm giác lạc lõng nơi xa thăm cũng càng ngày càng phai nhạt!”

“A?” Tần Vũ sờ sờ cái mũi, quay đầu nhìn về phía Tình nhi, buồn bực nói: “Ta thật sự có biến hóa sao?”

Tình nhi nhếch miệng cười, chỉ là gật gật đầu, cũng không nói lời nào!

“Tần Vũ, ta không biết công pháp người tu luyện chính xác là cái gì, cũng không biết tính cách của người thuộc dạng gì, nhưng đúng là một bằng hữu, đúng, chúng ta chỉ bàn về bằng hữu, ở điểm này ta thật lòng khuyên người một câu, cái công pháp này nhất định phải cố gắng tu luyện tiếp tục, ta cảm nhận được thành tựu của người về sau này nhất định rất lớn!”

Tần Vũ gật đầu cười, đột nhiên nói:

“Thiên Ngân, ta muốn rời khỏi nơi này!”

251. Chương 6: Ly Biệt

“Ta sớm đã biết người không phải người thường, mặc dù người không có cánh không cách nào tu luyện công pháp Thiên nhân tộc nhưng ta tin tưởng người sau này nhất định nổi danh Thiên giới!”

“Hãy đi đi, ta chúc phúc cho người, cánh ta cũng đã lành, cũng nên về nhà thôi!” Hắc hổ dài một hơi, than vãn: “Nguyên lai người tốt nhất định sẽ có báo đáp, cứu người cũng trở thành điều tốt cho ta a! Chỉ là sau này Tình Nhi không thể đi theo ta, người có thể giúp ta chăm sóc nó không?”

Nhìn Tình Nhi bên cạnh chỉ thấy trong cặp mắt sáng ngời đầy vẻ kinh ngạc, hai người này nói với nhau mấy câu đã quyết định con đường tương lai của cô bé, cảnh này thật khiến cô bé lộ vẻ rất hoang mang!

Tần Vũ ôn nhu vuốt mái tóc cô bé, mái tóc mềm mại, nhớ tới hơn mười năm qua cô bé vẫn luôn ở chung với hắn, trong lòng có chút thân tình, đây là lần đầu tiên sau khi chuyển sinh tới Thiên giới hắn có loại cảm giác này!

“Yên tâm đi, sau này Tình Nhi sẽ theo ta, ta sẽ không để cô bé chịu thiệt thòi đâu!” Tần Vũ nói.

Thiên Ngân gật gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc yên tâm, vui mừng nói:

“Hôm nay ta đã giải bỏ được tâm sự, tâm kết ngàn năm cũng đã mở, ta muốn về nhà thăm cha mẹ!”

“Gia gia... người không thương Tình Nhi sao?” Nói đến đó thì Tình Nhi dần dần hiểu được ý của hai người, mắt bắt đầu rơm rớm nước, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện vẻ đáng thương: “Đừng rời bỏ chúng ta được không?”

Thiên Ngân ha ha cười nói:

“Không phải là gia gia rời đi, là Vũ ca ca của người phải đi, chỉ có như vậy các người mới có thể phát triển được!”

Tình Nhi không có nói gì, giống như thỏ con kinh ngạc cứ như vậy nhìn Thiên Ngân!

Thiên Ngân bị ánh mắt cô bé làm cho không thoải mái, nụ cười trên mặt cũng biến mất, toát ra thần sắc khác lạ, trầm thấp nói:

“Kỳ thật ta cũng không muốn sớm như vậy cho hai người ra ngoài trải nghiệm, tu vi hôm nay của tiểu Vũ so với những đứa trẻ cùng trang lứa trên Thiên giới này cao hơn rất nhiều, chỉ cần người xử sự linh hoạt một chút sẽ không phát sinh nguy hiểm gì!”

Thế mà cũng nói được, gia gia hoàn toàn là muốn rời khỏi chúng ra! Tình Nhi trong lòng cực kỳ buồn bã, mặc dù Thiên Ngân ngày thường cũng không ở cùng bọn chúng lại thường xuyên đi vắng nhưng dù sao trong lòng cũng có cảm giác thân cận!

Hôm nay hẳn là chính thức rời đi! Tình Nhi bị thương nghĩ cũng chỉ tại Tần Vũ đưa ra yêu cầu muốn rời khỏi nơi này, có lẽ trong lòng cô bé muốn đổ tất cả tội lỗi này lên đầu Tần Vũ!

Bên ngoài căn nhà, gió biển gào thét, thanh âm ô ô rất là thê lương, bên trong thạch phòng, Thiên Ngân cùng Tình Nhi vẻ mặt đều là không cam lòng, không khí có chút ngưng trệ cùng đau thương!

Tần Vũ vỗ vỗ vai Tình Nhi, ân ủi:

“Chúng ta không phải là vĩnh viễn không gặp lại, đợi đến lúc tu vi của muội và ta tăng lên lúc đó quay về thăm gia gia cũng không muộn!”

Tình Nhi cắn môi, dấu răng in sâu vào đôi môi nhỏ nhắn của cô bé, trên môi còn có chút đỏ hồng, dường như đang cố gắng nén đau thương, nghe được Tần Vũ nói câu đó liền không nhịn được hai hàng nước mắt cứ thế mà lăn trên má!

Thiên Ngân cười khổ một tiếng, trong lòng khổ não. Cũng khó trách Tình Nhi bị thương như thế, hơn mười năm ở chung, nhất là từ nhỏ cô bé đã được Thiên Ngân cùng Tần Vũ quan tâm, hai người cũng là nhất được cô bé rất cưng yêu chiều chuộng, hôm nay tự nhiên nói đến phân li tự nhiên là rất bị thống!

Tình Nhi dùng dằng cánh tay áo Tần Vũ, trong mắt hiện lên vẻ cầu khẩn, phảng phất không muốn Thiên Ngân rời đi, khiến cho ai cũng phải động lòng!

Chỉ là Tần Vũ đã sớm quyết định rời đi khỏi đây căn bản không có nghĩ vấn đề Thiên Ngân có ở lại đây hay không mà là khi Tần Vũ rời đi, Thiên Ngân tự nhiên không có lý do gì một mình ở lại chỗ này cùng Tình Nhi, huống chi Tình Nhi vốn cực kỳ ỷ lại vào Tần Vũ, nhất định phải rời đi cùng Tần Vũ!

Nghĩ vậy Thiên Ngân cố nén đau thương trong lòng, đứng dậy đi ra phía ngoài, đẩy cửa phòng trước mặt gió biển ào ào cuốn tới, quanh thân Thiên Ngân tản ra vầng sáng màu vàng mãnh liệt đẩy lùi các đợt gió!

“Ta đi, các người ngày mai cũng sớm lên đường đi, sau khi tu vi các người đủ mạnh, có thời gian hãy đến Bát Dực Thành thăm ta!” Khoát tay, phảng phất không nghe tiếng khóc của Tình Nhi trong thạch phòng, hai đôi cánh sau lưng giang rộng, nhất thời đã biến mất trong gió! Một giọt nước trong suốt từ nơi hân rời đi chậm rãi chảy xuống, so với những giọt nước mưa xung quanh không giống, nó loé sáng!

Tần Vũ ôm Tình Nhi đang thất thanh khóc, trong lòng nhàn nhạt cảm giác li biệt âu sầu, cuồng phong bên ngoài gầm thét, như đồng cảm với người bên trong này, nước mưa theo gió hất vào phòng, mưa đã to dần!

-o-o-o-

Trên thảo nguyên rộng lớn, chỗ ngọn núi cao xuyên tới tận mây trông như một thanh kiếm cô độc cắm giữa thảo nguyên uy lẫm, một cung điện màu vàng quang mang lập loè, nửa như màu vàng nửa như màu trắng, thập phần thần bí!

Xa xa nhìn lại, cung điện này giống như đang bay bổng giữa không trung, loại cảm giác thần bí này khiến trong lòng mỗi người quan sát đều bị áp bức, có cảm giác như phải qui thuận!

Đây là một cung điện thật lớn, nếu tại trên cao nhìn xuống có thể thấy thoát nhìn bên ngoài là một tổng thể rộng lớn nhưng trên thực tế lại chia làm mấy khu vực!

Phía trước cung điện nguy nga tráng lệ, quang mang màu vàng xung quanh khiến người ta chói mắt, đại môn cao ba trượng làm người ta có cảm giác bản thân chỉ như một con kiến nhỏ bé, không cẩn thận sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi!

Tiến vào điện sẽ phát hiện bên trong này không lớn như bên ngoài nhưng cũng khiến người khác phải kinh người, phẳng phất như lạc vào mê cung, khi bước vào đại môn cảm giác như bước vào một không gian hoàn toàn khác!

Sau khi đi thẳng từ đại môn (cửa chính) có thể cảm nhận được chỗ lồi ra lõm vào so với bên ngoài giống nhau! Đi vào sâu bên trong sẽ thấy hậu điện, trước mắt nhất thời sáng bừng lên, ngàn vạn đoá hoa mộng ảo phiêu phù trong hoa viên, một cây đại thụ cao tận trời, thậm chí sắp vượt qua độ cao của cung điện!

Bên trong hoa viên có một ao nước, bên trái là cây cổ thụ, gió nhẹ thổi qua tràn ngập mùi hương hoa, cực kì thư thái! Đại thụ to lớn mấy người ôm không xuể, dưới đại thụ có một cái bàn ngọc, bên cạnh là một người trẻ tuổi đang dùng bữa!

Chiếc bàn cơ hồ trong suốt, trên mặt bàn là cơ hồ các loại hoa quả thực vật, phía sau kim phát nam tử là một nữ tử cực kì xinh đẹp nhẹ nhàng nắm bả vai hắn. Nữ tử thân vận bộ áo lụa mỏng, hai khoả bồng đào trắng nõn.

Hai khoả bồng đào như ẩn như hiện trong bộ áo mỏng, hai tiểu đậu màu đỏ nhu nhú dưới lớp sa y, da trắng muốt, hai chân thon dài lồ lộ, tóm lại là người con gái này khiến người khác phải mê người, làm cho người ta vọng tưởng không thể kiềm chế!

Kim phát nam tử chậm rãi uống rượu, con người thảnh thơi hiện lên tinh quang, thoát nhìn thần thái cực kì cương nghị, phối hợp với đôi mắt hẹp dài làm cho người khác nhận ra ngay nam tử này là người có dũng có mưu, một cổ khí thế không giận mà nghiêm không ngừng tỏa ra!

(Phù, mấy cái phần miêu tả nhân vật này viết khó quá, không hay thì cũng thông cảm nha).

Một đạo thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện trước mặt kim phát nam tử cung kính quỳ xuống cúi đầu không dám nhìn nữ tử đằng sau kim phát nam tử, một lời không nói!

Kim phát nam tử lông mi bỗng nhúc nhích, lạnh lùng nói:

“Ngô Man, chuyện gì?”

“Đế quân, Thiên Ngân đã trở lại!”

-o-o-o-

Kim phát nam tử trầm ngâm một lúc, trong mắt hiện lên quang mang kì lạ, phát tay:

“Trước tiên cho hắn về Bát Dục Thành, thông tri cho kẻ dưới chiếu cố hắn cho tốt!”

Thân ảnh nọ gật gật đầu, trong nháy mắt không còn bóng dáng!

Kim phát nam tử lại cầm chén rượu lên kinh ngạc nhìn hoa sen trong hoa viên dần dần nở, hốt nhiên lộ vẻ tươi cười, lắc lắc đầu, quát khẽ:

“Tiếp tục cho ta!”

Nữ tử phía sau ẩn chứa nước mắt, phiến động đôi cánh sau lưng lại nắm lấy bả vai hắn đầm bóp, mà đôi cánh của nàng lại chính là màu phốt hồng!

-o-o-o-

“Vũ ca ca, chúng ta đi đâu?” Tình Nhi theo sau Tần Vũ, hai người dọc theo hướng đông của Tử Hải dọc theo bờ biển mà đi.

Tần Vũ ngược lên nhìn trời, trầm ngâm nói:

“Chúng ta trước tiên ở lại đây đã, sau khi nghe ngóng tình hình Thiên giới sau đó mới quyết định đi đâu!”

Nghĩ đến bản thân hần không có cánh, Tần Vũ trong lòng có chút lo lắng, nếu Tư nhi cũng chuyển sinh tới Thiên giới nếu cũng giống với mình đều không có cánh sợ rằng cũng bị vút vào vùng hoang vu nào đó rồi!

Cho nên Tần Vũ mới gấp rút rời khỏi nơi đó, mau chóng tìm cho được mọi người, đến lúc đó có hần ở bên cạnh chiếu cố, tu vi tu luyện của bọn họ mới mau chóng tiến bộ.

Cũng vì thế trên đường đi sắc mặt hần luôn có chút âm trầm. Trước khi rời ngôi nhà đá tâm tình vẫn là còn bình thản nhưng mà sau lại nghĩ tới mọi người Tần Vũ trong lòng có chút rối loạn!

Tình Nhi mặc dù chỉ có mười hai tuổi nhưng cơ thể đã phát triển rất nhiều, hai cái bông đào trước ngực đã to dần, mặc dù mới chỉ to bằng nắm tay nhưng kết hợp với khuôn mặt tinh nghịch của cô bé cũng khiến người ta không thể kiềm chế!

Đôi môi nhỏ nhắn động đậy, con ngươi trong veo như nước nhìn Tần Vũ nũng nịu nói:

“Vũ ca ca, Tình Nhi đi mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi đã có được không?”

Tần Vũ gật gật đầu, vừa muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo thân ảnh nhắm về hướng Tình Nhi lướt tới...

252. Chương 7: Giết Người

Tình nhi chỉ thấy một cảm giác lạnh như băng truyền khắp toàn thân, trước mắt đã xuất hiện một nam tử sắc mặt trắng bệch, không khỏi bị dọa cho hoảng sợ, thét lên một tiếng vội trốn sau lưng Tần Vũ!

Còn nam tử kia lại như bóng với hình, lướt mình đuổi theo tới!

Tần Vũ trong mắt lóe ra ánh phản nộ bùng bùng, hừ nhẹ một tiếng, quanh thân nhất thời bộc phát ra quang mang màu bạc, từng đạo từng đạo vàng sáng màu bạc nhìn như thể chất thực sự lấy thân thể của hần làm trung tâm hướng chung quanh lan tràn rộng ra! Đó chính là Linh vực Hỗn Độn Tinh thần!

Bạch diện nam tử đó tốc độ rất nhanh, hai đôi cánh đồng thời vẫy động, trong nháy mắt liền tiến vào trong linh vực của Tần Vũ, chợt hoảng hốt phát hiện ra thân mình giống như bị sụp lún vào trong vũng lầy, thân ảnh lập tức ngưng đọng chậm hần lại!

Tần Vũ đứng vào lúc này đột nhiên nhích động, đánh ra một quyền, bạch diện nam tử kia tức thì bị tổng bay đi miệng trào máu tươi! Khóe miệng Tần Vũ lộ ra một tia cười khinh thường, với tu vi của hần hôm nay đã đạt tới Tinh vân hậu kỳ, cho dù là chống lại Thiên nhân ba cánh, cũng rất ung dung thoải mái, lại há phải e sợ một tên Thiên nhân hai cánh nho nhỏ như hần!

Mặc dù cảnh giới phân cấp so với kiếp trước giống nhau, đơn giản chỉ là tăng thêm hai chữ ‘Hỗn Độn’, nhưng là tu vi của kiếp này cùng kiếp trước không giống nhau! Tinh vân hậu kỳ của kiếp trước thử đem so sánh với Kim đan hậu kỳ, đơn giản là uy lực mạnh hơn rất nhiều! Mà Tinh vân hậu kỳ của kiếp này lại có khác biệt về bản chất, không nói trước đây Tần Vũ hao tổn mất mười lăm năm khổ công tu luyện đã tạo được nền tảng vững chắc, vốn vẹn chỉ là hai chữ ‘Hỗn Độn’ này đã thể hiện được công quyết lúc này của hần mặc dù cũng là Tinh Thần quyết, nhưng về bản chất cùng với kiếp trước không giống nhau!

Hỗn Độn khí chính là lực lượng cao cấp nhất trong cả vũ trụ, vậy mà từ trước tới nay chưa người nào có thể chuyên biệt có công quyết riêng để tu luyện Hỗn Độn khí, phải biết rằng linh tính của Hỗn Độn khí so với Hồng Mông linh khí còn mạnh hơn rất nhiều, tưởng muốn chuyên biệt tu luyện Hỗn Độn khí, hầu như là chuyện không thể làm được!

Còn Tần Vũ, một là ban đầu vì đi Vô Danh không gian tìm kiếm giải cứu đám người Hồng Quân, thứ hai cũng nhờ may mắn trùng hợp, mới có thể khống chế được một phần Hỗn Độn khí, nhưng nói như vậy cũng không phải hần ta có thể hoàn toàn thao túng khống chế lực lượng này!

Có đôi khi cái gọi là vận mệnh này rất là kỳ diệu, Thiên đạo mờ ảo như có như không rồi lại tràn ngập trùng hợp khéo sao liền gặp cơ hội, đúng lúc Vô Danh không gian sụp đổ khiến cho một đám người toàn bộ chết đi, Tần Tư bị đánh lên tới chết lại là sự kích động rất lớn đối với Tần Vũ, còn hơn nữa khi hần vút bỏ toàn bộ tu vi tinh huyết bản thân luyện chế Tu La Kim Nguyên băng, lại cảm ứng được Hỗn Độn khí

thành tựu được Hồn Độn nguyên thần sau này! Tất cả các thứ này nhìn có vẻ như không có mối liên quan gì trùng hợp sao liên liên kết với nhau thành một chuỗi, mới có chuyển thể giúp cho hắn có điều kiện sáng tạo ra tiên thiên thật lớn, cuối cùng, thông qua chuyển thể hắn đã thành tựu Nguyên thần Hồn Độn tiên thiên điều đó cũng thể hiện ra sự ưu ái của Thiên đạo!

“Tại sao đánh lên ta?” Tần Vũ dùng một phần tinh thần lực, đem nam tử đang phún huyết đỏ trối buộc lại, Tình nhi giờ nắm tay nhỏ bé trắng tinh lên, trên mặt lộ ra thần sắc uy hiếp, cực kỳ đáng yêu sáng giọng nói.

Nam tử kia chết đến nơi còn không biết, nhìn thấy bộ dáng của Tình nhi lúc này, không nhận được trong đôi mắt vẻ tham lam hiện lộ rừng rục!

Toàn thân Tình nhi dưới ánh mắt nhìn kinh dị của hắn đâm ra hoảng hốt, trong lòng sợ hãi, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt ống tay áo Tần Vũ, khuôn mặt xinh xắn nhất thời xụ xuống!

“Người dám giết ta sao? Cha của ta chính là Đại tướng Kim Tư dưới quyền của Tử Dực Thiên Vương, biết điều thì ngoan ngoãn giao cô gái này cho ta, chuyện hôm nay bỏ qua không truy cứu người!”.....

Tần Vũ thương hại nhìn nam tử ánh mắt vẫn say mê nhìn chằm chằm vào Tình nhi phía sau mình, quả thực là không còn biết sống chết là gì! Cảm nhận được Tình nhi ở phía sau đang phập phồng căng thẳng, hắn ôn nhu nói:

“Tình nhi, nhắm mắt lại!”

Tình nhi gật đầu, nghe lời nhắm hai mắt lại!

‘Hừ, Tử Dực Thiên Vương, lại như thế nào?’ Tần Vũ khinh miệt nhìn thoáng qua nam tử, truyền âm nói: “Rất cực xem ra đầu tiên nhìn thấy trong thế giới này a! Người thật vinh hạnh, là người đầu tiên ta giết chết từ khi tới Thiên giới đến nay!

Chỉ thấy quang mang màu bạc đang trối buộc nam tử đột nhiên bùng lên, nam tử ngay cả thét lên cũng không kịp, đã biến thành màn bụi xám bay biến mất!

“Được rồi, không phải sợ nữa, hắn đã bị ta đánh chạy rồi!” Vỗ vỗ đầu Tình nhi, Tần Vũ cũng không nói ra sự thật đã giết chết nam tử, tiểu nha đầu mới mười hai tuổi, hắn cũng không muốn để cho nàng sớm cảm nhận được ý nghĩa của sự giết chóc!

Tình nhi mở mắt, cẩn thận quan sát kỹ càng chung quanh một vòng, bộ dáng rất là đáng yêu, le lưỡi, hãy còn sợ hãi trong lòng nhìn Tần Vũ nói:

“Vũ ca ca, người này thật là kỳ quái, tại sao một câu cũng không nói ra đã đòi bắt ta a!”

Tần Vũ cười cười không có đáp lời, tiểu nha đầu này càng ngày càng xinh đẹp, một khi tiến vào địa phương có người, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều nam nhân mơ ước rập rập tâm mưu mô không thể lường được, từ từ nàng sẽ hiểu rõ sự tàn khốc của Thiên giới!

“Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta mau đi đi!” Dẫn Tình nhi lập tức hướng về phía trước đi tới!

Nói đến cũng kỳ quái, Thiên nhân của Thiên giới tu vi cũng không phải rất cao, đương nhiên, cánh trên người càng nhiều, tu vi cũng đúng là càng kinh khủng, Thiên nhân mỗi lần tăng thêm một đôi cánh chim, tu vi của nó sẽ gia tăng gấp đôi, bốn đôi cánh là mức giới hạn, mặc dù chưa có chính thức cùng Thiên Ngân đánh nhau, nhưng Tần Vũ biết, Thiên Ngân khôi phục lại tu vi đích xác cực kỳ kinh khủng, ít nhất trước mắt mà nói không phải tầm cỡ hắn có thể đối phó được!

Điểm cổ quái của Thiên giới ở chỗ đối với Thiên nhân bất luận tu vi thấp như thế nào đi nữa, cũng có thể vỗ cánh phi hành được, khác biệt chẳng qua là tốc độ phi hành! Còn Tần Vũ không có cánh, mặc dù trước mắt tu vi có thể so với Thiên nhân ba cánh, nhưng là không cách nào phi hành, tình trạng này khiến trong lòng hắn rất buồn bực, nếu như không phải Linh vực Hồn Độn Tinh thần có thể khống chế thao túng phạm vi phương viên năm dặm, hắn chỉ sợ rằng ngay cả thuận di cũng không thể làm được! Có điều là, Linh vực Hồn Độn Tinh thần này cực kỳ hao tổn tinh thần lực, với tu vi Tinh vân hậu kỳ của hắn hiện giờ, gần như cố gắng duy trì thời gian khoảng uống xong một chung trà cũng sẽ không còn sức để tiếp tục kiên trì nữa, dùng để đi đường cho nhanh thì lại quá mức uống phí!

Hôm nay sau khi hai người rời khỏi nhà đá, hoàn toàn dựa vào hai chân bước đi, Tình nhi thấy Tần Vũ không thể phi hành, cũng gọi là giúp đỡ hần! Vì thế, tốc độ di chuyển chậm đi phần nào!

Hai người sáng sớm rời khỏi Tử Hải, thẳng hướng đông mà đi, đến lúc bầu trời tối đen khó khăn lắm mới trông thấy xa xa một cái hắc điểm dần dần hiện ra trước mắt, Tình nhi hoan hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn khích đỏ bừng:

“Vũ ca ca, phía trước là một cái thôn trang, ta có thể nhìn thấy!”

Tần Vũ gật đầu, cũng thoáng có chút hưng phấn nói:

“Chúng ta đi nhanh nhanh đi, tới cái thôn kia hãy nghỉ ngơi!”

Thấy thôn trang, trong lòng tự nhiên vui vẻ, nguyên vốn là sau khi đi một ngày đường, thân tâm cũng có chút mỏi mệt, lúc này nhìn thấy bóng dáng khu người ở, sức lực tăng lên mười phần, nhắm phía trước chạy tới như bay!

Đứng ở bên ngoài thôn trang, ánh mắt của Tần Vũ thoáng nhìn chéch lên sườn núi phía đông, nơi đó là một mảng hoa biển! Liên hoa của hải dương! Nghĩ đến bản thân mình cũng từ trong liên hoa đó sinh ra đời, trong lòng hần có phần khó chịu đựng mùi vị này, phương thức sinh sản này của Thiên nhân khiến cho hần có một thứ cảm giác kỳ dị!

Bị Tình nhi phấn khích lôi kéo cánh tay, hai người dọc theo một con đường nhỏ ven thôn đi vào phía trong!

Thôn xóm này không lớn, khoảng chừng chỉ có hơn mười gia đình, trong nhà đá và nhà cỏ lóe ra một vài tia sáng, không biết là vật gì chiếu sáng!

Hai người vừa mới tiến vào thôn, liền có người lớn tiếng hỏi:

“Các người cần cái gì?”

Tần Vũ nói:

“Hai huynh muội ta đi ngang qua nơi này, muốn tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm!”

Thanh âm kia trầm mặc một chút, cự tuyệt nói: : “Tối nay không được, chúng ta nơi này đang gặp nguy hiểm bị Băng Phong thú tập kích, các người ở lại đây sẽ vướng tay vướng chân!”

Dưới ánh sáng mờ tối, một thân ảnh khôi ngô xuất hiện tại trước mặt Tần Vũ, sau lưng sừng sững hai đôi cánh, xem ra tu vi không cao lắm! Nam tử trên mặt bị vài vết sẹo, trong bóng tối, lộ ra vẻ có chút kinh khủng, Tình nhi nắm chặt cánh tay Tần Vũ, trên mặt lộ ra ánh mắt sợ hãi, cặp mắt to tròn lại tò mò nhìn chăm chú vết sẹo trên mặt nam tử!

Từ khi sinh ra mãi cho đến lúc rời khỏi căn nhà đá, Tình nhi chỉ thấy qua hai người, một người là Thiên Ngân, một người tự nhiên là Tần Vũ, ở tại Tử Hải nơi hiểm thấy người ở, địa phương này là nơi Thiên nhân tộc ruồng bỏ, từ trước đến nay cũng chưa từng có người ngoài nào đi ngang qua! Mà buổi chiều đã gặp được tên nam tử kia lại không nói không rằng, chỉ dùng ánh mắt đại gái say đắm nhìn nàng, hôm nay nhìn thấy gã nam tử mặt sẹo này, lòng hiếu kỳ của nàng càng hết sức mãnh liệt!

Tần Vũ đánh giá nam tử một lúc, cười nói:

“Người sao biết chúng ta ở chỗ này sẽ vướng tay vướng chân, nói không chừng có thể sẽ hết lòng giúp cho các người!”

Nam tử mặt sẹo bĩu môi, nhàn nhạt nói:

“Người hai người vừa nhìn đã biết vẫn còn là hải tử, trên người không có sát khí chút nào, căn bản là không giống người đã trải qua giết chóc! Không chừng lát nữa nhìn thấy Băng Phong thú kia, chỉ sợ rằng bị dọa đến hai chân phát run đứng không vững!”

Tần Vũ cười cười chẳng ừ hử gì cả, trong lòng vừa có chút bội phục nhãn lực của nam tử này, vừa có hơi cười giễu nam tử đã nhận xét lầm hai người rồi! Từ khi chuyển thể đến bây giờ, hồi xé chiều giết chết tên nam nhân kia đúng là người thứ nhất, dĩ nhiên trên người của hần sẽ không hiện ra sát khí! Thế nhưng không có nghĩa là Tần Vũ sợ hãi, hần ở kiếp trước chính là trải qua một đoạn đường chiến đấu giết chóc

cúi đầu mới thành tựu được Chưởng không giả, người bị giết chết nhiều vô số kể, nếu như nói hán không dám giết người, những lời này nếu như truyền về Nhân giới, sợ rằng đám người Hồng Mông sẽ cười mà chết!

“Không có sát khí không có nghĩa là không dám giết người, càng huống chi bị giết không phải là người, kỳ quái, Thiên giới như thế nào lại có quái thú a?”

Tần Vũ có chút khó chấp nhận, trong Thiên giới chẳng lẽ cũng có thú yêu thú tồn tại?

Nam tử mặt theo thoát nhìn tựa hồ là rất thẳng tính, nghe câu nói của Tần Vũ, trên mặt lộ ra một nụ cười, từng vết sẹo nhăn nhu lại, càng lộ ra vẻ đáng sợ hơn:

“Nếu tiểu huynh đệ khí khái như vậy, Cam Vân tất nhiên không thể ngăn trở các ngươi, giờ cũng nên theo ta nghỉ ngơi một lúc, tới nửa đêm cùng nhau đánh giết Băng Phong thú!”

Đứt lời, xoay người về phía trước, dẫn đầu đi vào thôn! Tần Vũ dẫn Tình nhi đi theo ở phía sau, cười nói:

“Đúng rồi, ngươi còn chưa nói, Băng Phong thú kia là cái thứ gì?”

Nam tử mặt theo tự xưng là Cam Vân sắc mặt buồn bã, nhẹ giọng nói:

“Thiên giới mặc dù là thiên hạ của Thiên nhân chúng ta, nhưng là nơi này cũng có rất nhiều chủng tộc khác, chẳng hạn như là Tu La tộc trước mặt Tử Hải, còn có những yêu thú khác giống như thế có thể tu luyện được!”

“Bọn yêu thú này chiếm cứ ở trên núi và bên ngoài thôn làng, thường xuyên xuất hiện tập kích Thiên nhân, lấy Thiên nhân làm thức ăn, ước vạn năm đến nay, Thiên nhân tộc chúng ta đều là liều mạng chiến đấu cùng chúng, mới dần dần đuổi chúng ra khỏi thảo nguyên, chạy tới trên núi! À, đúng rồi, tiểu huynh đệ sao không có cánh? Xem mặt của ngươi rõ ràng là tộc nhân của Thiên nhân tộc, nhưng lại không có cánh, thật khiến cho người ta kỳ quái!”

Tần Vũ cười cười, không có giải thích, cũng không biết nên giải bày như thế nào! Cam Vân thấy hán không nói rõ lý do, cũng không có hỏi nữa, đi tới một gian nhà đá chính giữa thôn, đẩy cửa đi vào bên trong!

253. Chương 8: Yêu Thú Tập Kích

“Nào, lại đây ta giới thiệu một chút, vị tiểu huynh đệ này cùng muội muội của hán đi ngang qua nơi này muốn nghỉ chân một chút!” Cam Vân vỗ vỗ vai Tần Vũ, bộ dạng thân thiết khiến hán có chút không thoải mái cau mày.

Sáu đại hán đang quan sát Tần Vũ cùng Tình Nhi, thấy Cam Vân trịnh trọng giới thiệu như vậy đều đứng dậy tiếp đón Tần Vũ, đồng thời nhiệt tình mời hai người ngồi xuống!

Mà Cam Vân sau khi giới thiệu hai người Tần Vũ chẳng biết vì sao không có giới thiệu tên của sáu đại hán kia trực tiếp ngồi phía bên trái Tần Vũ!

Chẳng biết bọn họ bàn nhau chuyện gì, trong thạch phòng hương khí nồng nặc cực kỳ mê người! Chỉ là Tình Nhi đến tựa hồ khiến cho mọi người quên là đang thưởng thức mỹ thực, vừa mới ngồi xuống đã chăm chăm nhìn Tình Nhi đang ngượng ngùng!

“Tiểu huynh đệ tựa hồ không phải Thiên nhân, vì sao không có cánh a? Ta cũng là lần đầu tiên thấy người không có cánh!” Ngồi bên cạnh Cam Vân là một người mái tóc dài, vừa dứt lời năm người còn lại đưa ánh mắt mê mẩn từ Tình Nhi sang người Tần Vũ, ánh mắt lộ vẻ nhàn nhạt đề phòng!

Tần Vũ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Cũng là Cam Vân thấy hán có điều gì khó nói liền vội vàng đỡ lời:

“Tần Vũ huynh đệ sao lại không phải là người Thiên tộc chứ, có lẽ hán bị trọng thương bị đứt cánh không thể khôi phục a!”

Hán cười cười, vết sẹo trên mặt lại nhăn lên, quay đầu hỏi:

“Đúng không? Tần Vũ huynh đệ!”

Tần Vũ gật gật đầu, không nói gì.

“Các người hỏi cái gì? Ỗ, mùi gì thơm vậy!” Tình Nhi bên cạnh hẩn vẻ mặt tò mò nhìn trên đồng lửa có vật gì màu đen đen, có chút nhúu mày.

Thấy Tình Nhi nhăn mày, Cam Vân bên cạnh nhìn sáu vị đại hán cùng một ý, ha ha cười to nói:

“Tiểu cô nương đừng xem thường, nó nhìn không đẹp nhưng mà ăn rất thơm a!”

Sáu người kia cũng ha ha cười to vẻ mặt đồng tình!

Cam Vân đưa tay cầm thiết côn cắm vào vật bên trên đồng lửa vốn đang bốc cháy đỏ bừng, phảng phất không cảm giác được nhiệt lượng trong đó, tay cầm cái vật đen đen trên thiết côn đó chìa ra mời!

“Các người đừng xem thường, chỉ vì bắt được con vật này mà cánh tay của Lão hắc xuyết chút nữa bị phế đi rồi!” Cam Vân chỉ tới một đại hán bên cạnh, chỉ thấy trên cánh tay phải của hắn có một vết thương sâu đến tận xương, trên miệng vết thương vẫn còn máu chảy ra nhè nhẹ!

Tình Nhi nhìn thoáng qua Tần Vũ, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh nghịch lộ ra vẻ mặt thèm thuồng rồi lại có chút sợ sệt, không ngừng quan sát vật đen đúa kia!

Tần Vũ nhàn nhạt nhìn thoáng qua vết thương trên tay lão hắc, tiện tay nhận lấy vật màu đen trong tay Cam Vân, hỏi:

“Lão hắc bị thương sao không dùng lực lượng bản thân tự khôi phục?”

Thiên nhân tu luyện vốn là luyện lực lượng bản thân, đôi cánh phía sau hàm chứa nguyên lực mà ngày thường bọn họ khổ tu, theo lý thuyết bọn họ không thể dễ dàng bị thương, mà nếu có bị thương khẳng định sau một lát sẽ hoàn toàn khôi phục!

Tần Vũ nghi hoặc nhìn miệng vết thương của Lão hắc, trong lòng thầm kinh ngạc!

Thấy Tần Vũ quan tâm, Lão hắc tựa hồ phi thường cao hứng, sắc mặt cũng hiện hoà khí, khàn khàn nói:

“Đây là vết thương do Không Minh thú tạo ra, có thể khắc chế nguyên lực của chúng ta cho nên chỉ có thể để từ từ cho nó khép lại!”

Những người này hình như thường xuyên bị thương, thương thế như vậy cũng không để thèm để ý tới, bọn họ đều là có bộ dạng không quan tâm nói:

“Chỉ cần bảy ngày sẽ lành, nào nào nào, chúng ta uống rượu!”

Mỗi người đều từ trong ngực móc ra một vò rượu, Cam Vân lấy cho Tần Vũ một vò, cũng định đưa cho Tình Nhi nhưng lại bị Tần Vũ ngăn lại:

“Tình Nhi còn nhỏ, không thể uống rượu, tất cả dồn hết cho ta đi!”

Mà Tình Nhi đang cẩn thận ngắm nghía, lôi kéo cái vật màu đen kia, lại thầm nghĩ có thể nhắm nháp một phen rồi lại có vẻ như ghê sợ, nhăn mũi!

Cam Vân gật gật đầu, thấy bộ dạng Tình Nhi nghịch ngợm cái vật màu đen trên tay nàng bộ dáng rất buồn cười bèn dùng tay bóc lấy lớp màu đen bên ngoài cười nói:

“Đây là thịt Không Minh thú a, các người tới thật đúng lúc, đúng lúc Lão hắc cùng Hùng Ưng hôm qua lên núi gặp Không Minh thú mới có thể nhắm nháp loại thịt ngon thế này chứ!”

Vừa nói tay vừa đưa miếng thịt đã bóc lớp vỏ bên ngoài cho Tình Nhi, bản thân cũng cầm một miếng cứ như vậy mà gặm!

Tình Nhi nửa tin nửa ngờ, tiếp nhận một miếng thịt thoát nhìn rất bắt mắt, một mùi hương nồng nặc phả vào mũi, không nhịn được quay về bên cạnh Tần Vũ nói:

“Vũ ca ca, huynh... ăn trước một miếng đi!”

Tần Vũ trong lòng biết cho tới bây giờ cô bé chưa có ăn qua loại thịt này, trong lòng có chút tò mò, cũng không có nói gì cười nghiêng đầu cắn một cái. Thịt Không Minh thú cảm giác rất là mềm, cắn một cái mùi vị thơm nồng, thịt vào đến miệng là tan ra, rất đậm đà!

“Đúng, ăn rất ngon, Tình Nhi ăn nhiều một chút đi a!” Tần Vũ trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, không thể tưởng tượng được trong một sơn thôn như vậy cũng có thể tìm được loại thịt thế này, không khỏi nhìn thoáng qua bọn Cam Vân!

Mà Cam Vân cùng Lão hắc sáu người bây giờ đã đứng lên, cứ uống một ngụm rượu lại cắn một miếng thịt, trong nhất thời cả gian phòng rúc rích tiếng nhai!

Tình Nhi ngày thường rất tin tưởng Tần Vũ, thấy hắn nói như vậy cũng không hề do dự hưởng chi mùi thơm nồng kia đã khiến bụng cô bé sôi lên không thể kiềm chế!

Mở miệng cẩn thận cắn một miếng chỉ thấy toàn thân thư thái, rốt cục không cần để ý tới hình tượng vội vàng ăn ngấu ngiến!

Tần Vũ còn lại là tranh thủ cơ hội quan sát bọn người Lão hắc, chỉ thấy mấy người đều có hai đôi cánh, thân thể tráng kiện, thoát nhìn cực kỳ có uy thế! Mà hắn có cảm giác, Cam Vân cùng Lão hắc so với năm người còn lại là mạnh hơn rất nhiều, mặc dù đều là hai đôi cánh nhưng hơi thở trên hai người này phát ra so với những người khác cường đại hơn, hơn nữa từ thái độ của năm người xem ra Cam Vân và Lão hắc là đầu lĩnh!

Mà Cam Vân cho hắn cảm giác mãnh liệt nhất, người này chắc chắn sắp đột phá ba đôi cánh, sau lưng phía dưới đã mọc ra hai cực thịt, nếu không nhìn kĩ là không phát hiện ra!

Một khi đột phá ba đôi cánh, tu vi của Cam Vân nhất định sẽ tiến lên rất nhanh, cho dù là chống lại sáu người bọn Lão hắc sợ rằng trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng bị thua!

Nghĩ vậy trong lòng Tần Vũ có chút so đo, dù sao hắn với người Thiên giới này cũng chẳng quen biết ai, muốn ở chỗ này có thể nhanh tìm ra bọn Tần Tư, chỉ bằng vào bản thân hắn thì hoàn toàn là không thể!

Mà bọn người Cam Vân tuy nói là tu vi còn thấp nhưng Tần Vũ trước đây cũng là Chưởng khống giả nhất là trong quá trình khôi phục tu vi, hồi phục lại cánh cho Thiên Ngân hắn cũng đã tham gia rất nhiều! Muốn nâng cao tu vi của bọn Cam Vân tuy nói có chút khó khăn nhưng cũng không phải là không làm được!

Lúc này mọi người đã vỗ vỗ bụng về mặt thích thú! Tần Vũ trầm ngâm một lát nhìn mặt Cam Vân nói:

“Thôn này tổng cộng có bao nhiêu người?”

Cam Vân kinh ngạc nhìn Tần Vũ, đáp:

“Tổng cộng không quá trăm người, mà bọn ta là những người duy nhất có khả năng bảo vệ ngôi làng này!”

“Không phải thôn của các người thường xuyên bị yêu thú tập kích hay sao? Vì sao không rời khỏi đây?”

Cam Vân nói:

“Cũng đã sớm chuẩn bị rời đi, đợt lần này đánh lui được yêu thú chúng ra sẽ chuyển qua một ngôi làng khác lực lượng phòng vệ cũng tương đối mạnh!”

Tần Vũ à một tiếng, nhàn nhạt nói:

“Các người tuổi cũng còn trẻ, tu vi cũng không phải là cao lắm, còn có cơ hội phát triển, chẳng lẽ sau này cứ một mực ở lại thôn trang nhỏ bé này sao?”

Cam Vân sắc mặt trịnh trọng đứng lên nhìn Lão hắc và mọi người thấy trên mặt bọn họ có chút ngưng trọng lại thoáng mỉm cười nhìn Tần Vũ, chần chừ nói:

“Chúng ta nghĩ trợ giúp người trong thôn, nơi này cũng gần với phủ Kim tướng quân, nếu vận khí tốt may mắn có thể làm việc cho Kim tướng quân thì tiền đồ vô lượng a!”

Hắn thở dài một hơi, chỉ là trong mắt hắn rõ ràng biểu lộ không hi vọng lắm về việc này, thậm chí là đã chuẩn bị cho việc bị cự tuyệt!

Tần Vũ mỉm cười nghe Cam Vân nói trong lòng biết bọn họ sợ tu vi cao thấp bị cái người Kim tướng quân kia không để vào mắt! Nghĩ đến Kim tướng quân trong đầu hần đột nhiên nhớ tới ban ngày đã giết chết một nam tử, nghĩ đến bộ dáng lang sói của tên kia đối với Kim tướng quân cũng khinh bỉ vài phần!

Nghĩ tới cũng sắp phải ra ngoài, sáu người tức thì cùng nhau bàn bạc, lớn tiếng thảo luận cái gì đó, như thể nào có biện pháp ra mắt Kim tướng quân, trong lúc nhất thời trong căn nhà đã náo nhiệt vô cùng!

Thấy Tần Vũ mang bộ mặt trầm tư, Cam Vân trong mắt hiện lên một đạo quang mang, nhưng lập tức lại trở lại bình thường!

Đang ồn ào, thần thức Tần Vũ đột nhiên phát hiện ngoài thôn trăm dặm có trận trận hơi thở mãnh liệt truyền đến, lập tức đứng lên quát:

“Bên ngoài thôn có cổ quái!”

Bọn người Cam Vân nghe thấy thế cũng không khỏi kinh ngạc, trên mặt lộ ra thần sắc nửa tin nửa ngờ, mở cửa phòng hướng ra ngoài bay đi!

Tần Vũ kéo Tình Nhi theo phía sau, xa xa phía Tây ngôi làng thấy mấy trăm bóng đen thật lớn từ mặt đất chui lên, giống như động đất khiến mọi người không đứng vững!

“Tất cả mọi người ở yên trong nhà, không đi ra ngoài!” Cam Vân lớn tiếng hô nhìn thanh thế kinh người phía trước của đám yêu thú sắc mặt liền trắng bệch hơi thở khó khăn!

Về mặt của bọn Lão hắc cũng khó coi, nhìn thoáng qua đã có mấy trăm bóng đen tiếp cận liền nhìn nhau lộ ra thần sắc sợ hãi!

Tình Nhi ngược lại bình bình vô cùng, kéo ống tay áo Tần Vũ, trong đôi mắt ánh lên quang mang nhìn vào đêm tối đang có hàng trăm điểm sáng lấp loè, đúng là một chút cũng không sợ!

254. Chương 9: Kim Mao Bằng Thú

“Nhiều yêu thú như vậy, Tình Nhi không sợ sao?”

Tình Nhi gật gật đầu, ngọt ngào cười nói:

“Có Vũ ca ca tại đây, Tình Nhi một chút cũng không sợ!”

Lúc này Cam Vân đã đi tới, thấy hai người còn có tâm tình đùa giỡn, sắc mặt lo lắng nói:

“Các người nên đi nhanh đi, hôm nay có chút kì quái, lại có nhiều yêu thú như vậy, xem ra chúng ta hôm nay lành ít dữ nhiều a! Tần Vũ huynh đệ, mau mang theo Tình Nhi rời khỏi đây đi a!”

Tần Vũ đứng thẳng, thìn thoáng qua sắc mặt khó coi của Cam Vân phảng phất lời nói này có chút nhiệt tình, thấy hần có chút sợ hãi mới thản nhiên nói:

“Các người chỉ cần để ý tới đám yêu thú, không cần quan tâm đến hai người chúng ta!”

Cam Vân lúc này cũng không có cách nào bận tâm tới hai người thấy Tần Vũ nói như vậy cũng không tiếp tục nói nữa lắc lắc đầu nhanh chóng đến bên cạnh bọn Lão hắc!

Phía Tây thôn là một mảng thảo nguyên, phương Đông xa xa có rất nhiều Thiên liên bao quanh thôn. Thảo nguyên cực kì rộng rãi, có thể nhìn xa ngàn dặm khiến lòng người khoan khoái hẳn lên!

Nếu là ngày thường, thôn trang này có vị trí rất tốt, cuộc sống tại đây khẳng định là cực kì thoải mái, nhưng mà cho tới bây giờ thảo nguyên phía Tây cũng là con đường mang đến cái chết!

Cam Vân cùng Lão hắc sắc mặt khó coi nhìn khoảng cách của bọn họ so với yêu thú không đến hai dặm (1 dặm= 360 bước), thật sự không nghĩ ra yêu thú này tại sao lại rời bỏ đại bản doanh trên núi đánh úp xuống thảo nguyên này!

“Kì lạ thật!” Lão hắc nhìn đám yêu thú ngày càng tiến gần, hận hận nói: “Yêu thú vốn không có trí tuệ, chắc hẳn hôm nay có người chỉ huy mới có thể có chiến thuật như vậy!”

Cam Vân gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn phía trước thoáng thương cảm nói:

“Hôm nay sợ rằng chúng ta không thể thoát thân, Ứng Phong, trong chúng ta người có tốc độ nhanh nhất bây giờ mau đi vào thôn đưa toàn bộ trẻ con mang đến Thạch Lâm thôn! Chúng ta ở chỗ này ngăn cản có thể cho người một chút thời gian!”

Một người quay lại nhìn Cam Vân, một nam tử thân thể có chút yếu nhược lắc lắc đầu vẻ mặt cương nghị cự tuyệt nói:

“Chúng ta sợ rằng ngay cả một lần tấn công của bọn chúng cũng đỡ không được, căn bản không cách nào cứu người, chúng ta cả đời huynh đệ muốn chết thì cũng chết một chỗ!”

Cam Vân sắc mặt trầm xuống, giận dữ nói:

“Hồ đồ, trẻ con Thôn này đều là con cháu chúng ta, có thể cứu ra một người thì tốt một người, cho dù có chết cũng đáng, nếu lỗ mãng như vậy, chết có ý nghĩa gì chứ?”

Hán tử được gọi là Ứng Phong kia không có nói gì nữa, thần sắc đã kiên quyết xem ra đã quyết định cùng bọn Cam Vân chiến đấu với bọn yêu quái!

Tần Vũ chấp tay ra sau, thông thả đứng phía sau bọn người Cam Vân, những lời bọn họ nói hắn đều đã nghe hết! Sắc mặt Tình Nhi có chút buồn bã, lắc lắc cánh tay Tần Vũ, nhẹ giọng cầu khẩn nói:

“Vũ ca ca, bọn họ đều là người tốt, huynh cứu bọn họ có được không?”

Tần Vũ cười nói:

“Tình Nhi như thế nào biết bọn họ là người tốt?”

Tình Nhi gãi gãi đầu tựa hỏi một hồi, nói:

“Bọn họ cho chúng ta ăn, lại cho chúng ta chỗ nghỉ ngơi, chính là người tốt!”

Trong lòng Tần Vũ thầm khen Tình Nhi có tấm lòng lương thiện, hơn nữa sớm đã có ý định như vậy, chỉ là bây giờ chưa phải lúc ra tay, bèn nói:

“Yêu thú này rất hung mãnh, Tình Nhi không sợ Vũ ca ca gặp nguy hiểm sao?”

“Không sợ!” Tình Nhi rất vui vẻ, trên mặt lộ ra thập phần tin tưởng Tần Vũ nói: “Vũ ca ca lợi hại nhất, nếu Vũ ca ca bị thương, Tình Nhi cũng phải cùng đám quái vật màu vàng đó liều mạng!”

-o-o-o-

Nhìn đôi mắt Tình Nhi như có sắc thái mộng ảo, trong lòng Tần Vũ phảng phất như bị lay động, trong lòng như bốc lửa!

Đối với Tình Nhi, Tần Vũ đã coi là muội muội nên hết mực quan tâm, trong lòng đã thầm hạ quyết định nhất định phải mang Tình Nhi về Nhân giới, nghĩ đến Lập Nhi cũng sẽ thích một tiểu muội muội hoạt bát đáng yêu như vậy!

Một tiếng vang động trời truyền đến, bọn yêu thú đã tới trước mặt Cam Vân mấy trăm yêu thú thân thể khổng lồ tạo thành vòng tròn, khí thế cực kì kinh người!

... Phía trước là một con yêu thú cực lớn toàn thân lông bao phủ đều có kim quang loè loè, có bốn răng nanh, đôi mắt nhìn chăm chăm mọi người, một đạo nước miếng trong suốt đọng trong miệng đỏ lỏm của nó!

Mỗi một yêu thú đều cao ba thước, ngoại trừ kim mao yêu thú đầu lĩnh kia ra thì đám yêu thú còn lại đều có lông màu trắng, mấy trăm con mắt phóng quang mang lập loè làm cho người ta nhìn thấy sởn gai ốc!

Cam Vân cầm trong tay một trường đao, thân thể hoá thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đón đầu Kim mao yêu thú, trường đao quét tới đầu quang mang trắng loá xuất hiện tới đó, mang theo hơi thở khó nhọc đánh về phía đầu kim mao yêu thú!

Kim mao yêu thú thấy vậy liền há miệng phát ra tiếng kêu “két két” kinh khủng, sau đó hai chân trước giơ lên, móng vuốt sắc nhọn cực lớn vỗ lấy Cam Vân!

Tình Nhi mặc dù vẫn như trước không sợ nhưng nhìn thấy khí thể khấn trương trước mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch, cánh tay nhỏ bé quấn chặt lấy tay Tần Vũ, sợ hãi rời khỏi toàn thân cực kì khấn trương!

Tần Vũ về mặt cực kì bình tĩnh quan sát bọn Cam Vân cũng Lão hắc ngênh chiến, không chút động đậy! Phan!

Cam Vân phảng phất như chém vào da con yêu thú, một tiếng hổ gầm nhất thời phát ra, một đạo máu tươi theo cổ tay hắn chảy xuống, bản thân hắn bị lực phản chấn cực lớn đẩy bay lại phía sau!

Đỉnh đầu Kim mao yêu thú bốc lên một ngọn hỏa tinh, mặc dù một đao của Cam Vân không có ảnh hưởng nhưng khiến nó rất đau đớn liền nổi hung tính! Thấp giọng hồng một tiếng, lắc lắc cái đầu, trong con người phát ra một đạo hung quang giận dữ nhìn Cam Vân.

Cam Vân bị bật lại đằng sau, đôi cánh lập tức giang rộng ra cản không kí phiêu phù giữa không trung cùng yêu thú giằng co!

Bọn Lão hắc một bên cũng không có binh khí nhưng nắm tay cực kì cứng rắn! Nhất là bọn họ vốn tu luyện bốn thể, toàn thân cứng rắn cực kì, hơn nữa còn có đôi cánh sau lưng, thân ảnh cực nhanh, bóng người bay qua chỗ nào nơi đó huyết nhục đầy rẫy, cực kì oanh liệt!

Kim mao quái thú trừng mắt nhìn Cam Vân một lát toàn thân đột nhiên phát ra quang mang mãnh liệt, cái miệng đỏ ngầu chậm rãi mở ra, một khối băng tinh xuất hiện, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân một trận lạnh toát!

Nhất là Cam Vân, khi thấy băng tinh xuất hiện trong miệng yêu thú thì phảng phất như bị điểm huyết, chỉ thì thào nói:

“Kim mao băng thú, Kim mao băng thú... khó trách lại có Thiên tinh!”

Khi thấy băng tinh kia xuất hiện thì đồng tử Tần Vũ đột nhiên co lại, thần thức quét qua phiến băng tinh đó, trong lòng thầm chấn động, âm thầm nghĩ: “Đây là vật gì có thể cứng rắn như vậy! Còn hơn cả là dùng Huyền hoàng khí luyện chế ‘Tàn tuyết’!”

Nếu dùng vật này để luyện khí... Tần Vũ trầm ngâm một lúc cũng là chấn kinh! Trong đầu hiển hiện hình ảnh một... siêu việt tiên thiên Hồng Mông linh bảo!

Đúng vậy, thậm chí là cao hơn cả ‘Tàn tuyết’!

“Chạy mau, Lão hắc!” Một tiếng kêu thê lương vang lên khiến Tần Vũ bừng tỉnh, đã thấy thân thể Cam Vân cơ hồ trong phút chốc đã bị băng tinh xuyên thấu, thân thể bay xa về phía sau!

Mà thanh âm mới chỉ vừa dứt trong tai mọi người! Có thể thấy được tốc độ của băng tinh nhanh kinh người!

Nghe được tiếng kêu của Cam Vân, Lão hắc hai tay nhất thời chấn trước ngực, lập tức trên người xuất hiện hơn mười vết thương mà đôi cánh của hắn nhất thời cũng bị yêu thú làm cho rách nát thoát nhìn đã cực kì thê lương!

Trong mắt Tình Nhi mang theo lệ quang, thấy bọn Lão hắc bị thương, Cam Vân sống chết chẳng biết, cô bé cắn môi thân ảnh chợt loé lên vọt tới trước!

Mà Tần Vũ mới chỉ vừa mới bừng tỉnh, thấy Tình Nhi đã vọt lên trước trong lòng cả kinh vội vàng đánh ra một quyền phách tới phía Kim mao yêu thú!

Tần Vũ ra tay tất nhiên là không phải bình thường, tuy nói là trước mắt hắn mới chỉ là Tinh vân hậu kì, khó khăn lắm mới có thể chiến thắng Thiên nhân ba cánh (lúc trước lại nói là dễ dàng chiến thắng, hic), cũng là hắn nỗ lực phát lực mới có thể làm được. Nhưng nếu là Tinh Thần biến, nhất là lại dùng Hỗn Độn khí để tu luyện uy lực đương nhiên cực lớn!

Kim mao yêu thú thoát nhìn cũng tương đương với Thiên nhân ba cánh thượng đẳng, có khi so với Thiên nhân bốn cánh cũng không hơn kém bao nhiêu. Thân ảnh Tần Vũ di động, trong lúc đó đã đem Hỗn Độn

Tinh Thần lực hoàn toàn mở ra, năm thước quanh thân hoàn toàn bao phủ bởi Tinh Thần lực, mà trong khoảng năm thước đó hẳn chính là vua!

Cho dù là tới bốn cánh, toàn thân tu vi lúc đó bạo phát trong lúc này cũng không thể phá được Tinh Thần lực do Hồn Độn khí tạo thành này! Không có cách nào phá được Tinh thần lực đặc biệt này!

Bạch quang chợt loé lên, trong nháy mắt Kim mao yêu thú đang ngậm Cam Vân đang bị thương trong miệng quay lại nhìn Tần Vũ!

Tần Vũ cười lạnh, nếu nó đã đột phá đẳng cấp bốn cánh thì hẳn cũng có chút kiêng kỵ nhưng nếu là ba cánh đỉnh cao thì đối với hắn mà nói không cần phải sợ hãi!

Trong chớp mắt Tần Vũ đã phi tới bên cạnh Kim mao yêu thú, một đạo quang mang loè ra nhanh như chớp, băng tinh trong miệng Kim mao yêu thú nhằm ngực Tần Vũ mà phóng tới!

Trong mắt Tần Vũ hiện lên vẻ khinh thường, trong Hồn Độn Tinh Thần lực, tất cả đều do hắn quyết định, tuy nói hôm nay lĩnh vực mới hình thành nhưng hắn tin tưởng chỉ cần dựa vào lĩnh vực này đại ca Hồng Mông cùng nhị ca Lâm Mông chống lại hắn cũng không thể thắng!

Quả nhiên như hắn tính toán trước, băng tinh khi tiến vào phạm vi cách hắn năm thước liền không thể tiến tới, phiêu phù trong Tinh thần lực, tới trước mặt Tần Vũ thì dừng lại hoàn toàn!

Đưa tay cầm lấy băng tinh chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, da tay nhất thời xuất hiện một lớp băng, một cỗ băng khí lạnh vô cùng theo hai cánh tay trực tiếp tiến tới đan điền!

255. Chương 10: Đột Phá

Phảng phất như ra lệnh, chỉ còn có hai mươi yêu thú vây quanh bọn Lão hắc số vòn lại đằng đằng sát khí hướng về phía Tần Vũ, chúng còn chưa tiến đến sát khí ghê người đã lập tức truyền tới!

Tần Vũ dùng toàn bộ tâm lực ngăn cản khí lạnh từ băng tinh truyền tới, Tinh vân trong đan điền không ngừng xoay tròn, từng đạo Tinh Thần lực thông qua Ngân hạch bạo liệt mà phóng đến!

Giờ phút này hàn khí lạnh ghê người đã làm tê cứng bả vai của hắn, cả cánh tay bị một lớp băng bàng bạc bao lấy, xa xa nhìn lại như là khối băng, có chút hoa mắt!

Tần Vũ lại không có chút nào cảm thấy đẹp cả, trong lòng cực kì kinh hãi, từng đạo Tinh thần lực cuộn cuộn không ngừng tiến tới bả vai hắn, chậm rãi chống lại hàn khí!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh...

Mấy trăm yêu thú cùng nhằm về phía Tần Vũ trong nháy mắt đánh vào Hồn Độn Lĩnh vực Tinh thần, bên trong Lĩnh vực Tinh thần điên cuồng phát ra âm thanh trầm muộn.

Tần Vũ bức được hàn khí thoát ra ngoài, thở ra một hơi, toàn thân đã không chế tiện tay đưa băng tinh vào trong túi ngực, từ khi hắn tiến vào Thiên giới này ngay cả trừ vật giới chỉ cũng không có, chỉ là tiện tay cất vào trước ngực!

Cũng không biết quần áo hắn làm bằng chất liệu gì mà băng khí lạnh như vậy cũng không ảnh hưởng gì, cũng không thấy băng khí bên ngoài, nghĩ đây là bộ quần áo do Thiên Ngân cấp cho trong lòng hắn không khỏi ấm áp!

Yêu thú tiến vào bên trong Lĩnh vực Tinh thần của hắn không đến mười, hình thể yêu thú quá mực to lớn cho nên phần lớn yêu thú là đứng bên ngoài, con người đỏ rực chăm chú quan sát Tần Vũ!

Một cỗ hơi thở bạo ngược từ đám yêu thú phát ra, lông màu trắng dần biến thành màu đỏ, tiếng gầm thảm thiết của Kim mao yêu thú phảng phất thanh âm đoạt mạng, thúc giục đám yêu thú toàn bộ hướng Tần Vũ mà công kích.

Một tiểu yêu thú đã tiến vào bên trong Lĩnh vực Tinh thần, đã đem Tinh thần không gian phá tới, mà yêu thú bên ngoài không ngừng dồn dập đánh tới, khiến Tần Vũ không tự chủ được bạo khởi Tinh Vân trong đan điền ngân hạch sinh ra tinh thần lực mạnh mẽ.

Lúc này Tình Nhi cùng bọn Lão hắc đã thoát khỏi vòng vây của bọn yêu thú đều lui về phía sau Tần Vũ đã tọa điều tức.

Phốc!

Mấy trăm con yêu thú thay phiên nhau đánh tới, Tần Vũ kiên trì nhưng cảm thấy Tinh thần lực trong đan điền cũng không có cách nào cầm cự lâu hơn, Hỗn Động Tinh Thần không gian cũng không có cách nào bảo trì lâu hơn, phun ra một ngụm máu tươi bắn ra.

Bọn yêu thú đang trong lĩnh vực trong nháy mắt công kích Tần Vũ, bọn Tình Nhi phía sau không kịp cứu viện, tình huống có vẻ cực kì nguy khốn!

Mắt nhìn móng vuốt yêu thú đã tới gần Tần Vũ, Tình Nhi một bên hét chói tai đồng thời điên cuồng chắn trước mặt Tần Vũ ngăn cản móng vuốt!

Sáu người bọn Lão hắc lộ ra vẻ kinh hãi đều tiến tới, lại không biết làm gì không khỏi gầm lên.

Đến đây thì một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần Vũ, một cỗ lực lượng kinh khủng không thể hiểu từ trên người hắn tản ra, lực lượng phần nộ cùng bạo ngược giống như núi lửa vô sắc, tất cả bằng thú toàn bộ biến thành tro tàn.

Tần Vũ thấy nguy cơ trước mắt đã không còn, thu khí, lập tức khoanh chân ngồi xuống khôi phục Tinh thần lực.

Bọn người Lão hắc lại rất kinh hãi nhìn thân ảnh đứng trước Tần Vũ, vui mừng khôn xiết nói:

“Cam Vân, ha ha, nguyên lai là người không có việc gì a! Oh... tiểu tử người đã thăng cấp! Ba cánh, trời ạ!”

Tình Nhi trên mặt cũng mang theo thần sắc cảm kích nhìn thoáng qua Cam Vân chạy đến bên cạnh Tần Vũ, kinh hãi nhìn chung quanh.

Đứng ở trước mặt Tần Vũ đúng là Cam Vân ở xa xa vừa mới bị băng tinh xuyên qua trước ngực, chỉ thấy hắn lúc này ngoài hai đôi cánh sau lưng đã có thêm một đôi cánh nhỏ, xung quanh tản ra nhũ quang màu trắng.

Nghe bọn Lão hắc gọi, Cam Vân quay đầu, ánh mắt lộ ra tình cảm sâu đậm, cười nói:

“Ta đây đâu có chết dễ dàng như vậy, các huynh đệ, chúng ta cùng nhau giết hết đám tạp chủng này a!”

Vừa nói, quanh thân hắn đã bạo liệt quang mang, trong nháy mắt đã giết chết ba yêu thú!

Đã thấy Cam Vân chẳng những không chết ngược lại tu vi lại tiến xa, bọn Lão hắc có chút trầm ngâm, dừng khí lập tức được tăng cao đều nhảy vào trong đám yêu thú, huyết nhục bay đầy trời.

Tần Vũ khoanh chân tọa thiền, vận chuyển Tinh Thần biến, Tinh vân trong đan điền quay nhanh Hỗn Động lực tứ phía như bị thôn phệ không ngừng hút vào trong cơ thể, trung tâm ngân hạch dần dần bạo động, ngân quang loè loè.

Tình Nhi vẻ mặt khẩn trương nhìn Tần Vũ, thấy trên khuôn mặt anh tuấn của hắn khoe miệng mang theo một tia huyết khí, trong lòng đau xót không khỏi hối hận lúc trước đã cầu khẩn Tần Vũ ra tay hỗ trợ.

Kim mao yêu thú tựa hồ có chút lí trí, thấy Cam Vân vừa mới bị nó làm bị thương nay chẳng những khôi phục tu vi nay lại tiến bộ, lại ngửa mặt lên trời hét vang, hai trăm yêu thú còn lại đều không để ý tới bọn Lão hắc liền điên cuồng xông tới công kích Cam Vân.

Mà nó bây giờ lại gắt gao nhìn Tần Vũ đang điều tức, bay nhanh tới phía hắn!

Cam Vân bị đám yêu thú cuốn lấy, tuy nói là đám này tu vi cực kì bình thường nhưng là số lượng rất nhiều. Cho dù là hắn mới đột phá ba cánh, công lực tăng lên gấp đôi nhưng cũng không thể thoát ra đi cứu viện Tần Vũ, cuống quýt hết lớn.

Tốc độ của Kim mao yêu thú cực nhanh chỉ mới vài bước đã tới trước mặt Tần Vũ, đôi vuốt cực lớn quật mạnh tới hắn cùng Tình Nhi.

Tình Nhi vốn thấy Kim mao yêu thú chạy tới trên mặt đã lộ ra thần sắc kinh hoàng nhưng lại quay đầu nhìn thấy Tần Vũ đang ngồi nhập định ở đằng sau thì chẳng biết vì sao trong lòng cô bé đột nhiên tràn ngập dũng khí.

Nhìn thật sâu Tần Vũ tựa hồ như muốn khắc sâu nét mặt này trong lòng, Tình Nhi cắn môi, nét mặt như thiên sứ nay đã có nét kiên định, đôi cánh giang rộng giống như thiên nga đánh về phía kim mao yêu thú.

Phanh!

Kình khí giao nhau liền xuất hiện hàng loạt tiếng nổ, thân thể yếu ớt của Tình Nhi trong nháy mắt bị móng vuốt nọ đánh bay xa vào trong thôn, đánh sụp một toà nhà, sống chết chưa rõ!

Mà móng vuốt của Kim mao yêu thú như trước cực nhanh đánh tới Tần Vũ tựa hồ như nhất định phải đánh cho người trước mắt thành tương mới có thể giải toả mối hận trong mắt nó!

Chỉ là Tần Vũ sao có thể cứ như thế bị nó đánh chết, vừa rồi bị thương cũng là vì bảo vệ bọn Lão hắc mới một mình ngăn cản mấy trăm tiểu yêu thú. Lúc này dưới tác dụng của Hỗn Động lực, thương thế của Tần Vũ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn hồi phục như cũ, tuy nhiên vẫn chưa có mở mắt là bởi vì trong cơ thể đang có phát sinh biến hoá cực lớn!

Khoanh chân ngồi đó, Tinh vân bên trong đan điền xoay nhanh hẳn lên, ngân hạch trong Tinh vân rất nhanh tách ra, một thành hai, hai thành bốn... so với trước không giống, tất cả ngân hạch toàn bộ đều tách ra, Tinh vân trong nhất thời có một mảng ngân quang sáng lạn!

Khi Kim mao yêu thú tập kích cũng chính là thời khắc mấu chốt của đột phá, nếu lúc này dừng lại rất dễ bị Hỗn Động lực phản lại mà Tinh Vân hỏng mất. Cũng chính lúc này Tình Nhi không tiếc tính mạng mà ngăn cản yêu thú, cho hẳn chút thời gian!

Bàn tay cực lớn của yêu thú đã cách đầu Tần Vũ chỉ còn một cánh tay, yết hầu không ngừng phát ra thanh âm kì quái làm cho người ta có cảm giác như là đang hưng phấn!

Phốc...

Thanh âm trầm muộn đột nhiên truyền ra, Kim mao yêu thú đang vui sướng con mắt nhất thời chuyển thành ngạc nhiên, không dám tin cúi đầu nhìn trước ngực, một cái lỗ rất sâu xuyên thủng ngực nó, thậm chí có thể thấy đồng loại phía sau....

Tần Vũ mở to mắt, một đạo ngân quang phát ra trong nháy mắt trở lại bình thường, khuôn mặt anh tuấn lộ ra thần sắc phẫn nộ, quát: “Bạo!”

Theo thanh âm của hắn, Kim mao yêu thú cực lớn kia thân thể đột nhiên nổ mạnh hoá thành đám huyết nhục rồi lại cực kì quỷ dị phiêu phù trong khoảng cách năm thước xung quanh Tần Vũ, không có một giọt máu nào tràn ra!

Tần Vũ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Kim mao yêu thú chết thê thảm, thân thể bị phá nát trên không trung. Tần Vũ lúc này chính là muốn tìm kiếm Tình Nhi!

Ấu yếm cúi đầu, Hỗn Động tinh thần lực trong bàn tay cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể của Tình Nhi, đặng đặng sát khí nhìn bọn quái thú đang vây quanh bọn Cam Vân cũng Lão hắc.

Lúc này trên người Cam Vân đã dày đặc vết thương, mỗi lần thân thể di động đều có hơn mười tia máu bắn ra, nét mặt tái nhợt nhìn có vẻ như đã mệt mỏi quá mức rồi!

Bọn Lão hắc điên cuồng không ngừng công kích yêu thú bên ngoài, muốn tiến vào bên trong ứng cứu Cam Vân nhưng yêu thú bị Cam Vân giết chết rất nhiều. Như trước một trăm thân thể khổng lồ vây quanh, căn bản không có chút cơ hội để tiến vào!

Tần Vũ thấy thế, một tay nắm cánh tay nhỏ bé của Tình Nhi xuất Hỗn Động lực tiến vào trong cơ thể cô bé giúp chữa thương, tay kia vẽ trên hư không một vòng tròn, đồng thời quát:

“Tất cả đều đi tìm chết đi!”

Phốc Phốc Phốc Phốc...

Thoe tiếng thét của hắc Hồn Động lực chung quanh cộng hưởng, từng đạo lực lượng vô hình trong nháy mắt bao vây lấy đám yêu thú. Mà đám yêu thú này thân thể cũng giống Kim mao yêu thú toàn thân đột nhiên đóng băng, thân thể bị phá nát, trong chớp mắt toàn bộ yêu thú đã hoá thành đồng thịt vụn!

Cam Vân cùng bọn Lão hắc ngậy ngốc chứng kiến mọi việc, tựa hồ không tin được đám quái thú vốn đang vây công mình, phải cố gắng hết sức mới có thể bảo trụ tính mạng nay đã hoàn toàn biến thành huyết nhục hết, lúc này mới khó khăn nhìn Tần Vũ, nuốt nước bọt!

“Cái này... cái này là thật ư?” Lão hắc vỗ mạnh vai Cam Vân, khó khăn nói: “Đau không? Chúng ta không phải nằm mơ đấy chứ?”

Cam Vân đau điếng, quát to đột nhiên đá một cước vào hông Lão hắc khiến hắn bắn xa ra ngoài, mắng:

“Đá người một cước đó, đau không?”

256. Chương 11: Qui Phục

“Tình Nhi thế nào?” Cam Vân cũng đã đi tới trên mặt có chút áy náy cùng khẩn trương nhìn kĩ nét mặt của Tình Nhi, giống như thân hình toàn bộ đều tản ra khí thể mê người!

Tần Vũ liếc mắt nhìn Cam Vân nhàn nhạt nói:

“Không có việc gì, thương thế trên người cô bé đã hồi phục, chỉ là không biết vì sao tinh thần bị hao tổn cực kì nghiêm trọng, phải điều chỉnh lại một phen!”

Cam Vân thở dài, trong lòng vốn khẩn trương nay đã bình thản trở lại, vẻ mặt cảm kích nhìn Tần Vũ nói:

“Đêm nay phải cảm ơn người, nếu không có người chúng ta e rằng bây giờ đã không còn tồn tại nữa, trở thành huyết nhục rồi! Làm hại Tình Nhi tiểu cô nương đáng yêu như vậy, thật sự xin lỗi...”

Không đợi hắn nói xong, Tần Vũ khoát tay lạnh lùng nói:

“Không cần nói nhiều, tìm một gian phòng, để cho Tình nhi nghỉ ngơi một chút!”

“Được... tốt... tốt!” Cam Vân gật gù đầu liếc Lão hắc, cẩn thận nói: “Quay lại nhà ta nghỉ ngơi đi a, chính là nơi chúng ta vừa uống rượu ăn thịt đó!”

Tần Vũ gật đầu, mặt không chút thay đổi, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất trong chớp mắt đã xuất hiện trước cửa căn nhà đã của Cam Vân, đẩy cửa tiến vào!

Cam Vân trong lòng rung động cùng cực, nhìn bóng lưng Tần Vũ lảo đảo nói:

“Người này rốt cục là địa vị gì? Không có cánh cũng lợi hại như vậy, ta thấy cho dù là bốn cánh mà đánh với hắn một trận cũng rơi xuống thế hạ phong!”

Lão hắc vẻ mặt đồng ý gật đầu, tựa hồ nghĩ ra chuyện gì thấp giọng nói:

“Cam Vân, chúng ta không phải muốn đi đầu quân cho Kim Tư tướng quân sao? Không bằng như vậy, Tần vũ này cũng rất lợi hại... chủ yếu là hắn tuổi còn trẻ, không bằng chúng ta đi theo hắn a!”

Cam Vân trầm ngâm, ánh mắt lộ ra suy tư! Năm người phía sau cũng đang suy nghĩ, đề nghị của Lão hắc làm bọn họ có chút chần chừ!

“Nhưng là... Cũng không biết hắn nghĩ như thế nào!” Ứng Phong đứng phía sau Cam Vân nhỏ giọng thăm thẳm, trên mặt có vẻ lo lắng không yên!

Cam Vân ngẩng đầu nhìn về phía lão hắc, vừa nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của hắn, tựa hồ đã quyết tâm, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Phải biết rằng Tần Vũ cùng bọn họ thời gian gặp nhau tại đây chỉ có nửa buổi tối, giữa mọi người cũng chưa hiểu rõ về nhau lắm, đối với lai lịch của Tần Vũ, trong lòng Cam Vân hơi có chút vướng mắc lẫn lộn rối như tơ vò, không có cánh, tu vi cao thâm, tính tình lạnh nhạt, những cái này đều khiến cho hắn cảm nhận được Tần Vũ rất là thần bí. Hơn nữa Tình nhi bên cạnh hắn, tuổi còn trẻ cũng đã có tu vi hai cánh, quả thật khiến cho hắn vừa mơ ước vừa đổ kỵ.

Lúc này nhìn thấy lão hắc kiên quyết như vậy, tư tưởng của Cam Vân cũng dao động phần nào, do dự một hồi, trầm giọng nói:

“Nếu mọi người đều không thể quyết định, chúng ta đây giơ tay biểu quyết, ai đồng ý đi theo Tần Vũ giơ tay lên!”

Xoẹt Xoẹt Xoẹt... Năm cánh tay thô đen giơ lên, chính là Cam Vân, lão hắc, Ứng Phong, một gã hán tử đen đúa cường tráng và một hán tử sắc mặt trắng bóng!

Cam Vân nhìn lão hắc, hai người nét mặt đồng thời lộ ra nụ cười, giơ nắm tay lên cùng một cái, thản nhiên nói:

“Dã Lang và Băng Vân chủ trương như thế nào?”

Hai gã hán tử không có giơ tay biểu quyết sắc mặt khó coi nhìn năm người, trong đó một gã đại hán trên trán mọc ra một nốt ruồi đen đứng lên bất mãn nói:

“Chúng ta dù sao cũng là Thiên nhân hai cánh, khổ cực tu hành mấy chục năm, nhưng làm sao không tiến bộ như thế, vậy mà lại muốn đi theo một đứa nhỏ!”

“Hán tu vi cao!” Ứng Phong ở phía sau gã nam tử sắc mặt trắng nõn thấp giọng nói.

“Tu vi cao lại như thế nào? Tóm lại ta thì không cam lòng đi theo một đứa bé, như vậy tốt hơn hết là ở lại canh giữ thôn trang!” Đại hán nốt ruồi đen càng nói càng kích động: “Lúc trước chúng ta bảy người nhưng là nói tự mình có cơ hội thăm viếng mặc hương thư uyển, sau này chúng ta muốn làm anh hùng của Thiên nhân nhất tộc, đi cướp đoạt mỹ nữ của Tu La tộc! Các người cũng tốt lắm rồi, đi theo một tiểu hài tử chẳng những không có khí phách, trên người hán còn không có cánh, ngay cả Thiên nhân cũng không tính là...”

Gió đêm thổi qua, đêm khuya có chút lạnh như băng, đám người Cam Vân sắc mặt rất là khó coi, trong ánh mắt đều vô cùng ngưng đọng khó chịu, nghe hán tử nốt ruồi đen phát ra những lời oán trách.

Tần Vũ nhẹ nhàng đặt Tình Nhi trên giường, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của cô bé trong lòng không có chút tạp niệm, một cổ ôn tình nhàn nhạt trong lòng hiện lên, nét băng lãnh con người đen nhánh đã tiêu mất nhường chỗ cho tia ôn nhu!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân khiến Tần Vũ bừng tỉnh, có chút nhíu mày, không đợi bên ngoài gõ cửa liền nhàn nhạt nói:

“Vào đi!”

Cam Vân cùng năm người Lão hắc lặng lẽ đẩy cửa tiến vào, đã thấy Tần Vũ ngồi trên giường lộ vẻ mặt ôn tình, trong mắt hiện lên dị sắc.

“Chuyện gì? Không cần các người ở đây!” Trên mặt Tần Vũ dần dần khôi phục nét lạnh lùng, trong lòng đối những người này vẫn còn có chút oán giận, dù sao nếu như không tới đây cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy, mà Tình Nhi cũng không phải bị thương!

Có điều là, lưu lại cũng do hán quyết định, cho nên cái loại oán hận này kìm nén ở trong lòng của hán không chỗ phát tiết, khiến cho hán rất là khó chịu! Càng huống chi, Tần Vũ cũng không phải là người không phân biệt thiện ác, sau khi đi tới Thiên giới, dần dần thích ứng với cuộc sống ở Thiên giới, mặc dù đối với bọn không giống với chủng tộc loài người này trong lòng vẫn có chút khúc mắc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự yêu quý Tình Nhi trong lòng hán, yêu chim yêu cả lồng, tự nhiên đối với những Thiên nhân xa lạ này cũng sẽ không ra tay bừa bãi.

Suy cho cùng, hán vẫn chưa hoàn toàn dung nhập vào trong Thiên nhân, dù sao sau khi chuyển sinh bị người ta ruồng bỏ, ấn tượng đầu tiên về Thiên nhân cũng rất kém, hơn nữa trước nay cùng Tình Nhi sinh sống tại ven bờ Tử Hải nơi xa tít mù không có bóng người nào, cho nên mới phát sinh loại cảm giác xa cách không hiểu nhau.

“Thề sống chết đi theo Tần Vũ đại nhân!” Cam Vân thoáng trầm mặc, đột nhiên quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tần Vũ! Theo hán dẫn đầu, phía sau lão hắc bốn người cũng cực kỳ chỉnh tề quỳ xuống, sắc mặt rất là trịnh trọng.

Tần Vũ ngẩn ra, trong lòng vô cùng kinh ngạc, đánh giá cẩn thận đám người Cam Vân, phát hiện trên mặt năm người trừ vẻ trịnh trọng ra thì nhìn không thấy biểu tình nào khác, không nén nổi rất đổi kinh ngạc.

“A? Các ngươi quyết định?”

Cam Vân cũng đang cẩn thận đánh giá Tần Vũ, lúc đầu quyết định đi theo hắn, trong lòng quả thật có chút không thoải mái lắm, vừa nghĩ tới phải đi theo một tiểu hài tử, nét mặt già này của hắn đã nóng như bị phát sốt luống ca luống cuống.

Nhưng là lúc này quỳ trên mặt đất, nhìn mặt Tần Vũ rất là bình tĩnh, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đều bình thản như nước, không khỏi lại có vài phần bội phục. Một tiểu hài tử, bỗng nhiên có nhiều người như vậy thuần phục xin đi theo, đổi lại bất cứ là ai, cũng phải có vẻ kinh ngạc và mừng rỡ chút đỉnh, nhưng mà vẻ bình thản trên mặt Tần Vũ lại chứng tỏ rằng, có lẽ là hắn đã sớm dự đoán trước rồi, hoặc là hắn hoàn toàn xem thường việc thuần phục của đám người này!

Nghĩ tới đây, trong lòng Cam Vân ngược lại có chút thấp thỏm lo lắng, có chút căng thẳng, hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt phân tán dần dần kiên định lại, tay phải đặt ở ngực trái vị trí trái tim, nói:

“Đúng vậy, Tần Vũ đại nhân, chúng ta năm người sẽ vĩnh viễn thuần phục tùy tùng bên ngài, thay ngài loại bỏ hết thảy mọi chướng ngại!”

Lão hắc bốn người cũng đều đặt tay phải ở ngực trái vị trí trái tim, nói:

“Thề phục tùng Tần Vũ đại nhân, vì đại nhân quét sạch hết thảy mọi chướng ngại!”

Tần Vũ đã sống qua vô số năm, sau khi trở thành Chưởng khống giả lại càng thâm thúy trong việc đối nhân xử thế, tuy rằng trong lòng có chút kinh ngạc vì những người này nhanh như vậy đã thuần phục cùng hắn, nhưng trên mặt trước sau vẫn duy trì vẻ bình thản, nghe được đám người Cam Vân thề thốt như thế, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn lộ ra một tia mỉm cười, dùng giọng điệu khoan thai nói:

“Tất cả đứng lên rồi nói chuyện!”

Đánh giá Cam Vân, hắn biết những người này có thể thuần phục đi theo mình, công lao của Cam Vân nhất định là lớn nhất, đám người lão hắc này chắc chắn là do hắn bắt chước theo hắn mà làm, thoáng có chút hiếu kỳ hỏi:

“Cam Vân, các ngươi không phải muốn đi thuần phục Kim Tư sao? Như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Cam Vân trên mặt lộ ra thần sắc ngưng ngững, thật thà nói:

“Đại nhân vì bảo vệ thôn mới làm hại Tinh nhi bị thương, hơn nữa đại nhân tu vi tuyệt cao, chẳng những bảo vệ an toàn cho thôn trang, còn cho chúng ta may mắn còn sống, cho nên mới có cái này ý nghĩ...!”

“Hơn nữa Kim Tư nọ chỉ là nghe đồn, chúng ta cũng chưa nhìn thấy, cứ như vậy tùy tiện đến có lẽ ngay cả mặt hắn đều không nhìn thấy, huống chi còn không biết là hắn có để ý đến bọn ta hay không nữa!”

“Cho nên bọn ta đã qua thương lượng mới quyết định qui phục ngài!” Thanh âm hắn càng nói càng bé, vừa mới quì xuống thuần phục cũng là cực kì mạo muội, nét mặt ngày càng không nhịn được.

Bọn người Lão hắc đứng dậy, cũng là nhất tề cúi đầu!

Tần Vũ sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra chút nào tâm ý, thấy bọn họ chỉ có năm người liền hỏi:

“Còn hai người nữa đâu?”

Cam Vân liếc mắt nhìn Lão hắc ý bảo lão trả lời, Lão hắc cũng không từ chối, nét mặt phẫn nộ, hận hận nói:

“Hai cậu tử kia, mẹ nó, nói đại nhân cái gì là mao đầu tiểu tử, không phải Thiên nhân, ta nhỏ! Chỉ bằng đại nhân cứu tính mạng cả thôn cũng khiến Lão hắc ta qui phục ngài rồi, lai còn nguyện ý cái chó gì theo Kim Tư, ta xem bọn hắn có thể thành công hay không!”

Ngoại trừ Cam Vân, trên mặt bốn người kia đều rất tức giận, hiển nhiên là tức giận hai người kia không cùng bọn hắn qui phục Tần Vũ!

Tần Vũ cười cười, ánh mắt ôn hoà nhìn Lão hắc, nói:

“Lão hắc quả nhiên nóng tính, người có chí, nếu bọn họ nói ta là ‘mao đầu tiểu tử’ chúng ta cũng không cần phải vì họ mà tức giận!”

“Được rồi Cam Vân, thấy các người trung nghĩa đều đủ, ta Tần Vũ hôm nay sẽ thu nhận các người, từ hôm nay trở đi, các người sẽ là Đại tướng trong tay của ta, ta tin sẽ không lâu nữa các người sẽ nhanh chóng thấy được sự đúng đắn trong quyết định của các người!” Trên mặt Tần Vũ lộ ra một cổ hào khí, cái loại khí thế có thể nắm trong tay tất cả mọi thứ này tản mát ra ngoài.

Cam Vân lúc này mới phát giác trên người Tần Vũ mang theo một khí thế ngạo nghễ thiên hạ như vậy, trong mắt ánh lên tia mừng rỡ.

Tần Vũ hài lòng nhìn thần sắc bọn Cam Vân, trong lòng biết bọn họ cũng là không tin tưởng lắm với một người ít tuổi như hắn, sau khi nghe mấy câu đã không còn ý nghĩ đó định nói thêm vài câu thì đằng sau truyền đến một âm thanh mê mẩn:

“Quyết định cái gì vậy?”

Mấy người nhìn nhau rồi lại nhìn Tình Nhi phía sau Tần Vũ vẻ mặt mê hoặc ngồi dậy, khó hiểu nhìn mọi người, rất là đáng yêu!

257. Chương 12: Đạo Pháp Tự Nhiên

Tần Vũ quay đầu lại, vỗ vỗ nhẹ vào đầu Tình Nhi, khẽ cười nói:

“Cảm giác như thế nào?”

Tình Nhi gật gật đầu hưng phấn nói:

“Thương thế đã hoàn toàn hồi phục, hình như tu vi cũng đã tăng lên, phỏng chừng rất nhanh sẽ đạt được ba cánh!”

Lão hắc cũng Cam Vân ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tình Nhi, miệng há hốc, run run nói:

“Đột... đột phá? Trời ạ!”

Năm người bọn họ hận không thể đập đầu vào tảng đá mà chết, một tiểu nha đầu hơn mười tuổi đã đột phá cảnh giới ba cánh, chuyện... này mà truyền ra ngoài người Thiên giới nhất định không muốn sống nữa!

Phải biết rằng bọn Cam Vân đã sống được trăm năm, hơn nữa còn không ngừng tìm yêu thú giết mới có thể trong vòng trăm năm thời gian đột phá ba cánh. Nếu cởi áo ra sẽ phát hiện trên người hắn không có chút nào lành lặn, đầy những vết thương lớn nhỏ che kín cơ thể, có thể nói Cam Vân có thể nhanh tấn cấp như vậy hoàn toàn là do khắc khổ tu luyện gian khổ mà thành, từng chút lĩnh ngộ mà nên.

Nhưng mà Tình Nhi... không người nào có thể nói, chỉ mới hơn mười tuổi đã lợi hại như vậy nếu tới lúc bằng tuổi bọn họ chẳng phải ít nhất cũng là bốn cánh hay sao!

“Không nên đột phá!” Thanh âm của Tần Vũ khiến bọn hắn đang rung động bừng tỉnh, không để ý tới ánh mắt của Tình Nhi, chính sắc trịnh trọng nói:

“Tình Nhi, ta hy vọng muội trong vòng trăm năm không cần cố gắng đạt tới ba cánh!”

Mọi người ngạc nhiên, vẻ mặt Tình Nhi ngày càng uỷ khuất nói:

“Vũ ca ca, tại sao? Tình Nhi muốn sớm đột phá, gia tăng thực lực giúp đỡ huynh mà!”

Tần Vũ trầm ngâm một lúc, nghiêm túc quét ánh mắt qua mọi người, phát tay đưa mọi người tiến vào bên trong Linh vực Tinh thần. Mọi người chỉ thấy toàn thân ấm áp, quanh thân có một tầng năng lượng che kín!

“Công pháp của Thiên nhân quá mức cường hãn, trước cảnh giới bốn cánh thường là tu luyện cực nhanh, cho nên cao thủ trong Thiên giới thì ba cánh là nhiều nhất!” Tần Vũ vẻ mặt trịnh trọng nói: “Ta không

biết Thiên giới trước mặt có bao nhiêu cao thủ ba cánh cùng bốn cánh nhưng nếu là một Thiên nhân bốn cánh đã có thể trở thành thủ lĩnh! Nếu có thể đột phá bốn cánh ta nghĩ có thể tiến vào Thiên nhân tộc mà quản lý một tầng!”

Nhìn vẻ mặt chăm chú của mọi người, Tần Vũ cười:

“Cũng không phải ai cũng có thể làm thủ lĩnh, tuyệt đại đa số Thiên nhân đều khổ sở dậm chân tại giữa ba cánh và bốn cánh, có khi cả đời cũng không thể đột phá!”

“Đúng vậy, trước đây khi chưa đạt tới ba cánh đối với tốc độ tu luyện của bản thân cũng cảm thấy rất hài lòng, nhưng mà hôm nay vừa mới lên ba cánh liền nhận thấy nguyên lai muốn đột phá bốn cánh không phải là chỉ khổ tu là có thể đạt tới được!” Cam Vân thở dài một hơi, âm trầm nói.

Lão hắc cũng mọi người chưa có đạt tới ba cánh cho nên đối với những lời than thở của Cam Vân cũng có chút mơ hồ, đồng thời không tin hẳn vừa đột phá mà có thể cảm nhận được điều này!

Tần Vũ thấy vẻ mặt mọi người như vậy cũng không nói lời nào, nhàn nhạt nhìn Cam Vân xem hắn giải đáp nghi hoặc của mọi người như thế nào.

Cam Vân thấy mọi người không tin, tay phải mở ra chỉ thấy trên bàn tay to bè của hắn cũng chẳng chít vết thương! Bỗng dưng trong bàn tay hắn xuất hiện một nguyên khí cầu màu trắng tinh thuần chậm rãi phiêu phù phía trên.

Sau khi hắn điều khiển khí cầu màu trắng kia lớn dần lên cho tới khi to bằng một nắm tay mới ngừng lại!

Tần Vũ đã lúc này đã mở Hỗn Độn Tinh Thần lực chỉ là tinh thần lực vẫn che kín bên ngoài căn nhà đá, cả ngôi nhà đều nằm trong bàn tay hắn!

Bọn người Lão hắc chỉ cảm thấy áp lực to lớn từ bàn tay Cam Vân truyền đến, không hiểu áp lực gì khiến bọn hắn cảm giác không tốt chút nào, không khỏi cuống quýt lùi lại phía sau!

Cam Vân chậm rãi thu hồi khí cầu nhìn bọn họ cười:

“Các người xem, đây là thực lực hôm nay của ta! Dựa theo tính toán của ta Thiên nhân bốn cánh có thể tạo ra khí cầu to gấp hai mươi lần thế này!”

Hai mươi lần! Lão hắc trên mặt lộ ra thần sắc khó tin, hai mươi lần là khái niệm gì? Nếu nói Cam Vân lúc này có thể đồng thời đánh bại ba gã hai cánh, vậy hai mươi lần chẳng phải có thể đồng thời đối phó sáu mươi gã hai cánh sao....

Tần Vũ cười nói:

“Cam Vân, người biết tại sao lại có loại ý niệm này trong đầu không?”

Cam Vân vẻ mặt không hiểu, nhưng là chuyện này quan hệ đến tu vi tăng trưởng nên rất quan tâm, vội vàng lắc đầu.

“Chuyện này xuất hiện từ lúc các người bắt đầu tu luyện công pháp!” Thanh âm Tần Vũ truyền vào trong tai mọi người giống như lời đề tỉnh:

“Công pháp Thiên nhân tộc đích thật rất phi phạm, chỉ là quá kén người tu luyện, cho nên rất nhiều người mới dừng lại ở giai đoạn ba cánh, thủy chung không cách nào đột phá!”

Trong đầu Tần Vũ hiện ra Công pháp của Nhân giới, nói thật Thiên nhân ba cánh cũng không phải là quá mạnh mẽ, cùng lắm có thể so với Động Hư kỳ, mặc dù Tần Vũ hôm nay chỉ là Tinh vân hậu kỳ lại còn hơn trước đây chỉ so với Kim đan hậu kỳ, hẳn lúc này đã là tương đương Động Hư trung kỳ!

Người Thiên tộc trước khi đột phá bốn cánh thì tu vi là tương đương nhau, một khi tiến vào bốn cánh sẽ trở thành tu chân siêu việt, thiên tiên cũng không để vào mắt. Điều này giải thích tại sao Thiên nhân cố sống cố chết muốn đạt tới bốn cánh, tu vi tăng trưởng tốc độ quá nhanh càng phải lĩnh ngộ nhiều, vì thế mà tuyệt đại đa số rất ít người có thể đột phá bốn cánh.

Công pháp của người Tu chân phân chia ra nhiều cấp rõ ràng, cứ tuần tự từ từ mà tăng tiến, còn công pháp của Thiên nhân cũng là cứ mạnh mẽ như thế mà tiến bộ!

Nghe được Tần Vũ phân tích công pháp, trên mặt mọi người dần dần lộ ra thần sắc tâm phục, Tình Nhi về mặt thật thà nói:

“Vũ ca ca, thời gian dừng lại tại hai cánh càn dài trong tương lai cơ hội để đột phá bốn cánh càn lớn phải không?”

Tần Vũ bật cười nói:

“Đương nhiên không phải, chỉ cần tu luyện căn bản cho tốt, các đẳng cấp tu vi trước bốn cánh vững chắc căn bản không có vấn đề gì! Nhưng không thể vì thế mà áp chế công lực bản thân tăng trưởng, tóm lại là cứ để nó tự nhiên!”

Nói đến đây trong đầu hắn chấn động, tự nhiên, vạn vật tự nhiên, đạo pháp tự nhiên! Chẳng lẽ nói Tinh thần công pháp của chính mình lại không hợp với tự nhiên sao?

Mồ hôi lạnh toát ra, Tần Vũ lắc đầu trầm nghĩ: “Không có khả năng, tinh thần công pháp có thể tu luyện tại Hồng Mông không gian, nếu là tu luyện không thành căn bản là mình đi nhầm đường, cũng có thể do ‘Thiên’ thần bí kia!”

Trầm ngâm một lát, thấy tất cả mọi người đều đang suy tư trên mặt Tần Vũ nở ra nụ cười, đạo pháp tự nhiên, ‘Thiên’ này cũng muốn mọi người tuân thủ tự nhiên chi đạo! Vậy tinh thần công pháp này cũng đã là một bộ phận của tự nhiên, mà nay hắn chuyển thể cũng phải tuân theo ‘Thiên’ đạo tự nhiên chứ!

Không thể nghĩ được sau khi giảng giải cho bọn chúng chính bản thân mình cũng ngộ ra được một chút, trong tâm Tần Vũ hưng phấn vô cùng, chính là vừa rồi đã lĩnh ngộ tâm cảnh của hắn tăng nhanh, ngăn ngừa trong thời gian nửa khắc liền đạt tới Lưu Tinh hậu kỳ!

Mà công lực của hắn đã đạt tới Lưu tinh tiền kỳ hơn nữa còn củng cố lại các kỳ trước đây! Không có thái dương chân hỏa kiến tạo, không có biến hóa thể vật chất tự nhiên tiến vào Lưu tinh sơ kỳ, nguyên hạch màu vàng bằng cái móng tay trong Tinh vân bên trong đan điền bị hơn mười nhân kim hạch bé vây quanh, một tia Tinh thần lực li ti dần hình thành.

Tại kim hạch, mắt thường có thể thấy được tinh thần chi hỏa đang phiêu phù, nóng bỏng khiến thần thức Tần Vũ đều có chút mở rộng!

Tần Vũ cao hứng cơ hồ như muốn hét một tiếng lớn, mười lăm năm thời gian, Lưu tinh sơ kỳ, đây là tốc độ tu luyện gì chứ! Thân thể hắn cũng cực kỳ rắn chắc, từ khi xuất sinh đã được Hỗn Động khí tu dưỡng, chính là tiên khí cũng không có cách nào làm hắn bị thương!

Khó trách Sương nhi nhất định kiên trì cho mình chuyển thể trọng tu, không có nghĩ tiểu tử kia tâm tư thâm trầm! Nghĩ đến Hồng Quân, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp chỉ có ở một người cha, tiểu tử này lại hao tổn tâm tư bức mình chuyển thể, cũng thật khó cho nó a!

Nhìn qua cửa, ánh mắt hắn tự hồ nhìn xuyên qua cửa gỗ, xuyên qua cả Thiên giới, thấy Hồng Quân nét mặt hưng phấn, thấy Lập Nhi đang giang tay nhào tới trong lòng ngực hắn!

-o-o-o-

Nhân giới, Hồng Mông không gian!

Lập Nhi về mặt buồn ngồi trong hoa viên, khắp nơi trên mặt đất phủ đầy hoa cũng không thể khiến nàng quên đi nỗi nhớ Tần Vũ: “Vũ ca ca, đã hai mươi năm rồi không biết chàng tại Thiên giới thế nào! Lập Nhi rất nhớ chàng, không có chàng bên cạnh, Lập Nhi không biết sẽ làm sao vượt qua được ngày tháng dài vô tận này!”

Một đạo thân ảnh lặng lẽ tới phía sau Lập Nhi, cánh tay to khỏe ôm nàng vào lòng, trên mặt khoé miệng có chút nhếch lên, một tia tinh nghịch hiển hiện!

Lập Nhi cả kinh, lập tức trên mặt cũng nở nụ cười:

“Sương nhi, con lại nghịch ngợm rồi, Băng nhi đâu? Như thế nào không thấy nàng ta!”

Thanh niên phía sau mân mê cái miệng, nói to:

“Mẫu thân, người không nên nhắc tới nàng ta, thật vất vả con mới cướp lại được nàng khỏi Thiên nhân tinh, lại nhắc tới nàng thật thương tâm a!”

Lập Nhi vỗ cánh tay Hồng Quân đứng lên nhìn hẩn lại thấy có hình bóng của Tần Vũ, thất thần nói:

“Không biết cha con tại Thiên giới thế nào, có giống chúng ta hay không!”

Hồng Quân trong mắt hiện lên một đạo thống khổ nhưng lập tức lại kiên quyết:

“Cha tại Thiên giới tốt lắm... mẫu thân, người sẽ không trách con chứ?”

Những năm gần đây, Hồng Quân cơ hồ một mực để ý tới ánh mắt của mọi người, đối với Tần Vũ chuyển thể nhìn ánh mắt mọi người là có thể đoán ra chuyện đó có liên quan mật thiết tới Hồng Quân. Tần Vũ chuyển thể căn bản là Hồng Quân thúc ép!

Tuy nói tất cả mọi người đều biết Hồng Quân sẽ không hại chính cha mình nhưng là nghĩ đến Tần Vũ lại một lần nữa phải khổ cực tu luyện trong lòng đều không thoải mái, tuy ngoài mặt đối với Hồng Quân còn khách khí nhưng trong lòng vẫn là có chút oán hờn!

Hồng Quân có điều khó nói, Thiên đạo là chuyện chỉ có thể biết không thể nói, cho dù là hẩn hết sức giải thích cũng không rõ, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu từ ngày tu luyện, lại có La Bằng quấy nhiễu khiến cho hẩn cực kì buồn rầu.

258. Chương 13: Rối Loạn Thân Phận

Nói gì thì nói, Hồng Quân cũng hiểu được chính hẩn đã dùng một chút thủ đoạn đã bị Tần Vũ nhìn ra, chỉ là Tần Vũ đối với hẩn vạn phần tin tưởng, tin tưởng hẩn sẽ không làm hại cha mình nên mới bán tính bán nghi chuyển thể sống lại. Huống chi đối với thần nhân mà nói trăm ngàn năm ngắn ngủn thì có tính là gì, Hồng Quân cho Tần Vũ một con đường có thể trở thành siêu việt Chương không giả tất nhiên là Tần Vũ phải đi thử sức một phen, cho dù không thể thành công chỉ ít cũng là Chương không giả. Huống chi Tần Vũ mang trên mình Tu La kim nguyên băng do tự thân máu huyết cùng tu vi ngưng kết mà thành tiến nhập lực đạo luân hồi vẫn có thể như thế mà sống lại!

Lập Nhi nhìn Hồng Quân có chút thương cảm, trong lòng rất chua xót, nàng cũng biết Tần Vũ chuyển thể sống lại không phải vì chuyện cứu bọn người Tần Tư mà là vì đuổi theo một cấp bậc tồn tại cao hơn, hoặc là có thể nói là đuổi theo vinh hăng!

Chỉ là điều này đối với nàng vô cùng tàn nhẫn! Trước khi hai người đến với nhau nàng cũng đã phải đợi thời gian rất dài rồi, hôm nay lại khiến nàng phải đợi chờ thêm nữa thật khiến người ta không đành lòng!

Thở dài, thu lại vẻ mặt đang thương cảm, Lập Nhi tản ra quang mang thần thánh của một mẫu thân, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của Hồng Quân, nhẹ giọng nói:

“Mẫu thân như thế nào có thể trách con! Ta hiểu rõ cha con, nếu không phải là chàng nguyện ý cho dù là kéo đi chàng cũng sẽ không đi chuyển thể sống lại!”

Nhìn hình dáng Hồng Quân ngày càng trưởng thành, Lập Nhi cười:

“Ta nghĩ có lẽ sau khi cha con hiểu được Hồn Độn lực mới có ý nghĩ chuyển thể!”

Hồng Quân môi run lên định nói điều gì lại bị Lập Nhi lấy tay che:

“Sương nhi, ta cũng là Thần Vương, cũng đoán ra được một chút về ‘Thiên’, không nên tiết lộ Thiên cơ, lúc đó Cha con có thể sẽ gặp nguy hiểm!”

Hồng Quân gật gật đầu, nghĩ đến sau khi Tần Vũ chuyển thể Cổ Bàn vẫn trong tình trạng ngủ say có chút áy náy nói:

“Chỉ là đáng thương cho Cổ Bàn, chỉ vì ổn định không gian này của chúng ta hẩn vẫn còn đang ngủ say!”

Lập Nhi gật gật đầu, trịnh trọng nói:

“Sương nhi, ta không biết con tu luyện công pháp gì, nhưng ta có thể khẳng định con đường phía trước của con sẽ không giống người khác, cho nên một khi đã đạt được thành công, nhất định phải báo đáp cho tốt Cổ Bàn vốn đã có ân nghĩa với Tần gia chúng ta!” Hồng Quân sắc mặt nghiêm túc gật đầu đáp ứng, hai người lại nói chuyện mấy câu đang muốn rời đi phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ:

“Hồng Quân, ta xem ngươi giải thích thế nào! Mẫu thân, Hồng Quân hấn khi dễ con!”

Chỉ thấy La Băng đang yêu kiều đứng trên thân cây, trên mặt mang theo vẻ nữ nhân gia, không ngừng dậm chân, thoang thoảng có hình tượng của một người đã từng là bá chủ của Tu La giới!

Hồng Quân thấy thế không khỏi lắc lắc đầu, ra vẻ đáng thương nhìn Khương Lập:

“Mẫu thân, con còn muốn tu luyện...”

“Tu luyện tu luyện... tu cái đầu quỷ của ngươi á! Hồng Quân, hôm nay nếu ngươi lại bỏ mặc ta, ta lập tức cùng gia gia rời khỏi Thần giới này!” La Băng cơ hồ nói một chữ nghiêm rằng một cái nói.

Tu La Thần Vương cùng La Băng đã gặp gỡ, chỉ là bối phận hai người thật sự khác nhau nhiều lắm. Nhắc tới Tu La Thần Vương, Hồng Quân không nhịn được cười lại nghĩ tới tình huống lúc La Băng cùng Tu La Thần Vương gặp mặt!

Hai người gặp nhau, Tu La Thần Vương là cực kì vui vẻ, thấy hậu nhân của mình lại cùng nhi tử Tần Vũ có quan hệ hơn nữa tu vi của Hồng Quân cũng không thấp, Tu La Thần Vương lập tức ra lệnh cho La Băng gọi Khương Lập là mẫu thân...

Nhưng mà lại nghĩ tới La Băng xưng hô với bản thân mình thì như thế nào thì sau Tu La Thần Vương cũng là cười khổ không biết La Băng như thế nào có thể xưng hô với hấn, không thể gọi là tổ tông a!

Cuối cùng cũng là do Lâm Mông đề nghị La Băng gọi Tu La Thần Vương là gia gia, gọi Khương Lập là mẫu thân. Tất nhiên cũng vì vậy mà Tu La Thần Vương và Khương Lập là bình bối tương giao...

Bối phận hoàn toàn rối loạn! Càng thêm buồn cười, vui nhất chính là Hồng Quân nay đã sắp tiến vào Thiên Tôn cảnh giới đến lúc đó không hiểu sẽ xưng hô với bọn họ như thế nào... Khi nghĩ đến vấn đề này Lâm Mông lại đột nhiên như có chuyện gì khẩn cấp nói:

“Ai da, đột nhiên ta nhớ tới tại nơi nào đó có chuyện gì, cứ như vậy đi a, ta đi trước!” Dứt lời thân ảnh biến mất!

“Uy...” Hồng Quân nghĩ tới sẽ đến một nơi thật đẹp du ngoạn, bên tai hấn lại truyền đến một tiếng thét cùng với tiếng dậm chân không ngừng, hấn mới định thần quay đầu nhìn lại đã thấy thân mẫu chẳng biết khi nào đã biến mất, cái miệng nhỏ nhắn của La Băng đang chu lên khóc ở bên cạnh.

Nghĩ đến tình cảnh bi thảm sắp tới, Hồng Quân vỗ mạnh cái trán trong lòng một trận khổ não nổi lên.

-o-o-o-

“Đại nhân, chúng ta hôm nay đi đâu?” Nhìn thôn làng trống không xơ xác trong lòng Cam Vân lại nổi lên bi thương, nơi này cũng là nơi hấn sinh ra và lớn lên, tuy nhỏ nhưng lại ẩn chứa cả kí ức từ nhỏ đến lớn!

Nhìn Cam Vân cùng bọn Lão hắc buồn bã, Tần Vũ mỉm cười nhẹ giọng nói:

“Chúng ta đi tìm người!”

Vỗ vỗ cái đầu bé của Tình Nhi, Tần Vũ đã có một cách, mỗi lần vỗ vỗ đầu cô bé cảm nhận những sợi tóc mềm mại lướt qua ngón tay hấn mới có thể cảm nhận được đây là thế giới thật!

Cam Vân thở sâu ra một hơi, đắm vào ngực Lão hắc, thản nhiên nói:

“Các huynh đệ, không nên khó chịu như thế! Người trong làng chúng ta ở Thạch Lâm thôn khẳng định là cực kì an toàn, như vậy chúng ta có thể rảnh tay đi làm đại sự, không nên vương bận nữa!”

Lão hắc cũng không thua đắm vào ngực Cam Vân, lúc lắc cái đầu, gạt nước mắt nói:

“Cam Vân nói đúng, chúng ta đều là nam chi có chí hướng, không thể cứ ở mãi nơi này, hôm nay đã được thoả nguyện vọng nên vui mới phải!”

Dứt lời hần cười ha hả, bọn Ung Phong phía sau cũng cười to lên!

Tần Vũ cùng Tình Nhi thấy mấy người Cam Vân cười trong lòng cũng là cực kì phức tạp. Nghe Cam Vân nói ngoại trừ hần và Lão hắc ra, nam tử gầy yếu kia là Ung Phong, trong mọi người tốc độ phi hành là nhanh nhất, có khả năng trèo lên những bức tường rất cao!

Hai người kia là hắc bạch nam tử vốn là Hùng Ngưu và Bạch Hổ, ngoài ra người có thân hình trắng kiêu như con cọp kia là Dã Hùng!

Tình Nhi hay nói đùa:

“Sao các người đều là dã thú vậy!” khiến năm người một trận buồn bực.

Thấy năm người đều khôi phục lại trạng thái bình thường Tần Vũ nhìn vô tận thảo nguyên phía trước nhàn nhạt nói:

“Từ hôm nay chúng ta sẽ tiến vào vô tận thảo nguyên, nơi nào càng có nhiều cao thủ càng nhiều nguy cơ, các người đã quyết định cùng theo ta xông pha chưa?”

“Thề đi theo đại nhân!” Năm người cùng đồng thanh nói, thanh âm hùng hậu truyền xa. Hoa sen một bên nở rộ, ánh mặt trời chiếu xuống tạo ra quang mang thuần khiết phẳng phất như vì bọn họ mà tiến biệt.

Lúc này trong thạch phòng bọn Cam Vân còn có chút lưu luyến nhưng lúc này đã chính thức cam tâm tình nguyện. Trong lòng bọn họ, bên cạnh có Tần Vũ mười lăm tuổi chỉ điểm cho bọn họ tu luyện, cũng biết người này tự mình tu luyện là không cần ai chỉ điểm trong lòng năm người thâm kính nể!

Tần Vũ hài lòng gật đầu, ngược nhìn về phía Đông thảo nguyên, nơi đó là nơi hần đã xuất sinh tại Thiên giới, cho dù là trước kia hần bị cha mẹ vứt tới vùng hoang dã nhưng sâu trong lòng hần vẫn còn cảm kích!

Cảm kích vì bọn họ có thể khiến hần thuận lợi chuyển sinh, càng thêm cảm kích bọn họ đưa hần vứt đi mới khiến cho hần chuyên tâm tu luyện Tinh thần công pháp...

Cứ kiên định bước tới, đạp chân tiến về hướng mặt trời, cuối cùng mọi người cũng đã thấy một cái thôn nho nhỏ, có thể nghỉ ngơi sau một chặng đường gian nan.

Trên thảo nguyên nơi nơi đều là thôn trang, nơi đây là giải đất rìa bên ngoài Thiên nhân tộc, những người ở đây đều là tu vi thấp hoặc không có hi vọng trở thành Thiên nhân bốn cánh.

Bọn người Tần Vũ đều là rất cẩn thận hơn nữa vẻ mặt như hung thần ác bá của Cam Vân cơ hồ không có trở ngại gì xuyên qua đám thôn trang, khi qua mỗi một thôn đều được tiếp đãi chu đáo khiến cho bọn Lão hắc cùng Cam Vân rất vui vẻ! Đương nhiên, trong đó Tình Nhi... được ưu đãi nhất... cũng là người vui vẻ nhất!

Nhìn hoàng hôn phía chân trời, Tình Nhi sôi nổi quanh quẩn bên Tần Vũ, thỉnh thoảng lại giả mặt quỷ nhìn Lão hắc, cực kì đáng yêu. Mà bọn người Lão hắc cũng là rất yêu quý Tình Nhi, một phần là vì cô bé còn nhỏ yếu, phần là vì cô bé quá xinh đẹp, tính cách hoạt bát, tâm địa lương thiện cho nên dọc đường đi vô luận xảy ra chuyện gì đều rất quan tâm đến cô bé!

Phía trước đã là bờ biển, có thể thấy sóng biển Tử Hải dạt dào mà trong lúc này trước mặt Tần Vũ xuất hiện một khoảng tối, chính là một cái thôn nhỏ, đương nhiên là có bọn Cam Vân thì cũng sẽ được tiếp đãi chu đáo.

“Chúng ta nhanh tới!” Tần Vũ hít sâu một hơi bình thản nói: “Các người theo sau, hai người chúng ta vào trước!”

Mặc dù không biết vì sao thoát nhìn Tần Vũ lại trầm trọng như vậy, nhưng là hơn một tháng nay mọi người vẫn ở chung với nhau. Bọn người Cam Vân cũng nhìn ra được tâm tình Tần Vũ lúc này không tốt lắm cho nên mới gật đầu không dám hỏi!

Tình Nhi sau một tháng hành tẩu trên thảo nguyên cũng đã biết rất nhiều thứ, mặc dù tâm địa vẫn thuần phác như trước nhưng cũng đã hiểu được rất nhiều tình thế. Thấy Tần Vũ có chút không vui cô bé liền kéo hần nũng nịu nói:

“Vũ ca ca, huynh làm sao vậy? Thôn này có gì không ổn sao?”

Nghe được thanh âm của Tình Nhi, Tần Vũ cũng đoán mọi người đều có ý vậy nhưng không có như bọn Cam Vân tưởng tượng, Tần Vũ nở nụ cười, sắc mặt bình tĩnh nói:

“Nơi này có hai người thân cũ của ta, chỉ khi nào nhìn thấy mặt bọn họ ta mới có thể vui vẻ được!”

Dứt lời hắn đi đến phía trước!

259. Chương 14: Vách Ngăn Tâm Tư

“Nơi đó là Thiên liên hải dương!” Tần Vũ ngẩng nhìn một khối Thiên liên màu trắng tinh thuần tại phương xa, nhàn nhạt nói: “Ta chính là tại nơi này sinh ra!”

Bọn người Tình Nhi cũng là lần đầu tiên nghe hắn nói về thân thể của mình, không nhìn được bên nhìn về phía mặt đất chỉ cảm thấy tinh quang màu trắng khôn cùng tỏa ra khác thường, rất là xinh đẹp.

“Lớn quá a... so với thôn chúng ta lớn hơn nhiều!” Lão hắc cẩn thận nhìn thoáng qua Tần Vũ thấp giọng nói: “Địa phương lớn như vậy, không biết sinh trưởng biết bao nhiêu Thiên liên a, lại có biết bao nhiêu Thiên nhân sinh ra! Thôn này có khả năng sản sinh a!”

Cam Vân đập vào sau gáy Lão hắc một cái, nói:

“Nói nhảm, thôn này lớn như vậy, nhiều người tất nhiên là số lượng nhiều hơn!”

Lão hắc cười cười, gãi đầu không lên tiếng.

“Vũ ca ca, tại sao huynh xuất sinh nơi này nhưng lại cùng ta sống một chỗ vậy?” Tình Nhi nhìn Thiên liên hải dương lại nhìn thoáng qua Tần Vũ ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, thần sắc khó hiểu.

Cam Vân cuống quýt liên tục nháy mắt ra hiệu cho cô bé, cô bé lại vẫn chú ý tới Tần Vũ không may nhìn thấy được sắc mặt Cam Vân đã ứng hồng lên, bộ dáng lo lắng.

Thấy sắc mặt Tần Vũ âm trầm dần, Cam Vân trong lòng lo lắng, ở chỗ này xuất sinh, lại cùng Tình Nhi cũng một chỗ lớn lên, mà bọn họ chỉ sống ở bờ biển Tử hải, vẫn là không có người sống ở đó... thế này mà còn phải hỏi sao, khẳng định là bị vứt bỏ rồi!

Trong khi Cam Vân chờ đợi trong lo lắng, Tần Vũ nhàn nhạt liếc mắt xoa đầu Tình Nhi nói:

“Vũ ca ca cùng Tình nhi có duyên cho nên sau khi xuất sinh chỉ sống cùng muội tại bờ biển Tử hải!”

Tình Nhi đảo mắt, nụ cười đáng yêu hiện lên, hưng phấn nói:

“Chính là Vũ ca ca đối Tình Nhi tốt, sau này chúng ta cũng sẽ không phân li phải không?”

Tần Vũ sắc mặt cứng lại, trầm mặc một hồi lâu rồi đi tới.

Tình Nhi thấy Tần Vũ không có nói gì khuôn mặt hoạt bát nhất thời xụ xuống, đáng thương là bọn Lão hắc lại cười hề hề, lại khiến cô bé gần như phát khóc! Lão hắc quý nhất là Tình Nhi, mặc dù mới ở chung một tháng thời gian nhưng đối với Tình Nhi lão đối xử như là nữ nhi của mình, thấy cô bé uỷ khuất như vậy vội vàng tới trước mặt không ngừng an ủi.

Tần Vũ đứng ở một mảnh đất trống giữa thôn, chỉ có một cây đại thụ phía trên. Lúc này đã tối, trong thôn ngoại trừ bọn họ ra cơ hồ không có bóng ai khác, xung quanh bốn bề im lặng.

Vận xuất nguyên hạch màu vàng bên trong Tinh vân, một đạo tinh thần lực màu vàng từ trên người hắn tản ra, tâm cảnh đã đạt tới Lưu tinh hậu kỳ nên thần thức chậm rãi tản ra bốn phương tám hướng, sau một lát đã bao phủ toàn bộ thôn này.

Sau khi tới Thiên giới, Tần Vũ phát hiện tu vi của thần nhân nơi này không cách nào so sánh, mức độ chênh lệch quá lớn, cơ hồ như mỗi lần gia tăng một cánh chim thực lực nếu so với tu chân giới là đã vượt qua hai cấp. Chẳng những là công pháp của Thiên tộc, ngay cả Tinh thần công pháp của hắn hoàn toàn dùng Hỗn Độn lực tu luyện cũng xảy ra những biến hoá lớn.

Tu vi hôm nay tuy mới chỉ là ở Lưu tinh sơ kì, nếu là kiếp trước có thể so với Nguyên Anh kì. Nhưng hôm nay xem ta, xét về uy lực mà nói Lưu Tinh sơ kì còn mạnh hơn rất nhiều so với Động hư kì trước đây rất nhiều, Tần Vũ tin tưởng nếu đạt tới Lưu Tinh hậu kì sợ rằng ngay cả tu chân Độ kiếp kì cũng không phải là đối thủ của hắn!

Thần thức hắn bao trùm cả thôn, một hình ảnh hiện lên trong đầu hắn, một đôi vợ chồng già nua bình thường đang trong một căn nhà lá nói chuyện. Khi thấy nét mặt bọn họ thì trong lòng cũng nhảy dựng lên, hai người này đúng là cha mẹ đã đưa hắn tới thế giới này.

Thân ảnh chợt loé lên trong nháy mắt đứng ở cửa căn nhà lá, Tần Vũ do dự đứng đó bồi hồi. Mọi người thấy Tần Vũ đột nhiên đứng trước cửa một căn nhà lá, cũng đoán được thanh âm già nua bên trong truyền ra, chủ nhân của ngôi nhà chính là cha mẹ hắn, tất cả đều im lặng đứng phía sau chú ý về mặt của hắn.

Trong lòng Tần Vũ vô cùng phức tạp, Thiên đạo tự nhiên khiến cho hắn lĩnh ngộ hết thấy tâm thần, song sâu mà không thấu. Mà chính bản thân hắn còn cảm thấy không thấu, cũng bởi vì khi hắn đến thế giới này lại bị cha mẹ vứt bỏ!

Cho dù là vẫn còn hận hai người đã từ bỏ hắn nhưng đôi nam nữ già nua này cũng tính là có ân, dù sao cũng khiến hắn thuận lợi chuyển thế sống lại. Trong lòng Tần Vũ đây là điều vẫn vướng bận lâu nay, vẫn nghĩ nợ ân tình hai người này cho nên trước khi đi tìm bọn người Tần Tư phải đưa tâm niệm này giải trừ, nếu không một khi công lực đột phá tâm thần hắn rất dễ bị tâm ma quấy nhiễu.

Đương nhiên nếu đạo lí này giảng cho bọn người Cam Vân cũng là không phù hợp, Thiên nhân tu luyện chính là lực lượng trong cơ thể, nói trắng ra là thiên lực chính là lực lượng cường đại của bản thể, xuất hiện tâm ma là rất ít. Mà không giống với người tu chân, cảnh giới công lực và tu luyện phải phối hợp với nhau mới có thể phát huy lực lượng cường đại.

Chỉ nghe trong căn nhà lá một thanh âm nữ già nua truyền đến:

“Cũng không biết đứa nhỏ bị chúng ta vứt đi hôm nay ra sao? Có còn sống hay không!”

Cha Tần Vũ, Tần Hải, nghe được nữ thanh đó nói hắn lại lạnh lùng quát:

“Không có cánh, hắn như thế nào có thể sống được? Cũng tại ngươi không có bản lĩnh, lại sinh ra quái vật a!”

Âm ỉ như có tiếng nữ nhân khóc truyền ra, chỉ nghe một giọng nữ nói:

“Việc này không hoàn toàn trách ta a! Cũng chính ngươi không có bản lĩnh, cũng là ngươi nhẫn tâm vứt đứa trẻ ra ngoài!”

Hai người trách cứ lẫn nhau chỉ trách đối phương là không khỏe. Tần Vũ ở ngoài cũng không nhịn được, không thể tưởng tượng được hai người kia lại độc ác như vậy, lúc trước lại muốn trực tiếp giết chết mình.

Nghĩ vậy sắc mặt hắn dần dần khó coi sau đó thành kiên định, lại biến thành lạnh lùng, toàn thân bỗng đứng tản mát ra khí thế lạnh như băng.

“Là ai ở bên ngoài vậy?” Bị hơi thở lạnh như băng của Tần Vũ ảnh hưởng, Bạch Hổ vội lui lại phía sau vô tình đạp phải một nhánh cây khiến Tần Hải phát giác.

Thấy bên ngoài không có đáp lại, Tần Hải sinh ra dự cảm không tốt trong lòng, vội vàng đẩy cửa ra ngoài quan sát một hồi nhưng không thấy bóng ai.

Chỉ thầm một câu Tần Hải lại quay trở vào trong tiếp tục cãi nhau.

“Đại nhân, người không vào sao?” Đứng giữa thôn, Cam Vân ngạc nhiên trong lòng thắc mắc hỏi.

Trầm mặc sau hồi lâu, Tần Vũ mới gật gật đầu chậm rãi đi ra ngoài thôn.

“Ứng Phong!” Tần Vũ quát lớn: “Ngươi đi tới bên cạnh chặt cho ta một gốc cây thiên liên!”

Ứng Phong nghe vậy liền ngăn người, cười khổ nói:

“Đại nhân, một gốc cây Thiên liên có thể là một tính mạng a!”

Tần Vũ thản nhiên nói:

“Tính mạng thì sao? Sống chết nhất định có thiên qui, nếu ngươi không đi thì ta đi!”

Thấy bộ dạng Tần Vũ lúc này Ứng Phong đâu còn dám nhiều lời chỉ là cười khỏ nhìn Cam Vân, thân ảnh chợt loé, đôi cánh chim trên không trung xẹt qua nhất thời không còn bóng dáng!

Tần Vũ nói xong lập tức đi ra phía ngoài thôn thẳng đến một nơi cách đó ba dặm mới dừng lại.

Mọi người cố gắng lắm mới đuổi kịp, nhìn Tần Vũ bất động tại chỗ toàn thân kim quang sáng lạn đứng một bên.

Sau đó Tần Vũ huy động tinh thần lực màu vàng trong tinh vân, từng đạo Hỗn Động lực vô hình ngưng tụ bên cạnh hắn, nồng nặc như thực chất không đến thời gian nửa nén hương trong hư không nổi lên một cái lò luyện khí trong suốt.

Khi cái lò luyện khí trong suốt cao nửa người này hiện lên thì trong mắt mọi người cũng là kinh ngạc không thôi, thật không thể nghĩ ra Tần Vũ hao phí khí lực xuất ra lò đỉnh này nhằm mục đích gì.

Giờ phút này ngay cả Tình Nhi đều thấy tâm tình Tần Vũ không tốt cho nên cũng chỉ là kinh ngạc nhìn hắn tạo ra cái lò luyện khí kia.

Tốc độ của Ứng phong quả nhiên cực nhanh, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh Tần Vũ trong tay có hai cái Thiên liên nở rộ tản ra hơi thở màu trắng.

Tần Vũ tiếp nhận Thiên liên trong tay Ứng Phong, toàn thân đột nhiên phát động một đạo lửa bùng cháy mạnh, trong nháy mắt đã đốt cháy cái lò đỉnh do Hỗn Động lực kia tạo thành, ngọn lửa cổ quái cường đại thoát nhìn cực kì đáng sợ, chính là tinh thần chi hỏa của hắn.

260. Chương 15: Đẳng Cấp Vũ Khí

“Xem ta ‘Kiền Khôn’ còn có thể sử dụng!” Tần Vũ nhíu mày nhìn đỉnh lò do Hỗn Động lực cấu thành tự nhiên “Bất quá tu vi hôm nay quá thấp muốn phát huy hết khả năng của ‘Kiền Khôn’ thì không có khả năng rồi! Ai, nơi này nguyên liệu luyện khí quá ít lại không có cách nào sử dụng các công pháp xem ra chỉ có thể sử dụng lò đỉnh đơn giản này luyện chế hai kiện pháp bảo thôi!”

Bọn người Tình Nhi nghe hắn lầm bầm sau hồi lâu cũng không hiểu đang nói gì, cái gì là ‘Kiền Khôn’, cái gì là ‘pháp bảo’? Lão hắc tò mò muốn hỏi cho ra nhẽ bị Cam Vân kéo sang bên cạnh nhẹ giọng nói:

“Để đại nhân làm xong rồi hỏi cũng không muộn!”

Lão hắc ngẩn mặt ra, quay đầu lại thì thấy Tần Vũ đưa toàn bộ tinh lực truyền vào lò đỉnh trước mặt!

Hai đoá Thiên liên trong tay Tần Vũ không thể phủ nhận loại sen này có thể sinh ra Thiên nhân nhất định là linh khí có thừa mà Ứng Phong thực không muốn sát sinh, hai đoá hoa sen kia cũng là không có kết xuất đài hoa như bình thường! Còn lâu nữa mới kết ra đài hoa! Tần Vũ lắc lắc đầu, cũng không nói gì mặc dù trong lòng hắn cho đến bây giờ không cho rằng bản thân là một người Thiên tộc nhưng có thể không sát sinh hay là giết càng ít là tốt nhất!

Điểm này so với quan điểm sinh tử do số cũng không xung đột cho nên hắn bắt Ứng Phong làm vậy.

Một ngọn lửa màu vàng từ trong đan điền dâng lên đi qua cánh tay trực tiếp truyền vào lò đỉnh, lò đỉnh chỉ có tác dụng luyện chế một ít khí bằng cái chén. Khi tới Thiên giới, Tần Vũ chính thức là một kẻ tay trắng, tất cả nguyên liệu luyện chế pháp bảo đều đã giao cho Lập Nhi, lúc này hắn chỉ có thể dùng lò đỉnh thu khí.

Lò đỉnh trước mặt như thực chất dưới tác dụng của tinh thần chi hỏa phanh một tiếng bộc phát ra bùng bùng ngọn lửa, mặc dù không có thần giới hư vô nghiệp hỏa cường đại nhưng nếu để luyện chế pháp bảo bình thường thì như vậy là đủ rồi.

Tinh thần chi hỏa trong đan điền cuộn cuộn không ngừng phóng vào lò đỉnh, ngọn lửa màu vàng cũng dần dần chuyển sang màu nhạt.

Tần Vũ rất nhanh đưa hai đoá hoa sen bay vào trong lô đỉnh, tinh thần chi hoá trong cơ thể đột nhiên gia tăng rồi tăng độ nóng, trong lúc đó lô đỉnh bị ngọn lửa thiêu đốt chỉ thấy trong không trung lơ lửng hai đoá hoa sen xuất hiện phía trên ngọn lửa rồi chậm rãi hoà tan...

“Đại nhân rốt cục là đang làm gì?” Thấy động tác của Tần Vũ, ngay cả Ứng Phong cùng Hùng Ngưu, Bạch Hồ và ba người kia đều muốn đứng lên, không biết hẳn tạo ra lô đỉnh rồi cho hai đoá hoa sen vào trong là vì cái gì.

Cam Vân là người lớn tuổi nhất đồng thời cũng trải nghiệm nhiều, không chớp mắt nhìn Tần Vũ, chần chừ nói:

“Ta từng nghe một người đi ngang qua thôn từng nói qua sau khi đột phá bốn cánh liền có tư cách đi vào trung tâm thảo nguyên mà nơi đó có người chuyên luyện chế vũ khí! Ta nghĩ, Tần Vũ đại nhân là đang luyện chế vũ khí a!”

“Vũ khí? Chính là mấy cái loại đao kiếm gì phải không? Lại còn phải dùng chuyên môn gì đó luyện chế sao?” Lão hắc mân mê cái miệng vẻ mặt khinh thường nhìn Cam Vân trong lòng thầm nghĩ ta không cần vũ khí cũng có thể cùng băng thú đại chiến.

“Người thật là u mê!” Cam Vân đá một cước về phía Lão hắc lại bị hắn né, mắng: “Chuyên môn luyện khí sao có thể để so sánh với đao kiếm củi được, vũ khí này cực kì cường đại chẳng những có thể bổ núi nghe nói vũ khí của đế quân thậm chí ngay cả Thiên giới đều có thể huỷ diệt a!”

Vừa nói ánh mắt lại chăm chú nhìn Tần Vũ.

Chỉ thấy cái lô đỉnh phía trước đã biến mất, mà hai khối ngọc sáng bóng đang phiêu phù trước mặt Tần Vũ.

Bên tai vang lên tiếng quát của Tần Vũ, song thủ phát ra tinh thần lực màu vàng chung quanh Hỗn Độn lực lại khởi động.

Một vùng không gian chừng mười thước được hình thành, ba thước xung quanh linh khí xuất hiện trước mặt mọi người, trong ánh mắt Tần Vũ lộ ra vẻ ngưng trọng, có chút khó khăn huy động tinh thần chi hoá che kín phía trên đoàn linh khí, nháy mắt trong tay xuất hiện hình dạng một cái chùy hoàn toàn do Hỗn Độn lực hình thành!

Sau khi luyện chế xong! Tần Vũ mồ hôi chảy ròng ròng, đoàn khí này thật không đầy đủ, không có hắc phàm thạch, không có gì có thể bổ sung cho khí thêm hoàn mỹ, chỉ có thể dùng Thiên liên luyện chế, bắt quá trong Thiên liên ẩn chứa năng lượng cùng linh khí cũng coi như là tạm ổn!

Mà điều làm hắn đau đầu nhất chính là hôm nay sau khi chuyển sinh tu vì quá thấp thậm chí ngay cả hư vô nghiệp hoả cũng không có, cho nên cho dù có Hồng Mông linh khí cũng không thể thổi hoá.

Linh khí bao bọc hoả quang lóng lánh, khoảng cách giữa ngọn lửa với linh khí ước chừng chỉ có một li, Tần Vũ đồng thời đưa hai đoàn khí bằng cái chén kia phóng tới trên ngọn lửa, ngậm một ngụm Hỗn Độn khí giờ cái chùy trong tay lên phún vào!

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng cổ quái ẩn chứa như có qui luật truyền vào tai, tay Tần Vũ vung lên, cái chùy xẹt qua không gian có chút vụn vẹo khiến bọn người Cam Vân có chút hoảng sợ.

Động tác của Tần Vũ vô cùng ảo diệu tựa như thân thể hoà cùng vạn vật, huy động chùy thủ, khi thì rất nhanh khi thì thông thả, khi thì tốc độ đều đặn, trên trán chảy xuống từng dòng mồ hôi, có thể cảm thấy hắn rất mất lực!

Mọi người mở to hai mắt đều chìm đắm trong cảm giác cực kì mỹ cảm này, chỉ thấy trong Thiên Địa lúc đó đã hiện rõ đạo lí, nhất là với tu vi của Cam Vân, đúng là hắn đã khoan chân ngồi xuống, hai tay để trên đùi tiến nhập thiền định.

Bọn Lão hắc còn lại vẫn đang chăm chú quan sát động tác Tần Vũ, tựa hồ không phát hiện Cam Vân đã tiến vào trạng thái yên tĩnh, với tu vi của bọn họ chỉ cảm giác thấy động tác của Tần Vũ vô cùng đẹp phẳng phát giống một loại công phu nào đó.

Tình Nhi cũng là vừa phát hiện, nhắm chặt hai mắt, dùng toàn bộ thần thức quan sát động tác của Tần Vũ, chỉ thấy Tần Vũ huy động chùy thủ vô cùng hợp lí, đúng là hoàn toàn đưa lực lượng bản thân xuyên qua chùy thủ.

Từng đạo lực lượng khắc sâu vào trong lòng Tình Nhi, thần thức cô bé cũng thông thả quan sát.

Tần Vũ lúc này tâm càng tịnh, thần thức hoàn toàn đặt trên đoàn linh khí, mỗi khi nện xuống một chùy lại rất nhanh xem xét lượng khí vừa đủ, lại xem còn có tạp chất không.

Suốt thời gian một ngày một đêm thời gian, Tần Vũ mới dừng lại, trên hư không đã hình thành hai thanh kiếm, không đến một lúc hai bảo kiếm liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy rất nhanh sau đó Tần Vũ khắc lên thân kiếm năm trận pháp, mỗi cái đều là lục cấp trận pháp của thần giới, xem ra mấy năm nay Tần Vũ cũng không có lười biếng nghiên cứu trận pháp, có thể bố trí trận pháp cực kì dễ dàng.

Keng keng, hai thanh bảo kiếm trong nháy mắt lại hiện lên, hai tay Tần Vũ đồng thời xuất ra hai đạo tinh thần lực màu vàng, chỉ thấy hai thanh kiếm phát ra rung động mãnh liệt cùng thanh âm ông ông, phẳng phát như có linh tính bay đến hai bên Tần Vũ không ngừng xoay quanh hẳn.

“Oa... thật là đẹp a!” Tình Nhi sớm đã nhận biết thủ pháp của Tần Vũ, thấy hai thanh kiếm không ngừng bay quanh Tần Vũ với quang mang sáng loá không khỏi hâm mộ.

Tần Vũ quay đầu, nhìn Tình Nhi cười, thanh âm trầm ấm nói:

“Các người là vũ khí đầu tiên do ta luyện chế tại Thiên giới nên hãy gọi các người là Tu La và Thiên nhân a!”

Vừa nói xong, kim quang trên chuôi hai thanh kiếm hiện lên dần dần xuất hiện hai hàng chữ nhỏ trên đó.

Thầm than một tiếng, Tần Vũ lắc đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng, trong lòng thầm nghĩ: “Không có nguyên liệu luyện chế cùng ngọn lửa tương ứng, luyện chế pháp bảo cũng là kém như vậy! Không khỏi tiếc nuối đã giao cho Lập Nhi một bộ luyện chế thần khí cùng nguyên liệu, nếu có thể mang tới đây thì tốt a!”

Thu hồi hai thanh kiếm, quay đầu định nói điều gì đó đã thấy vẻ mặt Cam Vân khiếp sợ nhìn mình, bị bỏ bị ba nói:

“Địa... địa cấp vũ khí, trời ạ! Ta có thể may mắn thấy địa cấp vũ khí! Đại nhân, ngài có thể luyện chế vũ khí lợi hại như vậy!”

Tần Vũ ngạc nhiên nhìn Cam Vân vẻ mặt không dám tin, trong lòng có chút buồn cười, nhưng vẫn nhàn nhạt nói:

“Địa cấp vũ khí? Là gì?”

Ừc Ừc! Cam Vân nuốt nước miếng, thiếu chút nữa là sặc, há hốc mồm kinh ngạc nói:

“Đại nhân, người biết luyện khí chẳng lẽ lại không biết cấp bậc vũ khí của Thiên nhân tộc sao? Thiên, Nhân, Địa ba cấp vũ khí, trong đó Thiên là lợi hại nhất, tiếp theo là Nhân, Địa là kém nhất!”

Tần Vũ không nói gì chỉ nhìn Cam Vân, Địa cấp... kém nhất, hẳn cũng nói là lợi hại! Trong lòng thầm nghĩ, xem ra Thiên nhân tộc về đẳng cấp pháp bảo cũng không quá rõ ràng! Nghĩ vậy trong lòng hẳn không khỏi có chút tò mò, theo như lời Huống Thiên Minh nói Thiên giới chính là không gian cao cấp nhất trong các vũ trụ, công pháp thì không nói nhưng ngay cả các loại thực vật cùng pháp bảo thì lạc hậu vô cùng, chẳng lẽ đây là Thiên giới sao?

Thấy sắc mặt Tần Vũ âm trầm, trong lòng Cam Vân rất khẩn trương, cẩn thận nói:

“Địa cấp vũ khí tại đây trong chúng ta căn bản không ai có tư cách để sử dụng, có lẽ trong Tử Dực Thiên Vương thành mới có thể thấy! Cho nên ta mới nói đại nhân lợi hại!”

Tần Vũ lắc đầu, nghĩ ngợi một lát chỉ nghĩ Thiên giới này như vậy sao lại có tư cách làm không gian cao cấp nhất, nếu như bọn người Cam Vân nói thì luyện chế vũ khí cao cấp là quá khó sao!

Trong lòng Tần Vũ rất hiểu, pháp bảo này có thể luyện chế thành cực phẩm tiên khí cũng là đã cực kì khó khăn, nếu muốn thăng lên một bậc sợ rằng phải hao phí rất nhiều nguyên liệu.

261. Chương 16: Thanh Kiếm Có Linh Tính

Tình Nhi nhìn trường kiếm trong tay Tần Vũ, ánh mắt sáng ngời nhìn thanh kiếm ánh lên trong ánh trăng, nũng nịu nói:

“Vũ ca ca, có thể cho Tình Nhi một cái được không?”

Tần Vũ sững sờ, lắc đầu cười:

“Không thể!”

Tình Nhi lập tức phụng phịu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng:

“Tại sao? Tình Nhi vẫn thích thanh kiếm này!” Bàn tay mềm mại chỉ chỉ trường kiếm màu lam trên tay Tần Vũ, chính là cây mà hắn gọi là ‘Tu La’.

Theo hướng ngón tay cô bé chỉ, thanh ‘Tu La’ như có linh tính phát ra tiếng ong ong, thân kiếm không ngừng rung động khiến bàn tay Tần Vũ rung lên tê tê.

“Không thể tưởng được người cũng biết tâm ý của ta!” Tần Vũ cầm lấy ‘Tu La’, cười mắng: “Người thật là háo sắc mà, bị Tình Nhi làm cho mê hoặc rồi sao!”

Bọn người Cam Vân hoảng sợ nhìn về phía Tần Vũ thấy hắn đang nhìn trường kiếm màu lam lầu bầu, trong lòng rất là khiếp sợ.

Ông ông... trường kiếm lại rung lên tựa hồ như đối với lời nói của Tần Vũ rất là bất mãn, một đạo lam quang từ mũi kiếm bắn đến trực tiếp đánh vào mắt Tần Vũ.

Tần Vũ vung tay áo lên nhất thời thu lại lam quang, kinh ngạc:

“Sao! Cùng tính chất với Hỗn Độn nguyên khí sao, như thế nào lại vậy?”

Trong lòng hắn cực kì nghi hoặc, đánh giá cẩn thận ‘Tu La’, đúng là vậy, trong hơi thở có Hỗn Độn lực mà ‘Thiên Nhân’ kiếm kia lại là tiên khí cực kì bình thường.

“Chẳng lẽ là...” Tần Vũ tự nhủ: “Chẳng lẽ Tu La hút hết toàn bộ linh khí của Thiên nhân sao?” Nghĩ vậy, trong lòng hắn liên lên một ý nghĩ, nhìn Tình Nhi phụng phịu chu cái miệng vẻ mặt đáng thương kia, ôn nhu nói:

“Tình Nhi, muội thật sự muốn cây... Tu La này sao?”

Tình Nhi nghe vậy liền gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong.

Ngón tay Tần Vũ nhẹ nhàng vuốt lên trên thanh kiếm Tu La, nó phát ra một trận thanh âm oang oang, rồi nói:

“Đã là như vậy, các ngươi cũng là có duyên, Tu La ta hy vọng người có thể vĩnh viễn làm bạn bên cạnh Tình Nhi, nhưng nếu làm không được ta ngay bây giờ sẽ phá hủy người!”

Nói xong lời cuối, sắc mặt Tần Vũ đã nghiêm trọng hẳn! Bọn người Cam Vân không biết vì sao Tần Vũ lại quay đầu về phía thanh kiếm kia nói chuyện nhưng thấy thanh kiếm kia không ngừng rung động trong lòng cũng đoán được thanh kiếm này có linh tính thật sự, lúc này đã sợ đến mức không nói ra lời!

Trường kiếm có linh tính, thật là một chuyện kinh khủng!

Cảm nhận được ý tứ của Tu La truyền đến Tần Vũ mới hiện nụ cười vung tay đưa nó cho Tình Nhi, nói:

“... trước tiên hãy nhận lấy Tu La này đã, đợi sau này từ từ luyện hoá!”

Tình Nhi gật gật đầu, cũng học theo hắn từ ngón tay chảy ra một giọt máu tươi đọng lại trên thanh Tu La, chỉ thấy Tu La trong nháy mắt nhập vào trong cơ thể cô bé, một giọt máu tươi rơi trên mặt đất!

Tần Vũ ngẩn người, lập tức méo mặt, không thể tưởng tượng được cây Tu La này lại đặc biệt như vậy, vừa mới uy hiếp nó nó đã oán mình, lại còn không cần nhận máu của Tình Nhi nữa chứ, quả nhiên không đơn giản a!

Trong lòng hắn đối với Tu La đã có nhiều phán đoán chỉ là hôm nay tất cả đều là thí nghiệm tạm thời chưa có xác định mà thôi.

“Cam Vân, đưa thanh kiếm này cho hai vị lão nhân, nói cho bọn họ cấp bậc của vũ khí này!”

Cam Vân cẩn thận nhận thanh kiếm trực tiếp từ Tần Vũ, hai cánh tay đều có chút phát run, địa cấp vũ khí căn bản là Thiên nhân ba cánh như hắn không có khả năng tiếp xúc, nếu không phải là vị lão giả kia đi ngang qua thôn đã từng giảng giải cho hắn biết chút ít về đẳng cấp vũ khí thì sợ là hắn căn bản là không nhận ra phẩm vị của thanh kiếm này!

Chỉ là cứ như vậy mà mang đi cho... thật sự là đáng tiếc! Cam Vân cầm trường kiếm, nhìn chăm chăm Tần Vũ ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

“Cho bọn họ một chút tự bảo vệ, có cái ‘Thiên Nhân’ kiếm này, bọn họ tại chỗ này an toàn hơn rất nhiều!” mắt Tần Vũ hiện lên đạo quang mang: “Mà ta cũng chính là muốn báo đáp ân tình bọn họ đưa ta tiến nhập không gian này, trong lòng có thể thoải mái mà đột phá!”

Cam Vân trầm ngâm một lúc rồi hiện lên vẻ dứt khoát, gật gật đầu, thân ảnh biến mất trong màn đêm!

Bốn người Lão hắc bây giờ mới khôi phục bình thường, vẻ mặt sùng bái nhìn Tần Vũ, u mê nói:

“Đại nhân, người như thế nào học được luyện chế vũ khí vậy? Không biết Lão hắc có thể bái người làm sư phụ để người dạy ta luyện khí chi đạo không...?”

Tần Vũ không đợi hắn nói xong, liền lắc đầu cự tuyệt nhưng thấy hắn có vẻ như vô cùng thất vọng trong lòng cũng có chút áy náy:

“Luyện khí chi đạo không phải là cứ cố gắng là có thể học, nghĩ đến năm đó ta vì trở thành tượng thần...” Thanh âm Tần Vũ nhỏ dần, trong lòng âm thầm cảnh cáo mình không nên đưa truyện kiếp trước nói ra ngoài!

“Tóm lại, muốn học luyện khí chi đạo là phải học rất nhiều kiến thức từ phương diện luyện khí và phải học trận pháp nữa! Mà cái này đòi hỏi người không ngừng nghiên cứu cùng tu luyện, không có trăm nghìn năm thời gian không có cách nào lĩnh ngộ!”

Tần Vũ nhàn nhạt nói, trong đầu hiện ra tình cảnh tu luyện kiếp trước, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười!

Tình Nhi sau khi có Tu La trong tay liền thích thú vuốt ve không ngừng đùa bỡn, không ngừng triệu nó từ trong cơ thể ra, rồi lại nhập vào cơ thể, lại thấy đám người Lão hắc thềm chảy cả nước miếng.

Một tiếng gió vang lên, Cam Vân đã đứng bên cạnh Tần Vũ, mặt mỉm cười nói:

“Đại nhân, may mắn không làm ngài thất vọng!”

Tần Vũ gật gật đầu, than vãn:

“Sau ngày hôm nay, các người bắt đầu tranh thủ thời gian tu luyện, chúng ta sẽ không đi dọc theo thảo nguyên nữa, từ từ tiến vào trung tâm thảo nguyên!”

Mọi người đều nghiêm túc hưởng ứng, ngay cả Tình Nhi vẻ mặt cũng hưng phấn đáp lại.

* * *

Trung ương thảo nguyên, cung điện thật lớn trên núi.

“Khải bẩm đế quân, Thiên Hồn thiếu gia đã trở lại!” Trên một khu đất rộng rãi, kim phát nam tử trên người tỏa ra một cỗ khí thế làm cho người ta không dám trực tiếp nhìn tận mắt, uy thế mười phần.

Một lão nhân cung kính đứng giữa đại điện, cúi đầu nói:

“Lần này thiếu gia thu hoạch được rất nhiều!” Chỉ thấy lão nhân hai tay chấp trước mặt, trường bào rộng thùng thình có cảm giác lão cực kì gầy yếu, mà sau lưng hắn lại có sáu cánh!

Kim phát nam tử sắc mặt đang nghiêm nghị liền lộ ra vẻ hài lòng nở nụ cười, giọng nói ôn hoà:

“Ngàn nhi đứa nhỏ này, không sai, hắn còn mạnh hơn đại ca Tuyết Phong nhiều lắm! Nói cho hắn, thành quả lần đi săn này toàn bộ cho hắn, đây là đạo lí cha không tranh với con! Ha ha...”

Tiếng cười vui vẻ vang khắp cả đại điện, trong đại điện trống trải rất ít người.

Lão nhân gật gù đầu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười khoan khoái, nhẹ giọng nói:

“Thiên Hồn thiếu gia hôm nay đã ở đằng sau đại điện, để quân có muốn gặp hắn không?”

Kim phát nam tử tựa hồ rất không vừa ý, hơi thở trầm xuống, liền cười nói:

“Khó có được tâm ý của nó, quay lại gọi nó vào đây đi!”

Lão nhân cười cười lui ra ngoài, không lâu sau lão đã dẫn theo một người tướng mạo cực kì anh tuấn mái tóc bạc tiến vào.

“Nhân Thiên Hồn bái kiến cha!” Thanh âm rất lạnh, đứng thẳng hàng bên cạnh Lão nhân, trên dưới toàn thân đều tản ra sát ý mãnh liệt mà sau lưng hắn cũng có sáu cánh chim!

Kim phát nam tử thoạt nhìn phi thường vui vẻ nhẹ nhàng cười nói:

“Thiên Hồn nhi, chơi đùa có vui không?”

Trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nay đã lộ ra nụ cười, cung kính đáp:

“Cha, con lần này đi săn bắt được hai mươi mĩ nữ Tu La tộc, trong đó có ba cực phẩm trong đó một người đã cấp cho đại ca!”

“Ha ha... ta rất vui!” Kim phát nam tử đứng lên, ánh mắt nóng rực nhìn Lão nhân nhàn nhạt nói: “Những năm gần đây, người đã dạy dỗ Thiên Hồn tốt như vậy, công lao của người rất lớn, rất lớn!”

Lão nhân khom người hành lễ, khiêm tốn nói:

“Là để quân vĩ đại nên nhi tử mới xuất sắc như vậy, sự dạy dỗ của Nhan Lí mới có tác dụng! Thiên Hồn thiếu gia cũng là thông minh lanh lợi, khắc khổ tu luyện!”

Thiên Hồn lạnh lùng đứng bên cạnh nghe Lão nhân nói vậy cũng không nói gì.

Kim phát nam tử khoát tay, cười mắng:

“Không nhờ bao nhiêu năm như vậy người cũng vẫn còn giảo hoạt! Từ mai trở đi, trở lại Thiên Thần điện tu luyện, cho người mười năm thời gian, sau mười năm vô luận là học được cái gì đều phải rời đi!”

Nhan Lí quì mạnh xuống, con mắt rưng rưng:

“Nhan Lí bái tạ để quân hậu ái! Nhất định không phụ lòng để quân!”

Kim phát nam tử gật gù đầu, quay nhìn về phía Thiên Hồn, ôn tồn nói:

“Thiên Hồn nhi, muốn phụ vương ban thưởng cho con cái gì?”

“Thiên Hồn khẩn xin phụ vương giải trừ cấm chế của đại ca, đại ca tâm địa nhân từ không đành lòng sát sinh cũng không phải là đại ác...”

“Được rồi, nói yêu cầu khác!” Không đợi Thiên Hồn nói xong, kim phát nam tử sắc mặt bỗng lạnh lùng, nhất thời trong đại điện lưu động một áp lực lạnh như băng.

Trong mắt Thiên Hồn hiện lên một đạo bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói:

“Xin phụ vương thành toàn!” Dứt lời quì xuống đất, có vẻ như chưa đạt được mục đích thì không bỏ qua!

Kim phát nam tử sắc mặt ngày càng âm trầm, trong mắt loé hàn quang, nhìn Thiên Hồn sau hồi lâu mới nhàn nhạt nói:

“Theo ý người đi! Trước tiên mang ca ca người đến Thiên khanh (khanh là cái hầm lớn hoặc một cái hố lớn), nếu hấn không thể mang về một vụn cái đầu của người Tu La thì đừng quay trở lại!”

“Vâng, thưa cha!” Thiên Hồn thấy đã đạt được mục đích, nhanh chóng dập đầu rồi cùng Nhan Lí ra khỏi đại điện.

-o-o-o-

“Lão đại, phía trước có một toà thành chúng ta có nên đi vào đó nghỉ ngơi không!” Cam Vân nhìn thành trí cực lớn phía trước vẻ mặt khao khát nhìn Tần Vũ, nửa năm gần đây bọn họ đã hành tẩu trên thảo nguyên ngay cả bóng người đều không có thấy qua, hôm nay thấy thành trì trên mặt mọi người đã xuất hiện thần sắc hưng phấn.

Tần Vũ ngược lên nhìn thành trên tường thành trì viết ba chữ to “Tử Dục thành”!

262. Chương 17: Tử Dục Thành

“Đại nhân, Tử Dục thành này tựa hồ như cửa ngõ của thảo nguyên!”

Tần Vũ phóng thần thức, sau khi hấn từng bước tăng đến cảnh giới Lưu Tinh hậu kì thần thức tại Thiên giới đã có thể bao phủ phương viên trăm dặm.

Chỉ cảm thấy thần thức tới đâu đều có tường thành bao phủ, không nhận được kinh ngạc:

“Ứng Phong, tốc độ người nhanh nhất dọc theo tường thành bay một vòng xem nó dài đến đâu!”

Nhìn Ứng Phong nhanh rời đi, Tần Vũ tự hỏi chẳng lẽ Tử Dục thành chia cắt cả thảo nguyên sao? Nếu là như thế này vậy có chút bội phục những người quản lí Thiên giới này, đưa Thiên nhân tu vi thấp toàn bộ đến rìa thảo nguyên sau đó cách li bọn họ khỏi quần thể Thiên nhân, quả thật là khôn ngoan!

Tinh Nhi trên đường đi vẫn nghịch ngợm Tu La kiếm, thậm chí khi Tần Vũ nói chuyện cũng không có quan tâm, mọi người cũng vì thế mà buồn cười, hiểu được tiểu cô nương này cực kì ham vui, lại si mê một thanh kiếm như vậy.

Không đến thời gian một nén nhang Ứng Phong nhanh chóng bay trở về sắc mặt có chút khó coi, tái nhợt không còn hột máu, rơi xuống trước mặt Tần Vũ thở hổn hển nói:

“Đại nhân, Tử Dục thành có cổ quái!” Ánh mắt hấn lộ ra sợ hãi: “Tường thành cũng có thể di chuyển! Ta rõ ràng đã thấy được bên kia của tường thành nhưng vô luận là bay về phía nào tường thành đều bám theo ta, thủy chung không cho vượt qua giới hạn tường thành!”

“Hơn nữa chỉ cần tiếp cận tường thành liền có một áp lực cực kì cường đại truyền đến khiến cho ta không thể bay!”

Xem ra Ứng Phong là bị dọa, sắc mặt ngày càng khó khăn, một bầu áp lực không khí khấn trương tràn tràn trong tâm mọi người!

Tần Vũ bình tĩnh nghe Ứng Phong nói trong mắt bộc phát một trận tinh quang, kinh ngạc nói:

“Trận pháp! Không thể tưởng tượng được Thiên giới cũng có trận pháp!”

Theo như lời Ứng Phong nói Tần Vũ hoàn toàn có thể khẳng định tường thành này đã được bố trí trận pháp, chỉ có trận pháp mới có thể tạo cho người ta ảo giác, mới có thể sinh ra áp lực cường đại như vậy.

“Xem ra Tử Dục thành làm cho người ta phải tò mò a!” Hấn lần bầu nhìn cửa thành cực lớn của Tử Dục thành, nhẹ giọng nói: “Chúng ta vào thành!”

Dứt lời hướng cửa thành đi đến!

“Sao...” Vừa mới bước vào đại môn, Tần Vũ đã cảm thấy một áp lực cường đại truyền đến, toàn thân u mê, ngay cả đi cũng khó khăn. Trong mắt loé tinh quang, tinh thần lực màu vàng trong cơ thể bộc phát trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, bước chậm đều chấp tay đi trước.

Mà bọn người phía sau Tần Vũ lại không có dễ dàng như vậy, Cam Vân cố gắng đã đành, hôm nay hấn cũng là Thiên nhân ba cánh vô luận là thể nào cũng có thể gắng gượng bước tới. Nhưng bọn Tình Nhi năm người thì không ổn, năm người theo phía sau Cam Vân vừa mới bước đi được trăm thước liền bị một cỗ áp lực đè lên người khiến bọn họ bước đi rất khó khăn.

“Vũ ca ca, mau giúp Tình Nhi!” Cảm nhận được xương cốt toàn thân như bị rạn nứt toàn thân Tình Nhi phát ra quang mang màu nhũ nhưng thân thể dù sao cũng không biến thái như Tần Vũ chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân ê ẩm, khiến cho hơi thở cũng khó khăn.

Bốn người Lão hắc cũng giống vậy, trên mặt mồ hôi ướt đầm, sắc mặt trắng bệch, có thể nói là cho dù chạy, bước, ngồi, bò đều không thể tiến lên một bước. Nghe được Tình Nhi gọi, bọn người Lão hắc cũng là lộ ra vẻ chờ giúp đỡ, đợi Tần Vũ có thể đưa mọi người vào trong thành.

Quang mang xung quanh Tình Nhi ngày càng chói mắt, cỗ áp lực vô hình kia tựa hồ cảm giác được sự phản kháng của cô bé liền gia tăng áp lực lên hai lần.

Chỉ thấy sắc mặt tươi cười của Tình Nhi trong nháy mắt đã chuyển sang trắng bệch, thần sắc thống khổ.

Tần Vũ thấy vậy thân ảnh chợt loé, tới bên cạnh bọn Tình Nhi và Lão hắc, thấp giọng quát:

“Hỗn Độn Linh vực Tình thần!”

Một cỗ lực lượng vô hình từ trên người hấn phát ra, ngoại trừ Cam Vân, mọi người đều cảm thấy cỗ áp lực vô hình kia nhất thời không còn nữa.

“Thật đáng sợ!” Toát mồ hôi lạnh, trên mặt Ứng Phong lộ ra nét sợ hãi, run run nói: “Đại nhân, chính là lực lượng đó đã khiến thuộc hạ không thể nhúc nhích!”

Tần Vũ gật gật đầu, mặt không chút thay đổi nói:

“Nơi này đích xác có chút kì quái! Trước tiên đem các người vào trong thành đã!”

Dứt lời năm cỗ tinh thần lực màu vàng đột nhiên phát ra, đưa Tình Nhi, Lão hắc, Ứng Phong, Hùng Ngưu và Bạch Hổ bao lại, thấp giọng nói:

“Đi theo ta mau!”

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tình Nhi sau đó nhanh nói.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, phẳng phất như mọi người đang ở thế giới khác vậy, chỉ cảm thấy tất cả như mộng cảnh! Ngay cả Tần Vũ khi thấy cảnh vật trước mắt này cũng rung động, miệng há lớn.

Tần Vũ đầu cứng ngắc, mắt nhìn nơi nào nơi đó cũng là ngã tư đường xinh đẹp sạch sẽ cùng những căn nhà bắt mắt, hai bên ngã tư đường đều mọc một loại cây cao lớn, những cây cao lớn đó phát ra khí tức cũng là... thần mộc khí tức!

“Trời ạ...” Phía sau truyền đến một trận rên rỉ, nghe đúng là thanh âm Lão hắc than vãn, quay đầu nhìn lại đã thấy hấn thất thần quỳ xuống đất, hai tay không ngừng vuốt ve mặt đất như vuốt da tay mềm mại của một cô gái vậy, tựa hồ hấn sợ bàn tay thô kệch này sẽ làm mặt đất xuất hiện vết xước vậy!

Trên ngã tư đường người đi lại không nhiều lắm nhưng có thể thấy được Thiên nhân nơi này sống cực kì an dật, chỉ là chẳng biết vì sao những người này ba cánh có thậm chí cả hai cánh cũng có lại không cảm nhận được áp lực như của bọn Tình Nhi và Lão hắc.

Tần Vũ liền khôi phục trạng thái bình thường, tại Nhân giới cũng đã chứng kiến nhiều loại tình huống dị thường nhất là sau khi trở thành Chuồng khổng giả, nắm trong tay cả tình hình Hồng Mông vũ trụ, thoáng nghiêng rằng một cái rồi bắt đầu đánh giá chung quanh.

Xem ra đây mới chính thức là Thiên giới, nơi Thiên nhân sinh sống! Tần Vũ một bên quan sát, một bên trong lòng thầm than, Thiên nhân sinh sống bên rìa thảo nguyên chỉ là những kẻ cực kì yếu đuối.

Bảy người đứng đó không có mở miệng, kinh ngạc nhìn phía trước, vẻ an tĩnh nơi đây khiến không khí cực kì ngọt ngào, làm cho người ta vừa nhìn đã biết là có người ngoài đến, cơ hồ chỉ sau thời gian một chén trà nhỏ, một đội vệ binh thân mặc khôi giáp bay nhanh tới trước mặt Tần Vũ.

Một người bốn cánh tiến lên trước, nhìn thấy Tần Vũ không có cánh, con mắt màu bạc của hắn hiện lên tia kinh ngạc, lạnh lùng hỏi:

“Các người là Thiên nhân? Vì sao đi tới Tử Dực thành?”

Toàn thân hắn toả ra khí tức mãnh liệt khiến cho bọn người Tình Nhi phát run.

Tần Vũ quan sát người vừa đến, sắc mặt bình tĩnh hỏi lại:

“Tử Dực thành chẳng lẽ không chào đón người đến sao? Ta đến từ rìa thảo nguyên, bên bờ Tử Hải, tới đây tham quan một phen!”

“Bờ biển Tử Hải?” Thiên nhân bốn cánh rất ngạc nhiên, quan sát Tần Vũ, nghi hoặc nói: “Người là Thiên nhân sao? Sao lại không có cánh?”

Tần Vũ gật gật đầu, chẳng biết đáp thế nào bọn Cam Vân phía sau vội vàng đáp:

“Đại nhân ta trong một lần ngoài ý muốn mà mất đi đôi cánh, đến nay vẫn chưa có khôi phục!”

Thiên nhân bốn cánh vẫn quan sát Tần Vũ, nghe được lời Cam Vân nói nửa tin nửa ngờ nói:

“Các người là muốn đầu quân cho Tử Dực Thiên Vương?”

Tần Vũ lắc đầu nhàn nhạt nói:

“Chúng ta thăm nghĩ rời khỏi nơi đang sống tới nơi này chỉ vì kiếm cuộc sống tốt hơn! Cũng không muốn đầu quân cho ai đó, không muốn vì ai mà bán mạng!”

Sắc mặt hắn trước sau vẫn là cực kì bình tĩnh, tựa hồ bỏ ngoài mắt khí tức của Thiên nhân bốn cánh này, nói rất là bình thản.

“Sao? Không phải đầu quân cho Tử Dực Thiên Vương...” Thiên nhân bốn cánh ánh mắt lộ vẻ suy tư, lạnh lùng nói: “Cả Tử Dực thành đều là con dân của Thiên Vương, vô luận các người trước kia thế nào, chỉ cần tới nơi này đều phải là người của Thiên Vương, hết thảy đều phải nghe lệnh Thiên Vương, các người có thể làm được không?”

Tần Vũ nhếch miệng không để ý tới Thiên nhân bốn cánh. Cam Vân thấy bộ dạng Tần Vũ như vậy trong lòng rất lo lắng, lại tới cạnh Tần Vũ, cười nói:

“Đó là tất nhiên, chỉ là đại nhân ta thương thế chưa hồi phục, chúng ta không biết về Tử Dực thành cho nên các ngài nói có đúng hay không trước tiên để cho mấy vị huynh đệ của ta thoát khỏi áp lực đáng sợ kia...”

Thiên nhân bốn cánh kia sát ý trực tiếp bắn vào mắt Tần Vũ, giống như bắn vào da trâu, không hề có phản ứng, trong lòng không nhận được liên kinh ngạc quay đầu về phía Cam Vân thấy vẻ mặt sợ sệt của hắn trong lòng mới thư thái một chút, tay phải vung lên phía sau một binh lính lập tức tiến lên đưa ra bảy khối lệnh bài phóng cho mỗi người một cái.

Mọi người chỉ cảm thấy áp lực chung quanh tiêu thất hết, vui mừng hoan hô. Tình Nhi chạy đến bên cạnh Tần Vũ lúc lắc cánh tay hắn gắt gỏng:

“Vũ ca ca, Tình Nhi rốt cục cũng đã không còn cảm giác áp lực kia nữa!”

Tần Vũ ôn nhu vuốt tóc Tình Nhi, căn bản là không thấy mấy người Thiên nhân bốn cánh kia ánh mắt nhìn Tình Nhi có vẻ quái dị, khẽ cười nói:

“Vậy để Tình Nhi chơi đùa tại đây một phen, Tử Dực thành này cũng phải để bọn Cam Vân xem xét một hồi đã!”

Tình Nhi cao hứng gật đầu, chạy loanh quanh cực kì đáng yêu.

“Nếu các người có thể đột phá Nghịch Thiên tiến vào trong thành chứng minh các người có tư cách trở thành dân của Tử Dực thành!” Thiên nhân bốn cánh toàn thân phát ra khí tức mãnh liệt, cực kì uy nghiêm nói: “Trước tiên ta đem qui củ của Tử Dực thành nói cho bọn người nghe!”

Con mắt hần lướt qua người Tình Nhi, rồi áp bức nhìn Tần Vũ, tựa hồ đối với phong thái lãnh đạm không quan tâm tới việc gì rất là bất mãn, lạnh lùng nói:

“Tử Dực thành chính là do Thiên đế ban cho Thiên Vương đại nhân, nơi này tất cả đều là của Thiên Vương đại nhân! Vô luận là các người trước kia có uy phong cỡ nào thì ở chỗ này toàn bộ đều phải nghe lệnh Thiên Vương!”

“Trong Tử Dực thành mỗi người đều có một khối lệnh bài, ngày thường mang lệnh bài này trên người các người có thể đi lại trong thành an toàn! Nếu không có lệnh bài sau khi gặp hộ vệ thành chúng ta, nhất định giết không tha!”

“Sau này sẽ an bài cho các người một toà trụ thạch, đây là Tử Dực thành chiếu cố với người mới nhưng là các người nhất định phải làm lao dịch cho chúng ta, để trừ lại số tiền của vật chất bị hao tổn...”

263. Chương 18: Ta Đi Đào Khoáng

Tần Vũ mở cửa phòng, một màn khói bụi dày đặc bay lên khiến hần nhú mảy, phát tay một đạo năng lượng khiến tro bụi trong phòng biến mất đồng thời hình thành một cái chậu lớn đặt trên đất.

“Lao động? Tất nhiên là không muốn, nhưng chúng ta hôm nay người không thấy Thiên nhân bốn cánh kia sao? Chỉ là một tiểu đội trưởng mà đã lợi hại như vậy rồi nếu là gặp cao thủ chúng ta chẳng phải hết đường sống sao?”

Tần Vũ không vì phải lao động mà xấu hổ, cho dù kiếp trước hần là Chương không giả, cho dù hần đã từng chỉ một cái phát tay quyết định biết bao nhiêu sinh mệnh. Hần hiểu được tình thế hôm nay chỉ có sống sót mới là đạo lý, hưởng chi, còn có gia gia cùng mọi người chờ hần đi khôi phục trí nhớ, chờ hần mang mọi người trở về Nhân gian giới.

“Chỉ với một Thiên nhân bốn cánh kia đã có thể giết chết toàn bộ chúng ta! Người nắm chắc chiến thắng hần sao?” Thanh âm Tần Vũ cực kì bình tĩnh nhưng mang theo một tia áp bức, một tia bất đắc dĩ.

Cam Vân suy nghĩ một lúc lộ ra nụ cười, tựa hồ bị Tần Vũ nói mấy câu làm xúc động:

“Đại nhân nói đúng! Tình thế hôm nay chúng ta chỉ có thể cúi đầu, đợi ngày khác tu vi chúng ta tiến nhanh trở lại trả thù cũng không muộn!”

Nhìn bọn người Lão hắc, Cam Vân tràn ngập cảm xúc nói:

“Hôm nay các người cũng đã biết Thiên nhân bốn cánh lợi hại như thế nào rồi chứ? Trước mặt hần chúng ta căn bản ngay cả ý nghĩ ra tay cũng đều không thể, nếu hần có ý muốn giết chúng ta sợ là chúng ta chỉ có thể để mặc cho hần giết!”

Ứng Phong trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt, nét mặt kiên định nói:

“Ta nhất định sẽ lợi hại như hần!”

Hùng Ngưu và Bạch Hổ phía sau cũng gật gật đầu, đôi mắt tản ra quyết tâm cuồng nhiệt.

Tần Vũ liếc mắt nhìn mọi người, thấy Tình Nhi vẻ mặt không được vui, không khỏi kinh ngạc nói:

“Tình Nhi, muội sao vậy?”

Tình Nhi lộ vẻ uỷ khuất, buồn bã nói:

“Vũ ca ca không cho Tình Nhi đột phá, Tình Nhi biết mình tu vi quá thấp, không thể trợ giúp mọi người!”

Tần Vũ không thể cười nổi, thanh âm trầm thấp nói:

“Vô luận là ai, nếu muốn thành công sẽ phải nỗ lực! Không nên thấy người khác tu vi cao mà đổ kị, phải biết rằng bọn họ có thành tựu cao như ngày hôm nay khẳng định là phải nỗ lực rất nhiều!”

Mọi người gật gật đầu, Tần Vũ đột nhiên có cảm giác như ở cùng Hắc Vũ và Hầu Phi vậy, khoẻ miệng nở nụ cười:

“Chỉ cần các ngươi cố gắng, tu luyện đến bốn cánh căn bản không tính là gì, sẽ có một ngày các ngươi đạt tới một cảnh giới mà bây giờ ngay cả tướng tượng cũng đều không thể!”

Bốn cánh, hừ, có lẽ đạt tới bảy cánh mới làm ta có chút ngạc nhiên a! Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

“Tất cả đi nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta phải vì bọn họ lao động, đào quặng... đáng chờ a!” Tần Vũ nghĩ lại lúc trước tại Thần giới cũng đã từng đi đào quặng, chỉ có điều bản thân được tự do, không thể tưởng tượng được Thiên giới cũng như vậy.

* * *

Trung tâm Tử Dục thành.

Người Thiên nhân bốn cánh vừa rồi nói chuyện cùng bọn Tần Vũ nay đang đứng trong đại sảnh, hai mắt sùng kính nhìn nam tử đang ngồi trên ghế. Nam tử kia không cao nhưng khuôn mặt anh tuấn khôi ngô, như một người phi thường.

Khoẻ miệng nam tử có chút nhếch lên, những nét đẹp nhất của Thiên nhân hoàn toàn hiển hiện trên mặt hắn, nhưng nếu so với Tần Vũ tướng mạo kém hơn một phần, chỉ có điều sau lưng hắn có năm đôi cánh chim (xin đính chính một chút là từ trước đến giờ lấy theo đơn vị đôi cánh, tính theo đơn vị chiếc cánh nghe không hợp lí lắm), năm đôi cánh màu tím!

Một cỗ khí thế uy nghiêm từ trên người hắn tỏa ra, loại khí tức này rất mạnh khiến cho Thiên nhân bốn cánh kia phải rất cẩn thận trong lời nói, sợ hắn nổi giận.

“Người nói hôm nay một trong bảy người vừa tới lại có một người đàn bà hai cánh lại phi thường xinh đẹp?”

Ngữ khí của hắn vô cùng trầm ấm, thoáng ôn nhu rồi lại mang theo một tia đặc chất làm cho người ta phải tin phục, nghe rất thoải mái.

Thiên nhân bốn cánh trong mắt hiện lên một đạo dị sắc, cúi đầu khẳng định nói:

“Đúng vậy, Thiên Vương, người đó so với Tu La mỹ nữ thì không thua kém chút nào, thuộc hạ có chút hoài nghi người đàn bà đó nói không chừng chính là Tu La tộc nhân!”

Tử Dục nam tử chính là thành chủ của Tử Dục thành, Tử Dục Thiên Vương, hắn cười thoáng kinh ngạc nói:

“Kim Tư, ngươi có thể khẳng định sao? Thiên nhân tộc chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ có đàn bà là bình thường, nếu thật sự xuất hiện mỹ nhân chắc chắn làm cho người ta tò mò a!”

Kim Tư khẳng định gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc đáp:

“Thiên Vương, người đàn bà đó quả nhiên tuyệt đẹp, tuyệt đối không nhìn nhầm!”

Tử Dục nam tử trầm ngâm một lát trong mắt hiện lên quang mang dị thường, sau một lát mới chậm rãi nói:

“Trước tiên cứ để bọn họ đi đào quặng, nhớ kĩ, người đàn bà đó là của ta, chờ ta đưa hai vương tử đi xem mỹ nữ về nhất định sẽ gặp nàng!”

Kim Tư quỳ xuống đất, cung kính nói:

“Thuộc hạ hiểu!”

“Còn nữa, ta cảnh cáo những người trong thành, ai dám động đến bọn họ ta diệt cả nhà hắn!”

* * *

Hôm sau, trời vẫn còn âm u, mây mù vẫn còn chưa tan hẳn, bọn người Tần Vũ đã bị Kim Tư sai người đi đánh thức:

“Cùng ta đi đào khoáng, từ hôm nay trở đi, các ngươi nhất định phải đào ra ba trăm khối Thiên nguyên thạch nếu không sẽ bị trục xuất khỏi Tử Dục thành!”

Người đến là một Thiên nhân ba cánh, đi sau hắn là hai gã Thiên nhân hai cánh, xem hắn nói như vậy địa vị chắc cũng không thấp! Lúc này trong tay hắn cầm một khối đá phát ra quang mang kì dị nhìn bọn người Tần Vũ, lạnh lùng nói:

“Ta gọi là Trịnh Triết, sau này các ngươi đào được bao nhiêu thiên nguyên thạch toàn bộ đều phải giao hết cho ta cất trữ, có gì thắc mắc cũng có thể tới gặp ta!”

“Tuy nhiên, ta không hi vọng các ngươi không có nghi vấn gì!”

Tần Vũ không quan tâm, nhàn nhạt lúc lắc đầu nói:

“Bây giờ có thể đi chưa?”

Trịnh Triết sắc mặt cứng lại, không nghĩ Tần Vũ có thể bình tĩnh như vậy, nghĩ đến Kim Tư đại nhân đã dặn dò không quá hà khắc với bọn chúng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, không một lời hướng thành Tây đi đến.

Tử Dục thành rất lớn, thậm chí so với Thần giới còn rộng hơn rất nhiều. Tình Nhi được Tần Vũ dắt đi, quan sát bọn Trịnh Triết đang đi phía trước mọi người, dọc theo đường đi, tử quán san sát, bốn phía nơi nơi đều là các cửa hàng.

Tần Vũ tinh tế quan sát một chút, thấy có rất ít cửa hàng bán binh khí, lại phóng thần thức đưa toàn bộ mọi chuyện xung quanh quan sát. Cũng nhờ Tần Vũ tu luyện Tinh Thần công pháp hôm nay tại Thiên giới cũng có thể coi là công pháp siêu việt, thần thức kì dị cũng không khiến người khác chú ý cho nên mới có thể thoải mái phóng thần thức tìm tất cả mọi tin tức hữu dụng!

Sau khi chuyển sinh một lần nữa tu luyện, Tần Vũ đối với Tinh Thần công pháp càng thêm khắc sâu, nhất là Tinh Thần biến gần đây một mực tin tưởng Tinh Thần biến cuối cùng sẽ hình thành một vũ trụ độc lập, điều này cũng giống tại Nhân giới, nếu chỉ là như thế này sống lại một lần lại chẳng có ý nghĩa gì!

Nhìn thanh quang bầu trời rộng lớn hắn nhàn nhạt nghĩ chẳng biết Tinh Thần biến có khả năng biến thành thể nào? Nếu lại biến đổi nhất định cần Hỗn Độn lực tu luyện nhưng là biến đổi như thế nào? Cuối cùng là đạt tới cảnh giới gì nữa?

Mặc dù hôm nay mọi người đều mang trên mình một cái lệnh bài không hề cảm thấy cảm giác áp bức như lúc trước nữa nhưng chính là trong Tử Dục thành này không thể giương cánh phi hành, cho nên mọi người đi phía sau Trịnh Triết rất chậm.

Tần Vũ thật ra không hài lòng lắm, tu vi hôm nay của hắn đã đột phá Lưu tinh kì, phỏng chừng có thể đột phá được rồi nhưng tại Tử Dục thành này lại không có cách nào phi hành!

Suốt hai canh giờ, mọi người xuyên qua vài cái chợ, xuyên qua vài bức tường thành, qua Bắc môn. Người đi đường thấy vẻ đẹp của Tình Nhi thì ngạc nhiên thán phục, rốt cục đã tới khu vực đào khoáng.

Đây là một quánh mạch rất lớn! Chiếm một phần lớn Tử Dục thành, tại đây có thể thấy thảo nguyên xanh biếc phía xa xa, chỉ là thần thức Tần Vũ phóng ra cũng không cảm giác được phía xa đó, thậm chí không bằng mắt thường nhìn.

Một cỗ áp lực cường đại từ phương xa truyền tới, cho dù là khoảng cách khá xa nhưng Tần Vũ cảm nhận được linh khí phía trước phát sinh biến hóa!

Nơi đó Hỗn Độn lực còn dày đặc hơn ở khu khai thác này rất nhiều, cũng là bởi vì nguyên nhân này mà không gian nơi đó cực kì ổn định, cũng giống như lúc trước tại Thiên giới, tu vi của hắn yếu không có cách nào thích ứng cỗ áp lực to lớn như vậy.

Xem ra càng tiếp cận trung tâm thảo nguyên áp lực càng lớn! Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ, nếu là trung tâm thảo nguyên, tại nơi đế vương đang sống sẽ là tu vi thể nào?

Sợ rằng sẽ không kém tu vi lúc trước của mình a!

Trịnh Triết chẳng biết từ đâu lôi ra mấy cái xẻng, một cái đưa cho Cam Vân, lạnh lùng nói:

“Cái này tặng không cho các người, nếu làm hư nó các người cũng sẽ không hoàn thành nhiệm vụ! Tốt nhất là giữ gìn cho cẩn thận!”

Cam Vân nhìn thoáng qua Tần Vũ, đã thấy vẻ mặt hắn đang trầm tư, không biết là đang suy nghĩ cái gì, lại thấy ánh mắt hung ác của Trịnh Triết liền cắn răng gật đầu đáp ứng!

Trịnh Triết sau khi dặn dò mấy câu liền mang theo thuộc hạ rời khỏi nơi này. Cam Vân cười khỏ nhìn khu khai khoáng phía trước chỉ thấy trung tâm nơi này đã có rất nhiều người, cực kì náo nhiệt.

Thấy một khoảng đất trống, xung quanh đã là những cái hố sâu hun hút dọc theo vách núi uốn lượn, đứng bên ngoài chỉ nhìn thấy toàn màu đen.

Khu khai khoáng này thật kì lạ, chính là một toà núi nhỏ, chẳng biết là ai đã dùng thần thông tách ngọn núi này ra tới tận trung tâm, từ giữa bỏ ra, hai bên vách núi có thể thấy được dấu vết những lưỡi dao sắc bén.

“Chúng ta bắt đầu đi!” Cam Vân thở dài một tiếng hướng vào trong đi đến!

264. Chương 19: Kim Phát Đế Vương Thiên Hồn

Thần thức Tần Vũ bắt đầu phóng vào Thiên nguyên thạch phát hiện kết cấu so với nguyên liệu tại Thần giới cũng tương tự nhau, nguyên liệu rất bình thường.

Lúc này mọi người đã xuống tới vài trăm thước, bọn người Cam Vân rất nhanh dùng xẻng đào trên vách hầm, bởi vì là lần đầu tiên đào nên tốc độ rất chậm, rất hao phí sức lực.

Mà Tần Vũ không giống bọn họ, khi vào hầm không có hùng hục đào mà sau khi dùng thần thức phân tích cấu tạo của quặng thạch chậm rãi dọc theo đường hầm hướng vào phía trong đi đến đồng thời phóng thần thức tìm nơi có nhiều quặng thạch.

Cứ như vậy sau một ngày thời gian trôi đi, nhìn trong tay chỉ có lác đác vài khối Thiên nguyên thạch, mọi người khóc không ra nước mắt, ba trăm khối... suốt cả ngày mọi người nỗ lực lắm mới đào được không đến hai mươi khối!

“Đại nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ? Thiên nguyên thạch như thế sao đủ!” Lão hắc nghiêm mặt nhìn Thiên nhân ngoài động dần dần rời đi trong lòng buồn bực không nghĩ đến quặng thạch lại ít như vậy, nếu như đi ra ngoài hẳn sẽ gặp rắc rối.

Nhìn Tần Vũ chấp tay nhà nhả đi tới đi lui tại một bên, trong lòng hắn có chút bất mãn, mặc dù hôm nay mọi người là tự nguyện đi theo hắn nhưng cũng không có nghĩa là Tần Vũ có thể không cùng mọi người làm việc!

Cam Vân vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

“Thiên nguyên thạch này quá ít, chúng ta đào một ngày cũng không tìm thấy nơi có nhiều quặng thạch, xem ra hầm này đã bị người ta đào rồi, ngày mai chính là chúng ta tìm một cái hầm khác đào đi a!”

Tần Vũ cười cười không trả lời Lão hắc, ngược lại quay đầu nhìn Cam Vân:

“Chúng ta ngày đầu tiên đào khoáng cho nên khẳng định sẽ không làm khó chúng ta cho nên chúng ta hôm nay có thể an toàn! Đêm nay trở về ta cho các người luyện chế một ít pháp bảo, ngày mai bắt đầu chúng ta chẳng những kiếm đủ còn có thể để lại một ít cho các người luyện chế vũ khí!”

“Pháp bảo!” Hôm nay hai lần nghe thấy Tần Vũ nói, Cam Vân rất là có hứng thú, theo như lời Tần Vũ nói pháp bảo chính là cũng giống như ‘Tu La’ trong tay Tinh Nhi kia, nhưng đây rõ ràng là chỉ có thể chế xuất vũ khí trung cấp của Thiên nhân, tại sao Tần Vũ lại gọi là pháp bảo nữa?

“Đúng vậy, pháp bảo!” Nhắc tới pháp bảo trên mặt Tần Vũ hiện lên vẻ hưng phấn khác thường, luyện khí là căn bản của kiếp trước, cho dù là chuyển thế sống lại hắn cũng không chịu từ bỏ theo đuổi cảnh giới cao nhất của luyện khí chi đạo.

“Pháp bảo cho các người không tính là vũ khí nhưng là một hoàn mỹ pháp bảo, còn hơn vũ khí của Thiên giới nhiều lắm!” Trong đầu hiện lên những cửa hàng luyện chế vũ khí lúc trước thần thức Tần Vũ đã phát hiện, vũ khí ở đó quá đơn giản còn kém cả lúc hắn mới bắt đầu luyện chế pháp bảo, quả thật không thể so sánh.

Phải biết rằng lúc trước Tần Vũ vì học tập luyện khí mà luyện chế ra trăm vạn cái Thiên Thần khí, đó thật sự là kinh khủng! Mặc dù không biết Thiên Thần khí tại Thiên giới này sẽ là cấp bậc thể nào nhưng Tần Vũ có niềm tin đó là tùy tiện xuất ra một Thiên Thần khí bình thường cũng đủ để Thiên nhân liều mạng cướp đoạt!

Trên mặt hắn cũng lộ ra thần sắc nghĩ ngợi, nhớ tới lúc Lập Nhi nhìn thấy Thiên Thần khí có vẻ mặt đáng yêu như vậy, hắn đã khắc sâu trong lòng.

“Nhưng mà đại nhân... chúng ta có thể đào ra Thiên nguyên thạch sao?” Có đánh chết Lão hắc hắn cũng không tin lời Tần Vũ nói, ba trăm khối đã khó lại còn muốn đòi thêm....

Nhìn số Thiên nguyên thạch ít ỏi trong lòng bàn tay, Lão hắc cúi gập đầu, trời ạ, ba trăm khối, quả thực không cách nào hoàn thành nhiệm vụ!

Theo như lời Tần Vũ nói, Lão hắc trong lòng cực kỳ mong mỏi, từ khi Tình Nhi có được thanh ‘Tu La’ mỗi lần cùng cô bé so chiêu đều bị cô bé dùng trường kiếm đánh cho lên bờ xuống ruộng.

Hơn hết chính là, không biết Tần Vũ đã cho Tình Nhi tu luyện công pháp gì mà thanh trường kiếm ở không trung tự xoay quanh chủ nhân... mắt Lão hắc loé quang mang, nếu có thể học loại công pháp này, trong tay lại có một kiện vũ khí thì cho dù là chống lại Cam Vân cũng có thể liều mạng a!

Tần Vũ cũng không có quan tâm đến ý nghĩ lúc nào cũng hừng hực như của Lão hắc, suốt ngày có nhiều ý niệm trong đầu, thấy hắn và bọn Hùng Ngưu không tin lời mình nói cũng không thể giải thích, chỉ là tự tin cười nói:

“Tốt lắm, bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta quay về nghỉ ngơi, đến tối nhân lúc không ai để ý ta sẽ luyện chế cho các người một ít pháp bảo cất trữ!”

Khi thấy bọn Tần Vũ giao ra mười khối Thiên nguyên thạch đặt ngay ngắn trước mặt hắn thì Trịnh Triết thiếu chút nữa cười thành tiếng! Thời gian một ngày lại đào được có chừng đó nguyên thạch, trong bọn họ lại có một Thiên nhân ba cánh....

Nếu không phải là Kim Tư phân phó Trịnh Triết đã đuổi mấy người này đi rồi, Thiên nhân bình thường ít nhất một ngày có thể đào ra bốn trăm khối Thiên nguyên thạch, giao ra ba trăm khối còn lại một trăm khối là có thể chu tất cuộc sống hàng ngày rồi!

Nhìn mấy khối nguyên thạch, Trịnh Triết lắc lắc đầu cười khổ, bắt buộc bản thân phải nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

“Niệm tình ngày đầu các người đào khoáng hôm nay cũng không truy cứu các người, nếu ngày mai không giao đủ ba trăm khối thì chuẩn bị mà rời khỏi thành đi!”

Nói xong hắn vội vàng đi ra sân cùng vài tên tùy tùng cười to rời đi.

Sau khi Trịnh Triết rời đi, Tần Vũ lấy ra mấy khối thiên nguyên thạch còn lại cầm trên tay nhẹ giọng phân phó mọi người ở trong phòng tu luyện, không nên ra phía đằng sau để hắn thi triển công pháp ‘kiên khôn’ bố trí dọc theo sân sau.

Kỳ thật công pháp ‘kiên khôn’ hôm nay Tần Vũ lập ra còn mạnh hơn trận pháp lúc trước, chính là trận pháp đã giết chết hai gã Vô danh không gian Chương khổng giả.

Bất quá tu vi hôm nay của hắn không còn như trước nữa, không thể thi triển một phần của sinh mạng trận pháp, cũng bởi vì một mặt là hắn chưa hoàn thiện trận pháp này, nhất là cấp cho nó sinh mệnh, Tần Vũ hiện tại tu vi chưa khôi phục nên không dám sử dụng.

Xuất ra thiên nguyên thạch giống như lần trước luyện chế ‘Tu La’ và ‘Thiên nhân’ trên không khí hình thành một cái lò luyện khí cùng với đoàn linh khí kia, Tần Vũ nhanh chóng luyện chế pháp bảo cất trữ....

-o-o-o-

Trung ương thảo nguyên, trên ngọn núi cao nhất hai đạo thân ảnh rất nhanh phi xuống dưới.

“Rốt cục cũng đã rời khỏi ngọn núi của Thiên đế, đại ca ta muốn người chết được!” Thiên Hồn mái tóc vàng óng vừa rời khỏi cung điện lớn kia liền bay nhanh đánh về phía một nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

Chỉ thấy nam tử trẻ tuổi kia có mái tóc dài màu tím, khuôn mặt hoàn mỹ đẹp sáng như ngọc, nếu quan sát kỹ khuôn mặt có thể thấy được thanh niên nam tử này vô cùng kiên nghị, sống mũi cao thẳng giúp cân bằng khuôn mặt trông giống như rồng nằm, nếu khuôn mặt này xuất hiện tại Nhân giới nhất định sẽ làm điên đảo vô số nữ nhân.

Tử phát nam tử thân ảnh chợt loé, trong nháy mắt xuất hiện ngay phía sau Thiên Hồn, cười mắng:

“Đế Thiên Hồn, xú tiểu tử người, đại ca người cần đi tìm Tu La mỹ nữ, đối với nam nhân không có hứng thú!”

Đế Thiên Hồn rốt cục cũng không còn bộ dạng băng lãnh như trước nữa, vốn khuôn mặt lạnh lùng nay đã mang theo nét cười, thần nhiên nói:

“Đường đường là con trưởng của Thiên đế, cao thủ bảy cánh như thế nào lại bị lụy đàn bà như vậy! Coi trọng như vậy sao? Nói cho đệ biết ngày mai nhất định ta sẽ cho người trở về thăm các lão bà của ta!”

Tử phát nam tử mỉm cười, nụ cười lộ trên khuôn mặt anh tuấn thật khiến người ta mê người, nhẹ giọng nói:

“Đối với đàn bà cho tới bây giờ ta cũng coi thường việc sử dụng bạo lực để làm điều xằng bậy, há có thể giống như người với cha, thường trả về sau trăm năm đã tòi tàn! Đối với đàn bà cũng giống như là Thiên liên, nếu là quan tâm, ân cần mới có thể chính thức cùng các nàng tâm giao...”

Đế Thiên Hồn thở dài một tiếng, ôm tai lập tức bay về phía trước:

“Đại ca, huynh lại bắt đầu bài cũ rồi! Cứ khi nói đến chuyện đàn bà huynh lại có bộ dạng như vậy a! Trời ạ, chịu không được huynh!”

Tử phát nam tử nhìn Đế Thiên Hồn phía sau lưng trên mặt lộ ra một tia nụ cười cảm kích, thấp giọng nói:

“Thiên Hồn, cảm ơn người!” Nói xong thân ảnh nháy mắt đã biến mất, lúc hiện ra đã tới cạnh Thiên Hồn.

Linh khí đậm đặc tựa hồ đối với họ không có chút ảnh hưởng, hai người vẩy cánh thân ảnh đã xuất hiện tại cách đó mấy trăm dặm, hai khuôn mặt anh tuấn đứng trên bầu trời xanh biếc, lại còn có những đám mây màu trắng khiến cảnh vật càng xinh đẹp.

“Đại ca, Cha lệnh cho huynh đem một trăm cái đầu Tu La nhân về, huynh định làm thế nào?” Đế Thiên Hồn nhìn căn phòng nhỏ phía dưới và đám Thiên nhân trong lòng ngực không khỏi hào khí đại phát.

Tử phát nam tử nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói:

“Ta là không vô cớ mà sát sinh! Cha biết rõ ta không muốn giết người nhưng lại bức bách ta thật khiến ta khổ não mà!”

Đế Thiên Hồn không có tiếp lời nhìn những ngọn núi khổng lồ đang hiện ra chậm rãi trước tầm mắt, nhẹ giọng nói:

“Hay tại Thiên Khanh này đưa Tu La tộc nhân phân tách ra, theo như lời cha nói Thiên Khanh này sản sinh ra mỹ nữ và nam nhân xấu xí, mà chúng ta Thiên nhân anh tuấn có thừa lại không có đến một người đàn bà xinh đẹp!”

“Cho nên, sẽ có một ngày ta lĩnh đại quân Thiên nhân đập bằng Thiên Khanh! Đưa tất cả mỹ nữ trở về!” Hấn phát tay, khuôn mặt đầy vẻ kiên định.

Tử phát nam tử thấy Thiên Hồn nói như thế trong lòng cũng thầm than đệ đệ này sát tâm đúng là quá nặng, nhíu mày cũng không đáp lại.

Thấy tử sắc nam tử sắc mặt không tốt, Đế Thiên Hồn vội vàng thu lại cái bộ dáng phóng khoáng vừa rồi cười nói:

“Ba vạn đầu người, không tính là nhiều huynh không cần quan tâm, chuyện này đi ta chỉ cần mang về mấy mỹ nữ hưởng thụ ta đã thỏa mãn rồi!”

Tử phát nam tử cười không đáp, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích nhìn Thiên Hồn đồng thời trong con mắt trong suốt mang theo tia bất mãn đối với cha hắn chỉ là rất khó phát hiện!

265. Chương 20: Thiên Khanh

Tần Vũ đứng trong nhà, toàn thân quần áo màu xanh, mái tóc dài bay bay trong gió sau lưng dáng người cao lớn cực kì anh tuấn.

Dưới chân hắn sáu đạo năng lượng cổ quái màu bạc, nhìn bên cạnh thì sáng rực, nhìn bên trên thì giống như dòng nước uốn lượn loé ra quang mang thuần khiết khiến mọi người mê hoặc.

“Đại nhân, chẳng lẽ đây là cái mà ngài gọi là bảo bối có thể chứa vật?” Trong mắt Cam Vân hiện lên thần sắc không thể tin, bảo bối có thể chứa đựng đồ vật hẳn không phải là chưa có nghe nói qua chỉ là hắn cũng không nghĩ đến Tần Vũ lại có khả năng chế ra. Hơn nữa nó xem ra quá nhỏ bé, như thế nào có thể cất quáng thạch trong đó mà bọn Lão hắc bên cạnh cũng là kinh ngạc và rất tò mò.

“Oa... chỉ hoàn thật xinh đẹp a!” Tình Nhi mới từ trong phòng bước ra thấy dưới chân Tần Vũ loé quang mang xinh đẹp khiến nữ hài tử này thích thú trong lòng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Vũ, vẻ mặt chờ đợi hỏi: “Vũ ca ca, đây là cho chúng ta sao?”

Tần Vũ xoay người lại trong mắt loé lên một ánh sáng rồi biến mất, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tình Nhi thì cực kì hảo cảm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô bé, cười nói:

“Tất nhiên là chuẩn bị cho các người, trước tiên trích một giọt máu tươi đi đã!”

Tình Nhi không đợi bọn người Cam Vân tiến lên liền cầm lấy một cái chỉ hoàn sáo chính lên ngón tay chảy ra một giọt máu tươi cũng giống như lúc trước chiếm ‘Tu La’, động lại trên chỉ hoàn.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng màu xanh hiện lên, chỉ hoàn nhất thời biến thành hình ảnh ảm đạm, không như vừa rồi phát ra quang mang sáng chói.

Tình Nhi há miệng, giơ cánh tay nhỏ bé lên trước mặt Tần Vũ tựa hồ muốn hỏi tại sao chỉ hoàn này lại trở nên ảm đạm rồi.

Tần Vũ bèn cười giải thích nói:

“Trữ vật giới chỉ quá chói mắt cho nên trong khi luyện chế ta đặc biệt bỏ đi một trận pháp, khi các người mang nó trên mình cũng không bị người khác chú ý! Để tránh những điều phiền phức không đáng có!”

Thấy năm người Cam Vân vẻ mặt khó hiểu đều cầm lấy chỉ hoàn trên mặt đất cũng học theo cách của Tình Nhi đều chích ra một giọt máu tươi nhận chủ chỉ hoàn, Tần Vũ nói:

“Trữ vật giới chỉ này tùy ý nghĩ mà động, muốn thu lại cái gì chỉ cần nghĩ trong đầu là được!”

Đang nói, Tình Nhi đưa giới chỉ nhắm ngay vào một cái bàn trước căn nhà mọi người đang ở quát khê: “Thu!”

Trên giới chỉ thanh quang chợt loé, cái bàn đá cao nửa người nhất thời không còn bóng dáng, trong đầu Tình Nhi hiện lên chiếc bàn đá trong giới chỉ, không nhìn được nói:

“Trời ơi... ca ca, chỉ hoàn này thật thần kì a!”

Bọn người Cam Vân thấy Tình Nhi sử dụng cũng tò mò làm theo, đưa giới chỉ trong tay nhắm vào các vật phẩm trong nhà, thanh quang cùng những tiếng quát khê không ngừng vang lên.

Tần Vũ lắc đầu không thể cười nổi, chỉ là một cái trữ vật giới chỉ cũng coi như bảo bối cùng nhau chơi đùa, xem ra những Thiên nhân này cuộc sống quả thật quá kham khổ.

Hắn không tin Thiên nhân bên trong Tử Dực thành này không có pháp bảo cất trữ, xem bộ dạng mấy người này cũng là do bọn họ ở vùng rìa thảo nguyên nên mới vậy, mà ở đây đã rất gần trung tâm thảo nguyên chẳng lẽ lại không khá hơn sao.

Nghĩ đến khu khai khoáng phía trước trong lòng Tần Vũ nóng lên một chút, sa khí tại Tử Dực thành yên ổn nếu không tìm được bọn Tư nhi sẽ tiếp tục tiến sâu vào trung tâm thành!

Theo Trịnh Triết tiếp tục đi tới khu khai khoáng, Tần Vũ nóng lòng đi đào thiên nguyên thạch, mấy người Cam Vân như trước đi tới hang động hôm trước tại khu đào quáng.

Cam Vân vẻ mặt khó hiểu hỏi:

“Đại nhân, hôm qua chúng ta đã tại đây đào cả ngày trời rồi cũng không tìm được là bao Thiên nguyên thạch sao hôm nay lại tới đây lần nữa?”

Tần Vũ nhìn sâu trong quáng động, đôi mắt hiện lên một đạo ánh sáng, nhàn nhạt nói:

“Đào quáng thạch không như các người tưởng tượng đâu, chưa biết cách đào! Cứ theo cách các người đào sợ rằng hôm nay cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ!”

Nhìn vẻ mặt mơ màng của mọi người Tần Vũ cũng không giải thích thêm mà dẫn mọi người tiến vào bên trong quáng động.

Thần thức hắn chậm rãi tản ra, hôm qua Tần Vũ đã đánh dấu những chỗ có nhiều quáng thạch, dọc theo đường hầm đi tới gần năm trăm thước nơi có hố nhỏ, Tần Vũ cười nói:

“Lão Hắc, người và Bạch Hổ tại chỗ này đào!”

Lão Hắc gật gật đầu, tuy trong lòng vẫn không hiểu gì nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh, mạnh phát lực một cuộc bổ xuống, mặt đá màu xanh phía trên toé lửa, sau hơn mười lần bổ cuộc trước mắt đã xuất hiện một khối thiên nguyên thạch hoàn chỉnh.

Nhìn ánh sáng kì dị của quáng thạch Lão Hắc há to miệng liếc Bạch Hổ thấy ánh mắt hắn cũng hiện lên hưng phấn, cũng không để ý đến Cam Vân hai mắt nhìn thiên nguyên thạch dày đặc tại đây, hai người điên cuồng đào bới.

Tần Vũ cười cười nói:

“Tốt lắm, hai người bọn họ tại đây đào, Cam Vân người và Ứng Phong, Ngưu Hùng theo ta!” Vừa nói hắn vừa bước tiếp vào sâu thêm.

Cam Vân lưu luyến nhìn hai người Lão Hắc và Bạch Hổ, tại nơi này đào bới chỉ cần một chút công phu trên tay hai người đã có thiên nguyên thạch to có nhỏ có, xem ra nhiệm vụ hôm nay không cần gắng sức cũng có thể hoàn thành rồi!

Nghĩ đến hai người cơ hồ không tốn chút sức nào có thể hoàn thành nhiệm vụ hôm nay trong lòng Cam Vân lại sinh đổ kị muốn ở lại đây cùng hai người đào bới, nhưng lại lo Tần Vũ tức giận nên không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ủ rũ đi theo Tần Vũ hướng sâu bên trong hầm đi tới.

Tiếp tục đi tới năm trăm thước, hàn khí trong hầm ngày càng nồng hậu, mùi ẩm mốc phả vào mặt, Tình Nhi không khỏi nhíu mày bịt mũi lại.

Tới đó cơ hồ đã tới chỗ sâu nhất của huyết động (thay bằng huyết động cho thêm phần huyền bí, hi hi), Cam Vân thậm chí có thể đoán được nơi này đã tới trung tâm của ngọn núi có chút tò mò nhìn Tần Vũ đang chậm rãi tìm cái gì trên thạch bích.

“Tốt lắm, các người tại đây đào, nhớ lấy hôm nay nhất định phải tại đây đào!” Tần Vũ sau khi tìm kiếm một hồi nhìn Cam Vân sắc mặt nghiêm túc nói.

Cam Vân nghĩ đến bọn Lão Hắc đã đào được rất nhiều thiên nguyên thạch trong lòng cũng nóng lên liền đáp ứng.

Sau khi dặn dò ba người bọn họ Tần Vũ liền mang theo Tình Nhi hướng ra phía ngoài đi ra.

Lúc này bên ngoài đã cực kì náo nhiệt, từ cửa động nhìn ra có thể thấy được rất nhiều Thiên nhân đang khổ cực đào bới, Tần Vũ mỉm cười tiện tay bố trí một lực cấp trận pháp sau đó quay lại nhìn Tinh Nhi nói:

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta tu luyện, bọn họ đào quáng!”

-o-o-o-

Phương Bắc Thiên giới, từ ngọn núi của Thiên đế ở trung tâm thảo nguyên phi hành, mỗi một lần chớp mắt bay được trăm dặm, Đế Thiên Hồn và Tử phát nam tử liên tục phi hành đã qua thời gian một năm, hiện tại đang đứng dưới chân một ngọn núi khổng lồ.

“Không thể tưởng tượng được ta lại có thể trở lại nơi này, từ khi Cha đặt cấm chế tại Thiên Thần điện ta chỉ biết nếu kiếp này chưa tu luyện thành đẳng cấp ‘Hoàng’ sợ rằng không có cách tới Thiên Khanh này, không có cách nào cùng các muội muội Tu La tộc làm nóng thân thể rồi!”

Nhìn ngọn núi hùng vĩ trắng lè không thấy tận cùng kia tử phát nam tử thở dài trong lòng có vô tận cảm giác.

Đế Thiên Hồn gật đầu trên mặt lộ ra nụ cười bình thản, có chút tinh nghịch nói:

“Đại ca, huynh cảm ơn ta thế nào đây? Nếu không có ta thì bây giờ huynh vẫn còn đang ở trong Thiên Thần điện lĩnh ngộ Dục Hoàng tuyệt học rồi!”

Tử phát nam tử vỗ vỗ vai Đế Thiên Hồn hung hăng nói:

“Chúng ta là huynh đệ, tất nhiên là không cần phải khách sáo! Chỉ cần ca ca ngươi đạt thành Hoàng giai đẳng cấp, nắm trong tay toàn bộ Thiên nhân nhất định là người!”

Đế Thiên Hồn cười cười, đối với Chương không giả Thiên nhân tộc hấn không có nhiều hứng thú lắm. Hứng thú lớn nhất của hấn vẫn là giết chóc và cướp của, điểm này ca ca hấn cũng không thể tiếp nhận.

Tử phát nam tử hai tay giang ra đứng trên đỉnh núi đón gió, lớn tiếng nói:

“Ta, Đế Tuyệt Phong nhất định sẽ trở thành Hoàng giai mạnh nhất, sẽ có một ngày ta trở thành Hoàng giai!”

Một trận hào khí ngút trời từ người hấn tản ra, ánh mặt trời mờ mờ ảo ảo bốn phía, trong trời đất như chỉ có mình hấn, thanh âm vang vọng cả ngọn núi.

Đế Thiên Hồn trong lòng hiện lên một tia sùng kính, từ nhỏ tới nay vị ca ca này cùng các huynh đệ khác bất đồng, trong số mười huynh đệ cũng chỉ có hấn là thân cận nhất. Trong đầu hấn hiện lên tình cảnh khi hai người đang tu luyện, mọi người nghĩ tu vi của hấn là do sư phụ truyền thụ nhưng lại không biết công pháp tu luyện của hấn trước mắt mọi người như là nhu nhược nhưng thật ra rất mạnh, do chính đại ca truyền thụ.

Cảm thấy nguyên lực màu vàng đang lưu chuyển trong cơ thể, trong lòng Đế Thiên Hồn đối với vị ca ca này cảm kích vô cùng. Sau trăm năm thời gian ngắn ngủn hấn đã tu luyện đến cảnh giới sáu đôi cánh, là người Thiên giới tiến bộ nhanh nhất, cũng vì thế hấn mới được cha sủng ái nhất.

Tất cả đều là do ca ca âm thầm trợ giúp a! Đế Thiên Hồn trong nháy mắt hiện lên một tia ôn tình, ca ca của hấn hôm nay đã đạt tới bảy cánh, nếu không phải là ca ca hấn áp chế tu vi sợ rằng trong vòng ngàn năm có thể đạt tới tám cánh!

‘Băng Băng! Hừ’, trong đầu Đế Thiên Hồn hiện lên hình ảnh một người trẻ tuổi, trong lòng thầm mắng, nếu ca ca ta muốn đột phá nhất định đột phá tám cánh sớm hơn hấn! Tên kia tự kiêu hai ngàn năm có thể đột phá tám cánh, tự xưng là trong giới thanh niên không có bao nhiêu địch thủ! Nhưng lại không biết ca ca chỉ là không muốn cái danh tiếng kia mà thôi, thật là buồn cười a!’

“Nghĩ cái gì vậy?” Tử phát nam tử thấy Đế Thiên Hồn trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm trọng liền tiến tới vỗ mặt tò mò hỏi.

Đế Thiên Hồn ánh mắt lộ sát ý, hặn hặn nói:

“Bằng Bằng cậy cha sủng ái lại cướp binh mã từ tay chúng ta, hôm nay Thiên Khanh này là do hấn cai quản!”

Nhắc tới Bằng Bằng mắt Đế Tuyết Phong loé lên một tia sáng lạnh như băng, thường ngày tuy hấn vốn không thích sát sinh nhưng nghĩ đến người màu cánh vàng kia bất đồng trong lòng cũng lộ sát ý mười phần.

“Cứ để cho hấn kiêu ngạo đi, tám cánh, hừ! rất ngông cuồng a?... Lúc trước thì không cần nói, cho dù là bây giờ ta cũng có thể giết người!” Nghĩ đến trong linh hồn chính mình tản ra ngọn lửa nóng cùng lạnh xen lẫn hấn nhất thời tràn ngập tự tin.

266. Chương 21: Quảng Động Thiên Nguyên Thạch

“Đại nhân, tổng cộng hai ngàn bốn trăm khối, mời nghiệm thu!” Cam Vân nhìn sắc mặt Trịnh Triết nở nụ cười nham hiểm. Những điều Tần Vũ vừa nói khiến hấn tươi như hoa.

“Hôm nay chúng ta giao nhiều một chút, nguyên nhân là bốn chúng ta tìm được chỗ quảng thạch dày đặc, sau khi bọn chúng tiếp nhận chắc chắn sẽ yêu cầu chúng ta dẫn tới động quảng thạch! Sau đó ta sẽ chuyên tâm luyện chế một ít vũ khí tương đối lợi hại cho các người!”

Hai mắt Lão Hắc đăm đăm đứng một bên si ngốc, vũ khí lợi hại a, đại nhân lại chuyện chế vũ khí gì nữa?

Qua hai lần luyện chế, Tần Vũ đã khiến bọn họ cực kỳ tin tưởng đồng thời cũng làm cho bọn họ hoàn toàn có lí do tin tưởng chính là chỉ cần Tần Vũ nói thì nhất định sẽ làm, cho tới nay chưa từng nuốt lời.

“Này... như thế nào có nhiều như vậy?” Trịnh Triết khó khăn lắm mới thốt nên lời nhìn đám thiên nguyên thạch ánh mắt như là không thể tin.

“Đúng vậy đại nhân, chúng ta hôm nay tìm được quảng động dày đặc nên đào nhiều một chút!” Thanh âm Cam Vân có chút quái dị, phẳng phất cổ tình ép cổ họng đồng thời có ý cười cười.

“Quảng thạch dày đặc? Chỗ nào?” Trịnh Triết trong mắt nhất thời bốc ra lửa, quảng động dày đặc thiên nguyên thạch, nếu ngày nào cũng có thể đào được nhiều Thiên nguyên thạch như vậy khoảng cách giữa hấn và Kim Tư tướng quân sẽ càng gần a...

Hung hăng nhìn Tần Vũ, Trịnh Triết nghĩ hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua một thanh niên nam tử mà hấn lại nhìn không thấu. Thậm chí người thanh niên nam tử này còn gây cho hấn loại áp bức mãnh liệt khiến hấn không dám lớn tiếng.

Đây là cảm giác mà Trịnh Triết cho tới giờ gặp rất ít, mặc dù hấn là Thiên nhân ba cánh nhưng Trịnh Triết dựa vào năng lực hơn người trong số Thiên nhân chiếm được quyền khống chế khu khai khoáng, thủ đoạn thâm sâu vô cùng.

Nhưng mà Tần Vũ cho hấn có chút áp lực.

Cam Vân vẻ mặt nịnh nọt tiến tới trước mặt Trịnh Triết, ghé vào tai hấn nói:

“Đại nhân, quảng tàng ngay trong động phía sau ngài, chúng ta có thể tìm thấy nhiều thiên nguyên thạch như vậy cũng là nhờ hồng phúc của đại nhân a!”

Trịnh Triết nhìn thoáng qua Cam Vân không hề nhìn Tần Vũ cười nói:

“Người gọi là Cam Vân đúng không?”

Cam Vân vội vàng gật đầu lui về phía sau hai bước, cung kính nói:

“Tiểu nhân là Cam Vân! Tại hạ cũng chỉ là muốn tốt cho bản thân, cho nên... hắc hắc, đại nhân ngàn vạn lần không nên thấy kì lạ!”

Trịnh Triết gật đầu nói:

“Người cũng có lòng, được rồi, trước tiên thu xét đồ đạc đi theo ta!”

Cam Vân trong lòng rất sung sướng nhưng trên mặt lại giả bộ kinh ngạc, cuống quýt đa tạ!

Trịnh Triết khoát tay phái hai binh lính đi vào trong sơn động xem xét, kết quả cả hai người lần lượt há to miệng.

Tần Vũ đã bố trí trong sơn động quảng tàng dày đặc đúng là có thể đào ra rất nhiều Thiên nguyên thạch.

Trở lại chỗ ở, Lão Hắc việc đầu tiên là lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra ba ngàn khối thiên nguyên thạch. Tất cả mọi người hai mắt sáng lên nhìn thiên nguyên thạch xếp thành núi nhỏ, cơ hồ phủ kín cả khoảng sân trên mặt cười như nở hoa.

Cam Vân hưng hăng sớm cũng đã lấy ra thiên nguyên thạch, thấp giọng nói:

“Để cho ta đi theo hần, mẹ nó, như vậy thật không có tiền đồ! Lại còn phải nói cái gì đó ta muốn đi theo đại nhân nữa!”

Lão Hắc châm chọc:

“Cái tên Trịnh Triết kia cũng giống người có ba đôi cánh nhưng lại chẳng biết liêm sỉ thu người làm thuộc hạ thật khiến cho người khác cười a!”

Ba người kia cũng đã tới, mọi người bắt đầu hưng phấn thảo luận xem đại nhân luyện chế cho vũ khí gì.

Tần Vũ cười đi tới một bên, hai đồng Thiên nguyên thạch này ít nhất phải có hai vạn khối, nếu vì bọn họ mà sử dụng luyện chế vũ khí thì ít nhất nửa năm nữa cũng không cần đào khoáng, mọi người có thể khổ tu một thời gian rồi!

Tình Nhi nhanh nhẹn đi tới cạnh Tần Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn phác hồng hưng phấn cực kì đáng yêu:

“Vũ ca ca, chúng ta đào nhiều thiên nguyên thạch như vậy rốt cục là có tác dụng gì a? Bọn họ đều nói Thiên nguyên thạch tại Thiên giới là rất nhiều, Tình Nhi không rõ!”

Tần Vũ ôn nhu vuốt mái tóc Tình Nhi, cười nói:

“Thiên nguyên thạch tác dụng rất nhiều, có thể luyện chế cho mọi người vũ khí đẳng cấp tương đối cao, còn có thể làm cho Tình Nhi một số đồ vật đáng yêu nữa...”.

-o-o-o-

Tại trạch viện trong Tử Dục thành chủ phủ, Kim Tư vẻ mặt tức giận mắng:

“Các người đều là lũ ăn hại, thiếu gia đã biến mất hơn một năm cho tới bây giờ cũng chưa tìm được!”

Trong mắt loé lên sát ý âm trầm, ánh mắt chậm rãi liếc người trước mặt đang quì gối, lạnh lùng nói:

“Nếu thiếu gia có mệnh hệ gì các người sẽ phải chôn cùng nó!”

“Còn không mau tiếp tục tìm kiếm! Tìm không được thì đừng trở về nữa!”

Ba gã Thiên nhân ba cánh như được đại xá vội vàng dập đầu bước nhanh ra ngoài.

“Dương nhi đi đến đâu rồi? Vì sao lâu như vậy cũng không có tin tức?” Kim Tư hưng hăng vỗ mạnh cái thành ghế, hận nói: “Đều trách ta ngày trước quá sủng ái hần, thị vệ cũng tùy ý hần sai khiến!”

Đang nói đột nhiên phát hiện ở đại sảnh đã có một người đứng đợi tinh quang chợt loé thấp giọng quát:

“Trịnh Triết, vào đi!”

Trịnh Triết rất cao hứng, là cực kì cao hứng, vừa mới phát hiện quảng động có nhiều thiên nguyên thạch như vậy hần cơ hồ ngạo nghễ trở lại, lần này tới báo cái quảng tàng kia có thể đào ra ít nhất mười vạn khối thiên nguyên thạch!

Mười vạn khối Thiên nguyên thạch a! Trịnh Triết chỉ cảm thấy thanh quang trong mắt đều loé lên. Một viên thiên nguyên thạch có thể tại tửu lầu hét lớn gọi đồ ăn, còn có thể đùa bỡn với một Tu La mỹ nữ, mà ba khối Thiên nguyên thạch có thể tại Tử Dục thành mua một chỗ nghỉ ngơi.

Tác dụng lớn nhất của Thiên nguyên thạch chính là có thể mua vũ khí, trăm khoả Thiên nguyên thạch có thể mua được một kiện vũ khí cấp ‘Nhân’ a! Trong đầu Trịnh Triết bắt đầu phảng phất hình ảnh Tu La mỹ nữ và vũ khí.

Đứng trên đại sảnh, đối mặt với Kim Tư tướng quân thần tình lại rất khúm núm, mấy hình ảnh về Ly La mỹ nữ xinh đẹp động lòng người cũng đã biến mất, toàn thân lom khom vội vàng tiến lên cười nói:

“Tướng quân, chẳng biết chuyện gì làm ngài buồn rầu như vậy?”

Kim Tư liếc nhìn Trịnh Triết, người trẻ tuổi này là người hấn quý nhất, đồng thời cũng là do một tay hấn cất nhắc lên! Hôm nay chiếm được ưu thế ở khoảng trường khiến cho hấn trước mặt tướng quân cực kì kính nể.

Cũng nở nụ cười đáp lại, Kim Tư nhàn nhạt nói:

“Dương nhi chẳng biết đi đâu? Gần một năm rồi cũng không có tin tức gì của nó, phái người ra ngoài tìm cũng không được!”

Trịnh Triết trong lòng chấn kinh, đối với đại thiếu gia này hấn biết rõ kẻ này được tướng quân sủng ái nên coi trời bằng vung, nếu không có Kim Tư tướng quân làm chỗ dựa cho hấn thì sớm sẽ bị quả báo rồi.

Cũng chắc bởi vì như thế mà hôm nay không còn tin tức! Trịnh Triết trong đầu thầm cầu khẩn, ông trời phù hộ ngàn vạn lần đừng để cho người này chết, nếu để Kim Tư tướng quân tức giận thì sẽ không biết có bao nhiêu người bị giết chết đây!

“Cái này... tướng quân, tiểu gia thích du ngoạn, nói không chừng đã ở trong thành chơi đùa rồi, chắc không có gì nguy hiểm đâu! Tướng quân hàng ngày có rất nhiều chuyện cần để tâm, không nên lo lắng như vậy a!”

Kim Tư gật gật đầu sắc mặt dần hoà hoãn xuống, kinh ngạc nhìn Trịnh Triết, tò mò nói:

“Hôm nay không phải đầu tháng người tới đây làm gì?”

Mỗi khi đầu tháng, Trịnh Triết đều tới đây hồi báo số lượng thiên nguyên thạch được đào tại quảng trường, căn cứ vào đây Kim Tư mới có thể hồi báo lại Thiên Vương tình hình thu chi của toàn bộ Tử Dục thành.

Trên mặt Trịnh Triết toát ra hồng quang, thấp giọng nói:

“Tướng quân, ngài thật là tốt số!”

Kim Tư ngăn người ra mắng:

“Xú tiểu tử, có gì thì nói thẳng, tới nơi này rồi còn úp úp mở mở!”

Trịnh Triết khoan khoái nói:

“Tướng quân, không giấu gì người! Quảng trường hôm nay phát hiện một quảng động rất nhiều thiên nguyên thạch, xem ra có thể để cho cả quảng trường khai thác trong vòng một tháng!”

“Người nói cái gì?” Kim Tư toàn thân chấn động, đôi mắt như có ánh sáng loé lên nhất thời bắn đến trước mặt Trịnh Triết, khí tức mạnh phát ra khiến hấn không có cử động gì, uy thế cường đại của Thiên nhân bốn cánh hấn đã khắc sâu vào trong lòng.

“Phát hiện một quảng động cực kì phong phú a...” Trịnh Triết chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng hấn lên, một cỗ khí thể lạnh băng truyền đến da hấn khiến cho bản thân không được thoải mái.

Kim Tư nghe hấn nói chỉ ngồi im trên ghế hồi lâu không nói gì. Giờ phút này hấn đã đưa chuyện nhi tử mất tích lên chín tầng mây, có thể phát hiện quảng động dày đặc như vậy hoàn toàn chiếm tất cả suy nghĩ của hấn.

Không ai có thể hiểu rõ tình hình khu khai thác như hấn, tới hôm nay cả quảng trường mặc dù có khoảng năm trăm người đang khai thác nhưng mỗi ngày số Thiên nguyên thạch giao nộp rất ít, ngoại trừ người mới tới cơ hồ mỗi ngày một người chỉ giao nộp một viên thiên nguyên thạch, người sống tại Tử Dục thành này đã lâu cũng có chút thủ đoạn.

Mà Tử Dực Thiên Vương vốn rất yêu quý dân trong thành, tất nhiên cũng không quá áp bức bọn họ cho nên Kim Tư trơ mắt nhìn dân trong thành đào khoáng bốn năm khối thiên nguyên thạch mang về nhà mà chỉ giao nộp có một khối, thật không có biện pháp!

Về điểm này Tử Dực Thiên Vương là cực kì buồn rầu, mỗi ngày Tử Dực thành đều phải tiêu hai trăm khối Thiên Nguyên thạch hàng năm đều tiêu hao đi một ít, Tử Dực thành lâu nay vẫn miễn cưỡng duy trì, còn có tình trạng nhập thì không có mà cứ tiêu đi.

Nhưng không thể làm gì cũng khiến cho bọn họ trong lòng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là trao đổi ít thiên nguyên thạch.

267. Chương 22: Truyền Thuyết Thiên Khanh

Kim Tư trong mắt quang mang đầy vẻ cuống quýt, nếu có thể phát hiện quang động như vậy Tử Dực thành tuy không thể trở thành thành trì đứng đầu nhưng ít nhất có thể khiến Thiên Vương trước mặt Thiên đế ngẩng cao đầu.

“Cái... quang động kia là ai phát hiện?” Có thể phát hiện quang tàng Thiên nguyên thạch thật không đơn giản, trong lòng Kim Tư đột nhiên có nghi ngờ, ngày đó y đã dùng thần thức cũng không phát hiện ra quang động dồi dào như vậy! Ít nhất thì tại Tử Dực thành này cũng không có nhiều Thiên nhân có thể dùng thần thức để thăm dò vị trí của Thiên nguyên thạch.

Nhắc tới điều này Trịnh Triết càng đắc ý vô cùng, vẻ mặt thay đổi nói:

“Tướng quân quả nhiên có con mắt nhìn người a, đúng là hiểu công đạo, để cho thuộc hạ chiếu cố người đó!”

“Sao?” Kim Tư hiểu được việc này có chút không thể nào, cũng lại là do bọn hắn phát hiện, nếu là như thế này chắc chắn phải tìm hiểu một phen.

Bọn Tần Vũ bắt quá mới tới Tử Dực thành không tới ba ngày lại có thể phát hiện quang tàng như vậy, cho dù nói là Thiên Vương cũng phải hoài nghi.

Thiên nguyên thạch là một loại khoáng thạch cực kì đặc thù, không chỉ có thể luyện chế vũ khí mà còn là đồng tiền lưu thông cả Thiên giới.

... Tác dụng quan trọng nhất chính là trong Thiên nguyên thạch có một loại năng lượng đặc thù, Thiên nhân có thể sau khi hấp thu năng lượng đó có thể dễ dàng tu vi cho nên mới trở thành đồng tiền chung của cả Thiên giới. Một viên Thiên nguyên thạch có thể sở hữu nguồn năng lượng đủ để cung cấp cho một Thiên nhân hai cánh tu luyện trong thời gian một tháng, còn hơn cả hấp thu thiên địa linh khí, trong Thiên nguyên thạch ẩn chứa năng lượng vô cùng tinh túy, hơn nữa còn dễ dàng chuyển đổi và hấp thu.

“Là bọn hắn? Như thế nào có thể! Trịnh Triết, người lập tức quay lại theo dõi bọn hắn, xem bọn Tần Vũ có biện pháp nào có thể tìm được quang tàng Thiên nguyên thạch như vậy!” Kim Tư trầm ngâm một lúc nhàn nhạt phân phó cho Trịnh Triết.

Trịnh Triết trong lòng mặc dù là nghi hoặc nhưng vẫn cung kính tuân mệnh, sau khi hành lễ đã cáo lui.

“Tần Vũ à Tần Vũ, người rốt cục là ai?” Đợi Trịnh Triết đi rồi trong đầu Kim Tư ở đại sảnh hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Tần Vũ và không có cánh chim nào.

-o-o-o-

Thiên Khanh chính là tên một ngọn núi, núi này chỉ có thể là Thiên nhân cao cấp mới có thể nghe qua. Hai người Đế Thiên Hồn và Đế Tuyết Phong phi hành rất nhanh phía trên, chỉ thấy ngọn núi phía dưới cây cối chen chúc, linh khí dư thừa.

“Đại ca, huynh biết vì sao nơi này lại gọi là Thiên Khanh không?” Đế Thiên Hồn quanh thân tỏa ra một tầng kim quang nhàn nhạt, kim quang cũng không cùng một màu, trên mặt giáp là quang mang màu trắng tinh khiết khiến xa xa thoát nhìn quanh thân hắn quang mang loang lổ giao tạp.

“Tất nhiên là biết, gọi là Thiên Khanh chính là do ngọn núi này là giao điểm giữa Thiên giới chúng ta và Tu La giới, giao điểm đó chính là một cái động rất lớn rất sâu đưa chúng ta cùng Tu La giới tách biệt nên mới hình thành Tu La giới và Thiên giới!” Đế Tuyết Phong nhàn nhạt cười, quanh thân loé ra hào quang cực kì ít ỏi, nếu không nhìn kĩ căn bản nhìn không ra toàn thân hắn có một cỗ lực lượng bao quanh.

Đế Thiên Hồn cười cười, vẻ mặt thần bí hỏi:

“Vậy huynh biết Thiên Khanh có lai lịch ra sao không?”

Đế Tuyết Phong lắc đầu, từ khi hắn xuất sinh đến giờ tổng cộng cũng không qua đây quá ba lần mỗi lần cũng chỉ tới tán tỉnh, thời gian đâu còn chú ý tới việc này.

“Nghe người ta nói, Thiên Khanh chính là hình thành bởi Cha và hoàng giả Tu La tộc từng đấu với nhau!” Đế Thiên Hồn trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng sùng kính, truyền âm nói: “Bọn họ nói Cha lúc trước khi mới đạt thành Hoàng giai liền không cho Tu La tộc ứng phó đã cùng hoàng giả bên kia đấu một trận, hai người huy động toàn bộ lực lượng sau một hồi chiến đấu cơ hồ sắp đưa cả Thiên giới huỷ diệt! Sau đó Thiên phạt xuất hiện mới khiến cho hai người dừng lại! Tại nơi bọn họ đánh nhau hình thành một cái hố rất lớn hoàn toàn phân cách Thiên nhân tộc cùng Tu La tộc tách ra!”

Đế Tuyết Phong động đậy đôi cánh, nghe Đế Thiên Hồn nói trong mắt hiện lên quang mang kì dị, nhẹ giọng hỏi:

“Thiên Hồn, đệ nói xem những lời đồn này là thật chẳng? Vì sao Cha thường ngày không nói với chúng ta? Theo lý thuyết đây là việc đáng tự hào mới phải!”

Trên mặt Đế Thiên Hồn cũng mang theo tia khó hiểu, cũng u mê nói:

“Không biết, chuyện này trong số Thiên Vương cũng cực kì bí ẩn, mọi người khi nhắc tới cuộc chiến ngày đó thì tất cả đều như câm, không dám nhiều lời, đệ cũng là mất rất nhiều công sức mới có thể khai thác từ trong miệng một người nói ra!”

“Hơn nữa đệ còn nghe nói có một chút bí ẩn, bí mật này liên quan đến cả Thiên giới và Tu La giới!”

“Sao? Có gì bí ẩn? Quan hệ trọng đại như vậy sao?” Đế Tuyết Phong hứng thú, đệ đệ này biết không ít chuyện a, có thể thấy được ngày thường hắn đối với lời đồn rất là chú ý.

Đế Thiên Hồn thoáng do dự một chút mới nói:

“Đâu là lời đồn mà huynh chỉ nên nghe qua thôi, không nên trước mặt người khác nhắc tới nếu không cha biết nhất định sẽ giết ta!”

Đế Tuyết Phong gật đầu cười mắng:

“Chúng ta huynh đệ một lòng, không nên nghi lung tung, nhanh nói ta nghe!”

“Truyền thuyết nói sau khi đạt tới đẳng cấp mười cánh cũng chính là sau hoàng giai, liền trở thành một nửa ‘Thiên’!” Đế Thiên Hồn trong mắt loé ra thần sắc nóng bỏng, lẩm bẩm nói: “Bọn họ nói, ‘Thiên’ chính là Tu La tộc và Thiên nhân chúng ta cùng có một ‘Thiên’, vô luận là tộc nào chỉ cần có thể tu luyện tới mười đôi cánh chim liền có thể nắm trong tay nửa ‘Thiên’, trở thành hoàng giả chí tôn của hai tộc!”

Đế Tuyết Phong ngăn người ra, mười cánh... đó, chỉ là hoàng giả trong truyền thuyết, Thiên nhân tộc và Tu La tộc đã rất lâu không có hoàng giả cao cấp như vậy rồi, đến nay ngay cả Cha cũng dừng lại tại chín cánh mãi không đột phá.

Nhưng chỉ là chín cánh cũng đã là hoàng giả của cả Thiên nhân tộc thậm chí ngay cả Tu La tộc bây giờ cũng đều chịu sự áp bách.

Nghĩ vậy Đế Tuyết Phong trong lòng nghĩ đến một chuyện, nghi vấn: Thiên nhân tộc có hoàng giả chín cánh, Tu La tộc chẳng lẽ không có sao? Tại sao những năm gần đây mỗi lần Thiên nhân đến Tu La tộc đoạt mỹ nữ đều không có cao thủ đến ngăn cản?

Đế Thiên Hồn thấy Đế Tuyết Phong không để ý đến hắn còn nghĩ là người này ngày thường chỉ thích đàn bà nay bị hắn nói trong tâm đã có sự thay đổi rồi, nghĩ đến hắn có thể dùng thời gian bên cạnh đàn bà mà dùng để tu luyện thì nhất định sẽ đạt tới hoàng giả chín cánh, không khỏi vui mừng cười nói:

“Đại ca, huynh cố gắng tu luyện sau này hy vọng của đệ đặt trên người huynh rồi!”

Đế Tuyết Phong ngẩn người ra lập tức nhìn thấy Đế Thiên Hồn vẻ mặt vui mừng không biết là nghĩ đến đâu cười mắng:

“Xú tiểu tử, thể mỹ nữ của ngươi ra sao rồi? Đàn bà Thiên nhân tộc chúng ta ngươi chắc chắn là không để ý a!”

Đế Thiên Hồn gật gật đầu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nói:

“Tất nhiên không phải là đàn bà Thiên nhân tộc chúng ta, đường đường là hai vương tử! Đệ thích một người đàn bà Tu La tộc!”

“Thích thì bắt về a! Ngươi không phải vẫn làm như vậy sao?” Đế Tuyết Phong rất kinh ngạc vị huynh đệ này vốn có tính bạo lực thích cái gì khẳng định là sẽ dùng vũ lực mà cướp đi, tính nết khó có thể thay đổi a.

Đế Thiên Hồn trên mặt lộ ra sắc thái ôn hoà, có vẻ hoài niệm, lẩm bẩm nói:

“Nói ra huynh cũng không tin đâu, sống lâu như vậy ta cũng đã giết ít nhất là mười vạn người rồi, cướp đoạt mỹ nữ cũng có mấy nghìn người, cũng xem như thấy đủ loại người!”

Hắn nuốt nước bọt tiếp tục nói:

“Nhưng khi nàng ở trước mặt ta thì... ta ngay cả dung khí cũng không có! Chứ đừng nói là mang nàng trở về!”

Vừa nói khuôn mặt lạnh băng cũng hiện lên vẻ ngại ngùng, nhìn Đế Tuyết Phong rất là đa cảm.

“Cái loại đàn bà gì mà lại khiến ngươi si mê như vậy chứ? Đợi ngày mai sau khi chúng ta tới Thiên Khanh nhất định phải cho ta thấy một phen, thế mới phải!”

Đế Thiên Hồn gật đầu nói:

“Nói điều này cũng là muốn đại ca giúp ta, người đàn bà này thật đáng cho đệ nỗ lực!”

“Nói ta xem có thể giúp gì không?” Đế Tuyết Phong trong mắt hiện lên vẻ thật lòng.

“Không có khả năng!” Đế Thiên Hồn dâng lên một tia phản kích đến mức mặt đỏ bừng nói: “Huynh tuyệt đối sẽ than thở, trách lão Thiên lại tạo ra một mỹ nữ như vậy!”

“Bây đặt!” Đế Tuyết Phong khinh thường, bay nhanh về phía trước: “Ta tất nhiên hiểu được tiểu tử ngươi thích bạo lực, phi hành nhanh một chút, bị ngươi nói tâm ta động rồi, ta phải nhanh một chút để chứng kiến một người đàn bà có thể làm xiêu lòng ngươi rốt cục là cực phẩm gì!”

Đế Thiên Hồn cũng hưng phấn hẳn lên, lớn tiếng hô:

“Gặp thì được nhưng nếu là huynh muốn cướp của đệ nhất định đệ sẽ liều mạng với huynh!”

Hai đạo thân ảnh giống lưu tinh, xé gió bay qua các ngọn núi bay nhanh về phía chân trời.

-o-o-o-

Đứng một lần nữa bên trong quán động, thân ảnh Tần Vũ tại cửa động lại không ngừng di động, trên mặt dần dần xuất hiện mồ hôi, suốt thời gian một nén nhang mới dừng động tác.

Kim quang trong tay chợt lóe, tinh thần lực bắn vào trong cửa động, quang mang trước mắt chợt lóe rồi biến mất.

“Thành!” Tần Vũ có chút mệt mỏi nói: “Bây cấp trận pháp hôm nay sử dụng thật khó khăn a!”

Bọn người Cam Vân ngồi bên trong động nhìn bầu trời quang đãng bên ngoài không rõ động tác của Tần Vũ có tác dụng gì tựa hồ... không có chút biến hoá!

Tần Vũ nhắm mắt điều tức một hồi, mở to mắt nói:

“Trong quang động này có rất nhiều Thiên nguyên thạch, chúng ta có thể chậm rãi đào! Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi lấy Thiên nguyên thạch tu luyện, ta hi vọng các ngươi có thể đột phá đẳng cấp ba cánh!”

“Nhưng mà đại nhân, ngài không phải nói đột phá quá nhanh khiến cho căn cơ không vững sao?” Lão Hắc tò mò, nói không cho đột phá cũng là Tần Vũ, hôm nay lại bảo mọi người nhanh chóng đột phá cũng chính là hắn.

268. Chương 23: Bằng Bằng

“Cũng không yêu cầu các ngươi đột phá quá nhanh, tất cả nên thuận theo tự nhiên! Nhưng là nếu các ngươi có thể khắc khổ một chút thực lực tất nhiên sẽ tăng nhanh hơn rất nhiều!”

Cam Vân gật gù đầu về mặt đồng tình nói:

“Đại nhân nói sao thì đúng là vậy, đề cao thực lực bây giờ... chính là chuyện cấp bách nhất rồi! Nhìn bọn Trịnh Triết so với chúng ra thực lực mạnh hơn nhiều lắm!”

Tần Vũ cười nói:

“Bọn họ có điều kiện tốt, hôm nay mạnh hơn so với các ngươi là chuyện đương nhiên! Huống chi Trịnh Triết đã tu luyện thành ba cánh một thời gian rồi... ít nhất cũng phải ba trăm năm, như thế nào các ngươi có thể so sánh với hắn! Tốt lắm, tất cả mọi người cứ tu luyện đi ha, ta cũng muốn chuyên tâm luyện chế vũ khí cho các ngươi!”

Mọi người ậm ừ đều tự tìm chỗ cho riêng mình, sau một lát đã khoanh chân tiến vào trạng thái tu luyện, từng đạo bạch quang từ thân bọn họ bay lên.

Tần Vũ cũng không có lập tức luyện chế vũ khí, hắn phóng thần thức dò xét trên người mấy người kia một lần tự nhủ: “Cam Vân hôm nay cũng ổn định tại cảnh giới ba cánh, Tinh Nhi cũng không bao lâu nữa đột phá ba cánh nhưng nếu nói về công lực thực tế cũng chỉ có thể so sánh với Cam Vân, xem ra cần phải để Cam Vân khổ huấn một phen rồi!”

Chỉ thấy trên người Cam Vân bạch quang có chút ảm đạm, cũng không bằng trên người bọn Tinh Nhi, quang mang màu trắng nhũ mặc dù nam nữ khác biệt nhưng cũng không rõ ràng như bây giờ, Tần Vũ lắc đầu, tiềm lực của Cam Vân còn kém hơn Tinh Nhi không ít.

Mà bốn người còn lại là có chút không chịu nổi, trong bốn người thì Lão Hắc có tu vi cao nhất nhưng cũng chỉ là hai cánh thượng giai, còn cách Tinh Nhi khá xa, mà Ứng Phong Hùng Ngưu và Bạch Hổ ba người còn lại mới đạt tới hai cánh trung giai, muốn đột phá sợ rằng phải rất lâu nữa.

Tối hôm qua, Trịnh Triết bất ngờ tới bái phỏng bọn Tần Vũ, sau khi nói chuyện Tần Vũ coi như là hoàn toàn hiểu được thực lực của Thiên nhân sáu cánh.

Từ khi xuất sinh cho đến ba cánh thượng cấp chia làm hạ cấp, trung cấp và cao cấp, trong suy nghĩ của Tần Vũ kì thật sự phân chia này tại Thần giới là không có gì khác nhau đơn giản là cách xưng hô khác nhau mà thôi.

Mà sau khi tiến vào bốn cánh, cho dù là mới tiến vào thực lực cũng là tăng vọt, cũng có thể so sánh là từ tiên giới độ kiếp lên Thần giới trở thành hạ cấp Thần nhân vậy, tuy nói chỉ là xuất hiện thêm một đôi cánh chim nhưng kì thật thực lực đã tăng cực lớn.

Bốn cánh tiến lên năm cánh còn càng khó khăn hơn, một khi đột phá năm cánh ít nhất cũng sẽ như Kim Tư, trở thành một tướng quân, trong một thành, số tướng quân cũng sẽ không vượt quá ba mươi người, có thể thấy được Thiên nhân năm cánh số lượng rất ít. Bốn cánh và năm cánh chia làm tám cấp, điều này so với Thần giới có sự khác biệt, nếu nói bốn cánh tương đương với Huyền tiên vậy năm cánh lại tương đương với cao thủ Thần nhân rồi.

Mà sau khi đạt tới sáu cánh thực lực căn bản không có tiến bộ, trong khi mọi người Thiên giới vẫn khổ tu gia tăng thực lực thì bản thể đã không có cách nào tiếp tục thừa nhận lực lượng cường đại nữa, lúc này điều phải làm là lĩnh ngộ.

Không ngừng lĩnh ngộ phương pháp sử dụng năng lượng, không ngừng lĩnh ngộ phương thức chiến đấu, thông qua lĩnh ngộ này sẽ đạt tới bảy cánh. Mà sau khi đạt tới bảy cánh thực lực không chỉ là lực lượng tăng mạnh mà là đối với năng lượng có thể thao túng.

Đây là sau khi nghe qua Trịnh Triết giảng giải Tần Vũ mới đối với Thiên nhân bảy cánh phán đoán như vậy. Nhìn bọn Tinh Nhi đã tiến vào trạng thái tu luyện trong lòng Tần Vũ không biết đợi Thiên nhân tu luyện trong bao lâu.

Thời kì đầu là thông qua bản thể khắc khổ tu luyện, công pháp của Thiên nhân tộc tương đối đặc thù, sau khi tu luyện công lực đột nhiên tăng mạnh tiến triển cực nhanh có thể nói đối với nhu cầu của những người này thì đây là công pháp thích hợp nhất.

Chỉ là sau khi theo đuổi lực lượng xong thường thường muốn đột phá bốn cánh là cực kì khó khăn mà thân thể nếu không đủ cường hãn đột phá bốn cánh có thể dẫn đến cái chết!

Hướng hồ một mặt theo đuổi lực lượng cường đại mà không tự hỏi làm thế nào có thể sử dụng lực lượng, như thế nào có thể phát huy tới đa sức mạnh, rồi cuối cùng chính là lại rơi vào mê đồ! Tần Vũ khoé miệng có chút nhếch lên, phương thức tu luyện của Thiên nhân đích xác làm cho người ta khó hiểu a!

Cũng là qua lời giải thích của Trịnh Triết, Tần Vũ mới có thể hiểu rõ cấp bậc của bản thân. Hôm nay sau khi tiến vào Lưu tinh sơ kì thực lực có thể nói là đã tiến xa so với Tinh vân lúc trước. Trong Tinh vân tại trung tâm kim hạch xuất hiện một cái hắc điểm nhỏ bằng hạt gạo khiến cho Tần Vũ không thể giải thích được.

Nhưng vô luận là thế nào thực lực của hắn hôm nay tuy nói là không bằng bốn cánh nhưng cũng không xa lắm, nếu nói là đối với điều khiển năng lượng vận dụng chống lại ba cánh thượng cấp phỏng chừng chiến thắng là rất lớn! Nhưng chống lại bốn cánh sợ rằng vô cùng gian nan.

Điều này cũng khiến cho hắn có chút kinh hãi, Lưu tinh tiền kì có thể so với bốn cánh, mà bốn cánh cơ hồ có thể so với Huyền tiên tại tiên giới, như vậy sau khi Tần Vũ tu luyện Tinh thần công pháp đến cuối cùng sẽ đạt tới cảnh giới gì?

Công pháp của Thiên nhân thật sự có chút biến thái, nhất là sau khi tiến vào bốn cánh thực lực cũng đề cao rất nhanh, đây là Tần Vũ căn bản cũng không dám tưởng tượng. Phải biết rằng Thiên nhân ba cánh chỉ mới gần bằng tiên nhân Độ Kiếp kì hay cũng chỉ là mạnh hơn một chút! Nhưng khi đã đạt bốn cánh thì lại có thể so với Huyền tiên... trời ạ! Tần Vũ vỗ mạnh trán, không thể tin rồi!

Trầm ngâm một lúc, Tần Vũ thu lại tâm tình, thao túng tinh thần lực đưa Hồn Động lực qui tụ lại trước mặt, xuất ra Thiên nguyên thạch, thu lại thần thức vào bên trong, bắt đầu luyện chế vũ khí!

-o-o-o-

Cuối ngọn núi một vệt lõm xuống phẳng phất như dải phân cách đưa nơi này cùng không gian phía trước tách ra, ngay cả bầu trời đều loáng thoáng có thể thấy một lớp bạc mờ ngăn cách giữa không trung, cao đến tận trời.

Khi tới gần vệt lõm dài kia bản thân bị sức ép cảnh nặng, khi cách vệt lõm này phạm vi gần một dặm thì áp lực có thể nghiền nát xương cốt của một Thiên nhân ba cánh.

Đây là địa phương cao cấp của Thiên giới cực kì nổi danh Thiên Khanh! Bên cạnh Thiên Khanh chính là hàng hàng ngôi nhà đá xếp ra, hình thành một vòng cung bao quanh Thiên Khanh lập thành một phòng tuyến, một đội mười Thiên nhân dọc theo Thiên Khanh dò xét, tất cả đều phấn trương.

Hai đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện giữa làng, trong ngôi nhà đá bên cạnh có một cái ghế đặt giữa phòng. Anh tuần lãnh khốc kim phát nam tử nói:

“Băng Băng, lão tử đã trở lại!”

“Đế Thiên Hồn? Đến đây đi!” Một tiếng quát lạnh truyền đến, trong giọng nói mang theo một tia kinh ngạc, một tia tò mò hỏi: “Sao, người bên kia là ai? Như thế nào thần thức ta cũng không phát hiện hắn tồn tại?”

Kim phát nam tử đứng là Đế Thiên Hồn, mà bên cạnh hắn không cần phải nói cũng biết chính là ca ca hắn Đế Tuyết Phong. Chỉ thấy Đế Thiên Hồn quay lại nhìn Đế Tuyết Phong nháy mắt, Đế Tuyết Phong trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, quát lạnh nói:

“Bằng bằng, bắt qua chỉ hơn mười năm không thấy ngay cả ta cũng không nhận ra rồi!”

Hai người vừa nói vừa đẩy cửa bước và căn nhà đá.

Nhìn bên ngoài thì căn nhà đá này rất nhỏ, cùng với các căn nhà khác thì không cao hơn là bao nhưng khi tiến vào bên trong mới phát giác nguyên lai nó thật sự rất lớn. Chẳng biết Bằng Bằng dùng phương pháp gì mà vừa mới tiến vào nhà đá mà một đại sảnh xa xỉ xuất hiện trước mặt hai người.

Chỉ thấy một cái ghế rộng dựa vào tường đặt ở cuối ngôi nhà, hai Tu La mỹ nữ cánh hồng đang xoa bóp cho một nam tử ngồi trên ghế, cực kì thoải mái.

Người trẻ tuổi kia nằm nghiêng một bên, hai con mắt hẹp dài hiện lên vẻ lãnh khốc bạo ngược xen lẫn sát ý, sống mũi cao bên ngoài chính tề nhìn không hề có nhân khí, thoạt nhìn đã biết tâm tính bạc bẽo.

Thấy Đế Thiên Hồn và Đế Tuyết Phong hai người tiến đến, thanh niên nam tử kia nhất thời tản ra khí tức cường đại, nhìn chằm chằm Đế Tuyết Phong anh tuấn vô cùng; hắn nao nao lập tức lạnh lùng nói:

“Không thể tưởng tượng được đại vương tử cũng được Đế quân thả ra, còn tưởng rằng ngài lại tiếp tục ở tại Thiên Thần điện sống chứ! Ha ha...”

Đế Tuyết Phong mặt không chút thay đổi, cảm nhận được khí tức uy áp kia liền tức giận, một âm thanh trầm muộn trong không khí bạo liệt vang vọng bốn phía.

Cả đại sảnh phẳng phất lay động một chút, hai người đồng thời chấn động, thanh niên nam tử kia trên mặt lộ ra nét kinh ngạc.

Sát...

Cái ghế dưới thân hắn trong chớp mắt vỡ tan hoá thành đám củi! Thanh niên nam tử kia không giống như cái ghế vỡ tan tành trên mặt đất, tư thế của hắn vẫn như trước lơ lửng giữa không trung, nhìn hai Tu La mỹ nữ bị dọa đến choáng váng quát:

“Vì sao dừng lại? Tiếp tục!”

Hai Tu La mỹ nữ không dám trái lời vội vàng tiếp tục xoa bóp.

Đế Tuyết Phong sắc mặt không thay đổi tiến lên trước từng bước, chính là mặt đất hiện lên những vết nứt, nhìn bộ dạng kiêu ngạo của thanh niên nam tử trước mặt, lạnh lùng nói:

“Trong Thiên Thần điện đã không còn gì để ta tìm hiểu rồi cho nên cha phải ta cùng đệ đệ hai người đến đây cùng Bằng Bằng huynh trấn thủ Thiên Khanh!”

Hai mắt trừng trừng nhìn nhìn thanh niên nam tử Bằng Bằng kia, Đế Tuyết Phong nói:

“Còn không biết Bằng Bằng huynh có hoan nghênh chúng ta tại quý phủ không?”

Hai con mắt hẹp dài của Bằng Bằng loé sáng rồi lại biến mất, trên mặt xuất hiện nụ cười giả trá, nhàn nhạt nói:

“Bằng Bằng chỉ là tiểu tốt dưới trướng Đế quân mà thôi, nhị vị vương tử đến Bằng Bằng nào dám không tiếp đón! Bất quá các người tới chậm, nếu tới sớm một chút thì tốt, Tam vương tử cùng Thất vương tử được Hoả Dực Thiên Vương hộ tống đã tới nơi này!”

Đế Tuyết Phong liếc mắt nhìn Đế Thiên Hồn bên cạnh đang biến sắc, cười nhẹ giọng nói:

“Sao, như vậy rất tốt huynh đệ chúng ta đã lâu rồi không có hàn huyên, bốn trong mười huynh đệ chúng ta có thể tại chỗ này trao đổi một chút, còn phải cảm tạ Hoả Dực Thiên Vương mới phải!”

Băng Băng con người co rút lại, nhìn về mặt bình tĩnh của Đế Tuyết Phong liền trầm ngâm một lát cũng cười nói:

“Đúng vậy, nghĩ đến huynh đệ các người khẳng định có rất nhiều chuyện phải trao đổi, sau này ta sẽ an bài cho các người một nơi thật tốt để ‘Trao đổi’ một phen!”

Vừa xong hắn vỗ hai tay, nhìn Tu La mỹ nữ bên cạnh quát:

“Được! Đại gia tâm tình hôm nay tốt lắm, cho người chuẩn bị yến tiệc, ta phải ‘tiếp đãi’ Đại vương tử cùng Nhị vương tử đến!”

269. Chương 24: Cơn Lốc Trước Chập Tối

Băng Băng vùng cánh tay lên, cái ghế lúc trước vốn vỡ thành bụi nay đã khôi phục lại nguyên dạng, chậm rãi hạ xuống trên ghế hắn thoải mái thay đổi tư thế cũng không mời hai người kia ngồi cứ như vậy mà mỉm cười nhìn.

Đế Tuyết Phong trong mắt hiện sát ý, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước, cánh tay cũng vùng lên bàn trà phía trước Băng Băng trong nháy mắt nát bấy. Một chiếu xuất ra cái bàn trà lúc trước vốn đã nát thành cám nay lại xuất hiện sau hắn và Đế Thiên Hồn, rất nhanh tập hợp lại thành hai ngọn tháp.

Đế Tuyết Phong cười nhìn Đế Thiên Hồn nói:

“Thiên Hồn, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một chút liên tục một năm nay chúng ta phi hành, có chút mỏi cánh a!”

Đế Thiên Hồn thấy Băng Băng thốt nhiên biến sắc, trong ánh mắt cố nén buồn cười nhìn bóng Đế Tuyết Phong đứng trên trường tháp, trong lòng cười thầm đại ca quả là có một bộ cánh tất cả đều là do năng lượng cấu thành, đối với tu vi của hai người cho dù là liên tục phi hành trăm năm cũng chẳng có cảm giác mỏi mệt, nói đến chi là mỏi cánh!

Nhìn Băng Băng sắc mặt khó coi, trong lòng hắn rất sáng khoái. Đế Tuyết Phong vừa mới vào cửa đã bắt đầu cùng Băng Băng đấu mắt, hai người đầu tiên là đấu khí sau đó là sử dụng năng lượng. Đến nay tuy nói chưa phân thắng bại nhưng bàn trà của Băng Băng bị Đế Tuyết Phong huỷ đi quả thật đã khiến sắc mặt hắn nghiêm trọng hẳn lên.

Băng Băng khó chịu nhìn chằm chằm Đế Tuyết Phong sau hồi lâu, đôi mắt động đậy nhẹ giọng nói:

“Nhị vị vương tử tới đây rốt cục là có chuyện gì?”

Đế Tuyết Phong sắc mặt lạnh lại, không để ý tới câu hỏi của Băng Băng, hỏi ngược lại:

“Không biết Hoả Dực Thiên Vương không ở Hoả Dực thành hưởng thụ lại đưa hai người kia tới nơi này, vì sao vậy?”

Thấy Đế Tuyết Phong không để ý đến câu hỏi của mình, Băng Băng trong lòng đã đoán được một chút, người ta nói rằng Đại vương tử không thích giết người nhưng hết lần này tới lần khác đi tìm mỹ nữ. Cũng bởi vậy Đế quân mới giận dữ giam cầm hắn tại Thiên Thần điện, cũng là vì muốn hắn thay đổi tư tưởng.

Phải biết rằng bất kể là Thiên nhân bình thường hay Đế quân, vô luận là người nào đều biết tám đại Thiên Vương đều là máu nhuộm đôi cánh, giết vô số Tu La nhân mới có địa vị ngày hôm nay.

Mà vị Đại vương tử này tu vi cao thâm lại là không thích giết người, Đế quân muốn hắn kế thừa ngôi vị của mình tất nhiên phải cố gắng bồi dưỡng một phen, nếu không trong cái thế giới mà mọi người hơi động một tí là giết chóc này hắn sao có thể cai quản các thuộc hạ được.

“Hoả Dực thành có món ăn ngon, hai vị vương tử muốn đến tham quan một phen cho nên ta mới tự mình bảo vệ bọn họ tới nơi này, chẳng lẽ Đại vương tử có gì dị nghị sao?” Một đạo thanh âm nóng bỏng từ ngoài cửa truyền đến lập tức cửa phòng bị mở ra ba người bước đến.

Chỉ thấy đi đầu là một người trung niên nam tử toàn thân bọc phát quang mang màu đỏ, phía sau hắn là hai người nhìn mặt có vẻ như là người trẻ tuổi, đúng là Hoả Dực Thiên Vương và Tam vương tử cùng Thất vương tử.

Ba người sau khi vào cửa liền trực tiếp đi tới trước mặt Băng Băng, Băng Băng trong nháy mắt đứng lên cung kính hành lễ nói:

“Băng Băng cung nghênh Tam vương tử Thất vương tử!”

Vừa nói cánh tay hắn cung lên, ba cái ghế xuất hiện phía sau ba người mới đến.

Đế Thiên Hồn lúc này sắc mặt vốn khó coi nay lại càng khó coi hơn, hai người bọn hắn đến Băng Băng chẳng thèm để ý tới, nhưng lão Tam và lão Thất đến hắn lại như vậy, giờ phút này Đế Thiên Hồn quả thật muốn phát tiết.

Hai gã thanh niên mặt đen kia cười đắc ý, nhìn Băng Băng khách khí nói:

“Băng Thống lĩnh khách khí rồi... trước để huynh đệ chúng ta bá kiến đại ca đã rồi mới dám ngồi xuống!”

Vừa nói hai người vừa đi tới trước mặt Đế Tuyết Phong cúi đầu, trong mắt tinh quang loé lên cung kính nói:

“Lãnh Vân, Lãnh Nhật bá kiến Đại ca và Nhị ca!”

Đế Tuyết Phong sắc mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói:

“Hoả Dực thành có món ăn ngon như vậy sao? Như thế nào tại đi tới nơi này? Thân là sư phụ của vương tử, mang trọng trách trên mình thật sự là không nên!”

Hai người đồng thời biến sắc, trong ánh mắt lộ lên quang mang phẫn nộ, nhưng lại không dám phát tác.

Trong đó một gã thanh niên cãi lại:

“Đại ca, Lãnh Vân chỉ là tới đây tham quan một phen sẽ không làm phiền đến Băng thống lĩnh đâu, huống chi còn có Hoả Dực Thiên Vương bảo vệ, chắc chắn không gặp nguy hiểm gì!”

Đế Tuyết Phong gật gật đầu nói:

“Như thế thì tốt, Băng thống lĩnh của chúng ta tại chỗ này khổ cực không ít, hy vọng các người không có việc gì thì đừng quấy rầy hắn, Băng Băng ta nói có đúng không?”

Băng Băng trong mắt hàn quang chợt loé, lạnh lùng nói:

“Đại vương tử tất nhiên nói đúng, cho dù là không đúng thì còn có ai dám phản bác ngài nữa!”

“Vô lễ!” Hoả Dực Thiên Vương bên cạnh rốt cục cũng tìm được cớ liền phóng động đôi cánh trắng muốt phía sau, một cỗ khí thế cường đại từ thân thể hắn bay lên nhìn Băng Băng trách nói: “Hôm nay người cũng là thống lĩnh một phương, mặc dù không giống tám thành chủ nhưng địa vị cũng có thể so sánh há có thể nói chuyện như vậy với Đại vương tử!”

Băng Băng vội vàng gật đầu mặc dù hắn hôm nay là cao thủ bảy cánh sắp đột phá tám cánh nhưng dù sao tám đại Thiên Vương không dễ trêu chọc, huống chi bọn họ nắm trong tay phần lớn binh lực của cả Thiên giới.

Hoả Dực Thiên Vương uy phong lẫm lẫm quát Băng Băng, quay đầu lại mỉm cười nhìn Đế Tuyết Phong đang nằm nghiêng trên một tháp và Đế Thiên Hồn, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiết nói:

“Nhị vương tử đã lâu không gặp phong thái ngài càng phi thường a!”

Đối với Tám đại Thiên Vương Đế Tuyết Phong thật ra không dám quá thất lễ, vội vàng đáp:

“Hoả Dực Thiên Vương cũng đâu có kém gì, có vẻ như khoảng cách bảy cánh cũng không xa nữa, không hổ là Thiên Vương tu vi cao nhất trong tám vị!”

Hoả Dực Thiên Vương cười to nói:

“Đại vương tử còn lợi hại hơn, thanh niên cao thủ bảy cánh tại Thiên giới chúng ta ngoại trừ Băng Băng khó khăn lắm mới có thể so sánh với người!”

Đế Tuyết Phong có chút ngượng ngùng cười cười không có trả lời. Mà Đế Thiên Hồn vẫn trầm mặc, cái loại đầu đá nhau qua lời nói này hẳn thật là không muốn nhiều lời, với hắn mà nói chỉ tin phục có một thứ, đó là năng lực! Có cái đó thì không bằng đại chiến một hồi dùng thực lực để nói chuyện chẳng phải là sáng khoái hơn sao!

Điểm này cũng là điểm Thiên Đế thích nhất ở hắn, trong mười con trai của Thiên Đế chỉ có hắn là thẳng thắn nhất, trọng tình huynh đệ cho tới nay Thiên Đế vẫn rất yêu quý.

-o-o-o-

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, thoát cái Tần Vũ đã sống tại Tử Dục thành được một năm thời gian, trong khoảng thời gian này Tần Vũ vì mấy người bạn Cam Vân mà luyện chế pháp bảo, thời gian cũng không nhiều cho nên đẳng cấp pháp bảo cũng không cao lắm. Nhưng nếu tại Tử Dục thành mà nói, Tần Vũ luyện chế một pháp bảo ít nhất cũng là địa cấp thượng phẩm, nếu đem ra ngoài thì thể diện bạn Cam Vân phải nói là nâng cao rõ rệt.

Cứ như vậy, mọi người nếu không khai khoáng thì là khổ tu, trong thời gian một năm này tu vi mỗi người đều có tiến bộ. Tình Nhi đã sắp đột phá ba cánh, nếu không phải Tần Vũ yêu cầu cô bé tiếp tục tu luyện cơ thể sợ rằng sớm đã đột phá rồi.

Mà bạn hắn căn bản cũng có Kim Tư tướng quân chiếu cố, mặc dù Tình Nhi càng ngày càng xinh đẹp mê đảo lòng người tại Tử Dục thành rất nổi tiếng nhưng cũng không có Thiên nhân nào dám lơ đãng.

Đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là thời gian bạn hắn ở đây quá ngắn, Thiên nhân cao cấp trong thành đại bộ phận đều không biết tin tức của Tình Nhi hơn nữa bạn Tần Vũ cả ngày đều ở tại quảng trường đào khoáng rất hiếm khi ra ngoài cho nên vẻ đẹp của Tình Nhi chỉ là lưu truyền trong dân chúng, trong những tầng lớp bình thường.

Mỗi lần nghĩ đến Kim Tư tướng quân âm thầm chiếu cố Tần Vũ nhện không được muốn cười to một hồi, mặc kệ nguyên nhân là gì tóm lại Kim Tư không biết chính hắn đã giết chết con trai lão.

Cũng có khi Tần Vũ có ý nghĩ nếu Kim Tư biết chính nhi tử bảo bối của mình bị hắn giết chết liệu có phản ứng gì nữa? Thời gian gần đây Tử Dục thành có tin đồn Kim Tư không tìm được con mình nên đã bạo nộ giết chết ba gã Đại tướng, cũng khiến cho thuộc hạ hắn cả ngày sợ hãi bất an, sợ hắn tâm tình không tốt lại giết người bừa bãi.

Thành chủ phủ.

Tử Dục Thiên Vương ngồi trên ghế, Kim Tư vẻ mặt cung kính đứng trong đại sảnh, con mắt hắn thỉnh thoảng hiện lên nét lo lắng tư lự, hiển nhiên không phải bởi vì cho đến nay không có tin tức của nhi tử mà lo lắng.

“Kim Tư, tâm tình người gần đây không được tốt lắm! Nếu cứ như vậy sợ rằng tu luyện khó có thể tiến thêm!” Tử Dục Thiên Vương trong mắt hiện lên tinh quang nhìn Kim Tư đang lo lắng, trong khẩu khí phảng phất không hài lòng.

Kim Tư toàn thân chấn động, trong lòng biết hành vi bản thân gần đây đã khiến cho Thiên Vương bất mãn, vội vàng quỳ xuống đất kính hô:

“Thiên Vương, nhi tử đến giờ không có tin tức thuộc hạ cực kỳ lo lắng!”

Tử Dục Thiên Vương hừ lạnh một tiếng, nói:

“Nhi tử ngươi cũng không có gì tốt, ngươi lại như thế mà bận tâm, gần đây Thiên giới phát sinh một chút đại sự ta hy vọng Tử Dục thành có thể chuẩn bị tốt nhất cho mọi chuyện, ngàn vạn lần không nên tới lúc đó để xảy ra sơ suất, nếu không ta tiêu diệt cả tộc các ngươi!”

Kim Tư kinh hãi đáp:

“Thiên Vương yên tâm, thuộc hạ cũng sẽ không bận tâm đến chuyện của nhi tử nữa, nhất định phòng hộ Tử Dực thành cho tốt!”

Trong lòng hắn cực kỳ bất mãn nhưng là trên mặt không dám hiện ra, Thiên Vương nếu muốn giết toàn tộc hắn, hắn cũng chỉ có thể đứng nhìn không cách nào ngăn cản. Chỉ thẳm than nhi tử nhất định đã gây chuyện làm hại đến danh tiếng của hắn.

Thấy bộ dáng Kim Tư như vậy, Tử Dực Thiên Vương trong mắt hiện lên vẻ hài lòng nhàn nhạt nói:

“Nói gì thì nói tìm ra quá động dỗi dào kia công lao người bỏ ra cũng không ít, được rồi Thiên nhân mỹ nữ kia không ai dám quấy rầy chứ hả?”

Kim Tư vội vàng cung kính gật đầu, nói:

“Có Thiên Vương âm thầm chiếu cố tất nhiên không có người dám quấy rầy!”

“Ngày mai đưa nàng tới đây, ta sẽ cùng hai vương tử vui đùa với Tu La mỹ nữ một phen. Sau khi đưa nữ tử kia tới người lấy mấy người Tu La mỹ nữ này về hưởng thụ đi a!” Tử Dực Thiên Vương nở nụ cười có phần tà ác, vài phần dâm dăng.

Kim Tư mừng rỡ cung kính dập đầu ba cái, vội vàng rời khỏi phủ đi tìm bọn Tần Vũ!

270. Chương 25: Giết

Theo sau Trịnh Triết là một đội binh lính, bọn họ mỗi người đều là Thiên nhân ba cánh xem ra tình huống này chính là đội binh lính tinh nhuệ nhất của Kim Tư phủ, bọn Cam Vân hung quang trong mắt lập lòe sớm nhìn ta tiểu đội này có mười người, không ngừng ném ánh mắt về phía Trịnh Triết tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Giao nữ tử kia ra đây Thiên Vương sẽ cho các người địa vị và vinh hoa!” Nhìn sắc mặt lãnh đạm của Tần Vũ, Trịnh Triết cảm giác như phảng phất có áp bức giống như của Kim Tư tướng quân, tựa hồ cảm nhận được năng lực cường đại giống như khi đối mặt với Kim Tư tướng quân, phảng phất như là... áp lực của Thiên Vương.

Trong mắt Tần Vũ kim quang loé ra, thanh âm cực kỳ bình tĩnh mà tràn ngập sát ý, lạnh lùng nói:

“Có phải Thiên Vương các người muốn sắc đẹp của Tình Nhi, muốn làm hại cô bé?”

Trịnh Triết thật sự không muốn ở đây lâu, hắn hiểu được giả ngốc cũng không phải là phương pháp, không khỏi mất kiên nhẫn, uy hiếp nói:

“Việc này các người không cần xen vào... trước tiên giao nha đầu kia cho ta nếu không Thiên Vương trách tội xuống thì tiện dân như các người không thể gánh chịu được đâu!”

Tiện dân? Thân ảnh Tần Vũ biến mất cơ hồ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Trịnh Triết hung hăng đáng một quyền vào ngực hắn, Trịnh Triết không phản ứng kịp trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Phanh! Vách tường ngoài sân bị Trịnh Triết bay đập vào, trên tường hiện rõ một vết hằn hình người, Tần Vũ nhìn bọn Cam Vân nhàn nhạt nói:

“Các người có bằng lòng theo ta đi đồ sát? Nếu bây giờ các người hối hận vẫn còn kịp, đắc tội với Tử Dực sẽ không tốt đâu!”

Cam Vân nhìn Lão Hắc, Lão Hắc nhìn Ứng Phong, Ứng Phong nhìn về mặt hiện lên do dự của hai người Hùng Ngưu và Bạch Hổ trợn trừng hai mắt hung hăng nói:

“Hai người các người nói gì đi chứ?”

Cam Vân và Lão Hắc nghe được Ứng Phong nói đều chậm rãi nhìn hai người kia, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Chúng ta là huynh đệ, nếu theo đại nhân thì không thể lâm trận mà bỏ chạy! Huống chi đây là trận đấu đầu tiên!”

Lúc này một đội Thiên nhân đã rất nhanh vây quanh Tần Vũ chỉ thấy một trận bạch quang loé ra, từng đạo quang mang lăm liệt đánh úp về phía Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ quát một tiếng tiện tay đưa Tình Nhi tới cạnh Cam Vân, thân ảnh trong nháy mắt biến mất!

Phanh Phanh Phanh Phanh Phanh Phanh...

Một trận kinh khí bạo phát lan truyền bốn phía chỉ thấy khoảng sân trước kia nay đã hoá thành bụi cám, nơi nơi đều là tàn tích.

Cam Vân và Lão Hắc bảo vệ Tình Nhi, Ứng Phong vẫn đăm đăm nhìn hai người Bạch Hổ và Hùng Ngưu, thanh âm có chút gấp gáp hỏi:

“Hai người các người thế nào đây?”

Hùng Ngưu hiện lên vẻ do dự nhìn Bạch Hổ đột nhiên lớn tiếng nói:

“Lão tử tuy tu vi thấp kém nhưng cũng biết có ân thì phải báo, không có Tần Vũ đại nhân trên tay ta không có vũ khí lợi hại xinh đẹp thế này, cũng không có thể thuận lợi rời đi như vậy!”

Nhìn Bạch Hổ vẫn do dự, Hùng Ứng càng nói càng kích động, lớn tiếng nói:

“Hổ tử, nếu không có Tần Vũ đại nhân thôn chúng ta đã bị giết chết hết!”

Bạch Hổ chẳng biết suy nghĩ gì sau hồi lâu có chút khó khăn gật gật đầu, khuôn mặt lập tức trở nên kiên định, hừ nhẹ nói:

“Đừng xem thường ta! Ta sớm đã có lời thề cuộc đời sau này nhất định sẽ đi theo Tần Vũ đại nhân, dù có chết tuyệt đối không hối hận!”

Cam Vân cười to tiến lên trước dấn nhẹ vào ngực hai người một quyền, cao giọng nói:

“Chúng ta đi theo Tần Vũ đại nhân, quyết không hối hận!”

Thân ảnh mấy người trong nháy mắt hoá thành Lưu Quang đánh về phía Thiên nhân ba cánh đang vây quanh Tần Vũ.

Lúc này Trịnh Triết đã từ bức tường trở ra oa oa kêu to, bốn đôi cánh chim phát ra quang mang chói mắt quát to:

“Tần Vũ, ta muốn giết ngươi!” (lời

Tần Vũ cười lạnh một tiếng Hỗn Động Tinh thần lực trong nháy mắt tản ra vây quanh mười tên Thiên nhân ba cánh, bọn chúng hoảng hốt cũng không có cách nào công kích tới bọn Cam Vân.

Tình Nhi thấy Trịnh Triết tấn công tới, Tần Vũ lúc trước đã đề phòng, Tu La đột nhiên xuất hiện chỉ sau thời gian một hơi thở đã tới trước mặt Trịnh Triết.

A... Liên tục những tiếng kêu thảm vang lên, Năm người Cam Vân trong nháy mắt giết chết ba gã Thiên nhân ba cánh, hai gã bị trọng thương. Mắt Tần Vũ hàn quang chợt loé hừ lạnh một tiếng nhất thời hoá thành ba đạo thân ảnh tiến tới cuồng sát!

Chính thức cuồng sát, không có lưu tình, ba gã Thiên nhân trong nháy mắt bị hấn giết chết, ngay cả kêu cũng không kịp!

Trịnh Triết giận dữ đột nhiên đánh ra một quyền vào thân Tu La kiếm, chỉ nghe thấy phanh một tiếng, Tu La kiếm mang theo quang mang màu xanh trở lại trong tay Tình Nhi, quang mang trên thân kiếm dường như ẩm đậm hẳn, xem ra bị Trịnh Triết đánh một quyền trọng thương.

Lúc này còn bốn gã Thiên nhân ba cánh, năm người Cam Vân đồng thời đối phó với bốn người này, như trước vẫn giữ thế hạ phong không cách nào giết chết bọn chúng.

Trịnh Triết sau khi một quyền đánh lui Tu La, hung quang chợt loé phát giác người ngăn cản mình chính là một người con gái yếu ớt, trong lòng hấn xuất hiện nét kinh hãi thân ảnh bỗng dừng xuất hiện bên cạnh Tình Nhi, bàn tay đột nhiên xuất một thanh kiếm nhỏ màu vàng đậm tới.

Tình Nhi dù sao cũng chỉ là hai cánh thượng cấp, tuy có thể nói so với Cam Vân ba cánh cách nhau không xa nhưng sao có thể đấu với Trịnh Triết ba cánh thượng cấp.

Trơ mắt nhìn Trịnh Triết trong chớp mắt huy động năng lượng, một đạo quang mang màu vàng đã tuyền tới cánh tay cô bé, về mặt sợ hãi trắng bệch.

Tần Vũ lại muốn ra tay nhưng lại phát hiện Tình Nhi đang có nguy hiểm, kinh hãi vội vàng hét lớn một tiếng “Hỗn Động Linh vực Tinh thần!” Quanh thân hắn đột nhiên bộc phát ra quang mang màu vàng mãnh liệt, một cỗ năng lượng vô hình trong nháy mắt xuất hiện bao quanh khu nhà.

Chỉ thấy quanh thân Tần Vũ kim quang loè loè, vô số đoàn Hỗn Động khí vây quanh thân thể hắn, từng đạo tinh quang sáng lạn vây quanh Trịnh Triết bên trong.

“Giết!”

Theo tiếng gầm của Tần Vũ, cỗ Tinh thần lực bên cạnh Trịnh Triết bạo liệt, linh khí trời đất trong lúc đó đã bị Tinh thần lực của hắn làm nhiễu loạn.

Oanh!

Trịnh Triết kêu thảm một tiếng, máu tươi trong từ miệng phun lên cao hai thước, lớn tiếng tru lên lùi lại phía sau.

“Tần Vũ, cứ đợi đấy, Thiên Vương sẽ không buông tha người!”

Cam Vân ngơ ngác nhìn sự việc trước mắt, hắn như thế nào cũng không thể hiểu được Tần Vũ lại lợi hại như vậy, cao thủ bốn cánh a, cứ như vậy mà bị đánh cho bỏ chạy....

Phanh Phanh Phanh Phanh! Bốn tiếng vang truyền đến, bốn người Cam Vân và Lão Hắc đấu với bốn gã Thiên nhân ba cánh đã khiến máu bọn chúng bay lên một trượng, thân thể bị xé nát thành hơn mười mảnh, hoá thành từng cục thịt rơi xuống đất.

Tần Vũ hai mắt trừng trừng, sắc mặt trắng bệch nhìn máu chảy ra trên miệng vết thương ở cánh tay phải của Tình Nhi, đang muốn nói gì lại phun ra một ngụm máu tứa vào vách tường.

Tình Nhi kinh hãi vội vàng chạy tới bên cạnh Tần vũ, nâng hắn dậy về mặt lo lắng nhìn.

Bọn người Cam Vân cũng là kinh hãi vội vàng đi tới cạnh Tần Vũ sắc diện lo lắng nhìn.

Tần Vũ mở to mắt khó khăn nở ra nụ cười, nói:

“Ta không việc gì, chỉ là tiêu hao công lực quá nhiều, không cần lo lắng, thừa dịp bọn chúng còn chưa bố trí chúng ta lập tức rời khỏi đây!”

Hơi trầm ngâm một chút hai mắt hắn nhìn về phương bắc, nói:

“Hướng về phía khu khai khoáng mà đi, một khi tiến vào quảng trường kia, người tu vi thấp không có khả năng tiến vào bắt chúng ta!”

Dứt lời Tần Vũ leo lên lưng Cam Vân để hắn công đi!

Bảy người nhanh chóng hướng quảng trường thoát đi, dọc đường cũng không dễ dàng, Lão Hắc ở phía trước mở đường phàm là có Thiên nhân ngăn cản lập tức bị hắn hút về một bên.

Cũng vì Trịnh Triết và Kim Tư không hiểu tu vi của Tần Vũ cho lắm, vốn tưởng rằng chỉ cần một mình Trịnh Triết là có thể bắt đi Tình Nhi trở về Vương phủ, không có nghĩ đến bọn người Tần Vũ lại phản kháng kịch liệt như vậy.

Còn nữa, Kim Tư vốn tưởng rằng cho dù có xảy ra kháng cự, với cảnh giới bốn cánh của Trịnh Triết cho dù bọn Cam Vân có cùng xông vào cũng không phải đối thủ cho nên mới chỉ phái đi một tiểu đội phối hợp với Trịnh Triết.

Chỉ là bọn hắn không có tính đến thực lực của Tần Vũ, Tần Vũ không có cánh, công pháp tu luyện của hắn cũng không phải là Thiên nhân công pháp tất nhiên không thể phát hiện ra.

Dọc trên đường đi, khó khăn cũng không phải là nhiều, hiển nhiên là đội phòng thủ của Tử Dực thành còn chưa có phản ứng kịp, Lão Hắc và Cam Vân nhân lúc vệ quân trong thành còn chưa biết chuyện liền bay tới Bắc môn.

Nhìn quang trường phía trước Tần Vũ đột nhiên mở mắt, vừa mới tại trên lưng Cam Vân hắn đã phần nào hồi phục công lực, Tinh vân trong đan điền tinh hạch màu vàng không ngừng vỡ ra biến thành kim hạch mới, Hỗn Độn lực ngày càng tinh thuần rất nhanh tiến vào trong cơ thể hắn, giúp hắn khôi phục lại năng lượng đã mất.

“Tiếp tục chạy về phía trước!” Vừa mới khôi phục lại một ít công lực, Tần Vũ liền xoay người nhảy xuống sau lưng Cam Vân, tốc độ rất nhanh tiến về phía trước, miệng gấp gáp nói: “Các người theo sát ta, không gian phía trước có cổ quái, với tu vi hôm nay của các người muốn sống sót có chút khó khăn!”

Bọn người Cam Vân thấy phương hướng bên trong quang trường đột nhiên thay đổi, trong lòng kinh hãi hiểu được sách lược của Tần Vũ, cũng không nhiều lời vội vàng theo sau Tần Vũ.

Tinh Nhi lúc này thương thế trên cánh tay đã hồi phục, thân hình nhẹ nhàng phi hành không thua kém tốc độ mọi người, tất nhiên tốc độ cao nhất vẫn là Ứng Phong.

Vừa mới theo một bên quang trường hướng tới trước được năm trăm dặm thì hai bên trái phải mọi người đều cảm nhận trong không khí có gì đó khác lạ, một cỗ áp bức cường đại truyền đến, cho dù bọn hắn mang trên thân Tử Dực lệnh bài cũng vẫn bị ảnh hưởng.

Tần Vũ vội vàng phát ra Hỗn Độn Linh vực Tinh thần bao lấy mọi người bước nhanh về phía trước.

Thần thức hắn ở chỗ này ngày càng nhỏ, sau khi tiến vào trong phiến không gian chỉ có thể bao phủ phạm vi ba trăm dặm, thậm chí ngay cả có người đuổi theo cũng không thể phát hiện, rất là bị động!

271. Chương 26: Mạo Phạm Huynh Đệ Ta, Giết!

Bọn Cam Vân chỉ cảm thấy phảng phất bị một tầng năng lượng bàng bạc vây quanh, lực lượng bản thân không có sử dụng chỉ trở mắt nhìn Tần Vũ trong sương mù, che chắn phía trước rất nhanh đi tới.

Tiếp tục đi tới trước mấy trăm dặm Tần Vũ rốt cục chống đỡ không được đứng trên một mô đất nhỏ hít từng hơi, xương cốt toàn thân đau đớn phảng phất gãy ra từng mảnh, Tinh Vân trong đan điền đã dừng chuyển động, vốn kim hạch sáng nhất nay cũng đã ảm đạm đi.

Tu vi sụt giảm a! Tần Vũ cười khổ đánh giá tình cảnh phía trước chỉ thấy nơi này nhìn qua cũng vẫn là thảo nguyên, chỉ là tầm quan sát rất ngắn, nhãn lực của hắn chỉ có thể nhìn xa được khoảng cách trước mắt trăm thước, còn lại chỉ là một vùng mờ mịt lung mờ hồ.

Hít sâu một hơi, nhìn bọn Tinh Nhi đang được hắn bao quanh bởi Hỗn Độn Linh vực Tinh thần miễn cưỡng cười cười nói:

“Các người tranh thủ thời gian tu luyện, ta cũng muốn điều tức một phen tranh thủ khôi phục khí lực!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Nhi có chút lo lắng nhìn Tần Vũ, trong giọng nói mang theo sợ hãi “Vũ ca, huynh không sao chứ? Bọn họ tại sao lại bắt muội?”

Tần Vũ cười khổ, vì sao bắt muội ư, ngoại trừ sắc đẹp thì có thể vì sao? Từ sau khi tiến vào Tử Dực thành hắn đã có cảm giác khác thường, từ đó đến nay hắn luôn cẩn thận quan sát hành vi của Thiên nhân trong thành, nhất là đàn bà Thiên nhân tộc. Cho đến nay Tần Vũ còn không nhận thấy đàn bà Thiên nhân tộc có gì xuất chúng, thậm chí so với một người đàn bà ở Nhân giới cũng còn thua xa.

Điều này khiến trong lòng hắn vừa nghi vấn vừa bất an nhưng vẫn nghĩ tới này tất cả vẫn tại Tử Dực thành yên ổn cuộc sống, dựa theo ý nghĩ của Tần Vũ cần phải nhanh chóng đề cao tu vi, cho dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng tin tưởng sẽ có thể giải quyết. Chỉ là hắn như thế nào cũng không thể nghĩ đến chuyện ngoài ý muốn lại tới nhanh như vậy, lại đột ngột như thế!

Cười khổ lắc đầu, lúc này hắn cũng không thể giải thích cho Tinh Nhi cái gì, hai mắt nhắm lại nhất thời tiến vào trạng thái tu luyện.

Chỗ thảo nguyên phương Bắc Tử Dực thành này dựa theo Tần Vũ giải thích nếu cứ đi về phía trước rất có thể sẽ tiến vào trung ương của thảo nguyên.

Chỉ là càng tiến về phía trước áp lực trong không khí càng lớn, tới nơi này cơ hồ đã là cực hạn. Trong lòng hắn cũng đã đoán được cứ hướng về phía trước đi tới, nếu gặp Thiên nhân hắn tu vi sẽ rất cao.

Tuy nhiên trong áp lực không khí cực lớn kia ẩn chứa Hỗn Động lực cũng rất nhiều, tiên thiên Hỗn Động nguyên thần của hắn hấp thu Hỗn Động lực xung quanh có thể thấy được tốc độ dũng mãnh tiến vào thân thể.

Tinh Vân bên trong đan điền lại xoay tròn, vốn đã tiêu tán không còn năng lượng nay đã chậm chậm khôi phục.

Tần Vũ lúc này đã không còn cảm giác tiến vào trạng thái tu luyện sâu, chính là phá sau đó lại lập tức trải qua chiến đấu Tinh thần lực trong cơ thể hoàn toàn tiêu hao hết khiến cho những tạp chất Hỗn Động lực bên trong Tinh vân hoàn toàn giải phóng ra ngoài.

Bên bờ Tử Hải ẩn chứa Hỗn Động lực vô luận là số lượng hay chất lượng cũng đều là kém nơi này rất nhiều. Tần Vũ khổ tu mười lăm năm trong cơ thể cũng không thể tránh khỏi hấp thu các linh khí tạp chất, loại linh khí này đúng là Thiên nhân vẫn thường tu luyện....

Mà trải qua lần giải phóng năng lượng lần này Tinh vân trong đan điền giống như một cái chén, tạp chất bên trong đã được giải trừ hết, hôm nay tinh vân thuần tịnh hơn bao giờ hết, không có một tia tạp chất.

Khí lưu không ngừng xoay quanh thân thể Tần Vũ, bọn người Cam Vân mở to mắt nhìn da tay Tần Vũ lưu chuyển lực lượng vô hình mà lại như thực chất kia trong lòng đều rất kinh hãi.

Tần Vũ lúc này cũng chưa phát hiện ra là đã lĩnh ngộ một phần của Thiên đạo tự nhiên, hắn dần dần tiến vào trong Không Minh cảnh giới nguyên thần, năm dặm xung quanh Hỗn Động lực hoàn toàn do hắn thao túng.

Suốt ba canh giờ, Tinh Vân của Tần Vũ mới dần dần hồi phục chỉ thấy Tinh vân toàn bộ không phải màu trắng tinh khiết và li ti những hạt màu vàng nữa mà là hoàn toàn biến thành một dòng suối vô hình, có chút giống như dòng suối ở Lục đạo Luân hồi vậy.

Nếu không phải trên dòng suối có lơ lửng những điểm tinh quang Tần Vũ đã nghĩ hắn tu luyện Tinh thần công pháp sai lầm, loại tình huống này hắn chưa bao giờ nghe nói qua cũng là chưa bao giờ gặp qua.

Xa xa truyền đến một trận gió, Tần Vũ chậm rãi mở to mắt một đạo quang mang loé lên trong mắt rồi lại biến mất chẳng biết giải thích ra sao, nếu không cẩn thận nhìn sẽ không cách nào phát giác ra quang mang mỏng manh đó.

“Rốt cục cũng đã tới!” Khoé miêng hắn xuất ra một nụ cười khinh, nhìn phía trước nhàn nhạt nói: “Tốc độ khá nhanh, cũng không biết tu vi hắn thế nào!”

Trầm ngâm một chút, Tần Vũ nhìn bọn người Cam Vân, nhẹ giọng nói:

“Trước tiên các ngươi ở chỗ này tu luyện, đến khi có thể thích ứng được áp lực nơi này chúng ta lại tiếp tục tiến về phía trước!”

Nhìn mọi người lộ ra vẻ khó hiểu, Tần Vũ cười cười chấp tay lại nhìn về phương xa, đôi mắt nheo lại dùng toàn bộ tin tưởng nói:

“Ta tin chắc chỉ có thông qua gian khổ tu luyện mọi người mới có thể nhanh đề cao tu vi, mà ta chắc chắn phải tu luyện gian khổ hơn!”

Ánh mắt Tần Vũ dừng ở phương xa, nhàn nhạt nói:

“Cam Vân, đưa tất cả Thiên nguyên thạch giao cho ta, ta sẽ làm cho các ngươi một chỗ tu luyện cho tốt!”

-o-o-o-

Bốn cánh, mỗi đôi phát một lần trong nháy mắt đã xuất hiện tại phía trước vài trăm thước, Kim Tư toàn lực xuất hành trong đôi mắt không ngừng tản mát ra quang mang hung ác xem xét động tĩnh phía dưới.

Nghĩ đến Tử Dực Thiên Vương sau khi thấy bộ dáng chật vật của Trịnh Triết thì tức giận phùng phùng. Kim Tư liền hiểu được mức độ nguy hiểm nên toàn thân lạnh toát! Cũng không thấy Thiên Vương có động tác gì, Trịnh Triết ba cánh ngay cả kêu lên cũng không thể, tức thời biến thành khói....

Thật sự là kinh khủng! Không thể tưởng tượng được năm cánh lại lợi hại như vậy! Kim Tư bay trên không trung nhện không được sợ run người, đôi cánh cụp xuống thiếu chút nữa là rơi.

Trên người Tử Dực Thiên Vương lưu lại khí thể khiến cho Kim Tư vĩnh viễn không thể quên, lạnh đến tận xương cốt, cổ áp lực khiến cho bản thân hắn không có cả ý nghĩ phản kháng.

Hừ! Tần Vũ! Không thể tưởng tượng được người lại lợi hại như vậy, không có cánh cũng có thể đánh cho Trịnh Triết thê thảm như vậy, thật sự khiến ta kinh ngạc a! Kim Tư cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của Tần Vũ một mặt thăm mắng nếu không phải mấy tên này đảo loạn thì tiểu mỹ nữ cũng về tay Tử Dực Thiên Vương và tất nhiên Tu La tộc mỹ nữ cũng vào tay mình, chẳng phải là vui mừng lớn hay sao.

Các người đừng để ta bắt được! Kim Tư nghiêng hàm răng ken két, một khi bắt được Tần Vũ nhất định khiến cho hắn muốn sống không được chết cũng không xong.

Phía trước là một ngọn núi nhỏ, tại bình nguyên này rất dễ thấy được. Mà trên đỉnh núi có một thanh niên nam tử anh tuấn vô cùng đang đứng.

Kim Tư quay đầu lại liếc thấy thanh niên nam tử nọ, hàn quang trong mắt loé lên, bỗng dưng quát to:

“Tần Vũ, biết điều thì giao tiểu mỹ nữ ra đây ta sẽ không cùng người so đo mối hận giết người của ta!”

Tần Vũ cúi đầu hai tay cầm một khối gỗ không biết bên trên khắc cái gì, nghe được lời Kim Tư nói liền ha ha cười:

“Kim Tư, ta giết thuộc hạ của người, ha ha, ngay cả nhi tử của người cũng là ta giết! Người có thể làm gì ta?”

Kim Tư thiếu chút nữa thì từ trên trời rơi xuống, nhìn vẻ mặt Tần Vũ trong lòng tức giận cùng cực, không dám tin nói:

“Không thể nào!”

“Có gì không thể? Hừ, giết chết hắn cũng trách bản thân hắn không biết điều, ta ở chỗ này, có bản lĩnh thì tới đây báo thù đi a!”

“@#%*^*, nhi tử ta rốt cục có phải bị người giết chết?” Kim Tư sắc mặt méo mó hẳn, bạch quang toàn thân bính phát, nhìn hình dáng hắn tâm tình lúc này hẳn rất rối loạn.

“Nếu có thể ta còn muốn giết thêm một lần nữa! Nhi tử người chính là do ta giết, muốn báo thù sao?” Tần Vũ cầm trong tay con dao nhỏ khắc lên phiến gỗ cái gì đó, bỗng dưng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Kim Tư đang biến sắc, lạnh lùng nói: “Ta tới nay vẫn giữ một nguyên tắc... phạm là động đến huynh đệ ta, giết!”

Phiến gỗ trong tay Tần Vũ bay ra lao xuống phía dưới núi, kim quang hiện lên chỉ thấy trên phiến gỗ có khắc hai con rồng như đã thực thể hoá, loé sáng lên, kiêu khôn!

Theo kim quang phiến gỗ, trên đỉnh núi phảng phất có một lực lượng vô hình quĩ dị bao trùm, làm người ta có cảm giác không gian bị ngừng trệ thậm chí có thể nghe được tiếng hơi thở của bản thân. Tần Vũ đứng trên đỉnh núi, sát ý trong mắt hiện lên, lãnh đạm nói:

“Các người hết lần này đến lần khác mạo phạm đến người bên cạnh ta, từ hôm nay trở đi ta sẽ ở tại núi này muốn xem các người có bản lĩnh gì bắt được ta!”

Kim Tư con mắt giật giật, nhìn vẻ mặt tự tin thập phần của Tần Vũ trong lòng liền có chút cẩn thận. Hắn ngày hôm nay có thể có địa vị thế này ngoài khắc khổ tu luyện ngoài ra còn nắm chắc tâm tình của Tử Dực Thiên Vương cho nên mới được tín nhiệm như vậy... nhất là những việc thường ngày hắn làm rất cẩn thận, nhất là khi cùng người khác giao thủ cho tới bây giờ hoàn toàn là khi nắm rõ đối phương mới hành động, một kích trí mạng!

Mà Trịnh Triết nguyên nhân thất bại quan trọng nhất chính là khinh thường Tần Vũ, tất cả mọi người đều không chú ý đến Tần Vũ. Cũng bởi vậy Trịnh Triết mới bị Tử Dục tức giận giết chết.

Nhìn đỉnh núi đang lưu động năng lượng cổ quái lạ thường trong lòng Kim Tư có chút do dự, công pháp của Tần Vũ này nhất định không phải Thiên tộc công pháp nếu không thì tại sao không có cánh chim mà vẫn có năng lượng cường đại như vậy, nhưng nếu hắn không phải tu luyện Thiên nhân tộc công pháp thì rốt cục là công pháp gì?

Thấy Kim Tư có bộ dạng cẩn thận dò xét, Tần Vũ cũng không thúc giục trong lòng thầm bội phục người kia. Vốn tưởng rằng nhi tử chết chắc chắn người cha sẽ liều mạng mà báo thù, nhưng mà tình hình này xem ra thật sự là có chút oan uổng cho Thiên nhân bốn cánh này.

272. Chương 27: Loại Cảm Giác Này... Không Sai!

Trên đầu mỗi người đều có một dòng suối nhỏ chậm rãi vận chuyển từng đạo Thiên địa linh khí màu nhũ trắng tụ tập xung quanh dòng suối rất nhanh rót vào thân thể mọi người.

Chỉ thấy nét mặt bọn họ vẻ mặt an tĩnh, đôi mắt nhắm chặt toàn thân tản ra nhũ quang nhàn nhạt, từng đạo nguyên lực màu trắng bốc lên trên da tay, mạch máu khắp người đều nổi lên.

Tần Vũ đứng trên đỉnh núi thấy Kim Tư bất động hồi lâu trước ‘Kiền Khôn’ trận pháp tựa hồ muốn xem xét kĩ lưỡng không khỏi cười lạnh.

Suốt cả buổi sáng hai người cứ như vậy, một người đứng trên đỉnh núi, một đứng dưới chân núi trờ trờ nhìn đối phương.

Nhìn vẻ mặt hoan hỉ của Tần Vũ, trong lòng Kim Tư dần dần không kiềm chế được. Nghĩ đến thanh niên nam tử trước mắt này chính là hung thủ giết chết nhi tử của mình, Kim Tư chậm rãi đứng lên. Nhưng tính vốn cẩn thận hắn vẫn đứng ở trước phiến gỗ không dám vượt qua.

“Tần Vũ, có giỏi thì xuống đây cùng với ta quyết tử chiến!”

Tần Vũ hờ hững, hắn quả nhiên có chút hoan hỉ, trong mắt hiện lên vẻ miệt thị. Vốn lúc đầu bày ra trận này chính là muốn đề cao tu vi mà phương pháp chính là kiếm một chút khí tức của cái chết!

Nhìn Kim Tư nghiêng rằng, Tần Vũ cười nói:

“Hôm nay tìm được một đối thủ thích hợp thế này... sao có thể dễ dàng, nhất định không để ngươi chạy!”

Tinh thần lĩnh vực mở ra trong nháy mắt hắn xuất hiện trước mặt Kim Tư. Đạt tới Lưu Tinh tiền kì cho đến nay Tần Vũ cũng không cách nào tại Thiên giới phi hành và thuần di cho nên mỗi lần muốn Thuần di hắn đều phải mở ra Tinh thần lĩnh vực. Tinh thần lĩnh vực hoàn toàn là không gian của hắn, tất nhiên có thể tùy ý khống chế.

Nhưng là hắn không biết thân pháp quý dị vừa rồi của hắn vừa doạ Kim Tư một trận kinh hãi. Trong lòng Kim Tư thầm nghĩ đây là loại công pháp gì chứ, tốc độ thật kinh người sợ rằng ngay cả Thiên vương cũng không có cách nào đạt được tốc độ đó a!

Nghĩ vậy Kim Tư vội vàng lui về phía sau mười thước, kinh hãi nhìn Tần Vũ, lực lượng toàn thân ngưng tụ phòng bị tập kích.

Tần Vũ cứ tiến tới, Kim Tư lại lui về sau, như bóng với hình đuổi theo, toàn thân hoá thành một đạo ảo ảnh hoàn toàn bỏ đi Tinh Thần lĩnh vực dùng tự lực thân thể công kích tới Kim Tư.

Kim Tư thấy Tần Vũ công kích không dám lơ là hai tay đánh về phía trước tạo ra quyền ảnh, nghênh chiến!

Phanh!

Hai quyền ảnh va vào nhau một cái, Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, xương đầu gối bên phải như gãy rời đau đớn, trong lòng cười khổ thầm nghĩ: Không thể tưởng được Thiên nhân bốn cánh thực lực lại kinh người như vậy!

Mà Kim Tư sau đó lại không tổn hao gì, hắn chỉ cảm thấy nắm tay chấn động, cực kì dễ dàng đánh bay Tần Vũ ra ngoài. Trong lòng nhất thời tự tin hẳn, xem ra Tần Vũ này công lực cũng không phải quá cao, chỉ là thân pháp vô cùng quỷ dị mà thôi.

Tần Vũ lui bảy bước, khó khăn lắm mới đứng vững trên mặt đất nhìn Kim Tư đang nhìn mình với vẻ khinh khỉnh hằn lên cười hắc hắc nhưng đôi mắt vẫn đau đớn, thân ảnh loé lên.

Oanh Oanh Oanh Oanh...

Quang mang lập loè hiện lên, thân thể hai người không ngừng xông vào nhau, bản thân Tần Vũ hoá thành vũ khí, cực kì thống khoái.

Mặt trời chói chang chiếu trên thảo nguyên, không khí lại trầm muộn hai đạo thân ảnh cứ quần nhau cùng một chỗ không ngừng vang lên tiếng động kịch liệt.

Sau khi trở thành Chưởng khống giả cho đến nay Tần Vũ căn bản không có cơ hội cùng người khác đấu kiểu này, khi đó hắn chỉ cần có một ý niệm trong đầu là có thể giết chết kẻ thù, huống chi nhìn khắp Thần giới căn bản không có người nào gây khó khăn được cho hắn. Cho nên khi đó mặc dù đã đạt thành tựu chí cao vô thượng Chưởng khống giả cả một không gian nhưng cũng cực kì nhàm chán chỉ có thể cả ngày cùng Lập Nhi vui đùa, cùng Hồng Mông và Lâm Mông nói chuyện trên trời dưới đất.

Nhưng là Tần Vũ đã sớm tu luyện ngoại công, ngoại công chính là không ngừng rèn luyện, không ngừng theo đuổi cực hạn của thân thể mà đột phá. Từ nhỏ ý chí chiến đấu sớm đã thấm vào trong xương cốt, chỉ là về sau tu vi dần dần tăng lên, cũng chủ yếu là địch nhân ngày càng mạnh mới bắt buộc dĩ không dùng loại chiến đấu... thống khoái như vậy.

Mà hôm nay Tần Vũ chuyển thể sống lại, tại thế giới này phương pháp chiến đấu của Thiên nhân lại là ngoại công, loại chiến đấu kiểu cận chiến này hắn rất thích, có điều kiện tốt như vậy hơn nữa tu vi hôm nay còn yếu càng khiến ham muốn trong lòng hắn bộc phát.

Toàn thân hoá thành đạo lưu quang, đoàn đoàn vây quanh Kim Tư, một quyền một cước đều ẩn chứa năng lượng rất lớn, không trung vang vọng tiếng gió rít bởi những lần ra đòn, tất cả đều khiến cho Tần Vũ càng khoan khoái.

Kim Tư cũng không kém, nếu luận về công lực thì hơn Tần Vũ, nếu không phải vì Thiên nhân dưới năm cánh không thể sử dụng lực lượng pháp môn, không thể phát huy ra lực lượng cường đại trong cơ thể thì giờ phút này đã sớm đưa Tần Vũ vào thế hạ phong rồi.

Nhưng giờ phút này chính mình lại rơi vào thế bị động, không ngừng chống lại công kích của Tần Vũ, Kim Tư trong lòng buồn bực, hắn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được nhìn thanh niên nam tử này công lực còn yếu hơn mình mà thân thể lại cường hãn như vậy, tựa hồ toàn thân đều có thể hoá thành vũ khí công kích lợi hại, không ngừng gây uy hiếp đến hắn.

Xuy...

Đột nhiên, Tần Vũ xuất hiện đằng sau lưng hắn, nắm đấm biến thành chưởng lực, trong nháy mắt bổ lên cánh của Kim Tư, một trận bạch quang bộc phát, một cái cánh của Kim Tư bị đứt một nửa, bảy chiếc còn lại không ngừng dấy dựa rất tức cười.

“Ai nha! Tần Vũ tiểu tử, ta phải giết mi!” Kim Tư đau đớn không thể nhận được nhất là bên cánh đã bị đứt một nửa kia, phảng phất như cội lòng tan nát truyền lên trước ngực đau nhói khiến cho hắn thiếu chút nữa thổ không xong.

Chỉ thấy cái cánh sau lưng Kim Tư bộc phát quang mang màu trắng giống như một năng lượng hình cầu, bảy cánh còn lại nhanh chóng teo lại nhỏ bằng một nửa lúc trước. Quang mang sau một lát ngưng tụ lại hình thành một mũi tên dài sát ý cùng khí tức vô cùng mãnh liệt bao phủ Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng phát lạnh mở ra Hỗn Độn Tinh thần Linh vực, mũi tên màu trắng trong lúc đó đã rít mạnh bắn tới.

Một đạo thiểm điện loé lên một góc trời, vùng bạch quang hiện lên hình thành một thông đạo hình tròn, Tần Vũ bộc phát toàn bộ lực lượng Hỗn Độn Tinh thần Linh vực khổng lồ ba thước xung quanh thân thể

cố gắng giữ cho không gian ổn định

Oanh!

Quang mang trong phút chốc loé lên, Tần Vũ cảm thấy toàn thân phảng phất bị một khối đá lớn đè lên, Hỗn Động Tinh thần Lĩnh vực trong nháy mắt sụp đổ, mũi tên màu nhũ kia không hề bị ngăn cản thẳng tới đan điền Tần Vũ phóng tới.

“Bạo Bạo Bạo, Bạo cho ta!” Lui về phía sau một bên, Tần Vũ đột nhiên gầm lên, kim quang trong mắt xẹt qua, Hỗn Động lực nhất thời tụ lại quanh thân hắn hình thành một bức tường năng lượng.

Ba... Rốt cục Tần Vũ cũng tạo được ba tầng năng lượng, mũi tên màu nhũ kia vỡ tan ra, nguyên khí nhũ quang màu trắng tiêu tán trong bầu trời, khi quay đầu lại nhìn về phía Kim Tư thì thấy hắn sớm đã bay xa ra ngoài.

“Tần Vũ, ngươi cứ chờ đấy, Thiên Vương nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ a!” Thanh âm oán hận theo thân ảnh Kim Tư biến mất tại một nơi xa, Tần Vũ nhìn theo bóng hắn miệng phun ra một ngụm máu.

“Đây là lần thứ hai thổ huyết trong ngày hôm nay! Không thể tưởng tượng được Tần Vũ ta lại có ngày chật vật như vậy a! Bất quá loại cảm giác này... thật tốt a!”

Tần Vũ cố gắng lết lên núi, phóng thần lúc chỉ thấy bọn Cam Vân đang toàn lực tu luyện đề cao tu vi, nhắm mắt an tĩnh tiến vào trạng thái tu luyện!

-o-o-o-

Thiên Khanh, vốn đã có rất nhiều vết lõm, ban đêm trăng cảnh cũng vô cùng náo nhiệt.

Đế Thiên Hồn và Đế Tuyết Phong mỉm cười ngồi trên một mỏm đất lớn nhìn về phía khu đất trống vắng trước, một ngọn lửa lớn được đốt lên, đám Thiên nhân tụ thành từng đôi đang nướng đủ các loại thịt.

Hai người bên trái bọn hắn vốn vẻ mặt lạnh lùng giờ phút này cũng hiện nụ cười, dựa vào người Tu La mỹ nữ phía sau, thích thú hưởng thụ nào là thịt thơm rượu ngon bỏ vào miệng.

Bên phải bọn hắn là hai huynh đệ Tam vương tử và Thất vương tử, nét mặt hai người có vẻ không được thoải mái cho lắm, tựa hồ trong lòng có chút tâm sự, chỉ khách sáo uống rượu do đám người dưới mời.

Chẳng biết vì sao Hoả Dực Thiên vương cũng không có xuất hiện, lúc này hơn mười Tu La mỹ nữ đang phiến động đôi cánh hồng, trên mặt mang theo nụ cười kiêu mị nhưng phảng phất buồn bã, đi lại quanh đám Thiên nhân.

Thỉnh thoảng có tướng lĩnh Thiên nhân hung ác đánh vào lưng Tu La mỹ nữ một phát khiến cô gái cuống quýt, quang mang cừu hận trong mắt loé lên cũng là cực kì khó thấy.

“Đại vương tử, các người ngày mai chuẩn bị vượt qua Thiên Khanh sao?” Băng Băng nhìn hành động thô鄙 của tướng lĩnh môn hạ trong mắt ánh lên quang mang đắc ý, nhẹ giọng nói: “Thuộc hạ cho rằng thật sự không cần phải đi mạo hiểm! Mặc dù đại vương tử đã tới cảnh giới bảy cánh nhưng Thiên Khanh đó không gian phi thường nguy hiểm, nếu không cần thiết thì thuộc hạ nghĩ ngài ở đây là tốt nhất!”

Hắn đẩy cánh tay như ngọc của Tu La mỹ nữ đang đút cho một loại thực vật nào đó, chỉ vào Tu La mỹ nữ trong khoảng đất kia, đắc ý nói:

“Ngài xem, ngài thích mỹ nữ nơi này cần gì đều có, nếu ngài muốn giết người, đơn giản, giết các nàng mà thoả nguyện, làm sao phải khổ đi đến địa bàn Tu La tộc, nơi đó cao thủ không ít a!”

Đế Tuyết Phong phảng phất như không nghe những lời Băng Băng lải nhải, hiểu được người này chắc chắn không có ý tốt, vốn không có ý khuyên hắn ở lại ngược lại còn khiêu khích.

Hừ, hắn có bản lĩnh lớn thế sao? Trong mắt Đế Tuyết Phong hiện lên vẻ miệt thị, nhàn nhạt nói:

“Cảm tạ Băng Băng tướng quân có hảo ý, đối với người khác gì đó cho dù ta thích ta cũng sẽ không đoạt người nếu họ không nguyện ý, người có nhĩa ý rồi! Nhị đệ thời gian không còn sớm nữa, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi a, ngày mai sớm tiến vào Thiên Khanh, cùng Tu La tộc chơi đùa một phen!”

Đế Thiên Hồn ha ha cười to đứng dậy theo sau Đế Tuyết Phong rời đi, để lại Bằng Bằng với ánh mắt hung ác không ngừng loé lên đằng sau họ. conit134

273. Chương 28 : Tinh Thần Công Pháp Biến Hoá

Chỉ thấy trên da tay Tần Vũ , tất cả lỗ chân lông mở ra từng tia Hồn Động khí li ti hút vào trong thân thể . Mà Tinh vân trong đan điền kia hiện tại đang xoay rất nhanh , còn Kim hạch trong đó màu sắc dần dần đậm lên , không giống màu sắc nhợt nhạt lúc đánh nhau với Kim Tư

Tại giữa kim hạch , một điểm đen nhỏ đã được hình thành cũng đang xoay tròn với tốc độ cực nhanh . Nếu không phải Tần Vũ như trước vẫn dùng thần thức quan sát thì sợ rằng không thể phát hiện dị trạng của Kim hạch

Bốn phía Kim hạch mỗi hướng có một tiểu nguyên hạch màu vàng bay vòng quanh với một quỹ đạo rất huyền diệu , tựa hồ giống như ... sự vận chuyển của các hành tinh , vừa giống như không phải

Giống như thủy ngân , Hồn Động khí tinh thuần trong thiên địa trong lúc đó dọc theo kinh mạch Tần Vũ mà tiến vào bên trong , phẳng phát như là nước sông trở về biển vậy , từ bốn phương tám hướng tiến vào trong Tinh vân . Mặc dù chỉ có những sợi li ti nhưng là Hồn Động khí chỗ nào cũng có , kinh mạch Tần Vũ phẳng phát như hấp thu được rất nhiều khảo nghiệm vậy , nói thẳng ra là mỗi kinh mạch như là chậm rãi bị Hồn Động khí nở rộng ra

Vốn Tinh Vân lúc trước hai màu vàng và bạc xen lẫn nay sau khi Hồn Động khí rót vào dần thay đổi màu sắc , hai màu dần dần hoà vào nhau , dần dần biến thành đen nhánh . Chỉ có nguyên hạch vẫn giữ màu sắc như trước

Sau khi Hồn Động khí rót vào Tinh Vân , dòng suối bên trong không hề xoay tròn phẳng phát như là một cái đầm chết , chỉ tản ra khí tức của một cái hồ

Tần Vũ kinh ngạc quan sát dị biến bên trong đan điền trong lòng rất khó hiểu , Tinh vân nay lại biến thành bộ dạng như vậy , còn bên trong Kim hạch trung tâm tại xuất hiện một dòng suối màu đen , đó là cái gì vậy ?

Cùng Kim Tư đại chiến một trận , Tần Vũ đã được kích phát tất cả tiềm lực , Tinh thần lĩnh vực vốn tiêu hao hết lúc này tại bên trong đan điền lại tràn ngập Hồn Động lực cực kì tinh thuần , mà màu sắc của Tinh vân cũng chậm chậm thay đổi màu sắc , không còn màu vàng như trước mà là vô sắc trong suốt

Trong lúc đó Hồn Động lực trong Thiên địa xuất hiện một cỗ lực lượng kì lạ

Trong Tinh Vân , toàn bộ Tinh Thần lực được hình thành đều là mới , Tần Vũ nở một nụ cười , nguyên thần cũng thuần tịnh vô cùng . Hai mắt vốn nhắm chặt bỗng nhiên mở to , một đạo tinh quang trong mắt rất khó nhìn thấy loé lên rồi chợt biến mất , ngón tay vươn ra chỉ về phía trước ...

Oanh !

Dường như Tần Vũ mới chỉ hướng tay về phía mỏm núi kia thì liên vang lên một tiếng đình tại nhức óc . Tần Vũ chấn kinh , thần thức vội vàng mở ra lại phát hiện thần thức lúc này tại thảo nguyên giống như cá gặp nước , cực kì dễ dàng quan sát

Xa xa hai mươi dặm , ba thân ảnh với tốc độ cao bay tới , phía trước là một Thiên nhân trung niên nam tử bốn cánh , sắc mặt lạnh lùng , đôi mắt hiện lên quang mang lãnh khốc . Phía sau hẳn cũng là hai gã thanh niên nam tử bốn cánh gấp gấp bay theo , vẻ mặt cũng là đằng đằng sát khí

Cảm nhận được khí tức trên ba người này còn mạnh hơn cả Kim Tư , trong lòng Tần Vũ bùng lên chiến ý vô hạn , ba người này đúng là đối thủ tốt nhất sau khi tu vi vừa mới tiến bộ

Nghĩ vậy , thần thức Tần Vũ quét qua mỏm núi nọ , thảo nguyên phía dưới phương viên ba dặm cây cỏ đều biến mất , một cái hồ to sâu ít nhất hai mươi thước xuất hiện trước mắt

Hồn Động lực này ... thật là lợi hại ! Tần Vũ miệng há hốc kinh ngạc nhìn cái hồ to trước mắt , khi ba người kia tiếp cận mỏm núi đang đứng mới chậm rãi định thần lại . Âm thầm xuất ra một đạo Tinh thần lực

hồi phục lại nguyên trạng trên mặt đất , sau đó Tần Vũ mới lơ lửng trên không trung , đôi mắt xẹt ra điện quang lạnh lùng nhìn về phía xa xa , khí thế hung hung bá đạo

“Các người rốt cục đã tới ! Ta sắp không nhịn được rồi !” tốc độ phi hành của ba người rất nhanh , cơ hồ đảo mắt đã phiêu phù trên mỏm núi . Tần Vũ không đợi ba người nói lạnh lùng nói “Không thể tưởng tượng được Tử Dực thành lại có nhiều cao thủ bốn cánh như vậy , xem ra ta có chút xem thường thể lực của Tử Dực rồi !”

Trung niên nam tử đứng đầu đang lắng không nghe được lời Tần Vũ con mắt trợn lên lãnh quang hiện ra , nhàn nhạt nói “Thực lực của Tử Dực thành một tiểu mao tử như ngươi căn bản không thể nào biết ! Nếu không phải xem thường thực lực của các người thì chắc chắn các người không có khả năng thuận lợi thoát ra khỏi Tử Dực thành như vậy !”

Nhìn Tần Vũ đang đứng giữa không trung , trung niên nam tử kia nét mặt lộ ra vẻ khinh thường , nghĩ đến người này so với lúc hắn còn trẻ còn kém xa

“Kim Tư cũng chỉ là một phế vật , tiểu mao tử ngươi mà cũng làm kinh động đến trưởng lão chúng ta , Tử Dực cũng thật là lại giao cho chúng ta việc nhỏ nhặt này !”

Trung niên nam tử quay đầu nhìn hai gã trẻ tuổi lớn tiếng nói “Hai người các người lên bắt tiểu tử này cho ta , đây là nhiệm vụ đầu tiên của các người !”

Hai gã thanh niên cung kính vâng mệnh , đồng thời liếc mắt cùng nhìn về phía đối phương trong lòng cảm thấy hưng phấn . Trong bàn tay đều xuất ra một thanh trường kiếm , khí lạnh toát ra trong nháy mắt bay đến dưới chân mỏm núi

Tần Vũ lạnh lùng nhìn ba người thấy hai gã thiên nhân trẻ tuổi đang đánh tới trên mặt lộ ra nụ cười kinh miệt , trong lòng tự nhủ : Hừ ! Kiền khôn trận pháp không phải là đồ bỏ mà các người có thể phá , ta muốn xem các người sau khi ném qua đầu khổ sẽ có phản ứng thế nào

Bàn tay vừa lật lên một đạo Tinh thần lực không màu trong nháy mắt bộc phát ra lập tức khởi động Kiền khôn trận

Ba gã Thiên nhân kia tu vi đều không thấp nếu không sao có thể trở thành trưởng lão , trung niên nam tử bốn cánh theo Tần Vũ phán đoán hẳn đã đạt tới bốn cánh thượng cấp ... đỉnh cấp , khoảng cách đột phá cũng chỉ là rất nhỏ . Mà hai gã thanh niên nam tử kia tu vi thấp hơn nhưng cũng đã đạt tới bốn cánh trung cấp , cũng có thể sắp lên thượng cấp

Hai gã thanh niên nam tử trong nháy mắt đã xuất hiện tại chân mỏm núi , khí tức vô cùng sắc bén cùng sát ý xông tới Tần Vũ . Mà Tần Vũ dường như không chút nào né tránh mặc cho khí tức hai người hướng tới mình

Chỉ thấy không gian trên mỏm núi đột nhiên vặn vẹo , khí tức của hai người kia nhất thời bị một không gian ba động kì lạ hấp thu hết , không tạo thành nguy hại gì cho Tần Vũ

Hai người chấn kinh , ánh mắt lộ ra vẻ kì quái khê quát một tiếng liền xông tới chỗ Tần Vũ

Tần Vũ lạnh lùng nhìn hai người nụ cười lãnh khốc từ miệng hiện ra , nhàn nhạt nói “Khốn !”

Lời vừa cất lên chỉ thấy Thiên địa ở chỗ hai gã thiên nhân kia trong lúc đó có một cỗ Hỗn Độn lực đậm đặc xuất hiện xung quanh hai người . Kiền khôn trận pháp Tần Vũ đã trải qua bao nhiêu năm linh ngộ và cải tiến , sớm thoát ra khỏi tầm ảnh hưởng của trường không giả , hôm nay trận pháp với tâm linh tương liên , tùy theo ý nghĩ Tần Vũ mà không ngừng biến ảo , phát ra một lời cũng chỉ là gia tăng thêm chút áp lực mà thôi

Tu vi của Tần Vũ bây giờ suy giảm , muốn tùy ý mà thao túng Kiền khôn trận pháp là vạn vạn lần không thể , nhưng Kiền khôn trận chính là cứu cấp trận pháp siêu việt , cho dù ở Hồng Mông không gian , tại nhân giới trận pháp này tuyệt đối là chí cao vô thượng . Cho nên tuy nói Tần Vũ bây giờ chỉ có thể điều khiển một phần biến hoá của trận pháp nhưng vẫn có thể vây khốn hai gã thiên nhân bốn cánh này

Hai gã Thiên nhân bốn cánh kia chỉ cảm thấy quanh thân đột nhiên xuất hiện một trận ba động , không khí bốn phía ngưng lại khiến cho cử động của hai người rất dễ dàng , ngay cả trọng lượng cơ thể cũng dần

dần giảm đi

Trong lòng hai người kinh hãi , thanh niên nam tử bên phải hét lớn đánh mạnh ra phía trước một quyền , lực lượng cường đại trong phút chốc bộc phát từ cơ thể ra xé rách không khí bốn phía

Theo quyền gió hần đánh ra , không gian phía trước hai người vốn đang ngưng đọng nay đã chuyển động , hai người đồng thời tiến lên trước năm thước

Nhìn một quyền đầy uy lực của thanh niên kia Tần Vũ thầm bội phục , có thể dùng một quyền phá vỡ không gian đã được phong tỏa như vậy , Tần Vũ hiện giờ vẫn chưa làm được

Tuy nói Kiên khôn trận pháp trong tay hần lúc này không thể phát huy được uy lực , nhiều nhất chỉ phát huy được một phần tác dụng nhưng dù sao đây cũng là trận pháp vô cùng huyền diệu , hai người kia tiến đến trước năm bước lại bị vây khốn trong không gian

Thân thể giống như bị rơi xuống đầm lầy , một cỗ áp lực vô hình khiến hai thanh niên nam tử này thở gấp . Thanh niên nam tử bên phải liếc mắt với người bên cạnh , lạnh lùng nói “Tới người !”

Người kia lạnh lùng gật đầu không nói gì cũng một quyền đánh ra , đánh về phía không gian ngưng đọng phía trước

Oanh !

Một tiếng nổ lớn vang lên , trận trận kinh khí ba động truyền khắp cả mỏm núi , hai thanh niên nam tử phảng phất như bản thân giữa biển rộng vậy , nguyên khí Thiên địa phiến động chớp lên

Trung niên nam tử đang đứng ngoài theo dõi thấy hai gã thiên nhân kia thần sắc hết sức khó coi liền hừ lạnh , lớn tiếng ra lệnh “nhanh giết hần cho ta !”

Hai gã Thiên nhân kia nghe vậy hung hăng nghiêng rằng nhìn Tần Vũ phiêu phù phía trên mỏm núi hiện lên sát ý lạnh như băng , năng lượng toàn thân bộc phát , nguyên khí bốn phía bắt đầu khởi động

Tần Vũ lạnh lùng nhìn hai người , thân ảnh chợt loé xuất hiện bên cạnh hai gã thiên nhân , dùng một quyền đánh vào bên hông của thanh niên nam tử bên phải

Nắm tay chưa đến khí tức tràn ngập năng lượng huỷ diệt đã theo quyền phong truyền đến bên cạnh hai người , bọn họ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng áp bức làm cho không cách nào phản kháng đồng thời vây quanh , không khỏi kinh hãi

Thanh niên nam tử bên phải thoát nhìn ý chí có vẻ kiên định hơn người còn lại một chút , khi khí thể tiến gần đến thân thể hần vẫn còn có thể miễn cưỡng bảo trụ tâm trí ổn định . Hần quát lớn một tiếng toàn thân đột nhiên bính phát ra kịch liệt nhũ quang màu trắng , trường kiếm trong tay đâm ra rất nhanh nhanh tiếp khí tức bạo liệt của Tần Vũ

274. Chương 29 : Toàn Lực Đánh Một Trận , Giao Ước

Tần Vũ biến mất , áp lực huỷ diệt trên thân thể hai người thanh niên nam tử kia nhất thời cũng không còn . Thiên nhân bên trái liếc mắt về phía người bên cạnh , trong mắt hiện lên nét kinh hãi , bạch quang của trường kiếm trong tay loé lên cẩn thận đề phòng xung quanh , nguyên lực toàn thân vận chuyển nhanh

Chỉ là hai người tìm thể nào cũng không phát hiện ra thân ảnh Tần Vũ , hai người toàn lực vận chuyển năng lượng trong cơ thể , quanh người đều có quang mang màu trắng bao phủ

Chẳng biết là vì thân phận khác biệt hay là muốn rèn luyện hai người mà trung niên nam tử vẫn như trước lạnh lùng đứng đối diện với một bài quan sát hai người vị vây khốn trong trận . Hần cũng nhận ra không gian phía sau một bài này đều có biến hoá , dù sao thì nét mặt cũng cho thấy hần đối với hai người kia cực kì tin tưởng

Bỗngưng một đạo lực lượng vô hình vô sắc từ phía sau hai thiên nhân trẻ tuổi kia đánh úp , Tần Vũ với khuôn mặt anh tuấn vô cùng cũng xuất hiện phía sau bọn họ uy mãnh đánh tới hai người

Hai người kia cũng rất nhanh phát hiện phía sau không ổn liền xoay người , hai đạo kiếm khí đón đỡ . Có điều bọn họ không nhận ra phía bên phải còn có một lực lượng vô thanh vô tức ẩn hình công kích tới

Oanh ! Phanh !

Hai thanh âm đồng thời vang lên , kinh khí ba người đập vào nhau , chính là kinh khí phía sau hai người và của Tần Vũ va vào nhau , còn lại là ... thanh âm của lực lượng bên phải hai người đã đánh tới

Oanh ! Phanh !

Một bóng người cao cao hiện lên , máu trong miệng phun ra xa cả thước , chính là thiên nhân trẻ tuổi bên phải

Thân ảnh Tần Vũ lại biến mất xuất hiện trên mỏm núi lúc trước

“Hèn hạ !” Thiên nhân bên trái phẫn nộ quát to một tiếng , đồng thời vội vàng đỡ lấy thiên nhân vừa bị trúng đòn đang rơi xuống . Hắn trợn mắt nhìn Tần Vũ phảng phất như là khắc sâu hận ý trong mắt

Tần Vũ lạnh lùng cười , kinh thường nói “Có gì là hèn ? Chẳng lẽ cái tên Tử Dực thành chủ chó má các người muốn bắt muội muội ta thì không tính là hèn hạ sao ? Chẳng lẽ ba gã thiên nhân bốn cánh các người đến đây muốn bắt ta vốn chỉ là thiên nhân ba cánh thì không tính là hèn hạ sao ?”

Thanh niên nam tử bên trái á khẩu không thể nói thêm , sắc mặt hắn đỏ bừng , Tần Vũ nhếch miệng nhìn Thiên nhân trung niên kia nói “Nếu không phục , chúng ta một chọi một , miễn sao các người đừng có nói Tần Vũ ta khinh dễ các người !”

Trung niên Thiên nhân trong mắt hiện lên thần sắc thích thú , nhìn Tần Vũ đang lơ lửng trên mỏm núi trên người toát ra khí tức nhàn nhạt , không thể một lời mà tả hết , tán thưởng nói “Người trẻ tuổi rất tốt ! Còn hơn nhiều Tử Dực thành này cả ngày chỉ biết hưởng thụ !”

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn đảo qua thiên nhân trẻ tuổi bên trái kia đang hậm hực , quát lạnh nói “Tử Dực , người trước tiên cùng hắn đấu một phen , nếu thua ... người tự nghĩ đi !”

Thanh niên nam tử kia sắc mặt biến đổi , muốn cãi lại nhưng tựa hồ đối với trung niên nam tử này vô cùng e sợ , do dự nhìn Tần Vũ , cắn răng nói “Người là Tần Vũ ! Hôm nay ta Tử Dực cùng người quyết tử chiến , muốn xem người có bản lĩnh gì hơn chúng ta !” Tần Vũ không thèm nhìn hắn , vẫn chăm chú liếc trung niên nam tử kia , nhàn nhạt nói “Hắn không phải đối thủ của ta , hay là người tự mình ra tay đi !”

Trung niên nam tử nhìn thoáng qua Tần Vũ , bỗng nhiên cười to nói “ Tốt , tốt ! Đã mấy trăm năm qua ta không có động thủ , hôm nay cũng là người chủ động khiêu chiến cùng ta , người trẻ tuổi hào khí ngút trời thật đáng để ta kinh ngạc ! Nếu người chấp nhận yêu cầu của ta , ta cũng sẽ thoả mãn nguyện vọng của người ... trước tiên thả hai người bọn họ ra , ta lấy danh nghĩa Đế Hoàng thề nếu chúng ta thua lập tức rời khỏi nơi này , từ nay về sau trưởng lão đường Tử Dực thành sẽ mặc kệ người và Tử Dực có mâu thuẫn gì ! Thế nào ?”

Tần Vũ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói “Ta sẽ tin người một lần , nếu người nuốt lời có trời chứng giám ta nhất định sẽ đòi lại người gấp trăm lần !”

Vừa dứt lời , quang mang quanh thân thể hai người kia chợt loé lên phút chốc đã trở lại bên cạnh trung niên nam tử , hồ thẹn nhìn hắn lại bị hắn hừ lạnh còn ra lệnh cho hai người đứng một bên xem

“Tần Vũ , mặc dù người là người trẻ tuổi nhưng cũng không có nghĩa là ta thủ hạ lưu tình , hy vọng người không chết , chỉ cần người có thể cản trăm chiêu của ta , việc hôm nay chấm dứt tại đây !”

Tần Vũ hờ hững , tự tin nói “Không cần người nhường ta ! Chúng ta chính là dùng bản lĩnh thực sự để đấu với nhau một phen , nếu người thắng ta Tần Vũ sẽ tự vẫn tại chỗ ! Nếu người thất bại chỉ cần người làm thuộc hạ cho ta là được !”

Mục Thiên ngẩn người ra đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to , phảng phất như là nghe được câu nói hài hước nhất từ trước tới nay , nói “Người trẻ tuổi có hào khí là rất tốt ! Nhưng nếu quá mức thì biến thành kiêu ngạo đó ! Được rồi , cứ như ý người , ta cũng muốn xem người như thế nào có thể đánh bại ta !”

Tần Vũ gật gật đầu , mắt nhìn lại phía sau mồm núi bọn Tình Nhi như trước vẫn chìm trong tu luyện , mỗi người đều hiện lên thần sắc an tĩnh

“Đến đây đi !” Mục Thiên hét lớn thân thể hoá thành ba đạo ba ảo ảnh xoay tròn tại chỗ lạnh lùng nhìn Tần Vũ

Nếu là một chọi một Tần Vũ không hề có ý sử dụng Kiền khôn đại trận , hướng chỉ nhìn thấy Mục Thiên còn chưa đạt tới cảnh giới năm cánh , trong lòng cũng có ý nghĩ thu phục nên không muốn dùng ngoại lực mà đánh bại

Thân ảnh Tần Vũ đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người , phất tay một cái Kiền khôn trận phía sau quang mang loé lên nhất thời toàn lực vận hành

Hôm nay khiến cho Tần Vũ ta hết sức đánh một trận , cho các người chiêm ngưỡng một phen ! Tần Vũ trong lòng âm thầm quyết định , khẽ quát một tiếng thân thể đã xuất hiện trước mặt Mục Thiên đánh một quyền

Chưởng gió đầy trời cùng với áp lực to lớn truyền đến , trong mắt của Mục Thiên lại có vẻ như tán thưởng , khoe miệng nở nụ cười lãnh khốc cũng dùng một quyền nghênh tiếp

Oanh !

Hai cổ kinh khí va vào nhau rồi bùng nổ phát tán ra xung quanh , cây cối trên thảo nguyên ngã rạp hết cả , Tả Dực đỡ thanh niên nam tử kia rất nhanh lui lại phía sau nhưng phải vài trăm thước mới ngừng lại được

Hai đạo thân ảnh trong nháy mắt lại áp sát vào nhau , Tần Vũ và Mục Thiên lại đứng tại vị trí lúc đầu nhìn chằm chằm đối phương

Thiên địa trong lúc đó có một cỗ khí tức bao phủ , không gian chung quanh dường như ngưng đọng lại , cây cỏ toàn bộ biến thành khối trong khu vực hai người đang đứng

Chỉ thấy quanh thân Tần Vũ có một cỗ lực lượng kì lạ chậm rãi xuất hiện , từ từ khuếch tán ra ngoài bao phủ cả Mục Thiên vào trong

“Hỗn Động Tinh Thần lĩnh vực !” Giọng nói Tần Vũ rất lạnh , theo thanh âm hần truyền ra không gian xung quanh đột nhiên xảy ra biến hoá lớn

Mục Thiên chỉ cảm thấy nguyên khí Thiên địa chung quanh biến hoá rất lớn , cánh của hắn không có cách nào từ không gian hấp thu một tia linh khí , năng lượng lúc này hoàn toàn đều là nguyên khí tinh thuần do mấy trăm năm qua tích lũy được

Phảng phất như đã bị giam hãm trong bùn lầy , Mục Thiên hoảng sợ lùi về phía sau , hần căn bản không có nghĩ đến Tần Vũ lại có loại công pháp cổ quái mà uy lực lại cực lớn như vậy . Có thể xem như đây là Thiên nhân ba cánh có thể khống chế một phiến không gian vậy , chứng kiến cảnh này khiến đôi mắt hắn quang mang đại thịnh

Thanh âm Tần Vũ vừa dứt thân ảnh đã trực tiếp xông tới tấn công Mục Thiên , trong tinh thần lĩnh vực không gian hoàn toàn đều do hắn điều khiển , một quyền đánh ra từng cái khe không gian xuất hiện bên cạnh Mục Thiên , phảng phất như là quái thú chỉ trực nuốt hắn vào bụng

Hai tay Mục Thiên tạo thành chữ thập , cánh phía sau rất nhanh phiến động , từng đạo nguyên lực màu trắng dần dần hình thành một vòng bảo vệ hình trụ rất nhanh bao lấy thân thể hắn , quát “Bạo cho ta !”

Nguyên lực hình trụ màu trắng kia bỗng dưng chia làm bốn hướng phóng ra , phút chốc đã huỷ diệt Hỗn Động Tinh thần lĩnh vực của Tần Vũ . Tần Vũ toàn thân chấn động phun ra một ngụm máu tươi , thoạt nhìn đứng giữa không trung rất là khó khăn

Mà Tần Vũ đang ở giữa không trung , không bởi vì lĩnh vực bị sụp đổ mà dừng công kích , toàn thân hắn biến thành một đoàn khí sắc nháy mắt đã tới bên cạnh Mục Thiên hoá thành từng đạo ảo ảnh đánh về phía Mục Thiên

Phanh phanh phanh phanh phanh ...

Thanh âm bạo liệt không ngừng vang lên từ không trung , hai mắt Tả Dực vốn vẫn chăm chú quan sát nay khó khăn lắm mới có thể thấy được hai đạo thân ảnh đang quấn lấy nhau đồng thời quang mang màu trắng đang xoay nhanh trên đỉnh đầu hai người , cơ hồ không thấy rõ người nào là Mục Thiên người nào là Tần Vũ

Thanh âm bạo liệt cứ thế vang lên , kết hợp với những tiếng hừ lạnh khiến cho hai người đánh nhau càng kịch liệt , giống như hai con rồng . Thân ảnh hai người xuất hiện chỗ nào thì nơi ấy hiện lên từng cái lỗ sâu , trông như là thiên thạch rơi xuống tạo nên

...

Mặt trời dần dần khuất núi , thân ảnh hai người cũng chậm dần tựa hồ như đã hao phí không ít năng lượng , Tả Dực lúc này đã có thể thấy rõ ràng thần sắc của hai người

Chỉ thấy Tần Vũ thần sắc ngày càng thoải mái , tay chân huy động cũng rất dễ dàng phẳng phất như không tốn chút khí lực nào , cực kì tự nhiên

Mà Mục Thiên cả người mặt đỏ trắng sắc mặt lại càng thêm trắng bệch , thậm chí khoé miệng còn lộ ra tí máu , sắc mặt nghiêm trọng cùng với mồ hôi đầm đìa trên trán có thể thấy được áp lực lúc này của hắn là rất lớn , đang cố gắng hết sức

Khí tức hai người vừa mới hồi phục thì lại bắt đầu bạo phát , khí tức của Tần Vũ đang dần trở nên nghiêm trọng mà khí tức của Mục Thiên cũng là sát ý mười phần

Chỉ có một điều khác biệt giữa hai khí tức , vừa rồi khí tức trên cơ thể Tần Vũ cực kì bạo ngược nay lại khiến cho người ta có cảm giác rất chân chính bình thản vô cùng khiến cho Tả Dực còn nghi hay chính là mình có ảo giác

Bỗng dưng Mục Thiên quát lớn một tiếng , đôi mắt phút chốc biến thành đỏ sẫm , lạnh như băng , sát ý bạo liệt theo tiếng hét của hắn biến thành một đạo khí trắng hồng đánh tới Tần Vũ . Tần Vũ mỉm cười , ngón tay biến thành kiếm khí vọt tới !

275. Chương 30 : Thu Phục Hùng Binh

Một thanh âm xé gió truyền vào tai Tả Dực , thanh niên nam tử đang đỡ người bên cạnh trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ cực kì hoảng sợ nhìn về phía Tần Vũ

Chỉ thấy thân thể Mục Thiên giống như cái bao tải , bị Tần Vũ phiêu phù giữa không trung liên tục đâm đá , không hề có một chút phản kháng

Mà Tần Vũ lại được thể không tha , quyền cước liên tục tung ra điên cuồng nhằm đích là người Mục Thiên . Một quyền , hai quyền , ba quyền ...

Cơ hồ như mỗi một quyền đánh ra miệng Mục Thiên lại phun ra một ngụm máu tươi , nhũ quang trên người hắn đang ảm đạm dần . Tả Dực thấy vậy con ngươi thiếu chút nữa rơi xuống dưới , hắn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được Mục Thiên trưởng lão tại trưởng lão đường cũng thuộc loại cao thủ hàng đầu . Vậy mà giờ đây lại bị một thanh niên đánh cho thê thảm như vậy , cả người thành một cái bao cát

Oanh !

Toàn thân Tần Vũ bùng phát ra quang mang nóng cháy , hai tay mang theo đoàn khí lưu không ngừng xoay tròn , nhìn thì có vẻ rất chậm thực tế là cực nhanh công kích lên người Mục Thiên , phút chốc đã đánh cho hắn bay vào trong Kiền Không đại trận

Một tiếng răng rắc , chính là tiếng xương đầu vỡ từ Mục Thiên phát ra bay xa dần , lại thoảng nghe được cả tiếng xương lập cập do sợ hãi của Tả Dực

“Không ... đừng qua đây , ta là người của Mục Thiên trưởng lão !” Thấy Tần Vũ nhìn mình như nhìn một kẻ đã chết , Tả Dực chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra gân cốt toàn thân co rút lại

Nghe được hắn nói là người của Mục Thiên mắt Tần Vũ liền sáng lên , sắc mặt cũng là cực kì bình tĩnh nói “Nếu ngươi là người của Mục Thiên hẳn cũng đã nghe lời chúng ta giao ước , bây giờ còn phải xem biểu hiện của ngươi thế nào !”

Tần Vũ trong lòng thầm nhủ phải thu phục được Mục Thiên , nghe Tả Dực tự xưng là người của Mục Thiên tất nhiên trong lòng có chút phân vân . Nhìn Tả Dực đỡ thanh niên nam tử bên cạnh , người đó vẫn bị hôn mê từ trước , xem ra chính là bị một kích của mình khiến bị thương không nhẹ

Tả Dực thấy Tần Vũ nhìn thiên nhân bên cạnh như vậy trong mắt cũng hiện lên vẻ không đành lòng , nét mặt do dự nói “Hắn là Hữu Dực , là đệ tử đắc ý của Đại trưởng lão !”

Tần Vũ mỉm cười , chỉ cần hắn không phải là người của Mục Thiên là tốt rồi , còn cần để ý tới hắn là đệ tử của ai nữa . Nhìn bộ dạng của thanh niên nam tử này thật sự vô cùng kiên định , tính cách cũng rất cương nghị , nếu giữ lại nhất định sẽ không dễ dàng mà qui phục mình

Nghĩ vậy , lòng mày Tần Vũ có chút nướng lên , nếu như giết thiên nhân này cũng không phải là không thể nhưng người này không có ác tính với mình càng không có cừ oán nếu giết thật có chút nhẫn tâm

Nhưng nếu không giết , xem bộ dạng của hắn thì nhất định sẽ không qui phục mình như vậy hắn sẽ trở về Tử Dực thành và tất nhiên sẽ đem đến rất nhiều cao thủ truy kích đến . Lúc đó sợ rằng bản thân sẽ gặp nguy hiểm

Trong lòng có chút do dự , sắc mặt Tần Vũ bên ngoài cũng không có gì thay đổi vẫn bình tĩnh như trước khiến cho Tả Dực không cách nào đoán ra ý nghĩ của hắn . Trong lòng Tả Dực càng thêm sợ hãi , lo rằng thanh niên nam tử cổ quái tuấn mĩ hơn hắn gấp trăm lần sẽ giết hắn

...

Trong khi hai người đang nói chuyện thì bên trong Kiền khôn đại trận xa xa truyền đến một tiếng rên rỉ , Tần Vũ quay đầu lại nhìn đã thấy Mục Thiên đã tỉnh táo trở lại , khó khăn bay ra phía hắn

Chỉ là Kiền khôn đại trận lúc này đã bị Tần Vũ dùng hết công lực vận hành hơn nửa Mục Thiên đang bị thương nặng , cánh sau lưng đã xơ xác tuy không bị đứt rời nhưng là nhỏ lại không ít , quang sắc cũng nhạt dần vừa nhìn cũng đã biết lúc này không thể nào sử dụng nguyên lực

Mục Thiên từ phía dưới mỏm núi bay tới cũng là vô cùng gian nan , nhìn như là đi theo một đường thẳng tắp nhưng thật ra lại nhìn không đến cuối

Tần Vũ nhíu lông mày phát tay một cái Kiền Khôn đại trận đã tống Mục Thiên ra ngoài , thấy người trước mắt xương đầu cơ hồ vỡ nát nhưng vẫn kiên cường đứng đó trong lòng cũng sinh ra lòng kính nể

Kiếp trước tuy nói Tần Vũ không có nhiều thuộc hạ nhưng hắn bản thân là cường giả nên có con mắt nhìn người . Cho nên khi thấy bộ dáng của Mục Thiên Tần Vũ đã hoàn toàn hiểu rõ tính cách của người này

Người như thế tính cách nhất định quật cường , một khi có chuyện xảy ra sẽ không dễ dàng mà phản bội cho nên tuyệt đối là một thuộc hạ đáng tin cậy

Nhìn hai mắt Mục Thiên đã định thần trở lại , Tần Vũ biết chuyện này không phải là quá lớn , sẽ không vì bị hắn đả thương mà không gượng dậy nổi , tuy nhiên trong lòng cũng có chút lo lắng nên hoà hoãn dần “Mục Thiên , còn nhớ giao ước giữa chúng ta chứ ?”

Mục Thiên ngẩn người ra , tâm trí hắn lúc này cũng vừa mới tỉnh táo . Bị cường lực của Tần Vũ đả thương có thể khôi phục được như thế này cũng là rất khó khăn cho nên mới nghe câu hỏi của Tần Vũ hắn không khỏi sững sốt

“Nhớ !” thần sắc Mục Thiên có chút buồn bã nghĩ đến giao ước lúc trước ! Đương nhiên trận giao chiến vừa rồi giữa hai người hắn cũng sẽ không bao giờ quên

Nghĩ đến sau này phải làm thủ hạ cho một người tuổi chỉ bằng một phần mười của hắn cũng là hiện lên vẻ buồn bực , có chút xấu hổ không thể nhất thời chấp nhận việc này . Khiến cho hắn không cách nào mở miệng gọi ‘Chủ nhân’ , bản thân hắn chỉ muốn tự tử cho rồi

Thấy vẻ mặt phức tạp của Mục Thiên như vậy Tần Vũ cũng có thể hiểu được vài phần , phải biết rằng Mục Thiên nói như thế nào cũng là trưởng lão của trưởng lão đường tại Tử Dực thành . Hơn nữa xem uy thế vừa rồi của hắn chắc chắn địa vị tại Tử Dực thành không nhỏ , nói không chừng còn là nhân vật cấp cao ở trưởng lão đường cũng nên

Hôm nay có thể khiến hắn khuất phục mình như vậy thật có chút khó khăn , cho dù là bại dưới tay mình muốn hắn thành tâm qui phục cũng phải tốn nhiều công sức . Tần Vũ nghĩ vậy , muốn hắn tự nguyện làm việc cho mình cho nên phải nắm chắc suy nghĩ của hắn cũng chính là ham muốn của hắn

Trầm ngâm một lát , thấy Mục Thiên sau hồi lâu không nói lời nào sắc mặt lại trở nên đỏ bừng có vẻ cực kì khó coi

Tần Vũ mỉm cười nhân nhặt nhìn Mục Thiên , nói “Nếu ta đoán không sai thì Tử Dực thành các người trong số Thiên giới tám đại Thánh hoàng có thực lực yếu nhất !”

Tại Tử Dực thành đào khoáng một năm tuy ngày thường Tần Vũ không có nói nhiều nhưng là vì tìm kiếm tung tích của gia gia và mọi người cho nên vẫn sai Ứng Phong và Cam Vân đi dò la tin tức , âm thầm tìm hiểu một chút về Tử Dực thành và Thiên giới cho nên hôm nay chuyện tại Thiên giới này cũng không quá xa lạ

Thấy Mục Thiên buồn bã gật đầu rồi lại không nói lời nào , Tần Vũ vẫn nở nụ cười nói “Tử Dực Thiên vương cũng là người yếu nhất trong Bát đại Thiên vương đúng không ? Nghe nói hắn chỉ có năm đôi cánh , cùng lắm là đạt tới năm cánh thượng giai ! Ta còn nghe nói trong Bát đại Thiên vương ngoại trừ hắn ra toàn bộ đều là sáu cánh , hơn nữa tu vi kinh khủng nhất phải tính đến Hoả dực Thiên vương và Băng dực Thiên vương , bọn họ khó khăn lắm mới có thể đạt tới cảnh giới bảy cánh , xét cho cùng chỉ là cơ duyên mà thôi !”

Mục Thiên trầm ngâm một lúc rồi khó khăn nói “Điều đó thì có liên quan gì đến ta ? Mục Thiên ta không có ham trở thành Thiên vương , chỉ thầm an tĩnh tu luyện chờ một ngày có thể đạt tới cảnh giới chí cao vô thượng chín đôi cánh mà thôi ... những chuyện khác ta không quan tâm !”

“Đúng a !” Tần Vũ vô tay hưởng ứng , đôi mắt hiện lên quang mang tinh quái , cười nói “Đúng là ta đã nghĩ Mục Thiên người không ham quyền thế phú quý cho nên ta mới đưa ra cái ước định kia !”

Nhắc tới ước định , sắc mặt Mục Thiên không nhịn được lại xấu hổ , bị một người tuổi tác kém hơn mình rất nhiều hơn nữa thực lực lại kém hơn đánh bại trong lòng không khỏi khổ não

Thấy sắc mặt Mục Thiên lại như thế , Tần Vũ trong lòng cũng có chút cao hứng , nhân nhặt nói “Tu luyện giả không quá để ý đến vật ngoài thân , đó cũng chính là điều kiêng kị nhất ! Mặc dù công pháp của Thiên tộc các người tương đối đặc biệt , tất cả đều vì thực lực mà cố gắng . Tuy không có khả năng bị tẩu hỏa nhập ma nhưng là nếu cảnh giới chưa tới mức mà miễn cưỡng đột phá thì đúng là vô ích có khi còn làm hại đến bản thân , có khi còn tự bạo mà chết cũng rất khó nói ! Mà Mục Thiên người lại không để ý đến nguy hiểm mạnh mẽ tiến vào cảnh giới năm cánh , nếu không phải vừa rồi chúng ta đối chiến , không khống chế được năng lượng trong cơ thể thì người cũng không đến nỗi bị thua thê thảm như vậy ...”

Tần Vũ giọng khàn khàn nói , sắc mặt Mục Thiên ngày càng khó coi . Vừa rồi hai người đánh nhau , năng lượng trong cơ thể Mục Thiên có một lúc không thể khống chế khiến hắn thiếu chút nữa thì bị chính năng lượng này phản lại , lúc đó Tần Vũ cũng nhanh chóng chiếm được ưu thế đánh hắn thê thảm như vậy

Điều này khiến Mục Thiên hiểu được tình hình trong cơ thể , trong lòng thầm nghĩ phải chuyên tâm tu luyện , thâm nghĩ phải xem xét lại cách tu luyện của mình , chỉ vì muốn nhanh thăng cấp không để ý tới nguy hiểm muốn tiến nhanh lên năm cánh bây giờ đã tạo thành nguy hại lớn cho cơ thể

Nếu ngày thường Mục Thiên chắc chắn sẽ tự hào công lực đề thăng mạnh mẽ , tuy lúc đột phá phát sinh nguy hại lớn nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng . Nhưng vừa rồi hần vì lĩnh vực cổ quái của Tần Vũ mà bộc phát ra lực lượng toàn thân , rốt cục đưa năng lượng hơn mười năm tích lũy bộc phát ra ngoài khiến khoả nguyên hạch đan điền lúc này của hần đã xuất hiện vết rách

Thiên nhân tu luyện hoàn toàn là nhờ một hắc điểm bên trong đan điền vốn xuất hiện khi xuất sinh mà dẫn động thiên địa linh khí , từ đó vận chuyển công pháp dẫn năng lượng vào cánh

Theo sự gia tăng của công lực cái hắc điểm bên trong đan điền kia dần dần lớn lên , chậm rãi chuyển đổi thành nguyên hạch . Tác dụng của nguyên hạch là hấp thu thiên địa linh khí sau đó chuyển đổi thành lực lượng bản thân thông qua sự vận hành của kinh mạch mà vận chuyển năng lượng đến cánh

Mà Tần Vũ lúc đầu phát hiện cái hắc điểm bên trong đan điền kia cũng không có dùng công pháp Thiên tộc tu luyện mà trực tiếp tu luyện tinh thần công pháp , điều này cũng khiến có Tinh vân bên trong đan điền nhanh chóng hình thành , hiện giờ trong kim hạch kia còn xuất hiện dòng suối màu đen ! Chỉ là Tần Vũ lúc này còn chưa có phát hiện gì cho nên không biết đặc điểm đặc biệt của thân thể Thiên nhân , cánh thì không nói nhưng thân thể thiên nhân cũng cho hần một điều kiện tốt

Nếu nguyên hạch bị vỡ cũng có nghĩa là không cách nào hấp thu thiên địa linh khí cũng chính là Thiên nhân không thể tu luyện , có nghĩa là Mục Thiên không thể tiến vào cảnh giới năm cánh càng không thể đạt tới cảnh giới cao nhất của Thiên nhân !

276. Chương 31 : Thệ Ước Biến Hoá

Phải biết rằng Thiên nhân khi tu luyện rất ít khi có người chỉ điểm ,cha mẹ bọn hần cũng chính là sự phụ . Chỉ có sau khi tiến vào cảnh giới bốn cánh mới có tư cách hưởng quyền lợi chính thức của Thiên nhân tộc , lúc đó mới có thể nhận được sự bồi dưỡng của một thể lực

Mà trước khi Thiên nhân đột phá cảnh giới bốn cánh tuyệt đại đa số là dựa vào sự dạy bảo của cha mẹ , có thể nói căn bản không hiểu được thế nào là rèn luyện nguyên lực và thân thể . Sau một thời gian cũng chính điều này là ẩn họa khiến sau này cảnh giới trì trệ không cách nào tăng lên

Đối với Tần Vũ tương đối mà nói Thiên nhân ngay cả tư cách chỉ đạo cho hần cũng không thể có . Thứ nhất kiếp trước Tần Vũ tuy nói là một mình tu luyện nhưng Tinh thần công pháp mà hần tu luyện thứ nhất chính là siêu cấp công pháp , thứ hai thiên tư hần cực tốt , bản thân tự sáng tạo ra đoạn sau của công pháp . Hơn nữa Tần Vũ một đường sát chiến đạt tới cảnh giới cường không giả đối với công pháp có thể tự lĩnh ngộ , đối với Thiên địa có thể hiểu rõ so với Thiên nhân bình thường có lẽ chỉ có Đế hoàng thiên tài mới có thể khó khăn lắm so sánh được với Tần Vũ

Nhưng Tần Vũ hiểu được Thiên nhân và người nhân giới là không giống nhau , Thiên nhân và Tu La tộc cùng chung một giống nòi , tuy nói không gian cũng không phải là giống hệt nhân giới nhưng mỗi khi tiến vào tầng càng cao càng phát sinh biến hoá . Chỉ là không gian có Hỗn Độn khí đối với bản thân hần có tác dụng rất lớn ! Cả ngày hấp thu Hỗn Độn khí tu dưỡng , cũng chính là hấp thu linh khí cao cấp nhất trong các vũ trụ . Hần hiện nay đang thông thả mà cải tạo Hỗn Độn lực chỉ người Thiên nhân không biết mà thôi

Nhìn Mục Thiên lại lâm vào trầm tư , Tần Vũ mỉm cười nhàn nhạt , Thiên nhân bốn cánh này ... thừa dịp Mục Thiên đang rung động , Tần Vũ nhanh chóng sử dụng thần thức quét qua một lần phát hiện tư chất người này còn hơn cả Tinh Nhi trong lòng không thể tin được có chút kinh hãi

Nếu với tư chất của Tinh Nhi có thể tu luyện thành bảy cánh thì Mục Thiên này rất có thể sẽ thành tám cánh thậm chí còn cao hơn . Tư chất quyết định con đường tu luyện của Thiên nhân , loại tư chất này của Mục Thiên thật hiếm thấy

Phốc !

Mục Thiên quì mạnh xuống đất nét mặt mang theo vẻ phức tạp , cung kính nói “Xin đại nhân vì Mục Thiên mà giải trừ ẩn họa , Mục Thiên vĩnh viễn đi theo đại nhân vĩnh viễn không phản bội !”

Bị Tần Vũ hí lộng một phen , Mục Thiên hoảng sợ phát hiện nguyên thạch trong đan điền đã bị rạn nứt , nếu không thể hiểu được như thế nào là lợi dụng Thiên địa nguyên khí , không được cao nhân chữa trị nguyên hạch sợ là hần đời này cũng không có cách nào đột phá cảnh giới năm cánh chứ đừng nói mục tiêu cao hơn

Nhìn vẻ mặt Tần Vũ lúc nào cũng nở nụ cười hơn nữa hần vừa nghe Tần Vũ nói chuyện , Mục Thiên mặc dù trong lòng chính là không cách nào tiếp nhận Tần Vũ tuổi nhỏ hơn hần rất nhiều mà tu vi lại cao thâm hơn nhưng cũng không có kháng cự

Tuổi tuy nhỏ nhưng tu vi mới là mấu chốt , Mục Thiên trong lòng nghĩ thông suốt tất nhiên hiểu được nếu Tần Vũ tu luyện lâu hơn một chút sợ rằng nếu đấu lại trận vừa rồi hần càng thua thê thảm hơn , có lẽ cũng không còn đứng tại đây rồi

Nghĩ vậy Mục Thiên cũng không còn do dự nữa vội vàng quì xuống đất về mặt cầu khẩn nhìn Tần Vũ trong lòng thầm mong chỉ cần hần có thể giúp mình giải quyết ẩn họa trong cơ thể , khiến cho mình có thể tiến lên cảnh giới cao hơn thì việc qui phục hần có đáng gì . Huống chi xem bộ dạng Tần Vũ thế này tương lai nhất định phát triển rất cao , sợ rằng đạt tới cảnh giới nào cũng rất khó nói

Tần Vũ thấy Mục Thiên rốt cục cũng đã thông suốt trong lòng cũng rất cao hứng nhưng trên mặt lại thu lại nụ cười , nhàn nhạt nói “Giúp người trừ ẩn họa ... cũng không phải là không thể , chỉ là Mục Thiên người sau này có thể vĩnh viễn đi theo ta ? Cái này sao có thể cam đoan ?”

Sắc mặt Mục Thiên có chút khó coi , Tần Vũ nói như vậy rõ ràng là không tin hần nhưng nếu đổi lại là hần , nếu chỉ nghe một lời mà đã hoàn toàn tin ... vậy thật chẳng phải là kẻ ngốc hay sao

Suy nghĩ một lát , Mục Thiên tay phải áp lên ngực trái chỗ trái tim , trịnh trọng nói “Có trời đất chứng giám , ta Mục Thiên ở đây thề từ nay vĩnh viễn đi theo Tần Vũ đại nhân , quyết không thay đổi ! Nếu trái lời trời đất không dung !”

Một đạo bạch quang đột nhiên từ đỉnh đầu Mục Thiên bay lên , bạch quang chói mắt tựa hồ có chứa một tia linh hồn của hần từ từ bay tới người Tần Vũ

Tần Vũ vươn tay phải bắt lấy đám bạch quang nhất thời trong đầu lập tức hiểu rõ tất cả về Mục Thiên , Trong lòng Tần Vũ có chút kinh ngạc , Thiên nhân cũng có thể ước linh hồn thể này , vậy tại sao bọn Cam Vân lại không biết ?

Tựa hồ thấy Tần Vũ nghi hoặc , Mục Thiên cũng mang vẻ mặt khó hiểu nói “Đại nhân , khi Thiên nhân chúng ta thề ước thì linh hồn bản thân theo lời thề mà phân tán thành nguyên lực trong Thiên địa , nếu như trái lời lập tức sẽ bị Thiên địa trừng phạt . Nhưng mà chẳng biết vì sao vừa mới thề nó lại trực tiếp tiến vào trong thân thể ngài ...”

Tần Vũ suy nghĩ hồi lâu cũng là không thể hiểu , hần hôm nay đã lĩnh ngộ một phần năng lực tự nhiên , khoảng cách với Thiên đạo chính thức còn khoảng cách rất lớn , cũng không hiểu Thiên địa đối với lời thề này nữa . Suy nghĩ một lúc cũng không ra cái gì liền lắc đầu tạm thời gác lại chuyện này đã đợi sau này tu vi cao hơn sẽ tính sau

Nhìn Mục Thiên Tần Vũ biết hần hôm nay đã hoàn toàn nghe lệnh của mình hơn nữa tầng bạch quang kia khiến cho Tần Vũ cảm giác được chính mình có thể tùy ý mà giết hần . Tần Vũ mỉm cười nói “Mục Thiên , nếu người thật lòng qui phục ta , Tần Vũ ta cũng sẽ không bạc đãi người , đợi ta xử lý xong hai Thiên nhân này sẽ nói cho người biết cách chữa trị nguyên hạch !”

Mục Thiên gật đầu ngưng lập tức lại do dự , nhẹ giọng nói “Đại nhân , Tả Dực là người của ta từ nhỏ đã theo ta tu luyện , cho nên rất là thân thiết ...”

Tần Vũ chính là không thể chịu được những lời này liền khoát tay , nhàn nhạt nói “Đã như vậy hai người này giao cho người xử lý , nếu Tả Dực cũng qui phục chúng ta sau đó phát ra lời thề kia sẽ không có chuyện gì , còn người kia tự người quyết định !”

Dứt lời , thân ảnh Tần Vũ vừa động đã tới phía trên mỏm núi yên tâm Mục Thiên sẽ xử lý mọi chuyện

Mục Thiên ánh mắt lập tức nhìn về phía Tả Dực , ánh mắt băng lãnh như đập vào da mặt hần

“Đại nhân , Tả Dực vĩnh viễn đi theo ngài , ngài đi tới đâu Tả Dực cũng sẽ theo tới đó !” Tả Dực không phải ke ngu ngốc , với tình hình hôm nay chỉ cần nói ra điều không phục nhất định sẽ bị giết ngay tức khắc . Huống chi từ trước đến nay hắn vẫn theo cạnh Mục Thiên , đến bây giờ đã thành thói quen , Mục Thiên làm cái gì Tả Dực nhất định làm theo

Mục Thiên gật gật đầu trên mặt hiện ra nụ cười , lãnh thanh nói “Tần Vũ đại nhân đã để chúng ta tự xử lí , không nên để hấn thất vọng !” Dứt lời bàn tay hắn hiện lên một quả cầu năng lượng màu trắng lấp tức đập lên đầu Hữu Dực , chỉ thấy quang mang màu trắng loé lên đầu của Hữu Dực nát bấy chỉ còn thân thể vô lực nằm trên mặt đất

Tả Dực cũng không chút nào chậm trễ liền một quyền đánh ra , thân thể của Hữu Dực nọ trong nháy mắt hoá thành khói , phảng phất Hữu Dực chưa từng tồn tại , không còn chút dấu vết !

Thấy hai người đã làm xong mọi chuyện , Tần Vũ thu hồi Kiền Khôn đại trận đưa hai người đến phía sau mỏm núi , nói “Những người này đều là bằng hữu huynh đệ sau này của các người . Bọn họ lúc này đang tu luyện , mà sắp tới chắc là các người cũng muốn vậy !”

Tả Dực cũng đã phát thệ , cũng giống với Mục Thiên , một phần linh hồn hắn đã nhập vào trong cơ thể Tần Vũ cho nên Tả Dực không thể giấu diếm điều gì cả , trực tiếp nói với hai người “Bọn họ bây giờ mặc dù bản thân là người Thiên tộc nhưng công pháp tu luyện đã vượt ra khỏi phạm trù công pháp của Thiên tộc , ta có cải biến một chút có thể khiến tu vi các người nhanh thăng tiến , cũng sẽ truyền thụ cho các người !”

Mục Thiên mà Tả Dực liếc nhau lại nhìn qua phía bọn Tình Nhi đang toàn tâm tu luyện không để ý đến chuyện bên ngoài . Chỉ thấy trên đỉnh đầu sáu người bọn họ có một dòng suối chảy không ngừng , mắt thường cũng có thể thấy được từng đạo Thiên địa linh khí theo dòng suối mà tiến vào thân thể họ , trên cánh sau lưng quang mang màu trắng ngày càng chói mắt rõ ràng có thể thấy tốc độ tu luyện của những người này cực nhanh , tốc độ khiến hai người không thể nào tưởng tượng được

Giọng nói Tần Vũ lại vang bên tai hai người “”Ta phát hiện công pháp Thiên nhân tộc sau khi cải biến , khi các người tu luyện sẽ phát hiện thân thể ngày càng cường hãn , có thể hấp thu Thiên địa linh khí ngày càng nhiều . Phải biết rằng các người tu luyện bản thể phải cực kì mạnh mẽ , nếu bản thể không đủ mạnh thì không có cách nào hấp thu nhiều linh khí”

“Mà về nguyên hạch của các người , ta cũng đã thay đổi nguyên hạch bên trong đan điền của những người này khiến cho tốc độ chuyển đổi Thiên địa linh khí gấp mười lần so với Thiên nhân bình thường , nói cách khác bọn họ trong lúc chiến đấu có thể rất nhanh hấp thu thiên địa linh khí chuyển đổi thành lực lượng bản thân , thậm chí có thể hấp thu trực tiếp Thiên địa linh khí đánh địch !”

Nghe giọng nói chậm rãi của Tần Vũ , Mục Thiên và Tả Dực chỉ có một ý nghĩ xóc một chủ nhân như vậy thì còn muốn gì hơn ?

Mục Thiên suy nghĩ một lát rồi lại nghi hoặc hỏi “Đại nhân , vì sao ngài không có cánh ?”

Vấn đề này cũng là điều thắc mắc của Tả Dực , phải biết rằng trong cả Thiên nhân tộc không có Thiên nhân nào là không có cánh . Mà nếu thiên nhân không có cánh chim thì khác gì phế nhân , Tần Vũ trước mắt đâu có giống một phế nhân . Tả Dực hoàn toàn tin rằng chỉ cần Tần Vũ muốn giết hắn sợ rằng cũng cực kì dễ dàng

Tần Vũ có chút sững sờ , trong lòng cũng buồn rầu , không có cánh tại Thiên giới này đúng là chuyện khiến người ta chú ý , không tránh khỏi nhiều phiền toái , đối với con đường trước mắt của hắn càng là trở ngại lớn

277. Chương 32 : Đến Thiên Khanh

Tần Vũ buồn rầu sau hồi lâu , thấy Mục Thiên sợ hãi quì trước mặt không khỏi tò mò , trầm thấp nói “Người làm gì vậy ? Sau này không có việc gì không nên quì , ta không thích như vậy !”

Mục Thiên khó khăn đứng dậy , nét mặt do dự đồng thời lo lắng nói “đại nhân , thuộc hạ thật sự không nên hỏi về chuyện đó , xin đại nhân tha thứ !”

Tần Vũ đưa mắt nhìn Mục Thiên một lúc lâu mới tò mò hỏi lại “Cái gì không nên hỏi ? Ta không biết , a ! Được rồi , theo như người hỏi là ta không có cánh chim , ta không có , trời sinh đã không có !”

Tần Vũ nhú mày , tuy trong lòng không ham muốn cánh của Thiên nhân nhưng nếu không có nó khi hành tẩu tại Thiên giới này thật sự là không được tự do , có chút buồn bực nói “Mấy cái cánh đáng ghét này như thế nào mới có thể mọc ra a !”

Mục Thiên và Tả Dực nghe được hai mắt nhìn nhau , cho tới bây giờ không có nghe nói qua Thiên nhân lại không có cánh , chẳng lẽ Tần Vũ đại nhân quả thật là Thiên nhân ?

“Đại nhân , kì thật ... cánh có thể biến ảo !” Tả Dực tương đối thông minh , suy nghĩ một chút liền cười nói “Cánh của chúng ta một khi tiến vào cảnh giới năm cánh thì cánh sẽ biến ảo mà thành , cũng không phải là thực tế mọc ra !”

Mục Thiên cũng cười nói “Đúng vậy , nếu cứ mọc cánh nhiều như vậy chẳng phải Thiên nhân chúng ta thành quái vật hết cả sao ! Đại nhân , ngài xem đôi cánh thứ năm của ta vốn đã xuất hiện một tia ảo ảnh , kết quả là bị ngài đánh tiêu mất !”

Vừa nói hần vừa xoay người cho Tần Vũ xem lưng

Tần Vũ nghe hai người nói trong lòng cũng rung động âm thầm tự trách mình vì sao không sớm nghĩ ra điểm này , không có cánh thì dựa vào công pháp kiếp trước của mình muốn luyện hoá ra một đôi cánh quả thật dễ như trở bàn tay

Tần Vũ vỗ vỗ cái trán , trong lòng cũng hiểu được , không thể tưởng tượng được cánh lại biến ảo . Cũng không phải vì hần suy nghĩ không cặn kẽ mà là khả năng này của Thiên nhân thật không thể nghĩ , cũng bởi vì thế này mà hần lại tự hỏi mình như thế nào có thể kiểm chế lại đôi cánh phía sau Tình Nhi

Hôm nay bị hai người dẫn thông , Tần Vũ thông minh lanh trí tất nhiên là rất nhanh có thể tìm ra phương pháp huyền hoá ra cánh , tinh thần lực bên trong đan điền vừa động sau lưng đã xuất hiện một đôi cánh trong suốt

Thử vẫy vẫy hai cái có thể cảm nhận được trong lúc đó có ma sát , Tần Vũ cười nói “Thế nào ?”

Hai người chấp tay lên trước , Mục Thiên cười nói “Đại nhân quả là thiên tư bất phàm , đúng là không cần nói cũng có thể huyền hoá ra !”

Tần Vũ cười cười nói “Đáng tiếc lực lượng ta không đủ , chỉ có thể hoá ra một đôi cánh , bất quá chỉ cần có một đôi cánh cũng sẽ không khiến người khác chú ý đến !”

...

Đứng trước vết nứt lớn , Đế Tuyết Phong và Đế Ngàn Hồn toàn thân phát ra quang mang nhu hoà mà rất thuần tịnh , hai cổ áp lực như là chống lại áp lực của Thiên Khanh

“Cung chúc hai vị Vương tử đi đường thuận lợi !” Bên cạnh Băng Băng là Hoả Dực Thiên vương và hai vương tử kia đang đứng đối diện vết nứt lớn , nét mặt phẳng phất mang theo nụ cười chân thành chúc hai người Đế Tuyết Phong lên đường an toàn

Đế Tuyết Phong gật đầu , mặc dù bọn hần có ngầm bất hoà với nhau nhưng bên ngoài tuyệt đối nhất trí căn bản sẽ không bởi vì mâu thuẫn nội bộ mà đối địch với nhau khiến người ngoài nhân cơ hội mà làm loạn , cho nên lúc này hần và Đế Ngàn Hồn sắc mặt cũng rất là chân thành

“Bốn vị , xin dừng bước , ta và Nhị đệ chẳng biết bao giờ sẽ trở về nên cũng không cần ở chỗ này chờ đợi !” Đế Tuyết Phong cười toát lên khí khái làm cho người khác phải mê mẩn , nhìn Hoả Dực Thiên vương phía sau hai vương tử kia , nhàn nhạt nói “Hai vị đệ đệ tuổi còn nhỏ , Thiên vương nếu không có chuyện gì sớm đưa bọn họ về Hoả Dực thành tránh xuất hiện điều ngoài ý muốn , chộc giận cha !”

Hoả Dực Thiên vương mỉm cười , vẻ mặt rất tự tin nói “Đại vương tử xin hãy yên tâm , Hoả Dực tự nhận tu vi mình không kém cam đoan có thể khiến nhị vị tiểu Vương tử tuyệt đối an toàn . Thật ra Đại vương tử và Nhị vương tử phải cẩn thận một chút , nghe nói Tu La tộc những năm gần đây xuất hiện rất nhiều

thiên tài , tu vi tiến cực nhanh . Hơn nữa bọn họ cực kì thù hận Thiên nhân chúng ta cho nên nhất định phải cẩn thận !”

Đế Tuyết Phong ha ha cười , tự hào nói “Ta Đế Tuyết Phong hôm nay đã là Thiên nhân bảy cánh , sắp tiến vào cảnh giới tám cánh rồi sao có thể sợ hãi bọn Tu La tộc nhân yếu nhược như vậy ! Huống chi Đế quân của bọn họ đã sớm không còn bóng dáng , nói không chừng đã chết hay chưa còn khó nói , bây giờ ngoại trừ Tu La nữ vương còn ai có thể gây khó khăn cho ta ?”

Ánh mắt nhìn về phía trên Thiên Khanh , quang mang trong mắt Đế Tuyết Phong loé lên toàn thân tản ra khí tức băng bạc mãnh liệt , nhàn nhạt nói “Thời gian không còn sớm nữa , huynh đệ ta xin cáo từ !”

Bốn người đồng thời hướng về Đế Tuyết Phong và Đế Ngàn Hồn hành lễ , cho dù nói thế nào hai người này cũng là vương tử sủng ái nhất của Đế quân , huống chi nói về tu vi thì hai người này tại cả Thiên giới không phải là thấp , hành lễ cũng không phải là quá đáng

Đế Tuyết Phong nhìn Đế Ngàn Hồn nhẹ giọng nói “Ngàn Hồn , theo sát ta , Thiên Khanh này tuy nói không phải là mạnh nhưng vẫn nên cẩn thận có thể tích kiếm được chút khí lực !”

Đế Ngàn Hồn nét mặt lạnh băng nay cũng đã nở nụ cười không có nói gì

Từ trước khi tới Thiên Khanh này tất cả mọi khẩu chiến đều do Đế Tuyết Phong phụ trách . Một mặt là vì Đế Ngàn Hồn bản thân đã lãnh đạm cực kì , ngoại trừ là trước mặt người đại ca Đế Tuyết Phong có phần quan tâm đến hấn ra thì ngày thường đều lạnh lùng trầm mặc ít nói . Một mặt cũng là để tự bảo vệ mình , Đế quân Thiên nhân tộc cũng chính là cha hấn ngày nay có ít nhất ba mươi người vợ . Đế Ngàn Hồn và Đế Tuyết Phong là huynh đệ cùng thân mẫu , thân mẫu bọn họ chính là muội muội của Đế quân Tu La tộc đã biến mất kia . Lúc trước cũng là vì duy trì hoà bình hai dân tộc mới bị vị Đế quân kia hay cũng chính là Thiên Mông tại nhân giới sau này mang gả cho Đế Thích Thiên

Mà các huynh đệ còn lại của bọn hấn đều có thân mẫu , hai vị đệ đệ lúc trước mẫu thân chính là tỷ tỷ của Hoả Dực Thiên vương . Đàn bà Thiên nhân tộc tương mạo rất bình thường , Hoả Dực Thiên vương gia thế rất lớn , cả gia tộc tại Hoả Dực thành cơ hồ đã sống hàng ngàn năm , thế lực đã ăn sâu bám rễ bên trong Tử Dực thành . Đế Thích Thiên tuy nói tu vi chí cao vô thượng , chính thức đứng đầu Thiên nhân tộc nhưng dù sao hấn cũng chỉ là đơn độc không có thế lực thực tế

Nếu muốn đưa cả Thiên giới này nằm trong tầm kiểm soát nhất định phải nhờ vào các Thiên vương tại các thành trì . Tuy nói hấn có thể tự do bổ nhiệm người không dây dưa với các thế lực lớn làm thành chủ nhưng nếu làm như vậy rất dễ khiến các bậc trưởng lão trong thành không hài lòng , lúc đó ổn định Thiên giới quả thật rất khó

Đế Thích Thiên bản thân cũng không có hứng thú đến cái uy quyền kia , hấn hôm nay tuy đảm nhiệm Đế quân Thiên nhân tộc nhưng trong lòng chỉ muốn từng bước lĩnh ngộ Thiên đạo tiến vào cảnh giới mười cánh . Mà Đế Hoàng gần đây nhất có tư cách tiến vào bên Thiên thần điện tiếp nhận tinh thần lạc ấn của các tổ tiên Thiên nhân tộc cũng là ngàn vạn năm trước thậm chí hơn mười nghìn diễn kỉ . Tinh thần lạc ấn này tích lũy phần lớn kinh nghiệm và phương pháp của tổ tiên Thiên nhân đã theo đuổi cái Thiên đạo hư vô mờ mịt kia , một khi có thể hấp thu nó bất luận là kẻ nào cũng đều trở thành đẳng cấp mười cánh , chính là thành tựu Thiên đạo ! Có thể nói không chút khoa trương rằng Tinh thần lạc ấn đang phiêu phù tại Thiên thần điện này mới là thứ quý giá nhất trong cả Thiên nhân tộc , nó đại diện cho lịch sử Thiên nhân tộc

Đế Thích Thiên chỉ là hấp thu một phần trong đó mà đã trở thành chín cánh , ngày nay nắm được một phần Thiên đạo uy thế vô cùng . Cho nên , hấn đối với quyền lợi thế lực cũng không quan tâm lắm , ngoại trừ Tử Dực Thiên vương là do hấn ngoài ý muốn bổ nhiệm mà thành còn lại trong số bảy Thiên vương tại các thành đều là do thế lực tại các thành đó tiến cử mà nên , hấn không thể can dự vào chuyện này . Đường nhiên bản thân hấn là Đế quân của Thiên nhân tộc uy thế chí cao vô thượng , mấy Thiên vương kia trước mặt hấn cũng không dám bất kính

Mà cười Thiên nhân tộc nữ tử , đối với Đế Thích Thiên mà nói muốn hiểu Thiên đạo không có gì là khó . Đế Thiên nhân tộc ổn định , Đế Thích Thiên cũng không có quan tâm nữ tử này thế nào chỉ cần có thể khiến cho Thiên giới ổn định để cho hấn chuyên tâm tu luyện thấu hiểu Thiên đạo . Cho nên , Đế Thích

Thiên tổng cộng có mười người con trai , mặc dù nhi tử không ít nhưng Đế Thích Thiên bản thân cũng là sủng ái Đế Tuyết Phong và Đế Ngàn Hồn nhất

...

Đế Tuyết Phong nhũ quang màu trắng trong nháy mắt bao phủ Đế Ngàn Hồn vào trong , đột nhiên tiến vào Thiên Khanh

Bên tai hai người truyền đến một tiếng giống như va chạm vào một cái gì đó liền tiến vào một thế giới khác . Đế Ngàn Hồn lần trước chính là tại đây cướp đi Tu La tộc mỹ nữ cho nên đối với tình huống này cũng không có gì xa lạ . Đế Tuyết Phong càng quen thuộc , Thiên Khanh này hẳn đã đi qua nhiều lần , có thể nói kinh nghiệm của hai huynh đệ phong phú vô cùng

Một cỗ lực lượng cổ quái bạo ngược trong nháy mắt phóng tới hai người mang theo tiếng rít chói tai , nếu thần kinh không vững nhất định sẽ rối loạn

Đế Tuyết Phong nhẹ nhàng cười kéo tay Đế Ngàn Hồn , đôi cánh phía sau vỗ mạnh hai người đã xuất hiện ra mấy trăm dặm phía trước

Thiên Khanh từ ngoài nhìn lại tựa hồ chỉ như một tầng năng lượng mỏng manh ngăn cách giữa Thiên nhân tộc và Tu La tộc , nếu không có kinh nghiệm mà đi qua nơi này khẳng định là sẽ nghĩ chỉ cần phát tay là có thể thuận lợi đến nơi Tu La tộc

Nhưng trên thực tế không phải vậy , sở dĩ nơi này tên là Thiên Khanh mà Không xưng là Thiên Mô chính là trong đó có ẩn tình . Thiên Khanh đã hình thành một không gian độc lập , một khi từ ngoại giới tiến vào nơi này lập tức Thiên địa linh khí hỗn loạn , nếu không cẩn thận sẽ bị Thiên địa linh khí bạo ngược đó nghiền nát

Mà không gian hỗn loạn của Thiên Khanh cũng là vô cùng phức tạp , nếu chưa có kinh nghiệm đi qua một lần , nếu là lần đầu tiên khẳng định là bị lạc còn lâu mới có thể tìm thấy đường ra

278. Chương 33: Thiên Đạo Đích Môn Hạm

Và dòng xoáy đang trong cơ thể vận hành xoay tròn. Trong vô thức, thần thức của Tần Vũ hoàn toàn tiến vào trạng thái tĩnh lặng, nguyên thần chậm rãi từ trong thân thể tách ra, còn bản thể kia, đang từ hình dáng ngôi tự nhiên đã trở thành bộ dáng nằm. Đường như không có tu luyện, lại phẳng phất như đắm chìm vào một cảnh giới tu luyện nào đó.

Không tới một phần ba nguyên thần trong suốt tách rời bản thể, mơ hồ có thể thấy được hình dáng phần đầu của Tần Vũ, cũng dường như vô lực bỗng bình trôi ra, trong nháy mắt lại rơi xuống nhập vào trong bản thể, Tần Vũ đã hoàn toàn nhắm hai mắt lại, đối với hết thảy mọi việc chung quanh đều mất đi cảm ứng, phẳng phất như là bị áp chế đến tận cùng không biết nguyên thần của hắn đã làm ra một loại hành động gì thiếu chút nữa khiến cho hắn mất hồn mất vía.

Phải biết rằng nguyên thần của người tu luyện cực kỳ trọng yếu. Kiếp trước Tần Vũ chú trọng vào việc tu luyện thần thức, vậy thần thức đó tức là nguyên thần, sau khi thành tựu Chương không giả, nguyên thần của hắn tất nhiên vô cùng mạnh mẽ. Nhưng cũng bởi vì cho tới bây giờ không có dồn hết tâm trí để tu luyện, dẫn tới trong nguyên thần đã lẫn lộn nhiều tạp chất. Cũng không phải thể chất trong kiếp này tinh khiết thuần chất như thế.

Còn Hồng Quân sáng lập ra Hồng Quân đạo, cùng với hắn trên địa cầu truyền thụ lại công pháp, không phải là công pháp cao cấp số một của Thần giới, có thể nói chỉ là một công pháp tu luyện bình thường truyền lại cho mọi người trên địa cầu.

Nguyên vốn chỉ là vì trong lúc nhất thời vui đùa thoải mái nào đó, có lẽ từ trong lòng có sự cảm thông, Hồng Quân mới đưa ra thứ này. Nhưng cũng không nghĩ đến người trên địa cầu cũng là người tu luyện bẩm sinh. Chẳng những học xong công pháp Hồng Quân truyền lại, còn thông suốt mở mang một con đường khác. Sáng lập ra hệ thống của thiên đạo.

Bất quá, cũng bởi vì sở học của bọn họ quá mức thấp kém, cũng không thể thực sự lĩnh ngộ bản chất của đạo, cho dù tốn hao thời gian cả buổi, Tần Vũ mới đem mọi lĩnh ngộ của mình toàn bộ giải thích rõ ràng, chính hắn cũng nhận được ích lợi không nhỏ, thấy hai người đã tiến vào trạng thái tu luyện. Tần Vũ cười nhạt. Một mình ngồi xếp bằng tại đỉnh gò núi. Tiếp tục lĩnh ngộ đạo tự nhiên.

Đạo pháp tự nhiên, nói ra dễ dàng, nhưng là làm được quả thực không dễ, Tần Vũ tuy nói là lần trước trong lúc vô tình lĩnh ngộ được, khiến cho hắn thấy được cánh cửa điểm khởi đầu của đạo pháp. Nhưng vẫn như trước không thể thực sự hiểu sâu sắc mà chỉ từ từ tiến dần từng bước. Phải biết rằng nếu như ‘Thiên’ này dễ dàng lĩnh ngộ như vậy, Đế Thích Thiên và Thiên Mông hai người đã sớm có thể lĩnh ngộ hoàn toàn, tự trở thành Thiên rồi, há có thể cho phép Tần Vũ chuyển thế.

Tinh vân bên trong đan điền như dòng xoáy tự nhiên mà xoay tròn, giống như trong tưởng tượng của Tần Vũ, đạo pháp tự nhiên: Hết thấy từ trong tâm, hết thấy phát sinh tại tâm, chỉ quy về tâm. Chỉ có như vậy, mới có thể lần mò đến ngưỡng cửa của Thiên đạo.

Khoanh chân tĩnh tọa, toàn thân tự nhiên buông lỏng xuống, mặc ý cho huyết mạch trong cơ thể tự lưu chuyển, nguyên lực vận hành, tinh thần lực bên trong đan điền đã thay đổi tính chất không cần phải thúc động. Tự động thuận theo tinh vân như thế, cũng dẫn tới rất nhiều ý tưởng cho Hồng Quân, từ đó mà tự mình sáng lập ra Hồng Quân đạo!

Dựa theo hiểu biết về Thiên đạo của Hồng Quân, cộng thêm việc tiếp thu bộ phận trí nhớ cùng Thiên đạo của Thiên Mông. Cái đạo này tất nhiên là hư vô mờ mịt như có như không, không cách nào sờ thấy được, về điểm này, lúc Tần Vũ tiến vào Lục đạo Luân hồi, Hồng Quân trong lúc vô tình từng tiết lộ qua, đương nhiên, tới cùng là vô tình hay cố ý cũng không thể biết được. Tóm lại, Tần Vũ từ trong lời nói của Hồng Quân nắm được một chút thông tin, đối với hắn thông tin đó thật có ích.

Nói đến tu vi, Hồng Quân tất nhiên không thể so sánh cùng với cha Tần Vũ của mình. Nhưng Hồng Quân đạo cũng có điểm đặc biệt của nó, Tần Vũ cũng sẽ không vì tham khảo công pháp của con mình mà cảm thấy mất thể diện. Dù sao cũng là cha con ruột thịt, đâu có những suy nghĩ vớ vẩn ấy.

Tần Vũ chỉ cảm thấy chính mình phảng phất như không có thân thể, thần thức mỏng manh kia bập bênh đơn độc giữa thiên địa, không có phương hướng, không có tận cùng, hết thấy đều làm cho hắn không thoải mái như thế, khó chịu làm sao.

Trong cơ thể hắn lúc này đang dần dần phát sinh biến hóa, trong đan điền, giữa Tinh vân, ở chính giữa khóa nguyên hạch màu vàng kia, một cái dòng xoáy màu đen càng lúc càng lớn thêm. Từ một điểm đen cực nhỏ lúc ban đầu, đã thuận theo Tần Vũ tiến vào trạng thái tịch diệt cao độ, từ từ tăng trưởng lớn lên thành cỡ móng tay.

Quanh thân Tần Vũ cũng từ từ tản mát ra một cỗ khí tức vô cùng quen thuộc. Hắn chìm sâu vào trong thần thức trôi bồng bềnh đó. Không biết vì sao, mặc dù làm cho hắn có cảm giác không thoải mái như thế, nhưng vẫn rất lưu luyện, mà phảng phất... như trở về lại trạng thái thai nhi.

Lúc này nếu như có ai có thể từ bên ngoài nhìn thấy Tần Vũ, nhất định sẽ phải kinh hãi thất sắc, hơi thở của hắn lúc có lúc không theo một nhịp điệu kỳ quái hít không khí, thuận theo hô hấp của hắn từng đạo Hỗn Độn lực tinh thuần từ mũi hắn tiến vào trong thân thể, dọc theo kinh mạch, từ từ cải tạo thân thể của hắn.

Còn trên gương mặt cực kỳ anh tuấn kia, cũng từ từ phát sinh một chút biến hóa, nguyên bản vốn là anh khí bức người lúc này cuối cùng dần dần thu liễm lại. Thay đổi cực kỳ hạn chế, cực kỳ kín đáo, trên mặt cái loại cảm giác làm cho người ta nhìn thấy liền tâm sinh sợ hãi và kính nể đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này nhìn lại Tần Vũ, nếu như không chú tâm để ý, nhất định sẽ coi như là người bình thường mà xem nhẹ. Nhưng nếu như người thực sự dụng tâm quan sát hắn, sẽ phát hiện, khuôn mặt mê người của hắn đó vẫn như cũ tồn tại, chỉ có điều không biết vì sao lại có thể làm cho người ta sẽ không còn có ý nghĩ sinh ra mâu thuẫn và chú ý tới.

Sáu đạo thân ảnh từ hướng Tử Dực thành bay nhanh đến, dẫn đầu rõ ràng là thành chủ Tử Dực thành, Tử Dực Thiên Vương, theo sau hắn cùng Kim Tử còn có hai tên Thiên nhân năm cánh cùng với hai tên Thiên nhân bốn cánh.

Nhìn vào khí thể của năm người, so ra còn mạnh hơn Mục Thiên rất nhiều. Kim Tư lẫn lộn ở trong đám đó phảng phất giống như một con ruồi nhỏ bé giữa đám rồng bay, mà ngay cả hai tên Thiên nhân bốn đôi cánh kia cũng có thể rất dễ dàng bóp chết Kim Tư cũng cùng có bốn đôi cánh.

“Thiên vương! Ở phía trước, người nhìn xem. Cái gò núi kia, chính là chỗ ở của Tần Vũ!” Nhìn chỗ gò núi xa xa đang xuất hiện trước mắt, trong mắt Kim Tư hiện lên một đạo hận ý sâu sắc. Tần Vũ a, Tần Vũ, không tin người có thể chống lại được nhiều cao thủ thể này truy sát!

“Cái gò núi kia có điều quái dị!” Bên cạnh Kim Tư một tên trung niên nam tử sắc mặt tái nhợt cực độ, trên trán có một vết sẹo đao chém nét mặt vô tình nói: “Nơi đó tựa hồ tự hình thành một cái không gian cùng với chung quanh không hề dung hợp lẫn nhau!”

Tử Dực cũng chú ý tới không gian chỗ gò núi cùng không gian chung quanh không giống nhau. Trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhẹ giọng nói:

“Kim Tư, người đem tình hình cùng Tần Vũ đánh nhau thuật lại cho bốn vị trưởng lão, để cho bọn họ cũng hiểu rõ một chút!”

Kim Tư trong lòng quả thật không muốn, nhưng là lệnh của Thiên vương như thế, hắn cũng không sao được, đành phải đem tình hình hắn đường đường là một Thiên nhân bốn cánh bị bại dưới tay Tần Vũ một kẻ không có cánh ra sao lần nữa kể lại tường tận.

“Người là nói. Cái tên Tần Vũ kia không có cánh?” Cũng vẫn là tên trung niên nam tử trên trán có vết sẹo đao chém đó, vẻ mặt kinh ngạc quay sang Kim Tư hỏi.

Kim Tư cung kính gật đầu. Trong giọng nói lộ ra địa ý sâu sắc nói:

“Đúng vậy. Đại trưởng lão. Tần Vũ không có cánh. Ban đầu còn tưởng rằng cánh của hắn trong chiến đấu mà mất đi. Nhưng cũng không ngờ, cái tên gia hỏa này vậy mà lợi hại như vậy!”

Cái gã trung niên nam tử trên trán có vết sẹo được gọi là Đại trưởng lão trầm mặc trong chốc lát, mới nhìn vào tên Thiên nhân năm đôi cánh thoát nhìn rất là gây yếu, nhàn nhạt nói:

“Lão Nhị, ý người thế nào?”

Thiên nhân năm đôi cánh gây yếu lắc lắc đầu, thản nhiên nói:

“Chưa nhìn thấy người này, ta không rõ ràng lắm! Bất quá chuyện này mọi người cẩn thận một chút cũng tốt. Mục Thiên dẫn Tử Dực và Hữu Dực đi trước, hôm nay đã qua một ngày, vẫn chưa có tin tức gì, xem ra cũng là dữ nhiều lành ít!”

“Nhị trưởng lão nói rất đúng, tên Tần Vũ kia cực kỳ cổ quái, rõ ràng tu vi không cao, nhưng rất là lợi hại, đánh ta cực kỳ thâm hiểm...” Kim Tư vẻ mặt tán thành nói, nghĩ đến bị Tần Vũ đánh cho hết sức thâm thương, hận ý tràn đầy trong mắt hắn.

Tử Dực trợn mắt nhìn Kim Tư, hừ lạnh một tiếng, dọa đến nỗi hắn sợ hãi cảm như hén, bằng không vẫn còn lải nhải không ngừng oán giận người khác!

Trầm mặc chỉ chốc lát, Đại trưởng lão nhìn Tử Dực nhẹ giọng nói:

“Cụ thể như thế nào. Tới nơi mới có thể biết. Tạm thời không nên trách cứ Kim Tư. Dù sao Mục Thiên ba người đến nay cũng không có tin tức gì! Chúng ta hãy cứ tăng tốc độ lên một chút, tranh thủ sao trước hừng sáng chạy tới nơi đó là được!”

Tử Dực gật gật đầu, nhìn Kim Tư trên trán toát mồ hôi lạnh quở trách:

“Thua thì cũng thua rồi, không nên oán trời trách đất, có thời gian kia, cố gắng tu luyện cho tốt công pháp của người đi, không cần bận tâm việc cho ta nữa!”

Kim Tư không ngừng gật gật đầu. Cũng không dám oán giận Tần Vũ như trước nữa, buồn bực gầm đầu đi theo phía sau đám người Đại trưởng lão nhắm về phía trước tăng tốc bay đi.

Tần Vũ vẫn như trước chìm vào trạng thái tĩnh lặng, ngăn cách hết thảy mọi liên hệ với ngoại giới, toàn bộ thân thể tự cấp tự túc, tách ra thành một thế giới riêng biệt! Lúc này, hắn một thân áo xanh không biết

làm sao vậy mà chậm rãi tản mát ra thanh quang nhàn nhạt, tựa hồ được Hỗn Độn khí làm dịu đi, lại tựa như tinh thần lực bị Tần Vũ trong lúc vô tình tiết lộ ra đang rèn luyện, tóm lại đúng là xảy ra biến hóa cổ quái đến tột cùng.

Trong bầu trời, từng đạo tinh mang truyền xuống, tinh lực tinh túy dường như muốn tiến vào trong cơ thể Tần Vũ, lại bị Hỗn Độn lực kia hiện diện khắp chung quanh ngăn trở. Vừa mới chen vào một tia, tức thì bị Hỗn Độn lực tổng ngược ra ngoài.

Vì thế từng tia từng tia tinh lực tinh túy đó dọc theo bên ngoài trường y màu xanh của Tần Vũ nhẹ nhàng chuyển động, dần dần dung nhập vào trong chiếc áo xanh kia.

Trong đầu Tần Vũ bỗng không tựa hồ không có tư tưởng, lại tựa như bao hàm hết thảy. Thân thể từ từ trôi lên, chung quanh Hỗn Độn lực bỗng dừng hỗn loạn cả lên, giống như cái miệng phễu, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ siêu cấp ào ào trút vào trong cơ thể Tần Vũ.

Đứng ở trước gò núi, nhìn cái mộc bài kia có khắc hai chữ ‘kiền khôn’. Tử Dực sắc mặt có chút hoang mang quay đầu nhìn Đại trưởng lão. Hắn nghi hoặc hỏi:

“Tại sao loại chữ này không giống với chữ của Thiên nhân tộc ta. Ta cũng có thể nhận biết như thường?”

Đại trưởng lão ánh mắt bỗng dừng ngưng trọng hẳn lên, chậm rãi đảo qua tấm mộc bài kia. Chỉ cảm thấy một cổ khí thể vô cùng to lớn đè xuống, lồng ngực tắc nghẽn lại, thiếu chút nữa phun máu ra!

279. Chương 34: Đăng Đường Nhập Thất

Hừ! Tối cũng không chậm! Tần Vũ khóe miệng có hơi nhếch lên. Hình thành một cái vành môi cực kỳ xinh đẹp, khiến cho khuôn mặt mê hoặc lòng người của hắn càng thêm tỏa sáng ra xung quanh.

Và liền sau đó hắn lập tức nụ cười vụt tắt, nguyên vốn khuôn mặt anh tuấn kia đang ngời sáng tỏa ra bốn phía vậy mà đột nhiên thay đổi trở thành thật là bình thường. Không còn khí thế oai nghiêm bức người đó nữa, cái loại biến đổi khác biệt nhanh chóng như thế nếu như Hồng Quân nhìn thấy được nhất định sẽ cho là gặp ma quỷ.

Tự nhiên chi đạo, chú trọng chính là dung nhập vào trong tự nhiên, thế giới vô biên, thiên đạo mờ ảo như có như không. Đúng cái gọi là thiên đạo thiên biến vạn hóa, mỗi mỗi đều không giống nhau, Tần Vũ trải qua lần lĩnh ngộ này, coi như là đã tiến thêm một bước. Khí tức toàn thân tản phát ra cùng dung hòa với thiên nhiên khắp bốn phía, nếu như không chú ý nhìn, giờ phút này Tần Vũ phẳng phất như hòa nhập vào cây cỏ, hoặc là một khối bùn đất, thậm chí là không khí vô hình.

Tóm lại, hắn không còn có khí tức cái loại tu vi này đạt tới mức áp đảo hồn phách người ta, hết thảy đều với dung hợp chung quanh, đây là một loại cảnh giới. Một loại cảnh giới không có liên quan tới công lực, có thể nói: Hôm nay đối với Tần Vũ, cái cảnh giới này hẳn còn chưa có tác dụng bao nhiêu, chẳng qua nhiều lắm là cảm ứng với Hỗn Độn khí ở chung quanh càng thêm bén nhạy, thao túng khống chế trở nên càng thêm dễ dàng thuận lợi mà thôi.

Nhưng là nếu như không có lĩnh ngộ như thế, Tần Vũ sẽ khó mà leo tới đỉnh cao của Thiên đạo, sẽ không cách nào chân chính vượt qua cảnh giới Chương không giả ở kiếp trước. Bản thân Chương không giả đã là tồn tại vĩnh hằng duy nhất trong vũ trụ. Chỉ cần Hồng Mông linh khí, Huyền Hoàng khí không mất đi, bọn họ chính là thân thể bất tử, càng hơn nữa Thiên địa vũ trụ, vốn chính do bọn họ thai nghén sáng tạo ra. Bất luận như thế nào, bọn họ đều là tồn tại cường hãn nhất trong vũ trụ. Nằm trong tay hết thảy mọi sự sống trong đó.

Tần Vũ hai mắt hí lại, một điểm sáng lóe ra giữa bầu trời đầy sao, dường như cùng với quang mang trong mắt hắn phối hợp chặt chẽ với nhau, thế nhưng thiên đạo làm sao mới có thể vượt qua Chương không giả đây? Lĩnh ngộ mới rồi khiến cho hắn cuối cùng xác lập được phương hướng và mục tiêu cần cố gắng đạt tới. Vậy đó tức là nắm trong tay Thiên đạo, bước kế tiếp là tiến tới thành tựu một mình một cõi.

Hôm nay Tần Vũ cuối cùng hiểu được, Chương không giả có khả năng nắm trong tay chẳng qua chỉ là một phần thế giới nhỏ trong vũ trụ, cho dù thế giới này có lớn rộng đi nữa, cũng chỉ là không gian nào đó trong

tam giới của Thiên nhân, mà không phải là nắm giữ không gian cao nhất, ‘Thiên’!

Nhưng Thiên giới này tuy là thoát nhìn thấy bình thường, cũng không phải để mặc cho bất cứ ai có thể nắm trong tay, lại càng không mặc ý cho ai đó cũng có thể thai nghén sinh ra, Tần Vũ trên mặt lộ ra một thoáng ước mơ. Nếu như có thể nắm giữ bộ phận Thiên đạo, như vậy cho dù là Chưởng khống giả, cũng khó mà vượt qua khoảng cách của Thiên đạo.

Mà Thiên giới hôm nay Chưởng khống giả thực tế là Đế Thích Thiên, cũng chỉ là nắm giữ một phần nhỏ Thiên đạo, nhưng ngày qua ngày suốt một đời cũng chỉ là nắm giữ một phần nhỏ Thiên đạo. Nếu như Đại ca Nhị ca mấy người đến đây, e rằng cũng chỉ nhận lấy kết quả là ôm hận mà nhìn.

Ánh mắt nhìn xuống bốn người phía dưới gò núi, bên trong đan điền tinh vân đột nhiên đã thành hình dáng tròn vẹn, nguyên hạch đỏ tít cả cũng đã hóa thành hình dáng màu vàng, Lưu Tinh hậu kỳ! Tần Vũ bỗng đứng trời lên lơ lửng, quát to:

“Tử Dực, ta muốn cùng ngươi đại chiến một trận!”

Chiến ý ngất trời thông qua Hỗn Độn linh khí bốn phương tám hướng truyền xuống, truyền tới bên cạnh Tử Dực bốn người, còn cỏ xanh dưới chân bọn họ tựa hồ cũng theo chiến ý của Tần Vũ mà lay động, phảng phất đang phẫn khởi hò reo cổ vũ.

Tử Dực ngơ ngác đưa mắt nhìn Đại trưởng lão đang lộ vẻ hoảng sợ, đây là chuyện gì xảy ra? Làm sao với khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của Tần Vũ như thế?

Mặc dù có hơi hoảng hốt, nhưng là Tử Dực cũng không sợ hãi Tần Vũ. Phải biết rằng có thể đột phá tới năm đôi cánh, ý chí bản thân nó sớm đã trải qua rèn luyện chịu đựng gian khổ. Có thể nói trừ khi tồn tại cường đại hơn so với bọn hắn, mới có thể chỉ đơn giản dùng khí thế áp chế được bọn hắn. Chiến ý của Tần Vũ chẳng qua chỉ làm cho bọn hắn có cảm giác hơi khó chịu một chút mà thôi.

Năm đôi cánh màu tím tản mát ra quang mang tím nhạt. Một cỗ khí thế chấn nhiếp lòng người từ trên người Tử Dực bùng phát lên. Kim Tư chỉ cảm thấy hình bóng của Tử Dực trong tim hắn từ từ cao lớn hẳn lên, thậm chí cả năng lực để nhìn lên cũng không có, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, được Nhị trưởng lão cạnh bên mau chóng kéo lại bên mình, một cỗ lực lượng trắng sữa theo cánh tay hắn tiến vào trong nguyên hạch, chậm rãi chữa trị tâm thần bị hao tổn trước khí thế áp bức của Tử Dực.

Cỗ khí thế oai hùng đó vậy mà lại biến thành thực chất, trong nháy mắt xuyên thấu trận pháp ‘Kiền Khôn’, thẳng hướng bay tới Tần Vũ, Tần Vũ lạnh lùng cười một tiếng, khẽ dậm chân. Chỉ thấy không khí chung quanh hắn trong nháy mắt vận vẹo bùng lên. Phảng phất như tầng tầng lớp lớp khí trong suốt tạo thành bức bình phong che chắn, ngăn chặn cỗ khí thế ấy ở bên ngoài. Đồng thời, thân ảnh Tần Vũ đột nhiên biến mất, hiện ra lại thì đã là tới trước mặt Tử Dực.

“Ngươi chính là Tần Vũ?” Nhìn nam tử anh tuấn trước mắt chỉ có một đôi cánh. Tử Dực thật sự không tưởng tượng được hình dáng của Tần Vũ lại là như vậy, vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn Kim Tư, dường như muốn hắn tiến lên nhìn lại cho rõ ràng.

Khuôn mặt Tần Vũ, Kim Tư đã sớm khắc vào trong xương cốt. Mặc dù nhìn thấy trên lưng hắn đột nhiên hiện thêm một đôi cánh, nhưng vẫn không quên được ánh mắt làm phát lạnh lòng người của hắn, thấy mặt Tử Dực nhìn mình lộ ra ý dò hỏi, Kim Tư vội vàng gật đầu. Giọng trầm hặn nói:

“Thiên Vương, hắn chính là Tần Vũ! Chỉ có điều không biết vì sao, hắn lại có cánh!”

Tử Dực ngẩn ra, ánh mắt từ từ lạnh như băng. Nhân nhạ nói:

“Tần Vũ, ta là Tử Dực Thiên Vương! Nếu như ngươi lập tức đem nàng kia giao ra đây, ta sẽ không truy cứu mối cừu hận ngươi đã thương người của ta, thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, không đợi Tần Vũ đáp lời, Đại trưởng lão sắc mặt liền lo lắng tra hỏi:

“Tần Vũ. Ngươi đã làm gì ba người Mục Thiên rồi?”

Tần Vũ sắc mặt bình thản quét ánh mắt nhìn Kim Tư đang đầy vẻ oán độc, lãnh đạm nói:

“Mục Thiên phải không? Ba tên toàn bộ bị giết rồi! Tử Dực, tới hôm nay ngươi vậy mà vẫn còn chưa chịu buông bỏ, xem ra ngươi quả là tự tìm chết!”

Tử Dực ngửa mặt lên trời cười to, vừa cười vừa nói:

“Ta Tử Dực dù sao cũng hoành hành tại Thiên giới mấy ngàn năm, há có thể bị tên tiểu tử miệng còn hôi sữa ngươi hù dọa! Đừng nhiều lời! Giao ra nữ nhân kia, ta cũng muốn nhìn người phụ nữ Thiên nhân mà Kim Tư hết lòng khen ngợi thử xem có cái gì đặc biệt!”

Nhìn sắc mặt Tần Vũ dần dần âm trầm, Tử Dực tiếp tục nói:

“Yên tâm đi, nếu như là sắc đẹp thuộc loại Tử Dực ta nhìn không hợp nhãn, cũng sẽ không vì thế tiếp tục làm khó ngươi!”

Tần Vũ nghe xong trong lòng giận dữ, chính lúc đang muốn quát mắng, lại bất ngờ trong đầu bỗng dưng chảy qua một luồng nguyên khí trong suốt, cảm giác nguyên khí đó lưu chuyển thẩm thấu qua tâm can khiến cho hắn nhất thời tỉnh táo lại, vừa đúng lúc nhìn thấy trong mắt Tử Dực lóe lên một tia hung ác nham hiểm.

Hừ! Muốn chọc tức ta, cũng không biết cách! Tần Vũ trong lòng thầm cảnh giác. Tử Dực Thiên Vương này quả nhiên cũng không thể xem thường, nói vài ba câu đã làm mình nổi giận. Xem ra tu vi hiện nay của mình còn quá thấp, ngay cả tâm cảnh cũng không thể giữ ổn định được!

Nhìn Tần Vũ sắc mặt liên tục biến hóa, cuối cùng chuyển thành dáng vẻ tĩnh táo lãnh đạm, Tử Dực trong mắt hiện ra vẻ thất vọng rõ ràng trong lòng thầm lấy làm tiếc.

Nguyên vốn hắn cho rằng Tần Vũ chẳng qua là Thiên nhân tu luyện cấp thấp trong Thiên giới. Hơn nữa không có nghĩ đến Tần Vũ có được hết thảy kinh nghiệm từ kiếp trước. Cho nên mới đem ra những lời nói cố gắng chọc giận hắn, khiến cho hắn mất đi lý trí sau cùng phải liều mạng với mình.

Nhưng không ngờ Tần Vũ lại thông minh như vậy. Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, đã khôi phục được vẻ bình thản, trong lòng Tử Dực cũng không khỏi có chút khâm phục Tần Vũ, gật gật đầu tán thưởng. Tử Dực như trước cười nói:

“Rất khá. So ra còn hơn phế vật Kim Tư kia, lòng cảnh giác của ngươi ít nhất so với hắn mạnh hơn rất nhiều!”

Tần Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Dực, liền sau đó ánh mắt lại rơi vào mặt Đại trưởng lão, thản nhiên nói:

“Không nghĩ tới vì một nữ nhân, vậy mà ngay cả trưởng lão của Trưởng lão đường cũng xuất hiện lần nữa, Tử Dực thành quả nhiên có đủ khí thế a!”

Vì một nữ nhân... Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão nhất thời xấu hổ trong lòng thoáng suy nghĩ, quả nhiên nguyên nhân sự việc này đúng là vì nữ nhân, đều do nghe cái lời đồn đại kia về muội muội của Tần Vũ mà dẫn tới, còn cái nơi phát ra thông tin khiến cho Tử Dực động tâm lại là Kim Tư chịu trách nhiệm báo cáo.

Hai vị trưởng lão có cảm giác dở khóc dở cười. Vì một nữ nhân, trưởng lão đường phái ra ba tay cao thủ đến nay vẫn còn chưa rõ tin tức chết sống thế nào, vậy mà Tử Dực cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào, điều này cũng khiến cho trong lòng hai vị trưởng lão có hơi bất mãn!

Chẳng qua là, Tử Dực thành này dù sao cũng do Tử Dực Thiên Vương định đoạt, mà ngay cả trưởng lão đường cũng nhất thiết phải nghe lệnh của hắn. Cho dù có ý kiến, cũng chỉ có thể nuốt lấy cay đắng vào mình, không cách nào nói ra được chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tử Dực nhìn thấy Tần Vũ vậy mà không sợ hãi chút nào. Hơn nữa hắn nói một hồi lại làm cho hai vị trưởng lão trong lòng bất mãn với hắn. Tất nhiên thâm phần nộ, cũng không nói lời nào, thân ảnh nhất thời biến mất tại chỗ.

Bỗng chốc trước mặt Tần Vũ xuất hiện một thanh phi kiếm cổ quái, hàn quang lấp lánh, một luồng sát khí cực kỳ mãnh liệt truyền vào trong cơ thể Tần Vũ, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi!

Tần Vũ cũng không may chịu thua kém, lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên một quyền tung ra. Trong nháy mắt chống lại mũi phi kiếm kia. Một quyền một kiếm đồng thời chạm mạnh vào nhau, không gian chung quanh thậm chí cũng thoáng rung động!

Oanh!

Kinh khí tán ra bốn phương, Tần Vũ chỉ cảm thấy trong ngực một trận khó chịu. Toàn thân khí huyết đảo lộn, bên trong đan điền Tinh vân phảng phất như đã bị chấn động thật lớn, rung động không ngừng.

Liên tục lui về phía sau năm bước. Tần Vũ mới đứng vững thân thể, hai mắt lãnh quang hiện ra, nhìn về mặt đặc ý của Tử Dực phía trước, hần chỉ thối lui một bước, xem ra công lực của hần còn mạnh hơn Tần Vũ rất nhiều.

Tần Vũ hít sâu một hơi, Hỗn Độn linh khí ở xung quanh trong nháy mắt được hần hấp thu vào đan điền. Tinh vân vốn đang rung chuyển sau khi hấp thu cổ Hỗn Độn linh khí này lập tức ổn định trở lại. Chỉ có dòng xoáy ở giữa nguyên hạch màu vàng kia không ngừng tăng trưởng.

Tử Dực thu hồi trường kiếm, không hề dừng lại, trong nháy mắt đã tới phía sau Tần Vũ, một tay hóa thành từng tia từng tia tử sắc lóng lánh tột cùng, lại hướng Tần Vũ đánh tới lần nữa.

Tần Vũ cũng không chậm trễ, thân ảnh chẳng những không lùi mà tiến tới. Đột nhiên hét lớn một tiếng:

“Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần!”

Chỉ thấy trong thân thể của hần một cổ lực lượng vô hình phảng phất như một bàn tay vô hình, thao túng khổng chế Hỗn Độn lực chung quanh, trong nháy mắt ngưng tụ hình thành một cái không gian cường hần đàng đàng sát khí, tức thì úp chụp Tử Dực giam vào trong đó!

280. Chương 35: Lĩnh Vực Hỗn Độn Tinh Thần Đích Biến Hóa

Đại trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, Tử Dực Thiên Vương kia đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng, không kiếm được trong lòng hoảng hốt, trong đôi mắt lộ ra sát khí nồng đậm nhìn về phía Tần Vũ đang ung dung thoải mái.

Thần thức hần tuyệt nhiên không cách nào dò xét được bên trong Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần của Tần Vũ, đành phải kéo Nhị trưởng lão và Kim Tư không ngừng lui về phía sau, cuống quýt lui về phía sau gần ba dặm mới ngừng lại.

“Đại trưởng lão. Ta vô sự. Người không cần nhúng tay. Đợi ta phá tan lĩnh vực này của hần, rồi hãy nói!” Ở trong nguyên khí nồng đậm, thanh âm Tử Dực phát ra có chút áp a áp ứng. Sau khi ngăn trở Đại trưởng lão bớt lo lắng cho sự an nguy của hần, từng trận từng trận âm thanh kinh khí nứt vỡ trầm lắng truyền vào tai mọi người.

Tần Vũ lạnh lùng liếc nhìn Kim Tư ba người, khóe miệng nhếch cười lộ ra một vẻ khinh thường trong lòng thầm nghĩ: ‘Hừ! Tuy là chống lại các người ba tên cao thủ năm cánh, ta không phải là đối thủ, nhưng ta có ‘kiên khôn’. Nếu như các người dám vây công, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!’

Hừ lạnh một tiếng, thân ảnh bỗng dừng biến mất, trực tiếp tiến vào trong lĩnh vực tràn ngập dày đặc nguyên khí kia.

Tiến vào Lưu Tinh hậu kỳ, Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần của Tần Vũ cũng có tiến bộ một bước dài. Lĩnh vực vốn là trong suốt, người bên ngoài cũng có thể nhìn thấy tình hình bên trong. Mà giờ đây sử dụng cũng là một mảng thiên địa nguyên khí nồng đậm, bên ngoài lại nhìn không thấu tới tình hình bên trong chút nào, phảng phất như là một thế giới khác. Ngăn cách tất cả thần thức của mọi người không thể dò tra được.

Chính ngày hôm qua, Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần của Tần Vũ còn bị Mục Thiên toàn lực bộc phát lực lượng phá tan tành. Tối hôm nay, Tần Vũ chỉ một đêm xông nhập vào diện phủ tự nhiên đạo, cũng chính là vượt qua nửa bước giới hạn khó khăn nhất trong thiên đạo, tu vi rút cục lại lần nữa tăng cao, Lưu Tinh hậu kỳ, bộc phát lực vậy mà có thể so ra không kém với tu vi Hắc Động ở kiếp trước, khiến cho Tần Vũ trong lúc đang kinh ngạc quả thực càng thêm vui mừng hơn hở.

Trong phạm vi Thiên giới, tu vi của hần vậy mà lại liên tục tiến bộ theo cách nhảy vọt, gần như chỉ ngần ngừn mười sáu năm đã đạt tới Lưu Tinh hậu kỳ rồi, nếu như truyền về Nhân giới, tin rằng bất luận là Hồng Mông hay Lâm Mông ngay cả với đám người Hồng Quân, chỉ e rằng đều phải bị dọa cho rụt đầu rút cổ.

Phải biết rằng tu vi của Thiên giới cùng Nhân giới không hề có liên quan. Có thể nói trong Thiên giới năm cánh hoàn toàn có thể so với cảnh giới Huyền tiên. Đó cũng là chuyện Tần Vũ vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được. Tu vi của Thiên giới trình tự hai mặt trạng thái phân biệt, sau khi đạt tới bốn cánh, thì không thể theo lẽ thường mà suy đoán được, còn tu vi của Tần Vũ sau khi chuyển thể sống lại, tu luyện trở lại, cũng không thể theo lẽ thường mà đo lường được, vốn kiếp trước cảnh giới của hần phân biệt lại hoàn toàn không dùng được!

Hôm nay Tần Vũ ở cảnh giới Lưu Tinh hậu kỳ đã lợi hại đến như vậy, nếu như một khi đạt tới Hắc Động kỳ, nối tiếp được không gian cường hèn, thì sẽ lợi hại hơn đến cỡ nào?

Đây là một cái khái niệm hoàn toàn mơ hồ. Đối với Tần Vũ như thế, đối với những người bên cạnh hần càng không hiểu được chút nào. Vì lẽ đó trong lòng Tần Vũ cũng không có một chỗ dựa nào để sáng tỏ vấn đề.

Tử Dực Thiên Vương chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thiên địa nguyên khí bốn phía chung quanh giống như sức nặng của vạn quân đè ép lên toàn thân hần, không có một chỗ nào có thể lẩn tránh được lực đè ép mạnh mẽ này. Có điều là hần mặc dù trong lòng có chút kỳ quái, hơi kinh hãi, nhưng là tịnh không sợ hãi. Hoặc nói rằng cho dù hần sợ hãi, vào lúc này cũng sẽ không yêu cầu Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão ra tay giúp đỡ.

Phải biết rằng, tiến vào cảnh giới năm đôi cánh, chính là cao thủ thượng đẳng trong Thiên giới, bọn họ mỗi người đều có sự tôn nghiêm với cao thủ của chính mình. Nhất là Tử Dực Thiên Vương, thân là một trong tám đại Thiên Vương của Thiên giới, thân là thành chủ Tử Dực thành, sự tôn nghiêm của hần càng thêm mãnh liệt. Nếu như không phải thực sự gặp phải nguy hại đến tính mạng, mỗi nguy tổn hại đến sự hiện hữu của hần, đánh chết hần, cũng sẽ không dễ dàng mở miệng cầu viện!

Đây là thuộc về sự tôn nghiêm của bọn họ, thuộc loại vinh diệu nhất của tám đại Thiên Vương.

Tử Dực Thiên Vương trong mắt tinh quang lóe ra, khe quát một tiếng, toàn thân một cổ tử quang nhàn nhạt vây quanh thân thể. Chỉ thấy thiên địa nguyên khí chung quanh trong nháy mắt bị tử quang của hần va đập phân tán ra, trong nháy mắt đã không còn phải chịu đựng cái loại đè ép khó thở bất quá cảm giác khó chịu vẫn ập đến.

Tần Vũ ở trong lĩnh vực, lẳng lặng nhìn Tử Dực Thiên Vương trước mắt. Toàn thân dường như cùng với thiên địa dung hợp thành một thể, khiến cho Tử Dực cảm giác được Tần Vũ đứng ở đối diện mình, có cảm giác giống như là hần vốn đã xuất hiện đứng ở đó từ lâu rồi, rất là tự nhiên, không có bất ngờ chút nào.

“Tử Dực, ngươi hần là tu vi yếu nhất trong tám đại Thiên Vương phải không?” Tần Vũ thanh âm của có chút mờ ảo, đến nỗi Tử Dực không tự kìm hãm được buột miệng thừa nhận:

“Đúng vậy!”

Tần Vũ cười cười, trong mắt lộ vẻ khinh miệt, nói:

“Giết chết ngươi, ta có tư cách chuồng quản Tử Dực thành hay không?”

Tử Dực nghe vậy, đột nhiên giật nảy mình, vốn sắc mặt đang hoang mang bối rối tức thì khôi phục tỉnh táo. Lạnh lùng nhìn Tần Vũ. Mím cười nói:

“Ngươi có tư cách giết ta sao? Cho dù giết ta. Ngươi cũng không có thể thuận lợi nắm giữ Tử Dực thành!”

Nhìn gương mặt yên tĩnh của Tần Vũ, Tử Dực không nhìn được bối rối thâm quệt mồ hôi lạnh. Thực lực người này nhìn như chỉ có một đôi cánh, làm sao cường hãn như vậy. Vậy mà thiếu chút nữa làm cho tâm thần của ta bị khiếp hãi.

Tần Vũ nhàn nhạt nói:

“Có tư cách hay không để chúng ta dùng thực lực mà nói! Người trước hãy trả lời ta, như thế nào mới có thể chuồng quỷ Tử Dực thành này?”

Tử Dực trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, chuồng quỷ Tử Dực thành? Tên gia hỏa này thật lớn mồm lớn miệng. Không nhịn được lạnh lùng cười nói:

“Trước hết giết chết ta. Sau đó đi Hoàng thành, tiếp nhận khảo nghiệm của Đế quân!”

Tần Vũ gật đầu, bình tĩnh nói:

“Người chuẩn bị xong chưa? Ta muốn động thủ rồi!”

Tử Dực dở khóc dở cười. Hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua ‘muốn giết người’, còn phải ‘thông báo’ tình huống cho đối phương, vì sao người này cổ quái như vậy. Tuy rằng trong lòng trầm ngâm suy nghĩ, nhưng cũng cứ gật gật đầu. Toàn thân nguyên lực điên cuồng vận hành, chống lại áp lực cường đại trong cái không gian cổ quái này.

Tần Vũ ánh mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt biến mất, một cái thuấn di liền tới bên cạnh Tử Dực, đột nhiên một quyền đánh ra, kinh lực cường đại từ quyền đầu của hắn lại hình thành một màng nguyên khí mong manh, một màng nguyên khí trong suốt.

Hô..... Hỗn Độn nguyên khí ở chung quanh ào ào phân tán ra bốn phía. Quyền đầu của Tần Vũ trong nháy mắt đã đập lên vai Tử Dực.

Tử Dực bả vai co rút lại, chỉ thấy chỗ bị Tần Vũ đánh trúng một đạo bạch quang bùng phát ra, bao trùm giữ chặt quyền đầu của Tần Vũ, chân phải đột nhiên đá xéo ra, thẳng hướng đến đan điền của Tần Vũ.

Bất luận là Thiên nhân hay là loài người kể cả Tu La nhất tộc, tất cả người tu luyện điểm trọng yếu nhất là ở vùng đan điền, dựa theo sự hiểu biết của Tử Dực, chỉ cần làm cho nguyên hạch bên trong đan điền của Tần Vũ bị chấn tan vỡ, cho dù hắn có lợi hại đi nữa, cũng chỉ có thể để mặc cho mình giày vò làm nhục.

Tần Vũ không mấy may để ý đến chân phải của Tử Dực, hữu quyền đột nhiên phát lực, trong nháy mắt liền xé nát tan đạo bạch quang của Tử Dực đã phát ra đang bao phủ quyền đầu hắn, tiếp đó lần nữa giáng xuống bả vai Tử Dực.

Phanh!

Hai tiếng hừ vang lên, hai người đồng thời bật lùi ra sau, Tử Dực vẻ mặt khiếp sợ nhìn gương mặt lãnh đạm của Tần Vũ, chỉ thấy hắn còn chưa kịp thu hồi chân phải nơi đó đã là trở thành một mảnh hư không!

Cái này rốt cuộc là cái công pháp gì? Tử Dực trong lòng cực kỳ buồn bực, vừa mới tung ra một cước kia uy lực mười phần, nếu như đá trúng vào đan điền của Tần Vũ, cho dù hắn là cường giả bốn cánh, cũng chỉ phải nhận kết quả nguyên hạch bị kích vỡ tan, nhưng dù đã cảm nhận rõ ràng có một tia lực cản, lại đột nhiên đá vào hư không...

Khóe miệng Tần Vũ chảy ra một tia máu tươi, hắn cũng không ngờ Thiên nhân năm cánh lại lợi hại dữ dội như vậy! Vừa mới lĩnh ngộ bộ phận tự nhiên chi đạo, lĩnh vực của Tần Vũ đã sinh ra một ít biến hóa, biến hóa quan trọng nhất chính là: Tần Vũ có thể tùy ý ở trong lĩnh vực này hóa thành hư vô!

Nói cách khác, hắn hoàn toàn biến thành Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần. Cái điều thần kỳ này hắn sáng lập trong lĩnh vực! Điều này cùng với Thần giới trong Hồng Mông không gian không giống nhau. Nó tiêu biểu cho cái tuyệt đối khổng lồ, tuyệt đối nắm trong tay!

Tương tự như Chuồng khổng giả nhưng có điểm không giống nhau là Chuồng khổng giả chuồng quỷ cả một không gian thế giới, còn Tần Vũ lúc này nắm trong tay Lĩnh vực Tinh thần chẳng qua là một phạm vi không tới năm dặm.

Chỉ có điều, Lĩnh vực Tinh thần này chỉ có năm dặm cũng đủ để làm cho bất cứ người nào tiến vào nơi này cũng đều bị Tần Vũ mặc ý đùa bốn ngược đãi!

Xem ra, Thiên nhân năm cánh cũng không phải sức của mình lúc này có thể đối kháng được a! Tần Vũ trong mắt hiện lên một đạo chiến ý mãnh liệt, nếu không cách nào giết hắn, như vậy, dùng hắn để tăng kinh nghiệm chiến đấu của mình và nâng cao cảnh giới tu luyện là quá tốt rồi!

Trong lòng hẩn nghĩ tới đây, thân ảnh đột nhiên hóa thành hư vô! Chỉ thấy một cái bóng mờ ảo thoáng chốc xuất hiện bên cạnh Tử Dực, một luồng nguyên khí quý bí bỗng dưng đánh úp vào đầu Tử Dực.

Tử Dực không ngốc, ngược lại hẩn đã có thể trở thành thành chủ Tử Dực thành, có thể từ năm cánh mà trở thành Tử Dực Thiên Vương một trong tám đại Thiên Vương, tuy rằng có cơ hội tốt được Đế Thích Thiên biệt đãi hẩn, nhưng bản thân hẩn cố gắng và tâm trí cũng rất vững vàng, bằng không sao có thể chỉ năm đôi cánh mà ở Tử Dực thành giành được địa vị thống trị tuyệt đối, đồng thời có thể tùy ý sai khiến trưởng lão đường của Tử Dực thành bỏ công sức vì hẩn.

Trong lúc vừa mới tung một cước không đá trúng Tần Vũ, hẩn cũng đã nắm được cái quý dị của không gian này và thủ đoạn của Tần Vũ. Toàn thân nguyên lực tử sắc hoàn toàn ẩn giấu, một tia nguyên lực trắng sữa giống như luồng điện quang vây quanh toàn thân hẩn, hai màu trắng tím đan xen vào nhau, cực kỳ xinh đẹp mà lại tràn ngập ý sát phạt.

Cảm nhận được nguyên lực quý bí kia kéo tới, Tử Dực Thiên Vương bỗng xoay người, lực lượng toàn thân trong nháy mắt ngưng tụ vào quyền phải tung ra nghênh đón!

Oanh!

Thân ảnh Tần Vũ chợt hiện ra, không có dừng lại chút nào, ở trong Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần trong nháy mắt hóa thành tám đạo thân ảnh, hoặc quyền, hoặc cước, hoặc khuỷu gối, tám đạo thân ảnh, tư thế bất đồng, đồng thời đánh tới Tử Dực Thiên Vương đang bị vây ở giữa!

Đám người Đại trưởng lão chỉ cảm thấy phía trước nguyên khí thay đổi dị thường. Một cổ linh khí thiên địa cường đại cuộn cuộn tán loạn, điên cuồng xoay quanh trên bầu trời, còn trong mảng không gian dày đặc cổ quái trước mắt kia âm thanh va chạm dồn dập truyền đến không ngừng!

Mà lúc này Tử Dực Thiên Vương bị Tần Vũ bao vây tấn công khắp bốn phương tám hướng trong Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần, cũng có chút ứng tiếp không xuể, tám đạo thân ảnh cùng Tần Vũ mặt mũi giống nhau như đúc anh tuấn mà lạnh khốc, không ngừng chớp lóe ra trước mắt hẩn, khiến cho hẩn không khỏi có cảm giác khó mà chịu đựng!

281. Chương 36: Nguy Hiểm, Giảng Co!

Vốn vẹn chỉ là một đôi cánh vậy mà có thể cường đại như thế này. Cái rung động này mang đến cho Tử Dực là không gì sánh được, là vô cùng buồn bực. Năm đôi cánh hoàn toàn trải dài ra. Điện cuồng phách vào nguyên khí thiên địa xung quanh.

Từng đạo từng đạo nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành thực thể phẳng phất giống như cơn gió lốc, từ trong dày đặc Hỗn Độn nguyên khí bị rút ra. Trên thảo nguyên này tràn ngập Hỗn Độn nguyên khí. Trong Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần, từng tia linh khí cổ quái yếu ớt thích hợp với thể chất Thiên nhân phẳng phất như vạn phật triệu tông tại năm đôi cánh của Tử Dực Thiên Vương phiến động, điên cuồng hướng đến thân hẩn ngưng tụ lại.

Đồng thời trên không trung tám Tần Vũ giống nhau như đúc lạnh lùng nhìn động tác của Tử Dực. Tinh không có lập tức triển khai công kích. Hai người vừa mới một phen va chạm. Khiến Tần Vũ chịu một vết thương nhẹ. Trong đan điền Tinh vân dần dần phục hồi lại từng sợi kim sắc. Vốn Tinh vân vô sắc trong suốt giờ phút này hiển lộ ra có chút vô lực thông thả xoay tròn .

Tử Dực Thiên Vương phẳng phất quên đi địch nhân trước mắt, lại phẳng phất như hoàn toàn đem thân thức bao phủ trên thân Tần Vũ, hầu như không để ý Tần Vũ có thể công kích hẩn ta không, cơ hồ toàn tâm toàn ý tụ tập vào tinh điểm của linh khí cổ quái kia.

Đứng ngoài lĩnh vực đại trưởng lão ba người đột nhiên phát giác. Tinh thần lĩnh vực phía trước phẳng phất hăm nhập vào trong cực độ tĩnh chỉ. Không có một tia âm thanh nào phát ra, không có một chút rung chuyển nào xuất hiện.

Bỗng dưng, đại trưởng lão sắc mặt biến đổi, kinh hô:

“Tử Dực vậy mà muốn tại lúc này đột phá sáu đôi cánh, hẩn ta điên rồi?”

Nhị trưởng lão và Kim Tư đồng thời toàn thân chấn động. Cũng nhận ra trong không khí ba động rất nhỏ nhưng lại liên tục. Từng đạo từng đạo linh khí mà thân thể bọn họ rất quen thuộc hướng đến phía trước lĩnh vực diên cuồng tràn vào trong, trong chớp mắt, liền làm cho Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần của Tần Vũ mở ra một thông đạo linh khí.

Nhìn lĩnh vực phía trước. Đại trưởng lão trầm mặc hồi lâu, đột nhiên thở dài:

“Đế Hoàng bảo hộ, để Tử Dực có thể thuận lợi đột phá đến sáu đôi cánh! Bằng không thành chủ Tử Dực thành nên đổi người thôi, bát đại Thiên Vương cũng nên đổi người thôi!”

Không thể nghi ngờ. Tử Dực Thiên Vương trong bốn người. Thậm chí trước mắt là người có tu vi cao thâm nhất trong Tử Dực thành, bởi vì sự tồn tại của hắn, Tử Dực thành mới có thể vững chắc một khối. Ven bờ thảo nguyên bị bọn hắn biến thành man nhân thực tế cũng là bọn hắn tự tay dày dầy đi Thiên nhân mới chấn nhiếp được bên ngoài Tử Dực thành, không dám tràn vào!

Một khi Tử Dực chết đi. Mặc dù Đế Hoàng có thể nhanh chóng phái người đến. Cũng không cách nào trong thời gian ngắn đem Tử Dực thành hoàn toàn xử lý xong. Phải biết rằng trong Tử Dực thành cũng có gia tộc có hơn ngàn năm, hơn vạn năm tồn tại. Trong mỗi gia tộc đều có đội vệ binh và cao thủ riêng biệt. Muốn trong thời gian ngắn đem Tử Dực thành khôi phục đạt đến mức độ cao như Tử Dực Thiên Vương hôm nay, vậy thì hoàn toàn không có khả năng.

Ánh mắt phức tạp nhìn về phía trước, đại trưởng lão và nhị trưởng lão liếc nhau, nhị trưởng lão nhất mực không nói chuyện thanh âm âm trầm khàn giọng, phảng phất như tiếng kim loại cọ sát thở dài nói:

“Tử Dực thật sự quá xung động rồi!”

Đại trưởng lão lắc đầu. Trên mặt cũng lộ ra thần sắc bất mãn. Chặt vấn:

“Lẽ nào tôn nghiêm của Thiên Vương thì mãnh liệt như thế này sao? Thậm chí cho dù hắn không để ý đến tính mạng cũng không cho chúng ta tiến tới giúp đỡ!”

Chính lúc ba người vẻ mặt khiếp sợ, Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần của Tần Vũ chớp mắt lại phát sinh biến hóa.

Tần Vũ nhìn toàn thân đã bị nguyên lực màu nhũ trắng của Tử Dực Thiên Vương đó bao bọc trong lòng đã hiểu ra, tên gia hỏa này lại có thể thừa dịp mấu chốt như thế này muốn đột phá cảnh giới sáu cánh. Giật mình không khỏi có chút bội phục, năm cánh muốn đột phá đến sáu cánh. Tuyệt không phải chỉ cần hấp thu đại lượng thiên địa linh khí mà có thể làm được.

Mà Tử Dực Thiên Vương này rất hiển nhiên là muốn ép buộc đột phá, với cảnh giới hắn trước mắt căn bản không có khả năng thuận lợi đột phá sáu cánh! Tần Vũ trong lòng nhàn nhạt nghĩ đến, xứng đáng là một trong bát đại Thiên Vương. Không có một chút quyết đoán há có thể ngồi yên vị trí này. Đang nghĩ, Tần Vũ chỉ cảm thấy lĩnh vực đột nhiên một trận xao động kịch liệt. Phảng phất như có vật gì đó đang xung kích vào lĩnh vực khiến trong đan điền của Tần Vũ một trận lung lay, thiếu chút nữa một ngụm máu tươi phun ra.

Liền vội vàng thu liễm tâm thần, Tần Vũ lập tức đem thần thức phóng ra. Vốn là Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần thuộc về hắn chớp mắt bị thần thức của hắn bao gọn lại.

Vừa mới phóng thần thức liền phát phát hiện trong nhũ sắc quang điểm tại chỗ Tử Dực Thiên Vương từng trận ba động cổ quái truyền đến bên trong lĩnh vực.

Mà trong lĩnh vực bao hàm Hỗn Độn nguyên khí lại bị cổ ba động cổ quái này đẩy tới hai bên, khiến cho lĩnh vực nơi vị trí Tử Dực vậy mà lần đầu tiên bị phá thành một cái lỗ hổng lĩnh vực!

Tự giống như một trang giấy trắng mà trung tâm bị cắt đi một lỗ hổng. Tần Vũ chỉ cảm thấy Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần có chút bất ổn, xuất hiện dấu hiệu sắp vỡ ra.

Đồng thời trong lòng thâm than bất ổn. Hắn nhanh chóng khu động Tinh vân trong đan điền. Nằm ở trung tâm của Tinh vân, kim sắc nguyên hạch mạnh mẽ tỏa ra quang sắc cường đại, mà xung quanh kim hạch, vô số khóa nguyên hạch nhỏ bé nổ ra. Liền tiếp chuỗi bùng nổ dẫn phát ra lực lượng cường đại. Hỗn Độn lực. Tần Vũ vừa mới đặt tên cho lực lượng này!

Nói ra thì rất chậm, thực tế chỉ trong thời gian chớp mắt, quanh thân Tần Vũ liền xuất hiện kim quang cực kì chói mắt. Mà kim quang đó thông qua thân thể Tần Vũ chớp mắt tràn vào trong Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần, giống như con sông lớn đột nhiên tràn vào một cái nhánh khô rộng lớn.

Mà dường như con sông Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần đó lập tức lại lần nữa ổn định, cuộn cuộn không dứt Hỗn Độn lực xuyên qua thân thể Tần Vũ, từ Tinh vân trong đan điền tóe ra liên tục không ngừng truyền vào Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần.

Tại vị trí của Tử Dực Thiên Vương, lỗ hồng lĩnh vực đó được một lượng lớn Hỗn Độn lực bổ sung. Thậm chí ngay cả quang mang màu nhũ trắng trên thân Tử Dực cũng là bị Hỗn Độn lực nén lại, không ngừng tại trên thân hấn biến ảo ra các loại hình dạng.

Tử Dực lúc này phảng phất như hăm nhập vào giấc ngủ say. Khi bạch quang biến ảo, hai mắt hấn nhắm chặt. Mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, rời khỏi khuôn mặt liền biến thành một làn hơi nước không thấy bóng dáng.

Tần Vũ lúc này cũng vô lực công kích hấn, toàn lực thôi động Tinh vân trong đan điền, không ngừng bạo phát ra cự đại lực lượng. Dùng hết toàn lực đem lĩnh vực ổn định lại, bằng không một khi ba người công đến, Tần Vũ với trạng thái tiêu hao hết đại bộ phận lực lượng, căn bản không cách nào ngăn cản hai tên năm cánh và một tên Kim Tư bốn cánh hấn đến tận xương.

Lúc này, trong thân thể Tử Dực đang phát sinh biến hóa rất lớn. Từng tia linh khí li ti màu nhũ trắng tràn vào thân thể hấn. Dọc theo lộ tuyến kinh mạch, tự nhiên mà tiến nhập vào trong đan điền. Khóa nguyên hạch ngầm đen trong đan điền của hấn cơ hồ đem linh khí màu nhũ trắng đang điên cuồng tràn vào chuyển hóa thành lực lượng bản thân của Tử Dực. Dọc theo lộ tuyến đặc biệt tiến nhập vào năm đôi cánh đằng sau hấn.

Mà không biết vì sao, bị nguyên hạch chuyển hóa thành lực lượng màu nhũ trắng tinh túy kia, tại lộ tuyến vận hành một vòng, lúc tới đôi cánh sau lưng hấn lại ly kỳ chuyển thành tử sắc lực. Nhìn nguyên lực đó tản ra uy áp dường như so với nguyên lực màu nhũ trắng bình thường còn muốn cường đại hơn rất nhiều.

Linh khí điên cuồng tràn vào, nguyên hạch điên cuồng chuyển hóa, rất nhanh. Nguyên hạch trong đan điền đã đạt đến giới hạn cường đại nhất! Mà Tử Dực Thiên Vương cơ hồ không biết thể nội của hấn hoàn toàn không chịu nổi áp bách của nguyên lực và sự dồn nén của linh khí, vẫn như trước điên cuồng thôi động công pháp tu luyện thường ngày, đem linh khí xung quanh dẫn nhập vào trong lĩnh vực của Tần Vũ.

Hấn không ngừng. Tần Vũ càng không cách nào dừng lại. Một khi dừng lại, lĩnh vực chỉ có thể ngay lập tức tan vỡ, mà Tần Vũ cũng có thể bởi vì đại lượng nguyên lực cổ quái tràn vào xung kích mà thân thụ trọng thương.

Giờ phút này, tuy nói hấn tu luyện là Hỗn Độn lực cao cấp nhất trong thiên địa. Nhưng là số lượng quá ít, Hỗn Độn nguyên khí xung quanh dồi dào vô cùng cũng là không kịp chuyển đổi. Nguyên hạch trong thể nội của hấn sớm đã thành tựu Tinh vân quyết. Căn bản không cách nào giống như Tử Dực đó điên cuồng vận công chuyển đổi.

Cảm thụ Hỗn Độn nguyên khí nồng đậm xung quanh, Tần Vũ thiếu chút nữa cắn gãy răng. Nếu như có thể hấp thu đám Hỗn Độn nguyên khí này, trước không nói Tinh vân quyết rất nhanh sẽ đột phá, mà Tử Dực giờ phút này sớm đã bị hấn thao túng lĩnh vực xé thành từng mảnh. Chỉ là không thể được!

Đang lúc trầm hấn. Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng vang nhỏ “ba”. Giống như thanh âm bình thường của một hòn đá xuất vết nứt khiến cho Tần Vũ ngay cả bọn đại trưởng lão ba người ở bên ngoài lĩnh vực cũng đều sắc mặt đại biến.

Bất đồng là Tần Vũ trên mặt lại đại biến vì vui mừng rồi lại mang theo vẻ hơi tiếc nuối. Với kinh nghiệm Chuông không giả của kiếp trước khiến cho nhãn giới của hấn cực rộng. Tuy nói trong lòng không hy vọng Tử Dực có thể đột phá đến sáu cánh nhưng là vẫn như trước có chút khát vọng. Khát vọng chiến đấu với cao thủ sáu cánh.

Tần Vũ trầm than một tiếng. Nhìn xem Tử Dực này là sắp vỡ đi rồi!

Mặc cho bên ngoài linh vực đại trưởng lão càng là sắc mặt ảm đạm, vẻ mặt chán nản nhìn về không gian đầy sương phía trước. Hắn biết, Tử Dực dùng nguyên hạch chuyển đổi linh khí đã xuất hiện vết nứt. Rất nhanh liền bị linh khí mãnh liệt phá vỡ! Giờ phút này ba người ở bên ngoài cũng không còn có tâm tư nói chuyện, đại trưởng lão nhìn nhị trưởng lão, nhãn thần ánh lên một tia kiên định và sát ý. Nhị trưởng lão đồng dạng cũng lóe lên ánh mắt như thế, dùng sức gật gật đầu.

Hai người đều quyết định một khi Tử Dực thân vong liền lập tức không tiếc hết thủy thủ đoạn cũng phải đem Tần Vũ giết chết tại chỗ để an ủi linh hồn Tử Dực.

Trong đan điền của Tử Dực, khóa hắc sắc nguyên hạch chính như mọi người suy nghĩ, giờ phút này đã là vết rách thảm thương, nguyên hạch to cỡ nắm tay cơ hồ không có một chỗ nào đầy đủ. Giống như bị một đòn nghiêm trọng xệt qua, tùy thời đều có thể khá vỡ.

Nguyên hạch vỡ tan, Tử Dực tự nhiên từ trong trạng thái điên cuồng vận công kia liền tỉnh lại, đan điền cơ hồ sắp muốn sụp đổ, Tử Dực thiếu chút nữa đau lòng khóc thành tiếng. Ngàn năm năm tu luyện, ngàn năm tích lũy mới thành tựu năm cánh như ngày hôm nay nhưng ngăn ngủ trong chớp mắt lại hủy đi.

Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Tần Vũ phiêu phù tại không trung, đã hợp lại làm một thể, trên mặt hắn không có chút tình cảm và thương xót nào. Tử Dực nội tâm điên cuồng hô to:

“Không. Ta không cam lòng! Ta Tử Dực từ lúc tu luyện đến nay, ngàn năm thời gian vậy mà phải uất ức như thế này. Không. Nguyên hạch nhất định không thể vỡ tan được, ta muốn thăng tiến lên sáu cánh!” Cơ hồ hồi ứng lại lời của hắn, đan điền không ngừng truyền đến âm thanh toái liệt, âm thanh như gõ lên tiếng chuông cảnh báo tử vong truyền đến tai mọi người!

282. Chương 37: Thiên Nhân Sáu Cánh

Chỉ thấy quanh thân Tử Dực Thiên Vương nhu quang màu trắng ngày càng mờ dần. Trong cơ thể hắn liên tục truyền ra âm thanh bạo liệt. Âm thanh ban đầu rất nhỏ sau to dần truyền vào tai Tần Vũ biến thành âm thanh nhức óc.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, Hỗn Độn nguyên khí ở trong linh vực đột nhiên biến hóa, cuối cùng vây bọc quanh Tử Dực Thiên Vương trở lại.

Hai cổ áp lực khiến kẻ khác phải sợ hãi truyền ra từ hai người. Trong nháy mắt đã truyền tới bên ngoài tinh thần linh vực, truyền tới đám người Đại trưởng lão đang đứng ở bên ngoài.

Ba người thất kinh đều vội đem khí thể của bản thân chống lại hai cổ uy áp đó.

Mấy người giằng co với nhau. Tử Dực Thiên Vương hét thảm một tiếng, da tay trắng nõn nhất thời vỡ ra vô số miệng máu. Từng đạo linh khí tích trữ trong cơ thể chưa kịp chuyển hóa, nay theo miệng vỡ trên da tay mà nổ bắn ra bốn phía, nhất thời làm cho linh vực của Tần Vũ có vô số lỗ hổng.

Tần Vũ hé miệng phun ra một ngụm máu tươi, không hề chậm trễ. Trong đan điền, ở trung tâm tinh vân, kim hạch bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt, “Rắc” một tiếng. Đúng là đã có chút rạn nứt.

Hỗn độn nguyên khí xung quanh lại như tỉnh giấc, điên cuồng hướng tới Tử Dực. Trong thoáng chốc tạo thành cái kén bao lấy linh khí đang tiết ra từ cơ thể Tử Dực. Xem ra Tần Vũ đang muốn bao lấy chỗ linh khí này để thân thể Tử Dực không tiếp tục bị bạo nữa.

Lúc này, thân thể Tử Dực giống như một lò hỏa dược. Nguyên hạch đã phủ đầy những vết rạn nứt. Nếu như không đem nguyên lực màu tím bao lấy nguyên hạch thì nguyên hạch đã sớm bị vỡ nát rồi.

Nhưng cho dù vậy, Tử Dực cũng không cảm thấy tốt hơn. Kinh mạch toàn thân đang tích lũy quá nhiều linh khí. Nguyên hạch đang bên bờ vực của sự vỡ nát. Căn bản không thể đem linh khí đó chuyển thành lực lượng cơ thể hắn đành phải không ngừng thải ra. Thậm chí còn phải tự làm vỡ da tay của chính mình để linh khí tiết ra nhanh hơn. Đây là những linh khí dư thừa tiết ra, một khi bài tiết linh khí xong, mặc dù Tử Dực e rằng sẽ không thể tấn cấp lên sáu đôi cánh nhưng ít ra cũng còn giữ được tính mạng.

Lúc này trong lòng Tử Dực chỉ có một ý niệm là giữ được tính mạng, chờ sau này gặp lại Đế quân có thể dùng vô thượng đại pháp sửa chữa kinh mạch cho hắn, lập lại nguyên hạch. Bởi thế hắn mới không tiếc bất kì giá nào mà đem linh khí dư thừa trong thân thể thả ra ngoài.

Chẳng qua là Tần Vũ đã biết được ý đồ của hắn, nhân cơ hội dùng Hỗn độn nguyên khí bao phủ lấy Tử Dực. Sau đó dồn cho linh khí không thể theo da tay tiết ra ngoài được nữa. Toàn bộ linh khí lại bị cầm cố trong kinh mạch của Tử Dực.

Tần Vũ lạnh lùng nhìn Tử Dực trước mặt, trong lòng thầm nghĩ, nếu như vừa rồi, Tử Dực không tiến hành cưỡng ép đột phá, mà là dùng cái phương pháp hao phí tu vi của Kim Tư, thậm chí hao tổn công lực bản thân đột phá lĩnh vực của hắn khẳng định sẽ có người bị thương nặng. Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần cùng với Tần Vũ kết hợp với nhau như môi với răng, cùng sống cùng chết. Nếu như lĩnh vực bị phá, Tần Vũ tất nhiên không thể có trạng thái tốt rồi.

Chẳng qua, Tử Dực không có làm như vậy, có lẽ là hắn vô cùng tự phụ. Cũng có lẽ hắn tình nguyện độ sức một lần, nếu như tấn cấp thành công thành sáu đôi cánh, Tần Vũ chỉ có thể làm con rùa rụt cổ mà trốn trong cái ‘Kiền Khôn quý dị trong đan điền của hắn’. Không luyện tới Hắc Động kì thì không dám đi ra.

Bên tai truyền tới âm thanh bạo liệt cực nhỏ. Nhìn có vẻ như thân thể Tử Dực không thể chịu nổi áp lực của lượng linh khí quá lớn xung quanh. Kinh mạch toàn thân bắt đầu không thể thừa nhận nổi, chậm chậm gãy vỡ.

Đối phó với thiên nhân năm cánh, Tần Vũ trong lòng vốn cũng không có niềm tin chút nào. Nếu đánh không lại thì lại trốn trong “Kiền Khôn”, ngoài ra cũng không có ý đồ nào khác. Nhưng lần này cảm thấy tin tưởng mười phần. Trong lòng Tần Vũ hạ quyết tâm nhất định phải cầm cố Tử Dực tại nơi này.

Có chút đắc ý nhìn Tử Dực đang lâm vào khốn cảnh. Mắt nhìn thấy Tử Dực bị linh khí tinh tú nồng đậm màu xanh đang phá vỡ thân thể. Tần Vũ đem tâm thần liên lạc với “Kiền Khôn”, trong lòng đã quyết. Chỉ cần Tử Dực tự bạo, hắn lập tức trốn vào trong “Kiền Khôn”. Như vậy có thể tránh sau khi lĩnh vực bị phá, hắn bị thương mà lại phải đối phó với ba người đang rình rập bên ngoài.

Tử Dực lúc này đang thống khổ không chịu nổi. Kinh mạch toàn thân đang bị vỡ tan liên tiếp. Đó là do linh khí dư thừa rót vào trong thân thể. Linh khí bị cầm cố dưới da tay chạy loạn lên. Khuôn mặt anh tuần dần bị biến dạng, thậm chí là đang trương lên.

Bây giờ, trong lòng đối với Tần Vũ rất là căm hận. Nếu như không phải tại Tần Vũ đem cái lực lượng cổ quái vậy khốn linh khí của mình, không cho linh khí tiết ra ngoài, cũng sẽ không thể có tình trạng như bây giờ. Trong lòng Tử Dực quyết định, dù có chết cũng phải kéo theo Tần Vũ.

Thậm chí xương cốt toàn thân cũng đang bị linh khí rót vào. Tử Dực tràn ngập tuyệt vọng và chán nản, trừng con ngươi nhìn về Tần Vũ, không nghĩ ngờ gì đó là một thần sắc cực kì oán độc.

Muốn chết thì cùng chết, trong lòng hắn cuồng hô. Trong nháy mắt buồng lòng tắt cả, thậm chí buồng lòng cả nguyên hạch, không thêm nghĩ xem là nguyên hạch có thể bị vỡ nát. Tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Trong giây lát, trên người Tử Dực phát ra tia sáng màu trắng mãnh liệt. Tần Vũ trong lòng chợt động. Cố gắng đem tâm thần hoàn toàn chìm vào trong “Kiền Khôn”. Xem ra người này muốn tự bạo rồi!

Nghĩ tới đây thì đột nhiên một tiếng vang thật lớn phát ra từ Tử Dực. Tần Vũ trong nháy mắt thu hồi lĩnh vực tiến vào trong “Kiền Khôn”. Vừa tiến vào liền phun ra một ngụm máu. Mặc dù đã kịp thu hồi lĩnh vực, nhưng vẫn bị cỗ lực lượng mãnh liệt đó quệt vào, dù chỉ một điểm nhỏ kích vào, Tần Vũ cũng bị thương nặng.

Tro bụi đầy trời hòa với nguyên khí nồng đậm. Chỉ thấy một thân ảnh màu tím đang bay lên giữa không trung. Tần Vũ đang ngã quỵ trong “Kiền Khôn”, thần thức vươn ra quan sát nhìn thấy cảnh đó mà không khỏi thất kinh.

Trong không trung, người đó lại chính là Tử Dực Thiên Vương. Chỉ thấy quanh thân hắn tản ra một quang sáng màu tím. Dường như hắn giống như thần linh cao cao tại thượng. Một cảm giác khó lòng chống cự dâng lên trong lòng những người quan sát.

Còn sau lưng Tử Dực rõ ràng là sáu đôi cánh. Chẳng qua trong đó có một đôi rất nhỏ. Tựa như hai cánh chim con. Cơ bản không thấy cánh xòe ra.

Đôi mắt Tử Dực cũng mở ra. Đậm đặc quang mang màu tím khiến cho đôi mắt của hắn cũng biến thành màu tím. Nhìn vừa đẹp lại vừa quỷ dị. Hắn chậm rãi cúi đầu, mắt nhìn xuống, quan sát sơ mọi người phía sau, rồi mới đặt ánh mắt lên người Tần Vũ.

“Tần Vũ! Hôm nay ta cho ngươi thấy được thực lực dữ dội của Thiên nhân sáu cánh. Chết đi!”

Giống như ma thuật, trong bàn tay xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu tím cỡ trứng ngỗng bay nhanh tới Tần Vũ, đập mạnh vào “Kiền Khôn”.

Tần Vũ mặc dù trong lòng khiếp sợ thực lực của Thiên nhân sáu cánh vừa lên cấp, nhưng cũng không tiêu biểu cho việc sợ Tử Dực, phải biết rằng Tần Vũ kiếp trước bất kể ai cũng không sợ. Mặc dù kẻ đó thực lực có cường mạnh. Một thân kiêu ngạo kiếp này cũng tương tự. Hơn nữa, được trọng sinh tu luyện, Tần Vũ không ngừng rèn luyện và lĩnh ngộ khiến cho hắn càng trở nên thành thực và bá đạo.

Từng đạo uy áp khiến người ta phải sợ hãi không ngừng đè ép trên “Kiền Khôn”. Tần Vũ hít sâu một hơi Hỗn Độn nguyên khí. Bên trong đan điền tinh vân không còn rung chuyển, dần dần ổn định lại.

Hắn chậm rãi đứng dậy trào phúng nhìn Tử Dực, cười lạnh nói:

“Cho dù là người có đột phá sáu cánh thì cũng đừng mơ bắt ta, làm cho “Kiền Khôn” phải tan vỡ.

Con người màu tím của Tử Dực tỏa ra sát ý nồng hậu, nhìn Tần Vũ lạnh giọng:

“Đừng tự tin quá thế! Hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

Hắn đảo mắt qua đám người đại trưởng lão. Ánh mắt như thực chất khiến ba người vội cúi đầu, cũng không dám nhìn nhau. Chỉ cảm thấy thân thể khi bị ánh mắt hắn quét qua có cảm giác phát run rẩy không chút thoải mái.

Thấy phản ứng của ba người như vậy, Tử Dực bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, âm trầm nói:

“Tuy vậy ta cũng nên cảm tạ người đã trợ giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn. Khiến tu vi ta chẳng những tăng lên mà lực lượng cũng có tiến bộ. Ta có thể thưởng cho người được chết toàn thân!”

Tần Vũ cười khinh nói:

“Có bản lĩnh thì giết ta coi! Ta cũng muốn xem xem người làm sao có thể phá được cái trận pháp này!”

Tử Dực Thiên Vương thần sắc lạnh lẽo. Không nói gì, thân ảnh bỗng nhiên biến mất trong không trung. Tần Vũ chỉ nhìn thấy từng đạo ảo ảnh hóa thành thân ảnh thực chất đang hướng mình phi tới. Người còn chưa đến, thần thức đã xuyên qua ‘Kiền Khôn’ tập trung vào hắn.

Tần Vũ không thêm để ý bèn xoay người đi vào trong. Hướng đi tới đúng là nơi mà đám người Tình nhi đang tu luyện

Oanh!

Phía sau truyền đến một trận nổ vang. Tần Vũ chỉ cảm thấy dưới chân không ngừng rung động liên cả kinh. Thần thức vội vàng kiểm tra trận pháp “Kiền Khôn”. Thấy trận pháp cũng không có bị phá hư mới thần nhiên nói:

“Tử Dực, lấy thực lực sáu cánh mà so với ta chỉ có một cánh, Tần Vũ ta đương nhiên sẽ không ngu tới mức đi đối cứng cùng ngươi. Muốn giết ta, hãy phá được “Kiền Khôn” đi đã rồi nói tiếp.

Phía sau lại gầm lên một tiếng, tiếng nổ theo đó lại không ngừng truyền tới. Tần Vũ cũng không thêm để ý nữa. Không quay lại xem mà lại tiếp tục đi tới sơn khẩu kia.

Tử Dực liên tục xuất ra mấy trăm kích nện vào “Kiền Khôn”. Nhưng chẳng qua những công kích đó chỉ có thể làm trận pháp không ngừng lay động, không thể làm gì hơn được khiến cho hắn vô cùng đau đầu.

Trong đan điền của hắn, nguyên hạch không biết đã đổi dạng từ lúc nào. Nguyên là nguyên hạch màu đen bề nổi thì giờ đây lại là một mảnh nguyên hạch màu trắng có phủ vàng sáng màu tím xinh đẹp. Thân thể

bên ngoài hấp thu linh khí bị nguyên hạch biến đổi chuyển thành năng lượng cơ thể truyền tới đôi cánh phía sau.

Mặc dù nguyên hạch đó còn nhỏ hơn so với trước kia mấy lần nhưng nó lại có tốc độ chuyển đổi cực nhanh. Cơ hồ gấp hơn cả chục lần. Làm cho Tử Dực không tiếc hao phí năng lượng điên cuồng công kích, không sợ gặp phải tình huống năng lượng suy giảm quá mức. Thấy là không thể phá được trận pháp, Tử Dực dừng công kích. Tinh mang trong mắt bạo phát khiến người ta không dám nhìn thẳng. Xoay người hướng Đại trưởng lão nói:

“Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão hãy trở lại Tử Dực thành để phòng trường hợp có kẻ lợi dụng gây chuyện. Kim Tư ở lại cùng ta chờ đợi. Không phá được trận pháp giết Tần Vũ thì Tử Dực ta không về thành.

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão lúc này cũng không dám ngẩng đầu lên. Trên người Tử Dực lúc này tản ra khí thế bức người làm bọn họ không cách nào chống cự được. Sáu đôi cánh so với năm đôi thì ít nhất cũng mạnh hơn cả chục lần. Có thể nói, Tử Dực lúc này cũng không cần động thủ cũng có thể dễ dàng làm cho hai người diệt vong mất xác.

Hai người cung kính, khom người quỳ xuống, ngoài miệng nói:

“Cẩn tuân mệnh lệnh thành chủ.”

Thân ảnh chợt lóe lên đã xuất hiện ở ngoài xa. Lóe lên lần nữa thì đã không còn bóng dáng, chạy thẳng tới Tử Dực thành.

283. Chương 38 : Đế Tuyệt Phong Hảo Sắc

Người trong Tử Dực thành có thể cạnh tranh với Kim Tư không nhiều lắm , nhất là hôm nay hắn đã phụ trách phòng ngự của cả thành , chỉ một mệnh lệnh là có thể điều động một vạn chiến sĩ Thiên nhân . Nằm trong tay binh quyền , Kim Tư tại Tử Dực thành địa vị tất nhiên là không phải tầm thường

Tử Dực Thiên vương nhíu mày , vừa mới đột phá nên ngoài vàng sáng nhàn nhạt màu tím bao quanh thân thể hắn ra còn có quang mang của sáu đôi cánh thoát nhìn cực kì thần bí mà không kém phần cao quý

“Không thể tưởng tượng được Kiền Khôn trận pháp lại lợi hại như vậy , Tần Vũ chỉ có một đôi cánh lại có thể hoàn toàn thủ lực trước người có năm đôi cánh như ta , người thanh niên này không đơn giản , trên người khẳng định có bí mật gì đó !”

Nhìn vẻ mặt Kim Tư có chút đắc ý , nét mặt Tử Dực cũng là hiền hoà hơn nhiều , dù sao đây cũng là đại tướng tâm phúc của mình , có thể vì tu vi của mình đột phá mà vui mừng như vậy . Hắn tựa hồ không có nghĩ đến Kim Tư là vì chính bản thân hắn mà cao hứng vì hắn có thể ngồi trên thuyền cao mà đắc ý

Kim Tư tiến lên cuống quýt gạt đầu , đồng tình nói “Thiên vương không hổ là tài năng trong số thanh niên cao thủ , ba ngàn năm đã đột phá cảnh giới sau cánh ; nếu không phải ngài nhắc nhở sợ rằng thuộc hạ không nghĩ đến điều đó , chỉ nghĩ rằng Tần Vũ chỉ là Thiên nhân bình thường !”

Lời tăng bốc rất có tác dụng , Tử Dực Thiên vương nở nụ cười nhàn nhạt nói “Tần Vũ chỉ có một đôi cánh , dựa theo lời ngươi nói lúc hắn thoát khỏi Tử Dực thành cũng chính là Thiên nhân không có cánh , điểm này cũng đủ khiến ra hoài nghi rồi !”

“Phải biết rằng Thiên nhân tộc chúng ta có đặc điểm riêng , cho tới bây giờ không có xuất hiện qua Thiên nhân không có cánh , mà Tần Vũ bản thân là Thiên nhân lại không có cánh trên người lại có tu vi kinh khủng như vậy tất nhiên là phải có bí mật !”

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Kim Tư , Tử Dực đắc ý nói “Nếu chúng ta có thể biết bí mật này vật Tử Dực thành sẽ có thêm bao nhiêu cao thủ bốn cánh nữa ?”

Kim Tư càng nghe càng bội phục , vốn chỉ là những lời tăng bốc bình thường nhưng lúc này cũng bị Tử Dực thuyết phục . Bị Tần Vũ chống lại một phen trong lòng hắn có vô tận hận ý , căn bản là không có nghĩ đến bản thân Tần Vũ có bí mật gì . Cho dù nghĩ tới hắn cũng không có hứng thú đào bới và tất nhiên cũng sẽ không như Tử Dực Thiên vương kia muốn chiếm được bí mật của Tần Vũ mà làm lợi cho bản Thân ái,

Nghĩ đến nếu có thể tìm ra bí mật của Tần Vũ vì sao có thể chỉ với một đôi cánh có thể đánh bại Thiên nhân năm cánh thì Thiên nhân một cánh trong Tử Dực thành có lẽ ít nhất phải đạt tới cảnh giới bốn cánh . Đối với Tử Dực thành mà nói nhất định là chuyện vui mừng a

“Thiên vương anh minh , thuộc hạ bội phục !” Kim Tư cung kính hành lễ , đây là lễ của tộc nhân Thiên nhân tộc đối với người mạnh hơn , chỗ có thật tình bội phục nhân tài mới có loại hành lễ này

Tử Dực ha ha cười , vỗ vỗ vai Kim Tư nói “Cho nên , vô luận là Tần Vũ ở đây bao lâu chúng ta đều phải thủ tại đây . Vì Tử Dực thành có thể phát huy quang đại trong tám đại thành trì , vì chúng ta có thể đột phá tu vi nhất định phải biết bí mật của hắn !”

Kim Tư nhìn bên trong Kiền Khôn trận pháp vốn mắt thường có thể thấy mây mù đang dần dần che phủ mỏm núi bên trong , trong đôi mắt hiện lên thần sắc kiên quyết gật gật đầu

...

“Hừ , muốn biết bí mật của ta ư ! Đừng nói là ta không có bí mật , cho dù là có các ngươi có tư cách sao ?” Tần Vũ ngồi trên mỏm núi thần thức như trước vẫn đặt trên hai người kia , Tử Dực Thiên vương và Kim Tư nói chuyện một chút cũng không để ngoài tai hắn . Nghe được hai người bàn bạc hắn không nhịn được cười lại lầu bầu

Một lát sau thấy hai người không có động tĩnh gì , hai mắt Tần Vũ chậm rãi nhắm lại , tâm trí chìm vào trong đan điền vận chuyển Tinh Thần công pháp củng cố lại tu vi Lưu Tinh hậu kỳ

Mà phía sau mỏm núi đó , bọn Tinh Nhi cũng đang chuyên tâm tu luyện , nếu thần thức của Tử Dực có thể xuyên qua Kiền Khôn trận thì có thể phát giác phía sau lưng Tinh Nhi đã chậm rãi xảy ra biến hoá

...

“Ngàn Hồn , cẩn thận theo sát ta , qua nơi này chúng ta sẽ tới Tu La giới !” Đế Tuyết Phong chăm chú nhìn phía trước có chút cẩn thận nói “Từ bây giờ đừng rời tay , hãy bảo tồn lực lượng đợi đến Tu La giới sợ rằng sẽ phải trải qua một trận chém giết !”

Đế Thiên Hồn đang ở phía sau nghe Đế Tuyết Phong nói vậy cũng gật gật đầu , con con người tràn ngập nét kiên định . Đã tới Tu La giới vài lần , mọi lần đều là do sự phụ hắn dẫn qua Thiên Khanh này , hôm nay đi theo Đế Tuyết Phong tâm tư hắn càng thêm ổn định

Phía trước hai người có một không gian mơ hồ nhìn không rõ ràng lúam , từng đạo linh khí hỗn loạn không ngừng bay toát loạn , trong không gian không ngừng loé lên những vết đen hun hút , đó là khe không gian

Chỉ cảm thấy quanh thân phỉ trước Đế Tuyết Phong bộc phát ra khí thế cực kỳ cường đại , Đế Thiên Hồn thiếu chút nữa bị khí thế áp bức này gây khó thở . Đang muốn lui về sau thì một cỗ khí tức ầm ầm áp bao bọc lấy hắn , Đế Thiên Hồn biết đó là đại ca vì bảo vệ hắn mà hao tổn nguyên khí

Thiên nhân bảy cánh quả nhiên là tồn tại cường hãn của Thiên giới cũng như Tu La tộc , chỉ thấy quanh người Đế Tuyết Phong tỏa ra nhũ quang màu trắng , chính là quang mang này bao bọc hai người

Bên tai truyền đến một tiếng vang , thân thể hai người đập vào hư không , bản thân cũng không thể hấp thu Thiên địa linh khí chỉ có thể sử dụng lực lượng bản thể mà duy trì

Sưu !

Một đạo linh khí mảnh như lưỡi đao đánh úp lại , Đế Tuyết Phong tay phải vươn ra đưa linh khí hấp thu vào trong cơ thể . Hắn tất nhiên không phải lần đầu đi qua Thiên Khanh này cho nên đối với không gian hỗn loạn này có rất nhiều kinh nghiệm

Trong hỗn loạn không gian tại Thiên Khanh này tất cả mọi thứ đều không thể dùng lực mà phá nên đối với đoàn khí hỗn loạn dạng đao này càng không thể dùng sức mà đánh

Xét cho cùng linh khí hình đao này hoàn toàn là do linh khí mà thành , linh khí tính chất cực kỳ mềm mại không có cách nào có thể làm cho tiêu tán . Ngược lại nếu đánh tan linh khí này bốn phía sẽ hình thành càng nhiều linh khí dạng lưỡi đao này hơn

Nếu là dùng sức công kích , đánh nó tan thành bao nhiêu mảnh sẽ xuất hiện từng đó linh khí đao cuối cùng là vô cùng vô tận . Cho dù hai người có thể đồng thời phá toái tất cả cũng không thể phá hỗn loạn không gian này

Sau khi linh khí dạng đao kia nhập vào người , Đế Tuyết Phong toàn thân bạch quang phát ra chói mắt rồi sau đó biến mất , mặt đang đỏ bừng nay cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường

Đế Thiên Hồn trong lòng thâm thán phục , không thể tưởng tượng được đại ca tu vi lại có thể tiến nhanh như vậy . Cho dù là sư phụ kinh nghiệm có phong phú đến mấy tới đây cũng là vất vả lắm mới tránh được linh khí hình đao này , không phải như đại ca hẳn trực tiếp hấp thu linh khí này

Đột nhiên , một bức tường linh khí xuất hiện phía trước hai người , Đế Tuyết Phong không kịp tự hỏi tiện tay phát ra một đạo năng lượng tinh thuần phóng vào bức tường linh khí kia , khẽ quát một tiếng hai người đã vượt qua ...

Chẳng biết sau bao lâu hai người mới đứng bên bờ hỗn loạn không gian quay đầu nhìn lại tại nơi đó không ngừng loé lên quang mang màu đen lập loè

“Ở chỗ này , tiền bối Thiên nhân tộc chúng ta đã chết rất nhiều người !” Đế Thiên Hồn đã thoát ra khỏi vòng bảo vệ đằng sau Đế Tuyết Phong , trong mắt lộ ra vẻ sâu kín như là khắc sâu vào trong lòng nhìn phiến không gian

Đế Tuyết Phong gật đầu , than vãn “Không có bọn họ giờ phút này chúng ta cũng không có cách nào vượt qua được Thiên Khanh này !” Đúng như vậy , từ khi Thiên Khanh xuất hiện ngăn cách Thiên nhân giới cùng Tu La giới thì Đế Thích Thiên đã không để ý tới việc Tu La giới nữa , huống chi Thiên nhân bình thường cũng không có cách nào vượt qua được . Có lẽ là do hắn cố ý muốn rèn luyện cao thủ Thiên nhân đảm trách việc này , tóm lại là tại đây đã chết vô số Thiên nhân cao thủ mới có thể nắm được cách vượt qua

“Một ngày nào đó ta sẽ tự mình lĩnh đại quân đập bằng Tu La giới !” Đế Thiên Hồn trong con ngươi loé lên thần quan kiên định , nhiệt huyết dâng trào

Đế Tuyết Phong lắc đầu , không nói gì nhưng lại thâm thán vãn “Sao phải khổ thế chứ , Thiên nhân và Tu La nhân chẳng lẽ lại không thể hoà bình mà ở chung , nhất định phải có chiến tranh hay sao ? Có thời gian không bằng cùng mỹ nữ vui vậy một phen , chuyện đó thật là thích a , hết lần này tới lần khác chém giết thật không biết hưởng thụ !”

Nếu Đế Thiên Hồn nghe được lời hắn nói nhất định là rất khinh thường thậm chí còn có thể sinh ra ác cảm , nhưng là Đế Tuyết Phong chỉ là suy nghĩ trong lòng cho nên Đế Thiên Hồn không thể biết

Ra khỏi không gian hỗn loạn kia , không gian phía trước dường như rất bình thường , đất đai Tu La giới phì nhiêu đập vào mắt hai người

Đế Tuyết Phong lộ ra vẻ sung sướng , quay mặt nhìn Đế Thiên Hồn nói “Xem kìa , Tu La mỹ nữ đang đợi chúng ta , như thế nào có thể phụ các nàng được , không nên nói chuyện chém giết ... trước tiên đi tán tỉnh mỹ nữ một phen mới phải !”

Nhìn thần sắc mê mê của Đế Tuyết Phong , Đế Thiên Hồn liếc mắt trắng dã , trong lòng thâm nghĩ “vừa mới đến Thiên Khanh hắn đã lại nằm mơ rồi !”

Mặc kệ như thế nào , Tu La giới đã hiện ra trước mắt hai người , tinh thần đã nâng cao không ít , dùng sức bay nhanh sau thời gian nửa ngày đã vượt qua tầng linh khí cuối cùng đến nơi định cư của Tu La tộc

“Ai da , Tu La tộc mỹ nữ , Đế Tuyết Phong ta đã trở lại rồi !” Đến Thiên Khanh phẳng phất như Đế Tuyết Phong đã để mọi sầu não tại Thiên giới lạo phía sau , không hề có một tia bất ổn nhìn Đế Thiên Hồn vẫn không nói gì

284. Chương 39 : Cửu Tinh Liên Châu

Chỉ là một khi đột phá tới bốn đôi cánh Thiên nhân sẽ sống rất lâu , một Thiên nhân bốn cánh nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn ít nhất có thể sống tới một vạn năm

Cũng giống Nhân giới , Thiên nhân một lần bế quan thường thường mất một trăm năm , đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Thiên nhân rất ít bế quan . Cứ thử tưởng tượng nếu không có cách nào đột phá cứ thế mà bế quan , sợ rằng chưa có xuất quan đã già mà chết rồi

Đối với Tử Dực và Kim Tư mà nói chờ đợi một trăm năm căn bản là không vấn đề . Sống vốn đã lâu khiến đối với thời gian bọn hắn cũng chẳng cần quan tâm , có đủ thời gian và nhẫn nại để chờ tại bên ngoài Kiền Khôn ,chờ Tần Vũ đi ra

Bên trong mỏm núi vẫn như trước được mây mù bên trong Kiền Khôn bao phủ , không thể thấy rõ tình hình bên trong . Tử Dực Thiên vương và Kim Tư khoanh chân ngồi dưới chân núi dưới một bụi cây có khắc hai chữ Kiền Khôn , nhìn dáng vẻ như là chìm vào trạng thái tu luyện

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã qua thời gian một trăm năm , Trong vòng trăm năm này Kim Tư bỏ đi được những tạp niệm , chuyên tâm tu luyện hơn nữa chẳng biết vì sao sau khi Tử Dực đột phá linh khí thích hợp cho Thiên nhân tu luyện cũng không có tiêu tán ngược lại càng tụ tập lại rất nhiều dưới chân núi Chỉ thấy quanh thân thể hai người đều loé ra quang mang linh khí chung quanh rất nhanh bị hấp thu về phía bọn họ

Trên núi , Tần Vũ cũng khoanh chân ngồi trên mặt đất , hai tay như vô thức vạch ra trên không khí những đường kì lạ , khí tức quanh thân phát ra giống như cao nhân đắc đạo , mờ ảo xuất trần

Hỗn Độn nguyên khí chung quanh đã biến thành trạng thái lỏng , trong phương viên nửa dặm giống như dòng suối Hỗn Độn nguyên khí đem bao bọc Tần Vũ lại vào bên trong

Tần Vũ khoẻ miệng mỉm cười an tường , phẳng phất như không cần biết dưới chân núi có hai cao thủ đang đợi hắn , chỉ chờ hắn ra ngoài là tóm ngay

Lúc này trong Tinh vân bên trong đan điền , một viên nguyên hạch màu vàng giống như một tiểu hành tinh , xung quanh có những tiểu nguyên hạch màu vàng bay vòng quanh , từng đạo quang mang chớp giật phóng đến nguyên hạch trung tâm thông qua một quỹ tích huyền ảo , trong nháy mắt biến mất vào trong kim hạch trung tâm

Sau khi nguyên hạch tại trung tâm Tinh Vân sau khi hấp thu năng lượng thật nhỏ của các tiểu nguyên hạch xung quanh thì rất nhanh từ trung tâm xuất ra một đạo năng lượng dũng mãnh đánh vào trong Tinh Vân . Tinh Vân lại không ngừng xoay tròn bao bọc lấy các nguyên hạch , tâm linh Tần Vũ đã tiến vào bên trong

Một dòng suối màu đen tản mát ra khí tức bình lặng tại nguyên hạch màu vàng trung tâm dần dần to ra , trong vòng trăm năm đã to bằng một phần năm khối nguyên hạch đó . Khiến cho nguyên hạch màu vàng thoát nhìn có một đoàn kim quang bao bọc lấy dòng suối , cũng vì thế không thể phát giác trong đó có quỷ dị

Bên trong đan điền xuất hiện việc quỷ dị như vậy , nhất là Tinh thần công pháp đã ở giai đoạn Lưu Tinh hậu kì đỉnh phong , Tần Vũ không thể hiểu được đồng thời tạm ngừng tu luyện

Lúc này Tần Vũ tuy tâm linh nhập vào bên trong đan điền nhưng không có chút nào để ý đến sự biến chuyển của bên trong đan điền , đang đắm chìm trong ngộ ‘Đạo’

Từng đạo quang mang xẹt qua trong đầu hắn , phẳng phất như là linh hồn lại phẳng phất như là lưu tinh trong nháy mắt bộc phát mà lại trong chớp lát tiêu biến khiến hắn không ngừng tự hỏi

Mây đen trên trời dần dần tiêu tán loé ra ánh sáng của các ngôi sao kì dị trong màn đêm , ánh sáng xanh của các ngôi sao trải xuống trên thảo nguyên khiến nó trong như một tấm vải cực lớn được nhuộm màu xanh vậy , giờ phút này trên thảo nguyên cũng không còn dáng vẻ của bóng đêm

Bỗng dưng trên đỉnh đầu của Tần Vũ xuất hiện chín ngôi sao năng lượng đang di động , khí tức đã thay đổi , chín đám năng lượng hình ngôi sao này tạo thành một cột năng lượng ở giữa như một dòng suối thật dài màu trắng bay bổng trên cao đỉnh đầu Tần Vũ

“Sao ? Kì quái !” Vốn đang đắm chìm trong tu luyện Tử Dực Thiên vương đột nhiên mở mắt không khỏi có chút sửng sốt , lập tức nét mặt hiện lên vẻ sợ hãi thấp giọng nói “Cửu Tinh liên châu , hừ , Thiên giới đã mấy ngàn ngàn năm không xuất hiện chuyện này , không thể tưởng tượng hôm nay ta lại gặp qua !”

Nói xong , tinh quang trong mắt hắn loè loè rồi lại chìm vào trong tu luyện

Mà Cửu Tinh liên châu giờ phút này thông qua dòng năng lượng màu bạc kia đang nối lại với nhau cuối cùng cả chín ngôi sao đã liên thông , đột nhiên chín ngôi sao bộc phát ra quang mang chói mắt , ngân quang sáng lạn thoát nhìn cực kì xinh đẹp

Tần vũ lúc này cũng đã từ trạng thái tu luyện hồi tỉnh , tò mò nhìn chín ngôi sao trên đỉnh đầu mình . Sau khi tiến vào Lưu Tinh hậu kì , thần thức đã cho hắn biết chín ngôi sao này không hề tầm thường

Bỗng nhiên , ánh sáng của chín ngôi sao tập hợp lại thành một quang mang bằng bạc bằng một nắm tay bắn mạnh về phía Tần Vũ vốn đang nhìn lên với vẻ mặt đầy tò mò

Tần Vũ kêu thảm một tiếng , trận pháp Kiền Khôn nhất thời đã bị phá , năng lượng huỷ diệt này có thể san bằng cả Tử Dực thành

Mà Tần Vũ bị quang mang đánh trúng nhất thời ngẩn người ra căn bản không có phát hiện khoảng nguyên hạch bên trong Tinh Vân kia vốn dòng suối đang bình lặng nay đã chảy mạnh , điên cuồng hấp thu năng lượng huỷ diệt kia

Lúc này , Kim Tư vốn đang nhắm mắt tu luyện đột nhiên mở to mắt , thần thức hắn đã phát giác phía trên Tần Vũ , cũng là phái trên Kiền Khôn trận pháp có một tia biến động . Hắn liếc mắt thấy Tử Dực Thiên vương không có phản ứng gì trong lòng không khỏi lo lắng vội vàng bay về phía mỏm núi

“Không !” Tử Dực vốn đang dùng thần thức quan sát biến động của Cửu Tinh liên châu nên không để ý đến sự lo lắng của Kim Tư , không đợi lệnh hắn mà tiến tới , âm thanh đã thốt lên chậm một chút

Oanh !

Kim Tư vừa mới bay đến mỏm núi thì một đạo quang mang sáng chói từ một trong chín ngôi sao bắn xuống , vô thanh vô tức bắn vào lưng Kim Tư , chỉ nghe thấy hắn kêu thảm một tiếng cố gắng bay xa ra ngoài

Tử Dực Thiên vương cười khở xuất năng lượng đưa hắn trở lại , thấy hắn toàn thân đen thui , y phục sớm đã cháy hết phẳng phất như bị mười đạo sét đánh trúng cùng lúc vậy , bộ dạng quá mức thê thảm

Nhìn Kim Tư lâm vào trạng thái hôn mê , Tử Dực cũng không có nói gì chỉ cười khở , phát tay xuất ra một đạo năng lượng màu đen nhất thời chữa trị kinh mạch cho Kim Tư

Một tiếng rên thống thiết vang lên , Kim Tư đã tỉnh lại thấy Tử Dực có vẻ hơi cáu lại bất đắc dĩ nhìn mình hắn không chịu được xấu hổ cúi đầu . Nhưng khi thấy toàn thân loang lổ vết bóng lập tức lại kêu lên âm trời

“May mà tu vi của ngươi quá thấp , Cửu Tinh liên châu cũng không có coi ngươi là địch nhân , nếu không thì giờ phút này ngươi đã sớm hồn lìa khỏi xác rồi !” Thấy Kim Tư còn có sức để hét lên Tử Dực Thiên vương cũng yên tâm , không có tức giận nói “Đừng có lỗ mãng như thế , chưa có hỏi ý ta mà đã tự tiện hành động , ngươi có biết Cửu Tinh liên châu bao nhiêu tuổi rồi không ?”

Kim Tư bị Tử Dực nói liên bưng tỉnh , sau khi sợ hãi hồi lâu mới mềm mang lắc đầu

Thấy hắn như thế Tử Dực trong lòng thâm than , nếu không phải bản thân may mắn sau khi được bổ nhiệm làm một trong Bát đại Thiên vương đã được Đế quân giữ lại trong Thiên thần điện tĩnh tu một ngày sợ rằng cũng sẽ không hiểu rõ về Cửu Tinh liên châu này . Thấy Kim Tư không hề hấn gì nên không có nói gì chỉ chăm chú đồng thời kinh ngạc nhìn quang mang mãnh liệt của Cửu Tinh liên châu bắn vào người Tần Vũ

Trung tâm thảo nguyên , trên đại điệnj của Thiên đế , một kim phát nam tử khôi ngô khi Cửu Tinh liên châu còn chưa xuất hiện thì đã chấn kinh , cực kì kinh hãi quan sát về hướng bọn Tần Vũ

“Cửu Tinh liên châu , không thể tưởng tượng được sau mười vạn năm lại xuất hiện ! Thiên Mông a , Thiên Mông , lão già này quả nhiên may mắn lại có người nối tiếp ngươi ! Ta cũng không sợ cô đơn rồi , ha ha ...”

Tiếng cười vang khắp cả ngọn núi , dưới núi mọi người vẫn còn nghe rõ tiếng cười của hắc đều là sắc mặt cung kính mà hành lễ

...

Đất đai tại Tu La tộc không giống với Thiên nhân tộc , Thiên nhân tộc cơ hồ ngoại trừ thảo nguyên thì là núi , không có đất trồng . Mà Tu La tộc lại hoàn toàn khác biệt , đất đai toàn một màu hồng , mặt đất thì có rất ít cỏ mọc , xung quanh nơi Tu La tộc sinh sống là một cái biển thật lớn màu huyết rất là bắt mắt

Phía rìa Thiên Khanh hầu hết là những cây đại thụ to lớn , nơi này đều không có người ở , muốn tìm được Tu La nhân phải đi tiếp ba ngàn dặm nữa mới có thể gặp thành trì đầu tiên

“Chúng ta cứ tiếp tục phi hành một ngày nữa sẽ gặp một thành trì !” Đế Tuyết Phong đánh giá chung quanh một chút rồi quay lại Đế Thiên Hồn nói

Đế Thiên Hồn gật đầu đồng ý “Thành trì trước mắt chính à một trong chín đại thành trì , Thiên Khanh thành ! Đại ca , chúng ta có nên ngưng trang một chút không ?”

Đế Tuyết Phong nhăn mày cự tuyệt “Ta chán ghét cái lũ nam nhân Tu La tộc , bọn họ so với chúng ta quá xấu ... quên đi !”

Đế Thiên Hồn bất đắc dĩ dang rộng cánh , một bên buồn rầu nói “Nếu thế Tu La tộc nhân cứ gặp chúng ta là giết ! Còn để ý đến tướng mạo nữa sao ?”

Đế Tuyết Phong chấp nhận nói “Đó là tất nhiên , ta anh tuấn tiêu sái như vậy sao có thể biến thành Tu La nam nhân xấu xí được , quả thật là hành hạ ta !”

Đế Thiên Hồn chăm chú lắng nghe hắc nói thiếu chút nữa rơi từ trên không xuống , thầm nghĩ khó trách cha lại giam huynh ấy trong Thiên thân điện , chỉ vì vẻ ngoài mà không cần để ý đến sống chết , thật là nên giam thêm ba ngàn năm nữa !

Trong lòng âm thầm nguyện rửa , Đế Thiên Hồn cắn răng đứng bên cạnh nói “Nếu chúng ta lần này để xổng mất con mồi , trở lại phòng Thiên đế đệ nhất định nói với cha tiếp tục giam huynh lại !”

285. Chương 40 : Lưu Lại Một Ít

Một cột ánh sáng trắng tấp từ một trong chín ngôi sao bắn ra , chín ngôi sao này toàn bộ đều trong suốt quang mang bao phủ toàn thân Tần Vũ

Sắc mặt Tần Vũ có chút tái nhợt , mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống , lông mày nhíu lại phảng phất như đang chịu thống khổ rất lớn . Thân thể hắc chậm rãi khoan chân lơ lửng trên mặt đất , quang mang quanh người nóng bỏng toát ra trông như bộ dáng của một thánh nhân

“Thiên vương , Cửu Tinh liên châu rốt cục là vật gì ?” Cuối cùng Kim TỬ cũng khôi phục lại vẻ bình thường chẳng biết từ đâu lòi ra được một bộ trường bào mặc , nếu không phải trên mặt vẫn còn những vết đen mờ mờ thì căn bản không ai phát hiện ra hắc mới bị quang mang đánh trúng

Tử Dực Thiên Vương sắc mặt nghiêm trọng , trầm ngâm một lúc nhìn lên chín ngôi sao cho đến quang mang sáng chói tại trung tâm trên đỉnh đầu bọn hắc , phảng phất như là vượt ra mọi hiện tượng bình thường , hắc thì thào nói “Cửu tinh liên châu tại Thiên giới và Tu La giới có ý nghĩa rất to lớn , điều đó có nghĩa sắp có một Đế quân siêu việt sắp xuất hiện , dù sao cũng chỉ là dấu hiệu mà thôi !”

Con người màu tím của hắc hiện lên quang mang cực kì phức tạp , trong lòng thở dài : vì sao điều tốt thế này lại không xuống người ta chứ ? Nói về tu vi Tần Vũ còn kém hơn ta nhiều lắm . Nói về tư chất hắc lại càng không bằng ... Lão Thiên thật sự không công bằng a !

Kim TỬ cứng họng không dám tin , ánh mắt nhìn chằm chằm vào hư không , hận không thể đưa một đạo thiên lôi đánh chết Tần Vũ , không thể để hắc có may mắn của Cửu Tinh liên châu như vậy

Chỉ là nói về tu vi bọn họ so với Tần Vũ thật sự mạnh hơn sao ? Nói về tư chất , bản thân Tần Vũ khi mới sinh đã có thân thể tuyệt hảo , đối với Thiên địa lại hiểu rõ hướng chỉ Hồng Quân âm thầm cho hắn một chút linh ngộ Thiên đạo , mới vừa xuất sinh đã có thể hiểu được thiên đạo tự nhiên ...

Tất cả điều này bọn họ có thể so sánh sao ?

Thời gian nói lên tất cả , lượng biến khiến cho chất biến . Tần Vũ kiếp trước đã từng trải qua biết bao nhiêu gian khổ , trải qua bao trận sinh tử , hằng hà sa số những trải nghiệm !

Từng đạo quang mang liên tục không ngừng truyền vào thân thể Tần vũ , từ khi nguồn năng lượng đó dọc theo kinh mạch dũng mãnh tiến vào nguyên hạch trung tâm của Tinh vân thì dòng suối màu đen bên trong giống như được hồi sinh điên cuồng xoáy tròn hấp thu năng lượng tinh thuần nhất trong Thiên địa

Chín ngôi sao riêng rẽ trong trời đất lúc đó chính là tinh thần cường đại nhất , tại Thiên giới chín ngôi sao này cũng có lai lịch , chỉ là Tử Dực dù sao cũng chưa hiểu rõ về nó , hắn không có cách nào giải thích , Kim Tư lại càng không thể hiểu được ! Chỉ có kim phát nam tử đang ngồi trong phòng Thiên đế kia , một nhân vật chí tôn vô thượng kia mới có thể hiểu được

Dòng suối màu đen xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh , trên nguyên hạch bé bằng nắm tay kí một vầng sáng kì lạ dần dần phát ra chậm chậm bao phủ nguyên hạch

Theo biến chuyển của nguyên hạch kia Tần Vũ nhắm chặt hai mắt vốn vẻ mặt thống khổ lúc trước đã dần dần thoải mái hơn , thần sắc đã khá hơn rất nhiều

Quang mang của chín ngôi sao trên bầu trời kia đã ảm đạm dần , năng lượng bắn về phía Tần Vũ cũng đã chậm rãi biến mất , trong suốt nửa buổi tối này cơ hồ Thiên nhân của toàn bộ Thiên giới đều đã thấy được cảnh tượng kì dị kinh người này

Trong đan điền Tần Vũ phát sinh biến hoá kinh thiên động địa , dòng suối màu đen đã bị tinh quang sáng ngọc kia làm cho bành trướng lên gấp đôi lúc trước , đã chiếm đến ba phần hai nguyên hạch kia . Lúc này nguyên hạch màu vàng chỉ còn lại bên ngoài một lớp quang mang nhàn nhạt bao phủ còn bên trong là dòng suối màu đen quĩ dị , không thể nhận ra nguyên hạch màu vàng lúc trước

Một cảm giác rất quen thuộc từ đáy lòng hiện lên , chính là khí tức của hắn , giờ phút này đã tới bên trong đan điền , không , phải nói là rốt cục xuất hiện tại bên trong đan điền

Hiện giờ Tần Vũ rốt cục cũng đã ổn định được tu vi Lưu Tinh hậu kì cảnh giới , lực lượng toàn thân cũng hoàn toàn đạt tới thời khắc đỉnh phong của Lưu Tinh hậu kì , da thịt toàn thân phẳng phất như có một đoàn tinh quang lưu động theo ngón tay hắn mà chuyển động

Tần Vũ chỉ cảm thấy ngón tay nóng rẫy , một cảm giác muốn phát tiết ra ngoài khiến hắn không tự chủ được gơ chỉ tay lên hướng về phía hai người Tử Dực Thiên vương và Kim Tư , nhất thời một đạo quang mang bắn ra ngoài

Oanh !

Một tiếng nổ lớn phát ra , Tử Dực khiếp sợ nhìn Tần Vũ , hắn đã phải sử dụng gần bảy thành khí lực mới có thể ngăn cản được chỉ quang vừa rời của Tần Vũ , trong lòng thầm trách tốc độ tiến bộ của người này thật là nhanh a !

Sau khi chỉ quang được phát ra , quanh thân có những chấm bạc li ti xuất hiện mới thu thái đi rất nhiều , thở ra một hơi , ngân quang vừa rời uy lực thật cường đại !

Thấy sắc mặt kinh ngạc của Tử Dực Thiên vương Tần Vũ trong lòng không khỏi cười thầm , quang mang màu bạc kia căn bản không phải năng lượng bản thân của hắn mà là dòng suối trong đan điền không thể hấp thu tinh thần lực lượng , năng lượng này tương đương với lực lượng thiên thân khó trách Tử Dực chấn động

Dĩ nhiên tu vi của Tần Vũ lúc này không thể hơn Tử Dực , điểm này Tần Vũ trong lòng cũng hiểu rất rõ . Thiên nhân sáu cánh cao thủ thật sự quá mức biến thái mà vừa mới tiến vào cảnh giới sáu cánh tuy Tử Dực không thể ngộ ra được hết nhưng theo biểu hiện của hắn thì Tần Vũ cũng đã đoán ra Thiên nhân sáu cánh lợi hại cỡ nào

Sau khi tiến vào cảnh giới sáu cánh , Thiên nhân có thể thao túng thiên địa nguyên khí chung quanh , chỉ cần là phù hợp với linh khí bọn họ tu luyện . Trừ phi gặp phải Thiên nhân bảy cánh hoặc người có tu vi cao hơn nếu không bọn họ chính là tồn tại vô địch

Lúc này Tần Vũ mới hiểu được vì sao tu vi cao nhất của Thiên vương cũng chỉ là sáu cánh !

Thiên nhân sáu cánh chính là lĩnh ngộ pháp tắc trong Thiên địa , đương nhiên không phải vì vậy mà tự nhiên bọn họ có thể làm được . Sau khi tiến vào cảnh giới sáu cánh , mọi Thiên nhân cũng sẽ bắt đầu tồn tại cùng Thiên địa , loại tồn tại này không chỉ là tượng trưng mà là cùng tồn tại với tâm linh !

Nói cách khác trong tâm linh bọn họ đều có một mảnh Thiên địa , trong phiên Thiên địa này bọn họ chính là chúa tể ! Mà mảnh Thiên địa đó nếu nói là biểu hiện ra ngoài cũng giống như Hỗn Độn Tinh thần lực của Tần Vũ vậy

Mỗi Thiên nhân sau khi tiến vào cảnh giới sáu cánh sẽ tu luyện lĩnh vực của mình bản thân mình . Thông qua nó không ngừng lĩnh ngộ , không ngừng luyện tập ; trong lĩnh vực của bản thân bọn họ có thể muốn làm gì thì làm , có thể sử dụng thời gian gia tốc cũng có thể dùng thời gian đảo trôi ...

Tất nhiên không thể phủ nhận mặc dù bọn họ đều phải chậm rãi lĩnh ngộ nhưng là Thiên nhân cũng khiến trong lòng Tần Vũ thâm thán phục . Trong nhân giới cơ hồ mọi người đều là sau khi tiến vào cảnh giới Thần vương mới có thể lĩnh hội pháp tắc . Mà Thiên nhân này không cần vậy , chỉ cần tiến vào cảnh giới liền có thể theo thời gian trôi qua mà dần cảm nhận được !

Tin rằng nếu để cho Hầu Phí và Hắc Vũ tới nơi này nhất định là tức hộc máu ! Nghĩ đến hai người bọn họ Tần Vũ lại mỉm cười , một thứ tình cảm tha thiết dâng lên trong tim

Tử Dực hung hăng nhìn về mặt Tần Vũ trong lòng cũng rất kinh hãi , trầm ngâm hồi lâu mới do dự nhìn bầu trời đã khôi phục lại màu đen vốn có , chín điểm sáng lập loè vẫn chưa hoàn toàn tắt , vẫn có thể nhìn ra một chút

“Rốt cục là nên thừa dịp hắc còn chưa thành Đế quân bắt kẻ khó khăn giết chết hay là buông tha hắc đợi Đế quân đến đây ?” Tử Dực trong lòng mâu thuẫn , bằng vào bản thân hắc và Kim Tư nhất định không có cách nào giết được Tần Vũ huống chi hắc còn có trận pháp cổ quái bảo vệ

Quan trọng nhất chính là Tử Dực biết rất rõ dị tượng vừa rồi chắc chắn Đế quân và mọi người trong Thiên giới đều đã nhận ra . Lúc này giết Tần Vũ , dù sao Cửu Tinh liên châu triệu năm khó gặp một lần , nếu làm Đế quân mất hứng chẳng phải sẽ khiển trách hắc sao ?

Tử Dực trầm mặc , lúc này có chút bàng hoàng mờ mịt . Trong lòng rất muốn giết Tần Vũ nhưng là hắc biết làm như vậy là rất ấu trĩ , uy lực cực lớn của chỉ quang vừa rồi đã khiến hắc rất rung động

Tần Vũ cũng là không để ý tới suy nghĩ của hai người kia mà kinh ngạc đứng trên mỏm núi nhìn về phía chân trời hồi lâu mới thu hồi ánh mắt chuyển tới trên người Kim Tư

“Tử Dực , hôm nay ngươi muốn giết ta sao ?”

Tử Dực cười khổ nói “Có thể giết ngươi sao ? Ta không sợ ngươi nhưng lại sợ Đế Quân !”

Tần Vũ gật gật đầu nét mặt lại bình bình sát khí nhìn Kim Tư , lạnh lùng nói “Ta nhất định phải giết hắc , hi vọng ngươi không ngăn cản !”

Tử Dực trong lòng hiểu rõ ý của Tần Vũ chính là tạm thời không muốn trở mặt với mình mà thôi , chuyện giết Kim Tư cũng là để thử mình

Nghe thấy tiếng tim đập càng lúc càng nhanh của Kim Tư , Tử Dực sắc mặt nghiêm túc nói “Tần Vũ , hôm nay nói như vậy ngươi cũng không làm gì được ta , ta hy vọng chuyện này có thể kết thúc tại đây , mỗi hận ngươi giết nhi tử Kim Tư cũng không tính rồi ngươi sao có thể tiếp tục đuổi giết hắc ! Tại sao ?”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng knhi thường nhìn Tử Dực lạnh lùng nói “nhi tử của Kim Tư cũng chính vì muốn cướp Tinh Nhi đi mới bị ta giết , nếu các ngươi muốn báo thù ta đây vô cùng hoan nghênh !”

Vừa nói hắc chỉ ngón tay về phía Kim Tư , nhàn nhạt nói “Hắc cũng là bởi vì Tinh Nhi , giao ra đây !”

Ánh mắt Tử Dực có chút cáu giận nhưng lập tức lại ảm đạm đi , đột nhiên dùng chỉ quang bắn trên cánh tay trái của Kim Tư khiến hắn kêu thảm , cánh tay trái của Kim Tư bị kinh khí làm cho cháy xém

“Sao vậy ? Không nên , nếu ngươi tiến thêm một bước ta cũng sẽ không sợ ngươi đâu !”

Tần Vũ mỉm cười gật gật đầu chấp tay nói “Đã như vậy , mời trở về đi !”

Tử Dực lạnh lùng liếc Tần Vũ , tức giận hừ một tiếng xoay người bỏ đi

286. Chương 41 : Luân Hồi

Mặc dù Tần Vũ không cách nào phát hiện ánh sáng chói màu ngọc đang tồn tại nhưng vẫn biết năng lượng đó cũng đủ để hắn trực tiếp tiến vào Hắc Động kì là xác thực , hơn nữa dòng suối màu đen trong nguyên hạch kia ...

Chỉ là Tần Vũ không rõ ràng lắm , trong mắt hiện lên sắc diện kì lạ , trong lòng nghĩ cái dòng suối kia có chút giống như ... lúc đạo luân hồi ! Đúng vậy , chính là dòng suối ở Lục đạo luân hồi kia , Tần Vũ có thể cảm nhận được khí tức tử rồi lại sinh của nó , có thể giết hết tất cả chân linh còn đang tồn tại . Mà khí tức quen thuộc nữa như là ... Tu La kim nguyên băng ! Từ khi hắn chuyển sinh cho tới nay Tu La kim nguyên băng vẫn không thấy bóng dáng nay đã xuất hiện rồi !

Bầu trời ban đêm thật lạnh lẽo u ám , trong lòng Tần Vũ lại cảm thấy nóng như lửa đốt . Đã sắp tìm được đường về nhà trong số mệnh mang phương hướng , mặc dù xa xôi gian khổ nhưng đã có hi vọng ! Tinh thần biến chính là có thể tái biến , có thể cho hắn một vùng không gian riêng , một khả năng cực mạnh !

“Nên làm gì nữa đây ?” Tần Vũ trầm ngâm nói “Nếu đã có hy vọng xem ra không cần tu luyện thành Hắc Động kì cũng có thể tạo ra một không gian đặc thù , lấy tên là ‘Luân hồi’ đi !”

Phảng phất như đáp lại lời hắn nói , dòng suối trong nguyên hạch đột nhiên gia tăng tốc độ xoay tròn , một tia khí tức màu đen tiết ra bên ngoài thân thể hắn !

...

Thiên nhân tại Thiên giới sau khi tiến vào cảnh giới sáu cánh liền có thể tự hình thành lĩnh vực riêng của mình , điểm này so với Thần giới thì không giống . Ưu thế đó đã hình thành một không gian riêng biệt bên trong cơ thể bọn họ , ó hiệu quả giống như hắc hồ không gian sau khi tiến vào Hắc Động kì của Tinh thần công pháp vậy

Nhưng bọn họ cũng có những khiếm khuyết , điểm này biểu hiện trên thân thể . Thân thể bọn họ sau khi có năm đôi cánh thì cực kì cường hãn , sau khi chiến đấu cùng Tử Dực thì Tần Vũ có thể đoán ra thân thể của Thiên nhân , Thiên nhân năm cánh thân thể sợ rằng còn cứng hơn cả Thần khí , cường hãn vô cùng ! Trời phú cho bọn họ có công pháp và cơ thể quá mạnh mẽ , nhưng cũng lấy đi một chút ...

Ví như , khả năng hồi phục lại thân thể !

“Thiên vương ...” Kim Tư vừa phi hành vừa tự kiểm chế phần nộ , cánh tay trái bị hỏng mất khiến hắn phi hành cũng khó khăn , lão đạo trên không trung đến là tức cười !

“Câm miệng !” Không đợi hắn nói hết câu , Tử Dực Thiên vương liền lớn tiếng quát “Lần này trở về Tử Dực thành ngươi sẽ trở thành thống lĩnh mới của quân lĩnh ba cánh , chỉ cần ta không rời khỏi Tử Dực thành thì có thể bảo đảm an toàn cho ngươi !”

Kim Tư sắc mặt vui vẻ nhưng lập tức lại buồn bã , thấp giọng nói “Quyền thế đối với thuộc hạ đã không có ý nghĩa gì rồi ! Thiên vương , thuộc hạ muốn bé quan một thời gian , có thể tập trung tu luyện cho tốt !”

Tử Dực Thiên vương suy nghĩ một lát , quang mang màu tím lập loè quanh thân , gật đầu nói “Đã như vậy sau khi trở về ta sẽ cho ngươi một ít Thiên nguyên thạch và sẽ truyền kinh nghiệm đột phá năm cánh cho ngươi !”

“Đa tạ Thiên vương !” Kim Tư giờ phút này có vẻ rất thành tâm , mất đi một cánh tay khiến cho lòng hắn nguội lạnh , đồng thời cũng có chút hận ý đối với Tử Dực Thiên vương

“Nếu có thể tu luyện thành bảy cánh có lẽ ngươi có thể hồi phục lại thân thể ! Đến lúc đó có thể hồi phục lại cánh tay mới !” Tử Dực Thiên vương do dự nói , hiển nhiên đây là bí mật của Thiên giới hắn không muốn tiết lộ ra ngoài nhiều

Nhưng tia hy vọng này cũng đủ để khiến Kim Tư cảm kích , cũng đủ để hắn vui sướng rồi ! Không sợ con đường phía trước gian nan , chỉ sợ không có hy vọng , không tìm thấy bến ! Hắn đột nhiên quay đầu lại phía ngọn núi chỗ Tần Vũ đang bị thảo nguyên mệnh mang che lấp kia trong lòng âm thầm nói : Tần Vũ , ngươi cứ chờ đây , khi ta luyện thành bảy cánh sẽ tới tìm ngươi tính sổ !

...

Tần Vũ nhíu mày , nếu cảnh giới kế tiếp chính là luân hồi vậy thì toàn bộ giai đoạn sau của Tinh thần biến do chính mình sáng tạo ra lại không dùng tới hay sao ? Dù sao Thạch Thiên cũng đã dựa vào những gì mình truyền thụ mà tu luyện tới cảnh giới chưởng khống giả , chẳng lẽ đó vẫn là đường vòng ?

Trong lòng hắn khó có thể chấp nhận được sự thật trước mắt , xem xét lại Tinh thần công pháp suốt một đêm , trong mắt hắn cũng dần dần xuất hiện một tia quang mang màu đỏ

...

Xa xa bầu trời đã hừng sáng , một mùi thơm ngát từ trong không khí phả vào trong mũi hắn . Phía sau mỏm núi đột nhiên bộc phát ra quang mang màu trắng mãnh liệt khiến Tần Vũ đang chìm đắm trong suy tư bừng tỉnh , thân ảnh biến mất

Sau khi ổn định tu vi Lưu Tinh hậu kỳ , Hỗn Độn Tinh thần không gian của Tần Vũ đã mở rộng ra phạm vi chín mươi dặm , tuy nói tại Thần giới thì không phải là lớn nhưng dù sao trong phạm vi phương viên mười dặm hắn có thể tùy ý di chuyển , toàn bộ mọi thứ trong lĩnh vực hắn đều nắm trong tay

Thân thể Tinh Nhi đang có biến hoá kịch liệt , cánh sau lưng loé ra nhũ quang , trên mặt cũng lộ ra vẻ thống khổ

Tần Vũ nhanh chóng đứng bên cạnh mọi người , bảy người đang toàn tâm khổ luyện trong tụ linh trận !

Tinh Nhi ngồi ở giữa Cam Vân và Lão Hắc , là vị trí trung tâm của bảy người . Trên đỉnh đầu cô bé dòng suối đã dần biến mất , từng đạo linh khí mỏng manh yếu ớt đọng lại trên đỉnh đầu cô bé . Nhũ quang trắng trắng trên khuôn mặt thật thánh khiết !

Thấy nét mặt Tinh Nhi có chút đau đớn Tần Vũ vội vàng phóng thần thức xem xét tình huống bên trong đan điền cô bé . Chỉ thấy bên trong khoả nguyên hạch màu đen dần dần phát sáng , dần hoá thành nhũ quang màu trắng

Từng đạo linh khí dày đặc không ngừng vận chuyển chung quanh kinh mạch cô bé , không ngừng bành trướng đánh sâu vào kinh mạch khiến kinh mạch của cô bé nứt ra . Linh khí theo kinh mạch không ngừng tiến vào bên trong đan điền , nguyên hạch dần dần nở ra nhưng tốc độ chuyển đổi năng lượng lại chậm hẳn

Chỉ sau thời gian ngắn ngủi một nén nhang , nguyên hạch bên trong đan điền của Tinh Nhi dường như từ màu đen đã biến thành màu nhũ quang , hơn nữa phảng phất như lớn dần lên , đã to bằng nắm tay

Tần Vũ mỉm cười xem ra nha đầu này sắp đột phá ba cánh rồi ! Phóng ra lĩnh vực , tình trạng thân thể của mọi người hắn đều nắm rõ , chỉ thấy Cam Vân rốt cục cũng đã ở ba cánh đỉnh cấp , nguyên hạch bên trong đan điền nhỏ hơn một phần ba so với Tinh Nhi , tốc độ chuyển đổi linh khí cũng chậm hơn nhiều

Mà Lão Hắc , Ứng Phong và Bạch Hổ cũng đã đạt tới hai cánh thượng giai cơ hồ cũng sắp đột phá ! Tần Vũ thấy thế , tâm ý vừa động ba cỗ Hỗn Độn nguyên lực tức thời tiến vào trong thân thể ba người giúp cho bọn hắn có thể cố định lại tu vi

Mục Thiên thì có chút nguy hiểm , thần thức của Tần Vũ đảo qua người hắn thì phát hiện nguyên hạch bên trong đan điền càng ngày càng yếu ớt , hậu hoạ đã đến thời điểm bộc phát mà linh khí bên ngoài thì không ngừng tiến vào trong thân thể khiến cho nguyên hạch không thể chịu nổi cần bản vô phương hồi phục

Thấy thế Tần Vũ không khỏi có chút bất đắc dĩ , người này lúc trước chẳng biết nghĩ thế nào lại mạnh mẽ đột phá năm cánh , cũng vì thế mà gây nguy hại cực lớn cho cơ thể . Mà sau khi tiến vào cảnh giới năm

cánh thì cũng không thể xuất ra năng lượng cường hãn như của Tử Dực được . Nguyên hạch bị tổn thương đối với Thiên nhân thì đó là nguy hiểm trí mạng , cho dù đạt tới tám cánh hay mười cánh , trừ phi có thể giống như Đế Thích Thiên , linh ngộ một phần Thiên đạo có lẽ sẽ có một ngày chữa khỏi nếu không nguy hiểm sẽ càng lớn

Trầm ngâm một lát , Tần Vũ thở dài nhìn Mục Thiên hai mắt vẫn đang nhắm chặt , sâu lắng nói “Không thể tưởng tượng được người có thể may mắn như vậy , nếu không phải là ta đã linh ngộ một chút Thiên đạo hơn nữa Tinh thần công pháp đã có tiến bộ thì e rằng nguyên hạch của người ngày càng nghiêm trọng !”

Mục Thiên phảng phất nghe được Tần Vũ lầu bầu , hai mắt đang nhắm chặt nay đột nhiên động dẩy tựa hồ như có chút chờ mong cầu cứu

Thấy bộ dáng hần như vậy Tần Vũ biết kì thật hần có thể nghe được lời mình nói , chỉ là giờ phút này bản thân đang trong quá trình tu luyện , nếu bị gián đoạn nguyên hạch trong cơ thể sẽ không thể khống chế được và có thể sẽ tự hủy , cho nên hần chỉ có thể dùng cách động dẩy con mắt để ra hiệu

“Thôi dù sao bây giờ người hôm nay cũng đã là thuộc hạ của ta , ta tất nhiên sẽ không bạc đãi người , trước hết sẽ giúp người đề cao tu vi đồng thời chữa trị luôn nguyên hạch bị hao tổn a !”

Tần Vũ bước tới trước mặt Mục Thiên , bàn tay bỗng dưng phát ra những quang mang li ti màu vàng rất nhanh đánh vào những huyết lớn trên cơ thể hần

Toàn thân Mục Thiên chấn động , hai mắt mở to mái tóc dài mặc dù không có gió nhưng bay lật phất đằng sau lưng , quang mang màu trắng toàn thân nhất thời thu lại

“Định thần , không cần ngăn cản , cứ giao cho ta !” Tần Vũ khẽ quát một tiếng bàn tay kim quang đại thịnh , quần áo trên người Mục Thiên lập tức nát bấy . Một đạo ngưng tụ màu vàng sáng chói dọc theo ngực Mục Thiên truyền tới đan điền , từ da tay hần có thể thấy được kim quang giống như những thanh kiếm nhỏ trực tiếp đột phá kinh mạch thẳng tới đan điền

Nhận thấy ngoại lực tiến vào , Mục Thiên tuy không có phản kháng nhưng năng lượng trong cơ thể tự động chống lại , cánh sau lưng đột nhiên phát ra một trận quang mang , lực lượng cường đại dọc theo sống lưng cũng đánh vào trong đan điền muốn chống lại năng lượng màu vàng mà Tần Vũ đã đưa vào

Tần Vũ nhíu mày , Tinh vân bên trong đan điền xoay tròn , một cỗ năng lượng cực mạnh trong nháy mắt tiến vào cơ thể Mục Thiên

287. Chương 42 : Gây Rối Tại Ma Thành

Năng lượng màu vàng đồng thời bao bọc lấy nguyên hạch của Mục Thiên , từng đạo năng lượng đầy sức sống từ lực lượng màu vàng kia phần giải ra . Nếu lúc này Mục Thiên có thể nhìn thấy bên trong sẽ phát hiện năng lượng cổ quái màu vàng này không giống với năng lượng màu đen trong nguyên hạch của hần

Năng lượng màu vàng kia đã thấm vào từng vết rách vốn đang bị năng lượng màu đen kia nghiền nát dần , chậm rãi chữa trị

Chỉ trong một khoảnh khắc , Mục Thiên bởi vì cố sức đề kháng tu vi lên năm cánh mà khiến nguyên hạch bị tổn thương mà Tần Vũ bây giờ chữa trị thì thật khó khăn , Tần Vũ lau mồ hôi trán , vẻ mặt hiện lên sự mệt mỏi . Cảm giác nguyên hạch của Mục Thiên đã bắt đầu có chuyển biến , hần vui mừng lập tức khoan chân ngồi xuống bắt đầu khôi phục năng lượng bị hao tổn , cũng không còn sức để chú ý đến Mục Thiên nữa

Lúc này Mục Thiên đã tỉnh lại , linh hồn chìm vào trong đan điền lập tức cảm nhận được bên trong nguyên hạch đã tản ra một cỗ năng lượng tràn đầy sinh khí . Từng đạo linh khí thích hợp cho hần tu luyện đã dọc theo những huyết chính tiến vào trong cơ thể , đã biến nguyên hạch màu vàng đang ảm đạm rất nhanh tăng tốc độ chuyển đổi linh khí , sau đó lại chuyển năng lượng tinh thuần đến đôi cánh đằng sau

Cánh đằng sau lưng hần loé ra nhũ quang màu trắng cực kì thuần túy , trong lúc nhất thời quang mang trên người bộc phát , bốn đôi cánh phảng phất như muốn đập vẩy tản ra khí thế cường đại

Mở to mắt , một đạo ánh sát loé lên trong mắt hắn . Đột nhiên thấy Tần Vũ vẻ mặt mệt mỏi ngồi khoanh chân trên mặt đất đang vận công , trong sâu thẳm Mục Thiên nổi lên lòng cảm kích đồng thời tự nhủ phải khắc sâu mối ân tình này , âm thầm thề cuộc đời này nhất định đi theo hắn

Một cỗ áp lực đằng sau truyền đến , Mục Thiên nao nao quay đầu lại không nhìn được cực kì sợ hãi

Chỉ thấy ba đôi cánh sau lưng Tình Nhi động đậy , hai mắt cô bé vẫn nhắm chặt dường như không biết gì , thân thể cô bé đang xuất hiện một hiện tượng mà Mục Thiên vừa giật mình lại không dám tin

Thân thể Tình Nhi chậm rãi bay lên , quanh thân có một cỗ năng lượng màu phấn hồng bao quanh , mấy đôi cánh loé ra quang mang tinh khiết hoà cùng với màu hồng kia kết hợp với khuôn mặt thanh tú của cô bé , cho dù là Mục Thiên cũng không nhìn được tâm cảnh cũng động

Khó trách Thiên vương âm thầm muốn bắt nữ tử này vào trong phủ , toàn thân thánh khiết mang theo vẻ mỹ nhân quả nhiên là cực phẩm ! Mục Thiên trong lòng thầm than thở , tâm cảnh vừa động liền xoay người đi không có dám liếc mắt lại lần nữa sợ nhìn không được mà có ý đồ xấu với cô bé

Mọi người vẫn đang trong trạng thái tu luyện , chỉ có Mục Thiên bởi vì Tần Vũ đã giúp hắn chữa trị nguyên hạch cho nên lúc này mới có thể tỉnh lại . Hắn trộm quay đầu lại nhìn khuôn mặt mê người phía sau đột nhiên nổi lên nghi vấn : sao trên người cô bé lại tản ra khí tức màu hồng nhỉ ? Nghe nói chỉ có đàn bà Tu La độc mới có loại ... khí tức mê hoặc này !

...

Ngoại thành Tu La giới ... thành trì phồn hoa nhất , Ma thành !

Toà thành trì gần Thiên Khanh nhất , cũng là toà thành dài nhất trong Tu La giới ! Toàn bộ thành trì đều tạo nên từ những tảng đá sắc đỏ , cùng màu với Huyết hải bên cạnh khiến cả thành tràn ngập bạo lệ sát khí

Thiên nguyên thạch tại đây gọi là Huyết thạch , là linh thạch mà ngày thường mà người hai giới vẫn tu luyện , trong đó ẩn chứa linh khí dễ hấp thu hơn cả Thiên địa linh khí xung quanh . Cho nên cơ hồ chỉ cần hơi mạnh là Thiên nhân và Tu La nhân đều dùng linh thạch để tu luyện

Nhưng Thiên nguyên thạch dù sao cũng có giới hạn , cơ hồ đều do các thành chủ nắm trong tay , nếu người không có địa vị cho dù là tu vi cao thâm cũng rất khó có được . Nếu không muốn dùng Thiên nguyên thạch thường xuyên tu luyện bắt buộc phải vào các đại cấm địa cũng với yêu thú cuồng sát , không ngừng chiến đấu mà nâng cao tu vi

Mà Thiên nguyên thạch trong tay các thành chủ chiếm phần lớn cũng không dùng đến , cho dù là người đứng đầu một thành cũng không có cách tập hợp đủ các tài liệu luyện khí , rất nhiều nguyên hạch và xương thịt của yêu thú đều là nguyên liệu tuyệt hảo

Vì vậy Thiên giới và Tu La giới vẫn sinh ra những người chuyên buôn bán Thiên nguyên thạch !

Ma thành chính là nơi chuyên trao đổi Thiên nguyên thạch và nguyên liệu luyện khí , là ngã tư giao thương của cả Tu La giới . Nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều người Tu La đến để giao dịch

“Oa , Mỹ nữ , nhìn nàng rất quen a , hình như chúng ta đã gặp nhau tại nơi nào rồi ? Không bằng đêm nay lại Tính Phong lâu cùng nhau hàn huyên , thế nào ?” Thanh âm cực kì tục tĩu không ngừng vang lên trên còn đường đá màu đỏ quạch , đa số mọi người đi qua đều là lờ mờ trắng mắt

Đế Thiên Hồn khuôn mặt thanh tú cơ hồ đã kết một lớp băng trên mặt nhìn Đế Tuyết Phong đôi cánh màu đỏ cũng anh tuấn cực kì không ngừng trêu ghẹo mỹ nữ Tu La tộc đi ngang qua . Hắn hận không thể cho Đế Tuyết Phong một quyền lên mặt để cho y không cách nào xuất ra loại ngôn từ như vậy nữa

Chỉ là thứ nhất hắn là đại ca , là huynh đệ tốt nhất . Thứ hai hắn đánh không lại Đế Tuyết Phong !

“Đại ca , thôi đi , chúng ta không thể bắt xấu hổ một chút không được sao ? Còn nữa , huynh không nên nói đi nói lại chỉ có vài câu như vậy có được không !” Đế Thiên Hồn hận không thể trốn đi đâu được , mỗi lần Đế Tuyết Phong nói ra những lời giống hệt như vậy những người Tu La đều nhìn bằng ánh mắt kính nể . Mà khi thấy hai người có bộ dáng anh tuấn lại mang cánh màu đỏ đều hận không thể cho hai người

một trận , mà Đế Tuyết Phong đã nói liên tục ít nhất năm mươi lần “Mỹ nữ , trông nàng rất quen ...” loại câu đó

“Tại sao ?” Đế Tuyết Phong kinh ngạc nhìn đệ đệ mình đang có vẻ đau khổ nói “Nếu bỏ đi cải trang , Tu La tộc mỹ nữ nhất định đối với chúng ta có vài phần kính trọng a . Người xem , các nàng mặc dù lười chúng ta nhưng trong mắt lại mang xuân sắc không thể che dấu , điều này không phải vì chúng ta có chút anh tuấn hơn so với nam nhân Tu La tộc hay sao ?”

“Ài ...” Đế Thiên Hồn vỗ trán , hẳn quả thật không muốn nghĩ sau khi cùng Đế Tuyết Phong tiến vào trong Tu La tộc lại có thể thay đổi lớn như vậy , chẳng lẽ đó là hiệu ứng của mỹ nữ ? Vất vả lắm mới có thể khuyên hấn nguy trang thành người Tu La tộc , nhưng hấn có chết cũng không chịu thay đổi diện mạo , màu cánh đỏ hồng kết hợp với khuôn mặt anh tuấn càng thêm chú ý !

“Chúng ta đi nhanh một chút , đệ dối rồi , đến Tịch Phong lâu phía trước nhắm nháp mỹ thực của Tu La tộc thôi !” Hấn thật sự không muốn đại ca hấn cứ như vậy mà trêu ghẹo người khác . Nếu để bọn Băng Băng biết đường đường là Đại vương tử của Thiên giới lại có bộ dạng như vậy , sợ rằng không cần đợi mình đi giết bọn hấn mà tất cả đã cười vỡ bụng mà chết !

Tựa hồ Đế Tuyết Phong cũng có chút hứng thú với thức ăn ở Tịch Phong lâu , nghe được lời Đế Thiên Hồn nói liền cuống quýt gật đầu , hai người đi nhanh sau một lát đã ngồi trên tầng hai của Tịch Phong lâu

Nghe tiếng gió ô ô lượn lờ xung quanh , hai người thích ý thưởng thức món ăn bên trong Tịch Phong lâu , nói chuyện phiếm với nhau

Thiên nhân , nhất là Đế Thiên Hồn đã tu luyện tới cảnh giới sáu cánh căn bản không có cảm giác đói , chỉ cần là tùy ý chọn một chỗ hấp thụ Thiên địa linh khí là đủ rồi

Mà Đế Thiên Hồn kêu đói căn bản là không cho đại ca mình tiếp xúc với đàn bà Tu La tộc trên đường đi , phải là khiến hấn rất buồn bực mới nói ra câu đó

“Được rồi , Thiên Hồn người nói người đàn bà kia ở nơi nào ? Như thế nào còn chưa dẫn ta đi xem ?” Đang ăn đột nhiên Đế Tuyết Phong tựa hồ như nghĩ đến chuyện gì đó lớn tiếng nói

Đế Thiên Hồn giật mình , ngoảnh mặt nhìn bốn phía thấp giọng nói “Nàng đang ở trong thành này , huynh nói nhỏ chút không được sao ? Đệ không phải là không nghe thấy ! Sau khi ăn xong chúng ta sẽ đi tìm nàng !”

Nhắc tới người đàn bà kia , Đế Thiên Hồn nói gần như không có chút khí lực , hưng phấn nói “ Vẻ đẹp của nàng nhất định sẽ làm huynh chấn động , sau khi nhìn thấy rồi mới biết thế nào là mỹ nữ chính thức !”

“ Bày đặt !” Đế Tuyết Phong nhếch mép khinh thường nói “Nói về đàn bà , đệ sao có thể là đối thủ của ta ! Những năm gần đây tâm tư của ta tất cả đều đặt trên người của mỹ nữ , đối với đàn bà tất nhiên hiểu rõ , đệ nghĩ như thế nào lại có thể so sánh với ta !”

Đang nói đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hừ lạnh , một ân thanh trong treo truyền vào tai hai người “Tu La tộc đúng là cũng chỉ vì có cái loại nam nhân chỉ biết hưởng thụ như các người mới có thể bị Thiên nhân tộc áp bức như vậy !”

Đế Thiên Hồn con mắt lạnh toát , chậm rãi nhìn về phía sau Đế Tuyết Phong chỉ thấy một thân ảnh mềm mại đang ngồi trên một chiếc bàn bên cạnh , quay mặt lại với hai người , nhìn đằng sau nữ tử này chắc hẳn đẹp vô cùng

Đế Tuyết Phong cười hắc hắc không có xoay người như giọng nói “ Thanh âm mỹ nữ rất quen a , chúng ta không phải là đã từng nói chuyện đó chứ ? Không bằng qua đây chúng ta cùng ngồi nói chuyện phiếm , nói chuyện về lí tưởng được chứ ?”

...

Đế Thiên Hồn hiểu được mình quả thật điên rồi , hấn đột nhiên phát giác nếu cứ như vậy đại ca hằng định là không lâu sẽ nổi điên lên mất !

“ Chẳng lẽ người khi thấy đàn bà đến gần chỉ biết nói một câu như vậy sao ?” Thanh âm nữ tử lạnh băng mang theo chút trêu chọc và khinh thường

“ Tất nhiên là không phải !” Đế Tuyết Phong phản bác , nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi , vẫn cười hắc hắc nói “ Chỉ là ta không muốn tốn quá nhiều khí lực mà hỏi là thôi !”

Nữ tử lạnh lùng nói “ Hai người các người từ đâu đến ? Tại sao lại đến Ma thành chúng ta gây sự ?”

Đế Thiên Hồn vừa muốn châm chọc nàng xen vào chuyện của người khác thì Đế Tuyết Phong đã .. nói trước “ Chúng ta tất nhiên là đến tìm mỹ nữ ...”

288. Chương 43: Tình Nhi Xuất Quan

Hai người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đến hô hấp cũng tạm thời dừng lại. Đế Tuyết Phong kinh ngạc nhìn cô gái, miệng lắp bắp:

- Thật là một tuyệt thế mỹ nữ. Không ngờ vừa mới tiến vào Tu La giới là có thể gặp được trang tuyệt sắc như vậy. Thật không uống công chuyển này, lần này không phí rồi!

Chỉ thấy nàng mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt tròn trịa cân đối khiến cho nàng dù có tức giận cũng lộ ra vẻ ‘phong tình vạn chủng’, khiến kẻ khác phải nín thở. Thậm chí ngay cả kẻ vốn mặt lạnh như băng là Đế Thiên Hồn cũng phải ngơ ngẩn.

Nam nhân Thiên nhân tộc từ trước tới nay vẫn không chống lại được dụ dỗ thần kỳ từ mỹ nhân. Bởi trong Thiên nhân tộc, đàn bà Thiên nhân so với phụ nữ xấu nhất Tu La tộc cũng còn phải kém xa. Cũng khó trách được bộ dạng hai kẻ Thiên nhân tộc này.

- Ta hỏi các người lần cuối, các người tới nơi này của chúng ta là có ý đồ gì?

Thanh âm cô gái trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại lộ ra sát ý. Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc vì hai Thiên nhân trước mặt này còn trẻ tuổi, lại chỉ có bốn đôi cánh, lại dám cả gan chống lại sát ý của mình. Chẳng lẽ họ có cơ sở gì để tựa vào chăng?

-o-o-o-

Dù là Tu La tộc hay Thiên nhân tộc, như Mục Thiên đã nói, một khi đột phá năm đôi cánh, cánh mà kẻ đó sở hữu cũng không phải thực chất mà chỉ là cánh hư ảo sau lưng. Mà sau lưng Tần Vũ chỉ có một đôi cánh hoàn toàn là do ông đã huyền hóa ra.

Bởi vậy, Tần Vũ khác với người cả hai giới. Cánh của họ dù là ảo hóa mà thành nhưng đây cũng là nơi họ tích trữ năng lượng. Trong khi chiến đấu thì đôi cánh sẽ cung cấp cho họ lực lượng khổng lồ hỗ trợ. Còn mục đích của Tần Vũ tạo ra đôi cánh chỉ là để mình không khác với người ta. Đôi cánh của ông không hề đem lại sự trợ giúp hay lực lượng nào mà thậm chí là ông còn bị tiêu hao một phần Hồn Độn lực để duy trì đôi cánh đó.

Hai người Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn đều làm cánh sau lưng biến ảo thành màu đỏ cho giống với màu sắc cánh của Tu La tộc. Cả hai cố ý đem lực lượng trong thân áp súc ngưng bên trong nguyên hạch ở đan điền để chuyển đổi sang linh khí. Do đó cũng có tác dụng ẩn dấu cảnh giới chân thật. Kỹ năng này đối với người đã đạt tới cảnh giới sáu cánh mà nói thì không khó.

Tới cảnh giới sáu đôi cánh, lực lượng bản thể đã bắt đầu tiến hóa, dù là Thiên nhân tộc hay Tu La tộc thì cũng đều có thể hấp thu linh khí bên ngoài chuyển hóa thành lực lượng bản thân, đồng thời sự linh ngộ về sự khống chế lực lượng cũng tăng lên một tầm cao mới. Cho nên, ẩn dấu thực lực đối với họ không khó.

Điểm này so với Tần Vũ còn kém quá xa. Dù sao thì lực lượng mà Tần Vũ sở hữu đều đến từ tinh vân bên trong đan điền. Muốn ẩn dấu lực lượng đối với người cả hai giới thì đúng là không mất tí hơi sức nào.

-o-o-o-

Cảm nhận được sát ý nồng hậu tỏa ra từ cô gái xinh đẹp, Đế Tuyết Phong khé miệng nở ra nụ cười mê người, ôn nhu nói:

- Chúng ta không có ý đồ gì, chẳng qua chỉ qua đây chơi đùa. Huống chi, lấy tu vi của bọn ta, cho dù có ý đồ gì thì trước những cao thủ Tu La nhân đã ngoài năm cánh đây rầy ở đây thì sao dám làm bậy.

Đế Thiên Hồn cũng không biết tại sao đối với sát ý tỏa ra từ cô gái cũng không có ác cảm, cũng gật gật đầu tỏ vẻ lời ca ca hần nói là thật.

Động tác của hần cũng khiến Đế Tuyết Phong yên lòng. Hần sợ nhất là tên đệ đệ lãnh khốc này sẽ vì cô gái xuất ngôn không ổn mà ngay lập tức đánh chết nàng. Như vậy chẳng phải là đáng tiếc lắm sao.

Về mặt hai người có vẻ rất chân thành khiến cô gác có chút hảo cảm. Sát ý trên người nàng hơi giảm, nhìn chằm chằm vào hai khuôn mặt anh tuấn, ngờ vực nói:

- Các người không phải là người Tu La tộc. Nam nhân Tu La tộc sao lại có thể đẹp “rai” đến vậy? Các người rốt cuộc là từ nơi nào đến?

Đế Tuyết Phong nhún vai, trên mặt lộ ra thần sắc xấu hổ, rồi tự hào nói:

- Chúng ta đương nhiên là người Tu La tộc. nếu không cánh chúng ta sao lại có màu đỏ được? Tướng mạo đẹp “rai” này chính là trời sinh ra đã vậy, không cách nào sửa đổi được!

Đế Thiên Hồn sắc mặt vừa khôi phục sự lạnh lùng, chẳng qua trong lòng đối với hành động này của đại ca cực kì khinh bỉ. Đường đường là cao thủ bảy cánh, tới Tu La giới này, giả mạo làm người Tu La tộc thì thôi, nhưng lại có thể gạt người gạt mình như thế thật đáng cười.

Cô gái trầm mặc chốc lát, vẻ nghi ngờ trên mặt vẫn chưa tan hết, chẳng qua ánh mắt đã lộ vẻ tin lời hai người. Nàng xoay người sang chỗ khác, không để ý tới hai người nữa.

Bởi vì lúc này là buổi trưa, trong tửu lâu có rất nhiều người Tu La. Cả lầu hai đều tràn ngập nam nhân Tu La tộc tướng mạo xấu xí, hung ác. Con người mà lỗ mũi hướng lên trời, mắt đỏ ngầu, trán lại rộng rãi khiến cho ngũ quan nhỏ hẹp nằm giữa khuôn mặt thoát nhìn rất không hợp. Mà miệng họ lại phi thường to lớn, cơ hồ chiếm cứ tới một phần ba khuôn mặt. Đây là đặc điểm chung của toàn bộ nam nhân Tu La tộc.

Ba người giằng co đã làm thực khách lầu hai chú ý. Nam nhân Tu La tộc thấy Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn so với họ anh tuấn gấp trăm ngàn lần. Tất cả đều không khỏi ganh ghét, thầm hận trong lòng, không ngừng dùng ánh mắt giết người quét qua hai người.

Nhưng thật ra, người Tu La tộc trải qua ức vạn năm sống yên ổn phát triển đã tự hình thành bộ quan điểm thẩm mỹ riêng. Đó là nam nhân Tu La tộc dù xấu xí nhưng lại có được sự ưu ái của những nữ nhân Tu La tộc xinh đẹp động lòng người. Chẳng qua đây là đang ở Ma Thành, là nơi gần nhất với Thiên giới. Phần lớn sẽ có rất nhiều người Thiên nhân tộc và người Tu La tộc thường xuyên qua lại hai giới. Điều này cũng được chúa tể tối cao cả hai giới chấp nhận, chẳng qua là chưa công khai thôi.

Bởi vì nơi này có nhiều Thiên nhân qua lại hòa lẫn cùng với Tu La nhân. Thành phần nơi đây phức tạp như vậy nên quan điểm thẩm mỹ của người Tu La nơi này cũng dần bị đồng hóa với quan điểm của Thiên nhân.

Với những nam nhân Tu La tộc đã từng đi Thiên giới về tất nhiên là khoe khoang về phụ nữ Tu La tộc xinh đẹp, còn phụ nữ Thiên nhân thì bình thường khó coi. Mà phụ nữ Tu La tộc sau khi thấy được nam nhân Thiên nhân tộc anh tuấn thì tất nhiên cũng không để mắt tới nam nhân Tu La tộc nữa.

Trải qua sự thông thương, trao đổi lâu dài giữa hai tộc đã khiến cho hai tộc mặc dù giảm dần mâu thuẫn song cũng không phải trong lòng mọi người hoàn toàn bỏ đi cừu hận với đối phương.

Phải biết rằng, cừu hận giữa Thiên nhân và Tu La nhân thường chỉ tồn tại với tầng lớp trên cao lúc đó. Tuy nói hai tộc thường xảy ra chiến tranh nhưng cũng không đến mức như nước với lửa.

Đế Thiên Hồn thần sắc lãnh đạm, sát ý trên người dần tản mát ra ngoài, bao phủ bốn phía. Đối với bọn nam nhân Tu La tộc xấu xí này thì hần đương nhiên sẽ không nhần nại giống như với cô gái kia. Tâm vừa động đã muốn đem giết hết toàn bộ nam nhân Tu La tộc ở đây.

Đế Tuyết Phong thấy Đế Thiên Hồn như thế cũng không ngăn trở gì. Tên đệ đệ này vừa rồi không động thủ với nữ nhân kia đã là nhượng bộ hần lắm rồi. Nếu giờ lại ngăn trở chỉ sợ rằng sẽ bị đệ đệ phản cảm.

Còn nữa, giết đàn ông Tu La tộc thì cũng không có gì là không phải. Những người này trong mắt Đế Tuyết Phong cũng xem như không phải là sinh mạng mà chỉ là kiến hôi mà thôi.

- Phốc!

Ngồi ở bàn bên phải bọn họ, một nam nhân Tu La không chịu được sự áp bách của khí thế Đế Thiên Hồn nên đã phun ra một ngụm máu, văng lên mặt nam nhân Tu La tộc ngồi đối diện.

Hai người đồng thời trợn mắt nhìn về phía Đế Thiên Hồn và Đế Tuyết Phong, vũ khí rút ra, có vẻ phải xông lên quyết đấu một phen.

- Lăn ra ngoài cho ta! Âm thanh thanh thúy còn mang theo uy nghiêm lại vang lên từ sau lưng Đế Tuyết Phong.

Hai cổ kinh lực theo âm thanh trong nháy mắt đem hai tên nam nhân Tu La đó đánh văng ra ngoài cửa sổ. Âm thanh như bao tải rơi từ xa truyền đến. Đế Tuyết Phong có chút ngoài ý muốn sờ sờ mũi bật cười.

Tựa hồ cô gái kia có chút uy vọng, lời nói vừa dứt, cả lầu hai liền im lặng không một tiếng động. Chỉ chốc lát, những nam nhân Tu La tộc lại cuống quýt rời đi cả đám.

Đế Tuyết Phong nhìn Đế Thiên Hồn, trong mắt hai người đều hiện lên tiếu ý. Lúc này không đi vui vẻ thì còn đợi lúc nào. Bưng rượu, hai người cùng đứng dậy đi tới chỗ tuyệt sắc mỹ nữ đang có thần sắc buồn bực kia.

-o-o-o-

Tần Vũ chậm rãi thu công, tinh vân bên trong đan điền lại khôi phục thành bộ dáng vô sắc vô hình. Nếu như không phải hắn có nguyên thần Hồn Độn tiên thiên trong suốt có thể quan sát rõ ràng tinh vân tồn tại trong đan điền, chỉ sợ hắn sẽ lại sợ hãi không thôi (có thể dịch là sợ vãi ^____^)

- Không ngờ được việc chữa trị nguyên hạch lại khó khăn đến vậy!

Nhìn thấy được trạng thái tu luyện thâm trầm của Mục Thiên, trên mặt hắn lộ nụ cười trấn an. Người này sau khi được chữa trị nguyên hạch đã hoàn toàn đứng vững ở cảnh giới năm đôi cánh. Xem ra chỉ cần trải qua một thời gian ngắn khổ tu nữa thì trong số thuộc hạ trung thành lại có một cao thủ năm cánh rồi.

Tần Vũ quay đầu về phía Tình nhi nhưng không khỏi ngáy ngốc tại chỗ. Chỉ thấy Tình nhi đã tỉnh lại, trong con ngươi trong suốt lóe ra tia sáng thuần khiết. Trên khuôn mặt mang theo hơi thở thánh khiết truyền vào đáy lòng Tần Vũ khiến hắn suýt nữa bị mê đi.

Không thể phủ nhận được rằng, Tình nhi sau khi tiến vào cảnh giới ba cánh, tự như mị lực trời sinh đã hoàn toàn khai phát. Mặc dù tâm trí Tần Vũ vững vàng nhưng cũng không tránh khỏi thiếu chút nữa thì nằm trong lưới mê.

- Vũ ca ca. Huỳnh làm sao vậy? Vì sao lại nhìn Tình nhi như thế?

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Tần Vũ, trên mặt Tình nhi như phủ thêm một lớp phấn hồng, trong lòng dâng lên tư vị khó nói nhưng thật ngọt ngào.

Lại bị nghe âm thanh ngọt ngào đầy dụ hoặc hấp dẫn của cô gái mị nhân, Tần Vũ ngược lại trở nên thanh tĩnh, nghĩ tới Lập Nhi đang ở Nhân giới khổ sở chờ đợi mình trở về không khỏi có chút xấu hổ.

Thoảng trầm mặc một chút, trên mặt Tần Vũ lộ nụ cười vui mừng, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của Tình Nhi, ôn nhu nói:

- Không ngờ Tình nhi của chúng ta tu vi lại có thể tiến nhanh đến vậy, Tam dự trung giai. So với Cam Vân không kém chút nào.

Tình nhi vẻ mặt thản nhiên (mỉm cười như nàng Mona Lisa) như không có gì khó hiểu, tiến tới bên Tần Vũ, dùng đôi tay nhỏ bé mềm mại lôi kéo tay áo Tần Vũ, si ngốc cười nói:

- Vẫn là Vũ ca ca mạnh nhất. Cái trận pháp cổ quái này lại có thể khiến người ta không sợ tình huống thiếu hụt linh khí, nên mới có thể chuyên tâm tích lũy lực lượng trong cơ thể.

Nói tới đây, nàng cười a a một tiếng vui vẻ nói:

- Vũ ca ca cũng quả nhiên là người tốt nhất. Huynh dạy ta cái phương pháp sử dụng lực lượng kia, ta học xong, khi thi triển cũng không gặp hiện tượng lãng phí năng lượng nữa.

Tần Vũ mỉm cười, trong lòng nghĩ:

- Nếu như Thần Quyết này không có tác dụng, ở Nhân giới há có thể có Thần nhân cùng Thần Vương tồn tại nhiều như vậy.

289. Chương 44: Nhâm Trọng Đạo Viễn

Nhìn ánh mắt Tần Vũ sáng ngời, chẳng biết vì sao, trong lòng Tình nhi cực kỳ yên tĩnh. Từ nhỏ đã cùng Tần Vũ sống chung một chỗ, khiến cho Tình nhi đối với hắn vô cùng tín nhiệm, cho nên nàng là người đầu tiên linh ngộ được cái cảm giác tuyệt vời hoàn toàn không chế lực lượng trong cơ thể.

“Vũ ca ca. Chúng ta kế tiếp sẽ đi đâu? Tình nhi trưởng thành rồi. Có thể vì Vũ ca ca xông pha chiến đấu!” Tần Vũ sùng ái vuốt mái tóc dài mềm mại của Tình nhi, cười nói:

“Kế tiếp Vũ ca ca muốn đi tìm những người đối với Vũ ca ca rất trọng yếu! Có thể nói, Vũ ca ca sinh ra chính là để tìm kiếm những người này!”

“Sinh ra? Vậy vũ ca ca huynh biết bọn họ sao? Chẳng lẽ huynh sinh ra đã gặp qua bọn họ?”

Tình nhi ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Tần Vũ thần sắc thoáng có chút buồn phiền, trong lòng không biết vì sao, có phần mâu thuẫn với việc Tần Vũ đi tìm những người đó. Dường như trong mơ hồ có loại cảm giác: ‘Những người này chắc chắn sẽ khiến cho Tần Vũ phân tán sự quan tâm đến mình. Đến lúc đó thì không thể một mình hưởng thụ sự ôn nhu của Vũ ca ca đối với mình rồi.’ Tần Vũ gật đầu, lập tức lại lắc đầu, nhỏ giọng nói:

“Những người đó là những người trọng yếu nhất trong cuộc sống của Vũ ca ca, không có bọn họ, cũng sẽ không có Vũ ca ca ngày nay. Kiếp trước... Trước đây đúng là rất quen thuộc. Vũ ca ca nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra bọn họ đấy. Nhưng mà, đến hôm nay, Vũ ca ca quả là không cách nào phân biệt ra những người này nữa!” Dứt lời, thở dài một hơi trong lòng cười khổ nghĩ tới Sương nhi vì sao không nói cho mình biết sau khi chuyển thể đám người Liên Gia Gia sẽ có cái đặc điểm gì đó, hay có lẽ hắn cũng không biết.

Cảm nhận được sâu trong đáy lòng Tần Vũ chứa đầy nỗi bi thương và bất đắc dĩ, trong lòng Tình nhi cũng có chút buồn bã, trong hai mắt lấp lánh nước mắt. Nói:

“Vũ ca ca chúng ta không nên buồn khổ, cho dù bây giờ không nhận ra bọn họ, chúng ta cũng sẽ tìm được phương pháp có thể nhận ra được hình dáng của bọn họ. Tình nhi sẽ theo cùng Vũ ca ca cùng nhau tìm kiếm tiếp tục, đến khi nào tìm được bọn họ mới thôi!” Tần Vũ trong lòng âm ập, vỗ vỗ bờ vai mềm mại của Tình nhi, mắt lộ ra vẻ cảm động. Từ khi chuyển sinh tới nay, trong lòng Tần Vũ chỉ có một cái nghi vấn rất lớn:

‘Chuyển sinh thuận lợi rồi, nhưng là Tư nhi và Liên Gia Gia thậm chí Triệu lão sư bọn họ, mình nên làm sao để nhận ra chứ?’ Nếu như là ở kiếp trước, bản thân là cảnh giới Chưởng khống giả, căn bản không cần phải hỏi, liền có thể thông qua linh hồn bọn họ để phân tích. Linh hồn là hiệu quả chân thật nhất trạng thái của mỗi người ngay cả thân phận.

Nhưng đến hôm nay, dù sao cũng không thể phân tích như vậy, cho dù hôm nay có đạt tới cảnh giới Chưởng khống giả, cũng không cách nào thông qua linh hồn để phân biệt ra những người này. Dù sao sau khi chuyển sinh, trí nhớ bọn họ sớm đã bị Lục đạo Luân Hồi làm cho tiêu tan, trạng thái linh hồn cũng sẽ giống như những người cùng một giới. Nhưng là như thế nào để hắn phân biệt? Có thể nói, nếu như không giao cho bọn họ trí nhớ của kiếp... trước, bọn họ sẽ hoàn toàn chính thức trở thành người của nơi này là Thiên nhân hoặc là Tu La nhân!

Bất tri bất giác, trên mặt Tần Vũ lộ ra nụ cười khổ. Nếu như tìm giao cho bọn họ trí nhớ, phải như thế nào mới tìm được bọn họ đây? Thiên giới rộng lớn bao la, khiến trong lòng Tần Vũ hoàn toàn mất đi niềm tin. Hôm nay thần thức chỉ có thể quan sát thấy được tình huống chừng mười dặm, tưởng muốn nắm giữ trạng

thái linh hồn mỗi một người, điều kiện tiên quyết là phải đem những người này bao phủ vào trong lĩnh vực của mình, mà tu vi của Thiên nhân này không thể cao hơn mình! Tần Vũ cười khổ lắc đầu. Cho dù như thế, tưởng cũng không cách nào từ trạng thái linh hồn của những người đó phân biệt ra trạng thái của đám người Liên Gia Gia.

Nghĩ đến việc tới Thiên giới hơn mười năm, cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì, Tần Vũ không biết làm sao, nhìn xa xa kia ánh nắng ban mai chiếu rọi xuống, ánh sáng mặt trời tràn ngập sức sống làm cho tinh thần hắn cũng không kiềm nén nữa phần chấn憾 lên. Nhất định sẽ có biện pháp tìm được mọi người, chỉ cần có lòng thành.

Nhìn mặt Tần Vũ lúc thì buồn bã lúc thì lại tràn ngập bộ dáng ý chí kiên định, trong lòng Tình nhi vô cùng hoang mang. Chẳng qua là nàng cũng không có hỏi gì thêm, sau khi đạt tới ba đôi cánh, tâm trí của nàng tựa hồ cũng theo đó thành thực hơn rất nhiều, đối với rất nhiều chuyện, cũng có cái nhìn và quan điểm của mình, nhìn thấy tình hình lộ trình tìm kiếm mọi người sắp phải chịu đựng khó nhọc và đường thì dài a! Tần Vũ khoanh tay đứng bên cạnh Tình nhi, hình dáng có chút cô tịch giờ phút này lộ ra vẻ vừa tràn ngập dằng trảo quyết tâm, vừa lại tràn ngập vẻ đơn độc buồn khổ, cảm giác mâu thuẫn đến cùng cực khiến cho Tình nhi cũng không biết nói như thế nào mới tốt.

-o-o-o-

Hải Huyền nhìn hai nam tử vẫn đi theo ở sau lưng nàng từ lâu. Châu mày trong lòng rất khó chịu nhưng chẳng biết làm sao:

“Đế Tuyết Phong, huynh đệ các người có thể dừng đi theo sau ta được không?” Trong thanh âm của Hải Huyền chứa đầy nổi bức bối và phiền muộn. Trong đôi mắt... sáng ngời lúc này lộ ra vẻ khẩn cầu hai người. Đế Tuyết Phong cùng Đế Thiên Hồn nghe vậy lập tức dừng chân lại, liếc nhìn nhau, chợt lóe ra ý bốn cột trong mắt hai người, nhìn bộ dáng Hải Huyền đầy vẻ buồn bức càng thêm kiêu diễm ước át, Đế Tuyết Phong nhìn thấy trong cổ họng một trận sôi lên ùng ục, trên mặt hắn hiện ra nụ cười thung dung, nhẹ giọng nói:

“Khoan... cái này. Hải Huyền. Ta và đệ đệ từ Tu La thành đến. Đối với Ma thành rất là xa lạ. Hơn nữa, nàng nhìn xem hai người chúng ta tướng mạo anh tuấn hiền lành, sẽ không gây phiền hà cho nàng, thế nào!”

“Vậy các người nghĩ thế nào? Vì sao nhất định phải đi theo sau ta?” Nghe được cái từ anh tuấn hiền lành này. Hải Huyền thiếu chút nữa nôn ra. Anh tuấn vô sỉ ngược lại có thể đem ra hình dung bộ dáng của Đế Tuyết Phong, thiện lương sao? Chưa từng nhìn thấy.

“Hắc Hắc... cái này, chúng ta tới đây, không có chỗ trú ngụ. Nàng xem lại không có ‘huyết thạch’, Hải Huyền tiểu thư có thể tìm giúp cho huynh đệ hai người chúng ta một chỗ nghỉ chân được không? Tốt nhất là có thể ở chỗ nào gần gần Hải Huyền tiểu thư!” Đế Tuyết Phong xoa xoa tay, trên mặt hiện lộ nụ cười đầy vẻ ti tiện bỉ ổi, có thể nói rất là vô sỉ.

Đế Thiên Hồn làm bộ như hoàn toàn không có nghe lời nói của ca ca, dù sao từ khi tới Ma thành, cái tên ca ca này trong ý nghĩ của hắn có thể nói từ lâu đã là thần tượng lại làm cho trông mắt của hắn thiếu chút nữa lọt ra ngoài. Vô cùng thất vọng, nếu như không phải tu vi của hắn rõ ràng là đã đạt tới cảnh giới bảy đôi cánh thậm chí còn mạnh hơn thế. Đế Thiên Hồn thật muốn lập tức bắt hắn trở về, sau đó khẩn cầu phụ thân lại lần nữa đem hắn nhốt đi, nhưng bây giờ lời nói của Đế Tuyết Phong cũng đúng hợp ý nguyện của Đế Thiên Hồn. Mỹ nữ đẹp như thế, cho dù cả ngày nhìn ngắm cũng là chuyện làm cho người ta hết sức thích ý.

Đế Thiên Hồn mặc dù cũng không như Đế Tuyết Phong kia thuộc loại háo sắc thành tính, cũng không ngại khi trở lại Thiên giới, cướp đoạt phụ nữ này mang trở về đặt ở trong nhà thương thức một phen.

Hải Huyền thiếu chút nữa ngất xỉu đi. Nhìn thấy bộ dáng Đế Tuyết Phong vẻ mặt tươi cười, nàng đột nhiên hiểu được vừa rồi ở trong tửu lâu trêu chọc bọn họ quả thực là sai lầm lớn nhất từ trước tới nay. Trong lòng rất hối hận vừa rồi không nên gạn hỏi hai người, ngoài miệng cũng lập tức cự tuyệt nói:

“Không được! Không có huyết thạch, ta có thể tặng các người một ít. Nhưng là nếu như muốn ta đi tìm kiếm chỗ ở cho các người, là tuyệt đối không được!” Đế Tuyết Phong cười nói:

“Huynh đệ hai người chúng ta không quen biết người ở đây a. Đi tới nơi đây, tu vi thấp kém, nếu như mang

theo huyết thạch trong người, chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm. Mong rằng Hải Huyền tiểu thư giúp đỡ nhiều hơn, giúp cho hai người đáng thương chúng ta tìm kiếm một chỗ ở an toàn nhé!” Vừa nói, sắc mặt đúng thật là đã trở nên đáng thương hẳn lên. Đế Thiên Hồn nhìn thấy toàn thân nổi da gà lộ đáng sợ hãi khúm núm.

“Nhưng mà... chỗ ở của ta chỉ có nữ tử, cho tới bây giờ chưa có nam nhân nào...” Hải Huyền cắn môi hơi khó xử nói.

Đế Tuyết Phong liếc nhìn Đế Thiên Hồn, lại thấy hắn đang quay đầu lơ đãng, cạy răng gượng cười trong lòng thầm mắng cái tên đệ đệ này thật không có nghĩa khí. Trên mặt lại là hiện ra vẻ đáng thương hề! hề! Nét mặt khẩn cầu nói:

“Chúng ta là người lương thiện hiền lành. Sẽ không gây phiền toái cho Hải Huyền tiểu thư. Chỉ cần có một cái chỗ ở là được!”

Trên đường người qua lại đông đúc. Cũng có một vài Tu La nhân cùng Hải Huyền chào hỏi nhau. Xem ra nữ tử này địa vị tại Ma thành cũng không thấp, tại đây rất nhiều người nhận biết nàng.

Chỉ thấy nàng cắn môi, trên mặt lộ ra thần sắc suy nghĩ, trầm mặc đứng ở trước mặt hai người, gió nhẹ thổi tới thoang thoảng mang theo mùi thơm của cơ thể nàng truyền vào mũi hai người, khiến cho hai... người không nhịn được rất dỗi si mê. Ba người cứ như vậy trầm mặc một hồi lâu, Hải Huyền mới hơi ngại ngùng nói:

“Các người phải cam đoan. Tại nơi ở của ta không được làm càn trêu chọc các thị nữ của ta!”

“Không thành vấn đề!” Hai người đồng thời kêu lên. Trên mặt cùng hiện ra thần sắc hưng phấn. Mỹ nữ a. Cùng mỹ nữ ở chung một chỗ, sẽ là cái dạng cảm giác gì đây?

“Như vậy, các người đi theo ta đi!” Hải Huyền gật đầu. Sắc mặt khôi phục về tự nhiên, dẫn đầu đi về phía trước. Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn liếc nhìn nhau, phần khích đi theo sát phía sau.

Thân là con của Đế Thích Thiên, hai người từ nhỏ bên cạnh cũng không có thiếu mỹ nữ, có thể nói: Bất cứ loại phụ nữ nào hai người cũng đều gặp qua. Chỉ là, phải biết rằng tính tình bọn hắn tới nay vẫn chưa thể coi là chín chắn, thuộc vào lứa tuổi mới lớn, nói như vậy, vì dễ dàng thuận lợi đạt được cái điều tưởng như khó khăn đó khiến cho bọn chúng sinh ra thích thú. Mà hôm nay, cái gọi là cô gái Hải Huyền này, chính vừa mới đây ở trong tửu lâu cô gái xinh đẹp kia chất vấn hai người, khiến cho hai người đồng thời đối với nàng nảy sinh thật nhiều hứng thú. Đương nhiên, loại hứng thú này, chẳng qua là biểu hiện tâm lý vui đùa hoặc chỉ là trêu ghẹo để tìm vui, hai người cũng không nghĩ muốn làm những thứ gì khác, hết thấy thuận theo tự nhiên.

“Đại ca, người nói xem cô gái này như thế nào?” Đế Thiên Hồn cùng Đế Tuyết Phong sóng vai đi tới, trên mặt thật là yên tĩnh, truyền âm hỏi Đế Tuyết Phong. Đế Tuyết Phong cười hắc hắc, cũng truyền âm trả lời:

“Đương nhiên là cực phẩm. Tầm mắt của ca ca người cũng không kém, nữ nhân này chẳng những là tuyệt thế mỹ nhân, chỉ e rằng địa vị ở trong Ma thành này cũng không thấp lắm!”

“Chúng ta phải làm cái gì đây?” Đế Thiên Hồn có hơi buồn bực. Ca ca đến Ma giới không phải chỉ là để giết thời gian với mỹ nữ sao? Làm sao hôm nay lại nói lên địa vị của cô gái này, trên mặt Đế Tuyết Phong lộ ra vẻ bí... ối, thần nhiên nói:

“Chúng ta? Đương nhiên là cùng mỹ nữ tán tỉnh. Bất quá là, Phụ thân còn giao cho ta một cái nhiệm vụ. Đợi chúng ta thưởng ngoạn đủ rồi, hãy nghĩ đến đi!”

290. Chương 45: Trăm Năm

Trong sa mạc Hoang Kinh, một đội binh sĩ Tu La nhân cầm trong tay vũ khí chậm rãi tiến về hướng nam, đội Tu La nhân này nhìn thấy rõ ràng xa mút tầm mắt không một bóng nhà, đi đầu chính là hai gã nam tử năm đôi cánh tướng mạo xấu xí. Hai người cỡi quái thú thật to lớn, vừa nói chuyện với nhau, vừa đi về phía trước.

“Lão Đại, chúng ta sao gặp xui xẻo như vậy. Vì sao tướng quân hết lần này tới lần khác bắt hai người chúng ta chỉ huy bọn chúng áp tải bọn tiện dân này?” Một trong hai người nói, tướng mạo nam nhân Tu La này hơi có vẻ tuần tú.

Nam nhân của Tu La tộc rất ít người có tướng mạo xinh đẹp, da mặt bọn họ đều là màu xanh, miệng rộng mũi hếch lên, thoạt nhìn rất là hung ác dữ tợn. Bất quá, nam nhân của Tu La tộc cũng không phải tuyệt đối không có người khôi ngô tuần tú. Từ rất lâu trước đây, Đế hoàng Thiên Mông của Tu La là nam tử anh tuấn nhất trong cả Tu La tộc. Mỗi một đời trong Tu La tộc, cũng tồn tại có rất nhiều nam nhân Tu La tộc tướng mạo có thể so với nam tử của Thiên nhân.

Chẳng qua là, bọn nam tử Tu La tộc này tướng mạo anh tuấn cũng không bằng được Thiên Mông một cái đẹp tuyệt đối kinh người, lực lượng bản thân tu luyện tới hoàng giai đối với bọn nam nhân Tu La tộc ngày nay mà nói từ lâu đã trở thành truyền thuyết.

Mà tư chất của bọn nam nhân Tu La tộc có tướng mạo anh tuấn này không biết vì sao, lại so với bọn nam nhân tướng mạo xấu xí quả thật kém hơn rất nhiều. Đến nỗi ngày nay mỗi khi một sinh mạng vừa mới từ trong Tu La quả sinh ra, chỉ cần đứa trẻ Tu La tướng mạo nhìn có vẻ xinh xắn không giống những đứa khác, sẽ lập tức bị ruồng bỏ.

Nghe người bên cạnh oán thán, tên nam tử trên mặt có nốt ruồi được gọi là lão Đại kia khẽ cười một tiếng nói:

“Dạ Xoa, dù sao cũng đã đến nơi này, ngươi còn oán hận làm gì, nếu như truyền tới tai tướng quân chỉ sợ sau này khi trở về, ngươi sẽ bị tướng quân trừng phạt.”

Dạ Xoa sắc mặt cả kinh, lập tức nhìn nam tử trên mặt có nốt ruồi lớn bên cạnh khẽ cười một tiếng nói:

“Có lão Đại, tướng quân tất nhiên sẽ không xử phạt ta, trừ phi ngài đi tố cáo ta!”

Đặng lão đại cười hắc hắc, cũng không nói gì thêm nhẹ nhàng thúc quái thú tiếp tục tiến về phía trước.

Dạ Xoa thấy hắn không nói gì, tròn mắt xoay chuyển, tiến gần lại nói:

“Còn ba ngày nữa chúng ta sẽ tới Tử thành. Không biết Thượng Phổ lần này sẽ có món hàng đặc biệt gì chiêu đãi chúng ta.”

Nhắc tới Thượng Phổ, mắt lão Đại híp lại, nhàn nhạt nói:

“Có lẽ cũng sẽ không quá kém nếu như hắn hầu hạ chúng ta không tốt, hắn cũng đừng nghĩ tới chuyện quay về lại Tu La thành.”

“Ta vẫn nghĩ không ra Thượng Phổ vì sao một lòng quyết tâm muốn trở lại Tu La thành, ở Tử thành làm thành chủ, thực là làm bá chủ một phương, không ai ước thúc, muốn làm cái gì thì làm, vậy mà lại hết lần này tới lần khác còn muốn quay trở về Tu La thành, thật là làm cho người ta khó hiểu.”

“Hừ, người biết cái gì! Năm trong tay sự sống chết của bọn tiện dân trong Tử thành, mặc dù là quyền lợi ngập trời, nhưng so với Tu La thành, Tử thành kia đúng chính là địa ngục, nhất thời mới đầu hãy còn khá, nhưng qua thời gian lâu dài, bất cứ ai cũng sẽ sinh ra chán nản!” Nhìn bộ dáng Dạ Xoa như hiểu như không, trong mắt lão Đại hiện lên một tia đắc ý, cười khẽ nói: “Không nên nhìn vào ta và người hai người chỉ là đội trưởng phụ trách mười tiểu đội, nhưng mặt khác so với Thượng Phổ, chúng ta tối thiểu cũng có được tự do, chỉ riêng điểm này so ra đã tốt hơn hắn nhiều lắm rồi. Dạ Xoa trầm tư một chút. Lập tức hăm mộ gật gật đầu, nói:

“Nhưng là hắn đến Tử thành không tới ba trăm năm, tu vi đã đạt tới cảnh giới năm cánh đen. Năm trăm năm trước hắn đúng là chỉ có ba đôi cánh a!”

“Như vậy có cái gì đáng giá hăm mộ? Chúng ta không phải cũng tiến vào cảnh giới năm đôi cánh sao. Mặc dù có nhiều gian khổ, nhưng so với Thượng Phổ cũng không kém bao nhiêu!” Lão Đại không hề bị dao động, trên mặt thoáng lộ ra vẻ chế giễu, tiếp tục nói: “Càng hưởng chi ta và người tự mình ra tay bắt được Tôn Thiên. Để quân sau khi tự tay nâng cao tu vi cho chúng ta, còn chưa kịp thưởng cho chúng ta thứ gì khác, nói không chừng chuyện này xong việc trở về lại Tu La thành, ta và người hai người sẽ một bước lên trời!”

Vừa nói, nhìn một cái đội ngũ rải dài phía sau hai người, lẻo đẻo theo sát phía sau bọn họ rõ ràng là một cái cũi đen nhánh. Một nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, ngồi ở một góc mặt mộc lông dày đặc đang hung hăng nhìn hai người. Trong ánh mắt toát ra vẻ hận không được ăn tươi nuốt sống hai người.

Dạ Xoa nghe vậy, cũng vô ý thức quay đầu lại nhìn vào cái cũi ở phía sau, cười cười nói:

“Còn không phải lão Đại lợi hại, Dạ Xoa chẳng qua là nghe theo lão Đại ngài chỉ huy, mới bắt được tên tiểu tử này.”

Lão Đại thản nhiên cười một tiếng. Trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, ngoài miệng lại ra vẻ khiêm tốn nói:

“Đúng là có Đế quân phù hộ. Thiên địa giáng phúc mới phải!”

Dạ Xoa nghe lão Đại nói như thế, cũng theo đuôi cuống quýt gật đầu nịnh nọt, qua hồi lâu, mới cau mày nói:

“Không nghĩ tới Kinh Tôn Thiên vậy mà lợi hại như thế, ba đôi cánh, mà chúng ta hai người liên thủ khó khăn lắm mới đánh bại hắn. Nếu như để mặc hắn tu vi tiếp tục tiến triển, chỉ sợ rằng sẽ không thể khống chế hắn được nữa!”

Lão Đại thầm cho là đúng gật gật đầu, lại lần nữa liếc nhìn tù nam tử trong cũi, thở dài nói:

“Chỉ tiếc là vào đến Tử thành, cho dù tu vi hắn phi thường đến đâu cũng không cách nào tưởng muốn tiến thêm một bước nữa. Ai! Người như thế nếu như có thể làm thủ hạ cho chúng ta, không đến trăm năm, ta và ngươi không chừng sẽ trở thành tân tướng quân của Tu La thành! Thật đáng tiếc!”

Dạ Xoa chưa từng nghĩ đến việc này, nghe lão Đại vừa nói như thế trong lòng vừa động liền vung tay một cái một mảng khí huyết hồng sắc bao phủ toàn thân hai người, nhẹ giọng nói:

“Lão Đại không bằng chúng ta lôi kéo Tôn Thiên kia làm thủ hạ chúng ta đi.”

Đặng lão đại tròn mắt xoay tròn, trên mặt cũng lộ thần sắc động tâm, nhưng lại không biết nhớ tới điều gì đó, nhẹ giọng thở dài nói:

“Không được, mà ngay cả Hải Đông Đại vương cũng không thể thu phục được hắn. Ta và ngươi cũng không nên mơ mộng hão huyền!”

Dạ Xoa nuốt nước miếng, không nói gì, cau mày nhắm phía trước đi tới.

-o-o-o-

Lúc này Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn hai người tới Tu La giới tính ra đã qua trăm năm thời gian. Hai người đang ở Lộc thành. Cả ngày trừ thời gian tu luyện thường ngày, đều cùng bám lấy Hải Huyền cho hết thời gian. Trăm năm qua, tình cảm giữa ba người cũng sâu đậm hơn rất nhiều.

Phụ thân của Hải Huyền là thành chủ của Ma thành. Là một trong tám đại Thiên Vương của Tu La giới Ma Thiên Đại Vương, bởi vì phong tục tập quán của Tu La nhân, Hải Huyền vừa mới trưởng thành đã rời khỏi sự đùm bọc của phụ thân, một mình ở đông thành mua một căn nhà để ở, bắt đầu trải qua cuộc sống tự lập và tu luyện.

Căn nhà không lớn nhưng cũng khá rộng rãi chia làm tiền viện và hậu viện, ở giữa phân cách bằng một ao nước. Hoa quý tươi đẹp khắp nơi trong sân, thoạt nhìn rất là thoải mái.

Ở bờ ao, Đế Tuyết Phong nhàn nhã ngồi trên một cành cây cao lớn, hái một quả tiên hồng sắc đưa vào miệng cắn nhẹ, với dáng vẻ thật thoải mái.

Vừa mới qua buổi trưa, Đế Thiên Hồn chậm rãi thu công, tinh quang trong mắt thoảng qua nét buồn bực, đứng dậy đẩy cửa bước ra ngoài. Thoảng thấy bộ dáng nhàn nhã của Đế Tuyết Phong, không nhịn được phì cười một tiếng.

“Ồ! Sáu cánh trung giai, tiểu tử lợi hại, trăm năm thời gian đã tiến bộ nhiều như vậy. Xem ra không còn bao lâu, ngươi cũng có thể đạt tới đẳng cấp bảy đôi cánh rồi!”

Đế Thiên Hồn trong mắt chợt lóe vẻ kinh ngạc, cười nói:

“Đại ca ánh mắt cũng thật lợi hại không kém. Vừa mới đột phá, huynh đã nhìn thấy rõ ràng”

Đế Tuyết Phong cười hắc hắc, tiện tay ném quả trong tay đi, nhảy xuống, vỗ vỗ vai Đế Thiên Hồn, nói:

“Đó là lẽ đương nhiên. Người rất hiểu huynh hai mắt của ta đây chính là hỏa nhãn kim tinh. Nhìn tu vi và nhìn nữ nhân là xuất chúng nhất!”

Đế Thiên Hồn lắc đầu bật cười. Nhìn trên gương mặt anh tuấn của Đế Tuyết Phong đầy vẻ dừng dừng bất cần đời trong lòng vừa động, gạn hỏi:

“Chúng ta tới Tu La giới cũng có trăm năm rồi, nhưng là trăm năm đó, tựa hồ cũng không có làm chuyện gì. Không biết đại ca đến tột cùng muốn làm những việc gì?”

Đế Tuyết Phong trên nét mặt không thay đổi chút nào, tinh quang trong mắt lấp lánh nói:

“Đương nhiên là vui đùa với mỹ nhân rồi, cùng đại mỹ nhân Hải Huyền thế này, không dùng hơn mấy trăm năm thời gian câu dẫn, thì há có thể thu được về trong hậu cung của ta!”

Thiên Hồn hừ nhẹ một tiếng, dè bủ nói:

“Suốt trăm năm, huynh đều dè chừng giấu diếm, mỗi lần hỏi huynh cũng đều lấy lời này để trả lời qua loa với ta. Không nghĩ tới ta đây là thân đệ đệ cũng không được huynh tin tưởng a!”

Trăm năm thời gian theo đuổi một nữ nhân, nếu như đổi lại người khác, Đế Thiên Hồn có lẽ sẽ tin nhưng là đối với Đế Tuyết Phong kẻ hiểu sắc như mệnh, đánh chết hắn cũng không thể tin được.

Nguyên nhân chính là vì hắn hiểu sắc, cho nên càng sẽ không bỏ phí thời gian dài như vậy để theo đuổi chỉ một nữ nhân. Phải biết rằng Đế Tuyết Phong vừa mới được Đế Thích Thiên thả ra, nếu như không làm chút chuyện, chỉ sợ rằng không được bao lâu, một khi hai người trở về lại Thiên giới, lập tức sẽ bị Đế Thích Thiên lại lần nữa giam lại quản thúc.

Cho nên, Thiên Hồn vẫn luôn không tin tưởng Đế Tuyết Phong đi tới Tu La giới, vãn vãn chỉ là để vui đùa đơn giản như thế. Nhưng trăm năm đã trôi qua, bất luận hắn nói gần nói xa thế nào, Đế Tuyết Phong luôn lấy cớ đùn đẩy lấy lệ, khiến cho hắn cực kỳ buồn bực. Hơn nữa trăm năm thời gian đó, Thiên Hồn một mực khắc khổ tu luyện, còn Đế Tuyết Phong lại là một nửa thời gian là ở trên cây này, cả ngày với bộ dáng ăn không ngồi rồi cũng không giống như là có mục đích gì khác. Hắn vì sao phải có bộ dáng như vậy, Thiên Hồn trong lòng rất là buồn bực, trầm mặc một hồi lâu, Thiên Hồn lại lần nữa tự quyết định bỏ mặc không gạn hỏi Đế Tuyết Phong, dù sao cũng là thân ca ca của mình, không nhất thiết phải đào sâu vấn đề, huống chi hắn rất tin tưởng ca ca của mình từ nhỏ vẫn luôn chiều cố cho mình sẽ không làm hại đến mình.

Đế Tuyết Phong nhìn thấy Đế Thiên Hồn trầm mặc xuống, trong mắt thoáng qua vẻ tươi cười, thấp giọng nói:

“Có một số việc ca ca giấu người là có nguyên nhân. Việc này quan hệ đến mối bất hòa giữa phụ thân và Tu La Nữ Vương ngày nay. Chẳng qua là đương kim Tu La Nữ Vương còn không xứng để phụ thân tự mình ra tay, cho nên mới bảo ta đến đây chứng thật thử xem. Thuận tiện rèn luyện một chút ta và người!”

Đế Thiên Hồn gãi gãi đầu, vẫn chưa hiểu rõ, bất quá Đế Tuyết Phong chỉ nói đến đây, cũng nói chung chung không có giải thích rõ ràng làm cho hắn mơ hồ chẳng biết gì, vì thế cũng không có hỏi tới nữa.

-o-o-o-

Giữa Tu La giới cùng Thiên giới tuy cách một khoảng Thiên Khanh, nhưng là thời gian cũng giống nhau. Tu La giới trăm năm, Thiên giới tự nhiên cũng qua trăm năm, trong trăm năm qua, Tử Dực thành cũng xảy ra một vài biến hóa. Tử Dực Thiên Vương đột phá sáu đôi cánh, trải qua trăm năm khổ tu, rốt cục ổn định vững vàng ở cảnh giới sáu cánh hạ giai. Có nghĩa là hắn đã lĩnh hội không gian, lĩnh vực bản thân đạt tới mười thước, trở thành cao thủ tu vi cao nhất của cả Tử Dực thành.

Dưới sự thống trị của hắn, Tử Dực thành hôm nay cũng được vạn chúng quy phục, không người nào có thể chống lại được Tử Thiên giới do chính hắn sáng lập ra, cũng chính là bên trong không gian của hắn.

Đứng ở trên tường thành, Tử Dực đôi mắt nhìn về phương bắc xa xôi, thảo nguyên mênh mông bao la vô tận, khoe miệng hắn nhếch lên phát ra tiếng cười lạnh.

291. Chương 46: Âm Tinh Giới Đích Phương Pháp Tu Luyện

Bảy đạo thân ảnh, đang ở dưới chân một gò núi, khó khăn dịch chuyển tiến về phía trước, mỗi một bước, khi nhấc chân lên trên mặt đất đều hằn lại một cái dấu chân thật sâu, xem ra hết sức khó khăn.

Nếu có người cho rằng đất đai trên thảo nguyên kia phải là tươi xốp mềm mại, vậy là sai lầm thật lớn rồi, mật độ linh khí phi thường dày đặc, khiến cho áp lực nơi này thật lớn, thậm chí ngay cả đất bùn trên mặt đất cũng liên tục bị đè nén hết sức chặt chẽ, vũ khí trải qua tôi luyện ngay cả mặt đất ở nơi này cũng hoàn toàn không cắm vào được.

Trên thân bảy người lóe ra quang mang năm bộ mặt bảy màu sắc, có người lam quang, có người tử quang, có người bạch quang, lấp lánh dưới bầu trời đêm lộ ra vẻ đẹp kỳ dị.

Phía sau bọn họ, hai mươi nam tử thân trường bào màu xanh đúng sừng sững. Trong đó một gã thanh niên cao lớn tướng mạo khôi ngô tuấn tú, khí độ bất phàm tóc dài không gió mà lay, một cổ khí thế bề thế nghiêng thiên hạ từ trên người hắn dâng lên, lực lượng vô hình phảng phất như mang theo sóng gợn cũng từ trên người hắn chậm rãi tản phát ra phía trước, vừa vặn đem bảy người đang bước từng bước gian khổ vùi vào trong đó. Tựa hồ lực lượng kia mang theo cảm giác áp lực vô cùng cường đại, trên mặt bảy người đều hiện ra thần sắc thống khổ.

Mà thanh niên nọ dường như chưa phát hiện ra, trước sau một đôi cánh màu trắng có hơi mơ hồ, sắc mặt nhưng là hết sức bình thản hướng về trung niên nam tử năm đôi cánh ở bên cạnh cười nói:

“Trong hoàn cảnh như thế, lực lượng bản thân của bọn họ tất nhiên tiến bộ rất nhanh. Xem ra không còn bao lâu nữa, chúng ta có thể rời khỏi gò núi ‘kiền khôn’ này rồi.”

Trung niên nam tử thần sắc nghiêm nghị. Sắc mặt rất là bình tĩnh. Nếu như không phải trong mắt hắn trước sau vẫn mang theo ánh mắt sừng sững cùng bội phục nhìn nam tử trẻ tuổi, chỉ riêng cái phong thái ung dung kia trên người hắn sẽ khiến cho người ta lầm tưởng hắn mới đúng là vương giả.

Nghe nam tử trẻ tuổi nói, trung niên nam tử trên mặt lộ ra nụ cười, cung kính nói:

“Đại nhân quả nhiên thiên tư tung hoành thiên hạ, vậy mà cũng nghĩ ra phương pháp như thế để nâng cao tu vi cho bọn họ, một khi bản thể bọn họ mạnh mẽ hẳn lên, lúc đó có thể dung nạp linh khí trong thiên địa càng nhiều càng dễ dàng hơn, như vậy tốc độ tiến bộ đúng là cực nhanh!”

Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi thần nhiên cười, hắn ngừng lại một chút mới lộ vẻ bất nhẫn nói:

“Chẳng qua là, Tình nhi hãy còn nhỏ tuổi, hướng chỉ vừa mới tiến vào cảnh giới ba cánh, cùng tu luyện với bọn họ như thế, có nghiêm khắc thái quá không?”

Trên mặt nam tử trẻ tuổi lộ ra dáng vẻ tưởng nhớ gì đó, tựa hồ không có nghe lời nói trung niên nam tử, ngẩng nhìn bầu trời đêm đen nhánh nhàn nhạt nói:

“Chịu đựng được rèn luyện trong gian khổ, mới là người ở trên người khác, Mục Thiên, nếu như muốn thực sự có được thành tựu. Không chịu đựng nhiều khó khăn gian khổ, lại há có thể trở thành người ở trên người ta chứ?”

Mục Thiên gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

“Đại nhân minh giám! Mục Thiên nhất định không phụ lòng ưu ái của đại nhân. Cố gắng tu luyện!”

Nam tử trẻ tuổi đứng chấp tay sau lưng, hài lòng nhìn Mục Thiên một cái, khẽ thở dài:

“Nếu như lúc đó không phải người ngang tàng ép buộc ta đánh vào năm đôi cánh, tu vi đạt được cũng sẽ không như thế, với tư chất của ngươi. Có lẽ lúc này sớm đã đạt tới bảy đôi cánh cũng không chừng! Phương pháp tu luyện của Thiên nhân, quả nhiên quá mức đơn giản cũng không có công pháp chuyên biệt nhằm để tu luyện bản thể a!”

Trên mặt Mục Thiên cũng có chút buồn bã, nhưng lập tức liền hưng phấn lại, khát khao nói:

“Đại nhân nói đúng là Âm Tinh giới thật sự tồn tại sao? Nếu có địa phương tốt như vậy, có cơ hội ta cũng muốn đi tu luyện một phen!”

Nam tử trẻ tuổi nhẹ gật đầu, cười nói:

“Dĩ nhiên là có thật, bất quá với tu vi của ngươi hôm nay, cho dù có đi tới đó, tiến bộ cũng sẽ không lớn lắm! Đợi ta xử lý xong mọi chuyện ở Thiên giới, lập tức dẫn các ngươi tới chỗ đó thử xem. Dù sao ta đã từng ở đó tu luyện rất nhiều ngày a!”

Những lời của nam tử trẻ tuổi, mặc dù Mục Thiên cũng không phải hoàn toàn có thể nghe hiểu được, nhưng cũng không có hỏi nhiều. Đối với người tuổi trẻ trước mắt này, cũng không thể theo lẽ thường mà lường được, ở Trường lão đường tại Tử Dực thành rèn luyện mấy trăm năm hẳn rất biết đường tiến thoái, sẽ không tùy tiện bởi vì hiểu kỳ mà nhiều lời.

Nam tử trẻ tuổi không nói gì nữa, lực lượng từ trên người của hắn tán phát ra bốn phía chợt tăng lên mấy lần, mắt thường mơ hồ có thể thấy được từng đạo từng đạo linh lực trong suốt từ không gian bên ngoài tiến vào trong cơ thể hắn, sau đó lại thông qua thân thể hắn phát ra hướng lên mình bảy người.

Mà bảy người phảng phất như mỗi người ở trong một không gian riêng biệt, mồ hôi trên trán đầm đìa, sắc mặt càng ngày càng thống khổ, xương cốt toàn thân thậm chí đều phát ra âm vang rín rít kỳ quái, tựa hồ không chịu đựng được áp lực to lớn như thế.

Trong bảy người chỉ có một cô gái, chỉ thấy nàng kia gương mặt thanh tú, đôi mắt to dường như biết được câu chuyện bên ngoài, giờ phút này đang chớp động lộ vẻ thống khổ và kiên trì, rõ ràng trên nét mặt hiện vẻ không quan tâm đến. Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, toàn thân bạch quang chớp động. Mơ hồ có thể thấy được trong bạch quang dường như còn mang theo từng tia từng tia quang mang phấn hồng sắc, còn cánh cửa nàng, cũng từ màu trắng sữa dần dần chuyển thành phấn hồng sắc. Thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Hai người đứng ở phía sau bọn họ, xa xa nhìn bảy người. Trung niên nam tử nhìn quang mang trên người nàng kia lóe ra, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng và mâu thuẫn, nhẹ giọng nói:

“Tình nhi từ khi tiến vào ba đôi cánh đến nay, lực lượng trên người lại xảy ra biến hóa thật lớn. Nhìn hình dáng nàng lúc này, cùng với nữ tử của Tu La tộc trong truyền thuyết lại cực kỳ giống nhau. Chẳng lẽ nàng là nữ tử Tu La tộc? Hẳn nhủ mà, buồn bực nói: “Nhưng mà nữ tử của Tu La tộc làm sao có thể lớn lên ở Thiên giới? Thiên nhân cùng Tu La nhân mặc dù có thể kết hợp, nhưng là cũng không thể sinh ra hài tử, thật khiến cho người ta kinh ngạc!”

Nam tử trẻ tuổi cười nói:

“Tu La tộc cũng tốt. Thiên nhân tộc cũng được, dù sao cũng là chủng tộc cùng chung sinh sống ở Thiên giới, không cần phải phân biệt rõ ràng như vậy! Huống chi dựa theo tình hình trước mắt, Đế Thích Thiên ắt hẳn sẽ áp dụng một vài phương pháp, đem Tu La tộc thống nhất ở dưới Thiên nhân, kết hợp lại làm một Thiên, hai chủng tộc bất đồng sẽ hòa bình chung sống với nhau!”

Vừa nói, trên mặt hắn lộ ra thần sắc ngạo nghễ, trầm giọng nói:

“Bất kể Tình nhi có phải Thiên nhân tộc hay không, ngươi cũng không nên tiết lộ tình trạng khác biệt của nàng hôm nay, sau này ta sẽ điều tra tình trạng trong cơ thể nàng. Cho dù là Tu La tộc nhân, có Tần Vũ ta ở đây, cũng không người nào có thể thương tổn tới nàng!”

Mục Thiên nghiêm mặt đáp:

“Đại nhân yên tâm. Mục Thiên sẽ không nói bừa bãi.”

Tần Vũ gật đầu, trong đáy mắt lộ thần sắc suy tư nhìn Tình nhi trong lòng thầm than: ‘Không ngờ Tình nhi vậy mà lại là Tu La tộc nhân. Chỉ có điều nếu lỡ như dấu hiệu không rõ ràng, tự mình lại không có bằng chứng thực sự là nữ tử Tu La tộc, tạm thời cũng không cách nào phân biệt!’ Dựa vào tưởng tượng và phân tích của hắn, tình trạng trước mắt của Tình nhi cùng Thiên nhân đúng là khác biệt rất nhiều, Tần Vũ lúc này cũng không thể xác định Tình nhi này có phải là nữ tử xinh đẹp của Tu La tộc trong truyền thuyết kia hay không. Chẳng qua quan sát tướng mạo bề ngoài cùng với tình trạng khác thường hôm nay lộ ra trên người nàng, trong lòng Tần Vũ có chút hoài nghi cũng là lẽ thường.

Tinh vân bên trong đan điền dường như đã phát triển thêm rất nhiều, khóa nguyên hạch kim sắc đã lớn cỡ nắm tay.

Chẳng qua nguyên hạch kia đã không còn là quang mang màu vàng trước đó mà lúc này thay đổi biến thành màu đen nhánh quý dị.

Còn nguyên hạch cũng không phải là hình dạng thực thể lúc đầu nữa, cuối cùng biến thành một vòng xoáy đen sẫm. Vòng xoáy tròn giữa tinh vân, dường như một cái vòng xoáy lớn phủ trùm lên cái dòng xoáy nhỏ hơn. Ngoại trừ màu sắc hoàn toàn đen nhánh trong suốt ra, không nhìn thấy hai cái vòng xoáy có chút gì khác biệt.

Tần Vũ nương mảy, Thần thức tiến vào bên trong, điều tra tình trạng trong cơ thể: Từng đạo từng đạo Hỗn Động lực xuyên thấu ra bên ngoài thân thể tản phát ra phía trước, đúng là dòng xoáy Linh vực Tinh thần. Tinh vân trong đan điền rất chậm rãi phối hợp xoay tròn, thể tích càng lúc càng lớn tinh vân giờ phút này chuyển động có phần thông thả. Nhưng là mỗi một vòng chuyển động, Hỗn Động nguyên khí lân cận chung quanh thân thể lập tức đều bị hấp hút vào trong cơ thể.

Mà cái công năng trước đây vốn của nguyên hạch kim sắc, lúc này lại do dòng xoáy màu đen thay thế.

Dòng suối chảy phẳng phất như không thấy đáy, đem Hỗn Động nguyên khí do tinh vân hút lấy cuộn cuộn nhập vào trong đó, từng tia từng tia lực lượng vô hình vô sắc từ giữa vòng xoáy bắn tung ra phía ngoài. Phẳng phất như những sợi tơ bắn ra, liên miên kéo dài không ngừng, vô cùng vững chắc.

Không có tinh thần lực của nguyên hạch bùng phát ra, Tần Vũ nhất thời còn chưa quen thuộc lắm, lực lượng của dòng xoáy giữa tinh vân kia tản phát ra làm cho người ta có loại cảm giác không thoải mái. Tần Vũ trầm tư, cảm giác như thế giống như là... cảm giác cái chết!

Mục Thiên ở cạnh bên thấy Tần Vũ lâm vào trong trầm tư suy nghĩ, cảnh giác cao độ vội lui về phía sau hai bước, lẳng lặng vì hắn bảo vệ chung quanh, hai mắt cảnh giác quan sát tình hình chung quanh.

Đối với dòng xoáy đen tuyền kia, trong lòng Tần Vũ đã có điều linh ngộ. Lúc này hình trạng dòng xoáy đã hình thành. Nhìn hình dáng cùng với Lục đạo Luân Hồi môn nhìn thấy ở Vô Danh không gian lúc trước quả thực là giống nhau như đúc, khiến cho sự buồn bực trong lòng hắn không nhin được cũng vui mừng mà vui đi.

Lục đạo Luân Hồi môn, dựa theo lời nói của Huống Thiên Minh cùng với cảm nhận của thân thể chính mình. Tần Vũ biết, đây là trách nhiệm của cánh cửa sanh tử của luân hồi chuyển thế, bất cứ là người bình thường, hay là Chương không giả, một khi tiến vào cánh cửa này, đều phải bị uy lực tột cùng của sanh tử chi môn kia phá tan trí nhớ của kiếp trước, tẩy sạch làm trong suốt linh hồn, vì thế chuyển thế sống lại vô cùng tinh khiết.

Chương không giả so với những người khác mà nói, chẳng qua là vượt hơn một quyền lợi giữ lại trí nhớ, trước Lục đạo Luân Hồi môn xem như đối xử bình đẳng như nhau. Không có đặc quyền nào khác. Đây cũng có thể giải thích là Thiên đạo công bình.

Thực tế, đối với Chương không giả mà nói, đây là chuyện rất là bất công. Chỉ là, Chương không giả tu vi đúng là đã đạt tới đỉnh cao nhất trong không gian, có người còn theo không gian mà sinh ra, trừ phi không gian sụp đổ hủy diệt, huyền hoàng khí tan hết, bằng không thân là bản thể chí tôn Chương không giả tuyệt nhiên sẽ không chết.

Từ đó xem ra, đích xác từ xưa đến nay Lục đạo Luân Hồi môn chính là tồn tại cường đại nhất trong mỗi tầng không gian.

Có điều là, trong Vô Danh không gian cái luân hồi chi môn kia là ai thành lập nên chứ? Tần Vũ trong lòng nổi lên nghi vấn mơ hồ. Nếu như nói trong bảy đạo. Mỗi đạo đều có một cái luân hồi chi môn, như vậy các luân hồi chi môn đó sinh ra từ đâu? Lại làm sao tồn tại trong khắp các giới đây?"

Chuỗi nghi vấn liên tiếp khiến cho khuôn mặt tuần tú của hắn có hơi nghiêm nghị. Mặc dù công lực của Chương không giả ở kiếp trước đã mất đi, nhưng tâm nhìn cùng với cảnh giới của Chương không giả vẫn tồn tại như cũ. Tần Vũ suy nghĩ sâu sắc vấn đề, với những Thiên nhân trong Thiên giới này tất nhiên là không phải cùng một đẳng cấp, có lẽ chỉ có chúa tể Đế Thích Thiên của Thiên giới mới có thể so sánh với hắn chăng!

292. Chương 47: Làm Khó

Nếu như nói rằng chỉ có Vô Danh không gian mới có. Như vậy thì tại sao hết lần này tới lần khác lại tồn tại cùng không gian. Không gian kia chẳng lẽ cũng có bí mật gì đó ẩn giấu?

Nếu nói như vậy, linh ngộ của Huống Thiên Minh hay nói cách khác chính là những gì truyền thừa cho hắn sau khi hắn được sửa chữa linh hồn là sai lầm.

Tần Vũ tất nhiên sẽ không chỉ nghe một bên nói. Thân là Chương không giả thì phải tự đặt mình vào những góc độ khác nhau để xem xét về cùng một vấn đề, tự đặt câu hỏi để từ đó tự điều tra trả lời vấn đề.

Bảy người phía trước giờ chỉ còn hai người chập vạt đứng vững trên mặt đất. Một là Tình nhi, người còn lại cũng tư thế tương tự là Cam Vân thực lực ba đôi cánh. Cũng có chút ngoài dự kiến là tuy cùng có thực lực ba đôi cánh nhưng hắn vẫn kiên trì đứng vững. Bốn người lão Hắc, Bạch hổ, Hùng Ngưu cho tới Ứng Phong dù rất cố gắng tới mức mặt đỏ tía tai nhưng cũng không thể đứng dậy nổi, chỉ có thể ngồi bệt trên đất.

Tần Vũ nhìn qua bảy người một cái. Trên mặt lộ nụ cười hài lòng. Chỉ thấy hắn cùng Mục Thiên trước mặt nhất thời xảy ra biến hóa. Nguyên là nguyên khí nồng hậu chí cực Hỗn độn biến mất không tăm tích, làm bảy người như từ đầm lầy bước lên con đường vững vàng. Giống như đang ở dưới nước sâu chịu áp lực giờ lại được đứng trên đất bằng. Tất cả đều thở hổn hển.

Mà với Tình nhi và Cam Vân thì thân thể như chỉ chực xông lên trời. Hiển nhiên là trong thân thể hai người đang ẩn chứa năng lượng thật lớn nâng hai người dậy. Lúc này trời buộc lực lượng ở bên ngoài đột nhiên biến mất. Hai người chưa kịp thích ứng đột nhiên bị mất cảm giác trọng lực. Bị lực lượng thật lớn trong cơ thể trời dậy khiến cơ thể nhảy vọt dậy.

Hai người đồng thời khê quát một tiếng, cánh chim sau lưng đột nhiên vẫy. Nhất thời đứng vững vàng trong không trung, thân ảnh lóe lên đã hiện ra trước mặt Tần Vũ.

- Vũ ca ca, Huỳnh đột nhiên rút đi linh vực mà không nói một tiếng. Làm hại ta và Cam Vân đều không khống chế được lực lượng cơ thể !

Thân mật kéo cánh tay Tần Vũ, Tình nhi chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng ra vẻ hờn dỗi, bộ dáng cực kì mê người. Lực lượng hồng sắc xung quanh thân thể vẫn chưa biến mất làm cho khuôn mặt khả ái của nàng như thêm một lớp phấn hồng vô cùng đáng yêu. Ngay cả Mục Thiên cũng nhin không được phải ngáy ngốc ngắm nhìn.

Đám người Cam Vân đối với mặt phấn hồng phủ trên người Tình nhi đã sớm biết, mặc dù trong lòng có hoài nghi, nhưng chỉ cần Tần Vũ không truy xét thì họ tất nhiên cũng không dám điều tra. Hơn nữa, Tình Nhi tính tình chất phác hồn nhiên. Mặc dù hôm nay đã thành thực hơn nhiều so với cô bé ngày xưa, nhưng trong lòng mọi người, nàng vẫn mãi là Tiểu muội muội thuần khiết. Chỉ nhìn khuôn mặt thanh thuần của nàng, ai có thể nhẫn tâm vì muốn sở hữu nữ nhân Tu La mà lại thương tổn đến nàng chứ.

Chủ yếu vẫn là, dù Tình Nhi đúng là nữ nhân Tu La tộc thì có sao? Đi theo Tần Vũ đã hơn trăm năm rồi, đám người Cam Vân đối với giới hạn chủng tộc đã sớm không phân chia rạch ròi. Trong đầu bọn họ cũng không quá cố chấp theo cái giới hạn đó. Dù sao họ cũng là từ nơi bị Thiên nhân đào thải mà quật khởi. Trong tâm tưởng của đại thể Thiên nhân thì họ cũng không được chân chính coi là người của Thiên nhân tộc.

- Đại nhân. Lực lượng của người thật lớn a! lão hắc thiếu chút nữa là bị ép tới mức thổ huyết!

Tình nhi vừa mới than thở, lão Hắc đã kéo lê thân thể mệt mỏi tới bên cạnh Tần Vũ. Trên mặt lộ ra thần sắc vừa kinh vừa sợ. Về mặt lão Hắc sợ hãi nhìn thân thể gầy yếu của Tần Vũ, kinh ngạc nói:

- Lão Hắc đã nghĩ nhiều rồi mà vẫn không hiểu được. Vì sao đại nhân thoát nhin thì vẫn nhược mà lực lượng lại to lớn đến vậy. Chẳng lẽ đại nhân tu luyện công pháp lợi hại hơn chăng?

Hắn vừa nói xong, mọi người đều kinh ngạc đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn Tần Vũ chờ câu trả lời. Trải qua một kiếp làm Chương không giả, tâm cảnh Tần Vũ đã khác nhiều so với kiếp trước. Hơn nữa, trong kiếp này cùng với người người đối xử thân thiện nên đã không còn bộ dạng lãnh đạm lạnh lùng như kiếp trước ở Tiên ma yêu giới.

Lại nói, ông vốn là người trong nóng ngoài lạnh. Bên ngoài thì có vẻ vô tình nhưng nội tâm lại tràn đầy nhiệt tâm, luôn đối xử vô cùng nghĩa khí. Mặc dù kiếp trước cảnh giới cao tột bậc vượt thường nhân, nhưng đối xử với những người khác không hề câu nệ kiểu cách. Dần dần đã tìm lại được cảm giác khi ở cùng Hắc Vũ và Hầu Phí. Trên mặt vẫn mang theo nụ cười bí hiểm.

Thấy mọi người đều nhìn mình vẻ mong chờ, Tần Vũ không nhịn được bật cười:

- Thế là sao? Chẳng lẽ các người lại muốn học công pháp của ta?

Lão Hắc cùng mọi người ríu rít gật đầu. Thậm chí ngay cả người đã đạt tới cảnh giới năm đôi cánh là Mục Thiên cũng mang vẻ mặt ước ao nhìn Tần Vũ. Hiển nhiên là hắn cũng muốn học công pháp ấy.

- Muốn học công pháp Tinh Thần quyết của ta phải đem công lực toàn thân tản mát hết. Nếu không nguyên hạch trong cơ thể các người sẽ khiến không cách nào tu tập Tinh Thần quyết. Các người có dám chịu từ bỏ công lực hôm nay đi hay không?

Thấy mọi người nhiệt tình như vậy, trong lòng Tần Vũ cũng nảy ra ý tưởng muốn đem Tinh Thần Quyết truyền cho người khác. Chỉ là đòi hỏi thứ nhất là cơ duyên với công pháp, thứ hai là chỉ có thể tự bản thân sáng tạo phần công pháp phía sau thì mới có thể phù hợp với bản thân. Cho nên Tần Vũ bác bỏ ngay ý niệm đó trong đầu bọn họ.

Nghe Tần Vũ nói như thế, mọi người đều nhìn nhau chùng hững. Ai cũng không có ngu ngốc tới mức tán bỏ toàn bộ công lực đã tu luyện vất vả tới ngày nay để làm lại từ đầu. Nếu làm như vậy cũng không biết phải bao lâu mới có thể khôi phục như tu vi bây giờ.

Dù công pháp của Tần Vũ cao tới cấp nào thì cũng không cách nào khiến mọi người động tâm. Lão Hắc ngượng ngùng cười:

- Đại nhân, nhất định phải tán công mới có thể tu tập cái Tinh Thần Quyết kia sao?

Tần Vũ gật đầu khẳng định, đoạn nói:

- Nguyên hạch trong cơ thể các người tu luyện từ bé là do các người tu luyện công pháp Thiên nhân mà từ từ hình thành. Muốn luyện Tinh Thần Quyết, nguyên hạch kia sẽ cản trở sự hình thành tinh vân trong đan điền. Do đó căn bản không tán công thì không thể tu luyện được!

Mặc dù không hiểu nào là nguyên hạch hay tinh vân là cái thứ chi chi. Nhưng mọi người đều hiểu rõ ý của Tần Vũ. Đơn giản là hạt châu màu đen bên trong đan điền của mình dùng để chuyển đổi linh khí cơ bản là xung đột với công pháp mà Tần Vũ tu luyện. Cơ hồ là không còn khả năng để tu luyện công pháp của Tần Vũ.

Mục Thiên đôi mắt thâm ý nhìn mọi người khẽ cười:

- Mọi người đều có cơ duyên riêng. Tu vi của chúng ta hôm nay cũng không coi là quá thấp. Một khi các người tiến vào cảnh giới năm đôi cánh sẽ hiểu rõ. Kỳ thật, mọi công pháp trên đời này đều cuối cùng sẽ quy về một mối. Lúc ấy công pháp cao cấp hay hạ cấp cũng không còn là vấn đề đáng bàn nữa.

Tần Vũ tán thưởng nhìn Mục Thiên. Gật đầu nói:

- Người có thể hiểu được điểm ấy, ta rất vui. Đúng là không có công pháp nào cao cấp để có thể một bước lên trời. Vô luận công pháp loại nào cũng cần phải trải qua không ngừng khổ tu cùng với kết hợp với bản thân. Từ đó mới có thể khiến cho các người thành tựu những cảnh giới cao hơn.

Mấy người Cam Vân chăm chú nghe lời nói của hai người. Trên mặt có chút mất mát cùng thất vọng cũng dần biến mất. Thay vào đó là vẻ kích động. Không thể phủ nhận một điều rằng, lời của hai người đối với bọn Cam Vân không chỉ là giải thích mà còn mang theo tác dụng khích lệ.

Thấy phương đông dần sáng rõ, Tần Vũ ngừng lại một chút nói:

- Sắc trời cũng dần sáng rồi. Chúng ta về sơn cốc “càn khôn” thôi. Hôm nay các người phải nhanh chóng khôi phục thể lực, chờ trời tối chúng ta lại tu luyện.

Mọi người lúc này trong lòng đang bùng bùng khí thế tin tưởng vào tương lai, vừa nghe được lời Tần Vũ liền cúi đầu ủ rũ cùng hướng sơn khẩu bay đi.

Thời gian năm năm. Mọi người liền đem sơn cốc vô danh này gọi là “Càn khôn” sơn cốc. Tất nhiên là để phù hợp với miếng gỗ có ghi hai chữ “càn khôn” mà Tần Vũ cắm ở ngoài sơn khẩu. Mười năm qua, linh khí trong cơ thể mọi người đã đạt tới một cảnh giới kinh nhân. Dần tới mức bão hòa, nên mọi người không thể tiếp tục hấp thụ thêm một tia linh khí nào từ bên ngoài nữa.

Cho nên Tần Vũ nghĩ tới phương thức tu luyện của mình khi ở Âm Tinh giới. Thông qua linh khí nồng hậu vô cùng trong tận sâu thảo nguyên mà sinh ra áp lực, kết hợp với việc hẩn thao túng linh vực Hỗn độn. Từ đó tạo ra một địa phương có áp lực gấp năm lần sơn cốc nơi mọi người thường tu luyện. Thông qua áp lực như thế có thể trui rèn thân thể và ý chí của đám Tình Nhi và Cam Vân.

Nhưng khi Tình nhi thấy lần tu luyện này có thể gia tăng mạnh mẽ về lực lượng thân thể, làm thân thể không những thêm cường hãn đồng thời tu vi cũng tiến triển cực nhanh.

Bởi vậy bất kể lời can ngăn của Tần Vũ và Mục Thiên, nàng gia nhập vào trong cùng tu luyện chung với đám Cam Vân.

Thời gian trôi qua, mọi người đã có thể thích ứng với áp lực gấp năm lần bình thường. Chiều nay Tần Vũ đem áp lực tăng lên gấp mười lần mới khiến năm người kia phải ngã xuống đất, chỉ có Tình nhi và Cam Vân có thể kiên trì chống đỡ nổi. Điều này khiến Tần Vũ rất hài lòng.

Tần Vũ sáng lập ra Càn Khôn trận pháp, trải qua vô số năm cải tiến hòa nhập vào đó những linh ngộ của bản thân. Tới nay, trận pháp này đã đạt tới một cảnh giới khiến người ta phải sợ hãi. Nếu không phải tu vi của ông lúc này không bằng trước, có thể tại Vô Danh không gian giết chết cả hai tên Chương không giả thì giờ cũng không phải dựa vào trận pháp này để bảo vệ những người xung quanh.

Nhìn bao quát mọi người bao gồm cả Mục Thiên đang trong giai đoạn tu luyện, Tần Vũ trong đầu lại chậm chậm nhớ lại mình kiếp trước ở Vô Danh không gian, khi đó mình trong lúc phần nộ đã xuất ra trận pháp đặc ý cả đời, tâm tình cảm thấy vô cùng kích động.

- Trận pháp có tính mệnh! Tần Vũ chấp tay nhìn Tử Dực thành ở hướng nam, trong miệng thì thào nói:

- Đưa linh hồn vào pháp bảo thì dễ, đưa linh hồn vào trận pháp thì thật không biết bao nhiêu khó khăn cùng cản trở a!

Một khi trận pháp có được tính mệnh, có thể tưởng tượng được sẽ có được uy lực đáng sợ thế nào. Có tính mạng, tức là sẽ có thần trí, một khi trận pháp có thần trí xuất hiện thì dù là Tần Vũ là người sáng tạo bị lâm vào cũng khó thoát.

Bởi thế mà Tần Vũ từ trước tới giờ vẫn không dám đầu tư suy nghĩ để có thể sáng tạo trận pháp. Hôm nay, ông đã đạt tới cực hạn của trận pháp. Mặc dù có là tượng thần trong kiếp trước cũng không thể sánh nổi với ông ở phương diện trận pháp. Lúc này nếu muốn nâng cao hơn nữa thì đương nhiên là phải suy nghĩ phát triển bắt đầu từ Càn Khôn trận pháp rồi.

Tần Vũ lắc đầu, đem ý tưởng có chút điên cuồng đó vứt bỏ. Mặc dù có muốn sáng lập trận pháp mới thì giờ cũng chưa phải lúc. Vẫn còn quá nhiều việc cần phải làm lúc này.

Tần Tư, Ngô Không, Liên Gia Gia cho tới Triệu lão sư đều đã bị Sương nhi đầu nhập vào trong Lục đạo Luân Hồi. Mặc dù Huống Thiên Minh có thể cam đoan họ sẽ chuyển sinh tới Thiên giới, nhưng ai có thể cam đoan được họ sẽ chuyển sinh thành Thiên nhân hay Tu La nhân đâu chứ? Theo lý giải của Tần Vũ về không gian này mà nói, Tu La giới hay Thiên giới không giống như trong Nhân giới. Mỗi giới trong Nhân giới đều ở những không gian khác nhau.

Nơi này tất nhiên chỉ là một không gian duy nhất mà chứa cả hai giới. Chẳng qua là hai giới bị ngăn cách bởi một vách ngăn hay một pháp tắc thiên địa gì đó. Cho nên nói là Thiên giới nhưng không phải là giới của Thiên nhân tộc mà là nói chung cho cả Tu La tộc.

Nói là vậy. Nhưng mà kiểm Tần Vũ có chút nhú lại, trong lòng cảm thán :

- Không biết tìm chúng ở đâu đây!

293. Chương 48 : Mệnh Lệnh Của Thiên Đế

Trong mật thất , một người trung niên nam tử cụt tay đang khoanh chân ngồi trên mặt đất , quanh thân tỏa ra nhũ quang màu trắng dày đặc . Chỉ thấy trên mặt hiện lên vẻ đau đớn , mắt thường có thể thấy được linh khí dũng mãnh tiến vào thân thể hắn

Đằng sau lưng hắn có bốn đôi cánh , giờ phút này chúng phát ra quang mang kịch liệt , từng đạo ánh sáng từ phía dưới cánh xuất ra , đúng là hai cái cánh nhỏ bé như hư ảo

Tử Dực ngồi trong thành chủ phủ hai mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở , một đạo quang mang màu tím từ mắt bắn ra như nhìn thấu ra khỏi thủ phủ hướng đến phía phủ tướng quân . Hậu viện tướng phủ , một nam tử bốn cánh tựa hồ cảm nhận được cỗ lực lượng cường đại này vốn đứng nghiêm trang bên ngoài mật thất đột nhiên quỳ gục xuống mặt đất , một đạo hư ảnh xuất hiện , đúng là khuôn mặt Tử Dực Thiên vương

“Kim Tư đang đột phá , Dịch Đốn , ta lệnh cho người thống lĩnh ba mươi hộ vệ ba cánh bảo vệ chung quanh mật thất , không được lơ là , nếu có người dám xông vào giết không tha !”

Đang ở thành chủ phủ , Tử Dực Thiên vương chậm rãi nói mà tên bốn cánh Dịch Đốn kia nhìn ảo ảnh phát ra giọng nói phẳng phất như là đang nói chuyện trực tiếp , cũng gây ra áp lực cho người khác

Dịch Đốn nhanh chóng quỳ xuống , cái nón màu vàng cũng theo đầu mà đập xuống đất , lớn tiếng nói “Tuân lệnh Thiên vương !”

Tử Dực gật đầu , khuôn mặt hư ảo trong nháy mắt tiêu tán , trong thành chủ phủ hắn mặt mày tươi cười nói “Cuối cùng cũng đột phá , người này đã khiến ta hao phí ba mươi khoảnh cực phẩm Thiên nguyên thạch , nếu lại không đột phá . Ta sẽ giết hắn !”

Trăm năm tu luyện , Tử Dực hoàn toàn đã ổn định được tu vi , bây giờ quanh thân hắn phẳng phất khí tức cường đại , cả Tử Dực thành đều có thể cảm nhận được Thiên vương gây cho bọn họ áp lực vô tận

Trong đó có một gã thanh niên nam tử tóc dài , dung mạo cực kì anh tuấn , trường bào màu xanh đậm trắng , đúng là Tần Vũ . Mà bên cạnh hắn là hai người Mục Thiên và Tình Nhi , chẳng biết bọn người Cam Vân vì sao không theo bọn hắn , hôm nay chỉ có Tình Nhi và Mục Thiên đi theo hai bên

Ba người rất nhanh đi tới , hướng về phía Tử Dực thành mà tiến

“Đại nhân ...” Đang đi bỗng dừng Mục Thiên vẻ mặt nhăn nhó nhìn Tần Vũ thấp giọng kêu

Tần Vũ có chút suy nghĩ thân ảnh lập tức chậm dần , Tình Nhi và Mục Thiên cũng không dừng lại trong nháy mắt đã cách xa hắn mười dặm . Chỉ thấy hắn mỉm cười , một đạo lực lượng vô hình tỏa ra bên ngoài , thân ảnh lại xuất hiện bên cạnh hai người

“Sao vậy ? Người sợ gặp lại bằng hữu ư , sợ cùng bọn họ phát sinh xung đột ?” Tần Vũ nghiêng đầu nhìn bộ dạng khó nhìn của Mục Thiên , nhàn nhạt nói

Mục Thiên lạnh sống lưng , quỳ gối trước mặt Tần Vũ nói “Mục Thiên khẩn cầu đại nhân không gây khó khăn cho các trưởng lão ở trưởng lão đường , bọn họ là trụ cột của Tử Dực thành , nếu hủy diệt trưởng lão đường thân dân của Tử Dực thành nhất định sẽ bị tam gia tộc áp bức !”

Tần Vũ nhìn chằm chằm Mục Thiên vẻ mặt đang rất khẩn thiết , bị hắn nhìn như vậy Mục Thiên hiểu được quanh thân như tiến vào vùng băng đá , một cỗ lãnh khí từ trong tâm hiện ra

Tần Vũ trầm ngâm một lúc rồi lạnh nhạt nói “Người không phạm ra , ta cũng không phạm người !”

Mục Thiên mặt đỏ ra , cảm kích nói “Đa tạ đại nhân ! Nếu bọn họ có mạo phạm người xin hãy để cho ta đối phó !”

Tần Vũ sắc mặt không chút thay đổi gật đầu , Tình Nhi bên cạnh mở to đôi mắt trong veo , tò mò nhìn Tần Vũ kinh ngạc nói “Vũ ca ca , vì sao muội lại cảm thấy huyễn đã thay đổi rất nhiều nhỉ ?”

Tần Vũ ngăn người ra , cũng tò mò hỏi “Có gì thay đổi nào ?”

Tình Nhi quan sát Tần Vũ một lúc rồi cười hì hì nói “Vũ ca ca làm cho người ta có cảm giác sợ hãi , rất là có áp lực , bất quá Tình Nhi lại không ảnh hưởng !”

Nghe nàng nói như vậy , Mục Thiên cũng là đồng tình nói “ Đại nhân gần đây khiến ta có áp lực rất lớn , đôi mắt ngài phẳng phất như có uy nghiêm của Thiên địa khiến cho ta không dám nhìn trực tiếp !”

Tần Vũ gật gật đầu , âm thầm nghĩ điều gì đó rồi trong mắt lại như có tia vui vẻ và hưng phấn . Đối với khí tức của mình Tần Vũ không chế rất kỹ , bình thường sẽ không dễ dàng mà phát ra một tia khí tức để khiến áp bức cho người bên cạnh nhưng gần đây do một chút lơ đãng nên mọi người mới phát hiện

Điều này nói lên sắp đột phá Lưu Tinh Hậu kì ! Tần Vũ trong lòng cũng mong mỏi , một khi đột phá sẽ là dạng gì nữa ? Ít nhất bây giờ hẳn có thể khẳng định cảnh giới so với kiếp trước không giống nhau , có lẽ có thể trực tiếp hình thành ... hắc động !

Nhìn thấy sắc mặt Tần Vũ có chút vui mừng lại liếc thấy Mục Thiên cũng có bộ dạng kích động , Tình Nhi không khỏi tò mò hỏi “Mục Thiên , ngươi cười cái gì ?”

Mục Thiên không để ý tới câu hỏi của Tình Nhi , ngược lại cao giọng nói “ Chúc mừng đại nhân sắp đột phá !”

Tần Vũ sửng sốt , hai mắt liếc Mục Thiên khe cười nói “ Con mắt ngươi quả nhiên lợi hại , cũng có thể đoán ra ta sắp đột phá , a a , sau này ngươi cứ theo bên cạnh ta a !”

Mục Thiên cười hắc hắc , nét mặt tràn đầy vẻ vui sướng sau đó mới quay đầu lại với Tình Nhi nói “ Đại nhân sắp đột phá cảnh giới mới rồi , chỉ là không biết sẽ cường mạnh hơn chúng ta bao nhiêu nữa !”

Tuy nói là quay về phía Tình Nhi nói nhưng Tần Vũ cũng biết đó là Mục Thiên không dám hỏi trực tiếp cảnh giới của mình nên mới bày ra cảnh này , không khỏi bật cười nói “ Trước mắt cũng chưa biết , nếu như là trước kia sợ rằng không bằng cả Thiên nhân bốn cánh , chỉ là công pháp hôm nay đã có biến hoá . Một khi đột phá rất khó nói có thể đạt tới cảnh giới nào , nhưng ta có thể khẳng định một khi đột phá ít nhất có thể so với Thiên nhân sáu cánh !”

Thiên nhân sáu cánh ! Mục Thiên trợn trừng con mắt , Tình Nhi bên cạnh cũng là khiếp sợ nhìn rồi cười rộ lên vô cùng thích thú quanh quẩn bên Tần Vũ , trong lòng tràn ngập cảm giác không thể diễn tả nổi

Thấy hai người như thế , Tần Vũ buồn cười lắc đầu cũng không nói gì , Hỗn Độn lực trên người bộc phát bao bọc lấy hai người vào bên trong . Ba người trong nháy mắt biến mất tại chỗ , lúc hiện ra thì đã tới bên ngoài quảng trường Tử Dực thành

Hơn trăm năm thời gian , quảng trường Thiên nguyên thạch vẫn như trước không có gì biến đổi , phần lớn mọi Thiên nhân vẫn nhanh chóng đào khoáng , từng đạo thân ảnh màu lục xẹt qua khiến cho Tần Vũ và Tình Nhi có loại cảm giác thân thiết

Nghĩ đến vừa mới tới Tử Dực thành việc đầu tiên làm là đào khoáng , Tần Vũ cùng Tình Nhi nhìn nhau cười , thời gian làm cho người ta sinh tình cảm a !

Vừa thấy thân ảnh ba người xuất hiện một Thiên nhân ba cánh nhanh chóng phi tới trước mặt ba người cao , khuôn mặt lạnh lùng mang theo vẻ kinh hãi nhìn ba người lớn tiếng quát “ Các ngươi từ đâu đến ? Vì sao lại tới quảng trường Tử Dực thành này ?”

Tần Vũ hờ hững , Mục Thiên bên cạnh nháy mắt đã tới bên cạnh trước mặt Thiên nhân ba cánh kia , đôi mắt hiện lên quang mang uy nghiêm , nhàn nhạt nói “ Ta không phải tới vì Thiên nguyên thạch , tới đây cũng chỉ là muốn tiến vào Tử Dực thành mà thôi !”

Thiên nhân ba cánh tựa hồ không tin lời Mục Thiên nói , nhìn nét mặt của Tần Vũ còn trẻ cùng với sau lưng chỉ có một đôi cánh không khỏi có chút kinh ngạc , nhưng khi ánh mắt quét về phía Tình Nhi thì đôi mắt đột nhiên sáng ngời

Nếu không phải là có Mục Thiên tại đây nhất định Thiên nhân ba cánh này không chút do dự mà cướp Tình Nhi đi , mặc dù nàng cũng là ba cánh . Hắn sớm đã liếc mắt nhìn Mục Thiên , thần sắc có vẻ kiêng kỵ , cao giọng quát “ Nếu là đi ngang qua vậy xin lập tức rời đi không nên dừng lại chỗ này , nể không ta sẽ bắt các ngươi vì tội địch nhân xâm nhập quảng trường !”

Mục Thiên cũng nhìn chăm chăm Thiên nhân ba cánh kia , trong mắt cũng hiện lên sát ý rồi lại biến mất , hừ nhẹ một tiếng ánh mắt hướng về Tần Vũ

Bị ánh mắt Mục Thiên đảo qua Thiên nhân ba cánh phảng phất như đang ở trong một tầng băng , toàn thân lạnh buốt vốn trong người vẫn còn đang khí thế lập tức không còn nhìn ba người không dám nói gì nữa

Tần Vũ thật ra không có chút nào để ý tới Thiên nhân kia , dù sao cảnh giới của hắn bây giờ đã rất cao , đối với loại tiểu yêu này cũng không cần phải đích thân hắn ứng phó ! Kiếp trước hắn thống lĩnh rất nhiều cao thủ , bây giờ đã dần dần khôi phục lại uy nghiêm

Thấy Mục Thiên nhìn về phía mình , Tần Vũ nhẹ nhàng cười đi tới trước , Mục Thiên cung kính theo sau , Tình Nhi cũng lon ton chạy theo

Ba người thẳng đến Bắc môn , Thiên nhân ba cánh kia đột nhiên thở hắt ra một hơi , nét mặt mang theo rất nhiều cảm xúc tự nhủ “ Thân mẫu ơi , tên kia thật lợi hại , dưới ánh mắt hắn ta ngay cả cử động cũng không làm được , năm cánh quả nhiên lợi hại a !”

Vừa nói ánh mắt liền hướng tới thân ảnh ba người không dám tiến lên trước ngăn cản

Đứng trước cửa Bắc Tử Dục thành , đôi mắt Tần Vũ đột nhiên bạo xuất một đạo tinh quang phảng phất như xuyên qua hư không trực tiếp xuyên vào thành chủ phủ

Tử Dục Thiên vương đang trong phủ cũng đột nhiên có cảm giác , con ngươi màu tím cũng phát ra quang mang nhìn đến phía Bắc môn , hai người không có trực tiếp nhìn nhau chỉ là dùng khí tức hung hăng đấu

Tần Vũ có chút bất ngờ cười cười lạnh lùng đi vào cửa thành , mà Tử Dục Thiên vương cũng kinh hãi lui về phía sau hai bước thần sắc như là không dám tin

Đang muốn rời phủ hỏi bọn Tần Vũ vì sao lại trở lại Tử Dục thành thì bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm cực kỳ uy nghiêm “ Tử Dục , cứ mặc hắn , vô luận là tại đây hắn có làm gì cũng không được ngăn cản !”

Phảng phất thanh âm này như có ma lực cường đại , sắc mặt Tử Dục đột nhiên hiện lên vẻ sùng kính , quỳ xuống đất hướng về phương Bắc cung kính nói “ Tử Dục hiểu , cũng tiễn Đế quân !” . Lúc này thanh âm kia phảng phất như chưa từng xuất hiện , khi Tử Dục nói cũng không có đáp lại nhưng hắn biết Đế quân đã nghe hắn trả lời liền thầm thở ra một hơi lập tức nghĩ đến bọn Tần Vũ lại không nhận được nhủ lòng may !

294. Chương 49 : Tử Dục Nhiệt Tình

Trong Thiên giới ngoại trừ điện của Thiên đế ra còn có tám thành trì đồng thời cũng có bát đại Thiên vương . Tại gò núi ‘Kiền Khôn’ kia hắn đã có kế hoạch thời gian sau này sẽ lần lượt đi từng thành trì mà Tử Dục thành lại là gần nhất cho nên đầu tiên mới tới nơi này

Trong tửu lâu , ba người gọi chút rượu và thức ăn im lặng ngồi cạnh của sổ nghe ngóng tin tức

“ Có ai nghe nói gì không ? Từ khi Kim Tư tướng quân trở về liền không lộ diện có người nói cánh tay hắn đã bị người ta chém đứt rồi !” ba gã đại hán ngồi bên cạnh mỗi người đều có ba đôi cánh xem ra thực lực không thấp đang nói chuyện

Lời này phát ra từ một nam tử khôi ngô truyền ra , giọng nói như kiêu có người bóp cổ , ngữ khí rất chậm

Thiên nhân bên cạnh nghe thấy vậy liền tò mò nói “ Kim Tư tướng quân là bốn cánh thượng cấp sao lại có thể để cho người ta chém đứt cánh nữa ? Trong Tử Dục thành này trừ phi là thành chủ hoặc là trưởng lão ra tay nếu không thì còn ai có thể dẫm thương hắn !”

Nam tử khôi ngô kia cười hắc hắc cầm lấy chén rượu vừa nhấp nháp vừa nói “ núi cao còn có núi cao hơn chứ , Tử Dục thành không có cao thủ không có nghĩa là bên ngoài không có ! Nghe nói người đã thương hắn cũng chính là kẻ thù giết nhi tử , lần này trở về không có lộ diện đó là bởi vì trăm năm nay vẫn đang khắc khổ tu luyện !”

“Cánh tay đã mất rồi tu luyện còn có tác dụng gì nữa ? Chẳng lẽ nói cánh tay hần có thể chữa trị được sao ? Thiên nhân chúng ta hình như không có loại khả năng này a !” Một Thiên nhân bên cạnh nhếch môi chen vào , hiển nhiên đối với Kim Tư cũng không kính nể lắm cho nên khi lên tiếng mang theo vẻ khinh khỉnh

Nam tử khôi ngô lắc đầu , khẳng định nói “ Chưa bao giờ nghe qua ai đó bị đứt cánh tay mà có thể hồi phục được , đối với chúng ta mà nói tay và cánh nếu đã bị đứt cũng đồng nghĩa biến thành phế nhân , tất nhiên sẽ bị trục xuất ra khỏi thành đến chỗ đám tiện dân kia sinh sống !”

“ Vì sao Kim Tư lại không bị Thiên vương trục xuất ?” một người bên cạnh nói hiển nhiên không tin lời người kia , Tử Dực thành còn chưa có Thiên nhân bởi vì bị đứt tay hay cánh mà bị trục xuất cả , bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa có ai bị như vậy

Nam tử khôi ngô kia sắc mặt cứng lại hiển nhiên là hần cũng chỉ nghe người ta nói , bây giờ lại bị người này phản bác không khỏi đỏ mặt , ngại ngùng nói “ Ta cũng là chỉ nghe nói thế , huống hồ nếu chuyện này đúng là thật thì Kim Tư tướng quân cũng sẽ không bị Thiên vương trục xuất ra ngoài !”

Hần liếc hai người bên cạnh , thấp giọng nói “ Kim Tư là thuộc hạ đắc lực nhất của Thiên vương , cho dù cánh tay có hỏng rồi hần vẫn còn là tu vi ba cánh , còn mạnh hơn chúng ta nhiều lắm , ha có thể vì như vậy mà bị trục xuất ra khỏi thành !”

Hai người bên cạnh lúc này cũng đồng tình gật gù đầu , cười nói “ Thiên vương rất nhân từ , sẽ không dễ dàng mà đuổi ai đó đi !”

Ba người cùng nhìn nhau phá lên cười sau đó lại nâng li đối ẩm

Tần Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ , bên tai vang lên tiếng bàn luận của ba người kia không nhịn nổi cười , xem ra tại đây Tử Dực được coi là người nhân từ đây a !

Bầu trời thoáng âm u , Tần Vũ lặng lẽ uống rượu và nghe ba người kia tán gẫu , đột nhiên tâm vừa động ánh mắt kinh ngạc nhìn ra cửa sổ

Ngồi trong thành chủ phủ , Tử Dực Thiên vương sắc mặt nghiêm túc nhớ lại mệnh lệnh của Đế quân , nghĩ đến dị tượng Cửu Tinh Liên châu rất cục cũng đã kinh động đến Đế quân , may mắn là ngày đó hần không đem toàn lực mà đuổi cùng giết tận Tần Vũ nếu không bây giờ Đế quân mất hứng thì hậu quả khôn lường

Hơi trầm ngâm một lát sau đó hần đứng thẳng người , thân ảnh chợt loé liền xuất hiện tại chỗ bọn Tần Vũ , dưới tửu lầu

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Tần Vũ , Tử Dực cười hắc hắc thoát cái ngồi xuống . Thiên nhân bên cạnh cũng không có nhận ra bên bàn Tần Vũ đã có thêm một người xuất hiện vẫn thản nhiên uống rượu nói chuyện phiếm . Không hề chú ý đến người mới xuất hiện đang cầm chén rượu kia chính là chủ nhân của thành này

Nhìn Tử Dực phảng phất như là bằng hữu của mình , rất tự nhiên cầm chén rượu , sắc mặt Tần Vũ cực kì bình thản , ánh mắt lại dừng lại ở Mục Thiên đánh kinh hãi liền nhàn nhạt nói “ Thành chủ đến đây có chuyện gì ?”

Tử Dực hình như khát nước sau khi tự rót tự uống cho mình ba chén mới cười cười nói “ Tần tiên sinh xuất hiện tại Tử Dực thành , ta thân là thành chủ tất nhiên là muốn hoan nghênh khách quý , vốn là muốn tại cửa thành chờ đợi chỉ là vừa mới tiếp nhận mệnh lệnh của Đế quân nên đã tới chậm !”

Nói xong Tử Dực lại cầm lấy chén rượu lên uống , nói “ Tự phạt ba chén , thứ lỗi !”

Tần Vũ tò mò nhìn bộ dạng Tử Dực rất thành tâm không có chút địch ý . điều này khiến trong lòng hần cực kì kinh ngạc . Trầm ngâm một lúc , sắc mặt vẫn bình tĩnh lạnh lùng nói “ Tần mỗ chỉ là Thiên nhân bình thường đâu dám để đường đường là một trong bát đại Thiên vương Tử Dực thành chủ ra nghênh đón , thành chủ nói quá lời rồi !”

Tử Dực cười hắc hắc , không để ý đến Tần Vũ quay đầu về phía Mục Thiên và Tinh Nhi than vãn “ Nếu không phải là Tinh Nhi có ba đôi cánh thì Tử Dực ta nhất định là cho rằng nàng ta là tộc nhân Tu La ! Thật không thể tưởng tượng được Thiên nhân chúng ta lại có người xinh đẹp như vậy ! Mục trưởng lão , chúc mừng người tu vi đã tiến nhanh rồi !”

Nháy mắt Tử Dực đã tiếp đón chu đáo cả ba người khiến Tần Vũ không thể hiểu nổi . Trong đầu hấn Tử Dực và Kim Tư chính là mầm hoạ lớn nhất , nhưng hôm nay lại có bộ dạng nhiệt tình như vậy

Chỉ là Tần Vũ đã trải qua nhiều chuyện kì lạ như vậy rồi nên trong lòng mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không lộ ra trên mặt , nếu Tử Dực đã muốn như vậy , hấn cũng mỉm cười nói “ Trăm năm không gặp tu vi của thành chủ cũng có tiến bộ rất lớn , đã đứng vững ở cánh giới sáu cánh rồi , cũng thật không kém a !”

Tử Dực nghe thấy vậy thần sắc đặc ý trên mặt đã biến mất khách sáo nói “ Tần tiên sinh quá lời , chẳng biết các người đã có chỗ nghỉ chân chưa ? Nếu không có xin mời Tần tiên sinh và Mục trưởng lão ba người tới trong thành chủ phủ nghỉ ngơi , có được không ?”

Tần Vũ lắc đầu cười nói “ Không nên làm phiền đến thành chủ , ba người chúng tại Tử Dực thành cũng ở lại đây không lâu , tới đây cũng chỉ là muốn tìm mấy người bạn , không biết thành chủ có thể giúp ta chăng ?”

“ Sao ? Tìm người ?” Tử Dực lộ ra vẻ cực kì kinh ngạc , lại tò mò hỏi “ Chẳng biết Tần tiên sinh là người phương nào ? Trong Tử Dực thành chẳng nhẽ còn có thân nhân của Tần tiên sinh sao ?”

Tần Vũ nhẹ lắc đầu , trong lòng cũng cực kì mâu thuẫn không biết lúc này nên trả lời vấn đề này ra sao cho Tử Dực . Nếu là nói thật thì có đánh chết bọn họ sẽ không tin vào việc luân hồi này , nhưng nếu là tin thì cũng tạo thành mối nguy hiểm cực lớn , dù sao trong khi Thiên Mông chuyển thế Đế Thích Thiên có biết hay không chính bản thân hấn cũng không rõ ràng lắm

Nếu Đế Thích Thiên nghe được chuyện mình chuyển thế nhất định sẽ tra hỏi mình cho bằng được , mà nếu hấn lại biết kiếp trước mình từng là chương khổng giả sợ rằng tồn tại cao cấp nhất của Thiên giới này lập tức không do dự giết chết mình , để giữ địa vị thống trị của hấn

Mà nói dối trong đáy lòng Tần Vũ có chút không cam , chỉ lắc đầu nói “ Nhất thời ta cũng không thể giải thích rõ , thậm chí ngay cả tướng mạo bọn họ thế nào ta cũng không biết chỉ là thử vận khí mà thôi !”

Tử Dực nghe thấy càng mơ hồ , kêu hấn giúp tìm người mà ngay cả tướng mạo cũng không biết , trong Tử Dực thành có hơn mười vạn dân như thế nào có thể tìm ? Cho dù đưa thần thức bao phủ cả thành thì cũng chẳng biết những người này có đặc điểm gì thì sao có thể nhận ra ?

Nghĩ đến bộ dáng của bọn Tần Tư hôm nay ra sao chính bản thân cũng không thể xác định , Tần Vũ không nhận được có chút câu giện , như thế này làm sao hấn có thể tìm ? Hấn cười khổ cầm chén rượu uống cạn một hơi , nhàn nhạt nói “ Thành chủ yên tâm , ta đến Tử Dực thành này cũng không có ý đồ gì cũng không hi vọng thành chủ có thể phải thuộc hạ giúp , ta không muốn quấy rầy , cảm tạ !”

Tử Dực Thiên vương im lặng , trong lòng biết Tần Vũ không muốn nhờ vả nên cũng không hỏi nữa , bốn người ngồi trầm ngâm sau hồi lâu hấn mới gật gật đầu , khẽ cười nói “ Đã như vậy Tử Dực ta cũng không làm phiền nữa , có việc gì thì cho ta biết ta nhất định có khả năng giúp !”

Tần Vũ nhìn Mục Thiên , khẽ cười nói “ Nói vậy Tần mỗ cũng có chuyện phải làm phiền thành chủ !”

Tử Dực vừa đứng dậy , nghe Tần Vũ nói thêm vội vàng ngồi xuống hỏi “ Mời nói !”

Tần Vũ cười “ Mục Thiên tới Tử Dực thành nhất định sẽ xảy ra xung đột giữa các trưởng lão tại trưởng lão đường , xin thành chủ giúp truyền đạt một chút , Mục Thiên mặc dù đã rời khỏi trưởng lão đường nhưng là đối với Tử Dực thành và trưởng lão đường thật không có ác ý gì . Cho nên hi vọng chúng ta tại Tử Dực thành không có xảy ra xung đột gì cũng bao gồm cả trưởng lão đường nữa !”

Mục Thiên nghe Tần Vũ nói thêm tất nhiên là gật đầu vội vàng nói “ Việc này xin nhờ Thiên vương !”

Tử Dực Thiên vương cười cười uống một ngụm rượu nói “ Ta lập tức thông tri cho các thế lực tại Tử Dực thành , trong lúc các người ở lại đây đảm bảo sẽ không quấy rầy các người !”

Tần Vũ gật đầu không nói gì nữa

Thấy ba người Tần Vũ không nói gì thêm Tử Dực liền đứng dậy cười nói “ Nếu không còn việc gì Tử Dực này xin cáo từ !”

Tần Vũ đứng dậy nhìn thật sâu vào mắt Tử Dực cũng cười nói “ Xin cáo từ , ơn tình của thành chủ Tần Vũ nhất định ghi tạc trong lòng !”

Tử Dực Thiên vương cười cười thân ảnh chợt loé lập lúc không còn bóng dáng !

“ Đại nhân , vì sao Tử Dực hôm nay lại có thái độ như vậy ?” Tử Dực Thiên vương vừa rời đi , Mục Thiên về mặt tò mò nói “ Quan hệ giữa chúng ta và Tử Dực thành tất nhiên là không tốt chút nào , thật sự là làm cho người ta nghĩ không thông a !”

Tần Vũ trầm tư một lúc rồi nói “ Là phúc không phải hoạ , là hoạ không thể tránh , bất luận là bọn họ có mục đích gì chúng ta phải cẩn thận một chút , cho dù là ai cũng không thể làm khó ta !”

Tình Nhi trước sau vẫn không nói câu nào , lúc này lại lên tiếng “ Vũ ca ca muốn tìm người rồi lại không biết hình dáng bọn họ ra sao thì tìm thế nào ?”

Tần Vũ sắc mặt buồn bã , sâu kín nói “ Hy vọng là ta đoán đúng , ta đoán bọn họ đã tới hướng này rồi , nếu không thì chúng ta không có cách nào tìm ra bọn họ !”

Vừa nói đôi mắt hắn nhìn ra ngoài cửa sổ , phảng phất như xuyên qua không gian tới một nơi khiến hắn như trong mộng cảnh ...

295. Chương 50 : Đường Lên Thiên Giới

“ Sương nhi , con có chắc là không cần đi qua Lục đạo luân hồi vẫn có thể đến Thiên giới ?” Khương Lập tổ về lo lắng nhìn Hồng Quân đang cười cười , ngay cả Hồng Mông và Lâm Mông cũng ra vẻ không tin và rất lo lắng

Từ sau khi Tần Vũ rời đi cho tới nay đã trải qua hơn ba trăm năm . Trong ba trăm năm này Khương Lập dường như không lộ ra nụ cười nữa , cả ngày nhớ tới Tần Vũ không có tâm trí để tu luyện khiến cho Hồng Quân rất khó xử

Đến ngày hôm nay , Hồng Quân nói rốt cục cũng đã có đột phá , đột với lĩnh ngộ Thiên đạo đã tiến từng bước , bây giờ tất nhiên cũng chưa thể bằng Hồng Mông hay Lâm Mông thậm chí là Tần Thạch Thiên nhưng ít ra cũng là một Thiên tôn siêu việt . Dường như là Thiên Tôn và chưong khổng giả cùng tồn tại trên người Hồng Quân , loại dị trạng này khiến bọn Hồng Mông rất khó hiểu không thể giải thích được . Thần giới cho tới nay cũng không có xuất hiện qua loại quái thai này , chỉ là khi hỏi Hồng Quân thì hắn ngậm miệng không nói chỉ ậm ừ cho qua chuyện . Mọi người cũng không hỏi nhiều chỉ là vẫn chỉ điểm cho hắn những mấu chốt tu luyện , truyền thụ kinh nghiệm bản thân cho Hồng Quân khiến cho hắn rất cảm kích ba người Hồng Mông

Cảm thụ được hơi thở của trời đất , Hồng Quân phảng phất như dung hoà với Thiên địa làm một thể , tuy đó là Tần Mông không gian do Tần Vũ sáng tạo nhưng loại cảm giác dung hợp thiên địa như vậy khiến cho Hồng Quân rất là hưng phấn

Ôn nhu nhìn ánh mắt lo lắng của mẫu thân , Hồng Quân trong lòng cũng không nhận được một dòng ấm áp lan khắp thân thể , nét mặt cực kì tự tin khẽ cười nói “ Mẫu thân xin người yên tâm , tiểu Sương lần này đã lĩnh ngộ được một số thứ , có thể không cần qua Lục đạo luân hồi vẫn có thể tiến đến Thiên giới . Huống hồ có Thiên Minh dẫn đường , nhất định bọn con sẽ tìm được cha !”

“ Tiểu Sương , chuyến đi này vô cùng nguy hiểm , mặc dù chúng ta đều nhớ Tam đệ nhưng dù sai tu vi của Tam đệ không phải ai cũng có thể hiểu hết được , lần này nên cẩn thận hơn mới phải a !” Hồng Mông và Lâm Mông đều có chút hối hận , trước kia đều thiên vị Tần Tư , đối với tư chất luôn coi Tần Tư là số một . Hôm nay thấy tu vi của hắn tăng nhanh trong lòng không khỏi có chút tự trách mình

Hồng Quân gật đầu , cung kính nói “ Tiểu Sương nhất định sẽ cẩn thận , sau khi Tiểu Sương rời đi xin Đại bá và Nhị bá chiếu cố đến mẫu thân con nhiều hơn ! Tiểu Sương bái biệt !”

Thấy hắn hành lễ , Hồng Mông bàn tay khẽ nâng lên , một đạo năng lượng vô hình nâng Hồng Quân lên , cười nói “ Hy vọng người có đi chuyến này thuận lợi , có thể nhanh chóng đưa những người đó trở về để cho Tứ đệ sớm ngày tỉnh lại !”

Lâm Mông cũng cười nói “ Tứ đệ đã ngủ say mấy trăm năm , sau khi trở thành chưởng khống giả không lâu cũng chưa kịp trao đổi gì nhiều với chúng ta đã sớm dính vào chuyện này , đợi sau khi Tứ Đệ tỉnh lại nhất định phải báo đáp hần cho tốt mới được !”

Nghĩ đến hình ảnh Cổ Bàn đang trong tình trạng say ngủ , Hồng Quân không thể không nổi lên tình cảm âm áp , nghiêm túc nói “ Tương lai Cổ Bàn nhất định sẽ không nhỏ , mặc dù không thể sáng tạo ra không gian của bản thân nhưng hần cũng sẽ trở thành tồn tại có một không hai , Tiểu Sương nghe theo lời hai vị bá bá , sau này nhất định báo đáp hần cho tốt !”

Tần Thạch Thiên cũng tiến lên nói chuyện với Hồng Quân , mà La Bằng bên cạnh đã nước mắt rơi lã tã , đôi tay trắng muốt nhỏ bé bấu lấy cánh tay hần , sợ chỉ một chút không để ý là hần biến mất

Huống Thiên Minh đứng phía sau Hồng Quân , khuôn mặt vốn anh tuấn lạnh lùng lúc nàu cũng lộ ra một nét sầu muộn , chỉ là trong mắt cũng hiện lên vẻ mong đợi , dù sau hần cũng sắp trở lại quê nhà , mặc dù nói hần sinh ra tại Nhân giới nhưng chung quy thì Thiên giới vẫn là nhà của hần !

Loại cảm giác này rất là kỳ lạ và ảo diệu , sau khi Tả Thu Mi giúp hần hoàn thiện lại linh hồn trải qua trăm năm khổ tu và linh ngộ , hơn nữa Hồng Quân đã dùng thần thông truyền lại Thiên đạo của Thiên Mông cho hần . Hôm nay Thiên Minh cũng đạt tới đẳng cấp có thể so sánh với chưởng khống giả , chỉ là cương thi nhất tộc của hần cũng không có cách nào tiến cao hơn khiến cho Hồng Quân cũng không thể giải thích được

Huống Thiên Minh cũng có thay đổi , đôi cánh sau lưng đã chuyển sang màu đỏ máu kết hợp với khuôn mặt anh tuấn khó đoán càng thêm quỷ dị , lúc này bởi vì kích động sắp được trở lại Thiên giới mà sắc mặt đã đỏ hồng

Tất cả đệ tử Tần gia đều tới tiễn biệt , kể cả mấy người gia gia Hồng Quân , mất đến nửa ngày mới có thể dứt ra được , Hồng Quân nhìn Huống Thiên Minh nhẹ nhàng gỡ tay Khương Lập và La Bằng ra , cung kính hướng về phía mọi người nói “ Các vị trưởng bối xin dừng bước , Tiểu Sương và Tiểu Minh đi chuyến này nhất định sẽ cẩn thận xin mọi người yên tâm , cam đoan sẽ bảo đảm an toàn cho bản thân !”

Dứt lời hần kéo Huống Thiên Minh , thân ảnh đã biến mất tại Tần Mông không gian thoát cái đã xuất hiện trong hư không

“ Tiểu Quân , ngươi có dám chắc có thể đột phá cái vùng bành trướng đó sao ?” Huống Thiên Minh lúc này mới thốt ra một câu , hần lúc trước vẫn còn đắm chìm trong ưu sầu chia li và trong hưng phấn cho nên vẫn chưa có nói gì

Hồng Quân cười cười vỗ vai Thiên Minh nói “ Đương nhiên có thể , chúng ta lúc trước tới Tử giới , nơi đó hôm nay đã là địa bàn của chúng ta , chỉ có thông qua Lục đạo luân hồi chúng ta mới có thể tìm được nơi Thiên giới bành trướng !”

Huống Thiên Minh gật gật đầu , khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười mê người , đôi huyết cánh sau lưng vẫy động liền xuất hiện tại phía trước mấy trăm dặm , lớn tiếng nói “ Chúng ta đi nhanh một chút đi a !”

Hồng Quân không lập tức đuổi theo ngược lại đánh một chưởng vào hư không , một thông đạo liền xuất hiện trước mặt , hần lớn tiếng hô “ Thông đạo này có thể trực tiếp tiến vào trong Tử giới , ngươi có muốn vào không ?”

Trên mặt hần lộ ra nụ cười gian xảo , hai tay giơ lên phía trước cực kì phiệt dật bắt phàm

Huống Thiên Minh đang ở xa xa nao nao sau hồi lâu mới hiểu được mấy trăm năm qua hần đã lĩnh ngộ Thiên đạo rất nhiều , ngay cả chưởng khống giả Tử giới hần cũng nắm được , có thể nói bây giờ tại Tử giới Hồng Quân chính là chưởng khống giả duy nhất , nếu chỉ xét ở Tử giới mà nói hần cũng không kém bọn Hồng Mông là mấy . Chỉ là điều Hồng Quân nói thật kỳ lạ , tu vi chân thật của hần bây giờ cũng không thể mạnh bằng bọn Hồng Mông

Hừ nhẹ một tiếng , Huống Thiên Minh bắt đắc dĩ thân ảnh chợt loé lên đã xuất hiện trước mặt Hồng Quân nói “ Xú tiểu tử , lại dám lừa ta , không nói sớm làm hại ta uống phí khí lực !”

Hồng Quân nhún vai khẽ cười nói “ Cũng định nói nhưng đảo mắt ngươi đã đi xa ta theo không kịp a !”

Huống Thiên Minh chẳng biết cái thế nào đành tiến vào trong thông đạo , Hồng Quân theo sát ngay sau đó . Hai người vừa tiến vào thông đạo dường như không có người không chế nên trong nháy mắt đã hoà vào hư không phẳng phất như chưa từng xuất hiện

Tử giới hôm nay cũng chính là Vô danh không gian ngày trước , Hồng Quân bởi vì không có năng lực chống không giả nên cũng không thể một lần nữa khiến không gian hỗn loạn bể nát trước đây chia lại thành nhiều tầng không gian . Dựa vào linh ngộ Thiên đạo của hắn cũng chỉ có thể đưa Tử giới chia làm ba không gian đó là phàm giới , tiên giới và thần giới

Trong đó phàm giới là do Hồng Quân khẩn cầu Hồng Mông và Lâm Mông đưa Địa cầu mà Cổ Bàn và Hồng Quân đã từng ở tiến nhập không gian này . Địa cầu hôm nay phàm là người trong giới tu luyện đều có thể phi thăng đến Tử giới này

Mà Hồng Quân cũng vì không có thời gian nên cũng không quá chú ý đến điều này , dĩ sao mọi chuyện tại đây đều nằm trong bàn tay hắn , lúc này thật ra không vội . Tiên giới và Thần giới Hồng Quân rút vào trong đó một bộ phận Hỗn Độn khí dần dần hình thành linh khí nồng đậm

Hai người trong nháy mắt xuất hiện tại bên bờ Tử giới , nơi đó cũng là chỗ Lục đạo luân hồi . Hồng Quân cười nhìn Lục đạo luân hồi hào khí bừng phát nhìn Huống Thiên Minh nói rõ “ Sớm muộn sẽ có một ngày ta sẽ luyện chế Lục đạo luân hồi này thành pháp bảo cho riêng mình !”

Huống Thiên Minh bị lời đó của Hồng Quân dọa làm cho nhảy dựng lên , không khỏi giật mình nói “ Tiểu Quân ngươi không nên dính vào , Lục đạo luân hồi này chính là Thiên địa sản sinh ra , cho tới bây giờ cũng chưa có ai thử biến nó thành bảo bối sở hữu riêng cả , nhất định sẽ bị trời phạt !”

Hồng Quân cười lắc đầu không có nói thêm , thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện ngoài trăm dặm chỉ thấy chỗ đó đúng là dải đất bên cạnh Lục đạo luân hồi , nơi này tràn ngập linh khí cuồng bạo và các loại nguy hiểm tiềm ẩn , các kh nứt không gian đen nhánh cứ xẹt qua hai người có vẻ rất đáng sợ

“ Tại đây đột phá chính là muốn lực lượng của chúng ta có thể vượt qua hạn chế , có thể tiến vào trong Thiên giới !” Huống Thiên Minh nhắm mắt sau hồi lâu mới nhìn khuôn mặt Hồng Quân nói “ Chỉ là khí tức của nơi này quá ư cuồng bạo , tại đây chúng ta không có cách nào phát huy toàn bộ lực lượng , nhất định là trở ngại lớn !”

Hồng Quân gật gật đầu không có nói gì thêm , nét mặt trầm tư nhìn không gian hỗn loạn kia

Huống Thiên Minh ngẩn người một lát mới có chút do dự hỏi “ Tiểu Quân , lúc trước ngươi cũng biết nơi này có thể tiến vào Thiên giới nhưng vì sao ngươi nhất định khiến bá phụ đi đầu thai chuyển thế nữa ? Ngươi nên biết chuyển thế sống lại sẽ khiến Tần bá phụ mất đi công sức tu luyện cả đời , cũng chính vì vậy mà cũng sẽ khiến cho mẫu thân ngươi lo lắng ...”

Nghe được Huống Thiên Minh hỏi , Hồng Quân từ trong trầm tư tỉnh lại , hắc hắc cười nói “ Nếu lúc trước ta nói bí mật này Cha nhất định sẽ tại nơi này đột phá mặc dù nói là người không đủ lực lượng để đột phá nơi này nhưng cũng khó có thể nói Cha sẽ luyện chế ra cái loại bảo bối giống như là ‘Tàn Tuyết’ , lúc đó mọi trở ngại cũng không đủ ngăn cản bước chân của ngươi !”

Thoáng ngừng lại một chút , Hồng Quân ánh mắt xẹt qua đạo tinh quang tiếp tục nói “ Thiên đạo không thể nắm bắt , cũng không thể thừa nhận , thiên tư của cha cao vô cùng có thể đưa Tinh Thần công pháp của Lôi Vệ tiên bối sáng tạo ra đoạn sau để trở thành chương không giả , điều này chắc chắn không phải ai cũng có thể làm . Gia gia nói lúc nhỏ thiên tư của Cha có phần quá thấp nhưng ta nghĩ đó chính là Thiên đạo , nếu không có lúc trước gian khổ thì Cha nhất định sẽ không thể đạt tới thành quả ngày hôm nay . Cũng bởi vì thế Cha cũng không dễ vứt bỏ tất cả những thành quả đó mà tiến nhập luân hồi , có điều nếu người không thể vứt bỏ những thứ ấy thì cũng không có cách nào lĩnh ngộ được sự ảo diệu chân thật của Tinh Thần công pháp !”

Huống Thiên Minh kinh ngạc nhìn Hồng Quân , tò mò hỏi “ Một lần nữa lĩnh ngộ , chẳng lẽ có gì biến hoá sao ? Ta thật sự có chút không nghĩ ra rồi !”

296. Chương 51 : Hai Năm Gian Khổ

“ Cha sáng tạo thêm Tinh Thần công pháp điều này không thể phủ nhận , nhưng là bởi vì cha không phải ở không gian cao cấp nhất trong vũ trụ cho nên vẫn còn bị hạn chế , đương nhiên nếu không thông qua chuyển thể sống lại có lẽ sau hơn mười diễn kĩ nữa cũng có thể một lần nữa ngộ ra công pháp bản thân , một lần nữa tự hoàn thiện nó , từ đó đạt tới cảnh giới chí cao !”

Đã thấy Huống Thiên Minh nét mặt cũng đã hiểu ra chút ít , Hồng Quân tiếp tục :

“ Chỉ là nếu có thể có một cơ hội cấp cho người chẳng lẽ người có thể cự tuyệt sao ? Mà ta cung cấp cho Cha một con đường có thể rút ngắn thời gian tu luyện tới hơn mười diễn kĩ , có thể khiến Cha không cần tu luyện lâu đến nỗi buồn chán lĩnh ngộ và tìm tòi liền có thể sớm có thanh tựu lớn . Cho nên Cha ta đã biết lần này chuyển thể là do một tay ta sắp đặt nhưng chính là không có khiến trách ta cũng không có cự tuyệt !”

“ Cũng giống như thế , bởi lúc trước ta muốn mọi chuyện như ý muốn nên mặc dù biết nơi này có thể tiến vào Thiên giới nhưng lại không nói ra ! Nếu ta nói Cha nhất định sẽ không từ bỏ toàn bộ tu vi của mình , cũng có nghĩa là chúng ta làm sao có thể giúp cha cải tạo Hỗn Độn nguyên thần được ?”

Huống Thiên Minh giật mình hiểu ra vấn đề , cười mắng “ Tiểu tử người tâm tư quả nhiên phức tạp , ngay cả Tần bá phụ cũng đều là do người tính kế ... xem ra ta còn phải đề phòng người một chút nếu không một ngày nào đó chính ta cũng sẽ bị như vậy !”

Hồng Quân khinh thường hừ một tiếng rồi miệt thị :

“ Lừa người thì có tác dụng gì ? Bất quá muốn người đi cùng tới Tu La giới cũng là vì Tu La nữ vương kia khiến cho nàng không còn là chướng ngại của ta nữa !”

Huống Thiên Minh vỗ trán , đột nhiên tỉnh ngộ :

“ Khó trách người nhất định muốn ta cùng người đi , ta đã nói mà , người kế thừa mọi thứ của cha , bây giờ chuyện Thiên giới và Tu La giới cũng bị người sắp đặt !”

Hồng Quân khinh thường :

“ Đã như vậy người trở lại Hồng Mông không gian đi a , không có người ta cũng có thể hoành hành tại Thiên giới !”

Huống Thiên Minh kiên quyết lắc đầu , :

“ Người nghĩ có thể bỏ ta lại sao ? Thật vất vả lắm mới có cơ hội trở lại cố hương , như thế nào có thể bỏ lỡ chứ !”

Hồng Quân lắc đầu nhìn Huống Thiên Minh , biết hẳn sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cơ hội lần này cho nên mới luôn bám sát theo hắn , đáng thương cho Huống Thiên Minh vốn tưởng rằng chính mình đã tính kế với Hồng Quân cuối cùng lại là rơi vào bẫy của Hồng Quân “ Tới Thiên giới tất cả đều phải do ta chỉ huy !”

Huống Thiên Minh ngăn người ra , cười khổ gật đầu :

“ Bị người lừa , ta nhận thua , chúng ta hình như từ nơi này đột phá sẽ đến Tu La giới , dù sao ta cũng có huyết thống của Tu La tộc nhân , mặc dù so với nam nhân Tu La tộc không có khác biệt gì quá lớn nhưng cũng khó có thể cùng bọn họ hoà nhập được , tất cả đều nghe theo lời người nói !”

Hồng Quân nghiêng đầu quan sát Huống Thiên Minh có chút khiến hắn sợ hãi mới chậm rãi thu hồi ánh mắt , chậm rãi :

“ Nghe ta là tốt rồi , nếu không lập tức cho người trở về trở lại Hồng Mông không gian ! Nam nhân Tu La tộc vốn xấu xí , nếu gặp phải người chắc họ cho là quái vật mất , quả thật so với nam nhân Thiên nhân tộc còn khí xuất gấp trăm lần !”

Huống Thiên Minh tự hào gật đầu :

“ Đây là trong lúc cha sáng tạo ra ta đã khắc vào tướng mạo của Thiên nhân , nếu không bộ dạng xấu xí của Tu La tộc như vậy mà tại nhân giới chắc chắn sẽ khiến người ta chú ý a !”

Hồng Quân gật đầu đồng ý , :

“ Đúng vậy , nếu ngươi mang tướng mạo của nam nhân Tu La tộc tới nhân giới nhất định sẽ khiến cho thiên hạ khiếp sợ a , sợ rằng sẽ biến thành quái vật mà để người ta đuổi giết ! Có điều cánh của ngươi có chút kì lạ , theo lý thuyết với cảnh giới của ngươi hôm nay ít nhất cũng phải có sáu đôi cánh nhưng hiện giờ ngươi vẫn chỉ có một a ?”

Huống Thiên Minh lắc đầu tỏ vẻ cũng không biết chuyện này giải thích thế nào , Hồng Quân thấy chuyện này không thể tiếp tục truy cứu , bàn tay liền loé lên quang mang một pháp bảo liền xuất hiện trong tay hắn

“ Hồng Quân giới ? Thiên Tôn linh bảo ? Chẳng lẽ ngươi muốn dùng nó để phá trừ ngăn cách ?” Nhìn thấy Hồng Quân xuất ra Hồng Quân giới , Huống Thiên Minh đã chấn động , hiển nhiên không có nghĩ đến phương pháp đột phá ngăn cách chính là muốn dùng Hồng Quân giới để mạnh mẽ đột phá

Hồng Quân sắc mặt nghiêm túc gật gật đầu , nhìn Huống Thiên Minh có ý bảo chuẩn bị , trong miệng khẽ vang lên những khẩu quyết kì lạ sau hồi lâu đột nhiên hét lớn một tiếng “ Phá !”

Hồng Quân giới trong tay theo tiếng quát lập tức tản ra quang mang vạn trượng , trong phút chốc từ trong lòng bàn tay bay ra ngoài

Chỉ thấy Thiên địa linh khí xung quanh hai người vốn đã cực kì hỗn loạn nay dưới sự ảnh hưởng của Hồng Quân giới lại càng thêm hỗn loạn , từng đạo giao thoa mất thường có thể nhìn thấy được xuất hiện trước mắt hai người tản ra quang mang cổ quái trông giống như ánh hoa đăng khiến hai người thảm sợ hãi

Hồng quân giới mang theo một chút Hỗn Độn khí do Hồng Quân rót vào , màn theo uy thế vô cùng trong nháy mắt công kích không gian phía trên bên tay phải của Lục đạo luân hồi phảng phất như đánh vào bức tường ngăn cách nào đó . Năng lượng của Hồng Quân giới đánh vào chỗ nào chỗ ấy hiện lên một vòng xoáy tròn đồng thời từng đạo quang mang chói mắt hiện lên ngay tức khắc bao lấy Thiên tôn linh bảo kia . Đường như nó đang cố gắng giằng co với bức tường vô hình kia

Hồng Quân sắc mặt cực kì nghiêm túc , trong tay phảng phất có một đạo năng lượng rất nhỏ dùng để khống chế Hồng Quân giới , hai tay lơ lửng ra phía trước từng đạo năng lượng cổ quái ẩn chứa trong đó những ẩn quyết kì lạ cùng với quang mang mãnh liệt tiến vào trong Hồng Quân giới . Mỗi lần phát ra ẩn quyết năng lượng của Hồng Quân giới cùng theo đó mà gia tăng , trong thời gian này trông nó sáng rực như một mặt trời mang theo quang mang chói mắt

Huống Thiên Minh theo bàn tay không ngừng ẩn quyết của Hồng Quân để quan sát , chỉ thấy mỗi một cử động tay đều cực kì hợp lí

Hồng Quân giới không hổ là Thiên Tôn linh bảo , dưới tay Hồng Quân sử dụng cơ hồ không đến thời gian nửa nén nhang liền giống như xuyên thủng bức tường vô hình kia , trong bán kính hai thước thông đạo hai mặt dần dần hình thành

“ Thiên Minh , chuẩn bị cho tốt , chúng ta cần đem tất cả lực lượng bảo vệ quanh thân thể và nguyên thân nếu không khi tiến vào trong Tu La giới nguyên thân liền sẽ bị bức tường không gian này trấn nát , thân thể sẽ biến thành tro tàn !”

Huống Thiên Minh vừa bị Hồng Quân quát lập tức cũng bắt chước kết ấn , thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hồng Quân trong lòng hắn rất kiên định :

“ Tiểu Quân yên tâm , tất cả ta đều hiểu , ta sẽ đem toàn lực bảo vệ bản thân sẽ không gây khó khăn cho người đâu !”

Hồng Quân gật gật đầu trên trán cũng lấm tấm mồ hôi , lúc này cũng không để ý mà lau đi , quát lên một tiếng “ Chúng ta đi !” Thân ảnh lập tức xuất hiện tại phía trước bức tường vô hình kia , quang mang toàn thân chớp động trực tiếp cùng Hồng Quân giới chui vào thông đạo

Huống Thiên Minh thấy Hồng Quân di chuyển cũng không chút do dự , thân ảnh cũng chớp lên kim quang bộc phát theo phía sau Hồng Quân

Mà Hồng Quân giới vẫn như trước dưới sự điều khiển của Hồng Quân điên cuồng khoét sâu bên trong thông đạo , vách tường này phẳng phát như dải vô tận . Hai người ở trong đó không biết đã qua bao lâu nhưng cũng có thể ước tính chút ít , nhìn thân thể Hồng Quân không ngừng run rẩy Huống Thiên Minh trong lòng thầm kinh hãi tính toán nguyên lai hai người đã ở trong thông đạo này cũng đã nửa năm rồi

Thân thể bọn họ cũng dần dần thích ứng với áp lực và linh khí cổ quái trong thông đạo , nhưng vẫn như trước tiêu hao thể lực vô cùng , nếu không phải hai người đã tiếp cận cảnh giới chưởng khống giả công lực vô cùng sợ rằng khó có thể suy trì

Quang mang màu vàng xung quanh thân thể Huống Thiên Minh đã ảm đạm dần , lúc vừa mới tiến vào thông đạo thì kim quang rất sáng , sắc mặt bây giờ có chút trắng bệch . Chỉ là mỗi khi hắn nhìn thân thể Hồng Quân phía trước đang run rẩy , tâm trí dường như vô cùng kiên định thì liền lấy lại tinh thần bám sát theo sau

Phải biết rằng áp lực trên người của Hồng Quân lớn hơn rất nhiều Huống Thiên Minh , điều khiển Hồng Quân giới không ngừng đột phá bức tường đã hao tổn rất nhiều công lực của hắn , mà thân thể chống lại linh khí áp bức chung quanh cũng đã yếu đi rất nhiều . Nếu không phải Hồng Quân đã lĩnh ngộ một bộ phận Thiên đạo thì lúc này sớm đã bị khí tức cuồng ngạo trong thông đạo này nghiền cho nát bấy , đâu còn có thể cùng Huống Thiên Minh đi tiếp

Chẳng biết qua thời gian bao lâu , Huống Thiên Minh hai mắt đã mờ màng , đầu óc choáng váng không thể chịu đựng được nữa muốn dừng lại thì Hồng Quân đột nhiên vui vẻ hét lên “ Rốt cục cũng phá ra , thân mẫu ơi , chút nữa thì con đã ra người thiên cổ rồi !”

Dứt lời thân ảnh đột nhiên tăng tốc trong nháy mắt bay ra khỏi thông đạo . Nghe được thanh âm Hồng Quân , Huống Thiên Minh tâm thần chấn động cực kì phấn khởi cũng điên cuồng tăng tốc theo sau Hồng Quân bay ra ngoài

Một đạo quang mang chói mắt xuất hiện trước mặt hai người khiến cho đôi mắt vốn đã quen với bóng tối bên trong thông đạo nhưm nghiền lại . Phía trước là một toà núi cao , tốc độ hai người vẫn cực nhanh có vẻ như không hề phòng bên dưới hung hăng tiến lên phía trước

Oanh ! Một tiếng vang rất lớn vang vọng bốn phía , hai vệt lõm hình người xuất hiện trên núi

“Đau quá !” Qua hồi lâu , một thanh âm từ phần giữa ngọn núi vang lên , thân thể Hồng Quân đã xuất hiện phía trên ngọn núi cứ như vậy mà vừa lảo đảo vừa xoa đầu

Chỉ thấy trên trán hắn nổi lên một cục u đỏ chót , trong khi đó Huống Thiên Minh cũng đã bay lên thấy Hồng Quân như vậy thiếu chút nữa lại rơi xuống . Đường đường là cấp bậc Thiên tôn , có thể so với chưởng khống giả cao thủ lại đắm vào một toà núi làm cho mọc lên một cục u như vậy , quả thật khiến cho người ta chết cười !

Huống Thiên Minh ha ha cười to chỉ vào trán Hồng Quân

Hồng Quân tức giận đá Thiên Minh một cước , hậm hực :

“ Người thử tại cái thông đạo kia hai năm không ngừng sử dụng năng lượng xem , sợ rằng chưa tới đây đã chết ở bên trong rồi !”

“ Người nói cái gì ? ... Hai năm ?!” Huống Thiên Minh há mồm cứng lưỡi , nửa năm sau hắn đã không có cách nào tính toán được thời gian , cái tên Hồng Quân này thật là biến thái vẫn có thể trong tình trạng như vậy mà quan tâm đến thời gian nữa , quả thật khiến cho hắn không cách nào chấp nhận được !

297. Chương 52 : Tiến Nhập Tu La Giới

“ Không thể tưởng tượng được vượt qua bức tường đó lại gian nan như vậy , cũng khó trách lúc trước Thiên Mông sư phó không dám tùy tiện đi qua thông đạo , hiện nhiên cũng có thể xem là người không có pháp

bảo đủ sức để làm chuyện này ! Sợ rằng căn bản là trong lòng biết thông đạo này cực kì khó đi qua liền không muốn nỗ lực quá sức !”

Huống Thiên Minh trầm tư một lúc trong ánh mắt hiện lên vẻ kính nể nhìn Hồng Quân :

“ Người cũng thật là lợi hại a , Cha ta lúc trước cũng không dám làm chuyện này , cũng không nói cho người biết vậy mà cũng có thể thành công !”

Hồng Quân cười hắc hắc thân thể liền hạ xuống đất , cười :

“ Nhìn người vẫn còn có vài phần công lực , vậy bảo vệ cho ta khôi phục công lực !”

Huống Thiên Minh nhìn bờ biển phía xa xa gật đầu :

“ Không có vấn đề gì , từ hôm nay trở đi ta chính là hộ pháp của người , luôn bên cạnh người hộ vệ !”

Hồng Quân cười không để ý đến hắc liên nhắm mắt lập tức tiến vào trạng thái tu luyện

Chỉ thấy một loại linh khí kì lạ khi Hồng Quân vừa nhắm mắt lại liền vây quanh hắc liên . giống như một cái lồng khí bao phủ hắc liên trong đó thoát nhìn cực kì quái dị

Huống Thiên Minh cũng biết linh khí đó chính là Hỗn Độn khí , thoáng nhìn bốn phía cảm thấy trong không gian này tràn ngập Hỗn Độn khí dày đặc khiến cho hắc liên không khỏi thở dài !

Sóng Tử hải nhẹ nhàng vượt lên dốc đá , từ bốn hướng mà ập đến , một cỗ khí tức băng lãnh phát ra , Huống Thiên Minh vẫn chưa phát giác ra vẫn đắm chìm trong cảnh sắc đẹp đẽ nơi đây

Đây là một dốc núi , dưới đó là vô tận biển rộng , trí nhớ của Huống Thiên Minh nói cho hắc liên biết nơi này tại Thiên giới và Tu La giới gọi là Tử hải . Nghĩ đến Cha Thiên Môn đã không ngừng đánh khắp trong Thiên giới và Tu La giới Huống Thiên Minh không khỏi dấy lên tình cảm , sau bao năm rốt cục cũng đã tới quê hương của cha mình

Mùi vị quá khứ quá ư quen thuộc khiến Huống Thiên Minh không nhận được kinh ngạc chảy nước mắt , khuôn mặt anh tuấn vô cùng bây giờ lại mang theo hoài niệm và bi thương , đây là giai vị của quê hương a !

Quanh thân thể Hồng Quân dần dần tản ra ánh sáng thanh nhu , Huống Thiên Minh có thể cảm giác từng đạo lực lượng vô hình thay đổi trên người Hồng Quân , Huống Thiên Minh biết rõ hắc liên đã tiến vào trạng thái tĩnh lặng

Thoáng thu lại tâm tư , Huống Thiên Minh tiếp tục đưa thần thức phóng tra xa xa , chỉ thấy phía bên ngoài kia mây trầm dậm có một toà thành dày đặc tử khí , mùi máu tanh suýt khiến hắc liên ớn lạnh , kinh hãi vội vàng thu lại thần thức

“ Không thể tưởng tượng được thành trì này lại có sát khí mãnh liệt như vậy , chỉ có nơi nào có vô số người chết mới có sát khí mạnh như vậy a !” Huống Thiên Minh sắc mặt tái đi , loại cảm giác này khiến hắc liên có chút không thoải mái . Mặc dù hắc liên đã từng thống lĩnh cả Cương thi nhất tộc sát phạt nhiều lần , đã từng giết vô số người nhưng lúc này đứng trước toà thành như vậy sợ rằng còn kém xa

Đang kinh hãi đột nhiên Huống Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn về phía toà thành nọ , trong đôi mắt loé lên thần sắc càng sợ hãi , tinh quang đại thịnh

Xa xa Tử thành cao lớn âm trầm ngạo nghễ giữa sa mạc , phía nam giáp Tử hải , phía Bắc thì cơ hồ là vô tận sa mạc , thành trì này trông như tội ác chi thành của Tu La tộc vậy

Cửa thành vốn đang đóng chặt đột nhiên mở ra , mười binh lính trong thành đi ra rất nhanh bay tới Tử hải phía nam thành . Xa xa phía trước mười người , một kiều nữ yếu nhược đang khập khiễng cố chạy , đôi cánh màu đỏ hoà với màu phấn hồng , từ bóng lưng mà nhìn nàng ta chắc chắn là người Tu La tộc

Huống Thiên Minh phóng thần thức , hắc liên rất có hứng thú đánh giá về đàn bà , chỉ thấy nữ tử này khuôn mặt thanh tú , hai mắt hiện lên vẻ cứng cỏi , trên cánh tay xuaats hiện những vết thương đang chảy máu sâu đến tận xương , quần áo toàn thân rách nát chứng tỏ nàng ta đã phải chịu qua một phen gian khổ

Đuổi sát theo sau nàng là mười tên nam tử Tu La tộc mặt bùng bùng sát khí , quanh thân mỗi người đều tản ra mùi máu tươi nồng nặc , Huống Thiên Minh biết rõ những người này phải giết rất nhiều người mới có thể từ trong thân thể phát ra khí tức đáng sợ như vậy

Mười người vô thanh vô tức đuổi theo , một lời cũng không nói khiến người ta có cảm giác áp bách , với tốc độ của mười người này nhất định không lâu sẽ đuổi kịp nữ tử kia

Quả nhiên đúng như Huống Thiên Minh đoán , nữ tử Tu La tộc kia còn chưa kịp chạy đến vách núi đã bị mười người kia vây quanh , chỉ thấy tên nam tử đứng đầu trong số đó có bốn đôi cánh , nhìn nét mặt rất là kinh khủng

Hiện rõ sát ý nhìn nữ tử Tu La tộc kia , hần cười khinh miệt “ Tiệp nhân to gan , còn muốn chạy nữa không ? Làm tổn thương công tử lại còn muốn bỏ chạy , các huynh đệ giam ả lại , chúng ta phải trừng phạt một phen !”

Vừa nói trên mặt hần hiện lên nụ cười tục tĩu , chín người còn lại đều có ba đôi cánh trên mặt cũng hiện lên thần sắc hạ lưu , hiển nhiên đối với chuyện này rất là ... thuần thực

Nữ tử kia lạnh lùng nhìn mười người , bị khí tức cường đại của bọn họ vây quanh , nàng chỉ có ba đôi cánh căn bản không có cách nào thoát khỏi thiên la địa võng xung quanh . Nàng căn môi không có nói gì nữa trong tay một bả trường đao loé hàn quang đứng giữa mười người

“Giết !” Tu La nhân bốn cánh khẽ quát một tiếng , hai trong mười người cũng bay đến giống như chim ưng bắt thỏ đánh về phía nữ tử , mà dường như nàng ta bị khí tức của gã bốn cánh kia phong tỏa , lực lượng trong cơ thể không cách nào sử dụng chỉ cố sức huy động trường đao chống lại hai đạo kinh khí kia

Keng !

Một tiếng vang truyền vào trong tai Huống Thiên Minh , chỉ thấy trường đao trên tay nữ tử rơi xuống đất , trên người lại xuất hiện thêm hai vết thương , máu dọc theo cánh tay và ngực chảy ra , y phục trước ngực cũng rách nát , hai khoả bạch nhũ lồ lộ ra

Tu La nhân bốn cánh trợn trừng hai mắt nhìn trước ngực nữ tử , liếm môi phân phó “ Lấy hết quần áo ả cho ta , lão tử hôm nay muốn cho ả biết có những người không thể nhục mạ !”

Cũng chính là hai Tu La nhân lúc trước bay lên nay giữ chặt hai cánh tay nàng . Nữ tử vô lực đứng đó , hàn quang trong tay cuống quít chớp động , một lát sau bộ trang phục chỉ còn lại một nửa cũng bị tước mất , da thịt toàn thân trắng như tuyết khiến cho nam nhân Tu La tộc đứng xung quanh không nhìn được thay nhau nuốt nước miếng

Huống Thiên Minh vốn đang lạnh lùng quan sát mọi việc thấy cảnh này sát quang trong mắt bùng lên , chỉ thấy nam nhân bốn cánh kia không ngừng quan sát thân thể của nữ tử , khẽ cười :

“ Không hổ là cô nương đẹp nhất Tử thành , công tử đã không có phúc để hưởng thụ , ta Xích Viêm cũng là có phúc phận này !”

Dứt lời hần trừng mắt chín người cũng đang có bộ dáng háo sắc bên cạnh , nhẹ giọng :

“ Tránh sang một bên cho ta , chờ ta hưởng thụ rồi sẽ cho các ngươi một phần !”

Chín tên kia nghe thất vọng cũng hăng hắc cười tránh xuống chân núi , trong miệng đều thốt ra những từ không thể lọt vào tai , cùng đợi lão đại của bọn chúng đùa bốn với nữ tử kia

Thấy vậy , Huống Thiên Minh rốt cục không chịu được chỉ là Hồng Quân bây giờ đang bế quan , chín tên Tu La nhân ba cánh cách đây cũng không đến mười dặm , lúc nào cũng có thể tới đây khiến cho hần vừa phần nộ vừa không biết phải làm thế nào

Trong đầu hần hiện tại đang có sự đấu tranh kịch liệt , đột nhiên một thanh âm lạnh lùng từ bên cạnh vang lên “ Thiên Minh , đem bọn người kia toàn bộ giết hết !” Đúng là thanh âm của Hồng Quân . Nghe được Hồng Quân nói Huống Thiên Minh gật đầu ánh mắt bỗng chốc hiện ra vẻ lãnh khốc , thân ảnh loé lên nhảy mất đã xuất hiện trước mặt Tu La nhân bốn cánh kia

Tu La nhân bốn cánh hai tay chuẩn bị chạm vào hai khối bông đào kia đang muốn nhấp nháp một phen thì đột nhiên phát hiện một bóng đen xuất hiện trước mặt mình , bất ngờ nhảy lùi về phía sau

Huống Thiên Minh không để cho hắn có cơ hội định thần , kim quang trong tay loé lên lập tức máu từ người của gã bốn cánh kia phụt ra , thân thể bay lên không trung hoá thành khí khiến cho nữ tử ngã người ra

Đáng thương là gã Tu La bốn cánh kia ngay cả cơ hội kêu lên thảm tiết cũng không có , cứ như vậy bị Huống Thiên Minh giết chết , Kim quang rất nhanh vây lấy thân thể hắn cơ hồ không thể dừng lại liền biến mất không tung tích

Chín tên Tu La nhân phía xa xa cũng đã phát hiện nơi này có biến , thấy Huống Thiên Minh đột nhiên xuất hiện chín người đều chấn động điên cuồng chạy vội tới nơi này

Huống Thiên Minh phát tay xuất hiện một trường bào bao bọc lấy nữ tử , lạnh lùng :

“ Có thể đứng lên không ? Có thể thì đứng trốn đường sau lưng ta !”

Nữ tử ngẩng người ra , miễn cưỡng đứng lên , dưới lớp trường bào da thịt nàng trắng nõn đón ánh mặt trời cực kì chói mắt , Huống Thiên Minh quay đầu lại , nữ tử rất nhanh tới phía sau hắn

“ Các ngươi đều đi tìm chết !” Huống Thiên Minh lạnh lùng nhìn chín người đang chạy vội tới , thanh âm vừa dứt cũng không thấy động tác của hắn thế nào chín tên Tu La ba cánh kia trong nháy mắt đã vô lực lơ lửng trên không trung , một đạo lực lượng màu vàng quỷ dị bao quanh chín người đảo mắt đã hoá thành khói

...

Phía sau lại một mảng yên tĩnh , Huống Thiên Minh kinh ngạc quay đầu lại chỉ thấy nữ tử Tu La tộc kia miệng há hốc , đôi mắt mở to nhìn hắn . Thiên Minh sờ sờ trên mặt , tò mò tự hỏi “ Chẳng lẽ mặt ta có nhỏ sao ?”

Nữ tử đột nhiên cười khúc khích , lập tức phát giác một chuyện rất không phải , nghĩ đến nhìn không thấu người thanh niên trước mắt này nét mặt ửng hồng :

“ Cảm ơn ... người đã cứu ta !”

Huống Thiên Minh gật gật đầu , không chút khách khí :

“ Không có gì , nếu đã không nguy hiểm nữa thì nhanh chóng rời khỏi đây , bọn họ nhất định sẽ phái người đến truy giết cô nương !”

Nữ tử sắc mặt buồn rầu , trầm ngâm sau hồi lâu mới nói :

“ Ta là muốn cảm tạ ngươi , không có ngươi giúp sợ rằng ta sẽ rất thê thảm , đã như vậy ta trước tiên rời đi , đợi có cơ hội nhất định báo đáp ân tình này !”

Huống Thiên Minh liếc mắt nhìn nữ tử , chỉ thấy khuôn mặt nàng cực kì mỹ lệ nhưng lại mang theo nét buồn bã . Trong lòng cũng đoán được nàng có điều khó nói nhưng nghĩ đến Hồng Quân huynh đệ hắn bây giờ không biết thế nào thật sự không muốn nghĩ gì thêm , lắc đầu xoay người liền biến mất không còn bóng dáng !

298. Chương 53: Trù Hoa

Trong chốc lát, một đạo thân ảnh chợt xuất hiện tại vị trí nàng vừa mới đứng, đảo ánh mắt dò xét chung quanh một vòng, trầm tư suy nghĩ cảnh chia ly, nhìn về hướng đông hờ lạnh một tiếng, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

“Thế nào? Tưởng nhớ cô gái kia? Có phải đã yêu nàng rồi không?”

Hồng Quân đang chìm đắm trong tu luyện chợt tỉnh lại nhìn bộ dáng Huống Thiên Minh vẻ mặt buồn bực, hắc hắc cười.

“Không có, chỉ là vừa tới Tu La giới lại gặp phải loại chuyện này, trong lòng không tránh khỏi có chút không thoải mái mà thôi!” Huống Thiên Minh nét mặt bình thản, trong ánh mắt vẫn mang theo vẻ u buồn, ánh mắt xuyên qua thân thể Hồng Quân, nhìn về phương xa kia... nơi tòa thành tản phát ra mùi máu tanh, nói:

“Nếu như nói hình dáng cả Tu La giới đúng là như vậy, ta nghĩ, phụ thân ở trong cõi tam tối nhất định rất là khổ sở!” Hồng Quân thở dài, đi tới bên cạnh Huống Thiên Minh, thân thiết vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

“Thiên đạo tuần hoàn, có thiện tất có ác, có nhân ắt có quả, có lẽ cái tòa thành này chỉ là một cái sát phạt chi thành duy nhất trong Tu La giới, tội ác chi thành a!”

Huống Thiên Minh khổ sở gật gật đầu, trên mặt phủ lớp mây mù chưa tan, chỉ miễn cưỡng vừa cười vừa nói:

“Công lực của ngươi hoàn toàn hồi phục? Vậy cũng có phần quá khoa trương rồi a!”

Nghĩ đến Hồng Quân tiêu hao nhiều nguyên khí như thế, thân thể suy sụp như thế, lại mau chóng khôi phục nguyên khí như vậy, điều này quả thực đúng là chuyện hoang đường! Hồng Quân lắc đầu nói:

“Chỉ là khôi phục chút khí lực dùng để chạy trốn mà thôi, muốn hoàn toàn khôi phục, không có nửa năm thời gian căn bản không cách nào làm được. Chúng ta còn phải đi tìm phụ thân, làm sao có thể mất thời gian ở chỗ này trì hoãn nửa năm!”

Huống Thiên Minh nghĩ đến nhiệm vụ của hai người chuyển này, không khỏi bất đắc dĩ gật đầu nói:

“Chúng ta ở đây nên hành động như thế nào?”

“Trước tiên tới cái thành kia dò la tình hình, nhìn dáng vẻ kia, trong thành tất nhiên rất là hỗn loạn, chúng ta cũng có thể nhân cơ hội tìm hiểu cho rõ ràng tình hình của Tu La giới ngày nay!” Hồng Quân vừa nói, hai mắt đột nhiên bùng phát ra quang mang rực sáng, quay nhìn bên bờ Tử Hải lạnh lùng quát:

“Là ai lén lén lút lút trốn ở đó? Nếu không ra, đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Vừa nói, trong tay quang mang chợt lóe, vừa muốn phóng kinh khí đánh ra. Huống Thiên Minh quay đầu lại, chợt nhíu mày, đưa tay ngăn cản Hồng Quân chuẩn bị phát kinh khí ra, lạnh lùng nhìn nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hai người, quát:

“Ngươi còn quay lại làm gì?”

Chỉ thấy nàng ta cầm nhỏ, tướng mạo vô cùng xinh đẹp khiến cho người ta nhìn thấy liền sinh lòng yêu mến, đôi cánh phản hồng sắc sau lưng nàng, lại không biểu hiện phản cảm chút nào, giờ phút này nghe lời nói lạnh lùng của Huống Thiên Minh, không khỏi lộ vẻ bi thương trên nét mặt:

“Ta... là tới cảm ơn ngươi!”

Huống Thiên Minh trong lòng hơi có chút cảm giác khác lạ, nhưng đang ở trước mặt Hồng Quân tự nhiên sẽ không có hiển lộ ra, thấy nữ tử lộ dáng vẻ đáng thương, hắn lạnh lùng nói:

“Bây giờ tạ ơn xong, ngươi cũng nên rời khỏi nơi này đi!”

Nữ tử sắc mặt buồn bã, kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ của Huống Thiên Minh, thở dài, lắc đầu nói:

“Đúng vậy, ta nên rời đi, hết sức cảm ơn ngươi cứu... Hẹn gặp lại!”

Dứt lời, thân ảnh chợt lóe, liền muốn rời khỏi nơi này. Hồng Quân đột nhiên ra tay, một đạo vàng sáng bao trùm nữ tử lại, kéo cô nàng đang bàng hoàng kinh ngạc đến trước mặt hai người, cười hì hì nói:

“Ta còn chưa có đồng ý cho ngươi rời đi, ngươi đã muốn đi sao?”

Nữ tử thấy Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh đứng chung một chỗ, trong lòng tất nhiên có thể nhìn ra được quan hệ của hai người không tầm thường, thấy Hồng Quân vừa cười vừa quay lưng về Huống Thiên Minh nháy nháy mắt, trong lòng biết hắn có ý định giúp mình, nét mặt lập tức giãn ra cười nói:

“Cũng cảm ơn ngươi, nếu không có việc gì, ta đây có thể rời đi chứ?”

Huống Thiên Minh thấy Hồng Quân ra tay ngăn cản nữ tử lại, trong lòng không khỏi cực kỳ buồn bực, chỉ là dù sao chuyện này hết thảy đều phải nghe theo sự an bài của hắn, vì thế cũng không có nhiều lời gạ hỏi, chỉ thần nhiên liếc nhìn nữ tử một cái.

“Rời đi? Chẳng lẽ ngươi không muốn đồng hành cùng chúng ta một đoạn đường sao? Hình như phía sau có Tu La nhân đang đuổi giết ngươi a!” Hồng Quân ra vẻ kinh ngạc la lớn: “Cái tên Tu La nhân kia tu vi rất cao, đuổi theo ngươi, ngươi nhất định không cách nào chạy thoát!”

Nữ tử cắn môi, nhìn thấy thần sắc Huống Thiên Minh lạnh lùng, trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói:

“Ta ở đây cũng chỉ gây thêm phiền toái cho các ngươi, sớm muộn gì cũng phải chết, thoải mái mà chết cũng tốt.

Vừa nói, trong khóe mắt xinh đẹp ứa nước mắt ra, ngơ ngẩn nhìn Huống Thiên Minh, hiển nhiên là chờ thái độ biểu hiện của hắn.

Hồng Quân lúc này nhìn thấy sao còn không hiểu ý tứ của nữ tử, nhẹ huých Huống Thiên Minh một cái, cười nói:

“Thật nhìn không ra tên tiểu tử ngươi sức quyến rũ cũng không nhỏ, cô gái này tâm địa không tệ, chúng ta hãy để nàng cùng theo đi, thuận tiện còn có thể thông qua nàng hiểu rõ một chút hiện trạng của Tu La giới!”

Huống Thiên Minh gặp phải Hồng Quân nói ra như vậy, trong lòng tất nhiên không biết làm sao, lạnh lùng nhìn nữ tử một hồi mới lên tiếng nói:

“Ngươi theo chúng ta đi!”

Nói xong, cũng không để ý tới Hồng Quân, xoay người hướng tòa thành kia bước đi. Hồng Quân cười cười cũng không để ý ngược lại đi tới bên cạnh nữ tử, nhẹ giọng nói:

“Đưa tay phải của ngươi!”

Nữ tử không rõ ý của hắn, nhưng thấy hắn vừa mới nói giúp mình cũng không có ác ý, do dự một chút, liền đỏ mặt đưa cánh tay phải ra. Hồng Quân nghiêm sắc mặt, ngay lập tức quang mang phóng ra, một đạo lực lượng vô hình trong nháy mắt thông qua cánh tay nữ tử tiến vào trong cơ thể của nàng!

“A!” Nữ tử kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân phảng phất như đang ngâm mình trong dòng nước trong lành thật thanh thần thoải mái, bởi vì bị thương mà ngực vốn hơi ngọt ngào khó chịu và đan điền lập tức có chuyển biến hết sức tốt đẹp, không nhận được kinh ngạc liếc nhìn Hồng Quân, hỏi:

“Đây là cái lực lượng gì. Thật là thoải mái!”

Sau khi Hồng Quân truyền đạo lực lượng kia vào nữ tử, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, nhắm mắt vận hành công quyết trong chốc lát, mới khôi phục lại bình thường, thần nhiên cười nói:

“Không có gì, chỉ là thấy ngươi bị thương không nhẹ, để không ảnh hưởng đến chúng ta đang gấp rút lên đường, không thể làm gì khác hơn là hao phí chút nguyên khí chữa thương cho ngươi!” Nữ tử cảm kích nhìn Hồng Quân, lúc này Huống Thiên Minh đã ngừng lại ở phía trước, nhìn hai người lạnh lùng nói:

“Tiểu Quân, chúng ta phải nhanh lên, hướng tây hình như có rất nhiều người rất hùng mạnh đang tiến về phía chúng ta!”

Hồng Quân hít sâu một hơi, hai mắt giống như thủy tinh trong suốt, trong nháy mắt tản mát ra quang mang năm màu, nhìn hướng tây một hồi lâu, mới cười nói:

“Là hai người lực lượng cường đại, trong đó một người ta bây giờ đúng là vô pháp đối phó, cho dù ta và ngươi hai người liên thủ, chỉ sợ cũng không thể đối phó với hắn!”

Huống Thiên Minh cả kinh, trên mặt lộ ra thần sắc cẩn thận, căng thẳng nói:

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Hồng Quân liếc nhìn nữ tử, nhẹ giọng nói:

“Vừa mới giao tiếp, ta đã thông qua thiên địa truyền thiện ý đến hai người bọn họ, còn như bọn họ như thế nào, không phải chúng ta có thể biết được, bình tới thì tướng đỡ, nước đến thì dùng đất ngăn chặn, với tu vi của ta và người, ở chỗ này thì cũng bất kể hần như thế nào!”

Huống Thiên Minh gật gật đầu, vỗ trán cười nói:

“Là ta thất thố rồi, huống chi còn có Tần bá phụ ở chỗ này, một khi tìm được ông, sợ rằng trong hai giới kia cũng không có người nào có thể kham nổi cùng ông chiến đấu một trận!”

Hồng Quân gật gật đầu, nói:

“Đúng rồi, tên của người gọi là gì? Đến bây giờ còn chưa biết tên của người!”

299. Chương 54: Ly Khai Tử Dục Thành

Hắc động đó dường như không đáy, bất luận Tần Vũ hấp thụ vào bao nhiêu Hỗn Độn nguyên khí, toàn bộ đều bị nó thôn phệ vào trong, khiến cho trong đan điền Tần Vũ một tia lực lượng cũng bảo tồn không được.

Tần Vũ có chút buồn bực nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: ‘Cái dòng xoáy kia trong đan điền lẽ nào đúng là dòng xoáy của Lục đạo Luân Hồi sao? Làm sao tiêu hao nguyên khí như thế?’

Trong lòng do dự buồn bực, Tinh Thần quyết lại vẫn không ngừng vận hành, bốn phía Hỗn Độn nguyên khí trong thiên địa điên cuồng dũng mãnh nhập vào trong cơ thể, khiến cho kinh mạch lớn rộng của hắn cũng có hơi bị căng phồng đau nhức.

Bỗng dưng, trong lòng hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, tựa hồ như đã nhận ra cái gì, hai mắt chợt bừng mở nhìn về hướng Tu La giới, dường như thấy được điều gì.

Trầm mặc một lát, Tinh Thần quyết trong cơ thể đã tự động vận hành chậm chậm lại, không mấy may ảnh hưởng đến luồng suy tư của hắn, Tần Vũ trên mặt phủ lên dáng tươi cười, lẩm bẩm: ‘Chẳng lẽ là Sương nhi tới. Bằng không ta sao lại có cảm giác cổ quái như thế chứ?’

Lắc lắc đầu, hắn thở dài đứng dậy, đẩy cánh cửa đá mật thất ra, Mục Thiên đang chờ trước cửa.

“Đại nhân, chúng ta đã tìm kiếm rất lâu, toàn bộ dân chúng trong Tử Dục thành hầu như đều dò xét một lần, nhưng vẫn không có chút kết quả nào, tiếp đến nên làm gì đây?” Mục Thiên nhăn mặt, nghĩ đến rất nhiều năm qua, ba người âm thầm tra xét, lục soát đảo lộn toàn bộ cả Tử Dục thành, nhưng vẫn không thu được gì, thực khiến cho ba người nhụt lòng nản chí.

Tần Vũ lại không giống hai người trên mặt chứa đầy vẻ bất đắc dĩ, mà trên gương mặt anh tuấn bình thản lộ ra một tia cổ vũ tươi cười, khẽ nói:

“Tiếp theo đương nhiên là rời khỏi nơi đây, quá trình tìm người cũng là rèn luyện chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể giữ được tâm trạng ổn định, tâm tình cũng sẽ có điều nâng cao. Thông báo cho Tình nhi, thu xếp vật dụng, chúng ta rời khỏi nơi này thôi!”

Mục Thiên mặt toát ra vẻ vui sướng, có thể ly khai nơi này là mong ước lớn nhất của hắn, từ lúc theo Tần Vũ đến đây tìm kiếm người, vẫn không dám gặp mặt đám quen biết ở Trường lão đường, chỉ lo sẽ có điều bất tiện, thêm nữa cánh phải hắn bị phá hỏng, thực sự không còn mặt mũi cùng cổ nhân gặp lại. Vì thế tại trong Tử Dục thành hắn rất thấp giọng lẫn tránh, không dám ngẩng cao đầu hiên ngang đi lại. Tần Vũ vừa dứt lời, Mục Thiên đã không còn nhìn thấy tung tích, đã rời đi tìm Tình nhi.

Thấy dáng dấp Mục Thiên vội vàng như vậy, Tần Vũ không khỏi bật cười, nghĩ đến hắn cùng mình tìm kiếm đám người Tư nhi, lại không có đầu mối nào, nhất định đã có chút phiền muộn khó chịu, hôm nay có thể rời đi, tâm tình của hắn tất nhiên cũng tốt hơn!

Khi nhìn thấy dáng dấp Tình nhi cũng là vẻ mặt hết sức ngạc nhiên mừng rỡ, Tần Vũ cười hắc hắc, trong lòng nổi lên cảm giác ấm áp, nhẹ giọng nhìn hai người nói:

“Chúng ta lập tức rời đi thôi, trước tiên đi Thủy Dục thành, Cam Vân ở đó phỏng chừng cũng chờ đợi sót ruột rồi!” Hai người vội không ngừng gật gật đầu đáp ứng, hận không thể lập tức bay đi.

Tần Vũ lắc đầu mỉm cười, thân ảnh chợt lóe, tức khắc bay khỏi sân nhà. Hai người lập tức cùng nhìn nhau cười, thở phào theo sau hắn rời khỏi nơi này.

Ba người ở căn nhà đó chính là đám người Tần Vũ lần đầu đi tới Tử Dục thành, Trịnh Triết vì bọn họ phân phối nhà ở, từ khi bọn họ rời đi, căn nhà cũng không người ở, luôn để trống chờ đến khi Tần Vũ trở về mới có hơi người.

Mà Tử Dục Thiên Vương không có tâm tư để ý tới nơi này, hơn nữa Tần Vũ lần này trở về cũng không có ác ý, Đế quân cũng đã hạ đạt mệnh lệnh, vì bọn họ hỗ trợ còn không kịp, tự mình cũng sẽ không tự tìm khổ cho mình.

Ngay lúc ba người vừa rời khỏi Tử Dục thành, Tử Dục Thiên Vương đang dựa trên ghế ở phòng khách trong tai truyền đến tiếng truyền âm của Tần Vũ: “Tần mỗ đi đây, ân tình của Thiên Vương, chờ ngày sau sẽ báo đáp!”

Bị thanh âm này làm kinh ngạc một chút, Tử Dục Thiên Vương hầu như từ trên ghế nhảy dựng lên, trong lòng thất kinh Tần Vũ thực lực thật phi phàm, vậy mà vô thanh vô tức truyền âm cho mình, thần niệm đảo qua, trong thành đã không còn ba bóng dáng bọn hắn, thần sắc không khỏi phức tạp nhìn phương bắc thảo nguyên, trầm trầm: “Tu vi của Tần Vũ tiến bộ đúng là nhanh thần tốc như vậy, xem ra không bao lâu, Đế quân liền sẽ không còn tịch mịch nữa rồi!”

Mà ở trung tâm thảo nguyên, trên đỉnh núi Thiên Đế, Thiên giới chí tôn hoàng giả Đế Thích Thiên tóc vàng tung bay lúc này đang ung dung tựa ở trên ghế, phía sau hai nữ tử Tu La tộc điểm lệ với vẻ oán hờn đang nhẹ dậm lưng cho hắn, nét mặt hắn lộ dáng sẵn khoái.

“Đế quân, Tần Vũ bọn họ ly khai Tử Dục thành!” Phía dưới, một vị trung niên nam tử cung kính hành lễ lên tiếng, phía sau hiện lộ sáu đôi cánh, một đám hơi mờ bao phủ chung quanh hắn, khiến cho gương mặt của hắn khi ẩn khi hiện nhìn không rõ lắm.

Đế Thích Thiên hồ hững ‘Ân’ một tiếng, quay nhìn nam tử phía dưới nói:

“Thủy Dục, trong Thiên Thần điện linh ngộ được nhiều ít?”

Trung niên nam tử đó cũng là Thủy Dục thành thành chủ, Thủy Dục Thiên Vương trong Thiên giới bát đại Thiên Vương. Nghe câu hỏi của Đế Thích Thiên, hơi nước quanh mình hắn thoáng lay động một chút, thanh âm cung kính đáp:

“Khởi bẩm Đế quân, thuộc hạ tư chất dần dần, chỉ là đem kỹ năng nguyên lực thủy tính trong cơ thể một lần nữa tiến hành nâng cao tồn trữ, tu vi hôm nay không có nâng cao, trái lại giảm xuống rất nhiều, quan sát thấy đã đạt được sáu cánh hạ giai!”

Đế Thích Thiên thoả mãn gật đầu, kim quang trong đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn Thủy Dục Thiên Vương, khẽ cười nói:

“Như vậy rất tốt, ta lại chỉ lo bọn Thiên Vương các ngươi không biết đường tiến thoái, cho rằng vào trong Thiên Thần điện liền phải nhanh chóng nâng cao tu vi lực lượng, không nghĩ tới ngươi thật rất thông minh!” Thủy Dục Thiên Vương cung kính cúi đầu, cảm kích nói:

“Đế quân đại ân!”

Đế Thích Thiên phát tay, cười nói:

“Không cần khách sáo như thế, chỉ cần ngươi trở lại cố gắng tu luyện cho tốt, xem ra không bao lâu, thì có thể nhìn được điều kỳ diệu của bảy cánh, đến lúc đó ngươi sẽ biết, cái Thiên này thật sự rộng lớn cao xa biết bao!”

Nói xong, nét mặt hắn nghiêm nghị chỉ tay lên trời, một mảng trời màu lam kỳ dị chợt xuất hiện trên bầu trời đại điện, nguyên vốn trên đỉnh chớp đại điện đen nhánh toàn bộ hóa thành hư huyền, có thể thấy rõ ràng bầu trời xanh lam cùng từng đám từng đám mây trắng trôi bồng bềnh.

Thủy Dục Thiên Vương khát khao nhìn lên bầu trời, trong mắt hiện ra ánh nồng cháy, bỗng nhiên quỳ một gối xuống, kiên định nói:

“Ồ trong lòng Thủy Dục, Đế quân chính là Thiên, Thủy Dục ước nguyện vĩnh viễn đi theo bước chân của Đế quân, thề sống chết không rời!”

Đế Thích Thiên thoả mãn gật gật đầu, khẽ cười nói:

“Người không phải trong lòng đang vô cùng kinh ngạc, ta vì sao không để ý tới hành tung của đám người Tần Vũ?”

Thủy Dục hơi sửng sốt, không biết Đế quân vì sao hỏi như vậy, nhưng vẫn nghi hoặc gật đầu, buồn bực nói:

“Cửu tinh liên châu đã xuất hiện, dấu hiệu đã chỉ ra đúng chỗ của Tần Vũ, Đế quân hôm nay không nhân dịp hắc chưa mọc lông mọc cánh là lúc hủy diệt hắc, lại còn phải cung cấp hết thảy mọi phương tiện, trong lòng thuộc hạ thực không nghĩ ra!”

“Ha Ha!” Đế Thích Thiên chợt đứng dậy, hai nữ tử Tu La tộc phía sau phảng phất bị đẩy bật ra tung bay đến góc bên trái xa của đại điện. Chỉ thấy hắc toàn thân tản ra quang mang kim sắc, một cỗ khí tức cực độ trang nghiêm uy mãnh từ trên người hắc phát ra, khiến cho Thủy Dục Thiên Vương cùng với hai nữ tử Tu La tộc kia đều không thể ngẩng đầu lên được.

“Ta Đế Thích Thiên khi từ trong tay tiền nhiệm Đế quân tiếp nhận Thiên nhân bộ tộc, đã từng phát thệ với hắc: ‘Dẫn dắt Thiên nhân bộ tộc hướng tới huy hoàng vĩnh cửu!’” Đế Thích Thiên chấp tay mà đứng, mái tóc vàng dài không gió mà lay, thoát nhìn cực kỳ uy nghiêm, thanh âm hắc truyền rõ ràng vào trong tai ba người, một cỗ khí phách khiến cho người ta có loại cảm giác áp bức: “Chỉ là, khi ta gặp được Thiên Mông, liền sau đó mơ hồ nhìn thấy con đường đến Thiên đạo, chúng ta đứng đầu cái gọi là Thiên này, đúng là không cho phép Thiên nhân bộ tộc một mình chiếm lấy toàn bộ không gian!”

“Vì thế, khi Thiên Mông thất tung, ta không có dẫn người sát nhập vào Tu La giới, mà là không ngừng phái các người đi cướp đoạt nữ nhân của bọn họ, đi giết sạch hài tử của bọn họ...”

Đế Thích Thiên liếc nhìn sắc mặt bi phẫn của hai nữ tử, khinh thường nói:

“Ta cũng muốn nhìn thử xem, Tu La tộc có bao nhiêu người đủ cho chúng ta chậm rãi tàn sát, một ngày nào đó, sẽ đem bọn họ đuổi tận giết tuyệt! Đến lúc đó chỉ để lại nữ nhân của bọn họ, cũng muốn nhìn thử xem cái Thiên này có thể làm gì ta?”

Đế quân của Thiên nhân tộc, nói đến chính là Đế Hoàng có khí thế bề ngễ thiên hạ một cỗ khí tức cường đại thoáng ẩn thoáng hiện khiến cho Thủy Dục bất giác quỳ hai gối trên mặt đất, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh, càng không nói đến lúc này ngẩng đầu đối mặt!

Đế Thích Thiên ánh mắt uy nghiêm quay đầu về hướng hai nữ tử Tu La tộc trong góc, chỉ thấy hai nữ tử đó trong nháy mắt liền hóa thành tro tàn, vô tung vô tích, nhìn Thủy Dục Thiên Vương nói:

“Nữ nhân, quyền thế, đối với chúng ta những thứ này tưởng muốn truy cầu trong thiên địa tồn tại cường đại nhất, căn bản đúng là hư huyền, chúng ta muốn chính là lực lượng! Mà Tần Vũ, thì sẽ là ma đao thạch lớn nhất của ta, tuy rằng cần một đoạn thời gian đợi hắc trưởng thành, thế nhưng ta cũng không chú ý đối với hắc đi đâu làm gì, truyền lệnh xuống, thông báo cho cửu thành, mọi người đều không được đối với Tần Vũ có một chút sơ xuất thất lễ, bằng không, giết không tha!”

Ngoài Đại điện rền vang tiếng đáp ứng, nhiều đạo quang mang lóe sáng, trong nháy mắt không còn hình bóng. Thủy Dục nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên trán đã rịn đầy mồ hôi, hô hấp hơi dồn dập đứng lên.

“Có hai người khách có ý tứ sắp đến đây, ta nghĩ, trước khi cùng với Tần quyết đấu, bọn họ hai người sẽ là món đồ chơi tốt nhất của Đế Thích Thiên ta!”

Theo thanh âm dội xuống, thân ảnh Đế Thích Thiên dần dần mờ mờ ảo ảo, khi Thủy Dục Thiên Vương ngẩng đầu nhìn lại thì đã không còn hình bóng hắc.

“Cung tống Đế quân!” Thủy Dục Thiên Vương kéo dài giọng, trong lòng thâm kinh hãi tu vi của Đế quân thực sự quá mức kinh khủng, lại có thể khiến cho hắc ngay cả công lực đều không thể đề tỵ. Nghĩ đến nếu như vừa rồi Đế quân lệnh cho hắc tự sát, chỉ sợ cũng khó có thể chống cự, trong lòng không khỏi khiếp đảm lo sợ.

Âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, Thủy Dực Thiên Vương phát giác sau lưng đã thấm đẫm nước, thân ảnh cũng đột nhiên tiêu thất tại trong đại điện không còn hình bóng!

-o-o-o-

Bên ngoài Tử Thành, Huống Thiên Minh vẻ mặt nghiêm túc thân thiết nhìn Hồng Quân, chỉ thấy Hồng Quân chậm rãi mở mắt, một đạo tinh quang xẹt qua, đúng là khiến hắn không dám đối mặt.

“Thế nào? Có nắm chắc không?” Huống Thiên Minh nhìn thành tường Tử Thành cao dày và quân sĩ Tu La tộc qua lại trên mặt thành tuần tra, nhàn nhạt hỏi.

Hồng Quân gật đầu, hít một hơi thật sâu, nói:

“Hắn là không thành vấn đề, đợi các người núp vào trong Hồng Quân giới, ta một mình một người hành động cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều!”

Hai người đồng thời gật đầu, Hồng Quân xuất ra Hồng Quân giới, trong nháy mắt đem hai người thu nhập vào trong đó, thân ảnh chợt lóe, liền nhắm phía tường thành đó lên vào!

300. Chương 55: Thủy Dực Thành Ngoại

Hồng Quân đem Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi thu nhập vào trong Hồng Quân giới, thân ảnh đứng tại chỗ đột nhiên càng lúc càng mờ dần, thoáng chốc đã tan vào trong không khí, còn Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi lúc này cũng sắc mặt phức tạp đứng trong hư không sương mù mờ ảo của pháp bảo quan sát chung quanh giống như một không gian mới trong lòng cực kỳ chấn động.

“Tiểu quân đúng là lợi hại như vậy. Pháp bảo đẳng cấp Thiên Tôn a. Quả nhiên không giống người bình thường.” Huống Thiên Minh cảm nhận được thiên địa chung quanh linh khí nồng nặc, sắc mặt phức tạp lắm bầm tự nói trong lòng nhận thức đối với Hồng Quân càng thêm sâu sắc.

Trong Tử thành, thành chủ phủ hào hoa xa xỉ.

“Ha ha Dạ Sắc đội trưởng, hoan nghênh người đến, đi đường khổ cực rồi.”

Hơn mười nữ tử Tu La tộc khuôn mặt xinh đẹp đang ở trong đại điện múa vũ điệu mê người, ngồi trên chiếc ghế cao to, một gã nam tử cao gầy tướng mạo rất xấu xí cười lớn giơ chén rượu trong tay lên. Quay nhìn đám người phía dưới cười nói.

Mà hơn mười người ngồi phía dưới thân mặc khôi giáp, trên mặt đáng cười mang theo ánh mắt si mê nhìn các nữ nhân đang múa giữa đại điện, vẻ mặt nóng cháy, đoàn người này chính là Dạ Xoa và vị lão đại kia cùng đám người của hắn. Chỉ thấy ngoại trừ hai người đều là nam cánh ra, các tên thủ hạ khác ít nhất cũng đạt được ba đôi cánh, tuy rằng đội ngũ chỉ có hơn mười người, nhưng thực lực cũng không thể coi thường.

Lão đại của Dạ Xoa, cũng chính là nam tử được nam tử cao gầy gọi là Dạ Sắc đội trưởng cũng cười đứng dậy, giơ chén rượu to lớn trong tay lên quay sang nam tử cao gầy nói:

“Chuyến này đi mấy năm, rốt cục tới được đây, đầu tiên cảm tạ Thượng Phổ thành chủ đã nhiệt tình tiếp đãi chúng ta.” Dứt lời, uống cạn rượu huyết hồng sắc trong chung, bồi bàn ở một bên vội vã rót đầy chung. Chỉ nghe hắn nói tiếp: “Các huynh đệ trên đường đi phòng bị nghiêm mật, mấy năm nay thực sự khổ cực, mồm miêng cũng lạt lẻo, hôm nay tới đây, vậy là tốt rồi nên thả lỏng một chút, chúng ta không say không nghỉ.”

“Không say không nghỉ.” Mọi người cùng hét lớn lên. Bầu không khí trong đại điện nhất thời nhiệt liệt hẳn lên chén chạm nhau chan chác, tiếng nói cười hân hoan, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Trên tường thành, từng đội từng đội quân sĩ nghiêm túc qua lại tuần tra.

Dưới bóng đêm trong vòng trăm dặm vùng đất bằng phẳng ngoài thành, một mảnh tĩnh mịch không có sự sống, thân ảnh Hồng Quân bỗng xuất hiện tại dưới tường thành. Lợi dụng lúc quân sĩ hai đội Tu La tộc xen kẽ bước qua, thân ảnh hắn thoáng một cái thuận di đi qua giữa khe hở, lọt vào trong tường thành.

Quân sĩ Tu La tộc tuần tra đó, đi đầu chính là một tên nam tử Tu La tộc ba đôi cánh cảm nhận được một làn gió lạnh thổi qua cổ. Cố nén lại cơn rung mình nhìn người bên cạnh nói:

“Dường như có điều gì không đúng, ta sao có cảm giác có người lướt qua bên người chúng ta?” Nam tử bên cạnh đồng dạng là ba đôi cánh. Chỉ nghe hần tức giận nói:

“Có cái rắm. Mắt của ngươi quá rồi, từ lâu đã nói với ngươi, không nên lãng phí thời gian trên người những nữ nhân đó. Người xem nhìn bộ dáng người hiện tại, thời gian tu vi mười năm một chút cũng không có tiến bộ.” Người nọ ngượng ngùng cười, ngoái đầu nhìn một vòng nghi nghi ngờ ngờ, mới lúng ta lúng túng nói:

“Lão tử chỉ thích cái khoản này, ngươi cũng không phải không biết. Quên đi. Không nói nữa. Giao ban, ta phải quay về bồi tiếp mỹ nữ.” Nói xong, dẫn tiểu đội phía sau rất nhanh rời khỏi tường thành, hướng bên trong thành bước đi.

Tử thành về đêm không ai đi lại trên đường, tựa như tại đây quản lý vô cùng nghiêm ngặt.

Hồng Quân vừa nói chuyện với Lãnh Diễm Phi bên trong Hồng Quân giới, vừa dựa theo chỉ dẫn của nàng rất nhanh ẩn mình đi tới phía trước. Chỉ chốc lát, đã đi tới một khu nhà cửa ở thành tây.

“Đây là cái địa phương gì?”

Căn nhà rất lớn, lại có một cái tiểu hồ, ánh sáng ban đêm chiếu rọi xuống, sóng gợn trong veo, bên bờ tiểu hồ cây cối xanh um, Hồng Quân vừa quan sát bốn phía cảnh đêm tuyệt vời dưới ánh sáng mờ ảo lộ ra vẻ tĩnh mịch khác thường, vừa vô cùng kinh ngạc nhìn Lãnh Diễm Phi, trong lòng quả thực kinh ngạc nữ tử này bị người của Tử thành truy sát, vậy mà lại có nơi ở tốt như vậy.

Lãnh Diễm Phi cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của Hồng Quân, sắc mặt thanh khiết xinh đẹp đỏ lên, nhẹ giọng nói:

“Đây là nơi ở của ta. Thường ngày rất là thanh tịnh...”

“Nơi ở của ngươi?” Huống Thiên Minh trong lòng cũng là buồn bực đến cực điểm, nữ tử này ở trong Tử thành có được chỗ ở tốt như vậy. Thân phận cũng nhất định là không thấp, làm sao lại bị người truy sát tới nỗi thảm hại như vậy.

“Đúng vậy, là chỗ ở của ta. Chính là Thượng Phổ thành chủ đặc biệt ban thưởng.” Lãnh Diễm Phi sắc mặt chợt buồn bã, nói tiếp:

“Thực ra trước đây rất lâu ta đã dò hỏi biết được Thượng Phổ đối với ta có điều tính toán. Thế nhưng với chúng ta những người bị Tu La tộc vứt bỏ này, hoàn toàn không có chút danh dự nào đáng nói. Có thể có người âm thầm đến giúp đỡ, tất nhiên là cầu còn không được.” Nàng hơi ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt Huống Thiên Minh hiện lên một vẻ xem thường trong lòng càng buồn bã đến cực điểm:

“Nếu như không phải nhiều năm qua ta từ đầu đến cuối ẩn nấu bẻ quan tu luyện. Sợ rằng sớm đã bị Thượng Phổ đoạt mất cái thanh bạch rồi. Mặc dù là như vậy, cũng khó mà trốn tránh sự quấy rầy của hắn.” Hồng Quân gật gật đầu, sắc mặt như chợt tỉnh, vỗ vỗ vai Huống Thiên Minh, nhìn Lãnh Diễm Phi thoải mái nói:

“Sự việc đã qua rồi cũng không cần phải nhắc đến nữa, kẻ gây ra bị thương không nói, còn muốn làm cho người hiểu lầm.” Trong ánh mắt mang theo thần sắc trêu chọc liếc nhìn Huống Thiên Minh.

Uốn mình vặn lưng, khẽ cười nói:

“Nơi này cảnh vật quả nhiên tuyệt đẹp, cùng với gương mặt xinh đẹp của Diễm Phi thật phù hợp. Xem ra Thượng Phổ cũng không phải là nhân vật đơn giản.”

Huống Thiên Minh mặt nghiêm lạnh, trước sau không nói lời nào, Lãnh Diễm Phi thấy Hồng Quân có ý định vì nàng khuyên giải, liền khẽ cười nói:

“Thượng Phổ trăm năm qua thường xuyên phái người tặng ta lễ vật, ta trong lúc nhàn rỗi, liền gom lại một chỗ. Cho nên mới hình thành quang cảnh ngày nay. Được rồi, ta dẫn các người đi nghỉ ngơi trước đã, đợi ngày mai lại tìm hiểu tiếp!” Hồng Quân cười nói:

“Đừng vội! Ở đây tuy rằng rất ít người đến. Nhưng hôm nay người đã là người bị Tử thành đuổi bắt, sợ rằng cũng không được thanh thản lắm. Ta trước tiên ở đây bố trí một chút sau đó hãy nghỉ ngơi, người dẫn Thiên Minh đi nghỉ ngơi trước đi.” Huống Thiên Minh thần sắc lạnh lùng chợt sững lại, nhìn Hồng Quân nói:

“Ta ở đây với người.” Lãnh Diễm Phỉ ánh mắt buồn bã, miễn cưỡng vừa cười vừa nói:

“Ta cũng ở đây xem thử Hồng Quân đại ca sắp bố trí như thế nào chứ!” Hồng Quân khoát tay áo, nhìn Huống Thiên Minh hai người nói:

“Có cái gì hay mà nhìn, đây là bí pháp gia truyền của ta, các người không được ở một bên quấy rầy ta, đều rời khỏi đây. Mau đi nghỉ ngơi đi!” Dứt lời, thấy Huống Thiên Minh vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không nhìn được nổi giận mắng:

“Tiểu tử thôi mau cút! Ở đây người cũng không giúp được gì. Để Diễm Phỉ dẫn người đi nghỉ ngơi một lúc, suốt thời gian qua người cũng mệt mỏi rồi.” Thấy Hồng Quân kiên quyết như vậy. Huống Thiên Minh trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, đành phải xoay người miễn cưỡng nhìn gương mặt trong sáng của Lãnh Diễm Phỉ nói:

“Vậy làm phiền Lãnh cô nương rồi.” Lãnh Diễm Phỉ lúc này ước gì có thể cùng Huống Thiên Minh đơn độc ở chung với nhau. Tất nhiên là sẽ không để hắn có ý nghĩ không tốt ở trong lòng, vội vã lắc đầu nói rằng:

“Không phiền! Không phiền! Xin mời Huống đại ca đi theo ta!” Huống Thiên Minh gật đầu, đi theo sau thân ảnh uyển chuyển dịu dàng của Lãnh Diễm Phỉ, hai mắt nhìn mũi, không dám nhìn tới phía trước cái bóng lưng động nhân và cái mông đầy đặn ấy!

Thấy hai người rời đi, Hồng Quân lắc đầu cười lẩm bẩm nói: “Tiểu tử thối này, rõ ràng có ý tứ với cô nương nhà người ta, lại còn ở đó làm bộ làm tịch, đợi gặp được phụ thân, lần này nhất định bắt hắn làm tự thuật một phen!” Nói xong, quang mang trong tay chợt hiện. Chỉ thấy cái ngôi nhà đẹp tuyệt này trong nháy mắt tầng tầng lớp lớp sương mờ phủ kín xa xa nhìn lại, giữa ánh trắng mờ càng hiện ra cảm giác tươi đẹp!

Một con quái thú không biết tên đi ngang qua cổng chính. Nhìn thấy trong căn nhà lần này cảnh tượng tuyệt đẹp, thân ảnh chợt lóe, lập tức định xông vào. Đã thấy Hồng Quân mặt lộ vẻ mỉm cười, trong tay bấm ấn quyết: Một đạo quang mang vụt lóe lên, quái thú kia trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi theo làn gió bay đi...

-o-o-o-

Thiên giới, trước Thủy Dục thành. Nhìn tường thành cao đầy.

Tần Vũ quay nhìn Tình nhi và Mục Thiên phía sau cười nói:

“Trong Thiên giới lẽ nào tường thành các thành thị đều là cao dày như vậy sao? Đối với những người tu luyện chúng ta, tường thành này cao tới đâu cũng không có tác dụng chút nào a!” Mục Thiên cười nói:

“Đây là Thiên nhân từ rất lâu trước đây đã hình thành tập quán mà thôi. Truyền thuyết kể rằng từ rất lâu, thiên địa vừa mới hình thành. Trong Thiên giới và Tu La giới đa số chính là quái thú và yêu thú. Còn Thiên nhân và Tu La nhân thì thuộc về thế yếu! Để bảo hộ tộc nhân của mình, mới từ từ phát triển lên mỗi tòa thành đều phải xây dựng tường thành cao to. Chính là để ngăn chặn đám yêu thú này!” Tần Vũ chợt nói:

“Nguyên lai nơi này vốn là địa bàn của yêu thú, khó trách lúc chúng ta gặp gỡ Cam Vân, thôn làng của bọn họ đang chịu đựng yêu thú tàn sát bừa bãi, xem ra trong Thiên giới cũng tuyệt không phải là địa phương yên ổn thái bình a!” Mục Thiên vừa cười vừa nói:

“Đại nhân lời ấy sai rồi, phải biết rằng khi đương nhiệm đệ nhất Đế quân xuất hiện, thì đã có thể hoàn toàn giết sạch bọn yêu thú này. Chỉ là không biết vì sao, các đời Đế quân từ trước tới nay đều không có đem đám yêu thú này hoàn toàn quét sạch khỏi Thiên giới. Với tu vi của họ chỉ cần muốn giết sạch chúng nó, tất nhiên là đơn giản vô cùng! Có lẽ trong đó có điều huyền diệu!” Tần Vũ gật gật đầu, dường như hiểu được điều gì, nói:

“Thiên đạo đúng là không cho phép đơn giản tiêu diệt một chủng tộc nào đó. Cho dù là yêu thú cũng không được. Xem ra Đế quân của Thiên nhân các người hiểu được Thiên đạo rất là sâu sắc, mới có thể có được

hành động thế này!” Thanh âm thanh thúy của Tình nhi vang lên:

“Vũ ca ca, cái gì là Thiên đạo?” Tần Vũ cười nói:

“Thiên đạo! Là thứ gì đó hư vô mờ ảo rồi lại thực sự tồn tại, chờ khi Tình nhi đạt tới cảnh giới tám đôi cánh tự nhiên có thể chạm đến được rồi!” Thấy Tình nhi vẻ mặt thất vọng đáng điệu thật khả ái, Tần Vũ nhẹ vuốt đầu tóc nàng, cười nói:

“Không nên nản lòng, tám đôi cánh cũng không phải là quá khó để tu luyện. Chờ khi Tình nhi tiến đến năm đôi cánh. Vũ ca ca chỉ dẫn cho Tình nhi đạo tự nhiên, đó đúng là cảnh giới do Vũ ca ca sáng tạo độc đáo a!” Tình nhi nghe được hai mắt rực sáng, hưng phấn gật gật đầu. Vẻ mặt kiên định nói:

“Tình nhi nhất định cố gắng tu luyện!”

301. Chương 56: Thủy Dực Thành Ngoại

“Đạo tự nhiên của ta không thích hợp cho người tu luyện, Tình nhi là bởi vì từ nhỏ đã theo ta cùng tu luyện, cho nên mới có thể dễ dàng hiểu được công pháp của ta, còn người, ta sẽ vì người tự chỉnh lý sáng tạo ra một bộ công pháp, công pháp chỉ thích hợp với chính người tu luyện!”

Mục Thiên mừng rỡ, chợt quỳ một gối xuống cảm kích nói:

“Đa tạ đại nhân ưu ái!” Đối với công pháp của Tần Vũ, Mục Thiên thì đã bội phục tận trong đáy lòng, điều này không chỉ là bởi vì Tần Vũ giúp hắn chữa trị nguyên hạch, cũng không đơn thuần là vì hiện nay Tần Vũ tuổi còn trẻ như vậy mà đã có công lực cao thâm như thế...

Trải qua thời gian dài ở chung với Tần Vũ tới nay, Mục Thiên càng ngày càng phát hiện ra người tuổi trẻ này khiến cho hắn không thể hiểu thấu được! Tuổi còn trẻ, có được một thân công lực tuyệt thế, có thể so với cao thủ sáu đôi cánh nhưng không hề tự cao tự đại, với người ngoài nhiệt tình hòa nhã không nói, đối với huynh đệ của mình tín nhiệm không giữ lại chút nào, hết thấy những điều đó, đều khiến cho Mục Thiên kẻ tâm cao khí ngạo cũng phải cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình, thành tâm thần phục dưới chân Tần Vũ!

Thấy hình dạng Mục Thiên kích động như vậy, Tần Vũ thản nhiên cười, phát tay phát sinh một đạo lực lượng nâng hắn lên, cười mắng:

“Cái lão già người cũng học điều dối trá, đều là người một nhà, sau này không nên hơi một tí đã quỳ xuống!”

Mục Thiên ngượng ngùng đứng ở một bên, trong mắt nhưng là lộ ra thần sắc xúc động và sùng kính!

Ba người tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện, thẩm thoát đã tới bên ngoài một cái cửa thành dày rộng.

Một đội binh sĩ Thiên nhân đang qua lại tuần tra, nhìn thấy hình dáng quái dị của ba người, không khỏi rất cảnh giác phòng thủ chặt chẽ cửa thành, hai gã tướng lĩnh Thiên nhân bốn đôi cánh rất nhanh hướng ba người bay tới.

Dưới sự trợ giúp của Tần Vũ, Mục Thiên đã có thể hoàn toàn khống chế được lực lượng của năm cánh hạ giai, năm đôi cánh phía sau đã có thể ẩn dấu được, chỉ còn lại bốn đôi cánh bên ngoài. Còn Tình nhi tất nhiên là ba đôi cánh, tuy rằng phần hồng sắc dần dần rõ nét, nhưng nếu như không quan sát tỉ mỉ cũng không thể phát hiện sự khác thường của nàng.

Trong ba người kỳ dị nhất chính là thuộc về Tần Vũ, chỉ có một đôi cánh, lại cùng với hai cao thủ nói chuyện cười đùa trên đường, khiến cho hai gã tướng lĩnh rất đổi kinh ngạc, trong lòng cũng cực kỳ cảnh giác.

“Các người từ đâu tới đây?” Hai người tiến lại cách Tần Vũ ba người khoảng mười thước liền ngừng lại, nắm chặt vũ khí trong tay, trong đó một gã tướng lĩnh mặt đen lạnh lùng hỏi.

Tần Vũ nháy mắt ra dấu cho Mục Thiên, Mục Thiên hiểu rõ, mặt lộ dáng tươi cười bước tới một bước, đứng trước người Tần Vũ và Tình nhi, quay sang hai người khẽ cười nói:

“Chúng ta là Thiên nhân từ Tử Dực thành tới, nghe nói Thủy Dực thành là tòa thành đẹp nhất trong Thiên giới chúng ta, cho nên tới đây lịch lãm một phen!”

Hai gã tướng lĩnh thật không ngờ Mục Thiên lại khách khí như vậy, bốn đôi cánh sau lưng chúng tỏ cho bọn họ biết rõ, tu vi của Mục Thiên cũng không thấp hơn bọn họ, thấy hắn khách khí như vậy, sắc mặt hai người có hơi hòa hoãn lại, như trước là tên Thiên nhân nam tử ‘dòm thấy đã muốn đánh’ mặt đen kia nói:

“Tử Dực thành?”

Thấy Mục Thiên gật đầu khẳng định, nam tử mặt đen và nam tử bên cạnh liếc nhìn nhau, mới hỏi nói:

“Quý củ khi đi vào Thủy Dực thành các người có hiểu rõ?”

“Hiểu rõ, hiểu rõ!” Mục Thiên cười hắc hắc, vẻ mặt thành thực nói: “Vào trong Thủy Dực thành, nghiêm cấm đánh nhau!”

Nam tử mặt đen ngấm Tình nhi cực kỳ xinh đẹp phía sau Mục Thiên, gật đầu nói:

“Các người vào đi thôi!”

Mục Thiên gật đầu, cười chấp tay vái chào, xoay người nhìn Tần Vũ, thấy Tần Vũ không phản đối gì, mới dẫn đầu hướng cửa thành đi tới.

“Đứng lại!” Vừa chuẩn bị bước vào cửa thành, phía sau mọi người đột nhiên truyền đến một tiếng kêu ồ ồ, hai gã tướng lĩnh nghe thanh âm, lập tức không chút do dự xoay người sang, quỳ xuống:

“Thiếu gia!”

Tần Vũ vẫn như trước bộ dáng bình thản, nhìn vào Mục Thiên đang ngẫm dò hỏi ý kiến mình khẽ cười nói:

“Người đi ứng phó đi!”

Mục Thiên lập tức xoay người lại, chỉ thấy hơn mười đạo thân ảnh trong nháy mắt đã tới trước mặt ba người, dẫn đầu chính là một vị thanh niên nam tử cực kỳ anh tuấn tuổi còn trẻ, nếu như không phải Mục Thiên cả ngày quần quanh bên cạnh Tần Vũ, sợ rằng vẻ anh tuấn của gã thanh niên này nhất định sẽ khiến hắn hò reo tại chỗ.

Nam tử trẻ tuổi phía sau năm đôi cánh không ngừng vẫy động, con ngươi dài nhỏ hẹp lộ vẻ rất có thần, thỉnh thoảng tinh quang lóe lên, chỉ thấy hắn sững sờ chằm chằm nhìn Tình nhi bên cạnh Tần Vũ, mắt lộ ra thần sắc tham lam, dục dăng nói:

“Vị muội muội này, các người muốn đi vào Thủy Dực thành phải không?”

Tình nhi bị hắn nhìn với ánh mắt đó cực kỳ khó chịu, nghe hắn hỏi trong lòng càng không nín lòng được, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không thèm trả lời hắn.

Mục Thiên thấy thế, liền giành trước nói rằng:

“Chúng ta đúng là muốn đi vào trong Thủy Dực thành, không bằng chúng ta...”

“Thiếu gia và nàng nói chuyện, người là ai? Lại dám tới nói chen vào!” Không đợi Mục Thiên nói xong, chợt một tiếng quát từ phía sau nam tử trẻ tuổi truyền đến, chỉ thấy một gã hán tử cao lớn bước tới, chỉ vào mũi Mục Thiên quát to lên. Tần Vũ lưng quay lại, nghe lời nói của người này, sát quang trong mắt đột nhiên phát ra, chỉ là do đưa lưng về phía mọi người, bọn họ cũng không có nhìn thấy.

Mục Thiên bỗng nhiên cảm nhận được từ trên người Tần Vũ truyền đến một cỗ khí tức băng lãnh làm cho tim hắn đập dồn dập, không khỏi thất kinh, vội vã chặn ngang giữa mấy người, tưởng muốn mượn cơ hội ngăn cản sát ý của Tần Vũ.

Mà nam tử trẻ tuổi kia cùng với bọn thủ hạ của hắn nhìn thấy động tác đột ngột của Mục Thiên, lại đều tưởng hắn muốn tập kích thiếu gia, lập tức đều ào tới trước mặt nam tử trẻ tuổi, rất nhanh bao vây Mục Thiên vào giữa.

“Úy, đồ con gái thú, thiếu gia nhà ta nói chuyện với người đấy, người điếc à?” Cũng chính tên đại hán vừa ngăn cản Mục Thiên lên tiếng, thô bạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình nhi đang nhú chặt, bắt giắc trong lòng nổi lên đầy kinh ngạc lẫn ái mộ.

Thấy nam tử cao lớn muốn đi tới trước mặt Tình nhi, Mục Thiên nhướng mày, vươn tay phải chặn trước mặt hắn, không vui nói:

“Người là thứ gì, lại nói như thế?” Đưa tay một đạo lực lượng đột nhiên phát ra, nhất thời kích cho nam tử cao lớn bốn cánh thượng giai đỏ liên tục lui về phía sau hơn mười bước mới ngừng lại được.

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt lạnh xuống, phát tay tán phát ra một đạo khí lực, đánh tan luồng khí tức đang bạo hành trên người nam tử cao lớn bốn cánh thượng giai, quay đầu lại, chậm rãi nhìn Mục Thiên, trong mắt sát ý chột lóe, lẳng lặng nói:

“Đã thương thủ hạ của ta? Người chết chắc rồi!” Lời còn chưa dứt, thân ảnh hắn đã tiêu biến, xuất hiện lại tức thì đã tới cạnh bên Mục Thiên.

Chỉ thấy hắn nhắm vào Mục Thiên mãnh liệt tung ra một quyền, hiển nhiên hắn cho rằng dựa vào tu vi năm cánh trung giai để chiến thắng một tên Thiên nhân bốn cánh thượng giai dễ như trở bàn tay.

Oanh!

Một tiếng nổ ầm từ bên hai người bùng phát ra, mà ngay cả tường thành vừa dày vừa chắc chắn tựa hồ cũng không thể chịu nổi khí lực của hai người, đồng thời mặt đất một trận rung động, tường thành cũng có hơi lay động lên.

Thân ảnh nam tử trẻ tuổi rất nhanh lui về phía sau, còn Mục Thiên thì hai chân đã lún sâu vào mặt đất, hơi vận khí, liền từ mặt đất bay lên.

“Ồ!... Người không phải Thiên nhân bốn đôi cánh!” Nam tử trẻ tuổi thế nào cũng không có nghĩ tới một hán tử nhìn như bình thường, tu vi lại có thể kinh người như vậy, vừa rồi nếu như hắn không lập tức giảm bớt khí lực trên người, sợ rằng lúc này thân đã bị trọng thương rồi!

“Ta lúc nào nói qua ta là Thiên nhân bốn đôi cánh?” Thấy nam tử trẻ tuổi đáng vẻ đầy kinh ngạc, Mục Thiên khoanh tay đứng, một bộ dáng bình thản thú vị nhìn nam tử trẻ tuổi giương bộ mặt vô cùng tuần mỹ trên đó lộ ra thần thái suy nghĩ.

Bị Mục Thiên nói như vậy, nam tử trẻ tuổi không khỏi sắc mặt đỏ lên, thẹn thùng lúng túng nhìn đám thủ hạ chung quanh. Lập tức nổi giận mắng:

“Một đám phế vật, đều lên cho ta, bắt hắn giết chết cho ta!”

302. Chương 57: Bí Mật Của Đế Tuyệt Phong

- Chỉ bằng mấy người các ngươi mà muốn bắt chúng ta?

Tần Vũ mặt lạnh dần, con mắt sáng ngời vốn sâu thẳm nay dần bị sát khí che lấp. Khí thế tản ra xung quanh làm linh khí bốn phía cũng phải xao động.

- Sát!

Hơn mười người cùng hét lớn đem tất cả vũ khí hiện có đánh úp về phía ba người bên Tần Vũ. Mục Thiên thấy vậy trong lòng giận dữ. Tần Vũ đã giao cho hắn toàn quyền xử lý chuyện này, vậy mà bọn tặc nhạ kia không ngờ cũng dám đem vũ khí công kích vào Tần Vũ và Tình nhi, không thèm để ý mình đứng bên cạnh. Dưới cơn thịnh nộ, sau lưng Mục Thiên lóe sáng, đôi cánh thứ năm lúc này xòe ra.

- Oanh!

Một tiếng nổ vang, chỉ thấy Mục Thiên giống như u linh dưới ánh mặt trời..., lúc hiện ở hướng đông, chợt hiện hướng tây... cơ hồ chỉ trong một lần hô hấp đã hiện tại chỗ đứng cũ!

Nam tử trẻ tuổi mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin nhìn xung quanh ba người bên Tần Vũ. Chỉ thấy mười mấy tên hộ vệ vừa xông lên giờ toàn bộ đều nằm không nhúc nhích trên đất, giống như... đã chết vậy

- Người đã làm gì bọn họ rồi?

Nhìn thấy tình cảnh đó, trong mắt nam tử trẻ tuổi hiện lên một tia thận trọng. Mấy trăm năm qua, tại Thủy Dục Thành, cho tới giờ không người nào dám chống đối hắn. Điều này khiến cho hắn hình thành tính tình kiêu ngạo, bá đạo.

Nhưng hôm nay đúng là có phần úy kỵ khi chứng kiến Mục Thiên chỉ một lần ra tay mà khiến chúng hộ vệ trước mắt đều đo đật, không động đậy nổi, khiến trong lòng người nam tử trẻ tuổi vừa giận dữ lại vừa mang theo một chút cảnh giác.

Mục Thiên cười hắc hắc, đoạn miệt thị nói:

- Tất nhiên là giết chết bọn chúng rồi. Dám mạo phạm đại nhân nhà ta, không giết chết các ngươi thì còn để làm gì?

Hai gã tướng lĩnh thành vệ quân ở bên cạnh Nam tử trẻ tuổi nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến.

Nam tử mặt đen bước ra, phần nộ chỉ vào Mục Thiên, lớn tiếng trách mắng:

- Lớn mật, dám giết người ở Thủy Dục Thành. Lá gan các ngươi không nhỏ a!

Chứng kiến uy thế Mục Thiên, nam tử mặt đen dù ngoài mặt thì nói những lời tức giận, nhưng lại thủy chung không dám tới gần ba người. Chỉ dám đứng bên cạnh nam tử trẻ tuổi mà tức tối nhìn chằm chằm ba người.

Vừa nghe được âm thanh rất lớn, toàn bộ thành vệ quân bên trong đều nghe thấy, lúc này nghe được lời nói của tên mặt đen thì lập tức mở rộng cửa thành, mấy trăm thiên nhân binh lính rất nhanh từ trong thành bay ra. Trong tay cầm các loại binh khí bao vây lấy đám người Tần Vũ.

Thanh niên nam tử thấy có binh lính từ trong thành xuất hiện, đảm lược không khỏi tăng lên nhanh chóng, ngón tay chỉ vào Tình nhi mà phân phó với binh lính:

- Mau bắt người đàn bà kia lại cho ta. Còn hai tên giết hết.

Binh lính ầm ầm hô ứng, binh khí trong tay chỉ chực xông lên. Sát khí trong mắt Tần Vũ tỏa ra bùng bùng, đến nỗi ngay cả Mục Thiên và Tình nhi bên cạnh cũng cảm nhận được sát ý ngùn ngụt ẩn chứa trong cơ thể ông. Mục Thiên dốc hết sức kiềm nén lại cơn lạnh rừng mình, chỉ sợ Tần Vũ trong lúc giận dữ giết chết toàn bộ binh lính nơi này. Nếu như vậy, ba người cũng chỉ có thể chấp nhận bỏ đi mà thôi. Bởi nếu không dù là có bản lĩnh thông thiên cũng khó ngăn cản được toàn bộ quân đội vệ thành đánh tới.

- Tất cả dừng tay cho lão tử!

Mục Thiên đang khổ sở tìm đối sách, bỗngưng phía sau vang lên một tiếng quát. Chỉ thấy một đạo quang ảnh trong nháy mắt đứng trước mặt ba người Tần Vũ. Tần Vũ đánh giá người vừa tới, mắt lộ ra thần sắc cảnh giác, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xung quanh.

- Phải chăng các hạ chính là Tần Vũ đại nhân?

Người vừa tới thân thể có chút mập mạp, vẻ mặt hồng hào cười rộ lên làm người ta cảm giác rất thân thiết, trong mắt mang theo cái nhìn thưởng thức, đánh giá Tần Vũ một hồi, đoạn xoay người tát mạnh một phát làm tên nam tử trẻ tuổi kia ngã lộn xuống đất, nổi giận mắng:

- Lão tử mới vắng mặt có một ngày, con mẹ nó, người đứng là không phải do ta sinh ra. Còn không mau hướng Tần Vũ đại nhân mà xin lỗi!

Tất cả mọi người đều bất ngờ. Không nghĩ tới lại phát sinh biến hóa kịch tính như vậy. Kể cả Tần Vũ cũng mơ màng khó hiểu nhìn nam nhân trung niên, không biết tên đó có tính toán gì.

Chỉ thấy nam nhân mập mạp mắng xong tên trẻ tuổi, bước nhanh tới trước Mục Thiên, quay đầu sang Tần Vũ, ngữ khí ôn hòa nói:

- Tần Vũ đại nhân, thật sự xin lỗi. Tiểu nhi đúng là bị mẫu thân hắn quá cưng chiều mà hư hỏng. Có chỗ nào đắc tội với đại nhân. Mong đại nhân lượng thứ cho!

Dứt lời cẩn thận nhìn qua Tình nhi mi thanh mục tú, thần sắc vừa có chút kinh ngạc đã lập tức xóa tan.

Tần Vũ không nói gì, sắc mặt khôi phục về bình tĩnh, nhưng trên người vẫn mang theo một chút sát khí như trước. Trung niên nam tử không thấy Tần Vũ trả lời, phảng phất như đột nhiên tỉnh ngộ, cười cười tự giới thiệu

- Ta tên là Thủy Dực, chính là thành chủ Thủy Dực thành. Đây là tiểu nhi Lục Phong. Đại nhân vừa mới đến? Thỉnh nhập thành!

- Thủy Dực Thiên Vương?

Mục Thiên trong lòng chấn động. Ánh mắt do dự nhìn về phía Tần Vũ. Lúc này hắn đã không còn có thể quyết định được, hết thảy đều phải xem phản ứng của Tần Vũ.

Chỉ nghe Tần Vũ thần nhiên nói:

- Thì ra người chính là người giống như Tử Dực cũng được xưng là một trong bát đại Thiên Vương là Thủy Dực Thiên Vương đó sao? Tu vi xem ra so với Tử Dực còn mạnh hơn gấp đôi a!

Thủy Dực cả kinh, mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, không hề phản đối nói:

- Tại hạ đúng là Thủy Dực. Tần Vũ đại nhân tới, thân là thành chủ đương nhiên muốn tự thân chiêu đãi rồi. Vẫn còn phải thỉnh Tần Vũ đại nhân không chê trách thiếu sót mới phải.

Tần Vũ nhìn nam tử trẻ tuổi cười cười, nụ cười trên khuôn mặt tuấn lãng lại làm cho người ta cảm giác lãnh khốc vô cùng, nhàn nhạt nói:

- Tại hạ chẳng qua chỉ là vô danh tiểu tốt, há lại có thể để cho thành chủ tự mình chiêu đãi. Chuyện hôm nay coi như bỏ qua! Nếu lệnh công tử sau này tái phạm, đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Nói xong, phất tay với Tình nhi và Mục Thiên nói:

- Chúng ta trước tiên cứ vào trong thành đã!

Đoạn xoay người đi vào trong thành. Binh lính xung quanh định ngăn lại thì bị Thủy Dực trừng mắt một cái liền rít rít thu hồi binh khí, trở mắt nhìn ba người nghênh ngang đi vào trong thành.

- Phụ thân! Tại sao lại buông tha bọn họ? Dưới tay con tất chết rồi!

Lục Phong thấy ba người Tần Vũ rời đi, không nhịn được tức giận hướng Thủy Dực to tiếng:

- Bọn chúng chẳng qua là bình dân bình thường, sao cha lại hướng bọn chúng mà khách khí như vậy?

- Bốp! Một tiếng giòn giã.

Khóe miệng Lục Phong chảy ra một dòng máu.

Thủy Dực nổi giận mắng:

- Cút về cho ta. Mẹ kiếp! Chỉ giỏi gây chuyện phiền phức cho lão tử. Bọn họ đúng là bình dân thật, nhưng bọn họ cũng được Đế Quân để ý nghiêm cấm không được ngăn cản thất lễ với người!

Lời vừa nói ra, không chỉ Lục Phong tròn mắt mà cả những binh lính cùng tướng lĩnh có mặt cũng lác mắt(^___^ Chẳng lẽ lại cũng nói là tròn mắt) Là nhân vật được Đế Quân để mắt. Vậy chẳng phải muốn nói rằng lai lịch ba người này phi thường to lớn sao?

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, Thủy Dực phất tay, nhẹ giọng phân phó:

- Hà Khánh! Mang những người ngày coi chừng cửa thành thật tốt. Còn nữa, cảnh báo cho các gia tộc trong thành một phen. Kể nào giám chọc vào ba người Tần Vũ, lão tử sẽ lấy mạng kẻ đó!

Nam tử mặt đen lớn tiếng đáp:

- Tuân lệnh Thiên Vương! Tất cả mọi người vào thành!

Nói xong, hắn một mình một ngựa tiến trước, cung kính đứng ở lối vào chờ đón Thủy Dực.

Lao xao tiếng chân một lúc, tất cả mọi người trong nháy mắt đã nhanh chóng trở lại cương vị của mình, tất cả đều nghiêm trang sùng kính nhìn Thủy Dực chậm rãi bước vào trong thành.

-o-o-o-

Trong Ma thành.

Dưới ánh trăng, Ma Thành có một vẻ đẹp mông lung huyền ảo. Ngoài ánh sáng bao phủ, trong thành còn dâng lên một tầng sương mù bao phủ lấy phòng ốc kiến trúc trong thành.

Từng cơn gió mát thổi qua một gương mặt vô cùng xinh đẹp, vô cùng ôn nhu.

Đế Tuyết Phong đứng chấp tay sau lưng, đứng ở mặt Đông của Ma thành. Đó là hướng tới trung tâm của Tu La tộc.

- Đại ca! Chúng ta ngày mai sẽ lên đường?

Đế Thiên Hồn vừa tới bên cạnh vừa nhẹ giọng hỏi.

- Hiểu rõ thì đi!

Đế Tuyết Phong không quay đầu lại. Ánh trăng nơi tay như những sợi ngân bạc bao lấy hắn. Cả người lộ ra vẻ cao cao tại thượng thần bí. Đế Thiên Hồn gật đầu hỏi:

- Tới đây thì nên đối xử với nàng thế nào?

Đế Tuyết Phong nhún vai, thản nhiên nói:

Tất nhiên là phải để nàng ở lại nơi này chờ chúng ta rồi. Sau khi quay lại từ Tu La thành, ta còn muốn cùng nàng trải qua xuân tiêu đã.

(NG: xuân tiêu là chi chi mọi người chắc cũng hiểu).

Đế Thiên Hồn không nói gì, im lặng nhìn thân ảnh cao ngất của ca ca, trong lòng không khỏi vô cùng bất đắc dĩ, buồn bực nói:

- Đến giờ huynh vẫn chưa nói với đệ biết mục đích chúng ta đi tới Tu La giới để làm gì vậy? Từ lúc phụ thân thả huynh tới giờ, ta cũng biết huynh tuyệt đối không phải vì muốn tìm mỹ nữ mà tới đây!

- Ngày mai, sau khi lên đường, ngươi sẽ biết tất cả. Nơi này không phải chỗ nói chuyện.

Thanh âm của Đế Tuyết Phong vẫn như trước cực kì bình thản làm cho Đế Thiên Hồn hận không được lập tức đem đầu hắn bỏ ra, tra cho đến cùng bí mật.

- Được rồi!

Chỉ là vị thân ca ca trước mắt của hắn cũng chính là một cao thủ có tu vi tuyệt cao, cấp bảy đôi cánh. Dù là ở Thiên giới thì cũng chỉ có trừu phụ thân, cũng không có ai có thể dễ dàng chiến thắng hắn!

Đế Tuyết Phong xoay người lại, thấy vẻ mặt buồn bực bất cam của Đế Thiên Hồn, không nhịn được cười, thở dài nói:

- Hy vọng là sự thật đúng như lời phụ thân nói. Chúng ta đi chuyến này nguy hiểm vô cùng. Thiên Hồn, nếu có một ngày chúng ta gặp phải nguy hiểm, ngươi nhất định phải nhớ kĩ, lập tức bỏ chạy. Không cần phải bận tâm đến ca ca sẽ như thế nào!

- Ca tại sao lại nói như vậy?

Đế Thiên Hồn trong lòng dâng lên một chút cảm giác không ổn, có chút tức giận nói:

- Ta sẽ không chạy trốn, Đế Thiên Hồn ta có thể chết trận, có thể bị người giết chết, nhưng là không thể chạy trốn uất ức mà chết.

Nhìn Đế Thiên Hồn trên mặt lộ ra thần sắc kiên định, ánh mắt Đế Tuyết Phong trở nên ôn nhu, thân mật xoa đầu hắn, chọc cho Đế Thiên Hồn rất bất mãn quay đầu đi, mới cười cười nói:

- Khi còn bé, chính ta thường hay xoa đầu người, làm mái tóc vàng óng xinh đẹp của người rồi bù lên mới dùng tay a!

Đế Thiên Hồn bĩu môi, không nói gì.

- Lúc này không còn sớm nữa. Đi nghỉ sớm thôi. Chúng ta từ mai phải bắt đầu con đường cực kì khó khăn cũng vô cùng nguy hiểm. Nếu như chúng ta có thể thành công trở về, Thiên giới chỉ có thể để cho chúng ta mặc sức tung hoành thôi!

Đế Tuyết Phong sắc mặt lại khôi phục sự bình thản, bình tĩnh nói.

303. Chương 58 : Tìm Hiểu

Bước vào trong Thuỷ Dục thành sự nồng đậm và hài hoà của linh khí khiến cho tinh thần ba người đều chấn động . Tình Nhi hoan hô nhảy cẫng lên kéo tay Tần Vũ lôi đi về phía trước , vừa đi vừa nhận xét xung quanh này nọ

“Vũ ca ca , nơi này cảm giác thật thoải mái a !” Hưng phấn nhìn hai bên đường chỉ toàn là những cây cao lớn không biết tên đứng vững , che kín mặt trời trên đỉnh đầu , có cảm giác như bóng của chúng bao kín cả toàn thân

Tần Vũ mỉm cười đang muốn nói gì thì phía sau lưng lại truyền đến một giọng nói cực kì thành khẩn “ Nếu Tình Nhi tiểu thư muốn ở chỗ này tham quan tại hạ sẽ cho người chuẩn bị cho các vị một trang viên !”

Tần Vũ nhú mày , quay đầu lại nhìn phát hiện đúng là Thuỷ Dục thành chủ , Thuỷ Dục Thiên vương . Chỉ thấy hắn hiện tại bộ dáng rất thành khẩn , ánh mắt có vẻ rất thiện ý cười nhìn ba người Tần Vũ

“ Đa tạ ý tốt của thành chủ , chúng ta đã có chỗ nghỉ chân rồi , chỉ hi vọng là thành chủ không nên để lệnh công tử quấy nhiễu chúng ta , nếu không một khi có điều gì làm tổn thương với hắn ta thật khó ăn nói với thành chủ a !”

Tần Vũ lạnh lùng cự tuyệt ý tốt của Thuỷ Dục Thiên vương , chấp hai tay lên trước cười nói :

“ Chúng ta còn có việc , sau này sẽ gặp lại !”

Thuỷ Dục Thiên vương phảng phất không có chút cáu giận , cũng giống như lão bằng hữu khề cười nói :

“ Tần tiên sinh , mời !”

Tần Vũ gật gật đầu , mặt không biểu lộ gì dắt Tình Nhi và Mục Thiên hướng đến thành Bắc

Thuỷ Dục thành chia làm bốn khu , khu phía Đông là phạm vi thành chủ phủ của Thuỷ Dục thành chủ , các Thiên nhân có vai vế cao đều ở trong này mà khu Nam chính là nơi đóng quân chủ yếu của Thuỷ Dục thành , nơi này xem như là lực lượng phòng hộ chủ yếu trên mặt đất . Cho nên còn lại Phía Bắc là Thiên nhân bình thường sinh sống , nơi này rất hỗn tạp

Bọn Cam Vân chính là ở tại khu phía Bắc này , từ mấy năm trước sau khi bọn Tần Vũ rời khỏi thảo nguyên thì bọn Cam Vân đã chia nhau ra tiến vào các thành lớn . Cam Vân chính là bị phân tới thành trì tương đối hỗn loạn này

Thần thức Tần Vũ phát ra bao trùm phạm vi năm dặm , rất nhanh nắm rõ đường đi lối lại trong Thuỷ Dục thành . Ba người chậm rãi bước đi suốt nửa canh giờ mới tìm được ấn kí đã để lại trên người Cam Vân hiện đang ở trong một trang viên

‘Cam Phủ’ hai chữ rất to khắc trước cửa trang viên , hai cánh cửa cao lớn dường như chắn hết ánh mặt trời . Tần Vũ phóng thần thức trong nháy mắt đã tra ra một người đang bí mật tu luyện bên trong một trận pháp , chính là Cam Vân , một giọng nói truyền vào trong tai hắn “ Cam Vân , chúng ta tới rồi !”

Cam Vân đang tu luyện nghe được thanh âm toàn thân chấn động , nét mặt lộ ra thần sắc kinh hãi đứng ngay dậy kích động nói :

“ Đại nhân , các người rốt cục cũng đã tới !”

Lời còn chưa dứt thân ảnh hắn đã xuất hiện trước mặt ba người , theo phía sau là sáu bảy tên Thiên nhân cung kính theo sau hai bên . Xem ra mấy năm gần đây Cam Vân tại Thủy Dục thành vai vế không nhỏ , nếu không như thế nào lại có thể thu phục được nhiều người như vậy

Tần Vũ liếc mắt quan sát bảy Thiên nhân theo sau Cam Vân , chỉ thấy bốn trong bảy người có ba cánh ba người còn lại là hai cánh . Ánh mắt Tần Vũ rất bình tĩnh và thâm sâu , lại vừa mang theo vẻ uy nghiêm giờ phút này hắn nhìn mấy người khiến tất cả Thiên nhân đều không tự chủ được cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt

“ Đại nhân , Cam Vân đợi ngài thật là khổ cực a !” Cam Vân nhìn Tần Vũ sau hồi lâu đột nhiên quỳ xuống đất vỗ mặt kích động nói :

“mấy năm nay Cam Vân mỗi ngày đều mong đại nhân sớm ngày trở lại , hôm nay rốt cục cũng đã tới !”

Tần Vũ mỉm cười , phất tay chém ta một đạo khí lực nâng Cam Vân lên nhẹ giọng nói :

“ Chúng ta vào trong hãy nói !”

Cam Vân gật gù đầu lại nhìn về phía Tình Nhi và Mục Thiên mỉm cười ý tứ sau đó mới tiến vào trong trang viên . Mà bảy tên Thiên nhân phía sau hắn thấy Cam Vân quay lại vẫn còn đang cúi đầu hành lễ với bọn Tần Vũ , đều không thể di chuyển vẫn đứng yên tại chỗ , cho đến khi Tần Vũ đi ngang qua mới có phản ứng trở lại

Tiến vào trong sân , Cam Vân vội vàng sai thuộc hạ chuẩn bị rượu thịt tiếp đãi ba người Tần Vũ , bốn người tại hoa viên vừa uống rượu vừa nói chuyện

“ Đại nhân , Tử Dục thành không có người ngài muốn tìm sao ?” Khi thấy bên cạnh chỉ còn Tình Nhi và Mục Thiên , Cam Vân thoải mái thử hỏi Tần Vũ

Mục Thiên buồn bực tiếp nhận câu hỏi , trầm ngâm nói :

“ Không nói nữa , đại nhân và chúng ta cơ hồ đã xới tung cả Tử Dục thành lên rồi cũng không có tìm ra được người nào !”

Cam Vân ‘nga’ một tiếng , nâng chén rượu lên cung kính nói :

“ Ngày dài tháng rộng , đại nhân nhất định sẽ tìm được bọn họ !” vừa nói hắn vừa uống một ngụm rượu

Tần Vũ mỉm cười cũng nâng chén rượu lên uống ! Sau đó Tình Nhi hưng phấn bắt đầu kể về những chuyện tại Tử Dục thành , Cam Vân khi thì lo lắng khi thì hưng phấn , nhất là lúc nghe được Tử Dục Thiên vương và Thủy Dục Thiên vương có thái độ cực kì cung kính đối với Tần Vũ , điều này càng khiến cho hắn thêm tự hào khi được đi bên cạnh Tần Vũ

Ánh sáng dần dần bị màn đêm nuốt chửng , sắc trời âm đạm dần , cái miệng nhỏ bé của Tình Nhi vẫn chẳng biết mệt là gì , vẫn liên tục kể về những chuyện xảy ra dọc đường , điều này khiến mọi người rất buồn cười

Mà lúc này tại Tử Thành cũng là mới bắt đầu có chuyện vui

Tại chỗ ở của Lãnh Diễm Phỉ một ngày , Hồng Quân và Huống Thiên Minh rốt cục cũng không chịu được loại cảm giác nhàm chán này , hai người nóng lòng muốn sớm biết được tình hình của Tu La giới . Cho nên khi sắc trời vừa nhá nhem liền lập tức lôi kéo Lãnh Diễm Phỉ đi đến ngã tư đường điều tra tình hình của Tử thành cũng như của Tu La giới nói chung

Đêm qua cùng với Thượng Phổ thành chủ suốt đêm uống rượu , Dạ Sắc và Dạ Xoa hai người cơ hồ mơ màng cho đến bây giờ mới tỉnh lại . Sau khi Dạ Sắc tỉnh lại thì đã thấy một cảm giác mềm mại của mỹ nữ Tu La tộc đã ngủ say trong lòng ngực hắn . Mái tóc dài theo bả vai hạ xuống giống như mây xanh trên trời cực kì thanh tú mỹ lệ , kết hợp với da thịt trắng nõn mềm mại , Dạ Sắc trong lòng lại nổi lên dục vọng

“ Nơi này chính là chủ phủ của Thượng Phổ thành chủ !” Lãnh Diễm Phỉ dẫn hai người đi , tận lực né tránh những trạm gác rất nhanh đứng trước sân của một toà nhà to lớn , ngón tay như ngọc của nàng chỉ vào khuôn viên phía trước nhẹ giọng nói :

“ Nơi này canh phòng rất nghiêm ngặt , dường như không thể dễ dàng mà len vào !”

Hồng Quân nghe thấy vậy cùng Huống Thiên Minh phong thần thức lập tức biết được mọi hành động của khu vực này

Hai người nhận thấy phía sân sau tuy nhỏ nhưng lại có một tiểu viện cực kì đẹp , một gã Tu La nhân vẻ mặt rất chỉ là sung sướng đang cùng với một người đàn bà diễm lệ đang hưởng hoan lạc

Huống Thiên Minh vẻ mặt anh tuấn lúc này lại đột nhiên đỏ mặt , xấu hổ nhìn Hồng Quân nhưng phát hiện nét mặt hắn không có chút thay đổi nào , vẫn bình thản như cũ

Thấy ánh mắt Huống Thiên Minh nhìn có chút kì lạ , Hồng Quân không nhịn được cười hỏi “ Nhìn ta như vậy làm gì ? Người không không phải cũng quan sát tình hình trong sân sao ?”

Huống Thiên Minh mặt lại đỏ lên , lạnh lùng nói :

“ Chúng ta làm thế nào đi vào đây ?”

Hồng Quân trừng mắt nhìn hắn , nhàn nhạt nói :

“ Ít nhất cũng có năm cách để vô thanh vô tức lên vào trong đó , chỉ là , chúng ta cần phải đi vào sao ?”

Huống Thiên Minh nhìn Lãnh Diễm Phỉ bên cạnh đang kinh hãi , trong lòng biết nàng chính là bởi vì bị Thượng Phổ thành chủ vũ nhục , cho người đuổi giết mới khiến nàng căm hận , trong lòng chẳng biết vì sao đột nhiên nổi lên ý nghĩ muốn giúp nàng ta xả hận !

“Hay là vào đó tìm hiểu một phen , như vậy chúng ta có thể hiểu đôi chút về Tu La giới !” Huống Thiên Minh trầm giọng hướng Hồng Quân nói với vẻ đầy hoà hoãn

Hồng Quân nhìn thoáng qua Huống Thiên Minh lại thấy vẻ mặt căm kích vô cùng của Lãnh Diễm Phỉ trước lời nói của Huống Thiên Minh , không nói được gì nữa vỗ vỗ trán trong lòng thầm than : Xem ra Thiên Minh đối với người con gái này có chút quan tâm , vì huynh đệ chắc phải tiến lên thăm dò một phen rồi !

Vỗ vỗ đến đau cả trán , Hồng Quân trầm ngâm nói :

“ Nếu như vậy chúng ta đi thăm dò một phen , dù sao bây giờ cũng không có việc gì !”

Huống Thiên Minh biết rõ Hồng Quân là vì hắn nên mới đồng ý tiến vào cái nơi mà nhìn bên ngoài tưởng như bình thường nhưng bên trong lại thập phần nguy hiểm này , vội vàng cao hứng nói :

“Không bằng như vậy đi , Tiểu Quân ngươi và nàng ta ở đây tiếp ứng , ta một mình đến đó thăm dò một phen sau đó mới quyết định !”

Nói xong hắn liền tiến ngay lên phía trước , Hồng Quân kéo vai Huống Thiên Minh đẩy hắn đến bên cạnh Lãnh Diễm Phỉ nói :

“Xét về công lực chúng ta có lẽ là tương đương nhưng nói về thủ đoạn người còn kém ta rất xa ! Quên đi , người ở chỗ này bảo vệ Lãnh Diễm Phỉ , ta một mình đến đó tìm hiểu một phen , đối với tu vi của ta cũng không có bao nhiêu người có thể phát hiện ra ta !”

Nói xong không đợi hai người có phản ứng , thân ảnh Hồng Quân loé lên đã không thấy tung tích

Huống Thiên Minh nhìn con mắt sáng ngời cùng vẻ mặt vui mừng của Lãnh Diễm Phỉ không nhịn được liền vỗ trán , cười khổ thầm mắng Hồng Quân không có nghĩa khí lại đẩy hắn đứng ở chỗ này

Lãnh Diễm Phỉ cũng không có để ý đến suy nghĩ phức tạp trong đầu Huống Thiên Minh , bây giờ nàng ta đã cực kì hưng phấn , nhìn nam tử anh tuấn này ngày thường lạnh lùng nhưng nội tâm lại ấm áp như vậy , trong lòng không khỏi si mê

Mà lúc này phía trước hai người chỉ là một mảng đen kịt yên tĩnh , chỉ có những bóng người chớp động , tất nhiên đó chính là những hộ vệ tại nơi này đang đi tuần tra , cực kì cẩn thận bảo vệ sự tôn quý của những người trong tiểu viện kia

Huống Thiên Minh nhìn thoáng qua Lãnh Diễm Phỉ sau đó lại trông về phía đằng sân sau , trong lòng thầm lo lắng cho Hồng Quân . Dù sao hai người cũng là mới đến Tu La giới , chưa rõ lắm về người Tu La rốt cục là có ... hay không tra ra tung tích của người xâm nhập !

304. Chương 59 : Tôn Ngộ Không Xuất Hiện

Lúc này Hồng Quân giống như tồn tại ở một không gian độc lập vậy , tất cả động tác người Tu La đều không thể phát hiện . Trừ phi hắc quang minh chính đại đứng trước mặt nếu không thân thể hắc ở trong sân chỉ như một thân cây hoặc là một cây cỏ nhỏ bé

Bay qua bức tường thứ nhất , Hồng Quân đứng dưới một bóng cây đại thụ to lớn ở trong góc phóng ra một chút thần thức cực kì nhỏ dọc theo bức tường về phía trước tản ra . Mà thần thức quét qua chỗ nào , tất cả cách bố trí và phòng vệ quân đều xuất hiện trong đầu hắc , hình thành một cái bản đồ cực kì rõ ràng

Thành chủ phủ này chia thành năm khu , bốn phương nam bắc đều có các khoảng sân rất lớn , ngoại trừ các góc tường và các tiểu viện ngoài ra đều là các mảng sân trống hoác , tuy nhiên đó cũng là điều đã được tính kĩ để phòng thủ , nhìn sơ qua đã có thể thấy mấy trăm hộ vệ đi tuần . Mà bốn cái sân này đều tập trung lại ở một khoảng rộng trong trung ương , chỗ này cơ hồ cũng là bị người Tu La dùng thủ đoạn để bảo vệ , ngay cả thần thức Hồng Quân muốn phóng qua đó cũng là hết sức khó khăn

Cảm nhận được đôi lúc có một cỗ uy áp truyền đến , thân ảnh Hồng Quân rất nhanh dọc theo bức tường mà di chuyển , trong bóng tối thân ảnh hắc như quỷ mị đi mà như chạy , phẳng phất như một linh hồn leo lắt

Hai đội hộ vệ từ trong sân trung ương đi ra , Hồng Quân con mắt sáng ngời lắc người một cái thân ảnh đã biến mất trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước một loạt những căn tiểu viện , thần thức lại phóng ra cảm thấy xung quanh không một bóng người

Lúc này , Thượng Phổ thành chủ Tử Thành đang ở trong đại điện , bên cạnh có hai mỹ nữ Tu La tộc hầu hạ , có vẻ như đang rất thích thú hưởng thụ

“ Người gọi là Tôn Thiên ?” Thượng Phổ cầm trong tay chén rượu trong vắt , ánh mắt bình thản nhìn về phía một người nam tử trông có vẻ rất lam lũ , tiêu tụy . Chỉ thấy thanh niên nam tử này hai mai tóc rất dài , đôi mắt mặc dù sâu lắng nhưng dường như rất kiên định

“ Nghe nói người rất lợi hại , ba cánh thượng cấp cũng phải là cao thủ năm cánh hạ cấp mới có thể bắt được người !” Thấy Tôn Thiên nhìn chằm chằm mình , Thượng Phổ phá lên cười , khuôn mặt xấu xí cũng lộ ra vẻ hâm mộ nói .

Tôn Thiên hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Phổ sau hồi lâu mới bình tĩnh nói :

“ Người muốn nói gì ?”

“ Không có gì , chỉ là muốn xem người có thể khiến thành chủ Tu La thành Điện Vũ đau đầu là nhân vật thể nào thôi , ha ha !” Thượng Phổ điệu đà cầm chén rượu , ha ha cười to chỉ vào Tôn Thiên lớn tiếng nói :

“ Ba cánh thượng cấp có thể chiến thắng năm cánh hạ cấp ?”

“ Người có muốn thử xem không ?” Tôn Thiên vẻ mặt lạnh lùng , nguyên hạch trong đan điền bị phong ấn , bây giờ ngay cả với một đứa trẻ mới sinh tại Tu La giới cũng không bằng

Thượng Phổ nhìn chằm chằm nét mặt bình tĩnh của hắc , giễu cợt :

“Người bây giờ xem như đã là tù nhân của Tử thành rồi !” vừa nói hắc vừa phát tay ý bảo hai mỹ nữ Tu La kia để mặc hắc mà rời đi , sau đó lạnh lùng nói :

“Biết Tử thành là nơi thế nào không ?”

Tôn Thiên gật đầu :

“ Biết , xem như là nơi tập hợp toàn tội nhân Tu La , là không gian bị nguyên rủa !”

“ Sai rồi !” Thượng Phổ quát to , mở cửa ra nhìn lên bầu trời đen ngòm lại lớn tiếng nói :

“ Tử thành là địa bàn của ta ! Địa bàn của ta , hiểu không ? Ở chỗ này ta là duy nhất , là chí cao vô thượng !”

“Phốc !” Nhìn bộ dáng cuồng ngạo của Thượng Phổ , Tôn Thiên nhỏ toẹt một bãi nước bọt suýt nữa thì trúng mặt Thượng Phổ , giễu cợt nói :

“ Đúng vậy , ngươi cũng tại chỗ này mà cuồng cuồng !”

Thượng Phổ mắt trắng dã hừ như một tiếng , một đạo năng lượng trong nháy mắt hiện lên trước mặt hắn , trong nháy mắt đánh bay Tôn Thiên đập vào một bên vách tường

“ Tại địa bàn của ta muốn sống thì đừng chọc giận ta !”

Tôn Thiên miễn cưỡng từ vách tường kia đứng lên , kiên cường nhìn Thượng Phổ , ánh mắt vẫn có vẻ miệt thị như trước

Lúc này , Hồng Quân đã vô thanh vô tức lén vào sân trung tâm . Đứng ở một góc tường u ám , toàn thân hắn tản ra lực lượng kì bí càng thêm đen ngòm , Hỗn Độn nguyên khí bốn phía vốn đang bình lặng như nước hồ nay đã bắt đầu chuyển động , tuy nhiên không chút nào bị đại nhân vật bên trong đại điện kia phát hiện

Sáu cao thủ ! Thần thức Hồng Quân lập tức xuất ra , trong khoảnh sân này có sáu gã Tu La cao thủ ! Trong lòng hắn cả kinh , không thể tưởng được tại Tử thành này , một thành chủ phủ lại có thể có nhiều cao thủ như vậy , vậy rốt cục trong Tu La tộc có bao nhiêu cao thủ ?

Hồng Quân cũng có chút bất ngờ , nghĩ đến Huống Thiên Minh đang ở sân phía ngoài kia , nếu đã dò xét được lực lượng của thành chủ phủ này rồi cũng nên quay lại thôi ! Vừa nghĩ hắn âm thầm thu lại toàn bộ lực lượng muốn âm thầm rời đi

Thượng Phổ lạnh lùng nhìn người phía trước khoe miệng đang đổ máu nhưng vẫn như trước giễu cợt nhìn mình , trong lòng hắn không thể hiểu được người thanh niên này tại sao lại kiên cường như thế . Đã bị mình liên tục dùng năng lượng đánh bay đi gần mười lần , toàn thân tiêu tụy , ngoại trừ hai chân ra dường như xương cốt toàn bộ đều nứt gãy hết mà cũng có thể đứng lên được

“ Nói , ngươi bằng vào cái gì có thể ba cánh thượng cấp mà đánh thắng được năm cánh hạ cấp ?” Hắn căn bản không thể nào tin ba cánh thượng cấp có thể chiến thắng được năm cánh hạ cấp , khi Dạ sắc mới đưa tình hình của Tôn Thiên báo cho hắn biết thì trong lòng đã có chủ ý phải ép Tôn Thiên nói ra bí mật của hắn cho bằng được

Đối với khát vọng lực lượng , Thượng Phổ vốn là tộc nhân Tu La hiển nhiên cực kì muốn , hơn nữa hắn đang làm thành chủ Tử thành , khả năng vốn là quan trọng nhất . Trong mắt hắn tại Tu La giới này chỉ có khả năng mới có thể quyết định địa vị của một người Tôn Thiên trong lòng cười khở , nhưng nét mặt vẫn giễu cợt nói :

“ Sao ? Ngươi rất muốn biết ư ?”

Thượng Phổ con người sáng ngời , nói :

“ Chỉ cần ngươi nói ra , ta cam đoan ngươi tại Tử thành này dưới một người trên vạn người , trong Tử thành này ngoại trừ ta tất cả tính mạng đều do ngươi định đoạt !”

Thấy vậy Tôn Thiên ha ha cười nhưng lại động tới vùng xương bị gãy , không nhịn được phun ra một ngụm máu , lạnh lùng nói :

“ Ta vĩnh viễn không nói cho ngươi !”

“A !” Thượng Phổ hét lớn một tiếng dùng quyền khí đánh vào ngực Tôn Thiên nháy mắt đánh hắn bay ra khỏi đại điện , rơi xuống xa xa chỗ khoảng sân rộng kia

Hồng Quân lúc này đang muốn rời đi đột nhiên phát hiện một thân ảnh từ trong đại điện bay ra rơi bộp một tiếng ngay khoảng sân trước mặt , vẫn không nhúc nhích khiến hắn vội vàng dùng thần thức tra xét một phen

Khi thần thức hạ xuống người thanh niên nam tử kia thì Hồng Quân trong lòng đại chấn , nét mặt hưng phấn như điên cùng với thần sắc kinh ngạc

Hai bàn tay nắm chặt , Hồng Quân lời như ma thì thảo :

“ Ngộ Không , hắn ta là Tôn Ngộ Không !”

Thân ảnh loé lên trong nháy mắt xuất hiện trước đại điện

Thượng Phổ đánh bay Tôn Thiên thấy hắn vẫn nằm bất động trên mặt đất không nhúc nhích trong lòng không khỏi hối hận vì đã ra tay quá nặng . Vội vàng phóng thần thức muốn xem nét tình trạng của Tôn Thiên nhưng đột nhiên phát giác ra một người tướng mạo còn trẻ xuất hiện trước cửa điện , toàn thân tỏa ra sát khí lạnh như băng không khỏi chấn kinh

“Người là ai ? Sao lại tới thành chủ phủ của ta ?”

Nghe được nam nhân xấu xí trước mặt nói , sắc mặt Hồng Quân đã lạnh đến cực điểm , khó coi chí cực . Chậm rãi nâng Tôn Ngộ Không đang ở trong trạng thái hôn mê dậy , không để ý đến lời nói của Thượng Phổ tiếp tiếp đánh vào không khí một quyền , một đạo Hỗn Độn lực tinh thuần nhất thời xuất hiện trong tay hắn

Hồng Quân đưa Hỗn Độn lực xuyên qua các đại mạch truyền vào cơ thể Tôn Ngộ Không , chậm rãi chữa trị kinh mạch cũng như xương cốt toàn thân cho hắn phẳng phất không có nghe lời Thượng Phổ chất vấn

“Người là loại quái vật nào sao dám đến thành chủ phủ của ta !” Thượng Phổ nhìn sau lưng hắn trống không , Hồng Quân hiển nhiên không phải Thiên nhân cũng không phải người của Tu La tộc . Trong lòng hắn vừa sợ vừa giận , sợ chính là người trẻ tuổi trước mắt này căn bản không thể phán đoán được thực lực , giận chính là người này lại không thèm để ý đến hắn , ngay cả câu hỏi của hắn cũng không để ý tới

Tôn Thiên , cũng chính là Tôn Ngộ Không mà Hồng Quân nhận định sau khi Hỗn Độn nguyên lực nhập vào trong thân thể thì kinh mạch hồi phục rất nhanh , xương đầu đã vỡ nay cũng liền hẵn , khi kinh mạch khôi phục lại thì lại bị nổi đau đớn kích thích kêu thảm một tiếng liền tỉnh lại

Sau khi tỉnh lại đập vào mắt hắn là một thanh niên nam tử anh tuấn , chỉ thấy dường như lúc này ánh mắt hắn tràn đầy vẻ quan tâm nhìn chăm chăm mình . Trong mắt mang theo một tia phần nộ , không khỏi ngại ngùng nói :

“ Người là ai ? Tại sao lại cứu ta ?”

Hồng Quân ngẩn ra đột nhiên nghĩ đến trí nhớ của Tôn Ngộ Không đã bị cha mang đi , mà bản thân hắn cũng không lưu lại một chút nào , nhú mày một lúc nhìn bộ dạng mệnh mang của Tôn Ngộ Không liền nhẹ giọng nói :

“ Ta là bằng hữu , người có thể gọi ta là Hồng Quân , cũng có thể gọi ta là Tàn Thương !”

Tôn Ngộ Không suy nghĩ một lúc lâu , vẻ mặt khó hiểu hỏi :

“ Hồng Quân ? Ta như thế nào lại không biết mình có một người bằng hữu như vậy ? A ! người không có cánh !”

Hồng Quân cười hắc hắc , nắm lấy Tôn Ngộ Không muốn lui về phía sau , cười khổ nói :

“ Không phải sợ , ta đúng thật là bằng hữu của ngươi , bây giờ cũng không phải lúc giải thích , chờ sau khi chúng ta thoát khỏi đây sẽ kể lại cho ngươi một phen”

Tôn Ngộ Không gật gật đầu rồi đưa ánh mắt cảm hận hướng tới trên người Thượng Phổ , lúc này nguyên hạch bên trong đan điền đã được Hỗn Độn lực giải trừ phong ấn . Một cỗ năng lượng mãnh mẽ giống như ngựa đứt cương đang vận chuyển rất nhanh trong cơ thể , chỉ mới di chuyển một vòng thân thể đã hồi phục hoàn toàn , một lúc sau đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong

“Ta muốn giết hắn !” Tôn Ngộ Không nhấn mạnh một câu nhìn Hồng Quân nói :

“ Người không nên nhúng tay vào !”

305. Chương 60 : Rời Khỏi Tử Thành

“Nếu không được thì lập tức lui lại phía sau , sau này trả thù !”

Tôn Ngô Không trầm mặc một chút , trên mặt lộ ra vẻ cảm kích nhẹ giọng nói :

“ Mặc kệ người là ai , cho dù là mới biết ta, tóm lại ta cảm ơn người đã giải thoát khỏi giam cầm cho ta !”

Hồng Quân cười cười muốn vỗ vai Tôn Ngô Không nhưng nghĩ đến hấn vẫn chưa khôi phục trí nhớ liền thu tay liếc mắt cổ vũ hấn

Thượng Phổ hô hoán sớm đã có một đoàn hộ vệ đến , Hồng Quân và Tôn Ngô Không bị vây ở giữa , tất cả đều xuất ra vũ khí muốn tiến đến bắt hai người

Tôn Ngô Không lạnh lùng quét ánh mắt qua từng người , thấy Dạ Sắc và Dạ Xoa hai người cũng có trong đám đó , giấu cợt cười hướng về Thượng Phổ hô lớn :

“Có giỏi tới đây cùng lão Tôn đại chiến , kêu đám tiểu lâu la này đến làm gì ?”

Thượng Phổ sắc mặt biến đổi , cười lạnh nói “ Người muốn chết sao , nếu người thua cũng đừng trách ta , người phải giao bí mật cho ta !”

Tôn Ngô Không gật đầu , nét mặt lộ ra vẻ kiên định quát to :

“ Lão Tôn sẽ không thua , người thua là người , nạp mạng cho ta đi !” Lời còn chưa dứt , trường côn trong tay mang theo khí thế cường hãn đột nhiên bổ về phía Thượng Phổ

Thượng Phổ có chút giật mình , côn trong tay Tôn Thiên không biết đã xuất hiện từ khi nào , hấn căn bản không có thấy , chỉ thấy chiếc côn mang theo sát khí lăm liết đang nhắm về phía mình không khỏi lui về phía sau mấy bước , vung trường đao trong tay lên đỡ

Hai đạo quang mang chói mắt đập vào nhau giữa không trung , tất cả mọi người xung quanh chỉ cảm thấy phảng phất như mặt đất rung chuyển , ngã rạp lên nhau

“Lui hết ra cho ta , hôm nay ta phải tự tay giết chết tên này !” Thượng Phổ có chút đau đớn tại cổ tay , trong lòng thầm kinh ngạc năng lượng của Tôn Thiên này thật cường hãn , nhưng cũng vì thế mà kích thích khí thế hung hãn của hấn . Dù sao có thể đảm nhiệm chức vụ thành chủ Tử thành bản thân hấn đã từng trải qua bao phen máu nhuộm đỏ đao mới có ngày nay , bị một bóng của Tôn Ngô Không lại thật ra là kích thích sát tâm của hấn

Tôn Ngô Không trên không trung bị phản chấn sau khi rơi xuống đất liền lùi về liền ba bước sau đó về mặt bình tĩnh cẩn thận nhìn Thượng Phổ đôi mắt mang theo chiến ý mãnh liệt

A ... Thượng Phổ hét lớn một tiếng , thân ảnh bóng lưng biến mất trong khoảnh khắc đã tới trước mặt Tôn Ngô Không giơ đao lên bổ mạnh xuống

Tôn Ngô Không cũng không yếu thế rất nhanh ngưng tụ năng lượng toàn thân lại cùng hấn cứng đối cứng

Trong lúc nhất thời ánh đao và côn ảnh cùng loé lên , quanh thân hai người tản ra khí thế khiến cho mọi người xung quanh lùi hết về phía sau . Hộ vệ thành chủ phủ trừng mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai đạo thân ảnh đang đại chiến , càng kinh hãi hơn khi nhìn thấy Tôn Thiên chỉ có ba đôi cánh mà có thể cùng thành chủ vốn có năm cánh đối chiến lại còn rất khó phân thắng bại

Lúc này tiếng động bên trong đã kinh động đến Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi đang ở bên ngoài chờ , hai người cuống quýt tiến vào nhưng lại gặp hộ vệ đã vây kín bên trong trang viện nên phải xuất thủ

Bên ngoài vệ binh vây kín , bên trong Thượng Phổ và Tôn Ngô Không đang đại chiến khiến cả thành chủ phủ náo loạn

Thần thức của Hồng Quân sớm đã biết được tình hình bốn phía , Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi cùng với đám hộ vệ đại chiến hấn tất nhiên là biết rõ những thấy hai người cũng không có gì nguy hiểm , huống chi công lực của Huống Thiên Minh hôm nay trừ phi gặp phải Tu La nhân có tu vi cao thâm nếu không là người bình thường căn bản không có khả năng chống chế hấn . Nghĩ vậy trong lòng Hồng Quân

cũng yên lòng , dùng toàn bộ thần thức quan sát Tôn Ngộ Không và Thượng Phổ đại chiến , đồng thời cũng suy nghĩ như thế nào có thể thoát khỏi đây

Vốn chỉ là định vào đây thăm dò tình hình , cũng không muốn cùng Tử Thành phát sinh xung đột , cho dù có phát sinh cũng không muốn giao đầu thế này . Nhưng mà , Tôn Ngộ Không đột nhiên xuất hiện khiến cho Hồng Quân không chút do dự thay đổi sách lược , hoặc có thể nói vì giao tình với Tôn Ngộ Không khiến cho Hồng Quân vốn muốn ẩn thân nhưng lại đối đầu với bọn người này

Hồng Quân nghĩ lại lúc Tôn Ngộ Không bị Thượng Phổ hành hạ , trong lòng hẳn vốn rất bình tĩnh như nước không gợn sóng lại nổi lên chuyển biến rất lớn , vốn lĩnh ngộ Thiên đạo tâm cảnh phải vững nhưng lúc đó trong lòng hẳn đã nổi lên vô tận sát ý

Có thể nói nếu không phải Tôn Ngộ Không dành đánh với Thượng Phổ , Hồng Quân cũng sẽ không dễ dàng mà đi ra ngoài , nhất định là phải đánh gục Thượng Phổ mới có thể hài lòng mà rời đi . Dĩ nhiên đối với tu vi của Hồng Quân đừng nói là Thượng Phổ , cho dù là tộc nhân Tu La bảy cánh có tới cũng không có cách nào chắc chắn đánh thắng được hẳn . Che dấu hành tung là vì tránh xung đột với người trong Tử Thành , nhưng với tu vi của Hồng Quân hôm nay thì đối với những người Tu La tu vi thấp cũng ẩn hàm có chút khinh thường trong đó

Hôm nay đã tìm được Tôn Ngộ Không , sau khi rời khỏi Tử Thành xem ra phải nhanh chóng tìm ra Cha , đó mới là chuyện quan trọng nhất . Hồng Quân có chút đau đầu thăm trách mình lúc trước không giữ lại một chút trí nhớ của mọi người , nếu là như thế thì lúc này cũng không có khổ như vậy

Chỉ là hết lần này tới lần khác hẳn không có giữ lại , đương nhiên điều đó cũng có chút nguyên nhân ẩn hàm bên trong . Nhưng vô luận là thế nào chính là hẳn không có giữ lại . Hồng Quân cười khổ ngược lên nhìn thoáng qua chiến trường giữa Tôn Ngộ Không và Thượng Phổ , chỉ thấy hình như Tôn Ngộ Không càng đánh càng lên tinh thần , càng đánh ý chí càng nâng cao liền có chút vui mừng . Người này mặc dù là chuyển sinh nhưng vẫn giữ được bản tính , xem ra ba cánh vẫn có thể cùng năm cánh bất phân thắng bại , cũng không phải chuyện gì quá lạ lẫm với hẳn

Bên tai truyền đến một tiếng quát , chỉ thấy Thượng Phổ quanh thân phát ra quang mang kịch liệt , thân thể trường bào màu xanh cũng phiêu phù giữa không trung , ngạo nghễ nhìn về phía Tôn Ngộ Không quát lạnh “ Tôn Thiên , chết đi !”

Dứt lời , Thiên địa linh khí chung quanh giống như một cơn lốc điên cuồng hướng tới thân thể Thượng Phổ

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy thân thể như bị giam hãm , muốn nhúc nhích cũng phải dùng hết sức , chiếc côn trong tay lập tức bị thả lỏng nét mặt cũng lộ ra vẻ thống khổ

Hồng Quân vẫn chú ý quan sát hai người , với tu vi của hẳn sẽ không bị ảnh hưởng của trạng thái kia , lúc này hẳn chỉ chú ý đến Tôn Ngộ Không , chỉ sợ hẳn xuất hiện nguy hiểm . Dù sao hẳn đã từng chết một lần , nếu lần này chết đi ngay cả Hồng Quân cũng không biết như thế nào mới có thể cứu sống hẳn lại

Điện quang loé lên sáng bừng cả sân , trường đao của Thượng Phổ mang theo liên tiếp áo ảnh từ trong không trung bổ tới , khí phách ngạo nghễ thiên hạ từ trên người Thượng Phổ truyền ra khiến cho đám hộ vệ chung quanh vẻ mặt rất sùng bái và kinh hãi

Tôn Ngộ Không bây giờ đã không thể cử động , toàn thân bị khí tức cuồng bạo của Thượng Phổ nắm giữ , muốn di chuyển nửa bước cũng không thể . Không thể làm gì khác hơn là gơ côn trong tay lên đỡ

Oanh !

Một tiếng nổ mạnh vang lên , Tôn Ngộ Không phảng phất bị lôi điện đánh trúng , thân thể bay về phía sau , máu tươi từ trong miệng cứ thế phun ra thoát nhìn như bị Thượng Phổ làm trọng thương

Hồng Quân chấn kinh tung một quyền , Hỗn Độn nguyên khí giống như bị thao túng bao quanh thân thể của Tôn Ngộ Không rất nhanh đỡ lấy hẳn , chậm rãi bay về bên người Hồng Quân

Thượng Phổ mặc dù đã đánh trọng thương Tôn Ngộ Không nhưng cũng bị hẳn dùng sức chống đỡ trên người cũng bị thương nhẹ , tuy nhiên vẫn như trước quanh thân hẳn tràn ngập khí tức cuồng bạo , đứng trước mặt Hồng Quân lạnh lùng quát :

“ Giết chúng cho ta !”

Mấy trăm đạo thân ảnh phía sau nghe tiếng mà động , nháy mắt đã tới bên cạnh Hồng Quân , các loại chưởng khí từ rất nhiều loại vũ khí phóng về phía Hồng Quân và Tôn Ngộ Không

Hồng Quân lấy tay túm lấy Tôn Ngộ Không , đồng thời xuất chỉ lực dò xét tình hình của hắn , lại ngạc nhiên khi thấy kinh mạch của hắn vẫn rất bình thường . Chỉ là nguyên hạch bên trong xuất hiện vài vết nứt , cũng là bởi lúc này ngăn cản đòn tấn công của Thượng Phổ mà dùng quá nhiều năng lượng

Mỉm cười , tay đã nắm được Tôn Ngộ Không , quang mang chợt loé lên , hai người trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng . Tất cả chưởng lực đã đánh vào không khí , Thượng Phổ tức giận phóng thần thức nhanh chóng tìm khắp bốn phía nhưng dù là khí tức cũng của hai người cũng không có

Tức giận quay về phía mấy trăm thuộc hạ lớn tiếng nói :

“Ra bên ngoài tìm đôi cẩu nam nữ giết chết cho ta !” Thần thức hắn đã phát hiện ra tung tích Lãnh Diễm Phỉ , thấy nàng ta đang thân mật cùng với thanh niên anh tuấn kia cùng chiến đấu trong lòng đổ kị . Đồng thời cũng nổi lên sát ý mãnh liệt không đợi thuộc hạ đi hắn đã bay tới trước

Bọn hộ vệ vừa mới rời khỏi , hai thân ảnh đã xuất hiện ngay chính giữa sân không một bóng người , đúng là hai người Hồng Quân và Tôn Ngộ Không . Chỉ thấy Tôn Ngộ Không há to miệng lắp bắp nói “ Vừa rồi ... là nơi nào ?”

Hồng Quân cười hắc hắc nhìn Tôn Ngộ Không đã khôi phục lại vẻ hồng hào nhẹ giọng nói :

“ Là một pháp bảo của ta , tên là Hồng Quân giới , sau này nhất định ngươi sẽ biết !”

Tôn Ngộ Không ngây ngốc nhìn vật trong tay Hồng Quân , chớp mắt vẫn không thể hiểu được vừa rồi người thanh niên trước mắt này đã đưa mình tới đâu

Thấy bộ dáng Tôn Ngộ Không như vậy , Hồng Quân âm thầm cười kéo tay hắn ôn nhu nói :

“ Chúng ta ... trước tiên rời khỏi đây đã !”

Dứt lời trên thân thể hai người đồng thời hiện lên một đạo quang mang trong nháy mắt đã biến mất không hình dáng

Thượng Phổ tức giận phi tới chỗ Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phỉ , đang muốn tự mình ra tay đột nhiên một quang mang lại loé lên sau đó hai người cũng lại biến mất liền câu “ Một đám phế vật , mau bắt bọn chúng cho ta , nếu không bắt được các ngươi đều chết đi !”

Chỉ có thời gian nửa buổi tối , Thượng Phổ đã rất nhanh bị hạ nhục , đường đường là thành chủ Tử thành bây giờ đâu còn mặt mũi nữa , cứ như thế mà giận điên lên . Sau đó chỉ thấy thuộc hạ của hắn không chút nào dám chậm trễ vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất bay về bốn hướng để bắt bốn người kia , cũng có thể là tránh lúc thành chủ đang nổi cơn điên

Mà lúc này bọn Hồng Quân và Huống Thiên Minh đã kéo được Tôn Ngộ Không đến hướng sa mạc bước đi , bốn người đi vào trong Tu La tộc tiến đến Thiên giới thăm dò tung tích của Tàn Vũ !

306. Quyển 12 - Chí Bảo Tu La Tộc – Chương 1 : Ẩn Ngộ Thiên Đạo

Cảm nhận được bốn phía tràn ngập Thiên địa nguyên khí thủy tính , Tàn Vũ khoanh tay đứng trước một khoảng sân , trước mặt là một hồ nước vô cùng mĩ lệ có màu xanh trong vắt . Cỏ đại ven hồ giống như liễu mạng trời lên mặt đất , tựa hồ như muốn thoát khỏi mặt đất để có thể tự do bay lượn trong Thiên địa

“ Đại nhân , một trăm năm , tại Thủy Dục thành này đã một trăm năm thời gian cũng không có tìm được người đại nhân muốn tìm , chúng ta nên làm gì bây giờ ?” Mục Thiên vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Tàn Vũ , vẻ mặt tư lự và bất đắc dĩ kết hợp với khuôn mặt già nua khiến hắn trông như rất thành thực

“ Tìm không thấy ... Còn thể nào nữa ? Đương nhiên là phải tiếp tục tìm !” Tần Vũ chậm rãi xoay người bình tĩnh nói :

“ Một ngày nào đó nhất định sẽ tìm ra bọn họ ! Ta tin là vậy !”

Trên mặt Tần Vũ chẳng biết vì sao lúc đó lại tỏa ra hào quang trong suốt , giống như làn da của một nữ tử khiến cho nét mặt càng thêm anh tuấn , ánh mắt cương nghị càng bổ sung thêm nét phong trần của y

Lúc này , quanh thân thể vận trường bào màu xanh của Tần Vũ đã chậm rãi xoay chuyển một năng lượng cổ quái , phẳng phất như là năng lượng trời đất ban cho hắn . Loại năng lượng này giống như lúc trước khi đấu với Mục Thiên đang trong trạng thái đỉnh cao vậy , luôn tồn tại một cảm giác gây áp lực đáng sợ , tựa hồ như gặp khắc tinh lại giống như là gặp Thiên !

“ Đúng vậy , nhưng đại nhân , chúng ta phải tìm kiếm đến khi nào ? Cứ như vậy mà tìm rất có thể không đạt được kết quả gì , cuối cùng chính là lãng phí thời gian và công sức của chúng ta mà thôi !” Mục Thiên tuy trong lòng sợ hãi nhưng đối với Tần Vũ hắn luôn nhiệt tình ủng hộ và sùng kính cho nên hắn không như Thiên nhân bình thường khi gặp Tần Vũ luôn bị áp lực , bị lực lượng cổ quái quanh thân thể Tần Vũ làm cho mất tập trung

Tần Vũ nao nao trong lòng cũng giận dữ nhưng lại nhìn vẻ mặt rất thành khẩn của Mục Thiên , ánh mắt chớp động chính là lòng sùng kính phát ra từ trong nội tâm , không khỏi cảm thán nói :

“ Cho dù là hao phí công sức cùng thời gian , ta cũng phải tìm cho được bọn họ ... Ta đến không gian này cũng chính là muốn tìm bọn họ ... Người không biết !”

“ Đại nhân đã nói như vậy Mục Thiên nhất định sẽ làm theo , chỉ là ... thuộc hạ của Cam Vân tại Thủy Dục thành này hôm nay chỉ sợ đã nhẫn nại đến cực hạn rồi , không vì chúng ta mà hết lòng nữa !” Mục Thiên bất mãn lại nói :

“ Cũng không biết Cam Vân vì sao vẫn còn dung túng những người này , nếu là ta nhất định không phục sẽ giết , làm sao có thể để như thế được !”

Tần Vũ mỉm cười không nói , mọi chuyện trăm năm nay hắn hoàn toàn biết , Cam Vân đến Thủy Dục thành mất gần một trăm năm mới có thể tụ tập lại được nhóm Thiên nhân này , thu phục được những người này có thể nói Cam Vân đường như đã phải mất rất nhiều tâm huyết , đó cũng là nguyên nhân vì sao tu vi của hắn tiến bộ ngày càng chậm

Mà ba người Tần Vũ đến đã khiến bọn thuộc hạ của Cam Vân dần dần bất mãn , suốt cả ngày phái bọn họ đi tìm người không nói nhưng điều quan trọng là hình dáng đặc điểm của người đó ra sao cũng không biết , như thế làm sao bọn họ có thể tìm kiếm ?

Cho nên năm mươi năm sau bọn thuộc hạ của Cam Vân rốt cục cũng không chịu được cái loại mệnh lệnh không hề rõ ràng giống như ruồi bâu này , bọn chúng đề xuất : Hoặc là ba người Tần Vũ rời đi hoặc là bọn họ rời đi !

Cam Vân lúc đó rất tức giận đánh trọng thương ba gã thuộc hạ , sau đó phần lớn bọn họ đều rời khỏi , dần dần vốn lúc trước có ba trăm người lúc này chỉ còn không đến tám mươi . Mà gần đây tám mươi người này cũng rất không ưa bọn Tần Vũ , nhìn thấy Tần Vũ cùng Mục Thiên cũng không còn vẻ cung kính ngày xưa nữa , ánh mắt đều toát ra vẻ oán hận cùng chán ghét

Điều này đối với người trọng tình nghĩa như Cam Vân tất nhiên sẽ rất tức giận , nhưng cũng không thể làm quá đối với những huynh đệ đã hết lòng vì hắn , chỉ có thể mỗi ngày ngoài tận lực tìm kiếm chung quanh thì luôn khuyên bảo mấy người huynh đệ xúc phạm đến Tần Vũ . Mà Tần Vũ cũng chẳng so đo chuyện đó , cả ngày ngoại trừ tu luyện đều là lẳng lặng đứng bên hồ ngắm cảnh , xem nhật nguyệt luân chuyển , xem tinh tú biến ảo . Không để ý tới bọn Cam Vân vẫn hàng ngày vất vả toàn thân đều chuyên tâm lĩnh ngộ Thiên đạo

Trăm năm thời gian , tu vi của Tần Vũ ngày càng tiến mạnh , bên trong đan điền một cái hắc động sâu hoắm được hình thành . Tại trung tâm của hắc động chính là nguyên hạch màu đen kia ! Từ khi hắc động được hình thành , Tần Vũ cố gắng tu luyện Tinh thần công pháp thấy tu vi ngày càng tiến bộ

Cũng không thể nghĩ được cái hắc điểm kia càng lúc càng lớn , ba mươi năm trước rốt cục cũng đã biến nguyên hạch trở thành màu đen , không giống với Thiên nhân bình thường vốn nguyên hạch có màu vàng

Bốn phía nguyên hạch phẳng phất như là một cái hồ , lộ ra dòng lốc xoáy tại trung tâm nguyên hạch . Những năm gần đây cứ mỗi khi Tần Vũ hấp thu Hỗn Độn lực trong thiên địa thì đều bị nguyên hạch màu đen này hút lấy tiến vào bên trong lốc xoáy , mà khi tiến vào dòng xoáy kia phẳng phất như cái đĩa không đáy khiến cho Tần Vũ hấp thu được bao nhiêu bị nó hút vào cũng không đủ , khổ không thể nói !

Mấy năm trước , Tần Vũ buồn rầu ngẫu nhiên đứng bên hồ xem tinh đồ biến ảo , các loại tinh quang giao nhau loé lên từng đạo hào quang đẹp mắt biến thành những hình vẽ cực kì phức tạp mới đột nhiên ngộ đạo , từ đó mỗi ngày Tần Vũ đều xem biến động của trời đất

Tinh Thần công pháp không còn nghi ngờ gì nữa , đó chính là siêu cấp công pháp đều là phải theo tâm thần bên trong thoát ra ngoài rồi biến đổi . Mà sau khi trải qua Tần Vũ kiếp trước cải tạo lại càng thêm thích hợp với bản thể hắc tu luyện , thích hợp cho hắc nhanh chóng gia tăng lực lượng . Trải qua hơn mười năm lĩnh ngộ Thiên địa Tần Vũ đã cảm giác được mình sắp đột phá , Tinh vân bên trong đan điền lúc này đã hoàn toàn biến thành một đoàn sương mù mông lung vờn quanh hắc động tại trung tâm đan điền , xem ra rất kì lạ , cũng có chút huyền ảo khó giải thích

“ Chuyện của Cam Vân hắc sẽ tự xử lí , Mục Thiên ngươi cũng không nên nhúng tay vào , gần một năm nay tu vi của ngươi tiến bộ rất nhanh , không uổng công ta đã truyền cho ngươi Kinh Thiên bảy mươi hai côn pháp , xem như ta đoán sắp tới ngươi sẽ gặp một đại nạn , nếu có thể thoát khỏi nhất định tiền đồ vô lượng !” Tần Vũ ngắt một cái lá , chỉ thấy trên đó còn đọng lại một giọt sương trong vắt , nhìn về mặt kính hải của Mục Thiên nói :

“ Không cần hỏi ta như thế nào mà biết được , trong mông lung chỉ có thể ngộ , ngươi cũng giống giọt nước này , nắp dưới lá cây tuy không trực tiếp được ánh sáng chiếu vào nhưng vẫn nhận được , sẽ có lúc ngươi rời khỏi chiếc lá đó đón ánh mặt trời , đó chính là con đường lớn của ngươi !”

Mục Thiên tròn tròn mắt há to miệng , hắc đột nhiên nhận thấy Tần Vũ đại nhân trước mắt dường như có thay đổi rất lớn , loại biến hoá này khiến cho thân thể Tần Vũ đại nhân như được che bởi một tầng sương phủ , tóm lại là không phải ai cũng có thể thấy được

“ Xin đại nhân chỉ điểm !” Đối với lời nói của Tần Vũ , Mục Thiên có chút không cho là đúng , đánh chết hắc cũng không tin Tần Vũ có thể nhìn ra vận mệnh của hắc

Phải biết rằng có thể nhìn ra vận mệnh của người khác tại Thiên giới này chỉ có một người đó là Đế Thích Thiên . Mà Đế Thích Thiên bản thân là Đế quân nhất định sẽ không rời hơi mà xem vận mệnh cho người khác . Thiên đạo vô lường , chỉ một chút thay đổi sẽ khiến cho vận mệnh của một người biến đổi , bất luận là ai nắm giữ Thiên đạo cũng sẽ không dễ dàng mà hoán đổi vận mệnh của người khác .

Tần Vũ tất nhiên nhìn ra trong lòng Mục Thiên không tin , cũng không để ý đến chỉ cười nói :

“ Tính tình của ngươi quá ương ngạnh , tuy nhiên như vậy cũng là tiền đề giúp ngươi tu luyện , sẽ rất nhanh tiến bộ , nhưng đồng thời cũng khiến cho lực lượng trong cơ thể quá ư cường mãnh , cuối cùng cũng vẫn không thể ngộ ra lực lượng chân thật của bản thân . Ta khuyên ngươi tạm thời ngừng tu luyện , ra ngoài trải nghiệm một phen , cảm nhận được cuộc sống bình thường của Thiên nhân , như vậy sẽ giúp ngươi lĩnh ngộ một chút !”

Mục Thiên gật gật đầu nói :

“Thuộc hạ hiểu , cảm ơn đại nhân đã chỉ điểm !”

“ Không cần đa tạ , ngươi là người của ta , ta tất nhiên sẽ không muốn ngươi có gì ngoài ý muốn . Kì thật dù không nhắc nhở ngươi cũng không sao cả , chỉ cần có ta ở bên cạnh cho dù là Đế quân của Thiên nhân các ngươi cũng không thể dễ dàng mà lấy đi sinh mệnh của ngươi . Nhưng ta chỉ có thể ngăn cản sự việc cố ý , huống hồ ta bây giờ cũng hiểu được quá ít , không thể tra ra vận mệnh của Thiên nhân trên hai đôi cánh . Có thể ngẫu nhiên tra ra được vận mệnh của ngươi cũng đã là cực hạn rồi , vì thế ta nhắc nhở ngươi sắp tới không nên rời khỏi bên cạnh ta !”

Mục Thiên lại cảm kích gật gật đầu định nói gì đó trên mặt có chút nổi giận nói :

“Đại nhân, nhi tử của thành chủ kia hôm nay lại tới quấy nhiễu tiểu thư, nếu ta không đánh chết hắn thì ngày nào cũng sẽ đến đây làm loạn!”

Nhắc tới nhi tử của Thủy Dực thành chủ tất nhiên là cái tên thanh niên tên Lục Phong kia, lúc trước tại cửa thành đã bị Tần Vũ đánh cho hoa rơi nước chảy. Sau đó Lục Phong chẳng biết vì sao không hoàn hảo hành bá đạo trong thành như trước đây nữa mà la mỗi ngày đều tới chỗ bọn Tần Vũ cười hì hì với Tình Nhi đồng thời cũng không quên tìm cách kết thân với Tần Vũ!

Cái gọi là tay không đánh mặt người vẫn cười này khiến Tần Vũ chẳng biết làm thế nào. Bây giờ tại Thủy Dực thành này tuy không sợ Thủy Dực nhưng là vì tìm người nên vuốt mặt nể mũi. Huống chi Lục Phong kia thái độ bây giờ cũng rất cung kính, mỗi lần đến phủ đều mang rất nhiều lễ vật, trong đó có Thiên Thủy nguyên thạch một thứ vô cùng trân quý tại Thủy Dực thành.

Thiên Thủy nguyên thạch khác so với Thiên nguyên thạch ở chỗ bên trong chứa linh khí thuộc tính thủy rất mạnh, loại linh khí này so với linh khí ngày thường Thiên nhân vẫn tu luyện rất khác biệt nhưng trong đó lại ẩn chứa sinh cơ. Còn có thể sử dụng Thiên Thủy nguyên thạch để tu luyện chẳng những đối với kinh mạch không hề tổn thương còn có thể làm dịu nguyên hạch đồng thời khiến cho nguyên hạch tăng trưởng.

Nguyên nhân chính là như thế mới khiến cho Thiên Thủy nguyên thạch trở thành tài liệu tu luyện tối ưu của chúng Thiên nhân. Mà Thiên Thủy nguyên thạch trữ lượng không nhiều lắm, hàng năm nhiều nhất chỉ có thể khai thác trên dưới mười khối, cực kỳ quý hiếm khiến cho địa vị của thành chủ Thủy Dực thành trong bát đại Thiên vương rất đặc biệt.

Tình Nhi từ khi dùng Thiên Thủy nguyên thạch tu luyện cho đến nay tu vi tiến triển cực nhanh, không đến thời gian một trăm năm ngắn ngủi dường như đã đột phá cảnh giới bốn đôi cánh. Nếu không phải cơ duyên chưa đến sợ rằng lúc này bên cạnh Tần Vũ đã có rất nhiều cao thủ bốn đôi cánh rồi.

“Không vội, không vội!” Tần Vũ nhíu mày nói:

“Ta cũng cảnh cáo người, không nên vọng động, người cứ như trước sắp tới không được ra ngoài, ở trong phòng chuyên tâm tu luyện!”

Mục Thiên sợ hãi vội vàng quỳ gối, miệng liên tục nói:

“Thuộc hạ sai rồi, Mục Thiên biết sai rồi!”

Tần Vũ khẽ thở dài, con người thâm trầm hiện lên nét tư lự, lâu bầu nói:

“Bảo vật sắp xuất thế, chẳng biết ai sẽ có phúc hưởng đây?”

307. Chương 2 : Lại Xuất Phát

“Các người phải chú ý an toàn, nếu đi nhanh sau một năm có thể tới được thành trì thứ hai, nhớ kỹ ... nhất định phải về thăm ta!”

Ánh mắt nàng nóng rực hướng về vẻ mặt tiêu sái của Đế Tuyết Phong, trong mắt dường như mang theo chút chờ đợi.

Đế Tuyết Phong mỉm cười, không có chút nào ưu sầu bi thương vẫn bình tĩnh nói:

“Nhất định, chờ ta tìm được thứ đó nhất định sẽ trở về tìm nàng, đến lúc đó ta nhất định mang nàng đi khỏi Ma thành này đến một nơi đẹp gấp ngàn lần!”

Đôi mắt xinh đẹp của Hải Huyền bỗng nhiên sáng ngời, suy nghĩ hồi lâu đột nhiên lấy từ trong người ra một cái túi hương, mặt đỏ bừng nói:

“Cái này ... cho người, giữ nó bên mình coi như có ta bên cạnh, không cho người quên ta!”

Tâm ý của con gái! Đế Thiên Hồn vẻ mặt đầy cảm thán mỉm cười nhìn ca ca đang nhận lấy túi hương của Hải Huyền, trong lòng không chút do dự, chỉ có điều đối với cô gái thanh tú trước mắt có chút thương tiếc.

“ Chúng ta đi !” Trầm ngâm một lúc , Đế Tuyết Phong nét mặt cũng đã giãn ra xoay người không hề nhìn tới khuôn mặt xinh đẹp của Hải Huyền , phát tay đi trước

“ Bảo trọng !” Đế Thiên Hồn vũ động đôi cánh cũng rất nhanh biến mất tại chỗ

Lúc hiện ra đã ở cách xa ngàn thước bên cạnh Đế Tuyết Phong , hai người cùng phát cánh , mỗi một lần có thể tiến đến một ngàn thước

“ Đại ca , huynh bỏ được sao ?” Qua một lúc lâu , Đế Thiên Hồn nét mặt đầy nghi vấn , nhìn về mặt lạnh lùng của Đế Tuyết Phong trong lòng cũng rất kinh ngạc

“ Bỏ được cái gì ? Hải Huyền ? Có gì mà không được chứ ? Nàng đã là người của ta , hơn nữa lại là cam tâm tình nguyện !” Đế Tuyết Phong nét mặt lộ ra vài phần tự hào , khẽ cười nói :

“ Một khi đã cam tâm tình nguyện đem thân mình cho ta , như vậy bị ta bỏ cũng là phải cảm kích ta mới phải !”

“ Cảm kích huynh ?” Đế Thiên Hồn lần đầu tiên nghĩ đến vị ca ca này quả thật quá mức vô sỉ , chiếm được sự trong trắng của người ta rồi bỏ lại còn muốn người ta phải cảm kích , đây là đạo lí gì ?

“ Đúng vậy , là cảm kích !” Đế Tuyết Phong dùng tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi , tư thế cực kì tiêu sái , nhàn nhạt nói :

“ Bên người ta không cần nữ nhân , các nàng đi theo ta chỉ làm cho ta phiền lòng , mà một khi ta ưu phiền sẽ không chút do dự mà khinh rẻ các nàng !”

Thấy Đế Thiên Hồn gương mặt nhìn , Đế Tuyết Phong ánh mắt phát ra một cỗ hào quang màu tím , lạnh lùng nói :

“ Mà Hải Huyền cũng là một cô gái thông minh , nàng ta đã sớm đoán ra được tâm tư của ta , nếu đi theo nhất định sẽ bị ta lạnh lùng mà bỏ mặc , vì thế lúc này mới tiễn ta đi như vậy ít ra trong lòng nàng vẫn còn muốn chờ đợi , chờ một kết cục tốt đẹp !”

...

Đế Thiên Hồn không nói gì nhìn Đế Tuyết Phong , người đại ca này của hắn thật sự khó có thể đoán được , tâm tính quả thật rất khác lạ

“Tốt rồi , không cần nói gì nữa , chúng ta tranh thủ thời gian đến thành trì tiếp theo đi , nghe nói người Tu La ở đó càng thêm xinh đẹp . A ha , nữ nhân Tu La tộc thật tuyệt vời , ta rất thích a !” Đế Tuyết Phong lại khôi phục nét mặt háo sắc như trước , thấy Đế Thiên Hồn mồm miệng há hốc liền nói :

“ Ta là tôn trọng nữ nhân Tu La tộc cho nên mới để các nàng ấy cam tâm tình nguyện , sao có thể giống như mấy người các ngươi suốt ngày dùng bạo lực , có khi lại còn chém giết nữ nhân !”

Đế Thiên Hồn thiếu chút nữa từ trên không rơi xuống , hắn bây giờ mới phát hiện nếu cùng ca ca tranh luận về vấn đề này có thể không cần quan tâm đến nhiệm vụ nguy hiểm lần này phụ thân giao cho mà đã ngã chết rồi

Không nói gì nữa chỉ đi theo sau Đế Tuyết Phong đang hưng phấn , hai người rất nhanh bay về phía trước Sa thành , đúng như tên gọi nó được xây dựng bên cạnh một sa mạc , chẳng những tường thành đều được tạo nên bằng cát mà phòng ốc bên trong thành cũng đều sử dụng cát ở sa mạc này xây nên

...

“ A ... Tôn Ngộ Không , tại sao ngươi lại ăn trộm đan dược mà Hồng Quân cho ta !” Huống Thiên Minh cực kì tức giận mặt đỏ phừng phừng nhìn về mặt căng cứng của Tôn Ngộ Không , đột nhiên lớn tiếng khiến Hồng Quân và Lãnh Diễm Phỉ hoảng sợ

Mà Tôn Ngộ Không hình như không để ý chút nào đến tiếng quát của hắn , miệng vẫn nhai ngau ngáu cái gì đó , nhíu mày nói :

“ Tên ta không phải là Tôn Ngộ Không , ta gọi là Tôn Thiên , nhắc lại lần nữa ta là Tôn Thiên !”

“ Người là Tôn Ngộ Không , là cái tên hỗn đản cả ngày đùa nghịch với cái gậy kia !” Huống Thiên Minh hăng giọng , vắn vẹo , ôm mặt giận không thể lập tức đánh chết cái tên hầu tử suốt dọc đường đi luôn làm hấn bực mình này

Nhưng hấn biết , tuy có thể dễ dàng đánh chết hấn nhưng cũng chỉ có thể là nghĩ mà thôi . Trước tiên là thời điểm lúc trước tại Tu La ở nhân giới , Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không cũng có chút cảm tình . Đặc biệt hấn cũng là mục đích Tần Vũ tới đây , Huống Thiên Minh sẽ không dám tổn thương đến hấn . Huống chi , còn có Hồng Quân che chở cho hấn

“ Dám gọi lão tử là Tôn Ngộ Không nữa ta sẽ không để yên cho người đâu !” Tôn Ngộ Không đột nhiên hét lớn , vẻ mặt như là không thể nhịn được nữa nhìn Huống Thiên Minh , có vẻ rất là tức giận

“ Đã sớm nói cho các người lão tử không phải là cái gì cho má Tôn Ngộ Không kia ! Ta tên là Tôn Thiên , các người vì cái gì mà không tin ta ?” Nhìn chằm chằm Huống Thiên Minh sau hồi lâu , Tôn Ngộ Không đột nhiên ôm đầu gục xuống , thống khổ nói :

“ Ta là người Tu La , không có chuyển thế chó gì hết , cũng chẳng có kiếp trước , ta từ trong Tu La quả mà sinh ra , là Thiên sinh ra ta !”

Nói xong hấn gơ chiếc côn lên tựa hồ như muốn một gậy đánh chết mấy người

“ Người không giết chúng ta đâu ! Người chính là Tôn Ngộ Không , đây chính là vận mệnh của người , là Thiên an bài số mệnh này cho người !” Hồng Quân chậm rãi đi đến trước mặt Tôn Ngộ Không trịnh trọng nói :

“ Kiếp trước của người là một con thạch hầu , công pháp của người chính là Kinh Thiên côn pháp , là sư phụ người cũng là thúc thúc của ta truyền cho người !”

“ Ta đã nói là không phải !” Tôn Ngộ Không đau khổ nhìn Hồng Quân , đáng thương nói :

“ Các người làm ơn đừng gọi ta là Tôn Ngộ Không nữa , ta là Tôn Thiên , làm ơn !” Nói xong hấn chấp tay hành lễ , bộ dáng cực kì đáng thương

Hồng Quân và Huống Thiên Minh gặp phải tình huống này cũng cười khổ không nói gì , ngược lại Lân Diễm Phi lại cảm thấy cực kì hứng thú trước bộ dạng này của Tôn Ngộ Không , nét mặt rất buồn cười

“ Tốt lắm tốt lắm , người hiện tại không phải là Tôn Ngộ Không , đợi sau khi tìm được cha ta , người sẽ biết !” Hồng Quân cũng không cùng hấn tranh luận nữa , dọc đường đi cũng chỉ vì chuyện này mà Tôn Ngộ Không hiện tại là Tôn Thiên cùng với Huống Thiên Minh đã cãi nhau không dưới mười lần

Tuy nói mỗi lần đều thua Huống Thiên Minh có vẻ cực kì thê thảm nhưng khí chất cuồng ngạo của hấn trước kia vẫn không thay đổi sớm đã khắc vào xương tủy rồi . Đây cũng chính là bản tính của Tôn Ngộ Không kiếp trước , Hồng Quân thâm nghĩ vậy , bất giác nhìn Tôn Ngộ Không ánh mắt lại ảm lên

“ Tôn Ngộ Không rốt cục là người thế nào ? Vì sao cả ngày gọi ta là vậy ?” Tôn Thiên tò mò hỏi

“ Hấn ? Hấn chính là huynh đệ tốt nhất , tính tình tuy không được tốt nhưng con người rất thẳng thắn , đối với bằng hữu cực kì thành tâm !” Huống Thiên Minh phiết phiết miệng nghe được Tôn Thiên hỏi liền đáp sau đó quay đầu chỗ khác

Hồng Quân còn lại là cười cười , đôi mắt hiện lên thần sắc tán thưởng nói :

“ Hấn đối với địch nhân cũng vô cùng hung tàn , phạm là người làm hại đến huynh đệ của hấn , hấn nhất định sẽ cùng người đó liều mạng , cho dù là có thể phải trả giá bằng cả tính mạng !”

Tôn Thiên vẫn khổ não đi theo sau Hồng Quân , trong lòng không thể hiểu được bọn họ vì cái gì lại có thể nhận định mình là Tôn Ngộ Không ?

“ Vì cái gì mà các người liền cho rằng nhất định ta là Tôn Ngộ Không ?” Nghĩ đến là hỏi , Tôn Thiên sẽ không phải vì Huống Thiên Minh tu vi cao hơn hấn mà sẽ sợ hãi

Hồng Quân trầm ngâm một lúc ánh mắt nhìn về phía Nam , nơi đây chính là trung tâm của Tu La tộc , là nơi ở của Tu La nữ vương thống trị giả Tu La tộc ngày nay , hồi lâu mới lãnh đạm nói :

“ Không có gì , đơn giản là nguyên hạch trong đan điền của người không thuộc loại của Thiên nhân hay Tu La nhân !” Hồng Quân con người loé ánh quang , như là trong đó ẩn chứa kiếp lỗi , chỉ có điều là từ trong hai mắt bắn ra :

“ Nguyên hạch của người không phải à vì tu luyện Tu La tộc hoặc Thiên nhân tộc công pháp mà sinh ra , không lâu nữa người sẽ phát hiện chính là Thiên đạo vô thường , có ngày hôm nay chính là người đã phải trải qua luyện tập !”

“ Ta làm !” Tôn Thiên nuốt nước bọt , quay đầu lại lạnh lùng nói :

“ Đừng tưởng có thể mê hoặc được lão tử , nếu người không giải thích rõ ràng , ta lập tức rời đi !” Nói xong ánh mắt lại như có vẻ chờ mong khiến Hồng Quân bật cười :

“ Không có gì , ta lại tìm được một vị huynh đệ , xem ra phụ thân ta đã ra tay chậm a !”

...

Trong khi bốn người đang nói chuyện thì Tần Vũ đã rời khỏi Thuỷ Dục thành sắp bước vào hành trình mới , phía sau là hai mươi Thiên nhân đang kiên định theo sau Tần Vũ , hoàng hôn rất nhanh nuốt lấy sắc trời

“ Đại nhân , chúng ta sẽ tới thành nào trước ?” Cam Vân rất nhanh tới trước mặt Tần Vũ ôn tồn hỏi

Thân thể hần lúc này xem ra có vẻ khí thế hơn mười phần , hai trăm năm trôi qua tuy Cam Vân tiến bộ không lớn nhưng theo như con đường tu luyện của hần có thể nghe ra đã trở nên trưởng thành nhiều lắm

Tần Vũ nhìn gương mặt của Cam Vân , trên mặt nở nụ cười hài lòng bình tĩnh nói :

“ Tới Hoả Dục thành , đây cũng là thành trì cuối cùng chúng ta tìm người !”

Cam Vân gật mạnh đầu , không có hỏi gì , lớn tiếng nói :

“ Tuân lệnh đại nhân !”

308. Chương 3: Đột Phá

“Ồ! Tòa thành rất kỳ quái a!” Hồng Quân ngưng thần quan sát các phòng ốc và những con đường ngay ngắn chỉnh tề xuất hiện ở khu vành đai bằng phẳng, ngạc nhiên nói:

“Tại trong sa mạc lại không có thành lũy!”

Huống Thiên Minh mái tóc vàng theo gió lay động, sau lưng một đôi cánh vẫy động rất có cá tính, trên mặt vẫn hiện vẻ lạnh lùng như trước, tựa hồ đối với bất cứ ai cũng không muốn nói nhiều lời.

“Đây là nơi nổi tiếng gọi là Sa thành của Tu La giới!” Lãnh Diễm Phỉ có dáng hơi si mê nhìn bóng lưng khôi ngô tuấn tú trước mặt, trong lòng nghĩ tới giá như ôm vào lòng như vậy hẳn là sẽ rất ấm áp nha! Đáng tiếc a, cái cảm giác ấm áp trong lòng này không biết có thể thuộc về mình hay không.

Hồng Quân trầm ngâm một hồi, trong đôi mắt đột nhiên lộ ra hai đạo quang mang rực rỡ, so với ánh sáng mặt trời quang mang còn muốn sáng ngời hơn, chợt lóe trong nháy mắt rồi tắt, trên mặt hần lộ ra dáng tươi cười tán thưởng:

“Khó trách lại không có thành lũy, thì ra là bên ngoài tòa thành này toàn bộ được thiết lập cấm chế, tất cả bão cát đều không thể xâm phạm vào bên trong thành!”

“Cấm chế?” Huống Thiên Minh hơi có vẻ rung động, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ người ở Tu La giới các người cũng hiểu được cấm chế sao?” Những lời này đúng là hỏi Lãnh Diễm Phỉ về mặt đang ngăn ngó ở phía sau, Huống Thiên Minh có giọng nói nam tính thu hút thiên phú ấy khiến cho Lãnh Diễm Phỉ thoáng thất thần một lúc.

“A? A! Đúng, trong cả Tu La giới, chỉ có hai người biết sử dụng cái loại lực lượng cổ quái này, một người là Tu La Nữ Vương bệ hạ, người kia là Lăng Phá Thiên thành chủ Sa thành!”

Lãnh Diễm Phỉ khuôn mặt đỏ lên, có hơi ngượng ngừng đứng cúi đầu, vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện ánh mắt Huống Thiên Minh đã chuyển qua nhìn mặt Tôn Thiên, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác hối hận sao mình...

“Người từng tới nơi này?” Huống Thiên Minh nhìn chằm chằm Tôn Thiên thần sắc có chút không bình thường, lạnh giọng nói: “Nếu không sắc mặt của người sao lại khó coi như vậy?”

Tôn Thiên cầm cây gậy chống cằm, thản nhiên nói:

“Đã từng tới, ta đã đập chết con của Lăng Phá Thiên!”

Hồng Quân quay đầu đi không còn gì để nói, trong lòng thầm nghĩ tên Tôn Ngô Không này bất luận ở đâu đều là chúa gây họa a, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Còn Huống Thiên Minh lại liếc nhìn Tôn Thiên với vẻ mặt tán thưởng, tựa hồ cảm giác đối với hắn có chút tăng lên.

“Sa thành là nơi hỗn loạn nhất trong toàn cả Tu La giới!” Tôn Thiên không để ý đến vẻ tán thưởng của Huống Thiên Minh, trong mắt lộ ra ánh cừu hận khắc cốt ghi tâm, bình thản nói:

“Nơi này không có ước thúc, không có quy tắc, hết thảy tất cả đều hình thành từ thực lực cường đại của riêng mình! Ở chỗ này, nếu như người có thực lực, như vậy cho dù là người giết Lăng Phá Thiên, cũng sẽ không có ai nói gì, nhưng nếu như người không có thực lực, thì mọi người sẽ dẫm chân chà đạp trên đầu người, nơi này mỗi ngày đều chết đi rất nhiều Tu La nhân!”

“Mà hết thảy những điều này, đều bởi vì Lăng Phá Thiên có được năng lực cấm chế có thể sánh bằng Nữ Vương xinh đẹp!”

“À? Vì sao phải giết chết con của thành chủ? Vì sao mỗi thành chủ của Tu La giới các người cũng đều có một đứa con tội ác tày trời vậy?” Hồng Quân chau mày, gặp được Lãnh Diễm Phỉ cũng bởi vì con của thành chủ Tử thành chòng ghẹo nàng, Tôn Thiên này không nghĩ tới cũng là bởi vì con của thành chủ Sa thành trước mắt này mà trốn đi nơi khác.

“... Không có!” Lãnh Diễm Phỉ nhìn thoáng qua Tôn Thiên, trong lòng ấn tượng về hắn thay đổi hẳn, dở khóc dở cười nhìn Hồng Quân nói: “Chỉ có hai đứa con của thành chủ Sa thành và Tử thành ở trong Tu La giới có thành tích xấu xa chòng ghẹo, những người khác đều rất bình thường!”

Hồng Quân gật gật đầu, không nói gì thêm, ánh mắt cùng Huống Thiên Minh liếc nhìn nhau, xoay người nhắm Sa thành phía trước bước tới.

“Hồng Quân, các người không được vào!” Nhìn thấy Hồng Quân xoay người rời đi, Tôn Thiên vội vàng kêu lên: “Bên ngoài Sa thành tất cả đều có cấm chế uy lực cường đại, nơi đó so với Tử thành quản lý còn muốn nghiêm ngặt hơn, dân trong thành không được phép đi ra ngoài, muốn đi vào trong thành, nhất thiết phải thông qua khảo nghiệm của đội trưởng thành vệ đội, mới có thể đi vào!”

“A? Khảo nghiệm? Khảo nghiệm cái gì?” Hồng Quân lập tức ngừng bước, đưa lưng về phía Tôn Thiên ánh mắt xoay chuyển lóe ra vẻ mặt có hứng thú, tò mò nói: “Nếu như Nữ Vương của Tu La tộc tự mình đến đây? Có cần phải khảo nghiệm hay không?”

Tôn Thiên ngẩn ra, tức giận quát:

“Nữ Vương bệ hạ há để các người có thể so sánh cùng? Nàng chính là Thần trong lòng Tu La nhân chúng ta a!”

“Người không phải là Tu La nhân, người thực sự là người!” Huống Thiên Minh nói một câu không đầu không đuôi như vậy, ngay cả Lãnh Diễm Phỉ một lòng ái mộ cũng xoay người sang chỗ khác.

“Ngô Không, nếu như ta nói, Tu La Nữ Vương các người cũng chưa chắc là đối thủ của ta, người sẽ nghĩ sao?” Hồng Quân cười cười nhìn Tôn Thiên nói, lời đối đáp của hắn làm cho ánh mắt thất thần của Lãnh Diễm Phỉ chợt tỉnh lại.

... Tôn Thiên im lặng nhìn Hồng Quân, khinh thường mỉm cười nói:

“Người có thể vượt qua Nữ Vương của chúng ta? Oái, nói khoác lác là không có tác dụng gì!”

Hồng Quân cười cười, khinh thường không có phân trần với Tôn Thiên, chẳng qua là trong ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ tự tin, quay sang Huống Thiên Minh nói:

“Thế nào? Có can đảm theo ta cùng tiến vào Sa thành này xem xét một phen hay không?”

Huống Thiên Minh nghi hoặc hỏi:

“Chúng ta hôm nay cần phải mau chóng tìm kiếm Tần bá phụ chứ, ông ấy đang ở trong Thiên giới, tiến vào thành này lại muốn gây sự sao?”

Hồng Quân dừng ở phía trước Sa thành, dưới ánh mặt trời từng tầng từng tầng lưới mong manh giống như sương mù phát phơ tung bay, lượn lờ như những hạt châu trong sa mạc tản ra hào quang muôn màu rực rỡ lạ thường.

“Rõ ràng Tôn Ngộ Không đã vướng vào nhưng nhớ ở cái không gian này!”

Huống Thiên Minh sửng sốt, lập tức phản ứng ngay, nhìn Tôn Thiên lạnh giọng nói:

“Trong Sa thành có phải có điều người lo lắng hay không?”

Tôn Thiên đang nghe Hồng Quân bình thản nói rồi lại nghe lời nói cực kỳ lạnh lẽo của Huống Thiên Minh, sắc mặt đã đại biến, Huống Thiên Minh vừa hỏi đến, hần lộ ra vẻ buồn bã cúi đầu, nói:

“Nàng có thể đã bị Lăng Phá Thiên giết chết từ lâu, ta chẳng qua là còn ôm một chút hy vọng hảo huyền mà thôi!”

Hồng Quân lắc đầu, bình thản nói:

“Nàng chưa có chết, mặc dù ta không biết người nói đến nàng là ai, nhưng ta có thể khẳng định, nàng chưa có chết! Ta có thể cảm nhận được nỗi bi thương và mong nhớ thật sâu sắc trong không khí!”

“Người nói cái gì?” Tôn Thiên nắm chặt cánh tay Hồng Quân, vẻ mặt kích động hỏi: “Người là nói...”

“Đúng vậy, nàng chưa có chết, bất quá cũng cách cái chết không xa nữa rồi!” Hồng Quân nhắm mắt lại, phảng phất như đang lầm bầm thì thào nói: “Ta có thể cảm nhận được tất cả khí tức trong cái không gian này, tựa hồ có thứ gì đó tại phía nam Tu La thành sắp được sinh ra, cái đó có thể sẽ hoàn toàn thay đổi kết cấu của Tu La giới thậm chí cả đến Thiên giới!”

Huống Thiên Minh cả kinh, lập tức lộ vẻ mặt hâm mộ nhìn Hồng Quân, nghe giọng điệu của hắn thật bình thản và quanh thân mình khí tức ôn hòa dần dần tản phát ra, hắn biết, Hồng Quân lại có đột phá mới.

Có điều là, cái loại đột phá này biểu hiện ra cũng không phải thuộc về lực lượng, mà là ở xúc giác cảm nhận của hắn. Nói cách khác, thần thức của Hồng Quân đã có thể lục soát cả Tu La giới không có kị bất cứ chỗ nào, hơn nữa hầu như có năng lực khiến người ta không thể nhận biết được. Nghĩ tới đây, Huống Thiên Minh trong lòng hơi có chút ảm đạm, hết thấy truyền thừa phụ thân Thiên Mông đều truyền cho Hồng Quân, còn mình thân là con của ông lại không được chút nào.

Cho dù chính mình cũng không có ham muốn năng lực của phụ thân, nhưng thân là con cái lại không được thừa nhận của phụ thân, cái cảm giác này khiến trong lòng Huống Thiên Minh nhất thời tràn ngập bi thương, nét mặt cũng cảm lòng không được lộ ra thần sắc thống khổ.

Lãnh Diễm Phi không rõ trên thân mình hai người xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ thấy trên mình của hai người đều tản ra một vầng sáng mờ nhạt, Hồng Quân sắc mặt an tường, tựa hồ tràn ngập khí tức làm cho lòng người yên tĩnh, còn sắc mặt Huống Thiên Minh thì càng lúc càng dữ tợn, rồi phảng phất như là sát thần chuyển thể làm cho người ta nhìn thấy mà kinh hoàng khiếp đảm.

Lãnh Diễm Phi và Tôn Thiên đều là người thông minh, phỏng đoán Hồng Quân không phải là Tu La nhân, hai người sớm đã khắc sâu vấn đề chủng loại trong lòng, chỉ có điều bởi vì Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh tu vi tuyệt cao, thêm vào đó hai người cũng không giống như kiểu bọn Tu La nhân có tu vi cao ngạo mạn coi trời bằng vung, mà với mọi người ‘đối nhân xử thế’ hòa nhã dễ gần, khiến cho trong lòng hai người đối với ranh giới chủng tộc cũng dần dần mờ nhạt đi.

Phía trước Sa thành đột nhiên lóe ra hơn mười đạo quang mang, Lãnh Diễm Phỉ cả kinh đột nhiên nhận ra đúng là có chừng mười tên Tu La nhân rất nhanh nhảm bên này ào ào chạy tới, không nhìn được thấp giọng kêu lên:

“Không xong, người của Sa thành đã biết được chúng ta đến!”

Tôn Thiên lạnh lùng liếc nhìn Lãnh Diễm Phỉ một cái, lập tức chuyển ánh mắt về những thân ảnh phía trước dẫn đầu là một thân ảnh cao lớn rắn rỏi, trong mắt liền lộ ra quang mang cừu hận sâu sắc, lạnh giọng nói:

“Chính là thủ hạ của Lăng Phá Thiên, đệ nhất Đại tướng Điện Kỳ!”

“Trăm năm trước hắn đã đạt tới bốn cánh thượng giai, hôm nay chỉ sợ rằng đã đột phá tới năm đôi cánh rồi!”

“Có biện pháp nào kéo dài một thời gian ngắn hay không?” Trên gương mặt xinh đẹp của Lãnh Diễm Phỉ chứa đầy lo lắng, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Hồng Quân đang nhắm mắt trầm ngâm suy nghĩ và vẻ mặt đầy sát ý của Huống Thiên Minh, đã nhận ra sự không ổn của hai người.

“Có thể kéo dài hay không, hay là nhìn xem lão Thiên có phải bất công với chúng ta hay không đây!” Tôn Thiên trường côn giơ cao lên, toàn thân vật áo không gió mà lay động, quát lạnh nói:

“Điện Kỳ, để mạng lại!”

Thanh âm chưa dứt, thân ảnh đã giống như mũi tên rời cung rất nhanh bay tới, trường côn trên không trung đột nhiên bùng phát ra quang mang đen nhánh, đập thẳng vào Tu La nhân năm cánh đang bay đến.

Tu La nhân năm cánh đó đúng như lời Tôn Thiên nói là Sa thành đệ nhất Đại tướng Điện Kỳ, chính lúc bốn người vừa mới tới ranh giới Sa thành liền đã phát hiện ra, cảm nhận được trên người Hồng Quân và Huống Thiên Minh phát ra khí tức cường đại, nguyên vốn hắn muốn tiếp tục dò xét lại nóng lòng không ngồi yên được, không thể làm gì khác hơn là dẫn người đến đây có ý hỏi cho rõ ràng.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một đạo quang mang xanh biếc, khi Điện Kỳ thấy rõ người đến là Tôn Thiên hừ lạnh một tiếng, quang mang xanh biếc bất thành linh đã tới, cũng giống nhau quát lên:

“Tôn Thiên? Ha Ha!... ‘Đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp lại chẳng mất công’ a, lão tử tìm người đã rất lâu a!”

Oanh! Oanh! Quang mang đen nhánh cùng quang mang xanh biếc tại giữa không trung va chạm nhau, phát ra tiếng nổ âm vang dữ dội, chung quanh cát bụi trên mặt đất bắn tung ra bốn phía mù mịt, rất là mãnh liệt.

309. Chương 4: Miếu Sát

Tôn Thiên vẻ mặt giận dữ, trong đôi mắt lộ ra dày đặc sát ý, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt xấu xí của Tu La nhân Điện Kỳ trước mặt, giọng cừu hận nói:

“Người không ngờ tới phải không? Tôn Thiên ta còn có ngày quay trở về lại, trời cao có mắt, ta đã quay lại, ta phải cho tất cả mọi người các ngươi nếm thử một lần cái cảm giác không công bình, cho tất cả mọi người các ngươi biết thế nào là hối hận! A!... Điện Kỳ, nạp mạng đi!”

Trong hư không đột nhiên xuất hiện bảy mươi hai đạo thân ảnh của Tôn Thiên, mỗi đạo thân ảnh tay đều cầm trường côn đen nhánh, đầy trời bóng người dẫn theo sát khí trên mình tại trên đỉnh đầu Điện Kỳ hình thành một đạo mây mù hồng sắc dày đặc, xem ra Tôn Thiên đối với hắn quả là hận thấu xương.

Điện Kỳ cũng không thua kém chút nào, trong tay quang mang xanh biếc lại lóe lên, trong nháy mắt liền ngưng kết thành thực chất, cuối cùng hình thành một thanh trường đao xanh biếc, quang mang lấp lóe thụt ra thụt vô như lưỡi rắn lúc dài lúc ngắn, trong nháy mắt đã ngưng kết hình thành một vòng hào quang xanh biếc che chắn tại trước mặt hắn.

Oanh!

Tiếng nổ bùng đình tại nhức óc vang dội khắp nơi, cả mặt đất tựa hồ đều thoảng rung động, chỉ thấy thân ảnh Tôn Thiên bay lùi về phía sau cực nhanh, máu đỏ tươi từ trong miệng trào ra, thoát nhìn bộ dáng hần đầu bù tóc rối cực kỳ thê thảm.

Tôn Thiên nhưng rất kiên cường, bị tổn thương nghiêm trọng cũng không kêu rên một tiếng, ngược lại lần nữa cường hãn từ không trung gắng gượng xoay mình, nhắm về hướng vàng hào quang xanh biếc của Điền Kỳ đuổi theo, kiên cường cố gượng sắp đến nơi chợt dừng lại, giữa đầu phún một ngum máu tươi, từ từ rơi xuống đất.

Điền Kỳ lộ ra ánh mắt đắc ý, mặc dù rất nhiều năm qua tu vi của Tôn Thiên tiến triển đúng là nhanh một cách thần tốc, quả thực ngoài dự liệu của hần, nhưng cũng không có làm gì được mình. Trong mắt lãnh quang chợt lóe, thân ảnh tức thì di chuyển đến hướng Tôn Thiên rơi xuống đất.

Quang mang xanh biếc lại lóe lên, sát khí sắc bén từ trường đao trong tay của hần tản ra, xem ra đúng là hần muốn đuổi tận giết tuyệt, một đao kết liễu Tôn Thiên.

Mắt nhìn thấy Tôn Thiên bạc nhược ngã nằm dài trên mặt đất thân thể sắp biến thành hai đoạn, bỗng một đạo kim quang im hơi lặng tiếng đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Tôn Thiên, ngăn chặn dẫn dắt luồng sáng xanh biếc ấy, chém phập vào bãi cát sát bên mình, cát bụi bắn tung lên bay đầy trời.

Điền Kỳ giận dữ, ngẩng đầu nhìn, không khỏi ngẩn người. Lại thấy Lãnh Diễm Phỉ mắt hạnh trừng trừng, khuôn mặt lạnh như băng tay cầm một thanh trường kiếm ngăn chặn luồng sáng xanh ấy. Có điều là tu vi của nàng thật sự quá thấp, tu vi chỉ có ba cánh căn bản không cách nào hoàn toàn triệt tiêu được lực lượng của trường đao Điền Kỳ, gương mặt hồng nhuận nhất thời trắng bệch một màu.

Cũng may mà Điền Kỳ vốn cho rằng Tôn Thiên không còn sức để phản kháng, hơi có chút khinh địch, nên không có dốc hết toàn lực, nếu không đơn giản chỉ lực lượng một đao kia cũng đủ để làm cho kinh lực của Lãnh Diễm Phỉ đánh ra bị phản ngược trở lại, và kết quả hiển nhiên sẽ khiến cho nàng ngọc nát hương tiêu. (Ồ hô! Ai tai!)

“Nữ nhân, cắt ngay, đây là chuyện giữa chúng ta, không liên quan đến người!” Điền Kỳ ngẩn ra một lúc, trên mặt lộ ra dáng sắc mê muội, nhưng ngoài miệng cũng không lưu tình chút nào.

“Ta không thể để người giết hần, muốn giết hần, trước hết giết ta đi!” Lãnh Diễm Phỉ trong lòng biết Tôn Thiên đối với Hồng Quân và Huống Thiên Minh mà nói cực kỳ trọng yếu, nếu như đến lúc hai người tỉnh lại mà mình không dốc hết sức để cho Tôn Thiên bỏ mạng, cho dù hai người không giết nàng, nàng cũng không cách nào tiếp tục lưu lại bên cạnh hai người, cắn chặt hàm răng, nàng giờ đây cũng bất chấp tất cả, trong tay kim quang lại lóe lên, một đạo quang mang óng ánh phát ra, bức bách Điền Kỳ thối lui hai bước.

“Ta đây trước hết giết người!” Điền Kỳ sắc mặt chuyển thành dữ tợn, lạnh lùng quát: “Các người bắt giữ nữ nhân này lại cho ta, đợi sau khi lão tử giết Tôn Thiên, trở về chúng ta cùng nhau hưởng thụ!”

Phía sau hơn mười người nghe Điền Kỳ nói, không nhịn được đều mừng rỡ, trên mặt lộ ra vẻ háo sắc, bóng người lay động, trong nháy mắt đem Lãnh Diễm Phỉ thân thể bị trọng thương không kịp né tránh vây vào giữa.

Tôn Thiên lúc này đã khôi phục khí lực lại một ít, hai mắt vẫn như trước lộ ra thần sắc không khuất phục chút nào gắt gao trợn trừng mắt nhìn Điền Kỳ, lạnh giọng nói:

“Người người muốn giết chính là lão tử ta, không liên quan đến người khác!”

Điền Kỳ cười ha hả, khinh thường nói:

“Lão tử muốn giết ai, còn phải chờ người chỉ điểm ta? Giết người xong, lão tử phải đem nữ nhân này về hưởng thụ thoải mái một phen!”

Vừa nói xong trường đao lần nữa vung lên, kinh khí mãnh liệt bùng lên trập trập dòng xoáy, y phục của Tôn Thiên không gió mà lay động, cực kỳ thảm hại nằm ở dưới đao.

Xem ra lão tử nhất định phải chết về tay hần a! Tôn Thiên trong lòng cười khổ, trong đôi mắt lộ ra ánh mắt áy náy nhìn phía Lãnh Diễm Phỉ bị mọi người vây công cực kỳ chật vật cơ hồ chống cự không nổi nữa,

thầm than thở: ‘Chẳng qua là làm lụy đến nữ tử này, thực khiến lòng ta áy náy không yên. Lão tử không cam lòng a!’

Một cổ oán khí đột nhiên từ trong lòng dâng lên, toàn bộ gương mặt của Tôn Thiên trong thoáng chốc xảy ra biến hóa lạ thường, chỉ thấy sống mũi của hắn vốn là cao nhọn vậy mà lại dần dần dẹt xuống, hai bên thái dương lông tơ cũng dần dần mọc dài ra.

“A!... Lão tử không cam lòng, không cam lòng a!” Tôn Thiên đột nhiên gầm lên một tiếng, đạo bích quang kia đã chém tới cổ, mắt thấy thủ cấp khó mà giữ được, quanh thân hắn lông tóc ào ào mọc dài ra, một đạo lực lượng cổ quái đến cùng cực bỗng chốc từ chung quanh thân thể hắn tụ tập lại bùng lên.

Phanh Phanh Phanh Phanh Phanh! Liên tục năm tiếng nổ vang dội khắp nơi, không chỉ Lãnh Diễm Phi, mà ngay đến hơn mười đạo thân ảnh kia cũng là há hốc miệng, vẻ mặt chấn động nhìn thân ảnh bị kích bay ra xa rơi bịch xuống đất, lại là Tu La nhân năm cánh Điền Kỳ.

Chỉ thấy Tôn Thiên vẫn như trước lớn tiếng gào to, thân thể chậm rãi từ trên mặt đất bay lơ lửng, từng đạo từng đạo quang mang quấn quanh vây bọc toàn thân hắn, giống như một pho tượng chiến thần, khiến cho trong lòng người ta nảy sinh ra ý muốn lễ bái.

Mà cây trường côn đen nhánh trong tay hắn lại bắt đầu từ đầu côn dần dần phai màu đi, màu đen nhánh nhạt dần, biến thành màu vàng kim rực rỡ đến tột cùng, trong chớp mắt cây trường côn kia đã hoàn toàn biến thành màu vàng kim, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tản phát ra quang mang vạn trượng.

Không một ai để ý tới, cạnh đó Hồng Quân và Huống Thiên Minh cũng vừa mở choàng mắt, đúng lúc nhìn thấy biến hóa của Tôn Thiên, không nhìn được trên mặt đều lộ vẻ mừng rỡ tươi cười nhìn Tôn Thiên đang trôi nổi giữa không trung.

“Điền Kỳ, đến đây đi, lão tử hôm nay muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến!” Tôn Thiên tại giữa không trung đột nhiên hét lớn một tiếng, làm cho mọi người đang ngơ ngẩn bỗng tỉnh lại.

Điền Kỳ thảm hại chịu không nổi từ trên mặt đất bò dậy, trên mặt lộ ra thần sắc không thể tin được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hắn làm sao cũng không nghĩ ra, Tôn Thiên mới rồi còn yếu ớt thoi thóp thở mà lúc này lại biến thành bộ dáng linh hoạt như hổ thê này, giống như chưa hề bị thương tổn chút nào vậy.

Trong lòng hoảng hốt, hơn nữa tự tôn của cao thủ Tu La nhân năm cánh không cho phép hắn lùi bước chút nào, càng huống chi một khi thối lùi một bước thì về lại Sa thành đó, với thủ đoạn tàn khốc của thành chủ làm sao hắn có thể chịu đựng nổi. Cắn chặt hàm răng, lạnh giọng nói:

“Hôm nay không phải ngươi chết chính là ta vong mạng, không có lựa chọn thứ ba!”

Trường đao mãnh liệt quét ngang bầu trời, mang theo kinh khí xé gió trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Tôn Thiên, sát khí khôn cùng từ trong trường đao xanh biếc phóng xuất ra, cơ hồ giá lạnh có thể làm cho máu huyết đông cứng lại.

Tôn Thiên lạnh lùng cười một tiếng, cũng không thua kém, trong tay trường côn màu vàng đột nhiên biến ảo, thân ảnh chợt tách ra thành ba mươi sáu đạo đem Điền Kỳ vây vào giữa, ở xa nhìn lại, giống như bức bình chương vàng rực, không mấy may nhìn thấy bóng hình trong đó.

Hồng Quân thầm gật đầu, mắt lộ ra thần sắc tán thưởng nhìn vào vị trí Tôn Thiên, hắn nhìn thoáng qua tình hình phía sau màn kim quang, khẽ cười nói:

“Thiên Minh, tiểu tình nhân của ngươi đang rất nguy hiểm, nếu như không đi cứu viện kịp, chỉ e rằng nàng hôm nay phải bị ngọc nát hương tiêu tại đây!”

Huống Thiên Minh sửng sốt, hung hăng trợn mắt nhìn Hồng Quân, mới hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh biến mất.

Lãnh Diễm Phi cơ hồ đã chuẩn bị xong sắp sửa tự bạo, toàn bộ tất cả lực lượng phía sau ba đôi cánh thông qua kinh mạch chuyên biệt tụ tập lại chung quanh nguyên hạch trong đan điền, chỉ thấy mái tóc dài của nàng rối tung, thanh tiểu kiếm trong tay sớm đã không còn bóng dáng, ống quần bích lam sắc bị cắt xé nhiều chỗ, từ đầu đến cuối lộ ra làn da trắng nõn mềm mại.

Bóng người bốn bề đã làm cho nàng không cách nào phân biệt rõ hình dáng, trong đôi mắt lộ ra thần sắc kiên quyết, chỉ đợi bọn chúng sắp lại gần chút nữa thì lập tức kích phát lực lượng nổ tung nguyên hạch của mình, có chết cũng phải kéo theo vài tên lót đường.

Trước mắt bỗng nhiên hiện ra một cái khuôn mặt vô cùng anh tuấn, Lãnh Diễm Phi có hơi mơ hồ hai mắt phát lạnh, liền muốn kích phát lực lượng trong cơ thể, lôi kéo hần đồng quy vu tận, nhưng mà bất ngờ một bàn tay to dịu dàng đặt lên vai, lực lượng trong cơ thể tức thì tan biến mất tiêu.

Lãnh Diễm Phi kinh hãi, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ ngẩng đầu nhìn phía trước, lại thấy khuôn mặt ấy rành rành rất quen thuộc, không phải Huống Thiên Minh mà mình đêm ngày mê say mơ tưởng còn có thể là ai nữa. Trong lòng mừng rỡ, tâm tình căng thẳng kích động lập tức trầm tĩnh lại, Lãnh Diễm Phi thân thể mềm nhũn, cuối cùng hao tổn hết tinh thần lực ngã nhào hôn mê bất tỉnh.

Huống Thiên Minh nhận thấy được quyết tâm tự bạo của Lãnh Diễm Phi, bất đắc dĩ đưa tay đặt lên vai của nàng, cũng không ngờ nữ nhân này tinh thần lực đã khô cạn, cũng không còn chịu đựng được nữa, thoáng một cái đã té xỉu vào trong lòng của hắn, không khỏi cười khổ lắc lắc đầu thân thể mềm mại kia.

Mười mấy tên Tu La nhân ở chung quanh thấy Huống Thiên Minh lại dám cướp đoạt mục tiêu của mình, không nhịn được đều nổi giận bừng bừng, vũ khí đầy trời ngay lập tức nhắm vào Huống Thiên Minh đánh ập tới.

Oanh!

Không phải thanh âm của bên Huống Thiên Minh xuất hiện, mà là Tôn Thiên đã cùng Điền Kỳ phân định thắng bại.

Chỉ thấy Tôn Thiên vẻ mặt tái xanh nhìn bóng lưng ở xa xa, nơi khóe miệng một dòng máu ứa ra, gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng của Điền Kỳ, hần lạnh giọng hỏi:

“Tại sao không động thủ? Dựa vào bản lãnh của ngươi, chỉ một ngón tay là có thể giết hắn, mà ngươi lại làm như không thấy để cho hắn thoát đi!”

Hồng Quân mỉm cười, vừa rồi tên Điền Kỳ đó đi ngang qua bên cạnh, đúng là không có ngăn trở, nhẹ giọng nói:

“Nhân quả của mình cần phải tự mình cõi ra, nếu như ta ra tay, sau này tu vi của ngươi cũng đừng nghĩ đến tăng tiến!”

Tôn Thiên ngẩn ra, đứng tại chỗ nghĩ tới lời nói của Hồng Quân, không khỏi lộ ra thần thái trầm tư.

Lúc này Huống Thiên Minh cũng kết thúc trận chiến, chỉ thấy hần một tay đỡ Lãnh Diễm Phi, thân ảnh trong nháy mắt hóa thành bầy bầy bốn mươi chín đạo, miểu sát! Miểu sát tuyệt đối, mười mấy tên Tu La nhân kia đúng là ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, thì hồn đã về trời, trơ mắt nhìn thân thể của mình hóa thành tro bụi tan biến theo làn gió!

310. Chương 5: Tần Vũ Độ Thiên Khanh

Lực lượng phòng vệ của Bích thành so với Ma thành rõ ràng yếu hơn rất nhiều, nơi này cửa thành luôn mở rộng, vài cặp binh sĩ Tu La tộc lười nhếch nhác uể oải dò xét đám người qua lại, ra vào cửa thành hoàn toàn không cần tra xét.

“Đại ca, Bích thành hình như không có rộng lớn bằng Ma thành a!” Ước chừng Bích thành chỉ bằng một nửa của Ma thành, Đế Thiên Hồn vẻ mặt kinh ngạc nói.

Chếch về hướng đông bắc của Bích thành là một khu rừng rậm rạp, bên cạnh chính là cây Tu La dưỡng nuôi và sinh sản của Tu La nhân. Cùng với Thiên Liên của Thiên giới có công dụng thần kỳ giống nhau.

Đế Tuyệt Phong gật gật đầu không trả lời, ánh mắt lảo liên ngấm nhìn mỹ nữ Tu La tộc qua qua lại lại quanh mình, thờ ơ nói:

“Tòa thành này mặc dù không lớn bằng Ma thành, nhưng lực lượng phòng vệ của nó so ra còn mạnh hơn Ma thành ít nhất gấp bốn năm lần!”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Đế Thiên Hồn, Đế Tuyết Phong thần nhiên cười nói:

“Người hôm nay cũng đạt tới sáu cánh thượng giai rồi, mặc dù cách đột phá còn phải trải qua một đoạn đường rất dài, nhưng ta tin rằng thần thức của người đã có thể cảm nhận được áp lực uy nghi tới từ trong thiên địa!”

Đế Thiên Hồn kinh ngạc nói:

“Không sai, gần đây không biết vì sao, luôn có cái cảm giác kinh hãi run sợ, mà dường như có một cỗ uy nghiêm không biết gọi là gì trong thiên địa đó khiến đệ sợ hãi trong lòng, làm cho đệ có cảm giác mình quá nhỏ bé!”

“Cái này là dấu hiệu tiến nhanh của thần thức!” Đế Tuyết Phong truyền âm nói: “Một khi tiến vào bảy đôi cánh, người sẽ phát hiện vốn dĩ chính mình so với thiên địa mênh mông bất ngát đó thì nhỏ bé bất lực làm sao, cảm giác thế này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở tận đáy lòng người, làm tiêu tan ý chí của người, cuối cùng khiến cho người mất đi dũng khí để tiếp tục truy cầu Thiên đạo!”

Đế Thiên Hồn trợn mắt há hốc mồm nghe Đế Tuyết Phong dùng truyền âm giọng trầm thấp nói:

“Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao rất nhiều người đã dừng lại tại cảnh giới sáu đôi cánh, suốt cả đời không cách nào tiến vào đẳng cấp cao hơn được, cuối cùng ôm hận mà rời trần thế!”

Hắn chỉ chỉ lên đỉnh đầu, khí trời có chút hôn ám, một đám mây đen lớn tụ tập trên bầu trời, làm cho người ta không biết vì sao tự nhiên liền nảy sinh ra cảm giác bị kiềm chế:

“Thiên đúng là mênh mông bao la không bờ bến, mà hầu như tư tưởng của chúng ta đều giống nhau, tâm tư cao bao nhiêu, truy cầu của người thì sẽ cao bấy nhiêu, con đường của người đi cũng sẽ dài lâu bấy nhiêu!”

Thần sắc của Đế Tuyết Phong cực kỳ nghiêm túc, nhìn Đế Thiên Hồn trên mặt lộ ra ánh mắt cầu xin chỉ giáo, thấp giọng nói:

“Mà khi người đột phá được bức rào chắn tâm linh của mình mà chính tự nó thiết lập ra, thì khi đó thần thức của người sẽ lập tức có biến chuyển, biến chuyển thành một cái hình dáng người trong suốt tại trong thân thể của người, và đến lúc này người đã có thể cảm ứng được một chút với những mối nguy hiểm chưa biết sắp xảy ra!”

Đế Thiên Hồn mơ hồ có hơi hiểu ý câu nói của Đế Tuyết Phong, trầm ngâm một lát lên tiếng hỏi:

“Đại ca là nói huynh có thể nhận thấy được tòa thành này có hơi hám của nguy hiểm?”

Đế Tuyết Phong gật gù đầu, cười nói:

“Đây là sau khi tiến vào cảnh giới bảy đôi cánh thần thức tiến hóa thu hoạch được, đối với một vài khí tức nguy hiểm và địa điểm cũng có thể cảm ứng được!”

“Đệ hiểu rồi, cảm ơn đại ca chỉ điểm!” Đế Thiên Hồn cúi đầu như có điều suy nghĩ, Đế Tuyết Phong nhất định là gần đây nhìn ra hắn tâm tình không bình thường, lực lượng toàn thân mơ hồ xuất hiện tình trạng không ổn định, cho nên mới tận lực tìm cơ hội thức tỉnh mình.

Nghĩ tới đây, Đế Thiên Hồn cảm kích ngẩng đầu lên, kiên quyết nói:

“Đại ca xin yên tâm, đệ nhất định có thể đột phá rào chắn của tâm linh, sớm ngày tiến vào cảnh giới bảy đôi cánh, không làm mất thể diện của gia tộc Đế Thích chúng ta!”

Đế Tuyết Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, vui mừng cười cười, tên đệ đệ này mặc dù tính tình luôn lạnh lùng, nhưng sự hiểu biết cũng thật là đặc sắc, từ nhỏ cho dù một điểm nhỏ cũng tìm tòi học hỏi khiến cho tâm tư của hắn nhận thức được rất nhiều.

Hai người chậm rãi tản bộ trong thành, Đế Thiên Hồn tập trung tinh lực toàn thân, cố gắng khống chế thần thức dò tra bốn phía, muốn được như Đế Tuyết Phong cảm thụ cái loại cảm giác có thể nhận ra được mối nguy hiểm chưa biết đó.

Trong mơ hồ, Đế Thiên Hồn đột nhiên phát hiện, tại trung tâm tòa thành, trên một cái quảng trường thật rộng, ba cái tiểu đỉnh bằng đồng có dáng hình tam giác đứng sừng sững giữa quảng trường, từng đạo từng đạo áp lực không biết tên bắt đầu từ ba cái tiểu đỉnh đó phát ra chung quanh, cái loại áp lực cực kỳ cổ quái thể này, nếu như không phải Đế Thiên Hồn dốc toàn lực dò tra dứt khoát không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của loại áp lực ấy, có lẽ chỉ là nhằm vào những người tu luyện ở đẳng cấp cao.

Đế Tuyết Phong thì rõ ràng cảm nhận được sự cường đại của áp lực, kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể có hơi lay động một chút, toàn thân quang mang chợt lóe, gắng gượng giậm chân ấn sâu hai cái dấu chân trên mặt đất mới đứng được tại chỗ vững vàng ổn định, thở dài nói:

“Không hổ là Lục Đỉnh Định Hồn của Tu La tộc, quả là lợi hại như thế!”

Đế Thiên Hồn không hiểu nội tình, mặc dù toàn lực dò xét cũng đã nhận ra sự tồn tại của một tia áp lực, nhưng trong cảm nhận của hắn cũng không có mãnh liệt giống như Đế Tuyết Phong, chẳng qua là có cảm giác không thoải mái một chút mà thôi.

“Không nên xem thường ba cái đỉnh đồng đó, ba cái đỉnh đồng này nhằm vào chính là cao thủ bảy đôi cánh trở lên, tu vi càng cao, áp lực của nó cảm nhận được thì càng lớn, trừ phi đạt tới tu vi tám cánh trung giai trở lên, nếu không hoàn toàn không cách nào chống cự được áp lực tới từ Lục Đỉnh Định Hồn!”

“Vậy ba cái đỉnh khác ở đâu?” Đế Thiên Hồn vô cùng kinh ngạc lục soát một hồi, nhưng không cách nào dò tra được tung tích của ba cái đỉnh kia.

“Ở trong lòng đất, ba cái đỉnh đó đứng ở phía dưới!” Đế Tuyết Phong sắc mặt có chút khó coi, mắng: “Lực lượng phòng thủ của Bích thành này đúng là cường đại như vậy, khó trách Thiên nhân tộc chúng ta từ trước tới nay không có công phá được nơi này!”

“Không phải chỉ nhằm vào cao thủ bảy cánh trở lên sao? Phụ thân hắn là đã phái người cao hơn bảy cánh một chút đến tấn công nơi này a!” Đế Thiên Hồn buồn bực hỏi.

“Trong tòa thành có một tên cao thủ bảy cánh thượng giai!” Đế Tuyết Phong thận trọng nói: “Người không thể tưởng tượng một tên cao thủ bảy cánh thượng giai thì thực sự cường đại đến cỡ nào, coi như mười người như người cũng không phải là đối thủ của một cao thủ bảy cánh thượng giai!”

Đế Thiên Hồn im lặng, trong lòng thầm nghĩ: ‘Có lẽ đây chính là ‘một người giữ ải vạn người khó qua’ đây.

Sau khi tiến vào cảnh giới bảy đôi cánh, bất luận là Thiên nhân hay là Tu La nhân, thân thể họ đều sẽ phát sinh biến hóa thật lớn, nguyên vốn là nguyên hạch màu đen tồn tại trong đan điền sẽ từ từ biến thành một khối khí quán quanh tại trong đan điền, và việc hấp thu chuyển đổi linh khí sẽ không còn thông qua nguyên hạch tiến hành nữa, mà trực tiếp tiến hóa đến mọi chỗ trên toàn thân đều có thể hấp thu chuyển đổi linh khí.

Đến lúc này, linh khí trong thiên địa thích hợp cho việc tu luyện của bản thân đều có thể tùy tiện mà sử dụng, không cần phải thông qua cánh phía sau lưng để chứa đựng năng lượng nữa, trong từng cử chỉ từng hành động, toàn thân lực lượng lưu chuyển không ngừng, uy lực liên miên không dứt. So với người tu luyện bảy cánh trở xuống cần phải dùng cánh phía sau lưng để chứa đựng năng lượng mà nói: Trình tự giảm bớt đi một phần năng lượng để chuyển đổi không nói, mà linh khí trong thiên địa vô cùng vô tận, tất nhiên không còn lo lắng lực lượng hiện hữu của thiên nhiên khô cạn.

Cao thủ như thế nếu như muốn giết người, tất nhiên là hết sức đơn giản, chỉ cần có một cao thủ bảy cánh canh giữ ở nơi này, phối hợp với Lục Đỉnh Định Hồn, thử nghĩ trừ phi Đế Thích Thiên tự thân đến đây, nếu không thì có thêm vài người có năng lực từ nơi này tấn công vào trong Tu La thành.

Đế Thiên Hồn im lặng nhìn người đi đường rất thưa thớt ở chung quanh, trong lòng thầm mắng bọn Tu La nhân biến thái, lại có thể tìm được cái thứ này để phòng thủ Bích thành, rõ ràng là nhằm để đối phó với Thiên nhân.

-o-o-o-

Vào lúc này đám người Tần Vũ ở cạnh Thiên Khanh vừa khéo đang bắt đầu nhúc nhích cả đầu óc.

Cam Vân và Mục Thiên cùng với Tình nhi ba người với vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Vũ, Tình nhi buồn bực hỏi:

“Vũ ca ca, chúng ta không phải muốn tìm người sao? Tại sao phải tới chốn này? Đây là cái địa phương gì, làm sao khiến cho người ta có loại cảm giác kinh khủng vậy!”

Mục Thiên vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Tần Vũ, chờ hắn giải thích. Cam Vân và Tình nhi không biết, nhưng Mục Thiên hẳn thì biết rõ rành rành, nơi này chính là giới tuyến phân cách giữa Thiên giới và Tu La giới, Thiên Khanh.

Trong truyền thuyết là nơi chiến đấu giữa Đế quân của Thiên nhân cùng Đế quân Tu La tộc, cũng là nơi giết chết vô số Thiên nhân vì ham mê mỹ nữ Tu La tộc, tự mình định thông qua chỗ này để xâm nhập Tu La giới. Vì thế mà được xưng là vùng đất chết Thiên Khanh.

Tần Vũ nhìn thoáng qua ba người, trên mặt lộ ra nụ cười bình thản như không có gì, thản nhiên nói:

“Không tới đây, chúng ta làm sao tìm được bảo vật làm động lòng người kia chứ?”

“Đại nhân, chúng ta không phải là...” Mục Thiên thất kinh, toàn thân chấn động, kinh hãi nói: “Bảo vật theo như lời ngài nói chẳng lẽ là ở trong Tu La giới?”

Khi nhìn thấy Tần Vũ gật đầu khẳng định, Mục Thiên có cảm giác như sắp vỡ tung ra, Tu La giới, hẳn cũng không sợ, cho tới bây giờ không có đi qua nơi đó, Mục Thiên thậm chí còn mơ hồ cảm nhận được có chút hưng phấn và rạo rực mong ước. Thế nhưng Thiên Khanh trước mắt kia không thấy rõ tình hình bên trong thế nào lại khiến cho hắn ngần ngại, cái Thiên Khanh này tại trong tầng lớp cao của Thiên nhân lưu truyền lại, nếu như không phải ngẫu nhiên một lần nghe được lời nói của Tử Dục Thiên Vương với Kim Tư, Mục Thiên cũng không cách nào biết được truyền thuyết về Thiên Khanh.

Chỉ là, hắn đã nghe qua rồi, hơn nữa lúc này đang đứng tại bên cạnh Thiên Khanh trong truyền thuyết, càng xác định chính là, hắn sắp sửa đi theo Tần Vũ, cùng nhau tiến vào trong đó.

“Nhưng mà tu vi của chúng ta quá thấp, hoàn toàn không thể vượt qua được bức tường chắn kia a!” Mục Thiên cùng Tần Vũ nói chuyện với nhau khiến Cam Vân và Tình nhi nghe được càng thêm mờ mịt, nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng của Mục Thiên, hai người cũng đoán được phía trước cách đó không xa, ở chỗ sương mù lất phất mơ hồ đó không phải là địa phương an toàn, có lẽ tồn tại nguy hiểm cực kỳ.

Tần Vũ vẻ mặt tự tin cười nói:

“Có ta ở đây, các người làm sao có thể gặp nguy hiểm chứ. Yên tâm đi, đợi giải quyết xong người phía sau muốn ngăn cản chúng ta, ta lập tức dẫn ba người các người tiến vào trong không gian này!”

Vừa dứt lời, toàn thân Tần Vũ đột nhiên bùng phát ra khí thế mãnh liệt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về hướng đông nam, lớn tiếng quát:

“Là ai nghe lén ở đó? Lăn ra đây cho ta!”

Từng cơn từng cơn sóng gợn vô hình theo thanh âm của Tần Vũ trong nháy mắt kích vào tảng đá lớn đằng xa, chỉ thấy tảng đá lớn kia đột nhiên lẳng lặng không một tiếng động hóa thành phần vụn, một gương mặt kinh hoàng tội độ hiện ra ở trước mắt bốn người.

311. Chương 6 :tần Vũ Vượt Thiên Khanh

Đó là một thiên nhân bốn cánh. Đôi mắt Tần Vũ lộ kim quang, nhìn kĩ Thiên nhân trước mặt, lạnh giọng hỏi:

- Vì sao nghe lén chuyện của ta?

Thiên nhân bốn cánh kia tựa như sợ không ít. Vừa rồi Tần Vũ dùng một cánh tay quỳ dẹt, tùy tiện chỉ vào một tảng đá cứng rắn, chỉ nghe âm thanh vang lên, tảng đá đã bị tan vỡ thành bụi. Điều đó làm hắn sinh ra tâm lý sợ hãi.

Thiên nhân kia há hốc miệng cả nửa ngày, đoạn mới tỉnh ra nhìn Tần Vũ nói:

- Ta là do Bổng Bổng tướng quân phái tới tuần tra Thiên Khanh, còn chưa biết tại sao các vị đi tới hướng này?

- Chúng ta đi đâu, người không phải kẻ có tư cách hỏi! Có mau mà rút đi không? Chớ có lãng phí thời gian của đại nhân!

Cam Vân hừ nhẹ một tiếng, tiến lên phía trước, vẻ mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm Thiên nhân phía trước, lạnh lùng quát:

- Còn không mau rút đi! Còn đứng đó làm gì!

Thiên nhân bốn cánh kia khẽ động, oán hận nhìn thoáng qua Cam Vân, đoạn không cam lòng nói:

- Nơi đây là cấm địa Thiên giới, không có thủ lệnh của bát đại Thiên Vương, không kẻ nào được tiến vào. Các ngươi rốt cuộc là người phương nào? Dám phản lại quy định của Thiên giới chăng!

Mục Thiên khinh miệt cười, phát tay, một đạo khí lực phát ra, chỉ thấy Thiên nhân nọ kêu thảm một tiếng bay ra xa, bộ dáng cực kì chật vật.

- Được rồi! Chúng ta lên đường thôi!

Tần Vũ ngăn không cho Cam Vân đuổi theo, nhẹ giọng nói:

- Thiên Khanh này thật không phải đơn giản. Linh khí bên trong rất hỗn loạn, không cẩn thận sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong đó. Tất cả phải cẩn thận!

- Chẳng lẽ đến ngài cũng không bảo hộ được chúng ta?

Nghe được lời nói của Tần Vũ, Cam Vân ngạc nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu với lời nói trái với thường lệ trước kia của Tần Vũ.

Tần Vũ cười hắc hắc, bình thản nói:

- Vì sao phải bảo vệ các ngươi? Nếu như đến nơi này mà các ngươi cũng không vượt qua nổi thì sao có thể cùng nhau tiến vào Tu La giới, tìm chí bảo của Tu La tộc?

Ba người im lặng. Lúc này mọi người đã tới gần Thiên Khanh. Một cỗ áp lực kinh khủng truyền vào thân thể ba người khiến ba người phải nhanh chóng vận chuyển lực lượng trong cơ thể để chống lại cỗ uy áp đó. Trong tâm mọi người lúc này cũng bắt đầu sinh ra tâm lý sợ hãi đối với Thiên Khanh. Nhưng Tần Vũ lúc này cũng mặc kệ không nhúng tay vào giúp đỡ, càng khiến ba người thêm sợ hãi, thần thái toát ra vẻ khiếp đảm.

Tần Vũ nhanh chóng đã quan sát được thần sắc cả ba người, trong lòng thầm than thở: ‘Ba người này so với Hầu Phí và Hắc vũ còn nhát gan nhiều lắm’, đồng thời cất tiếng:

- Thần thức của ta đã dò xét Thiên Khanh này rất rõ ràng. Nơi này tràn ngập nguyên lực dư thừa. Nếu các ngươi có thể nắm lấy cơ hội này, tin rằng khi rời khỏi đây, các ngươi sẽ rất nhanh tấn cấp. Cho dù không thể tấn cấp thì chí ít cũng làm cho căn cơ các ngươi thêm vững vàng, con đường tu luyện sau này càng rộng mở dễ dàng hơn.

Ba người nghe xong đều nhìn nhau, nhưng thấy vẻ mặt Tần Vũ nghiêm túc, trong lòng biết rằng ông đã sớm có tính toán. Ba người đành bất đắc dĩ gật đầu mà không có biện pháp nào khác.

Còn Tình nhi thì vẻ mặt ngây thơ nhìn Tần Vũ, âm thanh thanh thúy từ đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng phát ra:

- Vũ ca ca, muội có phải là có thể đột phá cảnh giới năm đôi cánh hay không?

Tần Vũ bật cười ha hả, nhìn Tình nhi thanh cao thoát tục ấy như quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào, ôn nhu nói:

- Người vừa mới tiến vào cảnh giới bốn cánh hạ giai, căn cơ chưa ổn định. Nếu lúc này mà đột phá thì đối với người chỉ trăm điều hại mà không có lợi gì!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình nhi tập tức sụp xuống, cái miệng nhỏ nhắn chu lên đầy bất mãn:

- Nếu đã vậy thì còn để mũi tiến vào Thiên Khanh làm chi cho phí sức, cũng có đột phá được đâu!

Ba người nghe xong không khỏi đều cười ầm lên, ánh mắt đều nhìn về phía Tình nhi đầy thiện ý. Mục Thiên dù ở cùng Tình nhi không lâu nhưng vẫn luôn cưng chiều Tình nhi bé bỏng, ôn nhu giải thích:

- Ý của đại nhân là chúng ta tiến vào Thiên Khanh, trải qua sự khắc nghiệt của nó, đối với căn cơ của chúng ta như được một lần ma luyện càng thêm vững chắc. Căn cơ mà vững chắc thì những khó khăn, thống khổ khi đột phá cũng sẽ giảm thiểu. Tình nhi chớ nên coi thường.

Thấy Tần Vũ nhìn Mục Thiên vẻ tán thưởng, Tình nhi chợt hiểu, cảm kích gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã thêm chút thần sắc kiên định nói:

- Vũ ca ca yên tâm, Tình nhi nhất định sẽ đem toàn lực ra đối phó, mau chóng tiến vào cảnh giới năm đôi cánh để có sức trợ giúp Vũ ca ca đánh người xấu!

Tần Vũ xoa xoa đầu Tình nhi cười nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, Chúng ta nên nắm lấy cơ hội này mà tiến vào Thiên Khanh đi thôi!

Nói xong, quanh thân tỏa ra một cỗ khí thể vô hình, thoáng chốc đã cuốn mọi người vào trong Thiên Khanh. Ba người chỉ cảm thấy thân thể như rụng phôi cái gì đó, một cỗ ngoại lực mềm dẻo bám lên thân thể bọn họ, làm họ rất không thoải mái.

- Phá!

Tần Vũ nhẹ giọng quát, một cỗ lực lượng như mũi tên trong nháy mắt phát ra từ ông, cơ hồ không có chút nào dừng lại, đâm thủng màng mỏng ngăn cách đó, mở ra lỗ hổng đủ cho cả ba người tiến vào.

Trước mắt chỉ thấy bóng tối khôn cùng, Mục Thiên khẽ quát một tiếng, một vầng sáng màu trắng phát ra từ thân thể, bao phủ lấy Cam Vân và Tình nhi, thấp giọng quát:

- Nơi này bốn phía đều có khe không gian. Hai người ở bên trong điều tức, đợi ta không kiên trì được thì hai người ra đối phó!

Tình nhi và Cam Vân nghe Mục Thiên nói thì không hề do dự liền nhắm mắt lại tu luyện.

Mục Thiên mừng thầm, đôi mắt lập tức nổi lên quang mang mãnh liệt nhìn tới phía trước. Một cái khe không gian đen ngòm vô thanh vô tức xuất hiện ở xung quanh, tiến đến gần Mục Thiên mới phát giác. Trong lúc sợ hãi Mục Thiên vội vàng đem thân thể lướt ngang cách chỉ có một trăm thước, không ngờ lại lọt vào trong một cái khe không gian khác.

Tần Vũ hét lớn một tiếng, một đạo quang mang trong nháy mắt từ trên tay phát ra, lực lượng đó giống như tấm lưới phủ lấy quanh thân Mục Thiên, trong khoảnh khắc lôi hất ra từ trong khe không gian.

Toàn bộ quần áo của Mục Thiên đều bị vỡ nát, thậm chí trên mặt còn mang theo những vết thương lớn. Bộ da bọc xương ngồi trong khu linh khí do Tần Vũ bố trí, không ngừng thở dốc, ánh mắt vẫn còn hoảng sợ.

- Khe không gian này với tu vi của ngươi bây giờ chưa đủ để có thể ngăn cản. Nếu như chưa đạt tới tu vi lực cấp trung giai thì vạn lần không cách nào né tránh. Bởi vậy trong quá trình di chuyển thì phải tập trung chú ý khống chế lực lượng toàn thân, cố gắng tránh bị rơi vào trong khe!

Mục Thiên cảm kích gật đầu, ánh mắt càng thêm kiên định, như quang màu trắng trên thân lại tỏa ra, rồi từ trong vòng bảo vệ của Tần Vũ bay ra ngoài.

Phía xa, có ba đạo thân ảnh rất nhanh bay về phía Tần Vũ và Mục Thiên. Đi đầu chính là một nam tử anh tuấn sắc mặt lạnh lùng, chính là Băng Băng. Lúc này Băng Băng vẻ mặt đầy sát khí nhìn Tần Vũ, hiển nhiên là đã phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

- Các ngươi là ai? Dám xông vào Thiên Khanh! Không muốn sống nữa chăng?

Băng Băng sắc mặt tối sầm, mấy ngàn năm qua cho tới giờ chưa có kẻ nào dám cãi lại mệnh lệnh của đế quân mà đi tới bên Thiên Khanh, càng không có kẻ nào gan lớn xông vào Thiên Khanh. Cảnh tượng mà hắn nhìn thấy hôm nay càng khiến hắn kinh ngạc hơn là phần nộ. Cũng có kẻ dám tự tiện xông vào Thiên Khanh trong lúc hắn đang thủ vệ nơi này.

Tần Vũ không trả lời, chỉ cười lạnh một tiếng, thân thể chợt động, nháy mắt đã hiện ra ngoài trăm thước. Thân thể như một cành cây đong đưa hai bên, lắc lư vài lần đã lách mình tránh khỏi khe không gian mà đuổi nhanh tới bên cạnh Mục Thiên.

Lúc này mồ hôi Mục Thiên vãi đầy mặt. Nơi này có những khe không gian cực kì kinh khủng. Chỉ một chút xao lãng là có thể quệt phải, thân thể đau đớn như bị dao cắt. Không chỉ có thế, những vết thương lại như bị lở loét rộng ra rồi khí lực toàn thân bị tràn ra từ chỗ đó mà tiêu thất.

Tần Vũ đi tới bên cạnh hắn khiến Mục Thiên như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật sâu. Lúc này hắn đang thiết lập vòng bảo vệ, bên trong là Tinh nhi và Cam Vân đang chuyên tâm khôi phục thể lực, tranh thủ thời gian để có thể mau chóng thay thế cho hắn.

Chỉ là những khe không gian trong Thiên Khanh này thật sự dữ dội, gần như không cho hắn thời gian thở. Mục Thiên cảm giác được lực lượng trong cơ thể bắt đầu cạn dần. Hắn nhìn Tần Vũ đang đi lại dễ dàng như hành vân lưu thủy (mây trôi nước chảy) mà vô cùng khâm phục.

Phía sau đột nhiên có một tia sáng quỷ dị kéo tới, Mục Thiên cả kinh muốn tránh nhưng khí lực toàn thân đã dùng để chống lại áp lực của Thiên Khanh rồi, một chút dư lại cũng không còn, chỉ đành nhìn về phía Tần Vũ vẻ chờ đợi, hy vọng Tần Vũ sẽ giúp hắn ngăn cản tia sáng đó.

Tần Vũ cũng không để hắn phải thất vọng, tiến lên vung tay, một bức tường vô hình hiện phía sau hai người. Tia sáng kì dị nọ đụng phải bức tường thì như dòng suối đổ vào biển, không một tiếng động mà mất tăm mất tích không còn dấu vết. Chứng kiến điều này Băng Băng như bị dọa mà giật mình.

Chỉ là, Băng Băng dù giật mình nhưng không một chút sợ hãi mà lại có cảm giác bị làm nhục. Điều đó khiến lửa giận bốc lên thiêu đốt trong lòng, hắn hét lớn một tiếng, một đạo quang mang màu đỏ lại đánh úp sau lưng Tần Vũ.

Cảm nhận được tiếng gió truyền tới, Tần Vũ đang nhìn về phía trước, con ngươi chợt lạnh, hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh lay động, dễ dàng tránh khỏi quang mang màu đỏ đó. Sau đó lãnh quang trong tay thoáng hiện trong nháy mắt đánh Băng Băng lùi lại ba bước.

Nơi này là bình chương thứ nhất của Thiên Khanh, giống như hư không. Mọi người đều bị trôi nổi trong không trung. Chỉ thấy trong mắt Tần Vũ nổi lên sát ý, lạnh lùng quát:

- Đừng làm mất thời gian của bọn ta! Nếu không giết không tha!

Băng Băng thiếu chút nữa thì mũi xẹt khói. Thân là cảnh giới bảy cánh thượng giai nên tâm hắn cực kì cao ngạo, sao có thể chịu được âm thanh miệt thị trong lời nói của Tần Vũ? Hắn không nói gì, thân ảnh chợt lóe lại điên cuồng nhắm về phía Tần Vũ.

Thấy hắn hung hăng vọt tới, Tần Vũ nhướng mày, ánh mắt lộ ra một tia sát ý.

Một tay hoa lên vẽ một vòng tròn trong không trung, một đạo bình chương hình tròn trong suốt hay về hướng Băng Băng.

- Oanh!

Tiếng nổ truyền đến, Băng Băng bị bắn lui về sau trăm thước, vẻ mặt thận trọng nhìn Tần Vũ cùng với khu vực xung quanh. Chỉ thấy nguyên khí bốn phía bị kinh khí phát ra từ hai người dẫn dắt đang bị hỗn loạn, từng đạo từng đạo bay tứ tung xẹt qua ba người. Tần Vũ hình thành một quả cầu lớn xung quanh bảo vệ lấy Mục Thiên cùng Tinh nhi, Cam Vân. Một tràng tiếng nổ nhỏ vang lên bên tai, Tần Vũ cười lạnh, thân ảnh khẽ động, đánh một quyền về phía Băng Băng đang cố gắng khống chế thân thể.

312. Chương 7: Chiến Chiến Chiến

“Phá cho ta, phá a!”

Chung quanh thân thể hắn đột nhiên bùng phát ra quang mang kịch liệt, từng cỗ từng cỗ linh khí theo tiếng hét của hắn từ bốn phương tám hướng cực nhanh tụ tập lại quanh hắn, cuối cùng trong nháy mắt hình thành một thanh trường kiếm linh khí.

Chỉ thấy hần vung tay giơ cao thanh trường kiếm, miệng cười gần một tiếng, kinh khí mãnh liệt hướng tới Tần Vũ bổ xuống, hai đạo quang mang tại giữa không trung chạm vào nhau, lại im hơi lặng tiếng cùng tiêu tán mất.

Cam Vân ba người há hốc miệng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tần Vũ và Băng Băng trong không gian, tựa hồ đã thu hút tất cả ánh sáng, trong không gian một mảng tối như mực nhìn không còn thấy bất cứ thứ gì, kinh lực của hai người va vào nhau cuối cùng sinh ra một không gian bị hủy diệt.

Một mảnh không gian kia đã bị kinh khí cuồng bạo của hai người hủy diệt hoàn toàn, Mục Thiên vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn Tần Vũ và Băng Băng, lẩm bẩm nói:

“Đây đúng là lực lượng của bảy cánh thượng giai, quả nhiên là vô cùng cường đại, cũng có một ngày, ta cũng sẽ đạt tới cái cảnh giới này!”

Còn Tình nhi với vẻ mặt sùng bái nói:

“Vũ ca ca thật là lợi hại, ngay cả Thiên nhân bảy cánh cũng không làm gì được huynh ấy!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra dáng vẻ đáng yêu làm cho Cam Vân bàng hoàng im lặng, bất quá hần cũng vì tu vi của Tần Vũ mà cực kỳ chấn động, thời gian ngắn ngủn mấy trăm năm, tu vi của Tần Vũ đúng là giống như hỏa tiễn tăng trưởng một cách thần tốc, hôm nay vậy mà ngay cả Thiên nhân bảy cánh đều không thể làm gì được hần, xem ra quyết định của mình lúc đầu quả là cực kỳ sáng suốt.

“Người rốt cuộc là ai? Một đôi cánh làm sao có thể có lực lượng mãnh liệt như vậy?” Băng Băng trầm mặc một lúc, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu tươi, ôm ngực chỉ vào Tần Vũ gạn hỏi.

Tần Vũ trong lòng cũng vì lực lượng hùng mạnh của Băng Băng có chút kinh ngạc, lực lượng với mức độ như thế, so ra cũng tương đương đạt tới lực lượng cấp bậc của Thiên Tôn, nếu như không phải tên nam tử trẻ tuổi này đối với thao túng linh khí thiên địa còn hơi yếu chưa thành thạo lắm, thì chỉ sợ rằng vừa rồi cũng không chỉ một mình hần thổ huyết, mà kinh khí của hai người va chạm vào nhau nhất định phải bị lưỡng bại câu thương.

Chẳng qua là, đối với sự hiểu biết về Thiên đạo cùng với việc vận dụng lực lượng, Tần Vũ ở kiếp trước thân là Chưởng khống giả so với Băng Băng còn mạnh hơn mấy trăm lần, mặc dù là thực lực của hai người xấp xỉ nhau, Băng Băng giao thủ với hần kết quả cũng chỉ có thể là bị thua thảm hại, không có kết cục nào khác.

Cái này cũng giống như hai tiểu hài tử cùng cầm cây côn trong tay, một đứa bé cầm côn trong tay quơ đại, không có dựa vào sự khéo léo, mà là dùng hết sức của mình quơ tới, điều này rõ ràng là hao phí khí lực cũng không phải là cách phát huy tốt nhất. Còn đứa bé kia thì thuận theo thể mà làm, dựa vào sức nặng của cây côn, khéo léo vận hành theo quỹ tích của cây côn rồi mượn lực đánh ra, kết quả tự nhiên không nói cũng hiểu.

Nhưng bất luận như thế nào, tu vi của Băng Băng vẫn là thực tế, nền móng cực kỳ vững chắc, xem ra bây giờ điều cần thiết nhất của hần chính là có thời gian để lĩnh ngộ lực lượng của bản thân và hiểu được cách vận hành lực lượng trong thiên địa. Tần Vũ trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, người trẻ tuổi này e rằng nhất định sẽ vượt hơn Hắc Vũ và Hầu Phí, cũng chỉ cần kiên trì một thời gian ngắn.

“Tu vi của ngươi không tệ, ta gọi là Tần Vũ, tới đây không cố ý làm địch nhân cùng Thiên nhân các ngươi, chẳng qua là muốn vượt qua Thiên Khanh này tới Tu La giới mà thôi!” Tần Vũ mỉm cười nhìn Băng Băng.

“Thiên Khanh là địa phương Đế quân đã ra nghiêm lệnh cấm chế Thiên nhân vượt qua, nơi này là cấm địa, há có thể để bọn Thiên nhân bình thường các ngươi tùy ý qua lại?” Băng Băng hít sâu một hơi, dẫn máu huyết đang sôi trào trong lồng ngực xuống, cảm giác chịu đựng khiến hần phiền muộn, lạnh giọng nói: “Cho dù các ngươi tu vi xuất chúng, cũng không thể vi phạm mệnh lệnh của Đế quân!”

“A? Chúng ta bây giờ đã tới trong phạm vi Thiên Khanh, sắp sửa băng qua đó, ngươi còn muốn làm gì?” Tần Vũ khinh thường liếc mắt nhìn Băng Băng, Đế quân của Thiên giới chỉ là Đế quân của các ngươi, đối với Tần Vũ mà nói, Đế Thích Thiên cũng không là cái quái gì?

Bất quá là Chưởng khống giả lĩnh ngộ một bộ phận Thiên đạo mà thôi, bất luận ở kiếp trước hay kiếp này, Tần Vũ cũng không hề e ngại, bởi vì kinh nghiệm của bản thân hần sớm đã trải qua hàng trăm trận chiến,

từ lâu đã không hề kiêng kỵ sợ hãi bất cứ ai. Chính cái gọi là, không sợ hãi không úy kỵ, mới có thể không cái gì là không thể, không chỗ nào là giới hạn.

“Cần rõ! Đừng tưởng rằng tu vi của ngươi so với ta cao hơn chút đỉnh, thì có thể ngạo mạn, thức thời thì mau mau rút khỏi nơi này, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm hỏi tội các ngươi tự tiện xâm nhập cấm địa Thiên Khanh!” Linh khí bốn bề rất nhanh tiến vào thân thể Băng Băng, chữa trị thương thế của hắn vốn cũng không nghiêm trọng lắm.

Cảm nhận được thương thế đã chuyển biến tốt lên rất nhiều, Băng Băng trên mặt một lần nữa khôi phục niềm tin, vẻ mặt lãnh đạm chỉ vào Tần Vũ, quát lạnh nói:

“Nếu không, cho dù hôm nay ta chết tại đường tràng, cũng phải hủy diệt các ngươi!”

Thật đúng là ngoan cố a! Tần Vũ nhếch nhếch miệng, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười khinh thường, bình thản nói:

“Vậy ngươi cứ đi chết đi!”

Vừa dứt lời, một ngón tay chỉ ra, tức thì từng đạo từng đạo lực lượng bao la cuộn cuộn đột nhiên phát xuất ra, không gian chung quanh Băng Băng thoáng cái bị sụt lún, giống như nơi đó vốn là một mảnh không gian ở thời kỳ hỗn mang, đúng là một chút sinh khí cũng không còn.

Trên ngọn núi Thiên đế, trong đại điện, Đế Thích Thiên đang lúc hưởng thụ mỹ nữ Tu La tộc hầu hạ, hắn nhắm mắt mặt đầy vẻ thanh thản thoải mái đột nhiên mở bừng mắt, một đạo quang mang màu vàng tự nhiên từ trong đôi mắt bắn ra, vậy mà trong nháy mắt làm cho cây cột hoàng kim trong đại điện bị xuyên thủng hai lỗ bằng ngón tay. Ánh mặt trời chiếu tới, từng đạo từng đạo phần bụi tung bay, thoáng nhìn thật quỷ dị.

Thân thể hắn đột nhiên nổi lên bong bóng, khí thế cường đại từ trên người hắn trong nháy mắt tản phát ra, hai mỹ nữ Tu La tộc cơ hồ trong chớp mắt liền hóa thành bụi bay lên dần tiêu tán trong đại điện.

“Hừ!” Hừ nhẹ một tiếng, chỉ thấy trong bầu trời trên đỉnh núi Thiên đế, một đạo dòng xoáy đột nhiên xuất hiện, thoáng cái tan biến không còn bóng dáng.

Tần Vũ đang muốn xoay người rời đi, lại đột nhiên phát hiện ra không gian phía trước bị hắn hủy thành một mảnh hỗn độn đột nhiên khôi phục nguyên dạng, còn Băng Băng thì vẻ mặt thành kính quỳ gối hướng về trung tâm của Thiên giới, không khỏi giật mình kinh hãi.

“Thời gian đảo lưu?” Tần Vũ cũng quay mặt nhìn về hướng Thiên giới, lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới cái không gian này cũng hoàn toàn do người thao túng khống chế, xem ra lĩnh ngộ của ngươi đối với Thiên đạo có lẽ vượt hơn xa ta rồi a!”

Tựa hồ như đáp lại câu nói của hắn, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một đám mây đen, một đạo quang mang mạnh mẽ đánh xuống, Tần Vũ hét lớn một tiếng, tung một quyền mãnh liệt nghênh đón.

Oanh! Không gian chung quanh cấp tốc rung động từng hồi, Băng Băng quỳ trên mặt đất cũng bị chấn động cho lảo đảo, trừ Tần Vũ ra, tất cả mọi người không nhận được hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy đám mây đen kia rất nhanh hướng về phía trung tâm Thiên giới bay đi.

Tần Vũ từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, hai tay nắm chặt, khoe miệng ứa ra một tia máu, trên mặt nhưng là lộ ra vẻ tươi cười tự tin, ngón tay chỉ về hướng đám mây đen bay đi thấp giọng nói:

“Tưởng muốn giết ta, cũng không phải dễ dàng như vậy! Ngươi chờ đấy, đợi ta từ Tu La giới trở về, lập tức tìm ngươi trả món nợ một quyền này!”

Dứt lời, cũng không để ý tới vẻ mặt thành kính của Băng Băng, trong tay kinh lực đột nhiên phát ra, đem ba người Cam Vân bao phủ vào trong vòng cái màng mỏng óng ánh do hắn thiết lập ra, thân tốc mang theo ba người bay về phía trước.

-o-o-o-

Ngoài Sa thành, Tôn Thiên mãnh liệt huy động trường côn trong tay, tại không trung huyền hóa ra bảy mươi hai đạo thân ảnh, kinh lực cuồng bạo trong nháy mắt từ trường côn phát ra, hung hăng đập về hướng Tu La nhân bốn cánh trên mặt đất.

Phanh! Chỉ thấy thân thể Tu La nhân bốn cánh kia trong nháy mắt nát vụn ra, dưới ánh mặt trời, một đạo huyết hoa tung tóe ra vô cùng rực rỡ, cuối cùng bị Tôn Thiên một côn đánh chết.

“Người thứ hai mươi ba! Tôn Thiên a, Tôn Thiên, ta thật sự không ngờ ngươi vậy mà lại cùng với người của Sa thành kết oán cừu sâu đậm như vậy!” Hồng Quân vỗ vỗ tay, trên mặt lộ ra thần sắc tán thưởng, nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của Tôn Thiên nói tiếp: “Nhân quả của mình cần phải tự mình người đi kết thúc, sát kiếp quá sâu nhưng cũng có ảnh hưởng đến tiến bộ tu vi của ngươi, đây quả là cái vấn đề khó khăn a!”

Huống Thiên Minh nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Tôn Thiên, trên mặt lộ ra nụ cười hiềm hoi, nói:

“Không sai, tiến bộ rất lớn, bất quá cần phải không chế sát ý!”

Tôn Thiên trầm mặc một lát, nhàn nhạt nói:

“Sát ý, không cần phải không chế, lấy sát chống sát, mới là Tu La đạo!”

Hồng Quân vỗ vỗ trán, buồn rầu nói:

“Đã nói với ngươi từ lâu, ngươi không phải là Tu La nhân, rốt cuộc ta phải làm sao ngươi mới có thể tin a! A! Bọn họ lại tới nữa rồi!”

Đang nói, ba đạo thân ảnh chợt xuất hiện tại trước mặt bốn người, chỉ thấy dẫn đầu cũng chính là tên Tu La nhân năm cánh kia, Điền Kỳ! Và phía sau hắn, là hai vị Tu La nam tử cũng giống nhau cùng là năm đôi cánh, mà khí tức trên người họ phát ra so với Điền Kỳ còn mạnh hơn rất nhiều.

“Hai tên năm cánh thượng giai, đã tới giai đoạn đột phá, xem ra Sa thành quả nhiên là rồng nằm hổ phục a!” Hồng Quân thầm tán thưởng thở dài nhìn ba người, nhàn nhạt nói:

“Tôn Thiên, ngươi sắp đối mặt chỉ sợ là từ trước tới nay trong cuộc sống ngươi đây là một trận chiến gian nan cực khổ nhất, hy vọng ngươi có thể sống sót!”

Tôn Thiên gật đầu, lạnh lùng nhìn phía Điền Kỳ quát:

“Y Thần đâu? Nàng tại sao không tới?”

Nhìn thấy Tôn Thiên, Điền Kỳ lộ ra ánh mắt cừu hận thâm sâu, lạnh lùng đáp:

“Nàng sớm đã bị chúng ta luân gian rồi, ha ha, ngươi không biết sao, cái tư vị của nữ nhân này thật khiến cho ngươi ta tưởng nhớ a!”

Vừa nói, trên mặt lộ ra thần sắc không chịu nổi, trường đao trong tay chĩa vào Tôn Thiên, quát lạnh nói:

“Thành chủ có lệnh, Tôn Thiên ngươi nếu như quy thuận, tất cả ân oán trước đây hết thảy không kể đến, mà còn bổ nhiệm ngươi làm hộ thành Đại tướng quân!”

Tôn Thiên nghe được Điền Kỳ nói nữ nhân kia đã bị bọn họ dày vò trăm bề, nguyên vốn cặp mắt đã là màu đỏ lại càng trở nên đỏ đậm, một cỗ sát ý nồng đậm từ trên người hắn trào dâng lên, khí tức bạo ngược khiến cho không khí chung quanh hắn tựa hồ đều ngưng kết, chỉ nghe hắn phẫn nộ quát:

“Lão tử phải giết sạch mọi người trong Sa thành, cho toàn bộ các ngươi bồi táng theo nàng a!”

Dứt lời, trường côn trong tay trong nháy mắt trở nên to dài lên, thoáng cái một đạo quang mang màu vàng từ trong tay của hắn dâng lên, chỉ thấy hai tay hắn dùng hết sức nhắm vào ba người đập tới, trường côn mang theo tiếng rít bén nhọn điên cuồng nện xuống.

313. Chương 8 : Giết Giết Giết

Năng lượng cuồng bạo từ trường côn bắn ra, Kinh Thiên côn như ẩn chứa một con nộ long điên cuồng nhào về phía ba người Điền Thất !

Ba người Điền Thất đều chấn kinh nhưng lập tức bình tĩnh lại , chỉ thấy hai gã Tu La năm cánh thượng giai trong mắt hiện lên vẻ khinh thường . Một tiếng quát từ trong miệng phát ra quanh thân hai người đều bính phát ra quang mang chói mắt

Trên mặt cũng mang theo vẻ nanh ác , hai đạo quang mang đột nhiên từ trong người hai gã Tu La năm cánh thượng cấp phát ra trong nháy mắt đã chạm vào trường côn của Tôn Thiên . Hai kinh lực chạm vào nhau cùng một chỗ như biến thành một tấm khiên chướng khí , ngăn cả hai bên trường côn của Tôn Thiên cũng như chướng lực cả ba người kia

Điền Thất khoe miệng lộ ra nụ cười khinh thường , đối với loại kinh khí tương giao vang lên những tiếng nổ như óc hần như là không nghe thấy , lúc này ánh mắt hắn đã đặt trên người bọn Hồng Quân . Chính xác mà nói thì là đặt ở trên người Lãnh Diễm Phỉ xinh đẹp động lòng người kia

Tôn Thiên cầm trường côn trong khi đó vẫn ở chỗ kinh khí giao nhau , rốt cục cũng bị năng lượng cường đại của hai người kia đẩy lùi về phía sau . Miệng thổ huyết , toàn thân phát ra vô số đạo huyết quang giống như mặt trời chói chang nổ rộ những huyết sắc li ti , tiêu tán vào bốn phía khổ không thể nói

Huống Thiên Minh thấy thế sắc mặt biến đổi liên chuẩn bị tới cứu Tôn Thiên liền bị Hồng Quân ngăn lại , lắc lắc đầu ý bảo hần cứ ở một bên mà đợi

Bị Hồng Quân ngăn lại , Huống Thiên Minh bất đắc dĩ nhìn Tôn Thiên trên không trung trong lòng không hiểu tại sao Hồng Quân lại ngăn cản mình , chỉ là ý nghĩ này sau đó không lâu liền sáng tỏ

Chỉ thấy Tôn Thiên giữa không trung như một bồn máu di động , thân thể bất động giữa không trung miệng há to cuồng bạo quát một tiếng . Quanh thân nhất thời loé lên quang mang lập lòe sau đó dần sáng lên , theo tiếng quát của hắn , một cỗ khí tức cường hãn phả ra , tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một cỗ uy áp từ hắn

Tôn Thiên đột phá !

Vốn chỉ có ba đôi cánh bây giờ đột phá chỉ thấy trên lưng hắn một đôi cánh chậm rãi mọc dài ra , trong suốt , so với người Tu La thật là không giống , tất cả đều là do lực lượng biến ảo mà thành

Bất kể là người Tu La hay là Thiên nhân có bốn đôi cánh thì toàn bộ đều là do tự sinh trưởng mà nên . Sau khi đột phá năm đôi cánh thì mới có thể dùng năng lượng thuần túy mà biến ảo thành , nói cách khác chỉ khi nào đạt đến năm đôi cánh mới có thể chính thức đột phá thân thể , mới có thể ngộ ra mà có tư cách biến ảo

Tôn Thiên thì không giống như vậy , bốn đôi cánh đều là do lực lượng biến ảo mà thành , có thể thấy kinh mạch trong cơ thể hắn đã phát triển đến mức kinh khủng . Có thể nói lực lượng bốn thể đã đạt tới cảnh giới mà không người Tu La nào có thể so sánh nổi Giữa không trung , xung quanh Tôn Thiên loé lên quang man sáng rực , một cỗ uy áp cường đại từ cơ thể hắn phóng ra , cảm giác như là đang đánh về phía hai gã năm cánh thượng cấp cùng Điền Thất kia

Ba người sắc mặt đại biến , trong mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi không thể tả nổi điên cuồng huy động lực lượng trong cơ thể chống lại cỗ uy áp kia ; cỗ uy áp của Tôn Thiên làm cho người ta không thể chống đỡ còn như là muốn qui phục

Âm thanh kính khí bạo liệt truyền đến , không gian chỗ bốn người lúc đó cũng sinh ra từng đợt sóng năng lượng . Có thể thấy năng lượng tổng hợp của bốn người lúc này có thể đã vượt xa sáu đôi cánh siêu việt , khiến cho không gian đều run rẩy

“ Các ngươi ! Đều chết đi !” Con ngươi Tôn Thiên chợt loé lên quang mang màu đỏ theo thanh âm hần mà phát ra . Sát ý ngút trời từ bốn phương tám hướng giờ đây cuộn cuộn hút về phía ba người giống như những thanh kiếm sắc bén xuyên thấu năng lượng phòng thủ của ba người trực tiếp đâm vào thân thể

Ba người Điền Thất đều là Tu La năm cánh cực mạnh , lực lượng bản thân đã đạt tới năm cánh thượng cấp , tuyệt đối là những nhân vật có thể so sánh với thành chỉ Tử thành . Lúc này thân thể không ngừng phun ra máu tươi , ngay cả nhú mày cũng không thể , chỉ còn cách dùng lực lượng bản thân thối lui lại ngọn núi phía sau

Chỉ nháy mắt , ba người đã rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của Tôn Thiên . Quang mang loé lên , các vết thương trong nháy mắt đã khép lại đồng thời vẻ mặt kinh hãi nhìn Tôn Thiên đang đứng giữa trời

Không giết chết được ba người , Tôn Thiên tuy vậy cũng không có lộ ra chút nào tức giận và buồn chán , trong lòng hắn vốn đã biết ba người này rất khó đối phó . Hắn vung tay lên , trường côn màu vàng lúc trước đã rơi trên mặt đất giống như bị một bàn tay vô hình khống chế , trong nháy mắt đã nằm trong tay hắn , kim quang bắn vào không khí giống như những con độc xà đang chuẩn bị tấn công con mồi

“ Tôn Thiên , đừng tưởng rằng ở đây ngươi đã tấn cấp chúng ta không cách nào đưa ngươi về , nếu không phải lúc trước thành chủ đã có lệnh không được thương tổn đến ngươi thì vừa rồi đã giết chết ngươi rồi ! Còn không nhanh qui hàng cho chúng ta !” Điền Thất mặt vẫn lạnh lùng như trước nhìn về phía Tôn Thiên quát to :

“ Qui hàng chúng ta , chúng ta tha cho ngươi một mạng !”

“ Hừ , nhiều lời , lão tử cho tới nay đều không có nghĩ tới qui hàng người nào , vốn ta đã muốn an nhàn hưởng cuộc sống hạnh phúc cùng Y Thần , đều là vì các ngươi !” Tôn Thiên vẻ mặt cực kỳ căm hận chỉ vào ba người quát lạnh nói :

“ Đều là các ngươi , vì các ngươi bức ta qui hàng , bức ta nghe theo lời các ngươi , lại còn không từ thủ đoạn dùng Y Thần để uy hiếp ta !”

Vừa nói trong mắt đã lộ ra hận ý như khắc vào trong tâm can , có điều hắn vẫn bình tĩnh lạnh lùng nói :

“ Nếu là cứ để tự nhiên như vậy , ta là vì Y Thần cũng sẽ nhận lời ! Nhưng mà ngàn vạn lần không nên , nhitử chó má của thành chủ các ngươi đã sinh tà tâm với Y Thần , lão tử hôm nay quyết máu rửa Sa thành , Tôn Thiên ta từ nay về sau sẽ là tử địch của các ngươi !”

Ba người Điền Thất nghe thấy vậy nét mặt đều biến sắc , nhìn Điền Thất cười cười , thanh âm dễ tiện vang lên :

“ Tôn Thiên , Bạch Y Thần không chết , thân thể nàng mặc dù không còn trong trắng nhưng nàng vẫn còn rất nhớ ngươi , muốn nàng sống tốt nhất ngươi nên qui hàng chúng ta !”

“ Qui hàng cái lão tử tông các ngươi !” Tôn Thiên mặt mày nhăn nhó , khoé mắt chảy ra huyết lệ màu đỏ , quát to :

“ Lão tử có chết cũng quyết mang các ngươi theo ! A a a ... để mạng lại !”

Vừa nói trường côn màu vàng trong tay hắn đột nhiên dài ra vài thước , trông giống như cột chống trời điên cuồng đập tới ba người

Điền Thất không nghĩ tới chuyện lại diễn biến thế này , thấy Tôn Thiên không còn thiết tính mạng mà lao tới , ánh mắt chuyển lạnh hướng tới hai người bên cạnh quát :

“ Toàn lực ra tay , giết hắn cho ta !”

Hai gã Tu La nghe thấy vậy lập tức gật đầu toàn thân đột nhiên nóng rực , hai đạo kinh khí màu đỏ từ trong lòng bàn tay hai người phát ra giữa không trung sau đó tập hợp lại hình thành một trường đao rất lớn trong nháy mắt bổ xuống

Hồng Quân đứng một bên thầm than một tiếng , tâm vừa động Hồng Quân giới nháy mắt bảo vệ trên đỉnh đầu của Tôn Thiên . Trường đao kia chạm vào Hồng Quân giới liền biến thành hư vô

Thấy Hồng Quân ngăn cản trường đao , Tôn Thiên lúc này lại không sinh đồ kị gì , lãnh quang trong mắt loé lên , trường côn trong tay huyền hoá thành trăm đạo côn ảnh đập về phía ba người

Phanh phanh phanh phanh phanh ...

Thanh âm đập vào nhục thể không ngừng vang lên truyền vào trong tai mọi người , Huống Thiên Minh nhíu mày nói :

“ Hầu tử này xuống tay có chút độc ác a , trực tiếp giết chết cho rồi lại như vậy mà hành hạ bọn chúng !”

Hồng Quân mỉm cười ánh mắt lộ ra vẻ bình tĩnh , nhàn nhạt nói :

“ Ngộ Không thù niệm quá sâu , nếu không cho hắn phát tác sợ rằng không lâu nữa sẽ không thể kiềm chế được tích tụ lại trong cơ thể tự bạo mà chết !”

Đối với tình hình của Tôn Thiên , Huống Thiên Minh cũng là hiểu rõ đồng ý gật đầu :

“ Tiểu hầu tử trong lúc đau thương mà đột phá , căn cơ chưa vững hơn nữa trong khi đột phá tâm cảnh lại bị vi nhiễu tạo thành một lực lượng phản lại trong cơ thể , điều đó khiến không thể vận hành tốt đan điền , có chút nguy hiểm a !”

Hồng Quân lắc đầu cười nói :

“ Không nguy hiểm ! Thiên Minh người tu luyện chính là lực lượng Tu La tộc mặc dù so với người Tu La không giống nhưng dù sao cũng đều chung một gốc mà sinh , đối với Tôn Thiên đây cũng là có tác dụng rất lớn !”

Lãnh Diễm Phỉ nghe hai người nói chuyện , tuy không rõ ý nghĩa lắm nhưng không khỏi đoán :

“ Các người nói là , lực lượng trong cơ thể Huống ... đại ca có thể giúp cho Tôn Thiên nhanh kích thích lực lượng trong cơ thể ?”

Hồng Quân tán thưởng gật đầu cười nhìn về phía Huống Thiên Minh nói rõ :

“ Lực lượng trong cơ thể Thiên Minh cực kì thuần tịnh , nếu có hắn trợ giúp Ngộ Không ổn định căn cơ sợ rằng hầu tử này lập tức cố định được cảnh giới hiện tại !”

Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm đập vào huyết nhục , Huống Thiên Minh ngẩng đầu liếc Tôn Thiên đang trong trạng thái điên cuồng , có chút cười cười nói :

“ Điều này không vấn đề gì , không nói đến hầu tử này cũng là mục tiêu mà chúng ta tới đây , chỉ cần nghĩ đến trước đây có giao tình ta nhất định không thể giương mắt mà nhìn hắn tự bạo mà chết . Chờ sau khi hắn ổn định ta sẽ dùng lực lượng trong cơ thể để giúp hắn trừ khí tức cuồng bạo , để cho hắn có thể nhanh ổn định tại cảnh giới này !”

Hồng Quân gật gật đầu , dùng một quyền đánh về phía Tôn Thiên . Tôn Thiên đang cuồng nộ đột nhiên như là bị một sợi dây vô hình kéo lại trước mặt Hồng Quân . Mà lúc này trường côn trên tay hắn vẫn như trước tản ra khí tức cuồng bạo , không ngừng phóng lên không trung , Hồng Quân và Huống Thiên Minh thấy vậy chỉ biết cười khổ

“Đủ rồi !” Huống Thiên Minh đoạt lấy trường côn trong tay Tôn Thiên , quát mạnh :

“ Bọn họ đã bị người đánh nát bấy , người còn muốn thế nào nữa ?”

Bị Huống Thiên Minh quát , Tôn Thiên lập tức sững sờ tại chỗ chỉ thấy ba người phía trước đã thành những đoàn thịt nát bấy , thấy Lãnh Diễm Phỉ an toàn một cỗ tình cảm âu yếm dâng lên trong lòng !

“Còn không mau khoan chân tĩnh tọa !” Thấy Tôn Thiên đứng im tại chỗ , Hồng Quân lớn tiếng nói , một cỗ lực lượng thuần tịnh từ trong thanh âm truyền vào trong tai hắn giống như đá ném vào mặt hồ , đưa hắn từ trạng thái hôn mê trở về

314. Chương 9 : Ý Nghĩ Điên Cuồng Của Tàn Vũ

Lúc này , lục đạo luân hồi thông thả vận chuyển , từng đạo quang ảnh sâu không thấy nguồn phát ra nhưng trong nháy mắt lại biến mất không thấy đâu . Nếu không phải lục đạo luân hồi đang điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong tinh hạch của Tàn Vũ , Tàn Vũ cũng không phải khổ cực điên cuồng hấp thu Hỗn Độn nguyên khí ở ngoại giới thì hôm nay sợ rằng hắn đã trở thành chướng không giả

Đứng ở trong Thiên Khanh , Tàn Vũ không quá gấp gáp tiến vào bên trong Tu La giới . Chỉ thấy vẻ mặt hắn đang suy tư nhìn Thiên Khanh trước mắt , bên cạnh là ba người Tình Nhi , Mục Thiên và Cam Vân ngay cả thở mạnh cũng không dám cẩn thận nhìn khuôn mặt anh tuấn vô cùng của Tàn Vũ

Thực lực của Tần Vũ lúc trước trong khi chiến đấu đã thể hiện rõ rồi , cảnh đó khiến người sắp tiến đến sáu cánh như Mục Thiên cũng cảm thấy sợ hãi không thôi . Đối với lực lượng cùng với Tần Vũ so quyền vừa rồi trong lòng cũng đã có suy đoán , đương nhiên hắn cũng không thể đoán ra lực lượng thần bí kia là của Đế quân Thiên giới Đế Thích Thiên . Nhưng cũng không khác biệt lắm , phải biết rằng Bằng Bằng đã là cao thủ bảy cánh , có thể cam tâm tình nguyện quy lụy trên mặt đất , trong Thiên giới này liệu có mấy ai ?

Nghĩ đến Đế quân , Mục Thiên thầm than may mà không chết , nhưng thấy Tần Vũ cũng dường như không có sự tình gì phát sinh , vẻ mặt vẫn bình tĩnh thì hắn liền an tâm . Vô luận là thế nào đã đi theo Tần Vũ , nếu là phản bội sợ rằng chính lương tâm cũng không cho phép . Huống chi Tần Vũ không cần tính toán truyền cho hắn công pháp cao thâm , lại còn cải tạo lại nguyên hạch nên càng khiến hắn cần rằng hạ quyết tâm , cho dù là địch nhân của Đế quân cũng nhất định phải đi theo Tần Vũ đại nhân

Mà Cam Vân và Tình Nhi thì không cần phải nói , vốn hai người đi theo Tần Vũ lâu nhất , sớm đã giao tính mạng bản thân cho hắn

Tần Vũ cũng không để ý đến ba người bên cạnh hiện đang suy nghĩ gì , hiện thời sắc mặt hắn có chút nghiêm trọng khiến cho Tình Nhi ngày thường vẫn làm nũng hắn cũng cẩn thận đứng bên cạnh , biết giờ phút này không phải là lúc để đùa giỡn . Nhưng lúc này trong lòng ba người cũng cảm thấy rất kinh ngạc , phải biết rằng chỉ cần chần chờ một bước tại không gian này bốn người sẽ có thể gặp nguyên khí hỗn loạn , xung quanh đều là khe không gian nhưng vì sao Tần Vũ lại đứng ở đây , vẫn chưa có nhúc nhích

Nếu bọn hắn lúc này có thể đoán ra được tâm tư của Tần Vũ có khi sẽ sợ học máu mà chết , chỉ có điều là bọn hắn căn bản không thể biết được suy nghĩ của Tần Vũ !

Đứng bên trong không gian bành trướng , ánh mắt Tần Vũ lộ ra vẻ rất mâu thuẫn , trong lòng đang đấu tranh không biết có nên tại nơi này thử một chút uy lực của lực đạo luân hồi bên trong đan điền hay không ? . Nếu lực đạo luân hồi thật sự không thể mặc cho mình tùy ý điều khiển thì Thiên Khanh này nhất định sẽ bị lực đạo luân hồi của mình hấp thu a !

Chỉ là nếu uy lực của lực đạo luân hồi thật sự như mình tưởng tượng thì Thiên Khanh này cũng sẽ tiêu đời , cũng chính là không gian hỗn loạn này bị chính mình phá vỡ . Sợ rằng thế nó thì sau này người Thiên tộc và Tu La tộc sẽ chiến tranh liên miên , như vậy chẳng phải tự biến mình thành tội nhân thiên cổ hay sao ?

Tần Vũ cũng không có ý nghĩ thương xót gì Thiên nhân , tuy nhiên có thể ngộ Thiên đạo , trong nội tâm của hắn chính là không muốn cuộc sống của mọi người trên Thiên giới khốn khó . Huống chi đó lại là một tay hắn gây nên , đối với con đường tu luyện sau này của hắn nhất định sẽ bị ảnh hưởng

Do sự sau hồi lâu , Tần Vũ mới lắc lắc đầu thất vọng nhìn ba người nói :

“ Chúng ta đi !” nói xong hắn phất tay một cái ba người liền thoát ra khỏi không gian bành trướng

...

Ngồi trong tửu lâu , Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn hai huynh đệ vẻ mặt sầu muộn uống rượu của Tu La tộc . Đế Thiên Hồn uống rượu cứ như là uống độc dược , trông cực kỳ miễn cưỡng uống một loại rượu màu đỏ , nét mặt thống khổ nói :

“ Rượu này ngay cả ... nước đá cũng không bằng !”

Đế Tuyết Phong cũng vẻ mặt buồn bực , thất vọng nói :

“ Người ta nói Tu La tộc không có thức ăn và rượu ngon , xem ra đúng là như thế rồi , rượu và thức ăn tại Ma thành này nên mang từ Thiên giới chúng ta đến , dù sao nơi này cách Thiên giới chúng ta là gần nhất !”

Đế Thiên Hồn gật gật đầu , sắc mặt có chút lạnh lùng hung hăng nói :

“ Sau lần này trở về ta nhất định xin Cha được quản lý Thiên Khanh , đến lúc đó , hừ , người Tu La nếu dám cả gan vượt qua Thiên Khanh ta nhất định không do dự mà giết chết !”

“ Người bình thường có thể qua Thiên Khanh được sao ?” Đế Tuyết Phong không tức giận nhìn Đế Thiên Hồn , mỉm cười nói :

“ Người có tư cách vượt qua Thiên Khanh ít nhất là phải có tu vi sáu cánh , nếu là tu vi cao thâm thì không nói nhưng nếu là người hiểu rõ Thiên Khanh tất nhiên chúng ta không thể so sánh . Phải biết rằng những người này thường xuyên thông qua Thiên Khanh cướp bóc , nếu không có con đường an toàn lại có thể đi lại như vậy sao ! ”

Đế Thiên Hồn vỗ trán , hận hận mắng :

“ Bọn người kia đều đáng chết , ngàn vạn lần không nên để ta gặp bọn chúng ! ”

Đế Tuyết Phong cười hắc hắc , con ngươi hiện lên một tia giảo hoạt , nhỏ giọng hỏi :

“ Có nghĩa là nên uống rượu của Thiên nhân chúng ta ? ”

“ Đương nhiên là vậy ! ” Đế Thiên Hồn còn tưởng rằng Đế Tuyết Phong đang nói chơi , tùy ý gạt đầu , cười nói :

“ Giờ phút này nếu có người đưa thức ăn và rượu ngon của Thiên giới tới cho chúng ta , ta nhất định sẽ báo đáp thật tốt hẳn một phen ! Chỉ là lúc này phải khổ rồi ! ”

Đế Tuyết Phong cũng không nói gì , tay phải giơ lên đồng thời quang mang trên tay cũng bộc phát , một bình rượu có vẻ đã ủ rất lâu hiện lên trong lòng bàn tay . Còn chưa mở bình một mùi rượu thơm nồng đã truyền vào trong mũi Đế Thiên Hồn . Đế Thiên Hồn rất nhanh khịt khịt cái mũi ngửi , không nhịn được nuốt nước bọt cái ực , lo lắng nói :

“ Đại ca , huynh từ đâu là có loại rượu thơm thể này ? Loại này hình như chỉ có ở chỗ Cha ! ”

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Đế Thiên Hồn , Đế Tuyết Phong sắc mặt biến đổi mắng :

“ Xú tiểu tử , còn không uống ? Uống rồi bớt nói nhảm ! ”

Vừa nói hắn liền nhắc bình rượu lên , Đế Thiên Hồn thấy Đế Tuyết Phong như vậy không nhịn được vội vàng vươn tay chụp lại vào trong ngực . Mở bình ra uống một hớp lớn , than vãn :

“ Chính là chỉ có rượu Thiên tộc chúng ta là ngon ! Được rồi , đại ca , huynh không phải là ăm cặp rượu của Cha đó chứ ? Mà rượu này huynh giấu ở đâu vậy ? ”

Đế Tuyết Phong cười cười nói :

“ Rượu này là của Cha , hắc hắc ... giấu ở nơi nào ? Đờng ốc , người không biết khi tiến vào bảy cánh liền có thể tự do thao túng không gian sao ? Xung quanh thân thể trong vòng năm thước không gian mặc cho ta thao túng , muốn giấu một vật là vô cùng đơn giản ! ”

Đôi mắt lộ ra vẻ khát khao , Đế Thiên Hồn gắt gao nhìn Đế Tuyết Phong hâm mộ nói :

“ Không biết đệ bao giờ mới có thể đạt đến cảnh giới như đại ca bây giờ , thật muốn lập tức bỏ đi tất cả không để ý chuyện gì tập trung tu luyện a ! ”

Đế Tuyết Phong cười nói :

“ Nếu ta đoán không sai thì sau lần này Cha nhất định sẽ an bài cho đệ vào Thiên thần điện , có điều phải xem cơ duyên của đệ đến đâu , cũng tùy vào phúc phận của đệ ! Nếu trong Thiên thần điện có cơ duyên , với tư chất của đệ thì không lâu sẽ có thể tiến vào cảnh giới bảy cánh . Tuy nhiên , từ bảy cánh mà tiến đến tám cánh thực sự rất gian nan , đệ cũng phải chuẩn bị tâm lý trước mới phải a ! ”

Đế Thiên Hồn thở dài , uể oải cúi đầu , có chút hờn dỗi nói :

“ Cũng không biết cha nghĩ thể nào nữa , các huynh đều đã tiến vào Thiên thần điện một lần . Ngay cả mấy người Thiên vương kia cũng đã vào , nhưng vì sao hết lần này đến lần khác lại không cho ta vào nữa ? ”

Đế Tuyết Phong liếc mắt nhìn Đế Thiên Hồn , cười mắng :

“ Đó là vì Cha coi ngươi là trụ cột ! Đừng tưởng rằng vào Thiên thần điện là có thể thuận lợi học được công pháp và năng lực . Phải biết rằng mỗi người chỉ có một cơ hội tiến vào trong đó , nếu tu vi quá thấp tiến vào cơ duyên lại ít cuối cùng cũng sẽ không có gì tốt cho ngươi cả ! Mà khi tu vi đã cao rồi tiến vào trong

đó có thu hoạch thì càng thêm thuận lợi , đồng thời đối với con đường tu luyện sau này của đệ sẽ có tác dụng rất lớn !”

Đế Tuyết Phong dừng lại một chút , nét mặt lộ ra vẻ ảo não , nói :

“ Ta chính là bởi vì đi vào quá sớm nên không thu được kết quả gì nhiều , nếu là sau khi ta đột phá tám cánh mà tiến vào thì giờ phút này sợ rằng sớm đã tiến vào á hoàng giai rồi !”

Đế Thiên Hồn không nói gì nhìn thần sắc ảo não của Đế Tuyết Phong trong lòng thầm mắng , huynh chính là bầy cánh mới tiến vào cũng là do Cha bắt ép , huynh không biết trong đám huynh đệ có bao nhiêu người đổ con mắt hận không thể được như huynh !

Hai người trầm ngâm một lúc , Đế Tuyết Phong than vãn :

“ Vậy mới nói , Thiên Hồn , đệ nhớ lấy nhất định phải đột phá bảy cánh và không còn vướng bận gì nữa mới nên tiến vào trong Thiên thần điện . Tốt nhất là có thể tiến vào á hoàng giai (cái này giống như Hoa Hậu với Á Hậu) lại yêu cầu Cha cho người tiến vào đó , như vậy có lẽ người có thể đạt được cảnh giới như Cha , lúc đó chủ nhân của Thiên giới lại về tay người rồi !”

Đến đoạn này thì Đế Thiên Hồn được truyền âm cho nên người Tu La căn bản không thể nào nghe được , Đế Thiên Hồn tò mò truyền âm hỏi :

“ Chủ nhân của Thiên giới ? Đại ca chẳng lẽ không nghĩ mình sẽ là chủ nhân của Thiên giới sao ?”

Đế Tuyết Phong cười lắc đầu , trong nguyên thần một hạt châu nóng bỏng tản ra quang mang , đoạt lấy bình rượu trong tay Đế Thiên Hồn , uống một ngụm lớn rồi cười nói :

“ Ta cho tới bây giờ cũng không muốn nghĩ để chuyện đó làm vướng bận , phiêu diêu tự tại mới chính là tâm ý của ta !”

Đế Thiên Hồn cảm kích nhìn thoáng qua vị đại ca này , đang muốn nói gì đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm :

“ Ài , hai người các người mau đưa bình rượu kia cho lão tử !”

Hai người liếc nhau , ngạc nhiên quay đầu nhìn lại

315. Chương 10 : Ý Nghĩ Điên Cuồng Của Tần Vũ (2)

“ Huynh ấy sao lại tu luyện rồi ? Nơi này là Tu La giới a , chúng ta nhất định phải bạo vệ huynh ấy cho tốt !”

Cam Vân gật gật đầu , trên mặt lộ ra thần sắc sùng kính nói :

“Tần Vũ đại nhân quả nhiên thiên tư tung hoành , gần ngàn thời gian mấy trăm năm đã có thể chống lại cao thủ Đế quân , nghĩ đến trong Thiên giới này ngoại trừ Đế quân ra không ai có thể chiến thắng được ngài rồi !”

Mục Thiên đồng ý nói :

“Tần Vũ đại nhân tu vi đích thật một ngày tiến ngàn dặm a ! Tình Nhi , không cần lo lắng cho đại nhân , trong Tu La giới cũng có cao thủ . Tần Vũ đại nhân ở đây tu luyện đề cao chút tu vi , như vậy đối với bảo bối có ưu thế hơn !”

“Nhưng mà ta có chút lo lắng cho Vũ ca ca , nơi này xem như đã là địa phận của Tu La giới rồi , một khi huynh ấy bắt đầu tu luyện khí thể trên người khẳng định là bộc phát , ta sợ như vậy sẽ kinh động đến cao thủ Tu La giới a !” Nghe được Mục Thiên nói , Tình Nhi cũng không có chút nào bớt lo lắng ngược lại càng thêm lo âu

Ba người đang nói đột nhiên cảm thấy một trận run sợ khó hiểu , đúng là khí thể không thể ngăn cản được của Tần Vũ từ bên kia phát ra . Mục Thiên thấy Cam Vân và Tình Nhi đều ngây ngốc nhìn bóng lưng phía

xa xa không nhìn được trong lòng thâm kinh hải , vội vàng kéo hai người lại mấy vạn thước đằng sau , đến lúc không thấy bóng Tần Vũ đâu mới dừng lại

Nguy hiểm thật ! Nhìn Cam Vân và Tình Nhi về mặt kinh hải , Mục Thiên cũng âm thầm lau mồ hôi, vừa mới cảm nhận được khí thể từ Tần Vũ phóng ra . Khí thể đó làm cho người ta không thể sinh ra ý nghĩ chống cự , hơn nữa hình như Tần Vũ không có cách nào khống chế được toàn bộ khí thể của bản thân , nếu lùi lại chậm một chút sợ rằng ba người đã bị khí thể cổ quái kia ép tới linh hồn tiêu tán !

Phóng thần thức , cẩn thận hướng về phía Tần Vũ xem xét chỉ thấy trong phạm vi ngàn thước chung quanh hần mặt đất đã lún sâu xuống một thước so với vừa rồi , hình thành một cái hố hình tròn rất to

Ma dưới chân Tần Vũ lại không suy sụp gì , một cái cột đất hình trụ chống đỡ dưới chân hần . Từ xa nhìn lại thân ảnh hần chẳng khác gì một ngọn núi cao ngạo lạnh lùng

“ Không được a !” Đứng trên cột đất , Tần Vũ cười khổ tự nhủ :

“ Như thế nào mới có thể không phát ra khí thể mà vẫn có thể khởi động lục đạo luân hồi chứ ?”

Vừa rồi hần vận hành Tinh vân bên trong đan điền , lục đạo luân hồi đột nhiên tản ra một khí thể uy nghiêm mênh mông , khiến cho hần ứng phó không kịp , cho dù muốn khống chế cũng không thể . Trong lòng thầm cảm kích Mục Thiên kỹ tính , nếu không phải hần vừa rồi nhanh chóng kéo Cam Vân và Tình Nhi lại phía sau thì sợ rằng chỉ một chút là hai người này cũng sẽ trọng thương

Cúi đầu , khuôn mặt tuấn tú tự hỏi , đến tận cùng là tại sao hần không dẫn phát lục đạo luân hồi mà khí thể lại trực tiếp phát động như thế ? Nếu không có lục đạo luân hồi này thì thực lực của hần bây giờ cũng đã tiến xa hơn rất nhiều

Một trận gió thoảng qua , dưới chân Tần Vũ như hiện lên một luồng gió , tại trung tâm xem ra không chút ảnh hưởng nhưng xung quanh lại vô cùng cuồng bạo . Tần Vũ trong lòng vừa động , con ngươi tinh quang loé lên đại thịnh khê quát một tiếng :

“Thu !”

Chỉ thấy thân thể hần là trung tâm , Hỗn Động khí phương viên ngàn dặm xung quanh bỗng nhiên tiến vào cơ thể hần . Mà lúc này lỗ chân lông toàn thân hần như mở ra hết cỡ giống như đất khô gặp nước điên cuồng hấp thu Hỗn Động nguyên khí dồi dào bốn phía

Gân xanh trên trán cũng dần dần nổi lên , lực hút lại càng tăng mạnh , những tảng đá lớn trên mặt đất đều hoá thành bụi , linh khí ẩn trong đó cũng bị hần hút vào trong thân thể

Tần Vũ thét dài một tiếng , cười to nói :

“ Nguyên lai là như thế , nguyên lai là như thế a !”

Vừa nói đột nhiên thân thể vô lực , hấp lực bốn phía cũng tiêu tán không còn tồn tích

“ Không khởi động Tinh vân , chỉ sử dụng một chút Hỗn Động tinh thần lực kích phát tâm hắc động trong lục đạo luân hồi , như thế có thể không hề động đến lục đạo luân hồi rồi !” Tần Vũ nét mặt vui mừng như điên , Hỗn Động nguyên khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển , tinh thần lực hoá thành tinh vân . Mà hắc động lúc này cũng lại không hấp thu chút Hỗn Động nguyên khí nào , nguyên lai lục đạo luân hồi sử dụng như vậy , quả nhiên có thể diệt hồn phách siêu cấp lực lượng a !

Thân ảnh chợt loé , Tần Vũ chớp mắt đã tới trước mặt ba người vẫn còn đang há hốc miệng kinh ngạc , trên mặt nở ra nụ cười ôn nhu

Ba người chỉ cảm thấy thân thể phẳng phất như đắm chìm trong dòng nước ấm rất thoải mái , từng đạo linh khí cũng không cần vận công hấp thụ liền từ bên ngoài dũng mãnh tiến vào trong cơ thể . Tình Nhi hưng phấn nói :

“Vũ ca ca , nơi này linh khí quả nhiên dồi dào a , muội không cần hấp thu , linh khí bên ngoài tự nhiên tiến vào trong đan điền rồi !”

Tần Vũ cười cười , xoa đầu Tình Nhi nói :

“ Muội đang ở trong lĩnh vực của ta , lĩnh khí nơi này toàn bộ đều do ta chi phối , tất nhiên có thể đưa vào trong thân thể muội rồi !”

Ba người kinh hãi , thao túng thiên địa lĩnh khí , tu vi phải cao thâm cỡ nào mới có thể làm được a ! Mục Thiên há mồm cứng lưỡi nói :

“ Đại nhân , theo như ngài nói thì ngài đã có tu vi tám đôi cánh ?”

Mặc dù Mục Thiên chưa đạt tới tám cánh nhưng ngày thường cũng có nghe Tử Dực thiên vương nhắc tới chỉ có cao thủ tám cánh mới có thể dễ dàng thao túng Thiên địa lĩnh khí

Tần Vũ lắc đầu mỉm cười nói :

“ Dựa theo cấp độ Thiên nhân của các người , ta hôm nay đã đạt tới cảnh giới bảy cánh đỉnh cấp ! một khi đột phá sẽ tiến vào tám cánh rồi !”

Mục Thiên không thể nói gì nhìn Tần Vũ sau hồi lâu , chỉ là trong lòng cũng tự an ủi mình , đại nhân chính là so với Thiên nhân không giống nên có thể tu vi ngang với bảy cánh cũng thao túng được Thiên địa lĩnh khí

Thấy bộ dáng Mục Thiên như vậy , Tần Vũ không nhịn được trong lòng cười thầm , nếu là nói xuất toàn bộ lực lượng của Hỗn Độn tinh thần lĩnh vực sợ rằng cao thủ tám cánh cũng không thể so sánh với mình !

Bình tĩnh một chút nhìn lướt qua ba người , Tần Vũ nói :

“ Tốt lắm , cũng không còn sớm nữa , phía trước nghìn dặm có một tòa thành , chúng ta đến đó nghỉ ngơi một lát đi a !” Vừa nói hắn vừa dẫn đầu tiến đến tòa thành phía trước , cũng là tòa thành đầu tiên của Thiên Khanh , Ma thành

...

Đứng ở ngoài Sa thành , Hồng Quân đột nhiên cảm nhận được điều gì đó phần chấn憾 lên , trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi nhìn về phương Nam , nơi đó chính là Ma thành nơi bọn Tần Vũ chuẩn bị đến

Lúc này Tôn Thiên đã liên tục chiến đấu ba ngày ba đêm , Sa thành tuy không thể nói là máu chảy thành sông nhưng mặt đất cũng đã đỏ quạch màu máu , hiển nhiên là Tôn Thiên đã giết rất nhiều cao thủ của Sa thành

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tôn Thiên , Huống Thiên Minh cau mày nhìn Hồng Quân nói :

“ Tiểu hầu tử này dường như không chịu được nữa , ngừng đi , người nói cho ta biết như thế nào mới có thể ra tay giúp hắn ?”

Hồng Quân đang kinh hãi liền khẽ cười nói :

“ Ta tìm được cha rồi !”

“Cái gì ?” Huống Thiên Minh nhất thời quên luôn chuyện Tôn Thiên , vội hỏi :

“ Người nói là người tìm được Tần bá phụ rồi ?”

Thấy Hồng Quân gật đầu khẳng định , Huống Thiên Minh hiểu được không còn gì phải nghi ngờ nữa cũng hiện lên thần sắc cực kỳ vui mừng . Mục đích lớn nhất của hai người tới đây chính là nhanh tìm được Tần Vũ , phải biết rằng trong lòng Huống Thiên Minh thì Tần Vũ được xem như là cao thủ tiền bối kính ngưỡng nhất , nếu có thể sớm tìm được hắn , Thiên giới và Tu La giới mặc sức cho hắn tung hoành

“ Chúng ta lúc nào thì gặp được người ?” Huống Thiên Minh không hỏi Hồng Quân như thế nào có thể gặp Tần Vũ , đối với các loại thần thông của Hồng Quân , Huống Thiên Minh đã rất tin tưởng rồi

Hồng Quân lạnh lùng cười nói :

“Không cần chúng ta tìm , Cha và chúng ta nhất định sẽ gặp nhau , lúc này nên sớm rời đi !”

“ Chuyện của Tôn Thiên thì sao ? Chúng ta không thể cứ để mặc hán ở đây đại khai sát giới được ?” Huống Thiên Minh cảm nhận được có một ánh mắt nóng bỏng đang quan sát mình liền không nhìn được trong lòng có chút buồn rầu

Chủ nhân của ánh mắt đó chính là mỹ nữ Lãnh Diễm Phi đứng bên cạnh , đối với Huống Thiên Minh , Lãnh Diễm Phi dường như là đã nghĩa nặng tình thâm rồi , mỗi lần nhìn hán đều dùng ánh mắt nóng bỏng kèm theo thần sắc si mê khó dứt

Huống Thiên Minh không biết vì sao Lãnh Diễm Phi lại nhìn mình như vậy , nhưng là hán biết đối với mỹ nữ cho đến nay hán chỉ có cảm tình chứ không có chuyện luyến ái

“ Ngộ Không a !” Hồng Quân trầm ngâm một lúc rồi nói :

“Không bằng như vậy đi , chúng ta ... uy hiếp cái thành chủ Sa thành kia , người đi giải quyết chuyện của hán , hầu tử tự nhiên sẽ không nổi sát ý nữa !”

Huống Thiên Minh ngẩn người ra , lập tức nở nụ cười sượng :

“ Người rốt cục cũng để ta ra tay rồi ? Ha ha , được rồi , vậy để ta .. đi giết chết cái thành chủ kia đi a !” Vừa nói quanh thân hán lại tản ra khí tức cuồng bạo , Lãnh Diễm Phi hai mắt lại long lanh nhìn âu yếm

Ba trăm mười lăm , ba trăm mười sáu , Tôn Thiên lúc này cuồng tính đã đại phát , trường côn màu vàng trong tay hán biến thành một đoàn kinh quang sáng lạn căn bản không thể nhìn ra còn ảnh chỉ thấy mỗi lần hán huy động Tu La nhân liền có người ngã xuống , mùi máu tanh ngòm truyền vào trong mũi hán , điều đó lại càng kích thích sát ý

Ta nhất định đem các người toàn bộ giết chết , vì Y thần báo thù ! Trong lòng Tôn Thiên phát cuồng , trường côn nhảy múa , hai mắt đỏ quạch . Đột nhiên Tôn Thiên sững sờ , nhìn lại phát hiện binh tốt chung quanh Sa thành đã bị hán giết hết

Tôn Thiên chấn động ...

316. Chương 11 : Tề Tựu Tu La (1)

“ Người là ai ?” Đế Thiên Hồn có chút ngạc nhiên nay đã trở lại lạnh lùng như trước , kinh thường quay đầu lại liếc mắt nhìn đại hán . Mà Đế Tuyết Phong lại như chẳng thấy gì cầm bình rượu tiếp tục uống ngon lành

Đại hán dường như không thể ngờ hai người này lại không thèm nhìn mình , sắc mặt cũng biến đổi hùng hổ tới trước mặt hai người , hung hăng vỗ mạnh xuống bàn

Chỉ nghe hán nói :

“ Lão tử là ai người biết được chắc ? Nếu biết thức thời giao bình rượu của các người ra đây , còn bao nhiêu nữa cũng phải nộp hết nếu không đừng mơ có thể rời khỏi Bích thành !”

Sao ? Đế Thiên Hồn sắc mặt trầm như nước , ánh mắt lạnh như băng mang theo sát ý mãnh liệt nhìn về phía đại hán , hai đôi cánh sau lưng vốn được che đi nay dần mọc ra , cộng với bốn đôi cánh lúc trước là sáu đôi cánh

“ Bích thành là nhà người sao ? Người chính là thành chủ của Bích thành ?” Sau khi vị đại hán kia thấy Đế Thiên Hồn xuất ra thực lực chính thức liền phát hoảng quay đầu về phía khác thì Đế Tuyết Phong trong mắt lại hiện lên vẻ hài lòng . Một tay cầm bình rượu mùa trắng dốc ngược cho nó chảy xuống đất , một tay đặt trên bàn nhàn nhạt nói :

“ Nghĩ đến người chỉ là một phế vật bị người ta lợi dụng mà thôi , Bích thành này không đến lượt người nói chuyện !”

Đế Thiên Hồn sát ý dừng khởi , nếu không phải giờ phút này trong Bích thành còn có sát trận vốn hán vẫn còn kiêng kỵ thì sớm đã đưa đại hán này giết chết rồi ! Nhưng là như thế nào thì hán cũng không thể chịu

được một gã Tu La bốn cánh vũ nhục , khí tức mạnh mẽ trên người chậm rãi phát ra trong chốc lát đã bao trùm cả tử lâu

“Đại ca , đệ muốn giết hần !” Sau khi khí tức sắc bén tràn ngập trong tử lâu khiến cho đại bộ phận thực khách sắc mặt đều đại biến , đều biến nhanh khỏi nơi này . Cao thủ sáu cánh tại Tu La giới so với Thiên giới cũng không khác nhau là mấy , tất cả mọi người đều không dám ở lại mà xem náo nhiệt bởi vậy trong tử lâu lúc này phút chốc đã cực kì tĩnh lặng

Đế Tuyết Phong vươn cánh tay che trước mặt Đế Thiên Hồn , đang muốn nói gì đó đột nhiên một đạo thân ảnh đã xuất hiện trước mặt Đế Thiên Hồn , cho hết mọi đường tấn công của hần

“Hai vị tiểu huynh đệ trông rất lạ a , dường như các người chưa từng qua Bích thành này ?” Thanh âm vang đến có chút già nua , mặt mũi đã có những vết nhăn , nếu không phải trong đôi mắt tản ra khí tức quỷ dị thì Đế Thiên Hồn tuyệt đối không chút do dự hạ sát thủ với người đối diện

“Sao ? Chưa từng tới thì đã sao ? Chẳng lẽ Bích thành có cái địa phương đẹp đẽ nào ư ?” Đế Tuyết Phong thu tay lại lẳng lặng đứng trước mặt Đế Thiên Hồn nhìn lão giả kia , nhàn nhạt nói :

“Ta chỉ thích đàn bà , nếu muốn mời chúng ta chỉ cần nỗ lực có khoảng một trăm mỹ nữ là có thể !”

Nam nhân già nua kia tựa hồ không có nghĩ đến Đế Tuyết Phong lại nói ra những lời như vậy , run rẩy một chút . Nghe lời trong miệng hần phát ra nhắc tới một trăm mỹ nữ Tu La không thể nhịn được , nét mặt phần nộ nhưng lập tức hít một hơi thật sâu liền bình tĩnh lại , có thể thấy được lão giả này cũng có tâm cơ , có thể không chế được tình cảm của bản thân

“Đại hùng , người trước tiên lui đi !” Lão nhân trầm mặc một chút nhàn nhạt hướng về phía đại hán bên cạnh vốn đã bị Đế Thiên Hồn làm cho sợ không dám động đậy , nói :

“Phế vật vô dụng , trở về nhất định ta sẽ tính sổ với người !”

“Hai vị tiểu huynh đệ , thuộc hạ của ta có mắt không trông thấy nhiều hai vị , hy vọng các người độ lượng một chút không cùng đám hạ nhân này so đo , không biết có thể nể mặt lão già này mà bỏ qua có được không ?”

Lão nhân sau khi phân phó hần tử cao lớn kia , nét mặt lập tức thay đổi mỉm cười , trong mắt cũng lộ ra thần sắc uy hiếp

Đế Tuyết Phong vẫn như cũ thích ý trở lại chỗ uống rượu , tựa hồ không cần nghe lão nhân kia nói gì , cũng không thèm quay đầu lại

Mà Đế Thiên Hồn đã bị khí tức trên người lão nhân trước mặt làm nổi lên chiến ý mãnh liệt , nghe lão nhân kia nói , Đế Thiên Hồn cười hắc hắc khinh thường hỏi :

“Người là ai , vì sao phải nể mặt ?”

“Ách ...” Lão nhân tựa hồ không nghĩ đến Đế Thiên Hồn lại có thể không chút nào nể nang mà nói toẹt ra những lời đó , lại tự tin cười nhàn nhạt nói :

“Ta là thành chủ của Bích thành này , không biết thân phận này có đủ để cho hai vị tiểu huynh đệ buông tha cho thuộc hạ của ta ?” Vừa nói hần vừa phát tay quay về phía đại hán lúc trước vốn đã được hần phân phó lui đi những vẫn không nhúc nhích trách nói :

“Người về đi , còn muốn ta tự mình tổng người ra khỏi đây sao !”

Mồ hôi trên trán đại hán nhất thời toát ra miệng há to đáng thương nhìn lão nhân , sau hồi lâu cũng không ra một chữ , da mặt vốn màu đen nay cũng hiện lên điểm điểm quang mang màu đỏ

Từ lúc thần thức Đế Thiên Hồn tập trung trên người đại hán cho đến giờ đúng là hần chưa có di chuyển chút nào , cảm thụ được sự áp bức của khí tức cường hãn xung quanh thân thể cùng với sát ý ngút trời liền không thể dùng chân bước đi , chỉ có thể cúi đầu , có vẻ như hần cảm nhận được nếu bước tới ba bước đầu sẽ rơi khỏi cổ

Thành chủ Bích thành chẳng biết là cố ý hay vô tình mà vừa mới phất tay , một đạo kinh khí theo cánh tay thoảng chốc đã bao bọc lấy đại hán kia . Khí tức của Đế Thiên Hồn đang lưu lại trên người hán lập tức bị phá vỡ , lúc này mới thoải mái được một chút

Cảm giác được bản thân đã có thể tự do , đại hán cảm kích nhìn thành chủ Bích thành , cung kính nói :

“ Đa tạ thành chủ cứu giúp !”

Thành chủ Bích thành nhìn đại hán gật đầu , chuyển hướng về phía Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn , cười nói :

“ Tên thuộc hạ này cũng là vì muốn lấy lòng ta mới có hành động ngu xuẩn như vậy , thứ lỗi rồi !”

Lúc này , đại hán kia thân ảnh mới chậm rãi lui về phía sau lại một mực tiến đến cái bàn xa xa ngồi xuống , mà chỗ đó đã có ba nam hai nữ đã ngồi từ trước

Đế Thiên Hồn nhìn Đế Tuyết Phong , thấy vẻ mặt hán lạnh lùng uống rượu không nói gì thêm , trong lòng có chút suy tính nhìn Thành chủ Bích thành cười nói :

“Thành chủ đối với thuộc hạ quả nhiên ưu ái vô cùng , ta cùng ca ca tới đây chỉ là đi ngang qua cũng không muốn phát sinh thù oán gì với các người , nếu chuyện đã được giải quyết thành chủ xin mời về đi !”

Vừa nói hán vừa tiếp nhận bình rượu từ tay Đế Tuyết Phong , sau đó không để ý gì đến thành chủ Bích thành nữa

Thành chủ Bích thành không nghĩ đến hai người trẻ tuổi này lại không nề mặt mình chút nào , vốn muốn phát tác nhưng thấy Đế Thiên Hồn sau lưng có sáu đôi cánh không thể vọng động . Do dự một chút rồi lạnh lùng hừ một tiếng xoay người hướng đến chỗ đại hán kia

“Người vừa làm gì tên đại hán kia vậy ?” Đế Tuyết Phong lơ đãng liếc mắt quan sát tên đại hán kia đang bị mấy người nam nữ cùng bàn cười nhạo , trong con người đen nhánh quang mang loé lên , xoay người nhìn Đế Thiên Hồn nói

Trên trán đại hán kia , một quang ảnh hình răng nanh hiện ra , chỉ là mắt thường không nhìn rõ ràng lắm , chỉ có dùng thần thức mới có thể phát giác

Đế Thiên Hồn gật đầu , phất tay nói :

“Chỉ là giáo huấn hán một chút thôi ! Đại ca , Thành chủ Bích thành không phải tu vi rất cao , vì sao huynh lại ngăn cản đệ giết chết hán ?” Vừa rồi Đế Thiên Hồn thấy thành chủ Bích thành cứu đại hán ra ngoài , sát ý trong lòng cũng đã bùng lên đang muốn ra tay thì bị Đế Tuyết Phong truyền âm ngăn cản khiến cho hán cực kì buồn bực

Đế Tuyết Phong than vãn :

“Nếu không ngăn cản đệ , để khi hán phát động trận pháp rồi , ta và đệ hai người sợ rằng không thể thoát ra khỏi đây !”

“Ghe gớm ! Chẳng lẽ chúng ta lại không có cách nào phá được trận pháp này sao ?” Đế Thiên Hồn vẻ mặt cực kì buồn bực trầm thanh nói

“Không có biện pháp ! Trận pháp này chỉ có cao thủ tu vi tám cánh mới có thể khả dĩ phá trận , nếu không căn bản không thể phá giải !” Đế Tuyết Phong cảm thán , trong lòng thầm hạ quyết tâm phải nhanh chóng đề cao tu vi , nếu không nhiệm vụ Cha giao cho mình khó có thể hoàn thành rồi

Chẳng biết vì sao gần đây hán thường có loại cảm giác rất lạ , khi tiếp cận Tu La thành thì cảm giác không tốt đó lại càng rõ ràng hơn . Chính vì thế trong thời gian này hán rất cẩn thận , sợ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra có thể làm hỏng nhiệm vụ

Đế Thiên Hồn trầm ngâm một lúc cũng liếc qua chỗ đại hán lúc trước ngồi bên chiếc bàn xa xa , thấy thành chủ cùng mấy người đó cũng đã rời đi , suy tư hỏi Đế Tuyết Phong :

“Đại ca , đệ cuối cũng đã hiểu được có chút không ổn ! Đại hán kia sao có thể chỉ vì một bình rượu mà vô duyên vô cớ mà gây chuyện với chúng ta , điều này quả thật có chút không thể tin ! Liệu có phải thành chủ Bích thành kia phái người thử chúng ta ?”

“Có lẽ vậy , mà cũng không cần để ý tới , người Tu La năm cánh cho dù là mười người cùng tiến lên cũng không đủ cho một tay người giết . Chúng ta ăn nhanh một chút , ăn xong tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi rời khỏi đây !” Đế Tuyết Phong trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ , đột nhiên toàn thân chấn động , nét mặt vui mừng như một kẻ điên , thấp giọng nói :

“Cha tới !”

Đế Thiên Hồn toàn thân cũng chấn động , nét mặt lộ ra vẻ không dám tin hướng theo ánh mắt của Đế Tuyết Phong nhìn lại . Chỉ thấy Cha Đế Thích Thiên chậm rãi bước qua từ lâu , mái tóc vàng óng bay bay trong gió , trường bào màu trắng không vương một hạt bụi . Cảm giác được ánh mắt hai người , Đế Thích Thiên chậm rãi quay đầu nhìn hai người cười cười , thân ảnh loé lên đã xuất hiện bên cạnh hai người !

317. Chương 12 : Tề Tụ Tu La (2)

“Trong Tu La giới không cần hành lễ !” Đế Thích Thiên mỉm cười nhìn hai người , trong con ngươi thâm thúy hiện lên thần sắc hài lòng , ôn nhu nói :

“Mấy năm không gặp tu vi các người có phần tiến bộ a ! Quả nhiên không phụ sự kì vọng của ta !”

Hai người nghe thấy vậy rất mừng , cuống quýt cười , hiển nhiên là được Đế Thích Thiên tán dương mà trong lòng cao hứng

“Cha , người như thế nào lại tự mình tới đây ? Không phải nói là Cha không trực tiếp ra mặt sao ?” nhìn Đế Thích Thiên thân vận bạch y , khí thế uy mãnh , Đế Tuyết Phong trong mắt hiện lên thần sắc ái mộ . Quang mang bàn tay chợt loé lên , một bình rượu màu vàng xuất hiện trong tay hắn cung kính đưa cho Đế Thích Thiên

Đế Thích Thiên nhận lấy bình rượu , cười mắng :

“Xú tiểu tử , lại trộm rượu của ta rồi ! Không đến không được a , Tu La giới bây giờ cao thủ xuất hiện rất nhiều , ta sợ rằng thực lực các người không cách nào đoạt bảo bối a !” Mở bình uống một ngụm rượu màu vàng . Đế Thích Thiên nét mặt thoả mãn nhìn hai người than vãn :

“Chẳng biết vì sao gần đây ban đêm ra xem Thiên cơ phát hiện trong Thiên giới và Tu La giới sắp xảy ra một biến cố khó giải thích , phụ thân lo cho an nguy của các người cho nên mới vội vàng tới đây !”

Trong lòng hai người dâng lên một cảm giác ảm áp , Đế Thiên Hồn vốn thường ngày lạnh lùng giờ phút này cũng lộ ra thần sắc cảm động cực kì :

“Cha kì thật không cần tự mình đến đây , đại ca đã sắp bước vào cảnh giới tám cánh , mà Hồn nhi cũng sắp đạt tới bảy cánh , với thực lực hai nhi tử của người , cho dù là động tới Tu La nữ vương cũng nhất định có thể an toàn thoát đi !”

Đế Thích Thiên chậm rãi lắc đầu nở ra nụ cười ảm áp , mái tóc dài không gió mà cứ bay bay , chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói :

“Thoát đi thì đương nhiên có thể , Tu La nữ vương bây giờ xem ra cũng chỉ cùng lắm là cảnh giới tám cánh trung giai mà thôi . Nếu ta toàn lực ra tay , không cần ba chiêu là có thể hạ gục nàng ta ! Chỉ là hôm nay Tu La giới quần anh hội tụ , so với tu vi của Tu La nữ vương thì lợi hại hơn nhiều lắm , các người ngàn vạn lần không nên tự cao tự đại , không cẩn thận sẽ bị đả kích nghiêm trọng đó !”

“Còn có cao thủ mạnh hơn Tu La nữ vương ?” Đế Tuyết Phong cả kinh , nói :

“Cha tại sao lại nói vậy ?” Đế Thiên Hồn cũng là cực kì kinh hãi nhìn Đế Thích Thiên , cũng đang đợi hắn giải thích

Phải biết rằng , trong Tu La giới người có tu vi cao nhất ngàn năm trước đã đạt tới tám cánh trung giai chính là Tu La nữ vương . Mà các đại thành chủ tính cả các Thiên vương tại Thiên giới lúc đó cũng cơ hồ chỉ mới năm hay sáu đôi cánh , cho tới bây giờ cũng chưa có nghe nói qua còn có người có thể so sánh với Tu La nữ vương huống chi bây giờ lại nghe Đế Thích Thiên nói còn có tồn tại cao hơn cả Tu La nữ vương , không thể trách hai người lại khiếp sợ như vậy

Nhìn hai nữ tử hân yêu quý nhất lộ ra thần sắc khiếp sợ , Đế Thích Thiên nhàn nhạt cười nói :

“Thiên ngoại hữu thiên , nhân ngoại hữu nhân , Tu La giới xuất hiện người mạnh hơn Tu La nữ vương cũng không phải là không có khả năng ! Lúc trước thần thức của ta đã nhận ra hai người trẻ tuổi , điều đáng ngạc nhiên là sau khi ta phát ra một bộ phận khí tức uy áp thì hai người đó đều có thể tự nhiên mà ngăn cản , khiến cho ta lại xuất hiện mong muốn gặp hai kẻ này !”

“Cha , theo như người nói thì hai người này hôm nay chính là tồn tại cao hơn so với nữ vương ?” Đế Tuyết Phong trong lòng khổ sở , nghĩ đến bản thân tu luyện gần một ngàn năm vốn tưởng rằng sau khi tiến vào cảnh giới tám cánh liền có thể kiêu hãnh trong đám trang lứa , có thể đè nén Bằng Bằng trở thành người trẻ tuổi đầu tiên tiến vào á hoàng giai cao thủ . Không nghĩ tới Tu La giới cũng đã có hai gã trẻ tuổi đã đạt tới á hoàng giai cao thủ , điều đó đã kích hắn rất lớn

Thấy Đế Tuyết Phong bộ dạng trầm tư , Đế Thích Thiên sắc mặt lạnh lùng hừ nhẹ nói :

“Có gì mà phải uể oải ? Thời gian tu luyện của bọn họ ít nhất cũng đã vài ức năm thời gian , cho dù là Tu La nữ vương cũng không thể so sánh với thời gian tu luyện của hai người đó ! Huống chi trong đó có một người khó khăn lắm mới có thể so sánh với người , bọn họ cũng không hơn người là mấy !”

Đế Tuyết Phong cả kinh , nét mặt cũng tự tin lên , đang muốn nói gì lại bị Đế Thích Thiên phát tay ngăn cản

Chỉ nghe Đế Thích Thiên tiếp tục nói :

“Con đường tu luyện ... kị nhất chính là tâm thần không vững , Tuyết Phong ngươi hôm nay tâm cảnh không vững , nếu cứ như thế này nhất định sẽ khiến người tẩu hỏa nhập ma , thậm chí đưa người vào tình trạng vạn kiếp khó tiến !”

Đế Tuyết Phong quần bách nói :

“Cha dạy chỉ phải , đồ nhi nhất định sẽ thay đổi !”

“Còn người nữa , Thiên Hồn , căn cơ vững vàng hơn đại ca rất nhiều , tính cách cũng ổn định hơn ! Tu luyện thì không nhất thiết là cứ phải theo đuổi cảnh giới trước mắt , tiếp tục tu luyện nắm chắc căn cơ , lúc đó dám chắc người sẽ có thể tiến vào cảnh giới rất cao !” Đế Thích Thiên sắc mặt ngày càng nghiêm trọng , lãnh đạm nói :

“Hai người các ngươi sắp tới không nên nóng lòng đột phá , cứ ở cảnh giới này một trăm năm , nếu không sau khi đột phá mà không được hồi hận đã muộn !”

Hai người thấy Đế Thích Thiên tức giận thì cảm như hén , nét mặt như là đang thẩm thấu tất cả những lời nói , cẩn thận ngồi trên ghế không còn vẻ đắc ý như trước nữa

Đế Thích Thiên trầm ngâm sau hồi lâu , trong mắt đột nhiên hiện ra tia vui vẻ , nhìn hai người nhàn nhạt nói :

“Mười năm , mười năm nữa các ngươi sẽ gặp bảo bối , hai người các ngươi nhanh chóng tiến vào Tu La thành tranh thủ đoạt bảo bối . Nếu được thì gia tộc Đế Thích chúng ta lại xuất hiện thêm một vị hoàng giai , đến lúc đó cả Thiên giới cũng như Tu La giới đều nắm trong tay chúng ta !”

Hai người vội vàng đứng lên cung kính gật đầu nói :

“Tuân mệnh ý chỉ của Cha !”

Đế Thích Thiên gật gù nhìn hai huynh đệ , ánh mắt lộ ra vẻ từ ái

“Ha ha , các ngươi còn chưa đi , hai tên xú tiểu tử các ngươi tu vi liệu cao thâm đến cỡ nào ? Ta muốn xem các ngươi có thể ngăn cản trận pháp của Bích thành chúng ta hay không !” Một thanh âm cuồng ngạo từ phía sau truyền đến , Đế Thích Thiên sắc mặt lạnh lùng lập tức nở ra nụ cười khinh khỉnh

Đế Tuyết Phong vốn đã không để ý đến những người này sau khi nghe thấy thanh âm kiêu ngạo kia ánh mắt chợt lạnh đi nhìn Đế Thiên Hồn cũng đã lộ ra sát khí

Đế Thiên Hồn chậm rãi ngẩng đầu nhìn người đến , đúng là thành chủ Bích thành cùng gần hai mươi tên thuộc hạ bốn cánh đứng trước mặt ba người , kinh thường nói :

“Người rất ngu xuẩn !”

Thành chủ Bích thành ngạc nhiên liếc Đế Thích Thiên , lúc này Đế Thích Thiên sớm đã che giấu cảnh giới thật sự . Đế Tuyết Phong đằng sau cũng giống vậy , đều chỉ để lộ ra ngoài bốn cánh , mọi người ở đây đều không thể nhận ra thực lực chân chính của hắn . Thành chủ Bích thành thấy Đế Thích Thiên cũng chỉ là bốn cánh liền an tâm hẳn , sau khi tính toán có thể bắt ba người nét mặt lại lộ ra nụ cười sượng

Mà ánh mắt hắn chính là hướng về thanh trường kiếm bên hông Đế Thiên Hồn !

“Dem vũ khí của ngươi cống cho ta , hôm nay ta liền thả các ngươi ra khỏi Bích thành !” Thành chủ Bích thành tham lam nhìn vỏ kiếm màu xanh ngọc kia , cảm giác được lưỡi kiếm bên trong tiềm ẩn sát ý cùng khí tức , ánh mắt bùng cháy khát khao

Đế Thiên Hồn run run một chút đưa ánh mắt hướng về bên hông mình mới ngạc nhiên phát hiện nguyên lai là hắn quên không che giấu kinh hồn kiếm của mình , mà chính là Kinh Hồn kiếm này đã hấp dẫn bọn họ tới đây

Dở khóc dở cười nhìn đại ca Đế Tuyết Phong , Đế Thiên Hồn ngửa mặt lên trời cười ha ha , đôi mắt cũng dần lạnh như băng , bình tĩnh nói :

“Muốn Kinh Hồn kiếm của ta , phải xem các ngươi có bản lĩnh gì , trận pháp chó má của các ngươi ta cũng không uý kị , các ngươi làm gì được ta !”

Thành chủ Bích thành ha ha cười to :

“Xem ra ngươi chưa biết tác dụng của Cửu đỉnh , các ngươi hôm nay chết không còn nghi ngờ rồi , trước tiên bắt các ngươi đã !” Vừa nói hắn cuồng lên như một con ngựa huy động vũ khí trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Đế Thiên Hồn

Đế Thiên Hồn thấy thành chủ Bích thành lao tới thì kinh thường liếc mắt vẫn ngồi tại chỗ uống rượu , đúng là không chút nào để vào mắt

Đám thuộc hạ đằng sau thành chủ Bích thành lúc này cũng chia nhau nhằm về phía Đế Tuyết Phong và Đế Thích Thiên hai người , xem ra là muốn cầm chân không cho bọn họ đến giúp Đế Thiên Hồn

Nhưng mà thành chủ kia sai rồi , tất cả đều sai , chính là đúng như câu nói của Đế Thiên Hồn kia ‘Người rất ngu xuẩn’ , đích thực bọn họ quá ngu ngốc

Một tiếng hừ nhẹ giống như gió ban đêm vang lên bên tai , nghe như là một tiếng thở dài ôn nhu , lại nghe như tiếng gió nhẹ phả vào mặt . Mọi người chỉ cảm thấy toàn thân chấn động , nguyên thần nhất thời rung động trong nháy mắt liền mất đi cảm giác

Mà bên trong tử lâu lúc này lác đác có vài người khách cũng kinh hãi gần chết khi thấy tình cảnh này , chỉ thấy thành chủ Bích thành cùng đám thuộc hạ phía sau đang tấn công ba người thanh niên kia được nửa đường thì đứng im . Nửa phần thân trên đã biến thành khối đen , khi tới trước mặt ba người thì toàn bộ thân thể đã biến mất không còn dấu vết

Vài người khách hoảng hốt cực độ , đúng là không cần quan tâm đây là tầng hai , sợ hãi bay qua cửa sổ xuống dưới

Đế Thiên Hồn cười cũng không ngăn cản , nhàn nhạt nói :

“Cũng không xem xem là ai đang ở đây , lại còn dám vọng ngôn !” Ba người đều cười hắc hắc , lúc này mới có thể nhìn ra ba cha con lúc đó quả thật rất có tình cảm

...

Bên ngoài Ma thành , bốn đạo thân ảnh hướng tới cửa thành . Dẫn đầu là một thanh niên nam tử anh tuấn cực kì , bên cạnh là một thiếu nữ yêu kiều đang búi lấy tay hắn , điều khiến cho người khác giật mình chính là sau lưng hắn chỉ có một đôi cánh , đúng vậy , chính là bọn người Tần Vũ

“Đây là Ma thành ? Còn hơn thành trì tại Thiên giới nhiều lắm !” Mục Thiên cũng là lần đầu đi tới Tu La giới , nhìn tường thành phía trước có vẻ như đã qua nhiều lần máu nhuộm . Xem ra cả quy mô , kích thước còn hơn Thiên giới khá xa , so với Tử Dực thành có khi còn mạnh hơn nửa phần

Cam Vân cũng cười nói :

“Tu La giới nổi tiếng nhất vẫn là mỹ nữ , Mục huynh và ta có điểm phúc rồi !”

Mục Thiên ha ha cười to , lại nhìn về phía Tần Vũ thấy hắn cười nói :

“Các người thật vui vẻ quá a !” Hai người nghe thấy vậy đều là mừng rỡ , nghĩ đến sắp tới được gặp mỹ nữ Tu La tộc không nhịn được trong lòng như mở cờ

Tình Nhi chu cái miệng lên , mặt giả bộ hờn dỗi nhìn hai người cười nói :

“Một đôi sắc lang !”

Hai người cười phá lên , cũng không có phản bác gì nhìn nhau cùng bước đến cửa thành

318. Chương 13 : Tu La Tề Tụ (3)

Một đội binh lính Tu La tộc tại trên đường cái đi lại theo thói quen. Che dấu khí tức trên tường thành , hai gã nam tử Tu La tộc cao lớn có năm đôi cánh đứng ở hai bên một vị nam tử sáu đôi cánh cao lớn , mắt nhìn xuống cửa thành phía trước, trên mặt lộ ra thần sắc khấn trương .

Một mỹ nữ Tu La tộc sáu đôi cánh , đang từ trong thành rất nhanh chạy về hướng trên tường thành , phảng phất nơi đó có gì đó để cho nàng chờ mong , trong con người xinh đẹp có xen vào sự vui sướng, ánh mắt phức tạp chờ đợi .

Đứng ở ngoài cửa thành , Mục Thiên và Cam Vân như trước cười nói, mà Tần Vũ sắc mặt bình tĩnh nhìn gắt gao nhìn cửa thành cao lớn đóng chặt, phóng xuất thần thức cảm thụ binh tốt như thủy triều tiến đến hướng chính phương hướng của mình bay nhanh tới.

Thì ra, tất cả hào khí khấn trương này, đều là do bốn người Tần Vũ mang đến.

“ Vũ ca ca, bọn họ như thế nào có thể biết chúng ta không phải người Tu La? “ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình Nhi cau có, con người sáng ngời trông mắt nhìn Mục Thiên và Cam Vân đang cười nói, sáng giọng : “ Đều là họa do các người gây ra, hai người còn có thể cười nói như vậy sao! “

Nghĩ đến vừa mới rồi hai người nghênh ngang như vậy đi tới cửa thành, đang muốn tiến vào, lại bị binh lính hộ vệ cửa thành Tu La tộc phát hiện ra thân phận ngăn ở bên ngoài, Tình Nhi cực kỳ buồn bực, nếu không phải Cam Vân tu vi quá thấp không cách nào che dấu khí tức, vừa rồi há lại có thể bị đám binh lính Tu La tộc phát giác ra thân phận.

Lúc này trên tường thành Tu La nhân càng ngày càng nhiều, sát khí phô thiên cái địa dần dần tràn ngập ở cửa thành , khiến cho không khí chung quanh áp lực càng ngày càng tăng, mà Cam Vân và Mục Thiên cũng là không chút nào có thần sắc lo lắng, làm cho Tình Nhi không nhịn được trong lòng rất là bất mãn.

Mục Thiên cười hì hì liếc mắt nhìn Tần Vũ , thấy sắc mặt hắn bình tĩnh trấn định, liền đôi với Tình Nhi nói : “ Không cần khấn trương, đại nhân không lo lắng, người lo lắng cái gì? “

Tình Nhi hung hăng trừng mắt nhìn Mục Thiên , chỉ là khuôn mặt nàng thật sự quá mức xinh đẹp thanh tú, trừng mắt như vậy, chẳng những không cách nào làm cho người ta thấy được khổ sở, ngược lại còn mang

theo chút phong tình, chỉ nghe nàng gắt giọng : “ Một khi đã đánh nhau, chúng ta phải giết bao nhiêu Tu La nhân mới có thể rời đi nơi đây a! “

Tần Vũ lắc lắc đầu, nói : “ Tình Nhi không cần lo lắng, chúng ta tới đây không phải vì giết người, nếu thật sự không thể hoan nghênh, thì rời đi nơi này , tuy nhiên thành lớn gần nhất cách nơi này tựa hồ khoảng cách cũng rất dài, không biết các người có thể kiên trì đi tiếp không! “

Vừa nói, trừng mắt nhìn Mục Thiên và Cam Vân , quát lạnh nói : “ Hai người các người từ hôm nay bắt đầu tập thu liễm khí tức cho ta, ta không hy vọng để cho Tu La nhân nhận thấy được bí mật các người là Thiên nhân! “

Hai người bị Tần Vũ trừng mắt, toàn thân giống như bị một chậu nước lạnh giống như băng hàn chí cực đổ xuống, cảm như hén không ngừng gặt đầu, vội vàng theo công pháp Tần Vũ vừa mới truyền âm tới bắt đầu tự thân tập thu liễm khí tức .

Trên tường thành, nam tử Tu LA tộc cao lớn nhất trong ba người giờ phút này đúng là thần tình sát khí nhìn chăm chăm bốn người Tần Vũ nói chuyện với nhau , lạnh nhạt nói : “ Không thể tưởng được Thiên nhân bốn đôi cánh cũng dám nghênh ngang đi tới Ma Thành ta như vậy, hừ! “

Tu La nhân gầy ở bên trái , trên trán có một khối sẹo lớn màu đỏ khiến cho hắn thoát nhìn rất là hung tợn, nghe vậy hung ác cười nói : “ Không biết có bao nhiêu năm chúng ta không cùng với Thiên nhân giao chiến rồi! Bốn người này vừa lúc có thể cho thủ hạ chúng ta các tiểu hài tử không có kinh nghiệm cùng với Thiên nhân chiến đấu rèn luyện một chút, để tránh sau này cùng với Thiên nhân giao chiến trong khi không có kinh nghiệm! “

Mà nam tử tráng kiện hơn so với hai người ở bên phải vẻ mặt lo lắng nhìn Mục Thiên phía dưới , thấp giọng thầm nói : “ Mẹ nó, năm cánh thượng giai, so với thành chủ thấp hơn một bậc, thế này đánh như thế nào ? “

Đứng ở giữa, nam tử cao lớn cười lạnh nói : “ Như thế nào đánh? Tự nhiên là đưa bọn họ toàn bộ giết hết rồi, tên năm cánh thượng giai kia do ta đích thân đôi phó, hai người các người lựa chọn một người đi , mặt khác một người cho Hải Huyền đôi phó! “

Đang nói, phía sau truyền đến một tiếng xé gió, một đạo thân ảnh đẹp nhanh trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt ba người, binh lính bốn phía tựa hồ đều nhận biết thân ảnh này, đúng là dường như không để ý tới.

“ Phụ thân, các người vừa lại tại sau lưng nói xấu Huyền nhi rồi? “ Người đến đúng là Hải Huyền, chỉ thấy nàng cực kỳ thân thiết ôm nam tử cao lớn ở giữa cao lớn nam tử, cái miệng nhỏ đáng yêu chu lên, làm cho người ta muốn có một loại dục vọng chiếm hữu. Chỉ là, người chung quanh đều là vẻ mặt si ngốc nhìn Hải Huyền, xem ra mị lực của nàng đối với mọi người trong lúc đó thật lớn. Có điều, những người này cũng không có người nào dám đem ý nghĩ trong lòng làm thành hành động thực tế ,... trước không nói Hải Huyền là nữ nhi của thành chủ , chỉ riêng xem trên lưng nàng sáu đôi cánh màu phấn hồng , liền làm cho người ta bỏ đi ý nghĩ hạ lưu trong lòng rồi.

“ Sáu đôi cánh màu phấn hồng sắc a, vị trí đệ nhất cao thủ trong Ma Thành không phải của nàng sao. “ Đứng ở xa xa, một người nhìn như tướng lĩnh bộ dáng bốn đôi cánh Tu La nhân thấp giọng nói : “ Cũng không biết nàng như thế nào tu luyện, cũng tại gần gần hơn mười năm liền từ bốn đôi cánh trực tiếp phi thăng tới sáu đôi cánh . Đây là cái dạng tốc độ kinh khủng gì a! “

Các binh lính phía sau hắn cũng là vẻ mặt hâm mộ nhìn Hải Huyền, nữ tử tuổi còn trẻ xinh đẹp này tại hơn mười năm thời gian trực tiếp tu luyện nhanh qua đến cảnh giới sáu đôi cánh trong Ma Thành sớm không là cái gì bí mật rồi.

Hải Huyền đến trực tiếp đem hai gã năm đôi cánh cao lớn nam tử gạt qua một bên, thân thể mềm mại của nàng gắt gao tựa ở trên người tên Tu La nhân sáu cánh kia , gắt giọng : “ Đại thúc, nhị thúc, không cho phụ thân và các người nói xấu Huyền nhi! “

Nam tử sáu cánh ha ha cười to, sủng nịch vỗ đầu Hải Huyền nói : “ Chúng ta cũng không có nói xấu người , mọi người đang thương lượng như thế nào đôi phó mấy người thiên nhân kia đây chứ ! Mấy người đó tu

vi không thấp a, trong đó cũng có một gã cao thủ tồn tại! “

Hải Huyền cả kinh, vội vàng phóng xuất thần thức, khiếp sợ phát hiện năm cánh thượng giai Mục Thiên, không khỏi phải buồn bực nói : “ Thiên nhân cao thủ này chạy đến chúng ta Tu La giới làm cái gì ? Bọn họ như thế nào qua tới đây? “

Nam tử sáu cánh không có nói gì thêm, bên cạnh tên nam tử trán mang sẹo lớn cũng là nói tiếp : “ Truyền thuyết trong Thiên Khanh trong có một cái thông đạo, chỉ cần nắm giữ phương hướng của cái thông đạo kia, liền có thể dễ dàng lui tới Thiên giới và Tu La giới ta , tuy nhiên thông đạo này rất là bí mật, chúng ta từng tra tới rồi hồi lâu, đến nay vẫn là chưa biết được! “

Hải Huyền cắn môi, trong đầu đột nhiên hiện ra Đế Tuyết Phong cùng khuôn mặt vô cùng anh tuấn , trong lòng thầm nghĩ : “ Bọn họ hẳn nhiên là biết phương hướng thông đạo a! “

Đôi với Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn, Hải Huyền thông minh đã sớm phát hiện hai người không thuộc Tu La nhân, trong Tu La nhân có một loại phương pháp điều tra cực kỳ bí ẩn , có thể thông qua khí tức một người phát ra để phán định thân phận hắn, chỉ là bởi vì làm tu vi giảm nhiều ,nên không dễ dàng xuất ra .

Mà Hải Huyền mặc dù sớm đã biết sự thật hai người là Thiên nhân , trong lòng cũng thật sự là một trận phai nhạt, nhưng đôi với Đế Tuyết Phong ái mộ khiến cho nàng giống như con thiêu thân lao vào lửa, biết rõ là không có kết quả , nhưng cũng là không có quên đi, tới khi chia tay, nhưng là kiên quyết không có dây dưa, từ điểm này cũng có thể thấy được, Hải Huyền này thật sự là nữ tử Tu La tộc kiên cường cực kỳ có chủ kiến hiếm thấy.

Nghĩ đến Đế Tuyết Phong, gió thổi qua có thể thấy trên khuôn mặt mềm mại của nàng hiện ra một tia đỏ ửng, cực kỳ động lòng người, chỉ nghe nàng ôn nhu nói : “ Cha, hai vị thúc thúc, bốn người này mặc dù là Thiên nhân, chúng ta cũng không cần phải khấn trương như lâm đại địch , cứ để một mình ta đối phó đi! “

Nam tử sáu cánh run sợ một chút, lắc đầu nói : “ Trong bốn người , nam tử chỉ có một đôi cánh kia ta không cách nào dụng thần thức xem xét được tu vi của hắn , người này cũng không đơn giản, một mình người là vạn vạn lần không cách nào đối phó! “

Hải Huyền cái miệng nhỏ nhắn nguityt một cái, dùng sức phe phẩybả vtain am tử sáu cánh , nũng nịu nói : “ Phụ thân, cho Huyền nhi đối phó bọn họ đi, hơn nữa, bốn người này nói không chừng đôi với Ma Thành chúng ta không có địch ý nữa! “

“ Hờ đồ! “ Sáu cánh nam tử quát khẻ : “ Vô luận có hay không địch ý, Thiên nhân luôn là đại địch của Tu La nhân ta, đôi đũa địch nhân, không thể nương tay! “

Hải Huyền sắc mặt trầm xuống, miệng khép lại quay đầu bỏ đi, không hề để ý tới nam tử sáu cánh .

Nam tử sáu cánh nam tử thấy bộ dáng nữ nhi như vậy , cũng không thêm để ý, thân thể chậm rãi phiêu phù giữa không trung, quay về Tần Vũ bốn người quát lạnh nói : “ Thiên nhân, các ngươi tới Ma Thành của ta làm gì hà? Hôm nay nếu các ngươi tới, lại không muốn rời đi, toàn bộ lưu lại ở chỗ này cho ta ! “

Không hổ là cao thủ sáu đôi cánh , thanh âm hắn giống như tiếng sấm như tại giữa không trung trong phiêu đảng không dứt, từng đạo âm lãng mang theo ba động mãnh liệt trong nháy mắt đánh úp về phía Tần Vũ bốn người, đúng là ngay cả mặt đất đều chấn động lên rồi.

Trên tường thành Tu La tộc binh lính nghe được thanh âm của nam tử sáu cánh, không nhận được là như con nhấy dựng lên, đều nửa quỳ , trong miệng cuống quát hô to : “ Thành chủ vạn tuế, thành chủ vạn tuế, giết Thiên nhân “

Tần Vũ tại lúc nghe được thanh âm, mặt liền hiện nụ cười lạnh, một đạo vô hình binh chương trống rỗng xuất hiện tại phía trước bốn người , đưa âm lãng vừa đủ nghe, chỉ nghe Tần Vũ lạnh nhạt nói : “ Chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, muốn ở thành này nghỉ chân một ngày liền rời đi nơi đây, các hạ không nên quá bức người! “

Nam tử sáu cánh không chút nào để ý thanh âm của chính mình mang theo kinh khí không có thương tổn đến bốn người, cười lạnh nói : “ Nói đùa, Thiên nhân và Tu La nhất tộc ta có thù không đội trời chung,

chúng ta dựa vào cái gì cho các người tiến nhập vào trong Ma Thành ? “

Tần Vũ lắc lắc đầu : “ Đã như vậy, chúng ta liền không quấy rầy , cáo từ! “ Nói, liền lôi kéo ba người rời đi.

Nam tử sáu cánh thấy thế bỗng dưng hét lớn một tiếng : “ Đứng lại cho lão tử , đi tới nơi này còn muốn rời đi? Làm gì có chuyện tiện nghi như vậy, đều lưu lại cho ta đi! “

Vừa dứt lời, chỉ thấy cánh sau lưng hắn đột nhiên hiện lên một đạo quang mang đẹp mắt , một đạo quang mang màu đỏ máu mang theo cùng với hét giận trong nháy mắt đánh úp về phía sau lưng Tần Vũ, uy thế lấn nhien.

Tần Vũ nhú mày, trong mắt hiện lên sắc mặt tức giận , đột nhiên xoay người, cánh tay tại giữa không trung hóa thành một cái hình tròn, trước người trong nháy mắt xuất hiện một thông đạo hắc hồ hình viên trụ , cơ hồ trong một cái hít thở liền đem quang mang màu đỏ máu hút vào!

319. Chương 14 : Tu La Nữ Vương (1)

Thành chủ Tu La nhân sáu cánh thành chủ thấy Tần Vũ dường như không mất chút lực liền đưa kinh khí hắn phát ra cắn nuốt rồi, không khỏi thất kinh , tâm tùy ý động, kinh hải trong lòng đã tăng nhiều. Đợi đến khi nhìn thấy cự côn màu đen cự thẳng tắp hướng chính mình đánh úp lại thì khóe miệng hắn lộ ra một tia cười lạnh và miệt thị, trong tay quang mang lóe ra, một đạo quang ảnh chợt xuất hiện tại trước mặt hắn, tản mát ra lãnh mang chói mắt chí cực, là hình dáng một binh khí cổ quái đao không phải đao, kiếm không phải kiếm .

“ Phá cho ta !” Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, khí tức quanh thân điên cuồng tăng vọt lên, đem cả Hải Huyền cùng hai gã Tu La năm cánh khác nhân cuồng quít lui về phía sau. Hải Huyền cũng không ảnh hưởng mấy, dù sao nàng cũng tiến vào cảnh giới sáu đôi cánh rồi, chỉ là lui ra phía sau mấy thước rồi thân hình liền dừng lại , quanh thân cũng quần áo phiêu vũ, tóc dài phiêu phiêu giống như thánh nữ sống lại như thánh khiết tràn ngập khí tức hấp dẫn động lòng người .

Mà hai gã nam tử năm đôi cánh Tu La tộc kia thăm hơn rất nhiều , năm đôi cánh và sáu đôi cánh trong đó khoảng cách vốn là thật lớn, phải biết rằng sáu đôi cánh đã sơ bước có thể lĩnh ngộ được cách vận dụng lực lượng, đối với lực lượng khắp toàn thân điều động cơ hồ đạt tới cảnh giới thông thấu cực kỳ rõ, mà năm cánh còn lại là vừa mới đột phá tự thân lực lượng , không cách nào hoàn toàn phát huy mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm lực lượng của bản thân. Bị khí tức của thành chủ sáu cánh cuồng bạo đánh sâu vào, hai người lui ra phía sau suốt tới khoảng cách mười trượng , thân thể khó khăn lắm tại bên tường thành thân ảnh mới ngừng lại được, chặt vật không chịu nổi nhìn toàn thân tản ra quang mang màu đỏ máu, nhìn thành chủ giống như địa ngục ma thần phiêu phù tại giữa không trung , trong mắt tràn ngập kinh hải và kính nể phức tạp .

Một đạo quang mang chớp nhoáng từ trong tay thành chủ bắn ra, nhằm thẳng phía cự côn màu đen của Tần Vũ đánh tới, hai đạo quang mang màu đỏ máu và màu đen tại giữa không trung gặp nhau, bầu trời trong bỗng dưng lóe một mảnh ánh sáng, đến ngay cả bầu trời vốn có chí cực mặt trời đẹp mắt cũng bị quang mang này ép tới buồn bã thất sắc.

Trong lúc đó chính giữa tại trung tâm không gian giữa hai người, sau khi hai đạo quang mang gặp nhau , thấp hãm cực mạnh , hình thành một không gian hỗn loạn có phạm vi phương viên gần mười dặm , một cổ hỗn loạn chí cực linh khí không ngừng từ trong cái khe không gian lóe ra, khiến cho mọi người chung quanh cũng vô pháp hấp thụ một tia linh khí để bổ sung tiêu hao.

Tần Vũ tóc dài phiêu vũ, một thân bạch y, áo trắng không gió mà bay phấp phới, trên mặt lạnh lùng lộ ra một tia mỉm cười lạnh nhạt, tựa hồ mang theo chút miệt thị, vừa lại tựa hồ mang theo chút vẻ mặt thương hại khiến cho trên mặt hắn vốn đã vô cùng anh tuấn rồi lại có khí tức làm cho người ta trầm mê , mà ở gần đó ,đôi mắt đẹp của Tình Nhi nhìn không hắn chớp mắt không tự kìm hãm được muốn tới gần bên cạnh hắn. Chỉ là, giờ phút này Tần Vũ mặc dù cũng không có như thành chủ sáu cánh coi như quanh thân phát ra khí tức kinh khủng , nhưng cũng tản ra khí thế lấn liệt làm cho người ta bất tri bất giác tràn ngập sợ hãi giống như vĩ nhân đỉnh thiên lập địa làm cho người ta muốn cúng bái hắn.

“ Cha!” Bỗng nhiên, Hải Huyền đột nhiên thét ra tiếng chói tai , trên mặt đang cười lộ ra thần sắc lo lắng, thân ảnh chợt lóe, trong phút chốc liền đã phi tới bên cạnh thành chủ sáu cánh , bàn tay trắng nõn đem thành chủ sáu cánh từ giữa không trung ngã xuống tiếp được, thuận tay một đạo quang mang màu phấn hồng đánh vào trong cơ thể hắn.

“ Khái khái” Thành chủ sáu cánh sau khi được Hải Huyền đưa vào một đạo kinh khí , mới há to miệng ra, một luồng máu tươi phun ra văng xuống ngực , sau một hồi lâu, mới hiện ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tần Vũ:” Người người tu vi kinh khủng như thế, nhưng như thế nào chỉ có một đôi cánh ?”

Lúc này không những là hắn, đến ngay cả Hải Huyền và tất cả binh lính Tu La tộc trên tường thành đều đã nhận ra dị thường trên người Tần Vũ , đều trừng lớn con ngươi nhìn Tần Vũ, trên mặt đều là lộ ra thần sắc khiếp sợ .

Tần Vũ lạnh nhạt cười, trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo :” Một đôi cánh lại không thể lĩnh ngộ đại đạo? Trên đời này công pháp rất nhiều, không phải là một Tu La nhân sáu cánh nho nhỏ như ngươi có thể hoàn toàn biết hết được” . Dừng một chút, hắn nhẹ giọng mỉm cười nói:” Ta vốn là không có ác ý, đi ngang qua Ma Thành đơn giản chỉ là nghỉ ngơi một ngày mà thôi, nhưng không nghĩ Tu La nhân ngươi lại dùng phương thức này đối đãi ta , quả thật làm cho người ta phần nề !”

Thành chủ sáu cánh sắc mặt cứng lại, một hơi không có hít vào đúng là há to miệng sau nửa ngày cũng nói không nên lời .

Hải Huyền thấy cảnh này liền bước ngay lên phía trước, nhìn Tần Vũ bốn người thản nhiên cười, ôn nhu nói:” Thiên nhân nhất tộc cùng Tu La nhân ta từ trước tới giờ là thế bất lưỡng lập, các vị nếu từ Thiên giới tới đây, tự nhiên cũng là trong lòng hiểu được, cũng không thể trách cha đôi với các người dễ phòng ! Nếu người tự xưng cũng không ác ý, chúng ta tự nhiên là hoan nghênh , xin mời quý khách vào thành nghỉ ngơi!”

Nói rồi, đối với hai gã năm cánh Tu La nhân bên cạnh cười nói:” Xin mời đại thúc và nhị thúc đưa khách quý đến Trần Yên Các nghỉ ngơi một lát, ta và cha sẽ đến sau!”

Vừa dứt lời, sớm đã có binh lính Tu La nhân thông minh đem cửa thành mở ra, hai đội Tu La binh lính gần trăm tên đứng thẳng hai bên, cung kính nghênh đón Tần Vũ bốn người.

Tần Vũ mỉm cười, trong con ngươi lộ ra một đạo kim quang, liếc mắt nhìn thật sâu Hải Huyền đứng ở trên tường thành tường , vui vẻ gật đầu nói:” Vị cô nương này thật thông minh, nếu các người thành tâm mời, Tần Vũ ta cũng không khách sáo, ở đây nghỉ ngơi một ngày vậy!”

Hải Huyền phân phó binh lính đưa cha họ về phủ, thân ảnh lóe ra, trong nháy mắt liền đứng ở trước mặt bốn người rồi, đánh giá cẩn thận Tần Vũ và Tình Nhi trên mặt mang theo chút địch ý một chút rồi cười nói:” Xin mời quý khách !”

Tần Vũ cười cười, liền bước đi trước dẫn đầu, Mục Thiên và Cam Vân thấy Tần Vũ đi trước rồi, sau đó cũng theo sát đi theo . Nhưng là Tình Nhi mới vừa đi hai bước liền quay đầu, hung hăng trừng mắt liếc Hải Huyền, làm cái mặt quỷ, rồi bước nhanh tiến lên đuổi theo Tần Vũ lôi kéo cánh tay hắn đi vào thành .

Hải Huyền bị động tác của Tình Nhi làm cho ngẩn ra một phen , suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, nữ tử xinh đẹp đáng yêu này vì sao lại đối với chính mình có địch ý, phát tay cười cười, lắc đầu đuổi theo.

Dưới sự dẫn đường của hai gã năm cánh Tu La nhân , nhóm bốn người đi qua ngã tư đường rộng rãi, trong một lát , liền đi tới trong Trần Yên Các bên cạnh phủ thành chủ .

Ánh sáng nhu hòa từ trên bầu trời chiếu xuống, chiếu vào hồ nước có đầy những đóa hoa thánh khiết , từng đạo hơi nước bốc lên, ở trong làn gió mát nhẹ phe phẩy , mang theo mùi hoa và vụ khí thanh tân vụ khí xâm nhập vào trong lầu các bên cạnh .

Hai bên bờ hồ nước ,rừng cây rậm rạp những cây không phải là cao lớn lắm , cây cối chẳng biết phẩm loại ra sao, lá lớn rồi mà lại ánh bạc, ánh sáng chiếu tới, cũng có thể xuyên qua phiến lá, từng đạo quang mang xanh biếc đem rừng cây bao phủ, hơi nước tràn ngập tại bốn phía, liền giống như huyền cảnh xinh đẹp thanh động.

“ Đẹp quá a!” Đứng ở trên lầu các , trong đôi mắt Tình Nhi lộ ra ánh mắt kinh ngạc , nhìn sâu trước mắt sinh cơ bừng bừng rồi lại tràn ngập thần bí xinh đẹp thì thào tự nói, xem hình dáng có vẻ đồ sộ với nơi này cực kỳ yêu thích.

Mục Thiên và Cam Vân cũng là vẻ mặt tán thưởng nhìn cảnh đẹp trước mắt, chỉ là trong mắt mang theo thần sắc cảnh giác như trước, xem ra trong lòng thành kiến của Thiên nhân đối với Tu La nhân một mặt là cũng không phải dễ dàng tiêu trừ như vậy.

Lúc này, trên lầu các chỉ có một cái bàn tròn rộng rãi, bốn mỹ nữ Tu La tộc vô cùng xinh đẹp đứng tại bốn góc của lầu các, mỗi một nữ tử đều có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, còn hơn cả Hải Huyền và Tình Nhi, chỉ là khiếm khuyết so với hai người là linh động và thiên chân đáng yêu thôi.

Tần Vũ nhàn nhạt quan sát một phen, liền ngồi ở trên ghế rộng rãi, trên mặt cũng lộ ra thần sắc hài lòng.

“ Quý khách tên là Tần Vũ? Tiểu nữ tử Hải Huyền, hai vị này phân biệt là đại thúc Mộ Dung Thanh Ba và nhị thúc Mộ Dung Hồng Thành của ta, vừa mới cùng với Tần huynh giao thủ chính là cha của ta, Ma Thành thành chủ Mộ Dung Thiên Nộ, chẳng biết khách quý từ thiên giới Hà thành mà đến?” Hải Huyền thấy Tần Vũ đôi với cảnh tượng bốn phía cũng không hứng thú, cũng không ngại, mỉm cười, nhẹ giọng giới thiệu hai gã năm cánh Tu La nhân.

Tần Vũ chấp tay:” Bốn người bọn ta đến từ Thiên giới Tử Thành, chẳng lẽ Mộ Dung cô nương hiểu rõ Thiên giới sao?”

Hải Huyền trong mắt hiện lên một tia cực kỳ bí ẩn chờ đợi, sáng giọng:” Tần huynh , hay là gọi ta Hải Huyền đi, không biết Tần huynh tại Thiên giới có biết nhiều người hay không? Hải Huyền có một chuyện muốn hỏi, đợi ăn cơm rượu xong, muốn mời Tần huynh chỉ giáo một phen!”

Tần Vũ lắc đầu cười khổ:” Nga...Sợ rằng Mộ Dung Hải Huyền cô nương phải thất vọng rồi, ta với việc hiểu rõ Thiên giới cũng không sâu sắc lắm, từ trước tới nay vẫn đều bế quan khổ tu, hay là để cho Mục Thiên giải đáp cho người a!”

Nói rồi, ngón tay hướng ở Mục Thiên đang xem xét cảnh sắc :” Hẳn đôi với Thiên giới tương đối hiểu rõ, Hải Huyền cô nương nếu muốn tìm người, tốt nhất là hỏi hần!”

Hải Huyền gật gật đầu, trong con ngươi lộ ra một tia kinh ngạc, trên mặt cũng là cảm kích vô cùng nói:” Như thế thì đa tạ các người!”

Tần Vũ thâm ý nhìn Hải Huyền liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói:” Chút việc nhỏ, nhắc tay là xong thôi! Nhưng thật ra công pháp của Hải Huyền cô nương cùng với công pháp của Tu La nhân đại đồng tiểu dị, nhưng làm cho Tần mỗ kinh ngạc a!”

Hải Huyền mỉm cười, lắc đầu không nói.

Tần Vũ thấy vậy cũng không hề hỏi nhiều, lúc này, rượu và thức ăn được đưa lên, sớm đã mệt mỏi Mục Thiên ba người vội vàng thu hồi ánh mắt hâm mộ cảnh sắc , đều nhanh chóng ngồi vào bàn, mồm to bắt đầu ăn.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, hơn nữa Tần Vũ vừa mới hiển lộ một công pháp rung động mọi người , khiến cho Tu La nhân rất là hoảng sợ , đôi với mấy người cũng là cực kỳ cung kính, cho cơm ăn đúng là thần kỳ sự hòa thuận. Mọi người nói cười, chờ tới sau khi ăn cơm xong, đúng là tự nhiên trở thành bằng hữu, địch ý vốn có cũng từ từ tán đi.

Trong lúc đám người Tần Vũ ở Ma Thành bị Hải Huyền nhiệt tình chiêu đãi , Hồng Quân và Huống Thiên Minh lại là gặp phiền toái.

Huống Thiên Minh trên mặt tuấn mỹ vô cùng lộ ra thần sắc đau đầu nhìn về phía vẻ mặt đau khổ của Hồng Quân, truyền âm nói:” Nữ tử này là ai? Tu vi lại có thể cao như thế ?”

Mà Tôn Thiên cũng thần kỳ cung kính đứng ở phía sau Hồng Quân , con ngươi màu đỏ máu ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mỹ nữ tuyệt thế trước mặt , trong lòng cũng là mẩn thâm:” Xú nữ nhân này, đến không sớm không muộn , lão tử vừa muốn giết sạch cả tập chủng môn Sa Thành, nàng lại hết lần này tới lần khác tại lúc này tới!”

Mà Lãnh Diễm Phỉ còn lại là nhìn đàn bà nhìn phía Huống Thiên Minh thì có ánh mắt hứng thú , không nhìn được trong lòng ghen tức tăng nhiều, tuy nhiên nữ nhân này đến thật sự quá mức quý dị, tựa như là từ hư không toát ra mà tới , khiến cho nàng cực kỳ kiêng kỵ.

320. Chương 15 : Tu La Nữ Vương (2)

Lúc này nàng cau mày quyết cong cái miệng nhỏ nhắn nhìn Huống Thiên Minh , âm thanh thanh thúy giống như hoàng oanh xuất cốc : “ Các người là ai ? Vì sao đã thương thủ hạ của ta ? “

Huống Thiên Minh miệng vênh lên, tựa hồ giống như không có nghe nàng nói gì liếc mắt nhìn Hồng Quân , ý bảo để cho hắn tiến lên giải quyết , mà chính mình lại là lui ra phía sau một bước , cùng với Tôn Thiên đứng ở cùng nhau .

Hồng Quân cũng không từ chối , mỉm cười , nhìn tuyệt thế mỹ nữ nói : “ Nếu ta tiên đoán không sai , người là Tu La tộc nữ vương bệ hạ a ? “ Tại lúc nữ tử này vừa mới hiện thân , Hồng Quân đã nhận thấy được công lực nữ tử này thâm sâu khôn lường , mặc dù lúc này nàng cũng không có thả ra uy áp , nhưng vẫn làm cho người ta có loại cảm giác kinh sợ áp bức .

Nữ tử run lên một chút , mới không hờn giận nói : “ Tựa hồ là ta . . .hỏi các người trước ? “

“ Đã thương thủ hạ của người ? Hừ ! Xú bà nương , lão tử còn muốn đem toàn bộ người trong Sa Thành đồ sát mới có thể tiết hận , thức thời thì rút ngay ! “ Tôn Thiên không đợi nữ tử nói xong , đã như thốt nhiên giận cùng với đi ra phía trước , một đôi con người màu đỏ máu gắt gao nhìn chăm chăm nàng , quanh thân tản mát ra sát ý cực kỳ sắc bén .

Hồng Quân thấy thế cũng không ngăn trở , trên mặt lộ xuất nụ cười thần bí , cứ như vậy đứng một bên yên lặng nhìn chăm chăm nữ nhân kia .

Tôn Thiên sát khí vô cùng dày đặc , chỉ thấy hắn vừa mới tản mát ra sát khí , mọi người trước mặt liền đã màu máu đỏ vờn quanh , sát ý tận trời nhất thời đem trung tâm giữa hắn cùng với nữ tử tràn ngập mây mù màu đỏ dày đặc .

Nữ tử khinh thường ngược lên đầu nhìn liếc mắt Tôn Thiên , trong tay quang mang chợt lóe , Tu La nhân sáu cánh té trên mặt đất toàn thân chấn động , lập tức đứng lên , nhìn thấy khuôn mặt nữ tử, không nhìn được vội vàng quỳ trên mặt đất cung kính nói : “ Thánh nữ , ngài đã tới ! “

Nữ tử thần nhiên cười , gật gật đầu , xoay người lại nhìn phía Tôn Thiên đàng đàng sát khí , vẻ mặt có dáng tỏ mò , Tôn Thiên với sát khí tận trời cũng không cách nào đối với nàng sinh ra một tia ảnh hưởng gì .

“ Đồ sát hết dân Sa Thành ? Với tu vi của người thì nói quá rồi ! “

Tôn Thiên sững sốt , nhưng lập tức mất hiện thanh sắc , lạnh lùng nói : “ Cho dù ta phần thân toái cốt , cũng phải giết hết bọn họ ! “ Nói rồi, ngón tay hướng nam tử Tu La sáu cánh, trong con ngươi hiện lên hận ý khắc sâu .

Nữ tử thấy Tôn Thiên tựa hồ có chút dây dưa không rõ , không nhìn được buồn rầu lắc đầu , bĩu môi nhìn phía Huống Thiên Minh , ôn nhu nói : “ Người tu vi rất cao , ta thiếu chút nữa nhìn không ra , có thể thương đến Phá Thiên , thật sự là ngoài ý muốn của ta! “

Huống Thiên Minh nhẹ giọng hừ một tiếng, căn bản là không để ý tới nữ tử này , nhìn trên mặt nữ tử dần dần âm trầm xuống , Hồng Quân cười nói : “ Nói nửa ngày , còn không biết đại danh của nữ vương , chẳng biết có thể cho ta biết được không? “

“ Người là người tốt ! “ Nữ tử nghe được thanh âm Hồng Quân thanh âm , sắc mặt nhất thời chuyển âm vi tình , trên mặt lộ ra nụ cười thanh thuần mỹ diệu , đối với Hồng Quân nói : “ Bọn họ đều là người xấu , cũng muốn giết thủ hạ của ta ! “

Nói rồi , sắc mặt đột nhiên trầm xuống , nhìn Tôn Thiên lạnh lùng nói : “ Người muốn giết thủ hạ của ta , vậy , ta trước hết giết người rồi tính! “

Đang nói , chỉ thấy chung quanh Tôn Thiên thiên địa linh khí đột nhiên xảy ra biến hóa ! Một đạo quang mang quỷ dị không hiểu từ đâu đột nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu hắn, giống như ánh sáng chớp nhoáng trực tiếp bắn thẳng tới , vô thanh vô tức rồi lại tràn ngập bùng bùng khí tức sinh mệnh , làm cho người ta nhìn không được muốn đánh bay đi .

Hồng Quân ngạc nhiên nhìn nữ tử bỗng đứng ra tay , đợi nhìn thấy quang mang chợt tới , không nhìn được kinh hô : “ Lực lượng thật mạnh , Tôn Thiên nhanh tránh ra ! “ Nói rồi, thân ảnh chợt lóe , đã tới bên cạnh Tôn Thiên , tay đưa tới , liền đưa Tôn Thiên từ bên người giựt lại , xa xa tới phía sau Huống Thiên Minh .

Xuy một đạo thanh âm xé rách bầu trời truyền vào trong tai mọi người , chỉ thấy hai lòng bàn tay Hồng Quân hướng lên trời , để cho quang thúc gần tới đỉnh đầu , khẽ quát một tiếng , Hồng Quân trên người quang mang chợt lóe , trên mặt một đạo hồng quang mật quá , quang thúc trong nháy mắt liền biến mất ở trong hư không .

“ Đàn bà độc ác! “ Huống Thiên Minh bỗng quát lạnh một tiếng liền muốn ra tay , Hồng Quân giơ cánh tay cầm lại , ánh mắt chăm chăm nhìn phía người đàn bà kia, nhẹ giọng than vãn : “ Lấy tu vi của người thì cần gì phải đánh lén , cho dù Tôn Thiên sát khí quá nặng , cũng không cho nên sử dụng lực lượng cường đại như thế a ! “

Thấy Hồng Quân dễ dàng ngăn trở lực lượng của mình, nữ tử thản nhiên nói : “ Không hổ là hoàng giai cao thủ , Trạc Nghiên bội phục , bất quá , không lại , người tưởng rằng lấy tu vi của người là có thể cản được ta giết hắn sao ? “

Hồng Quân cười khổ , nữ nhân này hỉ nộ vô thường , thật sự làm chonguoiif ta đau đầu ,nói : “ Trạc Nghiên cô nương , khải khải Tôn Thiên và Lăng Phá Thiên cùng với Sa Thành ân oán người có nên hỏi một chút ? Chuyện thị phi tự tại trong lòng , ta nghĩ , muốn Trạc Nghiên cô nương sẽ không nói lí liền muốn lấy tính mệnh của người ta chứ ? “

Trạc Nghiên phong tình vạn chủng ,quay về phía Hồng Quân cười , nhàn nhạt nói : “ Ta lấy mạng người , tự nhiên không cần lý do , muốn giết liền giết , ai có thể cản ta chứ ? “

Huống Thiên Minh miệng giật giật , Lãnh Diễm Phỉ đứng xem, bất quá là nàng biết nữ tử này đó là chí cao thống trị giả của Tu La tộc bây giờ , Tu La nữ vương , cũng là không dám nhiều lời , chỉ là trên mặt lộ ra một tia thân sắc khinh thường .

Hồng Quân lắc đầu , sắc mặt nghiêm túc nói : “ Người giết không được hắn , ta cũng sẽ không cho người giết hắn , ngược lại , thủ hạ của người , Lăng Phá Thiên , hẳn phải chết ! “

Nói xong , chỉ thấy Lăng Phá Thiên ở phía sau Trạc Nghiên trên mặt chính đang lộ ra cười nhạo thì toàn thân bị chấn động mạnh , một đạo bạch quang từ trong cơ thể hắn phát ra , trong chớp mắt liền hóa thành một đoàn phi hơi , chỉ còn là một cái bóng mờ nhạt phía sau lưng Trạc Nghiên trôi nổi lơ lửng , bị gió bốn phía thổi tung không ngừng lắc lư , đúng lúc phát ra tiếng kêu ben nhọn , đúng là chỉ còn lại có nguyên thần rồi .

Trạc Nghiên sắc mặt đại biến , vốn khuôn mặt xinh đẹp vô phương thoáng chốc vụn vụn thành một đoàn , gắt gao nhìn chăm chăm Hồng Quân , thân ảnh trong nháy mắt vừa động , liền tới trước mặt Tôn Thiên , tả thủ vung lên , một đạo phiêu dật chí cực lực lượng từ trong lòng ngọc chuông trắng nổi phát ra , chính là muốn đem Tôn Thiên bắn chết .

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng , toàn thân kim quang mạnh kích phát , nhất thời hóa thành tám đạo thân ảnh , cũng đem Tôn Thiên đoàn đoàn bảo vệ , khiến cho lực lượng của Trạc Nghiên hoàn toàn bị hắn chặn bên ngoài thân ảnh màu vàng .

Tám đạo kim sắc thân ảnh rất nhanh tại bốn phía thân thể Tôn Thiên chuyển động , giống như một đạo huyền lệ thành cái lồng khí chí cực màu vàng, mọi người đứng là vô pháp thấy thân ảnh của Tôn Thiên .

Oanh !Kình khí của Trạc Nghiên và thân ảnh Huống Thiên Minh hung hăng đánh vào cùng nhau , đồng thời , chỉ thấy Huống Thiên Minh hét lớn một tiếng : “ Phá ! “

Tám đạo thân ảnh đột nhiên phân ra năm đạo , đưa Trạc Nghiên vây quanh trong đó , mà mặt khác một đạo thân ảnh cũng là trong nháy mắt tới bên nguyên thần của Lăng Phá Thiên , một ngón tay đưa nguyên thần phá nát .

Trạc Nghiên bị Huống Thiên Minh thân ảnh vây quanh , không nhận được giận dữ , cùng với tóc dài phiêu vũ sau đầu , toàn thân quần áo bay lên , một đạo kinh khí cổ quái âm lãnh chỉ cực từ trên người nàng phát ra .

Khí tức hủy thiên diệt địa chậm rãi phóng thích ra , sắc mặt Trạc Nghiên trong nháy mắt biến thành trắng xanh, phẳng phất một đạo vụ khí giống như đem khuôn mặt xinh đẹp của nàng trụ lại , rồi lại không chút nào tổn hao đến dung nhan của nàng, làm cho người ta càng thêm nghĩ đến thần bí mông lung .

Trong nháy mắt , vô thanh vô tức , năm đạo thân ảnh của Huống Thiên Minh toàn bộ bị hủy diệt , còn thừa ba đạo thân ảnh nhất thời hợp làm một thể , Huống Thiên Minh miệng hé ra , một búng máu tươi phun ra , làm Lãnh Diễm Phi rớt cuộc sợ đến không để ý cái gì nữa , điên cuồng nhào tới bên cạnh hắn, thần tình lo lắng nhìn hắn .

Hồng Quân cũng là sắc mặt biến đổi , một đạo linh khí phong nhập trong cơ thể Huống Thiên Minh , dò xét một chút , mới yên lòng , Huống Thiên Minh cũng không có bị thương tổn quá nặng , chỉ là đan điền thụ chấn động , toàn thân hần khí lực không nhanh .

Ngược mặt đầu lên ,sắc mặt Hồng Quân sắc mặt đã bình tĩnh lại : “ Ta như thế nào cũng không nghĩ ra , người Tu La giới đường đường Tu La nữ vương cũng còn có tâm tư cùng chúng ta đánh nhau , chẳng lẽ người lại không để ý đến Tu La chí bảo sao ? “

Trạc Nghiên sắc mặt đại biến , vẻ mặt vốn có chút đắc ý biến mất vô tung , gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của Hồng Quân , kinh hãi nói : “ Người như thế nào biết ? “

Hồng Quân không nhận được quát lạnh nói : “ Hôm nay không muốn nghĩ cùng với người giao thủ , là bởi vì chúng ta còn chưa đến thời cơ giao thủ! Người đã thương huynh đệ ta , ta giết thủ hạ người , liền xem như công bình rồi ! Nếu người không muốn rời đi , vậy thì hôm nay cũng không cần rời đi ! “

Nói rồi ,trong lòng bàn tay quang mang chớp động , Hồng Quân Giới nhoáng xuất hiện tại trong tay hắn , nhất thời một cỗ cường đại hồng hoang khí tức truyền đến , để cho Trạc Nghiên không nhận được sắc mặt trở nên sợ hãi .

Do dự một chút , trên mặt Trạc Nghiên thanh mỹ lộ ra một tia thần sắc khát vọng nhìn Hồng Quân nói : “ Nếu ta đồng ý cho người kia đem cả Sa Thành thành dân giết chết , người có thể giúp ta đoạt được Tu La chí bảo hay không? “

Nói , ngón tay mảnh khảnh chỉ hướng Tôn Thiên , trên mặt lộ ra thần sắc kiên quyết .

Hồng Quân ngăn ra , lập tức giận dữ nói : “ Làm gì có đạo lý này , người đường đường Tu La tộc nữ vương , đúng là chẳng đem Tu La người tại trong lòng ! Chí bảo về ai ý trời đã định , muốn cưỡng cầu liền có thể sao ? “

Trạc Nghiên sắc mặt đại biến , nhẹ cắn môi , ánh mắt lộ ra một tia hận ý , thần nhiên nói : “ Chỉ cần lấy được chí bảo , ta liền có thể cùng với Đế Thích Thiên chống lại , đến lúc đó có thể cứu được càng nhiều tử dân ! “

“ Người rời đi mau , Thiên Minh vô sự , nếu không ta cho dù không muốn sát sanh , cũng định nhiên tiêu diệt Tu La nhất tộc người ! “ Hồng Quân hận không được một chưởng đánh tại trên mặt Trạc Nghiên , trong lòng thâm mắng : ả đàn bà này sao lại chẳng thức ý thức tốt xấu , Tu La chí bảo , như thế nào có thể bị nàng cướp đoạt !

Trầm mặc một chút ,thấy Trạc Nghiên như trước kiên quyết nhìn mình , Hồng Quân không nhận được đau đầu , lôi kéo Huống Thiên Minh và Tôn Thiên tự xoay người rời đi , lộ ra một bộ dáng người không đi thì ta đi.

Thấy mấy người rời đi , sắc mặt Trạc Nghiên nhoáng cái chuyển lạnh , tự nhủ : “ Chúng ta đi ! “ Thân ảnh chợt lóe , nhất thời không có rồi bóng dáng !

Mà sau khi bọn họ rời đi , một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại chỗ đó, màu tóc vàng dưới ánh mặt trời dập dập loang loáng , một cỗ khí tức uy nghiêm chí cực từ khi thân thể hắn bay lên : “ Di ? Đều đi , hừ ! “

Lời còn chưa dứt , thân ảnh cũng là biến mất không thấy .

321. Chương 16: Lực Phá Chấn Đỉnh

Chỉ là một đám mây màu đỏ sậm đột nhiên từ phía dưới mọc lên, trên bầu trời phương viên hơn mười dặm đều là giống như trên mặt kính xuất hiện một khối như bàn tay màu đỏ máu , vừa lại như con ruồi già lơ lửng ở dưới nhật quang, cả bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo tình cảnh cực kỳ khôn cùng.

Huyết vụ phóng lên cao, mang theo sát khí nồng trọng hướng về bốn phía lan tràn , rất nhanh, liền chiếm cứ bầu trời phương viên gần trăm dặm . Ở dưới huyết vụ , tất cả Tu La tộc nhân đều là kinh hãi, đều sợ hãi hoặc hướng bốn phía phi tán rời đi, hoặc tránh ở trong phòng ốc nhà mình lo lắng chờ đợi nhìn lên lên đỉnh đầu, trên đường cái không có một bóng người, cả ngày cũng không có một tiếng động.

Một đạo kim sắc quang mang đột nhiên từ trong huyết vụ xuyên thấu đến, phẳng phất một vòng mặt trời nóng cháy kịch liệt, quét tới mọi chỗ, huyết vụ màu đỏ máu sậm đều tiêu tán và, hóa thành mây khói tống thiên địa.

“ Chấn đỉnh, hừ hừ! Chấn đỉnh thì có thể như thế nào? “ Tiếng hừ lạnh từ bầu trời truyền đến, thanh âm tràn ngập tự tin và sát ý xa xa truyền ra ngoài, một đạo thân ảnh tại trong huyết vụ chợt hiện ra, một đầu tóc vàng đón gió bay múa, trận gió mãnh liệt trong bầu trời tựa hồ đối với thân ảnh ấy cũng không thể tránh được, đành phải dần dần chậm lại cuối cùng tiêu tán.

Đế Thích Thiên đứng giữa bầu trời trống rỗng, đưa mắt nhìn thành phía dưới , trên mặt lộ ra một nụ cười khinh thường , miệt thị nói : “ Chấn đỉnh bất quá, chỉ là vũ khí thiên môn lão già này luyện chế thôi, tuy nói là vũ khí viên siêu vu kì của hắn , nhưng đối với ta mà nói, chỉ là giống như tường thành tường yếu ớt , tiện tay liền phá! “

Nói rồi, chỉ xuống phía dưới một ngón tay, huyết vụ vốn nồng hậu như là đột nhiên lộ khoan ra một cái thông đạo gần một trượng , bốn phía huyết vụ tràn ngập, nhưng chỉ là tại bốn phía lan tràn , hai bên thông đạo cũng là một mảnh cánh trắng giống như ngân hà huyền diệu động lòng người .

“ Dưới thần uy của cha, vũ khí này cho dù lợi hại, cũng bất quá là do Tu La nhân thao túng, có thể nào cùng đấu với cha chính mình có một phần của ‘ Thiên ’ ! “ Đế Tuyết Phong đứng tại một bên trên mặt lộ ra thần sắc sùng kính , cuồng phách mã thí.

Đế Thiên Hồn vẻ mặt hận ý nhìn phía dưới phiêu hiện lên tới chín tôn đại đỉnh, trong lòng đại hận. Tại vừa mới rồi, sau khi Đế Thích Thiên dễ dàng giết hơn mười Tu La nhân , không biết là ai đột nhiên thúc dục chín đỉnh, thúc dục trận pháp vận hành.

Huyết vụ đầy trời từ trong thành bắt đầu lan tràn ra, tất cả Tu La nhân tựa hồ như sớm biết được tin tức rồi, trên đường cái trống rỗng không một bóng người.

Đối với huyết vụ, Đế Thích Thiên như là không úy kỵ, tức là hắn kiên tọa ở nơi nào, cũng không chút nào làm gì được hắn. Mà Đế Tuyết Phong đã sớm tiến vào tám cánh á hoàng giai một thân tu vi kinh thiên động địa , phản ứng tốc độ cực kỳ linh mãnh, nhận thấy được không đúng, thân ảnh đã biến mất, trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài trăm dặm .

Chỉ có Đế Thiên Hồn há to mồm , không biết Đế Thích Thiên và Đế Tuyết Phong là có ý , hay là vô tình, đúng là đem hắn có tu vi thấp nhất không để ý tới, kết quả không đợi Đế Thiên Hồn phản ứng , huyết vụ đã đem hắn hoàn toàn cắn nuốt rồi .

Nếu không phải trên người Đế Thiên Hồn mang theo thần khí do Đế Thích Thiên tương thưởng , sợ rằng sớm đã bị huyết vụ có hủ thực tính cực kỳ mãnh liệt cắn nuốt hóa thành một thân huyết thủy rồi! Thần khí trong nháy mắt tản mát ra quang mang mãnh liệt, đem huyết vụ từ trên mặt đất thẳng tắp đánh ra một đạo thông đạo, để cho Đế Thiên Hồn bắt đầu trốn thoát.

Nhưng dù là như thế , Đế Thiên Hồn cũng là bị thương tổn không nhỏ, trong đan điền , nguyên hạch bị huyết vụ ăn mòn, giờ phút này chính là có nhiều xâm lược tính tại nguyên hạch lan tràn bốn phía , tựa hồ muốn hoàn toàn hủy diệt nguồn lực lượng này.

Đế Thiên Hồn cắn răng nhìn Đế Tuyết Phong trên mặt lộ ra thần sắc như cười mà không phải cười, tiện tay từ trong túi lấy ra một mảnh đan dược, đúng là đan dược do chính Đế Thích Thiên luyện chế . Ngửa đầu một cái, nuốt xuống, trên mặt một lúc hồng một trận lúc trắng xanh, chuyển đổi qua lại mấy mươi lần, đỉnh đầu dần dần hiện lên một đoàn vụ khí màu trắng , hảo hảo một lúc lâu, mới khôi phục lại.

Đế Thích Thiên thân là đệ vương Thiên nhân , đối với nịnh nọt sớm đã coi thường, nhưng dù sao Đế Tuyết Phong là con lớn nhất của hắn, hơn nữa chính là siêu cấp cao thủ sắp đạt tới á hoàng giai , nhi tử tán dương tự nhiên làm cho hắn rất là khoái chí, đứng ở không trung ha ha cười to : “ Chút tài mọn thôi, đối với ta đem cái chó má chín đỉnh này phá vỡ là quá dễ, ngược lại xem ra trận pháp này còn có thể vây trụ được cao thủ bảy cánh! “

Nói rồi, trong hai mắt đột nhiên bắn ra hai đạo quang mang, chỉ thấy hắn vỗ mạnh cánh tay phải một chút, quát lớn : “ Tinh Luân, hãy đi đi! “

Quang mang ánh sáng ngọc chớp nhoáng từ thân hắn bay ra, một đạo tinh quang hình tròn bốn phía che kín tản mát ra quang mang sáng lạn vô cùng luân trạn vũ khí từ trên người hắn tách ra lại, Tinh Luân mỗi khi chuyển động một vòng, bốn phía huyết vụ liền tan rã ra một tầng lớn, chỉ là trong thời gian uống hết chén trà nhỏ , huyết vụ màu đỏ ở bốn phía đã co rút lại chỉ còn phạm vi mười dặm hai bên .

Trong mắt Đế Thích Thiên quang mang lại lóe lên, một ngón tay chỉ chín đỉnh phía dưới , thấp giọng quát : “Phá cho ta ! “

Tinh Luân trong nháy mắt biến mất tại trước mặt hắn, khi lại hiện ra thì, đã mang theo tiếng kêu bén nhọn, tới trung ương chín đỉnh . Chỉ thấy Tinh Luân quét tới mọi chỗ, từng đạo vết rách hắc hồ không gian xuất hiện tại chung quanh nó, một cổ cường đại hấp lực đưa huyết vụ cơ hồ ngưng tụ thành thực chất hấp thu đi vào, diện quang lóe ra , đã hung hăng nện ở mặt trên của một cái đại đỉnh rồi .

Oanh! Tiếng vang lớn truyền ra, từng đạo phần mặt chung quanh vấy ra, hỗn tạp một khối phế thiết cùng với đá vụn trong nháy mắt liền đánh về phía bốn phía, một tiếng kêu thất thanh thảm thiết vang lên, ở bốn phía Tu La nhân ở trong phòng đúng là trong nháy mắt bị hòn đá cùng với phế thiết và cường hãn kinh khí vấy ra đã thương, nhất thời chết vô số.

Một đạo bóng đen đứng thẳng tại chín đỉnh dưới mặt đất, một đỉnh bị phá, bóng đen đột nhiên phun ra một đạo huyết thủy, ánh mắt cực kỳ oán hận đầu hướng về Đế Thích đứng ở trong bầu trời liếc mắt, thân ảnh chợt lóe, liền nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Sau khi Tinh Luân phá một đại đỉnh xong, cả trận thế liền đã ngừng lại, huyết vụ đầy trời cũng nhất thời vô ảnh vô tung, phẳng phất cho tới bây giờ như chưa từng xuất hiện qua, ánh mặt trời từ trên bầu trời cao trong lại lộ ra, hơi thở ấm áp nhất thời truyền khắp nơi nơi.

Thấy bóng đen muốn thoát đi, Đế Thích Thiên sắc mặt trầm xuống, sắc mặt giận dữ chợt lóe lên rồi biến mất, hừ lạnh một tiếng : “ Ấm toán chúng ta còn muốn chạy trốn? Nào có chuyện tốt như vậy chứ! Hãy chết đi cho ta đi! Ha ha! “

Lời còn chưa dứt, đạo bóng đen trong nháy mắt đã hóa thành phi hơi, một đạo hình người tro tàn chạy vội trong gió chậm rãi bị gió nhẹ xuy tán, một cổ khí tức quỷ dị chí cực truyền vào trong lòng Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn , hai người liếc mắt nhìn nhau, đúng là đều không có phát giác Đế Thích Thiên như thế nào đem người nọ giết chết!

Sau khi giết người nọ xong, Đế Thích Thiên hiển nhiên tâm tình đại hảo, uy vũ trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nhìn huynh đệ hai người, ôn tồn nói : “ Hai người các ngươi là hai con trai của ta có tu vi cao nhất, tư chất tốt nhất trong các con của ta, tốc độ tu luyện phải nhanh hơn nữa mới được. Tuyết Phong, lần này nếu có thể đoạt được Tu La tộc chí bảo, người hãy lưu lại Tu La giới đi! “

Đế Tuyết Phong toàn thân đại chấn, mặt hiện vẻ mừng như điên trong hư không quỳ xuống : “ Đa tạ phụ vương tài bồi! “

Đế Thiên Hồn trên mặt cũng hiện lên sắc mặt vui mừng, trong lòng biết cha nói thể chính là định trước thật sự ca ca có thể trở thành Tu La tộc Đế Quân rồi, một khi đoạt được bảo bối trong truyền thuyết, chính ca ca liền trở thành Đế Quân duy nhất Tu La tộc , vậy chính mình liền có thể hoành hành khắp trong Tu La giới và Thiên giới , chính thức dưới một người ,trên vạn người rồi!

Đế Thích Thiên đánh giá thần sắc Đế Thiên Hồn một chút, nhận thấy được trên mặt hần lộ ra nụ cười không giống giả trá, trong lòng biết hần là thật lòng vì ca ca cao hứng, tâm tình cũng không khỏi đại hảo lên, cười to nói : “ Thiên Hồn, ngươi cũng phải bắt đầu khổ tu luyện rồi, đến khi ngươi đột phá bảy đôi cánh , cha liền chuẩn cho ngươi tiến vào trong thần điện , đi tìm cơ duyên của chính ngươi! “

Đế Thiên Hồn mừng rỡ, cũng cùng Đế Tuyết Phong giống nhau cung kính quỳ trên mặt đất, trong miệng hô : “ Đa tạ phụ vương, đa tạ phụ vương, con nhất định sẽ không làm cha thất vọng! “

Đế Thích Thiên ha ha cười to, trong ánh mắt mang theo vài phần ôn nhu nhìn hai anh em cùng quỳ gối trước mặt, nhẹ giọng nói : “ Trong vòng ngàn năm , Tu La tộc chỉ bảo cứ nhiên gặp phải, hai người bám chặt thời gian tu luyện, nhưng cũng không thể chậm trễ lộ trình, ta đi trước một bước, đến xem hai người thanh niên tu vi xuất chúng kia! “

Nói xong, quang mang chợt lóe, đã không thấy bóng dáng rồi.

Hai người quỳ gối giữa trong không trung một lúc lâu, thẳng đến khi Bích Thành Tu La nhân thấy huyết vụ tán đi, đều đi ra phòng ốc ngẩng đầu hoảng sợ nhìn cái bóng hai người tại không trung mà phát ra tiếng kinh hô chấn động bọn họ thì , mới nhẹ đứng lên, đưa mắt nhìn Tu La nhân phía dưới một chút, trong lòng đều là sinh ra một cổ hào tình bề ngể thiên hạ .

Liếc nhau, đều tự rít một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất dưới ánh sáng mãnh liệt, liền giống như chưa bao giờ xuất hiện tại trong bầu trời xanh trong này xuất hiện, cả bầu trời nhất thời khôi phục thanh minh.

Ánh mặt trời nhu hòa chiếu tại trong sân , lầu các trước hồ nước bích quang lân lân, một con cá nhỏ không rõ tên tại trong hồ nước sướt nhanh du động ,hai bên hồ nước , trong rừng cây rậm rạp mang đến bừng bừng sinh cơ, khiến cho trong sân không lớn tràn ngập hân hân khí tức.

Chắp tay đứng trên ở lầu các ,hai mắt Tần Vũ bỗng nhiên lộ ra hai đạo quang mang, nhìn phía xa xa, cái phương hướng kia mờ mờ là Sa Thành .

“ Ân? Có ý tứ, không thể tưởng được thiên giới Đế Quân cũng với Tu La tộc chỉ bảo nổi lên hứng thú, xem ra lần này đoạt bảo nhất định rất thú vị rồi! “ Một cổ khí thế hạo hạo dâng dâng từ thân thể Tần Vũ khởi lên, giống như kí tức lam thiên phát ra hướng bốn phía.

Ba người Mục Thiên khoanh chân ngồi ở trong phòng đều là toàn thân chấn động, tựa hồ thu được khí tức này , ba người đối với linh khí hấp thu nhất thời nhanh hơn rất nhiều, một cổ linh khí ngưng tụ thành thực chất mang theo thanh âm sù sù xuyên thấu qua da tay người tiến vào đến trong cơ thể của bọn họ, dọc theo kinh mạch chui vào đan điền, thông qua nguyên hạch chuyển đổi, hóa thành từng đạo năng lượng vô cùng tinh thuần chứa đựng tại trong cánh phía sau lưng .

Mà bên ngoài, khí tức Tần Vũ quét tới mọi chỗ, cây cối điên cuồng sinh trưởng, đảo mắt trong lúc đó đã dài cao quá mấy thước , cá trong nước cũng đều nhảy ra mặt nước, hoan nhanh hào khí nhất thời tràn ngập tại trong sân.

Qua một lúc lâu, Tần Vũ mới thu hồi khí tức trên người tán vọng lại , tự nhủ : “ Tự nhiên mà nói, thân hóa tự nhiên, có ta liền có tự nhiên, có tự nhiên liền có ta tồn tại, thiên hạ vạn vật,đều cho ta sử dụng! “

Một đạo kim quang chưa từng có trong hư không bắn ra, vừa lúc xạ tại đỉnh đầu Tần Vũ , quang mang tại đỉnh đầu hần hợp thành một đóa hóa hình hoa sen , nếu lúc này có người có thể dụng thần thức xem Tần Vũ, sẽ phát hiện, đỉnh đầu hần có quang quyển bộ dáng hoa sen nhỏ bé chính đang từ bốn phía hấp thu đại lượng hỗn độn khí với tốc độ cao, mà trong đan điền hần, lúc này tinh vân đã dần dần ngưng kết, kì hình hiện lên rõ rệt là các ngôi sao sắp xếp thành một hàng.

322. Chương 17: Vô Tâm Nhúng Tay Vào

Chỉ thấy bên trong đan điền một trận tinh quang rung động, tinh thần lực uyển chuyển như thủy ngân lưu động trong đó, đem tất cả sáu đạo luân hồi nhìn không thấu vây quanh vào giữa, Tần Vũ trầm mặc một chút, bỗng nhiên cười ha hả, âm thanh như rồng ngâm vang động khắp nơi.

“Chúc mừng Tần huynh, cung hỉ Tần huynh, không thể tưởng được trong thời gian ngắn ngủn vào nửa đêm, tu vi Tần huynh chính là có rất nhiều tiến bộ rồi!” Một tiếng nói thanh thúy của nữ nhân từ lầu các phía dưới truyền đến, thanh âm kinh động cả Tình Nhi và Cam Vân cùng với Mục Thiên ba người đang ngồi tĩnh tu, ba người đều đứng lên, vẻ mặt mơ hồ đi tới cạnh Tần Vũ đang mỉm cười tại phía trước cửa sổ.

Thân ảnh Hải Huyền chậm rãi từ dưới lầu đi tới, cười nói:

“Mặc dù tiểu muội nhìn không thấu tu vi của Tần huynh, nhưng là nghe trong tiếng cười của Tần huynh mang theo sự mừng rỡ không che dấu được, xem ra là tại đây trong trung tâm lầu các có điều ngộ a!”

Vừa nói, nàng đã cười đứng ở bên cạnh Tần Vũ rồi, rồi lại thấy cách Tình Nhi nhìn nàng, không nhịn được lộ ra nụ cười mê người.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Tình Nhi hừ nhẹ một tiếng, đắc ý ôm lấy cánh tay Tần Vũ, khoe mắt nhìn lên, tựa hồ như là hướng về nàng thị uy.

Thấy bộ dáng này, Tần Vũ không nhịn được buồn cười đánh khề lên đầu Tình Nhi một chút, cười nói:

“Tình Nhi không được vô lý với Hải Huyền cô nương như thế!”

Tình Nhi ủy khuất bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ra vẻ bộ dáng hờn dỗi.

Hải Huyền thấy thế không nhịn được, trên mặt lộ ra nụ cười nhân nhật, nhìn khuôn mặt Tần Vũ anh tuấn vô cùng và khí chất mờ ảo xuất trần trong lòng không nhịn được một trận hoảng hốt, đúng là không tự chủ được hiện ra nụ cười xấu xa của Đế Tuyết Phong, thoáng có chút buồn bã.

Trầm mặc một lát, Hải Huyền mới nhìn thẳng nói:

“Thương thế của cha ta đã có chuyển biến tốt, hôm nay tại phủ thành chủ mở tiệc rượu vì hôm qua mạo phạm đến các vị mà bồi tiệc xin lỗi, xin mời Tần huynh các người thu thập một chút, chúng ta liền đi!”

Tần Vũ cười nhìn lướt qua Mục Thiên ba người, nghe được Tình Nhi vừa là hừ nhẹ một tiếng, cũng lại không để ý tới, liền gật đầu nói:

“Đa tạ Mộ Dung thành chủ, đa tạ Mộ Dung cô nương khoản đãi, xin đợi chút!”

Nói xong, liền dẫn đầu hướng phía ngoài lầu các bước đi. Mà Hải Huyền theo sát sau đó, nhẹ giọng chỉ đường cho ông, tại lúc đi ngang qua bên cạnh hồ nước, Hải Huyền mới cực kỳ rung động phát giác ra vẻ khác thường của vườn cây.

Chỉ thấy trong vườn cây một màu xanh biếc, vốn cây cối chỉ cao không đến một trượng hôm nay đã tăng đến độ cao gần mười trượng, lá cây xanh biếc to lớn phủ khắp trên thân cây cao, khiến cho mỗi một cây đại thụ đều giống như một cái ô lớn hoàn toàn ngăn chặn ánh mặt trời chói sáng kia, dưới bóng cây, ánh mặt trời thấu xạ xuống tạo nên bóng mát lớn khiến cho trong rừng cây tĩnh lặng vô cùng, một cảnh đẹp vượt xa sự tưởng tượng. Mà dưới sự che chắn của cây cối, cả sân mát mẻ vô cùng, lại tràn ngập dư thừa chí cực linh khí. Làm cho người ta bất giác trong tâm tình đại hảo, bị cảnh sắc trong này khiến cho trở nên cực tốt.

“Đây là...?” Cái miệng đáng yêu hé rộng ra, Hải Huyền nhu mì trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi, nàng như thế nào cũng không thể tưởng được chỉ là trong thời gian ngắn ngủn một buổi tối, cây cối này lại có thể xảy ra biến hóa lớn như thế, trong lòng hơi suy tư, liền đoán ra nhất định là Tần Vũ tối hôm qua lĩnh ngộ được cái gì đó, đưa linh khí trong viện đột nhiên nồng đậm lên, mà cây cối này cũng chịu ảnh hưởng, mới có thể sinh ra biến hóa to lớn như thế.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của Hải Huyền, không nhịn được cũng lấy làm kinh hãi, nhưng lập tức liền nghĩ tới, có thể là chính mình tối hôm qua hoàn toàn lĩnh ngộ tự nhiên chi đạo, trong không trung hỗn độn khí toàn bộ bị chính mình hấp dẫn tới nơi này, mới có thể đem cây cối điên cuồng tăng trưởng lên.

Áy náy nhìn Hải Huyền, Tần Vũ vẻ mặt ngượng ngùng lúng túng cười nói:

“Này... Hải Huyền cô nương, thật sự xin lỗi, tối hôm qua ta chỉ lo tu luyện, nhưng đã quên nơi này là địa phương của các người, cũng không có nghĩ tới cây cối lại mau sinh trưởng như vậy, Hà...”

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ tới Thiên giới tới nay lộ ra bộ dáng lúng túng, chỉ thấy sắc mặt ông có chút đỏ lên, trong mắt tất cả đều là khiếp sợ và áy náy bộ dáng, đúng là để cho Tình Nhi và Hải Huyền đều là lộ ra thần sắc buồn cười và si mê.

Người hoàn mỹ thường thường đều sẽ không được người khác hoan nghênh, vô luận là nam nhân hay là đàn bà, chỉ cần là người, có khi ngẫu nhiên người lộ ra bộ dáng xấu hổ hoặc là lúng túng mới có thể để cho người hiểu được thân thiết. Hai nữ nhân nhìn bộ dáng chật vật của Tần Vũ, không nhịn được đều há to cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

Cười một lúc lâu, Tình Nhi đột nhiên ngó thấy Hải Huyền cũng đang cười, trong lòng không nhịn được có chút không thoải mái, liền quay đầu đi, cùng với Mục Thiên nói chuyện.

Hải Huyền từ lúc cùng với Đế Tuyết Phong ở một chỗ trăm năm, trong lòng sớm không chấp nhận nam tử khác, cho nên mặc dù Tần Vũ anh tuấn, tu vi cao thâm đến đâu đi nữa, nàng cũng chỉ là nhất thời thất thần, nở nụ cười một hồi, thấy hình dáng xấu hổ của Tần Vũ, cũng không có ý tiếp tục cười, liền nhẹ giọng nói:

“Tần huynh không cần xấu hổ, cây cối này chính là Tu La tộc chi mộc, Tu La thụ, trên cây quả thật đó là mẫu thể dẫn sanh Tu La nhân, một khi thành thực lên mới có thể rơi xuống đất phá quả sinh ra!”

Nhìn Tần Vũ thần sắc giật mình, Hải Huyền che miệng khẽ cười nói:

“Phiến rừng cây Tu La này là cha ta tại trăm năm trước di dời tới, bởi vì nơi này linh khí không đủ dư thừa, cho nên nơi này cây cối sinh trưởng cực kỳ thông thả, cha vì thế từng đau đầu hồi lâu, nhưng thủy chung tìm không được biện pháp có thể hấp dẫn linh khí tới đây. Hôm nay Tần huynh ngẫu nhiên có điều ngộ, đưa khắp nơi linh khí tất cả đều hấp thu đến đó, khiến cho trong sân này linh khí dư thừa vô cùng, nhưng cũng là phúc khí của Tu La nhân ta, Ma Thành thành dân may mắn! Tu La thụ này xem ra không cần bao lâu liền có thể thôi thực quả rồi, sắp lại có hơn mấy trăm đứa nhỏ Tu La tộc dẫn sanh ra đời rồi! Tần huynh công đức vô lượng a!”

Tần Vũ quả thật chấn động, ông như thế nào cũng không có nghĩ cây cối có lá dài phủ đầu cổ quái đó là mẫu thể dẫn sanh Tu La nhân, không nhịn được lại ngẩng đầu đánh giá một chút rừng cây được ông dùng hỗn độn khí thôi sanh hậu rậm rạp vô cùng, chỉ thấy mỗi khỏa thụ đỉnh đều có hai khỏa thanh gấn vào thỏa hình tròn quả thật chậm rãi hình thành, trên từng đạo thanh khí vờn quanh, tràn ngập linh tính không hiểu.

Cười khổ lắc lắc đầu, Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ: ‘Tu La quả ngày thường lí chỉ là theo thiên địa trong lúc đó bình thường linh khí mà sinh trưởng kết thành, hôm nay bị chính mình dùng hỗn độn khí thôi phát, không biết kết thành Tu La quả có thể hay không cùng với bình thường Tu La quả bất đồng? Nếu bất đồng, vậy sau khi thôi sanh Tu La nhân có hay không cũng sẽ bất đồng nữa?’

Chỉ là, ông mặc dù có điều hoài nghi, nhưng cũng vô pháp đợi cho Tu La quả hoàn toàn thành thực vào ngày nào đó, cũng tiếc nuối lắc lắc đầu, đi theo chân Hải Huyền rời đi sân này.

Cho dù ai đều không có nghĩ đến, phiến rừng cây bị Tần Vũ dụng hỗn độn khí thôi phát quá này, tại sau hơn mười ngàn năm, rốt cục tại Ma Thành Tu La thành dân lấy xuống, đợi và ngạc nhiên trong nhóm đầu tiên Tu La quả thành thực, mà từ trong Tu La quả này xuất ra một Tu La nhân sẽ là nhân vật cường hãn nhất cả Tu La giới và vang dậy cả Thiên giới.

Phủ thành chủ cách nơi bọn Tần Vũ trú ngụ cũng không xa xôi, sau khi Tần Vũ đi tới phủ thành chủ, mọi người lại hàn huyên vừa chuyện trò, vừa nhấp nháp mỹ vị giai hào, rượu ngon hảo hạng, một bên nghe Tu La thành Mộ Dung thành chủ vì Tần Vũ giảng giải Tu La giới đủ loại nghe đồn và đặc điểm các thành, bất tri bất giác thời gian một buổi sáng liền đã qua, nhìn mặt trời đã lên cao quá đầu treo giữa không trung, Tần Vũ khe khẽ thở dài, có chút ý vị cắt đứt lời Mộ Dung thành chủ đang huyền thuyên giảng giải, đứng dậy cảm kích nói:

“Sắc trời không còn sớm rồi, Tần mỗ nhân vì thân có việc gấp, lại quấy nhiễu Mộ Dung thành chủ rồi, việc hôm qua, Tần mỗ ra tay hơi nặng, còn xin Mộ Dung thành chủ thứ lỗi mới là phải!”

Ma Thành thành chủ nghe vậy cũng là quay đầu, khẽ cười nói:

“Tần huynh đệ khách khí rồi, vô luận Thiên nhân cũng tốt, Tu La nhân cũng được, chúng ta đều là sùng bái chân lý cường giả là trên hết, hôm qua đừng nói Tần huynh hạ thủ lưu tình không có phé ta đi, cho dù Tần huynh phé đi ta cũng là ta tự chuốc khổ lấy mình, lại không muốn khách khí rồi!”

Bưng chén rượu lên, Ma Thành thành chủ trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ đối với Tần Vũ lớn tiếng nói:

“Tần huynh đệ là người mà Mộ Dung Thiên Nộ ta trong ngàn năm qua bội phục nhất, không những là bởi vì tu vi của người,... chủ yếu là bởi vì trên người Tần huynh đệ mang theo khí chất vừa nhìn liền thấy là người tốt... Còn hy vọng Tần huynh đệ sau này vô sự thường tới Ma Thành ta làm khách, Mộ Dung ta lúc nào cũng mở rộng cửa hoan nghênh!”

Tần Vũ khóc cười không được phải gật gật đầu, đối với Mộ Dung Thiên Nộ trong miệng vừa nói câu nhìn khí chất liền biết là người tốt này rất là xấu hổ không thôi, nhưng thấy Mộ Dung trên mặt mang theo thần sắc cực kỳ thành tâm, trong lòng hảo cảm, liền cũng cười to bưng chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch rồi nói:

“Đợi đến khi Tần mỗ làm xong chuyện, nhất định thường quấy nhiễu Mộ Dung thành chủ, ha ha, đến lúc đó sợ người hiềm khí Tần mỗ da mặt dày quá thôi a!”

Ma Thành thành chủ ha ha cười, ra vẻ cả giận nói:

“Mộ Dung mỗ sao lại là người nhỏ mọn như vậy, Tần huynh đệ thật sự là xem thường Mộ Dung mỗ, phạt người lần sau phải lưu lại một đoạn thời gian dài!”

Tần Vũ gật gật đầu, ôm quyền cười nói:

“Thời gian không còn sớm rồi, ta đến lúc lên đường rồi, Mộ Dung thành chủ xin dừng bước!” Nói rồi, ánh mắt nhìn Mục Thiên ba người liếc mắt, ý bảo bọn họ đuổi kịp, cũng không nói nhiều, thân ảnh nhất thời biến mất tại trong đại sảnh.

Mục Thiên ba người đều hướng về Mộ Dung thành chủ cùng với Hải Huyền ôm quyền hành lễ, rồi cũng hóa thành ba đạo lưu quang biến mất tại trong đại sảnh.

Trong bầu trời, bốn đạo quang mang rất nhanh phi hành, đúng là bốn người Tần Vũ, mà bọn họ đi tới phương hướng chính là vừa mới bị Đế Thích Thiên quá hoại tồi tàn, Bích Thành.

Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn lúc này cũng là vừa rời đi Bích Thành, hai người trên mặt che dấu không được thần sắc vui mừng, đứng ở trên cửa thành hư hỏng, liếc mắt nhìn lẫn nhau, đồng thời ha ha cười to hóa thành một đạo độn quang, bay nhanh rời khỏi nơi đây.

323. Chương 18: Mâu Thuẫn

Sa thành, cái chết của Lăng Phá Thiên đối với nơi từng được xưng Tu La giới ngoại trừ Bích Thành ra, là nơi phòng ngự kiên cố nhất tạo thành đả kích cực kỳ trầm trọng. Bên ngoài Sa thành, tất cả cấm chế hoàn toàn là Lăng Phá Thiên một tay sáng lập, không lâu sau cái chết ý nghĩ của hắn, một khi những linh thạch ẩn chứa năng lượng kia dùng để vận chuyển cấm chế tiêu hao hết, những cấm chế này sẽ giống như tro bụi trong thiên địa tan thành mây khói.

Trong đại điện hoàn toàn dùng những viên sỏi màu hoàng kim mà tạo thành, một Tu La nam tử trẻ tuổi bốn cánh đang đứng tại trung tâm đại điện, lớn tiếng gào lên:

“Người đâu? Các người dám phé vật, phụ thân của ta chết rồi, ông ấy chết rồi! Các người có biết không? Ông ấy bị người ta giết chết rồi, bị cái tên Ngô Không đã từng chạy trốn thảm hại kia giết chết... ông ấy chết rồi... chết rồi!”

Trong đại diện, bốn tên trung niên nam tử bốn cánh đang vẻ mặt khó chịu đứng một bên, trong mắt lộ ra thần sắc khúat nhục hướng về phía người trẻ tuổi đang rít gào.

“Ta, Lăng Thanh Vân, ở chỗ này thề, cuối cùng có một ngày ta sẽ tự tay giết tên Ngô Không, vì phụ thân báo thù rửa hận!” Thanh niên Tu La bốn cánh rít gào một hồi, mặt đầy nước mắt quý trên mặt đất, gục đầu sát xuống ngực, giọng buồn bực phát ra lời thề.

“Thanh Vân, chúng ta cũng cùng người vì thành chủ báo thù!” Bốn tên trung niên nam tử trầm mặc một chút, trong đó một tên đứng ra vỗ vào bả vai Lăng Thanh Vân, nhẹ giọng nhưng cũng cực kì kiên định nói.

Lăng Thanh Vân toàn thân chấn động, đứng bật dậy, xoay thân qua hướng bốn người lớn tiếng quát mắng:

“Các người? Ha ha... thật đúng là quá buồn cười, lúc phụ thân của bốn thiếu gia đại chiến ở bên ngoài, các người ở đâu? Lúc Điền Kỳ mang các huynh đệ của Sa Thành ngăn cản Ngô Không, các người trốn ở đâu rồi? Báo thù? Ta khinh, các người có tư cách nói ra lời như vậy sao?”

Bốn người nghe lời nói này lập tức cảm thấy nhục nhã hổ thẹn không thôi, hận không tìm một cái khe mà chui vào, cũng không ra mặt đối đáp với tên thanh niên có chút điên cuồng này nữa.

Lăng Thanh Vân thấy bốn người đều vẻ mặt xấu hổ không nói một lời, nhớ đến tử trạng của phụ thân, không nhịn được lửa giận trong lòng tràn lên, nhảy lên lớn tiếng mắng:

“Các người dám hèn nhát này a, thiếu gia nếu không phải bị cấm chế của lão quỷ giữ lại không thể xông ra cùng Tôn Thiên liều mạng, coi như thiếu gia chết cũng không oán không hận, thế nhưng... Lão quỷ a, ông như thế nào lại đem ta cấm chế giữ lại chứ?”

Nước mũi và nước mắt che hoàn toàn trên mặt, căn bản không phân rõ đâu là nước mũi đâu là nước mắt, chỉ thấy Lăng Thanh Vân đứng dậy chỉ lên ông trời:

“Lão quỷ a, ông chết rồi, để lại thiếu gia quá cô độc a! Thiếu gia một mình, cho Lăng gia ông giữ giống nòi sao?”

Bốn người nghe Lăng Thanh Vân đang chửi ầm lên, không nhịn được trên mặt càng khó coi hơn, nhìn nhau một cái, tất cả đều nhìn ra bất mãn trong lòng đối phương, đồng thời gật gật đầu, thân ảnh chậm chậm lùi về sau, chỉ chốc lát liền đã đến bên bờ đại diện, chớp động mạnh một cái, bốn người đã không thấy bóng dáng.

Lăng Thanh Vân sớm đã phát hiện bốn người rời đi, nhưng là vẫn như trước nhảy đứng trong đại diện chửi mắng thật lâu một hồi mới im lặng, chỉ thấy hắc cũng không quan tâm đến trường sam màu trắng dơ bẩn, giơ tay áo hung hăng lau qua loa trên mặt một chút, trong mắt bắn ra tia ngoan độc tự nhủ: “Đi tốt, đi thật là tốt a! Các người đi rồi, chính là không còn ai cùng thiếu gia ta cướp đoạt vị trí thành chủ Sa thành! Người đâu, mang vào cho thiếu gia một người linh hoạt!”

Một đạo thân ảnh yếu nhược khiếp sợ bước chậm từ ngoài đại diện đến trước mặt Lăng Thanh Vân, cực kì cẩn thận liếc hắt một cái, thanh âm run rẩy nói:

“Thiếu... thiếu gia, Thanh Trụ... có... có mặt!”

“Mau mang đến cho ta tất cả thành vệ đội còn sót lại, thiếu gia muốn mở tiệc cho bọn họ, thuận tiện đem toàn bộ cấm chế khởi động cho ta, một người cũng không được chạy thoát, cũng không một ai có thể vào!”

Thần thức của Lăng Thanh Vân cảm nhận bốn đạo thân ảnh bay nhanh ra khỏi Sa thành, khoe miệng lộ ra một nụ cười lãnh khốc, mắt lộ ra thần quang cực kì tinh ranh, đúng là vừa mới nảy như một tên lỗ mãng mắng trời chửi đất một hồi cùng với sự hăng hái này hoàn toàn trái ngược, thật khiến người ta kinh ngạc.

Thân ảnh của cái tên tự xưng là Thanh Trụ kia nghe vậy liền vội vàng gật đầu, thấy Lăng Thanh Vân không nói tiếp gì nữa, liền một đường chạy ra khỏi đại diện đi tìm người.

“Lão quỷ a, lão quỷ, ông sớm nên chết đi, thiếu gia như thế nào cũng là nhi tử ruột của ông, vậy mà các cách sử dụng và phương pháp tạo cấm chế ông đều không nói cho ta, ha ha, bây giờ ông chết rồi, thiếu gia cũng không cần học nữa, con mẹ nó, dù có muốn học cũng học không được a!” Lăng Thanh Vân tự nhủ: “Đợi sau khi thiếu gia hoàn toàn nắm trong tay Sa thành, phải hăng hái tu luyện một phen. Tuy ông đối

với thiếu gia hẹp hòi, bất quá thiếu gia ta lòng dạ đại lượng, không cùng ông một người chết so đo, đợi ta báo thù cho ông nhé!”

-o-o-o-

Một tiếng nổ mạnh trên bầu trời vang lên, vốn là mưa phùn nhẹ nhẹ đột nhiên lớn lên, mưa to như hạt đậu đem bốn phía hoàn toàn bao phủ, khắp nơi đen kịt, trừ tia chớp ở ngoài ra, thời gian này vốn là ban ngày cuối cùng sương mù mịt mờ, tối đen như mực.

“Thời tiết quỷ sứ này, người không thể phát động lực lượng đem tầng mây trên trời nổ tan nát chứ?” Không ngừng thúc dục năng lượng trong cơ thể, Huống Thiên Minh quanh thân tản mát ra tia sáng màu vàng mang theo chiến ý mãnh liệt, đem nước mưa như trút ngăn chặn bên ngoài thân thể, chỉ thấy hần một bước cũng không bước, vốn mặt đọng đầy nước trong chớp mắt liền khô ráo, giống như từ trước đến nay vẫn khô ráo thế này vậy.

Khổ não nhìn Hồng Quân quanh thân tản mát ra tia sáng nhu hòa, Huống Thiên Minh bất mãn lẩm bẩm: “Như thế nào mới lúc này thời tiết còn sáng sủa, chỉ chớp lát đã biến thành bộ dáng như vậy, thật khiến lòng người buồn bực!”

Hồng Quân lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí, nhẹ giọng nói:

“Cơn mưa này không như bình thường, nếu như tùy tiện phá nát tầng mây kia, chỉ e là mục tiêu lần này của chúng ta cũng chỉ còn lại tìm kiếm phụ thân bọn họ thôi!”

Huống Thiên Minh sửng sốt, sờ đầu nhìn lại phía Lãnh Diễm Phỉ và Tôn Thiên đang đi lại khó khăn, trầm tư một chút, nói:

“Chẳng lẽ chí bảo của Tu La tộc kia xuất hiện dẫn phát thay đổi lớn của thiên địa?”

Hồng Quân không phủ nhận, nhẹ giọng nói:

“Bảo bối kia thật là bảo bối kinh thiên động địa, dù so với Thiên Tôn linh bảo khi xưa cũng là muốn mạnh hơn rất nhiều, bảo bối trực tiếp có thể khiến người ta thành tựu địa vị Chứng không giả, có thể là bảo bối thông thường sao?”

Huống Thiên Minh trong tay phát ra một đạo kim quang, đem Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phỉ bao phủ bên trong quang mang do hần đang tản mát ra, mơ hồ lẩm bẩm một câu, cũng không kêu gọi để Hồng Quân thi triển công pháp xưa tan đi tầng mây đen kịt trên đỉnh đầu nữa.

Bị Huống Thiên Minh nhét vào bên trong quang mang, Tôn Thiên thất kinh, nhạc giọng nói:

“Cảm ơn lòng tốt!” Xoay người không để ý Huống Thiên Minh, lại lần nữa đi vào trong màn mưa.

Còn Lãnh Diễm Phỉ lại là vẻ mặt ngọt ngào nhìn sống mũi thẳng tắp của Huống Thiên Minh, trong mắt mang theo thần sắc rất là ái mộ, chốc chốc lại dán mắt vào hần.

Tôn Thiên rời khỏi sự chiếu cố của Huống Thiên Minh, Hồng Quân lập tức vỗ tay cười lớn nói:

“Hầu tử chính là hầu tử a, mặc dù không có khôi phục trí nhớ kiếp trước, nhưng vẫn là ngạo khí bức người, chiến ý ngập trời, thôi thôi, Thiên Minh chớ nên tức giận, bản tính của tên hầu tử này chính là như thế.”

Huống Thiên Minh chính vì Tôn Thiên cự tuyệt hảo ý của mình mà trong lòng cuồng nộ, nghe thấy Hồng Quân nói, cũng không tiện phát tác ra, chỉ có thể lạnh nhạt hừ một tiếng, bèn không tiếp tục để ý đến hai người nữa.

Tôn Thiên lại là vẻ mặt lạnh lùng đi trong mưa, cũng không dùng công pháp ngăn cản những giọt mưa cỡ hạt đậu rơi càng lúc càng nhanh, cứ như vậy kiên cường bước từng bước in dấu chân đi về phía trước.

Hồng Quân đi theo phía sau Tôn Thiên, miệng hô to:

“Thiên địa hữu tình, Ôi! Tất cả đều huyền ảo khôn lường. Vận mệnh đã an bài, Ôi! Sát ý dạt dào như thế! Một lòng thù hận, Tôn Thiên đang cố gắng tu luyện, đợi tìm được phụ thân mới có thể phục hồi gương mặt của người được.”

Tôn Thiên nhướng chân mày nghe Hồng Quân lớn tiếng hô gọi, trên mặt cực kì lạnh lùng, trong lòng lại hơi động, lạnh giọng hỏi:

“Ta hỏi ngươi, vì sao nhất định phải gán ép cho ta kí ức kiếp trước? Lẽ nào nói nếu chính bản thân ta không nguyện ý, các ngươi cũng vẫn muốn ép ta sao?”

Hồng Quân ngẩng ra, một bên Huống Thiên Minh ha ha cười to:

“Tiểu Quân a tiểu Quân, có nghe hay không? Con khỉ này lại là không muốn quay lại làm khỉ rồi, các ngươi đây đều là một phía tình nguyện a!”

“Câm miệng!” Hồng Quân đại nộ, sau khi một đạo tia sáng nhu hòa lại mang theo uy nghiêm đánh về phía Huống Thiên Minh, lại xoay người về mặt tịnh trọng nhìn Tôn Thiên:

“Ngươi không muốn? Ngươi chẳng lẽ muốn cứ như vậy tỉnh tỉnh mê mê tại cái Tu Lu giới hỗn loạn này?”

Tôn Thiên lạnh lùng cười một tiếng, mỉm cười khinh thường nói:

“Cái gì hỏi là tỉnh tỉnh mê mê? Lão tử thần trí vẫn sáng suốt đây, đừng biến lão tử thành tên ngốc, ngươi đưa ta kí ức kiếp trước, ta khi đó vẫn là ta của hiện tại sao?”

Hồng Quân nhướng chân mày, gương mặt nhần thành một khối, trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói:

“Ngươi chính là ngươi, ngươi cũng là con khỉ chết đó, dù thế nào đi nữa, kí ức đó vẫn phải giao trả cho ngươi, bởi vì trong số những kí ức đó có người ngươi nhớ thương!”

Tôn Thiên bĩu bĩu môi, khinh thường nhìn Hồng Quân một cái, trong lòng hắn biết không cách nào chiến thắng Hồng Quân, không cần nói Hồng Quân, ngay đến Huống Thiên Minh kia cũng có thể dễ dàng đánh cho hắn thành tàn phế, cũng không nói thêm nữa, trong lòng tính toán một hồi lâu, buồn phiền tiếp tục đi trong mưa.

Hồng Quân cười khỏ nhìn Huống Thiên Minh đang có chút hả hê một cái, tự nhủ: “Tôn Thiên nói không sai, có trí nhớ kiếp trước, chính là bằng với thêm một đời nhớ thương, vậy thì, Tôn Thiên vẫn là Tôn Thiên sao? Ngộ Không cũng vẫn là Ngộ Không sao?”

Lắc lắc đầu, Hồng Quân biết mình chẳng qua là nhất thời cảm thán mà thôi, dù sao đi nữa, hắn cũng phải đưa phần kí ức đó cho Tôn Thiên, cũng sẽ khiến cho Ngộ Không phục sinh lại, nói cho cùng đây là mong mỗi trong lòng mọi người cho tới nay a, càng huống chi còn có Hầu Phái tại Nhân giới khổ sở đợi chờ và nhớ thương Tôn Ngộ Không.

Trên trời mưa càng lúc càng lớn, Hồng Quân vẫn một bên cảm thán, một bên nhìn về hướng Đông Nam, nơi đó, chính là vị trí của Tu La thành.

324. Chương 19: Tao Ngộ Bích Thành

Thời gian Bích thành thành chủ cùng Sa thành thành chủ Lăng Phá Thiên bị giết cách nhau không bao lâu, hôm nay cả thành đã là quần long không đầu, đám binh sĩ này cũng không bối vạy mà lười biếng, đó đã là tính quân kỉ nghiêm minh thường ngày của người Tu La.

“Đội trưởng, thành chủ đã chết, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Mặc dù không ai lười biếng, nhưng cũng không có nghĩa là không ai hướng về vị trí thành chủ kia sinh mơ ước, ở đây không ngoại lệ, một nam tử thân mang hắc sắc chiến giáp đang cười hì hì nhìn đội trưởng đội tuần tra bốn cánh bên cạnh.

Tên bốn cánh Tu La nhân kia sắc mặt tái xanh, trong mắt mơ hồ tinh quang lóe lên, xem ra tu vi của hắn cũng không thấp, trầm mặc một chút, tên đội trưởng kia trầm giọng nói:

“Thành chủ bị giết, chúng ta vô lực vì hắn báo thù, còn có thể làm thế nào?”

Nhớ đến ba thân ảnh khổng lồ bồng bềnh trên bầu trời hôm ấy, tên đội trưởng kia không nhịn được phát rùng mình một cái, đó là dạng lực lượng cường đại gì a, chỉ e là cho dù Nữ Vương tự thân đến cũng không cách nào đem ba người kia đánh bại ấy chứ!

Nam tử thân mang hắc sắc chiến giáp con mắt xoay chuyển, nhìn đám binh sĩ bốn phía cứ như cha mẹ chết không còn sinh khí chút nào, cổ thấp giọng lắm bầm:

“Cứ như thế này, thành vệ đội chúng ta không lâu nữa có thể giải tán được rồi, cái chết của thành chủ đối với cả thành là một đả kích quá lớn!”

Tên đội trưởng kia thở dài, bất cứ ai trông thấy cổ khí thế hùng hổ và lực lượng thao thiên kia trong lòng cũng đều kinh hồn bạt vía, cái này đối với can đảm không quan hệ, sự cách biệt rõ ràng của thực lực cường đại trên có thể đã khiến cho trong lòng đám người này hoàn toàn sụp đổ, làm sao có thể lấy lại dũng khí để tiếp tục tu luyện nữa chứ?”

“Hôm nay chưa có thành chủ, mắt thấy Bích thành của chúng ta cũng sắp tan vỡ rồi, như thế này không được a!” Thấy đội trưởng than thở, nam tử hắc sắc chiến giáp thấp giọng khuyên: “Không bằng ngài lên làm thành chủ đi, dù sao hôm nay cũng không có một người nào dám đứng ra cướp đoạt vị trí thành chủ, không bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cướp được vị trí thành chủ, dù cho sau này Nữ Vương trách cứ xuống, chúng ta cũng là có công không tội a!”

“Cái này... không được đâu!” Tên đội trưởng kia hiển nhiên động tâm rồi, trong mắt lóe lên mục quang tham lam, nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc do dự, cẩn thận nói: “Như vậy chúng ta chẳng phải là thành phần nghịch ư?”

Hắc sắc chiến giáp nam tử lắc đầu, nhếch miệng mỉm cười nói:

“Ngài hôm nay chính là người tu vi tối cao trong cả Bích thành a, đồng thời cũng là chủ quản thành vệ đội đội trưởng của Bích thành, dù cho thành chủ không chết, cũng là đối với ngài tôn kính, theo lí mà nói, ngài hoàn toàn có tư cách đảm nhiệm chức vụ thành chủ này a!”

“Càng huống chi, hôm nay thành chủ chết rồi, ngài chính là thủ lĩnh thân phận cao quý nhất trong cả Bích thành, vị trí thành chủ này, ngài không tới đảm nhiệm, còn có ai dám nhảy vào a?”

Tên đội trưởng kia do dự, trong đầu cũng là không ngừng hiện ra uy thế của Đế Thích Thiên ba người trôi nổi trên không, mặc cho hắc sắc chiến giáp nam tử ở một bên khô cả miệng lưỡi khuyên bảo, cũng là không dám vội vàng hạ quyết định.

Hai người đang nói, trên tường thành, bên cạnh hai người, cực kì đột ngột, trong không khí một đạo sóng gợn chớp động, một đạo thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện trước mặt hai người, chỉ thấy người tới tướng mạo thanh lệ vô cùng, một đôi mắt linh hoạt ngay thơ nhìn hai người.

Đây là dạng đôi mắt xinh đẹp gì a, tên đội trưởng kia kinh ngạc nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, đôi mắt cực kì xinh đẹp đó dĩ nhiên khiến hắn có loại ý nghĩ xấu hổ, phảng phất như suy nghĩ của mình đều sẽ bị đôi mắt kia phát hiện ra, khiến cho hắn vô cùng bất an.

“Người muốn làm thành chủ?” Nữ tử tóc dài bay ở phía sau, yêu kiều cười, giống như thiên nữ thuần khiết nhất, làm cho người ta không dám có chút nào ý niệm khinh nhờn tồn tại trong lòng.

Tên đội trưởng kia thân không kiềm được gật đầu đáp:

“Vâng a!” Mà hắc sắc khôi giáp nam tử bên cạnh hắn cũng đồng dạng gật đầu, vẻ mặt si ngốc nhìn nữ tử mềm mại trước mắt, phảng phất đã là chìm đắm vào trong chốn mỹ lệ khiến con người trầm luân.

“Vậy người phải đi... chết đi!” Nữ tử không hề có dấu hiệu từ thân thể nàng lóe ra hai đạo tia sáng lẳng lẹ, chưa tới nháy mắt tuôn vào trong thân hai người đang ngẩn ngơ, chỉ thấy thân thể hai người vậy mà vô thanh vô tức vỡ tan ra, một cổ huyết tương cực kì nồng nặc mạnh mẽ tung bay ra bốn phía, huyết nhục đầy trời rơi lên trên đầu tường. Còn nữ tử kia vẫn như trước mặt mang nụ cười xinh đẹp, chỉ là ánh mắt biến thành cực kì lạnh lẽo, còn đầu bộ dáng vừa mới thuần khiết lúc này.

Đám binh sĩ bốn phía trở mắt nhìn một màn phát sinh này, nhìn đội trưởng và phó đội trưởng của bọn họ thân thể vô thanh vô tức bạo phá, nhìn huyết nhục còn lại đầy trời dính trên khôi giáp của bọn họ, không khỏi há miệng cứng lưỡi, trên mặt tất cả lộ ra thần sắc kinh hãi mãnh liệt.

“Khêêê Sinh, người tới quản lý cái thành này!” Lãnh quang trong mắt nữ tử thoắt chốc không còn nhìn thấy, đợi đến khi lời nàng nói ra, đã lại một lần nữa biến thành bộ dáng ngay thơ thuần khiết, mà trên mặt

nàng lúc này lộ ra vẻ uy nghiêm nhàn nhạt.

Một đạo thân ảnh đột nhiên quỳ gối trước mặt nữ tử, sáu đôi cánh sau lưng hẳn chứng tỏ nam tử kia tu vi cực kì cao minh, chỉ nghe hẳn cung kính đáp:

“Thuộc hạ tuân mệnh, quyết không phụ lòng hậu ái của Nữ Vương bệ hạ.

Nữ Vương bệ hạ! Lời hẳn chưa tan hết, đám binh sĩ bốn phía bởi vì đội trưởng bị giết mà rục rịch nhất thời toàn bộ trợn mắt, ghen hòng nhìn trân trân một bên, từng người từng người đều là mặt hiện ánh mắt chẳng biết làm sao nhìn nữ tử trên mặt lộ ra nụ cười như không có.

Như vậy nữ tử nhu nhược này chẳng phải là Tu La Nữ Vương thần bí nhất của Tu La tộc sao? Chỉ là, lúc này không ai dám tiến lên quát mắng, chỉ riêng khí thế trên thân nam tử sáu cánh kia tản phát ra, cũng đã khiến cho tất cả mọi người ở đây trong đầu cũng không gượng nổi ý niệm cầm lên vũ khí trong tay.

Leng keng! Thanh âm thanh thúy truyền khắp trên thành tường yên tĩnh, không biết là ai đầu tiên ném vũ khí trong tay xuống, phù một tiếng quỳ xuống, tất cả mọi người thấy thế đều học theo bộ dáng tên Tu La binh sĩ đó ném vũ khí trong tay xuống, soàn soạt chỉnh tề quỳ trước mặt nữ tử.

Một trận trận âm thanh của vũ khí và tảng đá trên tường thành tiếp xúc vang vọng khắp tường thành, hàng trăm tên binh sĩ Tu La tộc chỉnh tề quỳ trên mặt đất, đúng là có một loại khí thế khác.

“Bệ hạ, thành chủ của chúng tôi bị giết... ách!” Một đạo thanh âm còn chưa hoàn toàn vang lên, đã bị tên binh sĩ bên cạnh phản ứng cực nhanh bịt miệng lại, chê cười: “Thành chủ chết, bệ hạ không phải vừa mới bổ nhiệm một thành chủ mới sao? Đội trưởng... đội trưởng vừa mới bị nữ vương tự tay ban cho cái chết, há có thể tới được phiên người đến minh oan!”

Người nọ rất cơ trí, sau khi bưng kín miệng rộng của tên binh sĩ liền hét lớn:

“Bái kiến Nữ Vương bệ hạ, bái kiến thành chủ đại nhân!”

Theo tiếng hô của hẳn, mọi người chỉnh tề hô to:

“Bái kiến bệ hạ, bái kiến thành chủ!” Khí thế ngút trời từ thành tường xông thẳng lên bầu trời xanh, một đạo gió lốc dâng lên, khí thế của đám binh sĩ Tu La tộc này rất là không yếu.

Nữ tử kia chính là Nữ Vương Tu La tộc Trạc Nghiên, vừa mới rời khỏi Sa thành, liền nhận thấy Bích thành thành chủ cũng bị người ta giết chế không nói, ngay cả hộ thành cửu đỉnh cũng bị người ta hủy diệt hoàn toàn. Nàng tức giận không quản đến việc trở về Tu La thành, bèn mang theo nộ khí nhanh chóng đến Bích thành. Kết quả lại nghe được một phen đối thoại của tên đội trưởng kia và tên phó đội trưởng, càng làm cho nàng thêm lửa giận công tâm.

Đánh giá tinh thần đại chấn của đám binh sĩ trước mắt, Trạc Nghiên nơi đáy mắt hiện lên một tia khinh thường và miệt thị, nhưng trên mặt vẫn là mang theo nụ cười cực kì thuần khiết tiện tay phát ra một đạo khí lực, đem tất cả toàn bộ đám binh sĩ đứng lên. “Sau này, Bích thành thành chủ, sẽ do Khuê Sinh đảm nhiệm, các người không có ý kiến gì chứ?” Thanh âm nhu hòa pha lẫn kinh khí cường đại truyền khắp các ngõ ngách của Bích thành, tất cả Tu La nhân trong thành đều trông thấy giữa không trung chậm rãi trôi, quanh thân Trạc Nghiên tản mát ra tia sáng làm cho người ta không dám nhìn, kinh hãi qua đi, rồi rít quỳ phục xuống đất bái lạy, vẻ mặt thành kính tựa phẳng phất như trong tâm bọn họ gặp được Thần, bất quá Tu La Nữ Vương kia cũng xác thực được xưng là Thần trong mắt con dân Tu La tộc rồi!

Tu La tộc Nữ Vương bệ hạ tự mình an bài thành chủ, có ai lại phản đối? Lại có ai có thể phản đối đây? Trạc Nghiên vẻ mặt hài lòng nhìn con dân sùng bái nàng, mỉm cười gật đầu tỏ ý chào.

Khuê Sinh cũng bỗng bệnh bên cạnh, sáu đôi cánh không ngừng phe phẩy, bày ra bộ dáng trung thành hộ vệ Trạc Nghiên.

Còn lúc này, bốn đạo thân ảnh cũng đang rất nhanh hướng Bích thành bay tới, dẫn đầu là nam tử anh tuấn vô cùng, chính là Tần Vũ, phía sau hẳn tự nhiên là Tình Nhi, Mục Thiên cùng Cam Vân ba người.

Nhìn Trạc Nghiên đang bỗng bệnh trên thành tường, Tình Nhi không nhịn được than thở:

“Vũ ca ca, nữ tử kia... đẹp quá a!”

Tần Vũ thần thức không lúc nào là không phát ra phạm vi chung quanh mình trăm dặm, hần lúc này đã tiến vào tự nhiên chi đạo, mặc dù công lực không thâm hậu bằng Thiên nhân bảy cánh kia, nhưng luận về thao túng thiên địa nguyên khí và thần thức mệnh mông thì đám Thiên nhân đó không cách nào so được, trừ phi là Thiên nhân chí tôn Đế Thích Thiên, nếu không căn bản không người nào có thể sánh bằng.

Thần thức của hần đã có thể đem phân nửa Tu La giới bao phủ, chỉ là bởi vì quá mức hao phí công lực, cho nên ngày thường chỉ đem thần thức cố định tại trong vòng chu vi trăm dặm quanh mình.

Cẩn thận quan sát Trạc Nghiên đang bông bênh giữa không trung, Tần Vũ khước miệng lộ ra một nụ cười thâm ý, trong lòng thầm nghĩ: “Không nghĩ ra lại có thể tại đây gặp được chí tôn của Tu La tộc, Tu La Nữ Vương, thật là đáng cho người ta thưởng thức a!”

Tám cánh hạ giai, Tần Vũ cười nhìn phía ba người, nhẹ giọng nói:

“Nữ tử này là Nữ Vương Tu La tộc, Trạc Nghiên!”

Ba người kinh hãi, rối rít chăm chú nhìn, nhưng làm thế nào cũng không sao điều tra được tu vi của nữ tử dường như chỉ có bốn đôi cánh kia đến tột cùng là bộ dáng nào.

Trầm mặc một chút, Tình Nhi nghiêng răng nhìn Tần Vũ nói:

“Nàng ta là một con hồ ly tinh, tiện nữ nhân (con tiện nhân)! ”

Ba người đều là một đầu mơ hồ, hồ ly tinh một từ này chính là Tần Vũ ngẫu nhiên vô tình lúc nhàn rỗi nói, không nghĩ tới Tình Nhi cuối cùng lại dùng vào lúc này. Mục Thiên nghĩ sơ qua một cái, liền cùng Cam Vân nhìn nhau cười, hiểu ra hàm nghĩa trong lời nói của Tình Nhi, mà Tần Vũ cũng không hề phản ứng cười cười không nói nữa.

Trạc Nghiên đang bông bênh giữa không trung cũng sớm nhận ra Tần Vũ bốn người đến, chỉ thấy khước miệng nàng chứa một tia cười cợt, một đôi mắt trong nháy mắt biến thành bộ dáng thuần khiết thơ ngây quay đầu nhìn về phía Tần Vũ anh tuấn vô cùng.

325. Chương 20: Tự Nhiên Chi Lực (1)

Khuê Sinh cung kính đứng ở phía sau Trạc Nghiên, hai mắt bốc ra từng tia sát khí nhìn phía Tần Vũ bốn người, địch ý nồng đậm từ trên người hần tản phát ra!

“Khuê Sinh, khí tức của ngươi rối loạn rồi!” Trạc Nghiên khẽ cười, đưa lưng về phía Khuê Sinh trong mắt hàm ý hứng thú sâu sắc chợt lóe rồi biến mất, cười khẽ nói: “Khí tức rối loạn, đã nói lên lòng của ngươi rối loạn, nhưng mà, lòng của ngươi vì sao mà loạn chứ? Đi đi, quản lý Bích thành cho thật tốt, mặc dù cửu đỉnh bị người hủy diệt rồi, nhưng Bích thành vẫn còn có cấm chế do Phá Thiên khi còn sống thiết lập ra, chỉ có điều trước nay bởi vì không có lực lượng đầy đủ nên không sử dụng mà thôi, lần này ta sẽ phái người cấp cho các ngươi một ít nguyên thạch, tức thì đem cấm chế này mở ra đi!”

Khuê Sinh uy nghiêm cung kính cúi đầu kiên quyết nói:

“Xin bệ hạ yên tâm, Khuê Sinh nhất định không phụ ủy thác của bệ hạ, Bích thành này vĩnh viễn là Bích thành của bệ hạ!”

Trạc Nghiên vui vẻ, hài lòng cười nói:

“Được rồi tốt lắm, biết lòng trung thành của ngươi, chuyện của Bích thành này còn cần ngươi xuất lực nhiều hơn nữa, đợi ta lấy được bảo bối kia, sẽ cho ngươi thêm nhiều lợi ích! Bốn người này ư... cũng không cần để ý tới, nếu bọn họ muốn đi tìm chết, vậy cứ để cho bọn họ đi là được, hừ, nơi khai quật chí bảo há có thể để mặc ai cũng tùy tiện đi vào?”

Khuê Sinh oai vệ gật đầu thừa nhận, sau đó lại nghe Trạc Nghiên nói tiếp:

“Bất quá hành động thường ngày của bọn hần ngươi phải theo dõi sát sao cho ta, A! Hết thấy mọi động tác của bọn họ tại Bích thành đều phải báo cho ta biết! Hiểu chưa?”

“Thuộc hạ rõ, thuộc hạ sẽ tự mình coi chừng bốn người này, quyết không để cho bọn họ gây nguy hại đến lợi ích của Tu La tộc chúng ta!”

“Không! Không phải gây nguy hại đến ích lợi của Tu La tộc chúng ta, bọn họ còn chưa có tư cách đó, chỉ cần bảo đảm bọn họ không gây chuyện, không dă thương người là được!” Trạc Nghiên sắc mặt nghiêm túc nói: “Đồng thời... mọi thành dân của Bích thành cũng không được phép chủ động trêu chọc bọn họ, bốn người này rất khó đối phó đấy, cho dù người tự mình động thủ, cũng khó mà làm gì được bọn họ!”

Khuê Sinh lần nữa gạt đầu, mắt lộ ra thần sắc không phục liếc mắt lườm Tần Vũ bốn người một cái, lạnh lùng phân phó:

“Thông báo cho phía dưới, mở cửa thành ra!”

Một tên binh sĩ lạnh lẽo vội vàng đứng dậy, chạy xuống dưới tường thành.

Tần Vũ bốn người lúc này vừa mới đi tới dưới tường thành, nhìn hai đạo thân ảnh nổi lơ lửng trên bầu trời, Cam Vân lẩm bẩm: “Tu La nhân này thật quá phách lối, không có chuyện gì vậy mà trôi nổi trên đầu thành khoe uy phong, quả nhiên là rất đặc chí!”

Mục Thiên cười nhạt, thần thức của hắn cũng đã nhận ra một đám huyết nhục trên tường thành, rất rõ ràng, hai tên Tu La nhân kia vừa mới ở chỗ này đại khai sát giới!

Két! Két! Cửa thành nặng nề từ từ mở ra, hai đội binh sĩ Tu La tộc được chuẩn bị tươm tất đứng hai bên lối vào thành, trong tay nắm chặt vũ khí, chăm chăm nhìn Tần Vũ bốn người. Một cổ khí tức áp lực nặng nề từ cửa thành truyền đến, Tần Vũ nhìn thân ảnh đáng vẻ xinh đẹp trên không trung kia, thản nhiên cười nói:

“Chúng ta vào thành nghỉ ngơi một phen, ngày mai tiếp tục lên đường!”

Vừa nói xong, dẫn đầu khoa chân bước vào, không thèm để ý tới hàn quang lóe ra ở hai bên đường chút nào, vừa liếc nhìn đã thấy những vũ khí sắc bén bên trên có thể bất cứ lúc nào kích xuống đầu của mình.

Tình nhi vội vàng đi theo, nắm chặt ống tay áo của Tần Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn sậm lại bước sát bên cạnh hắn, Mục Thiên và Cam Vân liếc nhau, cũng cười đi theo sau.

Lúc này, Trạc Nghiên đang trôi nổi giữa không trung trông thấy động thái của Tần Vũ bốn người, không khỏi liên tục gạt đầu, lẩm bẩm nói:

“Không nghĩ tới lá gan của những Thiên nhân này cũng rất lớn, hy vọng các người sẽ không làm ta thất vọng a!” Nói xong, cũng không để ý tới Khuê Sinh phía sau, thân ảnh vừa động, bỗng nhiên biến mất trên đầu tường thành.

Khuê Sinh cung kính nói:

“Cung tiễn bệ hạ!”

Nói xong, hắn chợt quát to:

“Tất cả người phụ trách thành vệ đội, toàn bộ tới đây, hôm nay ta cần tuyên bố một ít chuyện!”

Đi trên con đường vắng vẻ, Tình nhi vẻ mặt u sầu nhìn các cửa hàng trống rỗng ở bốn phía và đường xá hẻm hóc giống như Quỷ Vực, bĩu môi nói:

“Vũ ca ca, cái thành này vì sao yên tĩnh như vậy? Chẳng lẽ người ở đây đều chết sạch rồi?”

Thấy Tần Vũ bật cười ha hả, nàng phóng thần thức ra, trên mặt lộ vẻ khó chịu:

“Nhưng là, bọn thành dân này tựa hồ cũng không có chết a? Trong mỗi căn nhà đều có người sinh sống, bọn họ tại sao không xuất hiện trên đường chứ?”

“Lúc nãy có người ở trên tường thành giết hại một trận, đổi lại nếu người là thành dân, người có dám ra ngoài không?” Cam Vân buồn cười nói: “Hơn nữa, là Nữ Vương bệ hạ của Tu La tộc giá lâm, bọn thành dân này càng không dám khinh nhờn bất kính!”

Nhìn bộ dáng Tình nhi buồn bực, Tần Vũ vỗ vỗ đầu nàng:

“Được rồi, một khi bọn họ đã mở cửa thành để cho chúng ta đi vào, trước mắt ít nhất đã nói lên những người này không có địch ý với chúng ta, đầu tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi cái đã, các người không phải muốn thưởng thức món ăn ngon của Tu La sao? Vậy đi mau một chút, phía trước hình như có một cái tử lâu!”

Sau khi bốn người vào thành, đều có dáng vẻ giống như người bình thường, chậm rãi bước trên đường, chỉ có điều, bởi vì tu vi của bốn người đều không thấp, Tình nhi và Cam Vân thấp nhất cũng có được tu vi bốn đôi cánh, vì thế đi lại so với thành dân bình thường nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt, đã tới trước cửa một tử lâu.

Sau khi đặt trước bốn gian phòng, đặt thêm một bàn tiệc, Tần Vũ bốn người theo tiểu nhị dẫn thẳng lên lầu hai, trùng hợp làm sao, vừa khéo đúng lúc Đế Thích Thiên ba người vừa đi ngang qua tử lâu này.

Nhìn thấy một cái bàn gần cửa sổ, Tần Vũ trong lòng vừa động, liền quay sang tiểu nhị nói:

“Chúng ta ngồi ở chỗ kia, người không cần bồi tiếp nữa!” Nói xong, đi thẳng lại bàn đó.

Tình nhi ba người mặc dù trong lòng không hiểu, nhưng cũng không thêm để ý, dù sao ngồi chỗ nào với bọn họ mà nói đều không quan trọng, với tu vi của bọn họ, vốn không cần vào thành nghỉ ngơi, tùy tiện tìm một chỗ bày trận pháp, liền có thể khôi phục nguyên lực. Chẳng qua, một là mọi người thật vất vả lần đầu mới đến được Tu La giới, muốn xem cho biết phong tục tập quán của Tu La tộc.

Thứ nữa dĩ nhiên là vì muốn thưởng thức món ăn ngon của Tu La tộc cùng Thiên giới khác nhau thế nào, vừa thỏa mãn được khẩu vị. Dù sao cách lúc khai quật bảo vật còn có thời gian rất dài, mọi người cũng không gấp gáp đi tới Tu La thành, vì thế trên đường đi nhàn nhã thung dung!

Tần Vũ vừa mới ngồi xuống, trên mặt bàn kia bỗng dưng nổi lên một đạo quang mang màu vàng, trong nháy mắt đánh úp vào mặt hắn, khiến cho ba người bên cạnh không khỏi kinh hãi thất sắc.

Chỉ là, Tần Vũ cũng không hoảng hốt không vội vàng, trong mắt quang mang chợt lóe, kim quang kia đã dừng lại tại trước mặt hắn, không thể tiến thêm chút nào. Kim quang dừng lại tiếp liền sau, một đạo quang mang thoắt chốc từ trong kim quang tách rời ra, ngoan ngoãn rơi xuống dung nhập trong lòng bàn tay của Tần Vũ, còn kim quang kia lại tan biến mất.

Tần Vũ nhắm mắt lại trầm mặc hồi lâu, cặp mắt đột nhiên mở bừng ra, một ánh lệ quang chợt lóe rồi biến mất, bỗng chuyển thành ngạc nhiên mừng rỡ, thần sắc tưởng nhớ và bất ngờ, nhìn ba người buồn bực một lúc.

‘Sương nhi và Thiên Minh cũng tới rồi!’ Lúc này Tần Vũ cũng không quan đến sự kinh ngạc của người ngoài nữa, trên mặt lộ rõ thần sắc vui mừng hơn hớn, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, con ta tới rồi, bọn họ làm thế nào để tới đây được chứ? Chẳng lẽ Sương nhi tìm được thông đạo đi thông Thiên giới rồi?

Trong lòng dâng lên một trận kích động, nghĩ đến hơn trăm năm qua không gặp Tần Sương, còn có người ấy Khương Lập khiến cho chính mình có thể hy sinh cả tính mạng, thân thể của Tần Vũ không kiềm được khẽ run lên.

Trong Nhân giới, Tần Vũ mặc dù thỉnh thoảng bề quan cũng phải trải qua một cái diễn kỹ thậm chí thời gian có khi còn lâu hơn. Trăm năm bề quan tại Thiên giới so với thời gian tại Nhân giới chỉ bất quá ngang bằng nhau cũng không tính là nhiều, nhưng mà, Tần Vũ lại tưởng như là cách cả ngàn cái diễn kỹ thậm chí thời gian còn lâu dài hơn. Ngay ở Thiên giới so với Nhân giới mà nói thật sự không dài hơn chút nào.

Càng trọng yếu chính là, ở nơi này, Tần Vũ không cách nào xác định chắc chắn rốt cục đến khi nào mình có thể trở về Nhân giới, đến lúc nào mới có thể gặp mặt Lập nhi, hồi tưởng lại kiếp trước vì Lập nhi, mà từ Tiềm Long Đại Lục cả một đoạn đường liêu mạng chiến đấu, rốt cục tu luyện tới cảnh giới tối cao Chuông không giả, cuối cùng có điều kiện gặp lại Lập nhi, cho đến lúc này, trong lòng Tần Vũ vẫn còn tràn ngập mùi vị ảm áp.

Người yêu quý nhất chính là Lập nhi a! Trong bàn tay Tần Vũ quang mang chợt lóe, một cái bầu rượu tinh xảo chợt hiện trong tay, khẽ ngửa đầu, uống một hơi cạn bình, tâm tình của hắn giờ phút này thật rất sáng khoái!

Tần Thương hay là Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh đến đây, cũng cho Tần Vũ biết được một điều, cho dù là không cách nào lĩnh ngộ Thiên đạo đó, cũng có thể tìm được đường về nhà, có thể sớm ngày gặp lại Lập nhi, điều này làm cho lòng hần vốn đang sầu muộn nhất thời sôi nổi hẳn lên.

Dự tính hôm nay, đợi sau khi cùng Tần Thương đoàn tụ, có lẽ có thể tìm được cách dò tra những người thân thiết đó, một khi tìm được bọn họ, lập tức mang bọn họ trở về Nhân giới, đến lúc đó dựa vào năng lực của Hồng Mông đại ca và Lâm Mông Nhị ca các người cộng thêm chính mình tìm hiểu về Thiên nhân và Tu La nhân, tất nhiên có thể đem những người này một lần nữa khôi phục lại hình dáng con người.

Một đạo quang mang xanh biếc từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, ào ào hóa thành những điểm sáng li ti tràn vào trong thân thể Tần Vũ, một phần nhỏ làm dịu kinh mạch của hần, không ngừng tăng độ rộng và độ rắn chắc của kinh mạch hần, còn phần lớn chạy dọc theo đường kinh mạch, tràn vào tinh vân trong đan điền của hần.

Lúc này trên mặt Tần Vũ tựa như liên hoa kia nứt tách tản phát ra quang mang thánh khiết, từ bốn phương tám hướng tràn ngập nguồn linh khí sinh cơ dày đặc cuộn cuộn không ngừng tụ tập lại, chỉ trong chớp lát, Tần Vũ liền bị vây bọc vào trong cái kén lớn màu xanh biếc.

Hần lúc này lại có thể lĩnh ngộ hoàn toàn tự nhiên đạo, thân thể thuận theo tự nhiên, tinh thần thuận theo tự nhiên, thiên địa vạn vật mặc ý hần dẫn dắt khống chế, nếu như không phải là người lĩnh tính quá mạnh, chỉ sợ hần lúc này đã là dựa vào tự nhiên đạo trực tiếp lĩnh ngộ Thiên đạo, hoàn thiện con đường đi vào Thiên đạo chí cao vô thượng ấy.

Chẳng qua là lĩnh ngộ của cảnh giới cũng không phải một sớm một chiều là có thể rút ngắn để thành tựu. Sự giác ngộ trong lúc nhất thời cũng là dựa vào kinh nghiệm tích lũy của Tần Vũ tại kiếp trước cùng trải qua lâu nay ở kiếp này, mới giúp cho hần lĩnh ngộ hoặc là nói đã sáng lập ra đường lối tu luyện kia hoàn toàn bất đồng với Thiên giới và ngay cả trong Nhân giới.

Nhìn Tần Vũ trên mặt lộ ra nụ cười bình thản, Mục Thiên vội vàng từ trong tay áo tung ra hơn mười khối thiên nguyên thạch, đưa mắt ra hiệu cho Cam Vân, bố trí rất nhanh tại chung quanh Tần Vũ, một trận pháp ẩn núp cứ như vậy được hần thiết lập thành.

Trong thời gian qua, Tần Vũ thỉnh thoảng cao hứng lại giảng giải cho ba người một vài trận pháp đơn giản, mặc dù ba người về cơ bản quá mức yếu kém, không cách nào lĩnh ngộ ý nghĩa ẩn chứa trong trận pháp, nhưng mà cứ rập theo khuôn mẫu mà làm với năng lượng dư thừa trong thiên nguyên thạch cũng có thể bố trí được vài trận pháp, đây chỉ là một trận pháp ẩn núp nhị cấp trong số đó.

Mà Cam Vân đã phân phó cho tiểu nhị, bao toàn bộ cả lầu hai, tại cửa cầu thang của lầu hai cũng thiết lập một trận pháp giống như vậy, ngăn cản ngoại nhân quấy rầy, ba người tập trung tinh thần nhìn Tần Vũ, tất cả đều cảm giác được trong cơ thể một cơn thoải mái.

Tần Vũ không biết, ba người cũng không biết, chính lúc Tần Vũ giác ngộ dẫn dắt tới tự nhiên lực dồi dào vô cùng, cái tự nhiên lực cường đại này đến từ khắp cỏ cây tràn ngập sinh cơ trong tự nhiên, dẫn đến tức thì ba người nhận được rất nhiều lợi ích.

“Trời ạ!” Mục Thiên nhắm mắt lại cảm nhận bốn phía từng điểm sáng xanh biếc tiến vào trong cơ thể, từng cơn sáng khoái mát rượi đến cùng cực theo kinh mạch chảy vào trong nguyên hạch, nguyên vốn nguyên hạch đã được Tần Vũ mạnh mẽ rèn luyện chữa trị các tỳ vết lúc này thấm nhuần đầy dẫy tự nhiên lực, cuối cùng lại phát sinh biến hóa lần nữa, trở nên mượt mà thông thuận, ngay cả chuyển đổi linh khí trong thiên địa cũng nhanh hơn không ít.

Lợi ích còn lớn hơn trong kinh mạch biểu hiện rõ ràng là chỉ thấy cánh sau lưng Mục Thiên cuối cùng dần dần tàn lụi đi, từng đạo từng đạo lực lượng tràn vào trong thân thể của hần vốn đã đầy tràn lực lượng, dưới áp lực đè nén từ từ của tự nhiên lực, bốn phía đan điền, vậy mà lại từ từ được ngưng tụ thành bốn điểm sáng bằng cỡ móng tay.

Còn Tình nhi và Cam Vân cũng phát hiện được lợi ích trong đó, cũng không để ý gì đến Tần Vũ nữa, đều là nhắm mắt lại lắng lắng lĩnh nhận lực lượng tràn ngập sinh cơ cổ quái kia đem lại lợi ích cho mình, ba người trên mặt giống như Tần Vũ đồng thời cùng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

326. Chương 21: Tự Nhiên Chi Lực (2)

Tu La nhân bốn đôi cánh kia mặt đỏ mồ hôi lạnh, nghe vậy không khỏi sắc mặt cực kỳ sợ hãi, không ngừng gật đầu, cứ quỳ như vậy từ trong đại đường của thành chủ phủ lệch ra ngoài. Đứng ở cửa, một đội binh sĩ cực kỳ chỉnh tề đang đứng ở nơi đó, nhìn thấy nam tử ra tới, rồi rít cùng kêu to:

“Đội trưởng!”

Tu La nhân bốn đôi cánh sắc mặt thâm trầm như nước, hung hăng quay đầu lại liếc nhìn Khuê Sinh chấp tay sau lưng đứng ở trong đại đường, khẽ chửi thề một cái, lớn tiếng nói:

“Mọi người, theo ta cùng nhau lục soát Bích thành, lục soát từng nhà, tìm không được tung tích của bốn người kia, các người cùng ta đều bị thành chủ xử phạt! Rõ chưa?”

“Rõ!” Mọi người cùng hét lớn, sĩ khí vang dậy theo sau nam tử bốn cánh ra khỏi thành chủ phủ.

Trong Bích thành, ngay tức thì dậy lên cảnh hỗn loạn gà bay chó chạy, tất cả thành dân đều là sợ hãi nhìn Tu La tộc binh sĩ giống như một đàn châu chấu túa ra lòng vực khắp nơi.

Chỉ có điều, bất luận bọn họ lục soát thế nào cũng không cách nào tìm được bốn người Tần Vũ, bởi vì bốn người lúc này đã rời khỏi Bích thành, đang ở trong một ngọn núi vô danh cao lớn.

Cây cối rậm rạp xanh tươi mọc đầy dãy trong sơn cốc, một giòng suối nhỏ róc rách từ trên đỉnh núi chảy xuống, tích tụ lại ở giữa sơn cốc, phẳng phất giống như minh châu khảm trên đá quý, hồ nước trong suốt mắt có thể nhìn thấy những viên sỏi cỡ nắm tay ở tận đáy hồ, từng đóa từng đóa hoa không biết hoa gì nở rộ ở hai bên bờ hồ, phong cảnh trong sáng tươi đẹp làm cho người ta ngẩn nhìn mà lòng thanh thản tươi vui.

Một cái kén lớn màu xanh biếc, dài đến một trượng, cơ hồ chiếm hết khoảnh đất trống ven hồ trong sơn cốc. Chỉ thấy cái kén lớn màu xanh biếc kia giống như một loại phi thúy, tiên thúy ướt át, mắt thường có thể thấy được, từng giọt từng giọt nước màu xanh biếc như dòng suối chảy trong đó, loáng thoáng khi mờ khi tỏ, trong cái kén lớn bao bọc bốn đạo thân ảnh, chính là bốn người Tần Vũ.

Trước đó, vào lúc Tần Vũ từ trong cảm ngộ của mình tỉnh lại, cực kỳ kinh ngạc phát hiện Tình nhi, Mục Thiên cùng Cam Vân ba người vậy mà cứ như vậy an nhiên nhập định, bốn phía chỉ vờn vờn có một cái trận pháp đơn giản bảo vệ mọi người, không nhìn được phi cười trong lòng lại rất lấy làm may mắn, lúc này may mà không có kẻ tu vi cao thâm đến đây quấy rầy, bằng không cho dù chính mình không bị trọng thương, chỉ sợ cũng phải mất đi cái cơ duyên ngàn năm một thuở thiên cổ khó gặp kia.

Vì thế, Tần Vũ trước tiên thi triển đại thần thông, toàn lực thúc động tự nhiên lực trong tinh vân vừa mới thành hình trong đan điền, cùng một lúc di chuyển bốn người đến sơn cốc vô danh này.

Sự di chuyển này, cũng không phải phá vỡ không gian hay là trực tiếp vượt qua không gian, thời gian Tần Vũ ở kiếp trước thân là Chuông không giả, ý chí của hắn cỡ nào, tất nhiên là việc rất dễ dàng chỉ trong khoảnh khắc liền có thể đạt được, đó là sử dụng năng lực đặc biệt của Chuông không giả, năng lực lĩnh ngộ đối với không gian và thời gian.

Nhưng trong Thiên giới và Tu La giới lại khó mà làm được điểm này, đi tới cái thế giới này thời gian gần ngàn năm, Tần Vũ đã sớm hiểu được những điểm khác biệt giữa Nhân giới cùng với Thiên giới và Tu La giới.

Không gian ở đây rất ổn định! Khi thành công đem được mình cùng ba người Tình nhi di chuyển đến nơi này, trong lòng Tần Vũ tràn ngập niềm vui sướng, mức độ ổn định trong không gian này so ra còn hơn Hồng Mông không gian, ngay cả đến Tần mông không gian của mình cũng là mạnh hơn gấp ba lần, nói cách khác, mặc dù là Chuông không giả của Nhân giới tới đây, cũng không cách nào dễ dàng tách vỡ không gian, thậm chí là hủy diệt cái không gian này.

Trong cái kén lớn màu xanh biếc, Tần Vũ tóc dài lay động hư không đứng ở giữa ba người, còn Tình nhi ba người chia nhau chiếm cứ một góc, hình thành một cái hình tam giác vây quanh Tần Vũ ở trong đó, từng đạo từng đạo tự nhiên lực màu xanh biếc tinh thuần vô cùng, tràn ngập chứa chan sinh cơ từ bốn phương tám hướng bên ngoài cái kén lớn tụ tập lại.

Nhất là nơi này tự bản thân nó đã có rất nhiều loại cây cối, cỏ dại rậm rạp mọc khắp nơi trong vùng núi hoang sơ, được tích tụ ứ qua vô số diễn kỹ lực lượng của nó trở nên tinh khiết phong phú vô cùng, tràn ngập tại mọi ngõ ngách trong ngọn núi lớn, hơn nữa cho tới bây giờ chưa từng có người nào có thể phát hiện ra, không có ai có thể có cái loại hấp thu tự nhiên lực phát huy sản sinh ra tinh thần lực như thế có thể so với tuyệt thế công pháp tinh thần quyết ở kiếp trước của hắn, chỉ trong nháy mắt làm cho người ta bước vào ngưỡng cửa của Thiên đạo, cho nên, bất luận trong Thiên giới hay là Tu La giới, cái loại tự nhiên lực cực kỳ bí ẩn mà lại vô cùng dồi dào này trước nay vẫn chưa có người nào hấp thu, cũng vì thế mà dẫn tới những linh khí này càng ngày càng tích lũy thêm lên.

Từng đạo từng đạo lực lượng màu xanh biếc giống như tơ sợi theo từng bụi cỏ trong đám cỏ dại, từ từng cây cỏ thụ chọc trời trong rừng cây bạt ngàn chậm rãi mà vững chắc phát ra, tất cả đều tụ tập bốn phía quanh cái kén lớn ấy, khiến cho cái kén lớn phủ đầy càng phòng lên.

Mà bên trong cái kén, một luồng lực quang to bằng cánh tay từ trên đỉnh kén phóng thẳng vào thiên linh đại huyết của Tần Vũ, theo kinh mạch đã được khai mở rộng rãi phi thường chậm rãi rót vào trong đan điền.

Tinh vân trong đan điền dường như cũng thích ứng với loại lực lượng cường đại cùng cực này, vốn là tốc độ di chuyển thật chậm, thuận theo tự nhiên lực ở trong cơ thể càng lúc càng tràn ngập, vận chuyển điên cuồng, mà sau khi từng đạo từng đạo tự nhiên lực kia cùng tinh thần lực va chạm vào nhau, lại hình thành một đạo lực lượng cực kỳ cổ quái, tràn ngập bùng bùng sinh cơ đồng thời lại mang theo tính chất tử khí âm trầm, bất quá, cái loại lực lượng không biết là gì này lại làm cho tu vi của Tần Vũ trong nháy mắt tăng lên mấy bậc, khiến cho Tần Vũ tựa hồ quá thoải mái mà bật lên tiếng rên.

Thuận theo tự nhiên lực trên người Tần Vũ càng lúc càng phát triển, tinh vân nguyên vốn là ngân quang rực rỡ lúc này đã biến thành tinh vân màu xanh biếc tinh thuần, lộ ra vẻ có chút quỷ dị mà đồng thời lại làm cho người ta cảm thấy tinh vân ấy mới đúng là tinh vân hoàn hảo.

Mà lúc này, trong cơ thể ba người Tinh nhi cũng đang trải qua quá trình thoát thai hoá cốt. Sau lưng ba người lúc này tất cả đều đã không còn cánh như trước, nguyên vốn là bốn đôi cánh sau lưng của Tinh nhi và Cam Vân cùng với Tần Vũ giống nhau, chỉ có một đôi cánh đang không ngừng vẫy động, chỉ có điều cánh trên lưng hai người đúng là thực tự mình khổ tu mà thành, không giống như cánh của Tần Vũ chỉ là hư ảo mà ra.

Chỉ thấy quang mang nhu hòa vô cùng từ trên người Tần Vũ tản phát ra, từng đạo tự nhiên lực được hắn chuyển đổi thành cực kỳ tinh thuần rồi lại mang theo lực lượng tính chất vốn có, đứng ở giữa ba người, rất nhanh đem lực lượng đã chuyển đổi ấy đưa trong cơ thể vào ba người, Tần Vũ cũng nhận ra biến hóa trong cơ thể ba người.

Mục Thiên biến hóa lớn nhất, sau khi đón nhận lực lượng tinh thuần được Tần Vũ chuyển tới, nguyên hạch hắn vốn đã được ngưng kết lại lần nữa biến hóa, giữa kim quang chói mắt một cái nguyên hạch xen lẫn những đốm màu xanh biếc trôi nổi bên trong đan điền, thiên địa linh khí bốn phía rất nhanh được nguyên hạch chuyển đổi làm lực lượng căn yếu của bản thân, trong cơ thể bốn khóa nguyên đan màu xanh biếc vô cùng cổ quái hình thể cỡ từ móng tay cái dần dần trở nên lớn hơn, lại lớn thêm nữa, vậy mà lại lớn bằng cỡ nắm tay!

Tinh nhi và Cam Vân lực lượng hơi yếu, cho nên, trong cơ thể mặc dù cũng giống nhau kết thành nguyên đan cổ quái, so với Mục Thiên kém hơn nhiều, nguyên đan trong thân thể hai người chỉ hình thành mỗi người một viên, mà tự nhiên lực trong kinh mạch của hai người không ngừng tẩy tủy phạt mạch từ từ hình thành trong cơ thể bọn họ nguồn tự nhiên lực cực kỳ thâm hậu.

Bỗng dưng, Tần Vũ đột nhiên mở bừng mắt, từng đạo tinh quang bùng phát từ trong mắt chớp lóe, quang mang ở bốn phía nhất thời tối sầm đi vài phần.

Nhìn ba người trôi nổi chung quanh hắn, Tần Vũ cười lớn vươn tay phải, tại trong hư không liên tục chụp vài cái, chỉ thấy ba đạo quang mang xanh biếc vô cùng vững chắc từ bốn phía quanh cái kén lớn ấy tiến vào trong thân thể ba người.

Ba người chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, Mục Thiên ba người đã sớm tiến vào trạng thái bế quan kinh

mạch trong cơ thể trong nháy mắt được tăng cường lên, tản phát ra khí tức thân thiết khắp toàn thân khiến cho người ta trong vô thức liền muốn thân cận.

Làm xong hết thấy những việc này, Tần Vũ ngửa mặt lên trời cười:

“Đế Thích Thiên a, Đế Thích Thiên, người lại muốn dùng phương pháp này nhiễu loạn tâm tư của ta, người có ngờ đâu Tần Vũ ta sau khi chuyển thể trọng sinh, tâm chí kiên nghị đến cùng cực, há để cho người có thể nhiễu loạn được sao?”

Một cỗ hào khí từ trong lòng tự nhiên sinh ra, Tần Vũ nhìn vào cảnh tượng chung quanh mình, tiện tay ở trong hư không liên tục chụp vài cái, từng đạo từng đạo quang điện màu xanh biếc xuất hiện ở trước mặt của hắn:

“Cần khôn đại trận, kết!”

Tựa hồ tất cả thực vật trong thiên địa đều hơi lay động, thoáng ảm đạm một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt lại quang mang đại thịnh, từng đạo thiên địa linh khí phong phú cùng cực từ bốn phương tám hướng tụ tập vào trong cái sơn cốc nhỏ nhỏ này, dường như mọi người trong Thiên giới cùng Tu La giới đều có cảm giác trong thiên địa có biến đổi khác thường.

“Sương nhi a Sương nhi, không hổ là con của Tần Vũ ta, ban đầu Hồng Mông đại ca dựa vào đại thần thông đều không thể điều tra được con đường vận mệnh của người, nhưng không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủn, vậy mà cũng sắp đột phá cảnh giới Chưởng khống giả.”

Tần Vũ thở phào một hơi dài, thần thức đã phủ trùm nơi xa hơn phân nửa Tu La giới, đúng là phân biệt tường tận địa phương bốn người Hồng Quân đang trú ngụ.

Đứng ở trên ngọn núi cao cạnh Tu La thành, Hồng Quân cũng là sắc mặt đại chấn, tràn ngập thần sắc mừng rỡ lộ ra trên mặt hắn, phóng thần thức ra, hai cỗ thần thức mạnh mẽ vô cùng cứ như vậy trên không trung giao tiếp, trao đổi với nhau.

Rất lâu sau đó, đạo thần thức vô hình kia tán đi, Hồng Quân hít vào một hơi thật sâu, gắng gượng ngăn chặn ánh đỏ hồng sâu trong vành mắt, nhìn Huống Thiên Minh bình thản nói:

“Ta vừa mới cùng phụ thân kết nối trao đổi!”

Huống Thiên Minh sớm đã phát hiện được, với tu vi của hắn mặc dù so với Hồng Quân kém hơn một chút, nhưng là nếu như thực sự liều mạng chiến đấu, cho dù là Hồng Quân từ lâu đã thành tựu cảnh giới Thiên Tôn, cũng không cách nào trong một thời gian ngắn mà giết chết được hắn. Cho nên, hắn cũng không có biểu hiện kinh ngạc nhiều lắm, chỉ là trên mặt như trước lộ ra vẻ vui mừng và thân thiết thật lòng.

“Hình như... lực lượng của Tần bá phụ có điều biến hóa, ta không thể nào phát hiện được bất cứ lực lượng gì của ông, huống chi cỗ thần thức vừa phát ra kia, rất thoải mái, làm cho người ta không tự chủ được liền muốn tới gần bên thân cận với ông!” Huống Thiên Minh giọng nói lạnh lùng, nhưng mà trong mắt lại bộc phát ra niềm tin và khát vọng trước giờ chưa từng có: “Với thiên tư của Tần bá phụ, nhất là sau khi chuyển sinh hình thành được nguyên thần Hỗn độn Tiên thiên, sớm đã là ưu tú đến tột cùng, xem ra Tần bá phụ nhất định có thể nắm giữ được bộ phận của Thiên đạo a!”

327. Chương 22: Bái Sư (1)

Chỉ nghe trong lòng Hồng Quân cảm thán một tiếng: ‘Thiên đạo, đến tột cùng tới cỡ nào? Phụ thân có linh ngộ Thiên đạo hay không, hãy còn quá nhiều gian nan trắc trở cần phải vượt qua, chẳng qua là Hồng Quân ta tu vi quá thấp, thêm nữa mệnh cách của bản thân phụ thân rất kỳ lạ, quỹ tích vận mệnh của ông cũng không phải ta có khả năng nắm bắt được, hy vọng phụ thân có thể chịu đựng ít đi một chút những khó khăn trắc trở mới tốt!’

Bỗng nhiên, đang bay giữa không trung hắn chợt phát run rẩy kịch liệt, kêu thảm một tiếng, dưới ánh mắt trợn trừng kinh hoàng của ba người Huống Thiên Minh, một bóng người từ trên tầng mây chuối đầu xuống, nện mạnh trên mặt đất, chỉ nghe hắn đột nhiên hét lớn:

“Chẳng lẽ, ta trợ giúp phụ thân luân hồi cũng là một phần của Thiên đạo?”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng từ miệng hắn phát ra, rồi mặt hắn lại hiện rõ vẻ hối hận vô cùng lặng im nhìn lên bầu trời xanh lam, thật lâu không nói một lời.

-o-o-o-

Tòa thành Sa thành, được Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh sớm đã bỏ lại phía sau, Tôn Thiên tàn sát đầm máu cùng với Hồng Quân thuận theo ý giết chết Sa thành thành chủ Lăng Phá Thiên, trong lòng Hồng Quân và Huống Thiên Minh đã qua một thời gian dài dày dạn kinh nghiệm trên chiến trường, cuộc sống con người trong lòng của bọn họ cũng chẳng qua là trải qua một chút tro bụi nhỏ nhặt mà thôi, căn bản không cách nào làm cho tâm chí kiên nghị của hai người dậy lên mảy may sóng gió ba đào.

Chỉ là, thường thường có những việc xảy ra ngoài ý muốn, cuối cùng trong lúc vô ý để lại một mầm mống kiên trì sự oán hận, mà những mầm mống này cũng đủ gây ra liên tiếp chuỗi sự việc phát sinh ngoài ý muốn. Một khi nó được nuôi dưỡng đầy đủ, liền có thể tăng trưởng mau chóng, cho đến lúc làm cho người ta chú ý, làm cho người khác phải đau đầu.

Ngạo nghễ ngồi ở trong đại đường thành chủ phủ, trên mặt Lăng Thanh Vân mang theo một vẻ đắc ý bí ẩn, một chút ngông cuồng cùng với một tia âm lãnh nhìn xuống đám tướng lĩnh của Sa thành đang sợ hãi quỳ trên mặt đất, ngồi lẳng lặng không nói một lời, nhưng lại khiến cho đám tướng lĩnh Tu La tộc quỳ trên mặt đất phía dưới đều lộ bộ dáng khiếp đảm.

Cái loại cảm giác này, Lăng Thanh Vân rất là dễ chịu, đúng vậy, hắn hôm nay coi như là thiếu niên đắc chí rồi, cái chết của Lăng Phá Thiên làm cho hắn không hề có ngoại lệ tiếp nhận vị trí thành chủ của Sa thành. Mà lúc này hắn đang giả ngây giả dại, thậm chí là với kẻ sách làm bộ như kẻ lỗ mãng thô bạo, rốt cục trong ngày ép buộc rời khỏi Sa thành bốn tên tướng lĩnh còn sót lại mà tu vi so với hắn cao hơn, bộ phận cấm chế Lăng Phá Thiên lưu lại thì bị hắn đột nhiên phát động tới, toàn bộ giết sạch!

Lúc này, cả trong Sa thành chỉ có hắn một cao thủ bốn cánh thượng giai, ba gã tướng lĩnh Tu La tộc bốn cánh hạ giai cùng với một đám tướng lĩnh bốn cánh và binh tốt trở xuống, trước khi Tu La tộc Nữ Vương bệ hạ chưa tuyên bố bổ nhiệm thành chủ mới, ít nhất nơi này hắn là cấp cao nhất. Mà Lăng Thanh Vân tin rằng, chỉ cần chính mình nắm giữ thế chủ động, trong lúc Tu La Nữ Vương chưa có phái những người khác đến đây tiếp nhận thay vị trí của mình liền đem hết thảy sự việc nơi này đều báo về, chỉ e rằng cuối cùng người được lợi cũng sẽ là hắn.

Vị trí địa lý của Sa thành so với Bích thành mặc dù kém không bao nhiêu, nhưng tác dụng lớn nhất của Sa thành là phân cách Tử Hải kia, nói thẳng ra, mục đích thiết lập Sa thành thật ra chính là để giám thị Tử thành, để tránh tù phạm của Tử thành bạo loạn mà từ đó uy hiếp cả Tu La giới. Chẳng qua là đối với Tu La Nữ Vương hiện nay mà nói, cái việc bố trí thủ đoạn đối với nàng loại cao thủ tám cánh này mà nói đã sớm là có cũng như không, nếu như không phải Lăng Phá Thiên tự nghĩ ra cấm chế đúng là phương pháp độc nhất vô nhị trong cả Tu La tộc, thêm nữa trước đây khi Lăng Phá Thiên còn sống canh giữ ở nơi này lại cực kỳ cố chấp, Tu La Nữ Vương cũng chỉ là bỏ mặc buông xuôi, dù sao thêm một cái tòa thành cũng không nhiều lắm, giảm đi một cái tòa thành cũng không mất mát gì, cho nên, nơi này cũng dần dần bị giới cao cấp của Tu La tộc xem thường vô cùng.

Còn Bích thành thì không như vậy, tựa vào Ma thành, nơi này coi như là cửa ngõ của toàn cả Tu La giới, một khi thất thủ, người của Thiên giới có thể sẽ từ nơi này trực tiếp xâm nhập vào sâu trong phần đất của Tu La tộc, vì lẽ đó, Trạc Nghiên mới đã giận dữ đem người tâm phúc Khuê Sinh đặt ở Bích thành, đồng thời giận cá chém thớt, đem hai tên đội trưởng kia đang dòm ngó vị trí thành chủ giết chết tại chỗ.

Hết thảy tất cả những điều này, đều được Lăng Thanh Vân ngu dốt trong lòng tính toán hồi lâu, hắn càng thêm tin chắc, bởi vì cường giả của Sa thành đã toàn quân chết sạch, Nữ Vương tất nhiên sẽ không để nơi này vào trong mắt, cuối cùng cũng chính là hắn sẽ hưởng tiện nghi rồi.

Khóe miệng mơ hồ nhếch lên, lộ ra một nụ cười như có như không, hắn ngẩng đầu chậm rãi quét mắt nhìn xuống ba gã tướng lĩnh Tu La tộc bốn cánh cung kính quỳ ở phía dưới, ba người này hôm nay là ba tên đội trưởng thành vệ đội của Sa thành, phòng thủ quản lý cả tòa thành.

“Các người đều đứng lên đi, những ngày này các người vất vả rồi!” Lăng Thanh Vân nhàn nhạt nói, mặt tươi cười nhìn ba người đang đứng cúi mình:

“Phụ thân bị cường đồ giết chết, cả Sa thành cơ hồ lâm vào cục diện sụp đổ, không có lòng dạ son sắt kiên cường của các người, sợ là mọi người chúng ta đây đã sớm phải chạy trốn vào rừng rú! Nham Phong, công lao của người lớn nhất, sau này người lãnh nhiệm vụ Đại thống lĩnh tất cả binh sĩ của Sa thành ta.”

Một gã tướng lãnh vóc người khô ngô vội vàng quỳ xuống, vẻ mặt cảm kích tạ ơn.

Lăng Thanh Vân cười khoát tay áo ra ý bảo hẳn không cần khách khí như vậy, tiếp đó quay đầu đối diện hai tên tướng lãnh mặt không đổi sắc kia tươi cười nói:

“Thanh Thiện và Triệu Đích công lao cũng không nhỏ, sau này hai người các người là phó đội trưởng thành vệ đội của ta, hiệp sức với Nham Phong cùng nhau bảo vệ Sa thành cho tốt, các người có thể làm được không?”

Hai người vội vàng quỳ xuống, cuống quýt nói:

“Thuộc hạ quyết không phụ lòng mong mỏi của thành chủ!”

“Mặt khác, ta yêu cầu các người tiếp theo phải lựa chọn thêm nhiều thiếu niên có tư chất cao tiến hành bồi dưỡng, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất làm cho Sa thành chúng ta khôi phục một phần thực lực!” Lăng Thanh Vân sắc mặt lạnh lẽo, đằng đằng sát khí lớn giọng: “Ít nhất phải tìm ra một trăm tên thiếu niên tư chất tốt, tất cả mọi người toàn bộ dẫn tới thành chủ phủ, ta muốn đích thân bồi dưỡng bọn họ, nếu như các người làm không được, ta không ngại trừng phạt các người!”

Ba người lập tức sợ hãi gật đầu, chào Lăng Thanh Vân xong rồi rít bước nhanh ra khỏi thành chủ phủ, đi hoàn thành nhiệm vụ được Lăng Thanh Vân giao phó.

Nhìn ba đạo thân ảnh nhếch nhác rời khỏi đại đường, Lăng Thanh Vân im lặng một hồi lâu sau đó mới phát ra tiếng cười ngông cuồng:

“Lão quỷ, thiếu gia sẽ vì lão báo cừu, chờ xem!”

Vừa nói, liền định rời đi.

“Báo cừu? Người có cái thực lực đó sao?” Một đạo thanh âm hết sức khinh thường từ phía sau Lăng Thanh Vân truyền tới: “Người ta chính là cao thủ tám cánh thậm chí còn lợi hại hơn thế, người dựa vào cái gì mà tìm bọn họ báo cừu? Chỉ bằng thủ hạ của người bọn tàn binh bại tướng này sao?”

“Là ai? Trốn trốn núp núp định làm gì? Đã có gan đến Sa thành ta giương oai, thì hãy ra mặt đi chứ!” Lăng Thanh Vân sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Mặc dù sau khi Lăng Phá Thiên chết đi, hai phần ba cấm chế của Sa thành cũng đã theo gió mà tan biến mất, nhưng dù sao vẫn còn có một phần cấm chế lưu lại, với năng lượng nguyên thạch được cung cấp đầy đủ, vẫn phát huy tốt tác dụng bảo vệ Sa thành. Mà những cấm chế còn sót lại này, tự nhiên cũng là Lăng Phá Thiên khi còn sống đặc ý nhất, lực sát thương của cấm chế mãnh liệt nhất. Mà người này có thể vô thanh vô tức đột phá cấm chế này vào tới thành chủ phủ, hơn nữa còn có thể dưới thần thức của cao thủ bốn cánh thượng giai mà ẩn giấu được hình bóng, điều này đã khiến cho Lăng Thanh Vân trong lòng hết sức kinh hãi không khỏi cảnh giác cao độ.

Chẳng qua là, đầu óc Lăng Thanh Vân xoay chuyển rất nhanh, lời nói vừa ra khỏi miệng, trong lòng hẳn đã có sẵn kế hoạch, liền lập tức quỳ xuống, lớn tiếng nói:

“Không biết tiền bối là thần thánh phương nào? Tiểu tử ngu dốt, phụ thân bị người giết chết, nhưng lại không có sức báo thù, không thể làm gì khác hơn là đưa ra hạ sách này, mong được tiền bối chỉ bảo!”

Trong không khí dao động một hồi, giống như mặt nước yên tĩnh bị gió thổi lay động, rung động liên tục bỗng một đạo thân ảnh mờ ảo bất thành linh xuất hiện ở trước mặt Lăng Thanh Vân.

Chỉ thấy quanh thân người vừa tới đều phát ra khí tức đen nhánh dày đặc, một cổ cảm giác âm lãnh xuất hiện ở trong lòng Lăng Thanh Vân, làm cho hắn không kiềm được một cơn lạnh giá rùng rợn tận tay chân. Đây là tu vi thuộc dạng gì mới có thể xuất hiện vô thanh vô tức trước mặt cao thủ bốn cánh a! Lăng Thanh Vân

trong lòng rất là khổ não, vừa mới tiếp nhận vị trí thành chủ nóng hổi, lập tức lại xuất hiện một thần bí nhân cao cường như vậy, với tu vi của hắn nếu như muốn giết chết mình, chỉ sợ là sẽ rất dễ dàng đây.

“Tiểu tử quả là rất thông minh lanh lợi, cũng không uống công Đại lão ta từ nơi xa tới đây, đặc biệt chỉ điểm cho ngươi một phen a!” Thân ảnh giống như màn hơi nước kia rung động không ngừng, thanh âm cực kỳ âm lãnh từ trong màn hơi mờ ảo truyền ra, chỉ nghe thanh âm kia nhàn nhạt nói:

“Khách! Khách! Tu vi của ngươi thật sự là quá thấp, bốn cánh a, tựa hồ ta chỉ cần dùng ý niệm trong đầu, ngươi chỉ sợ sẽ tan thành mây khói mất?”

Thanh âm bình thản mà lại tràn ngập ý vị lạnh lùng khốc liệt khiến cho trong lòng Lăng Thanh Vân rất kinh hãi, một đạo kiếm quang màu xanh xuất hiện ở trên bàn tay của hắn, vẻ mặt đề phòng hỏi:

“Tiền bối xin đừng đùa dỡn Thanh Vân, nếu như ngài muốn giết ta, lúc này đã có thể trong nháy mắt hủy diệt nguyên hạch của ta rồi! Cầu xin tiền bối chỉ giáo cho một lần!”

Giọng nói của Lăng Thanh Vân phát ra với vẻ đành chịu, nỗi khổ trong lòng làm như có dáng sắc chân thành thực sự, nếu như không phải rất quen thuộc với tính cách của hắn, chỉ e rằng không một ai có thể nhìn ra được, trong lòng của tên gia hỏa lúc này đang thầm chửi rủa âm ỉ.

Bóng dáng thần bí trong màn hơi mờ ảo kia cười ‘hắc hắc’, âm trầm nói:

“Chỉ điểm, tự nhiên là sẽ chỉ điểm cho ngươi một phen, có điều là, tu vi của ngươi thật sự quá thấp, ta có chỉ điểm cho ngươi cũng chẳng có tác dụng gì!” Nói đến câu sau, bóng đen tựa hồ có hơi buồn rầu gầm nhẹ một tiếng, tự nhủ: “Tu luyện lâu như vậy, lại còn chưa đột phá được năm đôi cánh, tư chất thật sự quá kém rồi, ta có nên lập tức giết chết hắn hay không, tìm kiếm người khác tu vi cao hơn để tiếp nhận thay vị trí của hắn đây?”

Thanh âm truyền tới, Lăng Thanh Vân lần nữa mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, mồ hôi trên trán đã sớm chảy ròng xuống đầy mặt.

“Thôi được, có lẽ ta không cần giết, không nghĩ tới... a, tu vi kém như vậy mà lại có thể làm cho những người đó toàn bộ bị hại chết, người cũng coi như là lòng lang dạ sói, không tệ, không tệ, ta thích tính cách người như ngươi đấy!” Trong màn nước lần nữa lay động trở lại, một cánh tay trong suốt trắng noãn chọt từ trong màn nước đưa ra, trong nháy mắt chụp lấy Lăng Thanh Vân vào tay.

Thiên địa linh khí bốn phía tại bàn tay của hắn đang nắm giữ yết hầu của Lăng Thanh Vân, giống như trên mặt nước yên tĩnh bị người ta ném vào một tảng đá trong nháy mắt bị khuấy động lên, từng đạo từng đạo nguyên khí mang theo lực lượng cường đại ào ào tràn vào trong thân thể Lăng Thanh Vân đang kinh hãi gần chết, làm cho thân thể hắn vốn hơi gầy yếu ngay tức thì căng phồng lên, trong chớp mắt đã trở thành một người rất to béo.

328. Chương 23: Bái Sư (2)

Một cái chai rượu, dù cho cứ tiếp tục rót rượu vào trong, cũng có lúc phải đầy, đầy tức phải tràn ra, nếu muốn khiến cho chai rượu có thể chứa nhiều lượng rượu hơn, tự nhiên cần phải mở rộng dung lượng của chai rượu.

Con người, cũng là như thế, thiên tư của con người là điều kiện tiên quyết. Thiên tư của Tu La nhân là quyết định bởi chất lượng quả Tu La của cây Tu La sinh thành, chính như lời nói trước đây, sau khi Tần Vũ trong lúc vô tình tiến vào đạo của tự nhiên, tất cả cây Tu La trong tiểu viện kia của Ma thành, toàn bộ đều nhận được sự xúc tiến của tự nhiên lực và hỗn độn lực của Tần Vũ trong lúc vô ý tràn ra, làm cho những cây Tu La tiên thiên này liền hình thành tương đương với đại bộ phận cảnh lá và thân cây của cây Tu La liền tăng thêm cường hân, khiến cho đám cây Tu La này hấp thụ thiên địa linh khí tốc độ lúc này so với tốc độ lúc trước đề thăng gấp trăm lần, mà một khi những cây Tu La này kết thành Tu La quả, lúc đó tất cả những Tu La nhân sinh ra thiên tư là tồn tại chí cao.

Tư chất của Lăng Thanh Vân cũng không tốt, nếu không Lăng Phá Thiên cũng sẽ đem phương pháp của những cấm chế kia trao cho nhi tử duy nhất này, tịnh không phải là Lăng Phá Thiên hẹp hòi, mà là những

cầm chế này đòi hỏi ít nhất phải năm đôi cánh mới có thể thi triển ra được, Lăng Thanh Vân tư chất lại có hạn, đình trệ ở bốn cánh thượng giai mấy trăm năm thời gian không cách nào đột phá.

Có thể nói không chút khách khí, Lăng Thanh Vân cơ hồ đã là không có thể đột phá, cho dù là hần hôm nay đã ngồi trên bảo tọa của thành chủ Sa thành, cũng không đủ khiến cho tu vi của hần tiếp tục tiến bộ được. Điểm này, Lăng Phá Thiên tự mình cũng hiểu rõ ràng, chỉ bất quá sâu trong lòng hần vẫn đang ôm một chút ảo tưởng, cũng là không muốn thừa nhận mà thôi.

Mà hết thấy đều tại lúc thần bí nhân này xuất hiện phát sinh ra biến hóa thay đổi hoàn toàn, ở cái không gian quỷ dị này, từng đạo từng đạo thiên địa linh khí khủng bố vô cùng điên cuồng tràn vào cơ thể Lăng Thanh Vân, làm cho hần toàn thân kinh mạch nhất thời bị trùng kích bể tan tành, quần áo toàn bộ thành tro, bộ da trần trụi bên ngoài cũng dần dần khô đi, cũng giống như đất đai sau khi khô hạn, từng vết nứt đáng sợ theo toàn thân lan ra.

Nguyên hạch bên trong đan điền sớm đã bể tan tành, lúc này trong đan điền một mảng hỗn độn, linh khí hỗn loạn chạy loạn bốn phía, nếu như không ai ngăn lại, e rằng hần rất nhanh sẽ bạo thể mà chết.

Lăng Thanh Vân ngay cả khí lực mẫn chử người cũng không còn nữa, sắc mặt hần dữ tợn cắn chặt răng, kiên trì dựa vào một cổ tín niệm, hi vọng thần bí nhân kia có thể ra tay giải quyết nguy cơ của hần lúc này.

Không ngoài dự đoán, thần bí nhân như sở nguyện của hần khẽ quát một tiếng:

“Tu La kính, mở!”

Một đạo ánh sáng rực rỡ không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung từ bốn phương tám hướng trùng kích tới, theo sự xuất hiện của tia sáng, Lăng Thanh Vân đột nhiên có loại cảm giác như quay trở về trong Tu La quả, một loại cảm thụ âm áp ở sâu trong lòng dâng lên.

Tia sáng này tựa hồ mang theo công hiệu đặc thù, chỉ thấy mỗi một đạo tia sáng tiến vào cơ thể Lăng Thanh Vân đều không có trực tiếp tiến vào đan điền, theo tia sáng từ từ gia tăng, trong đan điền, một viên hắc điểm cực nhỏ chậm rãi thành hình, nguyên hạch, tái tạo rồi!

Theo sự hình thành của hắc điểm, nguyên hạch tái tạo, bên trong đan điền vốn là một đoàn thiên địa linh khí loạn tác nhất thời phô thiên cái địa tràn vào, thiên địa linh khí bốn phía thân thể Lăng Thanh Vân cũng đột nhiên tốc độ điên cuồng ngưng tụ so với vừa nãy còn muốn nhanh hơn, trùng kích vào thân thể hần.

Từng đạo tia sáng nhập vào trong cơ thể hần, một cổ linh khí rửa sạch thân thể hần, cơ hồ trong nháy mắt, kinh mạch trong cơ thể Lăng Thanh Vân liền tại dưới tác dụng của tia sáng một lần nữa thành hình, rộng rãi vô cùng, kinh mạch cực kì cứng cỏi lên so với lúc thân thể chưa qua cải tạo hơn rất nhiều. Nếu như nói kinh mạch chưa qua cải tạo chính là một con sông nhỏ, như vậy qua cải tạo kinh mạch lúc này liền giống như sông lớn Trường Giang bao la bát ngát, thiên địa linh khí có thể dung nạp càng kinh thể hải tục.

Lăng Thanh Vân một bên thừa nhận sự tái tạo của nguyên hạch, sự thống khổ khi kinh mạch phát triển, một bên trong lòng rất nhanh tính toán vị thần bí nhân này tại sao phải giúp mình, cũng không phải bởi vì mình vừa mới quỳ xuống hần liền cho chỗ tốt lớn như thế này chứ?

Nghĩ tới đây, Lăng Thanh Vân không khỏi có chút hối hận, sớm biết rằng quỳ xuống cũng có chỗ tốt như vậy, vậy thì dập đầu với hần thì sao đây? Từng cái từng cái ý niệm hoang đường hiện lên trong đầu hần, Lăng Thanh Vân cũng tự mình cảm giác được những ý niệm này thực quá buồn cười.

Chỉ là, nói đến cùng vị thần bí nhân kia tại sao phải cho mình nhiều chỗ tốt như thế này chứ? Lăng Thanh Vân lúc này chính mình cũng có thể rõ ràng một ít chuyện, đem hần tới một cái không gian thần bí, dùng thật lớn thần thông cải tạo đan điền nguyên hạch và kinh mạch toàn thân, đây không phải giống như việc Tu La nhân có khả năng làm. Thậm chí có thể nói, cho dù là Tu La nữ vương, Lăng Thanh Vân cũng không tin tưởng nàng ta có thể làm được.

Mà vị thần bí nhân này, hần lại dễ dàng làm được, đây nên là cái thần thông gì a! Nếu như chính mình có thể có được lực lượng lớn mạnh như thế, vậy cả Tu La giới chẳng phải đều nằm rạp xuống dưới chân mình rồi!

Lăng Thanh Vân lắc đầu, cười tự giễu một tiếng, đem ý niệm không phù hợp thực tế này vứt ra khỏi đầu, vừa muốn tiếp tục suy tư, lại đột nhiên ngẩn ngơ.

Lắc đầu! Chính mình tựa hồ có thể động đậy rồi! Ngơ ngác một hồi lâu, Lăng Thanh Vân rốt cuộc cũng phát hiện ra, thân thể của mình tựa hồ đã có thể động rồi, nói cách khác, cải tạo hoàn thành rồi!

Lực lượng mạnh mẽ theo thể nội lưu động, thân thể tựa hồ cũng được tăng cường cực lớn, Lăng Thanh Vân thử đối diện hư không phía trước đánh ra một quyền— Oanh! Một tiếng vang thật lớn, mấy cái khe không gian tối như mực xuất hiện trước khuôn mặt ngọc nhiên của hắn.

“Tiểu gia hỏa, thật là nôn nóng!” Thanh âm trêu trọc bốn phương tám hướng truyền tới, chỉ nghe thần bí nhân kia sách sách nói: “Năm cánh Tu La nhân, không tệ, người vốn là thân thể quá yếu, dưới cường hóa ta cho người, phỏng chừng sau này hẳn là có cơ hội tiến vào cảnh giới tám cánh rồi!”

Lăng Thanh Vân ngơ ngác gơ hai tay lên, vô ý thức nhắc lại:

“Tám đôi cánh? A—!” Hắn hét ầm lên, thanh âm sắc bén tựa hồ đem thần bí nhân kia dọa cho hoảng sợ.

“Kêu cái gì?” Thần bí nhân quát lớn một tiếng: “Tĩnh lại cho lão tử!”

Phảng phất giống như một đạo sét đánh lên đỉnh đầu Lăng Thanh Vân, trong khoảng khắc liền đem hắn đánh thức lại. Lăng Thanh Vân cơ hồ ngây người chốc lát, đột nhiên quỳ trên mặt đất, một bên dập đầu, một bên lớn tiếng nói:

“Đồ nhi Lăng Thanh Vân khấu kiến sư phụ, thỉnh an sư phụ người, tạ ơn người trợ giúp!”

Không thể không nói, Lăng Thanh Vân rất cơ trí, rất thông minh. Cũng chính bởi như thế này, hắn mới có thể xem trọng vị thần bí nhân này.

Thần bí nhân bị động tác của Lăng Thanh Vân làm cho choáng, sửng sốt một hồi lâu, mới tức giận nói:

“Ta thu người làm đồ đệ lúc nào? Đứng lên cho ta, lão tử không cần đồ đệ hầu hạ!”

Lăng Thanh Vân lần này lại là không có nghe lời hắn nói, ngược lại càng thêm cung kính dập đầu ba cái, trên mặt mang theo thần sắc vô cùng cảm kích, lớn tiếng nói:

“Vô luận sư phụ có hay không thu Thanh Vân làm đồ đệ, tại trong lòng Thanh Vân, người chính là sư phụ của ta!”

Nói xong, hắn gơ hai tay dùng lực dụi dụi đôi mắt, nước mắt nói:

“Ngay đến tử quỷ phụ thân ta cũng trước giờ đều không có đối với Thanh Vân tốt như vậy, không nghĩ tới sư phụ cho ta chỗ tốt to lớn như thế, việc đến nước này, Thanh Vân tất nhiên xem người làm sư phụ duy nhất!”

Lúc hắn nói ra những lời này cực kì đại nghĩa凛凛 liệt, tựa hồ chí nghĩa, khiến hắn vô cùng cảm động.

Thần bí nhân không có gì để nói, trầm mặc hồi lâu, mới khẽ thở dài:

“Được rồi, tùy người, tóm lại ta sẽ không thừa nhận người là một đồ đệ— bất quá— niệm tình người coi như còn có tri ân báo đáp, tự lại tặng người một đồ vật vậy!”

Vừa nói, một cây trường côn quang mang kim khí lấp lóe khác thường xuất hiện trong tay Lăng Thanh Vân, đột nhiên xuất hiện khiến cho tay phải Lăng Thanh Vân rung lên, thiếu chút nữa cầm không được cây trường côn kia.

Trường côn rất nặng, phảng phất như lực lượng ngàn quân khiến cho Lăng Thanh Vân nhắc lên cực kì khó khăn, hắn đánh giá một chút, lập tức quỳ xuống lớn tiếng nói:

“Đồ nhi cảm ơn hảo ý của sư phụ! Đến tận hôm nay vẫn không biết tôn danh của sư phụ người, vẫn mong sư phụ cho biết!” Trong mắt của hắn lộ ra cực độ. Thần sắc như khát vọng và tò mò, bốn phía đánh giá tình cảnh không gian chung quanh.

Thần bí nhân cười hắc hắc:

“Tất Hải! Người chưa từng nghe qua? Coi như lão tử chưa nói, người cũng không được đối với người ngoài nhắc tới! Về sự tình của phụ thân người ta cũng là hiểu một chút, mấy người giết chết phụ thân người thực lực rất mạnh, không phải người trước mắt có thể trêu trọc, cho nên, người nên cố gắng tu luyện mới được!”

Lăng Thanh Vân bộ dáng khiêm tốn nghe chỉ giáo, không ngừng gật đầu.

Thần bí nhân dừng lại một chút, bàn tay to vung lên, Lăng Thanh Vân chỉ cảm thấy trước mắt choáng lên một cái, cuối cùng lại ngồi trở lại trên bảo tọa của Sa thành thành chủ!

“Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể tại lúc này vì phụ thân người báo thù, lão tử cũng đi, người phải tu luyện nhiều hơn!” Thanh âm cực nhỏ trực tiếp xuất hiện trong óc hắn.

“Cung tiễn sư phụ!” Lăng Thanh Vân nghe vậy vội vàng quỳ xuống, một hồi lâu, mới đứng lên, cực kì hài lòng quát lên: “Người đâu!”

“Thông báo cho tất cả thành dân và đám binh sĩ của Sa thành, từ ngày hôm nay trở đi, Sa thành bắt đầu đóng cửa, tất cả mọi người không được phép ra khỏi cửa thành, nếu không, giết không tha!”

-o-o-o-

Nhìn núi non khổng lồ trước mắt, Huống Thiên Minh im lặng cười khổ, ngắm nhìn Hồng Quân, lại thấy hắn cũng là vẻ mặt buồn bực đứng nơi đó, thấp giọng mắng:

“Đây là núi non gì? Sao lại dài như thế này!”

329. Chương 24 : Huống Thiên Minh Ôn Nhu

Liếc mắt nhìn Lãnh Diễm Phỉ vẫn im lặng , hắn cười cười nói :

“ Ngọn núi thật dài , nhưng đây cũng là con đường duy nhất đến Tu La thành , nếu là phi hành cũng mất thời gian mấy năm , trừ phi các người có thần thông giống với Tu La nữ vương bệ hạ có lẽ có thể nhảy mất đến nơi !”

Hồng Quân và Huống Thiên Minh nghe Tôn Thiên nói chỉ đứng cười , sau đó chỉ thấy Hồng Quân thân ảnh chợt loé liền biến mất tại chỗ . Chưa được thời gian nửa nén hương sau đã quay lại bên cạnh Huống Thiên Minh

“Tôn Thiên nói đúng , thông qua toà Thiên Sơn này sẽ đến một bình nguyên , Tu La thành dường như là ngự trên đó !” thanh âm Hồng Quân trực tiếp vang lên trong tai Huống Thiên Minh , Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phỉ căn bản là không cách nào nghe thấy , hơn nữa sắc mặt hắn vẫn rất tự nhiên không chút nào có dị trạng

Huống Thiên Minh âm thầm gật đầu , cũng truyền âm nói :

“Chúng ta trực tiếp mang hai người này thuận đi đi chứ ?”

“Trực tiếp mang ... cũng không phải là không thể !” Hồng Quân trầm ngâm sau hồi lâu lắc đầu nói :

“Chỉ là không gian ở Tu La giới này quá mức kiên cố , muốn đột phá không gian cần phải có một lượng lớn thiên địa nguyên khí huống chi là mang thêm hai người đi theo chúng ta , nếu là cứ hấp thu thiên địa nguyên khí nhiều như vậy sẽ bị người khác chú ý ! Chính là quên đi , dù sao chúng ta cũng có trăm năm thời gian , nếu có đến được Tu La thành trước cũng phải đợi , không bằng cứ du sơn ngoạn thủy phiêu diêu tự tại tại !”

Huống Thiên Minh do dự một chút cười hỏi :

“Chuyện tìm kiếm những người đó chúng ta nên làm thế nào ?”

Hồng Quân nói :

“Đợi đến khi gặp Cha chúng ta liền bắt đầu đi tìm , chắc cũng không lâu sẽ tìm được gia gia bọn họ ! Nhanh thôi , có lẽ khi chúng ta đến Tu La thành thì Cha cũng sẽ tới nơi !”

Hắn lại nhìn ngọn núi phía trước , trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu , thở dài nói :

“Chính là không biết ta trợ giúp Cha luân hồi có khiến người tức giận , cũng có làm Cha vì linh ngộ Thiên đạo mà gặp nhiều khó khăn hay không ?”

Huống Thiên Minh lắc đầu không nói gì thêm , Thiên đạo đối với hắn mà nói thật sự quá xa xôi , hắn hôm nay ngay cả chứng không giả cũng không thể đạt tới , sao có thể bàn đến chuyện Thiên đạo này ?

Bắt gặp ánh mắt tò mò của Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phi , hai người ngừng truyền âm , Hồng Quân cười nói :

“Nếu Tôn Thiên đã từng qua nơi này thì phiền người dẫn đường , chúng ta cứ chậm rãi mà phi hành a !”

Tôn Thiên không nói gì thêm liền dẫn đầu bay về phía trước , chỉ thấy một trận mây mù bay phủ sau đó như là tiến vào một không gian khác biệt . Bốn phía đều là những cây đại thụ , Thiên địa nguyên khí dày đặc đến nỗi như kết lại thành chất lỏng khiến cho người ta có cảm giác cực kì thoải mái

Hồng ! Lãnh Diễm Phi vẻ mặt mê mang nhìn bốn phía hốt nhiên rộng to lên , một bàn tay khổng lồ từ phía dưới chồm lên trong nháy mắt đập nằng từ trên không rơi xuống , hộc máu hôn mê

Hồng Quân kinh hãi , vừa rồi chính là do đang suy nghĩ về chuyện Thiên đạo hơn nữa Tôn Thiên đối với nơi đây đã có quen thuộc cho nên cũng không phóng thần thức điều tra . Không có nghĩ tới nơi này lại có nguy hiểm , thấy vậy thân ảnh chớp động muốn cứu Lãnh Diễm Phi trở về

Nhưng Huống Thiên Minh sớm đã ôm Lãnh Diễm Phi vào trong lòng đứng trước mặt Hồng Quân . Hồng Quân cười lắc đầu thân ảnh lại loé lên , một quyền chưởng loé lên đánh về phía một quái thú thật lớn . Lúc này Tôn Thiên cả kinh kêu lên :

“Cẩn thận , Hổ động thú này có thể so với cao thủ bảy cánh đỉnh cấp !”

Chỉ thấy Hổ động thú hiện lên với ba cái đầu cực lớn , thân hình cao hơn mười trượng . Sáu con mắt thấy Hồng Quân đánh tới liền ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng , một quang chưởng hình bàn tay điên cuồng vỗ tới hướng Hồng Quân

Một mùi rất khó chịu theo sau ma chưởng phả vào mũi mọi người , khó ngửi cùng cực khiến cho Hồng Quân phải nhíu mày . Thấy ma chưởng thật lớn kia đánh úp lại Hồng Quân không sợ hãi chút nào thân ảnh đột nhiên phát ra hàng vạn đạo kim quang , hét lên một tiếng , hai tay chập lại cũng hình thành nên một quyền chưởng rất lớn , từng đạo Thiên đại nguyên khí bị hư ảnh kia hấp thu chưa đến một lúc quyền ảnh của Hồng Quân đã ngưng tụ lại thành một nắm tay như thực chất

Oanh ! Tôn Thiên mặt tái xanh cứng lưỡi quan sát thân thể Hồng Quân loé ra kim quang , không nhìn được trong lòng thầm rên rỉ . Chỉ thấy huyết nhục trước mặt hắn huyết nhục như nhảy múa , một thứ chất lỏng nhầy nhụa nồng nặc mùi xú uế đổ lên đầu Tôn Thiên Mà Hồng Quân lúc này đã tỉnh táo lui trở lại bên cạnh Huống Thiên Minh , một đạo kim quang bình chưởng xuất hiện trước mặt hai người tiếp theo là một đoàn huyết thể nổ tung nát thành tương

Một quyền , Hồng Quân chỉ sử dụng có một quyền liền có thể đánh Hổ động thú có thể so với Tu La bảy cánh thành huyết tương . Tôn Thiên thấy vậy sắc mặt đại biến , ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn Hồng Quân . Lúc trước Hồng Quân đánh lui Tu La nữ vương cũng không thể khiến Tôn Thiên sinh ra sợ hãi như vậy , dù sao hai người cũng không có chính thức động thủ , cũng có thể nói là chưa có cơ hội thể hiện thực lực khiến cho Tôn Thiên sợ hãi

Mà thân thể quá mức to lớn của Hổ động thú người bình thường không thể dễ dàng mà thương tổn , vô luận là chạm tới nơi nào cũng cứng rắn chí cực . Cho dù là mặt trời cũng không thể đốt cháy được da thịt của nó , nhất là thiết chưởng càng làm cho người khác sinh ra sợ hãi trong lòng . Hồng Quân có thể giết chết Hổ động thú tất nhiên sẽ khiến Tôn Thiên sinh ra kinh hãi thật lớn

Huống Thiên Minh hai tay ôm Lãnh Diễm Phi , sắc mặt vẫn lạnh như băng nhìn chằm chằm phía trước . Một tay vươn ra chụp lấy một viên nội đan đen nhánh to bằng nắm tay , đó chính là nội đan của Hổ động thú

Tôn Thiên mở to hai mắt thấy khuôn mặt của Huống Thiên Minh lúc này mà phát lạnh , viên nội đan to bằng nắm tay này ngưng tụ ít nhất ... mười ngàn năm tu vi của quái thú liền bị hấn bóp nát bấy , biến thành một đoàn bụi phấn hoà vào trong gió

“A...” Hồng Quân thấy vậy đột nhiên kêu to , nhăn mặt mắng :

“Nội đan là nguyên liệu luyện khí cực phẩm lại bị người huỷ đi rồi , oa oa , Thiên Minh người thật giỏi a , chính là không biết quý tài vật a !”

Hồng Quân rất buồn bực nhìn đám bụi phấn đang phiêu phù trong gió , hận không thể dùng đại thần thông thu lại , phải biết rằng nó chính là nguyên liệu cực phẩm để luyện chế Thiên tôn linh bảo a ! Nghĩ đến viên nội đan mười ngàn năm tu vi cứ thế mà bị huỷ Hồng Quân lại thấy cay cay mũi

Huống Thiên Minh lạnh lùng liếc mắt nhìn Hồng Quân , không nói gì thêm ngược lại cúi đầu ôn nhu nhìn Lãnh Diễm Phi trong lòng ngực , nhẹ giọng hỏi :

“Chỗ nào không thoải mái ?”

Lãnh Diễm Phi chưa lần nào cảm nhận qua loại tình cảm này , từ khi đi cùng bọn Huống Thiên Minh nàng một mực ý nhị thể hiện tình cảm nhưng Huống Thiên Minh cũng là thủy chung đều lạnh như băng , không để ý tới thái độ đó đã từng khiến cho Lãnh Diễm Phi khổ sở . Hôm nay không có nghĩ đến vì bị thương mà Huống Thiên Minh lại lộ ra bộ dáng ôn nhu như vậy , cho nên Lãnh Diễm Phi dùng sức nhìn Huống Thiên Minh lại thoáng liếc qua Hồng Quân trong mắt lộ ra thần sắc khó tin ngẩn mặt ra

Thấy Lãnh Diễm Phi ngẩn ra , Huống Thiên Minh tay chân rời lên lo lắng nhìn Hồng Quân , cũng quên không dùng thần thức tra xét xem Lãnh Diễm Phi thương thế ra sao đã lớn tiếng nói :

“Tiểu Quân , Tiểu quân , mau đến xem Lãnh Diễm Phi nàng ta như thế nào lại ngất đi !”

Hồng Quân chưa kịp cúi hấn huỷ diệt nội đan quái thú , nghe hấn gọi thất thanh không nhận được trọn mắt trắng dã nói :

“Người cấp cho nàng ta nhiều năng lượng như vậy sợ rằng khi tỉnh lại sẽ rất nhanh tiến vào cảnh giới năm đôi cánh rồi , như thế nào còn có chuyện gì chứ ? Yên tâm đi , nàng ta chỉ là bị người đột nhiên quan tâm mà quá cảm động đó thôi , một lúc sau sẽ tốt thôi !”

Vừa rồi Huống Thiên Minh thấy Lãnh Diễm Phi bị thương lực lượng trong cơ thể điên cuồng đưa vào trong người Lãnh Diễm Phi cố ý giúp nàng chữa thương . Cũng không biết nhiều ít thế nào nhưng Hồng Quân một bên xem bộ dáng hấn như vậy , nghĩ ngày thường tên này luôn làm mặt lạnh lùng liền không nhận được tức giận mắng :

“Lãnh Diễm Phi vốn đã rất thích người vậy mà ngày thường xú tiểu tử người lại làm bộ lạnh lùng không để ý tới nàng ta , hôm nay đột nhiên lại thay đổi , nếu đổi lại là ai khác cũng bị người làm cho ...”

Đang nói , Lãnh Diễm Phi đã tỉnh lại cũng vừa vặn nghe được lời Hồng Quân nói lại nhìn Huống Thiên Minh thần sắc lo lắng thì mặt đỏ bừng thẹn thùng lại rúc vào lòng ngực Huống Thiên Minh

Huống Thiên Minh ôm Lãnh Diễm Phi đang cười khúc khích vào trong lòng cảm giác như cơ thể nóng bừng , trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác thật hạnh phúc . Một trận gió nhẹ thoảng qua đường như mang theo mùi thơm ngát đầy trời khiến cho tâm tình hấn đại hảo

Bỗng dưng Hồng Quân thanh âm trầm thấp nói :

“Thiên Mông sư phó , Thiên Minh rốt cục cũng đã tìm được nữ tử của hấn rồi , nhi tử của ngài hấn sẽ không cô độc nữa !”

Thanh âm sâu kín truyền khắp bốn phương tám hướng , sắc mặt Huống Thiên Minh cũng kích động và ưu thương thì thào nói :

“Cha , người yên tâm đi Thiên Minh nhất định chắn chắn lại Tu La giới , để cho Tu La tộc chúng ta vĩnh viễn không để Đế Thích Thiên khi dễ nữa !”

Phảng phất như nghe thấy hai người nói , trên bầu trời đột nhiên nổi lên một đám bạch vân , trên đó ẩn ẩn truyền đến những âm thanh như giọng nói , khiến cho hai người một trận kích động

Nhìn bộ dạng kích động vô cùng của hai người , Tôn Thiên về mặt tò mò nói :

“Rốt cục thì các người là ai ? Chấn chỉnh Tu La giới ? Thật là mạnh miệng quá a !”

Hai người nhìn nhau đồng thời mắng :

“Câm miệng , xú hầu tử này biết rõ trong Thiên sơn có nguy hiểm cũng không nói sớm , đá chết người !”

Hai đại cước trong nháy mắt đá vào ngực Tôn Thiên , một trái một phải , chỉ thấy phía xa vang lại tiếng kêu thảm thiết và tiếng chữ rửa không ngừng vang lên !

330. Chương 25 : Đi Trước Tu La Thành

Chỉ thấy thân ảnh kia có mái tóc dài bay bay , đôi mắt ẩn chứa lưỡng đạo tinh quang tản ra khiến cho người khác không dám trực tiếp nhìn . Mà trên người trường bào màu trắng tản ra quang mang ấm áp lại khiến cho người ta có cảm giác muốn tiếp cận hẳn . Loại cảm giác này khiến cho người ta vừa sùng bái lại không muốn tiếp cận cực kì mâu thuẫn , giống như bảo thạch phát ra ánh sáng rất đặc biệt vậy

Thực vật bốn phía phảng phất như tràn đầy sức sống , chỉ thấy cỏ thụ rung rinh cành lá , phía kia cành trúc lắt phất lay động , cây cỏ cố gắng tản ra một mùi thơm ngát đặc biệt của chính nó tựa hồ hoan nghênh một cái gì đó . Sơn , thủy cũng tản ra một cỗ khí tức tựa hồ vạn vật trong cả Thiên địa lúc đó sống lại , một trận khoái cảm truyền vào trong lòng người xem

Tần Vũ chậm rãi mở mắt cảm thụ bốn phương tám hướng truyền đến khí tức gần gũi , trong lòng hẳn cao hứng , tự nhiên chi đạo a , đây mới là cực hạn của tự nhiên chi đạo , cùng với thiên địa vạn vật cấu thông , cùng với cây cỏ trao đổi !

Từng đạo trải nghiệm kiếp trước và kiếp này cùng chảy trong đan điền , giống như nước suối chảy vào ruộng khô vậy , làm dịu Tần Vũ , khiến cho hẳn không nhận được nở ra nụ cười thoả mãn . Vừa phúc hậu lại tràn ngập sinh khí từ trên người hẳn truyền đến

Tình Nhi , Mục Thiên và Cam Vân ba người lúc này sớm đã tỉnh lại đồng thời tiếng kinh hô từ cái miệng nhỏ nhắn của Tình Nhi phát ra , Mục Thiên và Cam Vân cũng sung sướng cực độ cười to , chẳng mấy chốc trong cốc rộ lên tiếng cười

Tần Vũ im lặng quay đầu nhìn về phía ba người trong lòng cũng vui sướng không thôi , yên lặng rồi lại sung sướng , chỉ thấy tâm thần hẳn đột nhiên tăng trưởng cực nhanh trong nháy mắt đã khôi phục lại trạng thái tâm cảnh của chưởng khống giả

Phất tay một cái , một đạo linh khí giống như có linh tính rơi vào tay hẳn . Hỗn Độn khí vốn cao ngạo lúc này đã dịu đi rất nhiều , mặc dù không thể hoàn toàn điều khiển nhưng cũng không khó hấp thu như trước

Sưu ! Tần Vũ trong lòng vừa động thân thể đã xuất hiện trước mặt ba người khiến ba người đang cười khúc khích sợ hãi nhảy dựng lên , xuyên qua không gian ! Trong một sát na , thân thể Tần Vũ đã phá vỡ không gian , xuyên qua về số không gian một lần nữa xuất hiện trong không gian trước mặt ba người

“Ha ha ...” Tần Vũ cười to , đây là cảnh giới chưởng khống giả , tựa hồ so với chưởng khống giả còn mạnh hơn một chút ! Cùng với Hồng Quân trao đổi một phen , Tần Vũ rốt cục cũng một lần nữa đạt tới cảnh giới chưởng khống giả . Hồng Quân đem tất cả kinh nghiệm bản thân không hề giữ lại chút nào nói cho cha , mà Tần Vũ cũng đã đưa linh ngộ tự nhiên chi đạo bản thân trao cho Hồng Quân . Hồng Quân đã nói một cách cơ bản về Thiên đạo của Thiên Môn , mặc dù Tần Vũ không cách nào từ trong đó lĩnh xuất ra cái gì nhưng chỉ cần đã có căn bản thì làm sao có thể ngăn cản nó phát ra ?

“Vũ ca ca , huynh dọa chúng ta !” Thanh âm mềm mại từ một bên truyền đến , đúng là thanh âm của Tình Nhi , chỉ thấy đằng sau lưng nàng lúc này đã hiện lên một đôi cánh màu phấn hồng , khuôn mặt tươi cười tràn đầy vẻ hơn hớn , đôi nhũ đào trắng nõn nay đã đầy đặn , đôi mắt hấp háy có chút tức giận

Mục Thiên và Cam Vân ở phía sau quỳ xuống hô lớn :

“Đa tạ đại nhân cho hai người thuộc hạ đề tăng cảnh giới , công lực tiến nhanh , đã có thể biết đại nhân đã xuất lực !”

Chỉ thấy sau lưng hai người nay mọc thêm một đôi cánh nhỏ màu trắng , so với đôi cánh dài mấy thước rộng thùng thình trước đây thì thoát nhìn thuận mắt hơn nhiều lắm . Tần Vũ cười phóng thần thức đảo qua ba người chỉ thấy trong thân thể ba người một kinh mạch rộng lớn nổi thẳng vào trong đan điền , Thiên địa linh khí rất nhanh chảy vào trong người , trực tiếp tiến nhập đan điền . Mà trong đan điền , nguyên hạch của ba người dường như đã biến thành trong suốt , bốn phía nguyên hạch , bốn khoả nguyên đan do tự nhiên lực hình thành cũng tản ra quang mang , phảng phất như bảo hộ cho nguyên hạch trung tâm . Mỗi khi một đạo Thiên địa nguyên khí chảy qua nguyên đan kia liền tản ra một lực lượng tràn ngập sinh cơ tiến vào trong nguyên hạch , mà nguyên hạch sau đó rất nhanh chuyển đổi Thiên địa nguyên khí hoá thành tự thân lực lượng của ba người

Tần Vũ ha ha cười , trong con ngươi lộ ra thần sắc sủng nịch làm bộ mặt hề nhìn Tình Nhi , vuốt đầu nàng nói :

“Tình Nhi của chúng ta đã lớn rồi a , loại ... phong tình này còn thanh thuần hơn Tu La nữ vương nhiều lắm , sau này không biết có bao nhiêu thanh niên bám theo muội nữa !”

Mục Thiên cũng vui vẻ nhìn Tình Nhi , ứng nói :

“Đại nhân nói đúng , tiểu Tình Nhi càng ngày càng xinh đẹp , sau này sợ rằng chỉ cần nàng ta nở nụ cười định nhân của chúng ta sẽ giảm bớt đi nhiều a !”

Tình Nhi lườm Mục Thiên một cái rồi nũng nịu nhìn Tần Vũ nói :

“Tình Nhi không lấy chồng , Tình Nhi cả đời này sẽ đi theo vũ ca ca !”

Tần Vũ mỉm cười , lắc đầu nói :

“Có thể không được , đợi cho tu vi các ngươi cao một chút , ta tìm được người thân đã thất lạc Vũ ca ca sẽ mang các ngươi tới một thế giới khác , nơi đó còn có rất nhiều người trẻ tuổi vĩ đại nữa , đến lúc đó Vũ ca ca sẽ chuẩn bị cho muội một lễ thành thân thật chu đáo !”

Tần Vũ hí mắt nghĩ tới đệ tử Tần gia vĩ đại , nghĩ đến lúc đó nhất định phải tìm một đệ tử trẻ tuổi vĩ đại mới có thể xứng đáng với tiểu muội muội này a !

Nghe Tần Vũ nói như vậy , Tình Nhi không nhịn được mân mê cái miệng nhỏ nhắn chẳng biết nghĩ cái gì lẳng lặng đứng một bên suy nghĩ

Mà Cam Vân và Mục Thiên còn lại thì cười hì hì cảm nhận tân lực lượng trong bản thể , loại này cùng với lực lượng của Thiên nhân không giống , còn bá đạo hơn nhiều lắm . Tựa hồ không phải là đẳng cấp của một người bình thường , lực lượng tự nhiên tràn ngập khắp thân thể , hai người hét dài tiếng kêu tràn ngập sự sung sướng

Tần Vũ cũng không để ý đến Tình Nhi nghĩ gì , cười nói với hai người :

“Hôm nay tu vi các ngươi đã tiến nhanh , Mục Thiên sợ rằng đã mạnh hơn cả bảy cánh , mà Tình Nhi và Cam Vân cũng đã có thể so sánh với cao thủ sáu cảnh rồi !”

Hai người mừng rỡ lại thành tâm cảm tạ , Mục Thiên tò mò hỏi :

“Đại nhân vẫn thường nhắc đến một thế giới khác , không biết cái ... không gian kia so với không gian Thiên nhân chúng ta có gì khác nhau ?”

Tần Vũ ha ha cười , ánh mắt lộ ra thần sắc nhớ nhung nói :

“Tất nhiên là không giống , cái ... không gian kia người mạnh nhiều như rừng , mặc dù Thiên giới các ngươi cao thủ cũng có nhưng so với nơi đó còn kém xa , chỉ là ta còn không rõ ràng lắm vì sao tại không gian này cao thủ lại không nhiều . Nhưng là trong cả vũ trụ thì không gian này là cao cấp nhất, điểm này khiến ta nghi hoặc bấy lâu !”

Nghĩ đến Thần giới trong Nhân giới , cấp bậc Thần vương , cấp bậc Thiên tôn cao thủ Tần Vũ ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc . Tới cùng là vì sao Thiên giới và Tu La giới lại là không gian cao cấp nhất trong vũ trụ ?

Nói đến điều này ba người nghe tất nhiên là không rõ , ba người tại Thiên giới cũng chỉ là một tiểu nhân vật , như thế nào có thể nghe nói đến những điều như vậy

Thấy ba người á khẩu không nói được gì , Tần Vũ thất vọng lắc lắc đầu gặt bỏ suy nghĩ , dù sao bản thân hôm nay đã khôi phục lại cảnh giới chưởng khống giả , sau này chỉ cần có thời gian thì công lực sớm sẽ khôi phục như trước

Đã tiến vào tự nhiên chi đạo , cảnh giới Tần Vũ cứ thế mà tăng lên đạt tới cảnh giới chưởng khống giả . Tuy nhiên dù sao thì thời gian tu luyện kiếp này quá ngắn , muốn hoàn toàn khôi phục lại tu vi kiếp trước còn phải trải qua một phen khổ tu mới có thể đạt tới cho nên Tần Vũ hôm nay cảnh giới tuy là chưởng khống giả nhưng ngay cả cao thủ cấp Thần vương cũng không thể so sánh . Hay chính là trong Thiên giới khó khăn lắm mới có thể đánh ngang ngửa với tám cánh hạ cấp

“Đại nhân , kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu ?” trầm mặc một chút , Mục Thiên cười nhìn về phía Tần Vũ hỏi :

“Trở lại Bích thành sao ? Hay là trực tiếp đi tới Tu La thành ?”

Tần Vũ suy nghĩ một lát nghĩ đến kế hoạch Hồng Quân dùng thần thức trao đổi , cười nói :

“Từ bây giờ đến lúc Tu La chỉ bảo xuất thế chỉ còn có thời gian một trăm năm , chúng ta chính là không nên trở lại Bích thành rồi , dù sao nơi đó bất quá cũng xem như là chỉ nghỉ ngơi một chút mà thôi , công lực của mọi người hôm nay cũng đã ít nhiều có tiến bộ cũng không cần quay lại đó . Từ đây đến Tu La thành cũng phải mất thời gian mấy năm , chúng ta liền lên đường , trên đường sẽ lại nghỉ ngơi a !”

Mục Thiên gật đầu , nói :

“Ta và Cam Vân đi trước mở đường !” Vừa nói vừa nhìn Cam Vân , thân ảnh chợt loé hai người nháy mắt đã phiêu phù trên không trung , cánh sau lưng căn bản không cần phiên động , sau khi công lực tiến nhanh bọn họ cũng không cần năng lượng của cánh nữa . Tuy nhiên , hai người sau khi bay lên bị lay động một chút mới có thể ổn định lại , lực lượng gia tăng nhiều hiển thân thể không quen , hai người nở nụ cười chợt tăng tốc bay rất nhanh về phía trước , hướng đó đúng là đến Tu La thành

Tần Vũ liếc mắt nhìn Tình Nhi , cười nói :

“Chúng ta đi !”

Nói xong một đạo năng lượng vô cùng ôn nhu nâng Tình Nhi lên , hai người dừng lại trên không một chút nhất thời hoá thành một đạo quang ảnh bám sát Mục Thiên và Cam Vân

Mà lúc này , tại một đỉnh núi bên ngoài Tu La thành , Đế Thích Thiên , hoàng giả Thiên nhân tộc giờ phút này về mặt phần nộ rít gào . Trước mặt hắn là một người tướng mạo quỷ dị chí cực , một thanh niên nam tử cao lớn tóc dài

331. Chương 26 : Tát Hải

“Tát Hải , cái tên hỗn đản này , lúc trước ta và Thiên Mông liên thủ bức lui được người trả lại sự yên bình cho Thiên giới và Tu La giới , nhưng mà người bây giờ lại phản bội lại lời thề khi trước !”

Thanh niên anh tuấn tà dị kia cũng là người là Lăng Thanh Vân vừa mới bái làm sư phụ , thật sự làm cho người ta kinh ngạc chí cực , chỉ thấy hắn vẫn nở ra nụ cười tà dị , khoát tay cắt đứt lời oán trách của Đế Thích Thiên , thần nhiên nói :

“Thiên Mông đã chết , hôm nay chỉ còn mình Đế Thích Thiên người tại sao ta phải một mình bề quan tại không gian kì dị kia chứ , chẳng lẽ bằng vào sức Đế Thích Thiên người lại có thể bức ta chạy sao ?”

Đế Thích Thiên tức giận lệ quang trong mắt loé lên muốn ra tay nhưng lập tức nghĩ đến cái gì đó đột nhiên thu chưởng , mắng :

“Chẳng lẽ công pháp của người đã thành ư ? Điều này không có khả năng , trong Thiên giới và Tu La giới ngoại trừ tổ tiên chúng ta lưu lại công pháp này căn bản không có công pháp có thể ở chỗ này tu luyện . Bởi vì Thiên địa nguyên khí đặc thù , những người các người nhất định không cách nào lĩnh ngộ Thiên đạo đến tột cùng !”

Tát Hải phiết phiết miệng khinh thường liếc mắt có chút tức giận , mỉm cười nói :

“Chẳng lẽ nói Thiên đạo chính là cùng cực của tu luyện hay sao ? Tổ tông , hừ , nếu tổ tông có cái gì tác dụng vì sao nhiều Đế quân như vậy mà cũng không thể lĩnh ngộ nổi trọn vẹn một tầng , còn nói đến là thành ‘Thiên’ chí cao vô thượng nữa ?”

“Đó là bởi vì công pháp này phải dần dần hoàn thiện , một ngày nào đó sẽ có Đế Quân tu luyện thành ‘Thiên’ !” Đế Thích Thiên cường biện nói , trên mặt lộ ra sự phẫn nộ bị người ta hạ nhục

“Hừ ! đừng nói về thành tựu của người với ta , Đế Thích Thiên , khi ta xuất đạo người vẫn còn là một vương tử vô văn thô , hôm nay dù người có lãnh ngộ được một bộ phận Thiên đạo đối với ta cũng chẳng có uy hiếp gì !” Tát Hải sắc mặt trầm xuống , lúc trước không phải Thiên Môn và Đế Thích Thiên hai người nắm giữ một phần Thiên đạo cùng liên thủ bức lui được hắn nếu không thì trong Thiên giới và Tu La giới này còn ai có thể là đối thủ của hắn nữa ?

Đế Thích Thiên sắc mặt cũng khó coi chí cực , hừ nhẹ nói :

“Đừng tưởng rằng người có thể câu thông với một không gian khác đã là giỏi , mặc dù ta không cách nào đánh bại người nhưng người cũng không thể làm gì được ta , Tát Hải , nếu người dám chọc giận ta ta cũng không ngại bỏ đi Thiên đạo mà huỷ diệt người !” Vừa nói tay hắn xuất hiện một quang cầu chỉ có một phần ba , giống như tinh cầu bị chém ngang , quang cầu lúc này cũng không thể gọi là cầu được nữa rồi , có thể gọi là nguyệt nha

Thấy Đế Thích Thiên trong tay hiện lên gì đó , Tát Hải sắc mặt đại biến , chỉ thấy nguyệt nha xuất hiện trong tay Đế Thích Thiên thì một cỗ uy áp khôn cùng từ bốn phương tám hướng bay đến . Bầu trời đột nhiên tối sầm , từng đạo sét loé lên trong nguyệt nha khiến cho người ta có cảm giác sùng bái , đây là một bộ phận Thiên đạo !

Tát Hải sắc mặt lạnh như băng , nghiêng từng chữ nói :

“Đây là Thiên đạo a ? Không thể tưởng tượng được ngàn năm thời gian Thiên đạo của Đế Thích Thiên người cũng không có chút tiến bộ , xem ra thành tựu của người cũng có giới hạn rồi !”

Đế Thích Thiên sau khi xuất ra Thiên đạo nhất thời sắc mặt như không có dao động , bình tĩnh đáp :

“Vô luận là có hay không có tiến bộ , muốn cùng người đồng quy vu tận ta luôn có rất nhiều phương pháp , ví như tình nguyện bỏ Thiên đạo này cùng người đại chiến một hồi , người còn nói nữa ?”

Tát Hải sừng sốt tức giận nhìn Đế Thích Thiên , mười đôi cánh sau lưng điên cuồng phách động , mười đôi cánh , đây là loại tu vi gì a

“Hảo Hảo Hảo ! Đế Thích Thiên , bất quá lão tử ta cũng tình nguyện bỏ qua tu vi hoàng giai cùng người đồng quy vu tận , dù sao bất quá cái ... tiểu nha đầu kia cuối cùng lại chiếm tiện nghi mà thôi , Thiên giới người về sau cũng không thể an bình !”

Đế Thích Thiên càng cười như điên , đôi mắt loé lên quang mang điên dại , lớn tiếng nói :

“Nàng ? Không có khả năng , nàng chỉ là một hoàng giai nho nhỏ , mặc dù các người đều là hoàng giai nhưng đối với Thiên đạo các người căn bản không có lĩnh ngộ , căn bản không biết hoàng giai chính thức là cái gì , tất nhiên các người chỉ là ngụy hoàng giai mà thôi , chỉ có ta có Thiên đạo có thể dễ dàng giết chết các người !”

“Thật vậy sao ? Nếu người cố ý ngăn cản ta vật ta chỉ còn cách khai mở không gian của ta đưa người tiến vào , để xem lúc đó Thiên đạo của người còn có thể phát huy tác dụng !” Tát Hải sắc mặt âm trầm , cười nói :

“Ta vốn không có ác ý tuy nhiên bệ quan đã lâu chỉ là muốn thay đổi không khí mà thôi , không nghĩ Đế Thích Thiên người lại muốn đuổi cùng giết tận như vậy , chúng ta đồng quy vu tận đi a !”

Đế Thích Thiên trầm ngâm , ánh mắt loé lên hàn quang nhìn chằm chằm Tát Hải , do dự một chút hỏi :

“Người nói người chỉ là muốn thay đổi không khí , không phải là đoạt lấy Tu La tộc chí bảo ?”

Đối với Tu La tộc chí bảo , Đế Thích Thiên coi là mấu chốt để có thể nắm trong tay Tu La giới , bất kể là ai cũng không thể buông tha , cẩn thận để phòng nhìn Tát Hải Đế Thích Thiên kiềm chế nói :

“Người không tham dự vào việc cướp lấy chí bảo ? Cũng không ngăn cản ta đoạt chí bảo ?”

Lông mày Tát Hải bay bay trong gió đột nhiên tức giận mắng to :

“Đế Thích Thiên người là tên đại hỗn đản , nắm trong tay cả Thiên giới còn chưa hài lòng lại còn muốn nắm cả Tu La giới nữa , lão tử cần phá cái đồ vật kia làm gì ? Công pháp ta tu luyện cũng không phải Tu La công pháp , cho dù có thể đoạt được thì như thế nào có thể hấp thu ?”

“Khó trách người nằng nặc làm khó ta , kiểm chân ta ở chỗ này , nguyên lai là thế bất quá là bởi vì người sợ ta cướp đoạt đồ của người . Nếu người không tin ta , vậy được rồi , chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận !” Vừa nói Tát Hải trên người bính phát ra quang mang chói mắt mãnh liệt gắt gao nhìn Đế Thích Thiên

“Sao ! Không thể không thể ! Đây , Tát Hải tiền bối ...” Đế Thích Thiên nghe Tát Hải nộ ngôn trong lòng nhất thời trùng xuống cười hét lớn :

“Ta như thế nào lại vô duyên vô cớ gây khó khăn cho Tát Hải tiền bối nữa , nếu tiền bối đã nói như thế bỗng nhiên tin tưởng , cũng không muốn làm khó người nữa , hắc hắc , ta tin Tát Hải tiền bối chỉ là do bệ quan ngàn năm có chút không thoải mái mới ra ngoài thay đổi không khí !”

Tát Hải trợn mắt , nở nụ cười tà đạo :

“Người tin tưởng ta sao ? Người khẳng định là tin tưởng lão già này ?”

“Ta tin tưởng , tin tưởng tiền bối , hắc hắc !” Đế Thích Thiên càng khẳng định lần này đến cũng không phải là làm khó Tát Hải , vẻ mặt thành khẩn nói :

“Tát Hải tiền bối nếu là muốn thay đổi không khí không bằng đến Thiên giới của ta đi a , nơi đó ta sẽ phân phó thuộc hạ hầu hạ ngài chu đáo !”

Tát Hải lắc đầu , không tức giận mắng :

“Thiên giới các người ? Nơi đó cô mỹ nữ sao ? Không có ? Ta đi làm gì , người đi tìm Tu La chí bảo của người , ta đi thay đổi không khí chẳng có quan hệ . Tốt lắm , nhiều lời cũng vô ích , ta liền đi tới Tu La thành một chuyến , cũng nhân tiện thăm dò xem tiểu cô nương kia tu vi bây giờ ra sao rồi , nói gì thì nói cũng là nữ vương Tu La tộc , nếu tu vi quá thấp thì làm mất thể diện Tu La tộc nhân chúng ta rồi !” Nói cũng không để ý đến sắc mặt của Đế Thích Thiên thân ảnh đột nhiên biến mất

Đế Thích Thiên cười nhìn Tát Hải rời đi đứng trên đỉnh núi rất lâu sau trên mặt mới nở ra nụ cười âm trầm , tự nhủ :

“Hừ , cho dù người có muốn cùng ta tranh đoạt Tu La chí bảo cũng không thể thuận lợi mà mang đi , bởi vì ta đã chuẩn bị rất lâu ... rất lâu a !”

Nói xong bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện tám đạo thân ảnh dẫn đầu là một nam tử thân hình bồ hỏa khí . Đế Thích Thiên chấp tay đứng im , mái tóc theo gió mà bay bay , thấp giọng nói :

“Hoả Dực , các người rốt cục đã tới , tất cả chuẩn bị thế nào rồi ?”

Người đến đứng là một trong Thiên giới bát đại Thiên vương , chỉ thấy Hoả Dực đột nhiên quỳ xuống phía sau Đế Thích Thiên lớn tiếng đáp :

“Khải bẩm chủ thượng đại trận đã bố trí xong , thiết lập đúng như trận pháp mà chủ thượng đã từ Thiên đạo lĩnh ngộ !”

Đế Thích Thiên thầm nở nụ cười tán dương nói :

“Lần này các người làm tốt lắm , ta rất hài lòng , đợi khi đoạt được bảo bối rồi nhất định sẽ trọng thưởng cho các người !”

Tám người đồng thời quỳ xuống , đồng thanh hô :

“Đa tạ chủ thượng !”

Đế Thích Thiên cười lớn , thân ảnh bỗng nhiên biến mất trước mặt mọi người , một thanh âm từ xa xa truyền vào trong tai mấy người :

“Tần Vũ sắp tới nơi này , các người không cần ngăn cản hắn !”

Tám người cùng gật đầu nhìn về phía Đế Thích Thiên rồi đi trên mặt lộ ra thần sắc cung kính

Xa xa một đạo thân ảnh nhìn Đế Thích Thiên rời đi , đứng sừng sững trên đỉnh núi trong miệng phát ra điệu cười quái dị :

“Đế Thích Thiên à Đế Thích Thiên , Tất Hải ta không tham dự vào chuyện cướp đoạt chí bảo Tu La tộc của các người nhưng mà ta phong ấn nó một ngàn năm , cuối cùng thì sao ? Ha ha ... bất quá ta sẽ huỷ diệt nó trước , nếu không huỷ được thì dùng thần thông tiếp tục phong ấn nó ! Lăng Phá Thiên , hừ , tiểu nha đầu Trạc Nghiên này còn tưởng rằng cấm chế đó do cha nó sáng lập , không biết rằng tất cả đều là do một tay Tất Hải ta đăng sau thao túng ! Tu La tộc nữ vương bệ hạ có thể thế nào ?”

Nam tử này đúng là là Tất Hải , chỉ thấy hắn đứng trên đỉnh núi sắc mặt âm trầm tự nhủ :

“Tất Hải ta lúc trước sáng tạo ra Vân vô cực đại pháp tự hình thành không gian , lại bị Thiên Mông lão quỷ cùng với Đế Thích Thiên lấy lý do ảnh hưởng đến sự ổn định không gian của Tu La giới và Thiên giới liền bức ta thoái ẩn một ngàn năm . Hôm nay , Thiên Mông mặc dù người đã chết nhưng là ta có cảm giác có hai người tuổi trẻ kế thừa người tất cả , vậy để chờ ta đối phó với Đế Thích Thiên sau đó trở lại bồi tiếp bọn họ a !”

Thân ảnh hắn đột nhiên biến mất cứ như là chưa từng xuất hiện tại đây vậy , một trận gió núi thổi tới , thổi bay cả khí tức một âm mưu , cả bầu trời là một mảng âm u

332. Chương 27 : Bạch Viên

Sau khi dùng thần thức cùng Tần Vũ trao đổi qua, Hồng Quân liền thường xuyên trải nghiệm tự nhiên lực xung quanh, tràn ngập sinh cơ trong nguyên khí, làm cho Hồng Quân cũng tham khảo rất nhiều, theo ngày tháng, một khi Hồng Quân có thể kết hợp các linh ngộ từ tự nhiên để liên lạc với tự nhiên thì có thể tìm được một lực lượng quyết định có nhiều tầng bậc

Ma loại này giống như lực lượng sinh mệnh nữ thần từ mẫu thân Khương Lập, bị Hồng Quân gọi là sinh mệnh nguyên khí, trong đó có một phần khác biệt, dù sao thì Tu La giới cao hơn Tần Mộng không gian, loại này sinh mệnh nguyên khí còn hơn mẫu thân Khương Lập ở chỗ hóa hủ hủ vi có sinh mệnh lực mạnh hơn rất nhiều, có càng nhiều chỗ kỳ diệu còn chờ Hồng Quân cùng Tần Vũ tìm hiểu rõ ràng

Hồng Quân đã có chủ ý, một khi cùng Tần Vũ trở lại Tần Mộng không gian, liền mạng sinh mệnh nguyên khí toàn bộ tặng cho mẫu thân, làm cho tu vi mẫu thân có thể tăng lên một tầng

Nghĩ đến mẫu thân Khương Lập, Hồng Quân trong lòng nổi lên nhàn nhạt ảm áp, lúc trước ca ca Tần Tư thiên tư quá cao, có được công pháp quả thực giống như dùng hỏa tiễn phi thăng, hơn nữa ca ca thân mình rất thông minh lanh lợi, rất được các trưởng bối quan tâm, nhưng mà các trưởng bối rõ ràng chỉ chủ yếu chú ý tới Tần Tư. Chỉ có Khương Lập không thiên vị, đối này đứa nhỏ của mình thì dành cho nhiều tình cảm, cũng khiến cho Hồng Quân lúc sao đạo hạnh thành tựu đối với người thân thì đều rất chú ý. Chẳng qua nói chung, nam nhi Tần gia đều có đối với thân nhân hay bằng hữu đều có rất nhiều cảm tình

Cứ để cho ảm áp hơi thở vây quanh thân, Hồng Quân thả phi hành, phía trước Huống Thiên Minh cùng thủ lĩnh Diêm Phỉ một bộ hưởng thụ tình yêu, khiến cho Tôn Thiên mất ngủ, trong lòng rất là buồn bực

“Tiểu Quân! Người như thế nào phi hành chậm vậy? Dựa theo tốc độ của người, chúng ta phải tới một năm thời gian mới có thể tới bên ngoài Tu La thành!”

Tôn Thiên trong lòng tức giận mà không có chỗ phát tiết, lại gặp Hồng Quân đi thông thả, quanh thân còn tản mát ra hơi thở khác thường, cảnh này khiến cơn tức của hắn toàn bộ phát tiết rơi trên người Hồng Quân

Thời gian bốn người ở chung không tính là ngắn, huống hồ sau khi trải qua mấy lần đại chiến, cảm tình càng ngày càng lớn, hơn nữa Tôn Thiên chính là Tôn Ngộ Không chuyển thế, tuy hôm nay còn chưa khôi phục trí nhớ trong kiếp trước, nhưng Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh cũng coi như là ở cùng Tôn Ngộ Không, cho nên Tôn Thiên lúc này đối Hồng Quân cũng cực kì tự nhiên

Nghĩ đến ngày trước bị Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh liên thủ đánh một bữa, xương cốt toàn thân Tôn Thiên còn lưu lại một tia đau đớn, gặp Hồng Quân với bộ dáng thản nhiên, khí lại càng không có chỗ tiết, hung hăng nói:

“Đi nhanh lên, trong này đầy nguy hiểm, chúng ta không cần lưu lại nhiều để có thể đưa tới những phiền toái không muốn!”

Hồng Quân thanh âm của hắn kinh động, ngẩng đầu lên vừa thấy Tôn Thiên gắt gao giương mắt nhìn Huống Thiên Minh cùng bộ dáng ngọt ngào của Lãnh Diễm Phi, trêu:

“Người đồ kí người ta, lại cố tình lấy ta để xả oán, sao người không dành thời gian để tu luyện, lấy tu vi của người hiện tại có thể so với trình độ sáu cánh trung giai của người Tu La, một khi gặp chân chính cao thủ, chỉ sợ cả chạy trốn chết người đều không có cơ hội”

Tôn Thiên đỏ mặt, ngữ khí cũng như trước không có biến hóa:

“Tu luyện bắt đầu đâu có dễ dàng? Trước đó, tốc độ tu luyện của ta quá nhanh, không phù hợp với cảnh giới, hôm nay việc chính phải làm là lĩnh ngộ, chứ không phải tiếp tục gia tăng lực lượng trong cơ thể!”

Một lời nói làm cho Hồng Quân đối với Tôn Thiên không thể không nhìn với ánh mắt khác, tu luyện một đường đích xác không thể có nửa điểm biến mất, nếu Tôn Thiên có chính mình cùng phụ thân thậm chí là Hầu Phi thúc thúc ở nhân gian giới, cho dù là tinh tiến không ngừng cũng sẽ không xuất hiện một vấn đề nào quá lớn, nhưng dù sao tu vi là thuộc về chính mình, nếu luôn có người trợ giúp, thì đối với căn cơ không tốt cùng với phát sinh các vấn đề, cuối cùng sẽ dẫn tới không thể đạt tới cảnh giới đỉnh cao, cho nên chính mình nắm chắc hỏa hầu, đó mới chính là vương đạo

Kinh ngạc nhìn vẻ mặt đứng đắn của Tôn Thiên, Hồng Quân hắc hắc cười nói:

“Không thể tưởng tượng được người có thể hiểu ra đạo lý đó, tộc thạch hầu quả nhiên thiên tư không tầm thường, một đời trọng sinh cùng rèn luyện không phải là thừa à!”

Tôn Thiên nghe thấy một đầu mờ mịt, dọc theo đường đi luôn nghe thấy hắn nhắc tới tiền thế, mà bên trong nội tâm lúc này của Tôn Thiên, không muốn khôi phục lại trí nhớ, ai mà biết bộ dáng trong tiền thế của mình như thế nào? Nếu khôi phục trí nhớ, còn có thể còn là chính mình như hiện nay hay không? Bất kì là ai, đối loại này không biết sợ hãi đều cực kỳ kháng cự

Nghe được Hồng Quân lại nhắc tới tiền thế, Tôn Thiên không khỏi tức giận, bức tức quát:

“Không được nói các sự tình về tiền thế cùng ta, lão tử là Tôn Thiên, dù là đời này hay là sau này cũng vậy”

Hồng Quân thở dài, bắt đầu dĩ lắc đầu, nói:

“Được rồi, người nói không, ta liền không đề cập đến, chẳng qua sau khi gặp được phụ thân, người không cần dùng loại ngữ khí này nói chuyện, nếu không ta không cam đoan phụ thân đối đãi với người như thế nào”

Dù sao Tôn Thiên cũng là tiểu bối, hơn nữa tiền thế là đồ đệ của Hầu Phi, nếu người này dùng ngữ khí này nói chuyện cùng Tần Vũ, trời ạ, Hồng Quân đột nhiên run run, không biết một khi bị Hầu Phi thúc thúc biết, không biết tạo thành hậu quả như thế nào

Tôn Thiét chép chép miệng, không có nói, hần cũng không ngốc, ngày thường đều nghe được Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh ngữ khí khi nói về người kia cực kỳ cung kính sùng bái, tự hiểu được một ít, cho nên đối với đại nhân vật này tâm tư trong lòng cũng rất phức tạp, rất muốn gặp mặt một lần, rồi lại lo lắng một khi gặp Tần Vũ, bị hần mạnh mẽ khôi phục trí nhớ trong tiền thế của mình, như vậy chẳng phải là thảm à!

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên trái truyền đến một tiếng vang lớn, Tôn Thiên ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy một đạo hào quang màu trắng cực kỳ chói mắt, đột nhiên đánh lên về phía hông của hần, vội vàng hét lên một tiếng, bàn tay rất nhanh thủ trước người, tạo thành quang thuẫn màu vàng bảo vệ hần

Xuất! Một thanh âm truyền đến, chỉ nghe Tôn Thiên kêu thảm thiết, trên bàn tay máu tươi đầm đìa, xuất hiện một cái huyết động nhỏ như nắm tay trẻ con trong lòng bàn tay, cánh còn bị đạo bạch quang kia đánh xuyên qua

Tôn Thiên tức giận, không để ý đến sự ngăn cản của Hồng Quân, một đạo kim quang hiện lên trước mắt, huyết động trong bàn tay trong khoảnh khắc đã khôi phục, giống như cho tới bây giờ chưa có bị thương, kim quang lại lóe lên, chỉ thấy cây côn màu vàng xuất hiện trên hai bàn tay hần Tò.Tí.Te

333. Chương 28 : Bạch Viên(2)

Bạch Viên huy động mấy ngàn lần đánh, đúng là không có chút thần sắc nào thấy mỗi một, bị Tôn Thiên trường côn đánh xuống gần trăm côn, cũng không thấy chút đau đớn nào, ngược lại hưng phấn lớn tiếng rít trứ, trong chốc lát, chỉ thấy nó cũng mạnh gia tốc, phiêu phù tại giữa không trung thân hình khổng lồ giống như thổ mau lẹ, đột nhiên liên phóng tới trước mặt Tôn Thiên.

Tôn Thiên kinh hãi, một đạo côn ảnh tùy tâm mà động, trong nháy mắt liền kích tại não Bạch Viên, kích nổi lên từng đạo hỏa tinh vẩy ra, mà Bạch Viên, cũng là như trước dường như không chỗ nào bị thương, ngược lại càng thêm hưng phấn nhảy dựng lên.

Tựa hồ chiến đấu trở thành vui đùa du hí, vừa rồi tựa hồ Bạch Viên căn bản là muốn cho Tôn Thiên dùng côn bồng kích đả nó, chỉ thấy nó vừa động liền đi tới trước Tôn Thiên, làm cho Tôn Thiên kinh hãi lại là đánh ra một đạo côn ảnh, song chưởng Bạch Viên trước thân, một điểm cũng không ngăn trở, mặc cho hần đánh tại trên người nó.

Chính là như vậy, nên Tôn Thiên không ngừng bị chấn kinh, không ngừng huy động trường côn nhanh một chút, trong miệng Bạch Viên tiếng kêu càng ngày càng sảng nhanh, chỉ một lúc sau, cũng luyện thành một tiếng kêu dài.

Huống Thiên Minh cau mày, nhìn Hồng Quân buồn bực nói: “ Bạch Viên này tựa hồ giống như đùa giỡn, mỗi lần vọt tới trước mặt Tôn Thiên tựa hồ để cho hần kích một côn, thế này là sao? “

Hồng Quân cũng là kinh ngạc, nhưng trên mặt bình tĩnh vô cùng, ánh mắt lộ ra ánh mắt suy tư, mím môi mà cười nói: “ Bạch Viên này sợ rằng cũng không có ác ý, tuy nhiên lực lượng trong người quá mức cường đại, để cho nó đến mức có chút nổi điên, hôm nay có Tôn Thiên cùng nó chơi đùa một phen, tự nhiên là muốn hảo hảo trêu một chút! “

Huống Thiên Minh không nói gì lắc lắc đầu, trong lòng âm thầm nói: loại yêu thú chưa khai hóa này quả nhiên ý nghĩ cùng các vật khác bất đồng, cũng chỉ có loại quái vật như Hồng Quân mới có thể giải thích được.

Hồng Quân không biết Huống Thiên Minh đang ở trong lòng mắng thầm hần, nhìn xem một hồi, đột nhiên lớn tiếng hô: “ Tôn Thiên, Kinh Thiên ba mươi sáu côn! “

Tôn Thiên chính đang trong buồn bực nghe được thanh âm của Hồng Quân, không nhịn được rất là áo não, trong lòng trách tự trách mình có tuyệt thế côn pháp cũng là giống như dã thú nhất định yếu cùng quái vật cận thân đánh nhau, đúng là chẳng biết sử dụng đến.

Tinh thần đột nhiên rung lên, thân ảnh Tôn Thiên đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, bay nhanh thẳng tới trên bầu trời cao, trong tay trường côn bồng dựng hóa làm một đạo kim sắc quang ảnh, chỉ thấy hần

hét lớn một tiếng : “ Kinh Thiên ba mươi sáu côn! “

Ba mươi sáu cái bóng bổng đương xuất hiện tại trong giữa không trung , nhất thời đưa Bạch Viên vây quanh . Bạch Viên không biết uy lực của Kinh Thiên ba mươi sáu côn , thấy đối thủ đột nhiên biến thành ba mươi sáu người giống nhau như đúc, không khỏi dắc ý đập đập thiết chưởng, phát ra thanh âm tranh tranh , lớn tiếng rít trứ, tựa hồ rất là vui vẻ vì thấy được cảnh tượng trước mắt mà cho tới bây giờ nó không có gặp qua.

Bổng đương, ba mươi sáu côn ảnh phách xuống đầu nó, Bạch Viên vẫn tỏ ra vui vẻ vô cùng , buông cả hai tay mặc cho côn ảnh kích tại trên người nó, chỉ là không đến một giây thời gian, liền đã cuống quýt hồng khiêu lên, song chưởng gắt gao co rút lại tại trước ngực, muốn ngăn trở côn ảnh như quang hà không ngừng đánh tới.

Chỉ là, Tôn Thiên đã bị nó trêu đến phát hỏa khí, thấy nó muốn ngăn cản, như thế nào lại để cho nó thành công, lại hét lớn một tiếng : “ Kinh Thiên ba mươi sáu côn! “

Một trận thanh âm ba lập truyền vào trong tai Hồng Quân và Huống Thiên Minh cùng với Lãnh Diễm Phi , ba người buồn cười nhìn giữa không trung bạc viên co cụm thành một đống, hai tay gắt gao ôm đầu bổng nhiên đã bị tập kích ,động tác chỉ lo che đầu, cực kỳ chật vật ở nơi này, đây trời côn ảnh phách phách ba ba dả tại trên mình đồng da sắt của Bạch Viên , lúc đầu còn có thể nghe được Bạch Viên phẫn nộ rống lên một tiếng, nhưng qua chốc lát, thanh âm Bạch Viên liền giống như con chó nhỏ giống nhau, chỉ còn lại có tiếng kêu ngao ngao thảm thiết .

Lại một lát sau, khi Tôn Thiên đều hiểu được trong cơ thể lực lượng không ngừng, bị Bạch Viên làm cho tức khí, thì đường đường sáu dực thượng giai Bạch Viên cũng bị Tôn Thiên đánh thành một bộ dáng thê thảm.

“ Tôn Thiên, dừng tay đi, Bạch Viên cũng không ác ý, chỉ là trêu chọc người một phen, hôm nay đem nó đánh thành bộ dáng như vậy, cũng là đã thu hồi lợi tức rồi, không nên đánh nữa! “ Thanh âm Hồng Quân ôn nhu truyền vào trong óc Tôn Thiên , một cỗ lực lượng tràn ngập ấm áp nhất thời đem côn ảnh đầy trời của Tôn Thiên ngăn lại,sau khi cỗ lực lượng này ngăn côn ảnh lại bổng nhiên hóa thành hai cỗ, một cỗ bó lấy Tôn Thiên, một cỗ bó lấy Bạch Viên đang nhúc nhúc chậm rãi hạ xuống trước mặt ba người.

Sau khi Tôn Thiên rơi xuống đất ,hóp hóp từng ngum từng ngum trứ khí, hần cảm giác được trong đan điền mình đan điền cùng với sau lưng cánh chim trung tất cả lực lượng đều bị côn pháp cuốn đi không còn, tựa hồ ngay cả đứng trên mặt đất, chân đều có chút mềm nhũn, không nhịn được vội vàng khoanh chân dả tọa , liền cứ như vậy hấp thu thiên địa nguyên khí dư thừa nồng đậm nổi lên từ bốn phía .

Mà Bạch Viên cũng là vô lực ngẩng đầu lên, nhìn Hồng Quân và Huống Thiên Minh, một bộ dáng đáng thương hề hề .

Khúc khích cười! Một tiếng cười thanh thúy từ bên người Huống Thiên Minh truyền đến, đúng là Lãnh Diễm Phi vẫn đắm chìm tại trong ngọt ngào, nằng cười như vậy , Hồng Quân và Huống Thiên Minh cũng là nhịn không được nở nụ cười theo.

Chỉ thấy giống như con chó nhỏ ngao ngao kêu thảm thiết ,trong hai mắt bạc viên, lộ ra lưỡng đạo vết tím quyền ấn để lại, hiển nhiên là vừa mới bị Tôn Thiên vừa bị nó trêu, nhất thời tức giận, mà từ bỏ côn tử,ngang ngạnh dùng nắm tay đánh đến ấn ngân!

Giờ phút này Bạch Viên làm ra vẻ giống như loài người ,khóe miệng cao cao sưng vù, hai đạo huyết tương chảy ra bên mép, hơn nữa cùng với ánh mắt đáng thương hề hề , quả thực làm cho người ta nhịn không được bật cười.

Huống Thiên Minh ôm bụng cười, trên mặt đến mức đỏ bừng, bên tai truyền đến một trận chuông bạc vui vẻ tiếng cười, hần cười một trận, thấy Hồng Quân cũng trộm cười, không nhịn được ngã một cái văng ra hơn mười dặm , trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Xa xa, một trận cười điên cuồng truyền tới, chim đầy trời bị kinh động lên, không ngừng truyền ra thanh âm vỗ cánh.

Chúng nhân cười một trận, Hồng Quân thu tiếng cười, nhìn bạc viên thăm hể hể nhìn chính mình trong mắt toát ra thần sắc cầu xin tha thứ , không nhận được buồn cười nói : “ Người súc sanh này hảo sanh vô lễ, chúng ta đang phi hành , cũng là đánh lén mà đến, hôm nay đã bị Tôn Thiên bồng đỡ, coi như là đối với người xử phạt, sau này vạn vạn không thể làm như vậy nữa, nếu gặp phải người tâm ác, sợ rằng thấy nội đan người hỏa hầu không thấp, đã sớm đoạt lấy đem luyện khí pháp bảo ! “

Nói, nắm quyền tại giữa không trung trong hoa lên một nửa vòng tròn, một đạo ánh mang nguyên khí màu xanh biếc từ bốn phía ngưng tụ mà đến, Hồng Quân đột một tiếng, trong tay quang mang chợt lóe, liền đưa linh khí rót vào trong thân thể Bạch Viên .

Một trận thanh thúy tiếng vang truyền ra, Bạch Viên chậm rãi đứng lên , trên người vết thương và trên mặt vết thương đều là không còn bóng dáng, chỉ thấy nó hét lớn một tiếng, giữa mặt lên trời thét dài lên.

Huống Thiên Minh từ xa xa bay trở về, thấy Bạch Viên khôi phục bộ dáng, cũng thu lại tiếng cười, liền như vậy đứng ở một bên nhìn Bạch Viên khôi phục tinh thần vượt ngục chính mình .

Qua một lúc lâu, Bạch Viên mới thu lại tiếng rít, hai mắt dập dập nhìn mặt mỉm cười Hồng Quân, quỳ mạnh xuống, hai tay giống như loài người coi như cuống quýt chấp lại, thấy thể Lãnh Diễm Phi lại ôm cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm cười rộ lên.

Hồng Quân tiếp thu kinh nghiệm về tự nhiên chi đạo của Tần Vũ , mặc dù lĩnh ngộ chưa đủ, càng không có được như Tần Vũ câu thông tự nhiên thần thông, nhưng cũng là có sự hiểu rõ, thấy Bạch Viên bộ dáng như vậy, trong lòng biết nó đáp tạ chính mình, liền cười khoát tay nói : “ Không cần đa tạ ta, làm bị thương người là bạn tốt của ta, chữa thương cho người cũng là nên làm, sau này không được đánh lén như thế nữa! “

Nói rồi, liền nhìn Tôn Thiên ở một bên đã điều tức xong nói : “ Chúng ta tiếp tục y đi! “

Huống Thiên Minh và Tôn Thiên đồng thời gật đầu, bốn đạo thân ảnh lại nổi lên giữa không trung, rất nhanh về phía trước bay đi.

Mà Bạch Viên, thấy bọn người Hồng Quân muốn bay đi, không nhận được khẩn trương, cuống quýt kêu to, cũng bay lên giữa không trung, oai oai tà tà đuổi theo.

Từng luồng gió núi thanh sắc vút qua mặt ,bốn người Hồng Quân tâm tình rất là sảng khoái, đến ngay cả Tôn Thiên vốn bị Hồng Quân và Huống Thiên Minh liên thủ ép buộc lấy lại kí ức lúc này cũng là tâm thanh khí sảng, đem Bạch Viên nợ cuống bạo đánh , thấy được uy lực khôn cùng của Kinh Thiên ba mươi sáu côn , vừa lại xả buồn bực tới trên người bạc viên, dọc theo đường đi, Tôn Thiên thiếu chút nữa hát khúc Phi Hành (bài ca Tây Du Ký:D).

Cho nên lỗ máu trên bàn tay, Tôn Thiên sớm quên đau đớn, huống hồ lực lượng hấn đã dần khôi phục , tự thị không muốn cùng một súc sanh quá mức so đo. Chẳng biết vì sao, khi cùng với Hồng Quân ở chung, ý sát phạt trong lòng Tôn Thiên liền càng ngày càng giảm đi.

Cứ như vậy, bốn người ở trong Thiên Sơn phi hành được nửa năm thời gian,khi Huống Thiên Minh thấy được nguy hiểm, liền thủy chung đưa tự thân uy áp phóng thích ra,trong nửa năm này cũng an dật vô cùng,tự nhiên không có hung mãnh dã thú gì đáng sợ .

Một ngày, bọn Hồng Quân hạ xuống một ngọn núi nghỉ ngơi, Huống Thiên Minh chau mày nói : “ Bạch Viên thủy chung đi theo phía sau chúng ta , như vậy đi tiếp sợ rằng không ổn, không biết nó tới cùng có dụng ý ra sao a! “

Tôn Thiên nghe thê cũng là vẻ mặt sát khí, đứng lên liền muốn đem bạc viên đuổi đi, Hồng Quân vội vàng vươn cánh tay ngăn trở lại nói : “ Ta có thể cảm giác được, Bạch Viên đối với chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là bị Tôn Thiên đánh một phen, lại được ta cứu trị, cho nên tâm tồn cảm kích, muốn đi theo chúng ta mà thôi! “

“ Vì sao ngươi không sớm nói rõ, đem Bạch Viên đánh chạy đi, một cái súc sanh, cần gì chúng ta để ý tới! “ Tôn Thiên phiết phiết miệng, khinh thường nói.

Hồng Quân sắc mặt trầm xuống, không hờn giận trách nói : “ Súc sanh cũng là thiên địa linh trường, thạch hầu nhất tộc các người xuất sanh trong lúc đó chẳng phải trường mao đầy người sao? Có ai tới kì thị các người ? Sau này loại... ý nghĩ này vạn vạn không thể có! “

Tôn Thiên thấy Hồng Quân vẻ mặt chính kinh bộ dáng, trong lòng biết hẳn là thật sự tức giận rồi, không nhìn được bên lên cười, cũng không dám nói thêm. Hồng Quân tay quyền nhất chiêu, đem bạc viên xa tại ngoài trăm dặm giống như bị một đạo ti tuyến không nhìn thấy khiến dẫn, oa oa kêu to bị đưa tới trước mặt bốn người .

“ Người muốn đi theo chúng ta? “ Hồng Quân cười nhìn bạc viên trước mắt an tĩnh, im lặng xuống tới , phảng phất như đối với đồng loại nói chuyện, cực kỳ tự nhiên hỏi.

Quả nhiên, Bạch Viên thông hiểu tiếng người, cuống quýt gật đầu, hai tay lại chấp lại, làm cho người ta nhìn thấy cực kỳ buồn cười.

“ Được rồi, vậy, người hãy đi theo ta đi, bắt quá, thân hình người quá lớn, nhỏ đi chút a! “ Hồng Quân gật đầu, liền định hạ việc này. Bạch Viên nghe Hồng Quân nói cho nó đi theo, sớm mừng rỡ miệng rộng liệt lão trường, trên người bạch quang lóe ra sau nửa ngày, một người chỉ có thân thể cao hơn hai thước phảng phất đại hùng xuất hiện tại trước mặt mọi người .

334. Chương 29 : Tu La Thánh Địa(thượng)

Đứng ở nơi Tu La nhân mệnh danh là dưới Đại Sơn Tổ Địa, trước mắt chỉ có vô cùng vô tận vụ khí, vụ khí này cũng không phải là vụ khí bình thường , mà là linh khí chí thuần chí cực trong thiên địa . Trông như chất lỏng, vờn quanh cả tòa sơn linh khí đem” Tổ Địa” bao phủ lên, dưới đại sơn căn bản không cách nào nhìn rõ tất cả đỉnh núi .

Phấn y phiêu phiêu, tám đôi cánh chim màu phấn hồng nhẹ nhàng phách động , Trạc Nghiên dẫn đầu tại dưới chân núi “Tổ Địa”chậm rãi hành tẩu , theo sau nàng là tám mỹ nữ Tu La tộc tuyệt sắc cung kính đi theo , liền bước nhẹ nhàng, gió nhẹ thổi tới, hương thiếu nữ thơm ngát làm cho người ta không nhìn được nổi lên lòng hươu dạ vượn.

Chỉ là, nơi này không có một nam nhân, càng thêm không có một gã hộ vệ, cũng không biết’ Tổ Địa’ vì sao ngay cả một tên thủ vệ đều không có.Trên mặt Trạc Nghiên tinh trí gây hấp dẫn chí cực, trên chóp mũi xinh xinh tựa hồ phủ một tầng mờ hôi hột nồng đậm , một chút điểm nhỏ mờ hôi tại dưới ánh sang lấp lánh,làm cho trên mặt nàng dường như tán phát ra quang huy thần thánh thánh khiết , lúc này nếu có người, nhất định sẽ nhìn không được muốn tiến tới cúng bái nàng.

Phía trước,tại chân núi, một vách tường nhỏ màu trắng nhũ nồng đậm linh khí cùng với không gian dưới chân núi phân biệt rõ ràng, phảng phất như là một vách tường vô hình , đưa’ Tổ Địa’ cùng với Tu La giới tách ra, ẩn ẩn hiện hiện lộ ra từng đạo uy áp làm cho người ta kính sợ .

Đứng ở trước bức tường linh khí , Trạc Nghiên một lời không phát, vươn cánh tay trần như tuyết bé nhỏ , từ trong lòng lấy ra một bình khí hình nguyệt nha màu trắng nhũ, từng đạo hào quang chậm rãi hiện ra theo từ trên mặt bình khí do nàng móc ra , chỉ thấy năm tay nàng dùng sức tại phía trước xuống phía dưới một điểm, linh khí chí cực nồng đậm phảng phất như có thần trí giống nhau, chính là đuổi dần từ bên này vỡ ra, một chút hướng phía trên chân núi phóng qua, không đến một giây thời gian, liền đã tới giữa sườn núi . Mà giữa sườn núi bỗng một đạo kim quang thoáng hiện, lộ ra một thông đạo đủ cho một người qua mới từ tư đình chỉ lại.

Trạc Nghiên mỉm cười, nhẹ giọng phân phó nói : “Tám người các người , ở phía dưới chờ ta! “ Phía sau tám gã cô gái đang khom người, trong miệng đồng thanh đáp : “ Tuân chỉ ! “ Nói rồi , tám người đột nhiên phân ra, bốn người một đội, đứng thành hai đội, cứ như vậy thẳng tắp thủ tại trước cửa thông đạo .

Trạc Nghiên hài lòng gật đầu, những cô gái này có tu vi sáu cánh thượng giai , mặc dù là bị chính mình dùng’ Tổ Mộc’ cũng chính là tổ địa trong Tu La khóa thụ mệnh mẽ đem tu vi đề cao lên, nhưng kỳ thật cũng là thật sự mạnh bằng tới bảy cánh , chỉ là sau này rốt cuộc không có tiến cảnh thôi.

Trầm ngâm một chút, Trạc Nghiên đánh giá mỹ nữ dần dần , tựa hồ giống như có lo lắng gì đó, phân phó nói : “ Thanh Bình, người phụ trách, không cho phép bất luận kẻ nào xông tới, các người canh không cho phép rời xa quá một bước, nếu không giết không tha! “

Lạnh lẽo nói thêm làm cho sắc mặt tám cô gái đều là chấn động, mỹ nữ bị Trạc Nghiên điểm danh kia vội vàng khom người : “ Thanh Bình nguyện dùng tánh mạng canh giữ nơi này! “

“ Ân! “ Trạc Nghiên hài lòng gật đầu, bật cười nói : “ Cũng không cần quá khẩn trương,trong Tổ Địa , ngoại trừ người kia “ Nàng trong mắt lộ quang chợt lóe, tự nhủ : “ Hừ, không sợ hấn vĩnh viễn cũng sẽ không lộ diện ! Nơi này các người hảo hảo trấn giữ , nếu gặp phải người có tu vi so với các người cao thâm hơn,cứ để hấn đi, ta muốn xem hấn như thế nào thông qua phòng hộ bình chương của Tổ Mộc! “

Tám người lại khom người, trong hai tròng mắt lộ ra thần sắc đề phòng đánh giá bốn phía, Trạc Nghiên hài lòng nhìn lướt qua tám người, cười nhẹ nhàng liền bước, trong nháy mắt liền tiến vào trong thông đạo.

Tựa hồ bình chương tại chân núi do linh khí cấu thành mang theo linh tính giống nhau, tại sau khi Trạc Nghiên nhập cước bộ , vốn liệt ra cửa thông đạo cũng chậm rãi thu về lại, mà Trạc Nghiên hành tiến tốc độ cũng đột nhiên nhanh hơn, ầm ầm, tám người rút cuộc cũng không nhìn thấy thân ảnh của nàng nữa. Liền tại đây thì, một đạo quang ảnh trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt tám người , phảng phất giống như một đạo mị ảnh vô thanh vô tức.

Thanh Bình vẫn đề phòng rồi đột nhiên cả kinh, quát to : “ Là ai? Dám xông vào cấm địa của Tu La tộc ta? Mau mau lui trở về đi! “ Nói rồi, tám đạo lãnh nhận hình tròn thúc phóng ra chửi tề đánh xuống, đúng là đem quang ảnh nhất thời bao vây tại trong đó. Quang ảnh hắc hắc cười lạnh hai tiếng, trong miệng thấp giọng niệm nhỏ một câu, chỉ thấy lãnh nhận của tám người phảng phất so với quang ảnh chỉ là một đạo hư ảnh, ngạnh sanh sanh từ trong thân thể hấn xẹt qua, cũng là phảng phất bổ vào không khí, không chút nào yếu lực ,làm cho tám cô gái trong ngực nhất thời cảm thấy một trận khó chịu, thiếu chút nữa liền phun ra máu.

Thanh Bình quát lạnh một tiếng, sau lưng sáu đôi cánh chim mạnh mẽ mở rộng ra, một đạo uy áp liền hướng quang ảnh thi áp đi. Quang ảnh lại kiệt kiệt cười quái dị hai tiếng, trong miệng đột nhiên nói : “ Điều tiến tới không gian của ta, hãy đi đi! “

Đột nhiên,phía sau tám cô gái đều là vô thanh vô tức xuất hiện một đạo khe hở không gian thật lớn, cơ hồ tám người còn không có phản ứng liền đã bị cuốn nuốt vào, thậm chí ngay cả tiếng kinh hô đều không có phát ra được.

Quang ảnh tại lúc tám người vừa biến mất , đột nhiên vừa động, liền đã tiến vào trong thông đạo sắp đóng lại hoàn toàn, hóa thành một thân ảnh cao lớn , cũng là người vừa mới cùng Đế Thích Thiên định hạ hiệp ước -Tát Hải.

Dọc theo trong thông đạo rất nhanh khép lại , Tát Hải chợt trái chợt phải, thân ảnh phiêu phù không ngừng, tựa hồ đối với nơi đây vô cùng hiểu rõ,sau một lát , liền đã đuổi tới Trạc Nghiên sau lưng.

Chỉ thấy Trạc Nghiên cầm trong tay Nguyệt Nha trạng lãnh nhận màu nhũ trắng , đã đi tới giữa sườn núi , nơi này sơn thể đầu tiểu, núi đá hiểm tuấn, một khối cự thạch hiện ra giữa trên sườn núi , hiểm trở trên huyền nhai , khí tượng sâm nhiên.

Nhìn thấy Trạc Nghiên chậm rãi hành tẩu cùng với sơn đạo hẹp trong lúc đó, Tát Hải bình tĩnh đem toàn bộ cơ năng sinh lý trong cơ thể che dấu đi, trong nháy mắt tựa hồ biến thành như một cái cây ở chung quanh núi.

Giữa sườn núi , một đạo bình cương so với vừa rồi mới càng thêm lớn xuất hiện tại trước mặt Trạc Nghiên , chỉ thấy một khối cự thạch khôn cùng màu trắng nhũ hệt như bình chương tản ra quang mang màu vàng nhạt, hiển nhiên,kim quang vừa mới ổn định và tiếp tục đình chỉ thông đạo đó là từ nơi này tán vọng lại.

Trạc Nghiên sắc mặt càng ngày càng chăm chú, hai tay đưa lãnh nhận hình nguyệt nha hợp vào bàn tay, trong miệng thấp giọng thì thầm niệm chú một hồi lâu, quanh thân đột nhiên được một vòng kim quang bao phủ , liền phảng phất thánh nữ, tán phát ra mùi thơm ngát vô cùng nồng đậm .

Nàng hét một tiếng, lãnh nhận hình nguyệt nha giống như một đạo lãnh điện, trong nháy mắt liền xuất hiện tại trong kim quang, hướng chỗ nồng đậm nhất của bình chướng hung hăng đâm vào, một trận kim quang rung động, chỉ thấy tại chỗ kim quang dày đặc nhất đó cũng lộ ra một cái gì tương tự với cửa vào.

Tất Hải hai mắt không chớp nhìn động tác của Trạc Nghiên phía trước, toàn thân cùng với cây đá một bên gắt gao dung hợp cùng nhau, đồng thời, không chút nào có cảm giác ngạc nhiên đột ngột gì, chỉ là khi hắn thấy Trạc Nghiên đưa lãnh nhận hình nguyệt nha màu nhũ trắng tại trên kim quang đánh xuống, đồng tử co mạnh lại một chút.

Nhìn như quỷ ảnh nhẹ nhàng, Trạc Nghiên cực kỳ thuần thực đi tới kim quang bang giống như một cái cửa nhỏ, tay trắng nõn chậm rãi vươn ra, tựa hồ như hao phí thật lớn khí lực, dùng sức tại trên đạo kim sắc trên cửa thôi động, một giọt mồ hôi hột từ trên trán như tuyết trắng của nàng tích lặc rơi xuống, hảo hảo sau một lúc lâu, chỉ nghe đến sát chỉ một tiếng, nàng mới đưa cánh cửa màu vàng đẩy ra. Hóa ra, đây thật sự là một phiến kim môn.

Lau mồ hôi hột, Trạc Nghiên toàn thân một đạo nhiệt khí thăng đằng lên, vốn phía sau lưng quần áo bị ướt đầm mồ hôi trong nháy mắt trở nên hư ảo biến mất, nàng cong cái miệng, nhẹ nhàng bước nhanh tiến vào trong đó.

Nơi này linh khí dư thừa làm cho người ta có loại tình không tự kim hãm cảm giác được muốn hít thở cũng không thông, đổi lại là một gã Thiên nhân hoặc là Tu La nhân tầm thường, định nhiên tại đây tu luyện hơn một ngàn năm, sợ rằng đến lúc đó cũng sẽ đạt tới cảnh giới tám cánh a.

Chỉ là hai người đối với linh khí chí cực nồng đậm ở chung quanh nhìn mà coi như không thấy, sau khi Trạc Nghiên thôi động khai mở kim môn, đúng lúc nàng tiến vào, kim môn liền giống như với cái khe lúc đầu, đúng là chậm rãi đóng lại. Mà Tất Hải còn lại là đột nhiên hóa thành một đạo quang ảnh, khẩn cấp hướng cửa đang đóng đi vào.

Vừa mới qua cửa, Tất Hải đột nhiên quay qua hướng bên phải đi tới, trực tiếp, né đi một khối cự thạch thẳng hướng từ bên phải đánh tới, có thể thấy được hắn đối nơi đây thật sự hiểu rõ vô cùng, làm cho người ta thật kinh nghi.

Mà Trạc Nghiên, vẫn như trước không có phát hiện Tất Hải tồn tại, đương lúc kim môn khóa lại, trước mắt đột nhiên kim quang đại lượng lóe lên, giống như tể phán giống như giọt mưa tung bay tại không trung, vòng quanh khuôn viên một cây đại thụ che trời lóe ra quang mang màu vàng không ngừng tuôn xuống.

Bốn phía hương khí bức người, thấy trên đại thụ che trời hy hữu kia từng mảnh mầm mống hình tròn lóe ra quang mang màu nhũ trắng chính đang chậm rãi phát triển, từng đạo lưu chất giống như xuyên thấu qua tầng màu trắng nhũ tại bên trong không ngừng lưu động.

Lúc này, sắc mặt Trạc Nghiên đã nghiêm túc đến chí cực, chính trương trên mặt cười lóe quang mang thánh khiết, chỉ thấy nàng ngồi thành quỹ trên mặt đất, một đạo quang mang cực hữu linh tính đưa nàng từ mặt đất bằng phẳng nâng lên, phần y phiêu phiêu, trán nàng nhẹ nhàng đụng vào trên quang mang liên tục đập đầu lạy ba cái.

Tất cả đều có vẻ thần bí, quỷ dị, đương lúc nàng khấu đầu xong, đại thụ che trời cùng kim quang nhất thời thu liễm lại, quang mang tựa hồ giống như chính mình phiêu động, chậm rãi mang theo nàng phiêu tại phía dưới đại thụ.

Vô thanh vô tức, cả quá trình không hề có một tia động tĩnh, Tất Hải tinh táo nhìn Trạc Nghiên phiêu chỉ phía dưới đại thụ với dung nhan tiếu lệ, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Mà lúc này, đại thụ lại có biến hóa, quả màu trắng nhũ duy nhất đỉnh trên đại thụ đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, trực tiếp đánh thẳng tại trên lãnh nhận của Trạc Nghiên, trong nháy mắt đem nàng đánh bay ra ngoài, rơi xuống một cự thạch xa xa phía trước.

Chỉ thấy khóe miệng nàng thoáng chốc chảy ra một dòng máu đỏ tươi, khuôn mặt vốn vô cùng xinh đẹp liền hiện ra một phần vô cùng dữ tợn.

335. Chương 30 : Tu La Thánh Địa(hạ)

Bạch quang chợt lóe, đạo kim sắc môn hộ lại mở ra, Trạc Nghiên thở dài , lăm bằm hướng ra phía ngoài bước đi : “ Nếu ngay cả Tổ mộc đều không nhận ta rồi, vậy, nói cách khác, ta cũng không cần đối với nó có cái tình nghĩa gì rồi, được rồi, hay dùng cái phương pháp kia đi! Ngô, bắt quá, ta thật sự không đành lòng ! “

Nói, phần sắc thân ảnh chợt lóe, trong nháy mắt liền bay khỏi nơi này.

Mà Tát Hải cũng không có theo thân ảnh nàng rời đi nơi đây, sau khi thấy Trạc Nghiên rời đi , khóe miệng hần lộ ra một đạo ki phúng cười nhạo : “ Hừ! Tiểu nha đầu này thật ra lòng rất tham , cũng vọng đồ tại lúc Tu La chí bảo không có thành thực liền mạnh mẽ ép để cho nó nhận chủ! Tuy nhiên, tu vi người quá yếu, cho dù chí bảo hoàn chỉ có ba thành lực lượng so với trường thành , người cũng vô pháp thừa nhận , với tu vi như vậy ,mà người muốn thu phục được nó sao? “

Lắc lắc đầu, Tát Hải nghênh ngang đi tới vị trí Trạc Nghiên vừa mới quỳ xuống đất , đồng dạng cung kính quỳ trên mặt đất, cực kỳ chân thành dập đầu lạy ba cái, vừa lại một đạo quang mang tràn ngập linh tính xuất hiện tại dưới chân hần, mà đại thụ che trời cũng thu liễm quang mang, đúng là không có địch ý gì.

Đứng ở dưới đại thụ , vẻ mặt Tát Hải sùng kính vuốt ve vỏ thân cây của đại thụ, trên mặt lộ ra vẻ sùng bái thật tình: “ Tổ mộc a, tổ mộc, lúc trước nếu không phải Tát Hải ta không tu luyện công pháp do ngài tặng , có lẽ ta đã trở thành Tu La tộc chí tôn rồi chẳng? “

Đại thụ không hề có động tĩnh, chỉ có quả màu nhũ trong đỉnh trên đại thụ không ngừng lưu động quang mang kỳ dị .

Tát Hải tự giễu cười, tiếp tục lăm bằm : “ Tuy nhiên Tát Hải ta là Tu La tộc đệ nhân, lại có cơ thể giống như Thiên nhân , thế mà là Tu La tộc nhân, đây là lão Thiên trêu chọc ta a! “

Ngón tay hần chỉ lên bầu trời, quát lạnh nói : “ Cho nên, ta tình nguyện tự nghĩ ra công pháp, cũng không muốn tu luyện ngài tặng cùng với công pháp khác, chính là bởi vì ta không phải Tu La nhân, cũng không phải Thiên nhân, ta muốn một mình sáng lập không gian của chính mình , một mình sáng lập ra tánh mạng, chính mình ta ấn ký tánh mạng hôm nay, không gian thành, sau đó là linh ngộ sáng tạo tánh mạng chung cực ý nghĩa rồi! “

Trong đôi mắt hần thần quang lấp lóe, nhìn quả màu trắng nhũ đỉnh trên đại thụ vừa mới làm Trạc Nghiên bị thương kia , trong mắt ánh tham lam đại thịnh, thì thào nói : “ Mà nuốt Tu La chí bảo này, ta là có thể cũng làm ra tánh mạng rồi a! “

Nói rồi, hần đột nhiên phóng lên cao i, nắm tay hướng quả chộp tới. Đại thụ che trời đột nhiên điều động đứng lên, tựa hồ tại phần nộ do hần mạo phạm, trăm ngàn đạo kim quang chợt từ trên đại thụ trực tiếp bắn đến, thẳng hướng thân thể Tát Hải đánh sâu vào .

Chỉ là, đến ngay cả Đế Thích Thiên cũng đều phải kiêng kỵ Tát Hải ba phần , mắt thấy giống như Trạc Nghiên dễ dàng đối phó, chỉ thấy hần khẽ quát một tiếng, quanh thân đột nhiên biến ra mấy trăm vết rách không gian đen ngòm, trong nháy mắt liền đem quang mang màu vàng đánh úp về phía hần cắn nuốt vào.

Mà thân ảnh của hần, cũng là dường như không ngừng vươn tới quả màu trắng nhũ , ngón tay bên tay phải của hần đã có thể chạm tới quang mang.

Đại thụ điều động chớp phát lợi hại lóe lên,linh khí bốn phía đột nhiên hướng bốn phía nó ngưng tụ lại, thanh âm linh khí ngưng tụ sù sù giống như đại thụ phát ra hống khiếu phần nộ , chớp mắt liền đã hình thành một cái lãnh nhận hình nguyệt nha cao một trượng ,dài ba thước , một cái lãnh nhận hoàn toàn do linh khí tạo thành .

Hô! Tay phải Tát Hải lúc này đã chộp vào trên mặt của quả , lãnh nhận cũng là thúc địa tập kích tới, khiến cho hần không nhận được vội vàng ngăn cản.

Bỗng dưng, quả nhũ màu trắng cũng trong nháy mắt bính phát ra quang mang cực kỳ cường đại , tựa hồ mang theo chút hấp lực, đưa tay hần dính tại trên quả , khiến cho hần không cách nào rút tay ra để đối phó với lãnh nhận.

Tát Hải hét lớn một tiếng, n mấy trăm vết rách không gian lại che kín toàn thân, muốn đem lãnh nhận cắn nuốt xuống. Chỉ là, lãnh nhận đúng là không chút nào bị ảnh hưởng, trong nháy mắt liền phách tới trước mặt hắn , từng đạo khí tức lãnh lệ chí cực làm cho hắn tỉnh không tự kìm hãm được lạnh cả người.

“ A phá cho lão tử a! “ Chỉ thấy dưới sự kinh hãi của Tát Hải, trước mặt hắn một đạo khe hở không gian dài gần nửa trượng đột nhiên xuất hiện, lãnh nhận cùng với cái khe dính đánh vào cùng nhau, đồng thời, trong nháy mắt liền mất đi đại bộ phận quang mang.

Lưu lại một chút kích lực tại trên ngực Tát Hải ,lãnh nhận liền biến mất không thấy. Một đạo huyết quang thoáng hiện, hắn thiếu chút nữa bị lãnh nhận chém rách bụng.

Tát Hải trên trán mồ hôi lạnh cốt cốt lưu lại, lại nói tới quang mang của quả thật cũng ảm đạm dần ảm đạm xuống tới, dần dần hấp lực buông lỏng ra.

Phốc thông, hắn từ trên quả thật rơi xuống, tựa ở dưới cành của đại thụ che trời , mà đại thụ cũng tựa hồ bởi vì vừa mới một kích tiêu hao quá nhiều lực lượng, cũng mặc cho hắn dựa vào, không chút nào để ý tới.

Sau một lúc lâu nghỉ ngơi , Tát Hải mới từ từ ung dung đứng dậy, ngẩng đầu nhìn quả màu trắng dính trên phía nhánh cây kia , chỉ thấy quả thật như vừa mới rút nhỏ một vòng , vốn bộ dáng quang thải bức nhân hôm nay cũng trở nên ảm đạm , tại không có lưu động, phẳng phất giống như vừa bị thương tổn thật lớn.

Hắn nở nụ cười hai tiếng ha ha, trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý, nhìn đại thụ che trời đắc ý nói : “ Tổ mộc a, tổ mộc, ta biết ngươi thông thần, nhưng mà ngươi thật sự không nên ngăn cản hậu nhân ngươi lấy được chí bảo, chúng ta đều là hậu nhân của ngươi a, ngươi không cho chúng ta, vậy còn cho ai nữa? Hôm nay tốt lắm, chí bảo này bị ta làm cho tiêu hao một phen, không có thời gian ngàn năm sợ rằng cũng vô pháp phục hồi như cũ a, ta thật muốn nhìn sau trăm năm chí bảo rơi xuống đất, tiên thiên tính đã bị thương tổn chí bảo sẽ có đại uy lực cỡ nào! A ha ha “

Tát Hải đắc ý a, vốn đó là quyết định chủ ý, nếu không đoạt được bảo bối này, lại không tiếc tất cả thủ đoạn đem nó phong ấn một ngàn năm, nhưng không có tưởng vừa mới rồi Trạc Nghiên một phen động tác ngược lại thành toàn cho hắn, để cho hắn không cần phải hao phí nhiều khí lực phong ấn chí bảo này.

Nghĩ vậy , Tát Hải cười to : “ Trạc Nghiên a Trạc Nghiên, ngươi quả nhiên là nha đầu tốt, cũng không uống công ta tại ngàn ngàn trước giúp ngươi tu hành, không có ngươi tiêu hao năng lượng tổ mộc và bảo bối , Tát Hải ta há có thể đem bảo bối này thương đến dễ dàng như vậy sao? “

Cười cười, hắn mạnh hé miệng , một búng máu phun ra, sắc mặt thoáng chốc chuyển thành trắng bệch. Tát Hải hung ác trừng liếc mắt nhìn đại thụ che trời kim quang ảm đạm , trên mặt lại hiện lên nụ cười, lớn tiếng hừ hừ , liền rời đi nơi này.

Mà lúc này, Trạc Nghiên mới vừa mới đi tới dưới chân núi, đương lúc nàng mở thông đạo đi tới thì kinh ngạc phát giác tám thánh nữ tân tân khổ khổ bồi dưỡng ra cũng toàn bộ không có bóng dáng đâu, không khỏi nhất thời bạo nộ , hé ra mặt khí trắng bệch.

Đứng ở tại chỗ, hảo hảo sau lúc lâu, Trạc Nghiên mới hận hận nhấc chân, mắng : “ Tám tiên nhân các ngươi, ngàn vạn lần đừng để ta bắt được, nếu không ta nhất định là người thứ nhất giết các ngươi nga, không, ta sẽ đem các ngươi đưa cho binh tốt ở cửa hoàng thành , làm trò vui cho bọn họ ! “

Nói xong, thân ảnh nàng chợt lóe, để lại tại chỗ đầy trời sát khí oanh nhiễu .

Vừa tại lúc nàng mới rời đi không lâu, một đạo thân ảnh lão đảo từ trong thông đạo chạy đến, trên mặt thượng tự mang theo một tia kinh hoảng và sợ hãi, một bên bảo trừ một bên mắng to trừ : “ Quý thông đạo bình chương này, thiếu chút nữa đem lão tử hại chết, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ hủy diệt ngươi! “ Nói rồi, bóng người cũng chợt lóe, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mà lúc này, Tần Vũ bốn người chính một đường du sơn ngoạn thủy, một đường dốc lòng tu luyện, rốt cục tại ba năm sau khi thấy bóng của Tu La thành . Mà bọn Hồng Quân cũng vượt qua Thiên Sơn sơn mạch hiểm ác trọng trọng , đi tới bên ngoài Tu La thành .

Một tòa cung điện cao lớn tọa tại trên bình nguyên , tường thành cao tới mười trượng đem cả thành vây quanh đến nước cũng không chảy qua được. Đứng ở đỉnh núi, Hồng Quân ngắm nhìn Tu La Thành nguy

nga liên miên ,dưới ánh trời chiều , tản mát ra quang mang mây vàng nhàn nhạt , một cổ xúc động đã lâu không thấy tại trong lòng trong lúc đó chợt lóe ra.

Huống Thiên Minh rõ ràng kiên thành quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt toát ra thần sắc thương hoài , thì thảo lẩm bẩm : “ Cha, ngài thấy được chứ? Nhi tử của ngài, rốt cục về tới cổ hương, về tới gia hương của ngài rồi! Nó như vẫn trước vô cùng tráng lệ vậy, làm cho người ta hướng tới a! “

Hồng Quân cũng là vẻ mặt chăm chú nhìn Tu La thành tràn ngập thần bí hơi thở, làm cho người ta hướng tới , chấp tay mà đứng một lời không nói.

Mà tại một mặt khác của Tu La thành ,trên bình nguyên , bốn người Tần Vũ cũng đang cẩn thận quan sát Tu La thành này. Phiêu phù trong giữa không trung , con mắt Tần Vũ có chút nheo lại, nhàn nhạt nói : “ Tu La thành này thoát nhìn qua là có chút tráng lệ, có một cổ lực lượng rất là kỳ lạ giữ nhà tại chung quanh thành, cũng khó trách thành này tràn ngập cảm giác thần bí! “

Nói xong, con người hần trực tiếp thẳng nhìn phía tây Tu La thành , nơi đó đúng là thánh địa của Tu La tộc , Tu La tộc tổ mộ, tại dưới ánh mắt Tần Vũ, chậm rãi dao động , tựa hồ hoan nghênh, vừa lại tựa hồ

336. Chương 31 : Phụ Tử Gặp Lại (thượng)

”Phế vật, đều là một đám phế vật, tiếp tục tìm cho ta, bắt được các nàng, ta muốn đem các nàng đưa đến thành vệ đội a! “ Tựa ở trên nhuyển tháp , khuôn mặt nhỏ nhắn của Trạc Nghiên trắng xanh một mảnh, lửa giận tận trời nhìn tướng lĩnh Tu La tộc phía dưới, lớn tiếng ra lệnh nói : “ Khuê Sanh đi Bích Thành, các người lại không biết làm như thế nào làm sao? Khuê Nguyên, từ hôm nay trở đi, người phụ trách phòng vệ Tu La thành , phải người lập tức đi tìm Thanh Bình các nàng cho ta, tìm được rồi, trực tiếp phế đi nguyên hạch bọn chúng, đem nhập vào trong vệ đội thành !

Một người thân hình cao lớn, mặt tương đối hung ác sáu cánh Tu la tướng lĩnh một lời không nói quỳ xuống, mang theo đầu khôi hung hăng cúi xuống một chút, liền lĩnh mệnh hướng đi ra phía ngoài .

“ Chín đại thành chủ, đều tới chưa? “ Đã thấy Khuê Nguyên rời đi, Trạc Nghiên sắc mặt bình tĩnh lại rất nhiều, hít sâu một hơi, không chế được sự tức giận của mình, thanh âm thoáng nhẹ chút hỏi : “ Bọn họ có mang đến chí bảo trấn môn các thành hay không? “

Một người lớn tuổi bảy cánh Tu La nhân đứng dậy, cung kính đáp : “ Bệ hạ, bọn họ đều tới, hiện nay đang ở Lăng Tiêu Các nghỉ ngơi, có muốn mời bọn họ đến hay không? “

Trạc Nghiên khoát tay, ánh mắt lộ ra một đạo quang mang ngoan lệ , lạnh lùng nói : “ Không cần , cứ cho bọn họ tại Lăng Tiêu Các tu luyện đi, đến lúc cần bọn họ thì thông tri bọn họ! “

Bảy cánh Tu La nhân lui trở về, lúc này trong đại điện chỉ có bốn gã nam tử Tu La tộc và một nữ tử Tu La tộc , Trạc Nghiên đánh giá năm người một chút, nghĩ đến vừa mới rồi không thấy bóng dáng tám người Thanh Bình, trong lòng lại nổi lên lửa giận, trong đôi mắt đột nhiên bắn ra một đạo quang mang màu đỏ , nhất thời đưa nhuyển tháp bằng cột đá đánh nát, nàng hung ác nói : “ Sắp tới sẽ có rất nhiều người tâm địa bất chính tới Tu La thành, thậm chí ngay cả Thiên giới Đế Thích Thiên cũng đi tới xem náo nhiệt, các người cần phải hảo hảo thủ môn thánh điện, nơi đó có các loại bảo bối và tu luyện công pháp của Tu La nhất tộc chúng ta ngàn năm truyền thừa! “

Mọi người cùng kêu lên đồng thanh, sáu cánh Tu La tộc nữ tử nhẹ giọng nói : “ Bệ hạ, vì sao còn muốn cho bọn họ vào thành nữa? Một khi mở ra Tu La Luân Hồi Đại Trận, cho dù là Đế Thích Thiên, cũng vô pháp ngạnh xông tới mà? “

“ Đồ ngốc! “ Trạc Nghiên trừng mắt nhìn nữ tử , lãnh thanh nói : “ Đế Thích Thiên hôm nay đã đạt tới hoàng giai tu vi, chỉ dựa vào Thiên đạo chi nhận trong tay hắn , chúng ta đã không chiếm được chỗ tốt, chẳng lẽ người tưởng rằng bằng vào hộ thành đại trận thôi là có thể ngăn cản hắn sao? “

Nữ tử bị Trạc Nghiên đột nhiên quát lạnh dọa một cái, cảm như hén lui trở về, cũng không dám liếc mắt nhìn nàng nữa, chỉ là, lúc cúi đầu xuống trong con người xẹt qua một tia quang mang ác độc tựa hồ đối với

Trạc Nghiên cực kỳ bất mãn.

Trạc Nghiên nhìn nữ tử lui trở về , tựa hồ đã nhận ra lệ quang trong mắt nàng, cong môi cười nói : “ Mộc Phi, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta nói không đúng? “

“ Thuộc hạ không dám! “ Nữ tử tên là Mộc Phi vội vàng quỳ xuống đất, mặc dù trong lòng nàng đối với Trạc Nghiên rất là bất mãn, nhưng dù sao trước mặt nữ tử có vẻ cười đùa bất hảo này, cũng không phải nàng có thể đắc tội.

“ Nếu ngươi không tin lời ta nói, vậy ta đồng ý ngươi đi thử công lực của Đế Thích Thiên ! “ Bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Trạc Nghiên hạ xuống phát phát, con ngươi trong như nước hiện lên một tia hưng phấn, đột nhiên nở nụ cười lên : “ Ân, chủ ý này không sai, đúng rồi, Đế Thích Thiên tu vi mặc dù đã tới hoàng giai, nhưng là ta còn không có cùng hắn động thủ quá, người đi thử trước cũng tốt, biết người biết mình trăm trận trăm thắng Mộc Phi, nhiệm vụ này giao cho ngươi vậy! “

Nhìn trên mặt Mộc Phi lộ ra thần sắc sợ hãi , nàng ác tác hắc hê vang khắp phủ chưởng cười to nói : “ Nhớ kỹ, đây là nữ hoàng ra lệnh cho ngươi , nhất định phải thử làm cho hắn lộ ra công thực chân thật công lực a, nếu không , ngươi cũng không cần trở lại! “ Nói lời cuối cùng, Trạc Nghiên sắc mặt đã âm trầm xuống tới, thanh âm càng lạnh khốc vô tình, từng đạo âm phong từ trong đại điện thổi qua, để cho tại đại điện kì hán bốn gã Tu La tộc nam tử đều cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn nữ cười ác ma trước mắt.

“ Bệ hạ, Mộc Phi tu vi quá thấp, sợ rằng không cách nào đảm đương a! “ Mộc Phi sợ đến mặt mày thất sắc, trên trán khiết bạch nhẵn mịn như trên bàn đá, từng đạo tia máu từ trên trán thoáng hiện ra, nàng cơ hồ phát khóc nói.

Trạc Nghiên lạnh lùng nhìn Mộc Phi không ngừng van xin, lòng cứng như sắt, thẳng đến khi một đạo tơ máu trên trán nàng chậm rãi chảy xuống, mới nhàn nhạt nói : “ Không cách nào đảm đương? Ngươi hãy tự lo đi, Tu La thần điện của ta không dung dưỡng phế nhân, nhớ kỹ a, lập tức đi tìm Đế Thích Thiên, đi thử công lực chân thật của hắn! “

Đang nói thấp xuống, thân ảnh Trạc Nghiên mạnh biến mất tại trên nhuyễn tháp , trong không khí , một đạo thanh âm lạnh lùng truyền vào trong tai năm người : “ Thông tri Thượng Phổ, hạn cho hắn trong vòng mười năm đưa tới cho ta một ngàn tên tù phạm, ta có chỗ cần dùng! “

Còn lại bốn người đang quỳ xuống đất, đều dung ánh mắt nhìn có chút hắc hê nhìn Mộc Phi. Thanh âm lạnh lùng của Trạc Nghiên tại trong đại điện chậm rãi phiêu tán, hồi lâu, sắc mặt Mộc Phi mới khôi phục lại, đã thấy ánh mắt bốn người kia, nàng hừ nhẹ một tiếng, trên trán quang mang chợt lóe, bộ dáng vốn bị thương chảy máu tươi nhất thời khôi phục nguyên trạng, liền như vậy hướng bên ngoài đại điện đi đến.

Mà chân núi Thiên Sơn, gần chỗ Tu La thành , nơi Tu La bình nguyên lan tràn tới phương xa, Hồng Quân dùng thần thức dễ dàng đưa cả Tu La thành dò xét một lần, xoay người nhìn phía Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi trong ngực ôm Bạch Viên đã thu nhỏ lại chính đang đùa vui vẻ cùng với Tôn Thiên sắc mặt lạnh lùng , cười nói : “ Cha lập tức tới rồi, hầu tử, ngươi cũng nên khôi phục trí nhớ ! “

Tôn Thiên phiết phiết miệng, ảo não cả giận nói : “ Lão tử không muốn khôi phục trí nhớ, người mà bức ta, ta liền tự bạo! “

Hồng Quân cười lắc lắc đầu, không để ý đến sự bạo nộ của Tôn Thiên, ngược lại nhìn Huống Thiên Minh, thật sự nói : “ Tu La chí bảo đã bị thương tổn, linh khí tích lũy năm tiêu hao nhiều lắm, tựa hồ yếu đi rất nhiều! “

Bên ngoài Huống Thiên Minh biến sắc, nhắm con mắt lại phóng xuất thần thức, rất lâu sau đó, hắn lạnh lùng nói : “ Đúng vậy, nó nói, nó một chết đi, tiêu hao nguyên khí nhiều lắm, để cho nó không cách nào tiếp tục sinh trưởng nữa, chỉ có thể bị bức bách lâm vào trong hôn mê! “

Tóc dài theo gió phiêu vũ , trên khuôn mặt anh tuấn của Huống Thiên Minh lộ ra một tia sát khí ngưng kết thành thực chất , hai mắt nhìn hướng Tu La tộc thánh địa , bỗng nhiên quát to : “ Ta nhất định sẽ có nó! “

Hồng Quân một điểm cũng không kỳ quái vì Huống Thiên Minh có thể cảm nhận được Tu La chí bảo hơn nữa còn ý chí câu thông, phải biết rằng Huống Thiên Minh là Thiên Mộng chế tạo ra, thân thể hắn thậm

chí linh miễn hồn từ khi sinh ra một khắc tới nay, đã vững vàng khắc lên án ký của Thiên Mông , không khắc nào không tản ra khí tức của Thiên Mông .

Mà tại trong tri nhớ truyền thừa Thiên Mông lưu lại cho chính mình , Tu La chí bảo , chính là từ trên tay hắc tung hoành, cho dù Tu La tộc Đế Quân trong tay tiếp thu tới, mà tại trước lúc hắc nhảy vào Lục Đạo Luân Hồi , đã dùng đại thần thông ngành sanh sanh đem Tu La chí bảo Thiên Đạo chi nhận của hắc lại phân liệt thành hai nửa, một nửa tự thân mang cùng theo chuyển thế sống lại, một nửa còn lại giao hoàn cho Tu La tộc tổ mọc.

Hồng Quân cũng biết, Thiên Đạo chi nhận tổng cộng chia làm ba khối, một khối là thiên đạo chi nhận trong tay Đế Thích Thiên, một khối tại trên tay Tu La Đế Quân , mà một khối trọng yếu nhất cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện qua, cho dù là Đế Quân hai tộc đầu tiên cũng không biết đi nơi nào đi tìm .Cho tới bây giờ không có xuất hiện quá khối thiên đạo chi nhận này.

Mà Thiên Mông khi lưu lại nửa khối thiên đạo, hôm nay cũng chia vì hai bộ phận, một bộ phận tự nhiên là Thiên Mông tại trong chế tạo Huống Thiên Minh , gia trì tại trong nguyên thần thiên phú của hắc, một bộ phận còn lại là tại trong Vô Danh không gian , sau khi Hồng Quân tiếp nhận truyền thừa , tìm được bộ phận thiên đạo.

Trên mặt lộ ra một nụ cười, Hồng Quân nhìn về mặt kiên định của Huống Thiên Minh , nhẹ giọng nói : “ Người sẽ có được nó, nó vốn là thuộc về người! “ Nói rồi, đột nhiên sắc mặt hắc trắng nhợt, một đạo cường quang từ trong thân thể trong thoáng hiện đến, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một khối lãnh nhận lớn đang lóe ra quang mang thánh khiết tựa hồ hoàn toàn do linh khí cấu thành .

“ Người làm cái gì thế? “ Thấy Hồng Quân làm như thế , Huống Thiên Minh đột nhiên kinh hãi lên, vội vàng đưa một đạo nguyên khí vào tông cơ thể Hồng Quân , đem cơ thể lung lay muốn ngã của hắc ổn định lại, không hề giận chất vẫn nói : “ Người muốn điều gì? Thiên đạo của người hôm nay là do cha tặng cùng với bộ phận của người, sớm đã cùng với Hồng Quân người kết hợp thành một thể, bức ra như thế , sẽ làm tu vi người tu vi thật lùi thật lớn, người biết không hả? “

Hồng Quân cười cười, lắc đầu nói : “ Mục đích Thiên Mông sư phó truyền thừa cho ta , cũng chỉ là vì bảo trụ mầm mống thiên đạo này, có lẽ sau khi hắc trở thành Chương Khổng Giả, đã kinh hãi nhận ra Cương thi nhất tộc các người đã bị ác nhân bách hại, sanh sợ các người không cách nào kiên trì chịu nổi, cho nên mới không có đưa tất cả thiên đạo truyền thừa cho các người! “

Hồng Quân dừng lại, nhìn Huống Thiên Minh trong ánh mắt lộ ra ánh mắt ám áp chỉ có bằng hữu mới có thể có nói: “ Mà hôm nay, người kiên trì quá tới, lại được Tả di tu bổ lại nguyên thần, tin tưởng không lâu sau , người là có thể đạt tới biến thân lần thứ sáu , mà tới khi đó, thiên đạo đối với người mà nói, chính là cực kỳ trọng yếu! “

Hồng Quân nói không có nói sai, bởi vì Huống Thiên Minh có thể đoán trước một ít chuyện tương lai đặc thù cũng không có nói cho Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phỉ, mà tại trong Tu La giới , hắc g cho tới bây giờ cũng không có hiện lộ qua, bởi vậy, không biết là cố ý hay là vô tình, ý, hai người đều quên cái đặc thù này.

Quang mang chợt lóe, Huống Thiên Minh toàn thân chấn động, đã được Hồng Quân ngành kháng đem thiên đạo nhét vào trong nguyên thần của hắc, mà Hồng Quân giờ phút này sắc mặt đã trắng xanh đến chí cực, thoáng hồng thoáng trắng, không ngừng chuyển đổi , làm cho người ta nhìn thấy thì không nhận được rất là lo lắng.

Lúc này, Lãnh Diễm Phỉ và Tôn Thiên đều là về mặt chú ý nhìn Hồng Quân và Huống Thiên Minh ngây ngốc đứng tại chỗ, trong lòng hai người hiểu được, sợ rằng sẽ sắp phát sinh một số chuyện làm cho cả Tu La giới phải khiếp sợ .

337. Chương 32 : Phụ Tử Gặp Lại (trung)

Mà lúc này Tôn Thiên lại đưa ánh mắt chú ý đặt trên người Hồng Quân, hắc biết hắc sắp được nhìn thấy cha của Hồng Quân nếu không muốn bị người mà Hồng Quân và Huống Thiên Minh rất sùng bái cưỡng chế

khôi phục trí nhớ tiền kiếp thì hẳn phải cam đoan Hồng Quân không xảy ra việc gì nếu không...cái vị cường giả kia đột nhiên nổi giận với mình, dù sao cường giả rất ít khi nói đạo lý.

Chỉ là tình huống trước mắt đối với Hồng Quân không phải quá tốt, một đạo thanh khí đang vờn quanh thân hắn, sắc mặt một mảnh tái nhợt, ngay cả một nửa tia huyết sắc cũng không có, giờ này trông hắn như một người sắp chết, tử khí dồn dập lượn quanh.

Đột nhiên Hồng Quân hé miệng phun ra một ngụm máu tươi, vô lực mở mắt hắn liếc nhìn Tôn Thiên đang nhìn mình với con mắt rất quan tâm. Tựa hồ hắn hiểu được Tôn Thiên đang lo lắng cái gì khẽ cười nói “ Ta không sao, chỉ là mạnh mẽ bức thiên đạo chi nhận từ trong nguyên thần ra nên chỉ bị thương tinh thần thôi, cho ta một chút thời gian ta sẽ khôi phục lại”

Tôn Thiên có chút xấu hổ cười cười, hai tay xoa xoa vào nhau nhau không biết nói cái gì liền hỏi “ Thiên đạo chi nhận rốt cuộc là cái đồ gì? Chẳng lẽ đây là Tu là tộc hoàng giả được thiên thưởng tứ bảo vật? Nói như vậy chẳng lẽ Huống Thiên Minh chính là hậu duệ của Tu La tộc?”

Tôn Thiên buồn bực nói thầm “ Nhưng mà bộ dáng của hắn không giống nam nhân của Tu La tộc, hắn trông giống người của Thiên Tộc như thế nào cũng không giống người của Tu La tộc”

Mặc dù Tôn Thiên chỉ là nhỏ giọng nói thầm nhưng thanh âm lại có chút thô dã mà mọi người đều là người tu luyện nên đừng nói là mọi người đang trong cuộc nói chuyện này chỉ cần họ muốn nghe thì cho dù có cách ra ngăn dậm thì cũng nghe được rõ ràng.

Lãnh Diễm Phỉ với ánh mắt muốn giết người cảm tức nhìn Tôn Thiên vẻ mặt lạnh lùng nói “ Nam nhân của Tu La Tộc không lẽ phải có cánh dài và giống khỉ sao? Dựa vào cái gì mà nữ nhân của Tu La tộc chúng ta phải gả cho những tên nhìn như quỷ các người?”

Giống như khỉ? Chẳng phải chứ Tôn Thiên là khỉ sao? Hồng Quân cười trộm, mặc dù tiền thế của Tôn Thiên là Tôn Ngộ Không, chính là Thạch hầu nhất tộc, nhưng tại trước khi khôi phục trí nhớ hắn cũng không nhận chính mình là khỉ. Cổ nhin cười, con mắt Hồng Quân liên tục quét đi quét lại trên người của Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phỉ. Lúc này Huống Thiên Minh đã bước vào trạng thái yên lặng, đang toàn lực hấp thu thiên đạo chi nhận cùng dung hợp với nguyên thần của mình, quá trình này cũng không nguy hiểm nên Hồng Quân cũng không lo lắng.

Tôn Thiên thì ngược lại, nghe Lãnh Diễm Phỉ sỉ nhục chính mình thì không nhịn được tức giận vô cùng, rất nhanh muốn phản bác nàng nhưng vừa muốn nói chuyện sắc mặt đột nhiên đại biến. Con người kim quang lờ lờ tràn ngập thần sắc sợ hãi nhìn về phía sau lưng của bọn người Hồng Quân.

Lãnh Diễm Phỉ đang cùng Tôn Thiên tiếp tục tranh luận nhưng thấy ánh mắt của Tôn Thiên không phải dừng lại ở phía mình thì không khỏi sửng sốt, sau nửa ngày mới quay đầu nhìn lại, sắc mặt cũng nhất thời đại biến.

Một đạo thân ảnh cao ngất cùng khuôn mặt anh tuấn, cho dù các cô gái còn hơn nữ nhân của Tu La tộc thì cũng điên đảo vì khuôn mặt anh tuấn cũng làn da trắng trẻo không tì vết cực kỳ xuất chúng này, tóc vàng theo gió tung bay, phảng phất như nam nhân của Thiên tộc, cả người hơi thở tràn ngập khiến cho người khác cảm thấy an tâm.

Giờ phút này hắn lặng lẽ đứng sau lưng của Hồng Quân, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng âm áp, không có nửa điểm khiến người ta cảm thấy được khí thế uy hiếp.

Nhưng là đối với một người đã bước một chân vào Thiên đạo như Hồng Quân mà nói, người nam tử xa lạ này khiến cho hắn cảm thấy toàn thân một trận cứng ngắc một cổ lạnh khí từ đáy lòng dâng lên, để cho hắn ngay cả xoay người cũng cảm thấy khó khăn.

Trong cả không gian, nam tử kia mặc dù đứng ở đây nhưng Hồng Quân lại cảm giác không đúng như thế. Mặc dù hắn vừa mạnh mẽ bức Thiên đạo chi nhận ra khỏi cơ thể cho nên tinh thần trọng thương nhưng cũng không khiến cho thần thức của hắn suy yếu nhiều lắm, vô luận là ai chỉ cần phạm vi mười dặm cũng không thể tránh khỏi thần thức của hắn điều tra.

Mà nam tử này hiện tại đã đứng sau lưng Hồng Quân, trong phạm vi không đến năm dặm, với tu vi của bọn họ trong phạm vi không đến năm dặm có thể khởi động tấn công, hoàn toàn có thể cùng với Hồng Quân

bình khởi bình tọa (ngang vai).

“ Đối với cường giả, ta sẽ vô cùng tôn trọng bọn họ cho nên người không cần khẩn trương, ta sẽ không lợi dụng người khác lâm nguy, quay người lại đi” Thanh âm của kim phát nam tử rất bình thản, phẳng phất như một người giả cả, sau khi lĩnh hội nhân sinh liền sinh ra thần thái lạnh nhạt như vậy.

Hồng Quân có chút thở dài một hơi, hai tay đưa lên, quang mang chợt lóe. Khóe miệng vốn đang còn vương tơ máu giờ phút này sạch sẽ vô cùng đoạn khẽ cười nói “ Nhưng mà người cho ta uy hiếp thật là quá lớn, để cho ta có một loại khó mà cảm thụ”

Thoáng dừng lại một chút, Hồng Quân nghiêng đầu nhìn qua nét mặt phần nộ của Tôn Thiên, lúc này trên người Tôn Thiên đã có một vòng sát khí đậm đặc, trong con ngươi lộ ra một đạo thần quang Hồng Quân nhàn nhạt nói “ Tôn Thiên lui ra, người không phải đối thủ của hần, huống chi hần không có sát ý”

Nói xong, thân thể Hồng Quân khẽ nhúc nhích, Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phỉ bỗng cảm thấy hoa mắt, trong chớp mắt Hồng Quân đã xoay người lại đối mặt với kim phát nam tử lạ mặt, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười âm ập.

“ Người rất mạnh” Sau khi quan sát nam tử nọ nửa ngày Hồng Quân nhẹ giọng nói “ Ngoại trừ mấy trưởng bối nhà ta sợ rằng không ai địch lại người, thậm chí ngay cả mấy vị trưởng bối đó nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay với người, có lẽ bọn họ cũng vô pháp địch lại người”

“ Humh? Trưởng bối của người? Tại sao người dám khẳng định bọn họ không địch lại ta?” Kim phát nam tử tựa hồ có rất nhiều thời gian, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng, có hứng thú nhìn Hồng Quân nhẹ giọng hỏi “ Chẳng lẽ người so với những trưởng bối mà người nói còn mạnh hơn?”

Hồng quân lắc đầu, trên mặt lộ ra sự chăm chú cực kỳ khó khăn nói “ Cũng không phải ta so với trưởng bối mạnh hơn, mà bởi vì công pháp mà ta tu luyện không giống như bọn họ, mục đích theo đuổi cuối cùng cũng không giống nhau, cho nên không cách nào so sánh được”

“Vậy người theo đuổi là cái gì?” Kim phát nam tử dường như bị Hồng Quân câu dẫn làm cho hứng thú, thần nhiên tò mò hỏi.

“Ta sao?” Hồng Quân cười khở, thần bí nói “ Ta theo đuổi chính là Thiên không có quyền quyết định vận mệnh của ta, Đại cũng vô pháp hạn chế thân thể, ta theo đuổi cực hạn của vũ trụ, là cái cuối cùng tồn tại”

Trên người hần đột nhiên phóng xuất ra phần hào tình mà ngày thường khó gặp, cuồng phóng nói “Ta tin tưởng Hồng Quân đạo của ta cũng sẽ không kém thiên đạo của các người, thiên đạo của các người có sẵn bốn phần, nhưng Hồng Quân đạo do chính ta sáng lập, chỉ cần điểm ấy cũng đủ chứng minh ta có đủ thực lực đuổi theo giấc mộng của ta và thực hiện nó”

“ Bốp, bốp bốp...! Kim phát nam tử vỗ tay cười to, vẻ mặt than thở và hâm mộ nói “ Nếu thiên giới của ta có được người trẻ tuổi như người sợ rằng không bao lâu Tu la giới sẽ hoàn toàn là vùng đất của chúng ta, Tu La tộc nhân sẽ hoàn toàn biến thành nô tài của chúng ta”

“ Chỉ là người không phải người thiên tộc, thật sự đáng tiếc” Kim phát nam tử hình như nghĩ tới cái gì ngữ khí đột nhiên trầm trọng tiếc hận nói “ Một người tuổi trẻ xuất sắc như người tại sao không là người của Thiên giới chứ? Tại sao hết lần này tới lần khác vừa mới xuất hiện đã suy bại ở Tu La giới?”

Hồng quân lắc đầu “ Ta không phải người của không gian này, nói chính xác ta là người của một không gian khác tới đây” Nhìn thấy kim phát nam tử hiện lên sự kinh ngạc, Hồng Quân cười nhạt giải thích “ Lục đạo luân hồi có sáu cánh cửa dĩ nhiên tồn tại sáu giới, nếu nói chính thức ta cũng là người đứng đầu một giới” Hần đột nhiên nghĩ tới vô danh không gian – Tử giới có ba gã cường giả bị cha tức giận giết chết, truyền thừa của Thiên Mông lại dành cho mình, mặc dù không gian này đã trở thành hỗn độn nhưng dù sao đó cũng là địa bàn của mình.

Trên mặt kim phát nam tử kim quang chợt lóe lên rồi biến mất, buồn bực nói “ Chẳng lẽ người biết ta là ai sao?”

“ Ngoại trừ hoàng giả của thiên giới – Đế Thích Thiên còn ai trên người có thể phát ra thiên đạo chỉ nhận hơi thở? Còn có người nào thiên nhân có thể mạnh mẽ thế này?” Hồng Quân thất tiểu nhìn kim phát nam

tử trong mắt đang hiện lên chiến ý mãnh liệt.

Kim phát nam tử ha ha cười to “ Không thể tưởng tượng được người thông minh và mẫn cảm đến như vậy, ngay cả hơi thở của Thiên đạo chi nhận cũng có thể cảm giác được, quả nhiên không đơn giản”

Tôn Thiên một bên vuốt miệng khinh thường nói “ Lại là thiên đạo chi nhận, tuy nhiên Tiểu Quân dường như không thèm để ý, hẳn vừa bức cái vật quý quái đó ra khỏi cơ thể”

Kim phát nam tử không phải ai khác chính là Thiên giới đế quân Đế Thích Thiên, nghe được Tôn Thiên lầm bầm lầu bầu nói con mắt hắn càng ngày càng sáng, ánh mắt hướng về Huống Thiên Minh đang bước vào tịch diệt trạng thái. Một đạo nóng chảy bốc ra từ mắt của Đế Thích Thiên, giờ phút này hắn rốt cuộc nhận thấy một đạo hơi thở mỏng manh của Thiên Đạo chi nhận.

Đó là một cỗ hơi thở kỳ quái, tựa hồ tràn ngập sát ý, , lại tựa hồ cực kỳ an tĩnh, im lặng, loại hơi thở trái ngược này lại hài hòa phát ra cực kỳ mỏng manh. Nếu không phải chăm chú điều tra, cho dù là hoàng giai Đế Thích Thiên cũng vô pháp phát hiện ra sự tồn tại của Thiên đạo chi nhận.

Hắn kinh ngạc nhìn qua Huống Thiên Minh, Đế Thích Thiên đột nhiên cười to, tựa hồ đã nhận ra được điều gì đó, hắn chỉ vào Hồng Quân cười to nói “ Thiên Mông lão quỷ ơi Thiên Mông lão quỷ, không thể tưởng tượng được, thật sự không thể tưởng tượng được người đã dùng Khuôn mặt của Thiên nhân sáng tạo trên thân thể của người Tu La, ha ha ha...”

338. Chương 33: Phụ Tử Gặp Lại (3)

Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phi bị cổ khí tức kinh khủng đến cùng cực ấy đánh sâu vào, nhất thời sắc mặt đại biến, rồi rút toàn lực vận chuyển nguyên hạch trong cơ thể, điên cuồng hấp thu linh khí bốn phía, cũng phóng ra khí thể bản thân để chống cự cổ uy áp làm cho người ta sợ hãi ấy.

Hồng Quân sắc mặt bình thản, nhìn bộ dáng của Đế Thích Thiên cười đùa cợt nhả, trong mắt của hắn lộ ra thần sắc châm biếm, cảm nhận được Đế Thích Thiên tản phát ra uy áp kinh khủng, khóe miệng hơi động, một đạo quang mang từ trong thân thể của hắn phát ra, đem thân thể run bần bật của Tôn Thiên cùng Lãnh Diễm Phi sắc mặt hết sức tái nhợt lão đảo đứng không vững bao bọc vào trong đó.

“Buồn cười lắm sao?”

Một thanh âm lạnh như băng từ phía sau của Hồng Quân phát ra, Hồng Quân không cần quay đầu lại, cũng biết Huống Thiên Minh đứng là đã thức tỉnh lại. Lãnh Diễm Phi đôi mắt đẹp giận dữ đang nhìn Đế Thích Thiên, lập tức liền tràn đầy vẻ mừng rỡ khôn siết quay nhìn về hướng Huống Thiên Minh.

“Chẳng lẽ không buồn cười sao?” Đế Thích Thiên quả thật vô cùng vui vẻ, cùng với Thiên Mông tranh đấu ròng rã suốt vạn năm, cũng đều không cách nào phân định thắng bại. Cuối cùng, hắn thần bí biến mất tại trong Thiên Khanh, nguyên vốn cho là cái lão gia hỏa này đang giả trò ma kế quỷ gì đó, muốn dẫn dụ mình vào bẫy, cũng không hề nghĩ tới, hắn vậy mà lại khăng khăng với ý định một lần nữa luân hồi chuyển thế. Mà sau khi chuyển thế, còn tạo ra được thế hệ nối tiếp mình, lại lấy gương mặt của Thiên nhân làm khuôn mẫu, điều này làm cho Đế Thích Thiên rất là cao hứng, Thiên Mông cái lão gia hỏa này, vào lúc cuối cùng, vẫn còn cho rằng Thiên nhân tộc nếu so với Tu La tộc của hắn ưu tú hơn hẳn đấy.

Nhìn Huống Thiên Minh một thân sát khí chậm rãi đi tới trước mặt đám người Hồng Quân, Đế Thích Thiên trong mắt lần nữa lộ ra nét cười hàm ý châm biếm cũng khó mà che dấu, chỉ vào gương mặt anh tuấn của Huống Thiên Minh, cười nói:

“Tiểu tử kia, người nhìn xem mặt mũi của người kia, bọn Tu La tộc này xấu xí như ma làm sao có thể có cái tư chất hoàn hảo như người chứ? Mặc dù người có được Thiên đạo chi nhận, nhưng bằng vào tu vi của người hiện giờ vẫn như trước không cách nào hoàn toàn nắm trong tay cả Tu La giới. Không bằng như vậy đi, người tôn ta làm thầy, thật lòng dâng hiến ra Thiên đạo chi nhận thuộc về người, ta có thể cam đoan người mãi mãi bất tử, mà còn vĩnh viễn hưởng quả Tu La giới.”

Đế Thích Thiên trầm ngâm một chút, ngưng cười, nghiêm túc chăm chú nhìn Huống Thiên Minh:

“Thiên giới cùng Tu La giới Chúng ta đúng là tồn tại cao cấp nhất trong khắp cả không gian, chính như tên tiểu tử kia nói, Lục đạo Luân Hồi, hẳn là chia làm lục giới, đợi khi ta thống nhất xong lục giới, ngoài Tu La giới ra, ta sẽ để tùy ý người chọn một giới nữa, thế nào?”

Thanh âm của Đế Thích Thiên đầy sức hấp dẫn:

“Ngẫm lại đi, ta là tồn tại chí cao của Thiên giới, nếu như người bái ta làm thầy, như vậy, coi như là trong Thiên giới, người cũng chỉ dưới một người, trên vạn người a!”

Huống Thiên Minh lạnh lùng nhìn Đế Thích Thiên nghe hắn nói đến đây chợt ngắt lời:

“Nếu ta muốn vượt thoát ra khỏi ràng buộc của Thiên đạo, người có thể cho ta sao?”

Hắn miệt thị cười nói:

“Cho dù người tập trung đủ ba khối Thiên đạo chi nhận, lại làm sao? Nhiều nhất bất quá là trở thành mãng thiên này mà thôi, nhưng là, người vẫn như cũ sẽ bị vây trong mãng ‘thiên’ này, lại làm sao có thể lọt ra ngoài? Càng không nói đến vượt thoát ra khỏi Thiên đạo?”

Đế Thích Thiên ngăn người ra, lời nói của Huống Thiên Minh khiến cho trong lòng hắn chợt rung động, rất ngạc nhiên thán phục liếc nhìn Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh một cái, trong lòng thầm thở dài tự nhủ: ‘Tư chất và trí thông minh của hai tên tiểu tử này thật vượt xa Tuyết Phong và Thiên Hồn a, lại có thể nghĩ tới điểm mấu chốt này!’

Đúng vậy, Đế Thích Thiên từ rất lâu trước đây đã hiểu được, cho dù tìm được đủ ba khối Thiên đạo chi nhận, cũng nhiều nhất bất quá là trở thành mãng Thiên kia mà thôi, tuy là đại biểu cho Thiên đạo, nhưng như trước vẫn phải chịu sự ràng buộc của Thiên đạo, điểm này, không chỉ hắn hiểu rõ ràng, Thiên Mông cũng hiểu rõ ràng, trong Tu La giới và Thiên giới, rất nhiều lão quái vật từ rất lâu tiềm tu càng hiểu rõ hơn.

Thoáng trầm mặc một chút, Đế Thích Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định nói:

“Ta trở thành Thiên, như vậy chính là đại biểu cho Thiên đạo, nếu như ta không trừng phạt người, vậy hóa ra Thiên cũng không thể đối phó với người, như vậy so với việc một mình người lần mò tìm kiếm, há chẳng phải là dễ dàng quá sao?”

Huống Thiên Minh châm biếm nói:

“Đây là ý nghĩa sự tồn tại của ta, phụ thân của ta sáng tạo ra ta, tức là muốn ta hoàn thành ước nguyện của ông! Để hoàn thành tâm nguyện, vượt thoát ra khỏi sự ràng buộc của ‘Thiên’, phụ thân của ta dám lấy thân mình ra thử nghiệm, không chút do dự đi vào trong Lục đạo Luân Hồi kia, đồng thời còn sáng tạo ra cương thi nhất tộc chúng ta. Người dám không?”

Trong mắt của hắn chứa đầy vẻ miệt thị, nở một nụ cười băng lạnh nói:

“Người có thể vứt bỏ tu vi hiện giờ, một lần nữa đi vào luân hồi không?”

Đế Thích Thiên trong đôi mắt vàng hiện lộ vẻ suy tư sâu sắc, nghe Huống Thiên Minh lạnh lùng châm biếm, hắn cũng không có tức giận, mà sâu tận đáy lòng hắn thầm hỏi chính mình. Không sai, Thiên Mông vì trong tâm tư của hắn theo đuổi Thiên đạo, mà không tiếc buông bỏ một thân tu vi kinh thế hãi tục, không tiếc buông bỏ cả bộ phận Thiên đạo thuộc về hắn kia, lại càng không tiếc buông bỏ ngôi vị chí tôn của Tu La tộc, mà dứt khoát đi vào trong Lục đạo Luân Hồi, một lần nữa tu luyện lại từ đầu. Chính mình có thể làm được như vậy sao?

Huống Thiên Minh lặng lẽ nhìn Đế Thích Thiên, thanh âm hòa hoãn đôi chút nói:

“Hết thấy những việc phụ thân ta làm, đều là tấm gương tốt và là mục tiêu cho ta theo đuổi, ta hôm nay, cần thiết đúng là tích lũy thời gian cùng linh ngộ, mà không phải là sự hưởng thụ và cái quyền thế ấy!”

Đế Thích Thiên trầm mặc một hồi lâu, mới ngẩng đầu chăm chú nhìn Huống Thiên Minh, gật gật đầu, cười nói:

“Người nói không sai, rất chính xác, mặc dù con đường phía trước mờ mịt, nhưng chỉ cần giữ vững quyết tâm, cuối cùng ắt sẽ đạt tới mục tiêu của mình! Chẳng qua là, ta không thể cho phép xuất hiện bất cứ người nào vượt ra ngoài Thiên đạo!”

Trong mắt hần lộ ra một tia sát khí, nhìn Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh khẽ cười nói:

“Bất luận là ai, muốn vượt khỏi Thiên đạo, đều phải nhận chịu sự truy sát của ta, bởi vì, ta chính là Thiên này!”

Thanh âm của hần rất nhẹ, mà phảng phất như lão bằng hữu nói chuyện cùng nhau, không có xen lẫn một tia sát khí nào, nhưng có được niềm tin mãnh liệt làm cho bất cứ ai cũng không thể không tin phục, cùng với sát ý kia làm cho trong lòng người nơm nớp hoảng sợ.

Cảm nhận được sát ý của Đế Thích Thiên đối với chính mình, Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt đồng thời lộ ra thần sắc kiên định, cùng nhau nhìn về phía Đế Thích Thiên, Hồng Quân hắc hắc cười nói:

“Đế tiên bối đã tâm thật ghê gớm, lại có thể mưu đồ độc chiếm Thiên đạo chi nhận, chẳng lẽ ngươi không biết làm như thế là phải bị trời phạt sao?”

“Huống chi, cho dù ngươi có thể chiếm được cả khối Thiên đạo chi nhận kia, cuối cùng trở thành ‘Thiên’, thì có thể đạt thuận lợi dễ dàng giết chúng ta sao? Tiên bối không khỏi có suy nghĩ quá mức đơn giản rồi!”

Hồng Quân hắc hắc cười, trong bàn tay đột nhiên xuất hiện một vầng hào quang giống như ánh sáng mặt trời chói mắt, chỉ thấy cơ hồ đã trở thành một màn hào quang hình tròn trôi bồng bềnh trên bàn tay của Hồng Quân, đúng là thiên tôn linh thất, Hồng Quân giới.

Cảm nhận được quang cầu trên bàn tay của Hồng Quân tản phát ra khí tức cường đại, Đế Thích Thiên sắc mặt đột nhiên biến đổi, quắt lạnh:

“Đây là cái vũ khí cổ quái gì? Lại cường đại như thế, chẳng lẽ ngươi cũng giống như Tát Hải kia, cũng hình thành cho chính mình một không gian riêng biệt phải không?”

Hồng Quân lộ vẻ tươi cười, Hồng Quân giới trong tay quang mang bắn ra bốn phía, dưới sự rèn luyện không ngừng của hần nhiều năm qua, theo tu vi của hần liên tục nâng cao, Hồng Quân đạo không ngừng hoàn thiện cùng với lĩnh ngộ Thiên đạo càng ngày càng sâu xa, Hồng Quân giới kia cũng dần dần thoát khỏi hàng ngũ Thiên Tôn linh bảo, từng bước tiến lên cảnh giới cao cấp hơn, uy lực cũng càng tăng cao lên.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Đế Thích Thiên, Hồng Quân khe khẽ lay động Hồng Quân đạo một thoáng quang mang kia từ từ thu liễm lại, bình thản nói:

“Đây chính là Tu La kim nguyên bản do Thiên Mông sư phụ dùng một thân tu vi ngưng kết mà thành, gặp ta trong lúc vô tình thu được, và luyện hóa trở thành pháp bảo của chính mình, hiện nay được gọi là Hồng Quân giới! Tự hình thành một giới hay không thì chưa biết được, chẳng qua là đến nay cũng không thể sánh cùng cái thứ kia của phụ thân, có thể sáng tạo ra các chủng loại sinh vật, cho nên vẫn không xưng được là tự hình thành một giới!”

Đế Thích Thiên lộ vẻ xúc động, người tuổi trẻ này quả hùng mạnh làm cho hần có phần kinh ngạc, tay phải chậm rãi vỗ về hướng Hồng Quân, nhẹ giọng quát:

“Đã như vậy, chúng ta đây hãy độ sức một phen mới được, ta cũng muốn xem thử, toàn thân công lực của Thiên Mông lão quỷ kết hợp với luyện chế của ngươi, sẽ mang đến cho ta cái ý nghĩ mới mẻ bất ngờ gì đây!”

Vừa nói xong, chỉ thấy không gian bên cạnh Hồng Quân đột nhiên vỡ nứt ra, một cái khe đen nhánh mang theo đạo sát ý ngất trời tức thì đem Hồng Quân bao trùm lại, hắc quang chợt lóe, mà đường như từ trước tới nay chưa từng xuất hiện qua như thế, đó là không có hình bóng.

Nếu như không phải Hồng Quân lúc này không có bóng dáng, Tôn Thiên và Lãnh Diễm Phỉ tất nhiên sẽ cho là chính mình bị hoa mắt, Đế Thích Thiên kia ra tay tập kích không khỏi quá mức quỷ dị, ngay cả động tác cũng không thấy nhích động chút nào, Hồng Quân lập tức đã bị cái khe không gian kia cuốn vào trong đó, cái tu vi cao thâm này quả thực là làm cho người ta nghe nói mà rợn cả người.

Còn Huống Thiên Minh sắc mặt lại bình thản, không mảy may để ý đến việc Hồng Quân đột nhiên biến mất, chỉ lẳng lặng coi chừng động tĩnh của Đế Thích Thiên, mắt lộ ra vẻ thản nhiên cười nhạt.

Đế Thích Thiên sắc mặt cũng cực kỳ nghiêm túc, tịnh không có đặc ý chút nào, hai mắt gắt gao nhìn quanh quần phía sau Lãnh Diễm Phỉ và Tôn Thiên, chợt nhẹ giọng nói:

“Nếu đã tới, thì ra đi, trốn trốn núp núp mưu tính gì đó?”

Trong không khí một cổ ba động truyền đến, năm đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện ở trước mặt Lãnh Diễm Phỉ và Tôn Thiên đang trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy đứng đầu là một gã thanh niên nam tử tóc dài xõa vai, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn tốt cùng, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy một đạo quang tuyến thấu suốt hết thảy làm cho người ta không tự kìm chế được tâm tình bị cuốn hút vào, tuy rằng không có khôi ngô anh tuấn như Huống Thiên Minh thoảng nhìn qua liền sa vào tình cảm, nhưng lại càng thêm ý vị sâu xa, khiến người ta không kiềm được phải tìm đến.

Huống Thiên Minh giờ phút này đã vô thanh vô tức bay tới trước mặt nam tử trẻ tuổi kia, cung kính hành lễ, trong ánh mắt toát ra thần sắc cực độ mừng rỡ, cười lớn nói:

“Tần bá phụ, cuối cùng gặp được ngài rồi!”

Phía sau nam tử trẻ tuổi, Hồng Quân đã khom người mà đứng, thần sắc trên mặt sáng rỡ vui mừng khôn siết, chăm chú nhìn hình dáng hiền hòa ở trước mặt.

Người vừa tới không là ai khác, chính là Tần Vũ! Chỉ thấy khoe miệng Tần Vũ thoảng hiện một nụ cười nhìn Huống Thiên Minh gật đầu, lập tức lại đưa mắt nhìn vào Đế Thích Thiên.

“Đế Thích Thiên?” Tần Vũ lúc này sắc mặt bình thản, trong mắt lại xen lẫn vẻ mừng rỡ cùng kích động, hiển nhiên gặp được Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh, tâm tình ông lúc này cũng rất hỗn tạp.

Đế Thích Thiên lạnh lùng nhìn lại Tần Vũ, cũng tự nhiên nói:

“Tần Vũ?”

Hai người đồng thời gật đầu, sau đó lại cùng bật cười ha hả.

339. Chương 34: Tự Hào

“Huống chi, người nếu là con dân của Thiên giới ta, đương nhiên cũng là con dân của Đế Thích Thiên ta, nếu như người quyết ý muốn cùng ta đối địch, như vậy, ta sẽ đem tất cả bằng hữu của người tại Thiên giới toàn bộ giết sạch!” Thanh âm của Đế Thích Thiên cực kỳ lạnh lẽo tàn khốc, mà phảng phất giống như một làn gió lạnh thổi vào tai, khiến cho Lãnh Diễm Phỉ và Tôn Thiên ngay cả đến Tình nhi ba người đứng ở phía sau Tần Vũ đều là toàn thân phát lạnh rùng mình, nhìn trước mặt không dám tin đó là Đế quân được tôn xưng là chí tôn của Thiên giới, thật sự nghĩ không ra, ở trong ấn tượng của bọn họ hẳn nhiên là Thiên nhân hoàng giả vô cùng chính trực uy nghiêm lại có thể nói lên tiếng nói âm trầm u ám như vậy.

Tần Vũ nhìn thẳng vào Đế Thích Thiên trong mắt lóe ra quang mang vàng chói, trên mặt hiện đầy vẻ khinh thường, có phần châm biếm, nhàn nhạt nói:

“Ta Tần Vũ từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ không có vì người khác uy hiếp bức bách mà chùn bước!”

Khẽ nghiêng đầu, trong mắt Tần Vũ tràn ngập ánh mắt ôn hòa và thương nhớ nhìn Hồng Quân bên mình, đáng vẻ mi thanh mục tú, trên dung mạo thoảng hiện vài nét của Lập nhi, đây là nhi tử của bọn họ a! Nghĩ đến Lập nhi tại phương trời xa thẳm Nhân giới kia, giọng nói của Tần Vũ dần dần kiên định lại, lạnh lùng nói:

“Cũng chính vì lúc này, ta cuối cùng đã gặp lại người yêu quý nhất, rốt cục thành tựu Chương không giả tới cao vô thượng, cũng chính là hài tử của ta!”

Nói xong, Tần Vũ giơ tay lên âu yếm vuốt đầu của Hồng Quân, nhìn về phía sắc mặt càng lúc càng u ám của Đế Thích Thiên, vừa cười vừa nói:

“Người không nghĩ tới chứ, hần, Hồng Quân, là nhi tử của Tần Vũ ta, còn ta, đúng là cùng với Thiên Mông chí tôn hoàng giả của Tu La giới lúc trước giống nhau, vì truy tìm Thiên đạo vô thượng kia, mà buông bỏ tu vi vô địch của kiếp trước đi vào trong Lục đạo Luân Hồi, với ước vọng đạt được cái kết quả cuối cùng!”

Tựa hồ từ rất lâu cũng không nói nhiều lời như vậy, Tần Vũ hôm nay rõ ràng nhìn thấy đối khác, cực kỳ vui vẻ, nguyên nhân vì đâu không cần phải nói ra, đó là gặp được Hồng Quân và Huống Thiên Minh, cũng vì vậy, khiến cho Hồng Quân và Huống Thiên Minh cũng có chút kinh ngạc biểu hiện hôm nay của Tần Vũ, bất quá, dù sao Tần Vũ vô luận làm ra chuyện gì, bọn họ cũng không có tư cách khoa tay múa chân, nói cách khác, ở trong ấn tượng của bọn họ, chỉ cần Tần Vũ muốn làm, hầu như không có việc gì không làm được!

Không nói đâu xa, hãy nhớ rằng tại trong Vô Danh không gian thân uy của Tần Vũ, đã làm cho Huống Thiên Minh rất là thần phục! Với tu vi cùng cấp là Chứng không giả, sức một người địch ba người không nói, mà lại hoàn toàn đem ba người kia giết sạch, đây là tu vi thuộc cái dạng gì mới có thể làm được a, đây là công pháp tuyệt thế gì mà có thể làm cho Tần Vũ đạt tới cảnh giới như thế a!

Nhìn Tần Vũ dịu dàng vuốt ve đầu của Hồng Quân, Huống Thiên Minh trong lòng không khỏi có chút hơi cay cay mắt, nghĩ đến công pháp Tinh Thần Biến của Tần Vũ sáng tạo ra vô số kỳ tích, hần không khỏi tưởng tượng, giả như lúc trước Thiên Mông khi còn sống nếu có thể quen được nhân vật như Tần Vũ, ông há có thể bị người ta ngăm ám hại?

Mọi người tại đây, sau khi nghe qua lời của Tần Vũ, cơ hồ không người nào không lộ vẻ xúc động kinh hãi, đứng ở bên cạnh Tần Vũ, Mục Thiên và Cam Vân đứng là kinh ngạc nhất, hai người quan sát Hồng Quân không dám tin tưởng, trong lòng tràn ngập ý nghĩ vô lực và lo lắng cùng quay ánh mắt hướng về Tình nhi kia đứng ở một bên đã có chút không ổn, sắc mặt tái xanh không còn chút huyết sắc nào.

Còn Tình nhi, lúc này lại hận sao mình trước nay chưa từng sinh ra ở chốn này, thậm chí còn chưa hề một lần nào nghe qua những lời nói ấy làm cho nàng thương tâm gần chết. Nàng khổ sở lắc đầu, cắn chặt hàm răng làm cho những giọt lệ nơi vành mắt nhẹ lay động, toàn bộ những lời nói vừa mới nghe được làm cho đầu óc nàng rung động, nàng nhớ lại những hình ảnh tươi đẹp trong những ngày qua, ước sao trở lại một khắc vừa mới đây cũng tốt, chỉ cần Tần Vũ đừng nói ra những lời như thế này là tốt rồi!

Thiên địa đang xoay tròn, trái tim tựa hồ bị người ta tàn nhẫn chém một đao, dòng máu đỏ tươi nóng bỏng kia dần dần từ trong trái tim bị tổn thương phun ra, cả thân thể phát run lẩy bẩy, Thiên, thật sự quá vô tình! Tình nhi lắm bướng nhỏ, giờ khắc này, nàng đã quên còn có những người khác tồn tại chung quanh mình, trong đôi mắt nàng bị một màn hơi nước bao phủ, chỉ có thân thể hùng vĩ kiên cường trong ngày xưa ấy cùng... mùi vị rất quen thuộc nọ, làm cho nàng không có lúc nào là không thanh thần toàn tâm nghĩ tới khuôn mặt anh tuấn cùng với vòng tay và lồng ngực... ấm áp kia.

Một bàn tay to ấm áp đỡ lấy trước khi nàng sắp té trên mặt đất, nắm bả vai của nàng, trong bàn tay thon dài trắng nõn mang theo làn hơi ấm làm cho nàng không tự chủ được liền ổn định tâm tình lại, làm cho nàng trong lúc tâm tình tuyệt vọng như sóng ba đào quay cuồng đã có thể giữ vững được niềm tin của mình! Đúng vậy, bàn tay kia, là tay của Tần Vũ.

Đế Thích Thiên đã sớm trợn mắt há hốc mồm, hần nghe lời nói của Tần Vũ, trong đôi mắt lộ ra thần sắc khó có thể tin được, lúc thì liếc nhìn Hồng Quân, lúc thì lại quan sát Tần Vũ, tâm cảnh vững vàng thuộc về hoàng giả đó trong lúc nhất thời đã bị Tần Vũ phá sạch sẽ, cơn sóng lòng rung động, khiến cho thần thức của hần nhất thời đã bị ảnh hưởng, cũng không cách nào dò xét được từng cọng cây ngọn cỏ trong vòng phạm vi hơn mười dặm chung quanh nữa.

Một làn gió núi từ chân núi truyền đến, thoáng dẫn theo làn hơi mát lạnh kèm theo tiếng rít gió vù vù, làm tan biến đi những lời nói của Tần Vũ, không khí tại đây nhất thời ngưng trệ, phá tan sự trầm tư trong lòng mỗi người, cũng đánh tan đi nỗi khó chịu đã khiến cho người ta rất là buồn khổ!

“Người là nói, hần là con của người?” Đế Thích Thiên dù sao cũng là hoàng giả Thiên nhân tộc, chí tôn của Thiên giới, tâm cảnh trải qua hơn ức vạn năm há phải tầm thường, chỉ trầm mặc ngẩn ngui một lúc, hần liền lại khôi phục trong lòng ổn định không còn dao động, trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ gật gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tự hào, khẳng định nói:

“Hắn, Tần Sương, là nhi tử của Tần Vũ ta!” Tần Vũ vốn rất tự hào, Tinh Thần Biến nguyên là do Lôi Vệ sáng lập ra, nhưng có điều Lôi Vệ cũng chỉ sáng tạo ra nền móng khởi đầu của công pháp, rồi sau đó tất cả phương diện trọng yếu và cảnh giới của công pháp, đều do Tần Vũ chính mình sáng lập ra, ông đã tốn hao biết bao tâm huyết trong những năm đó a!

Còn Tần Sương, cũng là Hồng Quân, lại là hậu sinh khả úy tuổi trẻ tài cao, tuy rằng không đến mức vượt qua ông, nhưng cũng chỉ là hiện tượng tạm thời! Dựa theo ước đoán của Tần Vũ, với Hồng Quân đạo do Hồng Quân tự nghĩ ra làm nền móng, một khi đại thành, chỉ sợ rằng trong thiên hạ cũng chỉ có ‘Thiên’ kia mới có thể đủ sức hoàn toàn đánh bại hắn, bằng không cho dù là đại ca Hồng Mông và Nhị ca Lâm Mông cũng không cách nào làm gì được hắn nữa rồi!

Lời nói tự hào của Tần Vũ, làm cho Hồng Quân một trận lệ nóng doanh tròng, tại trong trí nhớ của hắn, không có bao lần được phụ thân tỏ ý khen ngợi như thế!

Nói đến cũng rất kỳ quái, Tần Vũ ở kiếp trước trong thời gian còn nhỏ, vì không được phụ thân quan tâm chăm sóc nhiều hơn, mà liều mạng tu luyện, hết lần này đến lần khác từ trong gian khổ đổ máu và nước mắt mới đột phá bản thân đến cực điểm.

Tới một đời của Hồng Quân kia, lại giống như thế, dưới hào quang bao phủ của ‘thiên tài’ Tần Tư, tâm tình của Hồng Quân đúng là cực kỳ phức tạp, hắn nhận được bất quá cũng chỉ là lời hứa trợ giúp của phụ thân mà thôi.

Hôm nay, cuối cùng nhận được lời khen ngợi mà hắn vẫn luôn chờ mong, sao có thể không hoang mang cả cõi lòng, lệ nóng doanh tròng? Một bàn tay lớn vỗ lên bả vai, thanh âm ghen tỵ của Huống Thiên Minh truyền vào trong đầu, làm cho Hồng Quân nhất thời thu lại hỗn loạn trong lòng:

“Tiểu Quân a tiểu Quân, phụ thân của ta nếu như còn sống, có thể giống như Tần bá phụ hay không, có thể tự hào nói với người khác: Huống Thiên Minh là nhi tử của ta đây?”

Hồng Quân buồn cười, gắng sức gạt gạt đầu, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn vào hình bóng cao lớn trước mặt, đó là bóng lưng của phụ thân, hình bóng ấy có thể chắn gió chặn mưa bảo bọc cho hắn a! Mặc dù là hôm nay chính mình đã trưởng thành mọc đủ lông đủ cánh, sẽ không để cho bất cứ ai có thể dễ dàng xúc phạm tới mình, nhưng cũng làm cho chính mình cảm thấy an toàn, cảm thấy ấm áp! Chẳng qua là... Vì sao nữ tử xinh đẹp bên cạnh thân sắc phức tạp như thế chứ?

Hắn buồn bực liếc nhìn Tình nhi một cái, trong lòng tràn ngập điều khó hiểu.

Đế Thích Thiên cũng giống vậy, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Vũ, trong đầu nhưng là hiện ra hình dáng Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn, đó là hai nhi tử hắn sủng ái nhất, đặc ý nhất, hôm nay so với nhi tử của Tần Vũ, nhưng làm sao lại kém hơn nhiều vậy chứ?

Nghĩ đến lời nói của Tần Vũ kia tràn ngập hào khí cùng tự tin, sắc mặt của Đế Thích Thiên tối sầm lại, lạnh lùng nhìn Tần Vũ, lại một lần nữa hỏi:

“Người, thật sự muốn đối địch cùng ta?”

Tần Vũ ha ha cười một tiếng, hào khí ngất trời nói:

“Tần Vũ ta từ trước đến giờ không chủ động gây sự cùng ai, lại càng không phải e sợ với bất cứ người nào! Nếu như ngươi buông bỏ cái Thiên đạo chi nhận vốn thuộc về Thiên Minh, Tu La tộc chí bảo, Tần Vũ ta nguyện ý cùng ngươi chung một đường đồng mưu cộng sự, bằng không, mặc dù ngươi tu vi cao hơn ta, cũng nhất định đem hết toàn lực ngăn cản không cho ngươi đoạt được cái vật vốn không thuộc về ngươi!”

Đế Thích Thiên ánh mắt hơi nheo lại, quanh thân đột nhiên bùng phát ra khí thế mãnh liệt, dần dần, sắc mặt hắn vốn đang âm trầm đến cùng cực đã chậm rãi bình phục trở lại, ngược lại hiển lộ ra vẻ tươi cười, lập tức biến thành cười to một tràng dài:

“Tốt! Tốt! Tốt! Ưc vạn năm đến nay, Đế Thích Thiên ta trừ Thiên Mông ra, chưa bao giờ gặp qua địch thủ thực sự, cho dù Tất Hải kia được xưng là có được không gian của chính mình, nhìn thấy ta, cũng phải tránh xa trăm dặm, nhưng không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại gặp được hắn tử như thế, Tần Vũ, ngươi nhận được sự tôn trọng của ta!”

Tần Vũ lạnh nhạt cười, tôn trọng? Tựa hồ cái từ này đối với ông mà nói là không có ý nghĩa chút nào, tôn trọng, chỉ có cường giả mới có thể được sự tôn trọng, đây là dựa vào chính mình ra sức thực hiện mà có, còn Tần Vũ đã sớm bỏ sức thực hiện quá nhiều... quá nhiều!

“Vậy thì để chúng ta quyết phân thắng bại đi!” Đế Thích Thiên ý khí phong phát, quát to: “Mặc dù cách ngày Thiên đạo chỉ nhận đó xuất thế còn khoảng gần trăm năm thời gian, nhưng, hôm nay, chúng ta hãy nhất quyết sinh tử, dùng vũ khí trong tay chúng ta để quyết định đến tột cùng là ai mới có tư cách có được Thiên đạo chi nhận nào!”

Vừa nói, trong tay quang mang chợt hiện, một đạo kiếm quang cực kỳ rực rỡ đột nhiên bắn lên bầu trời, mà ngay cả đám mây trắng như bông kia, cũng bị kiếm quang ấy xua tan đi, sát ý khôn cùng đem Tần Vũ bao phủ vào trong đó, một trận đại chiến hết sức căng thẳng cơ hồ chạm vào là nổ bùng ngay!

340. Chương 35: Thiên Đế Quyết Chi Phá Nhật Xạ Nguyệt

“Cho ta kiến thức một chút phong thái tuyệt thế của Cửu Tinh Liên Châu dự báo xuất hiện đi!”

Đột nhiên, tia sáng nóng bỏng từ giữa không trung bổ về phía Tần Vũ, tựa như lời hỏa kia phần nộ, mang theo uy áp cùng sát ý khôn cùng, đè ép thẳng xuống, làm cho người ta không tự chủ được có loại cảm giác hít thở không thông.

Hồng Quân sắc mặt biến đổi, mắt lộ ra một tia lo lắng, Huống Thiên Minh bên cạnh cũng như thế, cực kì khẩn trương nhìn Tần Vũ vẫn không nhúc nhích, trong lòng thì suy nghĩ nếu như đối lại là mình, nên như thế nào ngăn cản kiếm quang hung mãnh kia.

Trốn, tự nhiên không phải là cách tránh né, đạt tới cấp bậc Thiên nhân, sớm đã không còn cần quá nhiều hoa chiêu đối địch (hoa chiêu: chiêu thức hoa lệ đẹp mắt), dựa hoàn toàn vào thực lực chân thật của bản thân. Tại trước khi Đế Thích Thiên xuất kiếm, thần thức của hai người sớm đã tập trung trên người đối phương, cho nên, khi hai người bất luận một người xuất chiêu, người kia coi như không địch lại, cũng không cách nào tránh né được.

Chỉ thấy Tần Vũ khẽ quát:

“Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần!” Chính là Hỗn Độn khí do ông trọng sinh kết hợp ra, sáng tạo ra lĩnh vực không gian. Sau khi lĩnh ngộ đạo tự nhiên, Tần Vũ lúc này Hỗn Độn tinh thần không gian tại Tu La giới cho đến Thiên giới cũng không bị ràng buộc nữa, cũng chính là nói, ở trong cái không gian này, không gian của ông có thể kéo dài và bao phủ vô hạn.

Từng đạo từng đạo tinh lực dồi dào từ bốn phía cơ hồ ngưng kết thành Hỗn Độn nguyên khí thực chất giống như bề mặt con sông vốn bình tĩnh bỗng đột nhiên nổi lên cơn sóng vậy, lấy tốc độ cực nhanh hướng quanh thân Tần Vũ áp sát lại, chỉ một thoáng, Tần Vũ đã được tinh quang rực rỡ lấp lánh bao phủ lên, mà Đế Thích Thiên cũng bị nó bao phủ vào trong.

Hồng Quân và Huống Thiên Minh hai người vội vàng phóng thần thức, tiến vào trong lĩnh vực Hỗn Độn tinh thần của Tần Vũ, vừa mới đi vào, liền kinh hãi phát giác kiếm quang của Đế Thích Thiên lại đột nhiên ngưng tụ lại, nguyên là kiếm quang dài mấy trăm trượng rồi đột nhiên tụt giảm trở thành tia sáng không đầy một trượng, vốn kiếm quang lấp lánh chói mắt cũng đột nhiên trở nên to lớn, từng đạo từng đạo bạch sắc nhũ quang đang vờn quanh, chỉ là trong thời gian hô hấp, liền bổ lên trên người Tần Vũ.

Vô thanh vô tức, thân thể Tần Vũ đột nhiên bị phách ra làm hai nửa, tia sáng kia lại như có linh tính, cuối cùng là phân thành hai đạo, phân biệt tại thân của Tần Vũ trên mặt đất cực nhanh phách động hàng triệu lần.

Huống Thiên Minh kinh hãi, không nhìn được nghiêng đầu nhìn Hồng Quân một cái, lại thấy Hồng Quân sắc mặt bình yên, trên mặt không có chút thần sắc lo lắng nào, trong lòng vừa động, thần thức đang dần liền với Tần Vũ. Lục soát một hồi lâu mới phát hiện, nguyên lai cái không gian này cuối cùng lại lợi hại như thế.

Đế Thích Thiên thu hồi kiếm quang, quanh thân một cỗ khí thể cuồng bạo tự nhiên dâng lên, hắc ha ha cười to nói:

“Không nghĩ tới lĩnh vực của ngươi lại đặc thù như thế này, nếu như ngươi dễ dàng bị ta giết như vậy, trường chiến đấu này thật là chuyện vô ý nghĩa, Tần Vũ, xuất hiện bản thể đi, chúng ta đại chiến một trận!”

Thanh âm sâu kín của Tần Vũ từ bốn phương tám hướng truyền ra, nhàn nhạt nói:

“Tại trong lĩnh vực của ta, bản thể không chỗ nào không có, từng cành cây ngọn cỏ nơi này, thậm chí là hạt cát trên mặt đất cũng có thể là bản thể của ta, Đế Thích Thiên, ngươi có thể hiểu được không? Chỉ cần ngươi phá Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần của ta, coi như ta thua!”

Đế Thích Thiên ha ha cười to, mỉm cười khinh thường nói:

“Lĩnh vực của ngươi? Muốn phá cũng không phải là việc dễ mà làm, đợi ta phá lĩnh vực này của ngươi, lại cùng ngươi hảo hảo đo sức một phen mới được!”

Vừa nói, hắc hét lớn một tiếng:

“Thiên đế quyết chi phá nhật!” Trường kiếm trong tay bỗng nhiên biến thành một cây tiểu tiên kim quang lấp lánh, mà trước thân hắc, linh khí trong thiên địa điên cuồng tràn vào, nháy mắt liền hư cấu thành hình dáng một thanh cung tên, một cỗ sát khí lăng lệ từ người Đế Thích Thiên tản mát ra, mà ngay cả chưa được nạp tên vào, Hồng Quân và Huống Thiên Minh cũng đều cảm nhận được cỗ uy áp kia làm cho toàn thân người ta phát run.

Một đám mây đen nhánh xuất hiện trên đỉnh đầu Đế Thích Thiên, trên bầu trời mặt trời sáng ngời cũng không chiếu tới người Đế Thích Thiên, bóng dáng đen nghịt làm cho Đế Thích Thiên nhất thời trở lên thần bí, từng cơn gió lốc quái dị thổi lên, Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần của Tần Vũ trong nháy mắt liền bị hắc vụ trên người Đế Thích Thiên bức lui nhiều trượng.

Tần Vũ đột nhiên cảm giác được toàn thân một trận không thoải mái, phảng phất như một khối đá đặt ở trong lòng làm cho ông cực kỳ áp lực. Giờ phút này bản thể của ông đã tiến vào đạo tự nhiên, trong lĩnh vực của ông, thân hóa ngàn vạn, theo như lời nói, trong lĩnh vực hết thấy đều là thân thể của ông.

“Phá Nhật Tiên, phá!” Thanh âm âm lãnh trong miệng của Đế Thích Thiên phát ra, tình cảnh quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy lấy thân thể Đế Thích Thiên làm trung tâm, một đạo kim quang đột nhiên mọc lên, làm cho đám mây đen bao phủ hắc nhất thời chiếu sáng, chỉ thấy trên mặt hắc lộ ra nụ cười cực kỳ dữ tợn, một đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu hoàng kim long lấp, cũng không có chút tình cảm con người nào.

Hô! Thanh âm tiểu tiên màu vàng va chạm vào không khí truyền đến, chỉ thấy chỗ nó đi qua, không gian bốn phía nhất thời vù lấp, chuyển hóa thành hỗn mang, một thông đạo Hỗn Độn bề rộng chừng hơn một trượng xuất hiện phía sau tiểu tiên màu vàng, thẳng hướng Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần của Tần Vũ công kích đến.

Mọi người kinh hãi, mặt Huống Thiên Minh và Hồng Quân lúc này đã hoàn toàn biến sắc, rồi rít tọt tập lực lượng cơ thể, thu liễm thần thức, hai mắt không nháy nhìn tia sáng giống như Lưu Tinh xẹt qua nơi sâu trong thiên địa mắt thường có thể nhìn thấy vọt tới Tần Vũ.

Mục Thiên và Cam Vân đến cả Tình Nhi đám người tuy tu vi không thấp, nhưng so với đám người Hồng Quân lại kém quá nhiều, nhất là bọn họ căn bản không có tư cách kiến thức qua cường giả như thế này đối chiến, nội tâm dù khùng hoảng không thôi nhưng cũng không cách nào tưởng tượng tình cảnh lúc cao thủ quyết đấu. Tiểu tiên màu vàng kia bắn thẳng về phía lĩnh vực của Tần Vũ bố trí, Tình Nhi chợt há miệng kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra vô tận lo lắng và sợ hãi.

Lãnh Diễm Phỉ một bên tiến tới trước mặt Tình Nhi, vỗ vỗ bả vai nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng, tại trong lòng Lãnh Diễm Phỉ, Huống Thiên Minh không chỗ nào là không thể, càng huống chi còn có Hồng Quân so với Huống Thiên Minh chỉ có mạnh hơn chứ không kém!

Khi mọi người đang lo lắng, tiểu tiên màu vàng đã cùng Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần hung hăng va chạm nhau, vô thanh vô tức, hết thấy đều lộ ra vẻ quỷ dị như thế, đồng thời một đoàn kim quang nổ ra, Lĩnh vực Hỗn Độn Tinh thần lập tức hồng mất, một đường dài hơn trăm trượng màu đen tầng tầng gập ghềnh, từ vị trí

nơi Tần Vũ chợt hiển lộ ra, cỏ cây núi đá bốn phía hóa thành bụi phấn, trên bầu trời trống rỗng vang lên tiếng sét đánh chói tai.

Đế Thích Thiên tay cầm cung tên do thiên địa nguyên khí biến ảo mà thành nhìn Linh vực Hỗn Động Tinh thần của Tần Vũ, lúc này, đã bị mũi tên màu vàng kiên ngạnh đâm trúng tâm linh vực đào ra, tựa vốn như là một cái thủy tinh cầu vô cùng mượt mà, lại bị đầu mũi khoan khoan ra. Giống như đánh thành một cái động lớn khó coi. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, tay vẫn không ngừng, chỉ nghe hân quát lớn:

“Tần Vũ, mũi tên thứ hai đến đây! Thiên đế quyết chỉ xạ nguyệt!”

Vừa nói, trong tay hắn một đạo tên cùng với ban nãy giống nhau như đúc lần nữa xuất hiện, chỉ bất quá, lần này màu của mũi tên là màu trắng bạc, chứ không phải màu hoàng kim như vừa nãy, có chút tia sáng âm lãnh tản mát ra, chỉ thấy mũi tên màu bạc kia tiến đến nhanh chóng, một đạo tia sáng màu bạc không ngừng nuốt vào lóe ra, giống như cái lưỡi của con độc xà, làm cho người ta cảm thấy một cổ lạnh ý đáng lên trong lòng.

Trong lòng mọi người nhìn thấy đều lạnh lên, một tiễn vừa mới đó, trực tiếp hủy diệt đi một nửa linh vực của Tần Vũ, đến giờ Tần Vũ vẫn vẫn không thấy bóng dáng, nếu như không phải Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh sắc mặt vô cùng trấn định, đám người Mục Thiên lúc này sớm đã không nhận được mà xông lên đỡ thế cho Tần Vũ tiểu tiễn màu bạc kia.

Mục Thiên và Cam Vân sắc mặt phức tạp nhìn nhau, trong lòng đều hạ quyết định, nếu như Tần Vũ hôm nay không sao thì tốt, một khi có việc, hai người họ nhất định điên cuồng công kích Đế Thích Thiên, cho dù là thực lực của mình trong mắt hắn ngay cả con kiến hôi cũng không bằng, cho dù Đế Thích Thiên hắn là Đế quân của Thiên giới, cũng không tiếc phải trả bất cứ giá nào để báo thù cho Tần Vũ.

Trong lúc thanh tiểu tiễn màu bạc tản mát ra tia sáng trong veo lạnh lùng, đối diện với hắn, nơi Linh vực Hỗn Động Tinh thần của Tần Vũ bao phủ, một đạo thân ảnh cao lớn chậm rãi hiện ra.

Tình Nhi hoan hô một tiếng, Mục Thiên và Cam Vân trên mặt đồng thời nở nụ cười, Tần Vũ không chút nào tổn hao xuất hiện!

Cảm nhận được tiểu tiễn trong tay Đế Thích Thiên không ngừng phóng thích ra uy áp, Tần Vũ nét mặt mặc dù không chút biểu tình, nhưng trong lòng lại là sớm quay cuồng lên rồi, công pháp của Đế Thích Thiên này thật quá mức cổ quái, lại có thể đột phá Hỗn Động nguyên khí của mình, thật sự khiến cho Tần Vũ thất kinh.

Đáng tiếc pháp bảo của mình đều bảo quản tại trước khi chuyển thể vào Lục Đạo Luân Hồi, bằng không đầu đến lượt hắn dùng pháp bảo áp chế mình! Tần Vũ trong lòng có chút buồn rầu, tiểu tiễn màu bạc trong tay Đế Thích Thiên kia tuyệt đối không phải là một pháp bảo bình thường, thậm chí cho dù là Hồng Mông linh bảo, cũng không cách nào cùng so sánh được, đây quả thực là có lực sát thương hết sức kinh khủng.

Tần Vũ thở dài, quang mang trong tay chợt lóe, nguyên vốn linh vực kia bị Phá Nhật Tiễn xé rách tức thì khôi phục lại nguyên dạng.

341. Chương 36: Tôn Kính Đích Đối Thủ

Tần Vũ đứng ở trong Linh vực Hỗn động Tinh thần, tốc độ của ‘xạ nguyệt tiễn’ đó so với ‘phá nhật tiễn’ vừa rồi còn nhanh hơn mấy trăm lần, hầu như chưa kịp phản ứng, Linh vực Hỗn động Tinh thần đã cùng với thân thể nối liền thành một thể đột nhiên rung động mãnh liệt hẳn lên.

Chỉ nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được từng đạo từng đạo khí bao bọc bên ngoài như cái lồng khí, mũi tên nhỏ màu bạc lấp lóe ngân quang xoay tròn điên cuồng đâm thẳng vào cái lồng khí ấy, cứ phảng phất như là một mũi khoan thần tốc, từng chút từng chút đột phá cái lồng khí đó, trong chớp mắt, đã đâm thủng vào một nửa thân tên.

Tần Vũ hét lớn một tiếng, trong Đan Điền, dòng xoáy của Lục đạo Luân Hồi giữa tinh thần ấy đột nhiên tăng cao tốc độ xoay chuyển, một đạo lực lượng vô sắc dọc theo trong kinh mạch tăng tốc chuyển động,

trong nháy mắt liền đã đạt tới đủ để hiện ra dòng suối, mà giờ phút này xuất hiện dòng suối đủ đạt tới thời điểm chống đỡ đúng là Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần hút vào Hỗn Độn khí.

Phảng phất lực lượng Hỗn Độn từ trong Lục đạo Luân Hồi như dòng nước chảy tuôn ra, vốn màn hào quang bao phủ ấy bị lực lượng cường đại của ‘xạ nguyệt tiễn’ kích vào nguy cơ trùng trùng nhất thời được rút vào Hỗn Độn lực vô cùng cường đại, kiên cường ngăn chặn ‘xạ nguyệt tiễn’ ở bên ngoài lĩnh vực.

Tần Vũ sắc mặt lạnh nhạt, trong lòng cũng đã bốc lên vô số ý niệm, Lục đạo Luân Hồi bên trong đan điền lúc này dường như không chịu nổi, dòng xoáy đen nhánh không đáy kia điên cuồng xoay chuyển không nói, từng đạo từng đạo Hỗn Độn lực cường đại chẳng biết khởi nguồn từ đâu bị Lục đạo Luân Hồi mau chóng hấp thu lại, thông qua dòng xoáy đó tiến vào trong cơ thể của Tần Vũ, rồi sau đó truyền vào trong Lĩnh vực Hỗn độn Tinh thần.

Đế Thích Thiên kinh ngạc nhìn Tần Vũ, tại trong thần thức của hắn, tu vi của Tần Vũ hắn đã dò xét rõ ràng, đến hiện nay cũng chỉ khó khăn lắm mới so sánh được với Thiên nhân tu vi tám cánh trung giai, Á hoàng giai, cũng không ngờ tới dưới Thiên đế bí quyết của mình, vậy mà liên tục hai mũi tên đều không làm gì được ông ta, không nhận được trong lòng rất là buồn bực.

Thiên đế bí quyết là tuyệt thế công pháp, Đế Thích Thiên tại trong thần điện, sau khi lấy được bốn Thiên đạo chi nhận đã lĩnh ngộ được, đồng thời cũng để thoát khỏi sự nương tựa vào Thiên đạo chi nhận, Đế Thích Thiên mới cố gắng dùng hết toàn lực sáng tạo ra bộ công pháp này.

Công pháp gần như có thể so sánh ngang với Thiên đạo chi nhận, đó quả là công pháp cường đại biết bao a, do đó, sau khi Tần Vũ hoàn toàn dễ dàng ngăn cản được hai mũi tên của hắn, Đế Thích Thiên mới phải giật mình kinh ngạc như thế.

Có điều là, Đế Thích Thiên không có nghĩ tới, Tần Vũ một khi đã có tư cách chuyển thế sống lại, điều đó cũng có nghĩa ở kiếp trước ông ta nhất định có được năng lực Chứng không giả hay chính là nói năng lực của Á hoàng giai ở trong không gian này. Như vậy, với kiếp trước đã là loại người có năng lực đạt tới cảnh giới này, thì công pháp của ông ta phải cường hãn cỡ nào đây?

Trước đây đã nói qua, Á hoàng giai, là Thiên nhân hoặc là Tu La nhân đạt tới tám cánh thượng giai chỉ là không có lĩnh ngộ Thiên đạo, thực lực bản thân của bọn họ so với Huyền Hoàng khí của Chứng không giả ngay cả đến Hồng Mông khí cũng không hề thua kém. Phải biết rằng người ở Thiên giới, mặc dù đạt tới Á hoàng giai cũng không thể giống như Chứng không giả của Nhân giới hay không gian khác, có thể sáng tạo ra tân không gian cùng các loại sinh vật. Nhưng có được có mất, giống như nhau, trời cao cấp cho bọn họ năng lực đặc thù cũng không hề thua kém năng lực của Chứng không giả ở không gian hạ giới, sau này sẽ từ từ nói đến vậy.

‘Bùng’ một tiếng vang cắt đứt dòng suy tư kinh dị trong lòng Đế Thích Thiên, hắn toàn thân chấn động, ngẩng đầu nhìn lại, liền phát giác không gian chung quanh thân thể Tần Vũ lúc này đã hoàn toàn mờ ảo, tia sáng chiếu xuyên qua, tựa như là chiếu qua tầng tầng lớp lớp sóng gợn, từng đạo từng đạo tia sáng đan xen bao phủ toàn thân Tần Vũ, phối hợp với khuôn mặt cực kỳ anh tuấn của ông, khiến cho người ta không nhận được có cảm giác như đang đối mặt với người vĩ đại trên cao với vợi.

Chiến ý ngất trời từ sâu trong đáy lòng Tần Vũ dâng tràn lên, từ khi chuyển thế sống lại tới nay những nỗi buồn chán cùng tưởng nhớ giờ phút này hoàn toàn được phóng bỏ ra khỏi tâm tư Tần Vũ, đôi mắt cực kỳ trong suốt chậm rãi dời lên mặt Đế Thích Thiên, lớn tiếng nói:

“Đến đây, Đế Thích Thiên, để ta lĩnh giáo Thiên đế bí quyết của ngươi đi!”

Một cỗ lực lượng không thể hình dung chậm rãi từ trên tay ngưng kết lại, hai tay Tần Vũ hư không nắm chặt, phảng phất như nắm lấy một cây trường thương vô hình, sắc mặt trang trọng nghiêm túc. Rốt cục, Tần Vũ muốn phản kích a.

Đế Thích Thiên thoáng trầm mặc, tại thời điểm này, rốt cục từ đáy lòng hắn phải nhìn nhận đã nổi lên một đối thủ trẻ tuổi này, vô hình trung, hôm nay đã đem Tần Vũ đặt vào vị thế ngang bằng với mình.

Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh mọi người bị hào khí ngất trời của Tần Vũ lây nhiễm nhiệt huyết sôi trào, không tự kìm hãm được ngửa mặt lên trời hét dài, tóc dài theo gió tung bay, tâm tình hai người dẫn

đến xúc động cho đám người Tình nhi ở chung quanh, trên mặt mọi người đều hiện lên chiến ý hiên ngang
lầm liệt nhìn vào Đế Thích Thiên.

“Người, nhận được sự tôn trọng của ta!” Trầm mặc một lúc lâu, Đế Thích Thiên rốt cục phát ra tiếng nói
từ trong lòng, sắc mặt hắc lạnh lùng gần từng câu chữ:

“Cho nên, chúng ta có thể cùng chiến đấu một trận!”

Hai bàn tay úp lại đưa lên đưa xuống tại đan điền, Đế Thích Thiên lạnh lùng nhìn Tần Vũ, trầm giọng quát:

“Thiên đạo chi nhận, phùng chi kiến huyết, thiên địa mệnh luân, giai do thử định.” (Thiên đạo chi nhận,
gặp là thấy máu, thiên địa số mệnh luân hồi, đều do nó định sẵn!)

Bốn phía tia sáng đột nhiên lóe sáng lên, một đạo quang mang không thể hình dung bao trùm Đế Thích
Thiên, đám mây đen vốn tụ tập trên đỉnh đầu chỉ thoáng chốc tan biến mất không còn bóng dáng, thay thế
chính là một vầng hào quang cực kỳ âm áp từ chân trời bay tới, chiếu rọi vào hắn.

Mắt Tần Vũ hơi nheo lại, sắc mặt càng lộ vẻ nghiêm túc hắc lên, thân ảnh vừa động, thoáng cái đã xuất hiện
trước mặt Đế Thích Thiên, cây trường thương vô hình kia vừa chuyển hướng về phía trước, trong khoảnh
khắc đã đâm vào ngực Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên lạnh lùng cười, giữa hai tay, một vũ khí hình vành trăng dài chỉ ba thước xuất hiện tại
trước mặt hắn, trên bầu trời đột nhiên chớp lên một tiếng sấm rền, Thiên đạo chi nhận hình vành trăng kia
giống như một tia chớp, trong nháy mắt quét về hướng cây trường thương vô hình trong tay của Tần Vũ.

Oanh! Kinh khí cường đại khó có thể hình dung tản phát ra chung quanh, thân ảnh Tần Vũ bật lui về phía
sau, theo thân ảnh ông, trên mặt đất đột ngột hiện ra một cái đường rãnh sâu đến hàng trượng, kéo dài
đến tận dưới chân Tần Vũ, chính là đường rãnh bị lực phản chấn mạnh mẽ của Thiên đạo chi nhận gây ra,
bị ông gắng sức chuyển dời đến dưới chân.

Tần Vũ cười ha hả, mặc dù bị đẩy lui hơn mười trượng, nhưng cũng không có khiến cho chiến ý của ông
suy giảm chút nào. Loại cảm giác thoải mái tràn trề này, cách thức hoàn toàn dựa vào lực lượng mạnh mẽ
của bản thân chiến đấu, khiến cho ông bất giác nhớ lại tình cảnh kiếp trước vì để gặp lại Lập nhi, mà điên
cuồng chiến đấu.

Hét lớn một tiếng, nơi đan điền của Tần Vũ đột nhiên rung động một trận, lấy thân thể làm trung tâm, một
dòng xoáy đen nhánh đột ngột xuất hiện tại quanh người ông, tất cả các loại sinh khí bốn phía giống như
sắt gập nam châm, những cỏ cây đó chỉ trong nháy mắt đều héo rũ, từng đạo từng đạo lực lượng dồi dào,
tràn đầy sinh cơ đều bị Tần Vũ phóng thích ra dòng xoáy đen nhánh hút sạch sành sanh.

Hồng Quân sắc mặt đại biến, miệng khẽ quát một tiếng:

“Lục đạo Luân Hồi, phụ thân vậy mà đem Lục đạo Luân Hồi thu vào trong đan điền, thật sự quá mức kinh
khủng!” Vừa nói, vừa phóng xuất Hồng Quân giới ra, ngay lập tức bao trùm toàn bộ mọi người kề cận vào
trong đó.

Lúc này, tại dưới chân núi Thiên Sơn, ba đạo quang mang phóng lên cao, gần như cả Tu La giới đều có thể
cảm nhận được khí tức cường giả khiến cho người ta kinh hãi run sợ, đó là một loại lực lượng cường hãn
làm cho người ta hoàn toàn mất đi ý niệm phản kháng a.

Trong ba đạo quang mang, ánh sáng rực rỡ nhất lại là Hồng Quân giới do Hồng Quân phóng, còn trường
thương vô hình kia của Tần Vũ hoàn toàn không có một tia ánh sáng, hơn nữa không có mấy may khí tức
nào phát ra, có thể thấy được ông đối với lực lượng nắm trong tay đã đạt tới một cảnh giới cực kỳ kinh
khủng.

Còn Thiên đạo chi nhận của Đế Thích Thiên tản phát ra quang mang cũng càng nhu hòa hơn lên. Ba đạo
quang mang theo hình tam giác xông thẳng lên bầu trời, sáng lạn siết bao.

Nhìn thấy toàn cảnh như vậy, Huống Thiên Minh rốt cuộc không nhịn được chiến ý trong lòng, đột nhiên
hét lớn một tiếng, thân thể trong nháy mắt bay ra khỏi Hồng Quân giới do Hồng Quân phát ra, quanh thân
kim quang chọi lóe, trong phút chốc đã tản phát ra quang mang kim sắc rực rỡ đẹp tuyệt.

Lãnh Diễm Phi si ngốc nhìn chăm chăm vào thân ảnh ngông cuồng của Huống Thiên Minh, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng muôn màu, mà Tình nhi lại là vẻ mặt si mê chăm chú nhìn như không còn phát ra hơi thở, cứ giống như thân ảnh của Tần Vũ từ thưng khai thiên lập địa thì vốn đã đứng ở nơi này vậy, trong lòng nàng lúc thì vui vẻ, lúc thì cảm thán, chẳng biết rốt cuộc nàng đang suy nghĩ đến cái gì.

Cuối cùng, Đế Thích Thiên hét lớn một tiếng:

“Thiên đế bí quyết Thiên địa luân hồi!” Kèm theo thanh âm hân, Thiên đạo chi nhận trong tay đột nhiên biến ảo dậy lên, hàng triệu đạo, thậm chí so với kinh khí từ trên người hắn phát ra gấp bao nhiêu lần hơn không rõ, chen lẫn sát ý vô biên nhắm hướng Tần Vũ đánh ập tới.

Mà Tần Vũ lại vẫn không nhúc nhích, quanh thân cứ như vậy tản phát ra cuộn cuộn khí tức chính đại, quang mang đen nhánh phủ trùm lên toàn thân bảo vệ vững vàng thân hình của ông.

342. Chương 37: Đế Thích Thiên Địch Quỷ Kế

Mà mọi người đang ở trong Hồng Quân giới lại là không hề cảm giác chút nào, chỉ giống như đứng ở trong cửa sổ thủy tinh nhìn gió táp mưa sa ở bên ngoài, mặc dù bên ngoài cuồng phong bạo vũ, bên trong cũng chỉ là một chốn an bình.

Mục Thiên trong đôi mắt lộ ra ánh mắt nóng bỏng như lửa, nhìn Hồng Quân cùng với Huống Thiên Minh đang trôi nổi giữa không trung từ bản thân tản phát ra quang mang, trong lòng thầm kêu lên: “Đây mới là cường giả a, nhi tử của Tần Vũ đại nhân đều lợi hại như vậy, thực khiến cho người ta giật mình kinh ngạc! Sẽ có một ngày, ta, Mục Thiên cũng nhất định phải đạt tới cảnh giới như thế, tin rằng cứ đi theo Tần Vũ đại nhân, nhất định sẽ đạt tới!”

Lúc này, bên ngoài Hồng Quân giới Huống Thiên Minh mái tóc vàng tung bay tán loạn, quanh thân tản mát ra quang mang vạn trượng, bên cạnh hắn, không khí kia vậy mà không có bị Thiên địa Luân Hồi của Đế Thích Thiên ngưng kết lại, còn hắn, cũng dần dần nảy sinh ra một chút biến hóa làm cho người ta kinh ngạc.

Nhìn hình bóng của Huống Thiên Minh, Hồng Quân đột nhiên nở nụ cười vui mừng, lầm bầm nói làm cho tất cả mọi người chung quanh không cách nào hiểu được lời của hắn:

“Lần thứ sáu biến thân? Không biết Thiên Minh sẽ đạt tới cái cảnh giới gì, hình như cảnh giới Chưởng không giả hắn cũng có thể đạt tới sao!”

Ánh mắt chờ mong chiếu vào thân mình Huống Thiên Minh, thần thức của Hồng Quân lúc này lại không dám phóng ra, bởi vì, Tần Vũ cũng bắt đầu phát uy Lục đạo Luân Hồi kia, Hồng Quân đã kế thừa truyền thừa của Thiên Mông tất nhiên so với bất cứ người nào cũng đều biết rõ uy lực trong đó.

Không gian quanh mình cứ giống như bị tầng tầng lớp lớp băng phủ kín, trong tầng lớp băng ấy lại là lực lượng cường đại có thể xé tan hết thấy, đây là Thiên địa Luân Hồi Thiên đế quyết của Đế Thích Thiên. Tần Vũ trong lòng lúc này thông suốt sáng lên, Thiên địa Luân Hồi cùng Lục đạo Luân Hồi cũng không khác biệt gì lắm, đều là đem cái thiên địa này hoàn toàn hủy diệt, sinh linh toàn bộ hủy diệt, cuối cùng thành tựu một mảnh hỗn mang.

Nhưng là, Lục đạo Luân Hồi tại một điểm so với Thiên địa Luân Hồi của Đế Thích Thiên vượt trội hơn rất nhiều, hủy diệt cùng với hồi sinh một sinh mạng mới, đây là tính chất đặc thù của Lục đạo Luân Hồi, cũng chính vì thế, Lục đạo Luân Hồi mới có thể không chỗ nào không có, mới có thể đem lục đạo toàn bộ các nơi nắm trong tay. Vào giờ khắc này, Tần Vũ rốt cục hiểu rõ ràng về Lục đạo Luân Hồi, đây mới là lực lượng thực sự, còn dòng xoáy của Lục đạo Luân Hồi kia, chính là Hắc Động tiếp nối công pháp Tinh Thần quyết của ông, cái Hắc Động này cùng với lúc trước ở Hồng Mông không gian không giống nhau, bề mặt ở nơi này không phải tràn ngập đan khí, nói cách khác, không phải là Hồng Mông linh khí kia, mà là Hỗn Độn khí đẳng cấp cao nhất.

Dòng xoáy kia cũng không có tiếp nối với không gian, trong đầu Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một chữ ‘nhất’, không sai, từ một mà sinh ra, cuối cùng hóa thành một. Xác thực là nói, dòng xoáy của Lục đạo Luân Hồi tiếp nối không phải không gian, mà là cả Hỗn Độn, tất cả Hỗn Độn không gian đều do dòng xoáy kia tiếp

nói, một khi đại thành, vậy có nghĩa là Tần Vũ sẽ làm Chưởng khống giả cao hơn tất cả không gian, bởi vì ông nắm trong tay sinh tử siêu thoát, nắm trong tay Thiên địa Luân Hồi!

Chẳng qua là, lúc này công phu tu luyện của Tần Vũ còn xa mới đạt tới, mặc dù có điều linh ngộ, nhưng cũng không thể cứ như thế mà thi triển ra được, cũng vì vậy, không thể trong nháy mắt liền quyết định sinh tử của Đế Thích Thiên. Hai đạo quang mang từ trong đan điền của ông phóng ra, một đạo sáng trắng nóng bỏng, tràn ngập sinh cơ bừng bừng, đúng là lực lượng so với tự nhiên lực kia không kém chút nào, lực lượng làm cho người ta cảm nhận được sự ấm áp. Còn đạo áp lực đen nhánh kia, khiến cho người ta trong lúc bất ngờ, lập tức sẽ bị quang mang ấy hấp dẫn phảng phất như linh hồn cũng phải bị nó thôn phệ, tính chất tràn ngập tử khí thâm trầm.

Một đen một trắng hai đạo quang mang tại trước mặt Tần Vũ chậm rãi ngưng kết, quán quanh, cuối cùng hình thành hai quang mang đen trắng xoắn chung một chỗ, dừng lại một chút, hai đạo quang mang kia đột nhiên hướng bốn phương tám hướng lan tràn ra, nơi nào nó cuốn qua, tất cả không gian bị ngưng kết lại giống như nước bị hòa tan tan ra khắp nơi.

Đế Thích Thiên lạnh lùng chăm chú nhìn, Thiên đạo chi nhận trong tay phun ra nuốt vào quang mang cuồng nhiệt, sắc mặt của hắn hơi tái nhợt, Thiên đế quyết hao phí lực lượng của hắn quá nhiều, cho dù là lực lượng của hắn lúc chưa bị suy kiệt, nhưng thi triển Thiên địa luân Hồi trong nháy mắt lực lượng từ trong thân thể của hắn bị rút ra cũng khiến cho hắn rất khó mà chịu đựng.

Cuối cùng, hai đạo quang mang một đen một trắng của Tần Vũ cùng quang mang Thiên đạo chi nhận của Đế Thích Thiên gặp nhau giữa không trung, tức thì dường như giữa bầu trời lóe ra một đạo lôi điện chói lòa, ba đạo quang mang trong nháy mắt hướng ra phía ngoài lan rộng ra.

Mà hướng quang mang kia khuếch tán, lại nhắm về phía Tu La thành.

Tần Vũ thất kinh, Hồng Quân thất kinh, ngoại trừ Huống Thiên Minh trôi nổi lơ lửng trên bầu trời, đang cố gắng tiến hành lần thứ sáu biến thân ra, còn lại mọi người đều là sợ hãi thất sắc.

Chỉ có Đế Thích Thiên khoe miệng lộ ra nét cười âm hiểm, nhẹ giọng lầm bầm, đắc ý nói:

“Hai cái lực lượng Hoàng giai phối hợp đồng thời bùng lên, Tu La thành cuối cùng cũng bị phá hủy thế này sao? Cho dù đại trận hộ thành của bọn họ huyền diệu vô cùng, cũng không cách nào ngăn cản lực lượng hủy thiên diệt địa của hai người chúng ta được rồi!”

“Tần Vũ, cảm ơn, ha ha!” Đế Thích Thiên chợt ngừng đầu nhìn Tần Vũ lớn tiếng nói cảm ơn, đắc ý nói: “Tu La chỉ bảo ư? Đúng vậy ta muốn đúng là Thiên đạo chi nhận, tu luyện thời gian ức vạn năm, ta sớm đã hiểu rõ cái quy luật chứa đầy điều tổn hại này, nếu như gượng ép cướp đoạt Thiên đạo chi nhận, chỉ sợ ta sẽ phải chịu trời phạt!”

“Bất quá, có cơ hội này ta dù sao cũng không thể bỏ qua, thay vì tiện nghi cho người khác, không bằng giành cho nhi tử của ta, như vậy, nhà Đế Thích ta không phải có thể thống lĩnh Thiên giới cùng Tu La cả hai giới sao? A Ha Ha...”

Tần Vũ lạnh lùng nhìn Đế Thích Thiên, trên mặt đất giữa hai người đã là một cộng cỏ cũng không, trong không khí tràn ngập Hỗn Độn nguyên khí hỗn loạn, mảng không gian kia bị lực lượng cường hãn của hai người hủy diệt hoàn toàn, lại lần nữa tổ hợp, khiến cho chung quanh đã không còn có bất cứ sự sống gì hoàn toàn trở thành một mảng hỗn độn.

“Bất kể như thế nào, ngươi vẫn còn muốn mơ ước Thiên đạo chi nhận, ngươi đúng là không có khả năng đạt được!” Tần Vũ chẳng hề quan tâm đến Đế Thích Thiên đang ở trong Thiên địa Luân Hồi mưu tính, đem lực lượng của mình dẫn thẳng đến Tu La thành, đối với Thiên giới, ông có lẽ vẫn còn có một chút hảo cảm, đó là bởi vì mọi huynh đệ đều sinh sống ở nơi này. Nhưng là đối với Tu La giới, ông không có bất cứ lưu luyến gì, cho dù đem cái không gian này hủy diệt đi, Tần Vũ cũng sẽ không có chút lo lắng nào.

Chỉ có điều là bởi vì muốn tìm kiếm đám người Liên Gia Gia, cho nên, Tần Vũ cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh, vì thế, Tần Vũ mất lộ ra lãnh mang.

Lực lượng của hai người thật sự quá mức cường đại, cơ hồ đạt tới sức mạnh vô địch. Chỉ thấy ba đạo quang mang kia giống như quả cầu lửa bay về phía Tu La thành, ngang qua chỗ nào, không gian nơi đó tức thì

tan biến, ngược lại lại được quang mang Lục đạo Luân Hồi của Tần Vũ kia một lần nữa tổ hợp sinh thành một không gian mới, mà trong không gian mới tạo thành, thì giống như không gian tại đây giữa Tần Vũ và Đế Thích Thiên, trong đó không có một ngọn cỏ, không có mây may sự sống nào, hết thảy nơi này tất cả đều đã trở về thời kỳ hỗn mang, hết thảy mọi cái đều phải cần thời gian để từ từ khôi phục.

Cũng không biết hành động của hai người lần này, sẽ mang lại ảnh hưởng gì cho Tu La giới, chỉ thấy đại trận hộ thành của Tu La thành kia tựa hồ có thể cảm nhận được áp lực từ ba đạo quang mang đó mang đến, trong nháy mắt tự động mở ra, một đạo quang mang phần hồng sắc chiếu thẳng lên, mà giống như một tấm chắn ngay lập tức bao phủ lên toàn bộ Tu La thành.

Trong phút chốc, ba đạo quang mang trông giống như mũi trường mâu lao vùn vụt tới, không dừng lại chút nào đâm vào màn hào quang phần hồng sắc kia, Ầm! Xoẹt! Xoẹt! Thanh âm giống như tiếng bức xé vải truyền khắp cả Tu La thành, quang mang phần hồng sắc kia tức thì bị lực lượng của Tần Vũ cùng Đế Thích Thiên xé toang ra, tường thành cao lớn của Tu La thành ấy đột nhiên cứ như vậy biến thành khói bụi bay biến đi.

Trên tường thành mấy ngàn tên binh sĩ Tu La tộc cũng cứ như vậy bị Tần Vũ và quang mang đen nhánh kia thôn phệ không còn lại chút gì, ở nơi xa Tần Vũ đang đứng dưới chân Thiên Sơn đột nhiên cảm giác được trong đàn diên chen chúc những thứ gì đó, nhắm mắt quan sát bên trong, không khỏi giật mình kinh ngạc, đó là mấy ngàn cái nguyên thần sống sờ sờ a! Trong lòng hắn vừa động, vội vàng thúc động dòng xoáy trong đàn diên, đem mấy ngàn cái nguyên thần kia nhất thời thôn phệ vào, thoáng lóe ra một đạo hắc quang, trong đầu Tần Vũ đột nhiên thêm nhiều một thứ gì đó.

Mà ở Tu La thành bên kia, ba đạo quang mang như trước không có dừng lại chút nào, thành tường bốn phía mắt thấy đã hóa thành phần vụn, bị lực lượng vô cùng cường hãn kia hủy diệt toàn bộ, một tiếng gầm lên từ trong Thánh điện trung tâm của Tu La thành phát ra, một thân ảnh phần hồng sắc kèm theo cơn phần nộ ngất trời trong nháy mắt liền phóng tới trước ba đạo quang mang ấy.

Không thể không nói, đại trận hộ thành của Tu La thành cũng cực kỳ huyền ảo, lực lượng của Tần Vũ và Đế Thích Thiên mặc dù trong nháy mắt liền làm cho màn hào quang của đại trận hộ thành nọ xé tan, nhưng không biết vì sao, trong bầu không khí chung quanh thành tường, phảng phất như mang theo lực cản dày đặc, khiến cho lực lượng của hai người đánh sâu vào Tu La thành đột nhiên tới đó cũng chậm lại rất nhiều, lúc này, Tần Vũ cũng không hề để ý đến lực lượng của mình bị Đế Thích Thiên dẫn dắt sử dụng.

Trong đầu ông đột nhiên có thêm nhiều một số thứ gì đó, cũng làm cho ông bất chấp tình hình trước mắt, vội vàng đem thần thức quan sát bên trong, nghiêm túc xem xét các thứ nổi lên trong đầu mình.

Còn thân ảnh phần hồng sắc trong Tu La thành kia, chính là Tu La Nữ Vương Trạc Nghiên của Tu La giới, nàng nguyên vốn đang tiềm tu ở trong Thánh điện, lại đột nhiên cảm giác được đáy lòng một trận chấn động kinh sợ, vừa phóng thần thức ra điều tra, thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán, đại trận kia ngàn vạn năm qua vẫn luôn phòng thủ bảo vệ Tu La thành vậy mà lại bị ba đạo lực lượng cổ quái trong khoảnh khắc dễ dàng hủy diệt đi, một chút tàn tích cũng không còn lại gì.

Trạc Nghiên cơ hồ tức giận đến thổ huyết, thân ảnh chợt lóe đã đứng bên cạnh thành tường, gắt gao nhìn chăm chăm ba đạo quang mang quỷ dị kia, lúc này, phía sau nàng cũng đã tụ tập một đám đông cao thủ Tu La tộc phát hiện tình huống không xong, nơi này dù thế nào cũng là trung tâm của Tu La giới, cao thủ tất nhiên cũng hàng hà sa số, vì thế, phía sau Trạc Nghiên chen chúc đứng hàng trăm người, đều là hảo thủ năm đôi cánh trở lên của Tu La tộc.

Chỉ nghe Trạc Nghiên gầm lên một tiếng:

“Là ai, đến tột cùng là ai kiếm chuyện với Tu La tộc ta? Đế Thích Thiên, là ngươi phải không?” Nàng giờ phút này thật sự là nổi giận, ở chỗ ba đạo quang mang hạ xuống, trên tường thành mấy ngàn tên binh sĩ Tu La tộc cứ như vậy biến mất vô tung vô tích, hoàn toàn bị hủy diệt đi, cái sự việc phát sinh trước mắt này, tưởng như là vung bàn tay tàn nhẫn tát vào mặt nàng, nhổ vào mặt nàng cái cảm giác ấy thực không thể chịu đựng nổi.

Trạc Nghiên tức giận toàn thân sát khí không tự chủ được tản phát ra, tay áo phần hồng sắc hướng ra phía ngoài vung lên, một cỗ lực lượng nhu hòa đến cùng cực nghênh đón ba đạo quang mang kia.

343. Chương 38: Tá Thế

Không biết có phải là Thiên Mông Đế Hoàng đời trước đã có thể biết trước việc xảy ra sau này, đồng thời có lẽ là cực kỳ coi trọng việc kiến thiết Tu La thành, ở vào thời Thiên Mông quản nhiệm, Tu La thành hướng ra phía ngoài mở rộng thêm gần trăm dặm, mà tường thành vốn là làm tám chấn ở bên trong, cơ hồ tất cả mọi thành dân đều là ở chỗ này, còn bên ngoài thành thì hoàn toàn là quân doanh trú đóng, bởi vậy, lực lượng của Tần Vũ và Đế Thích Thiên cùng với Trạc Nghiên va chạm vào nhau cũng không có giết chết bao nhiêu Tu La nhân.

Thần thức Tần Vũ nhận thấy được hết thảy trong lòng có hơi an tâm một chút, mặc dù đứng ở đỉnh cao Chưởng không giả, Tần Vũ cũng không đem những người bình thường trong cuộc sống thường ngày coi là con sâu cái kiến để ở trong lòng, nhưng dù sao ông không phải là loại tàn sát bừa bãi người vô tội, hơn nữa thường ngày đã chịu ảnh hưởng thiện lương của Khương Lập, trong tim của ông vẫn còn có một tí tí lòng trắc ẩn.

Mà đại trận hộ thành kia cũng cực kỳ lợi hại, làm cho lực lượng của Tần Vũ và Đế Thích Thiên hai người suy yếu đi rất nhiều, mặc dù như thế, Trạc Nghiên sau khi ngăn cản lại lực lượng của hai người, toàn thân cũng bị chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đế Thích Thiên, người tên tiểu nhân hèn hạ này, ta muốn giết người!” Khi tro bụi đầy trời tan đi, Trạc Nghiên cùng đám cao thủ Tu La tộc nhìn lên phía trước thăm hại không chịu nổi, bên kia đúng là Đế Thích Thiên và Tần Vũ đang giằng co dưới chân núi Thiên Sơn.

Mọi người đều là cao thủ, thần thức tất nhiên vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa Tần Vũ cùng Đế Thích Thiên cũng không có ẩn giấu hành tung của mình, quanh thân đều tản phát ra khí tức cường đại kinh người giống như ánh đèn trong đêm tối, lập lòe tỏa sáng, thần thức của mọi người tất nhiên là có thể hết sức dễ dàng phát giác được.

Trạc Nghiên gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt lộ vẻ đắc ý của Đế Thích Thiên, tức giận lên tiếng chất vấn:

“Người cũng đường đường là Đế quân của Thiên nhân tộc, lại làm sao dùng cái thủ đoạn hèn như thế để phá hoại Tu La thành ta?”

Đế Thích Thiên liếc nhìn Tần Vũ một cái, nơi khóe miệng toát ra nụ cười thâm ý sâu sắc, thân ảnh chợt lóe, một cái thuấn di liền tới trước mặt đám Tu La nhân:

“Chuyện này tuy có liên quan đến ta, nhưng cũng không phải lực lượng của một mình ta, ta cùng với Tần huynh đang lúc thỉnh giáo với nhau, cũng không ngờ tới không cách nào khống chế ngăn chặn được lực lượng này, vì thế mới vô tình đánh sâu vào đến Tu La thành người, đồng thời phá hỏng mất Tu La Diệt Sát đại trận của Thiên Mông ngày đó đã thiết lập ra, cũng xin Trạc Nghiên tiểu bối đừng để bụng bỏ qua cho mới phải!”

Đế Thích Thiên trên mặt đầy vẻ châm biếm bình thản, tựa hồ tuyệt nhiên không có xem vấn đề Trạc Nghiên chất vấn để ở trong lòng, ngược lại càng thêm hứng thú nhìn Tần Vũ, khẽ cười nói:

“Tần huynh, tu vi của người tiến bộ thật mau, nếu như ta không có Thiên đạo chi nhận trợ giúp, chỉ sợ cũng chỉ có đánh ra chiêu thức cuối cùng mới có thể đánh bại được người!”

Còn Tần Vũ tại dưới chân núi Thiên Sơn lạnh nhạt cười một tiếng, quay nhìn Hồng Quân đang chú tâm bảo vệ Huống Thiên Minh, thân ảnh thoáng động, đã xuất hiện ở trước mặt Trạc Nghiên và Đế Thích Thiên. Hôm nay linh ngộ được Tự nhiên chi đạo Tần Vũ đã là thân tùy ý động, ở trong không gian này cũng đúng là có thể thuấn di không giới hạn, so với Đế Thích Thiên cũng không kém bao nhiêu.

Trạc Nghiên lần thứ hai nhìn thấy Tần Vũ, lại nghe được Đế Thích Thiên sùng bái người này như thế, trong lòng mặc dù có chút buồn bực, nhưng cũng vô cùng có hứng thú quan sát sắc mặt bình thản của Tần Vũ, chỉ thấy nam tử này mặt mũi anh tuấn sáng sủa, sống mũi thẳng cao biểu hiện hẳn có được ý chí và nghị lực cực kỳ cứng cỏi.

“Đế Thích huynh quá khen rồi, Tần mỗ nào có lợi hại gì, dù sao cũng không bằng chúa tể của Thiên giới huynh, Tần mỗ chẳng qua là chiếm tiện nghi về công pháp mà thôi!” Tần Vũ thản nhiên cười, mặt không đổi sắc để mặc cho Trạc Nghiên kia đánh giá, hướng về Đế Thích Thiên nói:

“Nhưng thật ra tâm cơ của Đế Thích huynh Tần mỗ vô cùng bội phục, không nghĩ tới huynh vậy mà lại có thể làm cho lực lượng của chúng ta chuyển hướng đi, tiến tới còn phá hỏng đại trận hộ thành của Tu La thành, quả nhiên là có trí tuệ a!”

Mọi người ở chỗ này sắc mặt đều rất khó coi, Trạc Nghiên ánh mắt co lại, đã chiếu ánh mắt oán độc vào người Đế Thích Thiên sắc mặt bình thản. Thật ra mọi người tại đây cũng không phải là kẻ ngu dốt, dưới chân núi Thiên Sơn, khoảng cách nơi này tuy nói không xa, nhưng cũng không gần, hai người chiến đấu với nhau, trừ phi đánh ra lực lượng hủy thiên diệt địa mới có thể gây thiệt hại tới được nơi đây. Mà một khi đã dùng đến cái loại chiêu thức hủy thiên diệt địa đó, chỉ sợ rằng Thiên sơn nơi đây đã sớm trở thành một cái Thiên Khanh khác, mà không phải giống như hiện trạng bây giờ, chỉ có một cái khe kéo dài hơn mười dặm tới đây.

Càng hướng chi, Đế quân Đế Thích Thiên của Thiên giới là ai? Nếu như không tính đến những lão quái vật đã sớm lánh đời ẩn dật, bất luận là trong Tu La giới hay là Thiên giới, Đế Thích Thiên với tu vi chín cánh đã sớm trở thành như là Thần tồn tại trong hai giới, cho dù là Trạc Nghiên ngày thường tự cho mình cao tới đâu đi nữa, cũng không dám dễ dàng mà tùy tiện đối xử, lại càng không dám so ngang vai ngang về cùng hắn.

Hắn có thể sùng bái một người như thế, chỉ có hai loại tình huống, một loại tự nhiên là có thể đánh bại hắn, đánh cho hắn tâm phục khẩu phục, khi đó hắn cũng không thể không sùng bái. Còn loại tình huống kia chỉ có thể là chiến đấu với nhau một trận gian khổ, nhưng tu vi cũng không có vượt hơn hắn, chỉ bất quá bị hắn lôi kéo tới để chịu hàm oan cho hắn ném đá đầu tay mới có thể sùng bái như vậy.

Mà Tần Vũ này, trong đám cao thủ Tu La hoàn toàn không có người nào từng nghe qua tên của ông, mặc dù khí tức cường giả trên người ông hiện lộ ra không thể nghi ngờ, nhưng làm sao có thể phán định được rốt cục ông mạnh tới cỡ nào chứ?

Cho dù là vô cùng cường đại, một đám đông cao thủ Tu La nhân lại phải sợ sao? Phải biết rằng, trừ phi là cao thủ như Đế Thích Thiên có được bộ phận Thiên đạo, bọn họ có được bộ phận năng lực của Thiên trên cao, có thể không hãi sợ vậy công, cho dù Tần Vũ có được tu vi Á Hoàng giai, những người này cũng cũng không hề e ngại. Dù sao tu vi của Trạc Nghiên cũng không tính là thấp, mọi người cùng tiến lên vây công, cho dù Tần Vũ tu vi cao vợi, cũng chỉ có thể nhận lấy kết quả cuốn vó mà chạy.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết, còn có hai cao thủ ở một bên tu vi không thể thấp hơn so với Trạc Nghiên.

“Tần Vũ?” Trạc Nghiên gắt gao nhìn chăm chăm Đế Thích Thiên một hồi lâu, nhưng thấy trên mặt hắn như trước phủ đầy vẻ châm biếm thản nhiên không thèm để ý chút nào, trong lòng mặc dù cực kỳ phẫn nộ, nhưng cũng biết không cách nào làm gì được hắn, đành phải dời ánh mắt qua Tần Vũ.

“Ta không biết ngươi là người nào, nhưng là, hôm nay hủy diệt đại trận hộ thành của Tu La thành ta, ngươi cũng có một phần trách nhiệm, hãy nói xem, nên như thế nào giải quyết chuyện này đi chứ!” Thần thức của Trạc Nghiên tản phát ra, muốn điều tra thực lực chân chính của Tần Vũ, cũng không ngờ thần thức hoàn toàn không cách nào dò tra ra sự tồn tại của Tần Vũ, tựa hồ lúc này Tần Vũ đứng tại đó chỉ là một đồng không khí, không có chút dấu vết nào tồn tại.

Nhưng mắt thường của nàng lại là nhìn thấy rất rõ ràng Tần Vũ vẫn đứng tại chỗ đó cách nàng không xa, hoàn toàn không có nhúc nhích. Cái loại sai biệt khác thường giữa mắt thường và thần thức làm cho nàng cực kỳ khổ sở, thiếu chút nữa đã phun ra máu.

Cầm hận trợn mắt nhìn một cái Đế Thích Thiên một cái, cũng đều do lão già này mang đến mầm tai họa cho Tu La tộc, vậy mà lại dẫn đưa tới cao thủ tu vi cao như thế.

Tần Vũ nghe lời nói của Trạc Nghiên, sắc mặt bình thản, Trạc Nghiên này ngày đó trên tường thành Bích thành sớm đã nhìn thấy qua, hai người trong lòng đều biết rõ ràng, thoáng nhìn qua, Tần Vũ nhẹ giọng nói:

“Chuyện này... cùng Tần mỗ không quan hệ, điều này cũng không cần chứng minh, ta nghĩ với nhân lực của Trạc Nghiên cô nương đã có thể nhìn thấy, hủy diệt đại trận hộ thành của các ngươi cũng không phải là ta, mà là Đế Thích huynh!”

Ông hơi dừng lại một chút, ánh mắt lướt nhìn dưới chân núi Thiên Sơn. Nơi đó, kim quang trên thân thể Huống Thiên Minh càng phát lên mãnh liệt hơn, từng trận từng trận ba động đã bắt đầu hướng bốn phương tám hướng truyền ra. Mà tại bên cạnh Tu La thành, tựa hồ có cái bảo vật gì đó cũng bắt đầu tản phát ra khí tức nhân nhạ, lại cùng với khí tức trên người Huống Thiên Minh ăn khớp với nhau, hiển nhiên có mối liên quan ở trong đó.

Nghĩ đến Tần Sương đem Thiên đạo chi nhận của Thiên Mông truyền thừa cho hắn giao cho Huống Thiên Minh, Tần Vũ trong lòng khe khẽ thở dài, có lẽ đây mới là Tần Sương chân chính chứ. Cái đứa con thứ hai này từ trước đến giờ quật cường không nói, cũng là cực kỳ có chủ kiến, mặc dù hôm nay đem Thiên đạo chi nhận giao đi có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển tu vi của hắn, nhưng dựa vào Hồng Quân đạo độc nhất vô nhị kia, dù sao cũng có thể hoàn toàn đạt tới cảnh giới Chuông không giả được rồi.

Thu lại mối tình thương ấp ủ trong lòng, Tần Vũ vẻ mặt vô tội vạ cười nói:

“Tu vi của ta hôm nay so với Đế Thích huynh còn có một chút chênh lệch, tuy nói có thể ngăn cản được vài lần, nhưng dù sao vẫn không cách nào thao túng được cổ lực lượng cường hãn như vậy để chuyển hướng công tới đại trận hộ thành của Tu La thành, Trạc Nghiên cô nương còn phải xem xét kỹ lưỡng mới đúng a! Có phải hay không, Đế Thích huynh?”

Đế Thích Thiên ngửa mặt lên trời phát ra tràng cười ha hả, cũng không trả lời câu hỏi của Tần Vũ, dù sao hôm nay đại trận hộ thành của Tu La thành đã bị phá hỏng, dù gì đi nữa, Tu La nhân có thể làm gì được hắn? Tự mình lại càng không nên đi thừa nhận cái sự việc tệ hại kia là do chính mình gây ra, dù cho mọi người đều biết rõ ràng trong lòng, chỉ cần không ra mặt thừa nhận, Tu La nhân đâu có thể làm gì được mình?

Nhìn thấy bộ dáng hai người, Trạc Nghiên hận đến sôi gan tím mặt, nhưng thực lực trên hết, tu vi của nàng không sánh bằng hai người, cũng chỉ có thể nuốt cay nuốt đắng vào mình, cũng không thể dẫn theo đám cao thủ Tu La tộc bên cạnh cùng bọn họ liều mạng được? Huống chi cho dù là liều mạng, cũng phải có năng lực để liều mới được, sự việc không có nắm chắc, Trạc Nghiên đúng là sẽ không tùy tiện ném thử.

Trầm mặc một chút, Trạc Nghiên mặt như sương lạnh lạnh giọng nói:

“Đã như vậy, nhị vị lúc này còn tới Tu La thành làm chi? Mặc dù Tu La giới ta yếu thế, không cách nào ngăn cản cao thủ của Thiên giới ngươi, nhưng hôm nay Tu La thành lần đầu gặp đại nạn, nhị vị chẳng lẽ còn muốn ở chỗ này nhìn mà chê cười hay sao?”

Tần Vũ mỉm cười, nhìn Đế Thích Thiên một cái, nhẹ giọng nói:

“Đã như vậy, Tần mỗ cáo từ trước!” Vừa nói, thân ảnh nhất thời biến mất không còn, thoáng cái đã là tới dưới chân núi Thiên Sơn.

Đế Thích Thiên ‘ha hả’ cười to vài tiếng, đúng là cười trên nỗi đau của người khác nói:

“Ta đi đây, nếu nơi này không hoan nghênh ta, cũng muốn tìm một chỗ nghỉ chân một lúc, các vị, cáo từ!” Một đạo kim quang lóe ra, hắn cũng bay nhanh rời đi.

Thấy hai người đi khỏi, Trạc Nghiên cơ hồ tức giận đến cùng cực, tưởng chết đi được nhìn chằm chằm hướng hai người rời đi, lạnh giọng nói:

“Còn lo lắng làm cái gì? Cùng nhau lập tức xây dựng lại toàn bộ vành đai tường thành cho ta, dùng lực lượng của các ngươi rèn luyện tạo dựng tường thành, ta muốn cho nó càng thêm vững chắc...”

Đúng lúc đó, dưới chân núi Thiên Sơn một đạo quang mang trong suốt phóng lên bầu trời cao, còn tại phía Thánh địa, cùng lúc một đạo quang mang như được mời gọi xông thẳng lên trời, hai đạo quang mang lại ở giữa không trung cùng tiếp xúc với nhau.

Trạc Nghiên ngơ ngác nhìn lên bầu trời, trong miệng lời nói còn chưa kịp nói xong cũng ngừng lại, đột nhiên kêu thảm một tiếng:

“Thiên ạ, Thánh địa, Tổ mộc...”

344. Chương 39 : Lôi Kiếp

Chỉ thấy trên đỉnh núi Tổ Địa , Tổ Mộc dường như vĩnh viễn không già đi kia nổi thẳng đến chân trời , giờ phút này tản ra quang mang vô cùng nhu thuận lại vừa mãnh liệt khiến cho bầu trời phía trên Tổ Địa bị nhuộm một màu vàng rực . Kim quang lưu chuyển từ giữa không trung kéo dài đến chân núi Thiên Sơn cùng với kim quang đang tản ra trên người Huống Thiên Minh kết hợp với nhau

Trạc Nghiên kêu thảm một tiếng , nét mặt cười cười nhất thời ẩn chứa một mảnh sương lạnh . Sau khi lạnh lùng phân phó mấy câu liền vội vã phi tới chân núi Tổ Địa

Nguyệt nha hình nhũ quang lại xuất hiện trong tay nàng , nhất thời lực lượng cường đại trên người nàng bộc phát giống như lần trước cực kì thành kính tiến lên đỉnh núi . Đến khi trông thấy Tổ Mộc tản ra khí thể mãnh liệt dị thường thì thiếu chút nữa thất thanh hô lên

Trầm mặc sau hồi lâu , có chút suy tư rồi trong lòng không nhịn nổi giận . Chỉ thấy Tổ Mộc kia dần thu nhỏ lại , xung quanh rễ cây vốn không thể nhìn ra nay đã có thể dùng thần thức dần dần phát hiện ra nó có chút dị thường , rõ ràng là Tổ Mộc đã đưa lực lượng toàn thân truyền đến một địa phương nào đó hoặc là một người nào đó

“ Như thế nào lại như vậy !” Trạc Nghiên rốt cục cũng quỵ xuống rồi lại nhảy dựng lên , khuôn mặt cực đẹp nay hiện lên thần sắc bạo nộ , phảng phất coi Tổ Mộc như một con người lớn tiếng chất vấn :

“ Tại sao ? Người tại sao lại làm vậy ? Ta mới là ... Tu La tộc đế quân nhất chính , người tại sao không cho ta lực lượng , ngược lại không ... giữ lại chút nào tổng ra ngoài ? Người rốt cục là cho ai ?”

Phía trên Tổ Mộc , quả màu nhũ trắng kia chậm rãi bính phát ra một vàng sáng tựa hồ như đang cười nhạo Trạc Nghiên chẳng biết liêm sỉ , chỉ bảo vốn âm thầm nay đã phát ra quang mang mãnh liệt

Kinh ngạc nhìn quang mang trên bầu trời , khuôn mặt nhỏ nhắn của Trạc Nghiên lạnh lùng hằn lên , cúi đầu , nhìn nguyệt nha trong tay lăm lăm thì thào nói :

“Xem ra cái này căn bản không phải là Thiên đạo chi nhận , nếu không Thiên Mông lão gia này như thế nào lại giao cho ta ? Hừ , tốt a , Thiên Mông người và Tổ Mộc đang lừa gạt ra , xem ra như thế nào đối phó với truyền nhân của các người !”

Vừa nói thân ảnh đã loé lên không thấy tung tích , chỉ thấy trên đỉnh núi đoàn kim quang sáng chói vẫn vờn quanh , cùng với kim quang tại Thiên Sơn kia giao hợp

Không cần phải nói , lúc này tại chân núi Thiên Sơn người ngạc nhiên không ít , ngoài trừ Hồng Quân và Tần Vũ ngoài ra những người còn lại đều mang bộ dạng ngây ngốc nhìn Huống Thiên Minh đang phiêu phù trên không trung , tất cả đều há to miệng nói không nên lời

Quanh thân Huống Thiên Minh kim quang liểu nhiễu , trường bào lúc này chỉ còn lại vền vền có một chiếc quần dài , mà nửa phần trên xem như hoàn toàn nát hết lộ ra màu da cổ đồng và thân thể hoàn mỹ , kim quang vẫn quần quanh , chỉ thấy phía sau lưng hần xảy ra biến hoá mạnh mẽ khiến cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi

Tùng đạo hoa văn cổ quái cực kì từ bên hông Huống Thiên Minh xuất hiện rồi sau đó lan dần ra sau lưng , hình dáng hoa văn này trông rất cổ xưa , ngay cả Tần Vũ và Hồng Quân cũng không có cách nào nhận ra đám hoa văn cổ quái tràn ngập thân thể Huống Thiên Minh này rốt cục là biểu thị cái gì

Trên bầu trời quang mang màu vàng bỗng phát nóng hần lên , sau lưng Huống Thiên Minh lúc này đã kín hoa văn . Mà con người của hắn lúc này đột nhiên biến thành màu đen nhánh giống như hắc động hấp dẫn ánh mắt của mọi người rồi rốt cục lại làm cho người ta không dám nhìn , tựa hồ như nếu nhìn vào liền bị hút đi linh hồn vậy . Cả chân núi Thiên Sơn một trận uy áp chậm rãi từ trên người Huống Thiên Minh phả ra

Đột nhiên ... trong hư không một tiếng sét đánh vang lên , một đám mây màu đen rất nhanh tụ lại trên đầu Huống Thiên Minh , kim quang tựa hồ đối với đám mây này cực kì sợ hãi , không đợi mây đen tụ xong đã đều tiêu tán vô ảnh tung

Hồng Quân phóng thần thức muốn xem xét đám mây kia rốt cục là cái gì nhưng không có ngờ đến một đợt điện quang đánh thẳng vào đỉnh đầu hắn khiến hắn thiếu chút nữa bị đánh bay khỏi mặt đất , không khỏi vừa kinh vừa sợ sau hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần

“So với Thiên tôn linh kiếp thì đại kiếp vân này còn mạnh hơn !” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hồng Quân , Tần Vũ sắc mặt trịnh trọng nói :

“ Rất kì quái , loại ... kiếp vân có cường độ thế này cho dù là Chưởng khống giả cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản nhưng tại sao đột nhiên lại xuất hiện tại nơi này ?”

Hồng Quân im lặng không nói gì chỉ nhìn đám mây đen kịt trên bầu trời , trong lòng thầm nghĩ Tu La giới và Thiên giới quả nhiên cổ quái . Huống Thiên Minh sau sáu lần biến thân lại phải tiếp kiếp lôi cường hãn như vậy , không biết hắn có thể ngăn cản được không a

Trong lúc Hồng Quân vẻ mặt lo lắng nghĩ thì Huống Thiên Minh đã xảy ra biến hoá , chỉ thấy trên hai gò má của hắn hoa văn cổ quái cũng xuất hiện , trong nháy mắt từ hai bả vai tràn xuống , khi xuống đến nơi dường như chậm rãi khắc sâu vào da mặt khiến cho Huống Thiên Minh lúc này thoạt nhìn có chút dữ tợn , lại có chút quỷ dị . Mà thân thể hắn cũng xảy ra biến đổi cực kì cổ quái

Oanh ! đám mây màu đen đánh xuống một tia chớp thô tế , hung hăng bổ xuống đỉnh đầu Huống Thiên Minh . Tựa hồ đối với bên ngoài không có cảm ứng Huống Thiên Minh đã tiến sâu vào trạng thái tịch diệt , đám huyền ảo chí cực không ngừng hiện lên trong đầu hắn , một cỗ tình cảm ám áp khiến cho hắn không tự chủ được liền đắm chìm trong đó

Tia chớp trong nháy mắt không có đánh trúng vào đỉnh đầu Huống Thiên Minh , trong lúc điện quang chớp lên da tay hắn tựa hồ như mất đi tác dụng , lại dường như biến thành hư vô , mọi người có thể quan sát rõ ràng xương cốt của Huống Thiên Minh , xương cốt với cánh cùng với mặt giống nhau đều khắc hoạ hoa văn quỷ dị

Lãnh Diễm Phỉ thất kinh kêu lên một tiếng hai mắt trắng dã ngửa mặt lên trời ngã vào trong lòng Tình Nhi , trong lòng lo lắng cho Huống Thiên Minh , đúng là bị tia chớp kia làm cho sợ đến ngất đi . Tình Nhi luống cuống tay chân đỡ lấy nàng ta , đưa một đạo nguyên khí vào cơ thể lúc đó Lãnh Diễm Phỉ mới chậm rãi tỉnh lại

Lúc này thân thể Huống Thiên Minh đã khôi phục lại nguyên trạng , thân thể to lớn sau khi bị đạo thiểm điện bổ xuống càng thêm hoàn mỹ

Oanh ! Đạo chớp thứ hai đánh xuống , Huống Thiên Minh vẫn như trước không có phản ứng gì mặc cho tia chớp oanh nhập lên đại huyệt . Trong đan điền , một hạt châu đen nhánh chậm rãi ngưng kết lại , hạt châu này so với kim đan và nguyên hạch thì không giống chút nào , bề mặt sáng bóng tựa hồ bên trong đó có thứ gì đó đang lưu động

Oanh oanh oanh oanh ... một đạo nối tiếp một đạo chớp không ngừng đánh vào các đại huyệt trên người Huống Thiên Minh khiến cho toàn thân hắn tóc gáy dựng đứng trông giống như con chim . Liên tục tám trăm linh chín đạo thiểm điện khiến Tần Vũ một trận kinh ngạc , một đạo thiểm điện này có thể so với mười đạo kiếp lôi của Thần vương rồi , Huống Thiên Minh cũng dường như không hề né tránh mà cứ thế chịu đủ tám trăm linh chín đạo bổ xuống thật sự khiến cho người ta tò mò

Lãnh Diễm Phỉ càng không nói nên lời , đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy cánh tay của Tình Nhi , sắc mặt trắng bệch hận không thể lập tức xông lên ngăn cản tia chớp đáng sợ kia , hét lên sau hồi lâu rốt cục nhớ tới Hồng Quân nàng cơ hồ khóc khẩn cầu nói :

“ Tiểu quân ... tiểu quân , nhanh cứu Thiên Minh đi a , tia chớp này quá đáng sợ !”

Hồng Quân nghe được Lãnh Diễm Phỉ nói không nhịn được cười khổ , cứu ? dùng cái gì cứu ? Trừ phi dùng Hồng Quân giới bao Huống Thiên Minh lại , tuy Hồng Quân giới uy lực cực mạnh có thể ngạnh hám kiếp lôi nhưng nếu làm như vậy Hồng Quân giới cũng sẽ suy yếu , dưới uy lực cường đại của những kiếp lôi này

thì cho dù là Tần Vũ cũng không muốn tự thân ném thử hướng chi chính Hồng Quân giới đã cùng với hắn tâm thần tương giao

... điều trọng yếu nhất chính là Huống Thiên Minh giờ phút này cũng rõ ràng là không lộ ra vẻ thống khổ nào , ngược lại mang theo một tia thoả mãn và hoan hỉ . điều này khiến trong lòng Hồng Quân đã hiện lên một tia sáng tỏ , có lẽ thiên lôi này là trụ cột giúp Huống Thiên Minh biến thân lần thứ sáu

Tần Vũ lúc này cũng đã nghĩ tới , điều đó là hoàn toàn có thể , nhìn Hồng Quân mỉm cười lại liếc mắt Lãnh Diễm Phỉ đang nước mắt chảy ròng , trong mắt hiện lên một chút tán dương , nhẹ giọng nói :

“ Thiên Minh vô sự , không cần lo lắng , kiếp vận này đối với hắn chỉ có ích chứ không có hại , chính là im lặng mà quan sát vạn vạn lần không nên quấy rầy hắn mới phải !”

Thanh âm của Tần Vũ rất ôn nhu , rất thấp nhưng lại trực tiếp tiến sâu vào trong đầu mọi người , bọn người Tần Vũ cũng chưa có phát giác gì , Lãnh Diễm Phỉ nghe xong Tần Vũ nói cũng hai mắt nhắm lại , hiển nhiên là bị Tần Vũ thôi miên đi

Chỉ thấy kiếp lôi sau khi đánh xuống tám trăm linh chín đạo đúng là dừng lại một chút , Tần Vũ ngửa đầu nhìn trời , đám mây màu đen lúc trước bao phủ gần mười dặm nay đã giảm đi còn không đến một dặm . Ở trung tâm đám mây tựa hồ ngưng tụ lại thành thực chất đen nhánh trông giống như tinh hạch

Đột nhiên Huống Thiên Minh ngửa mặt lên trời hống lên , cơ thể toàn thân bộc phát cả người tựa hồ như chịu phải thống khổ cùng cực hành hạ . Từng đạo quang mang bộc phát quanh thân thể , khi thì chui vào da tay khi thì thoát ra ngoài phảng phất như da tay Huống Thiên Minh đã biến thành hư ảo , căn bản không cách nào ngăn cản quang mang này

Bỗng dưng tất cả quang mang này toàn bộ dừng lại giữa không trung hợp lại thành một quang mang cường đại bao phủ Huống Thiên Minh trong đó , một thanh âm rít vang trong Thiên địa nhất thời tràn ngập khí tức trang nghiêm

Ngay tại lúc này , trên bầu trời đám mây đen đột nhiên vô thanh vô tức đánh xuống một tia chớp , tại trung tâm của tia chớp loé lên quang mang chói mắt khiến cho không người nào có thể phát hiện , thần thức có thể quan sát nhưng không cách nào hình dung ra uy lực của điện quang này , Tần Vũ sợ hãi , đó là Hỗn độn lực ngưng kết lại thành tia chớp a !

Chỉ thấy hai mắt Huống Thiên Minh đột nhiên mở ra , hai đạo quang mang loé lên một góc trời , hắn hét lớn một tiếng cứ như vậy mà điên cuồng giơ nắm tay ngạnh tiếp tia chớp thoát nhìn còn mạnh hơn cả tám trăm linh chín đạo thiểm điện kia hợp lại

“ Không ...” Lãnh Diễm Phỉ vừa mới tỉnh lại nhìn thấy tình cảnh này không nhận được hét lên chói tai sau đó lại ngắt đi ...

345. Chương 40 : Tình Nhi Rời Đi

Kiếp vân trên bầu trời cũng biến mất vô ảnh tung , vết rách màu đen dài mấy trăm trượng kéo dài đến tận chân trời cứ như là từ trước tới nay đã tồn tại vết rách này khiến cho người ta không dám sinh ra ham muốn tìm tòi trong đầu

Trên mặt đất , hai người Huống Thiên Minh vẻ mặt không giống nhau kia lại phân tách ra , bốn đạo kim sắc thân ảnh lại phiêu phù giữa không trung , ngay sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người , tám đạo ... mười sáu đạo ... ba mươi hai ... khắp nơi trên mặt đất cũng như bầu trời đều là thực thể của Huống Thiên Minh , một tình huống cực kì quỷ dị xuất hiện

Tần Vũ lẳng lặng đứng một bên , thần thức không ngừng quan sát trên bầu trời phảng phất vô cùng vô tận thân ảnh Huống Thiên Minh , rõ ràng rằng những thân ảnh này so với Huống Thiên Minh thường ngày rất giống nhau , đều là thực thể hơn nữa tất cơ thể của từng thân ảnh hàm chứa sự dư thừa lực lượng

Nếu nói những thân ảnh này có thể chiến đấu thì cho dù là Đế Thích Thiên cũng sẽ hiểu được khó có thể đánh bại a ? khoe miệng Tần Vũ nở ra nụ cười tán thưởng , đối với Thiên Mông kia cảm thấy rất có hứng thú , đây là chương không giả loại gì chứ lại có thể sáng tạo ra cương thi nhất tộc quỷ dị . Lại bày ra kế

sách cao thâm như vậy , xem ra ngay cả Sương nhi cũng nằm trong kế hoạch đó , chẳng lẽ đặc tính chủ yếu của Thiên đạo của hần chính là đoán trước tương lai sao ?

Trong lúc Tần Vũ trầm tư , Huống Thiên Minh trên bầu trời lại có biến hoá . Hoa văn cổ quái quanh thân đột nhiên biến mất phảng phất trước giờ chưa từng xuất hiện , mà vô số thân ảnh rất nhanh hợp lại cuối cùng biến thành một đạo thân ảnh như Thiên đại sinh ra , có uy thế như thần thánh

Loại ... thần này cũng không phải là thần mà người nhân gian giới hay gọi người của Thần giới mà là chí cao vô thượng , có thể tùy ý sát phạt không có gì hạn chế càng thêm không có vật gì có thể ngăn cản , nếu hình dung lại thì phải nói là ‘Thiên’

Huống Thiên Minh lạnh lùng ngược lên đầu nhìn vết rách trên bầu trời , bị tám trăm mười một đạo lôi kiếp tẩy rửa toàn thân hần tản ra vô cùng mịn lực , giống như khi Tần Vũ vừa hình thành Tần Mông không gian vậy khiến cho người ta có không tự kiềm chế được muốn quì lạy cúng bái

‘Thiên’ như trước vẫn là ... trời xanh kia , mà Thiên giới và Tu La giới cũng nên thay đổi . Huống Thiên Minh hét lớn một tiếng hai tay hướng đỉnh đầu , lòng bàn tay ngửa lên trên trông giống như đang hết sức trân trọng nâng vật gì đó chậm rãi lơ lửng , chỉ thấy vết rách lớn trên bầu trời dài mấy trăm trượng chậm rãi liền lại , đám mây màu đen từ trong vết rách loé lên từng điểm sáng sau đó nhạt dần . Mồ hôi trên trán Huống Thiên Minh túa ra chảy xuống nhưng trong nháy mắt đã bị nhiệt độ cơ thể làm cho bốc hơi

“ Để ta tới trợ ngươi một tí lực ! ” thanh âm Tần Vũ đột nhiên truyền tới , một cổ khí tức tràn ngập thanh tân tự nhiên , tràn ngập sinh cơ đột nhiên từ trên mặt đất tràn lên cách Huống Thiên Minh không xa , biến thành một bàn tay thật lớn

Chỉ thấy Tần Vũ quát một tiếng , hai người đồng thời dùng sức chính là làm liền lại vết rách hoàn toàn , đảo mắt bầu trời màu lam lại bừng sáng , ánh sáng ảm áp lan toả khắp mặt đất . Dân bên trong Tu La thành trong lòng kinh hãi !

Trong khi đó Lãnh Diễm Phỉ từ trong lòng ngực Tình Nhi tỉnh lại , vừa mở mắt đã nhận ra dáng vẻ anh tuấn quen thuộc xuất hiện trước mắt nàng cùng nụ cười tuấn lãng khiến cho trong lòng nàng cũng thấy âm ảm . Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp lại vừa kinh ngạc chảy nước mắt đột nhiên nhảy dựng lên nắm tay lại không ngừng đánh vào trong lòng ngực Huống Thiên Minh bây giờ đã vô cùng rắn chắc sau khi đã trải qua lôi kiếp cải tạo :

“Ngươi làm ta sợ muốn chết , ngươi biết không ? Trước khi kiếp lôi đánh xuống ta hận không được cùng ngươi đi ... sau này bất kể là lúc nào ta cũng vĩnh viễn theo ngươi , theo phía sau ngươi cho dù là chết ta cũng muốn mãi mãi đi theo ngươi ! ”

Huống Thiên Minh nhẹ nhàng cười phảng phất như tràn ngập hương vị của gió khiến cho trong lòng người cảm thấy thư thái . Một tay hần ôm lấy Lãnh Diễm Phỉ áp vào lòng ngực , phảng phất như thanh âm từ phía xa truyền đến , cực kì nhẹ nhàng , thanh âm như thấm đẫm tình cảm :

“Tốt , chúng ta sau này không rời ! ”

Chúng ta sau này không xa nhau ! Lời nói vừa đơn giản lại quá kiên định , Tình Nhi một bên nhất thời lệ rơi đầy má , nàng vẫn hi vọng Vũ ca ca sẽ đối với mình như vậy , nhưng mà bên cạnh hần đã có một nhi tử a !

Không đành lòng cứ để như vậy sẽ là hành hạ chính mình , Tình Nhi phiến động đôi cánh hướng về phương xa bay đi . Trên bầu trời tựa hồ như có một đạo trần châu sáng ngời lướt qua , rơi trên mặt đất từng giọt nước mắt ...

Nhìn bóng lưng Tình Nhi đi xa Tần Vũ không khỏi buồn bực , Hồng Quân bên cạnh cũng xem ra hiểu được chút gì đó , cười khổ nhẹ giọng hướng Mục Thiên tu vi cao nhất phân phó :

“Xin người đi theo chiếu cố nàng ! ”

Mục Thiên mặc dù không cùng với Hồng Quân nói chuyện nhiều nhưng dù sao từ miệng Tần Vũ đã nói hần là nhi tử , suy nghĩ rồi đưa ánh mắt hướng đến Tần Vũ chỉ thấy hần có chút như gật đầu mới cười khổ lắc đầu nói :

“ Ta sẽ đưa nàng trở về , bắt quá đại nhân ... ngài chính là nên thừa dịp này sớm quyết định mới phải a !”

Thở dài một hơi , thân ảnh Mục Thiên chớp lên trong nháy mắt xuất hiện tại phía xa hơn mười trượng nhanh chóng đuổi theo hướng Tình Nhi rời đi , đảo mắt đã không thấy bóng dáng

Xem đến đó thì Hồng Quân lại còn không rõ nữ tử tên Tình Nhi kia ... đã yêu thương cha , không nhịn được trong lòng rất bồn chồn . Cũng cảm thấy tiếc hận nữ tử si tình kia , bất luận là thế nào hẳn cũng tuyệt đối không cho phép trong lòng Cha có thêm bất kì người đàn bà nào khác . Huống chi Cha là người chí tình chí lý , đối với mẫu thân có thể nhật nguyệt chứng giám , lại như thế nào có thể dễ dàng tiếp nhận nữ tử kia nữa ?

Thở dài , Hồng Quân kéo Tần Vũ một chút trực tiếp truyền âm vào trong đầu :

“Tôn Thiên cũng chính là Tôn Ngộ Không , cả đời này hẳn không muốn khôi phục lại trí nhớ kiếp trước , chúng ta nên làm gì bây giờ ?”

Tần Vũ từ khi Tình Nhi rời đi vẫn còn buồn bã chưa khôi phục lại , vẫn run rẩy sau hồi lâu mới buồn bực hỏi :

“ Hẳn vì sao lại không muốn khôi phục lại trí nhớ kiếp trước ? Chẳng nhẽ hẳn không biết tại Nhân gian giới Hầu Phí nhớ hẳn cỡ nào sao ?”

Hồng Quân cười khổ , hẳn còn chưa có khôi phục trí nhớ thì làm sao có thể biết vị sư phó ngày thường tuy thô bạo nhưng thật tâm lại rất yêu quý hẳn , trầm ngâm , Hồng Quân cắn răng nói :

“ Chúng ta lúc nào khôi phục lại trí nhớ của hẳn ?”

Tần Vũ nghiêng đầu thấy Huống Thiên Minh cùng Lãnh Diễm Phi đang huynh huynh muội muội liên cười cười truyền âm nói :

“ Nếu khôi phục trí nhớ tất nhiên là nên sớm một chút , nếu không một khi xuất hiện biến cố e rằng ứng phó không kịp !”

Vừa nói quang mang dưới chân Tần Vũ chợt loé , mấy trăm đạo tự nhiên lực thuần tịnh từ mặt đất tản ra bốn phương tám hướng . Chỉ thấy mặt đất vốn đã nứt vỡ sau khi tự nhiên lực của Tần Vũ lướt qua thì cỏ mọc xanh um , điều khiển cho người khác khó có thể tin đó là sau khi tự nhiên lực biến mất thì những đoàn cỏ đó lại cũng chính là một cái trận pháp

“ Kiền Khôn ...” Hồng Quân hoảng sợ thất thanh , đôi mắt cũng ánh lên thần sắc sợ hãi , khó có thể tin hỏi :

“Dùng cỏ sinh ra trận pháp ? Trời ạ , cũng chỉ dùng tự nhiên lực làm trận nguyên , trong Thiên địa liệu có ai có thể phá trận này ?”

Tần Vũ mỉm cười không nói gì thêm , dùng tự nhiên lực kích thích thực vật , lại thông qua thực vật ngưng tụ tự nhiên lực hình thành ‘Kiền Khôn’ đại trận . Đó chính là khi hẳn lĩnh ngộ tự nhiên lực sinh ra ý nghĩ này , hôm nay xem ra quả nhiên đúng là như vậy

Từng đạo sinh cơ bừng bừng lực lượng từ dưới đất bốn phương tám hướng tập hợp lại một chỗ , bốn bụi cỏ quang mang chợt loé lập tức khôi phục lại nguyên trạng nhưng mọi người đứng trong ‘Kiền Khôn’ đại trận cũng cảm giác ra điều dị thường , mỗi người đều nhận thấy toàn bộ kinh mạch trong cơ thể một trận thư thái , nguyên hạch càng thêm ổn định

Nhìn Tôn Thiên nét mặt kinh nghi , Tần Vũ hồ hững không nói gì nhưng lại xuất hiện một đạo lực lượng trong nháy mắt bao lấy Tôn Thiên khiến cho hẳn ngay cả nói cũng không làm được

“ Sương nhi , ta đưa trí nhớ cho con nắm giữ , nhớ lấy , trí nhớ từ chân linh này so với linh hồn trí nhớ không giống nhau , một khi hai loại quán nhập nhất định người đó sẽ bị lâm vào vạn kiếp bất phục cảnh địa , mà chúng ta cũng sẽ không có cách để hồi phục lại trí nhớ cho họ !” theo như lời Tần Vũ nói đúng là ngày đó sau khi Hồng Quân kế thừa vô danh không gian do Thiên Mộng truyền lại ; có thể thấy mặc dù Tần Vũ cũng không biết tất cả về Vô danh không gian nhưng là đối với những điều trọng yếu đã khám phá ra phần lớn . Hôm nay chính là hẳn đã bước vào cánh cửa Thiên đạo , lực đạo luân hồi sau khi đại thành liền có thể chính thức nắm trong tay luân hồi

Chân linh không giống với linh hồn và nguyên thần . Linh hồn là cố hữu trong mỗi con người , nguyên thần là thông qua tu luyện không ngừng ổn định linh hồn , tu luyện đến một cảnh giới nhất định sẽ tự nhiên hình thành , còn chắc chắn hơn linh hồn nhiều lắm . Mà chân linh thì không như vậy , những người này mặc dù tại Vô danh không gian thuộc loại mạnh nhưng chân linh tại Vô danh không gian này đã từng chết qua một lần . Ở nơi này chân linh so với nguyên thần của Hồng Mông không gian không khác biệt là mấy nhưng một khi đã ra ngoài vô danh không gian chân linh của bọn họ sẽ trở nên cực kỳ yếu ớt , còn yếu hơn linh hồn loài người nhiều lắm . Mà một khi rút ra trí nhớ của chân linh , bởi vì chân linh quá mức suy yếu trí nhớ này cũng mang một số tính chất của chân linh cho nên cũng giống như sử dụng một lần sẽ lấy đi một chút , lần thứ hai nhất định trí nhớ sẽ đứt đoạn hoặc là không rõ ràng

Đây là lí do vì sao lúc trước Hồng Quân không đưa trí nhớ cho Tả Thu Mi hoặc mẫu thân Khương Lập phục chế

Nghe được Tần Vũ phân phó , Hồng Quân giờ phút này cũng không thắc mắc gì bởi vì bản thân là người kế thừa Vô danh không gian , cũng chỉ có hắn mới có thể biết tính chất của trí nhớ này , nếu không phải lúc trước Tần Vũ tiến vào luân hồi nếu không phải là dùng Tu La kim nguyên bằng giữ được trí nhớ sợ rằng giờ phút này cũng đã sớm tiêu tán . Cho dù là Tần Vũ chuyển thể trí nhớ này cũng vẫn ở trong Kim nguyên bằng không có lấy ra

Chỉ thấy Tần Vũ hô lên một tiếng , tại chính giữa đàn điền đột nhiên phát ra một trận quang mang đẹp mắt , từ chính giữa quang mang tách làm bốn đoàn chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người

346. Chương 41 : Chín Dực Hàn Sanh

Tần Vũ nhìn kĩ quang đoàn chỉ thấy trong đó bao gồm mười đạo quang mang nhỏ không ngừng chuyển động . Hắn khẽ thở dài , đây là bao bối sau khi đưa Tinh thần công pháp kết hợp với Lục đạo luân hồi từ trong Tiên Thiên Hỗn Độn nguyên thần phân liệt . Tiên thể tất cả lực lượng chường không giả ngưng tụ lại mà thành Tu La kim nguyên bằng

Quang mang ôn nhu khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng một trận ấm áp , tinh quang trong mắt Huống Thiên Minh đại phóng nhìn kỹ Hồng Quân giới trên tay Hồng Quân . Hồng Quân giới cũng tản ra nhu cùng quang mang chiếu trên mặt hắn phẳng phát như ánh mắt ấm áp của cha Thiên Mông đang nhìn

Tu La kim nguyên bằng của Tần Vũ và Hồng Quân giới của Hồng Quân cùng phóng ra quang mang tại giữa không trung dần dần giao hợp , chẳng biết Hồng Quân thấp giọng niệm một câu gì đó , chỉ thấy Tu La kim nguyên bằng của Tần Vũ trong mười đạo quang mang có một đạo màu lam nhạt chậm rãi tách khỏi Tu La kim nguyên bằng hướng tới Hồng Quân giới

Tần Vũ thở ra một hơi , mới từ trong Tu La kim nguyên bằng bay ra chính là trí nhớ của Tôn Ngộ Không khiến hắn trong lòng cực kỳ khẩn trương . Chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ bị tiêu tán vĩnh viễn , nếu thật sự là biến mất rồi sợ rằng phải hao tổn rất nhiều công sức mới có thể mang Tôn Thiên về Tần Mông không gian

Lúc này quanh thân Hồng Quân quang mang vờn xung quang , hai tay hắn không ngừng trong hư không đánh ra một ấn quyết huyền ảo chí cực . Một âm thanh không ai có thể hiểu được từ trong miệng hắn vang lên , mà sắc mặt cũng là tái nhợt hẳn

Trong khi bọn người Tần Vũ đang ở trong ‘Kiền Khôn’ trận pháp khôi phục lại trí nhớ cho Tôn Thiên thì Tu La tộc nữ vương Trạc Nghiên đã rời xa lực lượng cường hãn hủy diệt của Tần Vũ và Đế Thích Thiên hủy diệt gần một nửa Tu La thành . Sau khi rời khỏi Tổ Địa , Trạc Nghiên lập tức trở lại Tu La thành thông báo sự tình cho kẻ dưới liền rời khỏi nơi này dọc theo hướng Đông thảo nguyên mà đi

Dường như quang đường cực kì xa , trong khi Tần Vũ và Hồng Quân đã khôi phục lại trí nhớ của Tôn Ngộ Không nàng mới từ giữa không trung rơi xuống một hạp cốc . Phía trước chính là Mộc thành cũng chính là toà thành của hương Đông

Chỉ là Trạc Nghiên tựa hồ không có nghĩ đến sẽ tới Mộc thành , dọc theo một con đường hẹp trong cốc chậm rãi mà đi , trên mặt nàng giờ phút này mang theo một nụ cười ngọt ngào chí cực . Nếu không phải là người hiểu rõ nàng sợ rằng rất dễ bị nụ cười thanh thuần vô cùng này làm cho mê hoặc , lại cho rằng nàng chỉ là một nữ tử Tu La tộc thanh thuần cực kì xinh đẹp . Vô luận là thế nào đều không nghĩ đến người trước mắt này chính là vương giả chí cao vô thượng của Tu La tộc

Hai bên là nước sông trong suốt từ sâu bên trong cốc tràn ra , gặp ánh mặt trời chiếu xuống long lanh rất đẹp . Nơi này phẳng phất như là bên ngoài đào nguyên , không khí vô cùng trong lành , ngay cả linh khí cũng tựa hồ sung mãn chí cực

Cứ như vậy chậm rãi mà đi , khi mặt trời sắp lặn nàng rốt cục cũng đã đến nơi sâu nhất trong cốc . Nơi này trông giống như một hồ lô , sông nhỏ hai bên mà quanh co khúc khuỷu nhưng mà sâu bên trong cốc lại thâm u rộng lớn , ba mặt đều là vách núi đen bao quanh . Trong cốc một một loại cây cao lớn sinh trưởng , nhìn lá cây có thể thấy được đều là Tu La thụ

Tới nơi này Trạc Nghiên liền dừng lại có chút trầm mặc đột nhiên lớn tiếng hô :

“ Lão quỷ , ngươi mau ra đi , ta đồng ý giao Thiên đạo chi nhận cho ngươi giữ !”

Thanh âm nàng rất nhẹ phẳng phất như là nói nhỏ bên tai nhưng lại có thể xuyên qua cửa cốc trực tiếp tiến vào bên trong sơn cốc

Sau hồi lâu , một tiếng cười dài từ trong sơn cốc truyền đến , thanh âm hùng hậu làm cho tai đau nhức :

“ Tiểu nha đầu , ngươi rốt cục đã muốn đưa vật của Thiên Mông tiểu tử giao cho ta ? Ha ha ... nhưng mà ta đã đợi ngàn ngàn năm a !”

Đột nhiên một thân ảnh cao lớn vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Trạc Nghiên , chỉ thấy người đến râu tóc rất dài , hai mai tóc màu trắng cùng với mái tóc dài màu đen khiến cho người ra có ấn tượng rất lớn . Hắn mặc trên người một trường bào cổ quái lòe lòe toả sáng , ẩn ẩn trong đó có dấu vết của Thiên Địa nguyên khí lưu động , hiển nhiên trường bào của người này nhất định là một chiến bào thượng phẩm

Sau khi thân ảnh Trạc Nghiên xuất hiện đã thấy phía sau lưng tám đôi cánh phấp động , nụ cười diễm mĩ phát lên :

“Hàn Sanh tiền bối , văn bối Trạc Nghiên thỉnh an tiền bối !”

Vừa nói vừa hành lễ . Nam tử cao lớn tên Hàn Sanh kia thấy Trạc Nghiên như vậy trong lòng nao nao chém ra một đạo lực lượng ngăn cản ngang hành lễ , trong mắt hiện lên thần sắc suy tư :

“ Sao ? Không đúng , không đúng , nha đầu ngươi không phải vẫn gọi ta là lão quỷ sao ? Đột nhiên lúc này lại thay đổi ? Ta , chính là gọi ta là lão quỷ thoải mái một chút , như vậy ít nhất sẽ làm ta cảm thấy ngươi vẫn còn có một chút bản tính chân thành !”

Sắc mặt Trạc Nghiên không thay đổi , trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước , ôn nhu nói :

“ Hàn Sanh ... này , lão quỷ tiền bối , so đo chuyện xưng hô này có tác dụng gì chứ ? Ngàn ngàn năm trước ngài không phải là đã từng nói với Trạc Nghiên một khi đưa Thiên đạo chi nhận cho ngài , ngài nhất định sẽ đáp ứng cho ta ba điều kiện sao ?”

Hàn Sanh gật đầu cười nói :

“ Nha đầu , người không cần vòng vo với gia gia ngươi , nếu ngày đó ngươi đồng ý tặng cho ta Thiên đạo chi nhận ngày đó được Thiên Mông lưu lại , ta tất nhiên sẽ thực hiện lời hứa . Nói đi , gặp chuyện gì khó giải quyết ? Có phải Đế Thích Thiên lại tới khi dễ Tu La giới các ngươi ?”

Hàn Sanh tựa hồ có chút bất mãn liếc mắt nhìn Trạc Nghiên nói :

“ Tu vi của ngươi tiến triển thật là chậm , tuy nói là đã che giấu tu vi nhưng cũng bất quá chỉ có thực lực của tám cánh thượng giai , còn kém hơn tên Đế Thích Thiên kia quá xa , người Tu La giới chúng ta như thế nào càng ngày càng yếu rồi , thật sự là người không bằng người a !”

Trạc Nghiên không nói lời nào , cái miệng nhỏ nhắn có chút mím lại chỉ nghe Hàn Sanh tiếp tục nói :

“ Quá tốt , nhiều năm như vậy không có rời núi rồi , để ta cho tên Đế Thích Thiên chạy về Thiên giới a , tiểu tử này không muốn hưởng cuộc sống vương giả tại Thiên giới lại nhàn rỗi chạy tới Tu La giới này nhiều sự ...”

Đột nhiên một đạo quang mang từ lòng bàn tay Trạc Nghiên loé lên , trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Hàn Sanh . Hàn Sanh đang muốn tiếp tục la lối lại đột nhiên nhìn thấy quang mang kia không nhìn được toàn thân chấn động , một tay nắm lấy quang mang cũng chính là nguyệt nha , cầm được vào trong tay đôi mắt Hàn Sanh lộ ra ánh mắt nóng cháy

“ Ba yêu cầu , yêu cầu thứ nhất là đuổi Đế Thích Thiên chạy về Thiên giới !” Trạc Nghiên thấy hắn tiếp nhận được nguyệt nha trong mắt hiện lên vẻ cười nhạo , chậm rãi nói :

“ Không chỉ là Đế Thích Thiên , tất cả Thiên nhân Thiên giới hôm nay đang ở Tu La giới người đều phải đưa bọn họ quay trở về , còn việc đuổi thế nào không cần tiểu nữ phải nói chứ ?”

Hàn Sanh quan sát thần sắc Trạc Nghiên , sau khi đã tiến vào cảnh giới chín cánh theo lý thuyết đã sớm thành nhân vật ngoại lệ rồi nhưng không biết tại sao hắn hết lần này tới lần khác si mê nguyệt nha trong tay

Nghe được Trạc Nghiên nói hắn vội vàng gạt đầu , vỗ ngực cam đoan nói :

“ Người yên tâm , gia gia người đã ra tay cho tới bây giờ còn chưa có thất thủ , nếu năm đó không phải Thiên Mông dùng Thiên đạo chi nhận , hừ , chỉ bằng tu vi tám cánh của hắn sao có thể so sánh cùng ta ? Hôm nay Thiên đạo chi nhận đã nằm trong tay ta , ha ha, ta còn muốn xem ai có thể ngăn cản !”

“ Việc thứ hai và thứ ba người yêu cầu cái gì ? Tốt nhất nên nói một lần cho rõ ràng tránh người luôn làm phiền ta !”

Trạc Nghiên trầm tư một chút cười nói :

“ Yêu cầu sau ta còn chưa có nghĩ đến , trước hết đưa Đế Thích Thiên cùng chúng Thiên nhân đuổi khỏi Tu La giới a , nói như thế nào ngài cũng là Tu La tộc trưởng bối lại có thể để mặc cho bọn hắn đến nơi này giương oai ?”

Hàn Sanh gạt đầu , nét mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc sau hồi lâu mới nói nên lời :

“ Yên tâm , mặc dù chính ta cũng không đánh lại Đế Thích Thiên nhưng ta và một số lão quỷ vẫn còn sống , tuy ngày thường không xuất hiện , ta sẽ ... trước tiên tìm ra bọn họ sau đó sẽ tìm Đế Thích Thiên tính toán một phen , đến lúc đó sợ rằng tên Đế Thích Thiên kia nhìn thấy chúng ta ngay cả tiếp đón cũng không dám nhất định sẽ chạy trốn a !” Nụ cười trên mặt hắn chỉ có ... lão hồ ly mới có thể lộ ra , hắc hắc không ngừng đánh giá Trạc Nghiên , tiện tay đưa một đạo nguyên khí trực tiếp nhét vào trong thân thể nàng :

“ Người cũng đã bị thương , thật sự là vô dụng a , để gia gia giúp người chữa trị a !”

Vừa nói hai tay không ngừng khuấy động trong hư không , mà trên người Trạc Nghiên cũng không ngừng loé xuất từng đạo quang mang , cũng chính là Thiên đạo nguyên khí bị Hàn Sanh dùng tu vi chín cánh tự lại truyền vào cơ thể nàng

Sau nửa ngày , nét mặt Hàn Sanh đã có chút trắng bệch , mới dùng tay đã ho vài cái nói :

“ Sau này rốt cục là xảy ra việc ngu xuẩn gì đây , có khả năng đã thương cao thủ tám cánh , chính ta cũng không tưởng tượng ra người nào có thể có khả năng này !”

Lắc lắc đầu nhìn Trạc Nghiên đã khoanh chân tiến vào trạng thái tịnh tu , quang mang trong tay hắn chợt loé lên chỉ thấy bốn phía thân thể Trạc Nghiên xuất hiện bốn đạo quang bích bảo vệ tất cơ thể nàng , xem ra có thể tiến vào cảnh giới chín cánh đều có thủ đoạn đặc biệt a

Đứng tại chỗ sau hồi lâu , Hàn Sanh tự nhủ :

“ Nếu ta đồng ý giúp tiểu nha đầu kia đuổi Đế Thích Thiên cũng nên sớm ra tay rồi , sớm ngày đuổi hắn đi ta cũng sẽ sớm ngày bế quan ... Đúng vậy , trước tiên đi gặp mấy lão quái vật a , ha ha , lão tử không có thời gian bế quan , các người cũng đừng nghĩ có thể an ổn !” Hắc hắc cười gian vài tiếng , thân ảnh hắn nhất thời biến mất

Mà giờ phút này tại chân núi Thiên Sơn , Tôn Thiên đã khó không ra nước mắt nhìn quang đoàn Hồng Quân đang thao túng chậm rãi hướng về mình bay tới , mà nguyên thần của chính mình của tựa hồ bị Tần Vũ mạnh mẽ thao túng

Trong lòng hần lúc này đã đặc biệt chú ý đến Tần Vũ và Hồng Quân nhưng vẫn như trước không cách nào ngăn cản bọn họ khôi phục trí nhớ cho bản thân , từng đạo quang mang dần dần dung hợp vào trong nguyên thần , thần trí của Tôn Thiên cũng chậm chậm mơ hồ ...

347. Chương 42 : Tôn Ngộ Không

Khi Hồng Quân không ngừng đánh ra dấu tay cổ quái mà vừa lại biến hóa thì, nguyên thần Tôn Ngộ Không dần dần phát sinh biến hóa thật lớn , vốn nhoáng cái nguyên thần hồn trọc , bị Hồng Quân mạnh mẽ từ thân thể trong lõi kéo đến, để vào trong Hồng Quân Giới , không ngừng dùng chân hỏa đoán thiêu, giống như bản thu nhỏ của Tôn Ngộ Không thống khổ oa oa kêu to, cũng là không cách nào truyền vào trong tai mọi người , khiến cho hần không nhận được đối với Hồng Quân cực hận .

Mà Hồng Quân, hiển nhiên cũng không nhẹ nhàng gì, trí nhớ Tôn Ngộ Không dần dần cùng với nguyên thần Tôn Thiên trọng điệp cùng một chỗ, lúc này, trên thân thể của Tôn Ngộ Không thân thể , hai mắt đã tuôn ra sông sánh nước mắt, phong ba tiên thể làm cho hần cũng vô pháp bảo trì tâm tình bình tĩnh lại.

Tần Vũ thấy màn này, mỉm cười, nhẹ giọng nói : “ Đôi cánh chim thật sự khó coi, vừa may hôm nay phương viên trăm trượng này tự nhiên lực toàn bộ bị ta dùng “ Kiềm Khôn” hấp lai, liền tiện nghi cho Ngộ Không đi! “

Nói rồi, hai tay Tần Vũ trong không trung hoa múa một nửa vòng tròn, tự nhiên lực chí cực nồng đậm ở bốn phía theo tay hần đột nhiên điên cuồng hướng bên người Tần Vũ phóng mạnh tới, Lãnh Diễm Phỉ và Cam Vân chỉ cảm thấy quanh thân một trận ẩm áp, một cổ cảm giác hôn hôn buồn ngủ sinh ra, hai người không nhận được hoảng sợ nhìn về phía Tần Vũ.

“ Cơ duyên như thế , chẳng lẽ hai người các ngươi còn không hiểu để tu luyện sao? Mau mau khoan chân tu luyện! “ Một tiếng quát nhẹ từ giữa trong đầu hai người trực tiếp vang lên, hai người nhìn phía Tần Vũ, đã thấy trên mặt hần phóng ra vẻ tươi cười, hiển nhiên tiếng quát nhẹ vừa rồi là từ trong miệng hần truyền tới. Nghĩ vậy , tâm linh hai người trong lúc đó nhất thời mừng thầm, mạnh mẽ đá tọa xếp bằng trên mặt đất, trên mặt cũng lộ ra nụ cười cực kỳ an tường .

Chỉ thấy quanh thân Tần Vũ tự nhiên lực thuần phát nồng hậu, chung quanh đã không thấy được cái bong nào, chỉ có vô cùng vô tận nồng đậm chí cực tràn ngập sinh cơ lực lượng tràn ngập bên trái , đến ngay cả Hồng Quân, cũng thâm thụ kì phúc, vì sử xuất chân hỏa đoán tạo Tôn Ngộ Không có chút bác tạp linh hồn mà tiêu hao lực lượng ,sau khi được tự nhiên lực bổ sung nhanh chóng khôi phục đến trạng thái bình thường, thậm chí đến ngay cả thương tổn do thiên đạo chi nhận mạnh mẽ sử xuất mang đến cũng là khôi phục liều rất nhiều.

Phía trước chính là, thiên đạo chi nhận chia làm ba khối, mà Thiên Mông chiếm một khối trong đó. Tại trước khi Thiên Mông chuyển thể , hần từng dùng lực lượng thật lớn đem khổ thiên đạo của hần một lần nữa phân làm ba khối, nói cách khác, vốn chỉ có một phần ba thiên đạo chi nhận lực lượng khối tại trong tay hần vừa lại biến thành ba khối khác , uy lực giảm đi.

Bất quá, dù sao là thiên đạo chi nhận, có thể nắm giữ thiên đạo cường đại lực lượng, Hồng Quân tiếp được truyền thừa của Thiên Mông , ba tiểu khối trong đó một khối tự nhiên đó là cùng nguyên thần hần hợp làm một thể, thành một bộ phận trong nguyên thần của hần.

Vì thành toàn cho Huống Thiên Minh, Hồng Quân cần rằng đem chính tiểu khối thiên đạo chi nhận trong nguyên thần của mình mạnh mẽ phân đoàn đến, tuy nói không làm cho tu vi hần đại giảm nhưng cũng làm cho tâm thần hần bị thương tổn cực kỳ nghiêm trọng , hôm nay đã được tự nhiên lực làm dịu, tâm thần hần cũng chậm rãi chữa trị lên, cảnh này khiến chính hần cố sức phát ra chân hỏa cực kỳ giết mình.

Tần Vũ cũng không có nghĩ tự nhiên lực cũng có thể chữa trị tâm thần như vậy, nếu là như thế này, không phải ý nghĩa ngay cả nguyên thần đều có thể làm dịu, có được một bộ phận công hiệu như ” Lưu Tinh Lệ”

tại tiền thể sao? Mừng rỡ, quanh thân hần tản mát ra từng đạo khí tức cường đại , hai tay tại trong hư không cuồng bạo thành một nửa vòng tròn, thứ này tới gần hần thân thể hần đã hình thành trạng thái chất lỏng ,tự nhiên lực chậm rãi ngưng kết tại trung tâm hai tay hần.

Một giọt Hai giọt Dùng suốt ba ngày thời gian, Tần Vũ mới đưa tự nhiên lực quanh thân đề luyện xong, trong bàn tay hần, một viên cầu màu xanh biếc tích lưu lưu chuyển, viên cầu bên ngoài tựa hồ chỉ có một tầng vỏ bạc bao phủ, mà bên trong, lại là một số tự nhiên lực gần như ngưng kết thành thực thể , tựa hồ còn có chút bọt đáng yên ba miếu miếu thần bí , quả thực là bích thúy ướt át, cực kỳ xinh đẹp.

Mà lúc này, trên người Cam Vân và Lãnh Diễm Phỉ cũng xảy ra chút biến hóa, Cam Vân ngược lại cũng đã từng được rồi, trong khi thân mình hần tại Bích Thành , bởi vì Tần Vũ vừa mới ngộ thông tự nhiên lực thì từng phát sinh qua một lần tình huống như vậy, cho nên, thân thể hần đã trải qua tự nhiên lực cải tạo, hôm nay lại hấp thu , dĩ nhiên là tác dụng không lớn bằng lần đầu tiên .

Bất quá, cho dù là như thế ,trong đan điền hần , nguyên hạch cũng nổi lên biến hóa cổ quái, chỉ thấy giống như Mục Thiên lúc trước, bốn phía nguyên hạch , bốn khóa nguyên đan cổ quái tản ra quang mang vòng quanh nguyên hạch chậm rãi xoay tròn, mỗi khi chuyển động một vòng, đều xuyên thấu qua da tay bên ngoài thân từ ngoại giới hấp thu cực kỳ ít lượng tự nhiên lực, mà nguyên hạch cùng với nguyên đan đồng thời quang mang chột lóe, trong nháy mắt đưa lực lượng trao đổi một chút, tốc độ chuyển động của nguyên hạch trở nên cao , đem tự nhiên lực nguyên đan hấp thu tới chuyển đổi, chẳng qua, không phải chuyển đổi thành Thiên nhân lực lượng, mà là một loại lực lượng cổ quái mang theo cuồng bạo cùng sinh cơ bừng bừng.

Lãnh Diễm Phỉ còn lại là chiếm được tiện nghi thật lớn, không khoa trương chút nào khi nói rằng, Tần Vũ vốn đối với Tôn Ngộ Không có hảo ý, lần này Lãnh Diễm Phỉ cũng được tiêu một bộ phận, làm cho nàng được chỗ tốt thật lớn.

Nhìn khuôn mặt Lãnh Diễm Phỉ càng thêm hào quang dọa người, con mắt Huống Thiên Minh đều cười đắc mị thành một đoàn, hôm nay cũng là hần tiến vào cảnh giới chín cánh sơ giai hần sơ với Trạc Nghiên cũng không kém, điều này chính là bởi vì hần chỉ là đưa thiên đạo chi nhận trong thân thể mình và thiên đạo chi nhận Hồng Quân tặng cho hần dung hợp thành tựu, mà mặt khác một đạo thiên đạo chi nhận còn lại là bị Thiên Mông giấu ở trong Tổ địa Tổ mộc .

Hôm nay Huống Thiên Minh cũng là được Tổ mộc nhận chủ, muốn lấy được khối thiên đạo chi nhận cuối cùng, hình thành một cái chí bảo Tu La giới đầy đủ, đối với hần mà nói đã không tính là cái gì rồi, đơn giản chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà một khi hần đưa thiên đạo chi nhận Thiên Mông lúc trước mạnh mẽ tách ra đem hợp lại , tin tưởng rằng cho dù là ở trước mặt Đế Thích Thiên cũng sẽ có lực tự bảo vệ nhất định ? Đương nhiên, muốn siêu việt hơn Đế Thích Thiên, sợ rằng cũng còn phải có một đoạn đường dài phải đi, dù sao thời gian Đế Thích Thiên tu luyện thật sự là quá dài .

Rốt cục, sau khi Tần Vũ đưa tự nhiên lực ngưng kết thành một cái viên cầu màu xanh biếc , Hồng Quân cũng hoàn thành đối với nguyên thần của Tôn Ngộ Không đem tạp chất thiêu hủy, chỉ thấy Hồng Quân Giới quang mang chột lóe, một cái hình người nhỏ trong suốt bị nôn ói ra . Tiểu nhân hoàn này hoàn toàn tất cả đều là bộ dáng của Tôn Thiên, chỉ là so với lúc vừa mới đi vào Hồng Quân Giới thì nhỏ đi ít nhất ba tấc , xem ra sau khi bị Hồng Quân dùng chân hỏa đoán thiêu , nguyên thần lực lượng của hần cũng là giảm xuống rất nhiều a.

Bất quá, chỗ tốt lớn nhất là, nguyên thần trong suốt, linh hồn lực lượng cũng cực kỳ tinh tú, xem ra không cần bao lâu thì lực lượng bị Hồng Quân thiêu hủy có thể tu luyện trở về.

Tần Vũ cẩn thận liếc mắt đánh giá Tôn Ngộ Không, ánh mắt lộ ra ý cười, nhẹ giọng nói : “ Không cần lo lắng, để cho ta giúp người đem thân thể cải tạo tốt hơn nữa! “

Trong ánh mắt Tôn Ngộ Không toát ra thần sắc nhu mộ cùng với tư niệm đẳng phúc tạp , cứ như vậy dùng nguyên thần phiêu phù quay tại giữa không trung , hướng về Tần Vũ làm cái đại lễ.

Tần Vũ cũng không ngăn trở, tay quyền tại giữa không trung nhẹ nhàng một hấp lực, chỉ thấy bản thể Tôn Ngộ Không trong nháy mắt liền bị hần hút tới trước mặt, mà tay phải hần cũng là tại au khi đưa bản thể hút tới , cũng không có đình chỉ chuyển động.

Chỉ thấy từng đạo tự nhiên lực giống như điện quang lưu lại tại phụ cận , tại bốn phía bản thể Tôn Ngộ Không vờn quanh, hai tay Tần Vũ cuống quýt đánh ra ấn quyết, dẫn dụng tự nhiên lực đem bản thể Tôn Thiên bản thể không ngừng đoán tạo.

Tần Vũ lĩnh ngộ tự nhiên lực, nhưng mà ngay cả linh hồn đều có thể lực lượng chữa trị cải tạo cường đại, dùng để cải tạo bản thể cho Tôn Ngộ Không , tất nhiên là cực kỳ dễ dàng, không dùng đến thời gian nửa nén hương , thân thể Tôn Ngộ Không thân thể đã hoá nhiên một cái mới. Mà nguyên hạch trong cơ thể hắn cũng bị Tần Vũ mạnh mẽ đem bức ra.

Sau khi nguyên hạch bức ra khỏi cơ thể ,cánh chim phía sau lưng Tôn Ngộ Không dần dần thu nhỏ lại, thẳng đến khi Tần Vũ đưa quang cầu màu xanh biếc để vào đến trong đan điền bản thể , mới đình chỉ héo rút, chậm rãi sinh trưởng lại.

Chỉ là, hôm nay cánh chim thành màu xanh biếc, mà Tôn Ngộ Không sau khi trải qua Tần Vũ tinh tâm điều trác , cũng biến thành bộ dáng nhân giới . Cứ như vậy, hé ra hầu kiếm, phía sau lưng cũng là cánh chim dài màu xanh biếc , đương lúc Tần Vũ làm xong tất cả cái này, Tôn Ngộ Không khóc không ra nước mắt, ngay cả ý muốn chết đều cũng có!

Đứng một bên ,Hồng Quân thấy cha đưa bản thể Tôn Ngộ Không cải tạo tốt rồi, khẽ quát một tiếng liền muốn trợ giúp Tôn Ngộ Không tiến vào thân thể, lại đột nhiên nghe được Huống Thiên Minh cười nói : “ Tiểu quân, chậm một bước đã, Tần bá phụ và người đều đã giúp cho tên hầu tử này giúp rất nhiều việc, ta như thế nào cũng muốn cho hắn chút gì đó, nếu không chẳng phải là quá mức hẹp hòi sao! “

Hồng Quân ngẩn ra, lập tức nhìn Tôn Ngộ Không dưới trạng thái linh hồn với vẻ mặt buồn bực, cười nói : “ Hầu tử, ngươi chiếm đại tiện nghi rồi, không thể tưởng chết một hồi như vậy, chẳng những được chúng ta cố sức tới cứu ngươi, nhưng còn tống cho ngươi rất nhiều chỗ tốt, xem ra không cần bao lâu, ngươi là có thể tiến giai tới cảnh giới Thần Vương! “

Trạng thái nguyên thần Tôn Ngộ Không mặc dù có thể nghe được người ta nói , nhưng hôm nay hắn cũng là không cách nào phát ra âm thanh, bị Hồng Quân đốt ba ngày ba đêm, nguyên thần Tôn Ngộ Không mặc dù động lại rất nhiều tinh tú, nhưng cũng sớm bị luy tới chí cực, linh hồn lực lượng cũng tiêu hao không còn, hôm nay phải chính là tiến vào bản thể tinh tu mới có thể sớm khôi phục lại. Mà mấy người Tần Vũ đã nhìn thấy bộ dáng tức cười này của Tôn Ngộ Không , đều là không khỏi đắc ý buồn cười tới chí cực.

Hồng Quân hồ hững, không có thiên đạo chi nhận, hắn đối với năng lực đoán trước tương lai tựa hồ yếu đi nhiều lắm, trầm tư một chút, mới cười hướng Huống Thiên Minh hỏi : “ Thiên Minh, ngươi muốn đem cho Ngộ Không cái dạng bảo vật gì? “

Huống Thiên Minh thần bí cười : “ Ngươi đoán xem? “

348. Chương 43 : Thần Huống Thiên Minh

Dù sao Huống Thiên Minh sau khi dung hợp bộ phận thiên đạo chi nhận của Hồng Quân , tu vi đã biến thành cao thâm khó lường, làm cho không người nào biết được cảnh giới, mà Tần Vũ, mặc dù cũng không thể hiểu rõ ràng tu vi trước mắt của Thiên Minh, nhưng dù sao đã tự nhiên tiến một bước lớn, liền tiến vào đến thiên đạo chi cảnh cao thâm khó lường , một khi có thể thuận lợi vượt qua một bước này sợ rằng Tần Vũ sẽ trở thành người duy nhất bằng vào tự thân tu vi tiến vào thiên đạo thành đệ nhất nhân, nếu mà đến ngày đó, hoặc là nói Thiên đó là Tần Vũ, Tần Vũ đó là Thiên , cũng không khác biệt gì, cho nên, Tần Vũ cũng có thể đoán được tám chín phần mười.

Mà một khi xuất hiện loại tình huống này, sợ rằng cho dù là chương khổng giả, kể cả là Đế Thích Thiên cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần mà thôi? Tất cả đều tại trong khó lường , tất cả đều tại trong phát triển , lúc này không cách nào phán định đường đi Tần Vũ tương lai có xa lắm không, nhưng loại xu thế phát triển này đã quyết định rồi, Tần Vũ sớm đã đi trước người khác một bước, một bước này đem theo thời gian và các loại nhân tố tổng về làm khoảng cách sau này càng xa xôi thêm , nhìn trên mặt Huống Thiên Minh mặt lộ ra nụ cười thần bí , Tần Vũ hồ hững, không có ý gì, cũng không nói ra ý định của hắn, một bên Hồng Quân cũng không nhận được mỉm cười nói : “ Ngươi hôm nay không chỉ là có được tám phần năng lực suy đoán trước của Thiên Mông sư phó ,nếu không muốn chết thì, có đúng hay không còn có một kiếp, đến tốt

cùng là hóa giải như thế nào . Huống Thiên Minh cười hắc hắc, bộ dạng lạnh lùng ngày thường lúc này sớm biến mất vô tung, cũng không ngại Hồng Quân oán trách : “ Ta thấy được một ít tình huống ngày sau của Ngộ Không , mặc dù sẽ có gian khó, nhưng chỉ là cơ hội hấn thành tựu Thiên Tôn , bất quá, trước lúc này, ta muốn đem cho hấn một lễ vật đặc biệt, lễ vật này có thể cho hấn không bị Hầu Phí thúc thúc hành hạ, trong quang quyển nguyên thần Tôn Ngộ Không phiêu phù , về mặt uể oải nhìn một đôi cánh chim dài thật lớn màu xanh biếc trên nhục thân, trong lòng đối với Tần Vũ tự nhiên là có rất nhiều oán trách.

Bởi vậy đối với lễ vật thần bí của Huống Thiên Minh cũng là giảm đi hưng trí . Nguyên thần Tôn Ngộ Không mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Huống Thiên Minh .

Thấy vẻ mặt của Tôn Ngộ Không ,trong mắt Huống Thiên Minh mang theo ý cười, nhẹ giọng nói : “ Nói ra có lẽ ta sẽ thỏa mãn người.”

Tần Vũ và Hồng Quân liếc nhau. Đã đoán được Huống Thiên Minh đưa cho Tôn Ngộ Không lễ vật thần bí tới cùng là cái đồ vật gì, hai người vì cái bộ dạng của Tôn Ngộ Không cảm thấy buồn cười .

Tần Vũ trong quá trình cải tạo thân thể Tôn Ngộ Không cũng không có đem đôi cánh chim bỏ đi, chủ yếu là bởi vì Thiên nhân và Tu La nhân thân thể kết cấu cùng với người chính thức cũng không giống nhau, nhất là đối với tu luyện công pháp Thiên nhân hoặc là Tu La nhân.

Thiên nhân và Tu La nhân tu luyện công pháp lãnh tích hệ kính, sau khi sinh ra đó là một đôi cánh chim, mà sau này thông qua công pháp tu luyện ,trong đan điền và cánh chim phía sau lưng tĩnh mạch bị dữ phát cường đại tràn tới lực lượng càng ngày mở rộng và đoán tạo, cho nên điều này vốn chỉ là bàng chi kinh mạch so với bất cứ một đoạn kinh mạch gì ở toàn thân đều muốn rộng lớn hơn, mặc dù hôm nay là tu vi đã không kém gì chương không giả, nhưng Tần Vũ đã bất đồng với chương không giả ở nhân gian giới ,hắn lúc này căn bản là không cách nào thay đổi thiên phú một người được.

Không chỉ là hấn, sợ rằng chính là Đế Thích Thiên cũng vô pháp làm thay đổi cho nên Tôn Ngộ Không nhất định muốn bỏ đôi cánh chim trên lưng đi, trừ phi là sau khi Tần Vũ chính thức lĩnh ngộ thiên đạo , có lẽ có thể vì hấn trọng tổ thân thể, mà Tần Vũ chính mình sanh ra đã không có cánh chim, từ lúc hấn bắt đầu tu luyện đã đem nguyên hạch trong đan điền hủy diệt, hình thành tinh vân cho nên kinh mạch sau lưng thông với đan điền sớm đã héo rút , chính thức mà nói, hấn đã không thể gọi là một Thiên nhân đúng nghĩa rồi.

Nghe Huống Thiên Minh nói thế, mắt Tôn Ngộ Không sáng ngời, cả nguyên thần đều lóe ra một trận quang mang rung động trên mặt lộ ra thần sắc khẩn cầu khổ sở nói :

“ Cương thi người chỉ cần người đem cái cánh cổ quái sau lưng lão tôn bỏ đi, sau này bất luận người đưa ra cái dạng yêu cầu gì, lão tôn đều có thể thỏa mãn người! “

Hấn tựa hồ tức đến nỗi không muốn nhìn thấy cánh chim màu xanh biếc trên thân thể , đúng là ngay cả liếc mắt đều không nhìn.

Huống Thiên Minh cười hắc hắc, gạt đầu vỗ vỗ tay nói : “ Tiểu Quân, tiểu hầu tử nói nếu thành toàn cho hấn, tương lai cho dù ta đề ra điều kiện gì, người cần phải làm chứng a, tương lai nếu hấn không nhận , ta tìm Tần bá phụ đòi công đạo a.”

Không đợi Hồng Quân lên tiếng, nguyên thần của Tôn Ngộ Không đã tại giữa không trung té ngã mười mấy cái, sau một lúc lâu, mới cực kỳ vui vẻ nói : “ Người là nói có thể đem cánh trên bản thể ta vứt bỏ sao?

Huống Thiên Minh cười, cũng không trả lời ,ngược lại quay đầu đối với Tần Vũ nói :

“ Tần bá phụ, tu vi Thiên Minh không đủ, không cách nào sử dụng Tu La Kim Bảng, còn muốn phiền toái ngài một chút, dùng Tu La Kim Bảng ở một bên cấp cho Thiên Minh hỗ trợ.”

Trong lòng Tần Vũ đang ở trong suy tư Huống Thiên Minh sẽ sử dụng loại phương thức gì giúp Tôn Ngộ Không bỏ cánh màu xanh biếc đi, nghe vậy không nhịn được khẽ run lên một chút, gạt đầu : “ Ân ,không có vấn đề, Tu La Kim Bảng là công lực tiền thế ta ngưng kết cùng tâm thần ta khế hợp thao diễn lên cũng cực kỳ dễ dàng Thiên Minh, người muốn ta làm cái gì? “

”Đem Tu La Kim Bảng khởi động, có thể bảo vệ nguyên thần của hầu tử , ta sợ một khi tổn đến nhục thân hấn , sẽ ảnh hưởng tới nguyên thần ,dù sao trong cánh chim của Tu La nhân chúng ta , còn lưu lại một tia

nguyên thần lạc kí.”

Trên mặt Huống Thiên Minh lộ ra một tia ngưng trọng, thần sắc của hắn chăm chú nhìn bản thể của Tôn Ngộ Không ,trong mắt hiện lên một đạo kim quang, một đôi cánh chim màu vàng chậm rãi từ phía sau lưng mở rộng ra, nói đến đây cũng thật kỳ quái, sau khi dung hợp thiên đạo chi nhận cũng bị kiếp lôi đoãn thể, Huống Thiên Minh hôm nay đã đạt tới ngoài tám cánh, nhưng chẳng biết vì sao, sau lưng hắn cũng chỉ có một đôi cánh chim màu vàng , điểm này sợ rằng chỉ có chính Huống Thiên Minh mới có thể giải thích rõ ràng.

Chỉ thấy trong bàn tay của Huống Thiên Minh một hình bán nguyệt giống với lãnh nhận Trạc Nghiên giao cho Hàn Sanh lặng yên hiện lên tại lòng bàn tay tựa trăng lạnh vừa lại tựa sương hoa ,hào quang trên lãnh nhận hiện lên thoát nhìn cực kỳ chói mắt.

“ Ta sử dụng thiên đạo chi nhận này đem kinh mạch trong người thân thể người hoàn toàn cắt đứt. Tần bá phụ và Tiểu Quân sẽ hợp lực đưa kinh mạch trong cơ thể người đã thông trọng tạo, khôi phục đến bộ dáng như tiền thế , quá trình này rất nguy hiểm .

Dù sao chúng ta không phải tại Tần Mông không gian, nếu ở nơi đó, chỉ cần nguyên thần và chân linh người dung hợp thì Khương bá mẫu chỉ cần chế tạo một bộ thân thể cho người một lần nữa là xong, nhưng mà, nơi này quả thật bất đồng.

Chúng ta không cách nào chế tạo cho người thân thể có tánh mạng lạc ấn .”

Thanh âm Huống Thiên Minh truyền vào đến trong tai Tôn Ngộ Không , Tôn Ngộ Không không ngớt gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc chờ mong .

Vừa nói thiên đạo chi nhận trong tay Huống Thiên Minh trong nháy mắt biến mất, mà ở đối diện, thân thể Tôn Ngộ Không đột nhiên rung lên kịch liệt .

Từng đạo quang mang từ giữa thân thể Tôn Ngộ Không phát ra , quang mang mãnh liệt đã đem toàn bộ thân thể hắn bao trùm. Trong mắt mọi người có thể thấy được tại chỗ tiếp giáp của toàn thân cốt cách cùng với đôi cánh chim màu xanh biếc phía sau lưng , từng đạo thiên địa nguyên khí quỳ dị cuộn cuộn không dứt đem vào trong đó.

Vừa lại làm cho hai người Lãnh Diễm Phi và Cam Vân tăng thêm nhiều kiến thức, một cỗ huyết tương trong nháy mắt từ bả vai Tôn Ngộ Không phun ra, thiên đạo chi nhận giống như có người ở phía sau coi như đưa vai hắn mở ra hai cái lỗ nhỏ, huyết tương ào ạt thành vòi phun ra phẳng phất không muốn dừng .

Huống Thiên Minh mạnh mẽ hét lớn một tiếng nói:”Tần bá phụ, Tiểu Quân mau chuẩn bị, bảo vệ nguyên thần hầu tử nhập thể “.

Quang hoa quanh thân đại thịnh, một cỗ lực lượng từ tay hắn chưởng trực tiếp đánh vào đến trong thân thể Tôn Ngộ Không.

Tần Vũ và Hồng Quân không do dự chút nào , nghe được Huống Thiên Minh nói, hai người đều đồng thời thôi động Tu La Kim Bảng và Hồng Quân Giới trong nháy mắt liền đưa nguyên thần mặt hiện thống khổ của Tôn Ngộ Không bao phủ trong đó, mang theo một đạo quang mang lưu yên trực tiếp vào trong bản thể của nó.

Một tiếng kêu thê thảm từ trong miệng Tôn Ngộ Không phát ra. Tiến vào bản thể, hắn mới chính thức cảm nhận được cảm giác đáng sợ khi thiên đạo chi nhận tại trong kinh mạch hắn ngang ngạnh đánh thẳng vào, chỉ là kêu to được nửa tiếng vô cùng đau đớn liền lập tức cảm mồm, khẩn trương cùng nhẩn nại gất gao khi trên phía sau lưng cùng với trong nguyên thần truyền đến cảm giác đau đớn xé gan.

Huống Thiên Minh thả ra lực lượng duy trì suốt thời gian một nén hương mới ngừng lại được.

Mà lúc này trên trán Tôn Ngộ Không từng giọt mồ hôi hột to bằng hạt đậu không ngừng cuộn cuộn chảy xuống , quần áo quanh thân đều ướt đầm mồ hôi , đến ngay cả mặt đất dưới chân cũng là một vùng nước nhàn nhạt lưu lại, bộ dạng vô cùng thê thảm .

Chỉ là lúc này cánh chim màu xanh biếc trên phía sau lưng hắn đã biến mất không còn tung tích , không biết bị Huống Thiên Minh dùng cái phương pháp gì mạnh mẽ đem nó biến thành không có rồi.

Đánh giá bộ dạng chính mình, Tôn Ngộ Không phát ngốc một hồi lâu mới có chút giật mình đối với Tần Vũ khom người làm một cái lễ nói : “ Đa tạ Tần sư bá cứu giúp, cảm ơn Tiểu Quân, cảm ơn cương thi, lão tôn ta đây cảm kích vô cùng”.

Vừa mới một hồi công phu, hắn đã đem trí nhớ tiền thế cùng với kiếp này hoàn toàn dung hợp cùng nhau, đồng thời ý thức vốn của Tôn Thiên đã bị hắn cắn nuốt . Những điểm không hiểu đối với tiền thế kỳ diệu liền theo vô danh không gian hóa thành phi hơi , giờ có chút hiểu rồi cho nên mới trịnh trọng nói tạ thế này.

Tần Vũ mỉm cười, khẽ phát tay, một đạo kinh lực đem Tôn Ngộ Không ngăn trở, vừa mới rồi đã hành qua một đại lễ, lúc này há có thể để hắn hành lễ tiếp chứ ,cười mắng : “ Hầu tử ngươi này , sao sai khi khôi phục trí nhớ lại thành như vậy ”.

Tôn Ngộ Không bên lên cười nhưng lập tức tựa hồ như lại nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt đột nhiên đại biến , hung hăng nhìn Hồng Quân mắng :

“Tiểu tử ngươi không có việc gì, tất cả điều nhân bị lão tôn đánh tan hóa thành phi hơi, ngươi đều thu đến tốt lắm , nhân cái này tiến triển nhanh như vậy, hôm nay cũng là cấp bậc chưởng khống giả , không nên ăn không của lão tôn ta đây, nhận chính là không nên ăn quýt, hiến cho lão tôn ta đây chỗ tốt hơn nữa đi .”

Nói rồi liền nhắm phía Hồng Quân một bộ dáng không lấy được chỗ tốt không bỏ qua, Hồng Quân hú lên quái dị chặt vật lui về phía sau , ngoác miệng mắng to : “ Hầu tử kia, ta cho ngươi chỗ tốt còn ít sao?Nguyên thần ngươi hôm nay có tính chất Hồng Mông linh khí , sau này tu luyện sẽ nhanh gấp bội cũng còn tìm ta đòi chỗ tốt”

Hai đạo thân ảnh tại trong “ Kiền Khôn “ điên cuồng phi hành, mọi người đột nhiên hiểu được thiên này tựa hồ biến tốt a.

349. Chương 44 : Thiên Đạo Chi Nhận, Giả?

Lại thêm một tiếng nổ, âm thanh kia lại tiếp tục “ Ông nội của ngươi đến cả Thiên còn không tin, Tắt Hải lão quỷ thực sự truyền hết cấm chế thuật cho ngươi? Cuối cùng ngươi có đưa ra không? Nếu không đưa ra, gia gia sẽ đem toàn bộ thần phong cảnh hủy diệt để xem ngươi trốn được chỗ nào?”

Thanh âm cứng rắn, sau đó là một người bạch diện trung niên (ý nói da dẻ trắng trẻo)trong nháy mắt xuất hiện dưới chân núi.. Trước mặt của hắn là một nam tử cao lớn đang một bên nói không ngừng, một bên thì liên tục phát ra từng đạo kinh lực hung hăng đánh vào cấm chế trên ngọn núi.

“Hàn Sanh, ngươi muốn cái gì?Cảnh Thần Phong là chỗ cho ngươi giương oai sao?” Trông thấy nam tử cao lớn đang tùy ý dùng lực lượng cực lớn oanh kích lên cấm chế, bạch diện nam tử không nhịn được tức giận nói.

Nam tử cao lớn này không phải ai khác mà chính là Hàn Sanh.Sau khi hắn rời đi sơn cốc nọ hắn trực tiếp chạy đến đây. Theo cách nói của hắn là muốn cùng mấy người bức bách Đế Thích Thiên rời khỏi Tu La Giới.

Trông thấy bạch diện nam tử lộ ra vẻ giận dữ, Hàn Sanh cười to hướng phía hắn đi tới, vừa đi vừa nói “ Ái chà chà, Hắc Thiên cuối cùng ngươi cũng lộ diện rồi, gia gia ta đi tới Cảnh Thần Phong, tốt xấu gì cũng là khách của ngươi nhưng ngươi lại cứ nặng nề trốn ở trong cấm chế không chút nào để ý tới, chẳng lẽ ngươi không chào đón gia gia ngươi tới đây làm khách sao?”

“ Ta khinh” Hắc Thiên lạnh lùng cười lùi về sau hai bước, từ trong miệng phun ra một bãi nước miếng, đoạn quay sang nhìn cấm chế của mình đang run rẩy. Hàn Sanh vừa mới tới được một khắc đã phá đến bảy tám phần cấm chế khiến trên mặt hắn hiện lên sự căm phẫn. “ Ngươi muốn làm khách sao? Mặt của ngươi chắc được mạ sắt sao?Những năm gần đây Tu La Thất Sát bọn ta đã bị ngươi đè đầu cưỡi cổ đủ rồi. Nói, ngươi đã cướp của ta bao nhiêu linh dược bảo bối?”

Nhớ tới Hàn Sanh những năm gần đây cướp đi của hắn vô số linh dược bảo bối, trên trán đã toát ra một tia hắc tuyến, những bảo bối mà hắn có được đều là sau ngàn năm ẩn cư tu luyện vất vả mà có. Bây giờ còn đầu danh tiếng lẫy lừng đại của Tu La Thất Sát? Mà bây giờ Hàn Sanh đúng là một tên thổ phỉ, từng

đẩy linh được nếu dựa theo Tát hải chỉ dạy thì không biết tu vi mình sẽ gia tăng bao nhiêu những lão gia hỏa này đã dùng biện pháp mạnh đem linh được nuốt sạch.

Trong lòng Hắc Thiên thống khổ, mặc dù tu vi của hắn đã tới bát cực thượng giai, có thể nói bình cảnh đã gần ngàn năm nhưng hắn thân là Tu La cường giả, mục tiêu thiếp đuổi chính là càng ngày càng mạnh.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Hắc Thiên, Hàn Sanh không nhịn được cười cười nói “ Ta nói tam đệ à, ngày đó hoạn nạn huynh đệ chúng ta đối với nhau thật tốt, tuy nói nhiều năm qua chúng ta tiềm tu không hay qua lại nhưng trước khi tiềm tu chúng ta đã từng đại chiến với Thiên Mông, Đế Thích Thiên và mấy lão quỷ của Thiên giới. Chỉ là ăn một chút linh được của người, cùng lắm lão ca sẽ bồi thường cho người là được?”

“Thúi lắm, lão tử đã mất bao nhiêu khí lực từ Thiên giới đoạt được bao nhiêu linh được để bị người đập đổ. Hừ, người không tới tìm ta ta sẽ niệm bao nhiêu năm ân tình không tìm người tính sổ nhưng người lại hết lần này tới lần khác tìm tới...ha ha người nói cuối cùng nên giải quyết như thế nào đây? Ô, còn cấm chế này đã bị người hủy diệt hết rồi, linh khí hoàn toàn biến mất, người cũng phải cho ta cái công đạo chứ!” Hắc Thiên trên mặt lộ ra sát khí, trừng mắt nhìn Hàn Sanh hận không thể đem hắn nuốt sống.

Trên mặt Hàn Sanh lộ ra vẻ oan uổng, cấm chế của Hắc Thiên chính là do Tát Hải bày lên, nhưng tình huống trước mắt xem ra cấm chế đã bị Hắc Thiên cải biến đi rất nhiều, uy lực cũng mạnh lên nhiều lắm, dùng cấm chế để kiềm chế Đế Thích Thiên là một lựa chọn sáng suốt. Nhưng mà hôm nay Hắc Thiên đã nổi lên hận ý, chính mình làm khó hắn thì hắn làm sao chịu phối hợp với mình đây?

Hàn Sanh lúc này hận không được tự vả vào mặt mình một cái, ai bảo lúc trước mình quá đáng ăn của hắn bao nhiêu linh đan diệu dược? Hôm nay Trạc Nghiên cấp cho mình Thiên Đạo Chi nhận và được săn sóc cẩn thận trông đàn điền, mà nha đầu này lại đang còn chờ mình hồi âm ở Tu La Thành (nghe giống Đề La Thành ở Hà Nội), hắn đã hứa hẹn với hậu bối chính mình phải làm, hiện giờ thì...?

Thoáng suy tư, Hàn Sanh nở ra nụ cười đối với Hắc Thiên thái độ vô cùng hòa giải, đừng nhìn Hắc Thiên dùng dùng lửa giận, nhưng khi gặp chuyện đại sự hắn cũng không phải là người hàm hồ “ Tam đệ, ta hôm nay tới tìm người là có chuyện muốn đàm phán quan hệ đến chúng ta có thể đột phá cảnh giới, đụng đến chuyện đụng tới cánh cửa thiên đạo, nếu người muốn cùng gia gia ta tính sổ thì ta đành phải đi tìm bọn lão Ngũ, ta nghĩ bọn họ nhất định đối với việc tiến tới chí cao cảnh giới cảm thấy hứng thú”

Nói xong, Hàn Sanh cố tình liếc mắt nhìn đỉnh núi Cảnh Thần, hắn có thể cảm nhận được trên đỉnh núi có một người mạnh không thua kém hắn đang tồn tại, xem ra lão tam cũng quyết tâm không muốn cùng với mình bàn chuyện này.

“ Cảnh giới cao nhất? Cảnh cửa Thiên Đạo? Hắc Thiên nghe thấy Hàn Sanh nói vậy không khỏi ngẩn ra, chính mình tiềm tu ở đây đã bao nhiêu năm, bồi dưỡng bao nhiêu bảo bối linh được như vậy không phải để đạt chí cao cảnh giới đó sao? Tư chất của hắn còn kém hơn Hàn Sanh nhiều lắm. Trong Tu La Thất Sát, lão đại Hàn Sanh, lão nhị Trần Viễn cùng lão thất Lưu Đông đều đã đột phá cửu cực siêu cấp cao thủ, chỉ có chính mình đang còn gian khổ tu luyện, vô luận là cố gắng như thế nào đều không thể đột phá cửu cực cảnh giới.

Nhưng mà không biết có phải Hàn Sanh lừa gạt mình hay không? Trong đầu Hắc Thiên đột nhiên mô hồ nghi hoặc. Ngược đầu lên đánh giá thái độ của Hàn Sanh thì thấy thái độ của hắn rất chân thành, hiển nhiên là không phải đang hao phí thời gian.

Trầm mặc một chút Hắc Thiên lãnh thanh cười nói “ Người dựa vào cái gì có thể làm cho ta đột phá cửu cực? Ta cũng không dám mộng tưởng đạt tới chí cao cảnh giới, nhưng là ta nguyện ý cùng người tác chiến”

Hắc Thiên tâm đã động rồi, trong lòng Hàn Sanh đã hiện lên ý cười, nhưng trên mặt vẫn hiện lên sự vô cùng nghiêm túc, trịnh trọng nói “ Thiên đạo chi nhận, một bộ phận rất nhỏ của Thiên đạo chi nhận”

“Cái gì?” Hắc Thiên trở nên động dung, trên mặt lộ ra thần sắc khiếp sợ, thân âm cũng đột nhiên cao lên vài phần, quay đầu lại ngược nhìn Cảnh Thần phong khiếp sợ nói “ Người nói là người có được Thiên Đạo Chi Nhận?”

Nói xong, hắn kéo tay Hàn Sanh nhập vào trong cấm chế, hai người trong nháy mắt xuất hiện tại đỉnh núi Cảnh Thần.

Một người đang đứng quay lưng chấp tay mà đứng, Hàn Sanh đi theo sau Hắc Thiên, trên mặt nhát thời lộ ra nụ cười “ Tắt Hải tiền bối, lâu rồi không gặp, nhưng năm qua tiền bối vẫn khỏe chứ?”

Bị Hắc Thiên kéo vào trong Cảnh Thần phong, trong lòng Hàn Sanh sớm đã có chuẩn bị, mà khi vừa tới, hắn đã thấy trong Cảnh Thần Phong đã có khí tức của cường giả. Nghĩ đến quan hệ của lão tam với Tắt Hải rất sâu đậm, dĩ nhiên có thể đoán ra Tắt Hải cố ý phóng thích khí tức ra áp chế chính mình. Cho nên vừa mới thấy thân ảnh chí cực, Hàn Sanh không có chút do dự vội vàng cung kính tiến lên nói.

Người nọ chính là Tắt Hải, chỉ thấy hắn chậm rãi xoay người, tóc dài theo gió tung bay, con ngươi thâm thúy liếc nhìn Hàn Sanh ôn nhu nói “ Ta rất khỏe, phi thường khỏe”

Trên mặt hắn đột nhiên hiện ra sự vui mừng cười lớn “ Tên tiểu tử ngươi hôm nay cũng đã tiến vào cửu vực cảnh giới, thật là không đơn giản, chẳng trách tiểu Hắc cả ngày bị ngươi khi dễ”

Trên mặt Hàn Sanh lộ ra nụ cười xấu hổ, chỉ biết cười mà không nói gì thêm.

“Tắt Hải sư phụ đã đánh trọng thương tổ địa trăm năm sau có thể xuất sanh chí bảo thiên đạo chi nhận, cũng vô phát phát huy tất cả lực lượng” Hắc Thiên không có thần sắc phẫn nộ, mà lại cười cười nhìn thần sắc khiếp sợ cùng cực của Hàn Sanh, nhẹ giọng nói “ Cho nên tính ra cả Tu La giới chỉ có thiên đạo chi nhận trong tay đại ca là đầy đủ nhất”

Hàn Sanh cũng cực kỳ kinh hãi, có thể đánh trọng thương Thiên Đạo Chi nhận, mặc dù đang trong thời kỳ phát triển nhưng không phải ai cũng có thể làm được. Không hổ danh là chí tôn cấp bậc - kẻ đã hoàn thành tại Tu La giới và Thiên giới ức năm trước.

Sắc mặt Tắt Hải bình tĩnh, quay về phía Hắc Thiên lắc đầu nói “ Tiểu Hắc nói không đúng, ta ở Tổ Địa cùng với Thiên Đạo chi nhận giao thủ cũng đã biết bản lĩnh của nhau, chính là ta có thể cảm nhận được khí tức của nó, ta cảm giác được trong Tu La giới đã có người dung nhập hai mảnh Thiên Đạo Chi nhận trước kia Thiên Mông dùng thần lực mạnh mẽ phân liệt và thiên đạo chi nhận của hắn giấu trong nguyên thần.

Hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm sắc mặt Hàn Sanh đang dần dần thay đổi, nói từng chữ một “ Mà thiên đạo chi nhận trong đan điền của ngươi...là giả”

Giả? Thanh âm đánh sau vào trong óc của Hàn Sanh, trong não của hắn hoàn toàn không hiểu, trên mặt ngốc trệ thì thào nói “ Không có khả năng, cái này do chính Trạc Nghiên tự tay giao cho ta, ta thấy nó rõ ràng bức từ trong nguyên thần ra, như thế nào có thể là giả được?”

Quang mang chợt lóe lên trong lòng bàn tay của Hàn Sanh, thiên đạo chi nhận hình trăng lưỡi liềm xuất hiện, một cỗ hào quang màu bạc từ hình trăng lưỡi liềm phóng thích ra, thần thức có thể cảm nhận được trong mảnh thiên đạo chi nhận ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại.

Tắt Hải nhìn liếc qua, thu hồi ánh mắt nhàn nhạt nói “ Trong vật này mặc dù ẩn chứa một lực lượng cường đại, nhưng so với thiên đạo chi nhận còn thua xa, cho dù là chúng ta cũng vô pháp tạo cho nó một tia thương tổn”

Hàn Sanh ngơ ngác nhìn lãnh nhận trên tay của mình, miệng vẫn mở ra thật lâu không nói gì, một hồi lâu sau, hắn đột nhiên bừng tỉnh mắng to “ Trạc Nghiên, xú nha đầu, dám lừa ông nội ngươi giúp tu vi của ngươi tăng lên, dám cầm đồ giả ra gạt ta, xem ta hủy diệt nó rồi sẽ giết ngươi”

350. Chương 45 : Nhị Giới Bí Tân

“Ngươi làm cái gì?”Hàn Sanh bị cường đại lực lượng của Tắt Hải đánh lui lại sau một bước, trên mặt lộ ra thần sắc giận dữ, chằm chằm nhìn vào Tắt Hải đang đùa bỡn với lãnh nhận trên tay, nộ thanh chất vấn.

Tắt Hải vươn hai ngón tay kẹp lấy lãnh nhận, không ngừng huy vũ, con mắt nhìn chằm chằm lãnh nhận nhàn nhạt nói “ Hủy diệt đi thì thật đáng tiếc, vật này chính là bảo vật do Thiên Mông dùng nửa lực lượng tạo ra, nếu ta đoán không nhầm thì lãnh nhận này cũng mang chút linh ngộ Thiên đạo của Thiên Mông, nếu không như thế nào lừa gạt được tinh linh tiểu nha đầu kia?

Hắc Thiên và Hàn Sanh nhìn nhau, nếu thực sự là như vậy thì ngày đó Thiên Mông đã suy nghĩ quá sâu sắc. Đột nhiên Hàn Sanh buồn bực hỏi “ Nhưng ngày đó Thiên Mông rời đi Tu La giới, mặc dù cũng có nguyên nhân do chúng ta ép buộc, nhưng chúng ta cũng không có nghĩ chiếm đi Tu La giới, hửn vì sao lại còn không truyền Thiên Đạo Chi nhận cho nha Đầu Trạc Nghiên?”

Tát Hải hắc hắc cười, liếc mắt nhìn Hàn Sanh trào phúng nói “ Thiên Mông có thể bị các người bức đi? Tu vi của hắc sớm đã đạt được cửu cực cảnh giới, hơn nữa có thiên đạo chi nhận phụ trợ, cho dù các người bày tên tiểu tử cùng động thủ cũng không làm gì được hắc”

Đoạn lão thở dài trầm thấp nói “ Năm đó nếu không phải Thiên Mông cùng Đế Thích Thiên mạnh mẽ dung hợp thiên đạo chi nhận, ta làm sao phải chịu áp chế nhiều năm như vậy? Hừm, tuy nhiên cũng tốt, cũng vì đại chiến của Thiên Mông và Đế Thích Thiên nên khiến Tu La giới cùng thiên giới chia cắt, coi như lửa giận của ta cũng giảm đi được nhiều. Nếu không, hừ ...ta sẽ khiến cho hai giới máu chảy thành sông.

Trên mặt Tát Hải lộ ra nụ cười lạnh lẽo, trên mặt có điểm mê hoặc không thể giải thích nổi. Hàn Sanh và Hắc Thiên khó hiểu hỏi : “ Thiên Mông không truyền thiên đạo chi nhận cho Trạc Nghiên đó là vì tâm tính của nha đầu này bất chính hướng hồ Thiên Đạo chi nhận tự nhận chủ, cho dù Thiên Mông cũng vô pháp ép nó nhận chủ”

Tát Hải cảm lãnh nhận lạnh lẽo nói “ Nếu không phải Thiên đạo chi nhận tự nhận chủ, lúc trước Thiên Mông nghĩ có được nó sao?”

Hàn Sanh và Hắc Thiên trên mặt tỏ vẻ hiểu được, Hắc Thiên cung kính hỏi “ Tát Hải sư phụ, nếu nói như thế, lúc trước Thiên Mông rời đi Tu La giới rốt cục nguyên nhân là tại sao? Cuối cùng là ai bức hắc đi?”

“Không ai có thể bức hắc đi” Trên mặt Tát Hải lộ ra thần sắc kính nể khiến Hắc Thiên và Hàn Sanh một trận kinh ngạc. Lão gia hỏa này cả đời không hề kính trọng một ai, nhưng lúc này vẻ mặt của lão khiến ai cũng phải kinh ngạc.

“Thiên Mông tuy thiên tư không bằng ta, không thể tự nghĩ ra công pháp, nhưng từ nhỏ hắc đã cực kỳ chăm chỉ, cực kỳ chịu khổ, cũng bởi vậy nên chúng ta vừa xuất quan đã được mệnh danh là Tu La Song Hùng” Trong mắt Tát Hải toát ra thần sắc hoài niệm mãnh liệt, tựa hồ như nói với hai người, tựa hồ như đắm chìm vào hoài niệm. “ Thiên Mông trước đây tâm ngoan thủ lạt, hắc không bao giờ lui tình với địch nhân, đối với mình càng thêm ngoan tâm. Ta còn nhớ ngày đó có một tên là đệ nhất trong lứa tuổi trẻ.Lần đầu đại chiến với cao thủ, Thiên Mông vì muốn giết hắc tình nguyện tự bạo một đôi cánh , cuối cùng giết chết địch thủ, hắc tu vi từ tứ cực xuống còn tam cực”

“ Một người đối với chính bản thân mình hiểu rõ như vậy có thể bị các người bức đi? Đừng nói các người tu vi không so với được với hắc, kể cả tu vi các người trên hắc đi chăng nữa thì cũng không nhất định có thể chiến thắng hắc!” Tát Hải vuốt miệng, nghĩ lại Thiên Mông của ngày đó, trong lòng giờ vẫn còn toát ra nhè nhè hàn ý.

Hàn Sanh và Hắc Thiên thì trong lòng rét run, khi thấy Thiên Mông rời đi Tu La giới thì không sao hiểu được, mà Tát Hải thì cả nửa ngày cũng không nói tới chủ đề này khiến hai người trong lòng rất khó chịu.

Tát Hải nhìn thấy vẻ mặt của hai người thì bật cười nói “ Thiên Mông khẳng định không phải do các người bức đi, tâm chí của hắc vô cùng cao ngạo, nếu ta đoán không sai hắc sẽ rời đi không gian này lại một lần nữa tu luyện, cuối cùng thành tựu Thiên đạo”

“ Không gian khác? Thiên giới và Tu La giới của chúng ta không phải là không gian cao cấp nhất rồi sao? Hắc đi tới không gian cấp thấp thì dùng được cái gì?” Hàn Sanh kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc. Mấy người bọn họ đều thành tinh ở Thiên giới và Tu La giới, những tu la nhân và thiên nhân bình thường không dễ dàng xúc phạm, đối với không gian cũng có hiểu rõ.

Hắc Thiên trầm mặc một lúc, đột nhiên trầm ngâm nói “ Có phải Thiên Mông phát hiện ra điều gì đó nên mới bí mật rời đi Tu La giới, tiến nhập vào không gian kia? Tuy nhiên thông đạo tới hạ giới không gian kia đã bị Thủy Quân phong tỏa, cho dù hắc có cửu cực tu vi cũng vô pháp rời đi, trừ phi hắc có đầy đủ thiên đạo chi nhận nếu không hắc không thể nào đột phá giam cầm của Thủy Quân đã dùng toàn bộ tu vi chế tạo”

“ Hừ, các người đã quên Lục Đạo Luân Hồi có thể đi xuyên qua sáu giới sao? Thiên Mông có lẽ chính từ Lục Đạo Luân Hồi đi ra,” Tất Hải hừ lạnh sau đó trên mặt hiện lên sự khinh thường nói “ Thiên giới và Tu La giới mặc dù là không gian cao cấp nhất, nhưng là sau khi Thủy Quân dùng toàn thân phong tỏa, cường giả đều dồn thể tu luyện, hi vọng thoát ra sự giam cầm của Thủy Quân, nhưng là cường giả vẫn lạc quả thật rất nhiều.”

Hàn Sanh và Hắc Thiên gật đầu đồng ý nói “ Đúng vậy, chiêu này của Thủy Quân quả thật là ngoan độc, khiến cho Tu La giới và Thiên giới ức ngàn năm qua không thể vượt qua, nếu không viễn cổ thời đại đã xuất hiện rồi, mặc dù là nguyên nhân bất đắc dĩ nhưng cũng khiến hai giới ổn định, coi như việc làm đó cũng là công hiến của hắn”

Tất Hải cười nói “ Mặc dù dùng hạ sách này đối phó với viễn cổ thời đại nhưng chẳng phải lúc đó hắn cũng đồng quy vu tận đó sao? Nếu không nếu với tu vi của chúng ta ngày hôm nay, sao có thể so sánh với bọn họ được?”

“ Ngài....ngài nói là Thiên Mông có năng lực đi xuyên qua lục đạo luân hồi? Ta cuối cùng cũng hiểu ra một cổ quỷ dị, vì sao có người đưa thiên đạo chi nhận dung hợp nữa?” Hắc Thiên cũng không quan tâm đến viễn cổ thời đại chuyện xưa, dù sao khoảng cách cũng thật sự quá xưa rồi, ...vị đại nhân kia có thể nói vĩnh viễn bất tử nhưng cũng vĩnh viễn không thể đột phá tầng không gian này, cuối cùng chỉ là người chết biết đi mà thôi (cơ thể thì sống nhưng không thể đi đâu có khác gì chết?). Thủy Quân cùng bọn chúng đồng quy vu tận, ngược lại lại thành toàn cho chúng.Hắn cũng chỉ là quan tâm đến thiên đạo chi nhận cùng với đạt được cảnh giới chí cao, đột phá bát cực tiến vào cửu cực, đó là con đường duy nhất mà hắn quan tâm.

Tất Hải nhắm mắt lại, suy tư một lát nói “ Ta vừa dùng thần thức dò xét một vòng Tu La giới, một người dài màu vàng, trông giống như Thiên nhân tương đối còn trẻ, hắn chẳng những mang theo khí tức của Thiên Mông, còn mang theo khí tức của Thiên đạo chi nhận, xem ra chính là hắn dung nhập thiên đạo chi nhận rồi”

“ Bọn họ giờ này đều dưới chân Thiên Sơn, ô thực lực quả nhiên không thấp, trong đó có một người ngay cả ta cũng không xem được tu vi của hắn” Tất Hải mở to mắt, thì thào nói mà trên mặt vẫn hiện lên thần sắc khó tin.

Trong khi Tất Hải sử dụng thần thức điều tra, dưới chân núi Tần Vũ đã có cảm ứng, trong đôi mắt tinh quang chợt lóe, hừ lạnh một tiếng lấy một đạo khí tức bao vây lấy mọi người, trong nháy mắt thuận di mang mọi người rời đi.

Tất Hải cả kinh đứng mạnh dậy, sắc mặt nghiêm túc nói “ Hảo tu vi, linh mãnh cảm ứng rất tốt, ngay cả thần thức của ta cũng có thể dễ dàng phát hiện, Tu La giới gặp đại rối loạn rồi.

Hàn Sanh và Hắc Thiên nhìn nhau, thực lực có thể khiến cho lão quỷ Tất Hải kinh hãi, đó là cái dạng gì thực lực.

Lúc này bọn người Tần Vũ đã rời đi Thiên sơn phụ cận của Tu La thành, đứng ở xa xa giữa thiên địa, Tôn Ngộ Không có điều gì đó khó chấp nhận.

“ Hầu tử, người làm sao vậy? Sao dọc đường chỉ trầm ngâm?” Hồng Quân có chút kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không.Vừa rồi có thần thức điều tra hắn cũng có cảm giác nhưng cha hắn Tần Vũ đã sớm phát hiện cho nên hắn cũng không quá mức để ý.Dù sao ở Tu La giới và Thiên giới cường giả nhiều lắm, cho dù muốn biết rõ thì cũng không có thời gian để đi làm, mà trước mắt còn rất nhiều chuyện phải xử lý.

Tôn Ngộ Không buồn bã lắc đầu, trong lòng hiện ra khuôn mặt chí cực thanh thuần, sâu kín nói “ Chúng ta không phải chủ yếu muốn tìm Tần bá phụ sao? Tối cùng như thế nào còn tìm kiếm nữa?”

“ Tự nhiên thấy cùng một chỗ thì phóng thích thần thức tìm kiếm một phen rồi, nhưng nếu chúng ta phóng thần thức tìm cả tu la giới sợ rằng cực kỳ không ổn, không thể làm gì hơn là phải dùng phương pháp này” Hồng Quân thoáng có chút khổ muộn nói “ Khí tức cường giả của Tu La giới rất nhiều, thậm chí có khí tức của cường giả ta không thể cảm ứng, nếu một khi khiến cho bọn họ phản cảm, chỉ sợ chúng ta nửa bước cũng khó đi”

Tần Vũ mỉm cười nói “ Sương nhi nói đúng, lấy thần thức của người vừa điều tra chúng ta mà nói, hần tu vi tuyệt đối không dưới cửu cực, thậm chí Đế Thích Thiên cũng không thể thắng được hần”

Nhìn thoáng qua Tôn Ngô Không, Tần Vũ có thâm ý nói “ Người hôm nay vừa mới sống lại, nguyên thần chưa ổn định, huống chi lại còn bị chân hỏa của Sương nhi trui luyện, phải có thời gian tĩnh tu, tâm cảnh không thể loạn”

Tôn Ngô Không suy tư một hồi, đột nhiên cảm kích nói “Tần bá phụ yên tâm, Ngô Không sẽ cố gắng khôi phục tu vi”

“ Tốt lắm, chúng ta sẽ tới từng tòa thành tìm kiếm, trước tiên là các thành phụ cận, đầu tiên là Sa thành đi” Hồng Quân nhìn Tần Vũ cười cười “ Phải qua Sa Thành mới tới được Thiên Sơn, ta nghĩ sẽ có thu hoạch đây”

Nói xong Hồng Quân liếc mắt nhìn vẻ mặt kinh hãi của Ngô Không, hiển nhiên hần an bài như vậy là có thâm ý.

351. Chương 46 : Sa Thành Trong Ngoài

Nhiệt khí bốc hơi mù mịt, cũng không biết tại sao gần sa mạc một chút là nhiệt khí gia tăng lên vài phần khiến cho Tu La nhân hành tẩu đến Tử Thành cùng Tu La thành không kịp ứng phó phải chịu đựng hành hạ.

Một gã Tu La nhân tên là Thượng Phổ, giờ này toàn thân hần đang được bao phủ trong một màn hào quang, hiển nhiên là hần dùng lực lượng bản thân đẩy hết ánh sáng và nhiệt khí trên người ra, ngăn cách với Thiên địa dĩ nhiên hần sợ nóng chảy như vậy bản tới.

Mặc dù tu luyện tới Ngũ cực cảnh giới theo lý mà nói thì cho dù hiện giờ có nóng hơn gấp trăm lần thì cũng vô pháp tạo thành thương tổn đối với Thượng Phổ, nhưng là cả ngày hần bị vây trong âm khí tràn ngập của Tử Thành đã khiến cho cơ thể hần mang một cỗ tử khí âm trầm, mà loại khí tức này ghét nhất là ánh sáng rực rỡ như bây giờ.

Bên cạnh một cô gái với bốn đôi cánh chim đang ngồi xoa xoa lưng cho hần. Vẻ mặt Thượng Phổ âm lạnh quát lạnh một gã tướng lĩnh đang hành tẩu “ Đi quá chậm, hành tẩu đã đến năm năm thời gian mà còn chưa đến Sa Thành, các người tới cùng là làm cái gì?”

Hần khoát khoát hay ra ý bảo dừng lại quát tên Tướng lĩnh đang định giải thích rồi quát lớn “ Không phải người muốn nói tại bọn tiện dân bị phong ấn nguyên hạch không có cách nào thích ứng với sa mạc chứ gì? Dao thương trong tay các người để làm cái gì hả? Cứ giết cho ta, những kẻ chậm chạp cứ giết, dù gì bệ hạ chỉ cần một ngàn tên tiện dân, chúng ta dẫn đi theo hơn một ngàn năm trăm người”

Trên mặt hần lộ ra nụ cười dữ tợn lớn tiếng nói “ Thời gian một năm các người phải chạy tới Sa Thành cho ta, ta đi trước một bước. Mộc Chuẩn, nơi này ta giao cho người, một năm sau ta hi vọng tại Sa Thành có thể nhìn thấy hình bóng của các người”

Tên tu la nhân tứ cực nghe vậy vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu nói “ Thuộc hạ nhất định không phụ lòng của chủ nhân, cung tống chủ nhân”

Thượng Phổ âm hiểm cười hai tiếng, tay phải hần đưa mạnh ra tóm lấy Tu La nữ nhân nọ ôm vào ngực khiến Tu La nữ nhân thét lên chói tai. Hai người bay lên không trung, nhanh chóng biến mất trước mắt mọi người.

“ Các người nhanh chóng đốc thúc đám tiện dân, toàn bộ đều phải chạy đi” Tên Mộc Chuẩn sau khi thấy Thượng Phổ bay đi lập tức sắc mặt thay đổi, trên mặt hiện lên đờng đờng sát khí, tiện tay thanh đao trong tay chém xuống một phạm nhân đang bên cạnh quát to “ Chạy đi cho ta, người nào dám dừng lại ta sẽ chặt đầu của hần”

Hai gã Tu La tộc binh cũng lớn tiếng dọa nạt, trên tay đều giơ lên chiếc roi hung hăng đập lên người gã phạm nhân này.

Mà mục đích của Thượng Phổ là thay đổi bộ dáng để đến Sa Thành.

Bên ngoài tường thành, khi ánh sáng chiếu xuống, không khí tựa hồ như không nhìn thấy được, khúc xạ tại bốn phía tường thành, tất cả ánh sáng tới nơi này đều bị nhiễu đi (khúc xạ) làm cho người ta thoạt nhiên có loại cảm giác quỷ dị.

Thành chủ phủ— Trong đại sảnh....

Một gã thanh niên với sáu đôi cánh chim đang chấp tay mà đứng. Ở phía sau hắn là năm tên thanh niên còn trẻ với bốn đôi cánh chim đang cung kính quỳ trên mặt đất. Trong mắt họ hiện lên sự cực kỳ sùng kính đối với người thanh niên họ.

Thanh niên nam tử này không phải ai khác chính là thành chủ Sa Thành Lăng Thanh Vân, chỉ thấy hắn mạnh xoay người lại, trên mắt lóe ra sáng bóng chói mắt, rất hiển nhiên mấy năm qua gần tiệm tu thu được thật lớn đột phá.

“ Người nói là....tên hung thủ giết lão quỷ đã qua Thiên Sơn?” Nhìn một gã thống lĩnh ở dưới, trong mắt Lăng Thanh Vân hiện lên một tia hưng phấn và lãnh khốc nhàn nhạt nói “ Người có thể xác định bọn họ chính là những người đến từ Sa Thành?”

“ Đúng vậy thành chủ đại nhân, ta thấy được Tôn Thiên có điều hắn có thật lớn biến hóa, hôm nay ta cũng không có cách nào xem rõ tu vi của hắn” Một tên bốn cánh đang quỳ trên mặt đất cũng lộ vẻ đồng tình, có chút mê hoặc nói “ Bọn họ có thêm hai người, hai gã nam tử... mà hai gã đó tựa hồ...”

Hắn có chút do dự có vẻ như không biết có nên nói ra hay không.

Lăng Thanh Vân có chút bất mãn trừng mắt quát lạnh “ Tựa hồ cái gì, đừng có mà ấp úng trực tiếp nói ra cho ta”

Gã tu la nhân bốn cánh cả người có chút run lên vội vàng nói “ Tựa hồ hai gã nam tử đó không phải là tộc nhân của Tu La tộc, chắc là người của Thiên giới, chỉ là không biết thế nào mà bọn chúng có thể vượt qua, nghe nói không có ai vượt qua được Thiên Khanh tới nơi này”

Lời này vừa nói ra khiến sắc mặt của Lăng Thanh Vân nghiêm túc hẳn lên, trong mắt lộ ra tinh quang thấp giọng quát “Người nói thật không?” Nói xong, hắn cũng không đợi tên bốn cánh tướng lĩnh trả lời, chính hắn cũng đột nhiên bật cười. Năm người này cũng là Sư phó hắn đích thân lựa chọn bồi dưỡng như thế nào lại dấu diếm chính mình, xem ra hắn nói không thể là giả. Như vậy chính là có Thiên nhân đi vào Tu La giới.

Trầm ngâm một lúc nghĩ tới tên cao thủ giết chết cha, hắn đột nhiên lắc đầu phát tay ý bảo tên tướng lĩnh kia đi ra ngoài “ Tốt lắm, người cứ tiến hành quan sát bọn hắn, mỗi ngày hồi báo cho ta một lần!”

Mấy tên tướng lĩnh cung kính gật đầu, đứng lên cúi người lui ra ngoài

Nhìn bốn tên Tu La tướng lĩnh còn lại, Lăng Thanh Vân nhàn nhạt nói “ Kim Tổ nói không sai, Mộc Tương nói qua một chút tình hình trên sa mạc”

Trong bốn gã tướng lĩnh có một gã ứng thanh đoạn nói “ Khái bẩm thành chủ, thành chủ của Tử thành là Thượng Phổ đã tới bên ngoài cửa Sa Thành, đang ở cùng với thành vệ quân Cầu Thông, muốn tiến vào Sa Thành nghỉ ngơi và hồi phục”

Lăng Thanh Vân gật đầu nhẹ giọng nói “ Tội phạm của Sa thành tới đâu rồi?” Đối với việc Trạc Nghiên phân phó Thượng Phổ đưa đến Tu La thành một ngàn phạm nhân phụ trách của Tu La Thành đã từng nói qua các thành chủ của tất cả thành. Hôm nay Tu La giới tám đại thành chủ ngoại trừ người mới được đề đạt là Thượng Phổ và Lăng Thanh Vân còn chưa được nhận lệnh thì sáu vị thành chủ còn lại đã được thông báo từ sớm.

Mà khi Lăng Thanh Vân trước khi không nhận được lệnh của Trạc Nghiên cũng rất mừng rỡ thanh nhàn, hưởng hồ hôm nay hắn cũng không sợ Trạc Nghiên nữa, tất cả mọi chuyện đã có sư phụ Tát Hải làm chỗ dựa.

Trên mặt hần lộ ra một tia mỉm cười, trong lòng tưởng tượng “ Hôm nay sư phụ đã cải thiện thân thể của mình, chẳng những trong mấy trăm năm đột phá Ngũ dực mà mấy ngày trước cũng đột phá Lục dực hạ giai, thủ đoạn như vậy sợ rằng ngay cả nữ vương bệ hạ cũng không làm được ”

Trầm ngâm một hồi hần nhìn thuộc hạ nhẹ giọng nói “Nếu Thượng Phổ muốn tiến vào Sa Thành của ta, thì để cho hần tiến vào, tuy nhiên các ngươi cũng cảnh báo cho hần một phen, không được gây chuyện thị phi trong Sa Thành của ta. Nếu không hần đừng trách ta không khách khí!”

Tên tướng lĩnh kia do dự một lúc sau rồi do dự hỏi “ Nói như vậy chủ nhân cũng không ra gặp hần? Như vậy có phải khiến cho Thượng Phổ trong lòng bất mãn?”

“ hắc hắc, hần trong lòng bất mãn thì như thế nào?Ta tốt xấu gì cũng thành Lục dực cao thủ. Dựa vào Thượng Phổ hần hôm nay cũng không có thực lực đấu cùng ta ...huống hồ còn mang theo....của sư phó....như vậy đi, các ngươi tùy tiện tiếp đón hần, Tu La tộc chúng ta tôn sùng cường giả, nói cho hần biết hôm nay ta đã là Lục Dực cao thủ, xem hần có gì để nói” trên mặt Lăng Thanh Vân hiện ra nụ cười ngạo nghễ, phất tay cho bốn người rời đi.

Bốn gã tướng lĩnh tu la tộc mặc dù không hiểu tại sao nhưng cũng không hề hỏi lại nhưng khi nghĩ tới có thể đi ra khỏi đại điện tràn đầy áp lực thì trong lòng không khỏi nhẹ nhàng, đang muốn tán dóc vài câu thì trong đại điện vang lên tiếng cười điên cuồng “ Ha ha, lão quỷ....ông trời có mắt, không ngờ kẻ giết người lại có can đảm chạy đến Sa Thành, người chờ xem ta sẽ báo thù cho người, bọn hần đến ta sẽ đem con tiện nhân từ đại lao ra, ta muốn nhìn xem ả có gì đẹp mà khiến cho có người mạo hiểm chạy tới Sa Thành”

Bốn người hai mắt nhìn nhau vội vàng bước nhanh rời khỏi thành chủ phủ. Tuy nói một thân tu vi của mình là hần cho, nhưng cái loại này có khi thì điên điên khùng khùng này để cho bốn người đối với Lăng Thanh Vân – một người còn trẻ mà đã là Lục dực cao thủ không khỏi kiêng kỵ và bất đắc dĩ.

Thiên Sơn...

Tần Vũ lĩnh ngộ tự nhiên chi đạo quả nhiên vô cùng phi phàm, vốn phải mấy năm mới có thể vượt qua núi non hiểm trở nhưng tại hần Thuần di chỉ mất có ba ngày thời gian. Mà Lãnh Diễm Phi thỉnh thoảng nhìn lên trời, nhìn xuống đất rồi lại ôm thật chặt cánh tay của Huống Thiên Minh, một bộ dáng không dám tin tưởng nói “ Thiên Minh, chúng ta thực tới biên giới của sa mạc rồi sao?”

Huống Thiên Minh thỉnh thoảng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ nhẹ giọng an ủi Lãnh Diễm Phi bị Tần Vũ dùng đại lực lượng làm kinh sợ

Mà Tôn Ngộ Không lúc này đưa ánh mắt nhìn về một hắc điểm phía xa xa nơi này là nơi trí nhớ hần trong kiếp này khắc sâu nhất, lúc này trong mắt hần tràn ngập mê mang và tư niệm, tựa hồ như trí nhớ hần bị chia ra rồi lại cực kỳ chân thật, để cho trong đầu Tôn Ngộ Không thêm một chút mê hồ.

352. Chương 47 : Thượng Phổ Buồn Bực

Thanh niên nam tử bốn cánh một bên tự mình vì hần bùng tới nước trà, một bên mặt hiện nụ cười cung kính đáp : “ Gia thành chủ ta bởi vì lão thành chủ tử vong nên chịu đả kích cực lớn, thề phải nhanh chóng đề cao tu vi vì hần báo thù, cho nên lúc này chính đang trong bế quan , không thể tự mình tiếp đãi Thượng Phổ đại nhân, còn xin đại nhân thứ lỗi mới phải! “

Thượng Phổ vuốt vuốt miệng, nâng chung trà lên tùy ý uống một ngụm, ra vẻ kinh ngạc nói : “ Sa Thành các người tựa hồ xảy ra biến cố rất lớn, vì sao tướng lĩnh quen thuộc trước kia toàn bộ đều không có xuất hiện? Còn có, cấm chế ngoài Sa Thành ai làm thế? Uy lực còn hơn Phá Thiên lúc sanh tiền bố trí còn mạnh hơn rất nhiều? “

Thanh niên nam tử bốn cánh cười hắc hắc, nét mặt lộ ra thần sắc đắc ý, ngạo nghễ nói : “ Đó là do gia thành chủ ta tự tay bố trí, đối với bố trí cấm chế, cho dù hôm nay lão thành chủ sống lại, cũng vô pháp so hơn kém với thủ đoạn của thiếu thành chủ! “

“ Cho nên , hừ, có mấy người muốn giết chết thiếu thành chủ, ý đồ mưu đồ đoạt vị trí Sa Thành thành chủ , thiếu thành chủ tự nhiên sẽ không buông tha cho bọn họ, hôm nay đã bị thiếu thành chủ phế đi tu vi, ném

xuống trong đại lao rồi! “

“ Hồn lảo! “ Thượng Phổ vỗ mạnh xuống cái bàn, đem chén trà cổ sắc cổ hương phách đến bắn tung lên, nước trà nhất thời tóe ra bốn phía, chỉ thấy toàn thân Thượng Phổ quang mang chột lóe, nước trà văng ra tại không trung trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

hắn lạnh lùng nhìn thanh niên bốn cánh, miệt thị nói : “ Các lão tướng lãnh đi theo Hoàng Thiên có đến ngàn năm thời gian, cho tới nay vẫn là vô cùng trung thành, sao có thể như ngươi nói, sẽ đối với Lăng Thanh Vân bất lợi? Hừ! Ta xem các ngươi là chính mình tâm hư a? “

Sắc mặt thanh niên biến đổi, tại lúc trước, Lăng Thanh Vân đã nói rõ rồi, không có cần phải cùng Thượng Phổ quá mức khách khí, hôm nay Sa Thành không còn úy kỵ những người này . Ánh mắt âm mai liếc mắt nhìn Thượng Phổ hắc hắc cười, thanh âm hắn cũng trở nên lạnh lùng : “ Tâm hư? Chúng ta có gì tâm hư? Thiếu thành chủ chính là nhi tử duy nhất của lão thành chủ , Sa Thành này không cho hắn kế thừa, có thể cho ai tới? Ai còn có thể so với thiếu thành chủ nhà ta có tư cách hơn đảm nhiệm vị trí thành chủ này? Thượng Phổ đại nhân, mọi người đều là thần tử của nữ vương bệ hạ , mong rằng Thượng Phổ đại nhân nên tích chút khẩu đức mới phải a! “

Thượng Phổ đột nhiên biến sắc, đột nhiên một chưởng chém ra, nhất thời đem thanh niên bốn cánh đánh ra ngoài đại sảnh , chấp tay chậm rãi đi tới cửa, vẻ mặt cao ngạo nói : “ Lăng Thanh Vân có thể cùng chúng ta so với sao? Hừ, trước không nói hôm nay nữ vương bệ hạ cho dù mệnh lệnh còn chưa có xuống tới, đan đan là những người như chúng ta vì Tu La giới nhiều năm qua lập bao công lao hãn mã , hắn có thể đem so sánh? Đi chuyển cáo tới hắn cho ta, lão tử tới nơi này nghỉ ngơi và hồi phục, là xem mặt mũi của Hoàng Thiên huynh đệ , hắn một người hậu bối cũng dám không tự mình tiếp đãi ta? Sao có cái lí này! “

“ Nói cho hắn, nếu hắn dấu mặt, lão tử hôm nay đã đem người Sa Thành ra sách thành linh toái, cũng như so với đem tâm huyết của Hoàng Thiên đại ca thua ở trong tay các ngươi ! “ Thượng Phổ vẻ mặt âm hiểm nhìn nam tử bốn cánh khoe miệng lưu huyết, thanh âm lãnh khốc đến chí cực.

Nói xong, một bên ôm chầm lấy nữ Tu La tộc bên cạnh, hung hăng sát nhập vào trong ngực, cứ như vậy khinh bạc nhìn thanh niên nam tử .

Sắc mặt thanh niên rất là bất hảo , máu tươi từ khoe miệng chậm rãi chảy ra, sắc mặt hắn tái nhợt, hiển nhiên bị Thượng Phổ đột nhiên đánh tới một chưởng bị thương không nhẹ, thấy hắn còn đem chính mình so cùng với đàn bà khinh bạc, không nhịn được trong lòng tức giận .

“ Xin khuyên Thượng Phổ đại nhân ngài một câu, nơi này là địa bàn của Sa Thành chúng ta, không phải là Tử Thành của các ngươi , còn hướng chỉ tại Tu La giới ta cường giả vì vương, hôm nay tu vi thiếu thành chủ đã vượt xa ngươi, dựa vào cái gì để cho hắn tự mình tiếp đãi ngươi chứ? “ Thanh niên bốn cánh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lộ ra thần sắc oán độc , thanh âm ngoan độc nói : “ Đi tới Sa Thành chúng ta, sẽ nói quy củ nơi này của chúng ta, nhiệm vụ ta hoàn thành rồi, hy vọng Thượng Phổ đại nhân ở chỗ này đùa vui về! “

Nói rồi, hắn xoay người liền hướng trong viện tử bước đi, xem ra Thượng Phổ một chưởng hoàn toàn kích lên sự tức giận của hắn, lúc này đúng là rốt cuộc không thêm để ý tới sắc mặt Thượng Phổ đại biến , trực tiếp thẳng hướng đi đến ngoài cửa lớn .

“ Đứng lại! “ Thượng Phổ run sợ một chút, đột nhiên quát to : “ Lão tử gọi ngươi, ngươi đứng lại! “ Thân ảnh thoáng chột lóe, đã xuất hiện tại trước mặt thanh niên nam tử bốn cánh, ánh mắt hắn âm chí lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thanh niên nam tử, nhẹ giọng nói : “ Ngươi vừa mới nói cái gì? Lăng Thanh Vân tu vi so với ta còn cao hơn? “

Thanh niên nam tử bốn cánh dùng sức lau vết máu trên khoe miệng , hung hăng trừng mắt liếc Thượng Phổ , oán độc nói : “ Như thế nào? Thượng Phổ thành chủ chẳng lẽ không tin? Gia thiếu thành chủ ta hôm nay đã tới tu vi sáu cánh, ta nghĩ, nếu Thượng Phổ thành chủ muốn nhất định phân cao thấp, có lẽ nên cùng thiếu thành chủ quá thượng mấy chiêu, không bằng ta dẫn ngài đi nhận thức một phen? “

Thượng Phổ giận dữ, lại giơ lên bàn tay lên muốn phách xuống, nhưng suy nghĩ một chút, nếu lại phách hắn một chưởng, sợ mình dưới cơn thịnh nộ đem hắn giết chết, cho nên đành đành sát khí bàn tay tại đỉnh đầu thanh niên thả ra một chút, liền ngừng lại : “ Kiến thức một phen? Hảo a, Thượng Phổ ta sống nhiều

năm như vậy , chính là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu bối cuồng vọng như vậy! Tư chất của Lăng Thanh Vân , cả Tu La giới nhân đều biết, hắn có thể đột phá sáu đôi cánh ? Trừ phi Tổ mộc hiển linh a! “

Thanh niên nam tử bốn cánh lạnh lùng cười, khinh thường liếc mắt nhìn Thượng Phổ, dung ngữ khí miệt thị nói : “ Tổ mộc? Hừ, Tổ mộc không có hiển linh,nhưng gia thiếu thành chủ ta cũng đột phá tới sáu cánh, để ta mang ngươi ra mắt thiếu thành chủ, ngươi sẽ hiểu được, Tu La giới này, chính là có kỳ tích tồn tại! “

Nói xong, cũng không để ý tới Thượng Phổ ra làm sao, nhanh bước liền hướng thành chủ phủ bước đi! Thượng Phổ gắt gao nhìn chăm chăm phía sau lưng thanh niên nam tử bốn cánh, trong mắt hiện lên một tia sát khí lạnh lẽo .

Mà lúc này,giữa thành chủ phủ , Lăng Thanh Vân ngồi ở trên ghế trung ương , đang nghe thủ hạ báo cáo : “ Thành chủ, mấy người Tôn Thiên đã sắp tới ngoài thành rồi, sợ rằng không bao lâu, hắn liền tới thành ! “

Lăng Thanh Vân có chút nhíu mày, trên mặt mang theo một tia không hờn giận , tựa hồ buồn rầu cái gì đó, nghe thủ hạ hồi báo, hắn không nhin được càng tăng phiền não, quát lạnh nói : “ Ngươi hoảng cái gì? Tôn Thiên bất quá chỉ là tu vi năm đôi cánh thôi, lão quỷ cũng không phải do hắn giết, chính thức giết lão quỷ,lại cái nam tử tên là Hồng Quân kia! “

Thủ hạ bị Lăng Thanh Vân quát như vậy , không nhin được toàn thân chấn động, nghĩ tới,thủ đoạn hắn còn hơn cả Sa Thành lão thành chủ , trong lòng rét run, cuống quýt dập đầu nói : “ Dạ , dạ , thuộc hạ hiểu được “

Trầm mặc một hồi, Lăng Thanh Vân âm lãnh nói : “ Cẩm chế của ta, có thể đem bọn họ ngăn cản ba ngày,trong thời gian ba ngày , nghĩ đến sự phụ ta cũng tới rồi, đến lúc đó, có sự phụ làm chỗ dựa, ta ngược lại muốn xem bọn hắn cho dù có tu vi thông thiên , lại có thể chiến thắng được sự phụ sao? “

Nói rồi, hắn mạnh mẽ đứng dậy, điên cuồng cười to : “ Đúng vậy, cho dù bọn họ có thông thiên tu vi thì có thể như thế nào chứ? Sự phụ lão nhân gia hắn chính là nhân vật mà ngay cả nữ vương bệ hạ đều kiêng kỵ a, Lăng Thanh Vân ta lại phải sợ cái gì? “

Tên thủ hạ phát run quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu đều không dám ngước lên, cứ như vậy cẩn thận cúi đầu .

Lăng Thanh Vân nở nụ cười sau một lúc lâu, mới đình chỉ cuồng tiếu, quay về thủ hạ lãnh thanh phân phó nói : “ Dem tất cả cẩm chế toàn bộ mở ra cho ta, cần phải đem bọn họ ngăn cản ở ngoài thành trong thời gian ba ngày, ta đã thông tri sự phụ rồi, phỏng chừng lấy tu vi của hắn, không cần hai ngày thời gian liền sẽ đến nơi này, đến lúc đó, chúng ta lại thương lượng như thế nào giết chết bọn họ vì lão quỷ báo thù! “

“ Lăng Thanh Vân, hảo đại uy phong, hảo đại giá tử, lão tử đihc thân tới Sa Thành các người, cũng là bị đãi ngộ như thế này ! “ Ngoài đại sảnh , thanh âm của Thượng Phổ lạnh lùng truyền tiến đến, một trận cuồng phong thổi qua,than ảnh Thượng Phổ xuất hiện tại trước mặt Lăng Thanh Vân .

“ Ngươi thật là hảo hiền đệ của ta “ Thượng Phổ vốn định hưng sư vấn tội, lại đột nhiên phát hiện Lăng Thanh Vân chính đang dung thần tình ngoạn vị cười nhìn hắn, nhất thời dừng bước, mà chính cả câu đang nói đến một nửa cũng thoáng chốc dừng lại.

“ Ngươi ngươi như thế nào đột nhiên ... tiến tới cảnh giới sáu sáu đôi cánh ? “ Nhìn cánh chim sau lưng Lăng Thanh Vân , Thượng Phổ trợn mắt cứng lưỡi,trong đại não một mảnh trắng xóa, hắn dùng sức xoa xoa con mắt, vừa lại phóng xuất thần thức, mới rốt cục hiểu được, nguyên lai Lăng Thanh Vân đích thật đã tiến vào cảnh giới sáu đôi cánh !

Lúc này, hắn đã ấp a ấp úng, không cách nào nói được chuẩn xác rõ ràng rồi , Lăng Thanh Vân lừng danh phế vật Tu La giới , tu luyện trăm ngàn năm, chỉ là dừng lại tại cảnh giới bốn đôi cánh , thủy chung không cách nào đột phá. Mà hắn có thể tiến vào bốn đôi cánh , cũng là dựa vào Lăng Phá Thiên dụng linh được ngàn sanh sanh tích khởi tới.

Chỉ là, hắn là như thế nào đột phá nữa? Hơn nữa còn trực tiếp tiến vào tới cảnh giới sáu đôi cánh chim! Thượng Phổ ngây ngốc đứng ở nơi này, giống như bị sốc, mặt mũi ngốc trệ.

“Thượng Phổ thúc thúc, hoan nghênh ngài đi tới Sa Thành làm khách! Tiểu diệt bởi vì thân có chuyện quan trọng, còn chưa tới kịp tự mình tham kiến với ngài, tiểu diệt tưởng, Thượng Phổ thúc thúc khoan dung đại khí, nên sẽ không cùng với tiểu diệt t so đo ? “ Lăng Thanh Vân cười vui vẻ a, lúc trước lão quỷ chưa chết, hẳn đã thành chuyện châm biếm của Tu La giới, tất cả mọi người cười nhạo hắn vô năng, hôm nay thấy được bộ dáng này của Thượng Phổ, trong lòng Lăng Thanh Vân khoái ý vô cùng, loại bộ dáng này thật làm cho người ta cao hứng a.

Thượng Phổ miệng đang há to, sau khi Lăng Thanh Vân nói xong, cũng chậm chậm ngậm thu về, gương ngừng cười, nhẹ giọng nói : “ Chúc mừng Thanh Vân a, đã lâu không gặp, không thể tưởng được người đã tu luyện đến cảnh giới cao như thế rồi, thúc thúc cười mừng cho người ! “

Thượng Phổ trong lòng đại hận a, tiểu tử này hôm nay tu vi cao rồi, cũng hiểu được uy hiếp chính mình !

Lăng Thanh Vân cười hắc hắc, dường như không ngại gì phát tay : “ Thượng Phổ thúc thúc khách khí rồi, tiểu diệt đâu dám cười nói ngài a, ngài tốt xấu cũng là thành chủ đứng đầu một thành ! Nếu đã tới, thì hãy hảo hảo cảm thụ cảnh tượng Sa Thành chúng ta đi, nơi này so với Tử Thành tử khí dồn dập của người mạnh hơn nhiều lắm! “

Thượng Phổ thiếu chút nữa tức hộc máu, Lăng Thanh Vân nói như thế, nhưng hắn hôm nay lại không cách nào tức giận, dù sao tu vi so với hắn thấp hơn nhiều lắm, người ta sợ rằng có thể dễ dàng là đem chính mình giết chết, chỉ đành phải cẩn thận mang theo ức hận nuốt vào trong bụng, trên mặt lộ ra nụ cười cung cẩn : “ Đúng vậy, Sa Thành tại lúc có Hoàng Thiên lão ca, ta vẫn thường tới a, tuy nhiên Tử Thành sự vụ phồn mang, vẫn không cách nào thoát thân, hôm nay tới, tự nhiên muốn kiến thức rộng rãi một phen! “ Lăng Thanh Vân gật đầu, đang muốn nói chuyện tiếp, nhưng lại không nghĩ tới một tiếng nổ từ bên ngoài truyền đến, một tiếng hét lớn tùy nghi mà tới làm cho mọi người đều kinh hãi thất sắc : “ Con bà nó, mở cửa thành ra cho lão tử, lão tử Tôn Thiên đến tìm Y Thần đây rồi, ai dám cản ta, giết không tha! “

353. Chương 48: Y Thần Chưa Chết?

Chỉ thấy thân ảnh Lăng Thanh Vân bỗng thoáng động, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, thần thức của Thượng Phổ rõ ràng có thể nhận thấy Lăng Thanh Vân kia đã tới trên tường thành của Sa thành, do dự một chút, cũng trong nháy mắt đi tới bên cạnh Lăng Thanh Vân.

Lúc này, trên tường thành đã tụ tập mấy trăm tên binh sĩ Tu La tộc, các loại vũ khí tản phát ra ánh quang lấp lờ sát khí mãnh liệt, đều đang tập trung ánh mắt vào sáu đạo thân ảnh dưới chân thành.

Nam tử đứng đầu mặt mũi dữ tợn kia không phải là Tôn Thiên thì còn có thể là ai nữa?

Còn phía sau hắn, tên thanh niên nam tử gương mặt thanh tú kia đúng là nam tử ngày hôm đó tại trong thành chủ phủ châm biếm chính mình, nữ nhân kia, lại càng không cần nói đến, tất nhiên là nữ nhân khiến cho hắn hận thấu xương, Lãnh Diễm Phi.

Còn lại ba nam thì không biết lai lịch, chỉ là tên nam tử tóc vàng kia lại làm sao cùng Tôn Thiên giống nhau chỉ có một đôi cánh?

Thượng Phổ quan sát kỹ càng mấy người Tôn Thiên, trong lòng mặc dù đối với Tôn Thiên và Hồng Quân oán hận vô cùng, trên mặt nhưng là bình thần không mấy may dao động, trầm mặc một thoáng, nhìn sắc mặt khó coi của Lăng Thanh Vân, đột nhiên một cơn sáng khoái từ đáy lòng dâng lên, giọng nói lại làm ra vẻ hơi lo lắng nói:

“Cái này, Thanh Vân, sáu người này xem ra cũng không đơn giản a, người xem trung niên nam tử kia, hiển nhiên là tên cao thủ năm cánh, mà mấy người kia, ngoại trừ Lãnh Diễm Phi ra, còn lại đều là nhìn không ra mức độ tu vi sâu cạn thế nào a!”

“Hừ! Lãnh Diễm Phi? Là nữ nhân kia sao? Chẳng lẽ người nhận biết bọn chúng?”

Lăng Thanh Vân kinh ngạc vô cùng, hắn chỉ biết là Tôn Thiên kia từ Tử thành chạy thoát đi, lại không nghĩ rằng nữ tử xinh đẹp tuyệt vời này lại cũng từ trong Tử thành đến đây, xem ra thực lực của Tử thành

không tầm thường a, chẳng qua là nữ tử Tu La tộc bình thường, đúng là đạt tới đỉnh năm cánh thượng giai rồi rất mau đột phá sáu đôi cánh.

Lăng Thanh Vân liếc mắt thấy Thượng Phổ hơi có chút lúng túng, trong lòng thầm nghĩ có nên lôi kéo Thượng Phổ về phía mình hay không, nếu như lôi kéo không được, có nên giết chết hắn ngay bây giờ hay không!

Thượng Phổ quả thật lúc này có hơi xấu hổ, có chút áy náy, Lăng Phá Thiên chết ở trong tay đám người Tôn Thiên, Thượng Phổ đã sớm nhận được tin tức, mà mấy người kia lại đều là từ Tử thành do hắn quản hạt trốn ra! Nhìn thấy ánh mắt của Lăng Thanh Vân sáng rực chăm chăm nhìn hắn, hắn không khỏi ngượng ngùng cười một tiếng:

“Cái này... Lãnh Diễm Phi và Tôn Thiên đều là tù phạm của Tử thành ta, còn mấy người kia ta cũng không nhận ra!”

Lăng Thanh Vân sắc mặt rất khó xem, Tôn Thiên này từ Tử thành trốn thoát ra đến đây giết chết phụ thân của mình, điều này khiến cho hắn nghĩ đến càng phần nộ.

Nguyên vốn là cũng không có ý định cùng hắn tính sổ, dù sao chính bản thân Thượng Phổ cũng bị tổn thất trong tay Tôn Thiên, nhưng lúc này lão ta lại hết lần này tới lần khác nói ra không chịu suy nghĩ, khiến cho lửa giận trong lòng Lăng Thanh Vân một lần nữa cháy bùng lên.

“Thượng Phổ thúc thúc, phụ thân của ta đúng là bị cái tên tù phạm trốn ra từ Tử thành do ngài quản lý giết chết, lúc này cũng không phải là lúc để cùng ngài lý luận, nhưng mà, ta nghĩ, ngài cùng ta đối với tên Tôn Thiên này có lẽ đều là hận thấu xương, hôm nay hắn lại chạy tới làm ầm ĩ hung hăng càn quấy như thế, ta nghĩ ngài đúng là sẽ không chấp tay đứng ngoài nhìn xem, đúng không?”

Một cổ sát khí nhàn nhạt bao phủ lên toàn thân Thượng Phổ, giọng nói của Lăng Thanh Vân chứa đầy uy hiếp, xem ra nếu như Thượng Phổ khư khư giữ thái độ chấp tay đứng ngoài vòng, chỉ sợ rằng Lăng Thanh Vân trước tiên sẽ ngay lập tức giết chết hắn.

Đến lúc này, Thượng Phổ sao còn không biết, càng huống chi hắn vốn đối với chuyện này không có giữ thái độ của người ngoài mà nhìn.

Trong Tu La giới, bọn thành chủ này, tuy nói thường ngày không hợp với nhau, nhưng gặp những chuyện như thế này, tất nhiên sẽ không phá hỏng đi mối tương quan, ngược lại sẽ đồng tâm hiệp lực cùng đánh lui địch nhân!

“Thanh Vân, Thượng Phổ thúc thúc của ngươi không phải người như thế, ngươi cứ yên tâm, nếu ta đang có mặt tại Sa thành, tự nhiên sẽ không cho phép người ngoài đến hủy hoại quy củ của Tu La giới chúng ta, tất nhiên sẽ cùng ngươi tiến cùng tiến lui cùng lui!”

“Vậy thì tốt, tiểu diệt cảm ơn Thượng Phổ thúc thúc trước!”

Lăng Thanh Vân trong lòng thầm thở một hơi dài, hắn vốn đang lo lắng nếu như Thượng Phổ thừa dịp khi mình bị Tôn Thiên mấy người quần lấy, vậy Thượng Phổ nếu như nhân cơ hội nổi lên, đem bốn tên thủ hạ của mình vừa mới được sư phó dùng vô thượng đại pháp cưỡng ép nâng cao tu vi bốn cánh giết chết đi. Như vậy, cả Sa thành sẽ phải rơi vào trong tay của hắn, tuy rằng với tu vi của Tôn Thiên, rốt lại Thượng Phổ cũng sẽ không đoạt được Sa thành, nhưng chính mình nhất định cũng không cách nào chạy thoát thân.

Đưa mắt nhìn xuống chân thành, chỉ thấy Tôn Thiên kia giờ cao một cây côn lấp lóe kim quang, vẻ mặt hung hăng ngạo nghễ đứng ở bên ngoài cấm chế.

Còn phía sau hắn năm người lại với bộ dáng không thèm để ý tới phốt lờ đứng ở một bên, cứ phảng phất như đang ra ngoài du ngoạn trông thật ung dung thoải mái, không có lộ vẻ lo lắng cho Tôn Thiên chút nào.

Nghĩ đến lão quỷ bị bọn họ giết chết, hôm nay lại với bộ dáng như vậy chắn ngay tại cửa thành, trong lòng tức thì dâng lên một cơn phần nộ, phần nộ bị người lấn hiếp quá đáng, Lăng Thanh Vân đột nhiên trôi nổi tại giữa bầu trời phía trên tường thành, vẻ mặt căm hận nhìn Tôn Thiên, lớn tiếng quát:

“Đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được lại chẳng mất công phu, Tôn Thiên, ngươi giết chết phụ thân của ta, hôm nay lại lấn hiếp người như thế, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng Sa thành ta không có người nào hay

sao?”

Thanh âm phần nộ từ nơi tường thành vang dội truyền ra bốn phương tám hướng, truyền đi khắp cả Sa thành, mọi người đều là ngừng lại mọi sinh hoạt hàng ngày, lẳng lẳng lắng nghe Lăng Thanh Vân tiếp tục nói:

“Thành dân Sa thành ta tuyệt sẽ không để mặc cho người ức hiếp, cho dù tu vi của người cao vời, chẳng lẽ có thể giết sạch Sa thành hơn mười vạn thành dân hay sao?”

Lời vừa nói ra, đông đảo thành dân Sa thành tất nhiên là nghe rất rõ ràng, nhất thời bên trong tòa thành tiếng ồn ào náo động liên tục không ngừng vang lên, đúng là dọa cho Tôn Thiên giật mình nhảy dựng lên.

Tôn Thiên, cũng chính là Tôn Ngộ Không đã khôi phục trí nhớ kiếp trước, hơi ngẩn ra, không nhận được giận dữ:

“Lăng Thanh Vân, lão Tôn lần này đến chỉ là để dẫn Y Thần đi, nếu như người thả nàng ra, lão Tôn tất nhiên sẽ không có gây khó khăn cho người, dù sao Lăng Phá Thiên đã bị huynh đệ của ta giết chết, chuyện này đã được giải thích rõ rồi! Nếu như người quyết ý muốn làm khó dễ cho ta, ta cũng không sợ, cứ để cho chúng ta dựa vào lực lượng của mình quyết định đi!”

Vừa nói xong, kim bổng trong tay đột nhiên kim quang bùng phát mãnh liệt, Tôn Ngộ Không nhảy vọt lên cao không, một đạo cơn ảnh dài đến hơn mười trượng hung tợn nhắm về hướng Sa thành đập bổ xuống. Oanh!

Mọi người chỉ cảm thấy cả tường thành đều thoáng rung động, trước mặt quang mang lóe ra, Tôn Ngộ Không một cơn kích vào màn cấm chế bên ngoài tường thành.

Từng trận trận kinh khí va chạm nhau làm cho bầu không khí dao động dậy sóng vậy mà lại làm cho những binh sĩ Tu La tộc tu vi tương đối yếu kém này lão đảo ngã tới ngã lui, có thể thấy được uy lực một cơn này của Tôn Ngộ Không quả thật là kinh người tột cùng.

Lăng Thanh Vân ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài tường, cấm chế chính tự mình bố trí bị lực lượng cường đại của Tôn Ngộ Không đánh vào thiếu chút nữa tan vỡ mất, không nhận được trong lòng bỗng nhiên chùng xuống, thầm nghĩ: Chỉ e rằng cấm chế này nếu bị Tôn Thiên liên tiếp nện xuống vài cơn như vậy, sẽ ngăn cản không được mà tan tành mất, còn mấy người phía sau hẳn căn bản chưa có ý định ra tay, xem ra đối với Tôn Thiên vô cùng tin tưởng, vậy nên làm thế nào cho phải a!

Đáng giận, nếu như lúc này sư phó ở tại đây, lại há có thể tới phiên để cho Tôn Thiên ngông cuồng, chẳng qua là, sư phó cho dù tốc độ có mau đi nữa, cũng không cách nào chạy tới đúng lúc này được rồi?”

Trong ngoài tường thành, tất cả mọi âm thanh đều bị uy lực kinh thiên nhất cơn của Tôn Ngộ Không chấn động tức thì biến mất, Thượng Phổ đứng ở một bên, quanh thân lóe ra từng đạo từng đạo quang mang, đem toàn bộ cổ sóng khí cường đại kia chặn lại trước thân mình, nhìn khí thế của Tôn Ngộ Không uy phong凛冽, trong lòng không khỏi lú lười không thốt nên lời.

“Tôn Thiên, chẳng lẽ người thật muốn gây khó khăn cho Sa thành ta? Muốn Bạch Y Thần, đồng ý, chỉ cần người có thể thỏa mãn điều kiện của ta, ta lập tức đem nàng giao cho người, thế nào?”

Trầm mặc một hồi lâu, Lăng Thanh Vân cảm giác được trong lòng ngọt ngào khuất nhục đến cùng cực, Tôn Thiên này cũng quá mức bá đạo, tuy rằng thoát nhìn không thấy gì, nhưng nhìn uy lực một cơn mới rồi của hắn, đã không thể kém hơn bao nhiêu so với cảnh giới sáu đôi cánh. E rằng cho dù là chính mình ra tay, cũng không chắc có thể đánh được tốt hơn, càng huống chi, cho dù mình thắng, phía sau hẳn còn có nam tử trẻ tuổi ấy cùng với bốn người còn lại cao thâm khó lường, bằng vào lực lượng hôm nay của Sa thành, cũng khó mà chống lại a!

Sự việc tới nước này, chỉ có kéo dài thời gian giữ bọn họ lại, không để cho bọn họ tấn công vào trong thành, mới là biện pháp tốt nhất, Lăng Thanh Vân ý niệm trong đầu xoay chuyển chợt lóe sáng, đưa tay vẫy tên tướng lãnh bốn cánh tới bên cạnh, thấp giọng phân phó vài câu, lập tức quay sang Tôn Ngộ Không cao giọng nói:

“Ta đã phân phó thủ hạ vào dẫn Bạch Y Thần tới đây, nếu như người muốn nàng còn sống gặp người, thì đừng hoảng mà chờ!”

Tôn Ngộ Không sững sốt một chút, không dám tin nói:

“Y thần thật sự không có chết?”

354. Chương 49: Kéo Dài Thời Gian

Đoạn trước đã nói qua, trước đây Tôn Ngộ Không chưa có khôi phục trí nhớ, cũng là khi vẫn còn là Tôn Thiên, cùng Hồng Quân, Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi trên đường từ Tử thành đi tới Tu La thành, từng ở ngoài thành lũy Tử thành đại chiến một phen, cũng chính tại trước mặt Tu La nữ vương Trắc Nghiên, đem Lăng Phá Thiên giết chết.

Mà nguyên nhân của tất cả, cũng chính bởi vì một câu nói của Điền Kỳ ‘Y Thần đã bị người luân gian rồi giết chết’, dẫn đến Tôn Thiên trong cơn giận dữ đại khai sát giới.

Do Hồng Quân đề nghị trước khi đến Sa thành, Tôn Ngộ Không đã được khôi phục trí nhớ liền suy nghĩ và phân tích lại sự việc, trong lòng tất nhiên không tin rằng Y Thần đã bị những người này giày vò mà chết. Dù sao lúc đầu khi thoát khỏi Sa thành, đám người Lăng Phá Thiên đối với chính mình vẫn còn có chút kiêng kỵ, trong lòng hắn cũng không tin là những người này lại không để ý hết thảy mà đem Y Thần ra giày vò, bởi vì đây đúng là điều kiện tốt nhất để hạn chế mình khi quay trở lại báo thù.

Cho nên, Tôn Ngộ Không ngay từ đầu đã kêu to buộc Lăng Thanh Vân đem Y Thần giao ra, mục đích của hắn hoàn toàn chỉ là muốn dùng lời nói thăm dò ra tin tức thực hư của Y Thần.

Hôm nay, bỗng dưng nghe được Lăng Thanh Vân đưa ra ý kiến như vậy, Tôn Ngộ Không vừa mừng vừa sợ, ngây ngốc đứng chôn chân tại chỗ hốt hử tươi cười một hồi lâu, mới dần dần ổn định lại tâm thần.

Đứng ở một bên Hồng Quân cùng đám người Tần Vũ cũng thật lòng cao hứng vì hắn, Tôn Ngộ Không ở kiếp trước vẫn luôn sống độc thân, Hồng Quân đối với chuyện của hắn hiểu rõ nhất, Tần Vũ thì đã cường ép thu phục hắn về làm đệ tử của Hầu Phi, nói đến cùng, chính là đối với hắn cũng rất yêu thích.

Nghĩ đến Tôn Ngộ Không sau khi từ Thạch hầu hóa thành hình người, trước sau vẫn là một người cô độc, hôm nay cuối cùng trong lòng có được mục tiêu của mình, Hồng Quân và Huống Thiên Minh nhìn nhau cười một tiếng, tên huynh đệ này diễm phúc không ít a.

Tôn Thiên ở kiếp này kết được trái, đổi lại kiếp trước của hắn thu được quả, như vậy cũng là kết quả tốt nhất, dù sao trí nhớ của kiếp trước và nhân cách hiện nay của kiếp này đều giữ lại trong thân thể trước đây của Tôn Thiên, nếu như Tôn Ngộ Không không thể đem tình cảm của Tôn Thiên ở kiếp này dung hợp được trong nguyên thần của mình, lại há có thể nói tới việc khống chế tuyệt đối với thân thể trước đây ư?

Cho dù là Tần Vũ cùng Hồng Quân có tu vi cao ngất trời, nhưng cũng không thể đem nguyên thần của Tôn Thiên tại kiếp này toàn bộ xóa sạch đi, làm như vậy không khỏi quá mức tàn nhẫn, càng huống chi trí nhớ kia vốn cũng xem như là ký ức của Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy phản ứng của Tôn Ngộ Không như thế, Lăng Thanh Vân trong lòng thoáng động, trên mặt cũng không biểu lộ gì, lạnh lùng đưa mắt nhìn xuống Tôn Ngộ Không, nhàn nhạt nói:

“Nàng chết hay sống nằm trong tay của người, nếu như người cố ý muốn gây khó khăn cho Sa thành ta, nàng tự nhiên cũng không sống được, cùng lắm thì mất cả chì lẫn chài, chúng ta cùng chết!”

“Người dám!” Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, kim côn trong tay tức thì vung mạnh một bóng vàng mờ nhạt lóe ra, phẫn nộ nói: “Y Thần nếu như xảy ra chuyện bất trắc gì, ta sẽ hủy diệt cả Sa thành người!”

“Hắc hắc... ..” Lăng Thanh Vân cười một tiếng hàm ý sâu xa, không để ý tới cơn phẫn nộ của Tôn Ngộ Không.

Thượng Phò ngơ ngác nhìn những chuyện xảy ra trước mắt, hắn có cảm giác như đang nằm mơ, chẳng lẽ là, Tôn Thiên ngang ngược cùng cực kia vậy mà lại cũng có lúc biết nếm chuột sợ vỡ bình?

Nhưng là, cái cảnh vừa mới xảy ra kia chứng tỏ rõ ràng Tôn Thiên bởi vì vướng víu một nữ tử, lại không dám ra tay với Sa thành nữ. Hắn lắc đầu, trăm mối suy nghĩ không thể giải thích được.

Còn Huống Thiên Minh đứng phía sau Tôn Ngộ Không trên mặt lộ ra nụ cười lạnh châm biếm, một bên Lãnh Diễm Phỉ lo lắng nhìn Tôn Ngộ Không một cái, nhỏ giọng hỏi:

“Thiên Minh, Ngộ Không hắn... làm sao cùng với Tôn Thiên không thắc mắc gì? Huynh không phải nói hắn đã đem nguyên thần của Tôn Thiên toàn bộ thôn phệ rồi, khôi phục hoàn toàn trở thành là Tôn Ngộ Không của kiếp trước sao?”

Không chỉ riêng nàng nghi hoặc, mà ngay cả Cam Vân đứng ở phía sau Hồng Quân khi nghe được nghi vấn của Lãnh Diễm Phỉ cũng tiến gần lại, muốn nghe xem Huống Thiên Minh giải thích như thế nào, dù sao tu vi của hắn không phải tự mình có thể nghĩ ra được, có lẽ hắn đối với chuyện này cần phải hiểu rõ hơn hết.

Huống Thiên Minh dịu dàng nhìn Lãnh Diễm Phỉ một cái, nhẹ giọng nói:

“Đây hoàn toàn chính là hậu quả mang đến của việc dung hợp nguyên thần, Tôn Ngộ Không cũng không có lựa chọn thôn phệ nguyên thần của Tôn Thiên, bởi vì bất luận như thế nào, thân thể lúc này đều là của Tôn Thiên hiện nay, gượng ép thôn phệ cũng không thể để cho hắn hoàn toàn khống chế được thân thể ấy, hơn nữa đối với hắn sau này khi tu luyện sẽ sinh ra một chút ảnh hưởng. Cho nên, hắn lựa chọn dung hợp, để cho hai cái nguyên thần bất đồng dung hợp trở thành một cái nguyên thần mạnh mẽ, như vậy đối với việc tu luyện mai sau của Tôn Ngộ Không cũng cực kỳ có lợi! Cũng chính vì như thế, sau khi Tôn Ngộ Không được Tần bá phụ cưỡng hóa thân thể cho hắn, mới có thể mọc ra một đôi cánh!”

Lãnh Diễm Phỉ và Cam Vân cùng gật đầu, chợt hiểu ra nhìn bóng lưng của Tôn Ngộ Không, trong lòng thầm suy nghĩ về những chuyện Hồng Quân, Huống Thiên Minh cùng với Tần Vũ ba người làm ra như vậy cùng với cách nhìn tổng quát khiến cho bọn họ giật mình kinh ngạc, khó mà hiểu rõ, nhưng lại rất hợp tình hợp lý.

Chính lúc này, một gã tướng lãnh bốn cánh dẫn lên tường thành một người sắc mặt tuy có phần tiêu tụy, nhưng mơ hồ có thể từ bóng dáng nhìn ra là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, vừa dừng lại giữa Thượng Phổ và Lăng Thanh Vân.

“Y Thần...”

Tôn Ngộ Không sững sốt một chút, lập tức quát to một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, nhìn Lăng Thanh Vân, hắn lớn tiếng quát:

“Lăng Thanh Vân, thả nàng ra, nếu không ta nhất định lấy máu rửa sạch Sa thành ngươi, đem ngươi băm thây vạn đoạn, thần hồn hủy diệt!”

Lăng Thanh Vân nghiêng đầu liếc mắt nhìn nữ tử tuyệt sắc kia trong đôi mắt xinh đẹp lấp lánh lệ đầm vành mi, trong lòng thầm giật mình, Bạch Y Thần này bị giam thời gian dài biết bao, vậy mà vẫn như trước xinh đẹp như thế, nếu như không phải tiến vào cảnh giới sáu đôi cánh, tâm thần kiên định vững chắc, chỉ e rằng vẫn giống như trước kia bị nữ tử này mê hoặc nữa rồi.

Lắc đầu, hắn mỉm cười, dịu dàng nói:

“Rất nhiều năm không gặp, Y Thần cũng vẫn như vậy xinh đẹp động lòng người a!”

“Tôn Thiên, Bạch Y Thần hiện giờ đã đứng đây, ngươi nói xem chúng ta nên giải quyết như thế nào đi chứ?”

Tôn Ngộ Không trầm mặc một chút, trầm giọng hỏi:

“Ngươi nói nên giải quyết như thế nào? Ta vừa rồi đã có nói, chỉ cần ngươi buông tha Y Thần, chúng ta ngay lập tức không làm khó dễ Sa thành ngươi, nếu không, hừ hừ!”

“Hừ! Đến nước cuối như thế vẫn còn ăn nói ngang ngược, giờ đây nữ nhân này đang ở trong tay chúng ta, ngươi còn có thể làm gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ thật sự bị ép bức chúng ta giết chết nàng không được hay sao?”

Thượng Phổ ở bên cạnh nghe Tôn Ngộ Không uy hiếp công khai, không nhịn được giờ giọng kiêu ngạo khinh thường nói.

Chỉ thấy Bạch Y Thần kia từ lúc trông thấy Tôn Ngộ Không đứng dưới tường thành, thần sắc vẫn một mực ngẩn ngơ, trên gương mặt yêu kiều vô cùng toát ra thần sắc phức tạp vừa vui mừng vừa lo lắng, mãi đến lúc Thượng Phổ nói lên, nàng mới phản ứng trở lại, nhìn Tôn Ngộ Không lớn tiếng nói:

“Thiên, không cần lo lắng cho muội, ban đầu bọn họ vô sỉ tưởng muốn chiếm đoạt muội, muội cũng không có để cho bọn chúng đạt được ý muốn, hôm nay huynh đã trở về lại, nhìn thấy huynh, muội thật cao hứng, chỉ cần có thể gặp lại mặt huynh lần này, cho dù lập tức chết đi cũng mãn nguyện rồi!”

Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên trôi lên, bị cấm chế chặn lại bên ngoài tường thành gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Thanh Vân, làm cho hắn phát lạnh toàn thân, một hồi lâu mới lạnh giọng nói:

“Nói một câu, thả người hay là không tha?”

Thấy Lăng Thanh Vân trầm mặc, tựa hồ đang thâm suy nghĩ, hắn lại lờm lờm nhìn Thượng Phổ, lạnh giọng châm biếm:

“Ồ! Đây không phải là Tử thành thành chủ Thượng Phổ đại nhân danh tiếng lẫy lừng đây sao? Làm sao lại chạy đến Sa thành mà ngông cuồng khoa trương vậy?”

Chẳng lẽ Tử thành đã không đủ đất để cho đại thần cao quý người dụng võ, cũng muốn đem Sa thành này thu nạp vào dưới tay người?”

Thượng Phổ dốc sức kiềm lại nỗi sợ trong lòng, Tôn Thiên này đúng là độc địa như thế, vào lúc này ly gián gây chia rẽ, cảm nhận được phía sau bốn đạo ánh mắt đề phòng hướng về mình, trong lòng hắn thoáng rung mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ:

“Tôn Thiên, câm miệng cho lão tử, lão tử đúng là phụng mệnh Nữ Vương bệ hạ trở lại Tu La thành, tại Sa thành này chẳng qua là nghỉ ngơi và hồi phục một chút đội thủ hạ ta tới rồi mới cùng nhau đi Thiên Sơn, đâu còn có thời giờ để gây chuyện phiền toái cho Thanh Vân tiểu diệt? Người nói xem có phải hay không, Thanh Vân tiểu diệt!”

Câu nói sau cùng, lại hạ thấp giọng xuống, quay sang bên cạnh nói với Lăng Thanh Vân đang lạnh lùng.

Lăng Thanh Vân mỉm cười, gật đầu nói:

“Thượng Phổ thúc thúc chính là bạn chí cốt của phụ thân của ta, nếu cũng bị cuốn vào trong chuyện này, tất nhiên cùng Tôn Thiên kia là địch, ta đương nhiên sẽ không bị mê muội và sa vào kế ly gián của hắn!”

Thượng Phổ thở phào nhẹ nhõm, cuống quýt nói:

“Thanh Vân yên tâm, thúc thúc tuyệt không có tư tưởng gì khác, trong lòng ta có trời đất chứng giám! Tôn Thiên, nếu như người thề vĩnh viễn thuần phục với Thanh Vân tiểu diệt nhi, hôm nay chúng ta lập tức buông tha nữ tử này, thế nào?”

Tôn Ngộ Không giận dữ:

“Thúi lắm, lão Tôn ngay cả Thiên cũng không sợ, chẳng lẽ lại phải thuần phục với các người? A Ha Ha!... Các người nhất định không thả người?”

Đang nói, hắn mãnh liệt nện một cơn xuống lần nữa, trên mặt đất, một cái hố to sâu hàng trượng tức thì xuất hiện trước mặt mọi người, cấm chế của Lăng Thanh Vân bày bố cũng bị rung động mạnh, xem ra chỉ cần Tôn Ngộ Không đập thêm mấy cơn, cấm chế kia có thể không cần công kích cũng tự phá hỏng!

Tần Vũ chấp tay mà đứng, vẻ mặt tươi cười nhìn Tôn Ngộ Không đại phát thần uy, bên cạnh Hồng Quân cũng mỉm cười, nhẹ giọng hướng Tần Vũ nói:

“Phụ thân, chúng ta có nên ra tay cứu nàng kia ra hay không? Nếu không lỡ xảy ra việc gì bất trắc, chỉ e rằng làm cho con khỉ này nổi điên mất!”

Tần Vũ trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói:

“Cứu thì nhất định phải cứu rồi, bất quá hãy để cho Ngô Không hiển lộ thêm một chút tình cảm với nữ tử kia đi, bằng không một khi nàng ta cùng Ngô Không ở chung lâu dài, chỉ e rằng sẽ không cách nào đón nhận thực tế nguyên thần hợp nhất hai thành một của Ngô Không và Tôn Thiên!”

Hồng Quân gật gật đầu, đứng yên nhìn về phía bộ dáng nổi giận của Tôn Ngô Không, khoe miệng lộ ra nụ cười ảm áp, có thể lại lần nữa cùng con khỉ này sống vai tác chiến, cảm giác thật thích thú.

Lăng Thanh Vân mục đích thực sự lúc này cũng không phải là thỏa hiệp cùng đám người Tôn Ngô Không, giờ đây nhìn thấy Tôn Ngô Không sắp lâm vào trạng thái phần nộ điên cuồng, trong lòng không khỏi có hơi thấp thỏm không yên, chỉ bằng một thể côn pháp kia Tôn Ngô Không, Lăng Thanh Vân trong lòng hiểu rõ, hẳn cũng không chắc có thể chống lại được.

Vì thế, trông mắt hần khe xoay chuyển, tay của hần phát một cái, lập tức đem Bạch Y Thần kia đang lộ vẻ xúc động vì cơn phần nộ của Tôn Ngô Không hút tới trong lòng bàn tay, một tay nắm lấy cái cổ trắng ngần của nàng, lạnh giọng nói:

“Tôn Thiên, nếu như ngươi lại ra tay lần nữa, ta sẽ lập tức bóp chết nàng, sau đó chúng ta cùng chết!”

Tôn Ngô Không sửng sốt, vội vàng hít sâu một hơi, kiềm chế lại cơn phần nộ trong lòng, trầm giọng nói:

“Vậy ngươi nói đi, rốt cuộc làm sao ngươi mới có thể buông thả người? Hừ, nếu như là cái đề nghị chó má kia buộc ta phải thuận phục với ngươi thì coi như xong, lão Tôn ta đây suốt đời này không có phục tùng bất cứ ai, chỉ có sự phục ta mới là người mà ta thật lòng kính phục, chỉ bằng vào ngươi, còn không có cái tư cách này!”

Lăng Thanh Vân mỉm cười, bàn tay khe dùng sức, trên gương mặt của Bạch Y Thần tức thì hơi tái xanh, ngón tay hần nhẹ nhàng lướt qua đan điền của Bạch Y Thần, thấp giọng nói:

“Đan điền đây, nữ nhân ba cánh, nguyên hạch sẽ là cái hình dạng gì đây nhỉ?”

“Dừng tay!” Tôn Ngô Không nhìn thấy ngón tay Lăng Thanh Vân đặt trên đan điền của Bạch Y Thần, trong lòng càng thêm lo lắng không biết làm sao, không khỏi nghiêng đầu nhìn về hướng Tần Vũ, mắt lộ ra thần sắc khẩn cầu.

Hồng Quân liếc mắt nhìn Tần Vũ, thấy ông gật gật đầu ra dấu, nhẹ giọng cười một tiếng, thân ảnh tại chỗ lác lác vài cái, ngay sau đó không nhúc nhích nữa.

355. Chương 50: Âm Độ Trần Thương

“Nợ cũ trước kia ta có thể không tính với các ngươi, nhưng lúc này, nếu Y Thần trên người thiếu một cộng lông, ta hướng lên Thiên xin thề, cùng các ngươi không chết không thôi!”

Nói xong, hần quay đầu liếc nhìn Tần Vũ, trong lòng thầm nghĩ, Tần bá phụ ở kiếp trước chính là Thiên của Tần Mông không gian, xem ra, tu vi ở kiếp này so với kiếp trước tuy rằng cũng không kém cỏi, nhưng dù sao Chương không giả cũng không thể từ trong lời nói liền quyết định tính mệnh cùng vận mệnh của con người.

Trong đầu, thanh âm của Tần Vũ bỗng nhiên truyền đến, làm cho Tôn Ngô Không trong lòng đang so sánh kiếp trước với kiếp này của Tần Vũ giật mình hình hài:

“Ngô Không, dùng lời nói lôi kéo sự chú ý của bọn chúng, Sương nhi đã đi cứu nữ tử kia rồi!”

Tôn Ngô Không vừa mừng vừa sợ, thu lại ánh mắt đang lảo liêng nhìn thẳng vào Hồng Quân đứng bên Tần Vũ, lập tức hiểu ra, Hồng Quân vậy mà lại diễn kịch một màn ‘Minh tu sạn đạo âm độ Trần Thương’ * (kẻ dương đông kích tây), dùng linh khí mô phỏng thành thân thể chính mình, còn Hồng Quân thực sự đã lặn lẽ ẩn giấu tung tích đi tới trên tường thành.

Nghĩ đến Hồng Quân lập tức có thể cứu Y Thần trở về, Tôn Ngô Không trong lòng liền nhẹ hẫng đi, nguyên thần vốn đã dung hợp lại dung hợp lần nữa, ngay tức thì cảnh giới tăng lên một bậc.

“Điều kiện này quá mức hà khắc, các ngươi bàn bạc lại một chút đi!”

Giọng nói của Tôn Ngộ Không rõ ràng đã xuống nước, nhưng không hề đem nỗi vui mừng trong lòng bộc lộ ra ngoài, vẫn như trước lộ ra vẻ phẫn nộ.

Lăng Thanh Vân vốn cũng không có ý định thu phục Tôn Ngộ Không, đem chiêu bài Bạch Y Thần ra, đồng thời đưa ra điều kiện chẳng qua là để kéo dài thời gian, hấn không ngờ đến cấm chế chính mình tự tay bố trí vậy mà ngay cả Tôn Ngộ Không cũng ngăn chặn không được, càng không nói đến đứng phía sau hấn còn mấy cao thủ tu vi cao thâm khôn lường.

Lúc này, hấn thăm nghĩ dùng lời nói, dùng Bạch Y Thần ngăn chặn bọn người Tôn Ngộ Không ở ngoài thành, kéo dài thời gian, chờ đến khi sư phụ Tát Hải đến nơi sau đó hãy tính, nếu không một khi để cho bọn họ tiến vào được trong Tu La thành, vậy há chẳng phải chính mình trở thành ba ba trong vại, đâu còn lối thoát.

Nghe giọng Tôn Ngộ Không đã xuống nước, Lăng Thanh Vân và Thượng Phổ nhìn nhau cười, trong lòng thăm nghĩ, Tôn Thiên vậy mà lại coi trọng nữ tử này như vậy, thật khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Làm bộ như đang suy nghĩ, Lăng Thanh Vân cúi đầu, cả nửa ngày mới ngẩng đầu lên, thần nhiên hướng Tôn Ngộ Không nói:

“Không quý hàng ta cũng được, nhưng là nếu ta đem nữ tử này giao vào tay người, ai biết được sau này người có đến tìm ta tính sổ nữa hay không? Càng hoảng chi...”

Hấn trầm mặc một chút, đột nhiên nhìn Bạch Y Thần, thăm cười nhạo:

“Một đại mỹ nhân thế này, ta nhìn thấy còn thương, há có đạo lý nào giao không cho người, đối lấy một thân tu vi của người không tính là quá đáng chứ?”

Vừa mới dứt lời, Lăng Thanh Vân đặc ý nhìn phía Tôn Ngộ Không, vốn nghĩ đến sắc mặt hấn sẽ càng thêm khó xem một chút, lại không ngờ tới đột nhiên nhận thấy trên mặt Tôn Ngộ Không cũng lộ ra một nụ cười châm biếm giống như mình, không chỉ riêng hấn, mà ngay cả tên nam tử tóc vàng anh tuấn kia đứng bên cạnh cũng giống như hấn chỉ có một đôi cánh, trên mặt cũng lộ ra thần sắc cười nhạo, tâm niệm xoay chuyển, đột nhiên nghĩ thấy một chuyện không đúng, phía sau Tôn Thiên tên nam tử thanh niên giết chết phụ thân kia thần sắc làm sao ngày ngốc như thế?

Phía sau tóc gáy dựng ngược lên, một cảm giác nguy hiểm không hiểu từ đâu xuất hiện trong đầu, Lăng Thanh Vân hét lớn một tiếng, bàn tay đặt trên đan điền Bạch Y Thần đột nhiên phát ra kinh khí, muốn nhân cơ hội phế bỏ tu vi của Bạch Y Thần.

Thượng Phổ cũng đã nhận ra điều không ổn, cũng hét lớn một tiếng, bàn tay cũng lập tức đánh úp về phía thiên linh đại huyệt của Bạch Y Thần, hai người đồng thời ra tay, tức thì Bạch Y Thần lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Một điểm ánh sáng đột nhiên xuất hiện tại trước người Bạch Y Thần, phảng phất giống như tiếng nổ mạnh, đột nhiên mở rộng ra, trong khoảnh khắc đã bao phủ lên toàn thân Bạch Y Thần, đồng thời, thân ảnh Hồng Quân vô thanh vô tức xuất hiện, hai đạo kinh khí phân biệt đánh úp về phía Lăng Thanh Vân và Thượng Phổ, mà thân ảnh thì đột nhiên lao vào nắm lấy Bạch Y Thần, tức thì bay xuống tường thành. Bên ngoài tường thành Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không cùng lúc nhích động, hai đạo thân ảnh trong phút chốc đã xuất hiện sát bên tường thành, cấm chế kia vốn được Lăng Thanh Vân tự xưng là cường đại tột cùng với thân ảnh hai người xuyên qua giống như là tờ giấy dán hồ, lập tức trong chớp mắt liền hóa thành khối bụi tung bay, biến thành không khí. Thì ra là vừa rồi Tôn Ngộ Không rốt cục chưa dùng hết toàn lực.

Phanh! Phanh! Hai tiếng kinh khí va chạm truyền khắp tường thành, những binh sĩ Tu La tộc hộ thành đó đến giờ phút này mới có phản ứng lại, đều rớt rít thét gào phóng vọt tới. Thế nhưng, chậm rồi, chỉ thấy thân hình Thượng Phổ thổ huyết bắn ngược đi, xa xa rơi xuống chỗ nào đó trong thành, còn Lăng Thanh Vân thì khá hơn chút đỉnh, tu vi hấn tương đối cao thâm cũng không có học máu, nhưng sắc mặt tức thì chuyển thành trắng bệch một màu, hai chân dần xuống đất, bị một quyền của Hồng Quân thân thể bị đẩy lùi lại, mặt đường đá xanh cứng rắn bị hấn vạch ra hai đường rãnh vừa sâu vừa dài.

“Giết bọn chúng cho ta!”

Thân mình vừa mới đứng vững lại, Lăng Thanh Vân đã xanh mặt hét lớn lên, trong ngực đột nhiên cảm thấy khó chịu, chợt há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí đến cùng cực rút vũ khí ra, định hướng Hồng Quân công tới.

Nghe lời phân phó của hắn, bốn gã tướng lãnh bốn cánh cùng với gần trăm tên binh sĩ Tu La tộc điên cuồng phóng tới chỗ Hồng Quân đánh tới, nhất thời bóng người chập chùng, sát khí bức người.

Mà lúc này, Tôn Ngộ Không đã ôm Bạch Y Thần vào trong lòng, cảm nhận trong cơ thể thân thể mềm mại ấm áp và ánh mắt cháy bỏng nhìn như muốn đốt cháy gương mặt xinh đẹp kia, trong lòng hắn tưởng như một lò lửa nóng rực, rất là cao hứng.

Huống Thiên Minh tại không trung xoay mình một cái, đã rơi xuống bên người Lăng Thanh Vân, mái tóc vàng tung bay, một quyền mãnh liệt nhằm đánh vào đan điền hắn.

Lăng Thanh Vân điên cuồng hét lên một tiếng, gắng gượng kiềm chế nỗi hoảng sợ và cảm phần trong lòng, vận dụng hết lực lượng toàn thân, đem lực lượng ấy dồn vào trường đao trong tay, giống như liều mạng hướng vào quyền đầu của Huống Thiên Minh chém tới.

Oanh! Tiếng vang đinh tai nhức óc truyền vào trong tai mọi người, thân thể cao lớn của Huống Thiên Minh đứng sừng sững trên tường thành, phảng phất như không có ra tay đánh người, khoanh tay mỉm cười nhìn Hồng Quân, chỉ thấy Lăng Thanh Vân kia phảng phất giống như một tảng đá bị người ném đi, mạnh mẽ đập vào tường thành, một cái lỗ hình người xuất hiện tại dưới chân Huống Thiên Minh.

Bốn gã tướng lãnh bốn cánh Tu La tộc kia kinh hoàng thét lên, vũ khí trong tay lại giống như liều mạng hướng vào Hồng Quân ào ào lao tới, làm như chỉ có giết chết Hồng Quân, mới có thể làm cho thành chủ hả giận.

Cũng không có một người nào dám đến bên Huống Thiên Minh ra tay, bởi vì Huống Thiên Minh trên đó tấn phát ra uy áp khiến cho tất cả mọi Tu La nhân đều cảm nhận được nỗi kinh hoàng.

Hồng Quân không muốn sát sinh, hoặc là nói những người này còn không đủ tư cách để hắn ra tay giết chết, nhìn thấy bốn gã tướng lãnh bốn cánh Tu La tộc kia điên cuồng công kích về phía mình, không khỏi ảm đạm cười, thân ảnh đột nhiên biến mất khỏi tường thành, xuất hiện lại đứng bên cạnh Tôn Ngộ Không.

Mà Huống Thiên Minh cũng không có động tác gì, đứng ở ven tường thành, khoanh tay mà đứng, từng cơn gió nhẹ từ một bên thổi qua, thổi mái tóc vàng của hắn bay tán loạn, trên gương mặt cực kỳ anh tuấn không biểu hiện gì, trên người tản ra khí tức nghiêm lạnh, khiến cho người ta không dám đến gần.

Ầm! Một đạo thân ảnh cơ hồ không còn hình người từ bên trong vách tường phóng vọt ra, đồng thời, một đạo thân ảnh thậm chí thể lượng khác cũng từ trong thành bay tới, không cần phải nói, tất nhiên là Lăng Thanh Vân và Thượng Phổ hai người.

Chỉ thấy Lăng Thanh Vân quanh thân quần áo rách rưới, sắc mặt tái xanh, khóe miệng đọng lại một dòng máu, trước ngực một cái dấu nắm tay thật lớn làm cho người ta nhìn đến không khỏi lòng tóc dựng ngược, hắn gắt gao giương mắt nhìn bóng dáng Huống Thiên Minh, trong mắt hiện lên một thần sắc cảm phần đến tột cùng, lạnh giọng nói:

“Tiện nhân kia đã được các người cứu đi, người lại còn muốn như thế nào?”

Thượng Phổ sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, Hồng Quân vờn vờn chỉ đưa ra một nửa khí lực đã đánh cho hắn bay lùi ra, nguyên hạch trong đan điền rung chuyển một hồi, xem ra không có tiềm tu một thời gian, thì không thể khôi phục tu vi lại được.

Trong lòng buồn phiền hối hận, chính mình thật sự không nên đi vào trong thành này nghỉ ngơi, hôm nay thật xui xẻo, không ăn được chút cơm cháo gì lại rước lấy một thân khổ nhục, còn liên lụy đến bản thân mình bị thương nặng.

Lúc này nhìn thấy bộ dáng thể thảm của Lăng Thanh Vân, trong lòng hắn cũng không khỏi ưu sầu hẳn lên, tu vi của những người này quả thực là quá biến thái đạt tới cảnh giới khiến cho người ta không thể tưởng tượng được, hắn từ trước đến nay chưa có nhìn thấy qua tu vi như thế, càng không có gặp qua trường hợp nhiều người có đủ cái loại tu vi làm cho người ta sợ hãi cùng tụt tập lại thế này.

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên nghe được câu nói oán hận của Lăng Thanh Vân, hờ hững nói:

“Thắng làm vua, thua làm giặc, trong thiên hạ này ai cũng như thế. Các ngươi nhiều lần sử dụng thủ đoạn hạ lưu, ý đồ bức bách huynh đệ ta tự phế bỏ tu vi, chúng ta tất nhiên không thể khoan tay đứng nhìn, hôm nay, các ngươi bị đánh bại, tự nhiên cũng phải tùy vào tâm tình của chúng ta xử trí!”

“Một khi ngươi đã có ý đồ phế bỏ đi tu vi của huynh đệ ta, như vậy, hôm nay chúng ta thắng, cũng liền lấy răng trả răng, phế đi tu vi của các ngươi chứ!”

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh hắc đã xuất hiện tại bên cạnh Lăng Thanh Vân, đánh một quyền vô thanh vô tức vào phía đan điền của Lăng Thanh Vân, kim quang lóe ra, mắt thấy Lăng Thanh Vân ứng phó không kịp, lại có lẽ cho rằng Lăng Thanh Vân đã không còn sức đánh trả sắp bị hắc phế bỏ tu vi, trở thành một phế nhân.

Một tiếng quát lạnh từ xa xa truyền đến, kèm theo thanh âm phẫn nộ cùng đến chính là một đạo thân ảnh tốc độ như sao xẹt:

“Dừng tay, ngươi dám phế bỏ tu vi đồ nhi của ta, ta lập tức đem mấy người các ngươi toàn bộ giết chết!”

Lăng Thanh Vân mừng rỡ, bốn gã tướng lĩnh bốn cánh Tu La tộc mừng rỡ, chỉ thấy tám đạo thân ảnh phút chốc xuất hiện tại nơi tường thành, tám đạo khí thế kinh khủng tột cực theo thân mình bọn họ phóng xuất tới, trên tường thành tất cả mọi binh sĩ Tu La tộc ngay tức thì chân đứng không vững, đều nằm rạp xuống.

“Sư phụ...”

Lăng Thanh Vân giờ phút này thực uất ức, vạn phần ủy khuất, từ khi bắt đầu đến bây giờ, luôn bị khí thế của Tôn Ngộ Không áp bức, hao hết tâm cơ kết cục cũng dẫn đến bị trọng thương và thiếu chút nữa bị người ta phế bỏ mất tu vi, khiến cho từ trước đến nay chưa từng ném qua cảm giác đau khổ, sâu tận đáy lòng hắc ngấn đầy nổi thất bại chua cay.

Giờ này sư phụ Tát Hải đến đây, hắc liền phảng phất như nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đôi vành mắt vậy mà lại đỏ lên.

Một bên Thượng Phổ nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi hoảng hốt kinh sợ, Lăng Thanh Vân xưng hô với tên nam tử cao lớn kia là sư phụ, như vậy, chẳng phải là nói, trung niên nam tử nhìn mặt có vẻ bình thường này có được cái tu vi cao vợi, có khả năng làm cho tu vi của Lăng Thanh Vân từ bốn đôi cánh kiên cường tăng vọt lên tới cảnh giới sáu đôi cánh, cho dù là Nữ Vương bệ hạ, chỉ sợ dù có muốn cũng không làm được đây!

* = Minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương:

Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nổi vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình.

Tháng tám năm 206 TCN, Hàn Tín được phong làm đại tướng, bắt đầu ra quân bình định Tam Tần, do các vua chư hầu Chương Hàm (Ung vương), Tư Mã Hân (Tắc vương) và Đồng Ế (Địch vương) án ngữ làm phen giậu cho Sơn Đông để cản đường Lưu Bang. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Tri, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận...

356. Chương 51: Tạ Khẩu

Nhìn thấy trong mắt Lăng Thanh Vân lộ ra thần sắc yêu thích ngưỡng mộ, trong lòng Tát Hải có hơi ảm áp, thâm nghĩ: “Tên đồ nhi hời này coi như có hiếu thuận, tối thiểu biết thua thì tìm kiếm sư phụ, so với

tên tử quỷ phụ thân của hắn kia tốt hơn rất nhiều, là người chỉ biết một mực liều lĩnh chiến đấu, chết cũng đáng đời!

Ánh mắt âm u lạnh lùng quan sát Huống Thiên Minh tóc vàng tung bay, Tát Hải khước miệng lộ ra nụ cười sáng rỡ, quay đầu nhìn nam tử phía sau nói:

“Hàn Sinh... Hắc Thiên, cường giả trẻ tuổi này đem Thiên đạo chi nhận đó dung hợp vào nguyên thần, Ha Ha! quả nhiên có khí tức của Thiên Mông, xem ra lão già đó đã chết rồi!”

Huống Thiên Minh chỉ cảm thấy quyền đầu kích vào trên người Lăng Thanh Vân cứ giống như đánh trúng một khối bông gòn, vừa mềm vừa xốp làm cho kinh khí của hắn không cách nào phát ra được, hết sức hoảng kinh vội vàng thu hồi quyền đầu, chăm chú nhìn đánh giá trung niên nam tử hiện ra trước mắt mình.

Nghe được lời của hắn, Huống Thiên Minh không khỏi giật mình kinh ngạc, lông mày khẽ nhíu lên, hừ lạnh một tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm hắn, lạnh giọng nói:

“Phụ thân không có chết, ông mãi mãi sống ở trong lòng ta!”

“Ha ha... Người tuổi trẻ, người tên là gì?”

Tát Hải đầy hứng thú quan sát Huống Thiên Minh một hồi lâu, đột nhiên phá lên cười, cũng giống như Đế Thích Thiên ngày đó, lớn tiếng nói:

“Thiên Mông a Thiên Mông, người quả nhiên không tầm thường, vậy mà lại dùng khuôn mặt của Thiên nhân cùng thân thể của Tu La tộc kết hợp cùng nhau làm một, quả là gan lớn đến tột cùng a!”

“Nghe đây, người tuổi trẻ, mặc dù ngươi dung hợp được hai khối Thiên đạo chi nhận, nhưng là, nhiều nhất cũng chẳng qua là tu vi tám cánh trung giai, nếu như ngươi có thể đem Thiên đạo chi nhận giao ra đây, lão tử bảo đảm ngươi sẽ trở thành một tân Đế quân của Tu La giới thế nào?”

Tát Hải cười to một hồi lâu, thanh âm bỗng nhiên xoáy tròn lạnh lẽo, cứ phảng phất như từ nơi sâu thẳm trong lòng đất âm vang lên, khiến cho trong lòng người ta không tự chủ được liên tràn ngập hàn khí phát rừng mình.

Huống Thiên Minh biến sắc mặt, trầm mặc một chút, nhìn Tát Hải, toàn thân đột nhiên bùng phát ra chiến ý mãnh liệt:

“Ta Huống Thiên Minh, từ khi phụ thân đem theo ta tiến vào nhân thế, từ đó đến nay chưa bao giờ biết cúi thấp đầu, muốn ta chết thì dễ, nhưng muốn ta cúi đầu, vậy là người đang nằm mơ giữa ban ngày rồi!”

Bốp! Bốp! Bốp! Tiếng vỗ tay từ sau lưng Tát Hải truyền đến, thanh âm châm biếm của Hàn Sinh đột nhiên vang ra:

“Biết rõ không thể làm, mà vẫn cứ làm, Thiên Mông sao lại tạo ra một phế vật lỗ mãng như thế, vậy mà còn cứng chiều hắn như vậy, tại ức năm trước đã dự trù sẵn điều tốt cho hắn, Thiên Mông a Thiên Mông, ước vọng của người chỉ e rằng phải hỏng mất rồi!”

“Không được phép vũ nhục cha ta!”

Huống Thiên Minh mãnh liệt gầm lên một tiếng, cắt đứt lời nói của Hàn Sinh, hai mắt tinh quang lấp lánh chiếu vào chín đôi cánh sau lưng Hàn Sinh, ngang nhiên không sợ sệt quát:

“Ngươi là cái thứ quái vật gì? Cha của ta há để cho bọn giấu đầu lòi đuôi ngươi có thể nói đến, tới tới tới đây, để chúng ta đại chiến một trận, cho ngươi mở mang kiến thức một chút lực lượng của Huống Thiên Minh ta!”

Trên tường thành, Huống Thiên Minh giận dữ gào thét với Tát Hải, Hàn Sinh.

Dưới chân tường, Hồng Quân và Tần Vũ liếc nhìn nhau, đều nhìn ra sự buồn phiền lo lắng trong lòng người kia, mà ngay cả Tôn Ngộ Không đang ôm thân thể thơm tho mềm mại của Bạch Y Thần, trong mắt cũng đã lộ ra vẻ sầu lo, tám người này tu vi quá mạnh mẽ.

“Phụ thân, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trong mắt Hồng Quân bình thản không lộ vẻ gì, mặc dù có hơi lo lắng tình cảnh của Huống Thiên Minh, nhưng cũng sẽ không lùi bước, dù sao hắn tuy là không có siêu việt như Tần Vũ ở kiếp trước trải qua vô vàn gian khổ cùng kiến thức, nhưng hắn nói như thế nào cũng là nhi tử của Tần Vũ, kiếp trước ở trong Tần Mông không gian cao thủ Thần Vương tụ tập nhiều như mây trời, càng huống chi, sự cường đại của Hồng Mông, Lâm Mông cùng với Cổ Bàn, Hồng Quân đều tận mắt nhìn thấy, những người này cho dù mạnh mẽ tới đâu đi nữa, có lẽ cũng chỉ có hai ba người có thể gắng gượng so với Hồng Mông cùng Lâm Mông, có Tần Vũ ở tại đây, Hồng Quân tất nhiên sẽ không lo lắng quá mức.

Tần Vũ lạnh nhạt cười một tiếng, đích xác, những người này, cũng không thể làm cho ông sinh ra may mắn sợ hãi hay lo lắng, mà ngay cả Đế Thích Thiên có được Thiên đạo chi nhận, ông cũng không sợ, ông còn có thể sợ người nào nữa chứ?

Ở trong không gian này, Tần Vũ sớm đã biết không phải chỉ có mèo lớn mèo nhỏ vài ba con đơn giản như vậy, phải biết rằng, phát triển của một cái không gian, cùng với những cường giả điều đó đúng là không thể tách rời ra được.

Mà Thiên giới và Tu La giới chính là địa phương cao nhất, cường đại nhất trong lục giới, lại làm sao chỉ có toàn bọn yếu nhược, ngay cả Tần Vũ cũng nhìn không ra điểm then chốt ấy, và tung tích của một tên cường giả cũng không thấy đâu?

Hôm nay, cuối cùng đã xuất hiện cường giả của Tu La giới, nhìn người dẫn đầu kia, chín đôi cánh, khí tức toàn thân tản phát ra đã nói lên rằng người này so với Đế Thích Thiên, tuyệt đối sẽ không yếu kém hơn, cho dù Đế Thích Thiên tự mình ra tay, chỉ sợ cũng không cách nào chiếm được ưu thế.

Tần Vũ trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác hơi hưng phấn, từ khi luân hồi chuyển thế tới nơi này, hắn sớm đã gặp gỡ liên tục không ngừng bọn người yếu kém mà lại cuồng vọng tác oai tác quái tự cao tự đại gây ra kích động tê người không chịu nổi. Những người đó cũng không cường đại, nhưng lại kiêu ngạo vô cùng, làm cho chiến ý của Tần Vũ hoàn toàn không thể cao hứng mấy may nào.

Hôm nay, cơ hội này tới, hai gã siêu cấp cao thủ, cường giả chín đôi cánh, mặc dù tên Tu la nhân chín cánh phía sau kia so với trung niên nam tử đang nhìn chăm chăm Huống Thiên Minh còn yếu hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng là cường giả chín cánh, dù có yếu kém, cũng chỉ là đứng trước cao thủ lợi hại hơn mà thôi, đối với đám người Tần Vũ, lại thuộc vào loại người khiến cho người ta coi trọng.

Trầm ngâm suy nghĩ, thanh âm của Tần Vũ trực tiếp xuất hiện ở trong đầu Hồng Quân:

“Nếu như bọn họ không động thủ, chúng ta liền tiến vào Sa thành lục soát một phen, thử xem có tìm được đám người Liên gia gia hay không, nếu như bọn họ dám động thủ, hừ, vậy thì đánh!”

Một cỗ khí thế mãnh liệt từ trên người Tần Vũ tản phát ra, nguyên ông vốn là không làm cho người chú ý chút nào lúc này đúng là giống như hạt minh châu dưới ánh hào quang rực rỡ tản phát ra quang mang sáng chói, nhất thời làm cho ánh mắt của mọi người đều bị thân hình ông thu hút.

Chiến? Không chiến? Động thủ? Không động thủ?

Hồng Quân cười khỏ, phụ thân nói giống như không nói.

Không nghe được người nọ mới rồi còn uy hiếp Huống Thiên Minh, ép buộc hắn đem Thiên đạo chi nhận trong nguyên thần giao nộp ra hay sao?

Vậy chính là nói, phụ thân muốn đánh nhau rồi, cũng không thể không chiến rồi! Cảm nhận được chiến ý mãnh liệt trên người Tần Vũ, Hồng Quân cũng dần dần nhiệt huyết sôi trào lên, đã rất lâu rồi không có cùng phụ thân hợp sức chiến đấu, đợi đến khi tìm được đại ca Tần Tư, cả nhà lại có thể tụ họp lên kế hoạch cùng nhau nổi lên.

Tất Hải kinh ngạc nhìn chiến ý cường đại của Tần Vũ tản phát ra, trong mắt lóe lên một tia thận trọng, tên nam tử anh tuấn này thoát nhìn rất trẻ tuổi xem cứ giống như một người bình thường, không có mấy may tạo sự chú ý với mọi người. Nhưng là, vèn vèn chỉ trong khoảnh khắc, hắn đã giống như ngọn núi cao nổi lên trên mảnh đất bằng phẳng làm cho người ta có cảm giác cao lớn vĩ đại, tên nam tử trẻ tuổi này, rất không đơn giản chút nào.

Tát Hải thoáng nhìn không có tin Tần Vũ là người tuổi trẻ, cảm giác của hắn rất sắc bén, hoặc là nói, từ lúc tự sáng tạo ra công pháp, sau khi tu luyện được không gian độc lập thuộc về mình, năm nhận thức của hắn liền nhạy cảm hẳn lên.

Tần Vũ làm cho hắn cảm giác rất quỷ dị, vừa giống như là một lão nhân độ lượng vĩ đại trải qua tang thương dâu bể, vừa giống như một nam tử Thiên nhân tộc tầm thường, khí chất trong sáng tràn đầy vẻ thông thái ôn hòa.

“Người là...? Tại hạ Tát Hải, không biết các hạ là vị nào? Thiên giới từ khi nào xuất hiện thiếu niên trẻ tuổi tài năng tuần tú như thế, cảnh giới chỉ có một đôi cánh nhưng lại có lực lượng gần như chín cánh?”

Tát Hải thoáng suy tư, không để ý tới Huống Thiên Minh nữa, xoay người nhìn vào Tần Vũ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc khách sáo hỏi.

“Tần Vũ, vô danh tiểu tốt. Người gọi là Tát Hải? Vì sao muốn chiếm đoạt Thiên đạo chi nhận của vân bối ta? Chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể tự do lựa chọn bảo vật có chủ lại có khả năng đoạt vào tay ngươi sao? Nếu như ta đoán không sai, ngươi hẳn là cường giả cùng một thời đại với Thiên Mông và Đế Thích Thiên, và cũng sớm đã hiểu rõ bí mật của Thiên đạo chi nhận đó chứ?”

Sắc mặt Tần Vũ chất phát không dao động, bình tĩnh nói:

“Chúng ta đi chuyến này, chỉ là để tìm kiếm một vài người có quan hệ thân thiết mà thôi, nếu như không phải tên đồ đệ kia của ngươi cứ nhất định muốn gây khó khăn cho chúng ta, thì đâu phải tạo thành cục diện hôm nay, nếu việc đã đến nước này, chúng ta cũng đã đem thiếu nữ bị đồ đệ của ngươi hiếp bức kia cứu quay trở về rồi, không bằng hôm nay cứ chấm dứt tại đây đi!”

“Hừ? Chấm dứt? Cách kết thúc thế nào? Chúng ta vứt bỏ Thiên đạo chi nhận, thả mặc cho các ngươi vào thành sao?”

Tát Hải lạnh lùng trợn mắt nhìn Lăng Thanh Vân, quay lại nhìn vào Tần Vũ, hồ hững nói:

“Như vậy, uy danh của Tát Hải ta ngàn vạn năm há chẳng phải là uổng công bị người ta đem ra làm trò cười? Đồ đệ của ta bị người khi dễ tại cửa nhà mình, ta đây thân là sư phụ lại cùng người thỏa hiệp?”

Tần Vũ không nói gì, cười hắc hắc, trong mắt lóe lên một tia tinh mang, muốn đánh thì đánh, đã trải qua chiến đấu quá nhiều, ông sớm đã ngứa ngáy rồi.

Nhưng trong lòng Tần Vũ cũng cảnh giác cao độ, mặc dù đã trải qua rất nhiều trận đại chiến, e rằng đến ngay cả Tát Hải cũng không cách nào cùng so sánh với ông, nhưng mà tính cẩn thận cảnh giác để bền bỉ muôn đời vẫn như trước quần quanh trong đầu, rất nhiều người trong chiến đấu bởi vì lơ là khinh thường địch thủ mà chết đi, đây đều là những bài học xương máu, với cá tính của Tần Vũ tất nhiên sẽ không có quá nhiều sơ sót.

“Một lần cuối cùng, giao ra Thiên đạo chi nhận, ta bảo đảm ngươi trở thành một tân Quân vương của Tu La giới, cũng cam đoan làm cho Đế Thích Thiên không cách nào tạo thành uy hiếp đối với ngươi!”

Tát Hải nhìn Huống Thiên Minh, lạnh lùng nói:

“Nếu không, hồn phi phách tán, *hình thần câu diệt cũng đừng trách ta xuống tay không lưu tình!” (*tinh thần thể xác cùng bị tiêu diệt).

“Nằm mơ đi, muốn uy hiếp? Tới đây cướp đoạt là được, giết được ta, hết thấy đều là của ngươi!”

Huống Thiên Minh mặt không chút thay đổi, lạnh lùng đáp.

“Sư phụ, chính là bọn hắn, giết cha của con, con thấy tận mắt hắn ở trước mặt Trạc Nghiên bệ hạ đã giết chết phụ thân con!”

Lăng Thanh Vân nói ra chuyện cũ đúng lúc, khiến cho Tát Hải trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Đó là một cái cớ hay a, Tát Hải cũng không muốn bị người ta chỉ trích dèm pha chính mình vì tham của báu mà ra tay cướp đoạt, bìa miệng muôn đời khiến cho trong lòng hắn vốn là có chút mâu thuẫn, nếu không cũng sẽ không nói nhiều lời thừa như thế, liên tục uy hiếp với Huống Thiên Minh. Giờ đây, Lăng Thanh

Vân cơ trí vô cùng, chính vào lúc này nói ra hung thủ thực sự giết chết Lăng Phá Thiên, khiến cho Tát Hải có lý do vững vàng không ngại ngừng, đột nhiên hét lớn một tiếng:

“Tốt a, thì ra là tên đồ đệ kia của ta đúng là bị người giết chết, Huống Thiên Minh, nạp mạng đi!”

Vừa nói xong, một đạo quang mang đột ngột xuất hiện trước mặt Huống Thiên Minh, xen lẫn với khí thể vô cùng sắc bén hung hãn nhằm vào đầu của hắn bổ xuống.

357. Chương 52: Nhân Vi Đích Gia Tỏa (1)

Chỉ có đứng ở trước mặt hắn, mới có thể thể nghiệm thực sự được cái loại khí thể cường hãn này làm tiêu tan ý chí hoặc là nói làm cho người ta kinh hoàng run sợ. Mà lúc này, cái khí thể vô bờ vô bến ấy lại gắt gao khóa chặt Huống Thiên Minh tại chỗ, khiến hắn rốt cuộc không cách nào né tránh được.

Trên mặt Huống Thiên Minh lộ ra một nụ cười châm biếm, thân ảnh ở trên hư không rất nhanh lay động, ngăn ngừa chỉ trong một hơi thở, thân thể hắn ít nhất đong đưa qua lại mấy trăm lần.

Tựa hồ, tám trăm mười đạo kiếp lôi luyện thể, làm cho thân thể hắn cũng đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, trông giống như là Tần Vũ lúc trước dưới tác dụng của Lưu Tinh Lệ không ngừng tu luyện, đối với loại lực lượng hỗn loạn trong không gian có thể tiêu diệt thân thể này, bọn họ đã có sức đề kháng siêu cường. Cho nên, lúc này thân tốc chớp động, mặc dù không gian bị xé rách, nhưng cũng không có gây ra dù chỉ là mây may thương tổn nào cho thân thể của Huống Thiên Minh.

Tát Hải ‘Ồ’ một tiếng, chín đôi cánh sau lưng đột nhiên mở ra, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng:

“Tử vân vô cực đại pháp!”

Một khe hở thật lớn rộng gần ba thước vô thanh vô tức xuất hiện tại bên cạnh Huống Thiên Minh, trong nháy mắt hắn còn chưa kịp ứng phó đã bị hút vào trong đó. Hồng Quân lúc này cũng vừa mới chạy tới tường thành, vừa vặn chứng kiến tình cảnh Huống Thiên Minh bị hút vào trong không gian cổ quái kia.

“Ha ha... Thiên Mông lão quỷ, cho dù người có thể sáng tạo ra một nhân vật hoàn mỹ như vậy, thì được gì nào? Còn không phải mặc ý để ta khi dễ! Đợi ta lấy được Thiên đạo chi nhận vào tay, thử xem tại Tu La giới này còn có ai có thể đủ sức chống lại ta.”

Tát Hải ngửa đầu cười lớn, nét vui mừng hơn hờ sớm đã bao trùm trên mặt mày, không khó nhìn ra, tên cường giả chín cánh này, hiện giờ rất vui vẻ, cao hứng tột cùng.

Hồng Quân sắc mặt thoáng biến đổi, vốn khuôn mặt bình tĩnh lúc này sau khi nghe Tát Hải nhắc tới Thiên Mông, tức thì tim đập tăng nhanh, trong lòng tràn đầy phẫn nộ và khinh thường, tên Tát Hải này, tựa hồ cũng chỉ có thể nói sau lưng người ta thôi.

“Tát Hải, thả Thiên Minh ra!” Lặng lẽ quan sát Tát Hải một hồi lâu, Hồng Quân nhẹ giọng nói: “Thiên Minh mới rồi nếu như không phải lơ là khinh địch, thì há có thể bị thủ đoạn đê hèn của người bắt giữ như vậy!”

“Hừ! Được làm vua thua làm giặc, Huống Thiên Minh chính đang ở trong không gian của ta, nếu như người có biện pháp đánh bại ta, tự nhiên có thể cứu hắn ra, trái lại, hắn sẽ vĩnh viễn bị nhốt tại trong không gian của ta, trừ phi các người có thể giao ra Thiên đạo chi nhận, bằng không hết thấy không cần bàn đến nữa.”

Hồng Quân đang định nói tiếp, bên cạnh đột nhiên truyền đến một làn gió mát, chỉ thấy Tần Vũ đã đứng bên hắn. Nhìn bộ dáng Tát Hải với vẻ mặt đắc ý, Tần Vũ không nhịn được buột miệng cười khì, chỉ bất quá là một cái không gian bình thường thôi không có bất cứ sinh khí nào a. Tên Tát Hải này đúng là ngông cuồng tự đại như thế, nếu như hắn có thể sáng tạo ra được không gian Huyền hoàng khí và Hồng Mông linh khí, há chẳng phải là mừng rỡ điên cuồng rồi.

Ánh mắt lộ ra cái cười châm biếm, trong lòng lại trầm nghĩ, Huống Thiên Minh mặc dù dung hợp Thiên đạo chi nhận sau đó tu vi tiến triển rất nhanh, nhưng dù sao thời gian quá ngắn, không thể nào hoàn toàn lĩnh hội Thiên đạo chi nhận đến mức mang lại lực lượng to lớn cùng cảnh giới, cho nên mới có thể bị Tát

Hải bắt giữ dễ dàng. Trong lòng nghĩ, Tần Vũ rất nhẹ vươn hữu quyền ra, cứ phảng phất như không có dùng một chút sức nào, không gian trước mặt ngay lập tức bị ông xé toang.

Chín đạo thân ảnh nối tiếp nhau từ trong hư không rơi ra, kim quang chợt lóe, Huống Thiên Minh đã đứng bên cạnh Tần Vũ, mà một bên hắn, lại là tám nàng nữ tử Tu La tộc cực kỳ xinh đẹp, không phải tám nàng thị nữ của Trạc Nghiên kia thì còn ai vào đây?

Tát Hải sắc mặt đại biến, trong mắt chợt lóe vẻ kinh hãi, trong lòng rất là kinh ngạc người trẻ tuổi rất anh tuấn này làm thế nào phá vỡ không gian của mình, cứu chín người giam giữ trong đó ra ngoài.

Chỉ là, hắn dù sao cũng là cường giả hiếm có của Tu La giới, trong lòng tuy là bối rối không thôi, nhưng trên mặt cũng chỉ thoáng lộ vẻ xúc động một cái đã khôi phục lại bình tĩnh, đám người Hàn Sinh ở phía sau ngược lại bị thủ đoạn của Tần Vũ dọa cho giật mình nhảy dựng lên, mọi ánh mắt đầy kinh sợ nhìn Tần Vũ. Đối với không gian kinh khủng của Tát Hải sáng tạo ra, Hàn Sinh cùng đám người Hắc Thiên nhận thức rất sâu sắc, đây chính là tồn tại cường đại nhất trong Tu La giới hiện nay a.

Tám nàng mỹ nữ Tu La tộc thần sắc tiêu tụy, hiển nhiên tại trong không gian của Tát Hải không hề dễ chịu, giờ phút này thoáng chút ngơ ngác, lập tức quỳ gối chắp tay trước mặt Tần Vũ, trên mặt lộ ra lòng biết ơn chân thành, Tần Vũ khoát tay áo, ra dấu bảo mấy người đứng lên, sau đó chuyển ánh mắt lấp lánh nhìn vào mặt Tát Hải:

“Gượng ép thu nạp thiên địa nguyên khí, cũng ngưng tụ thành không gian độc lập, người so với các Tu La nhân và Thiên nhân khác có lẽ ưu tú hơn nhiều, nếu như không phải người lúc khởi đầu đã tu luyện sai phương hướng, sợ rằng lúc này sớm đã thành tựu cảnh giới Chứng không giả, trở thành tồn tại trong Thiên giới xếp sau Thiên đạo! Đáng tiếc! “

Tần Vũ thở dài lắc lắc đầu, không để ý tới Tát Hải sắc mặt biến đổi, thản nhiên nói tiếp:

“Tiếc rằng bản thể nguyên hạch trong đan điền của các người bị hạn chế gắt gao khả năng liên hệ giữa người cùng với các không gian khác, mà ngay cả điểm thông đạo nối tiếp của không gian đó các người đều không thể vượt qua, đây chính là hạn chế bẩm sinh của nguyên hạch đối với các người!”

Tát Hải trầm mặc, trên mặt lóe ra thần sắc trầm tư suy nghĩ, Hàn Sinh một bên lại hết sức bất bình, đứng dậy chỉ vào mặt Tần Vũ quát to:

“Trẻ nhỏ vô tri (không hiểu biết gì), Tát Hải tiền bối chính là người đứng đầu chân chính tại Tu La giới ta, đối với sự thông hiểu Thiên đạo sao một đứa trẻ miệng còn hơi sữa như người có thể hiểu được? Nguyên hạch, chính là căn nguyên Tổ mội tặng cho chúng ta tu luyện, là cơ sở nền móng của tất cả Tu La nhân thậm chí là Thiên nhân tu luyện, cùng với đột phá không gian lại có quan hệ gì đâu? “

Tần Vũ liếc mắt nhìn Hàn Sinh, khinh thường mỉm cười nói:

“Đúng vậy, bởi vì có nguyên hạch, những người các người đây mới sinh ra thì đã có thể có lực lượng cường đại, chỉ cần tu luyện sơ sài, thậm chí không cần tốn công sức cũng có thể tiến vào cảnh giới hai đôi cánh. Nhưng mà, cũng chính bởi vì thế, nguyên hạch tại trong đan điền các người, làm cho tất cả mọi con đường liên lạc cùng ngoại giới của các người hoàn toàn bị ngăn chặn lại, chỉ có thông qua nguyên hạch, các người mới có thể hấp thu chuyển đổi thiên địa nguyên khí, mới có thể sử dụng được lực lượng cường đại. Mà cũng chính vì như thế, mới vô hình trung tạo cho các người thêm một tầng trở ngại không nhìn thấy, khiến cho các người không cách nào đột phá được tình trạng hiện nay, không cách nào lĩnh ngộ được tầng áo nghĩa cao sâu hơn, thật đáng buồn đáng tiếc a! “

Tần Vũ nói hết sức rõ ràng, mọi người cũng nghe rất dễ hiểu, nguyên hạch, mang đến cho người của Tu La tộc cùng Thiên nhân tộc lợi ích thật lớn, nguyên nhân chính vì có nguyên hạch, tất cả bọn họ từ khi vừa sinh ra, việc tu luyện thì không tốn nhiều công sức làm chơi ăn thiệt, nói cách khác trong đan điền mỗi người bẩm sinh đã có sẵn một viên kim đan, giúp cho bọn họ không cần tốn sức chút nào cũng dễ dàng hấp thu thiên địa nguyên khí vào trong thân thể. Người có tư chất tốt hơn một chút càng rất nhanh tiến vào đến cảnh giới năm đôi cánh, trở thành cường giả nhất lưu của các tộc.

Chính cái gọi là *thành sự tại Tiêu Hà bại sự tại Tiêu Hà, có được ắt có mất. Trong đan điền bọn họ bởi vì có tiên thiên nguyên hạch này làm cho bọn họ làm nhiều ăn ít, cho nên chỉ có thể tu luyện công pháp sẵn

có trong tộc, cho dù là vượt trội, cũng chỉ bất quá là trên nền móng này đối với công pháp làm ra một chút thay đổi mà thôi, cái này giống như là độ cao của một con ếch định nhảy về phía trước, thời gian lâu, tự nhiên như vậy mà hình thành thói quen, liền đó tự mình tạo ra cho mình một giới hạn, cực hạn tu luyện.

Đây là một loại hiện tượng giả tạo khiến cho chính bọn họ tự tạo thành gông xiềng cho chính mình, thế cho nên rất nhiều Thiên nhân cùng Tu La nhân sau khi tu luyện đến mức độ nào đó, tu vi liền dừng lại không tiến thêm được nữa.

Và đối với lực lượng phong tỏa không gian đó, thì càng là buồn cười. Tần Vũ cùng Hồng Quân sau khi kết thúc rõ từng chi tiết, rốt cục đưa ra được kết luận, điểm nối tiếp của không gian này với Nhân giới, chỉ sợ ngay cả Đế Thích Thiên cũng có thể đột phá qua được, bởi vì hắn có được Thiên đạo chi nhận.

* “Thành sự tại Tiêu Hà bại sự cũng tại Tiêu Hà”: Điển tích trong Hán Sở tranh hùng, Tiêu Hà đêm trăng theo tìm Hàn Tín cố gắng thuyết phục Hàn Tín ở lại giúp Lưu Bang. Sau khi Hàn Tín giúp Lưu Bang thống nhất sơn hà lại đa nghi không nghĩ đến công lao Hàn Tín và sau khi bị giáng làm Hoài Âm Hầu Hàn Tín bị vợ của Lưu Bang là Lã Hậu cùng Tiêu Hà bày mưu lừa Hàn Tín đến Tràn An, bắt giam trong buồng kín rồi sát hại. Thế mới thật là: “Thành sự tại Tiêu Hà, bại sự cũng tại Tiêu Hà”.

358. Chương 53: Nhân Vi Địa Gia Tỏa (2)

Đương nhiên, không thể phủ nhận, tu vi của Hồng Quân hiện giờ cũng không kém, so với Thiên Tôn còn mạnh hơn một bậc, nhưng so với Đế Thích Thiên, vẫn còn có một khoảng cách, dù sao thời gian tu luyện của hắn, cùng với hiệu quả quyết định của Thiên đạo chi nhận đó, đều khiến cho hắn cùng với Đế Thích Thiên càng thêm chênh lệch.

Đây cũng chính là kết quả cổ lỗ sĩ mà bọn họ khăng khăng giữ lấy a, từ cổ chí kim, tương truyền qua nhiều thời đại, Thủy Quân ấy dùng hết lực lượng toàn thân có thể miễn cưỡng so với Thiên đạo đem Tu La giới cùng Thiên giới này ràng buộc, không ai có thể đột phá được ràng buộc của hắn để tiến vào không gian khác. Đây chính là nguyên nhân, lý do.

Hồng Quân tiếp nhận truyền thừa của Thiên Mông, tự nhiên cũng biết nhân vật Thủy Quân này, cùng truyền thuyết tương truyền đời đời này, cho nên, sau khi cùng Tần Vũ phân tích, hai người thu được một kết luận lạ thường.

Nói cách khác, lực ràng buộc này quả thực cường đại vô cùng, chính ngay cả Hồng Quân cũng cực kỳ gian nan khôn khéo gắng gượng lắm mới vượt qua được sự ràng buộc ấy, từ Nhân giới tới Tu La giới. Nhưng mà, cũng không phải nói rằng lực ràng buộc đó thì không có người nào có thể đột phá được.

Tại trong truyền thừa của Hồng Quân, trí nhớ Thiên Mông lưu lại cũng xác nhận việc này, nói cách khác, lực ràng buộc ấy từ từ suy yếu rồi biến mất. Theo thời gian trôi qua, chủ nhân có cái lực lượng kinh người đó sớm đã chết đi, cổ lực lượng này liền trở thành lực lượng vô danh, tuyệt nhiên không cách nào từ ngoại giới bổ sung vào được. Bởi vì, nó chỉ là lực lượng ký gửi, duy trì sự ổn định và cân bằng giữa Thiên giới và Tu La giới cùng với các giới khác.

Nhưng mà, chỉ có lực ký gửi không có lực lượng bổ sung, cho dù là rất cường đại, cũng chỉ có thể nhất định vào một ngày nào đó trong tương lai sẽ hoàn toàn tiêu tán. Trăm triệu năm trôi qua, lực lượng này đã bị suy yếu đi nhiều lắm, thế cho nên ngay cả Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh đều có thể vượt qua được.

Mà cường giả của Tu La giới và Thiên giới từ trước đến nay vẫn luôn tuân thủ chỉ thị của tổ tiên, lực ràng buộc đó là tuyệt đối không thể động chạm đến, cũng không dám vượt qua nó, đây cũng là lý do vì sao trải qua rất nhiều năm như vậy mà không một ai dám thử nghiệm vượt qua khoảng không gian thông đạo đó, đây chính là mỗi một Thiên nhân và Tu La nhân tự tạo cho chính mình một tinh thần ràng buộc cường đại.

Mà ngay cả tu luyện cũng là như thế! Tần Vũ lộ vẻ tươi cười, nhìn Tát Hải, có lẽ trong không gian này, cũng chỉ có vị cường giả chín cánh này mới xứng đáng để mình xem trọng, không vì cái gì khác, chỉ vì hắn có can đảm phá bỏ quy định cổ xưa, có can đảm khiêu chiến với mình.

Sắc mặt của Tát Hải rất khó nhìn, phi thường khó coi, những cao thủ Tu La tộc tại đây, không có một khuôn mặt nào dễ nhìn, bảy người Hàn Sinh gương mặt càng xấu xí hơn, mở miệng muốn bác lại, cũng không thể

nào chen lời được... Bởi vì Tần Vũ nói những câu rất thực tế, rất có đạo lý, hơn nữa hết lần này tới lần khác đánh trúng vào nhược điểm của bọn họ.

“Tần huynh phi phạm, Tát Hải bội phục!” Trầm mặc hồi lâu, Tát Hải sắc mặt dần dần khôi phục bình tĩnh, trong đôi mắt lộ ra một vẻ hứng thú chân thành nhìn Tần Vũ, nhẹ giọng nói:

“Không ngờ Tát Hải ta truy tìm lý tưởng trăm triệu năm, bị người cười nhạo đủ trăm triệu năm, đến lúc này, lại gặp được tri kỷ như Tần huynh đây, chính gọi là người biết ta, Tần Vũ! Những năm gần đây, ta luôn suy nghĩ, thậm chí vì sao công pháp tổ tông chúng ta lưu lại nhất định cần phải tu luyện chứ? Chẳng lẽ nói công pháp của tổ tông truyền lại thì nhất định là con đường chính xác nhất để truy tìm Thiên đạo sao? Ta không tin!”

Trên mặt Tát Hải lộ ra ánh mắt tự tin, trong mắt lóe ra quang mang sáng rực, lớn tiếng nói:

“Ta không tin công pháp bọn họ lưu lại đây là công pháp duy nhất để truy tìm Thiên đạo, nếu không, những năm gần đây, vì sao chưa từng có người nào có thể thành tựu Thiên đạo chứ? Cho dù các lão tổ tông cũng không có người thành tựu Thiên đạo, cuối cùng vẫn là cùng Thủy Quân cùng nhau diệt vong! Đế Thích Thiên, chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng năng lực của Thiên đạo chi nhận, nắm giữ lực thiên phạt mà thôi! Cho nên, ta từ khoảnh khắc khởi đầu, đã phát thệ phải sáng lập công pháp thuộc về chính mình, bởi vì ta biết, đây là số mệnh của ta, con đường đi của ta!”

Đám người Tần Vũ thật ra chẳng biết bộ phận Thiên đạo chi nhận đó của Đế Thích Thiên có được chính là năng lực nắm giữ lấy lực thiên phạt, lần trước cùng Đế Thích Thiên đại chiến, cũng không thấy hắn đem ra sử dụng. Nghĩ tới đây, Tần Vũ trong lòng chấn động, thì ra Đế Thích Thiên trong lúc cùng mình đánh nhau cũng không có sử dụng toàn lực, lực lượng của Thiên đạo chi nhận, hắn vốn không có thực sự phát huy phát ra.

Nếu như thế, khả năng Đế Thích Thiên bị thương tổn sẽ không quá lớn.

Chẳng lẽ là... trong lòng Tần Vũ cảm thấy hơi có chút phát lạnh, tâm cơ của Đế Thích Thiên thật là đáng sợ, có lẽ ngay từ đầu, hắn đã nghĩ tới không muốn cùng mình phân ra cao thấp, chỉ bất quá là lợi dụng lực lượng của chính mình cùng kết hợp với lực lượng của hắn, chỉ để hủy diệt đại trận hộ thành của Tu La thành kia mà thôi.

Trong đó, khẳng định có suy nghĩ muốn thăm dò bên trong con người của Tần Vũ, dù sao hôm nay hoàn toàn lĩnh ngộ được tự nhiên chi đạo, Tần Vũ gần như tìm ra ngưỡng cửa của Thiên đạo hơn nữa bản thân Tinh thần quyết đã tiếp nối được với dòng xoáy của Lục đạo Luân Hồi, cho dù là Đế Thích Thiên dùng toàn lực ứng phó, muốn thắng được Tần Vũ, e rằng cũng sẽ rất gian nan.

Tần Vũ vừa suy tư về tình cảnh lúc Đế Thích Thiên cùng chính mình chiến đấu, vừa nghe lời nói của Tát Hải, chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

“Mà ta, hôm nay cũng đã sáng tạo ra không gian của mình, tuy rằng trong đó không có bất cứ dấu hiệu tính mạng nào tồn tại, nhưng theo ta nghĩ, chỉ cần ta kiên trì tu luyện không ngừng thêm nữa, sau này nhất định có thể thành tựu Thiên đạo!”

Tâm tình của đám người Hàn Sinh rất phức tạp, Tát Hải, tại trong Tu La giới, sợ rằng đã là cao thủ thâm niên kỳ cựu nhất, trừ phi những cao thủ trước kia đã cùng Thủy Quân đồng quy vu tận một lần nữa sống lại, hoặc là các lão gia hỏa thời đại ấy may mắn còn sót lại đến nay, nếu không, trong Tu La giới hiện nay, cũng khó mà tìm được một người có thể có thâm niên sánh được với Tát Hải a.

Đến tận lúc này, Hàn Sinh cùng đám người Hắc Thiên mới hiểu được nguyên nhân tới nay Tát Hải không hề tu luyện công pháp của Tu La tộc, tình nguyện buông bỏ không tranh giành làm hoàng giả của Tu La tộc, chỉ muốn tự mình sáng lập công pháp, tu luyện công quyết của chính mình. Mặc dù trong đó có một phần do con người Tát Hải tâm cao khí ngạo, nhưng là, vển vẹn chỉ dựa vào ý niệm không phục tùng trong đầu cùng lòng can đảm của hắn dám nghi ngờ tư tưởng của tiên nhân cũng rất xứng đáng để bọn họ kính trọng a. Nói đến đây, lúc này đã không có lý do để tiếp tục chiến đấu nữa, trong lòng Tát Hải đối với Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh thêm ngưỡng mộ vô cùng, nhưng là Tần Vũ nói một hồi cũng bị ông dẫn tới làm tri kỷ, quan trọng hơn chính là, nhân vật có được kiến thức như thế, có thể là người bình thường sao?

Tát Hải ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, khẽ cười nói:

“Tần huynh không phải người của Tu La tộc ta sao? Vậy Tát Hải xin hỏi một câu, Tần huynh đến Tu La giới ta rốt cục là vì cái gì đây? Ta nghĩ rằng huynh đối với chí bảo Thiên đạo chi nhận của Thánh địa Tu La tộc không có dòm ngó nó chứ?”

Tần Vũ gật gật đầu, cười đáp:

“Tát Hải huynh cũng là đoán đúng rồi, Tần mỗ từ Thiên giới vượt qua Thiên Khanh, hao công phí sức khổ cực đi tới Tu La giới, đơn giản chính là vì Tu La tộc chí bảo kia. Lúc trước bị Thiên Mông kiên cường chia làm ba bộ phận một trong số đó đúng là bộ phận Thiên đạo chi nhận, không nói gạt huynh, tu vi của Tần mỗ hôm nay đã đạt tới bình cảnh, lần nữa tiến một bước đó là cánh cửa của Thiên đạo, chỉ là, muốn bước vào cửa Thiên đạo, không chỉ cần yếu phải có cố gắng, mà còn phải gặp kỳ ngộ cùng vận khí!”

“Mà Tần mỗ cũng không thiếu cố gắng, cho nên, mục đích của chuyến đi này chính là Tu La tộc chí bảo ấy, Thiên đạo chi nhận, Tần mỗ cũng muốn từ trong đó nhận được sự dẫn dắt, để tìm được một con đường Thiên đạo thuộc về chính mình a!”

Tát Hải cười hắc hắc, trên mặt lộ ra thần sắc như nhau, cảm xúc nói:

“Thiên đạo huyền ảo như có như không, không giống chúng ta tu luyện, thường ngày tu luyện, tuy rằng muốn tu luyện cảnh giới tâm tình, nhưng dù sao tồn tại cũng là có thể cảm nhận được. Chính là, Thiên đạo đây sao? Đó là dứt khoát nhìn cũng nhìn không tới, sờ cũng sờ không được, càng là sự tồn tại không cách nào cảm nhận được, có thể thông qua Thiên đạo chi nhận kia nghiên cứu lĩnh ngộ một phen, tất nhiên là đối với chúng ta có rất nhiều lợi ích, cho dù không cách nào từ trong đó nhận được sự dẫn dắt, cũng có thể làm cho tu vi của chúng ta tinh tiến thêm một tầng! Chỉ có điều, Tần huynh thân thuộc về Thiên nhân nhất tộc, Tu La tộc ta từ khi Thiên Mông cùng Đế Thích Thiên tách rời ra, thì từ đó cùng Thiên nhân tộc thế không đội trời chung, hôm nay Tần huynh tới đây... Quả thực khiến cho trong lòng Tát Hải ta mâu thuẫn a! Không bằng như vậy, Tần huynh lập tức dẫn thủ hạ rời khỏi Tu La giới, Tát Hải cam đoan các người trên đường an toàn về thẳng đến Thiên giới. Mà Tát Hải nếu như có thể nhận lấy được Thiên đạo chi nhận đó, chắc chắn sẽ mau chóng tới Thiên giới, cùng Tần huynh chung nhau chia sẻ bí mật trong chí bảo đó, như thế nào?”

Tần Vũ cười, rất dứt khoát cự tuyệt nói:

“Hảo ý của Tát Hải huynh Tần mỗ tâm lĩnh a, chỉ là, Tần mỗ đi tới Tu La giới còn có một mục đích khác, đó là tiện thể tìm kiếm mấy vị thân nhân thất lạc, hôm nay đã tìm được một vị rồi, nhưng còn có rất nhiều thân nhân vẫn chưa tìm được, cho nên, Tần mỗ còn muốn dừng lại tại trong Tu La giới một đoạn thời gian, mong rằng được Tát Hải huynh châm chước bao dung hơn nhiều mới phải a!”

Tát Hải mắt hơi nheo lại, một đạo tinh quang chiếu thẳng vào trên mặt Tần Vũ, kim quang trong mắt Tần Vũ lóe ra, ngược lại cũng không yếu thế chút nào nhìn chăm chăm vào Tát Hải, ánh mắt của hai người gặp nhau tại giữa không trung, từng tia lửa xẹt ra, quả là kinh khủng, chỗ tia mắt giao nhau đó, vậy mà ngay cả không gian đều sinh ra chấn động kịch liệt, có thể thấy được cảnh giới tu vi của hai người đã cao thâm đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Tát Hải hừ lạnh một tiếng, không gian chung quanh thân thể Tần Vũ tức thì vỡ tan ra. Từng đạo từng đạo quang mang đen sẫm từ giữa không trung lóe lên, giống như là quái thú lộ ra răng nanh dữ tợn, chỉ muốn đối phó với Tần Vũ như Huống Thiên Minh vừa rồi, đột ngột đem ông giam vào trong không gian của Tát Hải.

Có điều là, Tần Vũ đâu phải là Huống Thiên Minh? Ở kiếp trước Tinh thần quyết tiếp nối với không gian cường hồ, cuối cùng phát triển thành Tần Mông không gian, có thể nói, đối với lĩnh ngộ về không gian, Tần Vũ tại Thiên giới và Tu La giới dám chắc nói đứng thứ hai, tuyệt đối không ai dám nói thứ nhất.

Chẳng qua là, đến hôm nay Tần Vũ cũng không có hiển lộ ra năng lực trên phương diện này, người của Thiên giới và Tu La giới cũng không biết mà thôi. Cũng chính vì thế, Tát Hải mới có thể nghĩ đến dùng không gian của mình để ám toán ông.

Mắt thấy một đạo hắc quang mãnh liệt cực kỳ trong nháy mắt nuốt mất Tần Vũ, trên mặt Tát Hải lộ ra

vẻ tươi cười. Mặc dù tri kỷ Tần Vũ này có thể sánh ngang với hần, nhưng đối với Tát Hải loại cường giả sống trăm triệu năm thời gian này, tri kỷ lại có thể đại biểu cái gì? Cảm ngộ của nhân sinh, Tát Hải sớm đã nhìn thấu cực kỳ thông suốt, nếu như có thể có lợi cho chính mình, cho dù là tri kỷ, cũng không thể làm gì khác hơn là dùng đến sự tàn sát!

Hồng Quân sắc mặt bình tĩnh nhìn vị trí chỗ Tần Vũ đứng, nơi đây lúc này đã là một mảnh hắc quang lượn lờ, ngay cả thần thức của hần cũng không cách nào đột phá trở ngại do công pháp đặc thù của Tát Hải tạo thành, để dò xét đến tình hình của Tần Vũ hiện giờ.

“Ha ha... Huống Thiên Minh, Tần Vũ đã bị ta vây khốn, người rút cuộc giao ra Thiên đạo chỉ nhận cho ta hay không? Nếu như không giao, hắc hắc, người sẽ cùng một kết quả như Tần Vũ vậy. Tin rằng người cũng vừa mới cảm nhận được cái hương vị u ám thê lương trong không gian của ta rồi chứ? Nói cho người biết, đây là không gian do ta sáng tạo ra, ở trong đó, ta là Thiên không cái gì không thể làm được!”

Huống Thiên Minh khịt khịt mũi, cười lạnh một tiếng, châm biếm nói:

“Nếu như nói đến không gian, người quả thật chân chính đúng là học giả sơ đẳng từ đầu đến đuôi, há có thể so sánh cùng Tần bá phụ? Hừ, chỉ bằng cái không gian rách nát mục rữa của người đó muốn đem Tần bá phụ giam lại, ta là người đầu tiên không tin!”

Lãnh Diễm Phi ở một bên gương mặt đẹp giá lạnh, lạnh lùng tán đồng nói:

“Thiên Minh nói không sai, ta cũng không tin Tần bá phụ có thể bị người vây khốn!” Hay a, mới không bao lâu, nàng vậy mà đã theo như Huống Thiên Minh cùng nhau xưng hô Tần Vũ bá phụ a, Hồng Quân nghe được buồn cười, Hì Hì cười ra tiếng, tình cảm của hai người này âm áp tiến triển không khỏi quá nhanh a.

Hần lúc này bật cười không lo lắng gì, nhất thời khiến cho bầu không khí khẩn trương giữa mọi người tiêu tán đi rất nhiều, mà ngay cả hần cũng không lo lắng gì, Huống Thiên Minh bọn họ làm sao phải lo lắng? Tần Vũ vốn đúng là cao thủ dùng không gian, cho dù ông bị Tát Hải vây khốn, cũng chỉ là chuyện phá vỡ trong nháy mắt mà thôi.

Mọi người đang nghĩ ngợi, Tát Hải một bên đang đắc ý cười lớn đã sững sờ đứng lặng tại chỗ, há hốc mồm, giống như gặp quỷ, không thể tưởng tượng được nhìn Tần Vũ nét mặt tươi cười chậm rãi từ trong cái khe không gian của hần đi ra.

359. Chương 54 : Bát Đại Thiên Vương (Thượng)

“ Sao ? Chẳng lẽ đây chính là Tu La thành mà Cha vẫn thường tán dương ? Như thế nào tường thành lại bị hủy diệt ?” Đế Tuyết Phong vẻ mặt kinh ngạc đứng trước đại thành , lúc này có thể thấy phần lớn binh tốt Tu La tộc và dân trong thành đang khẩn trương tự tu bổ lại tổn hại . Chỉ là dường như tường thành đã biến thành bụi phấn , những người này hiện tại không thể nói là tu bổ mà là đang xây dựng lại

Đế Thiên Hồn cũng tò mò nhìn phía trước , xa xa phía Tu La thành một đội hai mươi binh tốt Tu La tộc phân thành từng nhóm hai người mang theo vũ khí rất dễ phòng hướng bên này đi tới

Hai người nhìn nhau , đúng là tình trạng Tu La thành như thế này có chút không thể giải thích được , hiển nhiên là theo như những gì nhìn thấy được nơi này chính là vừa mới trải qua một trận chiến đấu kịch liệt của các siệp cấp cao thủ , nếu không phải Cha lúc trước vẫn tán thưởng hộ thành đại trận sẽ nhất định không bị nghiền thành phần thì hôm nay nhất định sẽ không thể hình dung được loại áp lực lúc trước của Cha

“ Các người là ai ? Thiên nhân ? Hừ ! Thiên nhân đến Tu La giới chúng ta làm gì ?” Tiểu đội trưởng cẩn thận kinh hãi đi tới trước mặt hai người , năm đôi cánh của hần không cách nào tra ra tu vi thật sự của hai người cho nên lúc lên tiếng ngữ khí vô cùng xúc phạm

Đế Tuyết Phong thất tếu :

“ Thiên nhân lại không thể đi tới Tu La giới sao ? Chúng ta tới đây cũng chỉ là cùng Tu La nhân các người trao đổi một chút nguyên thạch mà thôi !”

“ Hừ ! Tu La thành trước nay vẫn nghiên cầm ngoại nhân tiến vào , cho dù các người lui tới hai giới nhưng cũng nên biết quy củ Tu La giới chúng ta chứ ?” tiểu đội trưởng hiển nhiên biết trong hai giới luôn có những người như vậy , đối với câu trả lời của Đế Tuyệt Phong cũng không thể hiện kinh ngạc nhiều . Chỉ bất quá Đế quân chí cao vô thượng của Thiên giới Đế Thích Thiên vừa mới huỷ diệt tường thành cũng như hộ thành đại trận của bọn họ , tiểu đội trưởng này tất nhiên là không thể có thái độ tốt đối với hai người

Chỉ thấy hần cười không ra tiếng , sát khí thập phần nói :

“ Huống chi Đế Thích Thiên của Thiên nhân tộc các người vừa mới huỷ diệt hộ thành đại trận của Tu La thành chúng ta , chẳng lẽ các người còn nghĩ có thể thuận lợi mà tiến vào Tu La thành chúng ta sao ? Bắt bọn họ lại cho ta !”

Vừa nói tay hần liền vung lên , hai mươi binh tốt phía sau cùng hét lớn trong nháy mắt vây quanh hai người

...

Tần Vũ chậm chậm từ trong khe không gian xuất hiện , Tát Hải sắc mặt khó coi chí cực , hần ngàn tính vạn toán cũng không có tính đến Tần Vũ đối với không chế không gian lại có thể hiểu rõ như vậy

Tần Vũ trên mặt mang theo nụ cười nhưng qua ánh mắt có thể thấy được trong con người thâm thúy lúc này không có chút mỉm cười nào , chỉ có sát ý lạnh như băng

Một đạo khí thể vô hình từ trên người hần tản ra tràn ngập tử khí làm cho người ta trong lúc đó liền tâm sinh sợ hãi , chỉ thấy Tần Vũ lẳng lặng ở nơi này , nhàn nhạt nói :

“ Không gian của người hoàn toàn vô dụng với ta !”

Trong mắt Tát Hải hiện lên một ánh mắt không phục , lãnh thanh nói :

“ Hữu dụng hay vô dụng thử qua mới biết được , vừa rồi chỉ là một thử thách nho nhỏ thôi , nếu ngay cả điều đó người cũng không thể thoát tất nhiên không thể có tư cách cùng ta chỉ là người lại có thể dễ dàng phá trừ không gian ta bày ra xem ra ta đã thật sự đã xem nhẹ người rồi !”

Tần Vũ dường như không thèm để ý chỉ cười cười , vẫn bình tĩnh như trước , ngữ khí khiến cho lòng người phát lạnh nói :

“ Được rồi , nếu ta đã ném thử mùi vị không gian của người vậy cũng nên cho người ném thử Hỗn Động tinh thần lực của ta !”

Nói đến đoạn sau , thanh âm hần càng làm cho người ta sợ hãi , chỉ thấy không gian trong phương viên mười dặm dường như là đột nhiên bị giam hãm , trong nháy mắt đột nhiên xảy ra biến hoá thật lớn . Nguyên khí Thiên địa điên cuồng lưu động , nơi này tràn ngập khí tức bất an , ngoại trừ Hỗn Động nguyên khí ngoài ra tất cả linh khí chỗ này đều đã không có cách nào bị người khác hấp thu

Tát Hải chỉ cảm thấy toàn thân chấn động nhất thời tiến vào một không gian không cách nào hình dung , nơi này đều tràn ngập cuồng bạo linh khí nếu tiến vào sâu bên trong càng có cảm giác khiến cho người ta muốn ngưng trệ

Hần cũng không giật mình càng không sợ hãi , dù sau ức ngàn năm không ngừng truy tìm người mạnh khiến tâm trí hần đã được rèn luyện vô cùng kiên định cơ hồ cũng không có ngoại vật nào có thể ảnh hưởng đến tâm trí của hần . Hơn nữa bản thân hần đã là một thân kiêu ngạo , nếu không cũng sẽ không hao phí công pháp tổ bối Tu La giới truyền lại để tự mình sáng tạo ra một công pháp cho riêng mình

Cảm nhận được bốn phía áp bức , Tát Hải sắc mặt nghiêm nghị toàn thân lập vu tại chỗ , cánh tay phải chậm rãi từ từ giơ cao . Một đạo quang mang màu xám từ trên tay hần dần bùng phát , hơn nữa khi quang mang đi tới phía nắm tay thì đột nhiên phát chói mắt hần

“ Tử Vân Vô Cực , Toái ngọc quyền !” Dưới tình huống quang mang đã bùng phát đột nhiên một tiếng quát từ miệng Tát Hải truyền ra , chỉ thấy trên nắm tay của hần quang mang đột nhiên co rút lại trong nháy mắt biến thành một quang quyền

Trong quang quyền kia không ngừng lưu động những đoàn ánh sáng màu xám , trông không sắc sảo nhưng lại rất quỷ dị . Trong nháy mắt không gian bốn phía bị phá vỡ

...

Quang mang hiện lên , Đế Tuyết Phong ánh mắt lộ ra vẻ khinh khỉnh , chỉ bằng vào chừng này quần công mà cũng nghĩ có thể bắt được mình , quả thật là vũ nhục tu vi của hắn . Khí thế vô cùng cường đại từ trên người hắn phóng ra , trong số đám người kia bất quá tu vi cao nhất cũng chỉ có năm đôi cánh , cơ bản đều là binh lính Tu La tộc bốn cánh , lại có thể nào làm khó được Đế Tuyết Phong đã đạt tới cảnh giới bảy cánh thượng cấp ?

Hai mươi binh tốt Tu La tộc kể cả cái tiểu đội trưởng năm cánh đã đặt câu hỏi với Đế Tuyết Phong nét mặt đều lộ ra thần sắc sợ hãi , vũ khí trong tay đều rơi hết xuống đất , chính là không thể có sát ý đối với hai người

Khí thế của Đế Tuyết Phong đưa phương viên năm dặm xung quanh bao phủ , binh tốt Tu La trong thành phải vận khởi toàn bộ lực lượng điên cuồng chống cự lại khí thế như muốn nghiền nát cốt nhục kia . Trong lúc nhất thời tất cả đều bị khí thế của Đế Tuyết Phong đã tiếp cận á hoàng giai làm cho im lặng hẳn

Dường như thật lâu vừa lại như chỉ trong nháy mắt một đạo ánh sáng ngọc từ trên trời xẹt qua trực tiếp bay thẳng đến trước mặt Đế Tuyết Phong , đôi cánh màu tím sau lưng phiến động không ngừng , chính là Tử Dực Thiên vương cảm giác được khí tức của Đế Tuyết Phong nên chạy tới nơi này

“ Tử Dực ? Các người đều tới ?” Đế Thiên Hồn và Đế Tuyết Phong tất nhiên là biết Đế Thích Thiên đã gọi bát đại Thiên vương của Thiên giới đến , vốn dĩ vẫn tưởng bọn họ vẫn đang trên đường đi nhưng không có nghĩ đến những người này lại đã tới trước phụ cận Tu La thành

Tử Dực hành lễ cung kính đối Đế Thiên Hồn đáp :

“ Thuộc hạ tham kiến Đại vương tử , Nhị vương tử , Đế quân đã ở phía trước xin mời hai vị vương tử theo Tử Dực !”

Hai người đồng thời gật đầu , thân ảnh Tử Dực chợt loé nhất thời hoá thành đạo quang ảnh đã xuất hiện ở ngoài bầu trời cách đó mười trượng

Đế Tuyết Phong thu hồi khí thế cũng không định gây khó khăn cho đám binh tốt gác cửa này , dù sao bọn họ tất nhiên là đang hoàn thành nhiệm vụ cho nên mới ngăn cản Đế Tuyết Phong và Đế Thích Thiên tới nơi này . Hơn nữa cùng với tộc nhân Tu La tộc tu vi thấp như vậy so đo chẳng phải là mất hết phong độ sao !

Đang muốn cùng Đế Thiên Hồn bay lên trời thì lại thấy trong mắt hắn hiện lên một đạo sát ý lạnh như băng , một đạo quang mang từ trong tay hắn phát ra ngoại trừ tiểu đội trưởng Tu La tộc vừa rồi mới chết vẫn hai người khó khăn lắm mới có thể gắng gượng ngoài ra hai mươi binh tốt đã bị Đế Thiên Hồn phát ra quang mang trong nháy mắt đánh tan thành khói tan vào trong gió rồi biến mất

Lông mày có chút nhíu lên , Đế Tuyết Phong cũng không có trách Đế Thiên Hồn nhưng cũng bất mãn nói thầm :

“ Giết bọn họ có tác dụng gì ? Tiểu tử gác cửa kia đối với chúng ta không có gì nguy hiểm !”

Đế Thiên Hồn lắc lắc đầu , thân ảnh chợt loé đã xuất hiện bên ngoài mười trượng phía sau Tử Dực

360. Chương 55 : Bát Đại Thiên Vương (Hạ)

Giống như ngàn vạn đoá tiên hoa nở phồng , giống như khắp nơi đều là hoa , ngọc quyền của Tát Hải cũng mang theo một cỗ tử linh mị vị . Vốn không gian đang ngưng trệ dần dần khôi phục lại bình thường , mọi người cũng không thể nhận được năng lượng âm áp từ linh vực của Tần Vũ nữa

Mà Tần Vũ lúc này tất nhiên là không tốt , bên trong đan điền Tinh vân một trận rung chuyển phẳng phất giống như mặt sông đang phẳng lặng bỗng nhiên bị một tảng đá ném xuống vậy

Ánh mắt Hồng Quân lộ ra quang mang màu vàng , sắc mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm phía trước mặt . Quang mang trong tay lúc ẩn lúc hiện , quang mang của Hồng Quân giới khiến cho Huống Thiên Minh một trận phát lạnh không khỏi nghĩ đến nếu Tần bá phụ bại trong tay Tát Hải thì không biết Hồng Quân sẽ

phát điên và làm chuyện gì nữa . Người khác không biết uy lực của Hồng Quân giới nhưng là Huống Thiên Minh cực kì rõ ràng , nhất là khi hai người xuyên qua thông đạo gian nan kia . Huống Thiên Minh rõ ràng hiểu được nếu không phải có uy lực cường đại vô cùng của Hồng Quân giới thì có lẽ hai người thật sự rất có thể sẽ bị áp lực cường đại chí cực huỷ diệt

Chỉ là Tần Vũ có thể bại sao ? Tu vi của Tát Hải rõ ràng là hơn Đế Thích Thiên , hai người đều là tu vi chín cánh thượng giai nhưng là nói về chiến lực chính thức nếu không phải là Đế Thích Thiên dùng Thiên đạo chi nhận sợ rằng cũng khó có thể làm gì được Tử Vân vô cực đại pháp của Tát Hải . Đó là không gian của chính Tát Hải , ở đó hần chính là thần

Cùng với Đế Thích Thiên đánh một trận tuy nói hai người đều không có chính thức sử dụng tuyệt chiêu nhưng là cũng đều tự hiểu ra . Trong lúc hai cường giả chiến đấu đến ngay cả Tu La nữ vương Trắc Nghiên cũng không muốn lui tới , điều này cũng không phải cảnh giới tu vi có thể có tác dụng , chính thức mà nói là thần thông đặc biệt của bọn họ , có thể khiến đối phương chấn động hơn nữa lại có năng lực tạo sát thương thật lớn . Mà cảnh giới chỉ là biểu hiện một phần của lĩnh ngộ mà thôi , muốn chính thức hoá thành thực lực bản thân nhất định phải tốn rất nhiều thời gian

Chính bởi vì cảnh giới đã không thể có tác dụng quyết định cho nên Tần Vũ mới chỉ đạt tám cánh lại có thể cùng Đế Thích Thiên đánh một trận thắng bại khó phân , hai người đều là người chiến thắng nhưng nói về thủ đoạn thì Đế Thích Thiên chính là người có thu hoạch nhiều nhất bởi vì hắn đã thành công huỷ diệt phòng ngự của Tu La thành

Hiện giờ đối mặt với Tát Hải , Tần Vũ có thể thắng sao ? Như thế nào có thể chiến thắng ?

Cảm nhận được uy lực ngọc quyền của Tát Hải , chỉ một quyền nhưng quá ư cường đại thậm chí ngay cả phương viên xung quanh mười dặm đều bị bảo phủ trong quyền thế . Không gian phụ cận đã hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của Tát Hải , Thiên địa nguyên khí điên cuồng ngưng tụ , trong một khoảnh khắc liền đã ngưng tụ thành một quyền ẩn thật lớn

Trong lòng Tần Vũ vô bi vô hỷ sắc mặt bình tĩnh tự nhiên , hai tay tùy ý vuốt quanh người , một cỗ khí thế làm cho người ta phải im lặng và khí tức từ trên người hắn chậm rãi hiện lên . Còn hơn cả khí thế tử vong bạo ngược lúc trước , lúc này Tần Vũ tựa hồ như siêu thoát , hữu tử hữu sinh , lực đạo luân hồi ẩn hiện trên người hắn

Quyền ẩn thật lớn phiêu phù trên đầu mọi người , nếu là nói từ trên chín tầng trời hạ xuống trừng phạt thế nhân thì so với Thiên lôi của người trần cũng giống nhau . Khí thế kinh thiên đã truyền ra xa bên ngoài đến ngay cả phần đông yêu thú ở Thiên Sơn lúc này cũng đều phải bế khí thu liễm lực lượng bản thân , đều trốn ở một nơi an toàn run sợ quan sát lực lượng phía chân trời kia

“ Ha ha , Tần Vũ huynh , sau khi cùng Đế Thích Thiên và Thiên Mông đại chiến Tát Hải ta chưa bao giờ sử dụng qua lực lượng chính thức , hôm nay có diễm phúc đánh với ngươi một trận khiến cho ta không nhịn được rất là phấn khích . Để tỏ lòng tôn trọng với Tần Vũ huynh , hôm nay ra nhất định đem toàn lực ứng phó !” Tát Hải ngửa to mặt lên trời thân thể chậm rãi bay lên , y phục toàn thân bị gió thổi lật phất giống như ma thần sống lại , giờ phút này hần tràn ngập khí thế khiến cho người ta phải nhiếp phục

Tần vũ hơi ngước lên , trong con ngươi thần quang loé lên trong suốt vô cùng lẳng lặng nhìn lên quyền ẩn cực lớn trên bầu trời cùng với khí thế vô cùng của Tát Hải , bình thần nói :

“ Từ khi tiến vào Thiên giới cho đến nay Tần Vũ ta cũng chưa sử dụng lực lượng cường đại của lực đạo luân hồi , cho dù là Đế Thích Thiên ta cũng chưa dùng nếu chưa gặp nguy cấp . Hôm nay ta cùng với ngươi tranh đấu nhưng nếu bị ngươi đánh lên Tần Vũ ta cũng không phải chịu lép vế , lợi dụng giết người người nhất định giết , hy vọng ngươi có thể thoát khỏi sự trừng phạt của lực đạo luân hồi”

Chỉ thấy sau khi Tần Vũ nói , trên bầu trời phía trên quyền ẩn kia vô thanh vô tức xuất hiện một dòng suối màu đen cực lớn . Cả Sa thành cho đến toàn bộ sa mạc trong nháy mắt đều rơi vào trong hắc ám , âm thanh thần bí rít lên lại tựa hồ như không có gì từ dòng suối màu đen tản ra

Hồng Quân ngửa đầu nhìn dòng suối trên bầu trời không nhịn được lệ rơi đầy mặt , Cha , rốt cục cũng đã tới cánh cửa của Thiên đạo , rốt cục cũng có thể bước đầu sử dụng lực lượng của lực đạo luân hồi

Đây là dạng lực lượng gì a , đã không có thể dùng từ ngữ nào để hình dung ra được , Hồng Quân hai tay nắm chặt ánh mắt lộ ra vẻ kích động . Lực lượng lực đạo , mặc dù Tần Vũ hôm nay không có cách nào phát huy lực lượng chính thức nhưng về cơ bản chỉ cần lại lĩnh ngộ nhất định có thể tiến vào bên trong cánh cửa Thiên đạo trở thành người thứ ba có được Thiên đạo chỉ nhận sau Đế Thích Thiên và Huống Thiên Minh

Mà hẳn chính là bởi vì không thuận theo ngoại vật , lĩnh ngộ Thiên đạo nhất cử trở thành một trong ba đệ nhất nhân , điều này có lẽ chính là nguyên nhân hẳn không cần đến chí bảo Tu La giới và Thiên giới

Tất cả vọng đồ của Thiên nhân đều bị Thiên đạo coi rẻ chính bởi vì rất nhiều người muốn dùng Thiên đạo chỉ nhận để lĩnh ngộ Thiên đạo cho nên một cách đi mới tự mình lĩnh ngộ Thiên đạo cũng chính là phần thưởng của Thiên đạo lớn nhất dành cho người tu luyện . Hồng Quân nhìn người thân vận bạch y áo trắng phiêu phiêu , bóng lưng cao lớn phiêu dật xuất trần trong đầu hẳn thoáng hiện ra một câu nói của Thiên Mông trong truyền thừa trí nhớ , một câu duy nhất khiến cho hắn cảnh tỉnh

Cũng chính bởi như thế hẳn mới không chút do dự tặng Thiên đạo chỉ nhận cho Huống Thiên Minh . Nếu tính riêng Thiên đạo , bản thân Huống Thiên Minh từ khi Thiên Mông sinh ra hẳn thì chính là đã chứa một phần ba tinh phách chỉ nhận . Trong nguyên thần của hắn , trong thân thể , toàn bộ đều khi xuất sinh sớm đã xem như hình thành Thiên đạo ẩn kín vững vàng trong người hắn rồi , cũng chỉ có hắn mới có thể lĩnh ngộ được câu nói của Thiên Mông kia

Cả Sa thành đã bị nén xuống gần nửa trượng , tường thành vốn cao ba trượng lúc này cũng thấp đi rất nhiều , một trận kinh hô chói tai vang lên trong óc Huống Thiên Minh . Huống Thiên Minh thở dài liếc mắt thấy bộ mặt tái nhợt của thành chủ Sa thành là Lăng Thanh Vân , trong mắt hiện lên một đạo kinh hãi vùng tay phải về phía trước nguyệt nha hình lãnh nhận xuất hiện phía trên Sa thành . Một cỗ khí tức vô cùng âm áp từ lãnh nhận phả ra nhất thời đè nén lại khí tức uy áp kia , chính là thiên đạo chỉ nhận

Hôm nay Huống Thiên Minh đã được chính Hồng Quân đem tặng kết hợp với phần trên người thì đã có hai khối Thiên đạo chỉ nhận . Mà tổ mộ Tu La chí bảo cũng là mảnh thứ ba mà Thiên Mông phân ra , khối Thiên đạo thứ ba cũng cơ hồ đã nằm trong tay hắn , vấn đề đơn giản chính là chuyện thời gian mà thôi . Có thể nói giờ phút này hẳn lực lượng tuy nói không thể bằng Đế Thích Thiên tuyệt thế cao thủ kia những cũng không kém nhiều lắm , ít nhất cũng hơn Hồng Quân là hẳn đã có một lực lượng to lớn

Lực lượng vô cùng ôn nhu bao bọc dân chúng Sa thành đang sợ hãi , toàn thân Huống Thiên Minh quang mang sán lạn khiến cho Lãnh Diễm Phi bên cạnh gương mặt cũng ánh lên quang mang thần thánh , càng khiến cho ánh mắt người ta không tự chủ được mà hấp dẫn tới khuôn mặt nàng

“ Thiên băng địa liệt chỉ nhật , có kim phát nam tử , nguyệt nha hình lãnh nhận , còn có thánh sử chi tuyền !” Trong Sa thành chẳng biết là ai thấp giọng truyền đến sớm đã truyền vào trong tai mọi người

Theo thanh âm trầm thấp truyền khắp Sa thành mọi người đồng thanh hô cao :

“ Cung nghênh thánh sử !”

Lúc này quyền ấn thật lớn đã hoàn toàn thành hình , linh khí Thiên đại bốn phía sớm đã không còn bóng dáng , chính là bị Tát Hải dùng vô thượng công pháp ngưng tụ lại trong quyền ấn

Mà lúc này Tần Vũ cũng hoàn thành lần đầu tiên dẫn xuất lực đạo luân hồi trông như một dòng suối màu đen kia , chỉ thấy trên quyền ấn dòng suối đã chậm rãi xoay tròn , một cỗ hấp lực thật lớn dần dần xuất hiện , Hỗn độn nguyên khí bốn phía cũng là bị dòng suối hút vào

Hậu quả của hai lực lượng cường đại chí cực tạo thành chính là toàn bộ sa mạc đều bị bóng đêm bao phủ , uy áp cường đạo khiến cho mọi người đều kinh ngạc run sợ quỳ xuống trên mặt đất , trong số đó có cả binh tốt Tu La tộc tại Tử thành cùng với tù nhân

“ Đến đây đi , tiếp một quyền của ta , toái ngọc lưu ngân !” Hào khí tận trời bùng lên , toàn thân Tát Hải rung lên , đã lâu lắm rồi không có xuất lực lượng cường đại như vậy , có thể không cần hạn chế lực lượng của bản thân thì đây chính là điều kiện tuyệt vời nhất a !

Tần Vũ hừ nhẹ một tiếng thấp giọng nói :

“ Lực đạo luân hồi , không bằng gọi ngươi là lực đạo tinh thần đi , nuốt quyền ấn kia cho ta !”

Từ giữa không trung , quyền ấn và dòng suối màu đen đồng thời tản ra quang mang chói mắt , quyền ấn không vì thế mà chịu lùi bước , đứng là trực tiếp thẳng hướng dòng suối màu đen kia tiếng tới

Khí thể kinh thiên , trong hai giới mặt đất đồng thời nhúc nhích , xa xa Đế Thích Thiên chấp tay mà đứng trong mắt hiện lên một đạo chiến ý cuồng nhiệt quát :

“ Hảo ! Không hổ danh là Tắt Hải và Tần Vũ , các người đều là đối thủ mà ta phải tôn trọng !”

Phía sau hần mười mấy đạo thân ảnh đã đứng thẳng cung kính , trong đó tám người chính là bát đại Thiên vương , hai người còn lại là Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn , nghe được Đế Thích Thiên đột nhiên thốt lên như vậy tuy trong lòng mọi người không rõ những cũng không dám hỏi

Mà tại Thiên giới tại một chỗ thâm sâu cùng cốc , một tiếng rống truyền đến :

“ Rốt cục là làm cái gì ? Lại ồn ào như vậy , còn không gọi là phá giấc ngủ sao !”

361. Chương 56 : Đế Thích Thiên Bất Đắc Dĩ (Thượng)

Mà dãy núi lớn này ngoại trừ chỗ Phong Dực thành , ngoài cái hạp cốc này ra không thể có con đường nào khác có thể xuyên qua được ngọn núi này trừ phi có thể đạt tới tu vi của Đế Tuyết Phong mới có thể dùng tự thân siêu cấp lực lượng vượt qua đám yêu thú hoành hành trên núi . Nếu không cho dù là sáu cánh cũng không có thể cam đoan được an toàn cho bản thân

Nơi này là cấm địa của người Thiên giới , là địa phương mà tất cả mọi người đều không muốn bàn tới

Sâu trong núi suối chảy vô số , mặt đất chỗ cao chỗ thấp bất thường , linh khí thì dư thừa chí cực , một đạo thân ảnh từ giữa sườn núi đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung , chỉ thấy người nọ tóc dài rối bởi không thể tả , nếu không phải trên mặt loé lên quang mang của hai con người thì giờ phút này hẳn như là một con dã quỷ khiến cho người ta phải sợ hãi

Thoạt nhìn người này đã cực kì già nua , da mặt nhăn nhúm , đôi lông mày màu xám , xem bộ dáng như là đã ngủ say từ rất lâu

“ Hai cái tên tiểu quỷ , vô sự đánh nhau cái chó má gì khiến lão tử từ trong mỹ mộng tỉnh lại , hừ , chờ ta đi lấy đầu các người ! Oáp ...” Hần há to miệng ngáp một hơi thật dài vỗ miệng tự nhủ :

“ Ngủ bao lâu ? Hình như đã trăm ngàn năm rồi a . còn nhớ kĩ lần trước xuất hiện là bị tên Thiên Mông tiểu tử kia bức bách đáp ứng hẳn chuyện ta không muốn làm , cũng không biết Tu La tộc chí bảo có đúng hay không bị tên tiểu Thiên kia cướp đi rồi , không xong , không xong rồi , mẹ hần !”

Đang nói hần liền ngừng lại , thân ảnh trong nháy mắt biến mất phẳng phất nhu cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua , chỉ nghe thấy một đạo thanh âm từ xa xa bay tới :

“ Lão tử này phải đi Thiên Đế Phong , tiểu Thiên nếu cả gan dám đoạt Thiên đạo chỉ nhận lão tử sẽ lấy đầu hần ...”

Quang mang bắn ra bốn phía giải phóng ra cường đại uy áp bắn tới phía dòng suối màu đen . Thiên địa bốn phía trong nháy mắt xảy ra biến hoá mãnh liệt , cả không gian đồng thời chấn động một hồi , khí thể cường bạo chí cực nhất thời đánh bay Lăng Thanh Vân cùng với Thượng Phổ ra xa . Mà tướng lĩnh cùng binh tốt Tu La tộc còn lại đã sớm lui ra rất xa bên ngoài , nếu không kịp lui về nhất định đã bị nghiền nát , bị khí thể kinh thiên của hai người nghiền nát tại chỗ

Quanh thân Huống Thiên Minh tản ra khí thể cường đại đưa Tôn Ngộ Không cùng với Bạch Y Thần đang huynh huynh ta ta bao phủ lại . Tay còn lại là nắm chặt lấy bàn tay Lãnh Diễm Phi , khí tức nhàn nhạt bao phủ lấy nàng tránh cho người có tu vi yếu nhất như nàng bị lực lượng cường đại của hai người Tần Vũ làm thương tổn

Oanh long ! Trong bầu trời giống như một tiếng cự lôi bính phát , kinh khí quyền chưởng thật lớn cùng với lực đạo tinh thần của Tần Vũ đang gắt gao đối kháng , từng đạo quang mang từ trong hai đạo kinh khí loé ra . Chỉ cần một đạo nhỏ cũng đều có thể để lại trên mặt đất một hố sâu hơn mười trượng , trời đen đất

tối , khắp nơi không có ánh sáng , cả Tu La giới tất cả Tu La nhân đều cảm nhận được lực lượng cường đại tràn ngập trong Thiên địa trong lúc đó làm cho bọn họ phát run kinh ngạc và run sợ

Lúc này bầu trời đã có biến hoá rất lớn , chỉ thấy dòng suối màu đen đột nhiên tốc độ vận chuyển nhanh hẳn , nhất thời hấp thu quyền ẩn kia , chỉ đảo mắt quyền ẩn to lớn vô cùng kia đã rút nhỏ lại còn có một nửa , mà sắc mặt Tất Hải cũng đột nhiên chuyển sang màu trắng , hiển nhiên là thụ thương không nhẹ

Tần Vũ sắc mặt cũng đã sấm tái nhợt , kích phát lực đạo luân hồi trong cơ thể đã hao phí rất nhiều lực lượng , duy trì dòng suối này giữa không trung lại càng khiến hắn khó khăn hơn . Lực lượng toàn thân bị sử dụng không còn , Tinh vân bên trong đan điền đã dần đình chỉ xoay tròn

Mắt thấy quyền ẩn ngày càng nhỏ , Tần Vũ cũng dần dần chống đỡ không được , linh quang trong đầu chợt loé liên nghĩ tới có thể dừng lại phía bên trên đoàn người Đế Thích Thiên đang ở chân núi . Thoáng suy tư , khoẻ miệng Tần Vũ nở ra nụ cười , đã bị Đế Thích Thiên lợi dụng một lần , vậy hắn giúp mình ngăn cản một chút lực lượng của Tất Hải cũng không tính là gì a

Không chút do dự , Tần Vũ nắm bắt cơ hội , chỉ thấy lực đạo luân hồi đột nhiên vận chuyển với tốc độ kinh người , không chung quanh dòng suối nhất thời nứt ra một khe hở màu đen hoàn toàn hấp thu quyền ẩn vào trong

Nơi nào đó tại Thiên Sơn , Đế Thích Thiên vui mừng nhìn hai huynh đệ Đế Tuyết Phong và Đế Thiên Hồn cười to tán thưởng nói :

“ Không hổ là nhi tử của Đế Thích Thiên ta , xem ra trong Tu La giới này các người cũng không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu nhưng là cũng rất có tương lai . Phong nhi nét mặt cũng đã có trải nghiệm ít nhiều , Thiên Hồn cảnh giới cũng đã đề cao hơn rất nhiều , ha ha , ta quyết định quả nhiên là đúng !”

Đế Tuyết Phong có chút ngượng ngùng cười một tiếng cũng không bàn luận mỹ nữ tiêu sái như lúc ở cùng Đế Thiên Hồn . Đế Thiên Hồn hai mắt nhìn chăm chăm trong lòng thầm phục ca ca quả nhiên lợi hại

Bát đại Thiên vương thấy Đế Thích Thiên vui mừng cũng đều tiến lên chúc mừng hai huynh đệ , như là bọn họ đã đạt được rất nhiều thành tích . Mọi người đang vui vẻ chỉ thấy đột nhiên phía chân trời một cái hang màu đen khôn cùng vô tế xuất hiện trước mặt liền chấn động

Toàn thân Đế Thích Thiên đột nhiên bính phát ra khí thể cường đại đưa mọi người vào trong đó , tới đây thì một đạo lực lượng kinh người từ phương xa trong nháy mắt xuất hiện trước mặt làm cho bọn họ một trận kinh sợ hung hăng công kích tại vòng bảo hộ của Đế Thích Thiên

Oanh !

Thanh âm đình tai nhức óc khiến Bát đại Thiên vương thậm chí là Đế Thiên Hồn choáng váng , chỉ có Đế Tuyết Phong là có thể bảo trụ vài phần tỉnh táo , hắn kinh ngạc nhìn Đế Thích Thiên trong nháy mắt sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch , trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ

“ Hảo Tất Hải , cũng như thế khi dễ ta !” Đế Thích Thiên hít một hơi sâu , tiếng hét phần nộ từ trong miệng hắn phát ra , thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ , một thanh âm từ xa lại truyền tới :

“ Quét sạch chỗ này cho ta , gặp phải tiện dân Tu La tộc giết không tha !”

Phốc ... sau khi quyền ẩn trên bầu trời biến mất thì lực đạo luân hồi cũng là đột nhiên biến mất vô ảnh tung , Tất Hải sắc mặt tái nhợt nhìn quyền ẩn chính mình phát ra biến mất thì cực kì khổ muộn , mở miệng phun một ngụm máu tươi ra ngoài

“ Tần Vũ , không thể tưởng được tu vi của người lại cao như vậy , ngay cả ta sắp đột phá mười cánh tu vi hoàng giai cũng bị người đả thương !” Quang mang trên mặt chợt loé , Tất Hải đã ngăn cản thương thế trong cơ thể chậm rãi liếc mắt nhìn Tần Vũ , vừa lại lướt qua bảy người Hàn Sanh bên cạnh bình tĩnh nói :

“ Tất Hải ta không bằng người tất nhiên là không thể nói gì nhưng ta hy vọng Tần Vũ huynh đệ tại Sa Thành không nên sinh thị phi , nơi này dù sao cũng là địa bàn Tu La giới !”

Trong mắt Tất Hải hiện lên một đạo lãnh quang , nhẹ giọng cảnh cáo :

“ Nếu Tần Vũ huynh đệ một khi cố ý gây chuyện tại Sa Thành , Tắt Hải ta cho dù có bại dưới tay người cũng tình nguyện quần công cùng với người cũng không thể để Tu La giới bị phá hư !”

Tần Vũ hờ hững , phát tay nhẹ giọng nói :

“ Chúng ta chỉ là tới đây tìm người , một khi đã tìm thấy liền lập tức rời đi , Tắt Hải huynh không cần lo lắng , nhưng thật ra Đế Thích Thiên đi tới Tu La giới cũng là có chút ý đồ , còn phải cẩn thận với hắn hơn mới phải !”

“ Đa tạ Tần huynh nhắc nhở , ta lần này rời núi cũng là vì đuổi Thiên nhân ra khỏi Tu La giới ...” Nói đến đây Tắt Hải đánh giá Tần Vũ cùng với Cam Vân phía sau , trên mặt lộ ra thần sắc thẹn thùng , hiển nhiên nghĩ tới có thể Tần Vũ hôm nay thân phận cũng chính là một thành viên của Thiên nhân tộc nhưng chính mình lại bại dưới tay của hắn điều này làm trong lòng hắn có chút không cam

Dừng lại một chút Tắt Hải tiếp tục nói :

“ Đương nhiên cũng không phải là đối với người , còn hy vọng Tần huynh gặp Tu La nhân chúng ta thủ hạ lưu tình !”

Tần Vũ mỉm cười gật đầu , sau một hồi đại chiến đối với Tắt Hải trong lòng hắn cũng thầm bộ phục , lần này đánh nhau nếu không phải là hắn đối với không chế không gian có chút tinh tường thoáng có chút lợi thế , nếu như nói Tần Vũ thắng cũng có chút miễn cưỡng . Dù sao trong tình trạng kiệt sức , toàn thân lực lượng đã sử dụng hết giờ phút này còn có thể có nhiều tham vọng sao !

Liếc thật sâu vào mắt Tần Vũ , sớm đã nhìn bọn người phía sau , Tắt Hải hành lễ ôn nhu nói :

“ Đã như vậy , ta ... đi trước !”

Vừa nói vừa cùng Hàn Sanh nhìn nhau sau đó định hướng Thiên Sơn bay đi

Bỗng dưng xa xa một tiếng quát truyền tới , trong thanh âm xen lẫn sự phẫn nộ , không gian bốn phía đều lại cuồng bạo hẳn lên :

“ Tắt Hải lão thất phu đứng lại cho ta ? Vì sao người dùng Tử Vân Vô Cực đại pháp cường đạo lực lượng đánh lên ta ?”

362. Chương 57 : Đế Thích Thiên Bất Đắc Dĩ (hạ)

Nhìn song phương vung kiếm bạt cung, trên mặt Tần Vũ vẫn duy trì vẻ nhàn nhạt, thần nhiên tươi cười tựa như chẳng có việc gì phát sinh, nhưng trong lòng hắn lại âm thầm buồn cười “ Ha ha, Đế Thích Thiên, người chơi xỏ ta một lần, giờ ta cũng chơi xỏ lại người. Nhìn xem bây giờ người thu thập tàn cuộc như thế nào”

Tâm tình của Đế Thích Thiên cũng không thoải mái như Tần Vũ, vốn có thể tọa quan xem hổ đấu, không nghĩ tới thiếu chút nữa cả hai kẻ tâm phúc cùng hai đứa con bảo bối của mình bị vạ lây, như thế nào mà hắn không tức giận cho được?”

Lúc này trên người Đế Thích Thiên lộ ra sát khí vô hình, được bao phủ trong đám mây đen lúc này không còn nhìn thấy thân ảnh Đế Quân Thiên giới mà như sát thần tà ma thời viễn cổ dữ tợn nhìn Hàn Sanh nói “ Người muốn chết ta sẽ thành toàn cho người”. Vừa dứt lời, kim quang lóe lên Phá Nhật Tiễn đã hướng phía Hàn Sanh vọt tới.

Phá Nhật tiễn mang theo hủy diệt hơi thở, thiên địa linh khí hỗn loạn, không gian như động lại khiến cho Hàn Sanh không thể không xuất ra bản lãnh của chính mình. Chỉ thấy chín đôi cánh chim sau lưng hắn toàn bộ mở rộng ra, tuôn ra màu trắng quang mang chói mắt, trong ánh mắt còn có một chút tinh quang. Song thủ Hàn Sanh gấp lại hai tay kết thành những ấn chỉ cổ quái, mãnh liệt hét lớn một tiếng “ Ngưng!” Nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống tới một loại khủng khiếp, tường thành của Sa thành dưới chân cũng kết thành băng tinh, xu thế đang không ngừng lan tràn. Phá Nhật tiễn đang mạnh mẽ bay tới cũng đột nhiên chậm đi nhưng khí thế không những không yếu bớt thậm chí còn mạnh lên, vốn phía sau Phá Nhật tiễn hình thành không gian loạn lưu giờ này xung quanh lại tràn ngập thêm hàn khí. Lúc này cho

dù được Huống Thiên Minh bảo vệ dân cư của Sa thành vẫn thống khổ vạn phần, chỉ có những người đứng ở phía sau Tần Vũ thì không có gì đáng ngại, có vẻ như là những người bình thường đang xem kịch vui.

Lúc này trên mặt Hàn Sanh đã khấn trương hẳn lên, những cánh chim sau lưng kịch liệt run rẩy hiển nhiên hẳn cũng không thoải mái gì. Đang trong lúc cầm cự đột nhiên hẳn thấy trong người xuất hiện sáu đạo lực lượng dũng mãnh đang tiến vào cơ thể, vốn nguyên hạch đang thúc dục toàn bộ tinh lực đối chiến giờ này Hàn khí cũng không ngăn cản được Phá Nhật tiễn, chỉ cách Hàn Sanh không tới một thước.

Đế Thích Thiên khinh miệt cười “ Hừ, Tu La thất sát bất quá cũng chỉ có thế” Lão lập tức lạnh lùng nói “ Phá Nhật Tiễn, phá!” Phá nhật tiễn tuôn ra quang mang chói mắt, như bạo hạch bùng nổ.

Khi kim quang tán đi, Sa thành không còn có diện mạo như lúc ban đầu nữa, tất cả chỉ còn lại cảnh hoang tàn, đất đá lẫn lộn, Hàn Sanh cũng không biết tung tích, tại vị trí đó chỉ còn lại Tát Hải lạnh lùng nhìn Đế Thích Thiên trong không trung.

“ Nếu ngươi đã quyết định, chớ trách ta độc ác” Tát Hải tựa hồ như điên cuồng, nói từng chữ rít qua kẽ răng. Trong mắt hàn quang đã hiện lên, cả người hẳn bây giờ đã được bao vây bởi vụ khí màu tím. Linh khí thiên địa xung quanh điên cuồng tiến vào người Tát Hải, lấy Tát Hải làm trung tâm, giữa màu tím vụ khí như một cái động không đáy xoay tròn hút thiên địa linh khí trong vòng trăm dặm không còn chút gì, trạng thái như chân không vậy. Như vậy nhưng hắc động vẫn không có dấu hiệu dừng lại, vẫn đang còn khuếch trương, không những thế bên rìa hắc động đã có từng tầng không gian thấp hãm.

Giờ phút này Đế Thích Thiên nhìn Tát Hải nổi giận không khỏi hối hận, hối hận chính mình lỗ mãng, chuyện đã tới nước này thì không thể dừng lại được, chỉ còn cách là ngạnh kháng liều mình đánh một trận. Tuy nhiên mặc dù hối hận nhưng với vị trí của Đế Thích Thiên mà khiến cho hẳn phải toàn lực đánh một trận cũng khiến hẳn dị thường hưng phấn.

Xuất ra thiên đạo chi nhận, khí thế vương giả, mang theo hủy diệt khí tức, Thiên Đạo Chi Nhận luật động cao thấp quanh Đế Thích Thiên khiến cho lão giờ này như Thiên thần, bình tĩnh tĩnh táo nhìn Tát Hải ra tay, mà lúc này một kích cực mạnh của Tát Hải cũng được tung ra.

Không giống như giao thủ với Tần Vũ lão dùng quyền ấn, hiện tại là một đạo hắc tuyến đen ngòm từ trong tử vụ bắn ra phảng phất như u linh đến từ địa ngục, tràn ngập khí tức quỷ dị làm cho người ta cảm giác lằng lằng phiêu phù khó tả nhưng lại không ai có thể chối bỏ uy lực của nó.

Tần Vũ vốn vẫn mang trên mặt tươi cười, ánh mắt lộ ra tia mừng rỡ “ Không hổ là kỳ tài của Tu La giới, nghe được những lời của ta dĩ nhiên đã có đột phá, tuy nhiên không lại...” Tần Vũ lắc đầu.

Lúc này Thiên Đạo Chi Nhận của Đế Thích Thiên cũng hướng hắc tuyến quỷ dị ngênh đón.

Một tiếng nổ không thể tưởng tượng được vang lên, hắc tuyến bị Thiên Đạo Chi Nhận bổ ra nhưng vẫn hướng Đế Thích Thiên phóng tới. Sắc mặt Đế Thích Thiên khẽ biến, màu vàng quang mang từ Thiên Đạo Chi Nhận nháy mắt đại thịnh, giờ trông như một viên lưu tinh màu vàng cao thấp luật động trong nháy mắt chia hắc tuyến thành những đạo mờ nhạt, tựa như bông tuyết màu đen phiêu đảng trong không trung.

Hắc tuyến bị nghiền nát nhưng không phải vì thế mà Đế Thích Thiên cảm thấy thoải mái, lão cảnh giác nhìn màu tím vụ khí đang vây quanh Tát Hải, bởi vì lão biết nguy hiểm chính thức còn chưa đến, nếu Tát Hải chỉ có từng đấy năng lực thì năm đó Đế Thích Thiên và Thiên Mông không phải hợp lực mới bức lui được hẳn, những năm qua lão có tiến bộ vậy chẳng lẽ Tát Hải ngồi không? Thứ nhất, đạo hắc tuyến vừa rồi chính là chiêu số mà năm xưa hẳn chưa từng sử dụng, vừa mới giao thủ đã thấy trong đạo hắc tuyến đó ẩn chứa một đạo năng lượng phi thường quỷ dị, mà trước kia lão chưa từng thấy.

Lúc này lấy Tát Hải làm trung tâm, từ giữa màu tím vụ khí truyền ra thanh âm lạnh như băng “ Hắc hắc, để cho ngươi là người đầu tiên chứng kiến Tử Vân Tiêu Hồn mà ta mới lĩnh ngộ đi...ha ha ha”

Chỉ thấy màu tím vụ khí bỗng nhiên liên lạc với những chấm đen trong không trung, những chấm đen này đột nhiên phun ra vô vàn hắc tuyến, những hắc tuyến này nhanh chóng vây chặt lấy Đế Thích Thiên. Đế Thích Thiên sắc mặt đại biến vội vàng mang Thiên Đạo Chi Nhận phát huy tối đa, cả người giống như mặt trời sáng lóa lên màu vàng. Hương Thư, Uyển Hội, Viên Thủ lướt qua hắc quang lập tức vị đánh văng sang

một bên, màu tím vụ khí vẫn cuộn cuộn không ngừng hướng hắc tuyến cung cấp lực lượng, tầng tầng lớp lớp hướng Đế Thích Thiên ép tới.

Dần dần màu tím vụ khí tiêu tán, lộ ra Tái Hải với sắc mặt tái nhợt. Mọi người có thể thấy lúc này hắn tiêu tụy như thế nào, đầu còn hình ảnh tiêu sái oai phong như vừa rồi, giờ này trông hắn như một lão già đã gần tới cuối đời. Lúc này Đế Thích Thiên bị hắc tuyến bao vây giống như một con tằm bị bao bọc bởi kén, một đoàn màu đen trôi nổi trong không trung, không biết tình hình như thế nào.

Tát Hải uể oải nhìn Đế Thích Thiên, lại nhìn Tần Vũ một chút thấp giọng nói “Phong cầu này cũng khiến ta hao phí gần một nửa tu vi, tuy nhiên hắn cũng không thoải mái gì ha ha h...khục khục” Lúc này Tần Vũ đã đi tới, vẫn vẻ mặt nhàn nhạt, thản nhiên như vậy khiến người ta không biết được hắn đang nghĩ gì. “Chúc mừng Tát Hải huynh đã có đột phá, chiêu này không thể so với nửa tu vi của huynh yếu hơn chứ?” Tát Hải kinh dị nhìn Tần Vũ, một hồi sau mới nói “ Kiến Thức của Tần Vũ làm cho ta thật bội phục, có được một người tri kỷ như người thật là đại hạnh, nhưng cũng cho ta cảm thấy bất an nha” Ánh mắt của Tần Vũ thâm thúy nhìn Tát Hải lạnh nhạt cười nói “ Tát Hải huynh lo lắng nhiều quá, ta không có ác ý, ta tới nơi này chỉ muốn tìm một số thân nhân bằng hữu, ta không thuộc về nơi này, ta cũng có nơi để về chứ” Nói xong Tần Vũ ngẩng đầu nhìn phương xa, nơi đó hắn có một thế giới, một nơi mà hắn thuộc về đó.

Tát Hải không hiểu nhìn Tần Vũ, nhất thời cũng không biết nói gì.

Lúc này một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khiến HỒNG Quân, Huống Thiên Minh và nhóm người hướng về phía Đế Thích Thiên nhìn lại. Vốn chiếc kén lớn màu đen đang bao vây chặt lấy Đế Thích Thiên rồi cuộc một cũng có một chút kim quang xuyên thấu từ bên trong ra, kim quang càng ngày càng dày đặc rồi cuộc hắc tuyến tạo bên chiếc kén lớn cũng vỡ vụn ra, một luồng ánh sáng chói lòa hình thành phiêu phù tại không trung. Từ kim quang tràn ngập mang theo dư chấn tạo thành một hố sâu phương viên hơn ngàn dặm.

Theo kim quang dần tán đi lộ ra Đế Thích Thiên đang cực kỳ chật vật, tóc tai lảng loạn, miệng thở hổn hển, khoe miệng cũng tràn ra máu tươi khiến trước vật áo cũng bị nhiễm hồng.. Hơn nữa chín đôi cánh chim rất bất mắt hiện giờ có tới ba đôi bị cắt cụt ngắn.

Đế Thích Thiên ngẩng đầu hung ác nhìn về phía Tát Hải lau máu ở khoe miệng, nanh ác cười “ Ha ha, người bức ta tự bạo ba đôi cánh chim, người cũng không có gì tốt à nha, nhìn bộ dáng của người làm sao có thể đấu với Thiên Đạo Chi Nhận của ta? Ha ha, để lại mạng của người đi”

Tát Hải nhìn khuôn mặt kinh khủng của Đế Thích Thiên cắn răng, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, nhất thời mái tóc dài sau lưng không gió cũng động lên, một cỗ khí thế kinh người bộc phát lên, Tần Vũ kinh hãi nói “ Tát Hải huynh, người đã xác định chưa?” Tát Hải lạnh lùng trả lời “ Tình huống đã như vậy, ta có cơ hội để lựa chọn không?” Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, phát tay đem đồng bọn đưa tất cả vào Hỗn Độn tinh thần lĩnh vực, Hồng Quân thấy tình hình không ổn cũng tế xuất ra Hồng Quân giới.

Lúc này Đế Thích Thiên đã dung nhập Thiên Đạo Chi Nhận vào trong cơ thể, một mảnh mây đen pha chút kim quang đã hình thành trên đỉnh đầu, một cỗ uy áp hủy diệt thiên địa được phóng thích ra. Mà Tát Hải lúc này hai mắt đã đỏ ngầu.

Đứng trong vụ khí màu tím, Tát Hải phảng phất như ác sát ma thần . Hai đạo lực lượng chí cực va chạm nhau khiến Hỗn Độn Tinh thần lĩnh vực của Tần vũ cũng rung động, một tầng khí huyết bốc lên.

“ Hỗn Thiên Nguyên Đế Trảm”

“ Huyết ma thị hồn”

Hai tiếng quát lớn vang lên, thiên địa xuất hiện xuất hiện vô số không gian tháp hãm, mấy trăm đạo lôi điện to lớn tùy ý du dương trong không gian hỗn loạn.

363. Chương 58 : Hoá Ma

Mà Tát Hải trước mặt Đế Thích Thiên giờ phút này toàn thân cũng bị uyết sắc vụ khí bao vây cơ hồ cũng toả sáng . Tát Hải đột nhiên quay đầu về phía bọn người Tần Vũ đôi mắt đỏ quạch dữ tợn kinh khủng

giống như hung thần tứ địa ngục đến !

Hốt nhiên bảy cái bính phóng tới bên cạnh Tần Vũ . Tần Vũ và mọi người liên kinh hãi nhưng nhìn kĩ lại chính là bảy người Hàn Sanh đang trong trạng thái hôn mê

Tức thì một thanh âm vang lên trong tai Huống Thiên Minh :

“Tiểu oa , nếu ngươi đã dung hợp Thiên đạo chi nhận của Thiên Mông vậy ngươi chính là đế quân của Tu La giới , đây cũng là số mệnh và cũng là trách nhiệm của ngươi . Nhớ kĩ nhất định phải bảo vệ con dân Tu La giới cho thật tốt ! Ai , không có nghĩ tới ta tự cho mình là khoáng thể anh tào chính là vẫn không có bằng Thiên Mông lão quỷ a ! Ha ha , có lẽ tại một nơi khác còn có thể có cơ hội cùng hắc đầu một lần . Ha ha !”

Huống Thiên Minh mê mang nhìn Tát Hải khi cảm nhận được những câu nói tràn ngập thâm lương và không cam lòng kia

“ Huyết ma thị hồn !” thanh âm thâm lương từ trong miệng Tát Hải vang lên ! Huyết quang vây quanh Tát Hải đại tịnh , từ một góc trời xuất hiện những đám mây màu đỏ từ từ hướng phía dưới đè xuống , uy áp trực tiếp lên nguyệt nha loan đao của Đế Thích Thiên . Từng đạo lôi điện hỗn loạn trong Thiên địa tùy ý loé lên !

Cảnh tượng Thiên đại này phảng phất như hết thủy đã đến ngày tận thế

“ Huyết ma , huyết ma ?” Huống Thiên Minh thấp giọng than , phảng phất tận sâu trong tiềm thức của hắn có điều gì đó đang được cất trữ . Nhưng bởi vì bị cất giữ quá sâu nên hết thủy vẫn còn quá mờ mịt lung

Nguyệt nha loan đao do Đế Thích Thiên hoá ra trên bầu trời mang theo khí tức cực mạnh trực tiếp bổ tới hướng Tát Hải , nhìn có vẻ rất chậm nhưng dọc theo đường đạo không gian như là bị rạn nứt hoá thành hư vô , có thể thấy được uy lực của nó !

Tần Vũ bình tĩnh quan sát hết thủy mọi việc trong lòng thầm than :

“ Hảo ba đạo , đây là thực lực chân chính là Đế Thích Thiên sao ? Sợ rằng tu vi đường không giả kiếp trước của ta muốn thương tổn hắn mà toàn vẹn trở ra cũng không dễ dàng . Nhưng bây giờ hắn thi triển thế này cho dù là chiến thắng sợ rằng cũng thương tổn lớn đến thân thể . Còn Tát Hải tại sao lại sinh ra quỷ dị như vậy , hiện tại hắn hình như đang mượn ngoại lực nào đó , một loại lực lượng không thuộc về không gian này , quá mức hung tàn !

Bạo ngược , tính cản trở rất mạnh , hắn có thể không chế ?

Nhìn thấy Hồng Quân bên cạnh hai mắt cũng tràn ngập suy nghĩ không khỏi thở dài nói :

“ Đã trải qua ức ngàn năm tu hành tâm tính lại như thế khó trách trong Thiên giới các nhân vật đỉnh cao lại quá ít như vậy , đúng là tham vọng theo đuổi lực lượng đã che mắt bọn họ rồi a !”

Hồng Quân nhìn đôi mắt Tần Vũ trong tâm thầm cười mà Ngô Không cùng Mục Thiên còn lại phía sau chính là đang mê mê , chỉ có Huống Thiên Minh đứng tại chỗ không biết cúi đầu nghĩ cái gì phảng phất như mọi chuyện hết thủy không quan hệ đến hắn

Lúc này nguyệt nha loan đao do Đế Thích Thiên biến thành đã bổ tới trước mặt của Tát Hải nhưng Tát Hải vẫn không có phản ứng gì chỉ là khí tức bạo ngược càng thêm nặng nề . Khách sát một tiếng , một đạo chớp đỏ đánh lên mặt trên của loan đao khiến nó không khỏi run lên phát ra tiếng kêu to ! Hốt nhiên quang mang loan đao đại tịnh , không gian bị Đế Thích Thiên nghiền nát vây lấy Tát Hải tại trung tâm hình thành một cái hấp động hút cả huyết vân ngập trời

Mà Tát Hải đang bị bao vây bên trong huyết quang vẫn nhắm mắt , những mảng huyết vân đang vây quanh Đế Thích Thiên cùng Tát Hải cùng với mấy trăm đạo xích lôi đồng thời bổ tới Tát Hải !

“ Diệt thế ma kiếp !” một thanh âm thô khoáng vang lên

Tần Vũ giờ phút này hai mắt tinh quang loè loè nhưng thanh âm cũng không phải từ hắn phát ra , từ nơi thanh âm phát ra nhìn lại chỉ thấy một lão đầu đột ngột xuất hiện giữa không trung . Chưa nói đến lão

nhân này là người như thế nào , đan đan có thể dưới tình huống này xuất hiện mà Tần Vũ không cách nào phát hiện cũng đủ biết hần bất phàm !

“ Súc sinh ! lại sử dụng công pháp thiên địa bất dung , cứ xem như lão tử không tồn tại ?” chỉ thấy lão nhân kia hai tay giơ lên kết thành một ấn cổ quái chậm rãi dung hợp vào giữa huyết vân nhất thời hào quang sáng chói loé lên . Một quang điểm màu vàng từ phía trung tâm huyết vân bắn ra , đúng là Đế Thích Thiên

Khi Đế Thích Thiên rơi xuống mặt đất thì đã lâm vào trạng thái hôn mê mà lão nhân kia lại lắc lắc đầu chuyển hướng nhìn về phía Tát Hải . Lúc này huyết vân đã bao kiến toàn bộ thân thể Tát Hải , độ dày của màn huyết vị này quá dị thường giống như một khối nhục cầu lơ lửng làm cho người ta có cảm giác trong lòng không thoải mái , đồng thời tại đó tản ra khí tức bạo ngược kinh khủng

Lão nhân nhíu mày nhìn Tát Hải thấp giọng nói :

“ Không nghĩ tới ma đầu trong lời tiên đoán đã xuất hiện , nhưng là một đường sanh là tại nơi nào đây ?”

Trầm ngâm một lát lập tức hai mắt lão nhân tròn tròn sớm đã không lơ là chút nào , hai tay vung lên trong không gian xuất hiện từng đạo hồ tuyến xinh đẹp cứ như vậy hài hoà không có qui luật phẳng phát như từng đạo hồ tuyến này là đã tồn tại từ trước

Tần Vũ thấy vậy liền ngây người nhưng lại cảm thấy như hiểu ra cái gì đó , mặc dù cảm giác đó là cái gì thì không thể nói rõ

Lão nhân kia đảo mắt đã tại không trung từ những đạo hồ tuyến hoa xuất một đồ án kì diệu khiến người nhìn cảm thấy một sự im lặng dị thường . Đồ án này trong nháy mắt bể tan biến thành những điểm sáng trông như những vì sao hướng về huyết vân kia

Đây cũng là một cảm giác thật kì diệu , ngay cả Tần Vũ thấy được đồ án sau đó cũng nhắm mắt lại , vẻ mặt an tường như là phi thường hưởng thụ . Nhưng là trong lúc này lại truyền đến một thanh âm bất hoà , giống như là tiếng dã thú tru lên , nghe rất thê lương lại như là cực kì phẫn nộ

Tần Vũ cùng mọi người phía sau đột nhiên bừng tỉnh kinh ngạc nhìn về phía nơi nào đó . Lúc này thống khổ nhất sợ rằng chính là Hồng Quân , bởi vì Tần Vũ ở tại chỗ hưởng thụ mà đặt toàn bộ lực lượng bảo vệ mọi người lên trên Hồng Quân giới , lực lượng của huyết vân tán vọng tại cũng rất kinh khủng . Kỳ thật nếu Huống Thiên Minh dùng Thiên đạo chi nhận cũng có thể trợ giúp một ít lực nhưng không biết tại sao giờ phút này hần lại đang ngây ngốc tại chỗ không biết suy nghĩ cái gì . Hồng Quân bảo vệ mọi người thấy Tần Vũ phẳng phát như đang ngủ về mặt rất hưởng thụ , Huống Thiên Minh thì đứng yên , những người khác thì phần lớn đang đứng quan sát . Về phần Tôn Ngộ Không hai mắt toả sáng nhìn lên bầu trời , thiết bồng trong tay bị hần nắm chặt nhìn về mặt rất là hưng phấn , nếu không phải là hần hiểu được không cách nào kháng cự lại áp lực của huyết vân kia thì dám chắc đã tùy tiện lao ra đấu một phen rồi !

Đột nhiên trong huyết vân truyền đến thanh âm vô lực của Tát Hải :

“ Tiền bối , là người sao ? Ta cảm giác được khí tức của người , vân xin người hãy giết ta , giết ta đi ! Ta không muốn vậy ! ta không muốn” sau đó chỉ có thể nghe thấy tiếng nói mơ hồ giống đứa nhỏ trước mặt cha mẹ

“Ai , sớm biết có ngày hôm nay thì lúc đầu cần gì như vậy ? Người biết sai rồi nhưng là ai có thể giúp người đây ? Người nghĩ rằng ta không muốn giết người ?” lão nhân bất đắc dĩ lắc đầu

“ Chính là người không phải không biết lời tiên đoán , ma đầu này một khi xuất hiện thì ai có thể ngăn cản ? Một đường sinh cơ , một đường sinh cơ lại ở nơi nào đây ?” lão nhân ngửa mặt nhìn huyết vân trên đầu

“ Nhưng trước khi một đường sinh cơ xuất hiện nói như thế nào ta cũng không thể mặc kệ mà ngồi nhìn được !” lão nhân hai mắt tinh quang loé lên trên trán xuất hiện một ấn kí chậm rãi phóng lớn giữa không trung

“ Điều ta có thể làm cũng chỉ có thế !” lão nhân nói xong phóng ấn ký vào trong huyết vân

Sau khi ấn kí đánh vào một trận xích vân (mây đỏ) bốc lên trận trận phiên động làm cho người ta không khỏi tê dại . Từng đạo hào quang màu trắng phát ra tại mặt ngoài xích vân hình thành một vầng sáng hình bạc

“ Một trăm năm , nhiều nhất là một trăm năm ” lão nhân nhìn về phía bầu trời hư vô:

“ Thiên Mông tiểu oa nhi , nếu ngươi có thể thành công trở về có lẽ có thể hoá giải trường hạo kiếp này rất đơn giản . Ai ! cho dù bây giờ lão già này có toàn lực thi triển cũng bất quá chỉ có thể vây khốn ma đầu này một trăm năm mà thôi ! Lão quỷ này cũng rồi ta mà đi , bây giờ ai có thể giúp ta đây ? Vậy đường sinh cơ trong lời tiên đoán rốt cục là ở nơi nào đây ? ” lão nhân thấp giọng than , thanh âm thê lương càng khiến cho người nghe cũng cảm thấy chua xót

Lúc này sau lưng lão nhân đột nhiên vang lên một thanh âm :

“ Huyền lão lúc này cũng đa sầu đa cảm a , không giống với tính cách của ngươi a . Yên tâm , một trăm năm là đủ rồi ”

364. Chương 59 : Lời Tiên Đoán (Toàn)

“ Ngươi là ? ” lão nhân lập tức hai mắt tròn tròn “ Ngươi dĩ nhiên đã dung hợp Thiên đạo chi nhận của Thiên Mông oa oa ? Nói như vậy ngươi cũng là truyền nhân của Thiên Mông ? Hắc , hắc thế nào rồi ? ”

Người nọ đúng là Huống Thiên Minh , vừa rồi mọi người hốt nhiên đã xem như hắn không tồn tại thì hắn lại ngẩng đầu ánh mắt lộ rõ quang hoa màu vàng mỉm cười đi tới phía sau lão nhân

“ Huyền lão , ngươi còn đang nghi ngờ về lời tiên đoán ? A a , thấy ngươi nghiêm chỉnh như vậy thật không dễ dàng a ! ” Huống Thiên Minh cũng không trả lời lão nhân vẫn như trước cười ha hả

“ Ngày trời đất rách ra , có kim phát nam tử , người có nguyệt nha hình lãnh đao chính là thánh sử chi tuyển ! Biển máu bốc lên , tà ma hiện thế , chỉ có một đường sinh cơ ! ” lão nhân thấp giọng niệm lời tiên đoán được lưu truyền đã lâu nhìn về phía Huống Thiên Minh nghiêm túc nói :

“ Lời tiên đoán của Thuỷ quân lưu lại nào có thể quên ? Xem ra ngươi chính là thánh sử mà Thuỷ quân đã nói , vậy một đường sinh cơ là ở nơi nào ngươi đã biết ? ”

“ Hôm nay Huyền lão phong ấn ma đầu một trăm năm , thời gian như vậy là đủ rồi . Sau đó sẽ giải thích với ngài , trước tiên giới thiệu với ngài một vài người . Mời bên này ! ” dứt lời liền dẫn lão nhân đi tới trước mặt Tần Vũ

Tần Vũ thấy lão nhân kia đi đến vội vàng khiêm tốn nói :

“ Tiền bối ! ”

Lão nhân thấy Tần Vũ không nhận được gật đầu :

“ Tiểu tử , tu vi thật là đặc biệt a ! ” sau đó lại nhìn mọi người phía sau Tần Vũ hai mắt liền toả sáng cười nói :

“ Oa oa này tạo hoá rất tốt a , lại có kì ngộ như vậy ! ”

Lúc này Huống Thiên Minh vội vàng đối Tần Vũ và mọi người giới thiệu :

“ Vị lão nhân gia chính là một trong tứ đại hộ pháp giới vương dưới quyền Thuỷ quân trước đây đỉnh đỉnh đại danh Huyền Vũ ! ”

“ Tứ đại hộ pháp vương ? ” mọi người cũng ngạc nhiên nhìn về phía lão nhân

“ Ai ! Chuyện cũ không nên nhắc lại , ta bây giờ bất quá cũng xem như là một lão già bất tử mà thôi ! ” lão nhân thấp giọng nói

“ Huyền lão đừng quá khiêm nhường , năm đó tứ đại hộ pháp vương hô mưa gọi gió được tử dân Thiên giới gọi là hộ vệ gia thần nghe lệnh của một nhân vật thiên tài , ngăn ngừa thời gian trăm ngàn năm liền trở thành Thiên giới đệ nhất nhân , chính là Thuỷ quân ” Huống Thiên Minh hướng mọi người giải thích

“ Khi đó Thiên giới một mảng yên bình cho đến khi ác ma dị giới xuất hiện hoàn toàn phá huỷ sự yên bình đó , Huyết ma ! ” lão nhân và Huống Thiên Minh cùng nhìn về phía đoàn huyết vân trên bầu trời nói

Lão nhân lại nói tiếp :

“ Khi đó Thiên giới giống như một luyện ngục , Thuỷ quân cùng chúng ta hợp lực tiêu diệt Huyết ma , mà cũng vì vậy là ba lão giả kia cũng ra đi . Có thể Huyết ma trước khi chết lưu lại oán chú , nếu có người nguyện ý phụng hiến linh hồn của chính mình có thể đạt được toàn bộ lực lượng của Huyết ma ! Lúc ấy Thuỷ quân trọng thương đã dùng toàn bộ lực lượng phong ấn hắc tại Thiên giới lập nên Thiên trì của Thiên nhân cùng với cổ thụ Tu La giới bây giờ . Ai , làm xong chuyện đó một đời thiên tài cũng liền hoá thân vào Thiên địa ... đến lúc lâm chung thì chỉ để lại lời tiên đoán như vậy !”

Trầm mặc , mọi người cùng lâm vào trầm mặc

Đột nhiên Huyền lão kêu lên :

“ Oa nhi ngươi , nói điều này cũng vô dụng , ngươi nói thời gian trăm năm là đủ vậy nên làm thế nào a ?”

Huống Thiên Minh ngượng ngùng cười :

“ Kỳ thật ta cũng không biết , trong kí ức cha ta lưu lại chỉ nói chờ khi ta dung hợp toàn bộ Thiên đạo chi nhận của người sẽ có biện pháp . Tu La chỉ bảo đến lúc trưởng thành còn không đến một trăm năm nữa cho nên ta mới nói là đủ rồi”

Huống Thiên Minh còn nói :

“ Bây giờ chủ yếu là nên giúp bọn hắc ra sao ?” nói xong hắc chỉ về phía bọn người Đế Thích Thiên và Hàn Sanh đang nằm trên mặt đất “bọn họ sẽ van xin ta , ngài , Tần bá phụ nữa !”

Tần Vũ cười cũng không đáp lại lập tức dùng thần thức tra xét thấy Hàn Sanh chỉ là bị một cổ ngoại lực làm chấn động nên lâm vào trạng thái hôn mê , không đáng lo ngại . Nhưng còn Đế Thích Thiên thật ra tình hình không khả quan lắm , kinh mạch toàn thân đứt đoạn , nguyên hạch vỡ vụn . Nếu không phải Thiên đạo chi nhận bảo vệ nguyên thần sợ rằng đã sớm bị hồi phi yên diệt

Tần Vũ sắc mặt nghiêm trọng suy nghĩ trong chốc lát tiện tay đưa một đạo sinh mạng nguyên lực tiến vào trong thân thể Đế Thích Thiên cố gắng chữa trị kinh mạch bị tổn hại . Nhưng đạo sinh mạng nguyên lực này lập tức bị một lực lượng cổ quái bức ra , Tần Vũ nhíu mày quay đầu lại nhìn Huyền lão cùng Huống Thiên Minh nói :

“ Xem ra còn phải phiền Huyền lão cùng Thiên Minh hỗ trợ rồi !”

Huyền lão cùng Huống Thiên Minh không khỏi nghi hoặc nhìn Tần Vũ

Tần Vũ giải thích :

“ Tình hình hiện tại của hắc mọi người hắc cũng biết , chỉ là Thiên đạo chi nhận duy trì nguyên thần bất diệt , cũng bài xích lực lượng của ta . Ta thấy Huyền lão vừa rồi thi triển công pháp giam cầm nguyên thần rất công hiệu cho nên muốn Huyền lão mạnh mẽ rút một lượng nguyên thần của hắc ra khỏi cơ thể , Thiên đạo chi nhận liền thành vật vô chủ . Lúc này Thiên Minh dùng Thiên đạo chi nhận của người làm vật dẫn , ta sẽ chữa trị thân thể cho hắc , sau khi chữa trị Huyền lão lại đưa nguyên thần phục vị (trở lại chỗ cũ) . Khi đó Đế Thích Thiên có thể tự thu hồi Thiên đạo chi nhận rồi”

Nghe xong Tần Vũ giải thích mọi người mới hiểu ra . Huống Thiên Minh nói :

“ Đối với thực lực của ta sợ rằng không giam cầm được lâu lắm , hy vọng Tần bá phụ có thể nhanh chóng hoàn thành”

Tần Vũ gật đầu thần sắc ngưng trọng nhìn Huyền lão rút nguyên thần của Đế Thích Thiên ra . Nói đến rất đơn giản , từng đạo ấn kí huyền ảo đánh ra , lão nhân mồ hôi chảy như nước rót cục cũng thành công rút nguyên thần ra giam cầm

Ông kêu to một tiếng , Thiên đạo chi nhận của Đế Thích Thiên rời khỏi cơ thể liền định bay về hướng không trung . Huống Thiên Minh vội vàng chém ra Thiên đạo chi nhận hướng ứng phảng phất hai bả Thiên đạo chi nhận không ngừng tiến sát vào nhau , như có ý muốn dung hợp

Tần Vũ quát to :

“ Thiên Minh , ngăn cản nó dung hợp . Sẽ có lỗi kiếp !”

Thiên Minh kinh hãi phóng lực lượng Thiên đạo chi nhận giam cầm Thiên đạo chi nhận của Đế Thích Thiên cách đó không xa . Huống Thiên Minh thân thể rung động hưởng Tần Vũ nói :

“ Tần bá phụ xin nhanh lên , ta không trụ được bao lâu nữa !”

Một khối lượng lớn Thiên địa linh khí trong trời đất vây quanh Tần Vũ cùng Đế Thích Thiên . Tần Vũ hai mắt khê động nhẹ giọng quát :

“ Kiền Khôn trận !” Kiền khôn trận pháp trong nháy mắt được lập nên , thân thể Đế Thích Thiên bị vây trong trận . Từng đạo sinh mệnh nguyên lực từ lục đạo luân hồi trong đan điền Tần Vũ chậm rãi phát ra tất cả đều dung nhập vào trong người Đế Thích Thiên

Được sinh mệnh nguyên lực tư dưỡng , kinh mạch Đế Thích Thiên bị phá hư nhanh chóng lành lại . Lúc này Tần Vũ lại nghĩ đến có nên cải tạo lại Đế Thích Thiên giống như Ngộ Không ? Nghĩ thế liền lấy ra nguyên hạch trong cơ thể Đế Thích Thiên đã bị vỡ vụn , thay vào đó chính là một viên châu màu xanh biếc tràn đầy sinh cơ . Lúc đặt viên châu này vào cơ thể Đế Thích Thiên thì Huyền lão đã trợn mắt há mồm một lúc lâu mới nói được một câu :

“ Đế Thích Thiên oa nhi này thật có phúc khí lớn a !”

Nhìn bộ dạng của hắn dường như hận không được chính bản thân mình bị thương , lúc đó Tần Vũ cũng đồng dạng cho mình chỗ tốt một phen

Tần Vũ thấy thân thể Đế Thích Thiên đã được chữa trị phần lớn liền hô :

“ Huyền lão , mau đem nguyên thần của Đế Thích Thiên phục vị . Huyền lão , huyền lão , ngươi làm gì vậy ?” vài tiếng hô to với đưa lão nhân huyền lão kia từ trong ảo mộng hoán tỉnh , vội vàng không chể nguyên thần của Đế Thích Thiên trở về cơ thể

Chỉ thấy nguyên thần như một làn gió cuốn mang theo hơi thở an tường chậm rãi bay vào bản thể . Huyền lão nói ngay :

“ Nếu Tần Vũ oa oa trợ giúp ngươi như vậy ta cũng bỏ giúp ngươi những cái vô dụng” kế tiếp là dấu tay huyền ảo chỉ cực cùng nguyên thần đánh vào giữa thân thể Đế Thích Thiên . Nhất thời một loại khí tức an tường tĩnh lặng bao trùm toàn thân Đế Thích Thiên , bạch quang oanh nhiễu vô cùng đẹp mắt , ước chừng thời gian một chén trà toàn bộ bạch quang hoàn toàn nhập vào trong cơ thể của Đế Thích Thiên

Bên này lại truyền đến thanh âm trầm thấp của Huống Thiên Minh :

“ Huyền lão , Tần bá phụ . Ta trụ không được !”

Lúc này Hồng Quân đã cùng Hồng Quân giới phiêu phù phía trên Thiên đạo chi nhận của Đế Thích Thiên , một đạo vụ khí màu xám bao phủ . Được Hồng Quân trợ giúp , thiên đạo chi nhận tảo bạo muốn thoát khỏi khống chế của Huống Thiên Minh trở nên ngoan ngoãn hẳn , trông như một tiểu oa nhi nhìn thấy mẫu thân . Có điều Hồng Quân lại cau mày run rẩy nói :

“ Cha , nó hấp thu lực lượng của con !”

Tần Vũ kinh hãi không nghĩ đến Thiên đạo chi nhận lại có thể tự nhiên cắn nuốt lực lượng của người khác , vội vàng thúc dục Lục đạo luân hồi trong cơ thể giải vây cho Hồng Quân . Thoáng chốc phía dưới Thiên đạo chi nhận hình thành một vòng xoáy trắng đen xoắn vào nhau . Màu đen làm người ta phát lạnh , kinh hãi , có cảm giác tử vong phảng phất như chớp mắt một cái là có thể mang đi tính mạng của bản thân . Mà màu trắng lại tràn ngập sinh cơ , dường như là khởi nguyên của vạn vật khiến cho người nhìn thấy cực kì thoải mái như trở lại trong mẫu thể (bụng mẹ) . Hai loại hoàn toàn bất đồng , không giống lực lượng có thể kết hợp . Nó hình thành khiến cho người ta cảm giác như không tồn tại mà lại quả thật tồn tại

Tần Vũ cũng không thể giải thích được , Lục đạo luân hồi được phóng ra so với lúc trước hoàn toàn bất đồng , tra xét nguyên nhân linh quang hiện lên , chẳng lẽ là bởi vì cái ... đồ án của Huyền lão ?

Tình huống khẩn cấp cũng không thể suy nghĩ nhiều , chỉ có thể tận lực khống chế Thiên đạo chi nhận chờ Đế Thích Thiên tỉnh lại

Lúc này Huyền lão nhìn ba người gật đầu tự nhủ :

“ Ba người này đều là khoáng thế kì tài , nếu lại trải qua ma luyện thành tựu có lẽ sẽ trên Thuỷ quân a ! Nhưng người có thể siêu việt như Thuỷ quân ...” Huyền lão lắc đầu tự kiểm chế mình thoát khỏi suy nghĩ miên man :

“ Mặc kệ như thế nào , một đường sinh cơ có lẽ nằm trên người bọn họ a”

Nhìn lại , mặt trên Thiên đạo chi nhân có Hồng Quân giới , phía dưới có Lục đạo luân hồi , chung quanh có Huống Thiên Minh trối buộc cũng có vẻ an tĩnh , im lặng đi rất nhiều , lẳng lẳng phiêu phù trên không . Nhưng tình hình như thế nào cũng chỉ có ba người bọn Tần Vũ biết được

Huống Thiên Minh kim quang đại tịnh trông cả người như mặc kim giáp thiên thần khiến Lãnh Diễm Phi ngây người trong mắt tràn đầy ái mộ . Hồng Quân toàn thân đã vị vị khí màu xám bao phủ , nơi nào đó đâu còn có thể thấy rõ diện mạo ? Mà Tần Vũ hai mắt nhắm chặt , Lục đạo luân hồi xung quanh đã xuất hiện một chút tinh quang , trắng đen tương gian cùng với tinh quang sáng ngọc , trông rất dị thường !

...

Thời gian trôi qua , đảo mắt quang cảnh này đã mười năm

Đế Thích Thiên lo lắng tĩnh lại nhìn chung quanh thì thào nói :

“ Ta còn sống ? ta còn sống ?” nhưng lập tức cảm giác được bản thân có biến hoá , tu vi toàn thân mất hết , nguyên hạch biến mất . Bên trong đan điền có một viên châu xanh biếc tản ra một năng lượng cổ quái xa lạ , điều này là sao vậy ?

Quay đầu lại thấy Huyền lão đang cười cười nhìn mình , hẩn lấy lại bình tĩnh hỏi :

“ Tiền bối , ngài như thế nào lại ở chỗ này ? Xem như ngài đã cứu ta ? Tát Hải đâu” lập tức lại vội hỏi :

“ Con ta đâu ? Bọn chúng thế nào rồi ?”

Huyền lão nhìn chằm chằm hẩn một hồi , a a cười :

“ Không phải ta cứu ngươi , xem như Tần Vũ đã cứu ngươi , về phần con của ngươi ta không biết bất quá tại ngàn dặm ngoài kia có mười người , có lẽ người ngươi nói có trong bọn họ . Đã qua mười năm dường như còn chưa chết !”

Nói xong Huyền lão nhú mày lãnh nhan nói :

“Ngươi cùng Tát Hải cũng thật là , tu hành đã nhiều năm như vậy tâm tính lại như thế , khó trách các ngươi vẫn không tiến bộ ! Hừ , đại loạn như vậy lão nhân gia ta không muốn cũng phải tới giải quyết !”

Đế Thích Thiên có thể cảm giác lực lượng cổ quái trong có thể nhưng không cách nào tra ra điểm hữu ích . Vì vậy hỏi Huyền lão :

“ Tiền bối , ta bị làm sao vậy ? tu vi của ta hoàn toàn biến mất , khẩn cầu tiền bối cứu con ta . Bái tạ !”

Đế Thích Thiên kinh hãi nhìn về phía Tần Vũ có chút khó có thể tin tưởng . Dù sao Thiên đạo chi nhân không phải là bình thường , người khác nhìn cũng không kịp mà Tần Vũ đã giữ mười năm không nghỉ ngơi

“ Đám Tần Vũ oa oa kia tâm tính so với các ngươi tốt hơn nhiều , nhanh đi thu lại” nói xong liền biến mất không thấy đâu .

Đế Thích Thiên mang theo tâm trạng bất an tới gần Thiên đạo chi nhân , một đạo dấu tay phóng ra dung nhập vào trong Thiên đạo chi nhân . Thiên đạo chi nhân hoan khiếu (vui mừng) bay về phía Đế Thích Thiên giống như đứa nhỏ xa nhà lâu ngày được nhìn thấy cha mẹ . Lúc Thiên đạo chi nhân sắp dung nhập vào cơ thể Đế Thích Thiên thì đột nhiên tuôn ra kinh khí mạnh mẽ bay khỏi chỗ Đế Thích Thiên gần trăm trượng , trên không trung một vệt sáng màu đỏ hiện lên . Thiên đạo chi nhân lại phi ngược hướng rời đi ...

365. Chương 60: Chí Bảo

Nhìn theo tiếng vang, phát hiện lúc này Huyền lão đang dẫn mọi người trở lại, Thiên đạo chi nhận vừa mới đánh tới một người trong đó. Tần Vũ vừa nhìn thấy giạt mình kinh hãi, há hốc miệng hồi lâu mới thốt ra lời “Tư nhi”, lập tức vội vàng bay tới. Hồng Quân đang đứng phía sau cũng kêu lên “Đại ca” liền tức thì phóng theo Tần Vũ hướng tới người nọ.

Mà Đế Thích Thiên đang gượng ngồi dậy cũng là hai mắt đỏ bừng “Phong nhi!” lập cập chạy vội tới.

Người bị Thiên đạo chi nhận đánh bị thương nọ chính là Đế Tuyết Phong, thì ra Huyền lão cứu mười người xong trên đường quay về, không ngờ còn chưa tới nơi đã bị Thiên đạo chi nhận bay ra đánh trúng. Đợi đến lúc đám người Tần Vũ tới nơi, mọi người vui mừng rối rít. Chỉ có Đế Thích Thiên nhìn thấy vậy cười ha hả :

“Ha ha, hôm nay Thiên đạo chi nhận rốt cục không có rơi vào tay người khác. Con của ta, là nhi tử của ta. Con ta chính là đảm nhiệm kế tiếp Đế quân của Thiên giới.”

Tần Vũ vừa nhìn thấy lập tức hiểu rõ, nguyên vốn cùng Huyền lão là có hảo tâm giúp Đế Thích Thiên cải tạo thân thể cùng nguyên thần, nhưng mà lại làm cho Thiên đạo chi nhận không thể nhận chủ. Đang lúc Thiên đạo chi nhận trở thành vật vô chủ cũng không có bị sự trói buộc nào, lại cố tình đánh lên Đế Tuyết Phong, cứ như vậy Đế Tuyết Phong vô tình trở thành tân chủ nhân của Thiên đạo chi nhận!

Tần Vũ nhìn về phía Đế Thích Thiên nói:

“Hắn vốn đã bị thương rất nặng, tiếp theo lại bị Thiên đạo chi nhận gây tổn thương nghiêm trọng. Nếu cứu trị chậm trễ, cho dù sau này có hồi phục tu vi cũng bị giảm sút.” Đế Thích Thiên nhìn nhìn Tần Vũ, lại quay nhìn Huyền lão, sau đó nói:

“Vậy phiền Tần Vũ huynh thi pháp giúp cho.”

Tần Vũ cũng không chậm trễ, lập tức một đạo sinh mệnh nguyên lực đưa vào trong cơ thể Đế Tuyết Phong. Thật ra Đế Tuyết Phong bị thương cũng không nặng lắm, trị liệu hồi phục cũng sẽ không phí sức như vậy. Tần Vũ đưa mắt nhìn Hồng Quân, Hồng Quân lập tức hiểu ý tức thì phát tay tung ra Hồng Quân giới, quang mang hôi mông khí bao phủ toàn thân Đế Tuyết Phong. Còn Tần Vũ nâng thân thể Đế Tuyết Phong lên, ở dưới thân Đế Tuyết Phong hình thành dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi. Đột nhiên một tia sáng từ trung tâm dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi bay ra, dung nhập vào quang trắng mờ giữa Hồng Quân giới.

Thân mình Đế Tuyết Phong từ từ ngồi dậy, toàn thân tản ra một vầng hào quang trắng mờ ảo, vốn mái tóc đen dài lúc trước cũng từng bước biến đổi thành màu vàng kim. Ở bên dưới Lục đạo Luân Hồi thông thả xoay tròn, từng điểm từng điểm tinh quang bốc lên trên, những tinh quang kia lại đều dung nhập hết vào trong cơ thể Đế Tuyết Phong.

Đừng nói Đế Thích Thiên đã từng là Đế quân của Thiên giới, còn chẳng gặp qua trường hợp bực này, mà ngay cả Huyền lão ở một bên cũng nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm. Kỳ thật những ảo diệu trong đó cũng chỉ có Tần Vũ, Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh là biết được rõ ràng. Trong mười năm nắm giữ Thiên đạo chi nhận, bọn họ đã lĩnh hội hiểu được toàn bộ Thiên đạo ẩn tàng trong Thiên đạo chi nhận. Bọn họ vừa lĩnh ngộ vừa trao đổi với nhau vì thế với cảnh giới hiện nay thì cảnh giới lúc trước há có thể so bì được?

Tần Vũ lúc này không những trợ giúp Đế Tuyết Phong khôi phục trí nhớ của Tần Tư ở kiếp trước, còn vì Tần Tư mà rèn tạo ra một nền móng thật kiên cố!

Tần Tư mấp máy mở hai mắt bắn ra hai luồng kim quang lợi hại mà trầm ổn. Thoáng cái kim quang thu liễm, đứng dậy đi đến trước mặt Tần Vũ quỳ hai gối xuống:

“Phụ thân, tướng hài nhi đã chết rồi!”

“Phụ thân?” Đế Thích Thiên đứng chết lặng, Huyền lão cũng thất thần, đám người Đế Thiên Hồn Hàn Sinh vừa mới tỉnh lại toàn bộ đứng sững sờ tại chỗ!

Tần Vũ âu yếm nhìn Tần Tư, hồi lâu mới cười nói:

“Tư nhi, đằng kia con còn có một phụ thân cũng rất quan tâm đến con đấy!” Lúc này Tần Tư xoay người lại đến trước mặt Đế Thích Thiên khom người nói:

“Phụ thân đại nhân làm cho ngài lo lắng.” Đế Thích Thiên ngây ngốc nhìn Tần Tư hồi lâu nói:

“Phong nhi a, con làm sao vậy?” Trong thanh âm tràn ngập nỗi đau thương.

Tần Tư trịnh trọng nói:

“Phụ thân đừng kinh ngạc, xin để hài nhi giải thích với ngài.”

Dứt lời, liền đem sự tình tiền căn hậu quả kể rõ cho mọi người nghe một lượt. Mọi người nghe xong, chắc chắn không những đối với những việc trải qua của Tần Vũ vừa rất lấy làm kinh ngạc vừa tán thưởng, nghe Tần Tư kể xong giống như nghe chuyện cổ tích.

Huyền lão nhìn về phía Tần Vũ:

“Oa nhi a! Không nghĩ tới lai lịch của ngươi vậy mà phi phàm như thế. Nghĩ đến cho dù là Thủy Quân còn sống cũng phải nhìn ngươi mà dựng thẳng lên ngón cái nha!” Tần Vũ cười cười lắc đầu nói:

“Huyền lão quá khen.”

Sau đó đi tới trước mặt Đế Thích Thiên nói:

“Thích Thiên huynh, huynh và ta đã có duyên phận. Vậy phần lễ vật này mong huynh nhận lấy, đối với huynh có lẽ có chút trợ giúp.”

Dứt lời xuất ra một cái quyển trục màu vàng giao cho Đế Thích Thiên. Đế Thích Thiên tiếp nhận lấy dùng thần thức lướt qua lập tức hai mắt sáng bừng lên, bên trong đúng là công pháp Tinh thần bí quyết của Tần Vũ. Thần tình hiện rõ vẻ cảm kích thế nhưng kích động nói không ra lời. Nên nhớ là hiện tại toàn bộ tu vi của Đế Thích Thiên đã không còn, nguyên hạch cũng không có, không thể tu luyện lại công pháp của Thiên giới lúc trước nữa. Chỉ còn lại lúc này là tâm đặc lĩnh ngộ tích lũy rất nhiều năm cùng với nguồn lực lượng không biết tên kia trong cơ thể. Hiện tại điều cần yếu nhất chính là một công pháp thích hợp, giờ đây có công pháp hoàn hảo hơn công pháp của Thiên giới rất nhiều, thêm nữa hợp với tâm đặc lĩnh ngộ của mình, sự việc này không phải là làm chơi ăn thiệt sao? Trách sao không khiến hân vui sướng như thế.

Lúc này Huyền lão đi tới nói:

“A! Ta nói... Tần Vũ a... À! Nói như thế nào đây. Chúng ta quan hệ... cũng coi như không tệ đi. A...” Lão nhân này nói lập bập a a hồi lâu cũng chưa nói ra cái gì, Tần Vũ thấy thế cười cười tiện tay lấy ra một cái quyển trục màu vàng đưa cho Huyền lão nói:

“Có thể kết bạn với tiền bối, là vinh hạnh của ta. Nếu như không chê bỏ, cái này coi như để cho tiền bối dùng giải buồn...”

Không đợi dứt lời Huyền lão kia thoáng cái đã chụp lấy lướt thần thức dò xem, thiếu chút nữa mừng rỡ quay mình chạy đi. Quyển trục màu vàng kia chính là bản ghi chép trận pháp bí truyền. Ở Thiên giới chẳng qua số người thông thạo trận pháp chỉ đếm trên đầu ngón tay, cho dù là nhân vật có trình độ cao nhất cũng chỉ là tứ cấp trận pháp mà thôi. Cuốn trận pháp bí mật này không chỉ có đến cửu cấp trận pháp mà đều có chú giải ghi lại tỉ mỉ, còn có nghiên cứu tâm đặc của Tần Vũ. Đó chính là bảo vật rất tuyệt thế a, khó trách lão nhân kia cao hứng đến như thế.

Tóm lại mọi người vui mừng hớn hỡ, trong bầu không khí vui vẻ ấy, Tu La chí bảo cũng đã đến lúc trưởng thành tới nơi rồi.

Ngày hôm đó, trên cây Tu La, Tu La chí bảo phóng ra hào quang bạch sắc chói mắt, cùng với Thiên đạo chi nhận trôi nổi trên đỉnh đầu của Huống Thiên Minh với một loại tần số đặc biệt kết nối với nhau. Đột nhiên từ Tổ thụ sinh ra một trận dao động năng lượng kỳ dị, đem Huống Thiên Minh cùng Thiên đạo chi nhận cuốn lên không trung, Tu La chí bảo kia cũng rời khỏi Tổ thụ nhắm hướng Huống Thiên Minh ào tới. Một đạo bạch quang nổ bùng lên, đem Huống Thiên Minh, Thiên đạo chi nhận cùng Tu La chí bảo bao phủ cùng một chỗ, năng lượng Tổ thụ còn cuộn cuộn không ngừng hướng về quang cầu màu trắng kia tuôn trào tới.

Quang mang bạch sắc dần dần tan đi, mà lúc này Tổ thụ cũng chỉ còn lại khoảng một phần mười lúc bình thường. Trên bầu trời Huống Thiên Minh lại nảy sinh ra biến hóa, toàn thân hoa văn màu vàng chợt hiện ra, trên trán lộ ra một đạo ấn ký đỏ tươi. Ở giữa sắc màu vàng trang nghiêm đó ấn ký đỏ tươi hiện lộ ra trông thập phần quý dị. Đột nhiên Huống Thiên Minh ngửa mặt lên trời hét dài, răng nanh cả thước dài lộ ra ngoài. Toàn cảnh này thực sự dọa cho đám người Đế Thích Thiên giật mình nhảy dựng lên, bọn họ trước nay đâu có gặp qua tình cảnh cỡ này? Huyền lão trông thấy một màn này không khỏi làm cho ông nghĩ tới trận chiến trước kia mà ông không bao giờ muốn nhớ đến, bởi vì chính là tràng chiến đấu đó đã làm cho ông vĩnh viễn mất đi huynh đệ của mình...

Lúc này, Huống Thiên Minh đã trở về lại bên mọi người, hiện giờ ngoại trừ cái ấn ký màu đỏ tươi trên trán cũng không có gì khác lạ. Huyền lão đã đi tới ngừng thần hỏi:

“Thiên Minh a, ngươi cũng biết con đường sinh cơ kia rồi cuộc ở nơi nào?”

Huống Thiên Minh thần bí cười, đem Thiên đạo chỉ nhận đặt ở lòng bàn tay. Thiên đạo chỉ nhận giờ phút này đã biến thành một cái lãnh nhận màu vàng, ở giữa màu vàng có một sợi nhỏ màu đỏ tươi chuyển động. Chỉ vào sợi nhỏ màu đỏ này, Huống Thiên Minh nói:

“Đây là con đường sinh cơ đó.” Nghe lời này mọi người không khỏi kinh hãi.

Huyền lão ngẫm suy nghĩ, hình như biết được cái gì đó:

“Thiên Mông ở trong cơ thể của ngươi để lại tinh huyết của Huyết Ma?” Thiên Minh mỉm cười gật đầu. Huyền lão cười ha hả:

“Ha ha! Cũng chỉ có oa nhi Thiên Mông này có thể nghĩ ra cái phương pháp này. Hay a! Hay a! Không hổ là nhân vật thiên tài.” Nói xong liền nghiêm mặt nói tiếp: “Thời gian không sai biệt lắm, mau đi đi. Đừng chậm trễ.” Từng đạo tàn ảnh lóe lên liền biến mất không còn ai.

Bên ngoài Sa thành, huyết vân kia biến thành hình viên cầu còn đang nổi lơ lửng tại đó. Nhưng hào quang màu trắng vây quanh bên ngoài đã dần dần có hiện tượng nứt rạn. Chung quanh khí tức bạo ngược càng thêm đậm đặc, mơ hồ từ trong viên cầu huyết sắc kia truyền ra từng trận tiếng gầm gào, làm cho người ta nghe đến khó tránh khỏi trong lòng phập phồng khó chịu!

Lúc này đám người Tần Vũ đã tới bên cạnh viên cầu huyết sắc. Nhìn hào quang màu trắng kia sắp vỡ tan, Huống Thiên Minh nói:

“Đợi đến khi Huyết Ma hiện ra, phiền Tần bá phụ dùng trận pháp giam lại, không thể để cho hắn chạy loạn. Tốc độ tên này quá nhanh, chỉ có biện pháp trước đem nó giam lại mới đối phó được. Sau đó thì nhờ Huyền lão dùng thủ ấn của ngài quấy nhiễu nguyên thần của hắn, chỉ cần có thể tranh thủ một thời gian ngắn là được rồi. Việc giáo huấn còn lại giao cho ta là xong.”

Đúng lúc Hàn Sinh đột nhiên lên tiếng:

“Không biết thánh sư có thể dùng giết Tắt Hải tiên bối hay không, dù sao Tắt Hải tiên bối đối với Tu La nhân ta vẫn là rất có cảm tình. Sự tình dẫn tới tình trạng này, ta nghĩ Tắt Hải tiên bối cũng là không ngờ tới.”

Trong đầu Huống Thiên Minh vang vọng lại lời nói của Tắt Hải nói trước khi hắn nhập ma, trầm ngâm một lát, thấp giọng nói:

“Việc này ta tự có an bài!” Nói xong liền ngừng thần nhìn về phía viên cầu huyết sắc.

Viên cầu huyết sắc lúc này huyết quang dâng tràn, vầng hào quang màu trắng bao quanh đã từng chút từng chút một nứt vỡ. Khí tức cuồng bạo bên trong cuộn cuộn quét ra, một tiếng gầm rú phần nộ tiếp theo bùng lên, giống như tiếng quỷ đói gào khóc âm vang đến từ địa ngục, khiến cho đám người Mục Thiên Ngộ Không tu vi còn thấp đều bị chấn động phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ thấy tại giữa vầng huyết quang một đạo thân ảnh màu đỏ bắn vọt ra ngoài, điên cuồng gào hét:

“Ta đã trở về, các ngươi đều phải chết! Các ngươi đều phải chết!”

Thanh âm cuồng loạn, lại giống như muốn đem nỗi bi phần bị đè nén hàng ức vạn năm toàn bộ phóng xuất ra!

Thế nhưng mới vừa lao ra không xa đã bị một cỗ lực lượng vô hình bắn tung trở về, vô luận công kích như thế nào cũng đều bị hạn chế trong một mảnh khu vực nhỏ kia. Nhưng là mỗi một lần Huyết Ma công kích trên mặt Tần Vũ lại tái nhợt thêm một chút, thoáng cái công kích mấy mươi lần Tần Vũ đã rỉ rỉ máu tươi nơi khóe miệng.

Huyền lão vội vàng huy động cánh tay, từng đạo từng đạo vòng tròn xinh đẹp nối tiếp, chớp mắt đã hình thành một đồ án huyền ảo. Nhẹ nhàng vô thanh vô tức đồ án huyền ảo kia nhắm hướng Huyết Ma bay tới rồi lập tức đánh vào trên người Huyết Ma. Huyết Ma thoáng ngẩn người!

Đúng lúc này, Huống Thiên Minh đã biến thân xong, răng nanh kim sắc, ấn ký màu đỏ tươi, giống như thượng cổ thần thú mang theo khí thế không có gì sánh nổi đánh về phía Huyết Ma!

Phối hợp thật hoàn chỉnh, nắm bắt thời gian quả là chính xác.

Khi Huyết Ma từ trong cơn sốc chợt bừng tỉnh lại phát hiện bên cạnh thêm một con quái vật. Vừa thấy hoa văn vàng chói thần thánh trang nghiêm với ấn ký màu đỏ tươi trên trán lại quen thuộc như thế, thì hai cái răng nanh dài cả thước đã dán sát tại trên cổ của hắn...

366. Quyển 13 - Thiên Đạo Tung Hoành – Chương 1: Huyết Ma Phá Phong

Mà ở giờ khắc này, Huống Thiên Minh dựa vào Huyền lão đánh ra đồ án huyền ảo đang làm nhiễu loạn nguyên thần của Huyết Ma, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt hắn, hào quang hoa văn thần thánh trang nghiêm màu vàng kia tăng vọt, hai khóa răng nanh lạnh lạnh lúc này lộ ra vô cùng dữ tợn, khí thế không gì sánh nổi làm cho nguyên thần của Huyết Ma cũng thoáng chấn động.

Trải qua tám trăm mười đạo kiếp lôi luyện thể đã tạo cho thân thể Huống Thiên Minh đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, dĩ nhiên sau khi hấp thu Thiên đạo chi nhận của Hồng Quân cùng với chỉ bảo Tu La Tổ mặc, năng lực của hắn có lẽ đã đạt tới cảnh giới Á hoàng giai, thậm chí là Hoàng giai.

Huyết vân bỗng bành trôi ở giữa không trung không ngừng mãnh liệt bốc lên, hào quang màu trắng bao phủ bên ngoài càng lúc càng ảm đạm, từng đạo từng đạo vết nứt rạn loang lổ xuất hiện càng ngày càng nhiều, từng trảng từng trảng âm thanh hỗn loạn gầm rú ‘tê tâm liệt phế’ (xé nát tim gan phèo phổi), khí tức bạo ngược mãnh liệt khiến cho toàn cả Sa thành đều tựa hồ chấn động kinh hoàng. Hồng Quân vội vàng phóng ra Hồng Quân giới đem bọn Ngộ Không bao trùm trong đó, ngăn chặn sát khí huyết tinh của Huyết Ma ở bên ngoài.

Trên khuôn mặt nhăn nhú già lão của Huyền lão kia hiện ra vẻ lo lắng trầm trọng, đối với năng lực Huyết Ma hiện tại chỉ có thể dùng cao thâm không lường để hình dung, với cảnh giới của ông hiện giờ nhưng lại không có cách nào thăm dò được, không khỏi vì Huống Thiên Minh mà dâng lên nỗi lo âu hoảng sợ. Đúng là lời tiên đoán lưu truyền từ rất lâu đó, lại dường như công bố chính thời điểm này cũng chỉ có truyền nhân của Thiên Môn mới có thể hoàn toàn hủy diệt được Huyết Ma, hắn mới đúng là con đường sinh cơ kia!

Bên trong huyết vân, Huống Thiên Minh thần sắc lạnh như băng, khí thế vào giờ khắc này hoàn toàn áp chế nguyên thần của Huyết Ma trong vòng vây.

“Người nhất định phải từ ta mà kết thúc!”

Huyết Ma sau phút chốc giật mình kinh ngạc, chợt ha hả cười điên cuồng, toàn bộ huyết vân tựa hồ cũng theo sự phấn khích ấy mà máy động:

“Chỉ bằng vào người, người tưởng mình là cái gì!”

Huyết Ma phần nộ rống lên, huyết khí sền sệt dường như thoáng cái sôi trào, phát ra một tràng tiếng sấm động ầm ầm vang vọng, chỉ thấy một điểm huyết quang xuất hiện ở trước mặt Huống Thiên Minh, cứ giống như quả bom nổ mạnh rất nhanh lan rộng ra chỉ trong nháy mắt đã bao phủ lên toàn thân hắn.

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, trong tay bỗng nhiên hiện ra một vành lãnh nhận kim sắc hình nửa vàng trắng, tản phát ra từng tia lãnh quang, cùng huyết khí mãnh liệt kia giống như nước với lửa đối nghịch quần lấy nhau tranh giành chiến thắng.

Huyết Ma phần nộ nhìn Huống Thiên Minh, hai mắt đỏ như máu hiện ra vẻ khủng bố cực kỳ, toàn thân huyết khí sền sệt không ngừng máy động, trông cứ giống như hung thần ác quỷ tới từ nơi địa ngục sâu thẳm. Huyền lão thấy thế, không khỏi nhớ tới trận chiến ngàn vạn năm trước ấy Thủy Quân cùng tứ đại hộ pháp Thiên Vương hợp lực phong ấn Huyết Ma, sự hùng mạnh của Huyết Ma cũng không phải ông có khả năng địch nổi, tuy rằng Huyết Ma trong trận chiến đó bị phong ấn, nhưng Thủy Quân cùng với ba đại hộ pháp Thiên Vương lại đều phải chết như thế, Huyền lão giờ phút này đúng là không nghĩ tới lại nhìn thấy màn cảnh xưa ấy có thể tái diễn trong ngày hôm nay.

Huống Thiên Minh nhận được Thiên đạo chi nhận đã nắm giữ bộ phận Thiên đạo, mà bộ phận Thiên đạo này có thể trợ giúp hắn đột phá đến lĩnh vực hoàng giai, cũng là điều trọng yếu để tiêu diệt Huyết Ma.

‘Ầm!’ Một tiếng kêu to, Thiên đạo chi nhận phóng vút lên cao ẩn chứa khí tức hủy diệt mãnh liệt oanh kích dữ dội vào thân hình của Huyết Ma khiến cho hư không thoáng chốc đều nứt toát vỡ vụn.

Trên bầu trời giống như một tiếng sấm rền nổ vang, quang mang đỏ như máu phóng ra lan tràn phủ đầy che lấp ánh sáng mặt trời, đầy trời đều tràn lan mây mù đỏ tươi. Một tiếng rống long trời lở đất từ trong miệng Huyết Ma bạo phát ra:

“Tiểu bối vô tri! Dám mạo phạm ta, các người đều phải chết cho ta!”

Thanh âm bạo ngược này dường như ẩn chứa sát khí huyết tinh vô tận, khiến cho mọi người có cảm giác như rơi vào trong một cỗ uy áp mãnh liệt đến nỗi hít thở không thông.

Huyền lão giật mình kinh sợ, vội vàng hai tay kết ấn, ở giữa một mảnh quang hoa sáng lạn thủ thế cổ quái ấy hình thành không ngừng các loại đồ án cực kỳ huyền ảo, dưới sự điều khiển của Huyền lão mãnh liệt hướng về Huyết Ma đang phần nộ ào tới.

Giờ phút này Huyết Ma ở trong vùng huyết khí sền sệt hoàn toàn không nhìn thấy hình dáng, có thể cảm nhận được chỉ có sát khí bạo ngược kia, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp huyết vân nổ tung nứt toát ra, toàn cả trên trời dưới đất đều bị phủ kín huyết sắc trùng trùng, đồ án huyền ảo đó chỉ trong nháy mắt bị huyết khí cuộn trào mãnh liệt thôn phệ tiêu tán. Thoáng cái sắc mặt Huyền lão trở thành trắng bệch, thân hình lắc lư lui lại mấy bước liền, khoe miệng trào ra một dòng máu đỏ tươi, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

“Ha Ha Ha Ha Ha Ha!”

Huyết Ma điên cuồng cười vang vọng trong thiên địa, huyết vân không ngừng nổ tung lan tràn ra, khiến cho toàn cả Sa thành đã biến thành một cõi luyện ngục đỏ thắm.

Đám người Hồng Quân, Đế Tuyết Phong đều nhìn thấy mà ghê người, nếu như không nhờ Hồng Quân giới miễn cưỡng ngăn chặn huyết khí lại, chỉ sợ tất cả mọi người tại đây đã bị huyết khí ô uế này ăn mòn.

“Rắc! Rắc!”

Giữa huyết vân bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nứt vỡ, cùng lúc đó Tần Vũ tựa hồ rốt cuộc không thể kiềm chế được học ra một ngụm máu tươi, trên khuôn mặt trắng bệch không còn một tia huyết sắc, ôm chặt lồng ngực phập phồng không ngừng, trầm giọng nói:

“Thật không nghĩ tới cứu cấp khốn trận cũng không có tác dụng ngăn cản được hắn, quả là một tên khốn mạnh mẽ thật kinh khủng!”

Đế Tuyết Phong kinh hãi thất sắc:

“Phụ thân, đến tột cùng nó mạnh đến cỡ nào?”

Tần Vũ cười khổ lắc đầu:

“Chỉ sợ cho dù là tu vi Chứng không giả của kiếp trước cũng không thể làm gì được nó, ‘Huyết Ma xuất thế, không thể ngăn cản!’ ” Những lời này mới vừa dứt, một cột huyết quang phóng vọt lên cao, giống như bắn xuyên qua thiên địa tức thì huyết vân mãnh liệt lan tràn.

“Thiên Minh!” Lãnh Diễm Phi phát ra một tiếng hét kinh hãi, toàn thân nàng run rẩy trong ánh mắt toát ra vẻ lo lắng trầm trọng.

Trong huyết khí sền sệt, Thiên đạo chi nhận thấu phát ra một cỗ khí thể hủy thiên diệt địa, lần nữa lại bổ tới trước mặt Huyết Ma. Thế nhưng Huyết Ma lần này không có phản ứng gì, ngược lại phát ra một tiếng cười lạnh khiến người ta lạnh mình sởn gai ốc. Chỉ thấy một đạo huyết quang đỏ sậm mạnh mẽ nghênh đón Thiên đạo chi nhận, ầm ầm một tràng tiếng vang, toàn bộ huyết vân đều mãnh liệt chấn động, lãnh nhận kim sắc phát ra một tiếng rít dài bén nhọn, nhất thời hào quang giảm sút trầm trọng, bốn phía huyết khí sền sệt tựa hồ cảm nhận được Thiên đạo chi nhận thể lực suy yếu đi, điên cuồng tuôn tràn tới, dường như nhất định phải thôn phệ Thiên đạo chi nhận mới thôi.

Nhưng Huống Thiên Minh sắc mặt lại không lộ chút e sợ nào, chỉ là có một loại ngưng đọng thần bí, lớn tiếng quát:

“Phá!”

Đúng lúc này, tựa hồ ngay cả Huyết Ma cũng không cảm nhận được, trên lãnh nhận kim sắc kia hiện rõ một sợi máu đỏ bất bình thường bất thành linh phóng xuất ra huyết quang cực kỳ chói mắt, đó vốn là một tia tinh huyết của Huyết Ma, hẳn không phát hiện ra ẩn tình bên trong cũng là chuyện dễ hiểu. Tia tinh huyết kia dường như ẩn chứa lực ô uế ăn mòn mãnh liệt vô cùng, trong nháy mắt đã bao phủ lên Thiên đạo chi nhận sau đó thuận theo huyết vân mạnh mẽ cuộn trào cuốn vào trong cơ thể Huyết Ma.

Tần Vũ thân hình thoáng rung động một ngụm máu tươi lại dâng lên thoát ra cổ họng, lực lượng cản trở cường đại này khiến cho Lục đạo Luân Hồi trong cơ thể đã bắt đầu không ổn định lại được.

Một bên Huyền lão sắc mặt khó coi càng nặng xuống, run giọng nói:

“Huyết Ma rốt cục xuất thế... Oa nhi a, vận mệnh của thiên địa, hết thảy đều ở trong tay của người!”

Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh bị Huyết Ma thôn phệ, thân cũng bị trọng thương, thất khiếu đều chảy đầy máu tươi, dù sao Thiên đạo chi nhận từ lâu đã cùng hân dung hợp làm một, hiện giờ lại bị lực ô uế của Huyết Ma ăn mòn cũng giống như thân mình bị cắt đi một miếng thịt, toàn thân đều vì đau đớn kịch liệt mà co giật từng hồi.

Nhưng mà, Huyết Ma sau khi thôn phệ lãnh nhận kim sắc Huống Thiên Minh càng thêm cuồng bạo hân lên, đám người Tần Vũ lần nữa lại cảm nhận như cái lực lượng kia không thuộc về không gian này, chẳng những hung tàn bạo ngược, rất không ổn định, hơn nữa lực phản phệ rất mãnh liệt.

Chỉ thấy huyết vân kia chuyển động giữa không trung phát ra từng tràng chấn động ầm vang, huyết khí sền sệt chợt biến thành thừa thốt hân đi, khí tức hung thần ác sát kia chính trong khoảnh khắc này thu liễm lại đến cực độ.

Huống Thiên Minh thảm hại ngã dài trên mặt đất, Lãnh Diễm Phi là người đầu tiên xông ra ngoài, vội vàng nâng hân dậy, có điều Huống Thiên Minh bị thương quá nặng nhìn thấy được quá mức suy yếu.

Hồng Quân tựa hồ cảm giác được cái gì, lớn tiếng nói:

“Mau trở lại Hồng Quân giới của ta!” Dưới sự nâng đỡ của Lãnh Diễm Phi, Huống Thiên Minh gắng gượng đứng lên, hân cắn chặt hàm răng, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào huyết vân không ngừng tan biến, lạnh giọng nói:

“Hết thảy việc này vẫn còn chưa có kết thúc!”

Thần sắc hân hiện ra vẻ kiên định khiến cho mọi người không thể phủ nhận quyết tâm của hân, từ khi kế thừa trí nhớ của Thiên Mông, hân có được tám phần năng lực dự đoán của Thiên Mông, cũng như nhau hân thân là thánh sứ mà còn có được Thiên đạo chi nhận chính là điểm mấu chốt để chống lại Huyết Ma.

Xem ra Huyết Ma đã hoàn toàn phá vỡ khốn trận “Càn Khôn” của Tần Vũ, theo huyết khí sền sệt không ngừng thừa thốt rồi tiêu tán đi, một bóng người dần dần hiện lên ở trước mặt mọi người.

Có thể nói một người do máu tươi ngưng kết mà thành!

Làn da huyết sắc, đầu tóc cùng với chiến giáp đều một màu máu đỏ, không chỗ nào là không thấu phát ra một cỗ sát khí khiến cho người ta hít thở không thông, tuy rằng không có hung tàn bạo ngược như lúc trước, nhưng giờ phút này lại làm cho tận đáy lòng người cảm nhận được một nỗi kinh hoàng không thể kèm chế. Trên khuôn mặt anh tuấn kia không có một tia dao động tình cảm, ánh mắt sâu sắc không thấy đáy, lạnh lùng nhìn chòng chọc vào Huyền lão bên cạnh Tần Vũ.

“Lão già, đã lâu không gặp!” Thanh âm hần giống như ma đao rỉ sắt cùng giấy nhám cọ xát vào nhau, khàn khàn chói tai. Huyền lão không có trả lời, nhưng trên khuôn mặt già nua sớm đã không còn một tia khí sắc, trận chiến năm đó giờ này hồi tưởng lại dường như mới xảy ra ngày hôm qua, trong ký ức hãy còn mới toanh.

Huyết Ma nhìn lên phía chân trời, hít một hơi thật sâu, phát ra một tiếng thở dài thoải mái:

“Phong ấn dù sao cũng phải có ngày cởi bỏ, mà rốt cục cái ngày này đã tới rồi, từ lúc khởi đầu đó, ta đã phát thệ phải giết sạch tất cả mọi người các ngươi, hủy diệt cái Thiên thần giới này!” Thanh âm khàn khàn lạnh như băng đó, mọi người nghe mà hình như đều có một loại uly nhiếp vô hình khiến cho trong lòng run rẩy khiếp sợ.

Huyền lão hừ lạnh một tiếng:

“Vào ngày trời long đất lở đó có nam tử tóc vàng, thân nắm lãnh nhận hình nửa vàng trắng, chính là người được tuyển chọn là thánh sứ! Người cho rằng người có năng lực này sao?”

“Cái lời tiên đoán mờ mịt này không thể ứng nghiệm được.” Huyết Ma khinh thường liếc mắt nhìn Huống Thiên Minh, chợt rất nhanh đảo mắt lướt qua mọi người, cười lạnh nói: “Đã không còn Thủy Quân, đã không còn tứ đại hộ pháp Thiên Vương, ta thật muốn thử xem các ngươi làm thế nào phong ấn ta, Ha Ha Ha Ha!”

Huyết Ma xuất thế, thiên địa đại kiếp nạn! Số phận của thật thảm thương!

Không lẽ chỉ có mấy chục người xem sao? Ta không tin!

367. Chương 2: Huyết Ô Thiên Giới

Thân ảnh vừa động, ngay sau đó đã xuất hiện trước mặt Huyền lão, một cỗ khí tức huyết tinh sền sệt nồng đậm nhất thời ập vào mặt lão.

“Lão bất tử, ngươi phải trả giá cho hành động phong ấn, chết đi cho ta!”

Chỉ thấy một tia huyết quang bùng lên mãnh liệt, huyết khí sền sệt mù mịt từ trong tay Huyết Ma giống như một tấm lưới hướng về Huyền lão phủ chụp xuống. Huyền lão hai mắt trống rỗng nhìn vào Huyết Ma phá vỡ phong ấn sống lại, thực lực của hắn Huyền lão hiểu rõ hơn ai hết, cho dù là Thủy Quân cũng khó mà chống lại dị thể cuồng ma, mà đồ án huyền ảo kia bị ô uế ăn mòn, cũng trực tiếp gây tổn thương nặng đến bản thân của Huyền lão, thêm vào lực lượng cường hãn của Huyết Ma khiến cho ông giờ phút này căn bản không còn dậy lên nổi chút ý niệm phản kháng nào.

“Dừng tay!”

Bỗng nhiên một tiếng quát lớn vang lên, cách đó không xa một đạo quang mang rực rỡ ào tới, một âm thanh rít gào hỗn loạn dường như ẩn chứa một loại lực lượng không thể hình dung được cắt ngang qua hư không, cùng huyết quang mạnh mẽ đánh ập vào nhau. Trong khoảnh khắc này sức phản chấn khiến cho mặt đất nứt vỡ không chịu nổi lực ép phải sụp lún xuống, nhưng khiến cho Huyết Ma giật mình kinh ngạc chính là năng lượng ẩn chứa trong quang hoa kia, vậy mà có thể đánh cho tổn mất được huyết khí do chính mình phát ra.

Hồng Quân động vẫn như bất động hiện ra tại trước mặt Huyết Ma, sắc mặt hắn lạnh lùng nâng trong tay Hồng Quân giới quang hoa sáng chói, trong ánh mắt rực cháy như lửa đỏ ẩn chứa đầy vẻ phẫn nộ:

“Phải chết chính là ngươi!”

Huyết Ma có chút kinh ngạc nhìn Hồng Quân, tựa hồ cảm nhận được Hồng Quân giới đó là vật không tầm thường, nhưng ánh mắt khinh thường lại không xem nó vào đâu, điềm nhiên nói:

“Chỉ dựa vào người? Ha Ha Ha Ha! Tên xuẩn ngốc, dám cả gan mạo phạm Huyết Ma đại nhân ta!”

Cách đó không xa, Huống Thiên Minh ôm chặt lồng ngực liên tục phập phồng, khoe miệng không ngừng rỉ máu tươi, xem ra mất đi Thiên đạo chi nhận, hiện giờ năng lực của hắn thậm chí ngay cả biến thân cũng cực kỳ khó khăn. Lãnh Diễm Phi si ngốc nhìn hắn, trong ánh mắt chứa đầy vẻ đau thương lo lắng, thấp giọng hỏi:

“Huỳnh... huỳnh thế nào?”

Huống Thiên Minh suy sụp gắng gượng lắc lắc đầu, lập cập nói:

“Thời gian... Ta cần thời gian,... con đường sinh cơ kia chính đang... ở trong cơ thể của Huyết Ma!” Lãnh Diễm Phi trong lòng cả kinh, tuy rằng không rõ ý tứ trong câu này, nhưng nàng biết nhất định Huống Thiên Minh có kế hoạch gì đó.

Tuy nhiên lực lượng của Huống Thiên Minh mất đi nhanh chóng, lúc này hắn mới hoàn toàn cảm nhận được lực lượng cường hãn của Huyết Ma, cho dù là sáu lần biến thân cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản công kích của nó, lúc này làm cho nó phần nộ, không khỏi vì Hồng Quân mà thập phần lo lắng.

Tuy rằng huyết vân đã tan biến đi, nhưng mất đi sự bảo vệ của Hồng Quân giới, đám người Cam Vân, Ngô Không vẫn cảm giác được uy áp từ Huyết Ma mang đến, lực lượng trong cơ thể giống như bị ăn mòn phát sinh hư thoát không còn sức lực.

Trong lúc đó, Tần Vũ lập tức kéo theo Huyền lão bên cạnh Huyết Ma phóng ra xa, sắc mặt ông tái nhợt, Lục đạo Luân Hồi trong đan điền giờ khắc này tựa như đã không còn chịu sự khống chế của ông đang xoay chuyển mãnh liệt.

Thế nhưng lúc này thì Huyết Ma toàn bộ chú ý đều dồn vào Hồng Quân, hình như coi cái chết của Huyền lão chắc chắn đã nằm trong tay hắn, vấn đề chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi. Dưới ma nhãn của Huyết Ma, thực lực của Hồng Quân hắn sớm đã tra xét rõ ràng, đến nay cũng chỉ đạt tới tu vi tám cánh thượng giai, có điều là với cảnh giới Á hoàng giai lại có thể đánh tan huyết khí ô uế của mình, không khỏi có chút khó chấp nhận.

Hồng Quân giới, là chí bảo Hồng Quân ở trong Tử giới đã rèn luyện thành, tuy rằng không giống như Hồng Mông, Tần Vũ các người có thể sáng tạo ra thiên địa vũ trụ, nhưng nó cũng được sinh ra tại trong Tử giới, loại diệu dụng có khác biệt, đây cũng là nguyên nhân mà Tần Vũ nhận định tương lai sau này của hắn về trình độ, cảnh giới, thậm chí là sự hiểu biết đối với Thiên đạo tuyệt sẽ không ở dưới so với chính mình.

Chẳng qua giờ này sắc mặt của Hồng Quân có chút trắng bệch, toàn thân cũng mơ hồ đang run rẩy, xem ra dùng Hồng Quân giới cứu Huyền lão ra cũng không được thoải mái cho lắm.

Huyết Ma cười lạnh một tiếng, ngoài làn da đỏ sẫm kia bỗng nhiên bộc phát ra tầng tầng lớp lớp huyết khí sền sệt mù mịt, mãnh liệt quay cuồng, thậm chí so với huyết vân ô uế mới rồi còn gấp ba lần. Hồng Quân tức thì cảm thấy không ổn, vội vàng sử dụng Hồng Quân giới bao phủ lên chính mình, quang hoa sáng chói lóa mắt ở trong huyết vân nồng đậm đó trương lên một không gian phạm vi đến ba trượng chống cự lại.

“Ta chịu không được rồi, lão Tôn ta đây cũng muốn đánh một trận!” Địch thủ càng mạnh chiến ý trong lòng Tôn Ngô Không lại càng dâng cao, trường côn phóng lên cao, khí thế của kinh thiên ba mươi sáu cón đó giống như cuồng phong bão táp bùng lên. Đế Tuyết Phong vội vàng ngăn Tôn Ngô Không lại:

“Đăng cấp chiến đấu loại này không phải chúng ta có thể tham gia được, huống chi đám huyết khí đó thật không tầm thường, chúng ta tuyệt không thể tới gần!”

Cam Vân đám người không ngừng gật đầu, bọn họ đi theo Tần Vũ thật vất vả tu luyện cảnh giới đến nay, ai cũng không mong muốn giờ phút này chết ở trong tay Huyết Ma.

Tôn Ngô Không phần nộ đem trường côn hung hăng cắm xuống mặt đất, trên gương mặt khỉ lộ ra thần sắc dữ tợn không cam chịu.

Đế Tuyết Phong trong lòng cực kỳ lo lắng cho Hồng Quân, ánh mắt nhìn về phía Tần Vũ cách đó không xa, mà Tần Vũ lại không mấy may có ý muốn ra tay, duy chỉ trên nét mặt thoáng hiện ra vẻ ngưng trọng.

Tuy nhiên Đế Tuyết Phong lại không có phát hiện ra, cổ cây ở chung quanh Tần Vũ đều giống như đã trải qua bốn mùa thay đổi, nguyên lực sinh mệnh bị rút hết không còn gì trong nháy mắt đã biến thành vàng úa héo khô, toàn bộ không còn sinh khí. Tần Vũ hai tay nắm chặt, Lục đạo Luân Hồi trong cơ thể vận hành như ngựa hoang tuột dây cương, đã hoàn toàn không còn chịu khống chế của ông, xem ra Huyết Ma phá vỡ Càn Khôn đại trận, đã trực tiếp gây ảnh hưởng đến việc vận hành Tinh Thần Biển của Tần Vũ.

Đúng lúc này, Hồng Quân đột nhiên xuất hiện sau lưng Huyết Ma, mà tựa hồ chỉ trong chớp mắt, Huyết Ma đã cảm giác được khí tức từ phía sau truyền đến, tức thì tiện tay tung ra một đám huyết vân mạnh mẽ đón chặn Hồng Quân. Tầng tầng huyết vân kia bùng nổ ra, như quả cầu sáng xông lên tận trời cao, mà Hồng Quân cũng không có né tránh, Hồng Quân giơ tay sớm đã biến mất không thấy, đem từng tia từng tia huyền hoàng khí trên Tần Tuyết thần thương phóng xuất ra.

“Nghịch Thiên nhất thương!” Theo tiếng thét của Hồng Quân, Tần Tuyết thần thương vẽ ra một đường cong huyền ảo, một luồng năng lượng từ huyền hoàng khí tạo thành xen lẫn năng lượng màu xám hướng về phía Huyết Ma bay tới.

“Hừ, để ta cho ngươi biết thế nào là chênh lệch của Ma vương ta với các ngươi!” Huyết Ma ngông cuồng cười, nhưng hẳn đúng là có năng lực để ngông cuồng ngạo mạn, một thân năng lượng cường hãn kia đến ngay cả Thủy Quân cũng không thể theo kịp, thì bất luận kẻ nào cũng không thể chống cự nổi cùng hắn.

“Hóa Liên Phân Thân?” Đế Tuyết Phong lẩm bẩm, ánh mắt hắn chiếu vào trước mặt của Huyết Ma bên trong đoàn huyết vụ, giữa huyết khí sền sệt mù mịt, vẫn như trước có thể cảm nhận được năng lượng của Hồng Quân giới tán phát ra, nhưng xuất hiện ở phía sau Huyết Ma, không thể nghi ngờ chính là Hóa Liên Phân Thân của Hồng Quân.

Tần Tuyết thần thương vốn là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, phối hợp với Nghịch Thiên nhất thương của Hồng Quân, uy lực thật kinh người. Trong phạm vi quỹ tích của mũi thương xẹt qua, không gian liên tiếp nứt vỡ thấy mà thương, khí tức hủy diệt ẩn chứa trong đó khiến cho mọi người tại đây có cảm giác như ngày tận thế.

Từng lớp từng lớp không gian nứt vỡ tan tành sinh ra hấp lực cường đại cứ giống như toàn bộ hư không đều dao động dậy lên, nhưng mà nảy sinh ra một màn làm người ta ngạc nhiên hơn chính là trong khoảnh khắc tầng tầng lớp lớp huyết khí mãnh liệt quay cuồng kia va chạm vào Tần Tuyết thần thương, huyết khí cũng không có vì vậy mà tan đi, ngược lại bùng lên một cỗ huyết quang màu đỏ sẫm, hai tay Hồng Quân đột nhiên thoáng rung động, chỉ thấy huyết quang giống như độc xà rất nhanh theo mũi thương lan tràn lên, thoáng cái đã lan ra toàn thân cây thương.

Hồng Quân tức thì cảm nhận mùi tanh hôi của ô huyết, trong lòng rõ ràng nảy sinh ra dự cảm không ổn khiến cho hắn không chút do dự đem Tần Tuyết thần thương ném ra ngoài. Mọi người tại đây đều chấn động, duy chỉ có Huyền lão khê lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, nói:

“Ô huyết của Huyết Ma năng lực quả thật quá mạnh mẽ, cơ hồ có thể gây ô nhiễm bất kỳ thứ gì trong toàn cả Thiên thần giới, không có ngoại lệ!”

“Không có ngoại lệ?” Tần Vũ cắn chặt hàm răng, nhìn tốc độ không thể tưởng tượng của huyết khí ô uế đem Tần Tuyết thần thương biến thành một khối sắt vụn mang theo mùi máu tươi. Trong lòng rất là kinh ngạc, dù sao Tần Tuyết thần thương cũng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo vậy mà ngoại trừ Thiên Tôn linh bảo Hồng Quân giới ra, tại đây không có bất cứ linh bảo nào có thể thoát khỏi bị huyết khí ô uế.

Nhưng đúng lúc này Tinh Thần Biển xuất hiện trạng thái chuyển động khác thường, tốc độ của Lục đạo Luân Hồi càng lúc càng nhanh, khuấy trộn trong đan điền của Tần Vũ thành một mảnh hỗn loạn.

Huyết Ma cười rộ lên ngông cuồng, năm ngón tay hơi xò ra, khống chế huyết khí xông thẳng lên tận trời cao, cứ giống như ô huyết chuyển động mà hình thành ra viên cầu xoáy tròn. Hồng Quân nhìn Tần Tuyết thần thương bị ô uế, đối với huyết khí này nhất thời rất chú tâm đến, thân mình vừa động, cũng đã thu hồi Hóa Liên Phân Thân, ở giữa vùng huyết khí đột nhiên biến mất không còn hình bóng.

Cùng lúc đó, huyết cầu hình thành từ ô huyết kia âm một tiếng bùng nổ vỡ tan ra, ô huyết bắn ra bốn phía, Hồng Quân dưới sự bảo vệ vững chắc của Hồng Quân giới quang hoa rực rỡ lui về phía sau hơn mười trượng.

“Hắc Hắc Hắc Hắc!” Tiếng cười khàn khàn của Huyết Ma rộ lên nghe thật kinh khủng đáng sợ:

“Biết sự chênh lệch trong đó rồi chứ? Bị phong ấn lâu như vậy, hôm nay bản Ma vương phải ngẩng cao đầu kiêu hãnh, cho các ngươi tận mắt nhìn thấy thủ đoạn hủy diệt Thiên thần giới này của ta! Cho các ngươi biết thế nào là lễ độ!” Vừa dứt lời, Huyết Ma giơ cao hai tay lên đỉnh đầu, giống như một hình thái hiển tế, trong miệng lầm bầm niệm chú ngữ cao thâm huyền ảo.

“Huyết hải nổi lên!”

Tựa hồ cùng thời gian với tiếng rống của Huyết Ma, Hồng Quân quát to một tiếng: “Không xong!” Tức thì dùng hết toàn lực phóng xuất ra Hồng Quân giới, đem tất cả mọi người bao trùm vào trong đó, hướng lên không trung phóng vọt đi. Đám người Ngô Không còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì mọi ánh mắt cùng nhìn lại, liền không khỏi kinh hãi toát ra mồ hôi lạnh đầy mình.

Chỉ thấy mặt đất khô khốc vàng vọt kia bỗng chốc nổi lên một đám huyết khí, trong nháy mắt huyết thủy ô uế mang theo mùi tanh hôi nồng nặc đã từ những kẽ nứt trên mặt đất tuôn tràn ra, trong khoảnh khắc mỗi một tấc đất trên toàn cả Sa thành đều đã bị huyết khí ô uế, huyết thủy tụ hợp lại thành sông, tụ thành biển máu, điên cuồng lan rộng, không ngừng dâng lên gần tới đám người Tần Vũ trên không trung.

Huyết thần cả người đều chìm sâu trong biển máu, tiếng cười kia vẫn như trước lồng lộng không ngừng nghỉ:

“Ha Ha Ha! Các ngươi thấy đấy, ta phải dùng máu để nhấn chìm toàn cả Thiên thần giới, Ha Ha Ha! Đi ra cho ta, Huyết Thần Tử!”

Bang Bang Bang!

Tiếng vang liên tiếp không ngừng, bên trong biển máu sôi lên sùng sục, chỉ thấy mấy trăm con Huyết Thần Tử thể tích khổng lồ từ trong biển máu phóng vọt ra, toàn thân chúng sớm đã bị huyết khí ô uế không còn hình dáng, duy chỉ có hai ánh mắt âm u thâm thúy vẫn còn tỏa ra một cỗ sát khí khát máu.

Huyền lão nhìn thấy mà phát kinh sợ, thân mình lom khom run rẩy từng hồi, giờ này ông giống như đã sống lại trong trận chiến phong ấn ngày nào, chỉ có điều hiện tại từ rất lâu đã không còn Thủy Quân cùng tứ đại hộ pháp Thiên Vương... Số phận của thật thảm thương!

Không lẽ chỉ có mấy chục người xem sao? Ta không tin!

368. Chương 3: Huyết Giới

Nhưng mà Hồng Quân cũng cảm nhận được sâu sắc lực ô uế của huyết thủy dẫn theo đó, Hồng Quân giới mặc dù có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng cầm cự không được lâu dài.

Từ xa nhìn lại, cả Sa thành sớm đã bị huyết thủy bao phủ, mà Huyết Ma nhìn thấy huyết thủy ào ào cuộn tới dường như vẫn chưa thỏa mãn, quát to một tiếng “Phá”, cả bầu trời phía trên Sa thành đột nhiên nứt ra ngàn vạn đạo khe hở chỉ chút, bên trong khe hở một mảnh đỏ sẫm, mơ hồ có chất lỏng lưu động, dường như cũng là ô huyết vô cùng tanh hôi đó.

Trong phút chốc, trong các khe hở trên bầu trời kia đột nhiên ào ào chảy xuống từng đám từng đám ô huyết màu đỏ sẫm, tanh hôi kinh người, giống như ngàn vạn dòng thác máu đỏ từ phía chân trời trút xuống, tụ tập vào trong biển máu, giờ khắc này, phẳng phất như cả Thiên Thần giới đều biến thành luyện ngục đỏ máu.

“Thiên đạo chi nhận!” Đệ Tuyết Phong mắt thấy Hồng Quân giới tại trong ô huyết không ngừng rung động, thầm biết rằng đã không thể chống đỡ thêm được nữa, vội vàng phóng ra Thiên đạo chi nhận, một đạo lãnh quang trắng toát hình vành trăng lập tức phóng vọt lên cao, đem ô huyết phía trên thể đang trút xuống ngăn chặn lại một phần. Ở một bên trên khuôn mặt nhăn nhoe khô cằn của Huyền lão tang thương hai mắt trống rỗng đã không còn chiếu sáng chút nào, ngơ ngàng nhìn ô huyết trút xuống hóa thành hàng trăm

hàng ngàn Huyết Thần Tử, bất giác tâm lạnh như tro tàn, vậy con đường sinh cơ thì sẽ như thế nào đây, lời tiên đoán của Thủy Quân còn có thể hiện thực hay không?

Trong hỏa thạch điện quang, Lãnh Diễm Phỉ mang theo Huống Thiên Minh bị trọng thương lần tránh bay rất nhanh vào trong Hồng Quân giới, cho dù thực lực của nàng đã là bảy cánh trung giai, cũng không có biện pháp chống ngăn ô uế của huyết thủy này. Mà Huống Thiên Minh trước sau hai mắt nhắm chặt, thần sắc ngưng trọng, hình như là đang lâm vào trạng thái nhập định.

Giờ phút này, cả Sa thành đã biến thành một mảnh thế giới màu đỏ sậm, tất cả mọi vật đều bị bao trùm trong ô huyết, chỉ có thể nghe được giọng cười ha hả đắc ý của Huyết Ma kia, hàng trăm hàng ngàn Huyết Thần Tử từ trong huyết hải nối tiếp tràn ra không ngừng.

“Mọi người cẩn thận, Huyết Thần Tử này cũng không dễ dàng đối phó, ngàn vạn lần không thể để cho ô huyết chạm vào thân mình!” Hồng Quân quay sang mọi người dặn dò, nếu như Huyết Thần Tử nhắm vào hấn phát động công kích, hấn sẽ không thể tiếp tục dùng biện pháp Hồng Quân giới để ngăn cản ô huyết tanh hôi cho mọi người nữa.

Lúc này, một đạo kim quang bùng phát ra, Tôn Ngộ Không huy động trường côn phóng ra khỏi Hồng Quân giới, từ trong cổ họng hấn bạo phát ra tiếng gầm phẫn nộ:

“Kinh Thiên... bảy mươi hai côn!” Cuồng phong đột nhiên cuộn lên, bảy mươi hai đạo côn ảnh mang theo từng đạo khe hở không gian chằng chịt cuốn xoáy tới, nhất thời đem tầng tầng lớp lớp ô huyết kia chấn mở rộng ra.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!” Huyết Ma hừ lạnh một tiếng, sai phái hơn mười đầu Huyết Thần Tử nhắm về hướng Ngộ Không vọt tới.

“Ăn gậy của lão Tôn ta đây! Kinh Thiên... ba mươi sáu côn!” Chiến ý của Tôn Ngộ Không thật sự có hơi khác thường, cũng không phải bởi vì hấn không biết tự lượng sức mình, mà là một loại chiến ý mãnh liệt bất chấp địch nhân cường đại, bảy mươi hai đạo côn ảnh không có dừng lại, Kinh Thiên ba mươi sáu côn nối tiếp theo dậy lên, tuyệt kỹ ưu việt của Ngộ Không tích trữ sức lực chờ phát động, Kinh Thiên liên côn!

Côn khí đơn thuần như sóng biển gầm rú cuộn cuộn giữa trời, côn khí nối tiếp dày đặc công kích giúp cho trường côn của Ngộ Không không có bị ô huyết ăn mòn.

Chỉ một thoáng, trong hư không ngập tràn côn ảnh kim sắc, thét gào nhắm về hướng Huyết Thần Tử ùn ùn kéo đến, hơn mười đầu Huyết Thần Tử đang xông đến tức thì lâm vào trong tầng tầng lớp lớp côn ảnh, chỉ là không ngờ thân thể của Huyết Thần Tử lại cực kỳ cứng chắc, tựa như vượt qua cả độ cứng của chiến giáp phòng ngự Thiên Thần khí, Kinh Thiên côn pháp liên tục đập xuống cũng chỉ đánh rớt vài tầng ô huyết, trừ phi có Huyền Thanh nhất khí côn của Hầu Phỉ, bằng không không cách nào đánh chết hoàn toàn được Huyết Thần Tử, nhưng chiến ý thuộc loại quyết tiến không lùi bước của Ngộ Không khiến Huyết Thần Tử không cách nào tới gần được.

Trong hư không các khe hở vẫn tăng thêm không ngừng, từng đám từng đám ô huyết tựa hồ như làm ô uế cả bầu trời, tản phát ra mùi tanh hôi khó ngửi. Mà ở giữa không trung, Hồng Quân càng lúc càng khó mà ngăn cản ô uế của huyết thủy, Hồng Quân giới trong tay không ngừng rung động, cả đan điền đều bị khuấy trộn hỗn loạn hấn lên.

“Huyết ô Thiên giới! Để bốn Ma vương ngay tại đây xây cho các ngươi một ngôi mộ chí đi, Ha Ha!”

Huyết Ma từ trong biển máu phóng vọt lên, nhằm thẳng vào mục tiêu Hồng Quân, dù sao trong đám người, chỉ có Hồng Quân giới của Hồng Quân là có thể chống lại ô huyết của hấn. Nhưng mà giờ phút này, Hồng Quân giới đang bao phủ trên đỉnh đầu Tần Vũ, Huyền lão các người, nếu như rút xuống để công kích Huyết Ma, như vậy bọn họ tất phải bị ô huyết dính phải, chính vào lúc Hồng Quân lâm vào thời điểm khó cả đôi đường, Huyết Ma đã vọt tới trước mặt hấn, huyết quang chợt lóe, một cổ khí tức máu tanh mãnh liệt ập vào mặt hấn.

“Ai dám động đến nhi tử của ta!”

Chính lúc này, giữa Hồng Quân và Huyết Ma, đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng tựa như Hỗn Độn, đem huyết quang của Huyết Ma phóng thích ra trong nháy mắt thôn phệ sạch sành sanh. Huyết Ma kinh

hoàng, hần đột nhiên cảm nhận được tồn tại của một cường giả, chỉ bằng vào một cỗ khí thể ấy đã có thể phán định đó là một cường giả tuyệt đối.

Chỉ thấy giữa không trung, Tần Vũ ngao nghễ đứng sừng sững, giờ phút này Linh vực Hỗn độn Tinh thần trong cơ thể của ông đã hoàn toàn tan vỡ, tầng tầng lớp lớp vết nứt đen nhánh dài đến mấy trăm trượng lấy Tần Vũ làm trung tâm mãnh liệt lan tràn ra bốn phía, hư không chung quanh nhất thời hóa thành bụi phấn, giữa không trung vang lên tiếng sấm ‘ầm ầm’.

“Bảo vệ tốt bọn họ!” Tần Vũ quay sang Hồng Quân dặn dò, Hồng Quân bị cảnh tượng một màn này đang hết sức kinh hãi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mà ở trong lòng hần, Tần Vũ lúc này thật vĩ đại khôn cùng, nhưng Huyết Ma ở trước mặt cũng không cho phép hần có chút do dự, vội vàng sử dụng toàn thân lực lượng phát lên Hồng Quân giới đem tất cả mọi người bao phủ ở trong đó, để tránh khỏi bị ô huyết dính vào thân thể.

Huyết Ma có hơi khinh thường cười lạnh một tiếng:

“Không nghĩ tới ngàn vạn năm sau còn có thể có cường giả xuất hiện như vậy, ‘Hắc Hắc’, ta ngược lại muốn thử xem ngươi làm sao chống cự lại ma huyết ô uế này của bốn Ma vương, bất cứ ai cũng không ngăn cản được huyết ô Thiên Thần giới của ta!”

Tần Vũ đứng ở trong Linh vực Hỗn độn Tinh thần, nơi đan điền dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi trong tinh thần vẫn như trước điên cuồng chuyển động không ổn định, Hỗn Độn lực men theo tứ chi ngưng tụ tại toàn thân kinh mạch, hôm nay cả người Tần Vũ đều là Linh vực Hỗn độn Tinh thần hút vào Hỗn Độn khí chống đỡ. Huyết thủy từ trong các khe hở trên hư không trút xuống trong khoảnh khắc lúc chạm đến Hỗn Độn khí, gần như mất đi bất cứ công năng ô uế ăn mòn gì, ngược lại bị Hỗn Độn khí quay cuồng này thôn phệ hút vào. Tần Vũ lúc này mới hiểu được vì sao ô huyết không thể ô uế Hồng Quân giới và Linh vực Hỗn độn Tinh thần, Hồng Quân giới cùng Hỗn Độn khí đều đến từ chính Tử giới, đó không phải là Hồng Mông linh khí, mà là Hỗn Độn khí cao cấp hơn, cũng cũng chỉ có Hỗn Độn khí mới không thể bị ma huyết của Huyết Ma ô uế nó. Mà sau khi Huyết Ma phá vỡ Càn Khôn đại trận, Lục đạo Luân Hồi của Tần Vũ thủy chung ở vào một trạng thái không ổn định, cả đan điền hầu như đều bị Hỗn Độn lực này khuấy đảo hỗn loạn, không nghĩ tới sau khi thôn phệ huyết khí ô uế, nó liền an ổn trở lại, lời giải duy nhất chính là huyết khí ô uế của Huyết Ma tác động đến sự chuyển vận của toàn cả Lục đạo Luân Hồi.

Tần Vũ cười ha hả, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ chiến ý mãnh liệt, lập tức hét lớn một tiếng, trong đan điền mãnh liệt rung động lên, lấy thân Tần Vũ làm trung tâm, từng đạo dòng xoáy đen trắng đan xen nhau xuất hiện tại quanh người ông, không gian bốn phía chính lúc này đều sụp đổ vụn vỡ hần lên, huyết thủy ô uế cùng hàng trăm con Huyết Thần Tử tức thì bị hấp lực sinh ra từ dòng xoáy liên tục kéo vào trong luân hồi, bị Hỗn Độn khí kia nuốt vào.

“Lục đạo Luân Hồi!” Hồng Quân trong lòng cả kinh, huyết thủy ô uế của Huyết Ma không cách nào ăn mòn nguyên thần Hỗn Độn của Tần Vũ, nói cách khác tại đây cũng chỉ có Tần Vũ có thể cùng Huyết Ma này đọ sức một phen.

Cả không gian chung quanh Tần Vũ đều sụp đổ xuống, Lục đạo Luân Hồi trong lúc chuyển động mãnh liệt, từng đám từng đám ô huyết bị cuốn vào, sau khi bị hủy diệt cuối cùng hòa tan vào Hỗn Độn. Đây là chỗ đáng sợ của Lục đạo Luân Hồi, có thể hủy diệt mọi sinh linh trong thiên địa, cuối cùng thành tựu một mảnh hỗn mang.

Nhưng mà giờ phút này, Tần Vũ lại cảm nhận được một cỗ lực lượng khác ẩn tàng trong đan điền, đó là tự nhiên lực linh ngộ từ trong sinh linh của thiên địa, tử cực hạn chính là sinh, sinh tử khí tại trong Hỗn Độn luân lưu đan xen vào nhau, mà cũng không phải là tử khí đơn thuần. Bất quá tình hình lúc này cũng không cho phép Tần Vũ suy nghĩ nhiều, bốn phía Huyết Thần Tử giống như thủy triều mãnh liệt tràn đến, không ngừng va đập vào dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi...

Giờ phút này, khí tức hủy diệt của Lục đạo Luân Hồi phát ra khiến Huyết Ma đã có chút kiêng kỵ, nhưng tại trong Thiên Thần giới này ngoại trừ Thủy Quân ra còn có người nào có thể phong ấn được mình. Hai tay chấn động mãnh liệt, tại không gian trên đầu Tần Vũ bỗng nhiên xé ra một khe hở âm u sâu thẳm, trong khe hở đó chất lỏng đỏ sậm tuôn ra ào ào, tanh hôi khó ngửi khôn cùng, nhìn thấy mà giật mình kinh sợ.

Huyết Ma trong mắt lộ ra ý cười khinh thường, điềm nhiên nói:

“Bổn Ma vương cũng không tin ngươi tiến vào ‘Huyết Giới’ còn có thể giữ được mạng... Ma huyết đại pháp!” Ánh mắt bất chấp thiên địa kia, dường như ẩn chứa uy áp lạ thường không gì sánh nổi, làm cho người ta đối mặt với hắn thậm chí không cách nào nổi lên được một tia chiến ý, ngược lại từ đáy lòng hiện lộ ra chỉ có khắc sâu nỗi sợ hãi sâu sắc.

Tần Vũ đứng trước mặt Huyết Ma, lực lượng cực kỳ cường đại khiến cho ông cảm giác được thực sự khí thế dũng mãnh của Huyết Ma, khóa chặt ông tại chỗ. Mà cái khe không gian trên đỉnh đầu thì đột nhiên sinh ra một lực hút cực mạnh, cái khe rất nhanh mở rộng ra, thoáng cái đã khuếch trương đến chừng trăm trượng, mọi người đều kinh hãi kêu lên, chỉ thấy cái khe đó lại có thể đem Tần Vũ luôn cả Lục đạo Luân Hồi nuốt vào.

Huyết Ma cười lạnh một tiếng, thân hình thoáng động, liền theo sau Tần Vũ biến mất trong cái khe sâu thẳm ấy...

Huyền lão thần phục nói:

“Không nghĩ tới ngàn vạn năm sau, thăng nhải này lại có thể luyện thành một không gian độc lập, thật sự quá mức kinh khủng a!”

“Tần bá bá!” trong Hồng Quân giới, Lãnh Diễm Phỉ phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đám người Cam Vân cũng đều kinh hãi thất sắc. Hồng Quân mặc dù có hơi lo lắng, nhưng chính là đối với Tần Vũ có một loại tin tưởng hơn hết, hắn tin chắc rằng Tần Vũ sẽ hủy diệt Huyết Ma, để cho nơi này khôi phục như lúc ban đầu. Lúc này, độ cao của mặt biển máu càng ngày càng cao, Hồng Quân cũng từ từ nâng Hồng Quân giới cao lên, chỉ là Huyết Thần Tử dường như vô tận liên tiếp không ngừng từ trong biển máu vọt tới, chỉ có Thiên đạo chi nhận của Đế Tuyết Phong cùng Kinh Thiên côn pháp của Tôn Ngộ Không có thể ngăn cản được trong chốc lát, nhưng rõ ràng chống đỡ không được lâu dài.

Huống Thiên Minh vẫn như trước đang nhập định, hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra thần sắc trầm tư... Số phận của thật thắm thương!

369. Chương 4: Lục Đạo Chân Đế (chân Lý Của Lục Đạo)

Nơi này không có Thiên, không có Địa, phẳng phất mỗi một tấc không gian đều tiềm nhiễm máu ô uế, tại đây trong mảng thế giới màu đỏ sậm, gần như không nhìn thấy bất cứ vật gì, có thể cảm nhận được chỉ có sát khí hung hãn mãnh liệt vô cùng trong nó.

Huyết giới, giống như Tát Hải sử dụng nguyên khí thiên địa mà ngưng đọng lại luyện ra một loại không gian độc lập, nhưng bất đồng chính là không gian này từ ô huyết mà hình thành có lực lượng ăn mòn cực kỳ cường đại, hơn nữa cực kỳ ổn định, tưởng muốn phá vỡ thì dễ dàng vậy sao.

Tần Vũ tại lúc vừa bị hút vào không gian này lập tức đã cảm nhận được một loại nguy cơ mãnh liệt, mà dòng xoáy đen trắng được Lục đạo Luân Hồi sản sinh ra dường như vẫn luôn chuyển động không ngừng, đem huyết khí bốn phía thôn phệ vào.

“A Ha Ha Ha!”

Đột nhiên, tiếng cười cuồng dại của Huyết Ma vang lên trong Huyết giới, ánh mắt Tần Vũ co lại, thần thức cực kỳ linh mẫn tức thì cảm nhận được lực ô uế từ bốn phía mãnh liệt ào ào kéo đến, gắng gượng có thể nhìn thấy trong huyết vụ mờ mịt, từng đạo từng đạo huyết trụ màu đỏ sậm phóng lên cao, mà Huyết Ma thì đứng ngạo nghễ trong đó, dữ tợn nhìn vào Tần Vũ.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, Lục đạo Luân Hồi đột nhiên chấn động, huyết khí bốn phía nhất thời bị tán tách rộng ra, ngưng thần nhìn lại, liền ngạc nhiên phát hiện chính mình đứng ở phía trên hải thủy do ô huyết hội tụ mà thành, trên đỉnh đầu ngưng tụ huyết khí sền sệt mờ mịt, bốn phía lộ ra cảnh vô cùng âm u tăm tối.

“Thì ra là thế, ngươi mở ra Huyết giới, dùng ô huyết tại đây định nhấn chìm cả Thiên Thần giới?” Tần Vũ nhìn thấy huyết thủy này mãnh liệt quay cuồng, lạnh lùng nói.

Tiếng cười khàn khàn của Huyết Ma vang vọng trên mặt biển máu:

“Ta không nhớ đã bị phong ấn bao nhiêu năm, nhưng vì một ngày này, bốn Ma vương ngưng đọng lại luyện ra ‘Huyết giới’ một phương này, ta muốn dùng đại dương ô huyết mệnh mông này nhấn chìm mỗi một tác không gian của Thiên Thần giới, Ha Ha Ha!... Lão gia hỏa Thủy Quân đó, ta phải cho hắn trả giá bằng mọi giá!”

Lúc này, dường như cả Huyết giới đều bởi vì tâm trạng phần nộ của Huyết Ma mà sôi trào hẳn lên, vô số kể đạo huyết trụ màu đen to tròn từ trong biển máu phóng vọt lên cao, hướng về Tần Vũ gầm rú cuộn ào đến. Tần Vũ thân mình đứng tại trung tâm Lục đạo Luân Hồi, cổ Hồn Độn khí sinh tử ấy luân chuyển ở trong Huyết giới lúc này hình thành một khoảng không gian không thể vượt qua, trong dòng xoáy đen trắng đan xen nhau dường như có được lực lượng đủ để xoắn nát tan hết thảy.

Huyết Ma nhìn thấy Lục đạo Luân Hồi chung quanh Tần Vũ, trong ánh mắt lóe ra vẻ xem thường:

“Người mặc dù có được lực lượng quái lạ, có thể bất chấp lực ăn mòn ô uế của bốn Ma vương, nhưng một khi sa vào trong Huyết giới của ta, thì vĩnh viễn cũng không có biện pháp thoát ra được, không tới ba canh giờ, người sẽ hóa thành một vũng máu, hòa tan vào trong biển máu mệnh mông này!”

Không gian bên trong Huyết giới, từng đám từng đám huyết vân liên tiếp hiện lên không ngừng, tại bốn phía quanh Tần Vũ nổ bùng lên, tiếng nổ tung mãnh liệt khiến cả không gian đều chấn động hẳn lên.

Nhưng mà sinh tử luân lưu trong Lục đạo Luân Hồi, dòng xoáy Hồn Độn khí sản sinh ra trước sau như một, không có mấy may bị huyết thủy làm ô uế, ngược lại đem các huyết trụ ào ào xông tới đánh tan tác, chẳng qua cùng với mặt biển máu không ngừng dâng cao, Tần Vũ gồm luôn cả Lục đạo Luân Hồi đều bị huyết thủy ô uế phủ trùm.

Tần Vũ đắm chìm tại sâu trong ô huyết, ngoại trừ sử dụng Hồn Độn khí ngăn cản huyết thủy ô uế, không có cách nào phản kích lại Huyết Ma.

Nhưng đúng lúc này, thân mình ông là trung tâm của cả Lục đạo Luân Hồi, trong đó sinh tử khí luân lưu quanh mình lại khiến trong lòng ông lóe lên một tia sáng, ông biết rõ tính chất đặc thù của Lục đạo Luân Hồi, hủy diệt và sản sinh cái mới, tử cực hạn đó là sinh, hai luồng khí tức hoàn toàn bất đồng tại dưới sự lưu chuyển cực nhanh tạo thành Hồn Độn khí, nhưng mà sinh tử khí ở trong thiên địa có thể nói là không chỗ nào không có, cũng chính vì thế, hết thảy sự vật mới không thoát khỏi được sự chuồng quẩn của Lục đạo Luân Hồi.

Lúc này Tần Vũ sa vào trong “Huyết giới”, ô huyết trong cơ thể Huyết Ma đúng là tiếp nối với một mảnh không gian ô uế không chịu khổ, nhưng mà chỗ không gian tiếp nối với Lục đạo Luân Hồi của bản thân cũng là không gian Hồn Độn vô tận.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu, mắt nhìn thấy ô huyết mãnh liệt quay cuồng ở bốn phía, khe chau mày, tựa như lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Thiên địa vạn vật, hết thảy đều không thoát khỏi sự chuồng quẩn của Lục đạo Luân Hồi, từ một mà sinh ra, cuối cùng hóa thành một...

“Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, vạn vật phát triển thành Hồn Độn... ta rốt cục hiểu rõ rồi!”

Tần Vũ ngửa mặt lên trời thét dài, trên khuôn mặt lóe ra ánh mắt vô cùng hưng phấn. Chỉ thấy trong Lục đạo Luân Hồi, hai luồng khí đen trắng phóng lên cao, một đạo bạch quang nóng cháy, tràn đầy bùng bùng sức sống, giống như tự nhiên lực của Tần Vũ, làm cho người ta cảm giác được vô cùng ấm áp. Mà hắc quang kia thì đen nhánh đầy áp lực, giống như loại tử khí từ thâm sâu địa ngục hiện lên, làm cho người ta cảm giác được linh hồn dường như đều phải bị nó cắn nuốt một cách tự nhiên.

Hắc bạch hai đạo quang mang ẩn chứa khí tức hoàn toàn bất đồng quẩn quanh thân Tần Vũ cùng bùng lên, sau một thoáng rung động, hai đạo quang hoa phát ra một tiếng gầm trầm thấp, đột nhiên hướng bốn phía khuếch tán ra, đến chỗ nào, bất kỳ là huyết khí ô uế hay là huyết vụ tanh hôi, nhất thời tự nhiên bị cắn nuốt vào, cứ như thể dường như một cái động khẩu sâu không thấy đáy hình thành, thôn phệ điên cuồng hết thảy mọi thứ xung quanh.

Chính vào lúc này, Tần Vũ rút cục lĩnh ngộ được lực lượng thực sự của Lục đạo Luân Hồi, đó là một loại tồn tại ngự trị áp đảo bất cứ không gian nào, bất luận là Hồng Mông, Lâm Mông thậm chí là Tần Mông không gian, đều chịu dưới sự chưởng quản của nó, dĩ nhiên Huyết giới này đối với ông mà nói, chẳng qua là một hạt cát trong vũ trụ mà thôi.

Lục đạo Luân Hồi bộc phát trong nháy mắt rung động cả Huyết giới, hai đạo quang mang hắc bạch tại trong biển máu đột nhiên nổ bùng lên, lực công kích cường đại đánh vào khiến cả hải vực đều sụp đổ xuống, hình thành một cái rãnh sâu giống như lỗ hổng do thiên thạch rơi thành.

Trên khuôn mặt đỏ sẫm của Huyết Ma tức thì hiện lên một cổ hắc khí, từng sợi gân xanh tại bên ngoài lớp da của hắn phập phồng, xem ra Hỗn Độn khí của Lục đạo Luân Hồi trực tiếp làm tổn hại đến Huyết giới đã dẫn tới thương hại trên người của Huyết Ma, hắn run rẩy toàn thân, rốt cuộc không thể chịu đựng được phun ra một ngụm ô huyết màu đen tanh hôi khôn tả.

“Vì sao... vì sao, đây là cái lực lượng gì?” Huyết Ma kinh ngạc vạn phần nhìn Tần Vũ lao ra khỏi biển máu, Lục đạo Luân Hồi phát ra khí tức hủy diệt và hồi sinh khiến cho hắn có một loại cảm giác kinh hoàng ngàn vạn năm nay chưa từng có. Hết thấy điều này dường như đã quay lại thời gian ngàn vạn năm trước, khi mà Thủy Quân và tứ đại hộ pháp Thiên Vương thi triển lực phong ấn, cảm giác lúc đó cùng với bây giờ giống hệt như nhau.

“Sinh tử siêu thoát, Thiên địa Luân hồi, hết thấy đều trong khống chế của ta... Huyết Ma, ngươi sai lầm rồi!” Thần sắc Tần Vũ có vẻ bình tĩnh trầm ổn, tâm tình không có bất cứ chút dao động nào. Huyết Ma nhăn tít cặp lông mày, trên mặt gân xanh tăng vọt, lúc này Huyết giới đã không ổn định lại được nữa, thế cho nên tự thân hắn cũng khó mà chịu đựng khoảng không gian độc lập này.

“Sai lầm... ta sai ở chỗ nào?” Huyết Ma giọng nói nghiêm túc, với ý định dùng sự phản nộ để che dấu đi nỗi sợ hãi tận đáy lòng.

Tần Vũ cảm xúc lực sinh tử thật sâu sắc, trong hai mắt bắn ra quang mang khiến người ta phát ớn lạnh:

“Ngươi sai chính là sai tại ngày sống lại, Thiên Thần giới này có Tần Vũ ta tồn tại!”

“Ngươi nói càn, tiểu bối vô tri! (không biết gì) Dám cả gan mạo phạm Huyết Ma đại nhân ta, cho ngươi nếm thử lợi hại của ‘Ma Huyết đại pháp’!”

Tiếng hét khàn khàn thịnh nộ của Huyết Ma vang lên, hai tay điều khiển Huyết giới tàn tạ gắng gượng nhắm vào Tần Vũ phát ra công kích cường đại nhất. Chỉ thấy rung động trong toàn cả Huyết giới, trên mặt biển máu sụp đổ hình thành từng đạo từng đạo dòng xoáy cực lớn đường kính trăm trượng, cơn xoáy dẫn theo một cổ lực lượng vô hình từ phía dưới phóng lên cao, từng đạo từng đạo long quyền cuồng phong xuất hiện tại chung quanh Tần Vũ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình kinh sợ, chen lẫn vào vạn tấn huyết thủy ô uế, giống như ác ma địa ngục phát ra tiếng thét chói tai.

Mà ở trên đỉnh đầu của Tần Vũ, huyết vân sền sệt dày đặc trong khoảnh khắc tụ tập lại, so với kiếp vân mà nói, tầng tầng lớp lớp huyết vân này chính là tinh huyết của Huyết Ma tôi luyện qua ngưng luyện mà thành, uy lực gần như có thể dùng chữ kinh khủng để miêu tả.

Trong phút chốc này, Tần Vũ đã bị ô huyết vô số kẻ trùng trùng điệp điệp vây quanh, mà thần sắc trên mặt ông vẫn không có e sợ chút nào, sự ổn định vững vàng đó tựa hồ đã khiến cho Huyết Ma hiểu được lực lượng chân chính của Lục đạo Luân Hồi.

Thậm chí ngay cả Tần Vũ đều không có nghĩ đến, tại trong Huyết giới này dưới hiểm cảnh bị Huyết Ma áp bức trầm trọng đã giúp ông lĩnh ngộ được lực lượng chân chính của Lục đạo Luân Hồi, thế giới rộng lớn bao la, một hạt cát trong vũ trụ, thiên địa vạn vật đều không thoát khỏi sinh tử, hết thấy không gian, sự vật đều ở trong sự khống chế của Lục đạo Luân Hồi, nếu như không phải công phu tu luyện của Tần Vũ còn yếu kém, không có thời gian để lĩnh ngộ huyền cơ trong đó, bằng không dùng Lục đạo Luân Hồi để thăm dò Thiên đạo mệnh mông, vậy ắt hẳn sẽ đem đến cho ông một phen thành tựu khác.

‘Ô huyết thao tứ’, ‘Ma huyết đại pháp’ của Huyết Ma đã thúc động đến mức cực hạn, lúc này Huyết giới mặc dù bởi vì bộc phát của Lục đạo Luân Hồi mà bị ảnh hưởng rất lớn, nhưng ‘Ma huyết đại pháp’ thì vẫn như cũ có được năng lực khiến người khác kinh hãi, từng đạo từng đạo long quyền đường kính đạt tới

trăm trượng cuộn lên cao không nhìn thấy đỉnh của ngọn sóng ô huyết, Tần Vũ đứng vững chắc trên biển máu, so với phía dưới mặc dù có thể dùng chữ nhỏ bé để hình dung, nhưng khí thế hào nhiên của ông tán phát ra, lại làm cho Huyết Ma kiêng nể sâu sắc, nói cho cùng cho dù là Thủy Quân ngàn vạn năm trước cũng không có năng lực, có thể tại trong Huyết giới của mình muốn làm gì thì làm như thế này.

Một tia sát khí chợt lóe trên mặt Tần Vũ, và cả Lục đạo Luân Hồi liền ầm ầm tuôn trào lên, hai quang mang hắc bạch chậm rãi ngưng tụ lại, tất cả Hỗn Độn khí được sinh ra ở quanh thân mình Tần Vũ cuộn cuộn bùng lên.

“Huyết Ma, người cuối cùng phải thất bại!”

Lực lượng của Lục đạo Luân Hồi tạo cho Tần Vũ niềm tin trọn vẹn, chỉ thấy ông thông thả tung ra một quyền, tức thì không gian của Huyết giới giống như mặt hồ nước yên tĩnh bị ném vào một tảng đá to sóng gió mãnh liệt nổi lên, Huyết Ma đứng ở trên không trung không cách nào tự kiềm chế được lại phun ra một ngụm ô huyết, sắc mặt bởi vì thống khổ mà vận vẹo hết mức, khó coi đến cực điểm.

“Ta không tin, ta không tin! Ta khổ tu ngàn vạn qua, dứt khoát không có khả năng thua vào tay người tên tiểu bối không biết gì này! Ma huyết thao thiên!”

Huyết Ma điên cuồng giơ hai tay lên cao, tất cả ô huyết trong nháy mắt tụ tập lại cùng dâng lên, giống như Lục đạo Luân Hồi tại giữa không trung tạo thành một dòng xoáy ô huyết xiêu vẹo, nhưng mà thể tích so với Lục đạo Luân Hồi có lẽ lớn hơn gấp trăm lần.

“Đi chết đi cho ta!”

“Đi chết đi cho ta!”

Hai người gần như cùng một lúc thét lên một tiếng phản nộ. Đỏ sậm! Đen trắng! Hai đạo dòng xoáy trong nháy mắt cùng va đập vào nhau... Số phận của thật thảm thương!

Không lẽ chỉ có mấy chục người xem sao? Ta không tin!

370. Chương 5: Tần Vũ Địch Cường Thế Phản Kích

“Kính Thiên tam côn!”

Ba đạo côn ảnh thật lớn trùng điệp cùng hợp lại, tức thì vọt lên một đạo kim quang, côn khí xuyên thẳng lên, tựa như tại trong hư không màu đỏ sậm này xé toát ra một đạo tia chớp rực sáng, chiếu sáng ngời toàn cả thiên địa, Huyết Thần Tử bốn bề tức thì bị chấn bay xa hơn trăm trượng, huyết khí ô uế hoàn toàn không có cách nào tiếp cận thân mình.

Tôn Ngộ Không càng đánh càng mãnh liệt, chiến ý kỳ diệu kia khiến cho tất cả mọi người đều giật mình kinh ngạc, tựa hồ hầu tử này chính là vì chiến đấu mà sinh ra, một loại chiến thần sống để mà chiến đấu cho đến chết.

Côn ý càn quét, Tôn Ngộ Không nắm trong tay côn khí kim sắc ước chừng trăm trượng mãnh liệt đâm vào trong biển máu, biển máu bị khuấy động một trận quay cuồng, hơn vạn tấn huyết thủy ô uế bị cuốn lên giữa không trung, hình thành từng đạo từng đạo màn nước đục ngầu, trong đó tia chớp màu vàng bốn mặt xé loạn, cũng chính là nơi quang hoa của côn khí chớp động.

Chung quanh Hồng Quân giới, Đế Tuyết Phong điều khiển Thiên đạo chỉ nhận đại sát bốn bề, Thiên đạo chỉ nhận phóng thích ra quang hoa rực rỡ, nhưng sắc mặt hắn đã tái nhợt phần nào, dù sao từ trên tay Đế Thích Thiên tiếp nhận Thiên đạo chỉ nhận chỉ mới được trăm năm, không có đủ thời gian để cho hắn hoàn toàn lĩnh ngộ huyền cơ ảo diệu trong đó, hơn nữa không như Đế Thích Thiên có sự phối hợp của Thiên Đế bí quyết, sử dụng lên được cũng phải phí nhiều hơi sức.

Trong Hồng Quân giới, tất cả mọi người đều u sầu lo lắng, mắt trông thấy Huyết Thần Tử bốn phía chỉ có tăng không giảm, sắc mặt Huyền lão càng thêm khó coi đến cực điểm, ông trầm tư suy nghĩ đến lời tiên đoán của Thủy Quân, ánh mắt chiếu vào người Huống Thiên Minh cách đó không xa. Chỉ thấy Huống Thiên Minh như trước hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng mà thần sắc lại hiện ra dao động cực kỳ mãnh liệt,

tựa hồ đang dồn sức cảm nhận cái gì đó, mồ hôi lạnh giàn giụa sớm đã thấm ướt quần áo hần. Lãnh Diễm Phỉ ở một bên chỉ có thể lo lắng suông, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lóe ra thần sắc lo âu khôn cùng.

“Mọi người nhất định phải gắng chống cự, phụ thân nhất định có thể phá vỡ không gian của Huyết Ma!” Hồng Quân gào lớn lên, dùng hết sức điều khiển Hồng Quân giới chống lại cổ huyết thủy ô uế của hung thần ấy, tín nhiệm của hần đối với phụ thân Tần Vũ không hề dao động. Lúc này, từ trong biển máu cũng không ngừng tăng trưởng hơn ba mươi đầu Huyết Thần Tử mãnh liệt vọt ra, hướng về phía Hồng Quân giới kích tới.

Hồng Quân giới là Hôi Mông Linh Bảo, dựa vào Hỗn Độn khí đương nhiên không sợ ô huyết ăn mòn, đối với công kích của Huyết Thần Tử cũng có thể hoàn toàn ngăn chặn, nhưng không ngờ trong khoảnh khắc lúc Huyết Thần Tử va chạm vào Hồng Quân giới, hơn ba mươi đầu Huyết Thần Tử cùng một lúc nổ tung lên, huyết khí cuộn cuộn mãnh liệt quay cuồng, Hồng Quân phun ra một ngụm máu tươi, cả Hồng Quân giới đều bắt đầu chấn động hần lên, cổ khí tức ô uế đó tựa như đã vào trong hơi thở của mọi người.

“Oa A A A, dám không để lão Tôn ta đây vào mắt, Kinh Thiên Nhất Côn!” Tôn Ngộ Không thấy thế, vung côn khí kim sắc lên, chiến ý điên cuồng đó khiến cho hần không kiêng kỵ bất cứ nơi nào, khinh thường cả Thiên Thần giới. Ba đạo côn ảnh trùng điệp hợp làm một, côn khí kim sắc thật lớn quét ngang thiên địa, khí thế hào hùng, đem Huyết Thần Tử vây bọc bốn phía chung quanh Hồng Quân giới đánh nát thành bụi phần.

Hồng Quân mặc dù bị thương, nhưng chứng kiến Tôn Ngộ Không lúc này vẫn rất giật mình kinh ngạc, với tu vi của Tôn Ngộ Không nhiều nhất chỉ là bảy cánh thượng giai, nhưng kèm theo chiến ý bộc phát, chỉ sợ cho dù cao thủ Á hoàng giai cũng không dám sánh ngang cùng nó, cổ chiến ý hung hãn mãnh liệt này khiến tất cả mọi người nhìn thấy mà kinh sợ tận trong đáy lòng.

Chính lúc Hồng Quân đang nghi hoặc khó hiểu, Huyền lão tựa hồ nhìn ra huyền cơ, trong ánh mắt ử ử hiện lên một tia quang mang tán dương:

“Không nghĩ tới chiến ý của tiểu hầu tử này lại có thể mãnh liệt như thế, quả thật không hổ là một đại Chiến Thần, dùng chiến nhập đạo, cảnh giới sau này không thể lường trước được.”

Hồng Quân dám người chợt hiểu ra, giờ phút này Tôn Ngộ Không mặc dù thoát nhìn điên cuồng hung hãn, nhưng một khi chiến ý bộc phát ra thì không gì có thể sánh bằng.

Bất luận là Lục đạo Luân Hồi của Tần Vũ, Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh, hay là Hồng Quân giới của Hồng Quân, thậm chí hôm nay chiến ý tối cao của Tôn Ngộ Không, đều là một loại biểu hiện đối với sự linh ngộ Thiên đạo, nếu như dùng cái này để làm nền móng cho một cảnh giới mới, bọn họ có lẽ đều sẽ đạt tới một đỉnh cao chưa từng có.

Giờ phút này, dựa vào ba người Tôn Ngộ Không, Đế Tuyết Phong cùng Hồng Quân có công có thủ, miễn cưỡng chống đỡ được công kích gần như điên cuồng của Huyết Thần Tử kia, nhưng nếu như Tần Vũ không giết chết Huyết Ma, sự công kích này đúng là vĩnh viễn không ngừng.

Lúc này, Huyết Giới của Huyết Ma ngưng luyện thành có thể nói đã bị tàn phá quá mức, trong khoảnh khắc hai dòng xoáy đụng vào nhau, một tiếng nổ lớn vang trời, cả Huyết Giới đều bị cổ lực va chạm này xé ra một đường rãnh không gian nhìn không thấy giới hạn. Hắc bạch quang hoa có tính chất hoàn toàn bất đồng từ từ ngưng kết lại một chỗ, Hỗn Độn khí từ nó sản sinh ra giống như cái miệng chậu máu rộng lớn của ác ma hầu như có thể thôn phệ hết thảy.

Dòng xoáy ô huyết do “Ma huyết đại pháp” của Huyết Ma ngưng kết mà thành mặc dù so với Lục đạo Luân Hồi có thể lớn hơn gấp trăm lần, nhưng ở trước dòng xoáy hắc bạch thì không chiếm được ưu thế chút nào, ngược lại dưới tác dụng lực thôn phệ của Hỗn Độn khí mà thu nhỏ lại cực nhanh.

Tần Vũ đứng ngạo nghễ giữa Lục đạo Luân Hồi, thần sắc lạnh như băng, nhìn không ra hỉ nộ, nhưng từ trên khí thế của ông lại khiến người khác cảm giác có một cổ uy áp cường đại không thể nào hình dung được. Dường như tại trong Huyết Giới này, Chưởng khống giả cũng không phải là Huyết Ma, mà là Tần Vũ, thiên địa vạn vật, bất cứ một tác không gian nào đều ở trong sự khống chế của ông.

Trên khuôn mặt Huyết Ma phủ đầy hắc khí, từng ngụm từng ngụm ô huyết không ngừng từ trong miệng

hắn phun trào ra, cho dù hắn thúc động “Ma huyết đại pháp” đến cực hạn, cũng không thể chống cự lại Lục đạo Luân Hồi của Tần Vũ, hắn mãi mãi vẫn không thể tưởng tượng được với linh ngộ trong phút chốc này, Tần Vũ lại đã đảo khách thành chủ, trở thành Chương không giả của Huyết Giới.

“Bộp!”

Tần Vũ hai tay vỗ một cái, quang mang hắc bạch theo đó thoảng rung động, sau khi dừng lại một thời gian ngắn hình thành một luồng khí hình tròn vô cùng mãnh liệt cuốn tới, nơi nào nó đi qua, mỗi một tắc không gian màu đỏ sậm đều truyền đến một trận âm vang vỡ vụn chói tai, không gian từng khúc từng khúc vỡ vụn, không thể tưởng tượng được một cái khe nhỏ tí rất nhanh mở rộng ra.

Huyết Ma hiển nhiên đã không cách nào chống đỡ, dòng xoáy huyết sắc to lớn kia lúc này đã bị Lục đạo Luân Hồi thôn phệ gần một nửa, hai tròng mắt huyết hồng sắc gần như muốn lòi ra ngoài, sợ hãi vạn phần nhìn Tần Vũ, tựa hồ không thể tin hết thấy mọi chuyện đã phát sinh trước mắt.

Tần Vũ hình như đã mất đi tính nhân nại, chợt quát một tiếng:

“Hãy xem ta làm sao hủy diệt Huyết giới của ngươi!”

Phạm vi của Lục đạo Luân Hồi phương viên trăm trượng chỉ trong nháy mắt mở rộng ra ngàn trượng, dưới chuyển động xoay tròn mãnh liệt, Hỗn Động khí phát ra một tiếng gầm trầm thấp, giống như một cơn cuồng phong bão tố đem dòng xoáy ô huyết cuốn sạch vào, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Mà Lục đạo Luân Hồi lại với khí thế không cách nào ngăn cản xé rách tan cả không gian của Huyết Ma, mỗi một vết xé ra một cái khe, Huyết Ma lại phun ra một ngụm ô huyết, một canh giờ ngắn ngủi, cả Huyết Giới đã đầy đầy cảnh hoang tàn, bốn phía lộ ra từng đạo từng đạo khe hở sâu thẳm âm u.

“Hô! Hô!”

Huyết Ma giờ phút này tựa như một con dã thú bị trọng thương, trong miệng phát ra từng cơn thổ độc nặng nề, ánh mắt ác độc nhìn vào Tần Vũ. Từ sau khi sống lại hắn không có nghĩ đến lại gặp phải một cao thủ cường hãn như thế, thực lực của Tần Vũ hôm nay thậm chí đã vượt qua cảnh giới Hoàng giai.

“Ngươi đã không có cơ hội chiến thắng!” Lời nói của Tần Vũ kiên định và dứt khoát, hôm nay chỉ duy nhất làm cho ông cảm thấy nghi hoặc là lời tiên đoán của Thủy Quân trước khi chết lưu lại, vậy con đường sinh cơ nào sẽ ở trên người Huống Thiên Minh, có lẽ Thủy Quân không cách nào đoán trước được đến ngàn vạn năm sau này sẽ có một cao thủ như Tần Vũ vậy xuất hiện chẳng.

Huyết Ma sau khi nhận được cảm giác thất bại rõ ràng, nỗi sợ hãi tận đáy lòng kia lại biến mất một cách kỳ diệu, hung tợn nhìn Tần Vũ, cười hô hố nói:

“Tiểu bối vô tri, không ai có thể ngăn cản được bốn Ma vương!”

Tần Vũ ánh mắt lạnh lùng:

“Ngươi mất đi Ma Huyết đại pháp, hôm nay Huyết Giới bị phá tan, ta cũng muốn thử xem ngươi còn có cái thủ đoạn gì!”

Thân thể Huyết Ma đang run rẩy, có thể nhìn ra được hắn bị trọng thương rất cuộc không cách nào chống đỡ được Huyết Giới, lập tức phát tay một cái, cả Huyết Giới từ trên đỉnh đầu Tần Vũ bắt đầu từ từ tan biến đi. Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, với năng lực của ông hiện giờ muốn xuất nhập Huyết Giới dễ như trở bàn tay, nếu có thời gian đầy đủ thì linh ngộ Lục đạo Luân Hồi cùng tăng cao tu vi lên, một khi đại thành vậy thì có thể nắm trong tay hết thấy mỗi một tắc không gian trong lục đạo.

“Phụ thân!” Đế Tuyệt Phong cùng Hồng Quân đồng thời phát ra một tiếng kêu gào, nhưng mà Lục đạo Luân Hồi kia mang theo lực lượng thôn phệ cường đại lại khiến mọi người bất đồng rất là giật mình kinh hãi, chẳng qua là hưng phấn nhất phải kể tới Huyền lão đây, ông không có nghĩ đến Tần Vũ lại có thể ở trong Huyết Giới linh ngộ được chân lý của Lục đạo Luân Hồi, đánh bại Huyết Ma, ngược lại thần sắc của Hồng Quân thì có vẻ tương đối bình tĩnh, bởi vì hắn chưa từng hoài nghi năng lực của phụ thân mình.

Trong phút chốc quanh thân Huyết Ma xuất hiện hàng trăm đầu Huyết Thần Tử trước tiên tức thì phủ trùm hắn, ánh mắt Hỗn Động của Tần Vũ trong suốt, không có bất cứ chút sắc sảo nào, hồ hững chiếu vào Huyết Ma.

“Ha Ha, lão Tôn ta đây sớm đã đoán được người sẽ không bị con quái vật kinh tởm đánh bại, Hắc Hắc!” Tôn Ngộ Không nhếch miệng cười to, nhưng cơn khí hoàng kim trong tay lại không có dừng trệ chút nào, Kinh Thiên Liên Côn cuốn sạch tứ phương. Tần Vũ đồng dạng cũng cảm nhận được chiến ý mãnh liệt từ trên người Ngộ Không tản phát ra, mặc dù cũng không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại toát ra quang mang khen ngợi.

“Phụ thân... phụ thân có hơi khác lạ a!” Hồng Quân nhìn thấy Tần Vũ cách đó không xa, không đơn giản là Lục đạo Luân Hồi, đúng là bản thân Tần Vũ tựa hồ cũng đã xảy ra thay đổi bản chất, phảng phất tại đây chỉ trong chốc lát tập hợp mà tăng lên một cảnh giới vậy.

Huyền lão từng trải thâm sâu nhất lộ ra nụ cười hiểm có, ánh mắt tập trung lên Lục đạo Luân Hồi nơi sinh tử luân lưu đó, trầm giọng nói:

“Oa nhi này quả nhiên lợi hại, hắc nắm giữ lấy một loại lực lượng thần bí vô cùng cường đại, xem ra thời đại của Thủy Quân và Thiên Môn cũng nên đi vào quá khứ rồi...” Nói đến đây, trong lòng không khỏi nảy sinh một chút buồn bã.

Lãnh Diễm Phỉ chứng kiến Tần Vũ với khí thế vô cùng mãnh liệt phá tan Huyết Giới, trong lòng rất là vui mừng, nhưng Huống Thiên Minh vẫn trệ trệ chưa tỉnh, không khỏi xúc động lo lắng bội phần... Số phận của thật thảm thương!

371. Chương 6: Hủy Diệt

Giờ phút này, Huyết Ma đã được mấy trăm Huyết Thần Tử vây quanh vào giữa, từng đạo từng đạo huyết quang màu đỏ sậm phóng vọt lên cao, xem ra Huyết Ma bị thương không nhẹ, cố gắng định dùng ô huyết để khôi phục lực lượng bị tổn thất của hắn.

Tần Vũ thần sắc rất bình tĩnh, ánh mắt nhu hòa lướt nhanh bốn phía, đột nhiên đan điền sục sôi, Lục đạo Luân Hồi bộc phát ra Hỗn Độn khí cuộn cuộn giữa không trung, Huyết Thần Tử có lực phòng ngự có thể so với Thiên Thần khí lúc này lại giống như giấy dán hồ bị Hỗn Độn khí xé nát tan tành. Lực lượng huyền diệu đó thậm chí đem biển máu đang tăng vọt lên đều bị áp chế xuống, mất đi tính ăn mòn của ô huyết, bầu trời lại trong sáng hẳn lên.

Thời điểm này, Hồng Quân gần như cũng đã đạt tới cực hạn, đan điền khô kiệt, thu hồi Hồng Quân giới không còn chút sức lực, có điều hắn rất cục bảo toàn được tính mạng của mọi người, đối với Tần Vũ cũng coi như là hoàn thành sứ mệnh. Chỉ có Tôn Ngộ Không vẫn có chút chưa thỏa mãn huy động trường côn, một thân chiến ý kia không giảm bớt chút nào, oán giận nói:

“Lão tôn ta đây còn chưa có đánh đã ghiền mà, thật là mất hứng!”

Trải qua một phen huyết chiến tấy lửa, tựa hồ ai cũng không có nghĩ đến Tôn Ngộ Không lại có thể lĩnh ngộ được chiến ý tối cao, dùng chiến nhập đạo, mà đó cũng không phải là sát khí hung tàn bạo ngược, loại tăng lên tính chất này cùng với chuyển biến tu vi khiến cho hắn đầu chỉ đột phá mấy cảnh giới, lúc này cả thân thể đều tản phát ra rực rỡ ánh hoàng kim, vết loang lỗ trên trường côn cũng biến hết, giống như một đạo kim quang nằm trong tay Tôn Ngộ Không, hệt như Như Ý Kim Cô bổng nằm nào.

Bất quá khiến cho Huyền lão giật mình kinh ngạc chính là tu vi của Tần Vũ, ông mơ hồ cảm nhận được Tần Vũ giờ này đã trở thành một tồn tại vượt qua hết thảy, mà cho dù là Thiên đạo chi nhận toàn vẹn ở trước mắt hắn cũng không tạo thành bất cứ uy hiếp nào. “Thiên Minh... huynh mau tỉnh lại a, Thiên Minh!” Tiếng kêu của Lãnh Diễm Phỉ vang lên, thu hút ánh mắt mọi người. Huyền lão vội vàng chạy tới, nhìn thấy Huống Thiên Minh tựa như lâm vào giấc ngủ say vĩnh cửu, không nhìn được nhú mày nói:

“Hắn... Chẳng lẽ là Thiên đạo chi nhận?”

Cam Vân mở to hai mắt nhìn:

“Thiên đạo chi nhận không phải đã bị Huyết Ma đoạt đi rồi sao, vì sao hắn giống như đang nhập định vậy?”

Đế Tuyết Phong đi tới, trông thấy bộ dáng của Huống Thiên Minh lúc này không khỏi rất là nghi hoặc, vừa sử dụng thần niệm dò tra một cái, cả kinh nói:

“Hắn đã mất đi thần thức!”

“Cái gì?” Lãnh Diễm Phỉ phát ra một tiếng thét chói tai, nếu như một người mất đi thần thức, như vậy cái nhục thể này cũng có nghĩa là không có linh hồn, mà thần thức của Huống Thiên Minh lại đi đâu chứ?

Cam Vân vội vàng nói:

“Hắn trước khi mất đi thần thức có nói gì với người hay không?”

Lãnh Diễm Phỉ trầm tư trong chốc lát, có chút thất sắc kinh hoàng nói:

“Hắn nói cái gì cần có thời gian, ta... ta chẳng biết!”

Đúng là, nhìn thấy nam nhân yêu mến của mình đã không còn thần thức, cái này tiêu biểu cho hắn e rằng vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh lại, đối lại là ai cũng phải thất sắc kinh hoàng. Huyền lão hít sâu một hơi, trong ánh mắt hiện lên quang mang trí tuệ sâu sa, trầm giọng nói:

“Đây có lẽ cùng oa nhi Thiên Mông có quan hệ, xem ra Thủy Quân trước khi chết dự đoán như thế cũng không phải không có đạo lý, cùng với việc hôm nay Huyết Ma phá vỡ phong ấn tất nhiên có quan hệ.”

Điều ấy mọi người thật ra không hề lo lắng gì, trước mắt Tần Vũ cường thế quay trở lại, Huyết Ma bị trọng thương gần như không còn chút sức phản kích nào, chỉ là vì Huống Thiên Minh mất đi thần thức làm cho mọi người cảm thấy cực kỳ nghi hoặc.

“Tuyệt Phong, người có thể thông qua Thiên đạo chi nhận cảm nhận được cái gì không?” Hồng Quân quay sang Đế Tuyệt Phong hỏi, dù sao Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh rời thân thể không bao lâu, thần thức chẳng biết đi đâu, khẳng định cùng chuyện này có liên hệ gì đó.

Đế Tuyệt Phong bắt đầu lắc đầu:

“Thiên đạo chi nhận của Thiên Minh đã rơi vào trong Huyết Giới của Huyết Ma, hoàn toàn ngăn chặn Thiên đạo chi nhận của ta, có lẽ là ta đối với Thiên đạo chi nhận linh ngộ hãy còn nông cạn, không thể nhận thấy được khí tức của nó.”

Lãnh Diễm Phỉ giờ phút này ôm chặt Huống Thiên Minh, trên gương mặt tuyệt mỹ sớm đã lệ châu tuông tràn, mọi người thấy thế vừa nghi hoặc vừa thở dài.

Lúc này, khí thế hủy diệt của Lục đạo Luân Hồi cũng không thể ngăn cản hết thấy Huyết Thần Tử của Huyết Ma triệu hồi ra tới, cái khe hở trên bầu trời cũng bởi vì sự sụp đổ của Huyết Giới mà tiêu biến mất, huyết khí mở mặt bị thiên phong cuốn đi, biến mất sạch sành sanh, cả bầu trời cũng trở nên trong sáng hẳn lên. Tần Vũ giống như một pho tượng Thiên Thần đứng giữa Lục đạo Luân Hồi, ánh mắt lạnh lùng chiếu vào Huyết Ma, chuẩn bị phát động một kích sau cùng.

Nhưng mà, Huyết Thần Tử chung quanh Huyết Ma liên tiếp nổ bùng, hóa thành từng đám huyết vụ ô uế sền sệt một lần nữa hội tụ tại trên người Huyết Ma, trải qua bổ sung của mấy trăm đầu Huyết Thần Tử, năng lực của hắn bây giờ đã khôi phục được bảy thành trạng thái, chỉ là sự sụp đổ của Huyết Giới quả thật đối với hắn đã tạo thành đả kích cực kỳ trầm trọng.

“Huyết Ma, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chịu chết đi!” Tần Vũ trong ánh mắt bình tĩnh một tia sát khí chợt lóe rồi tắt, nhưng nét phẫn nộ in hằn trên trán lại khiến người khác trong lòng lạnh giá, cả người toát ra khí thế vạn quân, chính như một pho tượng Thiên Thần đứng ngạo nghễ trong đám mây, làm cho người ta không nhìn được đập đầu bái phục, càng không nói là có thể dậy lên nổi chút ý kháng cự nào.

“Hây!” Huyết Ma chợt quát một tiếng, huyết khí sền sệt dần sát chung quanh thân thể tức thì bắn tung ra bốn phía, nhưng mà trong tư tưởng hắn cũng không có sợ hãi lực lượng của Tần Vũ, ngược lại càng trở nên ngông cuồng ngạo mạn, phẫn nộ hết lớn:

“Bổn Ma vương cũng muốn lĩnh giáo thủ đoạn của tiểu bối ngươi đây, ta là thân bất tử, ai cũng không giết chết được ta!”

“Vậy thì thử xem!” Trong mắt Tần Vũ tóe ra từng đạo tinh quang, hai tay phát lên, dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi đột nhiên nghiêng trút ra, theo từng bước chân Tần Vũ tiến tới, dòng xoáy to lớn cũng hướng về phía trước di chuyển. Mọi người nhìn thấy một màn này, đều là thất sắc sợ hãi, nhất là Hồng Quân, đối với

lực lượng của Lục đạo Luân Hồi hẳn hiểu rõ hơn ai hết, nhưng mà không có nghĩ đến thành tựu của phụ thân hôm nay không ngờ có thể đem Lục đạo Luân Hồi đưa vào trong đan điền, hơn nữa còn có thể thu phát thuần thực như ý, quả là đáng sợ.

Tần Vũ càng tiến càng nhanh, cuối cùng nhanh đến mức phía sau đều cuộn cuộn nổi lên một trận tàn ảnh, mà dòng xoáy thật lớn của Lục đạo Luân Hồi cực nhanh chuyển động quét ngang qua ngay cả hư không đều bị xé thành một cái khe hở nhỏ dài. Huyết Ma giờ phút này mới có phần thất sắc hoảng sợ, Lục đạo Luân Hồi trước mắt đã cắt ngang tại trước người hắn, sinh tử khí bên trong nó luân lưu xoay vòng, quang mang hai màu trắng đen tại dưới lưu chuyển cực nhanh gần như thành một thể, chính cái gọi là tử cực hạn chính là sinh, hết thấy đều tại trong Lục đạo Luân Hồi diễn biến.

Nơi Hỗn Độn khí bộc phát ra hình thành một dòng xoáy to lớn sụp lún xuống, phát ra một trận âm âm long trời lở đất, tác động đến hư không chung quanh bốn phía cũng đều trong nháy mắt vỡ nát tan tành, khí thể bụi màu đen cuộn cuộn xuống, trung tâm dòng xoáy đó giống như một cái hắc động vũ trụ sinh ra một cỗ hấp lực không thể chống lại được, tuy là Huyết Ma ngưng cuồng tự đại, vào khoảnh khắc này từ đáy lòng cũng cảm nhận được một cảm giác bất lực, thân thể nhỏ bé giống như chiếc lá khô bị hút vào trong cuồng phong bão táp, tại trong khoảnh khắc vừa chạm đến Lục đạo Luân Hồi thoáng cái bị xoắn thành bột phấn, liền sau đó bị Hỗn Độn khí cuốn đi, biến mất sạch sành sanh.

Mọi người nhìn thấy một màn này tại trước mắt, trong lòng vừa khiếp sợ vừa khâm phục, trên mặt Cam Vân các người càng là lộ ra vẻ ngốc trẻ, chẳng qua là cảnh giới của Tần Vũ hôm nay, sợ rằng để cho bọn họ khổ cực tu luyện cả đời cũng khó mà đạt tới, dù sao đây cũng không phải chỉ tu luyện đơn thuần là có thể đạt tới, mà còn cần có cơ duyên và mức độ linh ngộ đối với Thiên đạo.

Nhưng chính lúc này, hàng loạt bóng người từ bốn phương tám hướng vọt tới, đợi đến gần, mới phát hiện là Đế Thích Thiên, Hàn Sinh cùng với đám người Đế Thiên Hồn. Đế Thích Thiên nhìn thoáng qua Tần Vũ, tức thì từ trên người ông cảm giác được một loại cảnh giới không thể vượt qua, không khỏi khiếp sợ nói:

“Không nghĩ tới thời gian có trăm năm, người lại có thể đạt tới cảnh giới này!”

Tần Vũ mỉm cười, nhưng không có trả lời, lại không biết việc tăng lên cảnh giới này bất quá cũng chỉ là một ý niệm. Chẳng qua Đế Thích Thiên cũng xem như đúng là một thiên tài, trăm năm thời gian tại trong Thiên Thần điện lợi dụng tinh thần lạc ấn kết hợp với ‘Tinh Thần Quyết’ tiến hành tu luyện, hôm nay đã có thể vận dụng tinh thần lực, tin rằng không đến năm trăm năm là có thể đạt tới cảnh giới Hắc Động.

Hàn Sinh khổ sở đưa mặt ra, phần nộ oán giận nói:

“Huyết Ma đáng chết này, giở ra huyết thủy ô uế kinh tởm đó, làm ngay cả hang ổ của ta cũng bị ngập ngụa nhơ bẩn, lúc này trở nên hôi thối không ngửi được, sau này ta còn làm sao ở trong đó được, Tát Hải lão gia hỏa kia đâu, không lẽ cũng...?”

Lời nói của Hàn Sinh đi vào trọng điểm, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Tần Vũ.

Sắc mặt của Tần Vũ trở nên hơi buồn bã, thở dài một hơi sâu sắc, nói:

“Tát Hải lão tiên bối trong phút chốc đó ý niệm động đến oán chú, đã sa vào ma đạo, Tát Hải tức là Huyết Ma, Huyết Ma tức là Tát Hải, độc nhất vô nhị, Huyết Ma rốt cục bản tính của nó, cũng chẳng qua là một loại nguyên thần lạc ấn ma tính cực mạnh mà thôi. Hôm nay Tát Hải lão tiên bối đã rơi vào trong Lục đạo Luân Hồi, bất quá ta còn giữ lại một đám chân linh của ông, ông sẽ từ trong lục đạo một lần nữa chuyển thể luân hồi!”

Huyền lão khẽ gật đầu, nói:

“Vậy đối với hắn mà nói coi như là một cách giải thoát.”

Tần Vũ nói tiếp:

“Tát Hải lão tiên bối tu vi cả đời này bị trói buộc trong nguyên hạch, đem tất cả mọi con đường liên lạc cùng ngoại giới hoàn toàn chiếm cứ, hình thành một tầng gông xiềng cầm cố nhìn không thấy, đến nỗi không cách nào đột phá được tình trạng hiện có để linh ngộ áo nghĩa cao cấp hơn, ông vốn phải có một kiếp nạn này, hy vọng sau khi chuyển thể sống lại có thể giác ngộ hiểu ra, để tìm kiếm cảnh giới Thiên đạo cao cấp hơn!”

Sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ Lục đạo Luân Hồi, Tần Vũ tựa hồ tìm ra được một tia quỹ tích vận chuyển của Thiên đạo, đối với số mệnh của Tất Hải cũng có biết một ít.

“Ôi!... Chỉ là mấy cái ô huyết ô uế Thiên Thần giới này sợ rằng không có một trăm tám mươi năm khó có thể phục hồi như cũ!” Hàn Sinh đối với huyết thủy ô uế này oán hận sâu sắc cũng không có ngừng nghỉ.

Tần Vũ mỉm cười:

“Cái này dễ xử lý!” Lập tức chụp vào hư không một cái, không gian lập tức sụp đổ, Lục đạo Luân Hồi bỗng nhiên tại trên bầu trời lưu chuyển không ngừng. Tần Vũ ánh mắt quét qua biển máu dưới chân, thầm thở dài, điều khiển Lục đạo Luân Hồi trực tiếp chui vào trong biển máu, quấy động biển máu ô uế đang yên tĩnh tức thì nổi lên sóng gió cuồn cuộn ngất trời.

Nhưng không đến thoáng chốc, huyết thủy tất cả đều bị cuốn vào trong Hỗn Độn không gian của Lục đạo Luân Hồi, Sa thành lại khôi phục diện mạo như trước kia. Số phận của thật thảm thương!

372. Chương 7: Nguyên Thần Thủ Xá

“Hắn mất đi thần thức!”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Lãnh Diễm Phỉ sớm đã nước mắt doanh tròng, nghẹn ngào nói:

“Thiên... Thiên Minh nói cái gì còn cần có thời gian, sau đó nhắm hai mắt lại, rồi không tỉnh lại nữa!”

Huyền lão khẽ gật đầu:

“Ta xem hắn không giống như là bị người cưỡng ép lấy đi thần thức, mà là tự mình phóng thả thần thức ra bên ngoài cơ thể, bất quá vậy cũng quá nguy hiểm a!”

Thần thức thì giống như một loại Thiên đạo bao la không có tên không có hình dạng, mà nó lại cực kỳ yếu ớt, hơn nữa đối với cơ thể con người có tầm quan trọng không thể thay thế, nếu như thần thức bị hủy diệt, như vậy bản thân cũng sẽ biến thành một cái nhục thể không có linh hồn.

Tần Vũ trong lòng cả kinh, mặc dù ông bây giờ đã lĩnh ngộ sinh tử luân hồi chi đạo, nhưng bởi vì tu vi còn thấp, không cách nào dò biết được vận hành của Thiên đạo, đối với vận mệnh của Huống Thiên Minh cũng khó mà nắm bắt, tuy là Huống Thiên Minh sớm đã lĩnh ngộ được tám phần năng lực dự đoán của Thiên Mộng, hẳn nếu đem thần thức phóng ra bên ngoài cơ thể, mặc dù không biết có ý định như thế nào, nhưng nhất định có kế hoạch gì đó.

Chính lúc Tần Vũ do dự chưa biết làm gì, khi trong lòng định dùng cách giống như thế phóng thả thần thức ra để dò kiếm thần thức của Huống Thiên Minh, xa xa giữa không trung, hai bóng người dìu dắt nhau, lão đảo nhằm hướng nơi này bay tới, đợi khi đến gần mọi người mới nhìn rõ, chính là Mục Thiên cùng Tình nhi.

Xem ra ô huyết tiêm nhiễm Thiên Thần giới cũng làm cho hai người bị thương tổn, nhất là Mục Thiên, cả cánh tay phải đã toàn bộ biến thành màu đỏ, bốc ra mùi tanh hôi nồng nặc, hiển nhiên đã hoàn toàn bị nhiễm ô uế, may mà Tình nhi không có tiêm nhiễm ô huyết, chỉ vì quá mức kinh hoàng mà lộ ra sắc mặt tái nhợt.

Trăm năm tang thương, đối với Tần Vũ mà nói cũng bất quá là thoáng qua trong nháy mắt, nhưng giờ phút này gặp lại Tình nhi, trong lòng mặc dù vô cùng hưng phấn, nhưng miệng lại không thốt lời nào, trong ánh mắt lộ ra quang mang vô cùng phức tạp, khó có thể hình dung.

Mục Thiên được Cam Vân dìu đỡ xuống tới trước mặt Tần Vũ, trên khuôn mặt mỗi một hiện ra một tia mỉm cười:

“Đại nhân... Huyết Ma xuất thế, Tình nhi lo lắng cho người, nên buộc ta mang nàng đến... bất quá cuối cùng không phụ ủy thác, Tình nhi bình yên vô sự.”

Tần Vũ chau mày, thần sắc có vẻ vô cùng ngưng trọng, nhìn thấy bộ dáng Mục Thiên hiện giờ, trong lòng cũng không đành lòng, thở dài nói:

“Người khổ cực rồi!” Mục Thiên cố chịu đựng đau đớn trên cánh tay phải, Hắc Hắc cười vài tiếng, mà sắc mặt cũng là cực kỳ khó coi.

Thì ra, ngày đó sau khi biết được Tần Vũ sớm đã có gia đình thì, Tình nhi đau lòng muốn chết, nàng biết Tần Vũ là người chí tình chí nghĩa, nếu đã có thê tử, thì làm sao có thể dễ dàng tiếp nhận nữ tử khác. Nỗi lòng thất chí đến nỗi có ý niệm tìm lấy cái chết, may mà thời điểm cuối cùng Mục Thiên tìm được, dùng lời lẽ khuyên can mới buông bỏ hết thảy ý niệm tìm cái chết trong đầu.

Mục Thiên vốn định mang nàng trở lại bên người Tần Vũ, nhưng bị Tình nhi quả quyết cự tuyệt, nàng cũng không muốn lần nữa quay lại bên nam nhân khiến cho chính mình thương tâm muốn chết này để càng thêm bị thương đầy đoạ bản thân mình, dù sao hết thảy cũng không có kết quả gì. Vì thế Mục Thiên liền theo Tình nhi ẩn cư tại nơi thâm sâu cùng cốc trong Thiên Thần giới dốc lòng tu luyện.

Trăm năm năm tháng, tại trước mắt mọi người đều thoáng qua trong nháy mắt, thoáng cái trôi qua, nhưng đối với Tình nhi, lại có vẻ dài đằng dặc mà thống khổ như thế, nàng là nữ hài si tình, đối với nỗi nhớ nhung Tần Vũ càng là không cách nào kiên định trong lòng được, rốt cục đến ngày Huyết Ma xuất thế, máu nhuộm Thiên Thần giới, Tình nhi rốt cuộc không cách nào kiềm chế nỗi lòng nhớ cùng lo lắng cho Tần Vũ, lập tức cùng Mục Thiên vội vàng từ trong rừng sâu núi thẳm chạy tới, mà Mục Thiên dọc trên đường đi vì giúp Tình nhi ngăn cản ô huyết ăn mòn, cả cánh tay phải hoàn toàn tàn phế, bất quá rốt cục giữ được Tình nhi bình an, coi như là tạo cho Tần Vũ một biến đổi lớn.

Lúc này, Tần Vũ cùng Tình nhi bốn mắt nhìn nhau, trong lòng kích động không lời nào có thể diễn tả được, chỉ là Khương Lập sớm đã thành niềm mong nhớ vĩnh viễn trong lòng Tần Vũ, Tình nhi đối với hắn mà nói chỉ giống như một thân muội muội, cũng không có tình cảm sai trái nào khác.

Trăm năm tang thương, Tình nhi đã từ một nữ hài trở nên thành thực hắc lên, thiên tư tuyệt sắc đó không có giảm bớt đi chút nào, phía sau sáu đôi cánh màu hồng phấp phới thoáng vẩy động, cả người giống như thiên sứ tiên nữ xinh đẹp mà không thể giữ làm của riêng mình.

Hai người lặng nhìn nhau, dường như thời gian và không gian đều ngưng lại, trong mắt hai người chỉ có người trước mặt, cũng không để ý gì đến ngoại vật nữa. Tần Vũ đối với Tình nhi áy náy thật nhiều, mà Tình nhi đối với Tần Vũ, đã có tình yêu thương say đắm không cách nào phai mờ, đó là một loại ý niệm vượt ra khỏi bất cứ loại tình cảm nào.

Sau phút nhìn nhau ngẩn ngui, Tình nhi tựa hồ rốt cuộc không thể đè nén được, trong đôi mắt thuần khiết rơi xuống đôi dòng lệ lóng lánh, bật khóc đến rung động cánh sau lưng, mỗi tình cảm kiềm nén trăm năm giờ phút này rốt cuộc tuôn trào ra không cách nào ngăn lại được. Tần Vũ thần sắc có vẻ buồn bã ngưng trọng, hơi cúi mình xuống, thở một hơi dài, trong mắt toát ra ánh mắt áy náy không yên.

Một bên, Huyền lão chăm chú nhìn hồi lâu tại trên cánh tay phải ô uế của Mục Thiên, rốt cục hạ quyết định, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Lực ô uế của ô huyết này thật sự quá mạnh mẽ, đã hoàn toàn tiêm nhiễm mỗi một tác kinh mạch của người, hơn nữa lại có chiều hướng không ngừng lan rộng ra, biện pháp duy nhất lúc này là nhanh chóng chặt bỏ đi, nếu không ô huyết xâm nhập vào tâm tạng, ta không dám khẳng định người có thể bị biến thành một đầu Huyết Thần Tử hay không!” Mục Thiên do dự chỉ chốc lát, cắn chặt hàm răng, nói:

“Vậy thì cắt bỏ đi!”

Đế Tuyết Phong nói:

“Người cũng không cần lo lắng, chỉ cần người dốc lòng tu luyện, đạt tới Á hoàng giai thì liền có thể cải tạo thân thể.” Đây tuy cũng an ủi một chút trong lòng Mục Thiên, nhưng dù sao phải cắt bỏ một cánh tay, trong lòng vẫn có phần lo sợ bất an.

Đế Tuyết Phong giơ cao “Thiên đạo chi nhận”, lãnh quang hình vành trăng phóng vút lên cao, chuẩn bị chặt đứt cánh tay phải của Mục Thiên. Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được một tia khí tức của “Thiên đạo chi nhận”, tựa tại đây vô tận trong hư không, mặc dù yếu ớt, nhưng cực kỳ rõ ràng, Đế Tuyết Phong chấn động, ngẩng đầu nhìn đi, đột nhiên chứng kiến một tia huyết quang di động tại trên bầu trời. Huyền lão tựa hồ ý thức được cái gì, hoảng sợ thất sắc, kinh hô:

“Không xong, nó chưa chết.”

Cùng lúc đó, luồng huyết khí phóng vút lên cao, bầu trời xanh lam ngay tức thì bị một tầng máu màu đỏ sậm che kín, mọi người ngưng thần nhìn lên, liền phát hiện trên không trung một đám tinh huyết phóng thích ra quang hoa huyết sắc vô cùng chói mắt, tiếng cười ngông cuồng ngạo mạn của Huyết Ma kia lại vang dậy trên bầu trời.

“Ta sớm đã nói qua, bổn Ma vương là thân bất tử, tinh huyết bất diệt, ai cũng không làm gì được ta Ha Ha Ha!”

Mọi người quá sợ hãi, mà Tần Vũ thì khiếp sợ nhất, không nghĩ tới Lục đạo Luân hồi mặc dù thôn phệ thân thể của hắn, nhưng không cách nào hủy diệt đám tinh huyết bám vào nguyên thần của hắn.

Giờ phút này, tất cả mọi người rơi vào trong nỗi kinh hoàng, duy chỉ có Hồng Quân tâm tư mình vẫn có chút phòng bị, Hồng Quân giới tức thì phát ra, quang hoa trong suốt nhất thời bao phủ lên tất cả mọi người.

“Ha Ha Ha! Bổn Ma vương phải cho các ngươi đền mạng!” Huyết quang chợt lóe, đám tinh huyết kia biến ảo thành một con huyết xà thật nhỏ, lập lòe tia chớp, với tốc độ thần tốc không thể tưởng tượng chui vào trong Hồng Quân giới, mà Hồng Quân lại không cảm nhận được chút nào, không khỏi rất sửng sốt.

Tần Vũ dùng thần thức dò tra, mới biết được huyền cơ trong đó, cả kinh nói:

“Đám tinh huyết này là nguyên thần của Huyết Ma biến thành, không thể xem thường, mọi người cẩn thận!”

Rất hiển nhiên, đám tinh huyết do từ nguyên thần biến thành đó chính là một loại nguyên thần lạc ấn, năm đó Tát Hải ý niệm động đến oán chú đã triệu hồi tới đó là đám tinh huyết do nguyên thần của Huyết Ma biến thành này, sau khi bám vào thân thể, cho dù nhục thể bị tiêu hủy, nhưng chỉ cần giữ lại được một tia tinh huyết, nguyên thần đúng là vĩnh viễn sẽ không bị hủy diệt, đây quả chính là nguyên nhân Huyết Ma bất tử.

Lúc này, Hồng Quân giới hiển nhiên không cách nào ngăn cản, huyết xà thật nhỏ đó với tốc độ vượt quá sức tưởng tượng trên không trung qua lại như con thoi, từng tràng tiếng cười ngông cuồng vang vọng bên tai mọi người, tất cả mọi người bắt đầu kinh hồn khiếp đảm hẳn lên.

Thần sắc của Tần Vũ cũng không có e sợ chút nào, hướng lên bầu trời chụp một cái, theo đó không gian tức thì sụp đổ, Lục đạo Luân hồi cuộn cuộn dẫn theo Hỗn Độn khí một lần nữa xuất hiện tại trên bầu trời. Huyết Ma hiển nhiên đối với Lục đạo Luân hồi có điều kiêng dè, huyết xà phát ra một tràng tiếng rít rất nhỏ, lại biến mất trong hư không.

Chính vì tốc độ quá nhanh hơn nữa không cách nào đưa chúng vào vòng cầm cố, Tần Vũ điều khiển Lục đạo Luân hồi mấy lần đều không có biện pháp chụp bắt đám tinh huyết này, mà ông giờ này cũng không có năng lực để mở rộng phạm vi của Lục đạo Luân hồi ra khắp cả Thiên Thần giới, ngược lại chúng tùy tiện bay qua lại giữa mọi người, không khỏi dần dần rơi vào thế bị động.

“Mặc dù ngươi có lực lượng của Lục đạo Luân hồi thì có thể làm gì, bổn Ma vương hôm nay phải đem xương cốt của ngươi tán thành tro bụi mới hả được cơn giận hủy diệt thân thể ta!”

Đột nhiên, một đạo huyết ảnh vô cùng to lớn phóng lên cao, ùn ùn hướng về Tần Vũ kéo ập đến, tốc độ cực nhanh, khiến Tần Vũ không còn chút thời gian nào để tiếp tục điều khiển Lục đạo Luân hồi nữa.

Tần Vũ sắc mặt đại biến, ông nhìn thấy rõ ràng trong huyết ảnh mờ mịt đó đám ma huyết màu đỏ thẫm tản phát ra huyết quang mãnh liệt, giống như hàm răng đầy khít của Huyết Ma kia bốc lửa đỏ rực hướng về ông tràn tới. Mọi người nhìn thấy một màn này vạn phần kinh hãi, trên mặt toát ra thần sắc vô cùng khiếp sợ.

Thế nhưng chính lúc này, giữa huyết khí đột nhiên bay lên một đạo quang hoa hồng phấn sắc, hiện lên như thể cũng không chói mắt, nhưng đem lại cho Tần Vũ một cổ ấm áp rất vi diệu, một bóng người lạng lẽ xuất hiện tại trước mặt.

Dáng người xinh xắn, cánh màu hồng phấn, trên gương mặt tuyệt mỹ ấy vẫn như trước còn lưu lại từng giọt lệ chưa tan, chính là Tình nhi.

Giờ khắc này, Tần Vũ rõ ràng nhìn thấy Tình nhi đang quay về phía mình mỉm cười, một nụ cười trong đó tựa hồ tập hợp mọi tình cảm kiềm nén trăm năm của nàng dành cho Tần Vũ, có lẽ đây mới là ước muốn của nàng, nếu như không chiếm được, vậy thì vì người yêu dấu của mình mà hy sinh hết thảy, ngay cả đến tính mạng.

“Tình nhi!” Trong cổ họng Tần Vũ phát ra một tiếng kêu nghẹn ngào.

Hết thảy đều phát sinh tại giữa ánh chớp đỏ rực, Huyết Ma tựa hồ cũng không nghĩ đến Tình nhi bỗng nhiên lại xuất hiện tại trước mặt Tần Vũ, đám tinh huyết đó không có dừng lại chút nào, chui vào trong người Tình nhi. Thân thể Tình nhi thoáng rung động một cái, đám tinh huyết kia mang theo năng lực ô uế vô cùng cường đại, sáu cánh sau lưng chỉ trong chớp mắt bị ăn mòn thành màu đỏ sẫm, trên làn da trắng noãn, từng điểm lốm đốm đỏ không ngừng hiện ra, Tình nhi giãy dụa, linh hồn thuần khiết giờ phút này đang bị Huyết Ma thôn phệ, mà trong miệng nàng lại không ngừng găng gượng kêu lên:

“Tần Vũ ca ca!...”

“Tình nhi...!” Lúc này Tần Vũ sắc mặt trắng bệch, cả tâm hồn giống như rơi vào trong hầm băng sâu vạn trượng, tiếng ông ông không ngừng kêu vang trong đầu, một mảnh trống không. Số phận của thật thảm thương!

373. Chương 8: Tình Nhi Ly Khứ

“Hừ!... Tại sao có thể như vậy, nữ nhân đáng chết!” Huyết Ma hừ lạnh một tiếng, tựa hồ đối với thân thể của Tình nhi thật bất đắc dĩ, dù sao mục tiêu quan trọng nhất của hắn chính là Tần Vũ, nếu như chiếm được thân thể của Tần Vũ vậy thì có khả năng nắm trong tay Lục đạo Luân Hồi, đây mới là mục đích chính yếu của Huyết Ma.

“Tình nhi!!!”

Nhìn thấy Tình nhi bị ô huyết ăn mòn, Tần Vũ gần như rơi vào trạng thái điên cuồng, hai tay đột nhiên phát động, từ ba trượng cao trên đỉnh đầu lực lượng Lục đạo Luân Hồi ầm ầm hiện lên, Hỗn Động khí kia tựa hồ cũng bởi vì cơn phẫn nộ của Tần Vũ mà biến hóa, khuếch trương vô cùng tận gần như cuộn lên cuốn cả nửa bầu trời, tất cả mọi người đều sinh ra kinh hãi trước cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa này.

“Nhất định phải đem Tình nhi trả lại cho ta!” Tần Vũ rống giận phẫn nộ, thúc động Lục đạo Luân Hồi không ngừng hướng về Huyết Ma áp sát lại.

“Xoẹt Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!” Giờ phút này Huyết Ma nhìn thấy sức mạnh của Lục đạo Luân Hồi, trong ánh mắt chỉ còn lộ ra vẻ tham lam mà không có chút cổ kỵ nào, ngang nhiên cười nói:

“Ngươi cho dù có giết nàng, ta vẫn như cũ có thể dựa vào bạo thể sau đó một tia tinh huyết nguyên thần lần nữa đoạt xá sống lại, bốn Ma vương sẽ vĩnh viễn tồn tại trong hậu thế, Ha Ha Ha!”

Nghe thấy vậy sắc mặt của Tần Vũ trắng bệch chùng hẫ xuống lộ ra vẻ khó xử, mà Lục đạo Luân Hồi ngưng lại không có áp sát về hướng Huyết Ma nữa, Huyết Ma thấy thế cất giọng cười càng thêm ngông cuồng, một cỗ huyết khí sền sệt nồng nặc từ trên người hắn tán phát ra.

“Ngươi nằm mơ!”

Đột nhiên một thanh âm quen thuộc truyền đến, ánh mắt mọi người đều kinh ngạc chiếu vào người Tình nhi, tựa hồ ngay cả Huyết Ma cũng không khỏi có một chút hoang mang, bởi vì thanh âm này đúng là từ bên trong thân thể hắn truyền ra ngoài.

Lãnh Diễm Phi trong khoảnh khắc nghe thanh âm kia, cả thần tình đều ngưng đọng lại, nàng cho dù là có chết cũng không quên được chủ nhân của giọng nói này, trong miệng run run nói ra tên của hắn... ‘Huống Thiên Minh’!

“Huống Thiên Minh, ngươi... ngươi ở đâu, mau hiện ra với lão Tôn ta đây!” Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu sốt ruột nhìn ngó dáo dít, cũng vẫn nhìn thấy Huống Thiên Minh như trước rơi vào giấc ngủ say, mà vốn thanh âm lại phát từ Tình nhi.

Biến cố bất ngờ khiến cho Huyết Ma cũng rất là bối rối:

“Người... người từ lúc nào ở trong thân thể của ta?”

Vẫn như cũ nhìn không thấy bóng dáng Huống Thiên Minh, nhưng... thanh âm này xác thực quả là ở trong thân thể bị ô uế của Tình nhi:

“Ta nói rồi, người cuối cùng phải thất bại ở trong tay của ta!”

“Thằng khốn, bốn Ma vương là thân bất tử, tuyệt không thể thất bại!” Huyết Ma tự nhận suốt đời bất diệt, đối với Huống Thiên Minh hoàn toàn không coi vào đâu.

“Vậy sao?” Thanh âm của Huống Thiên Minh mang theo một tia cười lạnh:

“Chẳng lẽ người vẫn không nhận ra tinh huyết nguyên thần có cái gì khác thường ư?”

Huyết Ma trong lòng cả kinh, vội vàng vận chuyển một vòng đám tinh huyết nguyên thần kia, nhất thời sắc mặt đại biến, hắn rõ ràng cảm giác được trong đám tinh huyết ẩn chứa một tia khí tức của “Thiên đạo chi nhận”:

“Thiên đạo chi nhận... là người động tay động chân, lại có thể đem thần thức giấu vào trong Thiên đạo chi nhận!”

Đế Tuyệt Phong nghe nói như thế lúc này mới chợt bừng tỉnh hiểu rõ, thì ra mới rồi cảm giác được một tia khí tức đúng là tại chỗ “Thiên đạo chi nhận” của Huống Thiên Minh bị Huyết Ma thôn phệ.

Huống Thiên Minh lạnh lùng nói:

“Ta nghĩ người đến chết cũng không thể ngờ được tại trận chiến năm đó Thiên Mông từ trong cơ thể người rút ra một tia tinh huyết, lại càng không thể nghĩ đến ta đem đám tinh huyết này luyện hóa vào trong Thiên đạo chi nhận, mà cho đến tận lúc này ẩn dấu khí tức của Thiên đạo chi nhận, người tưởng rằng thật sự có thể dễ dàng thôn tính “Thiên đạo chi nhận” của ta ư? Hiện nay nó giữ lại một tia chân linh của ta, đã đem người hoàn toàn tiêu hủy ở trong đám tinh huyết này, Huyết Ma... đại nạn của người đã đến!”

Huyền lão giật mình kinh ngạc:

“Thì ra là người cố ý để cho Thiên đạo chi nhận ẩn chứa chân linh của người bị Huyết Ma thôn phệ!”

Hóa ra trước lúc Huyết Ma phá vỡ phong ấn, Huống Thiên Minh đã sớm ẩn giấu một tia chân linh tại trong Thiên đạo chi nhận rồi, mà trăm năm trước đây hắn đã đem đám tinh huyết Thiên Mông lưu lại luyện hóa vào Thiên đạo chi nhận, cái gọi là một tia sinh cơ bắt đầu tại trong đám tinh huyết này, thậm chí ngay cả chính Huyết Ma cũng không thể nghĩ đến tinh huyết của hắn hoàn toàn che giấu khí tức của Thiên đạo chi nhận.

Tuy nhiên Huyết Ma tự cho là mình thông minh, định khi bạo thể sẽ lợi dụng nguyên thần đám tinh huyết này đoạt xá, cũng không ngờ đám tinh huyết ấy sớm đã bị Thiên đạo chi nhận luyện hóa rồi, trong đó lại ẩn chứa một tia chân linh của Huống Thiên Minh, lúc này cả đám bị giam lỏng bên trong, cũng có nghĩa là Huyết Ma rốt cuộc không cách nào tiến hành nguyên thần đoạt xá được nữa. Còn Huống Thiên Minh vì lẽ đó mà rơi vào cơn hôn mê sâu, cũng chính vì muốn dùng thần thức của bản thân cùng tia chân linh ẩn giấu ở trong Thiên đạo chi nhận kia tiến hành dung hợp lại, chỉ có như vậy mới có thể từ trong cơ thể Huyết Ma đoạt lại Thiên đạo chi nhận, nhân tiện mới giam cầm nguyên thần đám tinh huyết kia, tại trong khoảnh khắc Lục đạo Luân Hồi phá hủy bản thể của Huyết Ma, thần thức của Huống Thiên Minh đã cùng chân linh trong Thiên đạo chi nhận dung hợp làm một.

“Không có khả năng... không thể như vậy, ta tuyệt không thể chết!” Huyết Ma tựa hồ cảm nhận được nỗi thống khổ của đám tinh huyết bị giam cầm, phát điên cuồng gào thét chói tai.

“Thiên Minh, dừng tay!” Đột nhiên, Tần Vũ hô to một tiếng, Huống Thiên Minh vốn muốn bạo phá Thiên đạo chi nhận bất giác ngừng lại.

Tần Vũ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt thủy chung không dời khỏi Tình nhi, ông do dự trong chốc lát, trầm giọng nói:

“Thiên Minh!... có thể... giữ lại cho Tình nhi một mạng không?”

“Huyết Ma vốn là nguyên thần lạc ấn, căn bản không có thực thể, bây giờ Tình nhi đây chính là Huyết Ma, Huyết Ma cũng là Tình nhi, nếu như tách ra đám tinh huyết kia, vậy rồi cuộc không cách nào khắc chế được Huyết Ma, người hẳn là biết rõ!” Thanh âm của Huống Thiên Minh cực kỳ kiên định, bởi vì hẳn biết đây chính là cơ hội cuối cùng.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu, trong lòng ông chỉ hiện lên nỗi phần hận không thể hình dung được, cho dù ông đã lĩnh ngộ Lục đạo Luân Hồi thì lại như thế nào, đến ngay cả Tình nhi cũng cứu không được.

Huống Thiên Minh đã biết rằng sự tình không thể xoay chuyển theo chiều hướng khác, bất luận Tần Vũ hận mình cỡ nào cũng được, lời tiên đoán của Thủy Quân đều đã linh nghiệm, vậy một tia sinh cơ của Huyết Ma giờ khắc này nhất định phải bị hủy diệt hoàn toàn.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Tình nhi phát ra một tiếng thét chói tai, quang mang của Thiên đạo chi nhận kia rực rỡ xuyên qua toàn thân, thân thể nàng lúc này tựa như trong suốt sáng lên, một cỗ khí tức chí cương trào dâng phủ đầy cả thiên địa. Một tiếng gào thét vang động dậy trời từ trong nguyên thần đám tinh huyết bạo phát ra, trong đó còn ẩn chứa nỗi phần hận không cam lòng của Huyết Ma.

Tầng mây trôi qua trên bầu trời, một tia huyết khí bỗng bành tung bay, một làn gió thổi qua liền dần dần tan biến sạch sành sanh a.

Thần thức quay về, Huống Thiên Minh đang ngủ say sau khi phun ra một ngụm máu tươi, cũng từ từ thức tỉnh lại, Thiên đạo chi nhận tách rời kia cũng trở lại trong thân thể, Lãnh Diễm Phỉ xúc động phủ phục trên ngực hắn khóc rống lên:

“Muội không để huynh tách rời muội, một khắc cũng không được phép!”

“Vĩnh viễn sẽ không a!” Huống Thiên Minh lau khô vết máu trên khóe miệng, ôm chặt Lãnh Diễm Phỉ trong lòng, ánh mắt nhìn Tần Vũ cách đó không xa, trên nét mặt hiện ra chút áy náy.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Tần Vũ, Tình nhi nằm trong lòng ông, cả thân thể đã trở nên trong suốt, chỉ có một tia chân linh còn chưa có tan đi.

“Người vì sao có ý định đại diệt như vậy?!” Con tim của Tần Vũ giờ này bị xé nát hoàn toàn, ông rõ ràng cảm nhận được ở sâu trong nội tâm truyền lại nỗi thống khổ áy náy, đây là một nỗi thống khổ mà dù cho người đã thông hiểu Thiên đạo cũng khó mà chống lại được.

Tình nhi dựa vào một tia chân linh còn sót lại ý thức mong manh, trong mơ hồ nàng nhìn thấy thần sắc thống khổ của Tần Vũ, khó nhọc vươn bàn tay vượt dòng lệ chực trào nơi khóe mắt của Tần Vũ, lấp lấp:

“Tình... Tình nhi mặc dù... là nữ hài tử... bình thường, nhưng... nhưng cũng không nghĩ là... mọi nỗ lực... đều lấy được... không có không có, Tần Vũ ca... ca, muội muốn huynh... vĩnh viễn nhớ tới... nhớ tới có... có Tình nhi yêu huynh!”

Nói đến đoạn sau gần như là không thể nghe thấy, khó khăn thốt ra chữ sau cùng, tia chân linh của Tình nhi rốt cục rời khỏi thân thể, bỗng bành tan trong hư không mênh mông, mà thi thể trong suốt ấy cũng giống như làn hơi bốc lên tan biến không còn. Thân mình Tần Vũ đang run rẩy ông hầu như không cách nào áp chế nỗi bi thương tận đáy lòng, hướng lên bầu trời phất tay một cái, chân linh của Tình nhi đã nằm gọn trong tay.

Lúc này, Huống Thiên Minh đã đi tới, thấp giọng nói:

“Tần tiên bối, xin lỗi... ta mặc dù hiểu được một đường sinh cơ, nhưng lại không biết làm sao để hủy diệt Huyết Ma, mãi đến lúc hắn bị đạo luân hồi thôn phệ, ta mới từ trong truyền thừa của phụ thân hiểu rõ hết thấy, nhưng mà khi đó Tình nhi đã bị ô uế, ta làm như vậy cũng là cực chẳng đã không còn cách nào khác.”

Tần Vũ khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt buồn bã thất sắc, nhẹ nói:

“Tình nhi... Tần Vũ ca ca đưa người vào luân hồi!” Lập tức cắn răng, xoay người liền biến mất ở trên bầu trời.

Chúng kiến một màn này, tất cả mọi người đều cúi đầu thở dài, Đế Tuyết Phong cùng Hồng Quân liếc mắt nhìn nhau, cũng không khỏi buồn bã lắc đầu, bọn họ biết phụ thân là người chí tình chí nghĩa, e rằng phần ấy này ở trong tận đáy lòng ông sẽ hình thành một dấu ấn thống khổ không cách nào phai mờ đi.

Huyết Ma đã hoàn toàn bị hủy diệt, cả Thiên Thần giới cũng đổi lấy những ngày thái bình, Hàn Sinh, Huyền lão các nhân đều rời khỏi Sa thành, còn đám Hồng Quân cùng Đế Tuyết Phong, Ngộ Không thì theo Đế Thích Thiên về Thiên Thần điện, duy chỉ có Huống Thiên Minh, Lãnh Diễm Phi ở lại Tu La giới.

Xa xa trên bầu trời, dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi thật lớn treo ngang trời, sinh tử khí lần lượt lưu chuyển, vô cùng vô tận. Tần Vũ đứng ở trước Lục đạo Luân Hồi, chăm chú lấy trong tay một đám chân linh quang mang u lam lấp lóe kia, trầm than:

“Tình nhi, Tần Vũ ca ca thiếu nợ ngươi, kiếp sau nhất định sẽ trả lại cho ngươi, hãy đợi ta!”

Nói xong, đám chân linh ấy bị cuốn vào trong Lục đạo Luân Hồi...

Tần Vũ lòng đau xót không thể hình dung, mười mấy năm qua ở chung cùng Tình nhi từng chút từng chút đều không ngừng hiện rõ mòn một trong đầu ông, tựa hồ mỗi một cảnh tượng đều như khắc sâu vào lòng, nhưng mà nỗi si tình cùng ý niệm kiên trì của Tình nhi, lại trở thành nỗi thống khổ suốt cả đời ông cũng không thể phai mờ. Số phận của thật thảm thương!

374. Chương 9 : Quyết Chiến Tu La

Nghe nói Đế Thích Thiên trở về chúng thuộc hạ cực kì hưng phấn chuẩn bị tiệc rượu giúp Đế Quân tẩy trần . Trong đại điện trống trải giờ phút này đã đầy mỹ giai hào thực , một chén rượu ngon có thể say đắm lòng người , hai bên là hai Tu La mỹ nữ hầu rượu , Thiên thần điện rất nhiều năm không có náo nhiệt như vậy

Bây giờ đã diệt trừ được họa lớn Huyết Ma , sau khi cả Thiên giới bị một vòng ô huyết rung chuyển cũng đã một lần nữa khôi phục diện mạo thường ngày . Tất cả mọi người đều hoan hỉ nâng rượu chúc nhau

Trên bàn rượu , Đế Tuyết Phong cùng Đế Thiên Hồn ngồi hai bên Đế Thích Thiên . Bất quá sau khi khôi phục lại trí nhớ , so với Tần Vũ thì tình cảm cha con của Đế Tuyết Phong nay là Tần Tư đối với Đế Thích Thiên cũng chỉ là khắc cốt ghi tâm . Đế Thích Thiên cũng biết nguyên nhân nhưng cũng không thể cưỡng cầu cái gì bất quá Tần Tư cũng gọi hần một tiếng Cha , coi như cũng an ủi được Đế Thích Thiên phần nào

Đế Thiên Hồn tựa hồ không có nghĩ đến Đế Tuyết Phong là luân hồi tới Thiên thần giới , bất quá hai người cũng không vì thế mà sinh ra trở ngại , trong mắt Đế Thiên Hồn thì Đế Tuyết Phong vĩnh viễn là cha của hần

Tôn Ngộ Không nằm trên bàn ôm một vò rượu thật lớn trong bụng , mà uống bao nhiêu cái bụng của hần vẫn không có chút nào to lên như là một cái động không đáy vĩnh viễn không bao giờ đầy

“ Thật không có ý tứ , để lão Tôn ta đây một mình uống rượu , lão Huống kia lại ở Tu La giới” Tôn Ngộ Không hiển nhiên là có chút buồn bực , Bạch Y Thần bên cạnh không ngừng rót rượu . Bất quá hầu tử này coi như là có phúc khí , hần không có bối vì khôi phục thần thức mà huỷ đi trí nhớ của Tôn Thiên , kiếp trước hần vốn là một con thạch hầu thủy chung cô đơn , bây giờ lại có giai nhân làm bạn khiến cho bọn Hồng Quân trong lòng cũng thật cao hứng

Nói đến Hồng Quân chỉ thấy hần tay chống cằm , rượu ngon trước mặt thủy chung không có động tới , hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước , nét mặt như là rất có tâm sự . Dù sao trước mắt thân nhân còn chưa có tìm được hết mà Cha Tần Vũ nay cũng vì chuyện Tình Nhi mà bị kích động rất lớn hiện giờ còn chưa trở lại , có tâm sự cũng là chuyện bình thường

Trong khi mọi người đang thưởng thức mỹ tửu thì đột nhiên một khối nhục cầu dài hơn hai thước xuất hiện trên bàn rượu nhất thời nổi lên một trận gió lớn , ngay tức khắc rượu và thức ăn trong lúc đó đã bị nhục cầu ăn mất , ngay cả rượu trên tay Tôn Ngộ Không cũng mất luôn

“ Yêu nghiệt phương nào dám động vào rượu của lão Tôn !”

Tôn Ngộ Không bạo nộ đang muốn luân khởi kim côn lại phát hiện nhục cầu dài hai thước kia đang nhìn mình cười khúc khích , chính là ... Bạch Viên đã gặp tại Thiên Sơn Tu La giới . Thấy Bạch Viên , Tôn Ngộ Không không khỏi bủi mủi nói :

“ Ai cho người đến !”

Bạch Viên có chút sợ hãi nhìn kim côn trong tay Tôn Ngộ Không , không ngừng xua xua tay , trong ánh mắt toát ra thần sắc vô cùng khẩn cầu

Hồng Quân mỉm cười nói :

“ Mấy năm nay nó ở Hồng Quân phủ của ta phá phách , cũng nên ra ngoài thay đổi không khí”

Lúc trước tại chân núi gặp được Bạch Viên này mà nó luôn theo sát Tôn Ngộ Không , Hồng Quân xem nó cũng là có duyên cho nên đem thu nó vào Hồng Quân phủ . Qua hơn một trăm năm , Bạch Viên tại Hồng Quân phủ tu luyện thực lực sớm đã vượt qua thượng bộ Thiên thần , tuy nhiên không có cách nào phát huy toàn bộ lực lượng trong cơ thể mà thôi

Tôn Ngộ Không kêu lên một tiếng hiển nhiên là cực kì bất mãn . Hồng Quân sờ đầu Bạch Viên nói :

“ Người đừng xem thường nó , tiểu Bạch Viên này cùng với người rất có duyên , sau này chỉ có nó mới có thể giúp người tìm ra con đường lớn”

Tôn Ngộ Không con mắt sáng ngời :

“ Nói thế , thật không nghĩ tới a !”

Hồng Quân mỉm cười gật đầu rồi lại không nói ra huyền cơ trong đó , mà Ngộ Không biết Hồng Quân không có nói bừa trống mắt nhìn Bạch Viên trong lòng kinh nghi ...

Mười năm sau

Trong rừng phía ngoài Bích Thành , Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phi không một âm thanh xuất hiện trên mặt biển , hai người tay nắm tay thoát nhìn cực kì âu yếm . Từ sau khi đánh bại Huyết Ma hai người cũng không có trở lại Thần điện ngược lại ở lại Tu La giới . Những năm gần đây Lãnh Diễm Phi theo Huống Thiên Minh nam chinh bắc chiến khắp Tu La giới , một thời gian ngắn công phá thành công Sa thành , Ma thành , dù sao tu vi Huống Thiên Minh bây giờ đối với lĩnh ngộ Thiên đạo chỉ nhận thì cả Tu La giới đã không ai còn là đối thủ của hắn

Đối với Huống Thiên Minh mà nói Tu La giới chính là cơ nghiệp của Thiên môn cha hắn , hôm nay cũng phải nằm trong tay , điều này cũng là nguyên nhân hắn trở lại Tu La giới . Thời gian mười năm , Tu La nữ vương Trạc Nghiên từng cùng Huống Thiên Minh giao thủ nhưng mỗi lần chiến đều thất bại không có gì lo lắng

Trời chiều tĩnh lặng giống như đôi cánh ác ma lặng yên bao phủ Bích thành

Trong ngoài Bích thành đề phòng nghiêm ngặt , binh tốt phân bố năm thước một vòng , năm bước một người , mỗi người đều mặc chiến giáp tinh thiết cầm trong tay trường thương cổ thủ đại điện trung tâm Bích thành

Hộ thành đại trận cửu đỉnh sớm đã bị Đế Thích Thiên hoàn toàn phá hủy , phòng vệ dựa thừa linh khí của toà thành nay chỉ có thể trông vào binh tốt thủ vệ . Trên đường lớn , Tu La tộc nhân cúi đầu đi lại , đám binh tốt thủ vệ đi lại trên tường thành quan sát động tĩnh

Đầu lĩnh trên tường thành , thành chủ Khuê Sanh sắc mặt có chút ngưng trọng , những năm gần đây đều là do hắn khiến binh thủ thành mà nguyên nhân chính là có một đại nhân vật tọa trấn bên trong , Tu La nữ vương Trạc Nghiên

Lúc này một đội trưởng vội vàng chạy tới , hấp tấp nói :

“ Thành chủ , nữ vương bệ hạ có lệnh chuẩn bị phong thành !”

“ Phong thành ?” Khuê Sanh trong lòng cả kinh , nghi hoặc nói :

“ Nữ vương bệ hạ còn cố kị hấn sao ?”

Từ sau khi Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phỉ trong thời gian ngắn giết chết hơn mười thành chủ cả Tu La giới đều náo loạn hấn lên . Trạc Nghiên cũng cực kì cố kị thực lực của Huống Thiên Minh , một lui hai lui , trợ mắt chỉ còn lãnh địa cuối cùng Bích thành , nếu không phải Trạc Nghiên lợi dụng uy áp lòng người thì Bích thành đã sớm đã qui phục Huống Thiên Minh

Đứng trên mặt biển , thân thể mềm mại của Lãnh Diễm Phỉ bị hấn ôm vào trong ngực , nàng mắt đăm đăm nhìn khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của hấn , cũng nép vào lòng ngực phảng phất có thể nghe được trong tâm vì mình mà khuấy động

“ Đây xem như đã là thành trì cuối cùng rồi , nếu có thể bực Trạc Nghiên đầu hàng vậy là cả Tu La giới đã nằm trong tay ngươi rồi” Lãnh Diễm Phỉ nhàn nhạt nói trên mặt cũng hiên lên quang mang hừn phần

Huống Thiên Minh cười nói :

“ Ta nhất định kế thừa cơ nghiệp của Cha , chính thức trở thành vương giả Tu La giới”

“ Bất quá Trạc Nghiên cũng không phải dễ khuất phục , mặc dù đã giao thủ với ngươi ba lần , mỗi lần đều thất bại nhưng Bích thành là phong tuyến cuối cùng của Trạc Nghiên ta sợ rằng nàng ta có âm chiêu , ngươi phải cẩn thận một chút” Lãnh Diễm Phỉ nghiêm trọng nhìn đăm thủ vệ Bích thành không khỏi lo lắng cho Huống Thiên Minh

Huống Thiên Minh có chút kinh miệt cười lạnh một tiếng :

“ Điều này không cần lo lắng , ta cùng nàng đánh cuộc , đêm nay ta nhất định đánh thắng Trạc Nghiên !”

Lãnh Diễm Phỉ a a cười chu cái miệng trông thập phần đáng yêu :

“ Nếu ta thắng ngươi sau này nhất định phải nghe theo ta !”

Huống Thiên Minh tựa hồ nắm chắc mười phần , ha ha cười nói :

“ Nhưng nếu là nàng thua ?”

Lãnh Diễm Phỉ nhướn mày , sau khi suy nghĩ một lát , khuôn mặt trắng muốt nay lại hiên phác hồng :

“ Nếu ta thua đêm tay tự nghe lời ngươi”

“ Một lời đã định !”

Vừa lời một tiếng thét hùng hồn từ yết hầu Huống Thiên Minh phát ra , cả Bích thành tựa hồ khắp nơi rung chuyển . Binh lính bốn phía đang chuẩn bị đóng cổng thành nghe thấy tiếng thét giống như đàn kiến chạy tứ tán , dù sao đối với thủ đoạn công thành của Huống Thiên Minh cũng màn cho bọn hấn thật lớn áp lực trong lòng

Hoa văn màu vàng trang nghiêm thần thanh , ấn kí màu đỏ trên trán phát ra một cỗ uy áp mãnh liệt , tại sắc thái kim quang ấn kí màu đỏ có vẻ khá quỷ dị . Huống Thiên Minh sau sáu lần biến thân trong nháy mắt thả ra một cỗ khí thế hủy Thiên diệt địa , sau mười năm chiến đấu lại để cho hấn đối với Thiên đạo chỉ nhận càng có thêm hiểu rõ , bây giờ Thiên đạo chỉ nhận đã hoá thành một đạo lãnh nhận kim sắc phù động trên cánh tay phải cùng với thân thể của Huống Thiên Minh có cảm giác huyết nhục tương liên

Huống Thiên Minh ánh mắt lạnh như băng dừng ở phía trước cửa thành , hừ lạnh một tiếng thông thả đánh một quyền , cuồng quyền cực lớn . Một cỗ lực lượng hùng hậu âm âm mãnh liệt bắt đầu khởi động , cửa thành làm bằng thạch tinh trước mặt Huống Thiên Minh có vẻ cực kì yếu ớt sớm chốc đã bị nghiền nát bấy

Khuê Sanh trên tường thành trong lòng cả kinh lập tức lệnh cho tất cả binh lính lập trận nhanh sau đó nhanh chóng cấp báo tình hình cho Tu La nữ vương Trạc Nghiên

Huống Thiên Minh ánh mắt quét qua mấy trăm sĩ tốt trên tường thành , đám binh sĩ này tu vi cực kỳ thấp , cao nhất cũng bất quá là bốn cánh trung cấp , chỉ có Khuê Sanh là đạt tới năm cánh nhưng trước mặt Huống Thiên Minh thì có gì uy hiếp ?

“ Cút ngay cho ta !”

Năm ngón tay như đại diện cho ngũ hành , trong lòng bàn tay Huống Thiên Minh đột nhiên khởi phát ra mỗi cổ quang mang bạch mộng , ngay sau đó đám bạch mộng này nổ mạnh một cổ khí lưu mãnh liệt trên tường thành bộc phát . Mấy trăm sĩ tốt vốn đã bầy trận nhất thời bị tiêu tán trở nên rối loạn

Cường thế của Huống Thiên Minh khiến cho tất cả mọi người cảm giác được không có cách nào có thể rung chuyển được hắn , có chút vô vọng , tất cả binh lính đều nhảy khỏi tường thành chạy tứ tán . Mà Khuê Sanh cũng là một người cực kì trung thành , năm đó Trạc Nghiên đề bạt hắn làm thành chủ Bích thành , nhìn Bích thành gặp nạn hắn tuyệt không thể bỏ lại nữ vương mà chạy trốn

“ Trạc Nghiên từ lúc nào đã biến thành đám lâu la chết nhất rồi , tại sao không chịu ra gặp ta !” Huống Thiên Minh giận dữ thét , dân trong thành cũng hò hét không ngừng khiến loạn càng thêm loạn

Khue Sanh thành chủ đứng trước mặt Huống Thiên Minh trong tay nắm chặt trường thương , mồ hôi đã sớm thấm ướt y phục

375. Chương 10 : Tu La Vương

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng , đối với thành chủ Bích thành này hắn không chút nào để vào mắt , vung tay lên một đạo mộng lung kim quang âm âm bộc phát trước mặt Khuê Sanh . Khuê Sanh không có phòng bị nhất thời bị đánh bay ra ngoài

“ Ta rất hâm mộ sự trung thành của ngươi , nhưng đối với Tu La nữ vương bất quả chỉ là ngu trung mà thôi !”

Huống Thiên Minh đạp xuất một bước thân thể đã đi tới trước trăm trượng , Lãnh Diễm Phi theo sát phía sau . Chung quanh đại điện cơ hồ một nửa số binh lính đã bỏ đi , dù sao thủ đoạn của Huống Thiên Minh đối với chiếm thành cực kì tàn nhẫn , đi tới đâu người chết vô số , thành chủ lại càng khó thoát khỏi ma chướng . Binh lính cũng không muốn chết ở chỗ này hơn nữa bọn họ đối với Trạc Nghiên cũng vốn không còn gì để nói

Ngoài đại điện vắng tanh không một bóng người , Lãnh Diễm Phi thấy vị Tu La nữ vương này lại có ngày hôm nay . Mặc dù vì Huống Thiên Minh mà cảm thấy cao hứng nhưng cũng vì Trạc Nghiên mà có một tia thở dài

Huống Thiên Minh đứng ngoài điện quát :

“ Trạc Nghiên , ra đây cho ta !”

Thanh âm mãnh liệt vang vọng tại đại điện , cả toà thành khắp nơi rung lên nhè nhẹ . Một bóng người chợt loé , một nữ tử phần y phiêu phiêu (y phục màu hồng) xuất hiện trước mặt Huống Thiên Minh , trên người Trạc Nghiên cũng như trước mang theo khí chất khương lệ không thể hình dung nhưng sắc mặt có chút tái nhợt , chín đôi cánh hồng phía sau nhẹ nhàng rung động

“ Ta còn tưởng rằng ngươi đã chạy trốn , không nghĩ tới tại đây tu luyện cự nhiên đạt tới cảnh giới chín cánh” Huống Thiên Minh đối với tiến bộ của Trạc Nghiên cũng cảm thấy cực kì khiếp sợ , dù sao từ tám cánh muốn đạt tới cảnh giới chín cánh cho dù là lợi dụng lực ẩn của Thiên thần điện cũng phải mất tới mấy trăm năm thời gian . Không nghĩ tới trong vòng mười năm Trạc Nghiên đã đột phá bình cảnh

Bất quá so với Huống Thiên Minh thì Trạc Nghiên là bị cường chế đột phá , như vậy cũng xem như không có phương thức để có thể khiến nàng cảnh giới một lần nữa tăng lên . Hơn nữa bởi vì tính cường chế , năng lượng cuồng bạo cũng khiến nàng khó có thể thừa nhận nhưng dưới tình hình hiện tại Trạc Nghiên cũng không có quyền lựa chọn

“ Ngươi sợ sao ? Ta hôm nay sẽ không nhịn ngươi nữa !” khuôn mặt Trạc Nghiên tái nhợt hiện lên một tia phần nộ sát ý , chín đôi cánh rung động , một cổ uy áp mãnh liệt truyền đến . Lãnh Diễm Phi không thể không cảm giác được một cảm giác bị áp chế nhưng Huống Thiên Minh tu vi bây giờ đã đạt tới á hoàng giai , hơn nữa bởi vì đối với lĩnh ngộ Thiên đạo chỉ nhận bước vào hoàng giai cũng chỉ là sớm muộn , áp lực của Trạc Nghiên so với hắn thì chẳng là gì

“ Vậy thử xem xem !”

Huống Thiên Minh điên cuồng hét lên một tiếng , kim phát bay múa , ấn kí màu đỏ trên trán cũng sáng rực lên . Một cỗ khí thể có thể xem như bài sơn đảo hải hướng Trạc Nghiên phóng tới . Lãnh Diễm Phỉ có chút lo lắng nhìn Huống Thiên Minh sau đó chuyển thân lùi về phía sau vài chục trượng , nàng biết với tu vi hiện giờ của Huống Thiên Minh muốn giết Trạc Nghiên dễ như trở bàn tay nhưng trong lòng vẫn còn có chút vương vấn

Trạc Nghiên sắc mặt trở nên âm trầm hẳn , lạnh lùng nói :

“ Bích thành hôm nay sẽ là nơi an táng hài cốt của ngươi !”

Vừa dứt lời chỉ thấy linh khí trời đất chung quanh Huống Thiên Minh bỗng nhiên xảy ra biến hoá , một đạo quang mang quỷ dị không hiểu đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn . Trông giống như ánh sáng bị tụ lại rồi vô thanh vô tức tràn ngập sinh cơ

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng trên khuôn mặt mang theo vẻ khinh thường , một đạo kim quang bắn lên , Thiên đạo chỉ nhận trên cánh tay phải phát ra một tiếng âm hưởng mãnh liệt , lãnh nhận màu vàng phảng phất ẩn chứa lực lượng huỷ diệt địa trong nháy mắt đưa quang mang nghiền nát bấy

Trạc Nghiên nghiêng rằng , đôi mi thanh tú nhăn lại , chín đôi cánh chấn động , trước người chột chột phát ra bạch quang chói mắt . Mái tóc dài phiêu phiêu phía sau , một đạo kinh khí âm lãnh chí cực từ trên người nàng bốc lên . Trong mười năm này Huống Thiên Minh cùng với nàng giao thủ ba lần , chiêu thức của Trạc Nghiên hẳn đã nằm trong lòng bàn tay , tức thì một đạo kim quang bộc phát huỷ hoại thành tám đại kim sắc quang ảnh vô cùng đẹp mắt trong nháy mắt vây quanh Trạc Nghiên trông giống như kim trảo (ý nói bàn tay)

“ Bồng !”

Giống như âm thanh va đập của đá , phát ra tiếng vang trầm muộn . Bạch quang do Trạc Nghiên phóng ra đã hoàn toàn tiêu tán nhưng cũng tổn hao của Huống Thiên Minh một đạo kim trảo . Trạc Nghiên sắc mặt đại biến , khuôn mặt thuần mỹ thoáng chốc vặn vẹo , sắc mặt cũng trở nên trắng bệch , một cỗ móng lung vụ khí bao phủ toàn thân

Bước vào cảnh giới chín cánh so với tám cánh hoàn toàn khác nhau , có thể nói một Tu La nhân muốn giết mười người Tu La nhân tám cánh , bất quá cũng chỉ là việc đơn giản . Song Trạc Nghiên đột phá cảnh giới chín cánh , mặc dù chín đôi cánh có thể chứa cường đại năng lượng nhưng tính cường chế lại khiến nàng không thể khống chế được nó . Huống Thiên Minh trong khi chiến đấu cũng cảm giác được năng lượng của Trạc Nghiên đã hoàn toàn rối loạn

“ Bát bộ Tu La !” Trạc Nghiên lửa giận công tâm , hiển nhiên lực lượng cường hãn của Huống Thiên Minh đã bức nàng vào tuyệt cảnh , âm âm bốc lên một cỗ tà khí âm lãnh , mà tại chung quanh Trạc Nghiên tám đạo bóng đen xuất hiện giống như là từ thân thể nàng hoá ra , không ngừng gào thét . Lãnh Diễm Phỉ đứng ở xa xa đã trông thất không nhận được thần sắc hoang mang

Huống Thiên Minh có chút nhíu mày , trên khuôn mặt chột loé lên một tia kinh ngạc cười lạnh nói :

“ Đây là cảnh giới chín cánh ? Không biết tự lượng sức mình !”

Dung nhan thuần mỹ của Trạc Nghiên nay đã trợn ngạt sự tức giận , nàng kể nhiệm Tu La nữ vương đã nhiều năm sau đó cũng với Huống Thiên Minh đối chiến cũng không rơi vào thế hạ phong , lại không ngờ rằng chỉ bảo Tu La giới Thiên đạo chỉ nhận này lại nằm trên cánh tay nam tử này

Mặc dù không thể cứu vãn nhưng lòng tự tôn của Trạc Nghiên quá lớn khiến cho nàng không thể chịu khuất phục , cũng chính bởi như thế cho nên mới bạo phát ra toàn bộ lực lượng của chín cánh “Bát bộ Tu La”

Tám đạo đen nhánh như bóng người lại giống như quỷ này như bao phủ cả một tầng vụ khí , trên tay chúng cầm một huyết sắc liên đạo rất lớn sắc bén

Khí tức âm lãnh chí cực , mơ hồ trong đoàn vụ khí có thể thấy hình dáng một bộ xương cốt

Huống Thiên Minh ánh mắt thu lại , bảy đạo kim ảnh tụ lại làm một , cánh tay phải giơ cao lên , Thiên đạo chỉ nhận quang hoa sáng lạn . Dưới ánh sáng của cuộc chiến cả Bích thành như phát ra một cỗ khí tức nóng bỏng

Ldm trong mắt vài phần lo lắng , quỹ ảnh này mặc dù thực lực bình thường nhưng mỗi cá thể lại có thực lực tám cánh khiến nàng ần ần cảm giác được trong này nhất định phải có âm mưu

Quả không sai , sau tích tắc Huống Thiên Minh thúc dục Thiên đạo chi nhận , tám đạo quỹ ảnh đột nhiên tê hồng bổ xuống tám đạo chưởng đao tựa như xé rách hư không hướng tới Huống Thiên Minh . Huống Thiên Minh giờ tay lên đỡ những không nghĩ rằng lực phản chấn lại khiến Thiên đạo chi nhận trên cánh tay hắn run rẩy

Tám đạo quỹ ảnh sau một chưởng rất nhanh vây lấy Huống Thiên Minh , Trạc Nghiên đứng sau quỹ ảnh hung hăng nhìn chằm chằm Huống Thiên Minh như là muốn nghiền hắn thành cát , nghiền răng nói :

“ Bát bộ Tu La , quỷ thần khó thoát , ta hôm nay nhất định phải nghiền xương ngươi thành khối !”

Huống Thiên Minh vận vẹo cánh tay bị đau , ánh mắt lạnh lẽo nhìn kĩ Trạc Nghiên , trầm giọng nói :

“ Trạc Nghiên , chỉ có giết ngươi ta mới có thể chính thức thành Tu La vương , ngươi phải chết !”

Trải qua lần vừa rồi , Huống Thiên Minh đã nhận thấy được tám đạo quỹ ảnh cũng không đơn thuần là lực lượng giải phóng ra , hơn nữa bọn chúng mặc dù chỉ có thực lực tám cánh trung cấp nhưng hắn có cảm giác còn siêu việt hơn cả chín cánh trung cấp . Quả thật có chút không thể tưởng tượng nổi nhưng đối với Huống Thiên Minh hiện tại mà nói điều này cũng không đáng là gì , một đoàn vân quang hiện lên trên đỉnh đầu , Thiên đạo chi nhận trong nháy mắt bộc phát ra khí thế kinh người

Chỉ thấy phía sau Huống Thiên Minh xuất hiện một nguyệt nhát dài đến ba trượng vừa trang trọng thần thành lại vừa lộ ra một vẻ khó có thể nắm bắt quỷ dị

Những năm gần đây , Huống Thiên Minh mặc dù không như Đế Thích Thiên Thiên tư trác tuyệt có thể sáng tạo ra Thiên đế quyết dung hợp với Thiên đạo chi nhân nhưng hắn đối với Thiên đạo chi nhận lại không thể so với Đế Thích Thiên sao ? Huống Thiên Minh phiêu phù trên không , dưới ánh sáng của Thiên đạo chi nhận rơi xuống trông giống như một bức tượng thần thánh làm cho người nhìn phải cúi lạy , tám đạo quỹ ảnh bốn phía tựa hồ như đã ứ ỹ liền lui lại mấy bước , sắc mặt Trạc Nghiên càng nổi lên hắc khí

“ Trạc Nghiên , ngươi còn không rõ à , ta đã dung hợp Thiên đạo chi nhận của Cha ta , ta tới là Đế quân của Tu La giới !”

Huống Thiên Minh hét lớn một tiếng , đám mây màu vàng trên đỉnh đầu chợt bộc phát biến thành một đạo kim quang sáng lạn bắn về tám đạo quỹ ảnh . Thiên đạo chi nhận chính thức khởi động , hắc vụ xung quanh đã hoàn toàn biến mất , lộ lộ ra bên ngoài chính là tám bộ xương khô trong tay cầm liềm đao phẳng phát đã nhuộm đầy máu tươi :

“ Ngươi nói vậy !”

Trạc Nghiên cơ hồ lâm vào điên loạn , không để ý huy động tất cả năng lượng ẩn tàng của chín đôi cánh , tám bộ xương khô giờ liềm đao quá đầu hung hăng bổ tới đoàn kim quang kia , hai cỗ năng lượng có sự khác biệt rất lớn mãnh liệt va vào nhau phát ra khí tức hủy diệt không cách nào tưởng tượng

Lãnh Diễm Phỉ trước tiên chính là bảo vệ chính mình , mà giờ phút này cả Bích thành đều rung chuyển , trong đại điện một cỗ hắc sắc ma vân hiện lên . Trong khi đó Lãnh Diễm Phỉ trợn mắt , tình cảnh hiện tại khiến cho nàng cứng lưỡi , cả đại điện đều đã bị biến đổi

“ Thiên Minh !” Lãnh Diễm Phỉ trong nháy mắt cảm giác được khí tức của Huống Thiên Minh , trong vụ khí mông lung , Huống Thiên Minh phiêu phù giữa trời y phục toàn thân rách toát tả lả lộ ra màu da cổ đồng

376. Chương 11 : Hàn Sanh Hiện Thân

Huống Thiên Minh hít sâu một hơi , trầm giọng nói :

“ Ta đã hoàn toàn lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận của Tổ tộc và của Cha Thiên Mông truyền lại , chỉ có ta mới có tư cách làm vương giả của Tu La giới !”

Trạc Nghiên trầm mặc một lát , những kỉ ức chợt hiện lên trong đầu , đột nhiên nhẹ nhàng khóc , càng lúc càng lớn quanh quẩn xung quanh Bích thành

“ Tại sao Tổ tộc không nhận ta , hôm nay tất cả mọi người phản bội lại ta , tại sao ! Ta mới chính thực là Tu La nữ vương a !” Trạc Nghiên vô lực nói , nước mắt trong suốt như ngọc giống như những hạt trân châu rơi xuống mặt đất . Lãnh Diễm Phỉ nhẹ nhàng đi tới nhìn người trước mặt đã từng là chủ Tu La giới thân phận không ai bì nổi , hôm nay lại lâm vào bước này trong lòng không khỏi tư nghị

Huống Thiên Minh hơi giơ tay lên , lông mi trong lúc đó phát ra một cổ sát khí sâm nhiên , bởi vì hắn biết nếu Trạc Nghiên không chết thì hắn cũng không thể nào trở thành tân Tu La vương , thống lĩnh cả Tu La giới

Đến đây thì , Trạc Nghiên tựa hồ đang bị ai cùng cực đột nhiên ngẩng đầu lên ha ha cười rộ , khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ dữ tợn cộng thêm một cường đại lực lượng khó hiểu từ trên người nàng bộc phát

Huống Thiên Minh trong lòng cả kinh , lạnh lùng nói :

“ Người định tự bạo ?”

“ Người vĩnh viễn sẽ không thể trở thành Tu La vương , cho dù ta có chết cũng muốn chôn cùng ngươi , ha ha ha !” thân thể mềm mại của Trạc Nghiên có chút cứng lên , mà chín đôi cánh sau lưng nàng phiến động , chín đạo thải sắc quang hoa phóng lên cao cực kì đẹp mắt trong lúc đó lại tản ra một cổ lực lượng cường đại huỷ diệt địa , một cổ khí tức huỷ diệt bao phủ cả Bích thành

Trạc Nghiên đứng lên , ác độc nhìn Huống Thiên Minh :

“ Ta thừa nhận ngươi có Thiên đạo chi nhận và thực lực á hoàng giai , Trạc Nghiên ta không phải là đối thủ của ngươi , nhưng cho dù xương ta có hoá thành bụi cũng sẽ không cho ngươi được toại nguyện !” sau mỗi một chữ một đôi cánh sau lưng nàng đứt lìa , nói xong lời cuối cùng thải sắc quang hoa cơ hồ lấn át quang mang của Thiên đạo chi nhận

Lãnh Diễm Phỉ hoảng sợ , chín cánh đều tự bạo sợ rằng ngay cả Bích thành cũng bị tan thành bụi , vội vàng kêu lên :

“ Thiên Minh , nhanh rời khỏi đây !”

Huống Thiên Minh nhìn Lãnh Diễm Phỉ , lạnh nhạt nói :

“ Nếu ta rời khỏi đây chẳng lẽ ta thua trong vụ cá cược hay sao ?”

Lãnh Diễm Phỉ trong lòng rung lên , không nghĩ tới trong lúc này hắn còn nghĩ tới việc đánh cuộc chiến thắng Trạc Nghiên . Mà sắc mặt Huống Thiên Minh lại có vẻ lạnh nhạt trầm ổn , không có một tia khinh xuất , Thiên đạo chi nhận phía sau thu lại quang mang nhưng lại tản ra một cổ khí thế kinh người

“ Sắp chết còn giả dục , ngươi thật sự không sợ ư ?” Huống Thiên Minh phảng phất không chút nào e ngại chín cánh bạo thể

“ Ngươi nên cảm thấy may mắn vì trở thành người duy nhất được Tu La nữ vương ta bạo thể , ta sẽ để ngươi và nàng ta , còn có cả dân chúng Bích thành chôn cùng Trạc Nghiên này !”

Trạc Nghiên đã hoàn toàn thoát khỏi sự tự tôn của bản thân và cũng là lúc địa vị của nàng đã đẩy nàng đến vách núi đen không có đường lui , chín đôi cánh rung động mãnh liệt chỉ thấy một cổ bạch quang trong suốt bộc phát , trong đó còn kèm theo vài điểm tinh quang . Trông giống như một mảng tinh vân cô cùng sáng lạn che trời bao phủ toàn bộ Bích thành

“ Vậy chết đi cho ta ! Để cho ngươi xem ta từ Thiên đại chi nhận lĩnh ngộ chân đế !” Huống Thiên Minh nhìn Trạc Nghiên tựa hồ như điên loạn nghiêng chặt răng , hắn cũng cả giác được cổ năng lượng đáng sợ này có thể huỷ diệt một thành trì nhưng lại không chút nào sợ hãi , trong ánh mắt hung quang chợt lóe thiên địa linh khí chung quanh điên cuồng bị hút vào Thiên đạo chi nhận phía đằng sau lấy Huống Thiên Minh làm tâm lĩnh quanh màu vàng như một cái hắc động không đáy , không ngừng xoay tròn hấp thu toàn bộ Thiên địa nguyên khí của phương viên xung quanh trầm đậm . Hắc động không có chút nào ngừng lại không ngừng hấp thu linh khí , xung quanh nó đã xuất hiện những không gian tháp hãm vận vẹo

Thiên đạo chi nhận sau khi hấp thu Thiên địa nguyên khí đã từ ba trượng lớn đến tới mười trượng tản ra một cỗ lãnh quang màu vàng mãnh liệt ở phía trước người Huống Thiên Minh . Mà Huống Thiên Minh đạp một cước bay lên , tay trái vung ra , tay phải khoanh lại , Thiên đạo chi nhận tựa hồ cũng theo tay hắn mà kịch liệt rung động

Mũi nhọn của Thiên đạo chi nhận chỉ vào Trạc Nghiên , trong khi Huống Thiên Minh chuẩn bị phát động công kích cuối cùng đột nhiên một thanh âm từ bầu trời truyền đến :

“ Thánh sử , thủ hạ lưu tình !”

Một thân ảnh cao lớn vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Trạc Nghiên , người nọ râu đầy mặt , tóc mai bạc trắng , mái tóc đen dài tới tận hông . Mà trên người hắn chính là mặc một kiện trường bào lập lòe cổ quái , ẩn ẩn trong đó có dấu vết của Thiên địa nguyên khí lưu động , rất hiển nhiên đó chính là một kiện thượng phẩm Thiên thần khí chiến giáp

“ Hàn Sanh tiền bối” Lãnh Diễm Phi phút chốc liền nhận ra đây chính là một nhân vật nguyên lão của Tu La giới , cũng là đạt tới cảnh giới chín cánh Hàn Sanh

Mà Trạc Nghiên khi vừa thấy Hàn Sanh thì cổ khí thể chưa từng có từ trước đến nay cũng chợt thu liễm lại , trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng không còn thần sắc dữ tợn , như là một vị tiểu cô nương bị uy khuất khóc lớn dựa vào lòng ngực của Hàn Sanh :

“ Gia gia !”

Tới giờ khắc này , có thể nói ngoại trừ Hàn Sanh ra thì Trạc Nghiên đã không còn người nào có thể tin tưởng , cảm giác bất lực từ tận đáy lòng khiến tâm tư nàng rất đau đớn

Hàn Sanh thương xót nhìn mặt toát ra một tia đau buồn , vuốt ve mái tóc Trạc Nghiên nói :

“ Gia gia còn thiếu người hai chuyện nữa , như thế nào lại có thể mặc kệ người”

Giờ phút này Hàn Sanh cũng bất kể là Thiên đạo chi nhận lúc trước là giả , nhìn Trạc Nghiên bị bức tới bước đường này trong lòng cũng vạn phần áy náy

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng :

“ Người muốn thế nào ?”

Hàn Sanh thở dài , khẩn cầu nói :

“ Bằng vào lĩnh ngộ của Thánh sử đối với Thiên đạo chi nhân , lão hủ tin rằng cho dù là Nghiên nhi tự bạo chín cánh cũng sợ rằng khó có thể tổn thương người phần nào , nếu cả Tu La giới đã nằm cả trong tay người thì xin Thánh sử nể mặt lão hủ này tha cho Nghiên nhi một mạng”

Hàn Sanh nói không có nửa phần khoát lác , Huống Thiên Minh bây giờ thực lực đã là á hoàng giai cao thủ hơn nữa thân thể đã trải qua chín chín tám một kiếp lôi rèn luyện , chín cánh của Trạc Nghiên tự bạo quả thật khó có thể tổn thương phần nào , cuối cùng là chết không thể nghi ngờ . Sau khi nghe Hàn Sanh nói , Trạc Nghiên biết lão vì mình mà nói dối , tâm càng thêm lạnh , cánh sau lưng cũng nhất thời hạ xuống , thái sắc quang hoa cũng biến mất

Huống Thiên Minh nói :

“ Nếu không giết nàng ta như thế nào có thể thống lĩnh cả Tu La giới !”

Hàn Sanh trầm giọng nói :

“ Yên tâm , sau tối nay ta sẽ dẫn Nghiên nhi rời đi ẩn cư tại đỉnh Thiên sơn , nó cũng sẽ không xuất hiện tại Tu La giới nữa , xin Thánh sử bỏ qua hiềm khích trước đây tha cho Nghiên nhi một mạng”

Huống Thiên Minh nhíu mày , trong khi đang chần chừ thì Lãnh Diễm Phi đã đi tới thấp giọng nói :

“ Trạc Nghiên đối với người đã hoàn toàn không còn nguy hiểm nữa , huống hồ người là Thánh sử nắm trong tay Thiên đạo chi nhận , tất cả Tu La tộc nhân đều đã quy phục người , hay là ...”

Huống Thiên Minh trầm mặc một lát không có trả lời ai cuối cùng hừ lạnh một tiếng nhảy lên biến mất trên bầu trời . Lãnh Diễm Phi ánh mắt phức tạp nhìn Trạc Nghiên nhẹ hít một hơi xoay người đi theo sau

Hàn Sanh thấy Trạc Nghiên đã thoát khỏi nguy khốn , ánh mắt toát ra vẻ không đánh lòng nói :

“ Huyền lão nói đúng , Thánh sử nắm Thiên đạo chi nhận , cũng chỉ có hần mới có thể thống lĩnh cả Tu La giới , Nghiên nhi , chúng ta rời khỏi nơi này a”

Trạc Nghiên khuôn mặt tái nhợt bắt đầu nhúc nhích , nhẹ đến nỗi không thể nhận ra là đã gạt đầu . Hàn Sanh nhìn cả Bích thành không nhận được thở dài mang theo Trạc Nghiên rời khỏi nơi này

Một đời Tu La nữ vương trong vòng mười năm lại mất đi tất cả , đổi lại là ai tâm cũng như tro tàn

Giữa không trung , ánh trăng lạnh giá hạ xuống tầng mây , hợp thành từng đoá từng đoá giống nhau cực kỳ kỳ diệu . Huống Thiên Minh đứng trên đỉnh núi nhìn chân núi Thiên sơn bị ánh trăng chiếu rọi như dòng nước cuốn trôi hết thảy , trong ánh mắt loé ra quang mang phức tạp . Lãnh Diễm Phi ở phía sau hần cảm giác được sức nóng , nhịp đập của trái tim , tất cả của hần

“ Nàng tại sao giúp nàng ta ?” Trầm mặc một lát , Huống Thiên Minh rốt cục cũng mở miệng nói

Lãnh Diễm Phi mím môi thấp giọng nói :

“ Nếu ta là Trạc Nghiên , hôm nay bị người khác bức bảo cảnh tự bạo , ta có thể tưởng tượng được loại cảm giác đó cực kỳ thống khổ , ngươi tức giận sao ?”

Huống Thiên Minh mỉm cười :

“ Ta như thế nào lại tức giận , vốn ta đã không muốn nghĩ giết nàng ấy bất quá lần đánh cuộc này là ta thắng , nàng không thể nuốt lời”

“ Ngươi muốn ta thế nào ?” Lãnh Diễm Phi mân mê cái miệng đỏ mọng , khuôn mặt đỏ lên tăng thêm phần mị hoặc

Huống Thiên Minh hôn lên trán nàng lập tức song chưởng vung lên giờ cao lên trời , cao giọng nói :

“ Là Tu La nữ vương của ta !”

Mười năm qua Huống Thiên Minh đã tuyệt đối công phá được tất cả các thành trì của Tu La giới , giờ khắc này thân là Thánh sử hần rốt cục cũng nối nghiệp Cha , thành bá chủ chính thức của Tu La giới . Thanh âm vang vọng bốn phía , từ trong cốc vọng lại cuối cùng chỉ còn một chữ quanh quẩn sâu bên trong

...

Năm tháng thoi đưa , chợt loé rồi lại tàn , năm mươi năm thời gian đối với mọi người bất quá chỉ là một cái chuyển thuẩn . Mà bên trong Hồng Quân phủ lại xảy ra thật nhiều biến hoá ảo diệu , Hồng Quân phủ so với trước kia đã hoàn toàn bất đồng , Hôi mông linh khí tràn ngập khắp ngõ ngách . Mà tại trung ương Hồng Quân đang nhắm mắt tĩnh tu , lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ ba , trên đỉnh đầu Hồng Quân giới phiêu phù cách ba tấc tản ra một cỗ khí thể không mãnh mẽ nhưng quang hoa cực kỳ chói mắt

Giờ khắc này hần tựa hồ đã hiểu được một khí tức phi thường từ trong Hồng Quân giới của hần sản sinh

377. Chương 12: Trở Về

Hồng Quân đạo của Hồng Quân đã đột phá đến tầng thứ ba, đối với lĩnh ngộ Hỗn Độn lực cũng càng thêm thông triệt, ban đầu là bởi vì thông qua lĩnh ngộ Hỗn Độn lực mới có ý nghĩ để Tần Vũ chuyển thể trọng sinh, chỉ bất quá thiên cơ ẩn tàng trong đây vì muốn Tần Vũ chuyển thể trọng sinh không tạo lên thiên kiếp nên hần mới không có nói ra.

Hồng Quân lợi dụng thời gian năm mươi năm này một lần nữa sáng tạo ra “Tử Giới” đã trên sáu dưới bảy tổng cộng mười ba tầng, mà lục đạo luân hồi vẫn như trước nằm ở nơi cuối cùng bên bờ Tử Giới.

Con đường luân hồi này đối với người của Tử Giới cũng coi như là một cái khảo nghiệm, thử hỏi có ai đạt được tu vi cấp bậc thần vương có thể buông bỏ hết thảy một lần nữa làm lại từ đầu, mà trải qua năm mươi

năm ngũ đạo, Hồng Quân mới hiểu được đạo lí trong này, nếu như đạt đến cảnh giới thần vương lại có thể chịu bỏ được, vậy sau khi trọng sinh nhất định có thể đạt đến đỉnh của cảnh giới mới, chính là giống như Tần Vũ chuyển thể trọng sinh, nếu như không buông bỏ tu vi chứng không giả đó, lại như thế nào có thể siêu việt chứng không giả.

Giờ phút này, Hồng Quân tại Hồng Quân phủ tầng cao nhất bế quan nhập định, mong muốn tại Hồng Quân đạo tiến hành đột phá mới. Bất quá một biến hóa vi diệu lại khiến cho hắn chú ý, một tia khí tức dị thường xuất hiện trong Hồng Quân giới, mặc dù cực kì yếu ớt, cơ hồ tới không cách nào phát hiện được, nhưng Hồng Quân vẫn rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của nó.

Hồng Quân nhíu mày, rất nhanh liền bắt được tia khí tức tồn tại kia, mở bàn tay ra, chỉ thấy một đám sương mù hơi mỏng đang phiêu động trước mắt.

Sương mù kia có chút sền sệt, hơn nữa nhỏ như sợi tóc, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác khác thường. Tuy nhiên Hồng Quân đối với đám sương mù kia lại rất quen thuộc, không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Hỗn Động khí...?” Đây quả thực khiến hắn có chút không tưởng tượng được, Hỗn Động khí cải tạo nguyên thần thành tựu Hỗn Động nguyên linh, nhưng như thế nào có thể có một đám Hỗn Động khí xuất hiện trong Hồng Quân giới.

“Chẳng lẽ cùng Hồng Quân đạo có quan hệ?” Hồng Quân đang khổ khổ suy tư đột nhiên cảm giác được một khí tức quen thuộc xuất hiện tại thiên thần điện.

“Phụ thân!”

Không sai, khí tức quen thuộc đó chính là Tần Vũ! Hồng Quân không còn tâm tư bế quan nữa, chạy ra khỏi Hồng Quân phủ, mà phụ thân Tần Vũ đang đứng ở ngoài cửa điện, một thân hắc y như mực, phảng phất năm mươi năm tuế nguyệt không có lưu lại trên thân hắn bất cứ dấu vết gì, duy chỉ có vài tia sắc tang luân trên khuôn mặt anh tuấn kia.

“Phụ thân!” Hồng Quân bước nhanh tới, trong mắt lóe lên lệ quang vô cùng kích động. Lúc này, Tôn Ngộ Không, Tần Tư cùng với Đế Thích Thiên đám người cũng đi tới, nhìn thấy Tần Vũ cũng đều vạn phần mừng rỡ, vốn tưởng rằng hắn bởi vì Tình nhi chết sẽ hạ tâm kết, mà hiện giờ xem ra không có vẻ mất mát như trong tưởng tượng.

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu hỏi: “Tần tiên bối, những nay này người đều đi đâu vậy?”

Tần Vũ mỉm cười nói: “Trước lúc rời khỏi nơi này, ta phải đem tất cả sự tình đều làm xong. Những năm này ta đã tìm ra Liên gia gia, Triệu Vân Hưng sư phụ cùng với đám người Lâm Lâm, Liễu Hàn Thư, cũng đều giúp bọn họ khôi phục kí ức.”

“Cha tìm ra sư huynh rồi sao, tại sao không đem bọn họ trở lại?” Lúc trước cái chết của Lâm Lâm và Liễu Hàn Thư luôn khiến cho Hồng Quân cảm thấy hổ thẹn, bây giờ nghe được bọn họ đều ở thiên thần giới, không khỏi hết sức mừng rỡ.

Tần Vũ khẽ gật đầu nói: “Trước lúc khôi phục kí ức, ta tịnh không có dung hợp kí ức của bọn họ hiện tại, mà là tiến hành dung hợp, tựu giống như Tôn Ngộ Không, cho nên bọn họ đều lựa chọn lưu lại đây, ta cũng không có cưỡng cầu.”

“Nói như thế, phụ thân muốn rời khỏi thiên thần giới rồi sao?” Tần Tư có chút ngạc nhiên nói.

“Hôm nay tứ đệ vẫn bởi vì sự ổn định của Tần Mông không gian mà luôn lâm vào ngủ say, hơn nữa ngoài việc đó ra, ta còn có sự tình khác muốn làm, tùy các người theo ta cùng trở về!”

“Sự tình gì?” Hồng Quân hỏi, mà Tần Vũ trả lời hắn chỉ là một cái mỉm cười thần bí.

Tiếp theo, sau khi hàn huyên một chút Tần Tư từ biệt Đế Thích Thiên và Đế Thiên Hồn, dù sao mấy trăm năm thân tình, giờ phút này ly biệt cũng khiến cho người ta cảm giác một tia thương cảm. Mà Tôn Ngộ Không lại khá hưng phấn, đem Bạch Y Thần vừa nói vừa cười, trở về liền có thể gặp sư phụ Hầu Phí của hắn, mà Hầu Phí cũng cực kì nhớ mong hắn tên đồ đệ này. “Phụ thân tại sao không gọi Huống Thiên Minh theo chúng ta cùng trở về?” Hồng Quân hỏi.

Tần Vũ khẽ lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Thiên Minh vốn thuộc về nơi này, sau khi có được thiên đạo chi nhận, hẳn đã thành chứng không giả của Tu La giới. Bất quá...tiểu Tư, Thiên Minh sau này có thể hay không thành tựu đại đạo, vậy phần cơ duyên đó vẫn tại trên người ngươi.”

“Con?” Tần Tư trong lòng cả kinh, “Tại sao lại trên người ta?”

“Huyền diệu trong này ngày sau người tự nhiên sẽ biết, hiện tại vẫn chưa phải là lúc để nói.” Hồng Quân nhíu nhíu mày, chỉ là cảm giác phụ thân sau khi lĩnh ngộ Lục Đạo Luân Hồi, lời nói của hắn chỗ nào cũng lộ ra huyền cơ, xem ra hẳn cuối cùng đã dựa theo Hỗn Độn linh nguyên mà chạm đến cái gọi là “Thiên”, nhưng con đường này vô cùng vô tận, Tần Vũ có thể lĩnh ngộ bao nhiêu lại là không cách nào đoán định.

“Phụ thân, cái chết của Tình Nhi a di...” Đây là việc mười năm qua Hồng Quân vì phụ thân mà lo lắng, sự si tình và chấp niệm của Tình Nhi chỉ sợ rằng sẽ khiến cho Tần Vũ thương tâm, từ đó có thể ảnh hưởng đến tu vi thành tựu tương lai.

Tần Vũ lạnh nhiên cười một tiếng, khẽ thở dài nói: “Tình Nhi cả đời mệnh khổ, hơn nữa cùng ta kết hạ không giải được, phần vướng mắc này, chính là một trường nhân quả của Tần Vũ ta, cái ta nợ Tình Nhi cũng nhất định sẽ trả lại cho nàng...Sương nhi, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, có lẽ bây giờ nên lo lắng nhất chính là chính ngươi.”

Từ thần sắc trầm ổn điềm định mà xem, Tần Vũ tịnh không có bị cái chết của Tình Nhi mà lưu lại thương tình, nhưng hẳn lại là lo lắng cho mình, khiến Hồng Quân một đầu mờ mịt, song trong đầu đột nhiên chợt hiện ra tình cảnh lúc bé quan, nhất thời cả kinh nói: “Chẳng lẽ phụ thân đã tu thành đại đạo?”

Tần Vũ cười khổ một tiếng, “Ta rốt cuộc đã hiểu ra người vì sao lại trăm phương ngàn kế bức ta luân hồi...mặc dù tan hết công lực tu thành Lục Đạo Luân Hồi, khiến cho Hồng Mông không gian thăng thành hỗn độn không gian, nhưng lấy công lực ta hiện giờ so với cảnh giới thiên đạo vẫn còn cách khá xa, chỉ bất quá từ trong sâu xa, ta cảm giác được mệnh kí của mỗi người các ngươi mà thôi.”

“Vậy đám hỗn độn khí này lại đại biểu cho cái gì, phụ thân có thể hay không nói cho con biết?” Hồng Quân nói, mở lòng bàn tay đem đám hỗn độn khí thuần chính kia thả ra. Tần Vũ mục quang co rút lại, liếc mắt nhìn chốc lát rồi mới nói: “Hỗn Độn tức là Thiên, Hỗn Độn tức là đạo, vô sinh vô tử, thiên số chi đạo, tiểu Sương, qua không bao lâu ngươi sẽ hiểu ra cái gì là “Thiên đạo thương mang”.

Hồng Quân vẫn là có chút nghi hoặc không giải thích được, thì thầm nói, “Thiên đạo thương mang...đây lại là cái gì?”

Tần Vũ thở dài, “Ta mặc dù từ Lục Đạo Luân Hồi nhập đạo, nhưng còn chưa có chân chính thâm dò đến sự vận chuyển của thiên đạo, tạo hóa ảo diệu thần kỳ, cho nên bây giờ còn không thể hoàn toàn nói rõ ràng, nếu không sẽ mang tới họa sát thân.”

Hồng Quân gật gật đầu, cũng là lúc đầu tại vô danh không gian sau khi đạt được truyền thừa của Thiên Mông đồng dạng thâm dò đến một bộ phận thiên cơ, cho nên mới trăm phương ngàn kế khiến Tần Vũ luân hồi, đi tới đỉnh của cảnh giới cao hơn, hiện tại Tần Vũ không thể hoàn toàn nói rõ, nhưng lại giống như chuyện lúc trước, bất quá thiên số chi đạo xác thật mệnh người phí giải.

Mắt nhìn về cuối chân trời, Tần Vũ một trái vào hư không, một mảng không gian như thủy tinh nghiền nát biến thành phần vụn, một cái hắc động u ám liền xuất hiện trước mắt mọi người. Tần Vũ thần sắc lạnh nhạt, thông thả triệu xuất Lục Đạo Luân Hồi, theo dòng xoáy cực nhanh xoay tròn, tinh quang với vô cùng năng lượng bắn nhanh ra tứ phía, đem hỗn độn như thực chất ngăn lại, giống như phong quyển cuốn tàn vân.

Bất quá Hỗn Độn đó phẳng phất như vô cùng vô tận, tán tụ không ngừng, vừa mới khua đi, lập tức lại có nhiều hơn hồi hắc vật chất tụ lại, áp lực tại bốn phương tám hướng lại gia tăng không ít. Tần Vũ không chút nào kinh hoảng, chớp chớp con mắt, thông thả vươn ngón tay ra, từ trên cao xuống, nhẹ nhàng vẽ ra một đạo ánh sáng dài.

Xuy! Một tuyến hắc sắc tựa như điện quang hỏa thạch liền cắt hỗn độn ra, tứ phía hôi sắc vật chất sền sệt mãnh liệt bị thu lại thành dị dạng. Một cái đại lộ rộng rãi vô cùng xuất hiện trước mắt, kéo dài đến nơi xa

vô cùng, chỉ thấy được một mảnh thanh quang, ánh sáng trong suốt. Tất cả mọi người một bên đều đang kinh ngạc bởi thủ đoạn nghiền nát hư không của Tần Vũ.

Mọi người theo Tần Vũ tiến nhập vào trong thông đạo...

“Lập Nhi!”

Trong Tử Huyền phủ, Khương Lập tại sát na nhìn thấy Tần Vũ, con tim phẳng phất như hòa tan ra, nước mắt vì kích động rơi đầy khuôn mặt, tựa như một cô gái nhỏ gục vào lòng ngực Tần Vũ khóc lên, mà Tần Vương cùng Tần Tư chứng kiến một nhà đoàn tụ trong lòng cũng vạn phần mừng rỡ.

“Vũ ca...huynh cuối cùng đã trở về rồi, mấy năm nay ở thiên thần giới sống như thế nào?” Từng giọt nước mắt kia như những hạt mưa mềm mại khiến cho khuôn mặt tựa lê hoa của Khương Lập càng tôn thêm vẻ thanh lệ.

“Lập Nhi, quá tốt rồi, chúng ta cả nhà cuối cùng lại ở cùng nhau!”

Trải qua nhiều năm xa cách như vậy, Khương Lập cơ hồ mỗi đêm đều vì Tần Vũ cùng hai đứa con trai mà cầu khẩn chúc phúc, bây giờ cuối cùng một nhà đã đoàn tụ, bốn người ôm chặt nhau đắm chìm trong sự ấm áp thân tình.

Tôn Ngộ Không đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa huyền phủ một đại hán cực kỳ dũng mãnh, hai tay phân biệt hai vò rượu cao hơn người, có chút kích động nhìn lại phía mình.

“Sư phụ!” Tôn Ngộ Không quát to một tiếng cả người đều cười lên đầu người kia. Không sai, người đến chính là Hầu Phí, nhìn thấy tên đồ đệ bất hảo, Hầu Phí cũng vạn phần hưng phấn, bất quá do cá tính của Hầu Phí tự nhiên sẽ không có phiền phức mà ân cần hỏi han. Không nói hai lời liền xốc vò rượu lên, đang lúc chuẩn bị cùng rượu lại nhìn thấy Bạch Y Thần bên cạnh, trải qua một hồi Tôn Ngộ Không toe toét giới thiệu, Hầu Phí cơ hồ đều như muốn đem con mắt trừng to ra, thật sự không dám tin tưởng nữ tử xinh đẹp trước mắt vậy mà lại là vợ của tên đồ đệ bất hảo này.

378. Chương 13: Bé Quan Ngàn Năm

“Tam đệ, người cuối cùng đã trở về!” Thanh âm Hồng Mông truyền đến, tại lúc Tần Vũ trở về, Hồng Mông, Lâm Mông đều có chút gấp gáp muốn gặp tam đệ này.

“Hảo, đại ca, ta lập tức đi!” Tần Vũ tâm cơ vừa động, bốn tôn liền đi đến Hồng Mông không gian, còn lưu lại một cái phân thân tiếp tục cùng Khương Lập ôn chuyện cũ, Tần Tư và Hồng Quân đều có chút lo lắng cho Cổ Bàn, cũng đều đi đến Hồng Mông không gian.

Nơi Hồng Mông không gian, Hồng Mông, Lâm Mông cùng với Tần Thạch Thiên đã sớm chờ từ rất lâu, trên mặt mỗi người đều chớp động tia hưng phấn.

“Tam đệ, nhìn thấy người cuối cùng cũng tu thành đại đạo, những năm này đã phát sinh ra chuyện gì, mau nói cho đại ca nghe!”

Hồng Mông tại sát na nhìn Tần Vũ liền đã biết thể nội Tần Vũ phát sinh biến hóa ngất trời, tinh thần biến lại một lần nữa biến đổi, hôm nay Tần Vũ đã sớm nắm giữ tồn tại chí thượng Lục Đạo Luân Hồi, tuyệt đối áp đảo Hồng Mông, Lâm Mông.

Tần Vũ lại có chút khiêm nhường cười khổ một tiếng, “Nói ra thì dài, bất quá quan trọng nhất bây giờ chính là thu hồi Tần Mông không gian của đệ để tứ đệ tỉnh lại.”

Lâm Mông và Tần Thạch Thiên gật gù đầu, “Được, chúng ta bây giờ đi!”

Vì khiến Tần Vũ có thể bình yên luân hồi, cho nên mấy người hợp lực lại đem Tần Mông không gian phó thác cho Cổ Bàn, Cổ Bàn cũng bởi vậy mà ngủ say mấy trăm năm. Bất quá đây cuối cùng vẫn là chuyện của Tần gia, đối với đám người Tần Vũ đều có mấy phần áy náy.

Chỉ thấy Cổ Bàn ngồi ngay ngắn ở trên một tảng đá, thần sắc lạnh nhạt giống như một tòa băng xuyên vạn cổ không đổi, toàn thân ngưng tụ một cỗ hơi thở Hồng Mông khổng lồ. Vì muốn cho Tần Mông không gian của Tần Vũ không sụp đổ cho nên ngay lúc tiếp nhận đã tiến vào trạng thái tĩnh lặng.

“Ai, những năm nay khổ cho tứ ca rồi.” Tần Thạch Thiên có chút thở dài.

Tần Vũ nhìn Tần Thạch Thiên trong ánh mắt toát ra một tia than thở, nói: “Ngũ đệ, người tiến bộ hơn nhiều rồi!”

Trải qua mấy trăm năm tu luyện, hắn đã hoàn toàn sáng tạo ra vũ trụ của mình, đặt tên là Thạch Mông không gian, mà Tần Thạch Thiên tại trong siêu thần giới giống như Tần Vũ tân thần giới cũng có bát đại thánh hoàng và hơn một ngàn thành trì. Bên trong không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc cũng đã hoàn toàn nắm giữ, ngăn ngừa mấy trăm năm thời gian cũng đã bắt đầu dần dần đi vào quỹ đạo, tin tưởng không bao lâu, trong không gian liền có người tu chân của nhân gian giới phi thăng lên, trở thành thiên thần của tân vũ trụ, sau khi không ngừng lĩnh ngộ không gian pháp tắc của tân vũ trụ liền có thể đột phá đến cảnh giới thần vương.

Tần Vũ đứng trước mặt Cổ Bàn, trầm mặc một chút, nói: “Các vị bắt đầu đi!”

Hồng Mông khẽ gật đầu, cùng Lâm Mông và Tần Thạch Thiên liếc nhau, đồng thời từ trên người phát ra khí tức mãnh liệt, cùng với ngày đó độc nhất vô nhị, bất quá lần này mục tiêu lại là Cổ Bàn. Hồng Mông khí tức linh khí phóng lên cao, ba đạo tia sáng không hèn mà cùng đem Cổ Bàn bao lại, lực lượng mãnh liệt vô cùng trong nháy mắt đem sự liên lạc giữa đan điền của Cổ Bàn cùng không gian chặt đứt.

Khuôn mặt Cổ Bàn như thạch điêu bởi thống khổ mà vận vẹo đi, vùng đan điền âm âm dâng lên một trận quang hoa màu đen, kéo dài vào trong thân thể Tần Vũ. Đám người Hồng Mông tinh diệu thao khống hết thấy, mà Tần Vũ lại rất nhanh phóng thích ra huyền hoàng khí đem không gian đã ly thể thu vào trong đan điền.

Không quá một khắc, Cổ Bàn hai mắt khẽ mở ra, có chút mê mang nhìn mọi người, chợt hưng phấn nói: “Tam ca, huynh đã trở về!”

Tần Vũ thấy mặt hắn hiện lên sắc xám trắng, nói: “Ừ, ta đã trở về, đệ trước tiên nghỉ ngơi một chút đi, mấy năm nay đã khổ cực cho người rồi.” Cổ Bàn có chút ngại ngùng cười cười nói: “Cái đó không có gì, mấy trăm năm nay ta cũng không có buông bỏ tu hành, đối với tử hòng quyết lại có được lĩnh ngộ mới, huynh nhìn xem!”

“La bàn này vốn tại lúc Vô Danh không gian liền bạo nổ, nhưng mấy trăm năm nay tử hòng quyết có đột phá, nó lại xuất hiện trong đan điền của ta.”

Vừa nói, một cái la bàn hiện ra trong tay Cổ Bàn, la bàn kia cực kỳ huyền diệu, chính giữa la bàn ngưng tụ một đám hắc khí nhỏ không thể nhận ra. Tần Vũ nhíu nhíu mày, thậm chí ngay cả hắn cũng không thể thấy rõ huyền cơ trong đó, nhưng rõ ràng là đã nắm giữ một bộ phận mệnh ký của Cổ Bàn, mỉm cười nói: “Đệ kỳ ngộ phi thường, tương lai thành tựu nhất định sẽ vô hạn.”

“Tam đệ, lực lượng trong cơ thể đệ cực kỳ huyền diệu, đến tốt cùng là vật gì vậy?” Tu vi cảnh giới của Tần Vũ bây giờ khiến cho mọi người thất kinh, dù sao hắn đã là siêu việt chưởng khống giả, Lâm Mông không khỏi có hứng thú rất lớn đối với lực lượng đó. Tần Vũ mỉm cười nói: “Đây là lực lượng của tinh thần biến lúc đệ luân hồi chuyển sinh, bây giờ nó đã diễn biến thành Lục Đạo Luân Hồi, nói cách khác đệ đã nắm giữ sinh tử lục giới.”

Chúng nhân vừa kinh ngạc vừa hâm mộ, Tần Thạch Thiên nói: “Sinh tử lục giới, vậy huynh không phải chính là Thiên sao...?”

Tần Vũ lắc đầu, “Thiên số chi đạo, mặc dù ta từ Lục Đạo Luân Hồi nhập đạo, nhưng muốn hoàn toàn đạt nhập thiên số vẫn còn kém khá xa, đại ca, đệ nhớ huynh đã từng nói qua trên chưởng khống giả chúng ta còn có một loại tồn tại chí thượng, thậm chí vận mệnh của chưởng khống giả chúng ta cũng đều ở trong lòng bàn tay nó.”

Hồng Mông khuôn mặt chớp động một tia thần sắc kiên định, “Đừng nói chưởng khống giả chúng ta, mặc dù là thần vương cũng đều có thể cảm giác được có một loại lực lượng đang thao khống vận mệnh của chúng

ta, chẳng lẽ....”

Hồng Mông có chút kinh ngạc nhìn, mà Tần Vũ thì gật đầu nói: “Đích xác, trong lúc đệ lĩnh ngộ đến Lục Đạo Luân Hồi rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của nó, cũng chính là “Thiên”. “

“Vậy thì “Thiên” đó ở nơi nào?” Lâm Mông hỏi.

Tần Vũ thở dài, lạnh nhạt nói: “Hỗn Độn tức là Thiên, Hỗn Độn tức là đạo, vô sinh vô tử, thiên số chi đạo. Hiện tại đệ còn khó có thể đáp nhập đến thiên số cho nên vì muốn tu thành đại đạo, đạt tới cảnh giới cao hơn, đệ chuẩn bị bế quan ngàn năm.”

“Ngàn năm?” Tần Tư và Hồng Quân cùng kinh hô kêu lên.

Tần Vũ nhìn hai người, ánh mắt chớp động thần sắc khác thường, nói: “Đây chính là việc ta cần thiết phải làm.”

Đám người Hồng Quân cũng biết tính cách hắn, trong lòng không khỏi có vài phần thất vọng, không nghĩ tới Tần Vũ mới vừa chuyển sinh trở về không bao lâu, lại muốn tiến vào bế quan tìm hiểu đại đạo. Bất quá đám người Hồng Quân cũng không có ngăn trở, dù sao Tần Vũ tu ngộ chính là thiên số chi đạo”, đi tới một cảnh giới mới, những người làm huynh đệ đây cũng sẽ vui mừng.

Trong tử huyền phủ, Khương Lập biết được Tần Vũ muốn bế quan ngàn năm liền khóc giống như một lệ nhân (ND: người suốt ngày khóc lóc), vô luận như thế nào cũng không cho Tần Vũ bế quan. Mãi sau trải qua một hồi Tần Vũ khuyên bảo, lúc này mới hơi có chút do dự.

“Tư nhi, con phải nhớ kỹ, Huống Thiên Minh muốn thành tựu đại đạo, cơ duyên trong đó tựu tại trên người con.” Vì tránh đụng phải họa sát thân, Tần Vũ cũng không thể đem mệnh ký nói ra rõ ràng, nhưng Huống Thiên Minh muốn thành tựu đại đạo, tựu nhất định phải có sự phụ trợ từ Tần Tư mới được. Mà Tần Tư tựa hồ cũng có chút hiểu được, dù sao hắn đồng dạng cũng nắm giữ lực lượng thiên đạo chi nhận.

Tần Vũ nhìn Hồng Quân nói: “Sương nhi, nhớ kỹ, phải cố gắng tu luyện, tương lai thành tựu của con tuyệt sẽ không dưới chúng ta, hiểu chưa?” Hồng Quân mặc dù có chút ngu ngơ, nhưng cũng không có do dự gật đầu, nói: “Phụ thân, người yên tâm bế quan đi, con và đại ca sẽ chiếu cố cho mẫu thân.”

“Sương nhi...các con đều đã trưởng thành rồi!” Tần Vũ xoa xoa đầu hai người, ánh mắt toát ra tia hiền lành, thở dài một hơi, lập tức xoay người bước một bước người cũng đã biến mất trong hư không. Hai người nhìn thân ảnh phụ thân biến mất, trên mặt cũng hiện lên một tia buồn bã.

Trong vũ trụ mệnh mang, Tần Vũ một trảo vào hư không, không gian chợt vù lấp, sinh tử khí tuần hoàn giao nhau, một dòng suối thật lớn hiện ra trong hư không, Hỗn Độn khí giống như cuồng phong gầm lên, bốn phía không gian nhất thời nghiêng nát thành phần vụn.

Tần Vũ thần sắc có chút ngưng trọng, hắn gấp gấp trở về nơi này, một phương diện là muốn lấy lại Tần Mông không gian trong đan điền của Cổ Bàn, bởi vì thành tựu tương lai của Cổ Bàn cùng với kỳ ngộ của Tần Vũ có liên hệ rất lớn, mà phương diện khác chính là muốn tìm hiểu Lục Đạo Luân Hồi kia.

Hỗn Độn tức là Thiên, Hỗn Độn tức là đạo, vô sinh vô tử, thiên số chi đạo, đây chính là Tần Vũ từ trong Lục Đạo Luân Hồi lĩnh ngộ đối với Thiên đạo, như vậy Thiên đạo đến tột cùng ở nơi nào, Thiên đạo giải thích như thế nào, rồi lại không được phải biết.

Tần Vũ từ sau khi lĩnh ngộ Lục Đạo Luân Hồi, có thể tại lúc trong lúc đó cảm giác đến mệnh ký của một đời người, nếu như muốn đạt tới cảnh giới cao hơn, tựu phải nắm giữ thiên số vận chuyển, tham thấu huyền cơ ảo diệu trong đó, lúc này mới có thể tu thành đại đạo.

Nhìn Hỗn Độn khí trong Lục Đạo Luân Hồi, ánh mắt một mảng mê ly, chính là giống như một phương Hỗn Độn này, vô cùng trơn bóng, vô phong vô mang. Tần Vũ thân đứng chính giữa Lục Đạo Luân Hồi, tựa như Hỗn Độn lúc thiên địa chưa từng khai mở, bao dung hết thảy, giống như một loại sinh tử luân hồi chi đạo.

Giờ phút này Tần Vũ lâm vào trong trạng thái tĩnh lặng, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc trong lúc ngưng trọng lại thấu phát một cổ khí tức khiến người khác khó đoán được. Một thân hắc bào kia khẽ vũ động, cả người trong vô tận vũ trụ giống như những vì sao, hạt cát nhỏ bé cơ hồ có thể tan biến, vừa lại giống như

bao dung cả vũ trụ thiên địa, lúc giở tay nhắc chân phẳng phất có được một cỗ lực lượng rung chuyển hư không.

Trong Tử Huyền phủ.....

Hồng Quân thở dài, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng kêu khê, “Hong Quân, huynh rốt cuộc đã về rồi!” Chỉ thấy La Băng kiều tiều đứng ở sau lưng hắn, vẻ mặt ủy khuất, tận trong đôi mắt thuần mỹ là lệ châu long lanh.

Hồng Quân xấu hổ cười một tiếng, “Muội....muội đã đến rồi.”

“Đây là thái độ gì của huynh vậy, chẳng lẽ không muốn nhìn thấy ta sao?” La Băng đứng ở đó chu cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp, vẻ mặt tựa như muốn khóc. Nhìn nữ tử yêu kiều trước mắt, Hồng Quân trong lòng mặc dù tràn đầy vui sướng nhưng miệng lại không cách nào biểu lộ ra.

Tần Tư một bên hắc hắc cười quái dị vài tiếng, nói: “Xem ra đệ chạy không thoát rồi nhé, hắc hắc.”

Hồng Quân quệt quệt miệng nói: “Chẳng lẽ huynh lại có thể chạy thoát sao, nhìn sau lưng đi!”

Tần Tư trong lòng cả kinh, lúc quay đầu nhìn thì phát hiện Băng Nghiên không biết lúc nào đã đứng sau lưng mình, trên khuôn mặt thuần mỹ vương vài giọt nước mắt, nhìn càng thêm kiều sở động lòng người.

Tần Tư vỗ mạnh vào trán, cười than nói: “Xem ra ta trốn không thoát rồi.”

379. Chương 14 : Chí Tôn Linh Bảo , Cổ Bàn Phiên

Năm trăm năm sau , bên trong tinh vân sáng ngọc chính là không gian vô cùng vô tận , chỉ một khoảng cách rất nhỏ cỡ lẽ chính là một thể giới đại ngàn tồn tại

Phiên vũ trụ này chính là bên trong đan điền Cổ Bàn , đệ tứ vũ trụ , trải qua hơn năm trăm năm tiến hoá , cả vũ trụ đã đi vào quỹ tích . Giờ phút này Cổ Bàn đứng ngạo nghễ trong vô tận hư không , trên nay nâng một cái la bàn , ngưng thần trầm tư , hiểu được vũ trụ huyền bí ảo diệu

Hôm nay Tần Vũ bế quan tìm hiểu Thiên đạo , Tần Tư và Hồng Quân cũng đều tại bên trong không gian bản thân không ngừng đề cao tu vi , cảnh giới không ngừng thăng tiến . Thậm chí ngay cả Hồng Mông , Lâm Mông hai vị cường khổng giả cũng không còn sống nhàn nhã như trước , đã bắt đầu tìm hiểu một tầng cảnh giới mới . cũng chính là một thứ minh minh như có thể chạm vào nhưng lại cực kì huyền bí mờ ảo ‘ Thiên đạo’

Cũng theo lời Hồng Quân nói , nắm trong tay số mệnh của người khác , đấy chính là Thiên

Nó là một loại mộng lung mơ hồ , thậm chí là mơ ảo mà vĩnh viễn không có cảnh giới cuối cùng thành ra tất cả mọi người luôn cố gắng đạt được thành tựu lớn

Một ngày , Cổ Bàn trong một khắc tu luyện đã hiểu được giống như Hồng Quân , cũng xảy ra thay đổi nhưng không vì điều đến vậy

Trải qua năm trăm năm tu luyện , Cổ Bàn đối với Tử Hồng quyết đã đạt tới cảnh giới gần như đỉnh cai . Vũ trụ biến ảo kì diệu , nắm trong tay không gian rất nhỏ nhưng sớm dung hợp quán thông , tu vi bản thân cũng đã vô hạn tiếp cận Hồng Mông , Lâm Mông , tin rằng không bao lâu nữa Cổ Bàn nhất định có thể siêu việt hơn Hồng Mông , hướng tới cảnh giới của Tần Vũ

Giờ phút này Cổ Bàn tâm cơ vừa động , một cỗ khí thể bằng bạc từ trong thân thể phát ra , bốn phía đồng thời dừng khởi một cỗ quang mang nhàn nhạt bắt đầu biến thành hư ảnh một trượng sáu . Khuôn mặt thô quánh đại hán trông giống hệt Cổ Bàn , nhưng thân ảnh này cảm giác như hư ảo , toàn thân đều tản ra quang mang huyền thanh nhàn nhạt

Ngay sau đó lại một trận quang hoa khởi động , từ thân thể Cổ Bàn liên tục bộc phát ra các sắc quang hoa , chung quanh thân thể Cổ Bàn đã hình thành bảy đạo thân ảnh

Đột nhiên , chân thân Cổ Bàn giống như vạn năm không đổi bỗng nhúc nhích , đôi mắt thông thả mở ra , ánh mắt thâm thúy giống như bao quát cả vũ trụ , có một điều gì đó thâm thúy khiến cho người khác không thể giải thích nổi

Chỉ thấy Cổ Bàn mỉm cười như trút được gánh nặng nói :

“ Tử Hồng quyết tăng thứ bảy , rốt cục ... thành !”

Giờ khắc này Cổ Bàn đắm vào không khí một chường , la bàn trong tay mạnh mẽ thả ra bảy đạo huyền hoàng khí bao phủ lấy bảy đạo thân ảnh , sau đó bảy đạo thân ảnh liền hợp lại toàn bộ đều ngưng tụ trên người Cổ Bàn

Cổ Bàn hít một hơi thật sâu thở ra một j hơi thoải mái , giờ phút này hắn đã cảm giác được bản thân đã nâng lên một cảnh giới mới . Mặt ngoài lớp da ngăm đen bao phủ nhàn nhạt một tầng quang hoa , ánh mắt thâm thúy , chớp mắt đã quan sát đến tận cuối vũ trụ . Bản thân đứng ngạo nghễ trong mệnh mang hư không , đỉnh thiên lập địa , cho dù là đệ tứ vũ trụ có kéo dài ức ngàn dặm đường như trong mắt hắn bất quá chỉ là một bước

“ Đã qua năm trăm năm rồi sao ?” Cổ Bàn cười khổ tự hỏi mình , phảng phất thời gian đối với hắn đã không còn có khái niệm , mà Tử Hồng quyết càng về sau càng khó đột phá bất quá là bởi vì Cổ Bàn có tứ vũ trụ của mình , hơn nữa có tu vi của chường khổng giả cho nên tốc độ mới có thể nhanh như vậy

Giờ phút này hắn nhíu nhíu mày , thần thanh nói :

“ Không biết tiểu Quân và Ngộ Không bọn họ thế nào rồi , phải đi xem bọn hắn a”

Cổ Bàn tâm cơ vừa động đang chuẩn bị rời khỏi đệ tứ vũ trụ đột nhiên trong lòng cảm thấy một tia không ổn , la bàn trong tay cũng không có bởi vì dung hợp phân thân mà đình chỉ hoạt động

Chỉ thấy la bàn trong tay có chút rung động , một cỗ lực lượng kỳ dị khó hiểu đột nhiên bộc phát , lấy Cổ Bàn làm trung tâm , không gian bốn phía trong nháy mắt bị phá toái . Thậm chí ngay cả Cổ Bàn cũng có chút giật mình , chẳng lẽ la bàn này có thể tự sinh ra ý thức , song lực lượng có thể khiến không gian nát bấy như vậy lại khiến người ta không thể tưởng tượng nổi

Trong khoảng không bị băng toái hiện ra một lượng lớn Hỗn độn khí , hình thành một hắc động vô cùng thâm thúy , sinh ra một cỗ hấp lực cường đại . Điều này làm cho Cổ Bàn càng kinh nghi vạn phần m cho dù là có cơ thể Huyền hoàng bất diệt cũng không dám tiến đến gần hắc động này

La bàn giống như con ngựa đứt cương không thể khống chế lại càng rung mạnh , la bàn xuất hiện tác dụng này Cổ Bàn cho tới bây giờ mới biết , cũng không có cách nào biết , thậm chí ngay cả Tần Vũ đều không thể nhìn ra , không thể dò xét , chính nó tiếp cận Hồng Mông không gian tiện đà hình thành đệ tứ vũ trụ

La bàn màu xám khắp nơi đều thấu phát ra một loại khí tức cổ quái chất phác , tựa như bị giam giữ trong đau thương ngàn năm ngàn năm , quanh thân có mấy vết rách rất nhỏ có thể thấy rõ ràng . Mà tại mặt trên la bàn khắc chỉ chút những cổ văn phù lục , cơ hồ có chút không thể hiểu rõ , huyền diệu sợ rằng khó ai có thể biết (Cổ Bàn phiên này lai lịch không tầm thường đâu , các hạ tiếp tục theo dõi nhé !)

Cổ Bàn cũng kinh dị không biết tại sao la bàn lại sinh ra dị tượng như vậy , chẳng lẽ cùng với đột phá tăng thứ bảy Tử Hồng quyết có liên quan ? Trong khi hắn đang nghi hoặc thì la bàn đột nhiên thoát ra khỏi bàn tay , chui vào trong hắc động hỗn độn kia , mà tình cảnh tiếp theo lại khiến Cổ Bàn càng kinh hãi thất sắc

Một trận âm âm nổ ra , Cổ Bàn rõ ràng cảm giác được cả đệ tứ vũ trụ đều bắt đầu rung chuyển , một đoàn sóng năng lượng tận sâu bên trong vũ trụ bắt đầu lưu động . Giống hệt tình hình tại Tử giới ngày nà , la bàn lại nổ mạnh một lần nữa , song lần này điều không giống chính là la bàn dường như bị một cỗ năng lượng huyền diệu khống chế trong nháy mắt tụ lại cùng nhau đồng thời bộc phát ra một đoàn quang mang xanh tím mãnh liệt

Cổ Bàn giật mình nhìn tình hình trước mắt phát sinh , hắc động hỗn độn giờ phút này hình như đã bị lực lượng vụ nổ của la bàn làm cho rối loạn . Từng đạo Hỗn độn khí cùng với quang mang xanh tím như dòng nước lũ dung hợp vào nhau , lúc này lại xuất hiện một việc ngoài ý muốn , la bàn bên trong Hồng Mông

không gian bị oanh thành nát bấy , song một cỗ Hồn độn khí lại dũng mãnh tiến vào lúc này đệ tứ vũ trụ thực chất không có bị phá vỡ , Cổ Bàn cảm giác được tất cả so với trước kia đã hoàn toàn khác biệt

Bất quá đối với hiện tượng trước mắt Cổ Bàn đã có một ý niệm trong đầu , “Luyện khí”

Không sai , đây tuyệt đối là một loại phương thức luyện khí tự nhiên , bất quá la bàn như có ý thức tự tiến hành rèn luyện

Không đến một lát , từng mảnh nhỏ của la bàn theo si liệt quang mang dần biến thành vô hình , biến thành những hắc sắc khí thể nhỏ bé tan vào dòng Hồn Độn khí

Chỉ thấy mặc dù tia hắc sắc khí thể trông cực kì mỏng manh yếu ớt nhưng không chút nào bị Hồn Độn khí lấn át , ngược lại chúng phát ra khí thể thực chất màu xám , giống như một bàn tay vô hình không ngừng bao bọc lấy cỗ khí thể

Không lâu sau , lượng Hồn Độn khí vô cùng bị nắm thành một hình dạng kì quái , bất quá xem hình dáng có chút giống với chiêu hồn phiên của con người . Cổ Bàn trong lòng cả kinh , hẳn biết đã tới thời điểm mấu chốt vội vàng thả ra một giọt máu và tinh thần lạc ấn tiến hành khai linh

Sau khi Hồn độn phiên dung hợp máu cùng tinh thần lạc ấn của Cổ Bàn , Hồn Độn phiên đột nhiên bộc phát ra một trận quang mang xanh tím chói mắt trong nháy mắt làm tiêu tán số Hồn Độn khí dư thừa bên ngoài , sau một khắc đã xuất hiện trước mắt Cổ Bàn , cũng là mang bộ dáng của một cỗ phiên

Phiên dài hai trượng ba , rộng hai thước ba , màu đen bóng , trên mặt phiên cũng giống với la bàn lúc trước cũng khắc chỉ chút những cổ văn phức tạp và phù lục đồ án . chỉ một chốc sau khi đã được khai linh hơn nữa tiếp thu tinh thần lạc ấn của Cổ Bàn trong nháy mắt đã bay về trong tay hắn

“ A... !”

Cổ Bàn chấn động , khi vừa chạm vào trường phiên một sát na chợt cảm giác được một cỗ lực lượng đủ để rung chuyển thiên địa . Nhẹ nhàng vung lên , bề mặt trường phiên có chút biến động song không gian phía trước mặt đã bị oanh nát bấy , Hồn độn khí ở trong đó mãnh liệt bốc lên

“ Hồn Độn không gian ?”

Cổ Bàn không có nghĩ đến sau khi la bàn luyện khí lại có thể phá vỡ Hồn Độn không gian , mà trong Hồn Độn không gian tựa hồ như vật giấu cái gì đó , Cổ Bàn vừa định muốn đi tới xem xét thì Hồn Độn khí lại phi thường đậm đặc , so với tử khí tại Tử giới còn muốn hơn . Chỉ thấy tring không gian băng toái mất thường có thể thấy đó là một mảnh Hồn độn , mà Hồn Độn khí này thuộc loại thực chất , dị thường . Cổ Bàn mới vừa đi được hai bước đã bị áp lực không thể chịu nổi , trở ngại lớn không phải bàn cãi . Hơn nữa Cổ Bàn mặc dù bây giờ đã thành tựu tầng thứ bảy Tử Hồng quyết lại không cách nào nhìn thấu được địa phương này , hành động ở trong đó lại càng không có khả năng

“ Mặc dù có thể nghiền nát hư không , còn có thể thông đến Hồn Độn thế giới nhưng với tu vi của ta hiện giờ lại không cách nào tiến vào bên trong , xem ra ta còn phải tiếp tục đề cao cảnh giới” Cổ Bàn nhíu mày có chút nghi hoặc nhìn trường phiên , bất quá vẫn như trước không có cách nào tra ra sự huyền diệu của nó , bất quá hẳn rõ ràng có thể cảm nhận được nó chính là lực lượng của mình , tuyệt đối là thần khí siêu việt Thiên tôn linh bảo , dường như có thể gọi là chí tôn linh bảo

Thần khí này đều không phải do Hồng Mông linh khí hình thành cũng không phải do Hôi Mông linh khí hình thành mà chính là do Hồn Độn khí đặc thù bên trong vũ trụ này ngưng kết mà thành . Nguyên lí cũng giống như Hồng Quân giới bất quá so về số lượng Hồn Độn khí sử dụng thì trường phiên này tuyệt đối chiếm ưu thế , hơn nữa lại là la bàn tự bản thân rèn luyện , huyền diệu trong đó càng không cách nào hình dung

Cổ Bàn trầm tư một lát , khoé miệng rốt cục lộ ra một nụ cười :

“ Đã như vậy , gọi người là Cổ Bàn phiên a”

380. Chương 15 : Quay Lại Thần Giới

“ Tàn Tư , đứng lại cho ta !” Băng Nghiên giận phùng phùng quệt cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ nhìn Tàn Tư đang chạy phía trước

Tàn Tư hắc hắc cười bất quá nhìn Băng Nghiên đang mang tiểu phúc (mang bầu) cho nên cũng không dám chạy quá nhanh , cuối cùng chính là ngừng lại

“ Phu nhân , lại làm sao vậy ?” Tàn Tư vẻ mặt vô tội nhìn Băng Nghiên

“ Mẫu thân đã nói cả cho ta nghe rồi , có đúng là ngươi muốn rời khỏi Tử Huyền phủ , trốn ta rời khỏi nơi này , đúng không ?!” Băng Nghiên dậm chân , hốc mắt đều đỏ hồng lên

Tàn Tư nghe thấy thế mỉm cười thở dài nói :

“ Nghiên nhi , ta cũng không nghĩ là muốn giấu nàng nhưng vận mệnh của Thiên Minh nằm trong tay ta , ta phải tới đó hoàn thành chuyện này”

“ Hừ , ta mặc kệ , ngươi đừng có mơ mà rời đi !” Băng Nghiên tức giận vội vàng nói

Tàn Tư cau mày , sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn , trầm giọng nói :

“ Nghiên nhi , đừng như vậy mà , hướng hồ ta chỉ là đến đó một thời gian ngắn rất nhanh sẽ trở lại”

Băng Nghiên đỏ hồng đôi mắt cảm môi vuốt vuốt bụng rất hiển nhiên chính là cốt nhục của Tàn Tư , cũng chính vì nó là nàng mới không cho Tàn Tư rời mình nửa bước

“ ... ngươi nhất định phải trở về , ta không muốn trong lúc đứa nhỏ xuất sinh không có cha bên cạnh”

Tàn Tư mỉm cười tiến lên gắt gao ôm Băng Nghiên vào lòng , ôn nhu nhìn nàng :

“ Nếu không phải chuyện trọng đại ta như thế nào có thể rời khỏi nàng , tin ta đi , rất nhanh sẽ trở về”

Giờ phút này Tàn Tư lại nhớ đến tính cảnh lúc gặp Băng Nghiên , thật có chút buồn cười nhưng lại vô cùng ấm áp khiến hắn càng ôm chặt nữ tử này hơn

“ Được rồi , Nghiên nhi , ta đi , chờ ta trở lại !”

Tàn Tư hôm nay bần vào lĩnh ngộ một bộ phận Thiên đạo đã tăng thực lực chính mình lên cảnh giới kinh khủng , cơ hồ cùng với Tàn Thạch Thiên bất phân cao thấp . Một bước đạp xuất đã xuất hiện trong vô tận hư không , xa xa tinh vân lưu chuyển , sáng lạn rồi lại lờ mờ ra một cỗ khí tức thần bí

Mà Băng Nghiên nhìn tàn ảnh của Tàn Tư dần biến mất rốt cục không nhìn được rơi nước mắt

Tàn Tư nhìn sâu bên trong tinh vân , có chút bất đắc dĩ thở dài , điều tiếc nuối chính là không có thể sớm lĩnh ngộ được huyền cơ trong lời nói của Tàn Vũ , sau khi chuyện này kết thúc hẳn một lần nữa bắt đầu lại

Sau một khắc , nguyệt nha màu trắng Thiên đạo chỉ nhận chiếu sáng cả hư không , uẩn hàm một cỗ lực lượng cường đại chí cực oanh kích tại tầng không gian . Không gian vỡ tan ẩn sâu bên trong nhất thời xuất hiện một thông đạo không rộng lắm , Tàn Tư sắc mặt rất bình tĩnh nhưng chính mình lại lắc đầu bước vào trong

Nháy mắt Tàn Tư đã tới Thiên thần giới , bất quá đã trải qua mấy trăm năm , thiên thần giới hôm nay so với trước kia đã rất khác biệt . Hồng cầu (vết rách) ngăn cách hai giới đã hoàn toàn biến mất , phẳng phất như Thiên giới cùng Tu La giới dung nhập làm một , tùy ý có thể thấy người hai giới có thể đi cùng một chỗ , hơn nữa còn không có mâu thuẫn gì

Tàn Tư đối với Thiên thần giới bây giờ cũng có chút ngạc nhiên , rất nhanh đi tới một mảnh thảo nguyên rộng lớn , cách đó không xa chính là một cung điện lớn nguy nga tráng lệ , một tia nắng màu vàng chiếu xuống như thủy triều sáng lạn , chói lọi thần bí . Phía trước điện hai binh lính đang đứng thẳng , với tư vị của hắn muốn ra vào toà cung điện còn dễ hơn ăn cháo

Mà trên đại diện , Đế Thiên Hồn đang ngồi ở vị trí trước đây Đế Thích Thiên từng ngồi , chung quanh bốn phía đều có Tu La mỹ nữ tuyệt sắc , mắt môi như vẽ đủ để kích phát dã tính nguyên thủy của một nam nhân

“ Đại ca !” Đế Thiên Hồn sau khi thấy Tần Tư cơ hồ không dám nhìn vào mắt nhưng chính là vẫn hô lên Tần Tư hắc hắc cười nói :

“ Xú tiểu tử , cự nhiên có nhiều mỹ nữ như vậy ở cùng ngươi , diễm phúc không ít a”

Đế Thiên Hồn vội vàng lệnh cho Tu La mỹ nữ ra ngoài , đứng trước mặt Tần Tư cười hì hì nói :

“ Đại ca , huynh như thế nào quay lại ?”

“ Chẳng lẽ ở đây không chào đón ta trở về ? Ta lần này tới là có việc rất quan trọng muốn làm , sẽ kể cho đệ , Cha đâu ?”

Đế Thiên Hồn bĩu môi nói :

“ Từ sau khi Tần tiên bối cho Cha Tinh thần quyết dường như là dành toàn bộ thời gian bên trong Thiên thần điện , cả ngày bế quan tu luyện , một trăm năm cũng chỉ ra ngoài có vài lần , ngay cả vương vị đều truyền cho đệ . Bất quá cũng may hiện giờ Tu La giới và Thiên thần giới không có chiến tranh gì , đệ cũng coi như là nhân nhâ phiêu diêu tự tại”

Tần Tư nhú mày :

“ Khi ta đến đây thì nhận thấy được cấm chế bên trong hồng câu biến mất rồi , điều này là sao ?”

“ Đó là do Huống Thiên Minh , hắn xem như đã là Tu La vương , hôm nay hai giới chúng ta cũng không có mâu thuẫn gì cho nên phá hủy cấm chế . Bây giờ hai giới đi lại rất yên ổn cho nên đệ mới có thể không cần ra oai mà cũng có nhiều Tu La mỹ nữ như vậy” Đế Thiên Hồn có chút kiêu hãnh cười

Tần Tư than thở cười cười , bất quá đây cũng không giống tính cách của Huống Thiên Minh , có lẽ hơn nửa là chủ ý của Lãnh Diễm Phi

Sau khi hàn huyên vài câu thì Tần Tư lại chuẩn bị cáo biệt rồi đi , Đế Thiên Hồn vội vàng ngăn lại , nói :

“ Phải đi gấp như vậy sao , huynh không muốn gặp cha ư ?”

Tần Tư mỉm cười nói :

“ Sao có thể như vậy , ta tất nhiên muốn thấy lão nhân gia bất quá bây giờ người đang bế quan tu luyện , nếu quấy rầy tự không tốt , dù sao ngày dài tháng rộng mà”

Đế Thiên Hồn thở dài :

“ ... đại ca , bảo trọng !”

“ Bảo trọng !” Tần Tư vỗ vỗ bả vai Đế Thiên Hồn , khi chuẩn bị rời đi thì một thanh âm quen thuộc vang lên khiến hắn khựng lại

“ Cứ như vậy mà đi sao , ngay cả ta cũng không muốn gặp ?”

Xoay người lại , Tần Tư rõ ràng phát hiện Đế Thích Thiên đứng cách đó không xa , trong lòng vô cùng kích động run giọng nói :

“ Cha ...” sau khi khôi phục trí nhớ , cũng không bỏ qua trí nhớ của Đế Tuyết Phong tại Thiên thần giới cho nên đoạn tình cảm phụ tử này cũng như trước là không phải bàn cãi

Giờ phút này Đế Thích Thiên tựa hồ như mới ngộ ra một tầng mới , toàn thân thấu phát ra một cỗ khí tức khác thường , mà hắn đối với linh ngộ Tinh thần quyết cũng tiến vào cảnh giới Hắc động kì , tư chất quả thật cao , sợ rằng ngay cả Tần Vũ cũng muốn chứng kiến tận mắt

Đế Thích Thiên đi tới trước mặt Tần Tư , dừng lại mỉm cười nói :

“ Người gọi ta một tiếng Cha , ta đã rất cảm kích rồi . Mặc dù là luân hồi chuyển thế nhưng dù sao người cũng là người Tần gia , sau này chính là gọi ta là Cha hai đi a”

Tần Tư dùng sức gật đầu :

“ Vâng , Cha hai !”

Đế Thích Thiên thở dài nói :

“ Hôm nay vừa lúc Cha hai xuất quan , vốn muốn cùng huynh đệ các người uống vài chén bất quá xem như không có cơ hội rồi”

“ Yên tâm Cha hai , đợi mọi chuyện xong xuôi con nhất định sẽ trở về cùng Cha tuý lúy một phen !”

Đế Thích Thiên ha ha cười to :

“ Tốt lắm , tuý lúy một phen , Cha hai nhất định chờ người trở về !”

(Tại hạ trình độ có hạn không biết thay từ Cha hai bằng gì cho hợp lí , thông cảm !”

... Sau khi cáo biệt với cha con Đế Thích Thiên , Tần Tư liền đi tới Tu La giới . Bây giờ các đại thành trì ở Tu La giới đã triệt đầu triệt vĩ (bỏ đầu bỏ cánh) thay đổi rất nhiều , thậm chí tên thành nay cũng đã cải biến , tỷ như Sa thành lúc trước nay đã chuyển thành Lạc dương thành , Ma thành cũng biến thành Thanh viễn thành . Tần Tư nhận định chắc chắn Huống Thiên Minh cũng không có nhà hững như vậy , xem ra đây cũng là kiệt tác của Lãnh Diễm Phi

Năm đó sau khi Huống Thiên Minh đánh bại Trạc Nghiên , tất cả Tu La tộc nhân tại các thành trì đều nhất mực tuân lệnh hắn , hơn nữa đối với Thiên đạo chi nhận trong cơ thể hắn bọn họ đối với Tu La vương cũng là tâm phục khẩu phục . Trải qua mấy trăm năm thay đổi , cả Tu La giới cũng phồn hoa hẳn lên , đạt tới thịnh thế chưa từng có

Tần Tư sau khi nghe ngóng mới biết được Huống Thiên Minh đặt chủ thành tại một nơi có tên là Thiên Mộng thành , toà thành đó cũng chính là Bích thành năm xưa . Huống Thiên Minh đặt tên Cha hắn cho chủ thành coi như là nhất mực sùng kính đối với Thiên Mộng Ban đêm , sắc trời mông lung , bên trong Thiên Mộng thành lại vô cùng náo nhiệt , Tu La tộc nhân cùng với Thiên nhân trải qua mấy trăm năm văn hoá cũng đã dung hợp sau đó không có sinh ra xung đột gì , mỗi người đều cười nói vui vẻ trên đường cái xem biểu diễn tạp kĩ

Trung tâm chủ thành toạ lạc một toà cung điện không lớn lắm , ngoại trừ bên ngoài cung điện có tầng tầng phòng vệ ra bên trong cơ hồ không có binh lính , nguyên nhân chính là tân nhậm Tu La vương cũng không thích có người ngoài đi lại ở chỗ này

Sâu trong cung điện , Huống Thiên Minh giống như một pho tượng ngồi trong đại sảnh tựa như đang nhập định , mà Lãnh Diễm Phi thân thiết ngồi bên cạnh hắn , trong ánh mắt lộ vẻ ôn nhu quyến luyến không rời

Đột nhiên thân thể Huống Thiên Minh một phen chấn động , Thiên đạo chi nhận trên cánh tay phải chợt phát ra tiếng kêu bén nhọn , Lãnh Diễm Phi cả kinh lùi ra sau mấy bước . Chỉ thấy Huống Thiên Minh thông thả mở hai mắt , nét mặt ưu sầu

Lãnh Diễm Phi vội vàng đi tới vuốt ve cánh tay phải của hắn , nói :

“ Vẫn như vậy sao ?”

Huống Thiên Minh hơi gật đầu , hơi tức giận nói :

“ Tại sao , nhiều năm như vậy tại sao không cách nào đột phá , tại sao ta không thể hoàn toàn lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận ?!”

“ Người ... trước nên tĩnh táo một chút , ta nghĩ ... có lẽ cơ duyên chưa đến mà thôi”

Mặc dù có Lãnh Diễm Phi an ủi nhưng trong lòng Huống Thiên Minh vẫn cảm thấy phần nộ dị thường , mà phần nhiều chính là nghi hoặc

“ Đúng vậy đúng vậy chính là cơ duyên chưa đến , bất qua hôm nay chính là ngày gặp cơ duyên của Thiên Minh huynh đệ !”

Đột nhiên một thanh âm từ bên ngoài cửa vang lên , Huống Thiên Minh ngưng thần nhìn lại , trong ánh mắt hiện lên quang mang hưng phấn , nói :

“ Tần Tư , người như thế nào lại tới nơi này , Tiểu Quân và Hầu tử có tới không ?”

Tần Tư nhíu mày :

“ Bọn họ không có tới , bất quá nếu người nhớ bọn họ có thể tự mình đi , dù sao đối với lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận của người tùy ý có thể trở lại trong Tử Huyền phủ ... Ài , không có nghĩ tới người có bản lĩnh như vậy , cự nhiên có thể đưa Tu La giới thành bộ dạng thế này , thật không sai”

Lãnh Diễm Phi có chút nghi hoặc nói :

“ Người như thế nào lại tới đây ?”

Tần Tư mỉm cười , lập tức sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn , trầm giọng nói :

“ Là vì giải thoát cho người , Thiên minh !”

381. Chương 16 : Cực Hạn Thiên Đạo

“ Ý của người là ?”

Tần Tư chậm rãi đỡ hán ngồi xuống một bên tựa hồ cũng không vội vàng gì trực tiếp đi tới nói :

“ Ta nghĩ người cũng biết ngày đó Thiên đạo chi nhận của Cha hai Đế Thích Thiên li thể , mà chính là là tân chủ nhân , hôm nay ta và người giống nhau , trong cơ thể đều có nó . Mà sở dĩ mấy trăm năm nay người không có đột phá nguyên nhân chính là ... Thiên đạo chi nhận này chưa hoàn chỉnh”

Hôm nay , Huống Thiên Minh đã nắm giữ phần lớn Thiên đạo chi nhận , trong đó kể cả chí bảo của Tổ mộc , trong khi Thiên Mông sáng tạo ra hán đã nhập vào trong nguyên thần cùng với tiếp nhận truyền thừa của Thiên Mông tại vô danh không gian . Song ngoài ra thì còn có một phần trên người Đế Thích Thiên li thể , hôm nay chính là đang trên người Tần Tư

Nghe thấy thế Lãnh Diễm Phi nhất thời hiểu ý Tần Tư , cả kinh nói :

“ Nói như vậy , người chính là muốn cấp Thiên đạo chi nhận cho Thiên Minh ?”

“ Không được !”

Tần Tư gạt đầu còn chưa kịp nói gì , Huống Thiên Minh đã hung hăng đánh một chưởng vào chiếc bàn gỗ , lực lượng cường đại khiến chiếc bàn trong nháy mắt bị tan thành phần . Huống Thiên Minh nét mặt mang theo vài phần tức giận trầm giọng nói :

“ Người nghĩ là ta còn không nhận ra sao , mặc dù Thiên đạo chi nhận trên mình người cũng không có nhiều nhưng mấy trăm năm lĩnh ngộ , tất cả tu vi của người đều tại bên trong Thiên đạo , nếu người cố tình rút nó ra hậu quả không cần phải nghĩ cũng biết là đáng sợ cỡ nào !”

Lãnh Diễm Phi trong lòng cả kinh , lúc trước Hồng Quân rút Thiên đạo chi nhận nàng cũng có bên cạnh , thực lực của Hồng Quân lúc đó cũng bởi vậy mà giảm đi không ít . Bất quá tu vi chính thức của hán là ở bên trong Hồng Quân giới cho nên trải qua mất năm tu luyện thực lực đã sớm tăng mạnh

Nhưng mà tình trạng của Tần Tư lại không giống , có thể nói mấy trăm năm gần đây tu vi của Tần Tư tăng tiến đều tích tụ bên trong Thiên đạo chi nhận , bằng vào lĩnh ngộ Thiên đạo mới khiến hán có thể tiếp cận cảnh giới chưởng khống giả . Nếu là bây giờ rút Thiên đạo chi nhận ra tình huống so với Hồng Quân không chỉ là tu vi đảo thối như Hồng Quân mà còn có thể hoàn toàn phế bỏ tu vi , tất cả đều bắt đầu lại mà tình huống xấu nhất còn có thể nguy hiểm đến tính mạng

Huống Thiên Minh đối với Thiên đạo chi nhận quá quen thuộc bất quá lại lập tức phủ quyết Tần Tư

Mà nét mặt Tần Tư vẫn giữ nụ cười khiến cho người khác không thể nắm bắt , nhẹ lắc lắc đầu , có chút bất đắc dĩ than vãn :

“ Thiên đạo chi nhận này vốn thuộc về ngươi , chỉ là ta không có khả năng hiểu được huyền cơ trong lời nói của Cha , có thể bây giờ cũng không cần tính toán làm gì”

Nói xong sắc mặt Tần Tư biến đổi , năm ngón tay xòe ra như ngũ hành , trong lòng bàn tay chợt xuất hiện một khối dài ba tấc loé ra quang mang thánh khiết chính là nguyệt nha hình lãnh nhận , cường đại linh khí trong nháy mắt tràn ngập trong mọi góc ngách đại sảnh . Cùng lúc đó Huống Thiên Minh rõ ràng cảm giác được Thiên đạo chi nhận bên trong thân thể cùng với lãnh nhận trong tay Tần Tư sinh ra giao cảm mãnh liệt , như là chỉ trực nhảy ra khỏi người hắn

Lần này Huống Thiên Minh cũng không có ngạc nhiên , chỉ có vài phần e ngại rống lớn nói :

“ Ngươi biết mình đang làm gì không ? Bây giờ ngươi ... rút ra Thiên đạo chi nhận , ngươi thật sự sẽ chết a !”

Ngược lại Tần Tư không có chút nào hoảng sợ , trên khuôn mặt vẫn như trước mang theo nụ cười :

“ Có thể giúp người khác hoàn thành đạo , chết một lần thì có đáng là gì , hướng hồ Thiên đạo chi nhận vô luận như thế nào cũng muốn vật quy nguyên chủ , tin rằng ngươi cũng cảm giác được thân thể có giao cảm !”

Giống như lời Tần Tư nói , giờ phút này Thiên đạo chi nhận bên trong cơ thể Huống Thiên Minh không ngừng run rẩy , mà loại ... cảm giác này cũng chưa từng có . Chỉ thấy một đạo kim sắc quang hoa đột nhiên từ trong ngực Huống Thiên Minh bắn ra , Tần Tư nắm bắt thời cơ , quang hoa chợt loé , lãnh nhận trong tay bay lên . Mà lãnh nhận màu vàng trong nháy mắt hình thành một cái tháp hãm giống cái miệng máu của ác ma nuốt lấy Thiên đạo chi nhận của Tần Tư

Lãnh Diễm Phỉ nhìn sắc mặt Huống Thiên Minh trắng bệch không ngừng không khỏi kinh hãi trong lòng rồi lại không biết nên làm gì , chỉ có thể dậm chân lo lắng

Lúc này trên khuôn mặt Tần Tư đột nhiên bao phủ một tầng hắc khí , một ngụm máu tươi phun ra thấm vào sàn nhà , cả thân thể như vô lực ngã xuống , Lãnh Diễm Phỉ vội vàng đỡ hắn đứng dậy

Tần Tư sau khi phun ra một ngụm máu có chút mệt mỏi nhìn Huống Thiên Minh nói :

“ Bây giờ ... ngươi có thể nói cho ta biết đến rốt cục thì Thiên đạo chi nhận này là cái gì ?”

Kỳ thật đây cũng là vấn đề mà mấy trăm năm nay Tần Tư không thể hiểu nổi , dù sao hắn cũng chỉ sở hữu một bộ phận nhỏ của Thiên đạo , dù tư chất có cao đến đâu , không có đủ Thiên đạo chi nhận chính là không có cách nào lĩnh ngộ được chân đế của Thiên đạo chi nhận

Giờ phút này ánh mắt của Lãnh Diễm Phỉ và Tần Tư đều đặt trên người của Huống Thiên Minh , mà biến hoá của Huống Thiên Minh cũng phải khiến hai người giật mình

Hiện tại , nguyệt nha màu trắng cùng với Thiên đạo chi nhận màu vàng đã hoàn toàn dung hợp , đồng thời một vòng tròn sáng như mặt trăng xuất hiện trước mặt mọi người . Vòng tròn này nhìn thoáng qua thật lớn vô cùng tựa hồ bao phủ cả người của Huống Thiên Minh , trên đó không có một chút tạp chất nào , bộc phát ra ánh sáng quang hoa làm sáng ngời cả điện phủ

Huống Thiên Minh phiêu phù tại trung tâm vòng tròn màu vàng kia , bên ngoài thân thể như ẩn ẩn một lớp kim quang nhàn nhạt , một cỗ hạo khí từ thân thể hắn bắt đầu khởi động

Đột nhiên thần thức Huống Thiên Minh bỗng lay động , chỉ thấy kim quang xoay tròn với tốc độ không thể tưởng tượng nổi , cả hư không hình như đều bị rối loạn hiện lên tầng tầng liên y (ý nói quang mang bao phủ toàn thân như y phục)

Lãnh Diễm Phỉ khiếp sợ nhìn kim quang đang dần dần bao phủ thân thể Huống Thiên Minh , nhất thời có chút bối rối , Tần Tư vội vàng lắc đầu nói :

“ Bình tĩnh , Thiên Minh hiện tại đã dung hợp đầy đủ Thiên đạo chi nhận , bây giờ đang ở bên trong không gian của Thiên đạo chi nhận !”

“ Không gian Thiên đạo chi nhận ? Thiên Minh tại sao lại vào đo , nó muốn gì ở Thiên Minh ?” Lãnh Diễm Phỉ vô cùng khẩn trương đối với tình hình hiện tại của Huống Thiên Minh bị kích động nước mắt liền chảy xuống

Tần Tư hơi ổn định lại một chút vì lúc trước đan điền đã vị rồi loạn , có chút run rẩy nói :

“ Thiên đạo chi nhận hôm nay rốt cục đã dung hợp làm một , ta nghĩ nó chỉ muốn nói cho Thiên Minh mà thôi”

Giờ phút này thân thể Huống Thiên Minh mặc dù hoàn toàn bên trong vòng sáng nhưng rất có thể thân thức đã sớm tiến vào trong một không gian hư ảo của Thiên đạo chi nhận

Đây chính là không gian sơ khai của Thiên đạo chi nhận , Huống Thiên Minh đang ở một nơi rất cao nhìn xa xa bốn phía , một mảnh mông lung biển mây mênh liệt xuất hiện , phía chân trời là cả một mảnh mông mênh , hư vô mờ ảo

Thân thể Huống Thiên Minh ở trung tâm Thiên đạo chi nhận , cảm thụ ý vị Thiên đạo , một loại hư ảo không cách nào nắm bắt

“ Thiên đạo chi nhận , nghiền nát hư không , vận mệnh chi luân , nắm trong tay hoàn vũ !”

Giờ phút này Huống Thiên Minh từ trong vòng kim quang nhận được chỉ đúng một tia “Thiên đạo” , song một tia Thiên đạo này lại khiến hắn đột phá bình cảnh sau mấy trăm năm đình trệ . Trong nháy mắt Huống Thiên Minh đã hoàn thành sáu lần biến thân , toàn thân lưu chuyển từng đạo hoa văn màu vàng trang nghiêm , trên trán hiện ra ấn kí màu đỏ

Đột nhiên Thiên đạo chi nhận phóng ra một dải sáng , Huống Thiên Minh ngửa đầu thét dài chỉ thấy huyết ấn trên trán chợt tan biến , mọc ra một cây trường tiên giác (sừng) , cong vút lên trên , mà phía sau lưng hắn cũng mọc ra một cái xương sắc nhọn dính liền với xương sống , đôi cánh hắc sắc đột nhiên mở ra , mà đôi cánh này so với Tu La nhân bất đồng , nhất là trên đó toả ra cường đại uy áp khiến người khác khó có thể chống đỡ , sợ rằng cho dù là Tu La nhân tám cánh cũng khó có thể ngăn cản

Trong đại sảnh , Lãnh Diễm Phỉ nhìn Huống Thiên Minh biến hoá cũng là không khỏi kinh hãi , trong lòng nghi hoặc rốt cục là đoàn xương và đôi cánh mới đại biểu cho cái gì . Tần Tư một bên không có lo lắng , thần sắc có vẻ tương đối ổn định , trong lòng như đã trút được gánh nặng , xem ra Huống Thiên Minh đã lĩnh ngộ đầy đủ Thiên đạo chi nhận đang tiến hành lần biến thân thứ bảy

Bất quá cũng có một phần khiến hắn cảm giác được bất an mãnh liệt , đó chính là lực lượng huỷ diệt ngưng tụ bên trong không gian của Thiên đạo chi nhận

Trên bầu trời trong xanh , trong nháy mắt đột nhiên tối sầm , từng đoàn hồng vân (mây đỏ) không ngừng ngưng tụ trên đỉnh đầu của Huống Thiên Minh . Thiên đạo chi nhận tựa hồ đối với đoàn mây này rất cổ kị , mãnh liệt co rút lại gắt gao bó lấy Huống Thiên Minh bên trong . Huống Thiên Minh giờ phút này chính là đang ở giai đoạn cuối cùng của biến thân , từng đoàn hoa văn kì quái xuất hiện toàn thân hắn , con người cũng từ màu đen chuyển sang đỏ , thấu phát ra một cỗ khí tức quỷ dị

Hồng vân ngưng tụ lại một chỗ giống như sắc mặt của ác ma tụ lại nơi Thiên minh đang biến thân

Oanh long !

Một tiếng nổ kinh thiên vùn lên , mây đỏ lúc trước không có dấu hiệu gì bỗng nhiên nổ xuống một đạo chớp đỏ cuồng bạo , Thiên đạo chi nhận cực lực xoay tròn chống lại lôi điện hung hăng kia . Đồng thời Huống Thiên Minh tựa hồ có chút không cách nào chống đỡ nổi phun ra ngụm máu tươi , chỗ máu bắn vào bốc lên từng đạo khói đen , nhưng chính là không có để ý đến , vẫn như trước tiến hành lần biến thân thứ bảy

Cỗ cường đại khí tức xuyên thấu cả Thiên đạo chi nhận , tràn ngập trong đại sảnh , Tần Tư cả kinh nói :

“ Không xong , hắn đang ứng kiếp !”

“ Ứng kiếp ?” Lãnh Diễm Phỉ mặc dù có thể cảm nhận được cỗ khí tức huỷ diệt cường đại nhưng từ bên ngoài lại không thể nhận ra sự tồn tại của kiếp vận , lo lắng hỏi :

“ Ứng cái gì kiếp , Thiên Minh tới cùng là làm sao vậy ?”

Tần Tư lắc lắc đầu nói :

“ Đây là một loại hư kiếp , nó tồn tại bên trong ý thức của con người , thậm chí là tận sâu bên trong tiềm thức , nếu độ kiếp không thành công ...”

“ Thì sao ?” Lãnh Diễm Phi gấp gấp dậm chân

“ Thì trực tiếp huỷ diệt thần thức và chân linh , không có cơ hội sống sót !”

382. Chương 17 : Bảy Lần Biến Thân

Xong , xác xuất gặp hư kiếp ít lại càng thêm ít , hơn nữa bị vây trên đầu lực hư kiếp lại càng lớn , cũng có không ít người bỏ mạng dưới cửu chuyển tâm kiếp và Thiên kiếp

Giờ phút này hồng vân đã bộc phát ra năm đạo lôi điện , đạo sau so với đạo trước lại càng cường đại , sau khi vòng tròn Thiên đạo chỉ nhận bị oanh kích vài lần quang hoa cũng ảm đạm hẳn . Huống Thiên Minh đã tiến vào giai đoạn cuối cùng của việc biến thân , phía trước ngực hiện ra một đồ án khê nhúc nhích dần

Đột nhiên sáu đạo lôi điện giống như hoa phá hư không , một đoàn điện quang đỏ quạch bắn nhanh xuống trực tiếp bổ vào thiên linh đại huyệt của Huống Thiên Minh . Toàn thân Huống Thiên Minh chấn động , miệng phun ra một ngụm máu , vòng tròn bảo vệ của Thiên đạo chỉ nhận lúc này đã hoàn toàn biến mất . Tới đây thì đồ án trước ngực đột nhiên bộc phát ra quang qua vô cùng chói mắt đánh tan hoàn toàn đám mây bao phủ xung quanh , Huống Thiên Minh rốt cục đã hoàn thành lần biến thân thứ bảy của hắn

“ A a a a a !”

Huống Thiên Minh giơ cao song chưởng , giữa mặt lên trời phát ra một tiếng rống , vẻ mặt dữ tợn trông giống như một con dã thú phát ra quang mang phần nộ phóng lên đoàn kiếp vân trên đỉnh đầu

Oanh oanh oanh oanh ... từng đạo lôi điện màu đỏ không ngừng bổ xuống , Huống Thiên Minh thấy vậy cũng không tránh ngược lại dang hai tay nghênh đón từng đạo kiếp lôi . Chỉ thấy đám hồng vân sau khi phát ra hơn ba mươi đạo kiếp lôi đã co lại còn có không đến mười thước

Lúc này Huống Thiên Minh thu cánh lại , giống như pho tượng thiên thân đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi , bao phủ tất cả . Đạt tới bảy lần biến thân tu vi của hắn bây giờ đã hoàn toàn đề cao lên một tầng mới , thực lực bây giờ có thể nói tuyệt đối đã vượt qua hoàng giai , trở thành một thể lực cường đại mới

Hắn nhìn thấy kiếp vân biến mất để lại phía chân trời mấy trăm vết rách , trong ánh mắt không thể nhìn ra được loại tình cảm gì

Mà tại sâu trong một vết rách , một tia hắc sắc khí thể nhỏ bé hiện ra , mặc dù cực kì mỏng manh nhưng không thoát khỏi con mắt của Huống Thiên Minh

Huống Thiên Minh khua tay lên , đoàn hắc sắc khí thể kia đã ở trong tay , không nhận được nhú mảy :

“ Hỗn độn khí ?”

“ Thiên đạo chỉ nhận , nghiền nát hư không , vận mệnh luân chuyển , nắm trong tay hoàn vũ ... ta rốt cục đã hiểu rồi”

Huống Thiên Minh chậm chậm thì thầm , trong lúc đó trên cánh tay vòng Thiên đạo chỉ nhận đã một lần nữa xuất hiện , quang mang lại mạnh mẽ hơn trước rất nhiều . Lúc này , hắn nở nụ cười , nụ cười khiến người khác khó hiểu , bởi vì chỉ có hắn mới có thể lĩnh ngộ hoàn toàn Thiên đạo chỉ nhận mang đến một đẳng cấp hoàn toàn mới . Chỉ nghe tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn , cơ hồ vang vọng cả tới chân núi

Đột nhiên Thiên đạo chỉ nhận phát ra một tiếng run run , thần thức Huống Thiên Minh trở về cơ thể , lại ở trong đại sảnh

Lãnh Diễm Phi là người thứ nhất phát hiện , ôm ghì lấy hắn . Tần Tư bên cạnh sắc mặt tái nhợt , vô lực ngồi trên ghế miễn cưỡng nở nụ cười nói :

“ Người ... người rốt cục đã thành công”

Huống Thiên Minh gật đầu thật mạnh :

“ Nghiền nát hư không , nắm trong tay hoàn vũ , đây là điều ta ngộ ra được từ trong Thiên đạo chi nhận nhưng muốn hiểu rõ hoàn toàn Thiên đạo chi nhận cũng phải cần một đoạn thời gian bề quan nữa”

“ Nguyên lai là như thế” Tần Tư thở phào nhẹ nhõm

“ Kỳ thật trước đây ta đã mơ hồ đoán ra sẽ có người hỗ trợ ta vượt qua bình cảnh , chỉ là không nghĩ tới lại là người Tần gia các ngươi , càng không nghĩ tới đại giới lại to lớn như vậy”

Lúc trước là Hồng Quân , bây giờ là Tần Tư , hai lần vô tư phụng hiến Thiên đạo chi nhận khiến cho Huống Thiên Minh đối với Tần gia vĩnh viễn không cách nào dứt bỏ được mối ân tình này

“ Điều này ... không có gì , đối với ta mà nói ... cũng coi như là một loại giải thoát , theo ta thấy mặc dù hư kiếp đối với thân thể người cũng không cải tạo quá nhiều nhưng linh hồn lại quá chắc chắn thậm chí chưởng khống giả cũng không thể hủy diệt , chúc mừng”

Lãnh Diễm Phỉ nhìn tình trạng của Tần Tư lúc này đã cực kỳ yếu ớt , không nhịn được hỏi :

“ Ngươi bây giờ thế nào , không bằng chúng ta đi tìm Tần tiên bối , người nhất định sẽ có cách giúp ngươi !”

Tần Tư cười khổ lắc đầu :

“ Tất cả điều này đều là số mệnh của ta , Cha đã sớm đoán trước , chỉ là chưa từng chỉ điểm mà thôi . Yên tâm đi , mạng ta tạm thời không nguy hiểm , tuy nhiên nếu muốn khôi phục lại như cũ phải một lần nữa bắt đầu tu luyện”

Huống Thiên Minh gặt gao nắm lấy bả vai Tần Tư , ánh mắt kích động thêm vài phần áy náy , trầm giọng nói :

“ Ta Huống Thiên Minh thiếu Tần gia , có cơ hội nhất định báo đáp !”

Tần Tư ha ha cười nói :

“ Nếu ngươi thật sự muốn báo đáp thì ... đưa ta hai Tu La mỹ nữ đi a ...a ... xem ra ta thật sự không thể lưu lại chỗ này lâu hơn , phải mau trở về”

Thân thể Tần Tư bây giờ có thể nói đã suy yếu tới cực điểm , nếu không chữa trị nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng , dù sao Tần Tư bây giờ so với lúc Tần Vũ chuyển thể cũng không khác là mấy , đều phải một lần nữa tu luyện lại . Bất quá Tần Vũ muốn hấn bỏ Thiên đạo chi nhận một mặt cũng là để hoàn thành cho Huống Thiên Minh , một mặt cũng là muốn Tần Tư hiểu được chỉ có vứt bỏ tất cả mới có thể sáng tạo ra cảnh giới đỉnh cao , đây cũng là đạo lý mà say này trên con đường tu luyện Tần Tư mới có thể chậm rãi hiểu được

Lãnh Diễm Phỉ giật mình nói :

“ Được rồi , mẫu thân ngươi không phải là Sinh mệnh thần vương sao , người nhất định có biện pháp”

“ Vậy còn phải phiền Thiên Minh huynh đưa ta trở lại nhân giới Hồng Mông không gian , ta bây giờ không có khả năng phá vỡ hư không rồi”

Huống Thiên Minh gật đầu , ánh mắt dừng trên người Lãnh Diễm Phỉ :

“ Điều đó là tất nhiên , ta cũng muốn trở lại đó thăm Tiểu quân bọn họ , nàng muốn đi không ?”

Lãnh Diễm Phỉ thấy hấn liếc mắt , quyết môi nói :

“ Ngươi đã nói sẽ không bỏ ta một mình , vô luận là như thế nào ta cũng đi theo ngươi , một bước không rời”

Tần Tư thấy Lãnh Diễm Phỉ trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng , tính cách này so với Băng Nghiên cũng thật giống a

Sau đó , Huống Thiên Minh truyền lệnh đưa quyền thống lĩnh cả Tu La giới cho thành chủ Thanh Viễn thành , mặc dù đang trong thời buổi thái bình nhưng nước một ngày không thể không có vua

Xa tận hư không , Lãnh Diễm Phỉ đỡ Tần Tư mà Huống Thiên Minh đứng trong hư không , sau khi trải qua kiếp vãn tôi luyện thân thể hắn đã phát ra một cỗ khí thể có thể làm rung chuyển Thiên địa . Đầu ngón tay khẽ động , Thiên đạo chi nhận trong cơ thể nhất thời có cảm ứng phóng ra ngoài , vô số linh khí ngưng tụ bên trong một vòng tròn bao quanh Huống Thiên Minh

“ Thiên Minh ... người đã hiểu được Thiên đạo chi nhận , vậy là điều gì ?”

Khi Huống Thiên Minh chuẩn bị phá vỡ hư không Tần Tư đột nhiên hỏi

Hơi trầm ngâm một lát , trên khuôn mặt anh tuấn của Huống Thiên Minh hiện lên nét vui mừng , cười nói :

“ Ta hiểu được ... Đế Thích Thiên sai rồi !”

Tần Tư nhíu mày :

“ Cha hai , điều này là sao ?”

“ Hắn đã từng nói với ta , cho dù là có đủ ba khối Thiên đạo chi nhận nhiều nhất bất quá cũng chỉ là một mặt của Thiên mà thôi , nhưng vẫn như cũ bị vây khốn trong phiền Thiên này , không thể nào thoát ra được , chứ đừng nói là vượt khỏi Thiên đạo chân chính ... mà ta bây giờ mặc dù không cách nào hoàn toàn lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận nhưng có thể xác định là chỉ cần nắm giữ Thiên đạo chi nhận thì chắc chắn có thể rời khỏi phiền Thiên này , đến một phiền Thiên tồn tại cao hơn !”

Tần Tư có chút bất đắc dĩ cười khổ :

“ Xem ra Cha hai thật sự sai rồi , vô luận là Cha , người hay thậm chí là Cổ Bàn và Tiểu quân bọn họ sau này nhất định vượt quá sự tưởng tượng của Cha hai”

“ Vì người là Tiểu quân ta tuyệt đối sẽ không khiến mọi người thất vọng !” Huống Thiên Minh tự tin cười lập tức tung ra một quyền , Thiên đạo chi nhận nhanh chóng xoay tròn , một trận âm thanh cũng theo đó mà vang lên . Trước mặt Tần Tư hư không chợt vỡ tan , lực lượng của Thiên đạo chi nhận dọc theo thông đạo không ngừng nở rộng ra , một thông đạo rộng thênh thênh đã xuất hiện trước mặt ba người

Dọc trên đường đi , Tần Tư đều suy nghĩ một vấn đề , Thiên đạo chi nhận bị huỷ tu vi của hắn cũng vì thế mà mất , hôm nay một lần nữa về điểm xuất phát vậy sau này cái gì có thể là con đường tu đạo của hắn , Đạo pháp vạn ngàn , vô luận là Tinh thần quyết của Cha hay là Thiên đế quyết của Cha hai đều là tuyệt đỉnh nhưng tính cách Tần Tư lại không thích đi trên con đường của tiền nhân , muốn đi trên chính con đường mình tạo ra , sau khi khổ tâm suy nghĩ thật lâu rốt cuộc cũng đã chọn trận pháp , khai sáng một loại từ trước chưa từng có “Trận đạo”

Đề nghị này cũng khiến cho Huống Thiên Minh và Lãnh Diễm Phỉ không thể tưởng tượng nổi , dù sao độ phức tạp của trận pháp cũng như số sách trong một thư khố vậy , không chỉ là cố gắng là có thể tu luyện , còn phải có tư chất tuyệt đỉnh mới có thể tu luyện

Về phương diện tư chất Tần Tư cho tới giờ cũng chưa có hoài nghi về bản thân , hướng hồ mẫu thân của mình chính là Sinh mệnh thần vương , hay là Tượng thần Xa Hầu viên đều không thông qua một loại phương thức khác để đạt tới cảnh giới đỉnh cao . Tự cổ chí kim , mặc dù số người nghiên cứu sự huyền ảo của trận pháp có nhiều nhưng có thể đạt tới cảnh giới đỉnh cấp thì chưa từng có một ai , điều này khiến cho Tần Tư thật lớn hứng thú

Không lâu sau , ba người đã đi tới phía trước Tử Huyền phủ , Tần Tư sớm đã thấy Băng Nghiên ngồi đợi trước cửa , vẻ mặt âu sầu , bụng mang thai ánh mắt chờ đợi nhìn về nơi xa

Băng Nghiên cơ hồ mỗi ngày đều mang cái bụng ngày càng lớn đến trước cửa chờ Tần Tư trở về đến hơn nửa ngày , Tần Tư xem tình cảnh đó trong lòng vừa áy náy vừa vui mừng

Mà Băng Nghiên thấy tình cảnh của Tần Tư hiện giờ lại không khỏi chán động , dù sao tu vi chưởng khống giả trong thời gian ngắn bị phế bỏ , cho dù là au cũng sẽ không thể không có cảm giác gì

383. Chương 18: Hồng Mông Dị Biến

Có điều với thương thế của Tần Tư cũng không được phép chần chờ thêm nữa, Sinh Mệnh Thần Vương Khương Lập vội vàng bổ sung sinh mệnh nguyên lực bị tổn thất cho hắn, nhờ thế mà Tần Tư hiện giờ tu vi kia mặc dù đã bị phế được hồi phục trở lại càng thêm nhanh chóng. Không đến vài ngày, kinh mạch đứt đoạn cùng những miệng vết thương rách vỡ đều đã hoàn toàn lành lặn.

Tới cái Tử Huyền phủ xa lạ này, Huống Thiên Minh lại cảm giác được rất nhiều khí tức rất quen thuộc, thậm chí có hơi vội vã muốn tìm hỏi Hồng Quân và Tôn Ngộ Không, nhưng theo như lời Khương Lập, hai người trước mắt đều đang bế quan tu luyện, không khỏi có chút thất vọng, dù sao chuyện ở Tu La giới đã êm xuôi rồi, Huống Thiên Minh cùng Lãnh Diễm Phỉ dứt khoát tư tưởng quyết định ở lại ngay tại nơi này, cùng nhau tu luyện để nâng cao tu vi lên, mà Khương Lập và Tần Tư tự nhiên là rất hoan nghênh.

Mấy trăm năm thời gian trôi qua, tựa hồ tất cả mọi người đều đắm chìm trong tu luyện vô tận, khát vọng muốn hiểu rõ một tia Thiên đạo hư vô mờ ảo kia.

Ba trăm năm sau, một cỗ lực lượng kỳ dị bùng phát làm cho Hồng Mông không gian sinh ra dị biến, thậm chí ngay cả Hồng Mông linh khí đều vẩn vơ hỗn loạn hẳn lên.

-o-o-o-

Trong Hồng Mông không gian...

“Đại ca, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ngay cả huynh cũng không biết sao?” Lâm Mông sau khi nghe Hồng Mông truyền âm liên lập tức chạy tới đây, nhưng đối với Hồng Mông không gian nảy sinh ra dị trạng, lại cũng không thể hiểu hết, Hồng Mông linh khí hỗn loạn, khiến cho Lâm Mông, Thạch Mông, cùng với Tần Vũ đang bế quan trong Tần Mông không gian cũng không ổn định lắc lư lay động.

Hồng Mông lo lắng lắc lắc đầu, nói:

“Cái này ta cũng không biết, hiện tại Hồng Mông không gian thật giống như đã thoát khỏi sự chướng khố của ta, đang bị một cái không gian khác thôn phệ (cắn nuốt).”

“Một cái không gian khác, đó là nơi nào?” Tần Thạch Thiên kinh ngạc hỏi.

Hồng Mông thở dài, kim quang chợt lóe, Hồng Mông Bảng đã xuất hiện ở trong tay, mà trên mặt bảng một cái tên rõ ràng đang chớp động, lúc tỏ lúc mờ, dường như chỉ một sơ suất nhỏ thì sẽ hoàn toàn biến mất, đúng là tên của Hồng Quân.

“Là Tiểu Sương, hắn không phải bế quan ở trong này sao, chẳng lẽ...?” Lâm Mông nói nửa câu lại ngập ngừng.

Mấy trăm năm trước, trong Hồng Quân giới xuất hiện dị tượng, và Hồng Quân cũng vì thế tiến nhập vào trong bế quan tu luyện, mà chỗ bế quan đúng là sát ranh giới của Hồng Mông vũ trụ.

Thế mà tới giờ phút này, tên của Hồng Quân sắp biến mất, điều này cũng có nghĩa là Hồng Quân sắp sửa hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Có điều Lâm Mông nói cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý, mặc dù lần này người gây ra Hồng Mông không gian dị biến không phải là Hồng Quân, nhưng cũng ắt hẳn có liên quan với hắn không ít thì nhiều.

“Tam đệ cùng Tứ đệ đâu?” Lâm Mông hỏi.

“Tam đệ cùng Tứ đệ đều đang bế quan, ta không thể liên hệ cùng bọn được.” Hiện giờ Tần Vũ và Cổ Bàn đều sớm đã là tồn tại Chuông Khổng Giả siêu việt, Hồng Mông không có cách nào cảm nhận được khí tức của hai người cũng là lẽ đương nhiên.

Lâm Mông hơi thất kinh, nói:

“Chuyện này hay là trước không cần nói với Khương Lập, chúng ta đầu tiên phải ổn định lại không gian, sau đó đi tìm Tiểu Sương!”

Hồng Mông cùng Tần Thạch Thiên đều gật đầu, nếu Hồng Mông không gian bị phá hủy, như thế thì năm đại vũ trụ hiện tại có thể cũng theo đó mà tan biến.

“Chúng ta đi thôi!”

Bỗng nhiên, hai bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người, là Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không. Một người lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận, một người quán thông Chiến ý vô thượng, ba Chuông Khổng Giả danh vọng đối mặt với hai người lại tựa hồ có một loại cảm giác bị áp chế mơ hồ, trong lòng không khỏi nảy sinh kinh hãi.

“Người... Các người?”

Huống Thiên Minh nhấp nháy hai mắt, nhìn sao trời xa xa, trầm giọng nói:

“Dị biến của Hồng Mông không gian trực tiếp lan đến gần Tần Mông không gian, cho nên ta cùng Ngộ Không đến xem, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?”

Đến khi Tôn Ngộ Không nhìn thấy tên của Hồng Quân ở trên bảng khi chấp chờn mờ khi tỏ, không khỏi giật mình kinh hãi, há miệng nói:

“Tiểu Quân chẳng lẽ đã xảy ra chuyện, lão Huống, chúng ta mau mau đi xem thử.”

Hồng Mông khẽ gật đầu:

“Như vậy cũng tốt, ta cùng Nhị đệ, Ngũ đệ ổn định lại Hồng Mông không gian, các người đi tìm Tiểu Sư, chẳng qua ta cảm giác được dị biến lần này cũng không bình thường, ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tính!”

Tôn Ngộ Không bản tính nóng nảy căn bản không để ý tới Hồng Mông, trong nháy mắt cùng Huống Thiên Minh đã hướng tới nơi xuất phát cổ lực lượng kỳ dị ấy vọt đi.

Hồng Mông, Lâm Mông và Tần Thạch Thiên cũng không chậm trễ, toàn thân nhất thời cùng phát ra một cổ lực lượng khiến người ta giật mình kinh sợ, với tu vi vô thượng của ba đại Chuông Khổng Giả tức thì củng cố toàn bộ Hồng Mông không gian, nhưng mà ba người sắc mặt nhất tề biến sắc, bởi vì bọn họ cảm giác được cổ lực lượng kỳ dị kia có hiện tượng chống lại mãnh liệt với bọn họ.

Bên trong Tinh thần Vũ trụ, Tôn Ngộ Không dọc theo quỹ tích của cổ lực lượng kỳ dị không ngừng tiến hành thuần di tới, Huống Thiên Minh vận khởi Thiên đạo chi nhận cũng gấp rút bám theo phía sau hần.

Những năm gần đây, tại trong tân Thần giới Tôn Ngộ Không lấy chiến nhập đạo, tu vi tăng tiến làm cho Hầu Phí cũng phải vận phần kinh ngạc. Thầy trò hai người mấy trăm năm nay đều trong đối chiến với nhau không ngừng để lĩnh ngộ, mà Tôn Ngộ Không hiện giờ thực lực đã hoàn toàn vượt qua Thiên Tôn Thần Vương, nếu không tính tới năng lực sáng tạo ra vũ trụ thiên địa, cảnh giới của hần đạt gần tới thậm chí ngang bằng với Chuông Khổng Giả, Chiến ý vô thượng từ trên người hần phóng xuất ra khiến cho Hầu Phí cảm giác thật sâu sắc hiện tại năng lực của mình đã không có cách nào cùng Tôn Ngộ Không đối chiến được nữa.

“Lão Huống, kỳ thật người đã sớm cảm nhận được, đúng không? Nếu không cũng sẽ không đột nhiên xuất quan tới tân Thần giới tìm ta.” Tôn Ngộ Không nói xong, tốc độ chợt tăng nhanh, có thể nhìn thấy nổi lo lắng của hần cho tình trạng hiện tại của Hồng Quân.

Huống Thiên Minh khẽ gật đầu:

“Mấy năm nay hiểu được Thiên đạo chi nhận càng thêm sâu sa, khả năng tiên tri của ta lại càng rõ ràng, tiểu Quân năm đó lựa chọn ở bên ranh giới của Hồng Mông vũ trụ bề quan, tới nay đã được vài trăm năm, ta nghĩ hần nhất định gặp phải bình cảnh khó có thể đột phá!”

Đang khi nói chuyện, cũng đã tới ranh giới của Hồng Mông vũ trụ, mà ở cách đó không xa bên trong tinh vân sáng chói một cái hắc động lờ mờ hấp dẫn chú ý của hai người. Bên trong hắc động lóe ra từng đạo từng đạo quang hoa nhấp nháy không ngừng, thấu phát ra một tia khí tức mong manh nhưng lại rất quen thuộc.

Hai người không hẹn mà cùng kêu lên:

“Hồng Quân giới?!”

“Không sai, đây là Hồng Quân giới của tiểu Quân, chúng ta mau đi qua!”

Dự đoán của Huống Thiên Minh không sai, nguyên lai là Hồng Quân giới của Hồng Quân đã xảy ra biến hóa, tiếp theo tác động đến toàn cả Hồng Mông không gian. Nhưng cổ lực lượng kỳ dị này có thể lay động khắp cả vũ trụ lại làm cho hai người rất là bồn chồn lo lắng, tinh thần cùng với Hồng Mông linh khí ở chung quanh tất cả đều bị nó làm đảo lộn hoàn toàn.

Hai người rất cẩn thận đi tới, lúc này mới phát hiện trong hắc động lõm xuống kia Hồng Quân giới đang xoay tròn cực nhanh, không gian hình tháp đó giống như bức tường đã trải qua sương gió ngàn năm, từng vết từng vết rách nhìn thấy mà ghê người, lại dường như chỉ khẽ va chạm một chút, sẽ hoàn toàn sụp đổ tan tành.

“Lão Huống, người không phải có thể biết trước sao, dự đoán thử xem chúng ta bây giờ nên làm cái gì đây?” Tôn Ngộ Không tựa hồ có chút nôn nóng khó dần nổi, huy động cây côn vàng trong tay, hung tợn trợn mắt nói.

Huống Thiên Minh nhíu chặt đôi mày, trầm giọng nói:

“Dự đoán của ta cũng không phải là từ ý niệm của bản thân ta, mà là ở trong Thiên đạo mệnh mông hiểu được, không phải cái gì cũng đều có thể biết trước... Bất quá lực lượng trong Hồng Quân giới này cũng không bình thường, chúng ta tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ!”

“Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ chỉ trông mắt nhìn tiểu Quân chết ở bên trong sao, lão Tôn mặc kệ như thế nào!” Tôn Ngộ Không cả giận hừ một tiếng, vung kim côn lên định phóng vọt vào Hồng Quân giới, nhưng một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt hắn, người nọ nhìn thoáng qua phong cách tự nhiên cổ xưa, nhưng mỗi cử động giơ tay nhắc chân lại có một cỗ khí thế kinh người lay chuyển thiên địa.

Cổ Bàn cầm trong tay Bàn Cổ phiên, trên khuôn mặt kiên cường nghiêm túc hiện lên một tia mỉm cười, nói:

“Đã lâu không gặp!”

Hai người nhìn thấy Cổ Bàn thì rất kinh ngạc, nhưng là không phải lúc để hàn huyên tâm sự, Tôn Ngộ Không chắc chắn lưỡi nói:

“Tiểu Cổ, chuyện đến thế này người còn cười được, tiểu Quân phát sinh nguy hiểm rồi.”

Huống Thiên Minh nhìn chằm chằm vào Cổ Bàn, lại phát hiện trên người hắn so với trước đây đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhất là cái cờ dài trong tay hắn kia, càng thấu phát ra một cỗ khí thế chấn nhiếp cả vũ trụ thiên địa.

Cổ Bàn sắc mặt thực bình tĩnh, thản nhiên nói:

“Hồng Quân giới chính là Thiên Tôn linh bảo của tiểu Quân, có thể sáng tạo ra một vùng lĩnh vực hoàn toàn nằm trong tay của chính mình. Tuy nhiên hiện tại một cái tân không gian phá tan hết thủy pháp tắc của Hồng Quân giới, đến nỗi làm dao động toàn cả Hồng Mông không gian, hiện giờ tiểu Quân đang tận lực dùng Hồng Quân giới chống đỡ cho cái tân không gian này, chúng ta phải đi trợ giúp hắn một tay.”

Hiện tại Lĩnh vực tuyệt đối do Hồng Quân giới sáng tạo ra thuận theo sự linh ngộ Hồng Quân đạo không ngừng của Hồng Quân đã được kéo dài đến vô cùng tận, lúc này đã trở thành một phương thế giới của Hồng Quân.

Nó không giống với Hồng Mông vũ trụ, mà là Lĩnh vực tuyệt đối từ Thiên Tôn linh bảo sáng tạo ra, tại bên trong Lĩnh vực này, người sử dụng linh bảo có thể căn cứ vào ý niệm của mình định chế ra pháp tắc chính mình có thể sử dụng.

Ánh mắt Huống Thiên Minh lộ vẻ hoang mang lo sợ, hỏi:

“Tiểu Cổ, vậy người có thể nhận biết được tân không gian là cái gì hay không? Chẳng lẽ lại là một phương vũ trụ?”

Sắc mặt Cổ Bàn bỗng nhiên ngưng trọng hẳn lên, từng chữ một thốt ra:

“Đó là Thế giới Hỗn độn!”

“Hỗn độn?” Huống Thiên Minh thần sắc đại biến, lúc trước sau khi lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận, hắn cũng giống như vậy cảm giác được Hỗn độn khí, mấy năm nay trải qua lĩnh ngộ Thiên đạo chi nhận, đối với đặc tính của Hỗn độn khí cũng có hiểu biết được phần nào.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ, cứ đứng tại đây chờ đợi sao?” Tôn Ngộ Không gào lên, ở xa xa hắc động đúng lúc này đã xảy ra biến hóa thật lớn, từng đám từng đám lớn khí thể màu xám từ trong Hồng Quân giới tuôn tràn ra, Hồng Mông linh khí bốn phía ngay tức thì bị tản đi khắp nơi.

Cổ Bàn khẽ nhíu mày, giơ lên Bàn Cổ phiên, trầm giọng nói:

“Các người cùng đi theo ta!” Nói xong, ba người đã tới bên ngoài Hồng Quân giới, Tôn Ngộ Không toàn thân kim quang bùng phát, Chiến ý vô thượng giống như trường giang đại hải xé toạt cơ thể phát ra, trường côn màu vàng chợt biến thành cực kỳ to lớn, ra sức vung lên, Hỗn độn khí trước mặt lập tức bị đánh tản ra, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không dễ chịu gì lộ ra vẻ vô cùng vất vả. : 43@gmail.com Hoặc vào đây xem bình luận:

384. Chương 19: Hỗn Độn Phong Bạo

Dưới sự yểm trợ của hai người, Cổ Bàn toàn tâm toàn ý định thần chăm chú nhìn vào những khe nứt thâm sâu trên mặt ngoài của tòa bảo tháp Hồng Quân giới kia, Bàn Cổ phiên trong tay lay động, không gian trước mặt âm vang tiếng nứt vỡ, Hỗn độn khí bên trong chỗ hổng cứ giống như dòng sông lớn tuôn tràn ra.

“Phá!” Cổ Bàn chọn đúng thời cơ, một chưởng chụp vào trung tâm chỗ hổng, một cỗ lực lượng hùng mạnh cuộn cuộn chợt bùng phát lên, vậy mà lại liên tiếp bành trướng làm cho Hỗn độn khí kia bị áp chế xuống. Cổ Bàn tuy rằng không biết trong Hồng Quân giới này đến tột cùng đã xảy ra dị biến gì, lại có thể dẫn đến không gian hỗn độn, nhưng từ khi có được Bàn Cổ phiên, hắn đã bắt đầu tiến hành nghiên cứu một phương thể giới Hỗn độn thần bí đó. Nhiều năm như vậy trôi qua, mặc dù vẫn chưa có khả năng đi xuyên vào trong nó, nhưng cũng có thể miễn cưỡng áp chế được sự bùng nổ của Hỗn độn khí.

“Hiện tại Hỗn độn khí ở bên trong còn chưa đến mức dày đặc đến đỉnh cao, chúng ta lập tức tiến vào đi!” Cổ Bàn không chút chần chờ, lay động Bàn Cổ phiên dẫn đầu phóng vọt vào, Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không nối gót theo sau.

Bên trong Hồng Quân giới, tràn ngập khí thể màu xám, khí thể ấy hình như có thực chất, áp lực từ bốn phương tám hướng đột nhiên tăng mạnh lên.

“Tiểu quân đâu, hắn ở đâu?” Tôn Ngộ Không cứ giống như một con ruồi không đầu bay loạn xạ, chiến ý bùng phát lên, trùng trùng điệp điệp cơn ảnh múa thành như một cơn sóng thủy triều kim sắc, ở trong Hồng Quân giới mở rộng không gian đến ba trượng.

Huống Thiên Minh tung lên Thiên đạo chi nhận, nhưng tại trong Hồng Quân giới tràn ngập Hỗn độn khí này đúng là nửa bước khó đi, hơn nữa những vật chất màu xám này hoàn toàn ngăn chặn thần thức, càng khó có thể dò biết được vị trí của Hồng Quân. Trong ba người tại đây cũng chỉ có Cổ Bàn lĩnh ngộ đối với Hỗn độn vật chất tương đối hiểu rõ hơn, chỉ thấy hắn giơ lên Bàn Cổ phiên, dường như bề mặt của lá cờ dài màu xám bẩm sinh đã có năng lực phá vỡ loại Hỗn độn này, huy động trong khoảnh khắc Hỗn độn khí trước mặt nhất thời mở rộng ra hai bên.

Cổ Bàn chau mày, từng giọt mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, trầm giọng nói:

“Chúng ta phải mau chóng tìm cho được Hồng Quân, nếu đợi đến khi Hỗn độn khí hoàn toàn chiếm cứ Hồng Quân giới, ta đây cũng không đủ sức đành chịu bó tay.” Ba người theo con đường nhỏ hẹp được tách ra giữa Hỗn độn khí tiến lên phía trước hết sức gian nan. Giờ phút này, ở chỗ sâu trung tâm của Hồng Quân giới, một đạo lỗ hổng giống như bị vết đao chém khiến người ta nhìn thấy ghê người, từng đám từng đám vật chất màu xám đang từ trong lỗ hổng kia cuộn cuộn không ngừng mãnh liệt tuôn tràn ra, rất hiển nhiên lỗ

hồng chính là chỗ tiếp nối với thế giới Hỗn độn. Mà ở phía trên lỗ hồng không đến ba trượng, Hồng Quân trông giống như được làn gió nâng lên nhẹ nhàng lơ lửng ở bên trong vật chất Hỗn độn.

Thời gian gần ngàn năm qua, Hồng Quân ba lần bế quan, chính là bởi vì trong Hồng Mông không gian của hắn xuất hiện một tia Hỗn độn khí. Nhưng mà trải qua nhiều năm như vậy, tia Hỗn độn khí kia đã mở rộng tới mức không thể tưởng tượng nổi. Hồng Quân mới bất ngờ phát hiện tại nơi xuất hiện tia Hỗn độn khí kia đã có một cái lỗ hồng cỡ bằng nắm tay, hơn nữa lỗ hồng còn theo thời gian trôi qua không ngừng càng ngày càng mở rộng ra.

Tại phía sau lỗ hồng, thì lại là một thế giới Hỗn độn do vật chất màu xám kia ngưng tụ mà thành. Trải qua những năm bế quan đến nay, hắn đối với đặc tính của đám Hỗn độn khí này cũng dần dần hiểu rõ.

Bỗng nhiên, giữa cặp mày của Hồng Quân hơi nhíu lại, chợt cả người trầm xuống, ngăn chặn tại chỗ lỗ hồng của không gian Hỗn độn, mà bốn phía Hỗn độn khí cũng đột nhiên thoáng cái chấn động, dường như bị luồng gió dẫn động, với tốc độ cực nhanh xoay tròn vòng quanh Hồng Quân, trông giống như một trận cuồng phong Hỗn độn.

Cùng lúc đó, đám người Huống Thiên Minh cũng cảm nhận được trong Hồng Quân giới phát sinh biến hóa, Cổ Bàn tâm cơ vừa động, lập tức liền biết huyền cơ trong đó, cả kinh nói:

“Đây là tiểu Quân đang vận hành pháp tắc!”

Đương nhiên, Hồng Quân giới chính là Lĩnh vực tuyệt đối của Hồng Quân, cho dù là Chương Khổng Giả tiến vào đến nơi đây cũng sẽ mất đi hết thủy lực lượng pháp tắc, mà Hồng Quân nắm giữ Hồng Quân giới lại có thể tự do sáng tạo ra bất cứ pháp tắc gì. Trước mắt, Hồng Quân sử dụng Thời Gian và Không Gian pháp tắc sáng tạo ra cơn gió lốc Hỗn độn này làm cho Cổ Bàn cũng rất là giật mình kinh sợ, dù sao đặc tính của Hỗn độn khí này so ra thật không tầm thường, mà Hồng Quân lại hình như đã nắm nó hết thủy trong tay.

“Mọi người hãy cẩn thận, nếu như bị Hỗn độn khí này dính vào thì có thể gặp phiền toái!” Cổ Bàn nói xong, dùng Bàn Cổ phiến quét ngang phía trước mặt, phá tan luồng Hỗn độn khí cuộn cuộn thổi tới.

“Là tiểu Quân!” Bất thành linh, Tôn Ngộ Không phát ra một tiếng thét kinh hãi, dùng kim côn chỉ vào nơi xa xa lớn tiếng kêu lên. Huống Thiên Minh cùng Cổ Bàn ngưng thần nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy ở giữa cơn gió lốc Hỗn độn, một cái bóng dáng quen thuộc giống như một chiếc thuyền buồm trong sóng gió dập dềnh lúc chìm lúc nổi.

“Ta phải đi cứu hắn!” Tôn Ngộ Không tính tình nóng nảy, hơn nữa không đành lòng trông thấy huynh đệ đang gặp nạn, Cổ Bàn và Huống Thiên Minh còn chưa tới kịp để can ngăn, hắn đã vung lên trường côn kim sắc, bảy mươi hai đạo côn ảnh trùng trùng điệp điệp nhập làm một, côn khí kim sắc vô cùng to lớn cơ hồ xuyên suốt qua toàn cả Hồng Quân giới, ầm vang một tiếng đâm vào giữa cơn gió lốc Hỗn độn.

Trong cơn gió lốc Hỗn độn kia phát ra một tràng tiếng vang ‘ầm ầm’ khiếp người, những vật chất màu xám đó từ trong ma sát mãnh liệt sinh ra lực lượng phản chấn cực kỳ cường đại, trong khoảnh khắc Kinh Thiên Nhất Côn va chạm đến, kim quang trong tay Tôn Ngộ Không chợt ầm ầm xuống, chính hắn cũng bị chấn động kịch liệt đẩy lui mấy bước, máu tươi không kiềm được theo khóe miệng tràn ra.

Cổ Bàn trong lòng cả kinh, nếu không phải Tôn Ngộ Không dựa vào Chiến ý vô thượng kích phát năng lực toàn thân, e rằng đã bị cơn gió lốc Hỗn độn xé toạt, đan điền của hắn không thể không bị chấn nát tan.

“Thực đáng chết, ta cũng không thể tiến vào!” Tôn Ngộ Không tuy rằng bị thương, nhưng chiến ý toàn thân lại không hề giảm sút chút nào, kim quang chợt lóe, đang chuẩn bị xông lên lần nữa, nhưng bị Huống Thiên Minh ngăn cản lại kịp thời.

“Ngần vạ lần không nên vọng động, Hỗn độn khí này không phải là tầm thường, cũng không phải đơn giản như chúng ta tưởng tượng.”

Đúng lúc này, Hồng Quân bên trong trận cuồng phong Hỗn độn kia đột nhiên phát ra một tiếng thét to vang động lòng người, mà một màn kế tiếp làm cho tất cả mọi người rất là khiếp sợ. Chỉ thấy cơn gió lốc Hỗn độn kia giống như một cái cối xay cực nhanh xoay tròn, mà thân thể của Hồng Quân lúc này trong cái

cối xay thật lớn đó dần dần tan rã ra, số lượng Hỗn độn khí vô cùng tận bắt đầu ngưng kết trở lại, bám vào trên thân thể bị phân tán ấy.

“Hắn... Đây là chuyện gì?” Huống Thiên Minh mở to hai mắt, nhưng với tầm hiểu biết về Hỗn độn khí của hắn, đương nhiên không thể biết thân thể của Hồng Quân vì sao bị tan rã. Chỉ có Cổ Bàn ở một bên như hiểu như không khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

“Không thể thế được, Hỗn độn khí tuyệt đối không thể có năng lực ở trong Hồng Quân giới mà phá hủy thân thể của tiểu Quân, giải thích duy nhất chính là... Đây đúng là Hồng Quân tự mình tạo nên!”

“Chính mình gây nên, vậy hắn vì cái gì phải phá hủy thân thể của mình?” Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu có chút nghi hoặc.

Còn Huống Thiên Minh tâm cơ vừa động, tựa hồ nhớ tới điều gì, cả kinh nói:

“Tiểu Quân... Tiểu Quân thân thể không giống với chúng ta, hắn là từ vật chất vô danh trong Vô Danh không gian cấu thành, chẳng lẽ hắn muốn...?”

Huống Thiên Minh cũng còn chưa nói hết, trong đầu hắn cái ý niệm kia thật sự quá hoang đường.

Đúng vậy, Hồng Quân đã chết qua một lần, thân thể hắn cũng là từ vật chất vô danh trong Vô Danh không gian cấu tạo thành, mà hiện giờ Hồng Quân sớm đã hoàn toàn nắm giữ Vô Danh không gian, cũng chính là “Tử giới”, vật chất màu xám trong đó diễn hóa của năm đại nguyên tố địa, thủy, hỏa, phong, lôi cũng đã lĩnh hội toàn bộ, chỉ có điều hành động của hắn hiện tại lại làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Đây... cái này tuyệt đối không có khả năng, chẳng lẽ tiểu Quân đã có thể tiến vào bên trong thế giới Hỗn độn?” Suy đoán của Cổ Bàn làm cho trong lòng hắn rất là khiếp sợ, hắn thật không ngờ cảnh giới của Hồng Quân vậy mà lại mau chóng tăng lên đến mức thế này, ngẫm lại xem lúc trước Tần Vũ lĩnh ngộ Lục đạo Luân Hồi cũng không có biện pháp tiến vào trong không gian Hỗn độn.

Thời gian chỉ chốc lát, lượng Hỗn độn khí vô cùng tận ngưng tụ trên thân thể bị phân tán của Hồng Quân, mà cơn lốc Hỗn độn cũng bị tước giảm dần hơn phân nửa. Giờ phút này, toàn cả Hồng Quân giới ngược lại càng thêm mất ổn định rung động lên từng hồi, tác nhân gây nên tình trạng không ổn định kia hiển nhiên chính là từ cơn gió lốc Hỗn độn.

“Không xong, cơn lốc Hỗn độn này sẽ bùng nổ, chúng ta mau lui lại!”

Vừa mới dứt lời, cơn gió lốc Hỗn độn cực nhanh xoay tròn chợt nổ bùng lên, từng đợt từng đợt Hỗn độn khí tràn ngập mỗi một tắc không gian. Cổ Bàn vội vàng giơ Bàn Cổ phiên, mặt phiên màu xám vung lên, vãn lộ màu đen trên mặt phiên hình thành nên một đồ án đột nhiên phóng xuất ra một đạo quang hoa vô cùng trong suốt, Hỗn độn khí kia bị đón chặn lập tức bị đẩy lui mấy trượng.

Thế nhưng tuy rằng Cổ Bàn chặn được cơn gió lốc Hỗn độn, nhưng toàn cả Hồng Quân giới đã bị Hỗn độn khí bùng nổ hoàn toàn bị hủy diệt. Cách đó không xa, Hồng Quân nổi bồng bềnh ở trong hư không, thân thể phân tán kia giống như một cảnh mộng lung huyền ảo phục hồi lại nguyên dạng, nhưng không giống với lúc trước chính là: Lớp da bên ngoài của hắn bám đầy một lớp vụ khí màu xám mờ nhạt, thâm thúy không thể nhận ra, nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng.

Giờ phút này, Hồng Quân phun ra thật sâu một ngụm trọc khí, từ từ mở hai mắt ra, thấy ba người bọn Cổ Bàn, trên khuôn mặt lại dậy lên một nụ cười quái dị:

“Hắc Hắc! Các ngươi vất vả rồi!”

Huống Thiên Minh có hơi không nhẫn nại vỗ vỗ trán, hỏi:

“Tiểu quân, đến tột cùng chuyện gì xảy ra, vì sao Hỗn độn không gian có thể xuất hiện ở trong Hồng Quân giới của ngươi?” Cổ Bàn và Tôn Ngộ Không cũng không ngừng gật gật đầu, trông chờ đáp án của Hồng Quân.

Mà Hồng Quân lại không thêm để ý chút nào ngáp một cái, nói:

“Đó là do ta phóng xuất ra, chỉ có như vậy, ta mới có thể dùng Hồng Quân giới để khống chế cái loại vật chất kỳ quái này.”

“Cái gì?” Ba người không hện mà cùng phát ra một tiếng hô kinh hãi. Cổ Bàn nghi vấn hỏi:

“Đó là mục đích của người?”

Hồng Quân mỉm cười thần bí, nhìn có vẻ hài lòng với bộ dáng thân thể một lần nữa vừa kết hợp lại, trong miệng chỉ thốt ra hai chữ: “Bá thể!”.

Thời gian gần một ngàn năm nay, Hồng Quân vì để thăm dò Hỗn độn khí đã ba lần bế quan, mà hần cảm thấy cũng không có biện pháp nào để khống chế vật chất Hỗn độn kỳ dị này, cho nên trải qua một phen suy nghĩ gian khổ, mới quyết định đem Hỗn độn khí dẫn vào trong Hồng Quân giới, tái tiến hành khống chế lần nữa. : 43@gmail.com Hoặc vào đây xem bình luận:

385. Chương 20: Nha Đầu

“Vốn ta nghĩ sử dụng Hỗn độn khí để tiến hành tái tạo lại thân thể lần nữa, mục đích để tiến thêm một bước hiểu biết về vật chất kỳ dị này, nhưng vẫn thất bại, nó chỉ có thể bám vào mặt ngoài cơ thể của ta, làm cho ta chỉ có thể hình thành một loại trạng thái ‘bá thể’, mà không thể đạt tới ‘chủ thể bất diệt’ thực sự.”

“Bá thể... Có ý nghĩa gì?” Huống Thiên Minh đối với việc tái tạo lại thân thể của Hồng Quân không hiểu chút nào.

Hồng Quân giải thích:

“Những vật chất hỗn độn này có một lực lượng ngăn cách cực kỳ cường đại, nhưng ta cảm giác được tại trong phiên không gian hỗn độn kia nhất định có cảnh giới rất cao mà ta cần phải theo đuổi, hơn nữa ta phát hiện ra nếu đem thân thể cải tạo thành ‘chủ thể bất diệt’, không chỉ có được thân thể bất diệt vĩnh hằng, mà hần là còn có thể tiến vào được bên trong hỗn độn. Đương nhiên... cái tên gọi ‘bá thể’ là tự ta đặt ra mà thôi.”

Năm đó Hồng Quân đã từng chết một lần, hơn nữa thân thể cũng là từ vật chất vô danh cấu tạo thành, khó trách hần có suy nghĩ như thế.

Cổ Bàn nhìn nhìn lỗ hổng hỗn độn kia đã được Hồng Quân phong tỏa, lại nhìn chính Bàn Cổ phiên trong tay mình, thở dài nói:

“Vật chất hỗn độn có đặc tính cực kỳ huyền diệu, chỉ sợ ngay cả Tồn tiên bối cũng không thể nhìn thấu. Mà Bàn Cổ phiên của ta tuy rằng có thể phá vỡ hỗn độn, nhưng lại chống đỡ không được bao lâu.”

Hồng Quân gật gật đầu:

“Với năng lực của ta hiện tại chỉ có thể duy trì trạng thái bá thể được thời gian không đến một nén nhang, tưởng muốn tiến vào không gian hỗn độn, vậy thì nhất định phải cần một đoạn thời gian bế quan để tìm hiểu mới có thể tiến hành được.”

Tôn Ngộ Không nhíu nhíu mày, bực tức nói:

“Như thế nào mới vừa ra lại muốn bế quan, mấy huynh đệ chúng ta còn chưa có tụ tập đủ mà.”

Hồng Quân cười hắc hắc:

“Vậy thì cũng không vội... Tiểu Cổ, phụ thân bế quan thời gian bao lâu rồi?” Cổ Bàn tâm cơ chuyển động, lập tức mắt sáng lên, nói:

“Đã được hơn chín trăm năm rồi.”

“Thật tốt quá, không bao lâu nữa phụ thân sẽ xuất quan, ông nhất định biết được huyền bí của hỗn độn, chúng ta cứ ở tại Hồng Mông không gian chờ ông đi.”

Hồng Quân thần sắc tuy rằng rất thoải mái, nhưng mọi người vì sự gan dạ và hiểu biết của hắn lại cảm thấy rất kinh sợ, nếu như hỗn độn không thể ngưng kết lại thân thể, như vậy hắn sẽ bị nguyên thần câu diệt, ngay cả chân linh cũng có thể bị cuốn vào hỗn độn, thậm chí cho dù Tần Vũ xuất quan cũng không thể làm sống lại được. Nhưng Hồng Quân hình như tại trong mơ hồ đã nắm trong tay mệnh vận của mình, nhận định chính mình sẽ không chết trong hoàn cảnh ấy vì thế mới có hành động bất chấp không lo lắng như vậy.

Sau khi phong bế không gian hỗn độn, vật chất hỗn độn còn sót lại cơ hồ đều bị Hồng Quân thu lấy, toàn bộ Hồng Mông không gian cũng ổn định trở lại, mà trên Hồng Mông bảng tên của Hồng Quân gần như sắp biến mất lại dần dần hiện rõ lên.

Nhưng hành động của Hồng Quân lần này, làm cho nhận thức của đám Huống Thiên Minh đối với cảnh giới của mình cũng có tiến thêm một bước, vô luận là không gian của Thiên đạo chi nhận sáng tạo ra, hay là Bàn Cổ phiên của Cổ Bàn, đều có thể nối tiếp vào một phần của không gian hỗn độn, dường như lúc này mơ hồ đã có dấu hiệu báo trước một cái cảnh giới mới đang chờ đợi bọn họ.

Có điều để chờ đón Tần Vũ xuất quan, đám người Hồng Quân cũng đều vứt bỏ ý niệm tiếp tục bế quan trong đầu, mà thời gian cũng rất nhanh trôi qua, đối với bọn họ ngàn năm vạn năm cũng chẳng qua là thoáng một cái trong nháy mắt mà thôi.

-o-o-o-

Thời gian thấm thoát trôi qua, từ khi Tần Vũ nhập quan đã tròn một ngàn năm...

Trong Tử Huyền phủ, truyền ra từng tràng tiếng cười thanh thót giòn tan như tiếng chuông ngân, chen lẫn như tiếng hót ca ríu rít của chim hoàng oanh:

“Cha già, người bắt không được ta đâu.”

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, thân mặc hồng y, trên gương mặt phấn hồng còn mang theo vài phần ngây thơ trong sáng, cười hì hì nhìn Tần Tư từ xa xa đang chạy ào đến, trong nháy mắt, đã biến mất bên trong mây hiên lầu.

“Nha đầu, người chạy đi đâu rồi? Mau trở lại!” Tần Tư sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển chạy theo ở phía sau, vỗ vỗ trán vẻ thống khổ: “Cái này không xong rồi, tìm không thấy nha đầu, Nghiên nhi lại được thể rầy la ta nữa đây.”

Nha đầu mà Tần Tư nói tới đúng là cô gái mặc hồng y kia, cũng là con gái của hắn và Băng Nghiên.

Tiểu nha đầu này trời sinh vốn tinh ranh lanh lợi, không ít lần gây phiền toái cho Tần Tư và Băng Nghiên, cả ngày không thấy mặt mũi đâu, nếu không phải cùng Tôn Ngộ Không đi ăn trộm rượu, thì cũng chạy đến chỗ Huống Thiên Minh kêu gào phải dẫn đi hạ giới du ngoạn, chứa trong cái đầu nhỏ đó đều là những mưu đồ tinh ranh quỷ quái. Chỉ có điều mọi người thấy trên gương mặt ngây thơ của tiểu nha đầu kia lộ ra bộ dáng đáng thương thế ấy thì lại không nỡ lòng nào từ chối, thế cho nên hiện giờ toàn cả Tử Huyền phủ thì cô nàng là số một.

Chẳng qua, khiến cho Tần Tư nhức cả đầu chính là tiểu nha đầu tuy rằng tư chất cao vượt trội, nhưng lại không thích tu luyện, lòng dạ chỉ một mực ca hát chơi đùa, ngay cả Băng Nghiên đối với cô nàng cũng không có cách nào.

Hôm nay, nàng lại lén lút rời khỏi Tử Huyền phủ không biết đi đâu, mà từ khi Tần Tư vì Thiên đạo chi nhận bị phế bỏ tu vi đi, cả ngày nghiên cứu trận đạo, tu luyện bản thân mình lại bị giảm thấp xuống, ngay cả nếu như có gặp được tướng muốn bắt giữ nha đầu này lại cũng khó, chớ nói chi đến việc dạy dỗ.

Lần này cũng vậy, Tần Tư đã tìm khắp cả Tử Huyền phủ, nhưng không phát hiện ra tung tích của cô nàng, cuối cùng đành chịu thở dài, trong lòng thầm suy đoán phỏng chừng hôm nay lại qua đêm ở chỗ mẫu thân Khương Lập.

Đợi đến lúc Tần Tư vừa rời đi tiểu nha đầu kia hiện ra ở giữa không trung cười hì hì, trong tay cầm một cái vòng bằng đồng, trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn quay tròn phát ra tiếng kêu vù vù.

“Hắc hắc, cha già, xin lỗi người.” Cặp mắt to linh lợi hơi chớp chớp, xoay mình rời khỏi Tử Huyền phủ.

Tiểu nha đầu bay lòng vòng trên không trung không mục đích, lăm lăm nói:

“Đi đâu đây, tân thân giới không có hứng thú, ở chỗ Hồng Mông gia gia ngoài chơi cờ ra cũng không có gì hay để chơi đùa... Thật nhàm chán a, hay là đi ‘Miêu nhi tinh’ của bốn cô nương tìm Hô Lỗ đi.”

Cái gọi là Miêu nhi tinh, chính là tiểu nha đầu ở trong Hồng Mông không gian phát hiện ra một tinh cầu nhỏ hình dáng kỳ quái, trên đó ngoại trừ “Hô Lỗ” ra thì không có bất cứ sinh vật gì, hơn nữa diện tích rất nhỏ, thậm chí còn không lớn bằng Tử Huyền phủ, nhưng tinh cầu có hình dạng lại cực kỳ đặc biệt, trông giống như một con mèo con đang nằm, cho nên tiểu nha đầu mới đặt tên là Miêu nhi tinh, từ đó nơi này cũng đã trở thành một cái căn cứ bí mật của nàng.

Trên Miêu nhi tinh, mặt đất khô cằn phủ đầy cát bụi, vài bụi cây màu nâu dựa vào sinh mệnh lực sẵn có từ trước mà ương ngạnh sinh trưởng, toàn bộ tinh cầu nhìn qua có vài phần hoang vắng. Tiểu nha đầu đi đến trước một tảng đá lớn, ở dưới đáy lấy ra thực nhiều “bảo bối” tự cất giấu. Những món đồ chơi này đều là từ dưới hạ giới mang lên, đủ mọi thứ kỳ quặc, tiểu nha đầu thường thường ở tại nơi này vui đùa cho hết thời gian.

“Hô Lỗ!”

Nha đầu hét to một tiếng, chỉ thấy một con ma thú hình dáng giống như con chó nhỏ hưng phấn chạy tới, miệng luôn kêu ‘hồ lô hồ lô’. Con chó nhỏ đó cực kỳ đáng yêu, béo tròn tròn thật giống như một quả cầu thịt, toàn thân lông dài rậm trắng phau như tuyết, trong hai con mắt sáng ngời mỗi bên có một cái chấm đỏ.

Con ma thú hình chó này chính là vào lần đầu tiên nha đầu tới Miêu nhi tinh gặp được, nhưng làm cho nha đầu ngạc nhiên chính là trong cơ thể nó cũng không có kim đan, mà là ngưng tụ trong đó là một cổ vật chất không biết tên gọi là gì, có điều nha đầu cũng chẳng thèm nghĩ nhiều, miễn là có thể cùng vui đùa với cô nàng, hết thấy đều vứt bỏ không cần bận tâm suy nghĩ.

“Hô Lỗ ngoan ngoãn, rất lâu rồi cũng không tới gặp người.” Nha đầu bế nó lên, Hô Lỗ xem ra cũng vô cùng thân thiết, le chiếc lưỡi dài liếm liếm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu.

“Cha già mẹ già cả ngày đều ép ta phải tu luyện, buồn muốn chết, chỉ có Hô Lỗ là tốt nhất, người cũng không thể rời khỏi ta mà.”

Con chó nhỏ kia linh tính cực cao, tựa hồ nghe hiểu được ngôn ngữ loài người, không ngừng gật gật đầu. Nha đầu ha hả cười, cùng nó bắt đầu chơi đùa các món đồ chơi, nhưng bày ra chỉ trong chốc lát, các thứ này cũng khó mà tạo ra hứng thú cho cô bé, chốc lát đã chán nản vứt qua một bên, chu cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt lộ ra vẻ buồn bực.

Hô Lỗ giống như biết được tâm tư của nha đầu, cúi đầu gù gù vài tiếng, sau đó cắn ống tay áo của nha đầu kéo đi.

Nha đầu khẽ nhíu mày:

“Người muốn dẫn ta đi đâu đây?” Hô Lỗ lè lè lưỡi, vẫn như trước cắn ống tay áo của nàng.

“Người không phải đã phát hiện ra thứ gì hay để vui đùa rồi chứ, vậy mau dẫn bốn cô nương đi!” Nha đầu mắt sáng rực, theo sau Hô Lỗ bay ra khỏi Miêu nhi tinh.

Tiểu nha đầu này tuy rằng thường ngày lưỡi biếng không thích tu luyện, nhưng tư chất vượt trội hơn người cũng làm cho nàng đạt tới cảnh giới huyền tiên, chỉ có điều nếu nói đến vấn đề linh ngộ Không Gian pháp tắc, thì vẫn còn cách rất xa, cho nên chỉ có thể dựa vào phi hành.

Qua hồi lâu, Hô Lỗ mới dừng lại tại một nơi trong hư không, toàn bộ bên trong không gian trống rỗng, cũng không có thứ gì có thể hấp dẫn ánh mắt của nha đầu.

Nha đầu nhìn chung quanh hồi lâu, hơi bực tức dẫu môi, xách bóng Hô Lỗ lên, nói:

“Hô Lỗ, người dám gạt ta, nơi này có cái gì hay để vui đùa đâu?!” Hô Lỗ không cam chịu lắc lắc đầu, trong mắt toát ra vẻ khẩn cầu, nha đầu bực bội hừ một tiếng thả nó xuống.

Hô Lỗ không để ý đến nha đầu, mà hướng tới chỗ sâu trong hư không hơn hử kêu to. Lúc này lại làm cho nha đầu chú ý chạy tới gần, giờ mới bất ngờ phát hiện ở sâu trong hư không đó có tầng tầng lớp lớp gợn sóng thật lớn cuộn cuộn dâng lên theo quy trình, đồng thời truyền đến từng tràng tiếng âm âm vang động.

“Đây là cái gì vậy?”

Nha đầu theo sau Hô Lỗ tiến về phía trước cách trung tâm gợn sóng chừng trăm mét, lại phát hiện một cái dòng xoáy cỡ nắm tay đang không ngừng xoay tròn, khí thể hai màu đen trắng đan xen nhau, dường như cùng lún vào trong hư không, cực kỳ huyền diệu.

Nha đầu cẩn cẩn môi, nhìn Hô Lỗ không ngừng gào to, cuối cùng không kiềm được tính tò mò, nhẹ nhàng lấy ngón tay chạm chạm vào dòng xoáy trắng đen đó. Nhưng cái này không đụng tới thì thôi, chỉ đụng nhẹ dòng xoáy kia thoáng rung động một chút, rồi bất thành linh toàn cả hư không đều tiếp theo đó chấn động kịch liệt hẳn lên, chỉ thấy từ dòng xoáy làm trung tâm, phạm vi trăm mét bề mặt hư không chỉ trong nháy mắt hoàn toàn nứt toát ra, một cái khe hư không thật lớn tức thì hiện ra trước mặt nha đầu.

Hô Lỗ đứng trước mặt nha đầu kinh động lớn tiếng gào thét, nha đầu tựa hồ cũng bị một màn trước mắt này dọa cho hoảng sợ, vội vàng vùng chiếc vòng đồng lên, chiếc vòng đồng đó bỗng chốc lớn rộng lên, đem một người một chó bao phủ vào trong đó.

“Là ai đang tác quái, mau ra đây cho bản cô nương!” Nha đầu mắt hạnh tròn xoe, nhưng tại hư không vỡ nát trước mặt này lại càng cảm thấy mình nhỏ bé làm sao.

Sau khoảnh khắc, hư không vỡ vụn dường như đã được một lực hấp dẫn thật lớn, mãnh liệt hút vào trong cái khe nứt, đợi đến khi hết thấy đều gió êm sóng lặng, một dáng người cao lớn đã xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Người khỏe a...” :

386. Chương 21 : Tần Vũ Xuất Quan

Hô Lỗ sau khi nhìn thấy người đó thì tựa hồ cũng bị cỗ khí thể này chấn nhiếp , cũng không dám kêu to . Mà nha đầu lại nhìn hắn , nét mặt nghi hoặc nói :

“ Người là ai , như thế nào lại ở chỗ này ?”

Người nọ đang rộng song chưởng tựa hồ nghênh đón cả vũ trụ hư không , thản nhiên nói :

“ Ta tên gọi ... Tần Vũ !”

Thanh âm mặc dù không lớn nhưng hai chữ cuối phảng phất ẩn chứa năng lượng rung chuyển cả vũ trụ , không sai , đây chính là Tần Vũ sau ngàn năm bế quan , hôm nay cũng chính là ngày hắn xuất quan

Tần Vũ thấy Hô Lỗ phía sau nha đầu không nhịn được mỉm cười , nói :

“ Tiểu tử kia , cự nhiên là ngươi , lại đến quấy nhiễu ta” Tần Vũ mặc dù nói như vậy nhưng nét mặt vẫn tươi cười , có thể thấy là hắn không có chút tức giận nào . Mà xem bộ dạng của Hô Lỗ lúc này dường như đã phát hiện ra dòng suối chảy bé bằng nắm tay nơi Tần Vũ bế quan , lúc này mới lòi nha đầu kia tới

Nha đầu kia trừng mắt , chắn phía trước Hô Lỗ , nói :

“ Ngươi ... ngươi muốn làm gì , không được khi dễ hô Lỗ”

“ Ta còn chưa nói sẽ làm gì nó mà , ngươi ở chỗ này làm gì ?” Tần Vũ hỏi

Nha đầu nhú mày :

“ Chuyện của bốn tiểu thư không cần ngươi quan tâm , ngươi rốt cục là ... được rồi , ngươi nói ngươi họ Tần ?”

Tần Vũ mỉm cười gật đầu :

“ Ta họ Tần , có chuyện gì sao ?”

Đôi mắt tiểu nha đầu đảo quanh trông rất tinh nghịch , nói :

“ Tần Vũ , Cha ta tựa hồ chưa nói cho ta biết cái tên này , hắc hắc , ta cũng họ Tần , xem ra chúng ta cũng có duyên phận a , không bằng như vậy đi , người theo ta đi chơi có được không ?”

Nha đầu này thật sự trước mặt Tần Vũ không có gì đồ kỳ , không nghĩ đến Tần Vũ chính là gia gia mình , cũng chỉ nghĩ đến cái người họ Tần trước mặt chính là người của Tần gia . Mặc dù Tần Tư đã giảng giải qua cho tiểu nha đầu này một số sự tích về Tần Vũ nhưng cho tới bây giờ nó đã quên hết không còn một mảnh

Tần Vũ có chút bất đắc dĩ cười khổ , ánh mắt dừng trên khuôn mặt của nha đầu , trong lòng đột nhiên khiến hắn nhớ đến nét mặt của một nữ tử mà hắn đã khắc cốt ghi tâm . Vừa mới suy nghĩ , cảm giác như có gì đó rất giống liền vươn ngón trỏ nhẹ nhàng điểm trên trán tiểu nha đầu

“ Nói cho ta biết , người tên gì ?”

Nha đầu cũng không có tránh , hơn nữa từ trên người của Tần Vũ cảm giác được một cỗ khí tức rất tinh tường , nhưng lại không thể biết rõ là gì cho nên cô bé quệt cái miệng đáng yêu nói :

“ Người nghe cho kỹ đây , bổn tiểu thư gọi là Tình Nhi , nhớ cho kỹ !”

Tần Vũ nhướng mày , khi đầu ngón tay đụng vào trán cô bé một sát na đã hoàn toàn hiểu rõ mệnh kí , song thân ảnh cao lớn đến đây lại kích động mà run lên , đột nhiên cảm giác được bên trong thân thể Tình Nhi có một tia chân linh rất rõ ràng , thần sắc hoàn toàn mất bình tĩnh , thán thanh nói :

“ Tình Nhi ... Tình Nhi ... nguyên lai là như thế , cuối cùng cũng là vận mệnh của Tần Vũ ta”

Trong đầu hắn hiện lên một trường liên miên , năm đó cùng Huyết ma đánh một trận , Tình Nhi bị Thiên đạo chi nhận bạo thể mà chết nhưng vận mệnh giữa nàng và Tần Vũ cũng không bởi vì thế mà chấm dứt , ngược lại càng gắt gao hơn . Trước kia ... Tần Vũ đã cảm giác được trong tương lai nhất định sẽ cùng Tình Nhi tương tụ tuy nhiên sau ngàn năm tháng không ngờ lại gặp lại trong tình cảnh này

Kiếp trước si tình chấp niệm , kiếp này nhất định gặp lại , nhưng đã không phải là Tần Vũ lúc trước , Tần Vũ nhìn chính cháu gái mình không khỏi nhớ lại lúc trước trong Thiên thần giới đã cùng Tình Nhi vượt qua bao năm tháng , cũng không có nghĩ tới ngày mình xuất quan trời lại mang đến cho hắn một phần lễ vật như vậy

“ Tình Nhi , ta đã thiếu nàng , kiếp này ta trả lại cho nàng a” Tần Vũ thấp giọng lẩm bẩm

Nha đầu hết kiên nhẫn hừ một tiếng :

“Ta gọi người , không biết nên gọi người thế nào ... không bằng gọi là Tiểu Tần đi a , người ở chỗ này làm gì ?” Tần Vũ không cười nổi , không có nghĩ tới phận gia gia trước mặt tiểu nha đầu này cự nhiên có thể hạ xuống hàng ‘Tiểu’ , bất quá hắn cũng không câu nệ chuyện đó , thản nhiên nói :

“ Ta ở chỗ này bế quan , hôm nay chính là ngày ta xuất quan”

“ Bế quan ? Các người tại sao cứ làm những chuyện nhàm chán như vậy , bổn tiểu thư mặc kệ , người phải theo ta du ngoạn mới được”

Tần Vũ nhìn bộ dạng không muốn nói lí kia thì a a cười nói :

“ Được rồi , người muốn xem cái gì ?”

“ Cái gì đáng yêu thì xem , chỉ cần không buồn chán là được” Nha đầu này đối với trường bối quả thật không có chút nào kiêng kỵ

Tần Vũ mỉm cười , ánh mắt hạ xuống đôi đồng hoàn (vòng bằng đồng) trên tay cô bé , đồng hoàn này hiển nhiên là một kiện bảo vật cả tấn công lẫn phòng bị , hơn nữa mặt ngoài phù động một tầng quang mang , tuyệt đối là một kiện đủ để so sánh với Hồng Mông linh bảo bảo vật . Tần Vũ không nói thêm , đầu ngón tay nhẹ nhàng nhúc nhích , đồng hoàn rung lên hoá thành đôi vòng tay xuất hiện trên tay Tần Vũ

“ Người ... người làm gì ?” Nha đầu trong lòng cả kinh nhưng cũng không biết nên làm gì , đồng hoàn này là do chính mình khai linh , hơn nữa đã dung nhập máu huyết tuyệt đối không thể bị người khác thao túng . Nhưng tại đây chỉ trong tích tắc đã thoát khỏi tay mình , lúc này mới chấn động thật sự

“ Xem cấu tạo đồng hoàn này xem ra là do Sương nhi tạo nên , hơn nữa trên bề mặt có trận pháp không phải bình thường , đích thật là một kiện bảo vật hiếm có” Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ , sau đó nói :

“ Như vậy đi , ta cho người một vật”

“ Vật gì ?”

Kỳ thật đồng hoàn này chính là một kiện Hôi môn linh bảo , là pháp bảo hộ thân mà không lâu trước Hồng Quân đã cấp cho Tình Nhi , mặt trên còn có trận pháp của Tần Tư gia trì , có thể nói là một kiện bảo vật thượng giai

“ Người nhìn kĩ là tốt rồi !” Tần Vũ thần bí cười , đối với nha đầu này hẳn nhất mực yêu mến . Chỉ thấy Tần Vũ thần sắc khẽ biến , trong tay đột nhiên dừng khởi một cỗ Hồn độn khí bao lấy đồng hoàn , song đồng hoàn phảng phất kịch liệt rung động kháng cự , thả ra từng đóa ánh sáng ngọc cơ hồ chiếu sáng cả tinh không

Nhưng Tần Vũ phóng thích Hồn Độn khí ngày càng nhiều , đồng hoàn cũng ngày càng không thể chống cự , không lâu sau như con dã thú đã bị thuần phục

Tần Vũ thấy thế mỉm cười lập tức hai tay khép lại , Hồn Độn vật chất lại bành trướng sau đó đột nhiên dung hợp vào đồng hoàn , hình dáng đồng hoàn không có gì thay đổi nhưng không còn quang hoa như trước , nhìn cực kì cổ quái , giống như một hạt cát trong tinh thần vũ trụ

“ Nó ... nó như thế nào không giống như trước nữa ?” Nha đầu cau mày , nghi hoặc nhìn đồng hoàn kia

Tần Vũ cười nói :

“ Mới vừa rồi ta đã bỏ đi trận pháp trên mặt và linh hồn lạc ấn của người ,sau khi dung hợp Hồn Độn vật chất nó sẽ trở thành một kiện bảo vật mới , còn về có thể phát huy được cực hạn của nó hay không còn phải xem năng lực của người”

Nha đầu tuy không hiểu những vấn đề nhận lại đồng hoàn , xem thế nào cảm giác cũng không đúng , cô bé không biết Tần Vũ trải qua ngàn năm tu luyện sớm đã thành tựu lớn , đối với nắm trong tay Hồn Độn khí bây giờ có thể lợi dụng Hồn Độn vật chất ngưng luyện thành bảo vật , kì thật bảo vật này thực lực tự nhiên còn trên cả Hồng Môn linh bảo , bất quá tu vi của Tình Nhi còn quá kém tất nhiên sẽ không hiểu được điều này

“ Hừ , một chút cũng không đáng yêu a”

Tần Vũ a a cười :

“ Được rồi , ta sẽ cho người đi tới một nơi vô cùng đáng yêu !” Nói xong Tần Vũ phất tay một cái , hư không chợt như bị vây hãm xuất hiện trước mặt nha đầu chính là một dòng suối chảy thật lớn , hách nhiên là lục đạo luân hồi . Song giờ phút này lục đạo luân hồi so với ngàn năm trước có điểm khác biệt rất lớn , khí thể sinh tử âm dương tuần hoàn hình thành từng đạo quỹ tích có quy luật , thống nhất một thể , thấu phát ra một cỗ khí tức chấn nhiếp cả thiên địa

Tần Vũ ung dung thì thầm :

“ Tử cuối cùng là sinh , sinh cuối cùng cũng là tử , tuần hoàn tự nhiên , chung quy hỗn độn”

“ Tiểu Tần ,đây là vật gì ?” Nha đầu hỏi

Tần Vũ đối với ‘Tiểu Tần’ trong miệng cô bé phát ra cũng không thêm để ý , mỉm cười nói :

“ Đây là lục đạo luân hồi , là địa phương sinh tử giao nhau , chúng ta đi tới một thế giới khác xem”

Tại trung tâm lục đạo luân hồi , một đám Hồn Độn khí lúc ẩn lúc hiện , chính là chỗ giao nhau của Hồn Độn không gian . Nha đầu cũng không có cự tuyệt , vỗ tay muốn vào xem , tựa hồ ngay từ đầu đã nhận định người xa lạ Tần Vũ này sẽ không làm hại mình

Tần Vũ vươn ngón tay , trên đầu ngón tay xuất hiện một điểm sáng nhẹ , một đám Hỗn Độn khí theo ngón tay huy động hình thành một đạo quỹ tích giống như một cái khe ngăn cách giữa hư không có chút dao động . Đột nhiên , cái khe phát ra một tiếng chói tai bén nhọn , lấy lực đạo luân hồi làm trung tâm , hư không trăm thước xung quanh đều bị một cỗ lực lượng cực lớn xé rách , Hỗn Độn khí như nước lũ vỡ đê phun ra ầm ầm

“ A !” Nha đầu kinh hãi kêu lên một tiếng , ôm chặt lấy Hô Lỗ trong ngực

Tần Vũ ngạo nghễ đứng trong Hỗn Độn vật chất, trường bào rộng thùng thình bỗng nhiên phiến động , mà Hỗn Độn khí khổng lồ như phẳng phất nằm trong tay hần hướng tới cái khe phóng đi , trong khoảnh khắc một hắc động rộng rãi xuất hiện trước mặt hai người

“ Đại tiểu thư , xin mời” Tần Vũ nhìn bộ sắc sợ hãi của nha đầu a a cười nói . Mà nha đầu kia tựa hồ cũng đã xấu hổ , khuôn mặt ửng hồng dậm chân đi vào

Bên trong hắc động , Hỗn Độn chất bốn phía hình thành bức tường vô hình , Hỗn Độn khí xung quanh mãnh liệt quay cuồng nhưng như thế nào cũng không thể tiến vào bên trong thông đạo này

“ Tiểu Tần , đám hơi hắc sắc này là gì , ngươi biết không ?”

387. Chương 22 : Sơ Nhập Hỗn Độn Giới

“ Ta bế quan một ngàn năm chính là vì để hoàn toàn hiểu rõ đặc tính của vật chất này , bởi vì nó đã xuất hiện , được hình thành từ nguyên thủy vũ trụ , nơi chúng ta đang sống cũng chỉ là một phiến vũ trụ thuộc nguyên thủy vũ trụ”

“ Nguyên thủy vũ trụ ? Hồng Mông gia gia và Hồng Mông vũ trụ của người không phải là nguyên thủy vũ trụ sao ?” Nha đầu cau mày về mặt nghi hoặc

Tần Vũ giải thích nói :

“ Nguyên thủy vũ trụ cũng chính là ta đặt cho nó . Nó bao gồm tất cả , chính là ... vũ trụ xa xưa nhất , mà Hồng Mông vũ trụ bất quá là nguyên thủy vũ trụ của một người sáng tạo ra từ một hạt cát mà thôi”

“ Ngươi tại sao lại bế quan để hiểu rõ điều vô dụng đó ?”

Tần Vũ nói :

“ Điều này không phải vô dụng , hiểu rõ Hỗn Độn người sẽ dần hiểu được quỹ tích vận chuyển của nguyên thủy vũ trụ , vũ trụ này không có biên giới , càng không bị sáng tạo hay hủy diệt , có thể nói nó là một loại cực hạn , ta sở dĩ muốn hiểu rõ Hỗn Độn là bởi trong Hỗn Độn có nắm giữ mệnh kí gì đó của chúng ta”

Nha đầu gãi gãi đầu , đôi mắt to thuần mỹ lộ ánh mắt nghi hoặc :

“ Ta không biết nhiều , nhưng thật sự có người khống chế chúng ta ?”

Tần Vũ gật đầu :

“ Chúng ta mỗi người một vận mệnh , dù là Hồng Mông gia gia của người cũng đều bị một loại lực lượng thần bí huyền diệu vô cùng nắm trong tay , mà ta nhất định phải hiểu rõ loại ... lực lượng này”

“ Nguyên lai là như thế”

Sau khi đi được một lát , thông đạo này càng ngày càng hẹp hơn nữa Hỗn Độn vật chất cũng phát ra những chất kết dính , ầm ầm tấn công gây ra những tiếng động lớn . Tần Vũ gầm nhẹ một tiếng luân chuyển lực đạo luân hồi trong người mang theo nha đầu bay nhanh về phía trước . Chung quanh thông đạo Hỗn Độn vật chất càng ngày càng phát sinh biến hoá vi diệu , nhìn thoáng qua có thể thấy hơi sắc vật chất giống như ẩn chứa từng điểm quang mang sáng lạn , nhưng đều như là mê ảo không có chút Thiên địa linh khí nào vận chuyển , thật sự là một loại vật chất khó nắm bắt của Hỗn Độn giới

Bể quan đã một ngàn năm , Tần Vũ mặc dù bằng vào Lục đạo luân hồi có thể khống chế Hỗn Độn vật chất nhưng thủy chung không có cách nào hiểu thật rõ đặc tính của nó , không cách nào từ trong đó điều động ngũ hành nguyên lực , chỉ có thể dùng lực lượng bản thân phi hành

“ Tiểu Tần , ngươi đã tới địa phương này sao ?” Nha đầu hỏi

Tần Vũ lắc đầu , nét mặt không có một chút khẩn trương , lạnh nhạt nói :

“ Đây là lần đầu tiên ta tới nguyên thủy vũ trụ”

Nha đầu kinh ngạc là lưỡi :

“ Ngươi muốn dẫn ta đi đâu , còn nói nơi này có thứ đáng yêu , nhất định là gạt ta”

Tần Vũ cười cười :

“ Ngươi và ta chính là người đầu tiên tiến vào nguyên thủy vũ trụ , có lẽ phía trước có điều gì đó phi thường thú vị”

Nha đầu quệt môi , có chút tin tưởng . Cũng không biết đi bao lâu phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt khiến cho người ta không cách nào nhìn ra , vô cùng vô tận Hỗn Độn khí phảng phất âm âm mở ra một cái khuyết khẩu trông giống như hắc động lúc trước

Lần đầu tiên tiến vào Hỗn Độn giới , Tần Vũ không có hoảng loạn , với lực lượng Lục đạo luân hồi , muốn phá vỡ hư không quay lại Hồng Mông vũ trụ cũng không phải việc khó . Ngày này tại Hồng Mông thế giới vô luận là nhật nguyệt tinh thần hay là Thiên địa vũ trụ đều là tại trong một không gian của nguyên thủy vũ trụ , mà Tần Vũ cùng Lâm Mông vũ trụ căn bản vốn là lợi dụng Hồng Mông linh khí tiếp tục sáng tạo một vũ trụ mới bởi vậy mà sau vô tận năm tháng liền sinh ra vô cùng vũ trụ Thiên địa

Năng lực càng mạnh sáng tạo vũ trụ càng hoàn mỹ , càng lớn , nhưng vô luận là thế nào sáng tạo vũ trụ cũng đều sẽ có hạn chế

Song nguyên thủy vũ trụ này không giống , nó không có biên giới , không có điểm cuối cùng , nó là vũ trụ ... nguyên thủy nhất tồn tại , hình thành ngàn vạn thế giới khác , ngàn vạn sông núi cùng vô số tinh vân diễn hoá vô số không gian vũ trụ

Hôm nay Tần Vũ dùng Lục đạo luân hồi mới có thể đánh vỡ giới hạn không gian ức ngàn năm tiến vào Hỗn Độn giới

Thiên địa một trận biến ảo , đến khi Tần Vũ cùng nha đầu đến một thế giới mới , một cỗ nồng trọng Hỗn Độn khí không ngừng phiêu phù quanh thân , không có một tia tạp chất , biến ảo khó lường

“ Đây là địa phương nào , chẳng lẽ chính là nguyên thủy vũ trụ theo như lời ngươi nói hay sao ?” Nha đầu thấy trước mắt mình là những đám tinh vân phiêu phiêu sáng sặc sỡ , mà chính bản thân vẫn đứng trong vô tận vũ trụ không nhận được rất là ngạc nhiên

Tần Vũ ánh mắt ngưng trọng , thị lực đã tra xét tới địa phương cách đó ngàn dặm nhưng không thể nhìn tới cuối , tiện đà dùng thần thức cảm giác mới phát hiện khối tinh vực này trong Hỗn Độn thế giới có thể nói là một trạng thái trung gian , tựa hồ như đã bị người ta khai tích , mà như trước vẫn có một cái cực hạn chính là trăm ngàn dặm địa phương phía sau vẫn chưa bị phá vỡ , hình thành một bức lũy bao vây lấy phiến tinh vực này

Mà điều khiến cho Tần Vũ kinh ngạc chính là lại có ai đó có thể dùng lực lượng từ trong Hỗn Độn khí sinh ra một mảnh tinh vực , với tu vi của Tần Vũ bây giờ nhiều nhất chỉ có thể tại Hỗn Độn thế giới khai tích một địa vực bán kính ngàn thước

“ Đây là nguyên thủy vũ trụ , phiến tinh vực này là bị người khai tích , chúng ta đi chung quanh xem !”

Tần Vũ có thể cảm giác được phiến tinh vực bị khai tích này trong đó tán vọng lại khí tức của Hỗn Độn , nói cách khác nó không giống như không gian mà Hồng Mông sáng tạo , cũng không phải như Hồng Quân giới của Hồng Quân mà là từ trong Hỗn Độn giới hoàn toàn khai tích một mảnh tinh vực

Nha đầu cẩn thận chậm chậm đi sau Tần Vũ mở to đôi mắt lăm lét nhìn chung quanh , mà Hô Lỗ trong ngực cô bé lại cực kì hưng phấn không ngừng kêu to , đối với Hồn Độn vật chất phiêu phù trong hư không thì không có chút nào đồ kỵ . Tần Vũ thấy vậy cũng giật mình , không nhịn được hỏi :

“ Tiểu ma thú ngươi từ đâu tới ?”

Nha đầu nhướng mày lộ vẻ như một đại tiểu thư bị xúc phạm :

“ Ngươi đừng đánh Hô Lỗ , nó là tiểu cầu của ta”

Tần Vũ cười khở :

“ Hô Lỗ ... yên tâm , ta không có ý đánh nó , chỉ là cảm giác nó có chút kỳ quái”

Nha đầu cúi nhìn tiểu Hô Lỗ , nói :

“ Ta cũng thấy lạ , nó cho tới bây giờ cũng chưa từng vui đến vậy , là ta gặp được nó tại Miêu nhân tinh”

“ Miêu nhân tinh ?”

“ Hắc hắc , đó là tinh cầu bốn tiểu thư phát hiện” Nha đầu kiêu ngạo hãnh diện cười . Mà Tần Vũ hoàn toàn đang chú ý đến tiểu ma thú , muốn tìm hiểu một phen , ngón giữa nhẹ điểm lên trán nó một cái ... nó chính là do Hồn Độn vật chất còn lưu lại trong Hồng Mông không gian cùng với Hồng Mông linh khí tư dưỡng mà hình thành , khó trách đối với nơi này lại hưng phấn như vậy

Lúc này Tần Vũ hoàn toàn không thể tra được tu vi của Hô Lỗ nhưng có thể phán định nó có lực lượng phải khiến người khác bất ngờ

Hai người một chỗ tại phiên tinh vực chậm chậm phi hành không đích đến , với tu vi của Tần Vũ muốn tại Hồng Mông vũ trụ tiến hành thuận di có thể nói là phi thường đơn giản nhưng Hồn Độn giới không thể so với Hồng Mông vũ trụ , nơi này là nguyên thủy vũ trụ tất cả pháp tắc đều nhất định là cực kỳ huyền ảo , cho nên Tần Vũ chỉ có thể dùng sức phi hành

Cũng không biết qua bao lâu , nha đầu đột nhiên hưng phấn kêu lên :

“ Tiểu Tần mau nhìn , tinh cầu thật đẹp a !”

Chỉ thấy cách đó không xa bên trong đám tinh vân toạ lạc một tử kim sắc tinh cầu (màu đen hoặc tím đen) , xen lẫn điểm điểm sắc vàng , tại bốn phía hoàn toàn bao phủ một tầng khí thể dày đặc càng tăng thêm phần thần bí . Tần Vũ mỉm cười nói :

“ Chúng ta tới đó xem !”

Tinh cầu từ xa nhìn lại bất quá chỉ to bằng nắm tay nhưng khi tới gần lại cực kì to lớn cơ hồ so với mặt trăng còn lớn hơn gấp mấy lần . Mà khi tiến gần đến nó Tần Vũ cảm giác được lực hút của tinh cầu này càng ngày càng lớn , nha đầu kia tu vi quá thấp cơ hồ không cách nào khống chế thân thể , mà Hô Lỗ thì lại vô tư bay qua bay lại tán loạn

Khi tới phía trước lớp khí thể mông lung kia cự nhiên lại sinh ra một lực đẩy chấn hai người bên ngoài tinh cầu

Tiểu nha đầu bị lực hút gây khó chịu , thì thầm nói :

“ Tiểu Tần , chúng ta rời khỏi đây đi a , ta thấy rất khó chịu”

Tần Vũ nhún mày tiện tay xuất ra một đạo quang hoa trắng đen lẫn lộn bao bọc lấy tiểu nha đầu , nói :

“ Yên tâm , ta muốn xem thế giới tại đây thế nào”

Sau khi được quang hoa bao lại , cảm giác bị hút cũng đã biến mất , tiểu nha đầu lúc này mới thở phào một hơi , da mặt hồng hào lăm tấm mồ hôi

Năm ngón tay Tần Vũ giơ lên như ngũ hành tương giao hung hăng chộp tới lớp khí thể , trong lòng bàn tay nhất thời xuất hiện một đoàn vật chất màu xám ít ỏi . Vật chất này không hoàn toàn là Hồn Độn chất

nhưng giống nhau về đặc tính , nhìn qua tựa hồ sau khi bị người ta đánh Hồn Độn khí xơ xác liền đặt ở bên ngoài tinh cầu nhằm nhiệm vụ bảo vệ

Với năng lực của Tần Vũ mặc dù có thể phá vỡ được nhưng phải bao phủ cả tinh cầu này nếu không sẽ rất khó khăn , xem ra bên trong tinh cầu này nhất định có một người cực kỳ cường đại tồn tại

“ Lục đạo luân hồi , phá ! ”

Tần Vũ đôi mắt mở to , theo đó là Lục đạo luân hồi xuất hiện , tầng khí thể mông lung bỗng nhiên bị bao vây tiện đà hướng bốn phía rất nhanh lưu động , một cái khuyết khẩu thật lớn xuất hiện trước mặt hai người

Tiểu nha đầu hơi kinh hãi , từ trong khuyết khẩu (thông đạo nhưng không phải hình tròn) có thể mơ hồ thấy được mây trắng tuyết , núi non trùng trùng , bất quá tất cả chỉ bé như con kiến . Lúc này một trận cuồng phong nổi lên , từng đoàn Hồn Độn chất diên cuồng cuốn tới , Tần Vũ vội vàng dùng lục đạo luân hồi tạo thành một bức tường vệ bên ngoài , nói :

“ Nơi này gió quá lớn , chúng ta đi xuống a ! ”

Tiểu nha đầu gật gù , ôm lấy Hồ Lô đi xuống , Tần Vũ thu Lục đạo luân hồi đi theo sau , mà khuyết khẩu trong nháy mắt khôi phục lại như ban đầu , khí thể mông lung lại tụ vào

Tinh cầu này nhìn qua cực kì nguyên sơ , đập vào mắt là những dãy núi nhấp nhô trùng điệp , một mảng rừng cổ thụ xanh biếc che kín bầu trời hiện lên , vách núi đen cao chót vót tùy ý có thể thấy được những tảng đá to lớn như từ trên trời rơi xuống , vô cùng kì dị

388. Chương 23 : Tử Cực Tinh Sư

Cách đó không xa một tảng đá như từ trên trời rơi xuống , tạo nên một hồ nước dập dềnh những cánh hoa đủ màu sắc . Tiểu nha đầu nhảy nhót trên mặt nước vui sướng vịn phần cùng Hồ Lô đùa nghịch , tiếng vui đùa lộ lên vẻ hưng phấn

Lúc này đột nhiên một đợt sóng nước ập tới , nha đầu vẫn không chút nào để ý liền lấy tay trái vung lên tưởng có thể đánh tan nó nhưng không ngờ lại không thể làm gì , nước bắn lên người , nha đầu thấy vậy dậm chân tức giận nói :

“ Sao lại thế này ? ”

Với tu vi của nha đầu này muốn đánh tan một đợt sóng có thể nói là không tổn hao chút nội lực , điều này khiến ngay cả Tần Vũ cũng cảm thấy ngạc nhiên vài phần . Tần Vũ cúi người vươn tay chạm vào mặt nước đang nhẹ nhàng gợn sóng , đột nhiên nhú mào thần thanh nói :

“ Thế giới này chính là một tinh vực bị khai tích , pháp tắc cũng là do chủ nhân sáng tạo ra , nếu không linh ngộ được pháp tắc nơi này nhất định không có cách khống chế thiên địa nguyên lực ”

Cả không gian bị khai tích này cho đến cả Hồn Độn không gian đều khác với Hồng Quân giới của Hồng Quân , người khác tiến vào là không thể vận dụng pháp tắc mà chính bản thân lại có thể tùy ý sử dụng , nhưng phiên tinh vực này phạm vi so với Hồng Quân giới gấp trăm vạn lần

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời khúc xạ những ánh kim quang , trầm nghĩ :

“ Nếu có thể sử dụng Lục đạo luân hồi trong Hồn Độn vũ trụ khai tích một không gian như vậy bố trí một thành trì thật là tốt a ! ”

Dù sao trong Hồn Độn thế giới có rất nhiều thứ Tần Vũ cần phải tìm hiểu , bây giờ có ý nghĩ như vậy cũng không có gì là kỳ quái , chỉ là khiến cho hắn có cảm giác trong phiên tinh vực này nhất định có một cường đại cực kỳ tồn tại , chỉ với thủ pháp khai tích Hồn Độn không gian cho dù là Tần Vũ lại bề quan một ngàn năm sợ rằng cũng không có khả năng như vậy

Tiểu nha đầu có chút tức giận vuốt mặt nước , mặc dù đối với lời Tần Vũ nói có cái hiểu có cái không nhưng không cách nào không chế nguyên lực Thiên địa tại đây đúng là thật , sau khi đi tới thế giới này dường như biến thành một con người bình thường

Tần Vũ trong lòng thầm than :

“ Hồn Động thế giới đúng là một nơi tốt a , không biết người nơi này tu vi ra sao , bất quá dựa vào linh ngộ Hồn Động khí thì năng lực của bọn họ sợ rằng so với Hồng Mông vũ trụ còn cao hơn một bậc a !”

Đến đây thì một tia cảm giác không ổn trong tích tắc xuất hiện , Tần Vũ nhướng mày xoay người nhảy lên quan sát khắp dải núi liên miên xa xa nhưng không phát hiện tung tích bất kì ai

Tần Vũ có Lục đạo luân hồi đối với việc trong tương lai có vài phần biết trước , nhưng lần này đã có chút bất thường , có lẽ nguyên nhân chính là Hồn Động không gian a , Tần Vũ mặc dù không muốn nhưng tận đáy lòng vẫn ẩn chứa một cảm giác bất ổn

“ Tiểu Tần , tiếp theo chúng ta đi đâu ?” Nha đầu dùng chân khí màu hồng bên trong đan điền hong khô y phục , hỏi

Tần Vũ trầm tư một lát rồi nói :

“ Tinh cầu này rất lớn , ta nghĩ phải có một thống trị giả hoặc một quốc gia tồn tại , chúng ta đi xung quanh xem , nếu vận khí tốt có thể tìm được người”

Tinh cầu này ẩn chứa Hồn Động chất cực kì phong phú , Tần Vũ không thể phủ nhận Hồn Động chất này trải qua ngàn ngàn năm tháng có thể hình thành ma thú yêu quái cho nên dọc trên đường luôn cẩn thận theo sát phía sau Tiểu nha đầu . Nơi này quần sơn cao lớn dị thường , số đỉnh núi cao ngất ngưởng nhiều không thể đếm hết , nhất là tại ngàn dặm phía trước mơ hồ có thể thấy một toà núi cao chọc trời , phẳng phất như nổi liền giữa trời đất

Tình cảnh như vậy giống như hai người đến một rừng rậm hoang vu vậy , phía dưới là chỉ chút những cây cổ thụ che kín ánh sáng , phi hành phía trên cơ hồ không thể thấy màu của đất , những cánh rừng trải dài dường như vô tận

Thần thức của Tần Vũ trong phiến tinh vực này cũng bị hạn chế rất lớn , có thể phóng ra hơn trăm dặm cũng là cố hết sức

“ A !” Đang tìm kiếm trong mờ mịt , Tần Vũ đột nhiên gầm nhẹ một tiếng , cảm giác bất ổn trong lòng lại bùng lên mãnh liệt , ngưng thần nhìn lại phát hiện từ đỉnh núi xa xa một bạch quang chợt loé lên , ngay sau đó phát ra một tiếng kêu bén nhọn , âm thanh như xé rách hư không , nhưng điều khiến cho Tần Vũ cảm thấy kinh dị chính là một cỗ áp lực cực kỳ cường đại cũng đồng thời hiện lên , ngưng tụ chung quanh hai người

Không đợi Tiểu nha đầu kịp phản ứng , đồng hoàn trong tay cô bé đột nhiên hoá lớn bao quanh bản thân và Hô Lô vào trong , trên thân đồng hoàn cổ phác tản ra một dải sáng trắng , nhưng có vẻ hơi ảm đạm . Đây chính là do Tần Vũ dùng Hồn Động chất cải tạo lại đồng hoàn này hiển nhiên là không thể thích ứng với phiến tinh vực này tuy nhiên cảm giác được nguy hiểm liền khởi động tác dụng phòng ngự

Bạch quang càng ngày càng lớn , tiếng kêu xé gió cũng ngày càng theo đó mà tăng

Tần Vũ tựa hồ thấy được điều gì đó trên đỉnh núi phía xa , hừ lạnh một tiếng , song chưởng hướng hư không một trảo , bạch quang đột nhiên bị kiềm hãm giống như bị đóng đinh run rẩy kịch liệt giữa không trung . Ngay sau đó hai đạo quang hoa đen nhánh từ trên người Tần Vũ thả ra , quang hoa làm cho người ta một cảm giác trầm ổn , không có chút cuồng nộ , hiển nhiên là tử khí trong Lục đạo luân hồi

Hai đạo tử khí cuốn lấy nhau giữa không trung đồng thời trong nháy mắt bao lấy tầng bạch quang , bị tử khí bao vây bạch quang kia âm âm tiêu tán hoá thành ngàn vạn điểm sáng sau đó tan biến giữa không trung

Tần Vũ sắc mặt có chút ngưng trọng , lông mi ẩn chứa sát khí , cũng không biết người nào phía xa xa kia đánh lên , thủ đoạn này khiến hắn rất phần nộ :

“ Người là ai , tại sao đánh lên ta ?!” Tần Vũ rống to , ánh mắt loé lên tinh quang sí liệt

Trong hư không đột nhiên trập trập rung động , một thân ảnh mơ hồ xuất hiện trước mặt hai người . Nhìn thoáng qua như là một lão giả lam lũ nhưng lại mang một khuôn mặt non nớt , mái tóc bạc kim , y phục xám trắng ung dung đi tới trước mặt Tần Vũ , cười lạnh nói :

“ Ta còn không có hỏi các người là ai , lại hỏi ngược lại ta , thật không biết tốt xấu !”

Tần Vũ trong lòng bùng lên một cỗ lửa giận , nghe nói thế đang muốn phát tác thì Tiểu nha đầu lại cười to chỉ vào người mới đến nói :

“ Ha ha ha ha , người này kỳ quái thật , tóc bạc trắng lại hoá ra tiểu oa oa , thật là lý thú !”

Lão giả cơ hồ giận cơ hồ biến cả hàm răng thành bốn mảnh , quát :

“ Bồn sứ giả có bản lĩnh cải lão hoàn đồng , bất quá là đang trong giai đoạn quá độ (chuyển tiếp) , đợi qua mấy ngày nữa ta so với hân còn muốn trẻ hơn”

Tiểu nha đầu con mắt sáng ngời :

“ Như vậy mới có lý , người dạy cho ta được không ?”

Lão giả hừ lạnh lắc lắc đầu nhưng khi ánh mắt hạ xuống đôi đồng hoàn trên người nha đầu lại hiện lên vẻ tham lam trầm giọng nói :

“ Dạy người cũng không khó , chỉ cần người đưa tiểu đồng hoàn kia cho ta là được”

Tiểu nha đầu có chút khó khăn nhìn đồng hoàn , nói :

“ Không được , đây là vật Tiểu Tần cho ta , huống hồ nó đã có tinh thần lạc ấn của ta , cho người cũng không thể dùng”

Tần Vũ mỉm cười nhìn nha đầu , ánh mắt toát ra vẻ tán dương , ánh mắt có triển vọng

Đến đây thì Hô Lỗ đột nhiên hướng lão giả điên cuồng rống giận , lông trắng như tuyết toát ra một đoàn Hỗn Độn chất bằng nắm tay , có thể thấy giờ phút này nó đã cực kì phần nộ

Lão giả trừng hai mắt :

“ Tiểu súc sanh này , cút ngay cho ta !” Vừa nói trong tay nháy mắt bính phát ra một đạo bạch quang , dù so với vừa rồi yếu đi vài phần nhưng muốn tiêu diệt Hô Lỗ cũng là dễ như trở bàn tay , nha đầu bên cạnh nhất thời hét lên sợ hãi . Tần Vũ nhủ may cùng đồng thời ngăn cản đám bạch quang giữa không trung lập tức thả ra tử khí nghiền thành nát bấy

“ Xú tiểu tử , ta còn chưa tính toán với người , người tại sao xông vào Tử Cực tinh của ta ?”

Tần Vũ cười lạnh một tiếng :

“ Nguyên lai chỗ này gọi là Tử Cực tinh , còn người là ai ?”

Lão giả có chút khinh thường hừ lạnh một tiếng , nói :

“ Ta chính là đặc sứ Tử Cực tinh của Tà Thần giới , ta hiện đang nghi ngờ người là người của Chiến thần giới lên vào , thức thời theo ta trở về nhận tội !”

Lão giả nói nhưng ánh mắt thuỷ chung không rời khỏi đồng hoàn trên tay Tiểu nha đầu , hiển nhiên là muốn cướp bảo vật này , nhưng mới vừa rồi chứng kiến thủ pháp của Tần Vũ nên không dám coi thường vọng động cho nên bây giờ chỉ có thể dùng uy mà chấn nhiếp

Bất quá những điều hân nói đều không gạt được con mắt của Tần Vũ , ánh mắt co lại thản nhiên nói :

“ Phục pháp ? Ta muốn xem người như thế nào bắt ta phục pháp !”

Lão nhân này nhìn qua xúc phạm vô lý , Tần Vũ cũng không từ trên người hân phát hiện cái gì , dù sao trốn cũng không thoát , không bằng tiên phát chế nhân (đánh trước phục người) . Đang nói chuyện , một bả trường kiếm cổ phác không chút ánh sáng xuất hiện trong tay hân , trường kiếm giống như tượng thạch , mặt trên không có chút điểm sáng này nhưng mũi kiếm lại hiện lên từng đạo liệt văn rõ ràng mãnh liệt ,

trong liệt văn lại tràn ngập một cỗ vật chất kết sính , hiển nhiên là do rèn luyện Hỗn Độn khí mà thành bảo kiếm

Lão nhân sau khi thấy thanh kiếm ánh mắt càng lộ rõ vẻ tham lam tựa hồ muốn nhanh chóng đoạt được cả hai :

“ Cả gan động thủ với sứ giả , người cũng biết đó là hậu quả gì chứ ?”

“ Ta không biết , cũng không muốn biết ! Nha đầu , lui ra sau một chút !”

Nha đầu thả Hồ Lỗ ra , mặt đỏ bừng lớn tiếng nói :

“ Xú lão đầu này dám khi dễ Hồ Lỗ , ta không tha cho hắn , Tiểu Tần tránh ra !”

Lập tức cũng không để ý tới lời Tần Vũ khuyên ngăn , đồng hoàn đã bay đi , cổ đại Hỗn Độn khí từ chung quanh đồng hoàn thả ra

Lão giả khinh miệt liếc nha đầu :

“ Đúng là Thiên vật , bảo vật như vậy lại không biết sử dụng ... xem ra lão không thi triển chút thủ đoạn các người không biết trời cao đất rộng rồi !”

389. Chương 24: Sát Nhân Diệt Khẩu

Tuy rằng Đồng hoàn kia có thể vừa công vừa thủ, nhưng ưu thế lại thiên về phòng thủ hơn tiến công, trước mắt lâm vào trận chiến quần cuốn vào nhau, thế là lại bị động rơi vào thế kém.

“Xú lão đầu a, đi chết đi cho ta!” Tiểu nha đầu tuy rằng miệng lưỡi sắc bén, nhưng trong lúc linh bảo đang quần lấy nhau cũng không thể hiện được một chút lợi ích gì, Hồ Lỗ ở một bên cũng chỉ có thể lẳng xăng gào thét, không dám tới gần. Tần Vũ phóng xuất thần thức, nhưng bị hỗn độn linh bảo của lão nhân kia bắn ngược trở về. Hiển nhiên hỗn độn khí từ linh bảo đó phóng thích ra đã trải qua quá trình biến hóa tinh tế, xem ra lão nhân này cảm ngộ đối với vật chất hỗn độn rất sâu đậm.

Mắt thấy tiểu nha đầu sắp bị tiểu kỳ kia úp chụp lấy, ánh mắt Tần Vũ chột nheo lại, vung lên bảo kiếm hình dạng cổ xưa không trau chuốt giống như một tảng đá bình thường phóng vọt tới, kiếm khí bùng phát ra trong nháy mắt xuyên phá một đường chen vào giữa hai đạo pháp bảo đó, lưỡi kiếm vừa tiến vào trong khe hở đột nhiên phóng ra một cỗ vật chất hỗn độn dày đặc mịn mù, vừa thu vừa phát trong phút chốc đã tách rời tiểu kỳ và Đồng hoàn đẩy tung ra.

Lão nhân thu tiểu kỳ lại, trên nét mặt hồn nhiên như một đứa trẻ lại lộ ra vẻ vô cùng phẫn nộ, lập tức huy động tiểu kỳ, từng đám từng đám mây mịn mờ do hỗn độn khí rải rác trên không trung ngưng tụ mà thành tại phía trên đỉnh đầu của lão đang không ngừng hội tụ lại, trong đám vật chất hỗn độn đó đột nhiên bộc phát ra tinh quang chói mắt, xen lẫn với tiếng sấm ‘ầm ầm’ vang động đỉnh tai nhức óc, từng đạo từng đạo tia chớp to bằng miệng chén xé mây phóng xuống, mãnh liệt đánh vào kiếm phong của Tần Vũ.

Tiếng nổ ‘ầm ầm’ vang động thật lớn làm cho dãy núi ở xung quanh đều lay động từng hồi, các dị quái kỳ thú ẩn náu trong khe núi đều hoảng hốt ào ào tản ra bốn phía chạy trốn. Tần Vũ cũng không ngờ lão nhân này linh ngộ đối với vật chất hỗn độn lại có thể đạt tới mức độ cao thâm như thế, vậy mà có thể từ trong hỗn độn diễn hóa thành lôi điện công kích, mà hỗn độn này chính là vật chất huyền bí được sinh ra từ vũ trụ nguyên thủy, một khi đã diễn hóa thành lôi điện đương nhiên nếu so với Hồng Mông, Tứ giới phải mạnh hơn nhiều.

Lôi kích mãnh liệt tức thì làm cho Tần Vũ cả người phải bị chấn lui tới trăm thước.

Tần Vũ nhìn mũi kiếm tỏa ra làn khói đen, tay ôm ngực cảm giác như đan điền đã bị khuấy trộn thành một đám hỗn loạn, nhưng ông cũng đã ước lượng được cảnh giới tu vi của lão nhân, nếu không tính tới sự linh ngộ về vật chất hỗn độn, ít nhất đã tiến gần tới đẳng cấp Thần vương, xem ra trong Hỗn độn giới này các cao thủ ẩn tàng cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng của Tần Vũ.

Nha đầu đứng một bên nhìn thấy Tần Vũ bị kém thế, cũng không cần biết đúng sai, lớn miệng mắng:

“Người lão già chết tiệt này, chẳng những ăn hiếp Hô Lỗ, còn dám đánh tiểu Tần, bồng cô nương liều mạng với người!” Nói xong, lại một lần nữa tung ra Đồng hoàn, Đồng hoàn lập tức hóa lớn lên phạm vi tới ba trượng, toàn thân thanh quang đại thịnh, với tốc độ cực nhanh xoay tròn như cuồng phong bão táp cuốn cuộn thổi tới.

Trên gương mặt non trẻ của lão nhân lộ ra một tia thâm hiểm cười nói:

“Tiểu cô nương danh đá này, nếu người không biết cách sử dụng trân bảo, vậy để cho bản sứ giả thay người bảo quản tốt hơn!” Nói xong, vung tiểu kỳ lên giữa mặt lá cờ lay động, tức thì phóng xuất ra một luồng sáng hỗn độn rực rỡ áp chế xuống, trong nháy mắt va chạm vào Đồng hoàn, Đồng hoàn chợt bất động, tựa như không gian bị ngưng trệ, vắng sáng màu xanh chói mắt kia cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Lão nhân phát tay áo, Đồng hoàn kia đã nằm trong tay lão, trong ánh mắt nhất thời bốc lên vẻ tham lam:

“Quả nhiên là một kiện bảo vật, chẳng qua xúc tích vật chất hỗn độn lại thiếu một chút trình độ điều luyện, không sao, chờ bản sứ giả một lần nữa cô đọng lại, như vậy trong ‘bách bảo quật’ (hầm chứa báu vật) đã có thể phong phú hơn rồi.”

Vừa mới dứt lời, năm ngón tay khô cằn chợt phát lực, tuôn ra một cỗ lực lượng luyện hóa, Đồng hoàn đột nhiên rung động hẳn lên, phát ra một tiếng rít chói tai, cùng lúc đó, trên mặt tiểu nha đầu cũng nổi lên một màu đỏ bừng, máu tươi đã ứa ra miệng. Hiển nhiên, lão nhân kia muốn hủy diệt linh hồn lạc ấn của nha đầu trong Đồng hoàn.

“Dừng tay cho ta!”

Lúc này, truyền đến tiếng gầm đầy phẫn nộ, lão nhân liếc mắt nhìn, phát hiện Tần Vũ đứng ở cách đó không xa vung lên trường kiếm, trong thần sắc tán phát ra một cỗ uy thế chấn nhiếp thiên địa. Lão nhân chợt biến sắc, cũng không phải vì Tần Vũ ở trước mắt, mà là bởi vì phía sau lưng đang truyền đến một cỗ lực lượng không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được, đó là một lực lượng có thể hủy diệt hết thảy, rồi lại làm sống lại thiên địa.

Quay đầu nhìn lại, lão nhân hết sức kinh hoàng, một cái dòng xoáy dốc nghiêng thật lớn treo lơ lửng giữa bầu trời, hắc bạch sinh tử hai đạo khí thể không ngừng xoay tròn, mà hỗn độn khí bốn phía bị lực hút mãnh liệt không ngừng hướng về Lục đạo Luân Hồi kéo đến.

“Đây... Đây là cái gì?”

Tần Vũ lạnh lùng cười:

“Đây là mộ địa của người!”

Gây thương tổn tới cháu gái thân thiết của mình, điều này làm sao Tần Vũ có thể nhẫn nhịn được, lực lượng của dòng xoáy đột nhiên tăng lên, thậm chí đến nỗi không để cho lão nhân có cơ hội để luân hồi, ắt hẳn muốn đem từng tia chân linh cuối cùng của lão đều phải bị hủy diệt. Lão nhân quá hoảng sợ, trong lúc rối loạn bèn dùng hết toàn thân lực lượng tung ra tiểu kỳ tử sắc, bề mặt lá cờ kia trong nháy mắt phình lớn lên so cùng dòng xoáy không kém chút nào, trên mặt cờ vật chất màu xám không ngừng tăng trưởng, âm âm cùng Lục đạo Luân Hồi va vào nhau.

Giờ khắc này, thế công của Lục đạo Luân Hồi đột nhiên thoáng ngưng lại một chút, mà đúng trong khoảnh khắc này, lại tạo một cơ hội cho lão nhân rút được tử kỳ ra, thân ảnh chợt lóe đã biến mất không còn hình bóng.

Tần Vũ ngực từng trận ngột ngạt, khí huyết đều như sôi sùng sục, tựa hồ sắp bị tuôn tràn lên tới cổ họng, thật không nghĩ tới còn có người có khả năng dưới áp lực của Lục đạo Luân Hồi mà chạy thoát, nhưng thần thức của Tần Vũ chỉ trong nháy mắt nắm được quỹ đạo lão nhân đã rời đi.

“Tình nhi, người không sao chứ?”

Nha đầu có chút thống khổ lắc lắc đầu, nhưng thực chất bên trong đáng vẻ kiên cường ấy không có giảm bớt chút nào, giận dữ nói:

“Tiểu Tần, giết tên khốn đó cho ta!” Tần Vũ ánh mắt thoáng ngưng đọng, trầm giọng nói:

“Nhất định rồi, tuy rằng thoát khỏi dưới áp lực của Lục đạo Luân Hồi, nhưng mà cũng bị trọng thương rồi, chúng ta mau đuổi theo hắn!”

“Tốt, Hô Lỗ, chúng ta đi!” Tiểu nha đầu đi theo Tần Vũ rất nhanh bay vào bên trong dãy núi. Lão nhân kia di chuyển với tốc độ cực nhanh, nhưng rốt cục bị thương quá nặng, cuối cùng dừng lại tại mảnh đất bằng phẳng trên sườn núi cao. Mảnh đất đó rộng rãi khác thường, mấy cây cổ thụ kỳ lạ màu đỏ sậm mọc quần lấy nhau cành lá đan xen dày đặc bao quanh mảnh đất, mà phía sau lại là một cái hang động khó nhìn thấy.

Miệng hang cao tới mấy trượng, ở một bên thấp phía dưới có cái cửa đá màu xám không biết dày tới bao nhiêu, trên cửa đá có khắc phù lục kỳ quái cũng không biết có ý nghĩa gì, mơ hồ có tử quang lưu chuyển, hiển nhiên có trận pháp cấm chế.

Tay đưa ra thoáng lay động, cửa đá ầm ầm từ mặt đất rút lên, lão nhân ôm ngực, sắc mặt biến đổi thành hiểm độc đáng sợ, cực kỳ phẫn nộ nói:

“Khốn nạn, vậy mà lại dám bức bách bản sư giả tới nông nỗi này, có điều các người chết chắc rồi!” Nói dứt lời lập tức chui vào trong hang động, cửa đá cũng ngay tức thì rơi xuống.

Không lâu sau, Tần Vũ cùng tiểu nha đầu theo quỹ đạo lão nhân chạy trốn cũng tới trước cửa động. Nhưng đứng ở trên mảnh đất, lại bỗng nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng rất mạnh áp chế, thậm chí so với bát cấp khốn trận chỉ có hơn chứ không kém, tiểu nha đầu tu vi còn thấp kém, lập tức liền có cảm giác ngột ngạt khó thở.

“Tiểu Tần, lão già chết tiệt kia nhất định đang ở bên trong cửa đá này, chúng ta cứ ngồi đây chờ hắn đi ra!” Nha đầu tựa hồ đã biết trên cửa đá này có cấm chế không thể phá nổi, đơn giản đúng là cố thủ để bắt ba ba trong rọ, dù sao lão nhân kia không có khả năng ở bên trong chịu đựng suốt cả đời.

Tần Vũ tiến lên phía trước hai bước, ánh mắt sắc bén giống như hai thanh lợi kiếm bắn lên cánh cửa đá, diêm nhiên nói:

“Không cần chờ đến chết, phá vỡ cửa đá là được rồi!”

Xem ra Tần Vũ có tự tin rất mạnh, bàn tay chợt phát lực, trong năm ngón tay đó sinh tử hắc bạch bùng lên cực nhanh xoay tròn, hình thành một dòng xoáy bằng cỡ nắm tay, nhìn qua thật giống như Lục đạo Luân Hồi bị thu nhỏ lại, hoàn toàn bị ông nắm giữ trong tay.

Bỗng nhiên, Tần Vũ rất nhanh tiến lên, phía sau kéo theo một chuỗi tàn ảnh, tay phải dưng mãnh vỗ lên cửa đá, Lục đạo Luân Hồi thu nhỏ đó chợt bùng nổ, toàn bộ cấm chế trên cửa đá trong nháy mắt bị dòng xoáy bằng nắm tay kia xé vỡ thành bột phấn, cửa đá phát ra một tiếng nổ như tiếng sấm rền vang, ầm ầm vỡ vụn, toàn bộ đỉnh núi tựa hồ đều đổ sụp xuống.

“Ai ui... Ai ui!” Lão nhân kêu la kinh hoàng từ trong thạch động chạy ra, nhìn thấy Tần Vũ phá bỏ cấm chế còn đánh nát cửa đá, cái đẳng cấp lực lượng này cũng không phải hắn có khả năng chống cự, không dừng được quỳ xuống, cầu xin:

“Tha mạng a, Đồng hoàn này nhất định trả lại người, còn xin đại nhân tha cho lão già này một mạng.”

“Tha cho người? Không có cửa rồi!”

“Người... Tà Thần giới nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

Lần này cháu gái thân thiết bị người đả thương, Tần Vũ vốn đã phẫn nộ sôi gan, cũng không ngờ từ trên người lão nhân này biết chuyện về một giới mới lạ, trong bàn tay Lục đạo Luân Hồi trực tiếp kích vào thiên linh huyết trên đỉnh đầu lão nhân, sức mạnh mãnh liệt trong nháy mắt biến lão thành đồng thịt vụn, hình thần câu diệt.

Tiểu nha đầu vỗ tay trầm trồ khen ngợi:

“Tiểu Tần, người quả thật là lợi hại, có người bảo tiêu thể này, ta cho dù có gặp bất cứ cái gì cũng không sợ rồi!”

Cái này gia gia bảo vệ cho cháu gái, tự nhiên là đạo lý chính đáng, trước mắt lại trở thành vệ sĩ, không khỏi làm cho Tần Vũ cười khổ không ngừng.

Có điều một cái hiện tượng kỳ dị hình như làm cho đầu óc của Tần Vũ bung mở ra, ông vậy mà lại không có cảm nhận được chân linh của lão nhân kia, nói cách khác sau khi thân thể của lão bị hủy diệt, chân linh cũng không có bị hút vào trong Lục đạo Luân Hồi, ngược lại về tới một địa phương nào khác.

Tần Vũ trầm nghĩ: “Chẳng lẽ Hỗn độn giới này tuyệt không có chỗ để luân hồi, hoặc là nói chỗ luân hồi này căn bản là không ở trong Lục đạo Luân Hồi, ngược lại từ một địa phương khác tiến hành luân hồi?”

Thế giới Hỗn độn được khai mở ra này có quá nhiều điều thần bí ngay chính Tần Vũ cũng không biết, giờ phút này ông bỗng nhiên cảm giác được một tia Thiên đạo kia hư vô mờ ảo, mà ở trong thế giới Hỗn độn này nắm trong tay Thiên đạo, đương nhiên cũng không phải hết thảy từ Lục đạo Luân Hồi của Tần Vũ mà siêu sinh (đầu thai kiếp khác).

Trong lúc Tần Vũ đang trầm tư trong hiện tượng kỳ dị này, tiểu nha đầu chu miệng nhìn tử kỳ, ngập ngừng nói:

“Tiểu Tần, cái thứ này làm thế nào để chơi đùa đây?”

Tần Vũ hơi giật mình, lúc này mới từ trong mạch suy nghĩ rối loạn phục hồi tinh thần lại, tay áo bào vung lên, tử kỳ kia đã nằm trong tay. :

390. Chương 25: Hồi Đáo Hồng Mông

Có thể vận dụng vật chất hỗn độn để luyện hóa linh bảo thuần thực như thế, không khỏi làm Tần Vũ có chút kinh ngạc, hơn nữa nguyên liệu sử dụng để chế luyện Tử kỳ cũng là những vật liệu kỳ dị quý giá chưa từng thấy qua. Đương nhiên, lực lượng phát ra của Tử kỳ này so với Hỗn Độn kiếm do chính mình rèn luyện cũng mạnh hơn nhiều, một khi đã như vậy, Tần Vũ đơn giản là dùng Lục đạo Luân Hồi hủy diệt linh hồn lạc ấn trên Tử kỳ kia, biến thành Hỗn Độn linh bảo của mình.

“Tình nhi, chúng ta vào trong hang động này xem thử, có lẽ còn có điều kỳ thú đó!” Tần Vũ cười nói. Tiểu nha đầu cũng mắt sáng rỡ lên, ôm Hồ Lỗ thân ảnh chợt lóe biến vào trong, chờ đến khi vào bên trong hang động, lại làm cho nàng hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người.

Xem ra, đây chính là ‘bách bảo quật’ của lão nhân kia, Tử Cực Tinh sứ giả hao công tốn sức ngàn vạn năm đã tích góp từng món bảo vật một, hiện giờ toàn bộ đều cất giữ tại nơi này!

Tuy rằng cửa vào không lớn, nhưng bên trong lại là một mảnh thế giới khác, phạm vi đến trăm trượng, cực kỳ rộng lớn, hơn nữa bày biện đủ loại linh bảo tiên dược, nếu lấy cấp độ phẩm chất để nhận định, tuy rằng trong hang động bảo vật toàn bộ đều là hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo, nhưng cũng là cực kỳ hiếm có. Tiểu nha đầu hưng phấn phóng vọt vào, những Hỗn Độn linh bảo này bài trí hỗn loạn ảm đạm không có màu sắc rực rỡ, Hồ Lỗ cũng không chút khách khí, như gió cuốn mây tan nuốt chửng tiên đan linh dược.

Các hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo này Tần Vũ dĩ nhiên không để vào trong mắt, với linh ngộ về vật chất hỗn độn của ông hiện tại nếu muốn chế tạo ra hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo cũng không phải là việc khó, nhưng Tử kỳ trong tay lấy được từ lão nhân cũng là trung phẩm Hỗn Độn linh bảo, so với cả đồng đồ vật này còn trân quý hơn rất nhiều.

Lúc này, Tần Vũ lâm vào trong trầm tư suy nghĩ, xem ra phiến tinh vực này chính là ở trong Tà Thần giới theo như lời lão nhân kia trước khi chết đã nói, mà Tà Thần giới ắt phải là một tinh vực càng rộng lớn hơn. Nghĩ đến đây, Tần Vũ không khỏi có chút sợ hãi than thẳm, có năng lực ở trong thế giới hỗn độn mở ra một cái tinh vực thế này đã là cực kỳ khó khăn, mà nếu như mở ra một lĩnh vực mệnh mông rộng lớn hơn, vậy cái lực lượng đó đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lão nhân kia là Tử Cực Tinh sứ giả, giờ đã giết chết hẳn chỉ sợ sẽ khiến cho Tà Thần giới chú ý. Mà nơi này lại là thế giới hỗn độn, không những Tần Vũ ở nơi này bị hạn chế, cho dù tùy tiện gặp phải một tên cao thủ có thể là vượt qua đẳng cấp Thần Vương, thêm vào đó dựa vào linh ngộ với vật chất hỗn độn, muốn tiêu diệt chính mình cũng không phải là việc khó.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không khỏi cảm khái nói:

“Hừ!... Nơi này quá mức nguy hiểm, mà ta trước mắt lại không có năng lực phá vỡ hỗn độn. Có điều chỗ này ngược lại để bế quan tu luyện thật là một địa phương tốt, nếu có thể ở trong này bế quan, hiểu được thời gian hỗn độn kia hẳn là sẽ tiến bộ rất nhanh. Quên đi, trước tiên phải quay về Hồng Mông vũ trụ mới an toàn.”

Hiện tại, Tần Vũ dự định mang theo nha đầu trở lại Hồng Mông vũ trụ, sau đó qua một thời gian lại đến nơi này, nếu Tà Thần giới không có phát hiện, như vậy ông sẽ có thể ở trong này tiến hành bế quan tu luyện để đột phá cảnh giới cao hơn, với lại ở trong Hỗn Độn giới, cảm ngộ về hỗn độn đương nhiên phải nhanh hơn gấp mấy lần so với Hồng Mông vũ trụ.

“Tình nhi, dùng Đồng hoàn đem những bảo vật này thu hồi đi, chúng ta phải quay về.”

Tiểu nha đầu vẻ mặt lộ dáng không vừa lòng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói lầm bầm:

“Như thế nào nhanh như vậy đã đi a, ta còn tính chiếm thêm vài cái tinh cầu nữa, chúng nhất định có nhiều bảo vật hơn.” Tần Vũ mỉm cười:

“Yên tâm đi, qua vài ngày ta lại mang người đến là được rồi, có điều bây giờ chúng ta phải trở về.”

Nha đầu cũng rất nghe lời Tần Vũ, mặc dù có chút không cam chịu, nhưng vẫn gật gật đầu, sau đó đem bảo vật trong hang động thu gom sạch sẽ không chừa lại gì, theo Tần Vũ quay về Hồng Mông vũ trụ.

Bảo vật chứa trong ‘bách bảo quật’ này thực chất rất phức tạp, xem ra Tử Cực Tinh sứ giả hiển nhiên đã phí rất nhiều tâm huyết. Tiện tay mà làm, tất cả đều là hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo, phòng ngự cùng tấn công đều có, nhưng phần nhiều là chưa tế luyện xong, nhưng thủ pháp của nó lại làm cho Tần Vũ nhìn thấy mà thán than không bằng, nếu nghiền ngẫm nghiên cứu kỹ càng một thời gian, cô đọng tế luyện ra trung phẩm Hỗn Độn linh bảo cũng không phải là không thể.

Lần này tiến vào Hỗn Độn giới, có chút đáng tiếc chính là không có hoàn toàn hiểu được trong Hỗn Độn giới này rốt cuộc được người ta phát triển thành cái bộ dáng gì.

Lúc này tự trong lòng hiểu rõ, nếu chưa biết căn cứ các thế lực phân bố tại đây, lần sau quay lại tốt nhất là nên phòng bị cẩn thận.

Xé tách hư không, Tần Vũ một lần nữa dùng Lục đạo Luân Hồi về lại Hồng Mông vũ trụ, nhưng hình như tiểu nha đầu cũng chưa muốn trở về Tử Huyền phủ, trên đường đi tỏ vẻ không được tự nhiên lắm.

“Cha mẹ thân sinh của người thường ngày đều đối xử với người rất nghiêm khắc phải không?” Tần Vũ hỏi.

Tiểu nha đầu gượng sức gật gật đầu:

“Bọn họ cứ ép buộc ta tu tu luyện luyện không ngừng, giống như phản đối lại nhất định là bị phá sản không bằng, ta vì không muốn tranh cãi với bọn họ, cho nên thường xuyên bỏ trốn, lão cha cũng vì vậy mà bị mẩu thân trách cứ suốt ngày.”

Tần Vũ cười khổ một tiếng, không nghĩ tới Tình nhi sau khi chuyển thế không hề giữ lại cái tính tình thuần khiết như lúc ở Thiên Thần giới, ngược lại biến đổi thành ngang ngược đánh đá như thế, nhưng số mệnh của nàng cùng với Tần Vũ vẫn thắt chặt vào nhau, đây là chuyện thực tế không có cách nào phủ nhận.

Nha đầu cúi đầu, có chút thương hại nhìn Hô Lỗ, nói: “Khi trở về nhất định sẽ bị bọn họ quở trách, ta hay là đem Hô Lỗ trả về Miêu nhi tinh đi, nếu không bị phạt càng thêm nghiêm trọng.”

“Cái này thật ra không cần, yên tâm đi, có ta ở đây, bọn họ tuyệt đối không dám trách cứ người.” Tần Vũ ra vẻ thần bí nói, còn nha đầu lại hơi nghi hoặc nhíu nhíu mày:

“Vì cái gì?”

“Bởi vì ta tự có biện pháp, người đừng hỏi trước, trở về sẽ biết.”

Về tới Hồng Mông vũ trụ, hạn chế của tiếp xúc cũng tự nhiên như không, bất cứ pháp tắc nào ở nơi này Tần Vũ đều nắm trong lòng, tâm cơ vừa động, tức thì đã ở trong Tử Huyền phủ, tiểu nha đầu nhìn thấy bản lĩnh của Tần Vũ, cũng không khỏi rất là kinh ngạc. Khoảng thời gian ngàn năm này, xem ra tựa hồ

cực kỳ lâu dài, nhưng trong mắt Tần Vũ chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt, Tử Huyền phủ trước mắt vẫn như năm nào không hề có gì thay đổi.

“Lão cha!” Nha đầu nhìn thấy ngoài cửa phủ thân ảnh quen thuộc kia, hưng phấn kêu lên. Tần Tư thân thể giống như bức thạch điêu nhất thời thoáng rung động, cơ hồ dùng hết sức kêu lên:

“Nha đầu a, người rốt cục đã trở lại.”

Vô luận như thế nào, thân tình giữa cha con thì không có cách nào dứt bỏ, nha đầu tuy rằng miệng lưỡi không chịu thua thiệt, cách xa nhiều ngày như vậy, trong lòng vẫn rất nhớ nhung Tần Tư, ôm hân trong vòng tay, những giọt lệ trong veo trong mắt không ngừng chảy xuống.

Tần Vũ đứng ở cách đó không xa thấy một màn này, trên mặt cũng hiện lên nụ cười mừng vui thanh thản. Hôm đó Tần Tư bởi vì tìm không thấy nha đầu, lại bị Băng Nghiên trách cứ, cho nên mấy ngày qua từ sáng đến tối luôn chờ mong, hôm nay cuối cùng nha đầu cũng trở về.

Lúc này, ngoài cửa phủ lại đi ra một bóng người, đúng là Băng Nghiên, sắc đẹp của nàng không giảm đi chút nào, ngược lại còn xinh đẹp mang vẻ thành thực hơn vài phần, chỉ có điều giờ phút này sắc mặt tái nhợt đi vài phần.

“Xú nha đầu, người còn biết trở về!” Băng Nghiên mắt hạnh tròn tròn, nha đầu nhìn thấy dáng vẻ phần nộ của mẫu thân, lập tức lui ra sau lưng Tần Tư.

“Phụ nhân đừng nóng giận, nha đầu này không phải đã về rồi sao, một nhà đoàn tụ là tốt rồi.” Tần Tư vội vàng an ủi Băng Nghiên, thế nhưng cơn phần nộ của nàng lại càng tăng thêm:

“Nha đầu kia cả ngày không biết về nhà, sau này còn không biết sẽ trở thành bộ dáng gì nữa, nếu bây giờ bỏ mặc không răn dạy, như vậy về sau sẽ ra làm sao, Tần Tư người tránh ra cho ta!”

Nhìn thấy bộ dáng làm mẹ của Băng Nghiên nghiêm khắc như vậy, Tần Vũ lại không khỏi có chút buồn cười, xem ra đúng lúc nên giảng hoà, lặng yên không một tiếng động tiêu sái bước tới.

Tiểu nha đầu trông thấy Tần Vũ đi tới, đẩy Tần Tư ra hết cả sợ hãi, đứng ở trước mặt Băng Nghiên, chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

“Mẫu thân... Ta giới thiệu với người, đây là bảo tiêu của ta ... Tiểu Tần.” Lập tức nháy mắt ra dấu cho Tần Vũ.

“Tư nhi...”

Tần Vũ mỉm cười đứng ở trước mặt Tần Tư, trong ánh mắt toát ra một cỗ yêu thương hiền hậu của người cha, còn Tần Tư trong phút chốc ngẩn người kinh ngạc, đột nhiên hoàn hồn, thanh âm vì kích động mà biến thành run run:

“Phụ thân... Ngài rốt cục đã quay lại.”

Băng Nghiên nhìn thấy Tần Vũ cũng là cực kỳ kinh ngạc, vội vàng thu hồi dáng vẻ người mẹ nghiêm khắc:

“Phụ thân, ngài đã xuất quan?”

Tần Vũ khẽ gật đầu:

“Xuất quan mấy ngày rồi, mấy ngày nay là ta ép Tình nhi cùng đi với ta, vậy người cũng đừng nên trách mắng nó.” Băng Nghiên vừa nghe, trên khuôn mặt lập tức nổi lên một màu đỏ ửng, vội gật gật đầu.

“Phụ thân... Vậy người không phải chính là gia gia của ta sao?” Nha đầu mở to hai mắt, tựa hồ không dám tin tưởng hẳn chính là gia gia của mình. Băng Nghiên mắt phượng hiện lên một tia tức giận, nói:

“Xú nha đầu, biết rồi còn không đập đầu nhận tội!”

Cái này thê thảm rồi, mấy ngày nay kêu là tiểu Tần, rốt cục mới phát hiện là gia gia của mình. Lúc này nha đầu sắc mặt đỏ bừng thật giống như quả táo hồng, trừng to hai mắt nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt vừa kinh sợ vừa phần nộ, ngập ngừng nói:

“Người... Người gạt ta, ta không cần người quan tâm!” Nói xong, lau nước mắt bỏ chạy vào trong phủ, Hồ Lỗ bám sát theo ở phía sau.

“Nha đầu, người muốn đi đâu?” Tần Tư kêu to, nhưng không có đi theo, còn Tần Vũ đành chịu không biết làm sao hơn nhìn bóng lưng của Tần Tình nhi, khe thở dài.

Tần Vũ trở về đối với Tử Huyền phủ mà nói có thể là việc vui mừng nhất, Tần Tư hưng phấn nói:

“Phụ thân, Tiểu Sương, Thiên Minh cùng Ngô Không bọn chúng đều đang ở trong phủ chờ ngài, con sẽ lập tức đi gọi Hầu Phí cùng Hắc Vũ thúc thúc, bọn họ nhất định đều muốn gặp ngài.” Bằng Nghiên cũng gật gật đầu:

“Con đây đi nói cho mẫu thân biết, người những năm gần đây đều rất mong nhớ phụ thân.”

Tần Vũ mỉm cười, thầm nghĩ: “Lập nhi, một ngàn năm không gặp, không biết người còn xinh đẹp như xưa không?”

Kỳ thật Hồng Quân trong mấy ngày gần đây cũng cảm nhận được Tần Vũ sắp trở về, cho nên mới bảo mọi người tạm ngưng việc bế quan tu luyện, chờ đón Tần Vũ. Trước mắt Tần Vũ trở lại trong Tử Huyền phủ, tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn, có điều kích động nhất vẫn là Khương Lập, một ngàn năm trôi đi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia tuy rằng không có nếp nhăn, nhưng lại thêm vài nét thương tang*.

(*Thương tang: dịch nghĩa từ câu Thương hải tang điền, nói về những biến động đổi thay trong vũ trụ, trong đời sống con người.

Trong Thần tiên truyện có viết: tam thập niên vi nhất, thương hải biến vi tang điền nghĩa là cứ ba mươi năm một lần vũ trụ lại chuyển hóa, biển cả hóa thành nương dâu, nương dâu hóa thành biển cả. Chu kỳ 30 năm một lần. Biển cả còn biến thành ruộng đất hướng chi con người chỉ là hạt bụi trong vũ trụ của tạo hóa, thì sự chuyển dịch từ cõi này qua cõi khác, vận này qua vận kia là chuyện bình thường, sông có khúc, người có lúc. Trích Điển tích Bể dâu.) :

391. Chương 26: Tử Huyền Phủ

“Phụ thân, nói như vậy một ngàn năm này người đã nắm trong tay Thiên cơ, hiện tại đã có thể tự do nắm giữ hỗn độn, trở thành vũ trụ tối cao?” Hồng Quân đối với việc xuất quan của Tần Vũ hiển nhiên cực kỳ hưng phấn.

Tần Vũ ngồi trong đại sảnh, nhìn mọi người chung quanh, lắc đầu thở dài:

“Ngàn năm bế quan, khiến ta thông qua Lục đạo Luân Hồi có hiểu biết mới về vật chất hỗn độn, nhưng tuy rằng khai mở hỗn độn, nhưng năng lực có hạn, lại càng không thể khống chế loại vật chất huyền bí này, mấy ngày này ta đi Hỗn Độn giới, mới phát hiện nơi đó sớm đã được cao nhân khai sáng, lúc này mới hiểu được trong đó hóa ra có một cái thế giới khác.”

Nghe nói thế, mọi người không khỏi chấn động, mà Hồng Quân lại đối với tốc độ đột phá cảnh giới của Tần Vũ càng cảm thấy khiếp sợ, lúc trước khi ở Tử giới, với tu vi của Hồng Quân có thể nắm trong tay một tí số mệnh của Tần Vũ, cho nên mới trăm phương nghìn kế bức bách ông chuyển thế luân hồi, nhưng tới hôm nay, mức độ tu vi cao thâm của Tần Vũ đã trở thành không phải hắn có khả năng thấu hiểu được nữa.

Cổ Bàn nghi hoặc nhìn Bàn Cổ phiên trong tay, nói:

“Tần tiên bối, ta hiện tại tuy rằng có thể dùng Bàn Cổ phiên phá vỡ hỗn độn, nhưng muốn tiến vào bên trong không gian hỗn độn lại vẫn là ngoài khả năng, vậy nên làm sao bây giờ?”

Tần Vũ nhìn nhìn Cổ Bàn, Hồng Quân cùng Huống Thiên Minh, trên mặt mang một tia mỉm cười thần bí, ý vị thâm sâu nói:

“Cái này cần các người tự mình lĩnh ngộ, nếu ta nói ra, không chỉ có thể hạn chế thành tựu của các người trong tương lai, hơn nữa đối với ta cũng sẽ rất bất lợi.”

Này muốn tiến vào không gian hỗn độn, hoàn toàn là phải căn cứ vào năng lực lĩnh ngộ về vật chất hỗn độn, một khi hoàn toàn tìm tòi nghiên cứu được diễn biến phát triển của vũ trụ nguyên thủy, là có thể từ trong thế giới hỗn độn này thoải mái đi lại. Hiện giờ Hồng Quân, Cổ Bàn cùng với Huống Thiên Minh đều có một lần thành tựu lĩnh vực không giống nhau, nhưng nếu muốn đột phá thế giới hỗn độn, trừ phi bọn họ đạt tới cảnh giới tăng cao hơn.

Khi Tần Vũ nhìn đến Tần Tư hiện giờ, cũng không vì tu vi của hắn bị phế hết đi mà cảm thấy thương tâm, ngược lại có một tia vui mừng. Tần Tư có thể từ trong lời nói của ông hiểu ra huyền cơ, dứt khoát đem Thiên đạo chi nhận trả lại cho Huống Thiên Minh vì thế bị phế bỏ một thân tu vi, đây không chỉ là một loại dũng khí, mà còn là một loại tín niệm, nếu không buông bỏ tất cả những gì hiện có, làm sao sau này có thể đạt tới cảnh giới cao hơn được.

Hiện giờ Tần Tư mặc dù thực lực không có tiến triển mau chóng, nhưng nghiên cứu về trận đạo lại nghiêm nhiên đã trở thành cao thủ xuất sắc nhất trên toàn cả Hồng Mông vũ trụ, thậm chí Hồng Quân muốn luyện chế Hôi Mông linh bảo đều phải cần đến Tần Tư thiết lập trận pháp.

Ở trong mắt Tần Vũ, vô luận là Tinh Thần Biến, Thiên Đế quyết ngay cả Hồng Quân đạo và Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn, vậy bất kỳ phương cách tu luyện nào sau những lĩnh ngộ đột phá không ngừng kết quả đều có thể thành tựu đại đạo, trận đạo của Tần Tư cũng không ngoại lệ, chỉ cần có thời gian, có lẽ hắn cũng sẽ phá vỡ hỗn độn, tới vũ trụ nguyên thủy tìm ra được con đường thuộc về hắn.

Chẳng qua, làm cho Tần Vũ và Khương Lập cảm thấy vui vẻ nhất chính là Băng Nghiên sinh cho Tần gia một nữ nhi, Tần Tình nhi. Nhân quả trong đó Tần Vũ tuy rằng biết được, nhưng cũng không nói với bất cứ ai: Tần Tình nhi chính là Tình nhi trong Thiên Thần giới chuyển thế, ông cũng cảm thấy ngày sau sẽ cùng tiểu nha đầu này không thể dứt bỏ ràng buộc. Trừ việc đó, hiện giờ La Băng cũng đang mang thai, chỉ có điều thời gian mới đây mà thôi, điều này làm cho Tử Huyền phủ trên dưới lại thêm vài phần vui mừng.

Đúng lúc mọi người đang cười đùa vui vẻ, Hồng Mông, Lâm Mông cùng với Tần Thạch Thiên đều tới Tử Huyền phủ, Tần Vũ trở về, ba Chương Khổng Giả này dĩ nhiên là người đầu tiên cảm giác được.

“Đại ca, Nhị ca, Ngũ đệ, các người đều đến đây.” Tần Vũ nhìn thấy đám người Hồng Mông, tức thì từ giữa mọi người bước ra. Hồng Mông nhìn Tần Vũ hiện giờ, tựa hồ có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cười khen ngợi:

“Tam đệ, không ngờ chỉ mới trôi qua một ngàn năm mà thôi, người đã đạt tới loại cảnh giới này, đối với mấy tên Chương Khổng Giả chúng ta đây mà nói, đúng là xa vời không thể theo kịp.”

Ba người này tuy rằng sớm đã là Chương Khổng Giả, nhưng bọn họ không như Tần Vũ có thể gặp được điều kỳ diệu chuyển thế luân hồi. Từ khi cảm nhận được “Thiên đạo”, tại đây tuy rằng bọn họ buông bỏ mọi cuộc sống nhân nhả thường ngày không màng danh lợi bắt đầu dốc lòng bế quan tu luyện, nhưng vẫn như trước không có đột phá gì nhiều.

Tiếp đó, Tần Vũ đem mọi chuyện xảy ra tại thế giới hỗn độn kể lại tường tận, nhất thời làm cho mấy Chương Khổng Giả này chấn động, nhất là Hồng Mông, thế mới biết hóa ra Hồng Mông vũ trụ này cũng chẳng qua là một hạt cát trong vũ trụ nguyên thủy mà thôi.

Tần Vũ thần sắc hơi ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Lần này ta phá mở hư không, sau khi tiến nhập thế giới hỗn độn, mặc dù có hơi tùy tiện chưa chuẩn bị kỹ càng, nhưng không nghĩ tới trong Hỗn Độn giới lại từ lâu đã có một phương thế giới khác, ở trên Tử Cực Tinh còn giết chết một sứ giả, có điều đáng tiếc là chưa có thăm dò được về tình hình của Hỗn Độn giới.”

“Kia... sứ giả kia thực lực như thế nào?” Lâm Mông tò mò hỏi.

“Tên sứ giả đó tuy rằng tu vi không cao, nhưng dựa vào mức độ khống chế vật chất hỗn độn cùng với uy lực của Hỗn Độn linh bảo, thực lực của hắn cơ hồ có thể nói so với Thần Vương cũng chẳng phân biệt được cao thấp, hơn nữa càng khiến cho ta cảm thấy kinh ngạc chính là: Vậy mà lại có người có thể ở trong lĩnh vực hỗn độn khai mở ra một cái không gian rộng lớn như thế, chắc hẳn thực lực của người này đã tới cấp độ không thể tưởng tượng nổi.”

Tần Thạch Thiên khi nghe được hai chữ Thần Vương, không khỏi hít ngược một ngụm lương khí, cả kinh nói:

“Chẳng lẽ tại cái thế giới hỗn độn kia, nhân vật cấp bậc Thần Vương chỉ hoàn toàn là nhỏ bé không đáng kể sao?”

Tần Vũ nhíu chặt mày:

“Tóm lại, vũ trụ nguyên thủy cũng không đơn giản như suy nghĩ của chúng ta, ở bên trong nó nhất định có tồn tại một cái không gian thế giới cực lớn đến không thể tưởng tượng được, ta nhất định phải đi thăm dò cho tỏ tường mới được.”

Tần Thạch Thiên biến sắc, nói:

“Tam ca, chẳng lẽ huynh còn muốn tiến vào Hỗn Độn lần nữa, nơi đó thật quá hung hiểm, ta sợ...”

Tần Vũ vỗ vỗ vai hắn, nói:

“Điều này tự ta biết chừng mực, nếu không xâm nhập vào hỗn độn, thì không có biện pháp nào nghiên cứu thăm dò được ‘Thiên đạo’ đến nơi đến chốn.”

Lâm Mông khẽ gật đầu, “Xem ra ‘Thiên đạo’ kia đúng là tại vũ trụ nguyên thủy, bên trong hỗn độn vô tận, nhưng con đường tìm đạo này tuyệt không đơn giản, Tam đệ, người hiện tại đã là vượt qua Chương Không Giả, quyết định con đường này vẫn là do chính bản thân người.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không để cho các người thất vọng.” Tần Vũ tin tưởng mười phần nói.

“Chẳng qua, chúng ta lần này đến, cũng vì là một sự kiện khác.” Hồng Mông bỗng nhiên do dự một hồi, sau đó lấy Hồng Mông bảng ra, khi mở ra, lại không ngờ đã không còn tên của Tần Vũ.

Điều ấy làm cho Tần Vũ cũng hơi giật mình kinh ngạc, hỏi:

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Đây là chuyện xảy ra trước khi người xuất quan không lâu, ta nghĩ hẳn là người linh ngộ Lục đạo Luân Hồi, có thể đã vượt thoát Hồng Mông bảng, thành ra Kim bảng không thể đề cập đến sự tồn tại của người.” Hồng Mông trầm giọng nói, mà đây cũng là giải thích duy nhất, nếu không Kim bảng mất đi tên chữ thì Tần Vũ sớm phải biến mất ở trong Hồng Mông vũ trụ sao còn gặp được.

-o-o-o-

Ban đêm, trong Tử Huyền phủ vắng lặng như tờ, Tần Vũ nhìn Khương Lập đang ngủ say, trong lòng lại vừa vui mừng vừa áy náy, dù sao trải qua từng ấy năm tới nay cùng với nàng ở chung một chỗ thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng tình cảm yêu mến nhau cũng không vì vậy mà xa cách.

Tần Vũ khẽ thở dài, qua vài ngày nữa sắp phải đi hỗn độn không gian, thì lại phải xa cách Khương Lập, trong lòng nhất thời thoáng thấy có lỗi với nàng. Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một cổ khí tức mỏng manh, tuy rằng người nọ cố hết sức che dấu, nhưng không thể thoát khỏi cảnh giác của Tần Vũ.

Tần Vũ cười khổ một tiếng, ra khỏi phòng, trầm giọng nói:

“Mau ra đây đi.”

Bỗng nhiên, trong bóng đêm thoáng chớp động, Hô Lỗ ngoe nguẩy cái mông mập tròn, lắc lư lắc lư chạy tới, trong miệng còn không ngừng phát ra thanh âm ‘hồ lô hồ lô’, mà theo phía sau nó, tiểu nha đầu cúi đầu, giống như bị oan ức dữ dội, chậm rãi hướng Tần Vũ đi tới.

“Người... Người như thế nào biết ta ở bên ngoài?” Tiểu nha đầu chu miệng, mặc dù đang tỏ vẻ bị ức hiếp, nhưng nhìn qua cực kỳ đáng yêu, trông cứ giống như Tinh nhi năm nào.

Tần Vũ cười nói:

“Tiểu tần là vệ sĩ của người, đương nhiên là biết người ở bên ngoài.”

Nha đầu nghe câu này, cả người đều ngẩng ngẩng, mở thật to cặp mắt đen nhìn chăm chăm Tần Vũ, ngập ngừng nói:

“Gia gia... Ta biết lỗi rồi, mẫu thân bảo ta mau tới xin lỗi ngài.”

Tần Vũ trước tiên thoáng ngẩng người, sau đó ha hả cười nói:

“Tình nhi, gia gia cũng không có giận ngươi, miễn là ngươi nguyện ý, tiểu Tần vẫn là tiểu Tần, nếu tiểu Tần không ở bên Tình nhi ngươi làm vệ sĩ, gia gia làm sao có thể yên tâm chứ?”

“VẬY... Ta đây còn có thể gọi ngươi là tiểu Tần sao?”

Tần Vũ khẽ gật đầu, dùng ánh mắt từ ái nhìn nha đầu, mà nha đầu cũng không có kiêng kị gì nhiều đến bối phận của Tần Vũ, vỗ tay cười nói:

“Thật tốt quá, vậy ngươi còn có thể mang ta đi Tử Cực Tinh sao, ta còn muốn đi chiếm vài cái tinh cầu, làm một cái vũ trụ của riêng Tần Tình nhi ta, chỉ có tiểu Tần cùng Hô Lỗ có thể đi vào được thôi.”

“Đương nhiên, có điều lần này không thể được, tiểu Tần phải đi tới một nơi có chuyện rất trọng yếu, hơn nữa rất nguy hiểm, Tình nhi phải ở lại đây.”

Nha đầu vẻ mặt không bằng lòng, nóng nảy dậm dậm chân:

“Không được, ta phải đi theo tiểu Tần, tiểu Tần đi đâu ta phải đi đó, ngươi không thể bỏ mặc ta lại!”

Tình hình thế này làm cho Tần Vũ cũng không biết làm sao, mà nha đầu đưa ra bộ dáng một Đại cô nương ngang ngược thái quá, làm cho người ta vừa tức giận vừa buồn cười.

“Tình nhi phải nghe lời, hiểu chưa? Chẳng qua ngươi chỉ cần đáp ứng tiểu Tần, đợi đến khi nào ngươi đạt tới cảnh giới như nãi nãi ngươi, tiểu Tần nhất định mang ngươi đi.”

Cái gọi là nãi nãi, cũng chính là Sinh Mệnh Thần Vương Khương Lập, đạt tới cấp bậc Thần Vương này tuy rằng đối với tiểu nha đầu có chút hà khắc, nhưng đúng là không thể làm khác được, nếu không có thực lực cảnh giới Thần Vương, cho dù là Tần Vũ mang nàng tiến vào thế giới hỗn độn, tình cảnh cũng cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá tiểu nha đầu tựa hồ cũng không hiểu được hàm nghĩa của hai chữ Thần Vương này, cau mày, cực kỳ nghiêm túc nói:

“Được rồi, nói phải giữ lời!” Nói xong gơ ngón út, ở trước mặt Tần Vũ khoa tay múa chân. Tần Vũ ha hả cười, cũng gơ ngón út, cùng nàng nhẹ nhàng ghé một cái, xem như đã ước định.

Tiểu nha đầu bỗng nhiên nhéo mũi của Tần Vũ, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ giọng nói:

“Có điều sau này ở trước mặt mẫu thân ta vẫn phải gọi ngươi là gia gia, lúc không có mặt mẫu thân, ta gọi ngươi là tiểu Tần.”

Tần Vũ mỉm cười gật gật đầu, mà tiểu nha đầu cũng rất là thích chí, ôm Hô Lỗ rời đi. :

392. Chương 27 : Mệnh Kí

Tần Vũ sở dĩ theo đuổi con đường lớn cũng chính là muốn nắm giữ pháp tắc cùng với mệnh kí gì đó , tất cả đều ẩn chứa bên trong nguyên thủy vũ trụ , cũng có thể nguyên thủy vũ trụ chính là pháp tắc , những điều này đều phải tốn nhiều thời gian tìm hiểu mà Tần Vũ đi tới nơi này hiển nhiên là phải có chuẩn bị

Lần này trở về , Tần Vũ cũng không vội vã tiến vào Hỗn Độn không gian mà ở tại Tử Huyền phủ mười năm . Dù sao hắc giết chết sứ giả Tử Cực tinh , nếu theo như lời lão nhân kia nói thì Tà Thần giới nhất định đã biết được , dù cho hắc bây giờ có lĩnh ngộ lực lượng của Lục đạo luân hồi cũng không có khả năng một địch trăm , huống chi trong đó còn có thể có siêu cấp cao thủ đã khai tích Hỗn Độn

Trong mười năm này , Tần Vũ cũng không bế quan ngộ đạo mà thành sư phụ chuyên chỉ điểm cho tiểu nha đầu kia , tư chất của nha đầu cùng với tốc độ tiến bộ cũng phải khiến hắc giật mình . Hơn nữa có Hỗn Độn linh bảo phụ giúp sợ rằng mấy trăm năm nữa có thể đạt tới cấp độ Thần vương . Nha đầu kia cũng vì giắc

mộng lớn đó là cùng Tần Vũ tiến vào Hỗn Độn giới xâm chiếm nên cũng là thần kỳ khác khổ , biểu hiện khác thường như vậy cũng khiến cho Tần Tư và Băng Nghiên có chút cảm giác quái lạ

Trong thời gian này , Hồng Quân , Huống Thiên Minh cùng với Cổ Bàn đều đang bế quan , đây cũng là ý của Tần Vũ , chính xác mà nói thì đó là mệnh lệnh , cũng giống như năm đó Hồng Quân tổng Tần Vũ luân hồi vậy . Tương tai của ba người này kỳ ngộ có thể nói là khác thường , Tần Vũ mơ hồ nhìn thấy điều đó trong Thiên đạo một phần mệnh kí của mỗi người , hơn nữa khi Hồng Mông biết ở bên ngoài còn có một thế giới Hỗn Độn , bọn họ cũng rất muốn kiến thức một phen sự ảo diệu của nó cho nên cần phải rất nhanh có được năng lực nắm giữ Hỗn Độn khí

Trong ba người tu vi của Cổ Bàn là cao nhất , đạt tới đỉnh cao của Tử Hồng quyết , hơn nữa bản thân còn có Cổ Bàn phiên , có lẽ người đầu tiên đi tới Hỗn Độn giới chính là hắn . Huống Thiên Minh và Hồng Quân mặc dù đều có thể đánh vỡ được Hỗn Độn nhưng đều không thể từ trong Hỗn Độn chất mà hình thành năng lực cho nên Tần Vũ muốn ba người sớm bế quan lĩnh ngộ để có thể từ trong Hỗn Độn mà tự do sử dụng năng lực

Quyết sách này chính là Tần Vũ sau khi lĩnh ngộ Lục đạo luân hồi mới có một tia cảm giác Thiên cơ , bất quá ngoại trừ ba người này ra còn có một người khiến hắn phải chỉ điểm một phen

... “Kính Thiên ba mươi sáu côn !” Mang mang bên trong tinh thần vũ trụ , Tôn Ngộ Không toàn thân bao bọc bởi một lớp kim quang , nhếch miệng huy động kim côn trong tay , ba mươi sáu đạo thủy dung thô tế kim quang phóng lên cao phẳng phát khiến sóng gió hư không bốn phía đều nổi lên

Cách đó không xa , một Tiểu bạch viên phát ra một tiếng rống hận , thân hình cũng biến lớn cao trên trăm trượng , lông toàn thân dựng đứng , đôi tay thật lớn không ngừng đập huỳnh huých vào ngực phát ra tiếng kêu trầm muện

Hai kẻ này đã đấu liên tục không biết đã bao nhiêu năm rồi , không còn khái niệm về thời gian , Tôn Ngộ Không với vô thượng chiến ý càng đánh càng hăng phẳng phát cảm giác không bao giờ mệt mỏi , mà Bạch Viên chiến đấu nhiều năm như vậy cũng kích phát được tiềm năng của bản thân , đạt tới cảnh giới gần với Thần vương

Ba mươi sáu côn ảnh hoá thành một đạo kim quang loé chói cả một góc trời , ầm ầm một tiếng hung hăng đánh lên ngực Bạch Viên . Bạch Viên tê rống một tiếng nhưng không bị đánh bại , sau khi lùi lại mấy bước uy thế càng mạnh vọt tới trước

Tần Vũ tâm cơ vừa động đã đi tới phiên không gian đang rung chuyển này

Cách đó không xa , Tôn Ngộ Không tựa hồ đang tập trung vào trận chiến , liên tiếp phát ra tiếng hét điên cuồng , Kính Thiên côn pháp hiển nhiên đã được hắn phát huy đến cực hạn . Mà Bạch Viên không có chút nào yếu thế , huy động hay bàn tay thật lớn giơ ngang ngực vọt lên

Tần Vũ cười , chậm rãi bước tới vươn ngón tay một chút , từ giữa không trung hoá xuất một đạo hồ tuyến sáng ngời . Lúc này hư không mới đột nhiên yên ổn hẳn , Tôn Ngộ Không và Bạch Viên cũng không thể bộc phát chiến ý

“ Tần tiên bối ?”

Tôn Ngộ Không thấy Tần Vũ vội vàng thu lại kim quang , vô thượng chiến ý đã thu lại nhưng vẫn hình thành cảm giác áp bức . Bất quá với tu vi của Tần Vũ tất nhiên sẽ không có cảm giác gì , cách đó không xa Tiểu Bạch Viên cũng trở lại bản thể như cũ đứng sau Tần Vũ ngáp ngáp

Tần Vũ mỉm cười nói :

“ Ngộ Không , ngươi ở đây làm gì ?”

Tôn Ngộ Không cười hắc hắc , nói :

“ Sư phó không chịu đánh cùng ta , ta cũng chỉ có thể tìm nó mà thôi”

Từ sau khi Tôn Ngộ Không lĩnh ngộ được vô thượng chiến ý , Hầu Phỉ đã không còn là ... đối thủ của tiểu đồ nhi này rồi , Tôn Ngộ Không cầu chiến như điên trong lúc vô tình đã phát hiện trên người Bạch Viên

có tiềm năng vô cùng lớn , đầu không bao lâu tiềm lực vô hạn đó đã kích phát thậm chí ngay cả Tôn Ngộ Không sử dụng Kinh Thiên côn pháp cũng phải cố hết sức . Tuy nhiên Bạch Viên dường như cũng thích đầu cùng Tôn Ngộ Không , chẳng biết một mỗi hai kẻ cầu chiến đến điên loạn đánh nhau khắp vũ trụ , đến giữa đây thì bắt đầu đầu đến quên cả ngày tháng

Tần Vũ nhìn tiểu Bạch Viên một chút , giật mình xông lại gật gật cười nói :

“ Nó với người có duyên , tương lai người muốn thành đường lớn nhất định không thể thiếu nó”

Tôn Ngộ Không nhú mày :

“ Lời này Tiểu Quân cũng đã nói cho ta biết rồi , nhưng ta không thể nhìn ra nó có gì đặc biệt”

“ Tương lai người sẽ hiểu thôi , bất quá lần này ta tới đây là vì chuyện khác”

“ Chuyện gì ?”

Tần Vũ ra vẻ thần bí cười nói :

“ Đợi lát nữa người sẽ biết” nói xong Tần Vũ giơ cao cánh tay , hai bàn tay như song đao , hư không bình lặng theo bàn tay xẹt qua chợt xuất hiện vết rách hiện ra một không gian khác rộng đến vào trăm thước

Tôn Ngộ Không mặc dù có thể nghiền nát hư không nhưng thấy thủ pháp xé hư không này cũng không khỏi thán phục . Sau đó , trong một thời gian ngắn cắt liên tiếp sáu lượt nữa tạo thành sáu không gian bình diện , trông giống như một lao phòng , hình thành một không gian hình chính phương

“ Tần Tiên bối , người làm gì vậy ?” Tôn Ngộ Không tại phương viên trăm dặm bên trong không gian này chợt cảm giác được một cỗ áp bách

Tần Vũ lạnh nhạt nói :

“ Ta chỉ là thay đổi hình dạng không gian , tạo ra một không gian riêng cho các người mà thôi”

“ Tại sao lại làm vậy ?”

Tần Vũ không lập tức trả lời hắn , trong lúc đó lại mỉm cười , Hỗn Độn kiếm đã thu lại trong tay , Hỗn Độn chất vẫn phập phù bên trên lưỡi kiếm , nhìn qua thấy ghê rợn không nhụ nổi

“ Ngộ Không , ta biết người đã lĩnh ngộ được vô thượng chiến ý nhưng bất quá cũng chỉ là bắt đầu , nếu người muốn theo đuổi cảnh giới cao hơn ta có thể giúp người một chút !” Nói xong , Hỗn Độn kiếm chém khắp nơi , từng cái khe không gian xuất hiện trong không gian căn phòng , có điều khác lạ là trong những khe đó không phải là Hồng Mông vũ trụ mà chính là nguyên thủy vũ trụ , từng đám từng đám Hỗn Độn chất tiến đến

Bạch Viên thấy thế không khỏi lấy làm kinh hãi lập tức biến lớn thân thể dùng nắm đấm không ngừng công kích đám Hỗn Độn kia . Nhưng Hỗn Độn chất vừa phân tán đã tụ lại , rồi lại hình thành như vật chất cụ thể không ngừng chiếm lấy không gian trong phòng , sau một hồi Bạch Viên đã bị đẩy lùi vào góc phòng . Tôn Ngộ Không cau mày , kim quang toàn thân đại thịnh , nói :

“ Tần tiên bối , đây là vật gì ?”

Tần Vũ tựa hồ cũng không muốn cho Hỗn Độn chất chiếm hết cả không gian , đến một khoảng nào đó thì dừng lại , trầm giọng nói :

“ Đây là Hỗn Độn vật chất , ta chỉ đơn giản là chế xuất một Hỗn Độn không gian mà thôi”

“ Như vậy ... như vậy có tác dụng gì ?” Tôn Ngộ Không có chút không hiểu , hắn rõ ràng cảm giác được áp lực của Hỗn Độn chất mang lại

“ Đây chính là con đường tắt cho người tiếp cận cảnh giới siêu việt , hiện tại trong không gian này đã bị Hỗn Độn chất chiếm cứ , nếu người có thể từ trong này đi ra cũng là lúc đạt được một cảnh giới khác”

Tôn Ngộ Không đối với lời nói của Tần Vũ có chút không thể tưởng tượng nổi , nhưng đám Hỗn Độn chất này lại cực kỳ huyền bí , cho dù là công kích mãnh liệt thế nào cũng không thể làm nên chuyện gì

“ Ngộ Không , muốn thành tựu cao hơn phải không ngừng tu luyện , bây giờ mới chỉ là bắt đầu , người nhất định sẽ thành công , ta tại ... nơi đó chờ người đến !” Tần Vũ đầy ẩn ý nói lời cuối cùng , xoay người rời khỏi Hỗn Độn không gian do chính mình tạo ra

“ Cái gì chờ ta , ở đâu chờ ta , Tần tiên bối !” Tôn Ngộ Không nhếch miệng kêu , lớn tiếng nói :

“ Đây là nơi quỷ quái này , lão Tôn ta không tin là không thể ra ngoài !”

Kinh Thiên còn pháp , từng đạo quang mang sí liệt trong không gian này không ngừng loé lên nhưng Hỗn Độn vật chất vẫn bất động , Tôn Ngộ Không vận vẹo tay chân chuẩn bị đột công kích mới , trong khi đó Bạch Viên nhàn nhã ngồi chơi một bên , nhìn qua có vẻ đã bỏ đi ý nghĩ ra ngoài

Trong hư không xuất hiện thân ảnh của Tần Vũ , hắn nhìn lại Hỗn Độn không gian bên trong Hồng Mông không gian do bản thân tạo ra , đột nhiên nhíu mày nghĩ đến cái gì . Đột nhiên thanh âm của Hồng Mông truyền tới :

“ Tam đệ ...”

Tâm trạng Tần Vũ trầm xuống , hư không trước mắt hốt nhiên gọn sóng , Hồng Mông đã đi tới trước mặt hắn bất quá đây cũng chỉ là phân thân mà thôi

“ Tam đệ , bốn người bây giờ đã bế quan rồi , đệ làm như vậy có là phản lại Thiên đạo không ?”

Tần Vũ mỉm cười , nói :

“ Đại ca không cần lo lắng , đệ làm như vậy cũng là thuận theo Thiên đạo , nếu không phải đệ nắm giữ một chút mệnh khí của bốn người bọn họ cũng sẽ không như vậy mà bắt bọn họ bế quan”

“ Nhưng đệ làm như vậy là vì ... ?”

“ Mệnh khí bốn người đó cực kỳ vi diệu , thành tựu sau này chúng ta không cách nào đoán ra được , mà đệ nắm được cũng chỉ một hai phần mà thôi , làm như vậy cũng là vì con đường tầm đạo sau này điểm một ngọn đèn mà thôi , có khả năng tiến bao xa còn phải xem bọn hắn thế nào”

Hồng Mông có chút bất đắc dĩ nở nụ cười :

“ Có lẽ vậy , tóm lại việc đệ làm nhất định có nguyên do , điều này đã không còn nằm trong dự liệu của chúng ta nữa rồi ... Nhưng , ta nghĩ đệ làm xong việc này nhất định phải đi sao ?”

Tần Vũ ha ha cười nói :

“ Đúng vậy , bây giờ đệ nhất định phải tới Hỗn Độn giới”

393. Chương 28 : Tu Luyện

“ Tam đệ , đệ đã mở ra Hỗn Độn vũ trụ cũng khiến chưong khổng giả chúng ta trong vũ trụ này thấy được một thế giới khác , cũng biết chúng ta sống trong vũ trụ cũng chỉ là một hạt cát mà thôi , không hơn không kém . Nhưng trong Hỗn Độn thế giới sẽ có những kẻ mạnh không thể tưởng tượng nổi , lần này đệ đi ngàn vạn lần nên cẩn thận”

Tần Vũ biết Hồng Mông đang lo lắng cho mình , cười nói :

“ Đại ca yên tâm , đệ từ trong Lục đạo luân hồi cảm giác được mờ ảo Thiên đạo đang được ẩn giấu bên trong nguyên thủy vũ trụ , trước mắt đệ dựa theo sự vận chuyển của Thiên đạo đưa bốn người bọn họ bế quan , hôm nay cũng là ngày Tần Vũ đi tìm Thiên đạo”

Hồng Mông nhẹ vỗ bả vai Tần Vũ , trong ánh mắt hiện lên một tia tán dương :

“ Ta rất hạnh diện khi có một người huynh đệ như đệ , hãy yên tâm đi đi !”

Nói xong Hồng Mông dần mờ hồ cuối cùng biến mất trong vô tận hư không

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , nhìn lên vũ trụ vô ngàn ánh mắt chợt kiên nghị hẳn , trầm giọng nói :

“ Rốt cục đã tới rồi !”

Lập tức vùng tay lên cao , hư không phẳng phất như biến thành thực chất bị hấn nắm trong tay , cả một khoảng vũ trụ hiện lên đột sổng thật lớn kéo dài tới một nơi vô tận

Rắc rắc !

Tần Vũ đột nhiên phát lực , hư không đã bị hoàn toàn xé rách , vết rách u ám làm cho người nhìn kinh hãi , bên trong lại hiển hiện Hồn Độn vật chất cổ quái , hiển nhiên là cửa vào Hồn Độn không gian

Lấy Tần Vũ làm trung tâm , Lục đạo luân hồi chợt xuất hiện thể như chẻ tre theo quyền chưởng của Tần Vũ nhằm vào phía trong không gian Hồn Độn . Hồn Độn khí nhất thời hướng vào bên trong hình thành một thông đạo rộng rãi

Cũng như lần trước , Tần Vũ có cảm giác rất nhanh tiến đến Hồn Độn thế giới , đi tới phiên tinh vực đã bị người ta khai tích . Mà Tử Cực tinh phía xa xa đã loé lên quang hoa sáng ngọc vô cùng lạ . Khi bước vào nơi đó , một cỗ vô cùng áp chế xuất hiện , vô luận là thần thức hay ý niệm cùng thân thể đều bị pháp tắc của phiên tinh vực này điều khiển

“ Xem ra muốn tiến hành tu luyện nhất định phải lĩnh ngộ pháp tắc nơi này”

Tần Vũ trong lòng suy tư , có thể trong tâm hấn cũng không muốn lĩnh ngộ pháp tắc của phiên tinh vực này bởi ngoài Hồn Độn không gian kia còn có rất nhiều nơi bị khai tích như vậy , trừ phi trực tiếp lĩnh ngộ pháp tắc của nguyên thủy vũ trụ cũng chính là Thiên đạo trong đầu Tần Vũ , khi đó có thể nói không còn gì là pháp tắc nữa , không nơi này có thể ngăn cản Tần Vũ

Có kinh nghiệm từ lần trước , Tần Vũ phá mở tầng mông lung vụ khí bên ngoài Tử Cực tinh , vì không muốn bại lộ nên che giấu khí tức thậm chí ngay cả thần thức cũng thu liễm , chỉ lưu động ở phạm vi trăm trượng

Bất quá Tử Cực tinh tựa hồ không có gì thay đổi , núi non trùng điệp nhìn không thấy cuối , bốn phía là vách núi đen , rừng rậm âm u . Ngoại trừ một ít dã thú không có khả năng tấn công ra cũng chẳng có dấu hiệu của sự sống . Tần Vũ trong lòng nghi hoặc , chẳng lẽ sứ giả chết cũng không đến tai vị Tà thần giới kia sao , hoặc có thể nói sứ giả lão đầu kia căn bản là giả

Trong đầu đầy nghi hoặc khiến Tần Vũ không thể sớm đưa ra kết luận , vẫn như trước bí mật thu liễm khí tức , cẩn thận đi tới phía trước Bách Bảo quật

Hồn Độn linh bảo của Tử Cực tinh sứ giả này sớm đã bị Tần Vũ tịch thu không còn rồi , mặc dù phần lớn chưa có chỗ sử dụng nhưng có thể làm nguyên liệu căn bản để luyện chế linh bảo sau này

Cả động quật trước mắt bên trong trống rỗng , cảnh tượng đại chiến năm đó vẫn như cũ , núi đã bốn phía sụp đổ so với mười năm trước vẫn vậy , hiển nhiên là chưa từng ai tới . Tần Vũ nhíu mày , phóng thần thức đi xa nhất có thể , được trăm dặm nhưng không có chút tính mạng ba động nào tồn tại

Hiển nhiên là Tử Cực tinh sứ giả chết cũng không có kinh động đến Tà Thần giới hoặc có thể nói vị Tà Thần giới kia căn bản không tồn tại

Điều này sẽ chậm rãi suy nghĩ , bất quá Tần Vũ bây giờ cũng không thêm để ý đến nó mà tu vi bản thân của hấn tại Hồn Độn giới là cực kỳ nguy hiểm . Nếu không hiểu rõ được Hồn Độn vật chất thì bất luận là gặp một cao thủ khai tích Hồn Độn hay là chỉ mạnh hơn Tử Cực tinh sứ giả kia sợ rằng hấn cũng lâm vào khốn cảnh

“ Xem ra nơi này không có người đến rồi , bất quá theo như lời sứ giả thì Tà Thần giới rốt cục là nơi nào ? Ai , sau này tính , bây giờ quan trọng nhất chính là tìm một chỗ để tu luyện”

Tần Vũ đã quyết định , nhất thời phi thân lên không trung vận khởi thần thức cảm giác núi non trùng điệp , khu rừng rậm rạp càng nhìn càng vô tận . Trong khi đó núi non vắng vẻ còn có những biển lớn , tuy mạo hiểm nhưng bốc lên khí thể dày đặc

“ Hảo thâm hải thủy , bất quá như thế lại là một nơi tu luyện lý tưởng !”

Tần Vũ nhếch miệng cười , chuyển thân một cái cả người đã chui vào bên trong nước . Thứ Tần Vũ muốn tìm chính là nơi có nhiều Hỗn Độn chất mà tại Tử Cực tinh này Hỗn Độn chất qua ngàn ngàn năm thảng đều tụ lại tại đây , phần lớn đều phân bố tại các chân núi . Mà ở dưới nước lại chứa nhiều nhất , điều này cũng là Tần Vũ sau khi tìm hiểu đặc tính của Hỗn Độn chất trước kia mới có phán đoán như vậy

Bên trong biển nước là một mảng đen kịt , mặc dù bị pháp tắc át chế nhưng Tần Vũ vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được tất cả mọi động tĩnh trong vòng trăm trượng , đa phần ma thú tựa hồ cảm giác được sự tồn tại của Tần Vũ không ngừng tụ tập tới nơi này

Ma thú cũng tương tự như Hồ Lỗ , đều là do Hỗn Độn khí sau khi không gian bị khai tích mà tự dưỡng mà thành , trong nguyên thủy vũ trụ không có biện pháp hình thành một tinh mạng . Mà điều khiến Tần Vũ ngạc nhiên chính là số ma thú này do Hỗn Độn khí tự dưỡng còn có thể vận dụng được Hỗn Độn chất , phương pháp của chúng cũng là thông qua nắm giữ ngũ hành nguyên lực mà triển khai công kích

Tần Vũ cũng không muốn tại đây khiến biển rộng dậy sóng , lực đạo luân hồi chợt thả ra , sinh tử luân hồi lực lượng cường đại nhất thời tản ra bốn phía , đám ma thú kinh hoàng thoát đi

Biển nước này thật thâm thúy , đã một canh giờ qua đi , dừng nói là tới đáy ngay cả Hỗn Độn chất cũng rất ít phát hiện . Bất quá Tần Vũ tựa hồ đối với phán đoán của mình rất tin tưởng , tăng tốc độ xuống dưới , càng đi sâu xuống áp lực nước càng tăng , ma thú cũng giảm đi rất nhiều , đại bộ phận đều là ma thú có hình thể nhỏ bé

Qua hai canh giờ , quả nhiên Hỗn Độn chất nhiều hẳn , khi đến gần đáy biển cơ hồ toàn bộ đều là Hỗn Độn vật chất , ảm đạm không ánh sáng rồi lại thấu phát ra một cỗ khí tức thần bí . Hỗn Độn chất nhìn qua đã trải qua ngàn ngàn năm tích lũy mà thành , vô luận là mật độ hay sự tinh khiết đều so với mặt đất đều hơn rất nhiều

Tần Vũ đã chạm tới đáy biển , cách đó không xa tựa hồ hình thành một dòng thủy lưu , Hỗn Độn chất tại nơi đó bị xoay tròn trông giống như một cơn lốc Hỗn Độn

Nhìn đoàn Hỗn Độn vật chất này Tần Vũ không khỏi ngạc nhiên , mật độ Hỗn Độn khí tại đáy biển không ngừng tăng lên , từng đoàn từng đoàn , từ màu xám biến thành màu đen , chính là nguyên liệu cực phẩm để luyện chế Hỗn Độn linh bảo

Tần Vũ muốn dùng Lục đạo luân hồi đánh tan đám hắc hồ hồ gì đó nhưng mật độ Hỗn Độn chất so với nguyên thủy vũ trụ khó phân giải hơn , chúng chỉ rung động vài cái khiến hắn rất ngạc nhiên

Tần Vũ nhíu mày trầm tư một lát , nói :

“ Cũng tốt , Hỗn Độn chất này cũng xem như khó tìm được , ta tạm ở chỗ này tu luyện a !”

Tần Vũ lập tức thu hồi Lục đạo luân hồi , phiêu phù trên đám Hỗn Độn chất dày đặc như mây đen kia , khép hờ hai mắt bắt đầu cả giác sự ảo diệu của Hỗn Độn vật chất

Lúc trước tại Hồng Mông không gian , Tần Vũ đã dùng một ngàn năm thời gian mới có thể phân tách được Hỗn Độn , tại nguyên thủy vũ trụ tạo ra một thông đạo nhưng không có chính thức khống chế được Hỗn Độn vật chất . Hôm nay có cơ hội tốt gặp được Hỗn Độn chất có mật độ cao thể này , mặc dù đối với lĩnh ngộ của hắn có chút khó khăn nhưng sau đó nhất định hiểu rõ thêm rất nhiều về Hỗn Độn chất này

Sau đó Tần Vũ dùng thời gian một trăm năm dưới đáy biển tìm hiểu sự ảo diệu của hắc sắc vật chất , từng chút từng chút bị hắn khám phá ...

Cùng lúc đó tại Hồng Mông vũ trụ , bốn người đang bế quan kia mệnh khí cũng phát sinh thay đổi ... Tu La vương Huống Thiên Minh với Thiên đạo chi nhận , Cổ Bàn với Cổ Bàn phiên , Hồng Quân phách thể cùng với vô thượng chiến ý của Tôn Ngộ Không , tất cả đều có phương thức không giống nhau tiến vào Hỗn Độn thể giới . Xong , với năng lượng của bọn họ hiện giờ hoàn toàn không thể tạo ra một thông đạo giống như Tần Vũ , càng không thể lĩnh ngộ đặc tính của Hỗn Độn để khống chế nó . Bất quá thời gian trôi đi bọn họ ngày càng đến gần Hỗn Độn thể giới hơn

Vô tận nguyên thủy vũ trụ , có thể nói tất cả không gian đều sáng tạo từ một điểm , nhìn có vẻ bình thường nhưng trong Hỗn Độn vật chất ẩn chứa tất cả pháp tắc hủy diệt , điều này cũng giống như Lục đạo luân

hồi , sinh cuối cùng là tử , tử cuối cùng là sinh , mà tại chỗ sinh tử giao nhau nhất định hình thành Hỗn Độn thần bí

Nguyên thủy vũ trụ đã tồn tại biết bao nhiêu diễn kịch cho tới nay , cũng đã xuất hiện một ít tồn tại chí cường , bản thân bọn họ có thể khai tích Hỗn Độn , nắm giữ pháp tắc lực lượng của nguyên thủy vũ trụ giống như chuông không giả tồn tại cùng với nguyên thủy vũ trụ

394. Quyển 14 - Tà Thần Giới – Chương 1 : Luyện Hoá

Dưới đáy biển cách mặt nước trăm dặm , Tần Vũ như trước ngồi trong đám Hỗn Độn chất , từng đoàn khí thể gât gao vờn quanh bên ngoài thân thể hắn , không ngừng phân tách thành từng đám nhỏ nhỏ

Tần Vũ sau một trăm năm đột nhiên mở hai mắt , lưỡng đạo tinh quang lợi hại từ trong ánh mắt xạ ra cơ hồ chiếu sáng cả đáy biển đen kịt

Dưới đáy biển , Hỗn Độn chất với mật độ cao chợt quay cuồng mãnh liệt hẳn lên , tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình không ngừng đè ép , phân thành hai luồng Hỗn Độn vật chất với mật độ đậm đặc đến mức cực hạn phiêu phù trên bàn tay phải của Tần Vũ , hình thành một quả cầu đường kính một thước

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , ngón tay có chút rung động , hai luồng Hỗn Độn chất đột nhiên bị phân huỷ song bên tay trái đột nhiên hiện ra một viên thủy châu nhỏ trong suốt , tay phải lúc này lại hiện lên một hoả diễm hắc sắc . Đoàn hoả diễm này trông giống như Hỗn Độn khí , lạnh như nước trong biển , không chỉ là không có chút độ ấm ngược lại còn làm cho người ta cảm giác được vài phần âm lãnh

Tần Vũ nhú mày , nét mặt không có chút tình cảm ba động , nhìn không ra hỉ nộ gì . Tức thì hai tay biến ảo , thủy hoả nguyên tố tụ lại rất nhanh sinh ra một nguyên tố mới

Trông nét mặt của Tần Vũ dưới đáy biển lúc này có cảm giác như có một cỗ lực lượng vô hình rất lớn , Hỗn Độn chất giống như sôi trào , chỉ thấy bùn cát dưới đáy biển bị tách ra , một toà núi đá màu xám trôi lên oanh long hướng lên mặt nước

Xong , không quá bao lâu núi đã sụp đổ , một hòn đá thật lớn tựa hồ bị Tần Vũ nắm trong tay hoá thành phần bột , tiện đà cùng với nước dung hợp dưới lực nước cường đại dưới đáy biển hình thành một dòng suối cát , núi đã bị nghiền nát nhất thời bị cuốn vào trong dòng nước , không lâu sau đã biến mất không thấy đâu

“ Thiên địa lôi phong , thủy hoả sơn trạch ... nguyên lai là như thế , không có nghĩ tới Hỗn Độn chất lại huyền ảo như thế , cự nhiên ẩn chứa bát đại nguyên lực pháp tắc”

Vừa rồi Tần Vũ từ trong Hỗn Độn chất diễn hoá thành thủy , hoả , sơn , trạch tứ đại nguyên lực , điều này so với Hồng Mông vũ trụ phức tạp huyền diệu hơn rất nhiều. Thậm chí ngay cả Tần Vũ cũng có chút ngạc nhiên đối với sự tiến bộ của mình , ngắn ngủn thời gian một trăm năm đã lĩnh ngộ tứ đại nguyên tố pháp tắc , đương nhiên đây đều là do gặp được đám Hỗn Độn chất có mật độ cao nên mới có tốc độ tiến triển nhanh như vậy . Bất quá Tần Vũ còn có cảm giác đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi , con đường phía trước sẽ không đơn giản như vậy

Tần Vũ từ trong suy nghĩ tỉnh lại , cũng không có tâm trạng nhập định tiếp , quang hoa chợt lóe , một tiểu kỳ tử sắc xuất hiện trong tay hắn

Trên tử kỳ này có khắc những đồ dạng phức tạp , nhìn bề ngoài có vẻ đơn giản nhưng lại phảng phất chứa một số lượng vô cùng vô tận Hỗn Độn khí , một cỗ áp chế lực lượng nhất thời đập vào mắt . Nó đúng là bảo vật của Tử Cực tinh sứ giả , ánh mắt Tần Vũ dừng ở thân tử kỳ trong lòng biết mặc dù đã trừ đi linh hồn lạc ấn của sứ giả nhưng chưa có trải qua tế luyện nên vẫn như trước không thể tùy ý mà khống chế

Với tu vi của Tần Vũ bây giờ có thể từ trong Hỗn Độn chất diễn hoá ra tứ đại nguyên tố pháp tắc , đối với lĩnh ngộ giải thích Hỗn độn vật chất so với trước cũng đề cao hơn rất nhiều , khi đụng vào tử kỳ một sát na đã nhận ra Hỗn độn khí tại thân tử kỳ phân bố thành những điểm rất nhỏ , mờ ảo nhưng không kém phần hung tợn

Tần Vũ mỉm cười nói :

“ Trung phẩm Hỗn Độn linh bảo này mặc dù đối với vận dụng Hỗn Độn rất tốt nhưng không có trận pháp gia trì , lại còn không đẹp nữa , đã như vậy để ta cải tạo lại người !”

Nghĩ là làm , Tần Vũ huy động tử khí trong không trung , động tác thư thái như ngao sơn ngoạn thủy , tiêu sái tự nhiên , Song bốn phía hắc sắc vật chất lại phẳng phất như sôi trào hẳn lên , quay cuồng mãnh liệt hướng tới nơi này tụ lại

Tần Vũ sắc mặt có chút tái đi , lông mày cũng nhíu lại , xem ra không chế đám Hỗn Độn mật độ cao thể này hiển nhiên không phải dễ dàng , phải cố gắng hết sức

Tử khí này lợi dụng đặc tính của Hỗn Độn chất để áp chế đối phương , Hỗn Độn vật chất mật độ càng cao thì phạm vi càng lớn , tính áp chế lại càng mạnh . Mà dưới đáy biển lại có nhiều như vậy , mật độ lớn như thế Tần Vũ tất nhiên không muốn lãng phí , mở ra hạn độ lớn nhất của tử khí , hắc sắc vật chất nhất thời mãnh liệt tiến đến

Tần Vũ tâm cơ vừa động , kèm theo trên tử khí đã khắc thêm Kiềm Khôn đại trận , như vậy phóng thích lực lượng áp chế càng thêm cường đại

Qua một canh giờ , tử khí mới đưa Hỗn Độn chất trong đáy biển toàn bộ hút sạch sẽ , mà tử khí cũng dường như chưa đạt tới cực hạn . Trước mắt Tần Vũ còn chưa có hạ tinh thần lạc ấn lên tử khí nên nhất thời cảm giác được lực lượng áp chế cường đại không thể tưởng tượng , thậm chí ngay cả đan điền cũng bị gắt gao giam cầm

Bất quá là trung phẩm Hỗn Độn linh bảo có lực lượng như vậy cũng không quá ngạc nhiên , Tần Vũ vội vàng phóng linh hồn lạc ấn lên trên Tử khí , lúc này mới không còn cảm giác áp chế như trước nữa

“ Nếu người đã bị cải tạo lại một lần nữa ... ta gọi người là Tử Vân kì a , ta muốn xem tinh vực này tới cùng có cái gì tồn tại” Tần Vũ hài lòng nhìn Tử Vân kì , lập tức hướng lên trời bay đi

Trăm năm qua Tần Vũ lĩnh ngộ Hỗn Độn đồng thời cũng đã quen thuộc với pháp tắc của phiên tinh vực này , bất quá so với Hỗn Độn chất thì nó đơn giản hơn nhiều , cũng không khiến cho Tần Vũ gặp khó khăn như trước

Không lâu sau Tần Vũ đã ra tới bờ biển , nhưng vẫn không dừng lại mà trực tiếp hướng lên tinh không bay đi dường như muốn rời khỏi Tử Cực tinh . Cũng hẳn là đối với lĩnh ngộ Hỗn Độn chất bây giờ của hắn muốn diệt trừ một nhân vật như sứ giả Tử Cực tinh so với lúc trước dễ dàng hơn rất nhiều a , điều cần làm lúc này là tìm được một phiên vũ trụ có người sinh sống để có thể hiểu rõ về nơi này một chút , như vậy cũng tốt hơn

Sau khi rời khỏi Tử Cực tinh , bốn phía xung quanh lại là vô cùng vô tận hư không , vô số ánh sáng của những tinh cầu ánh lên , có cái rất gần nhưng có cái lại rất xa , cái gần thì phi hành không đến nửa canh giờ , mà có khi phi hành liên tục cả tháng sợ rằng cũng không thể đến . Thần thức Tần Vũ tất nhiên cũng không có biện pháp tra xét cho nên chỉ có thể trông vào vận khí

“ Phiên tinh vực này thật sự to lớn không thể tưởng tượng nổi , không biết cao thủ đã khai tích không gian này đến tột cùng là đã đạt tới cảnh giới gì , có lẽ hẳn đã lĩnh ngộ được Thiên đạo không chừng”

Tần Vũ trong lòng đầy suy nghĩ , sau khi phi hành được ba giờ đột nhiên trông thấy một đạo ánh sáng tinh quang từ xa xa chiếu lại , Tần Vũ hơi kinh hãi , từ trong tinh quang cảm giác được một tia tinh thần lực , cẩn thận nhìn lại mới phát hiện xa xa bên trong đám tinh vân toạ lạc một tinh cầu màu lam , ánh lên vô số những điểm sáng

Tinh cầu màu lam bên ngoài cũng bao phủ một tầng mỏng lung khí thể , nhìn quá so với Tử Cực tinh còn muốn hùng hậu hơn cho nên phải đề phòng hơn nữa . Bất quá điều khiến cho Tần Vũ chú ý chính là chung quanh tinh cầu có từng đoàn vụ khí cực nhỏ , thoạt nhìn trong tinh cầu này nhất định có người ở

Nhất thời trong lòng Tần Vũ lại nổi lên mâu thuẫn , tinh cầu này có người ở tất nhiên khiến hắn hưng phấn nhưng nếu để bọn họ phát hiện thân phận ngoại nhân của mình sẽ có thể gặp chuyện không đáng có , hơn nữa nơi này có thể tùy ý gặp được cao thủ cấp bậc Thần vương , đối với tu vi hiện giờ Tần Vũ cũng không nắm chắc có thể toàn mạng mà trở ra , huống chi trong số đó còn có Hỗn Độn cao thủ khai tích

Sau một phen trừ trừ Tần Vũ đã hạ quyết tâm , quyết định tiến vào thăm dò một phen , nhưng trong lòng đã có chuẩn bị , dùng lực lượng cường thế của Lục đạo luân hồi mạnh mẽ phá mở lớp khí thể phòng ngự kia , sau đó rất nhanh ẩn đi khí tức tiến vào

Lực hút tại tinh cầu này hiển nhiên yếu hơn Tử Cực tinh rất nhiều , hơn nữa còn có nhiều bình nguyên , sơn xuyên hà nhạc mặc dù cũng có nhưng so với Tử Cực tinh ít hơn nhiều . Song điều làm Tần Vũ hưng phấn chính là tại ngàn thước từ trên cao đã có thể mơ hồ thấy được hình ảnh của một đại thành thị , thần thức cẩn thận dò xét một phen mới phát hiện tính mạng ba động dày đặc không dưới trăm vạn

“ Hồn Độn giới quả nhiên bất phàm , chính là trước tiên ẩn thân cho tốt !”

Lúc này thần thức đã được Tần Vũ thu lại âm trầm một hơi , hắn đã ẩn ẩn cảm giác được không ít khí tức cường đại , không chỉ bên trong thành thậm chí tại nơi thâm sơn cùng cốc đều có khí tức mạnh mẽ ẩn giấu

Một lát sau , Tần Vũ tới một thảo nguyên trống trải , nơi này tính mạng ba động hiển nhiên ít đi rất nhiều . Thảo nguyên này cực lớn hơn nữa địa hình rất lạ , không thích hợp kiến tạo phòng ốc , nhìn thoáng qua là một nơi chưa từng được khai phá

Trước mắt đối với tinh cầu xa lạ này vẫn chưa hiểu rõ nên Tần Vũ cũng không dám vọng động , trong mơ hồ nhìn tại nơi rất xa thấy một toà kiến trúc rất lớn , trong lòng cực kì hưng phấn . Kiểu kiến trúc nhìn qua rất lạ , góc cạnh rất rõ ràng hơn nữa kết cấu không theo một quy luật nào nhưng lại cực kỳ thuận mắt . Kỳ lạ hơn nữa chính là nguyên liệu xây dựng , dưới ánh mặt trời toà kiến trúc như ánh lên một loại quang mang hoa mỹ , trông như một kiểu mộng ảo

Xem ra người sống tại phiến tinh cực này trình độ đã vượt xa Hồng Mông vũ trụ

Tần Vũ trong lòng đang thầm cảm khái đột nhiên cả người bỗng giật nảy , một khí tức vô cùng cường đại xuất hiện trong cảm giác của thần thức . Cùng lúc đó có hai ba tính mạng ba động mỏng manh hướng về phía Tần Vũ rất nhanh

Trong lòng cả kinh , mặc dù với thực lực bản thân không cần phải sợ hãi nhưng vì không muốn làm cho tạo loạn , chính là phải che giấu

395. Chương 2: Ma Thú

Lúc này, Tần Vũ tâm cơ vừa động, có chút kinh ngạc thốt lên:

“Chẳng lẽ là...?”

Còn đang nghi hoặc, một tiếng dã thú phần nộ gầm rống lên vang vọng toàn cả thảo nguyên. Cách đó không xa, từng đám từng đám lớn hỗn độn khí chen lẫn từng tia sét chớp lờ lờ như cơn gió lốc cuốn quét tới.

“Thật là lợi hại!” Tần Vũ ánh mắt trợn trừng, thuộc tính lôi phong nguyên tố trong vật chất hỗn độn này so với nước lửa sơn trạch càng thêm khó khăn, chính là bởi vì gặp bình cảnh như vậy Tần Vũ mới buông bỏ việc bề quan ở đây, không nghĩ tới bây giờ lại tận mắt nhìn thấy bậc cao thủ nắm giữ không chế lôi phong nguyên tố tại đây, mà với bản lĩnh diễn hóa hỗn độn như thế Tần Vũ tự biết là mình theo không kịp.

Tại phía trước cơn cuồng phong hỗn độn, bỗng nhiên xuất hiện ba cái thân ảnh mờ ảo. Có hai người nam nữ trẻ tuổi, trên người mặc quần áo tinh chế bằng da thú, trên mặt toát ra thần sắc kinh sợ, đang liều mạng tuôn chạy, mà ở phía sau hai người, một trung niên đại hán ước chừng năm mươi tuổi trong tay cầm một thanh trường kiếm to bản đen như mực, xem ra trọng lượng ít nhất cũng tới ba trăm cân, trên gương mặt gân guốc lộ ra vẻ phần hận vô cùng, lớn tiếng nói:

“Chạy mau, các người chạy mau!”

Phía sau cơn gió lốc hỗn độn không ngừng cuốn tới gần, trung niên đại hán nọ chợt thả bước chậm lại, lột bỏ quần áo, giơ trường kiếm đen như mực hoành ngang ở trước ngực, xem ra tựa hồ muốn đưa ra một kích trí mạng, nhưng hiển nhiên mục đích là để tranh thủ thời gian cho nam nữ trẻ tuổi kịp thời chạy trốn.

“Phụ thân, người mau trở lại!” Trên mặt nữ tử trẻ tuổi nước mắt doanh tròng, thanh âm gào lên đã khản giọng. Còn nam tử kia lại nắm chặt lấy cánh tay của nàng, nhắm hướng bắc liều mạng chạy trốn.

Giữa cơn cuồng phong bão táp hỗn độn những tia chớp lập lòe, những luồng gió sắc bén mãnh liệt không ngừng cắt xé, trên đồng cỏ cuộn cuộn quét tới, kéo dài trên mãnh đất tạo ra những hố sâu dài hàng trượng. Trung niên đại hán kia phần nộ hừ một tiếng, trong ánh mắt hiện lộ thần sắc thấy chết không sờn, trường kiếm giơ cao khỏi đầu, kiếm phong ảm đạm không màu sắc chợt phóng ra từng tia từng tia vật chất hỗn độn cũng không dễ dàng phát hiện, đột nhiên nổ xuống, hung hăng kích mạnh vào giữa cơn lốc cuốn.

Nhưng mà, phong lôi nguyên tố chất chứa trong cơn gió lốc lại ầm ầm nổ mạnh xé toạt ra, những tia chớp kia to như miệng bát giăng như tơ nhện che kín cả bầu trời, dùng phương thức bịt kín không hề hở oanh tạc mỗi một tấc không gian. Chẳng qua tinh vực không gian này từ trong vũ trụ nguyên thủy khai sáng ra hiển nhiên phải ổn định hơn rất nhiều, năng lượng oanh tạc mãnh liệt như thế vậy mà lại không có kích tạo nên một tia gợn sóng nào ở trên mặt phẳng không gian này.

Trung niên đại hán theo bản năng giơ kiếm đón đỡ, nhưng vẫn là không thể ngăn chặn hoàn toàn được tia chớp, toàn thân tức thì cảm thấy một trận đau đớn thấu tim gan, cả người bị bắn ngược ra ngoài.

“Phụ thân!” Nữ tử thấy thế, cơ hồ ngất đi, phát ra một tiếng kêu vô lực, ngã nhào trên mặt đất, trong đôi mắt nước mắt giống như những hạt châu tuông tràn đầy mặt.

Nhìn dáng nữ tử thương tâm rơi lệ, nam tử trẻ tuổi kia cũng đau lòng xót dạ, hung hãn cắn chặt hàm răng, rít giọng nói:

“Ở đây đợi ta, ta đi cứu đại thúc!”

Cơn gió lốc hỗn độn bị nổ tan, một cái thân ảnh khổng lồ dần dần hiện rõ lên, Tần Vũ thấy một màn như vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhận định đây tuyệt đối không phải nhắm vào mình mà tới, đồng thời cũng chứng thật phán đoán của mình.

“Quả nhiên là thế, có điều tên gia hỏa thân thể to lớn như vậy cũng không dễ đối phó, đại hán kia sắp bị tai họa rồi.”

Chỉ thấy đứng ở trước mặt đại hán chính là một con ma thú hình thể vô cùng to lớn, thân cao hơn mười trượng, thân gấu đầu mãng xà thật lớn, chỉ riêng bàn tay móng vuốt kia đã to bằng miệng giếng, toàn thân đều bao phủ vật chất hỗn độn mịn màng dày đặc. Tần Vũ trong lòng thừa biết ma thú ở đây đều là từ sau khi khai sáng vật chất hỗn độn, còn sót lại ở trong không gian hấp thụ tinh hoa của thiên địa tẩm bổ mà trưởng thành, cho nên chúng nó lĩnh ngộ đối với vật chất hỗn độn thậm chí so với nhân loại còn muốn tinh thâm hơn điều đó cũng không kỳ quái.

Trung niên đại hán kia hiển nhiên cũng biết vận dụng vật chất hỗn độn để tiến hành công kích, nhưng tựa hồ cũng không hiểu rõ những nguyên tố hình thành sau khi hỗn độn diễn hóa, dưới một kích liền hoàn toàn bị đánh cho tan tác.

“Đại thúc, người thế nào?” Nam tử trẻ tuổi bước nhanh tới rồi, vội vàng nâng trung niên đại hán dậy.

Trung niên đại hán miệng phun trào máu tươi, cả người đều bị tia chớp đánh thành cháy đen, run run giọng nói:

“Hài... hài tử, mang... Linh nhi đi, ta... ta ngăn cản súc sinh này!”

“Đại thúc... súc sinh này để ta tới thu thập, Linh nhi cũng không thể không có phụ thân!”

Trong mắt nam tử trẻ tuổi lóe ra một cỗ quang mang kiên định, nắm chặt thanh trường kiếm to bản đen như mực kia, tiếp đó đứng thẳng thân mình, đối mặt với ma thú thân gấu đầu mãng xà kia, hét lớn:

“Súc sinh, bổn đại gia hôm nay không làm thọt ngươi không được!”

Ma thú kia tựa hồ có thể nghe hiểu ngôn ngữ loài người, hai mắt to như quả chuông đồng hung quang chói lóe, vật chất hỗn độn từng trận cuộn cuộn tuông tới, diễn hóa thành một luồng năng lực sấm chớp, giống như xé nát hư không phát ra một tiếng rít sắc nhọn, phá không mà đến. Nam tử trẻ ấy tuy rằng không có trầm tĩnh như trung niên đại hán, nhưng khống chế lực lượng hỗn độn hiển nhiên phải cao hơn một bậc, kiếm phong vừa chuyển, trên mũi kiếm tựa hồ ẩn chứa một cỗ sức hút vô hình, khiến cho vật chất hỗn độn rải rác mắt thường không nhìn thấy từ bốn phía trong hư không kia đều cấp tốc bị thu hút lại, ở quanh kiếm phong hình thành một khối vụ khí mịt mù mờ ảo.

Điều ấy lại làm cho Tần Vũ có phần nghi hoặc, vật chất hỗn độn có thể diễn hóa thành bất cứ loại nguyên tố gì, mà bản thân hỗn độn lại có thể tạo nên bất kỳ hiệu quả công kích nào. Và chỉ trong khoảnh khắc, nghi vấn cũng được giải khai, đám hỗn độn khí trên kiếm phong kia hướng tới trước ngăn chặn đường tiến của luồng sấm chớp, mà vừa chạm đến đám vật chất hỗn độn chỉ trong nháy mắt cơ sấm sét ấy bỗng nhiên tan biến mất, tựa hồ bị đám vật chất màu xám kia dung hợp hoàn toàn.

Còn bản thân vật chất hỗn độn đối với lực lượng diễn hóa ra vẫn sẵn có tác dụng áp chế như trước.

Con ma thú há miệng kêu một tiếng, mở rộng cái miệng to như chậu máu, giữa khoảng trống đan xen dày khít những cái răng nhọn hoắt chợt xuất hiện một vật hình cầu đỏ như máu, quang hoa ảm đạm, giống như ẩn chứa ngọn lửa muôn trượng.

Nam tử trẻ tuổi giật mình kinh hãi kêu to:

“Không xong!”

Trực giác của bản năng khiến cho hắn không kịp suy nghĩ đã nhảy vọt tránh ra xa. Chỉ thấy ma thú phát ra một tiếng gầm trầm nặng, vật thể hình cầu đỏ như máu bắn tung ra, tuy rằng đường kính chỉ có không đến một thước, nhưng nện lên trên mặt đất lại giống như viên thạch từ trên trời rơi xuống, tức thì nổi lên một trận động đất rền vang, liền sau đó vật thể hình cầu ầm ầm nổ bùng lên, vàng sáng màu đỏ sậm phóng vút lên cao, cơ hồ làm cho những đám mây bay trên trời đều bị đánh tan đi.

Chỉ chốc lát sau, bụi cát bay vùn vụt dần dần hạ xuống tiêu tán đi, toàn bộ địa hình trên mặt đất đều đã hoàn toàn bị biến đổi. Cách đó không xa, nam tử trẻ tuổi thân hình phủ đầy tro bụi ngã quỵ trên mặt đất, trước ngực rõ ràng đã tuôn đầy huyết nhục mơ hồ, xem ra hắn đã không đứng lên nổi nữa rồi.

“Đại thúc... Đại... Đại thúc!”

Nam tử trẻ tuổi ấy còn đang gượng kêu lên một cách khó khăn, còn trung niên đại hán lại rơi xuống một cái hố, chỉ lộ lên nửa thân mình bên ngoài, hai mắt khép hờ, tựa hồ đã ngất xỉu đi rồi.

“A Ô!”

Lúc này, ma thú to lớn kia hai tay hung hãn đập vào ngực ầm ầm, tựa hồ vì đã công kích mãnh liệt như thế vẫn không giết được hai người mà phẫn nộ, bất thành linh bổ nhào tới, trong ánh mắt đục ngầu lộ ra sát ý khát máu.

Nam tử trẻ tuổi nhìn thấy ma thú hướng phía trung niên hán tử phóng ào tới, trong lòng kinh sợ vạn phần, muốn xông lên ngăn cản, lại đành chịu lực bất tòng tâm hai chân như bị chôn chặt dưới lòng đất, không thể nhúc nhích được chút nào, trong ánh mắt đau khổ kia toát ra đầy vẻ phần hận không cam lòng.

“Súc sinh, cút ngay cho ta!”

Đúng lúc này, mặt đất ầm ầm rung động, một tảng đá cực lớn giống như ngọn núi nhỏ đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, chặn ngang trước mặt của trung niên đại hán. Ma thú kia hiển nhiên có chút bất ngờ không kịp phòng bị, toàn thân đã đụng mạnh vào ngọn núi nhỏ kia phát ra tiếng vang trầm động, tảng đá vậy mà đã bị đụng nứt vụn hơn một nửa, từ trong chỗ hỏng vật chất hỗn độn màu xám không ngừng tuôn trào ra.

Một bóng người lặng lẽ từ phía sau tảng đá nứt rạn bước ra, dần dần xuất hiện trong tầm mắt của nam tử trẻ tuổi. Thân sắc Tần Vũ hơi ngưng trọng, nhìn nhìn ma thú kia ngã trên mặt đất đang lăn lộn quần quai không ngừng, thở phào một hơi:

“Xem ra phương pháp ta vận dụng vật chất hỗn độn vẫn còn có thiếu sót rất nhiều, bằng không chỉ dựa vào người tên súc sinh này lại làm sao có thể đụng vỡ được tảng đá?”

Tần Vũ mới vừa rồi sử dụng hỗn độn diễn hóa ra nguyên lực núi đá, chẳng qua đối với mức độ phòng ngự vẫn còn rất nhiều thiếu hụt chưa đủ lực.

Nhìn thấy Tần Vũ, nam tử trẻ tuổi giống như gặp cứu tinh, lớn tiếng nói:

“Ân nhân cứu mạng!” Tần Vũ mỉm cười, thản nhiên nói:

“Yên tâm đi, nếu không cứu ngươi, ta cũng sẽ không nhảy vào dòng nước đục này.”

Nói vừa xong, ma thú kia đã phần nộ bò dậy, trong hai mắt tràn đầy gân máu, răng nanh thật dài lộ ra khoe miệng, xem ra nanh ác dị thường. Nhưng Tần Vũ nhận thấy thực lực của con ma thú này so ra còn không bằng Tử Cực Tinh sứ giả kia, có điều trên phương diện khống chế vật chất hỗn độn thì lại cao thâm hơn rất nhiều.

Một con ma thú mà lại có thực lực như vậy, quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi, tại trong vũ trụ này tựa hồ bất cứ sự vật gì cũng đều cao hơn Hồng Mông vũ trụ một tầng.

Tần Vũ mặt hơi biến sắc, từ trong tay áo rút Tử Vân Kỳ ra, lúc này con ma thú kia đang định đánh úp về phía Tần Vũ, lại đột nhiên cảm giác một cỗ lực lượng áp bức cực kỳ mãnh liệt, thân thể khổng lồ của nó dường như không còn nghe lời sai khiến dán sát trên mặt đất, cảm giác khó mà nhúc nhích chút nào.

Tần Vũ ánh mắt lạnh như băng nhìn nó, điềm nhiên nói:

“Hôm nay mượn ngươi để tế ‘Tử Vân Kỳ’ này của ta đi!” Mặt cờ vũ động, tức thì nổi lên tầng tầng lớp lớp vật chất hỗn độn tối đen như mực. Tử Vân Kỳ trải qua Tần Vũ cải tạo triệt để, vật chất hỗn độn ẩn sâu dưới đáy biển kia có lực lượng áp chế càng hùng mạnh, vả lại còn có linh hồn lạc ẩn, càng cảm giác thu phóng rất dễ dàng thoải mái.

Trong nháy mắt, khí thể màu đen đã đem ma thú bao vây kín không một kẽ hở, mà nó lại không còn mấy may chút lực phản kháng nào. Tần Vũ ánh mắt nheo lại, vận dụng hỗn độn diễn hóa thành hỏa nguyên tố, ngọn lửa màu đen từ trong vật chất hỗn độn bốc lên, thế là toàn cả thảo nguyên đều vang vọng tiếng thét thảm thiết của con ma thú bị đốt cháy kêu gào.

Tần Vũ cũng hơi sửng sốt trước lực lượng áp chế của Tử Vân Kỳ, có điều được một kiện bảo vật thế này, thì các trận chiến trong tương lai phần thắng cũng sẽ tăng thêm được một phần, tất nhiên là rất thống khoái. :

396. Chương 3: Cứu Người

Nhưng mà khiến Tần Vũ cảm thấy ngạc nhiên chính là ma thú kia sau khi chết đi, Hỗn Độn khí tuôn tràn ra ra so với bình thường còn muốn dày đặc hơn vài phần, hơn nữa tụ lại mà không tiêu tan, hình thành một cái viên cầu hỗn độn bằng cỡ nắm tay phiêu phù ở giữa không trung. Lúc này, phía sau Tần Vũ lại truyền đến tiếng rên rĩ, thì ra đại hán kia bị rơi xuống hố đã tỉnh lại.

Tần Vũ vội vàng đưa hán tử từ dưới hố lên, nhìn qua tựa hồ cũng không có bị thương nhiều, chỉ bị gãy mấy cái xương đùi, chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian là không có đáng ngại. Trung niên đại hán kia được nâng dậy, phản ứng đầu tiên lại không phải hướng Tần Vũ nói lời cảm tạ, mà là hai mắt nhìn chăm chăm vào khóa Hỗn Độn đang chuyển động kia, trên khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn đó lại hiện ra thần sắc hết sức kích động.

Sau một lúc lâu, đại hán đó tựa hồ mới giật mình tỉnh lại, nhìn Tần Vũ thật sâu gắng gượng nói:

“Ân nhân, ta Trác Tam Huyền dập đầu cảm tạ ngài!” Đại hán nói xong quỳ xuống, Tần Vũ vội vàng đưa tay nâng hán dậy, nói:

“Đại thúc ngàn vạn lần đừng làm như vậy, tại hạ Tần Vũ, cứu mạng người vốn là điều phải làm, không nên làm đại lễ như vậy, ngài trước hãy chăm sóc nữ nhi của ngài đi.”

Trác Tam Huyền tựa hồ lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới bên nữ tử trẻ tuổi. Lúc này, nữ tử ấy hình như vì quá sợ hãi đã hôn mê bất tỉnh, cứ như vậy nằm trên mặt đất, trên khuôn mặt tái nhợt vẫn còn lưu lại hai dòng lệ.

“Linh nhi, người không sao chứ, mau tỉnh lại a!” Đang không ngừng lay động, nữ tử trẻ tuổi tựa như lâm vào ngủ say, lại đánh thức thể nào cũng không có tỉnh lại. Tần Vũ khẽ nhíu mày, thầm nghĩ, chẳng lẽ là bị ảnh hưởng của sức nổ mạnh mới rồi, vốn định ra tay trị liệu, không nghĩ tới Trác Tam Huyền hình như sớm đã có biện pháp, hai tay chụp vào hư không một cái, một đám Hỗn Động khí mong manh đã nằm trong bàn tay hắn.

Trác Tam Huyền gắng gượng ho khan hai tiếng, tựa hồ hết sức vất vả đem vật chất hỗn động siết ở lòng bàn tay, tựa như có thể tự do khống chế nó, mà đám Hỗn Động khí đó tán ròi lại tụ, tản mát ra quang mang màu xanh nhạt dịu dàng. Ngay sau đó, Trác Tam Huyền đem vật chất hỗn động đã diễn hóa đó từ huyết thiên linh trên đỉnh đầu rót vào trong thân thể của nữ tử trẻ tuổi.

Giờ khắc này, Tần Vũ cảm nhận được sinh mệnh trong cơ thể nàng ta dao động chợt mãnh liệt hẳn lên, không khỏi chấn động, thầm nghĩ: “Không ngờ vật chất hỗn động có thể diễn hoá thành lực lượng sinh mệnh, chỉ có điều người này tựa hồ cũng không thuần thực đạo này, sử dụng hơi chặt vật.”

Quả nhiên, Trác Tam Huyền sau khi diễn hóa thành lực lượng sinh mệnh cả người đều hư thoát xuống, mồ hôi đổ ra như mưa, không kiềm được ho khục khặc. Qua không bao lâu, nàng kia rốt cục tỉnh lại, trước mắt nhìn thấy Trác Tam Huyền, trong ánh mắt biểu lộ niềm vui mừng khôn siết, nước mắt lại không thể kiềm được tuôn trào ra.

Trác Tam Huyền ôm chặt nữ tử trẻ tuổi vào lòng, trên khuôn mặt già lão lộ ra một tia vui mừng, thở phào nói:

“Linh nhi, chúng ta không việc gì rồi, về nhà thôi.”

Lúc này, nam tử trẻ tuổi cũng khập khiễng bước tới, quay sang Tần Vũ chấp tay nói:

“Ân công, tại hạ Lý Bất Phàm, đa tạ ân công cứu giúp.”

Tần Vũ mỉm cười, nói:

“Không có gì, người không cần để tâm, nơi này cũng không phải là chỗ an toàn, hay là mau mau rời khỏi đi.” Xem ra Tần Vũ cũng không muốn nghe những lời cảm tạ khách sáo này, ánh mắt xoay chuyển, bỗng nhiên phát hiện viên cầu Hỗn Động bằng nắm tay đó vẫn như trước không có tản đi, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trác Tam Huyền gắng gượng đứng thẳng thân mình, chậm chậm hướng tới viên cầu hỗn động, hai tay lan lẹ điểm quanh hình viên cầu vài cái, viên cầu hỗn động đó tựa hồ ở trong phút chốc đã trở thành như một bộ phận của thân thể hắn, sau khi xoay quanh vài vòng, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Trác Tam Huyền nhìn viên cầu hỗn động, trên khuôn mặt râu rầu không che dấu chút nào, thở dài một hơi nói:

“Ma thú tam cấp này là do ân công giết chết, vậy khóa ‘hỗn nguyên’ tất nhiên là thuộc về ân công.” Nói xong, hai tay nâng viên cầu Hỗn Động đưa tới trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng rất nghi hoặc, ma thú này tuy rằng đã chết, nhưng lưu lại cái gì gọi là “hỗn nguyên” hình cầu hỗn động, lập tức thầm dùng thần thức tra xét, lúc này mới phát giác bản chất của hỗn nguyên cực kỳ huyền bí, tựa hồ sau khi trải qua diễn hóa nào đó đã hình thành một cái lực lượng mới lạ, một loại huyền ảo không thể dò tra được.

Nhưng mà Tần Vũ đồng thời phát hiện trên khuôn mặt sầu khổ của Trác Tam Huyền lộ vẻ chẳng đành dưng, trong lòng cũng đã hiểu được vài phần, nói:

“Ta nghĩ mấy thứ này đối với ta cũng không có tác dụng gì, không bằng cứ để cho đại thúc được rồi.”

Trác Tam Huyền cả người thoáng rung động, trong lòng hắn tựa hồ đập thình thịch, khó hiểu nói:

“Ân nhân, đây chính là ‘hỗn nguyên’ của ma thú tam cấp a, không những có thể dùng để tế luyện binh khí, mà còn có thể tăng lên tu vi, cho dù là bán trong chủ thành cũng có hơn một ngàn ‘thần thạch’, đây đúng là cái giá rất cao a.”

“Thần thạch?” Tần Vũ trong lòng đã nghĩ cái này có thể chính là tiền tệ thông dụng ở đây, chẳng qua giá trị của nó thì không thể biết được, có điều so sánh từ trong cái manh mối hữu dụng nhận được này, chính cái

gọi là hỗn nguyên vậy mà có tác dụng tế luyện binh khí cùng tăng lên tu vi, không biết sau khi hoàn toàn luyện hóa thì đối với sự lĩnh ngộ vật chất hỗn độn có được sự trợ giúp nào hay không, nếu như Tần Vũ lĩnh ngộ được hai loại nguyên tố thuộc tính lôi phong, như vậy một bộ phận thực lực cũng sẽ tăng lên rất lớn.

Chẳng qua Tần Vũ nhìn ra hỗn nguyên của ma thú tam cấp này đối với Trác Tam Huyền có tác dụng trọng yếu nên mỉm cười nói:

“Đại thúc rất mong muốn nhận được khoản này không phải sao, thật ra có lẽ với ta những cái này cũng không có tác dụng gì, không bằng giao cho người đi.”

Linh nhi cơ hồ không tin tưởng điều mình vừa nghe, nhú chặt đôi mày, run giọng nói:

“Ân... Ân công nói thật sao?” Lý Bất Phàm lắc lắc đầu, cắn răng nói:

“Điều này sao có thể, khóa hỗn nguyên này vốn là do ân công đoạt được.”

Tần Vũ nhìn nhìn sắc mặt kinh ngạc của Trác Tam Huyền, thản nhiên nói:

“Ta nhận thấy các ngươi thực rất cần nó, một khi đã như vậy thì cầm lấy đi.”

Trác Tam Huyền bỗng nhiên quỳ xuống, trong hốc mắt đầy tơ máu, lớn tiếng nói:

“Trác Tam Huyền ta đa tạ ân công hai lần cứu mạng!” Tần Vũ có chút nghi hoặc nhú nhú mày, nói:

“Hai lần... sao lại nói như vậy.”

Lý Bất Phàm thở một hơi dài, ánh mắt hạ xuống, cắn chặt hàm răng, nhìn qua có chút bi thương lại cực kỳ phần hận, trầm giọng nói:

“Có lẽ ân công ắt là từ tinh hệ khác truyền tống đến tận đây, ‘Tà Phong thành’ này chính là chủ thành lớn nhất của ‘Tinh hệ Thương Thần’, trong đó cư dân đạt tới mấy trăm vạn, mấy ngàn năm qua đều cực kỳ hưng thịnh phồn vinh, nhưng mà từ khi có các giới loạn chiến, cũng lan gần đến địa phương này. Tà Phong thành cũng không biết từ khi nào có một cái quy định bất thành văn, mỗi người mỗi tháng phải giao nộp hai trăm thần thạch để tiếp tế tiếp viện cho loạn chiến, nếu không giao đủ sẽ bị trục xuất khỏi Tà Phong thành...”

Tần Vũ ánh mắt trầm xuống, hỏi:

“Nói như vậy các ngươi chính là người bị trục xuất?”

Trác Tam Huyền trầm trọng lắc lắc đầu, nói:

“Hiện tại tuy rằng không phải, nhưng cũng không bao lâu nữa, ta đã không giao nổi số tiền nhiều như vậy, cho nên mới dẫn bọn hần đến ‘cánh đồng ma thú hoang vu’ này.”

“Nơi này nguy hiểm như thế, ngươi không sợ sẽ chết ở đây sao?”

Trác Tam Huyền có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

“Nếu như sản không được hỗn nguyên ma thú, thì không thể giao nộp phí tiếp tế tiếp viện, chúng ta đây cũng sẽ bị trục xuất khỏi nơi này, chết cũng chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.”

Bên ngoài chủ thành này cơ hồ ma thú ở khắp nơi, hầu như không có một chỗ nào an toàn, nếu như bị trục xuất, vậy thì chẳng khác nào đặt chân vào lãnh địa của ma thú, nếu không có thực lực sung túc cường đại, như vậy rất nguy hiểm đến tính mạng.

Tần Vũ khẽ gật gật đầu, nói:

“Ta hiểu rồi, có điều sắc trời đã không còn sớm, các ngươi hay là trước trở về thành đi thôi.”

Trác Tam Huyền vội hỏi:

“Ân công nếu từ tinh hệ khác truyền tống đến, vậy trước tới hàn xá ở lại vài ngày, chúng ta nhất định sẽ rất hoan nghênh chào đón ngài.”

Tần Vũ do dự một chút, ông xưa nay không muốn gây phiền toái cho người khác, nhưng lần này vì xâm nhập để hiểu biết về cái tinh vực được khai sáng này liền dứt khoát đáp ứng, điều này làm cho ba người đều vô cùng vui mừng.

Trước mắt sắc trời đã không còn sớm, đỉnh núi xa xa che khuất nửa ánh trời chiều, ánh hoàng hôn ngả dài trên mặt đất, kéo theo bốn cái bóng người thật dài.

Đúng lúc bóng đêm vừa buông xuống, Tần Vũ theo Trác Tam Huyền đã tới ngoài cửa thành Tà Phong thành. Nhìn qua toàn bộ thành trì vì để phòng ngừa ma thú được phòng ngự rất công phu, tường thành cao tới hai mươi trượng có hơn, tất cả đều được xây dựng từ nham thạch cực kỳ cứng rắn, bên tường thành lẳng lặng đứng gần năm trăm tên thủ vệ, vọng gác phân bố ước chừng hơn một trăm cái, khí thế cực kỳ hùng vĩ.

Hơn nữa nghe Trác Tam Huyền giải thích, tại bên ngoài cửa thành còn khắc ấn trận pháp hỗn nguyên chuyên để khắc chế ma thú lớn nhỏ không dưới một trăm đạo, bình thường ma thú dưới ngũ cấp căn bản không thể tới gần nơi này.

Qua Trác Tam Huyền dọc theo đường đi giới thiệu, Tần Vũ mới biết nơi này ma thú phân ra thành mười cấp bậc, bình thường xuất hiện trong vùng bình nguyên hoang dã phần lớn là ma thú cấp thấp, những ma thú đẳng cấp cao trên ngũ cấp này hoặc là bị cao nhân thuần dưỡng, hoặc là bị giết để luyện hóa, mà ma thú cấp thấp muốn trưởng thành đến mức độ như vậy lại phải hao tốn thời gian rất dài, vì thế còn sống để trưởng thành rất ít.

Có điều ngoài các thứ, Trác Tam Huyền còn nói cho Tần Vũ một cái truyền thuyết, ngoài những đẳng cấp này ma thú còn tồn tại bảy loại tối cao, chúng nó là trực tiếp sinh ra và lớn lên trong hỗn độn, sinh sống trong vũ trụ không gian ở bên ngoài tinh hệ, có lực lượng tối cao không gì sánh được. Dựa theo hiểu biết của Tần Vũ, bảy loại ma thú này có thể là do vũ trụ nguyên thủy thai nghén mà sinh ra, sinh sống ở bên trong vũ trụ hỗn độn nguyên thủy, mà vũ trụ nguyên thủy này là không có ranh giới, cho nên trong lòng Tần Vũ những truyền thuyết đó có vẻ cũng không thực tế cho lắm.

Ngoài ra, Tần Vũ cũng không muốn hỏi quá thẳng thừng, tránh để cho người khác phát hiện ra ông là địch nhân ở bên ngoài tới, chẳng qua tùy tiện hỏi vài câu, cũng đã đại khái hiểu được nơi mình đang ở, thuộc về một trong Tinh vực được gọi là “Tinh hệ Thương Thần”, mà khóa tinh cầu này, chính là chủ tinh của toàn bộ tinh hệ, chỉ có một thành trì, nhưng thành chủ ở đây lại nắm trong tay toàn bộ quyền lợi của tinh hệ Thương Thần. :

397. Chương 4: Chủ Thành Phong Ba

Nghe Linh nhi giới thiệu, Tần Vũ mới biết nơi này gọi là “cửa ải qua thành”, chủ thành sẽ phát cho mỗi người một thông điệp để ra vào thành, mà nơi đây chính là để kiểm tra thông điệp mà thiết trí trạm kiểm soát. Dựa theo lời Trác Tam Huyền, nếu khi bị trục xuất, thông điệp sẽ bị thu lại, người sẽ không thể tiến vào chủ thành cũng như trong các thành thị khác của tinh hệ, có điều kiến tạo những trạm kiểm soát này vốn lúc đầu chính là để phòng ngừa người bên ngoài xâm nhập từ các vũ trụ khác tiến vào.

Tà Phong thành là chủ thành của tinh hệ Thương Thần, cư dân đông đúc nhất, quyền lợi của thành chủ cũng là tối cao, nắm giữ toàn bộ các thành thị hơn một trăm tinh cầu của tinh hệ Thương Thần cùng với hơn một ngàn cái tinh cầu không người quản chế.

Chẳng qua lúc này lại làm cho Trác Tam Huyền mắc phải khó khăn, bởi vì Tần Vũ không có thông điệp, cho nên không thể tiến vào trong thành. Nhưng mà Tần Vũ cũng không tỏ vẻ quá khẩn trương, bình tĩnh nói:

“Yên tâm đi, Trác đại thúc, các người vào trước đi, đợi lát nữa ta tự có biện pháp.”

Đối với bản lĩnh cao siêu của Tần Vũ, Trác Tam Huyền không chút hoài nghi, chợt từ trong cổ tay áo lấy ra ba cái thông điệp tử kim sắc, trình cho đại hán mặc khôi giáp phía trước thẩm tra, đại hán kia sau khi hỏi chỗ ở và tiến hành định vị tính mạng, dò trên mảnh băng màu đen kia tìm cho được tên của ba người, lúc này mới để cho bọn họ đi vào.

Điều này lại làm cho Tần Vũ hơi cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ nơi này thật sự bị quấy nhiễu bởi loạn chiến, nhưng mà loạn chiến này đến tột cùng là cái gì, cũng không thể biết được, xem ra thế nào cũng phải từ trên người Trác Tam Huyền này điều tra cho rõ mới được. Đợi cho ba người đi vào một hồi lâu, Tần Vũ mới không chút hoang mang ẩn tàng khí tức, trầm tư một lát, bỗng nhiên đạp một bước, đã biến mất vô ảnh vô tung.

Trong vòng thời gian chấy nửa nén hương, địa hình nơi này và mức độ phòng ngự Tần Vũ đã tra xét rõ như lòng bàn tay. Có thể nói cả tòa Tà Phong thành đều ở vào trạng thái hoàn toàn bị phong bế, cũng chỉ có một cái cửa thành này dùng để ra vào, tuyệt đối có thể dùng phòng thủ kiên cố để hình dung, hơn nữa binh lính từ nơi này có thể thông qua khí tức mà nhận biết được, tu vi của bọn chúng cộng thêm vào năng lực linh ngộ vật chất hỗn độn, thực lực ít nhất là trên đẳng cấp kim tiên.

Nếu như để cho mấy ngàn tên kim tiên nhằm vào mình đồng loạt oanh kích, cho dù là Tần Vũ muốn toàn thân trở ra, đó cũng là điều tuyệt đối không có khả năng.

Chẳng qua Tần Vũ nếu muốn tiến vào trong thành nội lại cực kỳ dễ dàng, ở trong Tử Cực tinh ông đã lĩnh ngộ được vài phần năng lực pháp tắc, hướng hồ không gian này chỉ là do con người khai sáng ra, pháp tắc trong đó cũng không huyền ảo khó hiểu, không thể nắm bắt giống như vũ trụ nguyên thủy, vì thế Tần Vũ tuyệt đối có thể hoàn toàn nắm trong tay năng lực không gian tại nơi này.

Hơn một ngàn tên binh sĩ không một người nào phát hiện được khí tức của Tần Vũ, chỉ trong nháy mắt Tần Vũ đã lọt vào bên trong Tà Phong chủ thành.

Đợi đến khi đi sâu vào bên trong chủ thành kia một lúc, tiếng động huyền não như trời long đất lở ào ào cuốn đến, Tần Vũ rất là ngạc nhiên, phóng tầm mắt nhìn tới, kiến trúc rộng lớn tựa như ngọn núi mọc san sát khắp nơi, khí thế hoành tráng, trên đường lộ rộng rãi hoàn toàn dùng ngọc thạch màu lam nhạt lát thành, dưới ánh trăng chiếu rọi tản phát ra màu sắc lộng lẫy lạ thường, rực rỡ tuyệt vời.

Trên đường người người phục sức đủ màu sắc, nhưng những người này cũng không đặc biệt giống như tưởng tượng của Tần Vũ, cũng không có cánh giống như Thiên Thần giới, cũng không giống như người ở một số tinh cầu có thân thể to lớn rắn chắc, hết thấy đều rất bình thường, lại có cảm giác như trở lại nguyên trạng. Nhưng Tần Vũ có thể nhận biết được, mọi người tại đây khí tức tỏa ra thật không tầm thường, hơn nữa có vài người sâu sắc cổ xưa, ẩn tàng khí tức rất cao thâm, nếu căn cứ vào thực lực mà nói, tuyệt đối không thấp hơn Tần Vũ.

Nhìn quang cảnh tấp nập trên đường, Tần Vũ không khỏi cảm khái nói:

“Xem ra trong thế giới hỗn độn này quả là tàng long ngọa hổ.”

“Ân công, người... .. Người làm sao qua được?” Trác Tam Huyền có chút ngạc nhiên hỏi. Tần Vũ thần nhiên mỉm cười, nói:

“Chẳng qua là dùng chút thủ đoạn mà thôi, còn nữa đại thúc sau này đừng gọi ta là ân công, gọi thẳng tên ta Tần Vũ là được.” Trác Tam Huyền nhú nhú mày:

“Như thế nào có thể, người cứu chúng ta hai lần tính mạng, nếu gọi người như vậy, thật là không có một chút lễ nghĩa gì.”

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói:

“Đại thúc, đây cũng không phải là vấn đề cấp bậc lễ nghĩa, chẳng lẽ ngươi tính sau này cả đời đều gọi ta là ân công sao?” Trác Tam Huyền nghe nói thế, nhất thời có hơi nghẹn lời nói không ra lời.

Lúc này, Linh nhi kéo ống tay áo Tần Vũ, khuôn mặt sáng như ánh trăng rằm thoáng ửng đỏ, ôn nhu nói:

“Tần... Tần Vũ ca ca, nhà của ta cách đây không xa, chúng ta mau đi đi.”

Tần Vũ cười nói:

“Được, chúng ta cũng nên đi thôi.” Lúc này, Lý Bất Phàm bỗng nhiên có chút bất mãn hừ một tiếng, nói:

“Này gấp cái gì chứ, chờ chúng ta bán hồn nguyên rồi trở về cũng không muộn, nếu không đêm nay những chân chó đó lại đến đòi nộp thần thạch a!”

Linh nhi bửu môi, khẽ gật gật đầu. Sau đó, Trác Tam Huyền liền mang theo Tần Vũ đi tới khu chợ, nơi này có thể nói là cực kỳ sầm uất, mà phạm vi chợ so với Tân Thần giới có khác biệt thật lớn, chỉ riêng các đồ vật được buôn bán đã vô cùng kỳ lạ, nhiều thứ còn chưa từng nhìn thấy, nghe Trác Tam Huyền nói nơi này còn có một cái chợ đêm ẩn dấu, chỉ có thể dùng mật hiệu để tiến hành trao đổi, bình thường buôn bán đều là linh bảo đẳng cấp cao, cực kỳ hiếm có, nhưng lại rất đắt tiền, thông thường chỉ có những thương nhân tiền nhiều thế lớn mới có thể xuất hiện ở trong chợ đêm.

Lúc này dọc theo đường đi, Trác Tam Huyền từ đầu đến cuối giữ chặt cái túi chứa hồn nguyên, sợ bị người ta đánh cắp, dù sao cái này chính là gắn liền tính mệnh của ba người. Trải qua một phen chuyện trò, Tần Vũ đã biết Trác Tam Huyền này là một gã thợ săn trong Tà Phong thành, có vài mảnh khố để săn thú, cho nên thường xuyên đi vào cánh đồng hoang vu ma thú săn bắt hồn nguyên của ma thú cấp thấp đổi lấy lấy thần thạch để nuôi sống gia đình tạm qua ngày, nhưng tuổi ngày càng lớn, tuy có bản lĩnh, nhưng cơ thể cũng không còn như thời trai trẻ, vì thế xác xuất săn bắt cũng dần dần sút kém, đến nỗi hiện giờ làm không đủ ăn.

Mà Linh nhi kia là nữ nhi của Trác Tam Huyền, lúc trước mẫu thân vừa sinh ra nàng thì cũng đã mất đi, quanh năm suốt tháng cùng phụ thân ở bên ngoài săn thú. Về phần Lý Bất Phàm, là đứa nhỏ vào mười mấy năm trước Trác Tam Huyền từ trong cánh đồng hoang vu nhặt được, lúc đó hắn cũng chỉ mới được năm tuổi, trước ngực đeo một cái ngọc bội trên mặt khắc chữ ‘Lý’, cho nên mới đặt tên cho hắn là Bất Phàm.

Chẳng qua do loạn chiến nổi lên bốn phương, thành chủ Tà Phong thành dùng võ lực nhằm vào cư dân vơ vét cướp đoạt thần thạch, Trác Tam Huyền thấy trước mắt sắp bị trục xuất, cho nên mới không để ý tới tánh mạng đi chọc phải ma thú tam cấp kia, vì thế mà suýt nữa đã mất toi tính mạng.

Không lâu sau, bốn người đã tới một gian hàng rất lớn phía trước, hai bên cửa tiệm chạm khắc hai con rồng đỏ quần quanh cột trụ, dưới cây cột ngồi chồm hổm hai tượng thạch sư uy vũ bất phàm, phía trên cửa treo một tấm bảng hiệu bằng kim thiết tinh chất, mặt trên viết chữ “Tiền gia bảo vật phường”.

Tần Vũ thần thức nhạy bén biết bao, cách từ xa ở ngoài cửa tiệm đã cảm nhận được trong cửa tiệm này tản phát ra khí tức của thiên tài địa bảo cất giữ trong đó.

Trác Tam Huyền sờ sờ hồn nguyên trong túi, trong lòng vui mừng, còn chưa kịp tiến vào, một thương nhân dáng người mập mạp đã bước nhanh ra, hắc hắc cười nói:

“Ồ! Trác tam gia tới, cách thật xa ta đã nghe được mùi hàng hóa tốt rồi.”

Lý Bất Phàm lạnh lùng cười:

“Đây là lẽ đương nhiên, cái mũi của Tiền gia ngửi gì không được?”

Thoạt nhìn vị thương nhân mập mạp này đúng là khách hàng lớn nhất của Trác Tam Huyền, người ta gọi là Tiền bát gia, nhưng phàm là hàng hóa đưa tới, hắn đều phải ép trước một nửa giá, chẳng qua Trác Tam Huyền đã sớm biết tổng mảnh khố của hắn, đã là khách hàng lâu năm, Tiền bát gia đối với hắn cũng sẽ không ép giá nhiều lắm.

Hắn ngạo nghễ đi về phía Trác Tam Huyền, chăm chú nhìn khoả hồn nguyên kia, thoáng đánh giá xong ngáp một cái, chậm rãi nói:

“Coi như không tệ, lấy giá ba trăm thần thạch đi.”

“Ba trăm?” Trác Tam Huyền giật mình trên khuôn mặt lại lóe ra một tia cười lạnh: “Tiền bát gia, người không phải cũng bị loạn chiến này dọa cho ngớ ngẩn rồi chứ, đây chính là hồn nguyên của ma thú tam cấp a.” Lập tức, Trác Tam Huyền khéo léo vận chuyển hồn độn khí, mặc dù không thành thạo cho lắm, nhưng hồn nguyên lại rất nhanh vận chuyển lên, hồn độn khí mênh mông cuộn cuộn không ngừng tuôn tràn ra.

Tiền bát gia nhướng mày, trong ánh mắt toát ra vẻ tham lam, nhìn qua hắn tựa hồ thời gian rất lâu rồi không có gặp hàng hóa tốt cỡ này.

“Được rồi, vậy trả cho người năm trăm thần thạch đi!” Nói xong, Tiền bát gia liền tiến lên định thu khoả hồn nguyên kia. Trác Tam Huyền cười lạnh một tiếng, xoay người định rời đi. Tiền bát gia hai mắt tròn trừng, nói:

“Người làm cái gì vậy?” Một bên Lý Bất Phàm ngắt lời nói:

“Tiền bát gia, chúng ta cũng coi như là khách hàng lâu năm của người, người tưởng ta ngu ngốc sao, mấy thứ này bán ở chỗ khác, ít nhất phải có giá hơn một ngàn thần thạch!”

“Nhưng đây là giá cả của cửa hàng Tiền gia ta, hơn nữa thứ gì Tiền bát gia ta không thu ta đổ xem ai dám thu, người tốt nhất nên thức thối một chút!” Tiền bát gia ngang ngược nói.

“Vậy chúng ta không bán!” Linh nhi đứng ở bên Tần Vũ tức giận dậm dậm chân, phải biết rằng trong Tà Phong thành này quy củ là mỗi người mỗi tháng phải giao nộp hai trăm thần thạch, mà năm trăm thần thạch này dùng cho cả ba người cũng không đủ, huống chi khóa hồn nguyên này ít nhất có thể bán được một ngàn hai trăm thần thạch, đủ để cho ba người nộp lệ phí hai tháng.

Trên mặt Tiền bát gia mặt mày kia dữ tợn rung rung, tựa hồ có chút giận dữ ngược lại cười nói:

“Còn muốn đi, đem hồn nguyên lưu lại nói sau, lão bất tử người này cũng là người sắp vào quan tài rồi, về sau cũng không có hàng hóa gì tốt để cung ứng cho bản lão gia, ta hiện tại sẽ giúp người, người đâu!” Theo một tiếng quát to, mười mấy Hắc y nhân từ phía sau cửa tiệm liền vọt ra, bọn chúng nhìn qua tuy rằng cũng không cường tráng, nhưng có thể cảm giác được tu vi bên trong của chúng tuyệt đối không thể xem thường.

Trác Tam Huyền trên nét mặt già nua khí tức nghẹn đã biến thành màu tím, cả giận nói:

“Đồ khốn, ta hôm nay liều mạng với người!” Nói xong liền xông lên phía trước, cũng không nghĩ tới Tiền bát gia đột nhiên tung ra một chưởng, hung hãn đánh hấn ngã nhào xuống đất, lực đạo tuy rằng không mạnh, nhưng Trác Tam Huyền trước đã bị trọng thương, dưới một chưởng tức thì miệng phun trào máu tươi.

“Phụ thân!” Linh nhi quá sợ hãi, vội vàng giúp hấn thông máu thuận khí, nhưng Lý Bất Phàm một bên sớm đã phần nộ thiêu đốt tim gan, thanh kiếm to bản màu đen trong tay đã vung lên cao. :

398. Chương 5 : Thân Phận Bại Lộ

Khi Lý Bất Phàm giờ trường kiếm chuẩn bị chém tới thì một gã Hắc Y nhân đột nhiên nhảy lên phía trước , tức thời Hồn Động khí chợt loé lên trong bàn tay , một cột lửa bốc cao tới tận trời hiển hiện . Lý Bất Phàm bị đánh bay ra ngoài , y phục sớm đã bị cháy hết

Tần Vũ thầm kêu bất hảo , những người này hiển nhiên đối với nắm giữ Hồn Động vật chất có kĩ năng rất cao , thực lực tất nhiên không phải thấp . Lập tức tay phải đánh ra một đạo tử khí , tay phải cũng đồng thời xuất ra Tử Vân kì , Tử khí tốc độ cực nhanh đánh lên cổ tay Hắc Y nhân . Hắc Y nhân kia sắc mặt cũng là đại biến lui ra phía sau hai bước , nhìn kĩ mới phát hiện cổ tay đã bị ăn mòn phả ra một mùi hôi khó chịu

“ Nếu hấn không chịu bán , Tiền Bát Gia cần gì phải dùng cường nhân làm khó ?” Tần Vũ đứng trước mặt Bát gia lạnh lùng nói , nét mặt lạnh như băng mang theo vài phần tức giận

Tiền Bát Gia nhíu mày :

“ Người ... người là ai , các người nhanh làm thịt xú tiểu tử này cho ta !”

Hắc Y nhân có chút kinh ngạc nhìn Tần Vũ , tức thì từ trong Hồn Động chất diễn hoá ra một sinh mệnh lực lượng rất mạnh sau một lát đã khôi phục lại cổ tay như ban đầu , hiển nhiên đối với nắm trong tay Hồn Động hấn so với Trác Huyền mạnh hơn rất nhiều

Bất quá Tần Vũ cũng không e ngại bất luận kẻ nào ở đây , mặc dù đối với điều khiển Hồn Động chất đang ở vào thể hạ phong nhưng Lục đạo luân hồi có thể huỷ diệt tất cả , lập tức lãnh đạm nói :

“ Nếu không muốn chết thì cút ngay !”

Chiến ý đột nhiên bốc lên , mười mấy Hắc y nhân toàn bộ di chuyển song điều kì quái chính là một cỗ Hồn Động khí từ da tay bọn họ phả ra tiện đà hoá thành các loại nguyên tố lực lượng . Tiền Bát Gia thấy tràng diện như vậy nhất thời đóng cửa chui vào trong , trước lúc đi còn than một tiếng :

“ Tránh xa một chút” . Chắc chắn là không muốn cửa hàng của hắn bị tổn hao gì

Tần Vũ đối với phương pháp chiến đấu của bọn họ thì cực kì nghi hoặc , đối với năng lực của hắn tự nhiên có thể sử dụng Lục đạo luân hồi tạo ra Hỗn Độn khí , mà trong đan điền bọn họ hiển nhiên là không có khí tức của Lục đạo luân hồi , như thế nào có thể sinh ra Hỗn Độn vật chất

Đang trong suy tư , vài cổ nguyên tố lực lượng hoàn toàn không giống nhau từ bốn phương tám hướng đánh tới , đối với trình độ điều khiển Hỗn Độn của Tần Vũ lúc này tất nhiên không có biện pháp chuyển hoá và chống đỡ những nguyên tố lực lượng này . Nghĩ vậy liền tung Tử Vân kì lên trời , lá cờ tập trung một lượng lớn mật độ Hỗn Độn chất đen nhánh nhất thời khuếch trương che kín cả bầu trời , vài cổ nguyên tố lực lượng trong nháy mắt bị áp chế

Mười mấy tên Hắc Y nhân thấy thế tựa hồ hoàn toàn chưa kịp phản ứng toàn thân đã bị cố định ngay tại chỗ , cổ lực lượng áp chế này quá cường đại khiến cho bọn hắn thậm chí không có khả năng di chuyển . Bất quá Tần Vũ vì muốn che giấu thực lực nên cũng không xuất ra Lục đạo luân hồi phá huỷ linh hồn bọn họ , qua một lúc đã thu lại Tử Vân kì

Đám Hắc Y nhân được giải thoát thở phào một hơi , cũng không có ai dám xông lên tấn công Tần Vũ , thực lực của người trước mắt so với bọn hắn quả thật quá chênh lệch

Tần Vũ nâng Trác Huyền và Lý Bất Phàm dậy , hai người đều bị thương không nhẹ phải qua một thời gian dài điều dưỡng mới có thể khôi phục . Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng đảo qua đám Hắc Y nhân , lạnh lùng nói :

“ Nếu còn có lần sau các ngươi tuyệt đối không có vận khí tốt như vậy đâu !” . Nói xong cũng không để ý tới bọn họ thế nào liền rời đi ngay

Đám ... Hắc Y nhân hai mắt nhìn nhau trong lòng tựa hồ vẫn đang bận tâm về thực lực của Tần Vũ . Lúc này Tiễn Bát Gia lật đặt đi ra , khuôn mặt mập mạp ẩn chứa vẻ xấu hổ run giọng nói :

“ Người ... người này rốt cục là ai ?”

...

“ Các ngươi không bán được Hỗn nguyên , không có việc gì chứ ?” Tần Vũ đỡ Trác Huyền hỏi

Trác Huyền khó khăn nuốt nước bọt , nói :

“ Không việc gì , chỉ là cái tên hỗn đản Tiễn Bát Gia kia khinh ta tuổi cao cự nhiên muốn cướp đi Hỗn nguyên của ta ... ân nhân , người lại vừa cứu ta một mạng a , thật không biết như thế nào có thể tạ người”

“ Lại nhắc chuyện ơn nghĩa rồi , ta đỡ ngươi về”

Trác Huyền ở một nơi vô cùng trống trải , cơ hồ nơi đây chỉ là bên rìa của chủ thành , gia cảnh mỗi nhà ở đây đều cực kì bần hàn miễn cưỡng có một cửa sông , bất quá nơi này vẫn nằm trong địa phận chủ thành cho nên vấn đề an toàn là không phải nghĩ

Cách đó không xa toạ một khối kiến trúc không theo quy luật gì , chính là nhà của Trác Huyền , nhìn qua mặc dù có chút kì quái nhưng lại cực kì tự nhiên . Có điều nơi này không lớn lắm chỉ có thể cấp cho Tần Vũ một phòng để nghỉ ngơi , trong nhà còn có một tiểu viện ở giữa toàn cỏ dại

Sau khi trở về , Linh Nhi lập tức mời đại phu đến nhà . Đại phu đối với năng lực điều khiển Hỗn Độn khiến ngay cả Tần Vũ đều cứng lưỡi , diễn hoá sinh mệnh nguyên lực càng cường đại . Chỉ trong chốc lát Trác Huyền và Lý Bất Phàm đã cảm thấy thoải mái , hai người đã có thể tự mình đi lại

Thấy thủ pháp diễn hoá sinh mệnh nguyên lực cùng với phương thức điều khiển Hỗn Độn chất công kích lúc trước của đám Hắc Y nhân khiến Tần Vũ rất có hứng thú , xem ra tất cả đều phải hỏi Trác Huyền mới biết được

Đêm đã xuống , trên những con đường lúc này lại càng náo nhiệt . Nghe Linh Nhi nói cuộc sống ban đêm ở đây càng thú vị , các cửa hàng không vì đêm dài mà đóng cửa . Cũng bởi vì thế Lý Bất Phàm mới có thể đêm khuya đem Hỗn Nguyên đi bán

Bầu trời âm trầm , ánh trăng như ánh bạc mềm mại uổng lượn trên từng đám cỏ trong tiểu viện . Tần Vũ nhìn trăng sáng lên cao nghĩ thầm rằng nhật nguyệt nhất định là do khai tích giả dùng nguyên lực sáng tạo nên . Mà nhật nguyệt hằng định là không có cách nào xuyên thấu Hỗn Độn không gian , tinh vực bị khai tích tồn tại lẻ loi trong nguyên thủy vũ trụ này ngàn ngàn năm không bị huỷ diệt khiến Tần Vũ có chút bội phục năng lực khai tích giả

Lúc này một thân ảnh kiều mỹ xuất hiện bên cạnh Tần Vũ , chính là Trác Linh Nhi . Nàng thấy bộ dáng của Tần Vũ dường như muốn nói điều gì nhưng lại không dám quấy rầy , nhất thời chỉ biết đứng đó mặc thời gian trôi qua

Gần nửa canh giờ trôi qua , Tần Vũ mới hồi tỉnh nghi hoặc nói :

“ Linh Nhi cô nương , có việc gì thế ?”

Linh Nhi mỉm cười , nét mặt đột nhiên ngưng ngừng đỏ ửng , thấp giọng nói :

“ Tần Vũ ca ca ... Cha bảo ta đến cảm ơn huynh”

Tần Vũ nói :

“ Chuyện này không có gì , hôm nay ta ở lại đây cũng coi như các người hồi báo ta , không phải sao ?”

Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu , cắn cắn môi rồi lại không biết nên nói gì . Tần Vũ nhìn ra được nàng vốn là cô gái cực kì chất phác , lại đột nhiên nghĩ tới cái gì hỏi :

“ Linh Nhi , cô biết Tà Thần giới ở nơi nào không ?”

Linh Nhi này nhìn qua không có tâm cơ gì , Tần Vũ có thể hỏi thẳng , điều này so với Trác Huyền thì đơn giản hơn rất nhiều , hơn nữa cũng nghĩ nàng không dễ dàng nghi ngờ hấn

Linh Nhi tựa hồ kinh ngạc một chút nói :

“ Ta ... ta nghe Cha nói Tà Thần giới là vũ trụ tồn tại chí thượng , nó nắm trong tay tất cả quyền lợi của Thương Thần tinh hệ chúng ta , Thất Tuyệt tinh hệ cùng với Nguyệt mang tinh hệ , truyền thuyết nói phiến tinh hệ chúng ta đang sống chính là do Tà thần đại nhân tạo ra”

Tần Vũ nhú mày nghĩ thầm vị Tà thần này cũng chính là cao thủ khai tích không gian trong nguyên thủy vũ trụ kia , có lẽ hấn đã nắm được Thiên đạo không chừng

“ Vậy Linh Nhi cô nương , ngoại trừ Tà Thần vũ trụ chẳng lẽ còn có vũ trụ khác ?”

Linh Nhi gật đầu đang muốn nói gì đột nhiên một tiếng ho khan vang lên , Trác Huyền tay chống gậy thông thả từ trong phòng đi ra

“ Cha , sao Cha lại ra ngoài ?” . Linh Nhi lập tức tiến đến đỡ hấn , Trác Huyền nhìn Linh Nhi trầm giọng nói :

“ Con về phòng trước đi , ta có một số việc cần nói với ân nhân”

Linh Nhi nhú mày quay sang nhìn Tần Vũ , sau đó đi vào bên trong

“ Đại thúc , người cố ý đuổi Linh Nhi đi khỏi , có chuyện gì quan trọng cần nói với ta sao ?” Tần Vũ mỉm cười hỏi

Trác Huyền chần chờ một lúc rồi trầm giọng nói :

“ Ân nhân , kì thật ta đã biết”

Tần Vũ sắc mặt khê biến , nói :

“ Biết cái gì ?”

Trác Huyền có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng , nói :

“ Ta mặc dù mắt hơi mờ nhưng chính là biết người không phải là người của vũ trụ này”

Tần Vũ trong lòng cả kinh , không nghĩ tới chuyện cự nhiên sớm bị bại lộ , mà chính mình lại không hay biết thế này , nghi hoặc nói :

“ Người như thế nào biết ?”

Trác Huyền thở dài từ từ nói :

“ Người xuất hiện tại chỗ này nhưng không có thông hành , có thể xác định là không phải người của vũ trụ Tà thần , hơn nữa ta còn cảm giác được trong cơ thể người tồn tại một năng lượng huyền diệu cực kì cường đại nữa , so với chúng ta khác rất nhiều”

Tần Vũ xấu hổ cười :

“ Nguyên lai là như thế , vậy người định thế nào ?”

Trác Huyền vội vàng nói :

“ Ân nhân ngàn vạn lần đừng hiểu nhầm , Trác Huyền ta cho dù phần thân toái cốt cũng sẽ không dùng oán báo ân , ta muốn người tới nơi này chính là không muốn bọn binh lính phát hiện ”

Tần Vũ nghĩ xem ra Trác Huyền cũng không có ý hại hắn nên cũng không giấu diếm nữa , thẳng thắn nói :

“ Đích xác ta không thuộc về nơi này , mà đến từ một nơi có tên là Hồng Mông vũ trụ”

“ Sao có thể ... người không phải người của Chiến thần giới” . Những lời này khiến cho Trác Huyền rất khiếp sợ , tựa hồ ngay từ đầu đã nhận định Tần Vũ là người của Chiến Thần giới

Tần Vũ lắc lắc đầu :

“ Ta đến từ một nơi hoàn toàn không thuộc vũ trụ này , ta đối với Hỗn Độn vũ trụ này có chút không hiểu rõ”

“ Nguyên lai là như thế , vậy ta cũng yên tâm rồi , sau này người cứ ở chỗ này đi a , ta Trác Huyền xin thề tuyệt đối sẽ không hại người”

Tần Vũ nhìn bộ dáng chân chất của Trác Huyền không nhịn được cười , nhưng Chiến Thần giới thì Tử Cực tinh sứ giả lúc trước đã từng nói quá , chuyện này là như thế nào vậy , càng khiến cho hắn nghi hoặc

399. Chương 6 : Hỗn Độn Chân Nguyên

“ Đại thúc đối với phiên vũ trụ này hiểu rõ bao nhiêu ?” Tần Vũ hỏi

Trong lòng Trác Huyền thì Tần Vũ chính là ân nhân cứu mạng của hắn mà bản thân cũng là người chí tình chí nghĩa , tất nhiên không có gì giấu diếm , thán thanh nói :

“ Người xem ta sống đã gần trăm năm nhưng kiến thức cũng rất ít , ta chỉ biết ngoại trừ Tà Thần vũ trụ ra còn tồn tại Chiến Thần vũ trụ , ai ... những năm gần đây từ khi Chiến Thần giới đả thông giới hạn vũ trụ không ngừng phát binh công kích chúng ta gây ra loạn chiến , nếu không như vậy bọn ta cũng sẽ không phải giao hai trăm thần thạch đáng ghê tởm kia”

Tần Vũ nói :

“ Nguyên lai là như thế , chiến tranh cự nhiên đã xuất hiện tại hai vũ trụ , vậy nguyên nhân là gì ?”

Trác Huyền xấu hổ nở nụ cười :

“ Bọn ta địa vị thấp kém như thế nào biết được những chuyện như vậy , có thể bảo trụ được tính mạng đã tốt lắm rồi . Bất quá nghe nói là Chiến Thần giới tựa hồ muốn lấy một vật trong Tà Thần giới , đó cũng là nguyên nhân phát động chiến tranh và duy trì mấy trăm năm nay”

Chiến Thần giới nói vậy cùng với Tà Thần giới giống nhau , nắm trong tay tất cả quyền lợi của một vũ trụ . Bất quá Tần Vũ đối với tràng loạn chiến này cũng không có quá quan tâm , điều làm hắn hứng thú chính là vị ... Tà thần kia

“ Đại thúc , các người đã từng gặp qua bị Tà Thần kia chưa , có biết hắc thể nào không ?”

Trác Huyền nói :

“ Truyền tống diễm của Tà Thần giới là cấm địa với những người có thân phận thấp kém như bọn ta , nơi đó canh phòng nghiêm ngặt ngay cả tới gần cũng không thể , hơn nữa hắc tuyệt đối sẽ không tới nơi này , vậy ta như thế nào có thể gặp qua hắc chứ . Bất quá mọi người ở đây đều biết Tà Thần bất quá là danh hào mà thôi , tên thật của hắc là Tử Sắc Thương Long , có điều ngàn vạn lần không nên gọi ra tên thật của hắc”

Xem bộ dáng khẩn trương của hắc Tần Vũ mới biết được người trong Tà Thần vũ trụ đều coi Tử Sắc Thương Long là một vị chân thần , một nhân vật mà không thể xúc phạm cũng như không thể có tà niệm tồn tại , cũng giống như phạm nhân thờ phật vậy . Sau đó Tần Vũ cũng biết được Tà Thần vũ trụ này phân ra làm tam đại tinh hệ gồm mấy trăm tinh cầu , mỗi nơi đều có một loại truyền tống trận , đương nhiên muốn vào đó phải qua kiểm tra thông hành , cũng chỉ có loại truyền tống trận này mới có thể tự do di chuyển trong tam đại tinh hệ

Nghe Trác Huyền kể lại , mấy trăm năm trước Chiến Thần giới vì muốn lấy ở Tà Thần giới một vật cho nên đã giận dữ sử dụng thủ pháp khai tích Hỗn Độn phá vỡ giới hạn không gian vũ trụ hình thành một truyền tống trận . Có lẽ năng lực như vậy tại Hồng Mông vũ trụ cũng không quá khó khăn nhưng tại nguyên thủy vũ trụ này cơ hồ không có khả năng , lí do có thể giải thích ở đây chính là trong Chiến Thần giới đã có người linh ngộ được pháp tắc ở vô hạn vũ trụ cho nên mới có thể phá vỡ tất cả qui định nguyên thủy

Trác Huyền tất nhiên không có nghĩ nhiều như Tần Vũ , chỉ là bất đắc dĩ thở dài nói :

“ Không biết cái thân già này có thể sống bao lâu nữa , Bất Phàm đứa nhỏ này nói thế nào nó cũng không học theo thủ nghệ của ta , lại còn nữ nhi của ta nữa thật không biết bọn họ sau này nên làm gì ?”

Tần Vũ nói :

“ Chuyện gì đến sẽ khắc đến , đại thúc cũng không cần quan tâm quá . Bất quá nếu ta không thuộc thế giới này , người không sợ ra có mưu đồ gì sao ?”

Trác Huyền nhú nhú mày dứt khoát nói :

“ Ân nhân đã cứu mạng ta nhiều lần , cho dù là muốn tính mạng này của Trác Huyền ta cũng sẽ không do dự !”

Tần Vũ cười nói :

“ Đại thúc , yên tâm đi ta không có mưu đồ gì chỉ là tới nơi này tìm một vật mà thôi”

“ Vật gì ?”

“ Một loại hư vô mờ mịt rồi lại có thể nắm trong tay tất cả gì đó !”

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , đối với tu vi của hắc bây giờ không thể hiểu được sự tồn tại của pháp tắc nguyên thủy vũ trụ này , càng không thể đoán ra có hay không Thiên đạo chính là pháp tắc thần bí kia . Bất quá sau khi tới thế giới này năng lực dự tri của Tần Vũ đã hoàn toàn biến mất rồi , hắc rốt cục đã không còn cảm giác được phát sinh mệnh kí , hình như khi bước vào nguyên thủy vũ trụ tất cả đã nằm trong tay ‘Thiên’

Trác Huyền cười nghi hoặc nói :

“ Thực lực của ân nhân bọn ta đã không thể nhìn thấu , cái người tìm nhất định là một loại cảnh giới càng cao rồi”

Đôi mắt Tần Vũ sáng ngời tựa hồ nghĩ tới điều gì đó , vội hỏi :

“ Đại thúc , ta muốn biết Hỗn nguyên là sao ?”

Trác Huyền trầm tư một lát rồi nói :

“ Cái người nói là Hồn nguyên của Tam cấp ma thú , không .. tầm thường . Hồn Độn cầu bé bằng nắm tay kia chính là sản sinh ra cơ thể ma thú , chính là bản nguyên của Hồn Độn lực , mất nó ma thú cũng không tồn tại”

“ Ta thấy đại thúc cũng đã tu luyện Hồn Độn khí , nhưng so với lực lượng trong cơ thể ta lại hoàn toàn bất đồng , rốt cục là sao ?”

Đây cũng là vấn đề Tần Vũ đang nghi hoặc , có thể tự phát sinh Hồn Độn khí , vậy nguồn gốc từ cái gì ?

Trác Huyền gật đầu nhẹ , nói :

“ Đây là khi Tà Thần sáng tạo vũ trụ không gian ẩn chứa Hồn Độn vật chất cực kỳ huyền diệu . Mà khi sinh ra trong huyết mạch thân thể đã có một loại năng lượng đặc thù có thể không ngừng hấp thu Hồn Độn vật chất trong hư không , hơn nữa từng chút từng chút còn hấp thu tinh thuần nhất Hồn Độn chân nguyên theo năm tháng tích lũy . Hồn Độn chân nguyên càng tụ càng nhiều , tiện đà hình thành Hồn nguyên trong cơ thể , Hồn nguyên đó trong cơ thể có thể thả ra Hồn Độn khí , cũng là năng lực linh ngộ và hình thành các loại lực lượng”

Tần Vũ lúc này mới giật mình hiểu ra , cả kinh nói :

“ Nguyên lai là như thế , khó trách Hắc Y nhân có thể phóng ra Hồn Độn khí , nguyên lai trong đan điền cũng có Hồn nguyên . Bất quá Hồn nguyên này so với Lục đạo luân hồi của ta cũng có vài phần tương tự , tuy không có khả năng luân hồi nhưng lại đồng dạng có thể sinh ra Hồn Độn khí”

Trác Huyền tiếp tục nói :

“ Ma thú và người đều sinh ra Hồn nguyên , chỉ là phương pháp không giống mà thôi . Một Hồn nguyên hình thành cũng chính là Hồn Độn chân nguyên đã dung nhập vào huyết mạch cốt nhục bên trong . Bất quá để có được Hồn Độn chân nguyên lại cực kì khó khăn , một lượng Hồn Độn vật chất nhiều như núi cũng chỉ có thể luyện ra một lượng Hồn Độn chân nguyên bé bằng nắm tay . Huống hồ trong không gian bị khai tích này Hồn Độn khí đã ít lại càng ít cho nên một số tu luyện giả sẽ thông qua pháp quyết đặc thù tìm càng nhiều Hồn Độn vật chất càng tốt , còn phần lớn là giết ma thú lấy Hồn nguyên để đề cao thực lực của bản thân”

Dựa theo Tần Vũ giải thích thì trong không gian bị khai tích này vốn tồn tại Hồn Độn vật chất giống như Thiên địa linh khí , trải qua không ngừng hấp thu trong cơ thể hình thành Hồn nguyên sau đó lại qua diễn hoá Hồn Độn mà sinh ra các loại nguyên tố lực lượng . Nhưng mỗi người đối với linh ngộ các loại nguyên tố có khác biệt cho nên hình thành phương thức chuyên tu và đa tu * . Mà các nguyên tố lại khắc chế lẫn nhau cho nên trong chuyên tu cũng hình thành một loại phương thức chiến đấu đặc thù , người linh ngộ tu luyện theo phương thức quần thể được gọi là Tu huyền giả

Thiên , địa , lôi , phong , thủy , hỏa , sơn , trạch , đây là Tần Vũ từ trong Hồn Độn chất mà linh ngộ được tám loại nguyên tố lực lượng . Mà Trác Huyền lại chỉ ra rằng ngoại trừ đứng đầu là Thiên ngoài ra còn có sáu nguyên tố lực lượng , còn một loại cuối cùng là sinh mệnh lực lượng . Tần Vũ cho rằng sinh mệnh nguyên lực này nên là nguyên tố địa , nhưng lại có vẻ không đúng lắm , cũng chính là hiện nay chưa linh ngộ hết Thiên , địa , hai loại lực lượng thần bí này cho nên cũng không thể đưa ra kết luận quá sớm

Bất quá Trác Huyền ở bên rìa chủ thành cuộc sống bần hàn như vậy chính là không có cách nào tới một môn phái tu luyện , tất cả chỉ là tự bản thân hiểu được , hiển nhiên là hiệu quả kém hơn rất nhiều . Năm mười năm qua đi khả năng diễn hoá lực lượng cũng có hạn , Lí Bất Phàm tuổi còn trẻ mặc dù đang linh ngộ Hỏa lực lượng nhưng về mặt diễn hoá lực lượng so với hắn thì mạnh hơn rất nhiều

Nghe nói tại Tà Phong thành này môn phái lớn nhất chính là ở phía Đông Nam thành Li Hoả Huyền môn , đây là môn phái chuyên tu luyện Hoả nguyên tố , nghe đồn môn chủ nơi đó có thể trong nháy mắt đưa Hồn Độn vật chất trong vòng trăm dặm diễn hoá thành Hoả diễm có thể thiêu trụi nửa chủ thành

Bất quá trong Tam đại tinh hệ còn có rất nhiều cao thủ giống như Tần Vũ , nắm giữ rất nhiều nguyên tố lực lượng nhưng năng lực diễn hoá so với Tần Vũ mạnh hơn trăm ngàn lần , có thể nói là cực kỳ kinh khủng

Tần Vũ sau khi nghe giảng giải mới xem như đại khái hiểu được ảnh hưởng của Hồn Độn đối với toàn vũ trụ , phát hiện niềm trừ vật chất và linh ngộ của chính mình cũng bất quá là vỏ ngoài mà thôi , không nhận

được thở dài một hơi , nói :

“ Xem ra điều huyền diệu trong nó so với sự tưởng tượng của ta càng thâm ảo a ... không biết Tiểu quân bọn họ đã xuất quan chưa”

Trác Huyền trầm tư một lát lại nói :

“ Ân nhân , người không nên ra khỏi đây , bởi vì loạn chiến mà thủ vệ bên trong thành cực kì nghiêm ngặt , cần cái gì cứ để ta và Bất Phàm đi là được”

Tần Vũ gật đầu nói :

“ Cũng tốt , cứ đợi qua mấy ngày đã”

“ Kỳ thật ân nhân đã cứu mạng ba người bọn ta vài lần , thật sự cảm kích , không biết như thế nào có thể báo đáp người cho tốt !” Trác Huyền gắt gao nắm lấy tay Tần Vũ , trong ánh mắt toát ra vẻ vô cùng cảm kích

“ Ta đã nói rồi , điều này ngàn vạn lần không nên nhắc tới”

Trác Huyền đột nhiên con mắt sáng ngời tựa hồ nghĩ tới điều gì hưng phấn nói :

“ Không biết ân nhân đã có ... thê tử , nếu chưa có lão xin làm làm mối gả Linh Nhi cho người , nha đầu kia nhìn qua mặc dù vô dụng nhưng cũng có vài phần tư sắc , người xem thế nào ?”

Tần Vũ xấu hổ cười :

“ Đại thúc , điều này càng không thể rồi , ta có chút chuyện , ngài cũng nghỉ ngơi đi a” nói xong vội vã đi về phòng

Trác Huyền nghi hoặc gãi gãi đầu , nói :

“ Chẳng lẽ hắn không hài lòng với Linh Nhi ?” tức thì cũng quay đầu bước đi

Mà lúc này thân ảnh Lí Bất Phàm xuất hiện tại một góc tiểu viện , chẳng biết hắn đã ở đây bao lâu nhưng thần sắc lạnh như băng , trong ánh mắt toát lên vẻ phẫn hận * chuyên tu là chỉ tu luyện một loại nguyên tố còn đa tu là tu luyện cách kết hợp của nhiều loại nguyên tố . Như Tần Vũ được gọi là đa Tu Huyền giả

400. Chương 7 : Thời Cơ Chưa Đến

Bất quá tư chất của nha đầu cũng khiến cho ba vị cường giả phải nhìn nhau , muốn trở thành Thần vương có người nào không trải qua sinh tử kiếp số chứ , hơn nữa còn phải qua một thời gian rất dài , tốc độ của tiểu nha đầu kia lại quá nhanh không thể tưởng tượng , hơn nữa lại có Hỗn Độn linh bảo gia trì , trong tương lai nhất định sẽ cao hơn cả Tần Tư lúc trạng thái đỉnh cao

Nói đến Tần Tư trải qua hơn một trăm năm đối với nghiên cứu càng thêm thấu đáo , đồng thời một lúc có thể diễn hoá ra nhiều khôn , sát kiếp trận pháp . Nói về uy lực không kém Kiền Khôn đại trận của Tần Vũ là mấy , coi như là đã có đột phá mới

Một ngày , hai đạo ánh sáng ngọc cực nhanh xẹt qua tinh không trong Hồng Mông vũ trụ , dừng lại tại một không gian bị bẻ cong phía trước hiện lên hai thân ảnh

Chính là Đại viên Thiên Tôn Hưu Phí cùng với Chương lôi Thiên Tôn Hắc Vũ !

“ Hưu tử , người nói đồ đệ Tôn Ngộ Không đã bị giam ở trong không gian này ?” Hắc Vũ nghi hoặc nhìn không gian uốn khúc kia không khỏi có chút ngạc nhiên

Hưu Phí gật đầu :

“ Ta có thể cảm giác được Tôn Ngộ Không ở đây bất quá một trăm năm qua chưa có biện pháp đột phá thoát khỏi không gian này , mà ta càng không có khả năng đó”

Hắc Vũ lắc lắc đầu :

“ Từ khi đại ca đi hình như cả vũ trụ đều Hỗn loạn , bọn họ đều đã thay đổi”

Hầu Phí nói tiếp :

“ Lúc trước ta đã hỏi qua Hồng Mông , mà hắn nói Ngộ Không bị phong ấn cũng chính là ý của đại ca , điều này khiến ta không thể hiểu nổi , cũng không biết đại ca làm thế rốt cục được cái gì”

Hắc Vũ ánh mắt một đường , nói :

“ Ta nghĩ đại ca làm vậy nhất định phải có nguyên nhân , người cần gì phải gấp gáp như vậy ?”

Hầu Phí kêu lên một tiếng đau đớn :

“ Ta cảm giác được trong không gian uốn khúc này có lực lượng không tầm thường , ta sợ Ngộ Không sẽ có chuyện !”

Một trăm năm qua , Tôn Ngộ Không và Bạch Viên bị phong ấn trong không gian kia , thủy chung không có biện pháp phá vỡ được Hỗn Độn khí . Hầu Phí cũng là cực kì lo lắng cho đồ đệ cho nên mới gọi Hắc Vũ đến để hỗ trợ , cũng là trợ giúp Tôn Ngộ Không ra khỏi không gian này

Hắc Vũ nhíu mày :

“ Người làm như vậy ta mới sợ hắn có chuyện !”

Hầu Phí trừng mắt nói :

“ Tạp mao điều , người không giúp cũng được , dù sao có người cũng thừa !” vừa nói một cây côn màu xanh tím đã nắm trong tay , nó chính là Thiên Tôn linh bảo đã được Tần Vũ cải tạo lại , nhất thời phát ra khí tức mãnh liệt

Không đợi Hắc Vũ kịp phản ứng , một côn của Hầu Phí đã phóng đi , chính là uy thế của Kinh Thiên côn pháp , bảy mươi hai đạo côn ảnh cuộn cuộn nổi lên như những đợt sóng tím . Song không gian này lại thần kỳ cứng rắn , ngay cả Hắc Vũ cũng rất khiếp sợ , hắn biết rõ thực lực của Hầu Phí , không nghĩ rằng nó lại cự nhiên bất động như vậy

Ngay sau đó Kinh Thiên bảy mươi hai côn liên tiếp được xuất ra , khí thế như hồng thủy , biến thành hơn một ngàn côn ảnh cuối cùng tụ lại một nơi , Kinh Thiên nhất côn từ đó mà phát tạo thành cột sáng huyền thanh (xanh tím) tựa như xuyên thấu cả vũ trụ nhưng vẫn như trước không chút nào làm không gian kia nhúc nhích

Hắc Vũ cau mày , thở dài đang muốn tiến lên trợ giúp hắn đột nhiên một giọng nói hùng hồn cao ngang với tiếng hô vang vọng cả Hồng Mông vũ trụ , thanh âm tựa hồ là từ Thiên địa sơ khai mà phát ra , không gian chấn động gây nên những đợt sóng âm thật lớn

“ Là người ?” Trước mặt hai người Hắc Vũ xuất hiện một bóng người không có quang hoa , có chút kinh ngạc nói

Người nọ thân mặc trường bào màu xanh , nhìn qua có chút lam lũ , chân đi giày vải cầm trong tay một trường phiên màu xám , toàn thân cổ phác không chút quang mang giống như vạn cổ băng nguyên , là tự nhiên bất động rồi lại thấu phát ra khí thế khiến người khác khó lường

Đệ tứ chương khổng giả , Cổ Bàn !

Cổ Bàn khuôn mặt như tạc lộ vẻ tươi cười nói :

“ Hai vị tiên bối , đã lâu không gặp”

Hầu Phí lúc này mới dừng công kích , nói :

“ Hoá ra Cổ Bàn huynh đệ , người tới nơi này làm gì ?”

Những năm gần đây , Cổ Bàn cùng với Cổ Bàn phiên nhập đạo nghiên nát hư không , lĩnh ngộ Hỗn Độn , hôm nay cũng chính là ngày hắn xuất quan . Sau khi Cổ Bàn xuất quan liền có cảm giác cho nên nhanh chóng đi tới Hồng Mông không gian

“ Ta chính là muốn mới cho hai vị tiền bối Tôn Ngộ Không còn chưa đến ngày xuất quan , không gian này phải là chính hắc tự thoát ra , người bên ngoài không có biện pháp trợ giúp hắc” Cổ Bàn thần nhiên nói , ánh mắt thâm thúy tựa như đã biết tất cả Thiên địa vũ trụ không gian

Hắc Vũ và Hầu Phí xem tu vi của Cổ Bàn đã đạt tới cảnh giới chưởng khống giả siêu việt , ngạc nhiên nói :

“ Tại sao ?”

Cổ Bàn nói :

“ Đây là ý của Tồn tiền bối , lúc trước người để cho bốn người chúng ta bế quan cũng chính là để có thể lĩnh ngộ Hỗn Độn , sau đó mới bước theo tới nguyên thủy vũ trụ tham cứu Thiên đạo”

Hầu Phí cả kinh nói :

“ Sao ... Chẳng lẽ đại ca muốn Ngộ Không đi theo hắc , nó có năng lực như vậy sao ?” thực lực của Tôn Ngộ Không Hầu Phí hiểu rõ bất quá mặc dù hắc đã tiếp cận tới cảnh giới chưởng khống giả nhưng để nghiên nát hư không tiến vào Hỗn Độn thì cho dù là chưởng khống giả cũng không có năng lực này , Tôn Ngộ Không như thế nào có thể

Cổ Bàn mỉm cười lắc đầu , nói :

“ Kỳ thật Tồn tiền bối sau khi lĩnh ngộ Lục đạo luân hồi đã nắm giữ một chút vận chuyển của Thiên đạo , người để chúng ta bế quan cùng với phong ấn Tôn Ngộ Không tại không gian này cũng chính là Thiên ý , mà Ngộ Không sớm đã lĩnh ngộ được vô thượng chiến ý , khi hắc đạt được một bước lĩnh ngộ được sự huyền diệu chiến ý đó nhất định sẽ ra ngoài”

Hắc Vũ nhìn trên người Cổ Bàn hôm nay tản ra nhiều điểm thanh quang , ngạc nhiên nói :

“ Chẳng lẽ người đã có thể tiến vào trong Hỗn Độn không gian ?” đối với cái ... nguyên thủy vũ trụ kia hắc cũng là từ Hồng Mông mà biết được một chút , cũng là cực kì khâm phục năng lực của Tồn Vũ

Cổ Bàn cũng không phủ nhận , gật đầu nói :

“ Đúng vậy , Cổ Bàn phiên của ta đã có thể đánh vỡ Hỗn Độn tạo ra một thông đạo , không chỉ có thể , bất diệt phách thể của Tiểu Quân đã ngưng luyện thành , Thiên Minh cũng đã hoàn thành bảy lần biến thân , cũng có thể sử dụng Thiên đạo chi nhận khai tích thông đạo . Ta nghĩ Tồn tiền bối đã sớm dự tính được việc hôm nay cho nên mới để cho chúng ta bế quan tu luyện”

Một trăm năm qua , tiến độ của bốn người này đã biến hoá ngất trời , ngoại trừ Tôn Ngộ Không ba người còn lại đều đã có năng lực tiến vào Hỗn Độn không gian

Hầu Phí giật mình nói :

“ Nguyên lai đại ca đã dự tính tất cả , xem ra là ta hồ đồ rồi , vậy các người sao còn chưa đi tìm đại ca nữa ?”

Cổ Bàn cười cười , lấy tay chỉ vào không gian uốn khúc mà Tồn Vũ tạo ra , nói :

“Thời cơ chưa đến , chúng ta còn phải chờ hắc”

Hầu Phí cau mày , ngoài miệng lúc nào cũng thốt ra khẩu khí không tha ai , cả giận nói :

“ Tên đồ đệ này lại khiến cho sư phó ta mất mặt , các người ba người đều đã có thể tiến vào Hỗn Độn chỉ có hắc là bị phong ấn ở đây , thật là vô dụng !”

Hắc Vũ khinh miệt liếc hắc :

“ Tiểu Hầu tử ngươi , cái này gọi là thấy nào trò này , hắc hắc”

Cổ Bàn nói :

“ Hai vị không cần gấp gáp , ta đã tính qua hai mươi bảy năm sau Ngộ Không sẽ thoát khỏi đó , đến lúc đó Tiểu Quân và Thiên Minh cũng sẽ trở về , bốn người bọn ta sẽ tới Hỗn Độn giới tìm Tồn tiền bối ... bây giờ ta và hai vị ở đây cùng chờ hắc”

Nói xong Cổ Bàn liền ngồi hai chân xếp bằng , hai mắt khép hờ như là đã nhập định , từng đạo quang hoa thanh lương xoay tròn trên đỉnh đầu hắn sau đó vòng quanh thân thể

Từ khi Cổ Bàn có thể tiến vào Hỗn Độn giới hắn có cảm giác được một ít mệnh khí cùng với năng lực dự tri không thể hiểu . Hắc Vũ và Hầu Phí tất nhiên sẽ không đối với vị cường khổng giả siêu việt này mà có nghi ngờ gì , cùng đợi Tôn Ngộ Không trở về

...

Trong không gian phong ấn , Hỗn Độn vật chất so với trăm năm trước đã có thay đổi rất lớn . Tựa hồ như bị một lực lượng không ngừng thắt chặt lấy , bên trong vang lên những tiếng hỗn tạp , thông thả chuyển động . Mà Bạch Viên chính là đang nằm ở một góc không gian , mắt nhắm hờ mơ mơ màng màng nhìn bộ dạng đang đại phát lôi đình của Tôn Ngộ Không

Kim quang bắn ra bốn phía , chiến ý như nước sông Trường Giang đổ về , Tôn Ngộ Không cầm trong tay một đạo kim quang đẹp mắt , Kinh Thiên côn pháp đã phát huy tới trạng thái đỉnh cao . Mà trăm năm trôi qua cho tới bây giờ hắn cũng không có nghỉ ngơi , chiến ý mãnh liệt phảng phất vĩnh hằng vĩnh viễn không tiêu giảm , so với trăm năm trước càng thêm đại thịnh

Tôn Ngộ Không cho tới bây giờ cũng không có mệt mỏi , ngược lại trải qua một trăm năm điên cuồng tiết ra chiến ý điên cuồng lại cảm giác được tinh lực vô cùng . Mà cỗ Hỗn Độn chất này dường như bị chiến ý này điều khiển , Tôn Ngộ Không bây giờ đã cảm giác được bản thân đã có thể miễn cưỡng phân giải đám Hỗn Độn chất này

Giờ phút này sau hơn một trăm năm cuồng chiến đột nhiên ngừng lại , hắn dừng tại bên cạnh một đoàn khí thể đột nhiên con mắt sáng ngời hưng phấn chạy đến bên cạnh Bạch Viên , lớn tiếng nói :

“ Ha ha , ta rốt cục đã lĩnh ngộ được , nguyên lai như thế a , ha ha !”

Bạch Viên nghi hoặc nhìn hắn , đôi mắt đảo lên đảo xuống

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười nói :

“ Ta đã hiểu ra căn nguyên thật sự , nguyên lai một trăm năm qua không phải Hỗn Độn khí chế ước ta mà chính là Kinh Thiên côn pháp , lão Tôn ta đây chỉ cần lĩnh ngộ một loại côn pháp mới nhất định có khả năng dẫn thông đám Hỗn Độn chất đáng kiếp này , ha ha ha ha !”

Bạch Viên ngáp dài một cái , hoàn toàn không để ý đến Tôn Ngộ Không đang hưng phấn liên kiếm một cái hổ ngử tiếp

401. Chương 8: Toàn Thành Sư Tra

Vây chặt mình, hoàn toàn là do bị hạn chế tác dụng của không gian pháp tắc trong vũ trụ nguyên thủy, Hiện nay Tàn vũ với Lục đạo luân hồi đang phát sinh một số thay đổi.

Hậu văn đã đem lại cho độc giả một lời giải đáp. Còn Tàn vũ tới Vũ trụ này cần phải có một thời gian để thích ứng, cần phải hiểu được tác dụng diễn hoá của vật chất Hỗn độn. Tuy nhiên, “Thiên” trong lực lượng nguyên tố, sẽ có thể là điểm then chốt để đột phá của Tàn Vũ!

-o-o-o-

Sáng hôm sau, ở trong phòng Tàn vũ hắn còn đang ngồi xếp bằng nhập định trên chiếc giường gỗ, tâm vô ngoại vật, ngưng thần định khí, giữa trán phù động một tia vật chất hỗn độn như ẩn như hiện mông như mơ khó nhìn thấy.

Đối với cảm ngộ Hỗn độn, Tàn Vũ bây giờ có thể nói là chớp nhìn thấy con đường đi, tưởng muốn nắm giữ càng nhiều lực lượng nguyên tố, cho dù Tàn Vũ có thiên tư đặc biệt hơn người cũng cần phải có một thời gian dài để lĩnh ngộ. Chiều nay, Tàn Vũ đang đắm chìm trong huyền ảo của Hỗn độn, theo bốn loại lực lượng nguyên tố đã lĩnh ngộ từ trước không ngừng thấu triệt, ông đã có thể cảm nhận được Phong, Lôi hai loại nguyên tố pháp tắc, mặc dù rất mơ hồ, nhưng tin tưởng không bao lâu nữa sẽ lĩnh ngộ hoàn toàn.

Chỉ có điều theo như lời Trác Tam Huyền nói, linh ngộ lực lượng nguyên tố này bất quá là một chút quá trình cơ sở mà thôi, giống như là một tiểu hài tập bước đi, đợi cho đến khi lớn lên cứ tự nhiên theo đà mà diễn hóa lực lượng nguyên tố trong Hỗn độn, nghe nói lúc mười hai tuổi Trác Tam Huyền đã có thể diễn hóa được sáu loại lực lượng nguyên tố cùng với nguyên lực tính mạng.

Bởi vậy có thể thấy được cái này cũng không khó, mà cái khó chính là cường độ diễn hóa và năng lực nắm trong tay mình, nghe nói môn chủ Hỏa huyền môn có thể làm cho hỏa diễm trong vật chất hỗn độn diễn hóa trải qua sự khống chế của hần hình thành một luồng hỏa diễm lực lượng siêu cường như cuồng phong bão táp. Đương nhiên cái này cần phải phối hợp với một số ứng dụng của pháp quyết, cũng chính là mức độ thành thạo trên phương diện kỹ xảo, cũng giống như Đế Thích Thiên vận dụng Thiên đạo chi nhận xuất ra được Thiên đế quyết.

Bất quá trừ lần đó, làm cho Tần Vũ thấy nghi hoặc chính là Thiên Địa hai loại nguyên tố, tại dưới đáy biển trong lúc linh ngộ ông rõ ràng cảm nhận được hai loại pháp tắc tiềm ẩn này, nhưng tựa hồ toàn cả Tà Phong thành cũng không có người hiểu rõ, quả thật có một chút không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này bốn loại nguyên tố pháp tắc, Tần Vũ vận dụng mặc dù có chút không trôi chảy, nhưng cũng không có loại lực lượng riêng biệt nổi bật nào, cho nên cũng bỏ qua ý nghĩ chuyên tu, nhất tâm lĩnh hội Lôi, Phong hai loại lực lượng nguyên tố.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Trác Tam Huyền hùng hùng hổ hổ chạy vào, xem ra qua một đêm tu dưỡng, thương thế của hần đã tốt hơn rất nhiều.

“Đại thúc, lo lắng như vậy, có chuyện gì không?” Tần Vũ từ trong nhập định tỉnh lại, mỉm cười nhìn Trác Tam Huyền thở hổn hển như trâu. Mà Trác Tam Huyền lại hình như vừa mới từ một cái tinh cầu khác chạy như điên về đây, nét mặt già nua đã bị dồn nén thành tử sắc, khàn khàn nói:

“Không xong, đã xảy ra chuyện lớn rồi, Tử Cực tinh sứ giả bị người giết?”

Tần Vũ trong lòng hơi kinh hãi, thấp giọng nói:

“Chuyện này đã qua hơn một trăm năm, sao bây giờ mới điều tra ra?” Lúc trước Tử Cực tinh sứ giả chết ở trong tay Tần Vũ, sự tình hôm nay đã trôi qua hơn một trăm năm, nếu như bại lộ thì đã bại lộ từ lâu rồi mới phải, tại sao mãi tới bây giờ mới nhận được tin tức, Tần Vũ nhất thời có chút khó hiểu.

Trác Tam Huyền tựa hồ nghe lời Tần Vũ nói, nhìn sắc mặt hần đầy vẻ khiếp sợ, run giọng nói:

“Ân nhân, người... Tử Cực tinh sứ giả không phải là người giết chứ?”

Tần Vũ nhướng mày, đối với Trác Tam Huyền hần cũng không muốn giấu diếm chút nào, gật đầu nói:

“Không sai, trước đây ta tới Tử Cực tinh, người này ám toán ta, bắt đắc dĩ mới hạ sát thủ, bất quá... chuyện này đã xảy ra hơn một trăm năm trước, bây giờ mới hỏi báo là sao?”

Trác Tam Huyền nghe mà con ngươi muốn nhảy ra ngoài, bắt đắc dĩ vỗ vỗ đùi, thở dài nói:

“Ân nhân có điều không biết a,... Tà Thần vũ trụ này có ba đại tinh hệ tồn tại tới hàng trăm thậm chí cả ngàn tinh cầu, thành thị lại đạt tới gần cả vạn, trong đó nếu như thiếu đi chỉ có một người cũng không tính là gì, giống như Tử Cực tinh dân số vượt quá trăm vạn, cũng như Tà phong thành này. Tà Thần giới mỗi một trăm năm mười năm sẽ lại tiến hành sưu tra xác định nhân số và thẩm tra năng lực của lãnh đạo giả tại các thành thị, hơn nữa Tinh cầu sứ giả này cũng có thể trong mỗi lần kiểm tra mà tiến hành thay thế, Hôm nay đúng hạn Tà Thần giới sưu tra Thương Thần tinh hệ của chúng ta, Tử Cực dĩ nhiên cũng đang lục soát tại đó.”

“Nói như vậy họ đang sưu tra đến nơi này... Nguyên lai là như thế, vậy sẽ như thế nào?”

Trác Tam Huyền vẻ mặt sầu khổ nói:

“Chung quanh tinh cầu Tà Phong tinh này phần lớn đều chỉ có sứ giả trông coi, cũng không có thành thị, cho nên Tà Thần giới đã hoài nghi là người của Tà Phong thành chúng ta làm, cho nên tiến hành kiểm tra đại qui mô, ngoài ra còn nghe bọn chúng nói vì có chiến tranh ở tiền tuyến, cần phải chọn lựa tu huyền giả có tu vi cao thâm tổ chức thành binh đội đi trước tới Thất Tuyệt tinh hệ để chiến đấu với Chiến Thần giới.

Thất Tuyệt tinh hệ này cũng là chiến trường chính hiện nay trong cuộc chiến giữa Chiến Thần giới và Tà Thần giới. Ánh mắt Tần Vũ nieco lại, trong lòng tựa hồ có manh mối, hỏi:

“Đại thúc, những đội ngũ tham gia sưu tra của Tà Thần giới tổng cộng có bao nhiêu người?”

Trác Tam Huyền lắc đầu:

“Có bao nhiêu người ta không biết, Nhưng bọn chúng nếu đã có thể sinh sống ở Tà Thần giới, tu vi có thể nói là cao thâm khó lường, chỉ e rằng bên trong Tà Phong thành này cũng tìm không ra người nào có thể so với bọn chúng mạnh hơn, Ái chà! Ân nhân a, những ngày này ngàn vạn lần người cũng không nên ra ngoài a, xem ra cần phải tránh tai họa này mới được.”

Tần Vũ cũng không muốn gây nhiều chuyện, hướng hồ... cao thủ Tà Thần giới thực lực khó lường, lập tức gật gật đầu.

Mấy ngày nay, Trác Tam Huyền mang theo Lý Bất Phàm cả ngày bên ngoài, hôm ấy Lý Bất Phàm cầm Hồn nguyên bán được 1200 thần thạch sau đó giao một tháng phí dụng cho ba người, còn lại 600 thần thạch. Trác Tam Huyền biết rõ sớm hay muộn cũng thế, hẳn bây giờ đã không còn năng lực đi giết ma thú tam cấp, định mượn sáu trăm thần thạch làm một ít vốn để mua bán, mỗi ngày có thể thu vào hơn mười thần thạch, có thể miễn cưỡng dùng cho chi phí sau này.

Còn Trác Linh Nhi thì ở trong phòng Tần Vũ cả ngày, nàng cũng là chịu mệnh lệnh của phụ thân muốn lấy thân báo đáp ân cứu mạng của Tần Vũ. Phương diện này tất nhiên Tần Vũ hiểu rõ, nhưng ông sớm đã có gia thất, lúc này ngay cả cháu gái cũng bằng trang lứa Linh Nhi, ngoại trừ trên người phát ra một cỗ khí tức đàn ông, trên khuôn mặt anh tuấn như thế nào cũng không giống một người đã có cháu gái gọi bằng gia gia.

Mấy ngày nay, Bởi vì Tà Thần giới tra xét, cả thành thị cũng xôn xao hẳn lên, thành chủ, phó thành chủ cùng các đại quan viên cũng rồi rít tiếp đón, hình như các nhân vật ở Tà Thần giới phân lượng so với thành chủ cũng cường đại hơn nhiều. Sau đó, khi công cáo Tử Cực tinh sứ giả bị giết, thành chủ lập tức hạ lệnh bắt đầu tiến hành sưu tra, làm cho lòng người hoang mang, Tà Thần giới tựa hồ đã điều tra ra sát thủ cũng không thuộc về Thương Thần vũ trụ, cho nên đối với người không có thông điệp sẽ trực tiếp bị mất mạng tại chỗ.

Bất quá, Tần Vũ cũng không khẩn trương chút nào, ông cũng không e ngại người Tà Thần giới tìm tới cửa, chỉ có điều muốn thông qua những người này để biết thực lực của Tà Thần giới đến tột cùng cường đại tới cỡ nào.

Trải qua mấy ngày suy nghĩ cặn kẽ, ông cuối cùng hạ quyết định.

Toàn thành lực soát đã được năm ngày, bất quá Tà Phong thành là đệ nhất thành của Thương Thần tinh hệ, không chỉ diện tích lớn rộng, dân cư cũng vượt quá trăm vạn, nếu phải lực soát hết cũng thật rất hao phí thời gian.

Tần Vũ vẫn như trước tĩnh tọa trong phòng cảm ngộ vật chất hỗn độn, trải qua mấy ngày tu luyện, ông đối với việc vận dụng bốn loại lực lượng nguyên tố phát ra càng thành thực, uy lực tự nhiên cũng tăng lên. Lực lượng nguyên tố từ vật chất hỗn độn diễn hóa ra so với lực lượng nguyên tố trong Hồng Mông vũ trụ mạnh hơn gấp trăm lần, không chỉ lực lượng to lớn đến nỗi Tần Vũ cũng rất khiếp sợ, đó cũng là một nguyên nhân khó có thể không chế.

Chỉ chớp lát, Tần Vũ ngừng lại thở sâu một hơi, chậm chạp mở mắt ra, ông biết tiến độ cảm ngộ này không thể cưỡng cầu, đang lúc gặp phải bình cảnh cho dù hao phí thời gian bao lâu cũng uống công.

Tần Vũ nhìn chén trà đang đặt bên cạnh, nước trà trong chén vẫn còn bốc hơi nóng, hiển nhiên vừa mới đặt xuống không bao lâu. Tần Vũ không khỏi mỉm cười, những ngày này Trác Linh Nhi chăm sóc cho Tần Vũ có thể nói là hết sức chu đáo, từ bưng nước dâng trà, tới bóp chân đấm lưng, Tần Vũ mỗi lần đều cự tuyệt, nhưng nhìn thấy thịnh tình không thể chối từ của Trác Tam Huyền cùng với khuôn mặt đỏ bừng của Linh Nhi không nịn được có chút đỏ khóc đỏ cười.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên nổi lên tiếng ồn ào vang dậy, mặt dù cách vách tường không rõ lắm, nhưng Tần Vũ nghe được cực kỳ dễ dàng.

“Người không thể đem Linh Nhi gả cho hần, người đã nói Linh Nhi phải gả cho ta, người nói mà không giữ lời.”

“Vậy thì thế nào, hần là ân nhân cứu mạng của chúng ta, Trác Tam Huyền ta cũng biết cái gì gọi là tri ân báo đáp, huống hồ Linh Nhi là nữ nhi của ta, không tới phiên người quản”.

“Người sẽ hối hận!”

Nghe đến đây, trong lòng Tần Vũ tức thì phát run một trận, vội vàng đi tới, mới phát hiện Lý Bất Phàm đã đi rồi. Chỉ còn Trác Tam Huyền sắc mặt đỏ bừng, và Linh Nhi đứng ở đó lệ rơi đầy mặt.

Trác Tam Huyền trông thấy Tần Vũ, sắc mặt đang phẫn nộ tức thì biến đổi chạy tới, cười nói:

“Ân nhân mau ngồi!” Tần Vũ mỉm cười lắc đầu, nói:

“Đại thúc, hảo ý của ngài lòng ta tâm lĩnh.”

Trác Tam Huyền khiếp sợ nhìn Tần Vũ, tự nhiên cũng nghe ra ý tứ trong câu nói đó, run giọng nói:

“Ân... Ân nhân, người nói cái gì thế?”

Tần Vũ thở dài nói:

“Không đối gặt ngài, ta thật ra đã có thể thất, hôm nay còn có con cháu đầy nhà,... việc hôn phối này ngàn vạn lần không thể, huống hồ Linh Nhi còn trẻ, sau này sẽ gặp được ý trung nhân, ngài tất nhiên phải để cho nàng tự mình lựa chọn.”

Nghe thế, Linh Nhi khóc không thành tiếng còn Trác Tam Huyền không nghĩ tới chuyện sẽ như vậy, cắn chặt răng, nói:

“Kỳ thật... đây là ý tứ của nha đầu ngốc kia, đúng là nàng thích người rồi a.”

Tần Vũ toàn thân run lên, kinh ngạc nhìn Linh Nhi, nguyên vốn hần cho đây là ý tứ của Trác Tam Huyền. Chỉ thấy Linh Nhi nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tần Vũ, khẽ gặt đầu:

“Tần Vũ ca ca, thật xin lỗi...” Nói xong, xoay người chạy vào phòng mình, nhất thời truyền đến từng hồi tiếng khóc xé nát tâm can.

Trác Tam Huyền cả người xụi lơ ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt đờ đẫn, hai mắt trống rỗng ngơ ngẩn nhìn ngoài cửa sổ. Tần Vũ chứng kiến tình cảnh như vậy, cũng chỉ biết thở dài. :

402. Chương 9: Cáo Mật

-o-o-o-

Tối nay, Lý Bất Phàm chưa quay về, ở trong phòng tiếng khóc rầm rức của Linh Nhi từ từ lặng im đi, còn Trác Tam Huyền giống như người mất hồn phách, ngồi ở trong phòng si ngốc nhìn ra bầu trời lấp lánh ánh sao, trong miệng không biết đang lẩm bẩm những gì.

Tần Vũ không nghĩ đến tự mình lại phá hỏng một gia đình như vậy, trong lòng cũng thấy áy náy vạn phần. Buổi tối ông thừa dịp đêm khuya tối đen như mực, chuẩn bị rời khỏi nơi này, ông biết nếu như ở lại nơi này Lý Bất Phàm có lẽ sẽ không quay trở lại, mà Linh Nhi vĩnh viễn luôn sống trong thống khổ.

Tần Vũ không có nói cho bất luận kẻ nào, thậm chí là Trác Tam Huyền, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động chuẩn bị rời đi.

Bóng đêm dày đặc, trăng cũng không thấy bóng, từng đám mây đen lơ lửng chậm chậm trôi, vài tia sáng mờ nhạt của ánh trăng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, mang đến một vẻ vắng lặng yên bình.

Tần Vũ thở dài thật sâu, bước ra khỏi cửa dọc theo đường lộ đi thật lâu, đột nhiên mấy đạo hỏa quang phóng tới, ngay sau đó bóng người chập chùng, mười mấy đại hán với thân hình cao lớn đã bao vây ông lại, bọn họ đồng loạt mặc khôi giáp cứng chắc, cầm trong tay trường thương bén nhọn tản ra hàn quang dày đặc.

Mà Tần Vũ trong lúc nghi hoặc lại có chút bất đắc dĩ, đi tới Tà Phong tinh này, thần thức của ông lại bị hạn chế phát triển đến cao độ, còn như cảm giác cũng có chút thụt lùi, thậm chí cái này phải chăng cùng với pháp tắc trong tinh cầu có quan hệ.

Ngưng thần nhìn lại, đứng trước mặt Tần Vũ rõ ràng là Lý Bất Phàm, mà chung quanh hắn còn có hai người mặt trường bào tử sắc cùng với hơn một trăm tên binh lính mặc giáp trụ, nhìn thấy thế Tần Vũ tức thì hiểu rõ vài phần.

Lý Bất Phàm nhìn thấy Tần Vũ, tựa hồ sớm đã phần nộ, lớn tiếng nói:

“Người... Cho dù cứu tính mạng ta thì làm sao, lại có chủ ý nhằm vào Linh Nhi, mất đi Linh Nhi so với việc giết ta đâu có cái gì khác nhau!”

Tần Vũ bị vây ở giữa, khuôn mặt vẫn như trước không có một tia hoảng hốt, ngược lại càng thêm lộ ra vẻ trầm tĩnh, mắt nhắm lại, trầm giọng nói:

“Vậy người muốn thế nào?” Lý Bất Phàm cười lạnh một tiếng:

“Đừng tưởng là ta không biết chuyện của người, Tử Cực tinh sứ giả là người giết, lão nhân kia đã nói cho ta biết, bây giờ người của Tà Thần giới tụ tập nơi này người chấp cánh cũng khó thoát!”

Tần Vũ lạnh lùng nhìn Lý Bất Phàm, giữa trán thoáng lóe ra một tia sát khí, dùng giọng chất vấn nói:

“Người có thể nghĩ tới ta chính là ân nhân cứu mạng của người!”

Lý Bất Phàm nghe thế, nét cười lạnh đó chợt thu lại thấp giọng nói:

“Ta biết, nhưng vì Linh Nhi mà ta tình nguyện làm một lần ác nhân... Yên tâm sau khi người chết ta sẽ siêu độ cho người.”

“Rất tốt, Ha Ha Ha Ha!”

Nghe Lý Bất Phàm nói xong lời này, Tần Vũ chợt phá lên cười, bốn phía binh lính đều nhao nhao khó hiểu.

“Tên cuồng vọng, câm miệng cho ta!” Lúc này, bên trái một tử y nhân tóc hoa râm vóc người cao lớn đột nhiên phát ra tiếng rống giận, một tia Hỗn Động khí từ thân hắn phóng thích ra, vật chất hỗn động ngay lập tức được diễn hóa thành lực lượng thủy nguyên tố, những mũi thủy tiễn sắc nhọn xen lẫn từng tràng tiếng rít gào phá không mà đến.

Tần Vũ rõ ràng nhìn thấy, quá trình diễn hoá vật chất hỗn động cực kỳ huyền diệu, xem ra Tử y nhân đối với việc khống chế Hỗn Động đã đạt tới một cảnh giới rất cao. Thủy tiễn bay tới trước mặt, thân thể Tần Vũ vẫn không nhúc nhích chút nào, chỉ thấy một cổ vật chất hỗn động đen nhánh chợt hiện ra tại trước người hình thành một bức tường, thủy tiễn đâm vào trong bức tường giống như trâu chui xuống biển một đi không trở lại, biến mất không còn tung tích.

“Đại ca... cảnh giới của Tu huyền giả này không đơn giản, ta xem ít nhất hắn cũng đạt tới “đại huyền cảnh” có nên bắt hắn đi Thất Tuyệt tinh hệ hay không?” Lúc này, tên Tử y nhân có dáng khòm khòm bộp chộp cười nói, xem ra hình như đã nhìn thấu được tu vi của Tần Vũ.

Hắc y nhân cao lớn hừ lạnh một tiếng:

“Tội danh ám sát sứ giả không phải là ta và người có thể gánh được, người như thế cho dù không giết, tại Tà Thần giới cũng không thể giao được, huống hồ bây giờ còn không tới phiên hai chúng ta quyết định sinh tử, cứ theo như quy củ mà làm, giết!”

Trong khoảnh khắc, chung quanh thân thể cao lớn của Tử y nhân đã hình thành một cái cột nước cao đến hàng trượng, giống như một con thủy long phát ra tiếng gầm rống, từ giữa không trung nhắm hướng Tần Vũ bổ nhào xuống. Tần Vũ trong lòng cả kinh, Người kia diễn hóa lực lượng Thủy nguyên tố tự nhiên như khống chế ngón tay mình, nhưng muốn khống chế thành trạng thái như thế rất khó khăn, xem ra sau này còn phải tìm tòi nghiên cứu cho thấu triệt mới có thể có đột phá.

Trong lúc suy tư, nhưng không có may mắn chú ý thủy long đã vọt xuống tới, hung hăng đánh vào bức tường hình thành từ vật chất hỗn độn dày đặc đó làm cho Tần Vũ thối lui hai bước. Tuy nhiên, thủy long cũng bị Hỗn Độn khí xé nát tan tành ào ào rơi đầy trên mặt đất.

Tử y nhân lưng khòm ánh mắt thoảng cau lại, giọng nói khàn khàn, quát lên:

“Giết tên khốn này!” Ngay lập tức hơn một trăm tên binh sĩ vùng trường thương đâm tới.

Tiếc là Tần Vũ tại trong tình cầu này bị bó tay bó chân vô luận là thần thức, thân thể ngay cả vận chuyển Lục đạo luân hồi cũng đều có cảm giác cực kỳ ngưng trệ, nếu như ở Hồng Mông vũ trụ, bất luận kẻ nào ông cũng không để vào mắt, nhưng ở nơi đây sớm đã không thể giống như vậy rồi.

Tần Vũ một mặt té ra Tử Vân kỳ, một mặt phóng Hỗn Độn kiếm ra, trên thanh kiếm cổ xưa mặt dù không có chút quang mang phong nhận nào, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chặt gãy mấy cây trường thương, nhất thời làm cho đám binh sĩ đang xông lên bị bức phải lui lại.

Tử y nhân giơ cao cánh tay, lui trở về, có chút phẫn nộ nói:

“Ta rất muốn thử xem tên khốn này có bao nhiêu phân lượng, tới phiên ngươi!” Một bên hắc y nhân lùn thấp cười lạnh một tiếng:

“Nếu đã có thể giết chết Tử Cực Tinh sứ giả, thì cũng chứng tỏ thực lực của tên khốn này dứt khoát không phải là “Đại huyền cảnh” đơn giản như vậy, hẳn cũng không giống như là người của Chiến Thần giới, quả thật có hứng thú.”

“Ta không quan tâm hẳn là người từ nơi nào đến, dựa theo quy củ thì nhất định phải chết, ngươi còn chờ cái gì, tất cả nước đều thấm xuống đất.” Tính tình của Tử y nhân cao lớn hiển nhiên cực kỳ nóng nảy, so ra Tử y nhân vốc người khòm khòm đó thì lộ vẻ trầm ổn hơn nhiều, chậm rãi đi tới, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện ra một tia âm hiểm khiến kẻ khác khiếp đảm cười nói:

“Bọn ta chính là đang chờ xuống lòng đất đây, tới đây đi!”

Đột nhiên Tử y nhân lùn giơ tay vùng lên, một cổ Hỗn Độn khí được hắn phóng thích ra tự rồi lại tán, toàn bộ rơi vào trong kẽ nứt trên mặt đất, diễn biến năng lượng thay đổi ngầm ngầm này trong nháy mắt khiến cho cả mặt đất đều rung động lên, phảng phất một cổ lực lượng cường đại tuôn tràn lên trên.

Tần Vũ ánh mắt thoảng lạnh, vùng kiếm chém xuống đầu một tên lính, ngạc nhiên nói:

“Không xong, vậy mà lại là lực lượng trạch nguyên tố (đầm lầy).”

Nguyên tố lực kia mặt dù Tần Vũ không thể khống chế một cách tự nhiên, nhưng cũng hiểu vài phần huyền diệu trong đó, đây cũng là lý do vì sao tu huyền giả có thể hình thành nên một cái hệ chiến đấu đặc thù. Lúc này thủy nguyên tố rót vào trong lòng đất, tức thì làm mềm đi từng lớp từng lớp đất, nhưng làm cho lực lượng trạch nguyên tố sáng tạo ra theo yêu cầu, gần như không có dừng lại chút nào, ngay lập tức theo diễn biến của Tử y nhân thấp lùn, toàn bộ mặt đất sụp lún xuống.

Tần Vũ chưa chuẩn bị kịp, hai chân đã chìm sâu vào trong vũng bùn, binh sĩ bên cạnh cũng đã hoàn toàn đi vào. Lý Bất Phàm đứng ở xa xa kinh hãi thất sắc, sắc mặt tái nhợt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Tử y nhân cao lớn uy nghiêm nói:

“Ngươi rốt cục là người từ đâu tới, tại sao phải giết Tử Cực tinh sứ giả?”

Tần Vũ nghe Tử y nhân chất vấn, mà thân thể lại càng ngày càng lún xuống, nhưng đột nhiên chợt cảm nhận được trong lòng đất giống như đang ẩn chứa vật chất hỗn độn, thậm chí so với trên bầu trời còn muốn nhiều hơn, tâm cơ vừa động sử xuất ra sơn nguyên tố pháp tắc, trên mặt đất chuyển động âm âm, một khối đá lớn màu xanh trắng từ dưới mặt đất trồi lên giống như một ngọn núi sừng sững, không ngừng hướng phía trên dần mọc cao lên, cứ như vậy đem Tần Vũ nâng cao vượt ra khỏi đầm lầy.

Tốc độ của ngọn núi ấy trồi lên hiển nhiên nhanh hơn so với ao đầm trầm xuống, Tần Vũ vừa lúc thoát khỏi trời buộc, lập tức đem hỗn độn trong Tử Vân kỳ diễn hóa thành lực lượng hỏa nguyên tố, thời gian qua rất nhanh. Tử y nhân thấp lùn kinh ngạc nhìn Tần Vũ trầm giọng nói:

“Vậy mà lại có thể vận dụng nhiều loại lực lượng nguyên tố, tu huyền giả này thật không đơn giản.”

Bất quá Tần Vũ đối với năng lực điều khiển hỏa nguyên tố cũng không mạnh lắm, hỏa thể đến trước mặt Tử y nhân chẳng những không tăng mà giảm xuống, Tử y nhân phất ống tay áo liền đem hỏa nguyên tố đó chấn tan đi.

Tử y nhân cao lớn hiển nhiên đã không nén được, cả giận nói:

“Hừ, Lão phu không phí thời gian với ngươi, ‘bát long khôn tỏa!’” Ngay sau đó, hai tay kết một pháp ấn kỳ quái, Tần Vũ cảm giác được rõ ràng lực lượng hỗn độn kia diễn hóa ngoại trừ phạm vi to lớn, tốc độ cực nhanh và khổng lồ chế tinh vi quả thật đã đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Chỉ thấy trong hư không, bùn lầy cùng với Hỗn Độn khí tại mặt đất đang được hấn không ngừng diễn hóa thành lực lượng thủy nguyên tố, có thể nhìn ra hẳn đúng là tu huyền giả chuyên tu thủy nguyên tố.

Đông! Đông! Đông!

Liên tiếp tiếng trầm muộn không ngừng vang lên, tám cột nước cỡ ba người ôm phóng vút lên cao, dùng phương trận kỳ quái chia ra vây quanh Tần Vũ. Giống như tám con thủy long hoàn toàn vây khốn ông trong đó, lực lượng nguyên tố mệnh mông như thế khiến Tần Vũ cũng rất kinh ngạc.

“Được, ta nhất định phong kín ngươi.” Tử y nhân thấp lùn cũng hạ quyết tâm, không ngừng diễn hóa làm cho diện tích đầm lầy không ngừng mở rộng, khiến Tần Vũ không còn đủ khoảng trống.

Tần Vũ cũng không ngờ thân đã từng là Chương Khổng Giả vũ trụ đi tới tinh cầu này lại chật vật như thế, vậy mà bị bức tới nông nổi này, lúc này đừng nói là Hồng Mông linh bảo cho dù là trung phẩm Hỗn Độn linh bảo “Tử Vân Kỳ” chỉ sợ cũng không có cách nào chống lại uy lực lớn như thế, xem ra Tà Thần giới quả nhiên không đơn giản.

Lý Bất Phàm chứng kiến Tần Vũ không có đường lui, ánh mắt toát ra một tia buồn khổ, khẽ nói: “Xin lỗi...”

Lúc này, Tử y nhân cao lớn hiển nhiên đã vận dụng thủy nguyên tố pháp tắc đến cực hạn, từng con thủy long liên tục rống giận không ngừng. Tần Vũ biết rõ trong thân thể thủy long ẩn tàng lực lượng công kích thủy nguyên tố thậm chí so với Hỗn Độn linh bảo còn cường đại hơn, nếu như bị chúng nó cắn xé chỉ e rằng cả thân thể cũng sẽ bị kích thành bột phấn, lập tức không chần chờ, mắt bắn ra hai đạo tinh quang, lập tức hướng lên bầu trời chụp một cái. :

403. Chương 10: Thu Biên Nhập Đội

Tên tử y cao lớn đó đối với trình độ khổng lồ năng lực diễn hóa thủy nguyên tố từ trong Hỗn Độn có thể nói đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh (dày công tu luyện), tám con Thủy long hoàn toàn phong tỏa đường lui của Tần Vũ. Nhưng lúc này cũng chọc giận Tần Vũ rồi, trong đan điền vốn đang ngưng trệ bỗng nhiên ầm một cái trở nên thông suốt lại, dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi thật lớn cứ như vậy không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện ở giữa không trung.

Đối với Lục đạo Luân Hồi, hai gã Tử y nhân hiển nhiên không biết một chút gì về loại lực lượng kỳ dị này, nhưng khí tức hủy diệt và hồi sinh của nó phóng xuất ra làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy rung động. Đây cũng là lần đầu tiên Tần Vũ ở Tà Phong tinh phóng xuất ra Lục đạo Luân Hồi.

Ầm ầm vang dội, dòng xoáy thật lớn cứ như vậy vắt ngang giữa không trung, còn ở giữa Lục đạo Luân Hồi, hai dòng khí đen trắng từ đầu tới cuối đan xen vào nhau, từng đám Hỗn độn khí đang hướng ra phía ngoài mãnh liệt cuộn cuộn trào ra, giống như hàm của ác ma nhe nanh lởm chởm trông thật chấn động tâm can.

Mà giờ phút này, ‘bát long khôn tỏa’ của tên tử y cao lớn dùng toàn lực phóng ra, tưởng muốn ngăn chặn đã hoàn toàn không còn có khả năng, định dùng hết toàn bộ lực lượng kích về hướng Tần Vũ, tám con Thủy long tức thì quấn vào nhau, không ngừng tiến gần tới Tần Vũ.

Tần Vũ thần sắc lạnh lùng, trên khuôn mặt không có một tia dao động tình cảm, ánh mắt trong suốt kia tựa như nhìn thấu hết thấy Hồn độn, đứng trong khoảnh khắc Thủy long công kích tới từ trong miệng mới thông thả bật thốt lên mấy chữ:

“Hủy diệt cho ta!”

Lúc này, lực lượng của Lục đạo Luân Hồi âm âm bùng nổ, toàn cả Tà Phong thành đều bị lay động, cổ lực lượng không thể tưởng tượng kia phóng lên cao, tựa hồ hết thấy cũng không để vào mắt, điên cuồng xé rách mỗi một tấc không gian. Tám con Thủy long ở trước mặt Lục đạo Luân Hồi, cơ hồ giống như tờ giấy chỉ trong chớp mắt bị xé nát thành mảnh vụn.

Thủy long bị hủy, tên tử y cao lớn diễn hóa lực lượng Hồn độn cũng bị chấn động loạn cả lên, phun ra mấy ngụm máu tươi, trên mặt lộ ra thần sắc hết sức hoảng loạn. Tên Tử y nhân thấp lùn kinh hãi nói:

“Chết tiệt, tên khốn này e là đã bước vào ‘cảnh giới thiên mang’, chúng ta phải rút về Tà Thần giới!” Nói xong, xoay người đang định bỏ chạy.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng nhìn bóng lưng hắn, trong khoảnh khắc sát khí chợt lóe lên như tia chớp, quát:

“Người không còn cơ hội trở về, hôm nay ngay tại chốn này ta sẽ lập bia mộ cho người!” Tay vung lên, Lục đạo Luân Hồi nhất thời ào ào cuốn tới, bên trong dòng xoáy sinh tử luân chuyển, tên Tử y nhân thấp lùn không có chút năng lực phản kháng nào, dường như lực lượng trạch nguyên tố của hắn chỉ giống như trò chơi trẻ con, trong nháy mắt bị hút cạn sạch, cả linh hồn thân thể đều hoàn toàn bị hủy diệt.

Tên tử y cao lớn tựa hồ chợt tỉnh, liêu lĩnh nhắm về hướng Tần Vũ vọt tới, nhưng hắn không còn thủ đoạn nào khác để công kích. Tần Vũ sát tính đã dậy lên, vốn không định lưu lại tính mạng tên nào, Lục đạo Luân Hồi cuốn tới, hắn cũng theo chân tên Tử y nhân thấp lùn biến mất trên cõi đời.

Tất cả những tên binh sĩ tại đây đều rơi vào trong vũng bùn do tên Tử y nhân thấp lùn làm ra, nhân chứng còn sống sót trước mắt, cũng chỉ còn tên Lý Bất Phàm kia đã hoàn toàn bị thủ đoạn giết người như ngóc của Tần Vũ làm cho khiếp đảm kinh hồn. Tần Vũ cũng không có vội vã thu hồi Lục đạo Luân Hồi, ông có chút ngỡ ngàng nhìn đám Hồn độn giữa luân hồi đang không ngừng phát triển, mà bên trong Hồn độn lại giống như ẩn chứa một phương thiên địa khác, vô cùng huyền bí lại không thể nắm bắt, có lẽ tu vi của Tần Vũ hiện giờ vẫn còn chưa đủ để thấu hiểu, cho nên không cách nào thăm dò ra, không khỏi đành bất lực lắc đầu.

Nhưng khiến ông cảm thấy ngạc nhiên chính là: Thuận theo Hồn độn khẩu mở rộng, Lục đạo Luân Hồi vận chuyển cũng càng lúc càng ứ đọng, cũng không biết có phải vì quan hệ tới thời gian bao lâu ở tại Hồn độn không gian, hoặc là bởi vì hạn chế pháp tắc, mà vì thế ông mơ hồ cảm thấy như Lục đạo Luân Hồi càng ngày càng thoát ra khỏi quyền khống chế của mình, tựa hồ như có một loại lực lượng rất nhỏ nào khác ở trong đó không ngừng phát sinh biến đổi.

Có điều Tần Vũ cũng không muốn nghĩ quá sâu làm gì, ông hít một hơi dài, nhắm hướng Lý Bất Phàm đi tới.

Lý Bất Phàm tuyệt không ngờ năng lực của Tần Vũ vậy mà lại kinh khủng như thế, cao thủ của Tà Thần giới ở trước mặt ông ta cơ hồ có thể dùng chữ nhỏ bé để hình dung, lúc này hắn rất thoái chí nản lòng, sớm đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chịu chết.

Tần Vũ đi đến trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lẽo vô hình trung đã hình thành một cỗ uy áp, trầm giọng nói:

“Người còn lời gì muốn nói không?”

Lý Bất Phàm thản nhiên cười, nói:

“Chuyện tới mức này, còn có gì đáng nói, động thủ đi, ta đã chuẩn bị tốt rồi!”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng:

“Người có biết vừa rồi vì sao mà ta cười không, chính là vì lời nói của người, chứng tỏ bản tính của người cũng không phải một kẻ chuyên làm điều ác, cái này cũng cho ta một lý do không giết người.”

Lý Bất Phàm trong lòng cả kinh, hẳn thật không ngờ Tần Vũ lại nói ra câu này:

“Người... Người vì sao không muốn giết ta?”

“Bởi vì đại thúc, vì Linh Nhi, có điều trọng yếu nhất là vì người... Người họ Lý, lại có một cái tên là Bất Phàm, đây là đại thúc để cho người vùng lên, cũng hy vọng người sau này có một tu vi bất phàm. Hiện giờ ta không thể giết người, người tốt nhất là đừng làm cho ta thất vọng!”

“Người... Vì cái gì?” Lý Bất Phàm nghi hoặc nhìn Tần Vũ, trong lòng đầy nghi vấn.

Tần Vũ khẽ thở dài, nói:

“Đêm nay ta sẽ rời đi, và sẽ không quay lại đây nữa, hiện giờ đại thúc đã tuổi già sức yếu, hy vọng người có thể chịu đựng gánh vác, bảo vệ tốt cho Linh Nhi và đại thúc.”

Nói xong, Tần Vũ không để ý đến phản ứng của Lý Bất Phàm, đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Đám chiến trường hỗn loạn, chỉ còn Lý Bất Phàm đứng bất động nhìn lên bầu trời, trong đầu lo lắng suy nghĩ, không biết nghĩ tới điều gì, chỉ có điều trong ánh mắt kia lại toát ra vài phần áy náy.

-o-o-o-

Rời khỏi nơi này, vốn là quyết định của Tần Vũ, chẳng qua không nghĩ tới Lý Bất Phàm lại đưa sự việc hẳn giết chết Tử Cực tinh sứ giả nói cho Tà Thần giới, hơn nữa mới vừa rời phát động lực lượng Lục đạo Luân Hồi đã rung động toàn cả Tà Phong thành, rất nhiều nhóm thủ vệ liên tục không ngừng nhắm về nơi này vọt tới, Tần Vũ ẩn tàng khí tức, lặng yên không một tiếng động giấu mình ở một chỗ hẻo lánh trong Tà Phong thành chờ trời sáng.

Hôm sau, khi ánh mặt trời đầu tiên vừa xuyên qua tầng mây chiếu xuống Tà Phong thành, trên đường lộ đã lại ồn ào náo nhiệt, các cửa hàng đi vào công việc buôn bán thường ngày, bóng người lại tấp nập không ngớt. Tà Phong thành này cũng không hổ là một tòa thành bậc nhất của toàn bộ Thương Thần tinh hệ, Tần Vũ mấy ngày qua né tránh ở trong phòng, lúc này mới phát hiện nơi đây quả thực là chốn phồn hoa sầm uất trước giờ ông chưa từng nhìn thấy.

Có điều cuộc chiến đêm qua cũng đã dậy lên phong ba trên cả tòa thành, hướng chi bị chết chính là người của Tà Thần giới, thành chủ Tà Phong thành càng thêm thấp thỏm lo âu, chỉ sợ Tà Thần giới sẽ quy trách tội xuống, một mặt không ngừng chiêu mộ tu huyền giả, một mặt dốc hết sức truy tìm tung tích của hung thủ.

Tần Vũ tới hôm qua cũng coi như làm rất gọn gàng, không để lại chút dấu vết nào, mà bọn chúng thì điều tra không tới lực lượng của Lục đạo Luân Hồi, Lý Bất Phàm cũng không có đem sự tình của hắn nói ra, vì thế Tần Vũ tịnh không bị ảnh hưởng gì.

Giữa trưa hôm nay, tại khu vực phía đông nam chủ thành dòng người bắt đầu chuyển động, rất nhiều tu huyền giả đều tụ tập tại đây. Hối ra Tần Vũ mới biết được đó là chỗ chiêu mộ tu huyền giả. Nghe nói mấy năm nay binh lực của Chiến Thần giới phát động càng ngày càng hùng mạnh, không ngừng tiến gần tới Tà Thần giới, vì thế mới cần phải chiêu mộ tu huyền giả đi Thất Tuyệt tinh hệ để chiến đấu với Chiến Thần giới.

Bởi vì tu huyền giả được chiêu mộ sau khi lập công trạng sẽ có cơ hội vào ở Tà Thần giới, điều này dẫn tới chấn động cả tu huyền giới, rất nhiều tu huyền giả tấp nập tới đây báo danh.

Mà Tần Vũ lúc này chợt có một quyết định, chính là tới đây báo danh đi Thất Tuyệt tinh hệ, sau trận chiến ngày hôm qua, Tần Vũ phát hiện đối với việc lĩnh ngộ Hỗn độn rõ ràng tăng lên một cảnh giới, trong việc khống chế đó biến hóa dù rất nhỏ nhưng cũng càng ngày càng thuần thực, có lẽ chỉ có trong chiến đấu mới có thể hoàn toàn đột phá được bình cảnh của mình, ngoài ra, ông còn muốn nhân cơ hội này để thăm dò cho biết Tà Thần giới thần bí kia.

Bên trong quảng trường tất cả đều là tu huyền giả đứng chen vai thích cánh, những người này đối với năng lực diễn hóa và khống chế Hỗn độn đều rất cao, phần lớn là các cao thủ xuất ra từ đại môn tông phái, thậm chí còn có môn chủ tự mình cử người tới đây báo danh, cho nên những người này cũng chia ra thượng, trung, hạ ba cấp bậc, mà cấp bậc cao thì được dùng Truyền tống trận đưa thẳng tới chiến trường Thất Tuyệt tinh

hệ, cấp độ thấp thì phải trải qua huấn luyện một đoạn thời gian mới có thể đi tới chiến trường, hơn nữa bị phân phối đến khu vực chiến trường nào cũng sẽ có khác biệt rất lớn, nói cách khác người có cấp độ càng cao càng dễ dàng đạt được vinh dự, mà phần lớn người cấp độ thấp được coi như là vật hi sinh.

Tần Vũ đi vào bên trong quảng trường, xa xa đã nhìn thấy tu huyền giả xếp thành hàng dài đang tiến hành báo danh, còn một số đông những người tự cho mình là siêu phàm, có lẽ sợ rằng trong lúc nhất thời đấu khẩu sẽ gây ra các trận quyết đấu, cho nên bốn phía đều có trọng binh trấn giữ, sau khi được thông qua sẽ trực tiếp tiến vào Truyền tống trận chuyển tới Thất Tuyệt tinh hệ.

Với cá tính của Tần Vũ đương nhiên không thèm tranh chấp chi với những người này, cứ như vậy chờ đợi gần hai canh giờ, rốt cục cũng tới chỗ tuyển mộ.

Cái gọi là chỗ tuyển mộ, càng nhiều trọng binh trấn giữ, bởi vì Tà Thần giới sứ giả vừa bị giết, cho nên phó thành chủ tự mình đến đây chiêu mộ, lúc này hắc đầu đầy mồ hôi đang sắp xếp lại danh sách. Tần Vũ do không có tông phái nào đề cử, vì thế chỉ có thể bố trí vào hàng ngũ tu huyền giả cấp độ thấp nhất, chẳng qua đối với những thứ này ông cũng không hề quan tâm tới.

Xem ra Tà Thần giới đối với tất cả tu huyền giả đều có sức hấp dẫn rất lớn, dù sao đó chính là nơi tồn tại của Tà Vương Tử Dạ Thương Long, hơn nữa trong đó có thể nói là một vùng đất trù phú của tu huyền giả, đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc Hỗn độn có điều kiện được thiên nhiên ưu đãi, không chỉ có vật chất Hỗn độn phong phú, hơn nữa cao thủ trong đó lại nhiều đếm không xuể.

Tần Vũ sau khi được biên chế sắp xếp cũng không quan tâm đến đội viên cùng tổ với mình, ngược lại thu xếp trước tiên vào Truyền tống trận, xem ra cuộc chiến ở Thất Tuyệt tinh hệ đối với Tà Thần giới có sức ép rất lớn, cho nên mới phải tuyển mộ tu huyền giả gấp rút như thế.

Còn Truyền tống trận, lại thiết lập giống như một cái tế đàn, ở giữa phù động một cái pháp trận màu xanh đen, đang không ngừng vận chuyển bên trong tựa hồ khởi động một không gian pháp tắc nào đó, đem những tu huyền giả này trực tiếp truyền tống tới Thất Tuyệt tinh hệ. Năng lực thể này đối với Tần Vũ cũng không xa lạ gì, dù sao Chuyển Khổng Giả đều có năng lực ấy, nếu như có thời gian đợi đến khi Tần Vũ cũng lĩnh ngộ được không gian pháp tắc của tinh vực này, một bước đi hàng ức vạn dặm cũng không phải là chuyện khó, chỉ có điều mục tiêu của Tần Vũ chính là toàn cả vũ trụ nguyên thủy. :

404. Chương 11 : Thất Tuyệt Tinh Hệ

Truyền tống trận cuối cùng cũng là một kiểu kiến trúc như một tế đàn , Tần Vũ bị truyền tống tới một tinh cầu tương đối hoang vu trong Thất Tuyệt tinh hệ , phần lớn người dân đã không còn ai ở lại nhưng vẫn những kiến trúc khổng lồ sót lại . Hiển nhiên là đã đi tản cách đây không lâu , xem ra nơi này cách chiến trường đã tương đối gần

Đa phần Tu Huyền giả vì muốn tiến vào Tà Thần giới đều tham dự trong tràng loạn chiến này , Tần Vũ đi theo đoàn người phía trước , dọc theo ngã tư đường đi thật lâu mới đến một địa phương hoang vu . Bốn phía là tường cao mười thước , cửa đã đen nhánh thấu phát ra một cỗ uy nghiêm như thể khi đã bước vào bên trong thì cũng có nghĩa không có cách nào thoát ra .

Đúng vậy , nơi này chính là nơi đóng quân , bên trong cũng có truyền tống trận . Lợi dụng Truyền tống trận không ngừng đưa Tu Huyền giả tới chiến trường , song mục đích cuối cùng chính là đạt được công huân để tới Tà Thần giới , đây cũng là lư tưởng mộng mị của mỗi Tu Huyền giả .

Tần Vũ đi theo đám người tiến vào bên trong cánh cửa , lúc này một đại hán thân thể rắn chắc thô kệch giáp phủ toàn thân hô lớn :

“ Hạ đẳng binh xin mời đi lối này , các ngươi chưa có tư cách tới chiến trường , biết chưa ?!” nói xong hơn mười người đều hướng về phía đại hán bước đi , Tần Vũ tất nhiên cũng ở trong đó .

“ Hạ đẳng binh ? Ngươi cũng không nhìn xem thực lực của lão tử , không ai tiến cử chính là hạ đẳng binh sao , thật ngu xuẩn !” một người đứng trước mặt Tần Vũ xốc tay áo , có vài phần khí chất thư sinh thấp giọng oán hận quay đầu nhìn Tần Vũ nói :

“ Huynh đệ ngươi là người của môn tông nào , nhìn rất lạ a , là Li Hoả Huyền môn hay Thuỷ Thần tông ?”

Tần Vũ nhú nhú mày sau đó mỉm cười lắc lắc đầu , nói :

“ Ta chỉ là một tu huyền giả , không có môn tông”

Người nọ con mắt sáng ngời , hắc hắc cười nói :

“ Nguyên lai ngươi cũng không có môn tông , ha ha , ta với ngươi giống nhau chính là tự học mà thành , tự nhận Thiên tư siêu việt sợ là cả Tà Phong Thành cũng không có ai có thể so sánh với ta . Bởi vậy người ta phong cho ta cái danh hào Tà Phong Đại vương Vũ Văn Thác , ngươi xưng hô thế nào ?”

Tần Vũ xấu hổ cười , thần thức đảo qua ngay lập tức đã biết được tu vi của hắn , thực lực mặc dù không có gì đáng nói nhưng đối với năng lực lĩnh ngộ Hỗn Độn thì không thể đoán trước , trả lời :

“ Tại hạ Tần Vũ , sau này còn mong chỉ giáo !”

Vũ Văn Thác cực kì hài lòng gật đầu nói :

“ Nói hay , nói hay , ta cho ngươi biết một bí mật , kì thật Tu Huyền giả không có ai tiến cử như chúng ta trên chiến trường mới có thể tồn tại dễ nhất , chỉ cần có thể sống lo gì không thể lấy được công huân nữa . Đến lúc đó tùy tiện lấy đầu một hai Chiến Thần giới thủ lĩnh khi tiến vào Tà Thần giới cũng có ích nhiều , yên tâm đi sau này ta sẽ chiếu cố ngươi”

Vũ Văn Thác tự cao tự đại này đích thực là rất có khả năng , bất quá những lời này không lọt vào tai Tần Vũ chút nào

Tu Huyền giả không có môn tông đề cử ước chừng có năm sáu mươi người theo tên ... đại hán kia đi tới một khoảng sân trống trải . Trên khuôn mặt dữ tợn của đại hán có một vết sẹo lớn , hiển nhiên là trên chiến trường liều mạng đã lâu . Nét mặt khinh thường lạnh lùng đảo qua đám hạ phẩm Tu Huyền giả giương giọng nói :

“ Từ nay về sau Long Liệt ta chính là thống lĩnh của các ngươi , đến lúc đó ta sẽ đem bọn ngươi cứ mười người chia thành một đội , huấn luyện ba ngày sau đó tới Xích Nhật Tinh trước cùng với Chiến Thần giới quyết một trận tử chiến !”

“ Xích Nhật Tinh , không phải là chiến trường chính ư , ngươi muốn chúng ta làm pháo hôi ?” đột nhiên một gã Tu Huyền giả hô lớn , những lời này nhất thời khiến một hồi nao loạn

Đám Tu Huyền giả này mặc dù không có môn tông đề cử nhưng phần lớn đều tự cho là bản thân bất phàm , đối với lĩnh ngộ diễn hoá Hỗn Độn chất cũng là có thành tựu , nghe được phải đi làm pháo hôi đều rất là bất mãn hoàn toàn không để vào mắt người Thống lĩnh kia . Long Liệt nhìn đám Tu huyền giả đang dao động , vết sẹo trên mặt bỗng nhúc nhích đột nhiên giơ cánh tay trái lên , lòng bàn tay nắm chặt mà bên ngoài thân thể không ngờ đã phù động một cỗ Hỗn Độn khí kết dính

Tần Vũ trong lòng cả kinh , hắn đã cảm giác được Hỗn nguyên trong cơ thể Long Liệt cường đại cỡ nào

Sát na trong lúc đó , Hỗn Độn khí đã bị hắn diễn hoá thành từng đạo sí liệt bạch quang trông giống như cuồng long thét giận vọt tới , từ giữa không trung tạo thành một vòng lôi điện áp xuống . Đám Tu Huyền giả tự cho là bất phàm thấy thế nhất thời bị áp chế triệt tiêu . Long Liệt mắt hồ sinh uy , thu hồi Lôi nguyên tố lực lượng , lạnh lùng nói :

Lôi điện này cực mạnh , trình độ điều khiển đã sớm đạt tới độ thuần thực , nguyên tố lực lượng của đám hạ đẳng Tu Huyền giả nhất thời bị áp chế triệt tiêu . Long Liệt mắt hồ sinh uy , thu hồi Lôi nguyên tố lực lượng , lạnh lùng nói :

“ Các ngươi chỉ là hạ đẳng Tu Huyền giả , có người nào đã đạt tới Đại Huyền cảnh , có tư cách gì để đặt kiêu kiện với ta , nếu có năng lực thì tới Tà Thần giới thử xem !”

Vũ Văn Thác hung hăng nhổ toẹt bãi nước bọt , thấp giọng mắng :

“ Lão hỗn đản này , để chúng ta làm pháo hôi mà còn muốn nói lí , ngu xuẩn !” Tần Vũ tại một bên quan sát , mới vừa rồi trong khi Lô nguyên tố bộc phát hấn đã sớm sợ hãi ngồi phịch xuống đất , bây giờ nói như vậy cũng không thể nghi ngờ rằng chắc chắn phải một lần làm pháo hôi

Tần Vũ nghi vấn hỏi :

“ Tại sao đi tới Xích Nhật Tinh lại gọi là pháo hôi ?”

Vũ Văn Thác hừ lạnh một tiếng :

“ Tên tiểu bang Tà Thần giới này căn bản không xem Tu Huyền giả chúng ta ra gì , Xích Nhật tinh này chính là nơi giao chiến khốc liệt nhất giữa Tà thần giới và Chiến Thần giới , có thể nói so với địa ngục còn kinh khủng hơn . Nếu không có một lượng binh lực lớn thì xác suất sinh tồn ít lại càng ít , chúng ta cũng là quân chủ lực mà biến thành vật thể mạng , sớm biết thế này đã không tới”

Tần Vũ gật đầu , cười nói :

“ Ta nghĩ bây giờ quay lại cũng đã muộn ”

Đối với chiến trường ác liệt trước mắt Tần Vũ không chút lo lắng , nếu gặp khó khăn , trong loạn chiến có thể băng vào Lục đạo luân hồi toàn mạng trở ra không khó . Sau đó , Long Liệt đưa tổng cộng năm mươi ba hạ đẳng Tu Huyền giả chia làm năm binh đội , chỗ Tần Vũ chỉ có mười người . Đội trưởng là một đại hấn tên là Dương Thiên Hành , mặc dù có năm ba phần thô kệch nhưng đối với điều khiển Hỗn Độn lại rất thuần thực , trong mười người thì cũng là linh ngộ cao nhất , chuyên tu Hoả nguyên tố lực lượng

Vũ Văn Thác cũng ở trong tiểu đội này , xem ra hấn cuối cùng cũng không đào ngũ

Ba ngày này nói là huấn luyện , kỳ thật cũng chính là để chờ thời cơ chiến đấu , nếu là thời cơ chưa đến cho dù có phát động nhiều binh lực cũng không thể thay đổi thế trận . Tần Vũ cũng đợi thời cơ , muốn từ cấm khu tiến vào Tà Thần giới hiển nhiên không thể m cho dù là có thể tiến vào Truyền tống trận cũng không có cách nắm lấy một chút pháp tắc không gian cho nên chỉ có thể thông qua thu hoạch công huân mới có thể tiến vào Tà Thần giới

Ban đêm , giữa sân mọc lên một quả cầu lửa , tất cả đều vây quanh đàm luận kỹ xảo điều khiển nguyên tố lực lượng . Tần Vũ nghe ngóng cẩn thận , cũng là cảm khái rất nhiều mà Vũ Văn Thác bên cạnh cũng là lời nói gió bay nhưng phần lớn câu chuyện của hấn chỉ là kinh nghiệm tại Tà Thần giới , bất quá Tu Huyền giả bốn phía nghe thấy cũng thú vị , hiển nhiên là không suy nghĩ gì

Đi tới nguyên thủy vũ trụ đã lâu như vậy , Tần Vũ đối với giải thích Hỗn Độn cũng coi như có thu hoạch nhưng chính là vẫn có một chút nghi vấn vây khổn hấn , có điều nơi này đông Tu Huyền giả như vậy chính là cơ hội tuyệt vời

“ Vũ Văn huynh , huynh biết nguyên nhân của lần loạn chiến này không ?”

Vũ Văn Thác có chút đắc ý nở nụ cười :

“ Chuyện này xem như người đã hỏi đúng người , Tà Phong Đại vương ta không chỗ nào không biết . Mọi người đều biết Chiến Thần giới muốn cướp đi của Tà Thần giới một ít đồ vật nhưng lại không biết nó là gì ... bất quá ta có thể nói cho người biết nhưng người không được nói cho bất luận kẻ nào”

Tần Vũ phỏng chừng Vũ Văn Thác này cũng hơn nửa là nghe người khác nói , bất quá cũng là tò mò nên nói :

“ Được , ta hứa với huynh”

Vũ Văn Thác nhú nhú mày , sắc mặt đột nhiên có chút ngưng trọng hấn lên , thấp giọng nói :

“ Ta cũng không nói quá , kỳ thật Tà Thần Tử Sắc Thương Long trước khi sáng tạo ra Tam đại tinh hệ có cất trữ một Hỗn Độn giới thần bí , huyền kì dị thường , Chiến thần giới phát động chiến tranh mục đích cũng chính là muốn cướp khỏi Hỗn Độn giới này”

Tần Vũ có chút ngạc nhiên hỏi :

“ Hỗn Độn giới thần bí , nó là cái gì ?”

Vũ Văn Thác ra vẻ thần bí , nói :

“ Cứ thông thả nghe ta nói , từ trước khi tinh vực này bị khai tích , nơi này mỗi một tắc không gian đều rất sung mãn Hỗn Động vật chất , nhưng rất lâu trước đây cả vũ trụ đã hình thành mấy không gian , chúng được giấu bên trong vô hạn vũ trụ cho đến nay cũng chưa xuất hiện , cũng không biết tại sao Tử Sắc Thương Long lại có một không gian như vậy”

Tần Vũ bất đắc dĩ cười khổ :

“ Người nghĩ ta sẽ tin sao , chẳng lẽ vũ trụ này có thể tự nó sinh ra không gian , ta đoán tất cả Tu Huyền giả cũng sẽ không tin lời người nói”

Vũ Văn Thác hừ lạnh một tiếng :

“ Tin hay không tùy người , sớm biết rằng người sẽ không tin”

Tần Vũ không nghĩ đến Vũ Văn Thác lại nói như vậy , tức thì nghiêm túc nói :

“ Được rồi , chúng ta nói chuyện khác , người biết vị Pháp Thần hay Đại Huyền cảnh trong lời bọn họ nói là như thế nào không ?”

“ Người nếu là tu Huyền giả tại sao lại không biết điều này ?” Vũ Văn Thác ngạc nhiên hỏi

Tần Vũ lạnh nhạt cười :

“ Ta mấy trăm năm nay đều bế quan tu luyện cơ hồ không có gặp qua người nào cho nên đối với chuyện này cũng không rõ”

Vũ Văn Thác giật mình nói :

“ Nguyên lai là như thế , ta đây sẽ giảng giải cho người”

405. Chương 12 : Cuộc Chiến Xích Nhật (Thượng)

Tần Vũ nhíu mày :

“ Nói như vậy Tà Thần Tử Sắc Thương Long còn chưa đạt tới cảnh giới cao nhất ?”

Vũ Văn Thác thần bí cười nói :

“ Trên lý thuyết thì có thể nói như thế bất quá nếu Quy thần cảnh giới cũng đã đủ để khai tích một tinh vực ta thật sự không thể tưởng tượng được đạt tới Hoá thiên sẽ là tu vi kinh khủng đến mức nào”

Tần Vũ nghĩ thầm rằng nếu có thể đạt được tới cảnh giới như vậy , có lẽ chính là điều mà hắn đã theo đuổi Thiên đạo bấy lâu . Ngoài ra , Vũ Văn Thác còn giải thích cho Tần Vũ diễn hoá Hỗn Động với tế luyện linh bảo cùng với sự ảnh hưởng của cấm thuật , xem như rất phức tạp . Bất quá Tần Vũ xem Vũ Văn Thác mặc dù cảnh giới không cao , không đáng để nói là có thể xưng đạo nhưng tựa hồ hắn biết tất cả , phẳng phất Tà Thần giới đối với hắn không có gì là bí mật

Vũ Văn Thác liếc mắt nhìn Tần Vũ , nói :

“ Theo ta thấy tu vi của người đã đạt tới Đại huyền cảnh giới a , hắc hắc , mặc dù so với ta kém hơn một tầng nhưng tương lai rất có triển vọng a , yên tâm ta sẽ chỉ bảo cho người”

Vừa dứt lời một thanh niên khôi ngô dị thường đi tới trước mặt Vũ Văn Thác cười lạnh nói :

“ Thật là nực cười , một tên Đại huyền cảnh sơ kì cự nhiên nhận mình là Thiên mang cao thủ , vô sỉ !”

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lại , hách nhiên chính là đội trưởng Dương Thiên Hành , người này cũng không có môn tông tiền cử nên mới đến nơi này . Bất quá hắn quả thật là một Thiên mang cảnh giới cao thủ , tính tình nóng nảy dị thường hình như vì từng giết người mà bị Tà Phong thành trục xuất một thời gian trước

Vũ Văn Thác thấy Dương Thiên Hành tới , vội vàng cúi đầu cười nói :

“ Hoá ra là Thiên Hành đại ca , ta làm sao dám múa búa trước cửa Lỗ Ban chứ , có gì xin chỉ giáo ?”

Dương Thiên Hành có chút khinh miệt đảo mắt nhìn Tần Vũ , lạnh đạm nói :

“ Người cũng là binh lính của ta a , ngày mai chúng ta sẽ xuất chinh tới Xích Nhật tinh , các ngươi Tu Huyền giả thấp kém có thể đi phía sau ta”

Lông mi Tần Vũ trong lúc đó phác lên một tia căm giận nhưng trên khuôn mặt vẫn không biểu lộ cảm gì .
Vũ Văn Thác trông rất bỉ ổi cười nói :

“ Điều này tất nhiên , chúng ta tuyệt đối sẽ đứng sau ngài , chắc cũng không có ai muốn chết sớm , ngài thấy sao ?”

Dương Thiên Hành ha ha cười nói :

“ Người biết là tốt rồi , hừ !” Nói xong Dương Thiên Hành hướng Tần Vũ nhìn với vẻ phần nộ xoay người rời đi

Người như thế Tần Vũ tất nhiên sẽ không để vào mắt , chỉ là nhìn bộ dáng hèn mọn bỉ ổi của Vũ Văn Thác trong lòng thật sự có chút không thể tin

Vũ Văn Thác thật ra không có chút nào thêm để ý , cười nói :

“ Loại ... chó cắn càn thường như vậy , trên chiến trường kẻ chết trước tuyệt đối là hần , cứ cho hần cái chức danh Thiên Hành binh đội gì gì đó , nghe mà đã thấy ác tâm rồi”

Tần Vũ không có để ý tới điều này , hỏi :

“ Binh đội chúng ta gồm những người nào ?”

Vũ Văn Thác nhíu mày :

“ Còn có hai huynh đệ tự xưng là Tà Phong Song Long , bọn họ đều có môn tông bất quá cũng không có ai tiến cử . Còn lại phần lớn đều là vô danh tiểu tốt , không nói cũng được”

Tần Vũ gật gật đầu , đôi mắt chợt bắn ra hai đạo tinh quang dừng ở phía xa xa

...

Ba ngày trôi qua , nơi này đã chiêu mộ rất đông các Tu Huyền giả tới từ các tinh hệ , hơn nữa tiền tuyến ngày nào cũng có chiến báo Tà Thần giới tnh thể lúc này có thể nói là ngập ngập nguy cơ . Đường như nửa Thất Tuyệt tinh hệ đã nằm trong tay Chiến Thần giới , nếu không phát động đại binh phản kích e rằng Thất Tuyệt Tinh hệ do Tử Sắc Thương Long khai tích sớm muộn nằm trong tay Chiến Thần giới

Ngày tiếp theo , Long Liệt đưa tổng cộng hơn mười tiểu đội Tu Huyền giả điểm danh một chút , chuẩn bị tự thân thống lĩnh bọn họ đi trước tới chiến trường Xích Nhật tinh . Trừ những người này ra còn có hơn ngàn binh đội cùng với đại quân hơn một vạn đội . Nhưng đây là quân chủ lực của Tà Thần giới , thời cơ chưa đến tuyệt đối không dễ dàng mà xuất binh cho nên tại mười tiểu đội Tần Vũ hoàn toàn là chủ lực quân này mà làm pháp hồi . Nếu vận khí tốt có thể làm nhiễu loạn sự công kích của Chiến Thần giới , vận khí không tốt tự sẽ chết trong Thất Tuyệt tinh hệ này

Tần Vũ đối với chiến trường này cũng không có hứng thú , chủ yếu là muốn nâng cao trình độ điều khiển nguyên tố lực lượng , phần còn lại là để đạt được công huân mà tiến vào Tà Thần giới

Truyền tống trận như trước vẫn kiến trúc như một tế đàn nhưng Tần Vũ cảm giác được rõ ràng không gian pháp tắc phát sinh thay đổi rất nhỏ song lại biến hoá rất vi diệu . Lộ tuyến của truyền tống trận hoàn toàn thay đổi , đảo mắt đã tới trên bầu trời của Xích Nhật tinh

Xích Nhật tinh là một tinh cầu không người , giống như mặt trời bạo phát ra ánh hoả diễm nóng rực , khói nham cuộn cuộn bao trùm mặt ngoài tinh cầu . Tần Vũ ánh mắt tập trung , phía xa xa trong tinh hệ không ngừng chớp lên những quang hoa mỹ lệ , các loại nguyên tố lực lượng liên tiếp nổ ra , nếu không có nguyên thủy vũ trụ sợ rằng nơi này sớm đã bị nghiền nát

Mà tiềm ẩn trong tinh vực này chính là Hỗn Độn chất tinh thuần nồng đậm , cho nên thực lực của Tu Huyền giả cũng tăng lên một cảnh giới , trong lúc phát huy nguyên tố lực lượng cũng là như cá gặp nước

Long Liệt hét lớn :

“ Tất cả binh đội ẩn núp , chuẩn bị tiến hành đột kích !” đang nói chuyện , mười mấy binh đội trong nháy mắt đã tìm được chỗ núp , phiến tinh vực này phạm vi cũng quá lớn , hơn nữa có rất nhiều tinh cầu cho nên muốn ẩn thân cũng không phải việc khó

Tần Vũ đi theo Dương Thiên Hành nằm trên một tinh cầu không người cùng đội binh đội Chiến Thần giới đến . Vũ Văn Thác một bên có vẻ cực kỳ khẩn trương , mồ hôi vã ra lấm tấm trên trán

Tần Vũ thấp giọng nói :

“ Người đang sợ gì vậy ?”

Vũ Văn Thác run rẩy nói :

“ Binh đội Chiến Thần giới cũng rất nhanh tiến đến , nhân số chắc cũng trên ba vạn hơn nữa phần lớn là Tu Huyền giả rất mạnh , mà chúng ta chỉ có không đến một trăm người , lần này khẳng định là dữ nhiều lành ít . Hẳn người không biết phiến tinh vực phía trước đã có mấy vạn Tu Huyền giả bỏ mạng , thầy chết khắp nơi , thậm chí không kể xiết a”

Tần Vũ nhíu mày , hỏi :

“ Nếu đã biết dữ nhiều lành ít người tại sao lại tới đây đầu lĩnh ?”

Vũ Văn Thác tựa hồ còn có ẩn , bất đắc dĩ lắc đầu nhưng không có trả lời câu hỏi của Tần Vũ . Tần Vũ mặc dù biết hắn đang che giấu điều gì đó nhưng cũng không hỏi tiếp

Lúc này , Dương Thiên Hành hô :

“ Các huynh đệ chuẩn bị cho tốt , có năng lực thì theo ta giết địch , không có năng lực tự vẫn tạ tội cho ta , nơi này không chứa những phần đồ nhu nhược như vậy”

Trong số mười người này , ngoại trừ Tần Vũ và Dương Thiên Hành ra tất cả đều tu vi Đại huyền cảnh , Tần Vũ che giấu Lục đạo luân hồi rất kĩ , hơn nữa thực lực chân chính của hắn cũng không nằm trong Hồn Độn cho nên không ai có thể chính thức nhìn ra được Tần Vũ

Sau một lát , nguyên tố lực lượng mãnh liệt như thủy triều ập đến , xem ra Chiến Thần giới đã đến gần

“ Tà Thần giới đối với Tu Huyền giả có thật sự coi trọng như vậy không ?” Tần Vũ đột nhiên hỏi

Vũ Văn Thác trầm tư một lát , nét mặt có chút ngưng trọng hẳn lên , nói :

“ Tà Thần giới cũng chính là nơi Tử Sắc Thương Long cùng với những Tu Huyền giả cao cấp nhất đang ở , cũng là nơi mà Tu Huyền giả tu vi thấp như chúng ta mơ tưởng . Nghe đồn chỉ cần có thể tiến vào Tà Thần giới , nơi đó có tinh thần lạc ấn của Tử Sắc Thương Long lưu lại trong lúc tu luyện , tốc độ tinh tiến có thể tăng lên gấp trăm lần , hơn nữa nơi này Tu Huyền giả đều có quyền lợi tuyệt đối thống lĩnh cả một chủ thành”

“ Nói như vậy tất cả mọi người đều là tu vi và quyền lợi nên mới tham dự tràng đại chiến này ?”

Vũ Văn Thác nghi hoặc nhìn Tần Vũ :

“ Chẳng lẽ người thì không phải sao ?” Tần Vũ lắc đầu không nói

Lúc này , một cỗ khí lưu cực kì cường đại từ xa xa trong tinh vân như rồng hận mà tới , Dương Thiên Hành nhắc mọi người đề phòng , nói :

“ Bọn họ đã tới , nhiệm vụ của chúng ta là phải làm náo loạn lộ tuyến công kích , trợ giúp quân chủ lực cướp lấy Minh Huyền Tinh ba ngàn dặm phía trước”

Minh Huyền tinh này vốn là chủ tinh của Thất Tuyệt tinh hệ , chủ thành Minh Huyền thành từng nắm trong tay tất cả quyền lợi của Thất Tuyệt tinh hệ . Bất quá , bảy ngày trước đã bị Chiến Thần giới chiếm lĩnh , mặc dù kịp thời triệt đi năm mươi vạn người nhưng cũng có gần mười vạn cư dân bị giết hại , cũng là lần tử vong nhiều nhất trong loạn chiến này

Sau một lát , trên một vạn binh lính Chiến Thần giới đã bay tới , bọn họ toàn thân đều mặc chiến giáp đồ sộ , mặt ngoài khắc một bức nam tử khôi ngô cầm trong tay một trường côn đang ngửa mặt lên trời thét dài vô phóng ra một cỗ chiến ý . Da thịt bọn họ đều có khắc hoa văn màu đen , trong lúc chiến đấu lần lượt thay đổi trông giống như quái xà lệ mãng chạy trên người , cực kì quái dị

Dương Thiên Hành thấy thời cơ đã đến lập tức rống lớn :

“ Chú ý phương thức chiến đấu của bọn họ , theo sát phía sau ta !”

“ Phương thức chiến đấu ?” không đợi Tần Vũ dùng thần thức tra xét , Dương Thiên Hành đã xông ra ngoài , những người còn lại đuổi theo sau .

Trong tình vực này Hỗn Độn vật chất cực kì nồng đậm , Dương Thiên Hành vận chuyển Hỗn nguyên một mặt hấp thu nhiều nhất có thể Hỗn Độn chất , một mặt lợi dụng Hỗn nguyên thả ra Hỗn Độn chất , hắc sắc khí thể cổ quái nhất thời bao phủ lấy hắn

“ Cực Hoả Phần Thiên !”

Đột nhiên hắc sắc khí thể kết dính kia diễn hoá thành từng đạo hoả diễm mầu xanh biếc bay lên trời hướng về đám binh lính Chiến Thần giới

Cao thủ Thiên Mang cảnh giới quả nhiên phi thường , Hoả nguyên tố lực lượng dưới tay Dương Thiên Hành biến ảo kì dị , Hoả diễm xanh biếc âm âm bạo liệt , liên tiếp sau đó cả hư không cũng xuất ra từng đám mây lửa che trời , khí thể như hồng thuỷ

406. Chương 13 : Cuộc Chiến Xích Nhật (Trung)

Chiến Thần giới đột nhiên bị lọt vào thế phục kích nhưng không có nao loạn , vài tiếng rống hận vang vọng cả vũ trụ bộc phát ra chiến ý không thể tả . Dương Thiên Hành nắm trong tay Hoả nguyên tố lực lượng cực mạnh , ‘Cực hoả phần thiên’ liên tiếp tuôn ra những trận mây lửa thiêu chết hàng trăm binh lính Chiến Thần giới

Lúc này , đám binh lính kia đều cuồng nộ , thân thể bên ngoài không ngờ hiện lên một tầng mây khí âm đậm , nhìn qua cực kì dày đặc nhưng không phải một loại binh giáp nào . Hoả nguyên tố lực lượng của Dương Thiên Hành trong nháy mắt vây khốn hàng trăm người trong hoả diễm ngập trời , nhưng kì quái chính là hoả vân chạm đến thân thể bọn họ lại không tạo thành thương tổn quá lớn

“ Điều này rốt cục là sao , tại sao công kích của Dương Thiên Hành lại không hiệu quả ?” Tần Vũ thấy vậy trong lòng cũng cực kì nghi hoặc , không thể giải thích nổi , muốn dùng thần thức cảm giác đoàn khí thể dày đặc âm đậm kia nhưng tại nguyên thủy vũ trụ này pháp tắc áp chế thật sự quá mạnh mẽ , thần thức phóng ra độ trăm trượng thì không có cách nào tiến thêm

Vũ Văn Thác một bên cau mày , nét mặt toát ra sự tinh tế trầm giọng nói :

“ Người không biết sao , phương thức tu luyện của Chiến Thần giới cùng với Tà Thần giới chúng ta không giống nhau . Chúng ta là đưa Hỗn Độn vật chất diễn hoá thành nguyên tố lực lượng mà bọn họ lại là đưa Hỗn Độn chất dung nhập huyết mạch nhục thân , hình thành một loại trạng thái phòng ngự siêu cường . Có thể nói chúng ta là tu luyện pháp thuật mà bọn họ là rèn luyện thân thể”

Tần Vũ nghe được Vũ Văn Thác nói lời này trong lòng mới giật mình hiểu ra , loại ... phương thức rèn luyện này cùng với Bất diệt phách thể của Hồng Quân có vài phần tương tự . Bất quá Hồng Quân vốn là đã chết một lần , bản thân chính là do Hôi mông linh khí cấu thành , trình độ rèn luyện so với người Chiến Thần giới nhất định cường hãn hơn nhiều

Vũ Văn Thác tiếp tục nói khẽ :

“ Đây chính là Chiến Thần khi tiến vào cảnh giới Quy Thần từ trong Hỗn Độn chất linh ngộ được , nghe đồn hôm nay thân thể Chiến Thần đã toàn bộ do Hỗn Độn vật chất cấu thành , mà năng lực của hắn cũng không chỉ đơn giản là đề cao lực phòng ngự bản thân”

Nếu một người toàn thân đều do Hỗn Độn chất cấu thành vậy hiển nhiên là hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được tất cả nguyên tố trong Hỗn Độn vật chất cùng với năng lực dự tri thần bí trong đó . Chiến Thần trong lời Vũ Văn Thác cũng chính là chứng không giả của Chiến Thần giới , cũng là người phát động cuộc chiến tranh này

Trong hư không , Hỗn Độn vật chất chung quanh Dương Thiên Hành càng thêm nồng hậu , diễn hoá Hoả nguyên tố lực lượng cũng không ngừng tăng trưởng , nguyên lực nóng cháy bao bọc quanh thân thể hắn

Phương pháp chiến đấu của Binh lính Chiến Thần giới rất kì lạ , bọn họ hiển nhiên không am hiểu từ trong Hỗn Độn chất diễn hoá ra lực lượng mà là đưa Hỗn Độn chất ngưng tụ lại thành binh khí , trong khi đó Tu Huyền giả trực tiếp tiến hành công kích . Sau khi ngưng tụ thành Hỗn Độn chất phòng ngự của bọn họ thậm chí còn siêu việt hơn cả Thiên Tôn linh bảo , mà lực công kích càng bạo ngược không thể nghĩ

“ Xong , thế là hết , bọn họ đã tới !” tới lúc này năng lực diễn hoá Hỗn Độn chất của Vũ Văn Thác phỏng chừng đã mất hết không còn một chút

“ Ổ yên chỗ này cho ta đừng nhúc nhích !”

Tần Vũ hét lớn một tiếng , âm thầm té khởi Tử Vân kì , lợi dụng mật độ Hỗn Độn chất đậm đặc át chế lực lượng miễn cưỡng chống đỡ binh lính Chiến Thần giới đang điên cuồng tiến lên công kích , mà Vũ Văn Thác trong phạm vi của Tử Vân kì cũng xem như an toàn Lúc này , hai huynh đệ Tà Phong Song Long đã bị nghiền nát thành cám , bọn họ diễn hoá nguyên tố năng lượng hiển nhiên không tạo ra uy hiếp đến đám binh lính này . Mà Dương Thiên Hành cũng ngập ngập nguy cơ , mặc dù Hoả nguyên tố lực lượng không thể tạo ra sát thương nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ được công kích , với khí thể cường hãn trước mặt thì cũng không thể tồn tại được bao lâu

Nhìn đám Tu Huyền giả trong nháy mắt bị bao phủ trong đoàn Hỗn Độn hồng lưu của Chiến Thần giới Tần Vũ mới hiểu được rốt cục pháo hôi là ý gì

Chiến Thần giới khởi binh đã vượt quá ba vạn binh lực , từ xa nhìn lại giống như một mảng đại dương đỏ sậm điên cuồng ồ ập lên phía trước , gào thét không ngừng , chiến ý ngút trời

Tần Vũ cực nhanh xuất ra Hỗn Độn kiếm bên tay trái , mỗi một lần chém xuống đều có hai , ba cái đầu bị hạ xuống trong hư không , máu tươi nhất thời nhuộm đỏ cả một tinh vực . Mà Tử Vân kì bên tay phải trong khi đó không ngừng huy động , chung quanh Tần Vũ hình thành một bích lũy phòng ngự vô cùng lớn , hắc sắc vật chất chảy cuộn cuộn không có sơ hở gì

“ Không xong , hắn không xong rồi !” Vũ Văn Thác kinh hãi thất sắc chỉ vào Dương Thiên Hành đang dấy dựa cách đó không xa .

Ánh mắt Tần Vũ co lại giờ Hỗn Độn kiếm lên , trầm giọng nói :

“ Theo ta đi cứu hắn !”

Lúc này Vũ Văn Thác tồn tại được cũng là nhờ Hỗn Độn bích lũy tất nhiên không dám rời Tần Vũ nửa bước , bất quá thực lực thật sự của Tần Vũ khiến hắn không thể ngờ

Cách đó không xa , Dương Thiên Hành đầu tóc rối bù , máu chảy khắp người nhìn qua giống như ác ma lệ quỷ điên cuồng tê hống không ngừng thúc dục Hoả nguyên tố lực lượng chống lại , đoàn hoả vân sáng chói cả phiên tinh vực .

“ Đám hỗn đản các ngươi , tới đây , lão từ giết các ngươi là có thể tiến vào Tà Thần giới , ha ha ha ha !”

Trông mắt Dương Thiên Hành gân máu nổi lên đỏ quạch , yết hầu phát ra tiếng kêu cuồng tiếu song binh lính bốn phía không ngừng tiến tới gần hắn . Đột nhiên một đám mây Hỗn Độn từ không trung tiến đến , mây khí nhàn nhạt nhưng trong nháy mắt khiến mấy kẻ rơi đầu , Tần Vũ và Vũ Văn Thác từ trên không xuống , Tử Vân kì đột nhiên từ bốn phía triển khai áp chế lực lượng

“ Giúp ta đỡ hắn , ngàn vạn lần không được ra khỏi tường Hỗn Độn !” Tần Vũ âm trầm nói , Hỗn Độn kiếm vung mạnh , hắc sắc quang mang với phương thức cũ lấy đầu bốn binh sĩ . Cũng là vì bị Tử Vân kì áp chế , phá giải trạng thái phách thể bọn họ nếu không e rằng Tần Vũ không thể dễ dàng cứu Dương Thiên Hành như vậy

“ Thiên Hành đại ca , người ... người làm sao vậy ?” Vũ Văn Thác nhìn Dương Thiên Hành như điên dại , kinh hải hải . Lúc này , Dương Thiên Hành dường như đã không còn ý thức nhưng mơ hồ có thể cảm giác được bản thân đã thoát khỏi nguy hiểm , Hoả nguyên tố cuồng mãnh cũng đã thu hồi

Thần thức Tần Vũ đảo qua mới biết được Dương Thiên Hành vừa rồi hoàn toàn là dựa vào bản năng sinh tồn mà chống đỡ , Hỗn nguyên sớm đã không còn vận chuyển

“ Xem ra hẳn phải nghỉ ngơi , chúng ta rời khỏi đây” Tần Vũ sắc mặt nghiêm trọng , hôm nay mang theo hai người , muốn từ trong ba vạn binh lính mà trở ra sợ rằng không đơn giản như vậy .

Vũ Văn Thác nhìn Tần Vũ , ánh mắt toát ra vẻ không thể tin :

“ Như .. như thế nào ra ngoài ?”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng :

“ Người chỉ cần chú ý hần , theo sát ta !” nói xong Tử Vân kì trong tay chợt hoá lớn , mật độ Hỗn Động khí đậm đặc điên cuồng tiến đến , lực lượng áp chế trong nháy mắt đạt tới trạng thái đỉnh điểm

Đây cũng xem như là cực hạn của Tần Vũ , lực lượng áp chế của Tử Vân kì chỉ một lát đã kéo dài tới một trăm thước , trong phạm vi này binh lính Chiến Thần giới cảm giác được Tử Vân kì mang đến một cỗ uy áp vô hình nhưng cực kì mãnh liệt , đừng nói là trạng thái phách thể mà cơ thể đều bị phong bế , tuyệt đối như một không gian giam cầm

Tần Vũ thu hồi Hỗn Động kiếm , Lục đạo luân hồi trong cơ thể xoay tròn cực nhanh , giống như Hỗn nguyên không ngừng hình thành Hỗn Động chất kích xuất ra bên ngoài cơ thể , tiện đà hình thành diễn biến mức độ cao nhất . Nhất thời trong hư không bốn nguyên tố Thuỷ , Hoả , Sơn , Trạch trong nháy mắt diễn hoá , nguyên tố lực lượng cường đại trong loạn chiến phảng phất như kiếm phong lợi hại đâm tới

Vũ Văn Thác cơ hồ không tin vào mắt mình :

“ Người cự nhiên am hiểu vận dụng bốn loại nguyên tố lực lượng ?!”

Tần Vũ ánh mắt lúc này chợt lợi hại vô cùng , trầm giọng nói :

“ Không phải am hiểu , chỉ là hiểu được !”

Trong hư không ngưng tụ Hỗn Động khí âm âm bị thu lấy , song tức thời hiện lên nguyên tố lực lượng biến hoá , liệt hoả ngập trời , sóng biển ào ào cùng với ngàn vạn quả núi không ngừng hình thành , sau một khắc lại hoá thành vô tận đầm lầy

Giờ phút này thiên địa tràn ngập nguyên tố pháp tắc mà biến thành vạn loạn .

Bất quá trình đột điều khiển nguyên tố lực lượng của Tần Vũ còn chưa đủ , bốn đại nguyên tố pháp tắc nhìn qua thiên biến vạn hoá nhưng cách vận dụng lại cực kỳ hỗn loạn , hoàn toàn không thể phát ra uy lực lớn nhất . Vì thế không cách nào giết chết được binh lính Chiến Thần giới chỉ có thể miễn cưỡng trì hoãn một thời gian

Dần dần , binh lính Chiến Thần giới không ngừng tiếp cận được Tần Vũ , mặc kệ tất cả tiến hành công kích phía trước , mà binh lính phía sau dùng binh khí đánh tới , dường như lực công kích của gần một ngàn người đồng thời đánh lên người Tần Vũ

“ Không xong , cứ như vậy sợ rằng sẽ lâm vào tuyệt cảnh !” Tần Vũ trong lòng suy tính nhưng mỗi lần muốn thả Lục đạo luân hồi trong đan điền lại rung chuyển mạnh như bị người ta oanh kích chấn động kịch liệt nhưng lực công kích của nguyên tố lực lượng lại không cách nào gây thương tổn lớn đến đám binh lính , giờ phút này sắc mặt Tần Vũ đại biến

Một lát sau , quân Chiến Thần giới đã xông tới , bồng vào phòng ngự siêu cường của bản thân đã hoàn toàn phong toả ba người , Tần Vũ bạo loạn hình thành nguyên tố pháp tắc nhưng không cách nào gây thương tổn quá lớn , chỉ có thể miễn cưỡng đẩy lui một số binh lính , thế cục rất không ổn

“ Đồ ngốc , nguyên tố pháp tắc không thể ... vận dụng như vậy !” đột nhiên một thanh âm hét lớn bên tai hắn :

“ Người có năng lực diễn hoá Hỗn Độn nhưng không biết cách phát huy lực lượng chính thức của chúng”

Tần Vũ trong lòng cả kinh , quay đầu nhìn lại song phía sau hần hách nhiên là Vũ Văn Thác đang công Dương Thiên Hành sau lưng

Vũ Văn Thác thần sắc ngưng trọng , trong ánh mắt ánh lên nét lo sợ , lớn tiếng nói :

“ Người phải biết rằng nguyên tố pháp tắc có thể hình thành lực lượng mạnh hay yếu tất cả là do bản thân người , người muốn nó như thế nào nó có thể thành thế đó , vĩnh viễn nhớ kĩ , nó là một bộ phận của thân thể người !”

407. Chương 14: Xích Nhật Chi Chiến (hạ)

“Trên phương diện khống chế của ta, một bộ phận trong thân thể...?”

Hiện giờ đang ở bên trong loạn trận, Tần Vũ cũng không có tâm tư để suy tư vì sao Vũ Văn Thác nói ra câu này, nhưng đối với nghi vấn trong lòng, những lời này quả thực rất có ý nghĩa.

Vật chất Hỗn độn được diễn biến thành pháp tắc nguyên tố, biến hóa ở bên ngoài lại tách rời với bên trong của nó, mặc cho nó ở trong vũ trụ tùy ý biến ảo như thế nào, cũng đều ở trong quyền khống chế của mình.

Lúc này, Tần Vũ tựa hồ có điều ngộ ra đạo lý, ngạc nhiên nhìn thoáng qua Vũ Văn Thác, sau đó hai tay rung lên, trong đan điền Lục đạo Luân Hồi chợt chuyển động, phóng xuất ra hàng loạt vật chất Hỗn độn.

“Thủy nguyên tố pháp tắc!”

Theo một tiếng quát lớn, sau diễn biến vật chất Hỗn độn cực nhanh hình thành từng đạo từng đạo năng lượng trong suốt lưu chuyển cũng giống như năng lượng bản nguyên, xuyên qua trên hư không. Ngay sau đó, Tần Vũ liên tiếp sử xuất ra hỏa, sơn, trạch ba pháp tắc nguyên tố, bốn loại lực lượng nguyên tố này ở chung quanh Tần Vũ hình thành một cái khu vực công kích tuyệt đối, trong đó Hỗn độn khí tràn ngập đang cuộn trào mãnh liệt biến hóa muôn hình vạn trạng.

Nhưng khác với trước đây, việc khống chế bốn loại pháp tắc nguyên tố này từng bộ phận rất nhỏ trong đó lại phát ra càng ngày càng thuần thực, mỗi một loại lực lượng pháp tắc đều đã đạt tới cực hạn của Tần Vũ, hơn nữa bên trong nó việc dung hợp với nhau cũng không hề dẫn đến tác dụng phản nghịch, giống như hết thấy đây đều đã hoàn toàn trở thành một bộ phận trong cơ thể của Tần Vũ, tâm tùy ý động, không những không ngưng trệ mà còn cảm nhận được các loại lực lượng nguyên tố thay đổi khác thường.

“Thì ra là thế...” Tần Vũ từ trong pháp tắc biến ảo hiển nhiên đã bình tĩnh đại ngộ, ông thật không ngờ hai chữ ‘khống chế’ này vậy mà ẩn chứa điều huyền diệu đại trí giả ngu như thế.

Binh sĩ Chiến Thần giới ở xung quanh cũng không ngờ cách vận dụng pháp tắc của Tần Vũ lại có thể chỉ trong khoảnh khắc được nâng lên tới cao độ, nháo nhào rời khỏi khu vực công kích hình thành bởi lực lượng nguyên tố kia, dù sao với trình độ vận dụng pháp tắc của Tần Vũ hiện giờ hoàn toàn có năng lực xé tan trạng thái phách thể của chúng.

Tần Vũ nhìn thấy binh sĩ Chiến Thần giới đã bị lực lượng nguyên tố bức lui đến ngoài trăm thước, lúc này mới giảm bớt diễn hóa lực lượng Hỗn độn, bỗng nhiên xoay người nhìn Vũ Văn Thác, trừng mắt giận dữ, nói:

“Người đến tột cùng là ai?!”

Vũ Văn Thác bị Tần Vũ đột nhiên gạn hỏi hoảng sợ, mắt mở to, run rẩy nói:

“Có ý gì?”

“Ta biết người đang giấu diếm điều gì, nếu hiểu được đạo lý của cách vận dụng pháp tắc nguyên tố, lại vì sao giả dạng làm một bộ đáng yếu ớt như thế, người có âm mưu gì?”

Giờ khắc này, Tần Vũ đối với thân phận thực của Vũ Văn Thác sinh ra hoài nghi rất lớn. Một câu nói đơn giản, lại có thể làm cho chính mình đối với cách vận dụng pháp tắc nguyên tố đột phá tới một cảnh giới

mới, đây tuyệt đối không phải người tầm thường có thể làm được, hơn nữa từ trong ánh mắt của Vũ Văn Thác mới vừa rồi có thể nhìn thấy được đầy vẻ cơ trí, hẳn sớm đã hiểu rõ hết thảy như lòng bàn tay.

Vũ Văn Thác lộ thần tình vô tội, nói:

“Cái gì đạo lý a, ta không biết người đang nói cái gì, ta chỉ biết nếu còn không mau xông ra, đợi đến lúc Chiến Thần giới triển khai công kích lần thứ hai, chúng ta sẽ không có biện pháp thoát thân!”

Tần Vũ nhíu chặt mày, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, trầm giọng nói:

“Người tốt nhất đem hết thảy đều nói rõ ràng cho ta.” Trong mắt Tần Vũ, Vũ Văn Thác xem ra tuyệt không đơn giản như vậy, hẳn nhất định giấu diếm gì đó.

Chẳng qua, hiện tại điều trọng yếu nhất chính là thoát khỏi nơi này, Tần Vũ tung ra Tử Vân kỳ, dùng vật chất Hỗn độn dày đặc tạo ra một khu vực phòng ngự, đúng lúc cùng khu vực công kích của pháp tắc nguyên tố chuyển đổi với nhau, dưới áp chế của Tử Vân kỳ hoàn toàn phá giải trạng thái phách thể của bọn binh sĩ đó, và tạo điều kiện cho công kích của pháp tắc nguyên tố, có công có thủ toàn vẹn hình thành một cái ‘không gian công phòng’ thậm chí hơn hẳn Hồng Quân giới của Hồng Quân.

Tần Vũ nâng cái ‘không gian công phòng’ đó với một khí thế không thể địch nổi xuyên qua xuyên lại như con thoi trên bầu trời tinh vân, binh sĩ Chiến Thần giới hoàn toàn không có biện pháp tới gần ‘không gian công phòng’ của Tần Vũ.

Vũ Văn Thác vẫn còn cực kỳ hoảng sợ nhìn quanh bốn phía, mà trên lưng hắn Dương Thiên Hành sớm đã khô kiệt hồn nguyên, lâm vào trạng thái hôn mê.

Một câu nói của Vũ Văn Thác đã thức ngộ Tần Vũ, điều này làm cho Tần Vũ đối với việc khống chế pháp tắc nguyên tố cũng tăng lên một cảnh giới mới, nếu tiếp tục bế quan tìm hiểu một đoạn thời gian nữa, chỉ sợ mức độ tăng lên cũng không chỉ có thế. Nhưng khiến cho Tần Vũ ngạc nhiên chính là, Vũ Văn Thác sớm đã nắm giữ hết thảy, lại vì cái gì giả bộ thành hình dáng một kẻ yếu nhược, lúc này nhìn qua không có đáng vẻ tu huyền giả chút nào, thậm chí còn dung tục hơn cả phàm nhân bình thường.

Mà thần thức của Tần Vũ ở trong vũ trụ nguyên thủy ngay cả đến nhìn vào đan điền cũng bị hạn chế thật lớn, hiện tại cũng không có cách nào để nhìn thấu Vũ Văn Thác đến tột cùng ẩn giấu cái gì.

Giờ phút này Tần Vũ đứng thẳng ở giữa ‘không gian công phòng’, bất luận là diễn biến vật chất Hỗn độn hay là khống chế pháp tắc nguyên tố, hết thảy đều có vẻ vô cùng thoải mái thành thạo, nhưng chỉ riêng trong đan điền vô cùng ngưng trệ, Lục đạo Luân Hồi giống như bị phủ đầy bụi đã ngàn vạn năm, rốt cuộc không thể vận chuyển nữa.

“Chẳng lẽ là diễn hóa Hỗn độn, khống chế pháp tắc, cái này là đi ngược lại với Lục đạo Luân Hồi hay sao?”

Trong lòng Tần Vũ đưa ra một cái vấn đề quả là lớn mật, nhưng ông cũng không thể tưởng tượng, nếu hai loại lực lượng này có đường lối khác biệt thật sự, như vậy cuối cùng mình sẽ lâm vào cảnh ngộ như thế nào?

Còn đang trầm tư suy nghĩ, ‘không gian công phòng’ chợt biến thành hỗn loạn hẳn lên, một cỗ lực lượng cường đại bất thành linh hiện ra công phá lực lượng của pháp tắc nguyên tố. Tần Vũ trong lòng cả kinh, dùng Tử Vân kỳ đến mức cực hạn phóng xuất ra vật chất Hỗn độn, nhưng lực lượng áp chế cường đại ấy và cỗ lực lượng công kích tuy rằng hơi giảm chậm tốc độ chuyển động lại một chút, nhưng vẫn là không có cách nào hoàn toàn hình thành cấm chế.

Vũ Văn Thác tựa hồ cũng cảm nhận được, sắc mặt đại biến, trong ánh mắt toát ra quang mang sợ hãi, líu lưỡi nói:

“Không xong, là Chiến tôn!”

“Chiến tôn?”

Vũ Văn Thác sắc mặt trắng bệch, có vài phần tuyệt vọng nói:

“Coi như là xong đời rồi, không nghĩ tới lại xui xẻo như vậy, Chiến tôn là dũng tướng thủ hạ của Chiến Thần, tất cả có mười hai đại Chiến tôn, đồng dạng cũng là người chưởng quân binh sĩ của Chiến Thần giới,

lực lượng kinh khủng ngay cả đến Tà Thần giới cũng không dám coi thường... Sớm biết rằng thực không nên tới cái địa phương quỷ quái này!”

Tần Vũ thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Ta đây ngược lại muốn thử xem Chiến tôn này lực lượng kinh khủng đến cỡ nào!”

Đang nói chuyện, cổ lực lượng kia đã phá tan áp chế dày đặc của vật chất Hỗn độn, tiếp đó nhắm trung tâm vọt thẳng tới, tốc độ cực nhanh, có thể nói là nhanh không thể tưởng tượng. Tần Vũ nắm ngón tay tung ra, Hỗn độn kiếm đã nắm trong tay, lập tức hướng tới cổ lực lượng kia đâm tới, lập tức Hỗn độn linh bảo cuộn cuộn dẫn theo khí thể màu xám, phát ra một tràng tiếng ầm ầm vang động như sấm rền.

Đông!

Va chạm kịch liệt qua đi, Hỗn độn kiếm vậy mà gãy đoạn ngay khúc giữa, tinh thần lạc ấn bị phá vỡ khiến cho Tần Vũ cả người thoáng chấn động, một cảm giác cực kỳ ngưng trệ từ trong đan điền chột trào lên đầu óc.

Tần Vũ kinh ngạc nhìn tên Chiến tôn lưng hùm vai gấu trước mắt kia, ông thật không ngờ loại trạng thái phách thể được hình thành từ vật chất Hỗn độn này, vậy mà có thể hủy diệt được một hạ phẩm Hỗn độn linh bảo. Thân trên của hắn để trần, tóc màu vàng xám, đồng tử sắc nâu tản phát ra một cỗ chiến ý bùng bùng như lửa cháy, và ngoài làn da mặt vẫn như nhau khắc ấn hoa văn dấu hiệu của Chiến Thần giới, cả người đều thấu phát ra một cỗ khí tức vật chất Hỗn độn thần bí khác thường, rất hiển nhiên vật chất thần bí này đã hoàn toàn ngấm vào gân cốt huyết mạch của hắn.

Gã Chiến tôn xoay cổ tay, trên nắm tay thật lớn có một cái quyền sáo màu đồng cổ, trong đó mỗi một đốt đều lưu động một đám Hỗn độn khí, vận chuyển trên khắp cả quyền sáo theo cùng một quy luật.

“Tên khốn Tà Thần giới, chịu chết đi!”

Trên chiến trường không có nói nhiều, chỉ có sinh tử, tên Chiến tôn kia trên cơ thể rắn chắc chớp động quang hoa mờ tối, phóng xuất ra một luồng khí mù mờ nhạt, còn quyền sáo màu đồng cổ cũng dường như phấn khích hẳn lên, phát ra một tràng tiếng ‘ong ong’ vang rền.

Ở trong mắt Tần Vũ, thực lực của gã Chiến tôn này cũng không phải cường đại khác thường gì, nhiều lắm cũng chỉ là thuộc cảnh giới Thiên mang trung kỳ, dựa vào pháp tắc nguyên tố và ‘không gian công phòng’ của Tử Vân kỳ hình thành nên tưởng muốn tiêu diệt hắn cũng không phải là chuyện khó, nhưng duy nhất làm cho Tần Vũ có điều cố kỵ chính là cặp quyền sáo trong tay hắn, hiển nhiên là trên cấp trung phẩm Hỗn độn linh bảo, lực công kích cường đại của nó cũng không phải Tử Vân kỳ có thể dễ dàng áp chế được.

Với ước tính của Tần Vũ, ngoại trừ Lục đạo Luân Hồi, năng lực khống chế của mình đối với Hỗn độn thậm chí còn chưa đạt tới cảnh giới Thiên mang, nhưng hiện giờ Lục đạo Luân Hồi lại không cách nào phóng ra, đối mặt với Chiến tôn của Chiến Thần giới, Tần Vũ tự biết cũng không thể nắm chắc phần thắng tuyệt đối được.

“A!...”

Chiến tôn chiếm trước tiên cơ hét lên một tiếng, một quyền kích về hướng Tần Vũ, trên quyền sáo kia quang hoa mờ nhạt chớp sáng ngời lên, một cỗ khí tức hủy diệt đột nhiên bùng phát ra. Tần Vũ huy động Tử Vân kỳ, một mặt áp chế lực lượng công kích trên quyền sáo, một mặt vận chuyển pháp tắc nguyên tố, từng đám từng đám Hỗn độn khí từ chung quanh thân thể không ngừng bị diễn hóa, sơn nguyên tố phòng ngự, trạch nguyên tố áp chế, thủy hỏa nguyên tố công kích, gắng gượng ngăn chặn thể công kích trầm ổn mạnh mẽ của Chiến tôn.

Vũ Văn Thác dùng cơ thể của Dương Thiên Hành che thân mình, nhìn thấy Tần Vũ bị chế trụ nơi nơi, lóe ra ý nghĩ trong đầu, hô lớn:

“Như vậy không được, huyết nhục gân cốt của hắn do vật chất Hỗn độn ngưng tụ, có thể ngăn cản pháp tắc nguyên tố của ngươi, không thể dùng lực lượng của pháp tắc hạn chế hắn!”

Tần Vũ dần dần rơi vào thế bị động, nghe Vũ Văn Thác nói, lập tức thu hồi pháp tắc nguyên tố. Hai tay rung lên, sinh tử nhị khí từ tả hữu hai lòng bàn tay tuôn tràn ra, ở trước mặt ông hình thành một cái dòng

xoáy cỡ nắm tay, nhưng đúng lúc này sắc mặt Tần Vũ chợt biến thành thảm hại vô cùng, trong đan điền hình như hoàn toàn bị khuấy tung, hết thấy đều hỗn loạn hẳn lên.

“Xem ra đã không còn cách nào, chỉ có thể được ăn cả ngã về không!”

Tần Vũ không thể phóng xuất ra Lục đạo Luân Hồi, đơn giản lập tức vận dụng toàn bộ đạo sinh tử khí một lần nữa sáng tạo ra Lục đạo Luân Hồi, nhưng thật không ngờ cảm giác ngưng trệ cùng giống như đan điền hình thành kiềm chế, ngay tức thì lại tuôn tràn ra.

Vũ Văn Thác giật mình nhìn dòng xoáy Lục đạo Luân Hồi cỡ nắm tay ở trong lòng bàn tay Tần Vũ, trong ánh mắt Tần Vũ lại lóe ra quang mang thấy chết không sờn, một kích này có thể nói là được ăn cả ngã về không, phải trong nháy mắt bộc phát ra toàn bộ lực lượng của Lục đạo Luân Hồi, nếu không kể bị thua cũng chỉ có thể là chính mình. :

408. Chương 15 : Chiến Tôn

Tần Vũ sử dụng lực lượng toàn thân mạnh mẽ chế trụ đan điền đang vận loạn , giờ lục đạo luân hồi nghênh hướng Chiến Tôn

Chiến Tôn giờ phút này cũng phát ra tiếng rống hận , toàn thân chiến ý bộc phát , từ trong thượng phẩm Trung cấp Hỗn Động linh bảo cũng tựa hồ đạt tới cực hạn , thả ra một cỗ quang văn hỗn độn , mặc dù không diễn hoá ra nguyên tố pháp tắc nhưng thực tế lại rất cường đại đủ để người khác phải trầm trồ

Một thanh âm vang lên xuyên thấu cả tinh vân , trong đó còn ẩn chứa những tiếng động nghiền nát bể tan , mặc dù rất nhỏ nhưng rất dễ nhận ra

Bầu trời Xích Nhật tinh , Lục đạo luân hồi cùng Chiến Tôn trực tiếp va chạm , có thể thấy rõ ràng Lục đạo luân hồi không ngừng khuếch trương sau một sát na đột nhiên tan vỡ , sinh tử khí tức giao nhau cũng âm âm tan biến mà hỗn độn quang văn ở quyền sáo trên tay Chiến Tôn cũng hoàn toàn bị huỷ diệt , hai đạo lực lượng cực hạn sau một sát na va chạm đã hoàn toàn tan biến

Song điều này lại khiến bộc phát ra năng lượng khủng khiếp tại mỗi một tắc không gian xung quanh phương viên ngàn dặm , hơn một ngàn binh lính Chiến Thần giới bốn phía không có nơi nào có thể trốn tránh , trạng thái phách thể bị cỗ năng lượng này toàn toàn phá huỷ , thân thể yếu ớt trong nháy mắt hoá thành khói theo Hỗn Động vật chất tiêu tán trong phiên tinh vực

“ Tần Vũ huynh đệ !”

Vũ Văn Thác hô thất thanh nhưng hẳn lại phát giác cỗ lực lượng cường đại phát ra này bản thân hẳn vẫn bình yên vô sự , Dương Thiên Hành trên lưng cũng không có tổn thương gì , ngưng thần nhìn lại mới phát hiện bốn phía đã bao phủ một tầng Hỗn Động vật chất dày đặc . Mà phía trên cách bảy tắc hách nhiên là Tử Vân kì đang phù động . Hiển nhiên là Tần Vũ trong lúc tiến hành công kích đã sử dụng nó sáng tạo ra một mảnh không gian phòng ngự bảo vệ bọn họ

“ Hô ... hô ... !”

Trong khi cỗ lực lượng bộc phát từ từ tiêu tán , từ trong mông lung Hỗn Động vật chất từ từ hiện ra thân ảnh của Tần Vũ , nói đúng ra là chỉ thấy nửa người , trông giống như một con dã thú đang bị thương không ngừng phát ra hơi thở trầm dốc , tay phải cầm Lục đạo luân hồi cũng không tự điều khiển được đang run rẩy , một đám máu tươi từ đầu ngón tay chảy xuống

Đối diện cách đó không xa , thân ảnh Chiến Tôn không có gì dao động nhưng ánh mắt hắn nhìn Tần Vũ lại toát ra vẻ vô cùng khiếp sợ , nhìn Thượng phẩm Hỗn động linh bảo trong tay hắn phảng phất như đang ngủ say , không ... một tia hơi thở ba động , quyền sáo màu cổ đồng rách bươm , đám Hỗn Động khí bao quanh lúc này cũng biến mất vô ảnh tung

“ Rốt cục đây là loại lực lượng gì cự nhiên có thể đánh rách Chiến Long quyền sáo ?!”

Nét mặt Chiến Tôn lộ thần sắc không thể hiểu , rất hiển nhiên là Lục đạo luân hồi do Tần Vũ sáng tạo tuy nói không thể hoàn toàn huỷ diệt một thượng phẩm Trung cấp Hỗn Độn linh bảo nhưng cũng có thể trong một thời gian ngắn làm mất đi tác dụng của nó

Bất quá , công bằng mà nói Tần Vũ bây giờ đang ở vào thế yếu , trải qua đợt công kích vừa rồi đan điền trong cơ thể hắn đã trì trệ , nguy hiểm đến mức không cách nào tưởng tượng . Lục đạo luân hồi phảng phất đã hoàn toàn đình chỉ vận chuyển , sắp tới nếu muốn thả ra Hỗn Độn chất cũng cực kì khó khăn . Tại giờ khắc này Tần Vũ mới hoàn toàn cảm giác được pháp tắc nguyên thủy vũ trụ cùng với Lục đạo luân hồi vận chuyển có sự tương khắc , tựa hồ loại ... lực lượng này tại đây không phải là thuận Thiên mà sinh , ngược lại là nghịch Thiên mà sinh . Trong lòng Tần Vũ mơ hồ đã cảm giác được muốn theo đuổi Thiên đạo thì Lục đạo luân hồi chính là trở ngại lớn nhất

Tần Vũ thở dài một hơi , ổn định lại Lục đạo luân hồi trong đan điền không cách nào vận chuyển , ánh mắt tập trung trên người Chiến Tôn , thầm nghĩ :

“ Nguyên lai ngoại trừ nguyên tố pháp tắc ngoài ra bản thân Hỗn Độn vật chất cũng đã có lực lượng cường đại như vậy , bất quá lúc này không có Lục đạo luân hồi , ta đối với điều khiển nguyên tố pháp tắc lại không có cách nào giết hắn , xem ra chỉ có thể dùng Hỗn Độn linh bảo liều mạng”

Không nghĩ tới từng là vũ trụ chủ không giả , tới nguyên thủy vũ trụ thực lực lại xuống tới địa bước này Tần Vũ cũng không có nghĩ đến nguyên thủy vũ trụ đối với hắn có hạn chế cho nên trong một thời gian ngắn lại sử dụng quá nhiều năng lượng như vậy , cũng không phải bởi nắm trong tay sinh tử luân hồi quá huyền bí mà phóng thích quá ít , phảng phất tại mang mang vũ trụ này ẩn chứa một lực lượng nắm trong tay tất cả , lại không ngừng kiểm chế lực lượng của Lục đạo luân hồi

Đôi mắt Chiến Tôn nóng cháy bộc phát ra ngọn lửa phản nộ , lớn tiếng :

“ Người rốt cục là ai cự nhiên dám cả gan đơn thương độc mã xông vào trong đại quân Chiến thần giới chúng ta , rõ ràng là muốn chết !”

Vũ Văn Thác tại cách đó không xa cố nén thanh âm nói :

“ Tần Vũ huynh đệ , cẩn thận a !”

Tần Vũ không để ý đến Vũ Văn Thác , âm thầm thu lại Tử Văn kỳ , cười lạnh nói :

“ Vậy để xem ai chết trước , được rồi , người nhớ cho kĩ , ta tên gọi Tần Vũ !”

Giờ phút này , Chiến Tôn rõ ràng cảm giác được một cỗ chiến ý mãnh liệt từ trên người Tần Vũ bộc phát , đó là một loại khí thế khiến người ta phải nể phục , phảng phất trong vũ trụ này hết thảy đều không nằm trong mắt hắn

Ngộ cường tắc cường , Chiến Tôn cường hãn đã kích phát chiến ý của Tần Vũ , loại ... khí thế này chưa từng có từ trước tới nay khiến Chiến Tôn cũng có chút rung động . Lúc này binh lính Chiến Thần giới cũng thối lui mấy ngàn thước phía sau , đã không ai còn can đảm tiến vào trận chiến giữa hai người này , Vũ Văn Thác công trên lưng Dương Thiên Hành cũng đã lui lại ngoài trăm thước , cũng không dám tới gần hai người nhưng lại không thể rời đi quá xa , nếu gặp nguy hiểm sẽ ... chẳng người nào có thể giúp bọn họ

Lúc này một lũ Hỗn Độn vật chất theo khí lưu phù động trước mặt hai người , chiến ý giờ phút này cũng bộc phát

Tần Vũ đã nắm được kĩ thuật điều khiển nguyên tố pháp tắc , chậm rãi xuất ra nguyên tố pháp tắc . Một đoàn Hỗn Độn vật chất khê rung lên tức thì phát ra một trận oanh long chấn động , Hỗn Độn chất bốn phía không ngừng hướng Tần Vũ ngưng tụ bám vào trên đoàn Hỗn Độn chất kia , từ xa nhìn lại trông giống như một mảng mây đen tằm thường , mãnh liệt hướng tới Chiến Tôn

Chiến Tôn nắm chặt song thủ , với trạng thái phách thể của hắn căn bản không cần e ngại pháp tắc của Tần Vũ nhưng nếu bị lực lượng Hỗn Độn linh bảo áp chế thì tình hình lại khác cho nên hắn cũng không có chút nào dám khinh xuất , hai nắm tay nhất thời tạo nên một đoàn Hỗn Độn quang vân

Tần Vũ cũng biết Chiến Tôn đã mất đi Chiến Long quyền sáo , cố kị áp chế của Tử Vân kỳ cho nên cũng không vội vàng xuất ra Tử Vân kỳ , ngược lại khiến Chiến Tôn không dám coi thường mà vọng động , từ đó có thời gian tạo ra nguyên tố pháp tắc

Sau khi thu hồi Lục đạo luân hồi , cảm giác trì trệ bên trong đan điền của Tần Vũ cũng giảm đi không ít , ngược lại vận dụng nguyên tố pháp tắc càng thêm dễ dàng . Chỉ thấy cách đó không xa đoàn Hỗn Độn vật chất ngưng kết thành đám mây nương theo nguyên tố pháp tắc của Tần Vũ phóng tới , tiếng động phát ra càng thêm chói tai , chỉ thấy một toà núi trắng xám nổi lên tại phiến tinh vực trông có vẻ cực kì bất mắt

Ngọn núi thật lớn như từ trong đám mây Hỗn Độn kia sinh ra xuất hiện trước mặt Chiến Tôn , nguy nga vô cùng . Song nét mặt Chiến Tôn lại như thể khinh miệt :

“ Tốt xấu gì ta cũng là một trong mười hai đại Chiến Tôn , nếu là hư chiêu này của ngươi cũng không thể phá giải thì như thế nào có thể dẫn binh công kích Tà Thần giới , tìm chết đi !”

Một tiếng rống hận vang lên , hai nắm tay Chiến Tôn phát ra một đám quang hoa màu đen kết dính , Hỗn Độn chất vô cùng ngưng tụ trên nắm tay hắn , hung hăng đánh vào giữa ngọn núi . Ngọn núi thật lớn bắt đầu lay động hẳn , Tần Vũ nhíu mày nhưng khoé miệng lại hiện lên một tia cười lạnh quái dị

Chiến Tôn tựa hồ lúc này cũng đoán ra điều gì , quyền chưởng phát ra , Hỗn Độn vật chất huyền hoá thành một loại trạng thái cực kì cứng rắn ngưng tụ trên nắm tay như là không cách nào có thể phá huỷ không ngừng công kích núi đá

Đột nhiên , ngọn núi bị vỡ tan kia chợt hoá thành phần sau đó Thuỷ nguyên tố pháp tắc vận chuyển cực nhanh nhất thời nhào ra , bề mặt dòng suối trông giống như một cái đầm bình thường nhưng lại hình thành một cổ hấp lực cực lớn . Chiến Tôn nhất thời ý thức được điều gì đột nhiên hét lớn một tiếng , từng đạo quang hoa từ da tay bính phát theo đó một cổ lực lượng cường đại không cách nào hình dung phẳng phất đã uẩn tàng đã trăm ngàn năm lúc này mới ầm ầm phóng thích , ngọn núi thật lớn cùng hết thảy pháp tắc trong nháy mắt nổ tan tành

Ở xa xa Vũ Văn Thác đang quan sát Tần Vũ trong trận chiến có chút gật đầu lẩm bẩm :

“ Người này tư chất quả nhiên không tầm thường , không nghĩ đến trong thời gian ngắn lại có thể đề cao trình độ điều khiển nguyên tố pháp tắc ... đến bước này , bất quá lực lượng huỷ diệt Chiến Long quyền sáo đích thật là cái gì , xem ra nhân lực của ta không sai , xem ra không kém người kia là mấy” nói đến người kia Vũ Văn Thác khoé miệng nổi lên một tia đắc ý tươi cười , trong ánh mắt lại hiện lên quang mang duệ trí

Đến đây thì Dương Thiên Hành khó khăn ho vài tiếng , đám máu tươi trên lưng Vũ Văn Thác đương nhiên là do hấn thổ ra . Vũ Văn Thác kinh hãi thất sắc , điều này so với lấy mạng hắn còn khó chịu hơn , Vũ Văn Thác quay về hướng Dương Thiên Hành mếu máo :

“ Thiên Hành đại ca , người sao lại không có phép tắc gì như vậy chứ !”

Dương Thiên Hành khó khăn mở hai mắt , mơ hồ nhìn Chiến Tôn cùng Tần Vũ cách đó không xa , rít khe :

“ Ta làm sao vậy ?”

Vũ Văn Thác đắc ý cười nói :

“ Đương nhiên là Vũ Văn Thác ta cứu ngươi , bây giờ Tần Vũ huynh đệ đang cầm chân Chiến Tôn kia , chúng ta bây giờ xem như an toàn”

Dương Thiên Hành nghiêng răng , kinh ngạc nhìn bốn phía :

“ Binh đội của ta đâu ?”

“ Ngoại trừ ta và Tần Vũ có thể xem là binh đội của ngươi ra chính là đã chết sạch hết , ngươi thật sự nghĩ rằng hạ phẩm Tu Huyền giả không thể lấy được công huân sao , lão toét !” Vũ Văn Thác mặc dù có hơi nói quá một chút nhưng cũng khiến Dương Thiên Hành nhất thời biết được tình hình chiến trường lúc này , bất quá điều làm hắn khiếp sợ chính là vẫn còn Tần Vũ cùng Chiến Tôn cường đại mà hắn đã sớm nghe

thấy tại Tà Phong Thành . Có điều giờ phút này cùng Tần Vũ đối chiến cự nhiên lại rơi vào thế hạ phong có thể thấy được thực lực của Tần Vũ cũng không tầm thường

Vũ Văn Thác hung hăng nhổ một bãi nước bọt , trầm giọng nói :

“ Tần Vũ huynh đệ sẽ thắng , chúng ta cứ ở đây chờ !”

409. Chương 16: Tứ Bội Chiến Thần Quyết

“Hắn vậy mà lợi hại như thế, làm sao có thể... Vẫn còn là tu huyền giả cấp độ hạ đẳng?”

Vũ Văn Thác nhếch miệng, nói:

“Người nhìn không ra sao, hắn chính là không thuộc bất cứ tông phái nào, cùng ta giống nhau thuộc loại không thấy tự tìm hiểu.”

Dương Thiên Hành khề gật gật đầu, trầm giọng nói:

“Hắn đối với việc không chế pháp tắc nguyên tố rất lợi hại, hơn nữa bốn loại pháp tắc nguyên tố đều rất cân bằng, ta nghĩ nếu như có thể học được một ít pháp quyết, nhất định sẽ là một gã tu huyền giả thực lực cực kỳ hùng mạnh.”

Dương Thiên Hành vốn đã tự cho mình là siêu phàm, rất ít khi khen tụng người khác, nhưng mà giờ phút này những lời tán thưởng Tần Vũ cũng là phát ra tận đáy lòng.

Vũ Văn Thác thở dài, nói:

“Người khen hắn cũng vô dụng, hiện tại ba vạn đại quân đang như hổ rình mồi ẩn núp ở ngoài ngàn thước, nếu như không xông ra được, chúng ta đều phải chết ở chỗ này.” Dương Thiên Hành ánh mắt trợn trừng, cả kinh nói:

“Không xong, sau nửa canh giờ thế công thứ hai của Chiến Thần giới sẽ hoàn toàn triển khai, đến lúc đó sẽ có hai tên Chiến Tôn trở lên cùng với đại quân quy mô vượt quá năm vạn xuất phát tới đây.”

Vũ Văn Thác há hốc miệng mang theo đầy vẻ kinh sợ:

“Vậy... Vậy người vì cái gì còn muốn tới nơi này, người lại vì sao không nói cho chúng ta biết?” Dương Thiên Hành thâm thở dài, trầm giọng nói:

“Ta nói rồi, nếu ai không có đảm lượng cũng đừng đi theo ta, ta tới nơi này sớm đã có chuẩn bị, hoặc là chết ở trên chiến trường, hoặc là lấy công huân vinh dự tiến vào Tà Thần giới, không có lựa chọn nào khác, các người một khi bị tuyển mộ, cũng hẳn đã có chuẩn bị cảnh ngộ này!”

Vũ Văn Thác vẻ mặt sầu khổ nhìn hắn, càng nghĩ càng tức giận:

“Người cũng thật độc ác, phải chết cũng muốn kéo theo nhiều tấm đệm như vậy, đây quả đúng là pháo hôi (vật hi sinh) chân chính a.”

Dương Thiên Hành bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

“Trừ phi nội trong vòng nửa canh giờ thoát ra khỏi trùng vây, nếu không... cũng không có biện pháp nào khác.”

Nhưng bất luận là Tần Vũ có thể chiến thắng Chiến Tôn hay không, thì rốt lại nửa canh giờ này muốn vượt ra khỏi vòng vây được hình thành của ba vạn người cũng là cực kỳ khó khăn. Mà hiện tại, Vũ Văn Thác ngoại trừ cái miệng tán phét cực kỳ sinh động ra, có thể nói không còn chút lực công kích nào, Dương Thiên Hành hiện giờ muốn khôi phục hồn nguyên trống rỗng của hắn cũng cần phải điều trị ba canh giờ, lúc này có thể chiến đấu cũng chỉ có mỗi một mình Tần Vũ.

Mấy ngàn thước trên bầu trời của Xích Nhật tinh, đã vượt ra ngoài trọng lực hấp dẫn của nó, Tần Vũ ngay tại bên ngoài khẩu tinh cầu này cùng Chiến Tôn của Chiến Thần giới đang chiến đấu kịch liệt.

Tần Vũ vốn định dùng sơn, trạch pháp tắc nguyên tố kiềm chế, sau đó dùng pháp tắc thủy hỏa công kích để hạn chế Chiến Tôn, nhưng lực bạo phát của Chiến Tôn thật cường đại hoàn toàn ra ngoài dự liệu của mình, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã hủy diệt pháp tắc của ông.

Giờ phút này, ánh mắt Chiến Tôn kia tràn ngập chiến ý cuồng nhiệt đang chăm chăm nhìn Tần Vũ, điềm nhiên nói:

“Ta không biết trong thân thể của ngươi đến tột cùng cất giấu cái lực lượng gì, nhưng bằng vào pháp tắc nguyên tố của ngươi tuyệt đối không thể chiến thắng được ta!”

Giọng nói hần rất kiên định, hiển nhiên có niềm tin tuyệt đối. Tần Vũ đồng tử co lại, nghi hoặc nói:

“Ngươi dựa vào cái gì nói như vậy?”

Chiến Tôn dùng cái giọng mang theo vài phần khinh miệt nói:

“Ta thấy được, ngươi tuy rằng có được diễn biến lực lượng Hỗn độn cực kỳ cường đại, cũng hiểu được việc khống chế pháp tắc nguyên tố, nhưng ngươi lại có rất nhiều chỗ thiếu sót, có thể nói ngươi căn bản chưa hiểu rõ Hỗn độn, chưa thông suốt pháp tắc, chẳng qua với cảnh giới của ngươi có thể đạt tới loại thực lực này, cũng coi như là một cái kỳ tích.”

Tần Vũ nhíu chặt mày, trầm ngâm suy nghĩ... Ở dưới đáy biển Tử Cực tinh ông dùng thời gian một trăm năm để tìm hiểu vật chất Hỗn độn, lúc này mới lĩnh ngộ từ trong Hỗn độn diễn hóa ra lực lượng bốn đại nguyên tố pháp tắc, mà không lâu trước đây, một lần được Vũ Văn Thác chỉ bảo làm cho ông đối với hiểu biết về khống chế pháp tắc nguyên tố có tăng tiến thêm một bước, từ đó còn đạt tới một cái cảnh giới mới.

Giờ phút này, đối mặt với thực lực cường đại của Chiến Tôn của Chiến Thần giới, một câu nói của hần vừa làm cho Tần Vũ nghi hoặc bội phần, vừa lại rất tin tưởng không nghi ngờ. Không sai, vật chất màu xám dày đặc này, với lĩnh ngộ của ông hiện tại nhiều nhất chẳng qua là hiểu sơ bên ngoài mà thôi, mà thứ tuyệt đối ẩn chứa ở trong đó không chỉ là pháp tắc nguyên tố, còn có hơn một thứ huyền ảo khác, một loại pháp tắc Hỗn độn còn chưa biết là gì.

“Mặc dù ta không biết ngươi có khả năng biết được bao nhiêu phần, ta đây sẽ giết ngươi, để sáng tạo một cái kỳ tích mới!” Tần Vũ lạnh như băng nói xong, hai tay ngấm ngấm phát động, Tử Vân kỳ đã nhẹ nhàng vận hành lên.

Chiến Tôn cười lạnh một tiếng:

“Đích xác, ta có thể lĩnh ngộ không nhiều hơn so ngươi. Có điều nếu ngươi thật sự có thể giết ta, vậy không phải là kỳ tích, mà là một giai thoại của thiên đại!”

Tử Vân kỳ vừa thi triển, vật chất Hỗn độn đen như mực dày đặc ẩn chứa lực lượng áp chế cực mạnh đã phô thiên cái địa cuộn cuộn cuốn tới, mà trên Tử Vân kỳ Càn Khôn đại trận được Tần Vũ khắc ẩn cũng sinh ra hiệu quả, cùng khốn trận trùng điệp kết hợp đem Chiến Tôn phong tỏa trong một khoảng không gian phạm vi không tới mười trượng, phong tỏa của khốn trận thêm vào mật độ áp chế dày đặc của vật chất Hỗn độn, hình thành một cái không gian hạn chế siêu mạnh vượt mức bình thường.

Hết thấy đây, hiển nhiên là Tần Vũ sớm đã định liệu trước, điều cần yếu nhất ắt phải hạn chế Chiến Tôn với mức cao nhất, để phát huy lực lượng pháp tắc nguyên tố của mình.

Hai tay nâng lên, tả hữu hai lòng bàn tay phân biệt nắm một khối vật chất Hỗn độn, chỉ trong một cái chớp mắt đều đã được Tần Vũ diễn hóa thành hai đạo pháp tắc nguyên tố thủy, hỏa phóng vọt lên cao, phân biệt biến ảo thành hình thanh lưu và hỏa long, hai loại pháp tắc tựa như quấn lấy nhau cùng một chỗ, nhưng không có dấu hiệu khắc chế gì nhau cùng hướng phía Chiến Tôn vọt tới.

Chiến Tôn đang ở giữa không gian hạn chế, hoàn toàn bị Càn Khôn đại trận và Tử Vân kỳ áp chế, tuy rằng như cũ có được phách thể, nhưng sức phòng ngự đã dần dần không chịu nổi dưới lực ép đó, trong ánh mắt sắc bén kia nhất thời lóe lên một tia thần sắc kỳ dị, ngay lập tức một làn khói mờ nhạt theo mặt ngoài làn da phóng xuất ra.

Tần Vũ trong lòng cả kinh, tuy rằng không biết làn khói mờ kia là cái gì, nhưng giờ phút này tự nhiên cảm giác được rõ ràng lực lượng của Chiến Tôn đang bạo phát kịch liệt, giống như hỗn nguyên trong cơ thể hần

sắp sửa bùng nổ vậy.

Đúng lúc này, Tử Vân kỳ rung động kịch liệt, mặt ngoài lá cờ tử sắc không tự chủ được phồng lên, phát ra tiếng vang phần phật. Tần Vũ chợt biến sắc, Càn Khôn đại trận cũng theo đó không ổn định được nữa, cùng lúc đó, ở giữa đại trận Chiến Tôn phát ra một tiếng rít gào như dã thú cuồng mãnh dị thường, hư không chấn động, chiến ý mãnh liệt ẩn chứa lực bạo phát không thể hình dung chỉ trong khoảnh khắc hoàn toàn bùng nổ, từng đạo từng đạo sóng khí hình tròn lấy Chiến Tôn làm trung tâm hướng ra bốn phía gây chấn động mãnh liệt.

Vũ Văn Thác hết sức khiếp sợ vội vàng né tránh công kích của dòng khí, một bên Dương Thiên Hành cắn chặt hàm răng, trong ánh mắt toát ra vẻ rung động tột cùng, sợ hãi than:

“Quả nhiên không hổ là mười hai đại Chiến Tôn, vậy mà đã đạt tới đẳng cấp này.”

Vũ Văn Thác thở hổn hển, trong lòng Dương Thiên Hành sớm đã biết rõ, trong mắt toát ra vẻ lo lắng, nói:

“Bất quá, cái tên kia không rõ ràng lắm, nếu có thể chống đỡ qua đoạn thời gian này, còn có cơ hội xoay chuyển tình thế.”

Trong chiến trường, Tần Vũ kinh dị nhìn Chiến Tôn xa xa, trong lòng lại hết sức rung động, thật không ngờ hẳn vậy mà có thể trong nháy mắt đem lực bạo phát công kích thành một trạng thái kinh khủng thế này, loại lực lượng bùng nổ này, đã hoàn toàn vượt qua thực lực của cao thủ cảnh giới Hoàn Hư.

Ở trong khoảnh khắc bùng nổ kia, Tần Vũ mơ hồ cảm giác được hỗn nguyên của hắn đang vận chuyển điên cuồng, trong huyết mạch vật chất Hỗn độn kia giống như chỉ trong nháy mắt đã biến chất, hình thành một lực lượng cực kỳ khủng bố.

Chiến Tôn điên cuồng gào thét, tốc độ của hắn cũng tăng cao tới mức không thể tưởng tượng, trong nháy mắt đã tới trước mặt Tần Vũ, quyền đầu tung ra dẫn theo tám đạo tàn ảnh, Tần Vũ hoàn toàn không có đường tránh né, giữa điện quang hỏa thạch lại lần nữa tung Tử Vân kỳ lên, nhưng Hỗn độn khí chưa kịp ngưng tụ lại, quyền kinh của Chiến Tôn đã nổ bùng, tựa hồ trong nháy mắt mỗi một tác kinh mạch xương cốt của Tần Vũ như đã chấn nát, toàn thân đau đớn đến cực độ.

Tần Vũ thật không ngờ Chiến Tôn vậy mà thâm tàng bất lộ, chỉ trong một cái chớp mắt, thực lực đã tăng lên tới một mức kinh khủng như thế, còn chưa kịp suy nghĩ vì sao, cả người đã bị kích bay ra ngoài.

Chiến Tôn đuổi sát theo sau, tựa hồ có ý định trong thời gian ngắn một kích giết chết Tần Vũ, hai quyền đầu thật lớn tung ra mang theo một vầng quang vân Hỗn độn, phát ra tiếng vang xé gió chói tai, lực lượng cường đại ấy thậm chí so với Chiến long quyền sáo còn đáng sợ hơn.

Tần Vũ cố chịu đựng cơn đau buốt như xé nát tim gan, trong thời gian nhanh nhất diễn hóa Hỗn độn, phóng xuất ra pháp tắc hỏa nguyên tố, từng đoàn từng đoàn liệt hỏa vọt lên cao, tuy rằng không có năng lực khống chế bằng Dương Thiên Hành, nhưng một phần rất nhỏ ở trong đó lại hạn chế lực lượng bạo phát của Chiến Tôn.

Chiến Tôn mỗi một quyền tung ra, lực lượng liền tăng thêm một tầng, ngay lúc tung ra quyền thứ tư, lực lượng tựa hồ đã đạt tới mức cực hạn, pháp tắc nguyên tố của Tần Vũ bị kích vỡ tan, lực lượng bùng nổ kia thậm chí so với vầng thái dương còn muốn rực rỡ chói mắt hơn.

Tần Vũ trong lòng vô cùng kinh hãi, nếu như hắn tiếp tục tung ra quyền thứ năm, chỉ sợ ngay cả Lục đạo Luân Hồi trong đan điền cũng có thể bị kích cho tan nát. Thế nhưng ngay lúc này, lực lượng của Chiến Tôn lại giống như quả khí cầu bị xì hơi chỉ trong nháy mắt bỗng nhiên hạ xuống, quyền thứ năm cứ như vậy mềm nhũn áp lên người Tần Vũ.

Thế công của Chiến Tôn lộ ra sơ hở, Tần Vũ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đó, vung tay phóng xuất ra một đạo pháp tắc trạch nguyên tố, hấp lực cực lớn tức thì hút Chiến Tôn bay ngược lại tới hơn trăm mét.

Cách đó không xa, Chiến Tôn sắc mặt tựa hồ đau đớn mà vận mình dữ dội, thân hình cao lớn vạm vỡ của hắn đang không ngừng run rẩy, trong đôi mắt đỏ đầy tia máu, một ngum máu tươi từ hắn trong miệng phun tràn ra.

Chiến Tôn hít sâu một hơi, ôm chặt lồng ngực, thầm nghĩ: “Không nghĩ tới... Không nghĩ tới chỉ có Chiến thần quyết lần thứ tư mới có thể phá vỡ được không gian hạn chế này, xem ra gượng ép cường phá lực lượng phản chấn thật sự quá lớn, điều đáng tiếc duy nhất chính là không thể giết chết tên kia. Nơi đây không thể ở lâu, ta phải đem tình hình nơi này báo cho Chiến Thần giới biết.”

Nhìn qua, Chiến Tôn mặc dù có thể phá vỡ không gian hạn chế của Tần Vũ, nhưng cũng làm cho lực lượng của mình nhất thời vượt qua mức cực hạn của trạng thái, mà cũng bởi vì chịu đựng lực phản chấn đến mức độ cực hạn mà bị trọng thương, hần khó nhọc ngẩng đầu lên, lớn tiếng hỏi:

“Người đến tột cùng là ai?”

Trước đó, Chiến Thần giới sớm đã đem tư liệu của Tà Thần giới phân tích rõ ràng, trận chiến lần này ngoại trừ cao thủ Tượng Long Liệt cảnh giới Thiên mang Đại Thành kỳ ra, ắt hẳn không còn có cao thủ nào có thể địch nổi Chiến Tôn, nhưng mà tên Tần Vũ này bỗng nhiên lại hiện ra mặc dù trình độ không chế pháp tắc nguyên tố cũng không có gì xuất sắc, nhưng lại có lực lượng thần bí mà cường đại, hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Tần Vũ thu ánh mắt lại, cổ nén đau nhức, cao giọng nói:

“Ta đã nói rồi, tên của ta gọi là Tần Vũ!”

“Tà Thần giới Tần Vũ, ta ghi nhớ tên ngươi, một ngày nào đó Chiến Thần giới ta sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn!” Nói xong, Chiến Tôn đã bay về phía sâu trong vũ trụ, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Còn Tần Vũ tuy rằng biết hắn đã bị thương, nhưng vẫn cố kỵ lực bạo phát cường đại quá mức kinh khủng kia, và lại chính mình cũng bị thương không nhẹ, cho nên cũng không truy đuổi theo hắn. :

410. Chương 17 : Yếu Hiệp

Lúc này , Vũ Văn Thác bay tới nét mặt vô cùng hưng phấn , cười nói :

“ Tần Vũ huynh đệ quả nhiên lợi hại , ngay cả Chiến Tôn cũng đều không phải đối thủ của ngươi , ta đối với ngươi quả thật như nước giếng kính nước sông , mãi mãi không đổi a !”

Tần Vũ đối với sự cung kính của Vũ Văn Thác cũng chỉ là cười nhạt , nét mặt lại có chút trắng bệch cực kì xấu hổ , trầm giọng nói :

“ Nói về cảnh giới tu vi có thể nói Chiến Tôn áp đảo nhưng ta chỉ là về mặt linh bảo chiếm được một phần thượng phong mà thôi”

Tần Vũ trong lòng xấu hổ , nếu không phải lực lượng của Lục đạo luân hồi phá huỷ Chiến long quyền sáo của Chiến Tôn sợ rằng lần này người thua chính là mình

Dương Thiên Hành sau một thời gian ngắn tỉnh toạ sắc mắt cũng đã tốt hơn rất nhiều đột nhiên quay về phía Tần Vũ cúi mình , nói :

“ Dương Thiên Hành ta từ lúc sinh ra đây là lần đầu tiên ... đa tạ ân cứu mạng !”

Đối với tính cách cuồng bạo của Dương Thiên Hành muốn hắn báo đáp người khác có thể nói là khó hơn lên trời , nhưng lần này lại bị Tần Vũ tuyệt đối khuất phục . Vũ Văn Thác bất mãn , oang oang nói :

“ Ngươi cự nhiên không tin ta cứu ngươi , thật ghê tởm !”

Tu vi của Vũ Văn Thác nông sâu thế nào liếc mắt đã quá rõ , bất quá chỉ là Đại huyền sơ cảnh mà thôi . Với năng lực của hắn mà có thể cứu Dương Thiên Hành mới là chuyện nực cười , Dương Thiên Hành tất nhiên ngay từ đầu đã không tin

“ Thiên Hành huynh không cần đa lễ như vậy , các người vừa rồi có nhìn thấy thủ pháp của Chiến Tôn ?”

Vừa rồi Chiến Tôn trong nháy mắt bộc phát vậy khôn Tần Vũ , bản thân hắn chỉ có thể cảm giác được Hỗn Độn chất trong cơ thể Chiến Tôn sinh ra biến hoá nhưng không cách nào tìm ra nguyên nhân cốt lõi

Dương Thiên Hành nhú mày , trầm giọng nói :

“ Tàn ... Tàn Vũ huynh , vừa rồi Chiến Tôn sử dụng chính là cấm thuật của Chiến Thần , tên là Chiến Thần quyết . Chiến Thần quyết một khi phát ra có thể khiến công phòng của bọn họ lên tới cực hạn , đạt tới một trạng thái tuyệt đỉnh mà trước đó chưa từng có . Hơn nữa Chiến Tôn vừa rồi sử dụng cũng là Chiến Thần quyết gấp ba”

“ Gấp ba ?” Tàn Vũ trong lòng cả kinh

Vũ Văn Thác gật đầu nói :

“ Đúng vậy , bất quá theo ta thấy còn có khả năng đã gấp bốn , Chiến Thần quyết không ngừng tăng lên lực lượng cũng sẽ từ đó mà bạo tăng gấp bội . Song Chiến Thần quyết tuy có thể trong nháy mắt biến một người thành siêu việt cực hạn nhưng lực cản trở lại rất mạnh , nếu thân thể không rèn luyện đủ để chịu đựng gấp bội Chiến Thần quyết thì kết cục cũng là hình thần câu diệt”

“ Nguyên lai là như thế , Chiến Thần giới lại có loại ... võ công cao siêu như vậy sao?” Tàn Vũ nghĩ lại Chiến Tôn vừa rồi bạo liệt ra lực lượng kinh khủng cảm giác bất an trong lòng ngày càng tăng lên

Dương Thiên Hành đạo :

“ Đây là Chiến Thần sau khi tiến vào cảnh giới Quy Thần đã lĩnh ngộ được , bây giờ ngoại trừ mười hai Chiến Tôn và cao thủ Chiến Thần giới ra cơ hồ không ai có thể sử dụng , không nghĩ tới lần này Chiến Thần giới tấn công cự nhiên lại do Chiến Tôn thống lĩnh , xem ra bọn họ nhất quyết chiếm Thất Tuyệt tinh hệ !”

Tàn Vũ gật đầu , nói :

“ Vậy chúng ta phải nhanh rời khỏi đây”

Dương Thiên Hành tựa hồ nghĩ tới điều gì sắc mặt đại biến , nói :

“ Không xong rồi , còn không đến thời gian hai nén nhang nữa lần công kích tiếp theo sẽ tới !”

Vũ Văn Thác vẻ mặt méo mào nói :

“ Lần này thật sự xong đời rồi , Chiến Tôn đảo tẩu khẳng định là lệnh cho ba vạn đại quân vây công chúng ta , thật không còn đường sống a !”

Ánh mắt tinh tế của Tàn Vũ nhìn thẳng phía xa xa , trải qua sinh tử đại chiến ý chí của hắn càng lãnh đạm ổn định , trầm tư một lát rồi hỏi :

“ Thiên Hành huynh , chủ lực quân của Tà Thần giới lúc nào tiến đến ?”

Dương Thiên Hành cố quên đi một chút , nói :

“ Ước chừng nửa canh giờ sẽ tới”

“ Nếu chủ lực quân có thể chế trụ Chiến Thần giới thì dễ rồi nhưng thời gian không đợi người , chúng ta nên làm gì bây giờ a ?” Vũ Văn Thác nhìn như đã tuyệt vọng

Tàn Vũ đứng trong vô tận vũ trụ nhìn tinh vân bốn phía loé lên , cẩn thận suy tính một chút rồi nói :

“ Dựa theo hướng Chiến Thần giới đào thoát thì binh đoàn trọng yếu nhất nhất định là từ hướng Đông Bắc công tới , mà binh đoàn thứ hai nhất định là từ hướng Tây Nam công tới , chúng ta phải từ nơi phòng thủ yếu nhất mà thoát ra”

Dương Thiên Hành hung hăng gật đầu :

“ Ta hiểu rồi , hành động nhanh một chút a nếu không bọn chúng thu hẹp phạm vi tấn công chúng ta muốn thoát cũng khó khăn hơn”

Theo hướng Đông Nam , ba người Tàn Vũ với tốc độ cực nhanh bất ngờ đột phá . Song ba vạn binh đội sớm đã tại ngàn thước phía trước mai phục đã lâu lúc này không ngừng thu hẹp phạm vi tấn công

Dương Thiên Hành sau một thời gian ngắn đã khôi phục , hiện tại Hồn nguyên đã khôi phục vận chuyển , có thể diễn hoá bốn thành lực lượng Hoả nguyên tố mà Vũ Văn Thác lại chẳng khác một phế vật , lợi dụng Tàn Vũ và Dương Thiên Hành đại thể tấn công mà bí mật bảo vệ an toàn cho bản thân

Quy mô ba vạn binh đội tất nhiên cực kì khủng khiếp nhưng cũng không tập trung , Tần Vũ cùng Dương Thiên Hành cùng nhau đồng thời thả ra Hoả nguyên tố , liệt hoả nóng cháy trong lúc đó điên cuồng lưu chuyển đủ để phá vỡ trạng thái phách thể của đám binh lính , rốt cục ba người cũng đột phá được một con đường

...

Minh Huyền Tinh vốn là chủ tinh của Thất Tuyệt tinh hệ nhưng sau khi bị Chiến Thần giới chiếm lĩnh đã hoàn toàn biến thành nơi trú binh của Chiến Thần giới

Bên trong một mảng hoang phế đổ nát thây chất đầy đường , một số binh lính phóng hoả để thiêu rụi đám phế vật này để tránh nạn dịch . Tại trung tâm thành , vốn là nơi ở của thành chủ hôm nay đã là trại lính

Đội trưởng thống lĩnh ba đội mỗi đội hai vạn người , mặc dù về phương diện thực lực so với Chiến Tôn thì một trời một vực , có quyền thống lĩnh binh đội nhưng tầm quan trọng không thể bằng , trước mắt đã có năm vạn người đang chờ tiếp ứng cho chiến trường , cả minh Huyền Hình cũng không đủ chỗ chứa

Lúc này , phía trung tâm thành toạ một thành chủ phủ thật lớn đột nhiên truyền đến một trận cười cuồng ngạo

Trong thành chủ phủ , chủ đội trưởng hài lòng nhìn bản đồ tinh hệ trong tay , bên trên khắc tên và vị trí cụ thể mỗi tinh cầu của Thất Tuyệt tinh hệ , song đã quá nửa trong số đó đã rơi vào trong tay Chiến Thần giới

“ Thật là tốt quá , Tà Thần giới một rút hai lù chính là không đến một trăm năm cả Thất Tuyệt tinh hệ đã làm kinh đô cho Chiến Thần giới chúng ta rồi , ha ha ha !” chủ đội trưởng cuồng tiếu , nét mặt tràn đầy vẻ đắc ý

Phó đội trưởng đứng một bên cười nói :

“ Trong đó có hơn nửa là công lao do đại ca lãnh đạo mới có thể như thế a , nếu không có đại ca thì chúng ta vẫn đang chiến đấu tại tiền tuyến đầu tiên tại Thất Tuyệt tinh hệ , tốc độ tiến triển như thế nào có thể nhanh vậy được”

Chủ đội trưởng cười to vài tiếng , ánh mắt dừng lại trên bản đồ nơi còn mười tinh cầu chưa chiếm được , thần sắc lại ngưng trọng hẳn , thở dài nói :

“ Ai , bất quá cho dù đã chiếm được Thất Tuyệt tinh hệ nhưng người Tà Thần giới vẫn còn là một vấn đề đau đầu , không biết tranh chiến tranh này còn bao lâu mới có thể kết thúc”

Đến lúc Chủ đội trưởng có chút không hài lòng thì Phó đội trưởng lại đắc ý cười , nói :

“ Đại ca , đệ có một tin tốt có thể giúp đại ca trên chiến trường tiến nhanh hơn trước , lại có thể ép cái tên ... Tử Sắc Thương Long kia giao đồ vật đó cho chúng ta , hơn nữa địa vị tuyệt đối sẽ không dưới mười hai Chiến Tôn”

“ Tin gì , nói cho ta nghe ?” Chủ đội trưởng con mắt sáng ngời , vội vàng hỏi

Phó đội trưởng cười thần bí , vỗ tay , mười mấy binh lính từ cửa đi vào dẫn theo một tù binh , mà tù binh này hách nhiên là một binh lính của Tà Thần giới , hẳn đầu đội trọng khôi không thấy rõ khuôn mặt

“ Đây là ai , tên tiểu binh này có thể quyết định vận mệnh của ta sao ?” Chủ đội trưởng nhất thời tức giận đứng lên

Phó đội trưởng cười lắc lắc đầu , nói :

“ Hẳn không phải ... nhân vật bình thường như vậy ... các ngươi bỏ mũ hất xuống !” nói xong mười mấy tên lính đánh tan khôi giáp của người nọ , song hiện ra trước mặt đội trưởng lại là một nữ tử kiều diễm

Nữ tử mặt mày sáng sủa , nét mặt thanh tú điểm thêm vài phần cương nghị nhưng lại không mất đi mị lực của một nữ tử , quả nhiên là thanh lệ hiếm có

Chủ đội trưởng tựa hồ có chút không dám tin việc trước mắt , cả kinh nói :

“ Nàng ... nàng ta không phải là nữ tử của Tử Sắc Thương Long sao ?”

“ Đúng vậy , nàng chính là nữ tử của Tử Sắc Thương Long , Tử Băng Linh !”

Tử Băng Linh trừng đôi mắt to trong veo , ánh mắt phần nộ dường như muốn nuốt tất cả vào bụng vậy , hô lớn :

“ Quân hỗn đản các ngươi , Cha ta nhất định tiêu diệt các ngươi , thả ta ra ngoài !”

Phó đội trưởng nhíu nhíu mày , nói :

“ Đại ca , nữ tử này rất lợi hại , sau khi bị bắt đã làm bị thương rất nhiều binh lính của chúng ta cho nên mới giam nàng vào ngục”

“ Ngươi ... các ngươi như thế nào bắt được nàng ?”

“ Nói đến thì dài dòng , đầu tiên là chúng ta tiêu diệt một hai đợt phản công của Tà Thần giới mà trong số tù binh đó lại phát hiện ra nàng . Nhìn qua nàng chính là tự ý rời Tà Thần giới mà đến , bất quá có can đảm trà trộn vào đám binh lính tới đây nữ tử này cũng thật can đảm bắt phàm”

Chủ đội trưởng vỗ tay kêu to :

“ Thật tốt quá , mọi người đều biết Tử Sắc Thương Long yêu con như mạng , nàng chính là yếu điểm của Tà Thần giới bất quá ... chỉ là nếu giao nàng cho Chiến Tôn tác dụng có lẽ không lớn”

Phó đội trưởng lắc lắc đầu , cười lạnh nói :

“Đại ca cần gì phải giao nàng cho Chiến Tôn , qua vài năm nữa mười hai Chiến Tôn sẽ trở lại phục mệnh Chiến Thần , chúng ta chỉ cần không đưa tin này ra ngoài khi đó đại ca tự mình lập công với Chiến Thần giới , đệ nghĩ Chiến Tôn cũng không dám khi dễ đại ca”

Chủ đội trưởng nhìn thật sâu Phó đội trưởng , vỗ vai hân cười nói :

“ Lão đệ , cũng là ngươi túc trí đa mưu , yên tâm đi nếu đại ca ta phát lên rồi tuyệt đối sẽ không phụ các ngươi”

“ Vậy đa tạ đại ca đề bạt rồi !”

Tử Băng Linh nhìn hai tên đội trưởng này đã ngứa mắt rồi , sắc mặt đại biến , đôi mắt thuần mỹ ứa nước mắt :

“ Các ngươi đừng có mơ dùng ta để uy hiếp cha , hỗn đản , ta cắn chết các ngươi !”

411. Chương 18 : Đấu Chiến Côn Diễn

” Tam đệ hiện giờ tại Hỗn Độn vũ trụ không biết thế nào nữa ?” Lâm Mông nói , chén trà trong tay đặt xuống trên bàn

Hồng Mông cười nhạt , nói :

” Với tu vi của Tam đệ ta sớm đã không cần phải lo cho hắn , chỉ là không rõ trong Hỗn Độn rốt cục có một vũ trụ thế nào”

Lâm Mông nói :

” Hỗn Độn vũ trụ so với vũ trụ này của chúng ta cũng bất quá cũng là vũ trụ tinh trần mà thôi , cũng là một thế giới được tạo nên bởi cát đá nhưng có lẽ trong đó còn có đạo , bất quá với năng lực của chúng ta hiện giờ muốn tiến lên đã là không thể”

” Đây là Thiên ý a , đối với chúng ta mặc dù không có khả năng nhưng mấy người kia lại có thể , không biết bọn họ tu luyện thế nào rồi”

Lâm Mông cười nói :

” Đúng vậy , cũng chỉ còn hy vọng vào bọn họ có thể tiến vào Hỗn Độn vũ trụ , tới lĩnh ngộ nguyên thủy pháp tắc một phen”

Hai người nhìn nhau cười , Hồng Mông không biết nghĩ gì đột nhiên một quân cờ phiêu phiêu rơi vào đúng điểm Thiên Nguyên trên bàn cờ , đến khi Lâm Mông ngưng thần nhìn lại mới phát hiện thế cờ thắng bại đã phân

Hồng Mông vũ trụ , trong vô tận hư không , nằm đạo thân ảnh đứng ngoài không gian phong toả tựa hồ cùng đợi cái gì ...

Xem ra thời cơ trong lời Cổ Bàn nói rất cục đã tới , hôm nay Hồng Quân và Huống Thiên Minh đều đã tới đây , cùng đợi Ngộ Không xuất quan . Trải qua nhiều năm khổ luyện Cổ Bàn đã có thể vận dụng Cổ Bàn phiên phá vỡ Hỗn Độn , có thể tiến vào trong vô tận Hỗn Độn mà Bất diệt phách thể của Hồng Quân về cơ bản cũng đã hoàn thành , sau khi rèn luyện thân thể thì dường như bất tử , hoàn toàn có thể tự do xuyên tới nguyên thủy vũ trụ . Huống Thiên Minh cũng từ trong Thiên Đạo chi nhận có một phen lĩnh ngộ , loại giải thích này khó có thể nói thành lời , huyền bí ảo diệu không phải ai cũng có đủ khả năng hiểu được , đồng thời hần cũng từ truyền thừa của Thiên Mông mà năng lực dự tri cũng được đề cao lên rất nhiều

Đã qua hai mươi bảy năm , đối với những người này tất nhiên chỉ như phát đạn bay , chỉ một chút thôi đã liền trôi qua

Hầu Phí tựa hồ đã không còn nhẫn nại nữa , người đầu tiên tỉnh lại từ trong nhập định chính là hần , quay đầu về phía không gian phong toả lớn tiếng mắng :

“ Tên đồ đệ đáng chết này , như thế nào còn không ra , để cho sư phó của hần ở chỗ này đợi nhiều năm như vậy , thật sự là hỗn đản !”

Tiếng hét cực lực vang lên làm tất cả mọi người từ trong bế quan bừng tỉnh

Hắc Vũ thở dài , nói :

“ Cái gì tới nhất định sẽ tới , người gấp gáp như vậy làm gì ?”

Hầu Phí trừng mắt hung hăng :

“ Tạp mao điều , không phải đồ đệ của ngươi tất nhiên ngươi không gấp rồi”

Hồng Quân nhìn hai vị tiền bối đấu khẩu không nhịn được cười nói :

“ Không lâu nữa Ngộ Không sẽ xuất quan , bốn huynh đệ chúng ta sẽ có con đường lớn hơn”

Nét mặt cứng ngắc của Cổ Bàn nổi lên nụ cười lạnh :

“ Đương nhiên , đã nhiều năm như vậy rồi , có lẽ Tần Vũ tiền bối sớm đã từ trong nguyên thủy vũ trụ hình thành lĩnh vực riêng không chừng”

Nói tới Tần Vũ trên khuôn mặt Hồng Quân nhất thời hiện lên vẻ chờ mong

Huống Thiên Minh nhíu nhíu mày , nói :

“ Tiểu Hầu tử này sao chậm trễ như vậy , cũng không biết tại không gian này làm gì nữa ?”

Cổ Bàn bên cạnh cười nói :

“ Lão Huống , bằng vào năng lực dự tri của người hần đã sớm cảm giác được bao lâu nữa hần sẽ ra mà”

Khoé miệng Huống Thiên Minh lộ ra nụ cười thần bí , cũng không có trả lời hần

Hồng Mông không gian trong một mảng yên tĩnh , tinh vân bốn phía loé rạng , lưu tinh vận chuyển tất cả đều có vẻ bình yên an tường , có điều còn không biết tại trong không gian phong toả này tràng cảnh lại vô cùng kịch liệt

Lúc trước Tần Vũ đã phóng một lượng Hỗn độn chất rất lớn vào trong không gian phong toả này chính là muốn để cho Tôn Ngộ Không lĩnh ngộ được thể nào là phá giải áp chế của Hỗn Độn , tiện đà có thể ở trong

nguyên thủy vũ trụ mà sinh tồn . Nhưng cho tới giờ từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn vật chất đã bị hoàn toàn giải loạn , một đạo kim quang chói mắt tại đoàn vật chất kết dính xám đen chấn động kịch liệt

“ Đấu chiến nhất côn !”

Quang mang sí liệt ẩn chứa vô thượng chiến ý kinh khủng , khí thể không thể ngăn cản quán vào trong Hỗn Độn vật chất , khí thể xám đen kia nhất thời ầm ầm bị đánh thành hai

Tôn Ngộ Không cầm trong tay một đạo kim quang vô hình , hài lòng nhìn một cái lỗ cực lớn xuất hiện trước mắt xuyên thủng cả đám Hỗn Độn chất , Bạch Viên bên cạnh cũng vỗ ngực gào thét . Song chiến ý của Tôn Ngộ Không không có đình chỉ , hắn vẫn điên cuồng như vậy từ khi bị Tần Vũ phong bế tại nơi này , một loại bất tử , vì chiến mà điên , trên người Tôn Ngộ Không từng đám Hỗn Độn nhỏ nhỏ vây kín

“ Đấu chiến tam côn !”

Ba đạo quang mang sí liệt từ trong tay Tôn Ngộ Không bính phát ra , khí thể nặng như Thái Sơn phóng lên cao ẩn chứa lực đạo so với Kinh Thiên còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần

“ Đấu chiến bẩy côn !”

“ Đấu chiến mười ma côn !”

“ Đấu chiến ba mươi sáu côn !”

Một đạo côn ảnh theo chiến ý của Tôn Ngộ Không bộc phát huyễn hoá thành ba mươi sáu đạo kim quang sang lạn , quét lời đấu Hỗn Độn khí chỗ đó bị oanh tán , cả không gian gấp khúc này hoàn toàn bị Tôn Ngộ Không làm cho rối loạn

“ Hô xích ... hô xích ... !”

Sau khi xuất ra ba mươi sáu côn Tôn Ngộ Không rút cục ngừng lại , nét mặt mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Bạch Viên , tự hỏi :

“ Mới chỉ ba mươi sáu côn mà thôi , như vậy đã tới cực hạn ... Tiểu Bạch , đấu chiến côn điển của ta có lợi hại không ?”

Bạch Viên tựa hồ nghe thấy Tôn Ngộ Không gọi tên nói liền nhe răng cười , không ngừng gật gật đầu

Nguyên lai hai mươi bảy năm qua , Tôn Ngộ Không vì phá giải Hỗn độn vật chất đã ngộ ra một bộ côn pháp chính thức của riêng hắn , cũng là danh hào năm đó Phật tổ phong cho hắn ‘Đấu chiến côn điển’

Mặc dù cực hạn của hắn lúc này chỉ có thể xuất ra ba mươi sáu côn nhưng nhìn lực đạo cuồng bạo so với Kinh Thiên nhất côn còn cường đại hơn nhiều hơn nữa đối với Hỗn Độn vật chất rất có khả năng áp chế . Đấu chiến côn điển cũng giống như Kinh Thiên côn điển là từ một đến bảy mươi hai sau đó từ bảy mươi hai côn ảnh trở thành một rốt cục tạo nên sự kì diệu , nhưng nó không có hạn chế cảnh giới , ba mươi sáu côn cũng chỉ là bắt đầu , Tôn Ngộ Không cùng với côn điển này thành tựa không ngừng đột phá , vĩnh viễn không có điểm cuối

Nhìn bộ dáng của Tiểu Bạch, Tôn Ngộ Không hài lòng cười nói :

“ Có bộ côn pháp này sư phó nhất định đối với ta phải thay đổi cách nhìn , bất quá ta nghĩ cũng đến lúc phải ra ngoài”

Bạch Viên nghe thấy câu này tựa hồ được nghe tiếng nhạc nơi thượng giới vậy , cái miệng phát ra tiếng cười kì quái , xem ra mấy năm nay quả thật đã bắt nó phải chịu khổ rồi

“ Tần Vũ tiên bối , Tôn Ngộ Không ta rốt cục biết người đã phải một phen khổ tâm , cũng sẽ tuyệt đối không phụ sự kì vọng của người , ta sẽ phá vỡ Hỗn Độn , đánh cho nát bấy cấm chế này cho người xem đại thần thông của Tôn Ngộ Không ta !”

Kỳ thật khi đạt tới đấu chiến mười ba côn thì Tôn Ngộ Không đã có thể bằng vào Vô thượng chiến ý phá nát không gian phong tỏa này , nhưng lúc ấy hắn chính là muốn từ đây lĩnh ngộ thêm cho nên không có vội vã rời đi , trước mắt ba mươi sáu côn đã tới cực hạn muốn đột phá phải tốn thời gian rất dài , phải lĩnh ngộ từ trong chiến đấu một thời gian nữa cho nên hôm nay mới quyết định rời khỏi đây

Giờ khắc này , Vô thượng chiến ý trong nháy mắt bộc phát , kim quang sí liệt từ trong thân thể Tôn Ngộ Không bộc phát ra giống như một bức tượng Thiên thần cực kì chói mắt trong không gian phong toả

“ Đấu chiến ba mươi sáu côn !”

Hắn lại xuất ra Đấu chiến ba mươi sáu côn nhưng lần này không có kiềm chế lực lượng , Đấu chiến côn pháp ẩn hàm Vô thượng chiến ý hoàn toàn đạt tới cực hạn của Tôn Ngộ Không , ba mươi sáu đạo kim quang phóng lên cao , Hỗn Độn vật chất trong không gian phong toả nhất thời kịch liệt dao động , lấy hắn làm trung tâm hình thành một sòng suối Hỗn Độn thật lớn

“ Oanh long !”

Kim côn trong tay Tôn Ngộ Không đã hung hăng xuyên thủng tầng ngăn cách giữa hai không gian , từng vết nứt rất nhỏ ẩn hiện . Từ trung tâm là vết thủng do côn ảnh lúc trước rõ ràng có thể thấy được từng đợt sóng năng lượng từ bốn phương tám hướng tràn đến , ngay sau đó cả không gian phong toả đều tựa hồ bị phá huỷ , đều biến thành bụi phấn

“ Lão Tôn ta rốt cục đến !”

Trong ngân hà vô tận , Tôn Ngộ Không mang theo Bạch Viên chạy ra khỏi không gian phong toả hướng về vô tận vũ trụ phát ra một tiếng tê thanh kiệt lực

Không đợi tiếng thét kết thúc , bảy mươi sáu đạo côn ảnh xanh tím đã bao phủ toàn thân hắn . Tôn Ngộ Không trong lòng cả kinh , theo bản năng xuất ra đấu chiến mười ba côn phóng ra mười ba đạo kim quang cùng với bảy mươi hai đạo côn ảnh va vào nhau , côn khí màu xanh tím kia nhất thời bị chấn nát

Lúc này , cách đó không xa truyền đến một tiếng rống hận :

“ Bồn đồ đệ , cự nhiên dám đánh sư phó !”

Nghe thấy thanh âm Tôn Ngộ Không mới giật mình hiểu ra , cả kinh nói :

“ Sư phó , người ... người như thế nào tới đây ?”

Cách đó không xa Hầu Phí nắm trong tay trường côn , mặc dù ngũ khí mang theo vài phần tức giận nhưng khuôn mặt lại lộ ra vẻ cực kì hưng phấn . Lúc này Tôn Ngộ Không mới thấy thân ảnh bốn người Hồng Quân , Cổ Bàn , cànghi hoặc hỏi :

“ Các người ở chỗ này đợi ta sao ?”

Hầu Phí tiến lên trước hung hăng nói:

“ Tên tiểu tử này , không đợi người thì đợi ai ... người vừa rồi sử dụng tựa hồ không phải Kinh Thiên côn pháp”

Tôn Ngộ Không hưng phấn không ngừng gật đầu , nói :

“ Đây là Đấu chiến côn điển do ta sáng tạo , hắc hắc , cũng là nhờ nó mới có thể ra khỏi nơi đó”

Hồng Quân mỉm cười nói:

“ Xem ra Ngộ Không đã ngộ được đường lớn , ngày này rốt cục đã tới”

Bốn người nhìn nhau không nhịn được ha ha cười to

Hắc Vũ lại quay mặt về phía Hầu Phí đả kích :

“ Ha ha , xem ra sư phó người còn không bằng đồ đệ nữa , thật là hù người khác a”

Hầu Phí khinh thường hừ một tiếng :

“ Tạp mao đầu , có bản lĩnh người cũng dạy dỗ một đồ đệ”

Tôn Ngộ Không nhìn hai người đấu khẩu thì đứng một bên cười khúch khích

412. Chương 19 : Bước Vào Nguyên Thủy Vũ Trụ

Hắc Vũ có chút nghi hoặc hỏi :

“ Nói như vậy các người thật sự phải đi sao ?”

Hồng Quân gật đầu nói :

“ Đúng vậy , Cha muốn bốn người chúng ta bế quan chính là vì chờ đến ngày hôm nay theo người tiến vào nguyên thủy vũ trụ , ngày này rốt cục đã tới ”

Tôn Ngộ Không cau mày , nói :

“ Tới chỗ Tần tiên bối , nhanh như vậy sao !?”

Huống Thiên Minh nói :

“ Đã hơn một trăm năm rồi , cũng không tính là quá nhanh , ta nghĩ Tần tiên bối sớm ở nơi đó sáng tạo không gian của chính mình rồi không chừng ”

Cổ Bàn lãnh đạm cười nói theo :

“ Xét cho cùng chúng ta tiếp bước Tần tiên bối cũng là vì tại nguyên thủy vũ trụ có thể lĩnh ngộ được con đường lớn của chính mình , từ đó mà đạt tới một thành tựu mới ... vậy , bây giờ xuất phát a ”

Tôn Ngộ Không nhìn thoáng qua Tiểu Bạch vội hỏi :

“ Tiểu quân , đem Tiểu Bạch vào trong Hồng Quân phủ , nó không thể rời khỏi ta”

Hồng Quân mỉm cười nói :

“ Tiểu Bạch ? Yên tâm đi , ta đã nói người và nó có duyên tất nhiên sẽ không để nó lại đâu” nói xong mở ra Hồng Quân phủ đưa Tiểu Bạch vào bên trong

“ Tốt lắm , để ta mở đường cho mọi người a !” lúc này Cổ Bàn vung Cổ Bàn tiên lên , bề mặt vũ động , không gian chợt băng toái mà sâu bên trong hư không bị vỡ tan kia hách nhiên là dày đặc Hỗn Độn chất của nguyên thủy vũ trụ , từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn chất mãnh liệt tựa hồ muốn lao hẳn ra ngoài

Huống Thiên Minh lạnh lùng cười , Thiên Đạo chỉ nhận phóng ra những dải sáng , chỉ thấy huyết ấn trên trán của hắn bỗng tan biến mọc ra một cái sừng dài nhọn hoắt cong vút hướng lên trời cao , đằng sau lưng cũng hiện lên một cái xương bén nhọn . Tiếng kêu răng rắc không ngừng , kêu to một tiếng , đôi cánh hắc sắc thật lớn bung ra toàn thân thấu phát một cỗ khí thể hủy diệt

Thiên đạo chỉ nhận tạo thành một vòng tròn bao lấy Huống Thiên Minh , tản ra quang hoa vàng trắng

Hắc Vũ và Hầu Phi thấy Huống Thiên Minh cự nhiên có thể biến thân tới trình độ này đều là cứng lưỡi , thập phần kinh ngạc . Tôn Ngộ Không cũng mở to hai mắt , lấy tay ngoáy ngoáy tai nói :

“ Lão Huống , từ khi nào người trở nên lợi hại như vậy ?”

“ Đây là lễ vật mà Tần Tư cho ta , bây giờ ta từ trong Thiên Đạo chỉ nhận đã lĩnh ngộ được phương pháp phân tách Hỗn Độn , ta đi trước a !” nói xong thân thể Huống Thiên Minh liền hoá thành một đạo lưu quang phóng vút vào trong nguyên thủy vũ trụ , thông đạo không gian bắt đầu khởi động Hỗn Độn vật chất nhất thời bị áp chế hẳn

Hồng Quân ha ha cười :

“ Lão Huống , chờ ta !”

Đột nhiên thân thể Hồng Quân xảy ra biến hoá rất nhỏ , mặt ngoài da hách nhiên dưng khởi một lớp quang mang màu xám khiến cho người ta một loại cảm giác cực kì chắc chắn , cảm giác bất khả xâm phạm

Cổ Bàn thấy Hồng Quân như vậy , ánh mắt toát ra vẻ than thở , nói :

“ Tiểu Quân , xem ra bắt diệt phách thể của người đã hoàn thành rồi ”

Hồng Quân nhẹ lắc đầu , nói :

“ Tiểu Cổ , những năm gần đây ta lợi dụng Hỗn Độn vật chất ngưng luyện thân thể bây giờ mặc dù đã xem như là cơ thể Hỗn Độn nhưng bên trong lại cực thì thâm ảo , bất diệt phách thể của ta bất quá chỉ là khởi đầu mà thôi , tin rằng tới nguyên thủy vũ trụ sẽ có đột phá mới , ta đi trước ”

Vừa nói xong , Hồng Quân không sử dụng linh bảo hộ thân , nường vào chính bất diệt phách thể tiến vào trong nguyên thủy vũ trụ , có điều mỗi một bước của hắn Hỗn Độn vật chất tựa như dần dần tách ra , như là không có điều gì phải bận tâm

Tôn Ngộ Không có chút quyền luyện nhìn Hầu Phí thấp giọng nói :

“ Sư phụ , ta phải đi rồi ”

Hầu Phí hừ nhẹ lớn tiếng nói :

“ Đi mau đi , ở nơi đó nếu không ra gì thì đừng trở về gặp ta !”

Tôn Ngộ Không gạt đầu tiến đến cái khe không gian , vô thượng chiến ý bộc phát , khí thế của Đấu chiến côn điển hình thành một đạo kim quang thủy dũng thô tế bắn vào trong nguyên thủy vũ trụ , một thông đạo nhất thời xuất hiện trước mặt hắn

Hầu Phí nhìn bóng lưng Tôn Ngộ Không rời đi tựa hồ có chút bất đắc dĩ thời dài như không thể nói thành lời :

“ Xú tiểu tử , phải cẩn thận một chút ”

Ba người đều đã tiến vào bên trong Hỗn Độn , Cổ Bàn nhìn Hắc Vũ và Hầu Phí chấp tay nói :

“ Hai vị tiền bối , cáo từ ” nói xong liền khởi động Cổ Bàn phiên cũng đi vào cái khe rộng mười thước kia rồi cuối cùng biến mất không thấy đâu

Hắc Vũ thở dài , nói :

“ Nơi đó cuối cùng cũng không phải thế giới của chúng ta , đi thôi ”

Hầu Phí gạt đầu , hai đạo thân ảnh trong nháy mắt biến mất trong vô tận hư không

...

Cũng giống lần đầu tiên bước vào nguyên thủy vũ trụ của Tần Vũ , nơi này phần lớn còn chưa có vũ trụ bị khai tích , Hỗn Độn vật chất sung túc cơ hồ chưa từng bị chạm tới

Huống Thiên Minh đi phía trước , lực lượng Thiên đạo chi nhận đã hoàn toàn đưa Hỗn Độn vật chất tách ra . Bốn người đều có thủ pháp riêng , tại nguyên thủy vũ trụ không có trở ngại gì

“ Tiểu Quân , Tần tiền bối hiện giờ không biết ở địa phương nào , muốn tìm người sợ rằng rất khó khăn”
Tôn Ngộ Không nói

Khuôn mặt Hồng Quân chớp động quang mang hiện lên một tia cười nhạt :

“ Đợi thời cơ chín muồi chúng ta nhất định sẽ gặp , bất quá hiện giờ chúng ta tới nơi này cũng không phải đi tìm Cha mà tại phiên vũ trụ này lĩnh ngộ đường lớn ”

Cổ Bàn gạt đầu :

“ Nghe Tần tiền bối nói tại phiên vũ trụ này đã có tình vực bị người ta khai tích , ta nghĩ thành tựu của bọn họ so với Hồng Mông vũ trụ còn cao thâm hơn ”

Nói đến thành tựu , Huống Thiên Minh đi tít đằng trước tựa hồ mới hứng chí đột nhiên hỏi :

“ Được rồi , những năm gần đây chúng ta đều đã có những thành tựu riêng nhưng Tiểu Cổ ngươi rốt cục đã lĩnh ngộ được cái gì , chẳng lẽ chỉ là cái trường phiên này sao ?”

Cổ Bàn mỉm cười , nói :

“ Tất nhiên không phải , Cổ Bàn phiên chỉ là La bàn của ta cùng với Hỗn Độn vật chất mà ngưng luyện thành Hỗn Độn linh bảo thôi , linh ngộ của ta có thể không chỉ là huyền cơ bên trong Cổ Bàn phiên , còn có một ít ... đồ vật bên trong nguyên thủy vũ trụ này ”

Tôn Ngộ Không mắt sáng ngời , nói :

“ Vật gì , nói ta nghe hoặc là đem ra cho mọi người nhìn xem ”

Cổ Bàn bắt đầu dĩ cười một tiếng , tức thì há miệng , yết hầu đột nhiên bộc phát ra một âm “ A ” , thanh âm hùng hồn như uẩn tàng sức mãnh liệt của ngọn núi lửa ngủ yên hàng ngàn ngàn năm đột nhiên tuôn trào , khí thế như hồng thủy , Hỗn Độn vật chất bốn phía tất cả đều bị thanh âm đánh tan tới mười thước xung quanh

“ Đây là vũ trụ thiên địa lúc sơ sinh phát ra thanh âm , đương nhiên ta chỉ là mới lĩnh ngộ một chút vỏ ngoài mà thôi , vì muốn hiểu được sự huyền diệu của nó cho nên muốn đi vào nguyên thủy vũ trụ tham cứu một phen ”

Mọi người lúc này mới giật mình hiểu ra kêu á một tiếng

Sau một lúc lâu , Hồng Quân đột nhiên nhú mày nét mặt hiện lên vẻ nghi hoặc , nói :

“ Các người có cảm giác được không , tựa hồ có một cỗ áp chế rất nhỏ đang hướng chúng ta đi tới ”

Huống Thiên Minh nói :

“ Ta cũng cảm giác được rồi , có thể là lần đầu tới nơi này nên có chút chưa thích ứng , có lẽ do chưa quen a ”

Kỳ thật Cổ Bàn cùng Tôn Ngộ Không cũng đều cảm giác được nhưng cỗ áp chế rất nhỏ này cũng không ảnh hưởng gì lại nghe Huống Thiên Minh giải thích cũng không để ý tới nữa , duy chỉ có Hồng Quân lại cực kì chú ý đến một tia cảm giác áp chế rất nhỏ này

Lần đầu tiên bốn người bước vào Hỗn Độn , đi tới nguyên thủy vũ trụ , tất cả pháp tắc đã lĩnh ngộ tại Hồng Mông vũ trụ cũng sẽ không thể sử dụng , điều này không có gì là kì quái

Song chính như Hồng Quân đã cảm giác , không bao lâu sau tia áp chế nhỏ nhoi kia phảng phất lớn dần cuối cùng khiến bốn người tỉnh ngộ

Cổ Bàn nét mặt khẽ ngưng trọng hẳn , nói :

“ Xem ra nguyên thủy vũ trụ này không đơn giản như chúng ta nghĩ , nhất định là có tồn tại pháp tắc áp chế chúng ta ”

“ Làm sao bây giờ , cỗ áp chế lực lượng này lại không ngừng khoách trương , sợ rằng không bao lâu một thân tu vi của chúng ta sẽ bị hoàn toàn phế bỏ ” Tôn Ngộ Không lo lắng nói , vô luận là có thả ra Vô thượng chiến ý hay là sử dụng Đấu chiến côn diễn thì lực lượng áp chế kia thủy chung không có suy giảm

Hồng Quân nhẹ giọng nói :

“ Đây là hiện tượng tự nhiên , chúng ta là không có cách át chế rồi , xem ra đi tới vũ trụ này thực lực của chúng ta sẽ bị áp chế rất lớn , trừ phi lĩnh ngộ được pháp tắc của vũ trụ này ”

Cổ Bàn gật đầu :

“ Có thể nói như vậy , nhưng pháp tắc của nguyên thủy vũ trụ so với Hồng Mông vũ trụ tuyệt đối là cao thâm hơn nhiều , muốn lĩnh ngộ lại dễ dàng vậy sao , xem ra chúng ta phải chấp nhận sự thật trước mắt ”

Tất cả đều giống trạng thái khi Tần Vũ đi tới nguyên thủy vũ trụ , mỗi người đều mang trên vai một cảm giác áp chế mãnh liệt khiến cho năng lực bọn hắn tụt xuống hạn độ thấp nhất . Hơn nữa tất cả nguyên tố pháp tắc đều xung khắc , dường như bốn người trong giây lát từ chỗ không giả tụt xuống cảnh giới Thiên thần vậy , thực lực sớm đã Thiên soa địa biệt

“ Xem ra đây chính là trải nghiệm đầu tiên của nguyên thủy vũ trụ , thần thức hay thậm chí năng lực dự tri của ta đã đều bị phong bế ” giọng nói Huống Thiên Minh mang theo vài phần không thể tư nghị rồi lại như là không thể tránh được sự thật

Tôn Ngô Không lập tức thử nghiệm một chút , không nghĩ tới thần thức chỉ có thể phóng ra khoảng cách chưa đến mười thước , thậm chí còn không bằng mắt thường , lúc trước Tần Vũ tới nơi này cũng không thể bằng

Thần sắc Cổ Bàn dị thường nghiêm trọng nhìn Cổ Bàn phiên trong tay nói :

“ Xem ra bây giờ duy nhất không bị áp chế chính là linh bảo trong tay chúng ta ”

Đích xác là vậy , lực lượng áp chế của Nguyên thủy vũ trụ đối với linh bảo không có tác dụng

Ánh mắt thâm thúy của Hồng Quân đảo qua bốn phía Hỗn Động không gian , nói :

“ Xem ra chúng ta phải nhanh chóng tìm được một cái tinh vực bị khai tích để có thể thích ứng với nơi đây nếu không điều này đối với chúng ta cực kì bất lợi ”

Khả năng áp chế của pháp tắc nguyên thủy vũ trụ đối với bốn người là không thể tưởng tượng , loại ... thực lực này hốt nhiên khiến trong lòng tất cả đều nhận thấy một loại cảm giác không ổn

413. Chương 20: Dị Giới

Cứ như vậy hoàn toàn không có cảm giác được phương hướng, bước đi không có mục đích trong vũ trụ nguyên thủy. Không lâu sau, Hồng Quân đột nhiên phát hiện phía trước có một tia tinh quang yếu ớt chớp động, trong lúc vui mừng hơi lo lắng trầm giọng nói:

“Nhìn xem hình dáng tinh vực phía trước hẳn là được con người khai sáng ra, chúng ta phải hết sức ẩn tàng khí tức, nếu không bị người ta phát hiện, chỉ e sẽ hãm vào khốn cảnh.”

Lần đầu tiên tiến vào Hỗn Động vũ trụ, tất cả nơi này đều rất xa lạ, nhớ ra gặp phải kẻ địch có thực lực siêu cường chỉ e rằng với trạng thái bị áp chế hiện giờ tưởng muốn an toàn thoát thân thì đúng là cực kỳ gian nan. Hồng Quân có tâm giới bị, Cổ Bàn cũng tán đồng ý tưởng đó, gật đầu nói:

“Cũng tốt, mọi người cố gắng hết sức đừng để tách ra.”

Tôn Ngô Không le lưỡi, vẻ mặt khinh thường:

“Nếu có địch nhân, lão Tôn ta trước tặng cho nó Đầu Chiến Tam Thập Lục côn, thử xem bọn chúng có bản lĩnh gì.” Xem ra quyết tâm cầu chiến như điên cuồng của hắn lại bắt đầu muốn bùng lên rồi.

Huống Thiên Minh đi phía trước, lực lượng Thiên đạo chi nhận bạo phát đến cực hạn, một vòng viên nguyệt tựa hồ chiếu sáng cả nguyên thủy vũ trụ âm ảm bắn ra. Thân thể Huống Thiên Minh trong viên nguyệt cơ hồ biến thành cùng một dạng tán phát ra quang hoa mãnh liệt.

Chỉ nghe một tiếng nổ như tiếng sấm vang vọng, vật chất Hỗn động âm ảm tản ra bốn phía. Một cái cửa động phương viên không tới năm thước xuất hiện trước mặt mọi người, xuyên qua động khẩu thấy rõ một phiến tinh vực phạm vi cực kỳ rộng lớn, vô số tinh cầu lấp lánh quang mang đủ màu sắc.

Sau khoảnh khắc, Huống Thiên Minh xuất hiện trước mặt ba người, nhưng Thiên đạo chi nhận đã thu lại, hình dáng lần biến thân thứ bảy cũng từ từ thu lại. Sắc mặt của hắn có hơi tái nhợt, quần áo xộc xệch:

“Lực lượng áp chế thật là lợi hại, vừa rồi đã là cực hạn của ta, vậy mà chỉ có thể đánh vỡ được một cái động khẩu nhỏ như vậy. Phiến vũ trụ kia tuyệt đối không đơn giản, chúng ta tiến vào thôi.”

Tuy nhiên, làm cho mọi người cảm giác kỳ quái chính là sau khi tiến vào phiến tinh vực kỳ lạ này bốn người có cảm giác lực lượng áp chế đột nhiên giảm bớt một chút nhưng không rõ ràng lắm. Có thể nhìn thấy pháp tắc của phiến tinh vực này đồng dạng hạn chế với họ thật lớn, chỉ là so với vũ trụ nguyên thủy còn kém một ít mà thôi.

Bước đầu tiên khi bước vào phiên tinh vực, Hồng Quân chợt cảm giác một cổ tử khí đập vào mặt, tuy nhiên, tử khí này so với khí tức ở Tử giới hoàn toàn bất đồng, có thể nói là một cổ khí tức huỷ diệt, gây cho hẳn một cảm giác bất an thật rõ ràng.

Cổ Bàn nhìn tinh không mênh mông xa xa, cảm thán nói:

“Vậy mà có người đủ năng lực từ trong vũ trụ nguyên thủy khai mở một cái tinh vực thế này, thần thông cỡ đó quả thật là quá lợi hại.”

“Các người có phát giác ra không? Phiên tinh cầu của vũ trụ này thật kỳ quái. Mà còn tản phát ra một mùi tử khí thâm trầm.” Quang mang trong mắt Tôn Ngô Không chớp động. Huống Thiên Minh gật gù đầu:

“Đúng vậy, ta cũng cảm giác được. Nơi này đến tột cùng là thế giới gì?”

Hồng Quân vừa thu tâm nhìn lại, trên tay tế xuất ra Hồng Quân giới, một đạo quang hoa sáng chói tức thì bao trùm mọi người lại.

Hồng Quân giới này vốn tại lúc Hồng Quân rèn luyện Bất diệt phách thể bị huỷ diệt, nhưng sau mười năm tế luyện không chỉ được trọng sinh mà còn cường đại hơn trước kia.

“Xem ra muốn biết hết thấy, chúng ta phải tiến vào thử xem sao.” Lời nói của Hồng Quân có hơi run run, dù sao ở trong phiên tinh vực này muốn phóng xuất ra Hồng Quân giới thật đúng là cực kỳ khó khăn.

Bốn người nhất trí đạt thành ý kiến, lập tức hướng tinh cầu gần nhất bay tới. Đến vùng phụ cận, mọi người mới phát giác, màu sắc của những tinh cầu này đều có màu u ám, màu xám đen, màu xám, màu đen cùng với màu đỏ xạm, màu đỏ máu, khiến cho người ta nhìn thấy mà kinh tâm động phách.

Hồng Quân dùng Hồng Quân giới bao bọc mọi người đến một tinh cầu màu xám đen gần nhất. Bề mặt những tinh cầu này như nhau cùng có một tầng cảm chế cực mạnh. Nhưng Cổ Bàn sử dụng Bàn Cổ phiên phá giải dễ dàng. Sau khi tiến vào mới phát hiện đang ở trên cao vạn thước trên bầu trời của khoả tinh cầu này nhưng cổ tử khí đó lại càng ngày càng dày đặc.

Đến nơi này, bốn người đều chịu ảnh hưởng trọng lực áp chế của tinh cầu, không những không thể thuận di được, mà phi hành cũng cực kỳ khó khăn, tốc độ rất chậm, hơn nữa không thể khống chế toàn bộ sự vật ở đây.

“Các người nghĩ tinh cầu này có sinh vật không?”

Tôn Ngô Không nhìn vào vùng đất màu đen mờ tối ấy hầu như không có bất cứ kiến trúc nào, không khỏi nghi hoặc nói. Cổ Bàn lắc lắc đầu, nói rất kiên định:

“Mặc dù nơi này tràn ngập tử khí, nhưng trực giác của ta cảm nhận ở đây có khí tức sinh mệnh, nhất định có người sinh sống!”

“Người nói không sai có người ở đây, hơn nữa cách chúng ta rất gần, các người nhìn xem!” Hồng Quân vừa nói vừa chỉ hướng đông nam ở địa phương cực xa, chỉ thấy nơi đó khói khí mù mịt, mà còn phóng thích ra từng luồng ba động năng lượng lúc lớn lúc nhỏ bất đồng. Hiển nhiên có người đang kịch chiến với nhau tại đó.

“Chúng ta tới đó đi!”

Chỉ chốc lát, bốn người từ một vạn thước trên không hướng tới vùng đất tràn ngập tử khí đi tới, nhưng khi họ bước vào khối địa vực mới phát hiện tầng tầng lớp lớp trên mặt đất xám đen phủ đầy có hơn vạn bạch cốt, dường như toàn cả tinh cầu mỗi một tấc đất đều có xương trắng la liệt.

Nhưng làm cho người ta kinh tâm nguyên nhân là “Kiến trúc” tại đây: Trên cao vạn dặm Tôn Ngô Không không nhìn thấy bởi vì những kiến trúc này phần lớn là xây dựng dựa vào núi, màu sắc hoàn toàn đều là màu xám, cho nên không dễ phát hiện. Tuy nhiên cấu tạo của những kiến trúc này lại giống như cùng một hình dạng đó chính là “phần mộ” và hoàn toàn được phơi bày trên mặt đất. Tựa hồ cả tinh cầu giống như một mộ địa khổng lồ, khiến cho mọi người đều nghi hoặc nan giải.

Trải qua Hồng Quân một phen dò xét, mới phát hiện phần mộ ở đây tất cả đều trống rỗng, dường như đây cũng không phải là chỗ chôn cất người chết, mà chính là một kiểu nhà ở của cư dân trên tinh cầu này.

“Làm sao bây giờ, chúng ta sao lại đến địa phương tà môn này, thực là xúi quẩy.” Tôn Ngộ Không bực tức không ngừng oán thán.

“Chúng ta đi đến chiến trường đó thử xem, có lẽ có cái gì đó thu hoạch cũng không chừng.” Cổ Bàn đề nghị. Hồng Quân và Huống Thiên Minh cũng sôi nổi gật gật đầu. Chẳng qua hưng phấn nhất cũng là Tôn Ngộ Không. Vừa nghe đến chiến đấu thì tim của hắn đã bắt đầu không còn kiên nhẫn được nữa.

Chỉ có điều từ chiến trường năng lượng ba động phóng xuất ra cực kỳ quái dị. Đồng dạng là ẩn chứa khí tức hủy diệt cực kỳ nồng đậm. Bốn người càng đến gần cổ tử khí càng nồng đậm kịch liệt.

Khi cách nơi đó khoảng ngoài vài trăm dặm, đột nhiên từ trong núi bay ra một thân ảnh màu xám kèm theo một tiếng thét lạnh lạnh, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người.

Lúc này, Tôn Ngộ Không ở gần đạo hắc ảnh nhất, phản ứng bản năng của hắn cực nhanh. Công thể Đấu chiến côn pháp hình thành một đạo kim quang rực sáng bộc phát ra vô cùng chính xác đánh trúng vào đạo hắc ảnh kia.

Không biết là Tôn Ngộ Không bị áp chế quá gay gắt, hay là đạo hắc ảnh đó quá cường hãn, làm cho mọi người giật mình kinh hãi chính là hắc ảnh tuyệt không có bị hủy diệt, chẳng qua là tốc độ chột giảm bớt một chút. Lúc này mọi người mới nhìn thấy rõ hình dáng của hắn.

Có thể nói, đó không phải là con người, thân thể như có như không tựa hồ trong suốt, mà toàn thân tán phát ra một cổ tử khí cực kỳ nồng đậm. Mặc áo vải rách nát, trên đỉnh đầu đội một cái mũ vải, vành mũ ẩn chụp rất sâu, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng hai tròng mắt đỏ như máu phóng ra quang mang khiến người khác kinh hãi. Ngoài ra, hấp dẫn ánh mắt của người khác chú ý chính là hai tay đang cầm một thanh liềm đao màu đen thật lớn tỏa ra hàn quang dày đặc.

“Đây... là vật gì?” Tôn Ngộ Không hỏi, nhưng quả thực càng thêm khiếp sợ vì Đấu Chiến nhất côn vậy mà không làm cho hắn có một chút tổn thương nào.

Hồng Quân cau mày:

“Xem ra hắn chính là người dân ở đây, chúng ta phải cẩn thận.” Dù sao hắn cũng là người của vũ trụ nguyên thủy này, vì thế Hồng Quân nâng cảnh giới phòng bị lên đến cao độ.

Tử khí thâm trầm, người trong suốt kia nhún vai nói:

“Người... các người là... Loạn Thần giới, chết đi!”

Thanh âm của hắn giống như tiếng lưỡi đao rì sét chà sát trên giấy nhám sinh ra tiếng khàn khàn trầm thấp làm cho người ta lạnh mình. Mặc dù, không nghe rõ lắm nhưng hai chữ cuối cùng mọi người dĩ nhiên là nghe được rõ ràng.

Đột nhiên, người nọ vùng liềm đao lên cao hung hăng bổ xuống, lưỡi đao sắc bén phát ra một đạo lãnh quang dày đặc. Trong hư không vẽ ra một đạo quỹ tích hình tia chớp tốc độ cực nhanh.

“Cẩn thận!”

Cổ Bàn hét lên một tiếng, Bàn Cổ phiên lay động, tức thì tạo nên một đạo ô quang, hóa giải kinh khí của liềm đao. Tuy nhiên, năng lực phá toái hư không kia tuyệt nhiên không phát sinh chút hiệu quả nào tại không gian này, điều đó cho thấy cái không gian tinh vực được khai sáng ấy cực kỳ ổn định.

Liềm đao của người nọ bị phản chấn trở lại, tựa hồ cảm giác có chút bị chấn động kinh sợ, hai con người đột nhiên phóng xuất ra quang mang ám hồng sắc, toàn thân tán phát ra tử khí dẫn theo một cổ sát khí cực kỳ mãnh liệt. Liềm đao lại vùng lên, lần này hóa thành tám đạo hàn quang không cùng góc độ vọt tới.

Có thể nhìn ra được, công kích của hắn cũng không có tăng thêm bất cứ hiệu quả nào. Chẳng qua là kinh khí bạo phát ra cực kỳ cường đại, hơn nữa năng lực của bốn người lại bị áp chế cực lớn. Rõ ràng với cái loại công kích đơn thuần này hiển nhiên không đạt được ích lợi gì.

Bất quá lúc này đã chọc cho Tôn Ngộ Không thật sự nổi giận. Vô thượng chiến ý cầu chiến như điên cuồng của hắn bạo phát mãnh liệt xuất ra, lớn tiếng quát:

“Đấu chiến tam côn!”

Ba côn ảnh vàng chóa cùng với tám đạo hàn quang đó va vào nhau hoàn toàn tan biến. Nhưng thể công kích của Tôn Ngộ Không đâu có ngưng lại như thế, mà ngay sau đó sử xuất ra Đấu Chiến thất côn cùng với Đấu Chiến thập tam côn hợp lại thành một loại côn pháp nhất khí liên kích không có ngưng lại chút nào, hơn mười đạo kim quang sáng rực hoàn toàn đem vây khốn người nọ lại. Tôn Ngộ Không xuất ra toàn lực thể công bạo phát ra đầy tính áp đảo.

Người nọ trong cái loại chiến ý điên cuồng mãnh liệt áp bức này hiển nhiên không có bất cứ con đường nào để phản kháng. Hơn mười đạo kim quang đem thân thể hắn xoắn lại, chuyển động trong nháy mắt tức thì hóa thành bụi phấn tung bay đầy trời. :

414. Chương 21: Sơn Lĩnh Ác Chiến (thượng)

“Người nọ mặt dù đã chết, nhưng nó hình như không có chân linh, hoặc giả nói chân linh bị một lực lượng khác hấp thu mà không có tiến nhập vào Tử giới của ta.”

Cổ Bàn trầm tư trong chốc lát:

“Có lẽ vũ trụ nguyên thủy này có khả năng tồn tại một Tử giới khác cũng không chừng”.

Đối với người nọ sau khi chết đi về đâu, Huống Thiên Minh cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa đối với thực lực của nó càng nghi hoặc:

“Các người nghĩ thực lực của người này đạt tới trình độ gì?”

Tôn Ngộ Không ở bên cạnh nhíu mày, nói:

“Không sai biệt với cấp Thần nhân. Chẳng qua, lão Tôn ta tại chỗ này không phát huy được thực lực tưởng muốn giết hắn quả thật có chút khó khăn.”

“Rất hiển nhiên, thực lực của người dân nơi đây cao hơn Hồng Mông vũ trụ một tầng. Hơn nữa, pháp tắc của phiên vũ trụ này còn áp chế chúng ta. Tình huống hiện tại đối với chúng ta cực kỳ bất lợi.”

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng:

“Nếu tại Hồng Mông vũ trụ Thiên đạo chi nhận của ta một kích có thể giết chết hơn trăm người. Nhưng tại chỗ này bó tay bó chân, thật sự là đáng ghét. Xem ra chúng ta mỗi một bước đi cần phải hết sức cẩn thận.”

Mọi người biết rõ là sự hạn chế pháp tắc đối với năng lực của mình mạnh mẽ biết bao, cũng rất tán đồng ý của Huống Thiên Minh. Bất quá trong lòng Cổ Bàn vẫn đang suy nghĩ về lời nói của người cầm liềm đao trước khi chết, nghi hoặc nói:

“Các người nghe rõ điều hắn nói không, cái gì Loạn Thần giới, hình như là có một cái thể lực.”

Hồng Quân khẽ gật đầu:

“Muốn biết hết thấy, nhất định phải vào xem một chút mới được.” Vừa nói, ánh mắt hướng đến chiến trường nơi tán phát ra khí lưu năng lượng kia.

Trải qua trận đánh vừa rồi, bốn người đã hiểu rõ lực lượng của bọn chúng, cho nên đều che dấu khí tức của chính mình đến cực hạn. Có điều mọi người cảm thấy nghi hoặc nhất chính là thân thể quái nhân kia vì sao lại có một loại cảm giác hư vô, dường như không chân thực, rồi lại giống như chỉ là một cái bóng ảnh mơ hồ nhưng lại bộc phát ra lực lượng thật cường đại như thế.

Khoảng cách vài trăm dặm này chỉ trong chốc lát đã đến điểm cuối. Tại một mảnh đen mờ trong sơn lĩnh, từng tràng tiếng gào thét liên tiếp không ngừng truyền ra.

Lúc này, Tôn Ngộ Không là người đầu tiên xông ra ngoài, dựa vào mục lực ưu việt. Rõ ràng nhìn thấy trong sơn lĩnh ấy từng đám từng đám quang ảnh màu xám, mù mịt cơ hồ bao phủ toàn cả ngọn núi. Và trong một cái sơn cốc, đang đứng mấy trăm tên binh sĩ mặc khải giáp tử sắc, thể nhưng thân thể của bọn chúng lại rất là chân thực, chính đang cùng với những quang ảnh màu xám kia quần lấy nhau chiến đấu không rời.

“A!” Chúng kiến một màn này. Huống Thiên Minh cũng bị dọa cho kinh hãi.

Từng đám từng đám quang ảnh màu xám kia hiển nhiên chính là những quái nhân hư vô giống như tên vừa mới gặp. Bọn họ đồng dạng cùng cầm trong tay liềm đao đen nhánh, nhìn không rõ mặt, chỉ có hai con ngươi đỏ như máu tán phát ra lãnh quang trông thật phát khiếp.

Cổ Bàn lặng lẽ quan sát tình huống chiến trường, hẩn phát hiện trong sơn lĩnh phủ kín đầy thi thể. Bọn chúng đều mặc khải giáp tử sắc chết trận tại chỗ, không khỏi cả kinh nói:

“Xem ra trận đại chiến này đã kéo dài rất lâu rồi, binh sĩ mặc khải giáp tử sắc này coi như đã không còn cầm cự được nữa rồi.”

Tôn Ngộ Không nhìn thấy trận kịch chiến như thế, vô thượng chiến ý trong cơ thể cũng rục rịch muốn động thủ, cực kỳ hưng phấn nói:

“Vậy chúng ta xông vào giúp đỡ những người này chứ?”

Hồng Quân không đồng ý, lắc đầu:

“Quyết không được phép hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta hiện tại còn không biết lai lịch của mấy thế lực này. Huống chi hiện tại đánh ra ngoài rất có thể sẽ có nguy hiểm.”

Tôn Ngộ Không có chút oán giận nhủ mảy:

“Bất kể là giúp ai, cây côn của lão Tôn ngứa ngáy khó mà chịu nổi, tiểu Quân từ lúc nào trở thành nhát gan như vậy?”

“Đây không phải là nhát gan, hiện tại cũng không phải ở Hồng Mông vũ trụ. Người nơi này thực lực mạnh yếu còn chưa có phân định được rõ ràng. Chúng ta quyết không được tùy tiện hành sự.” Nghe Cổ Bàn giải thích. Tôn Ngộ Không đành nhẫn nại nén nhịn.

Đột nhiên, trên mặt Hồng Quân xuất hiện một nụ cười quỷ dị, nói:

“Ta nghĩ ra một cái chủ ý hay.” Mắt Tôn Ngộ Không sáng ngời:

“Chủ ý gì?”

Tuy nhiên, Hồng Quân cố tình phớt lờ thản nhiên cười không trả lời hẩn. Bốn người cứ như vậy lặng lẽ quan sát tình thế của trận chiến, cũng không có ý muốn trợ giúp bên nào. Dù sao bây giờ cũng không biết nguyên nhân chiến tranh cùng tình huống thế nào, trợ giúp bất cứ phương thế lực nào cũng có thể lâm vào tình cảnh bất lợi.

Bên trong sơn lĩnh, quang ảnh màu xám tại trên bầu trời không ngừng vùn vụt, liềm đao phát xuất ra tiếng rít chói tai, từng đạo từng đạo hàn quang trùng trùng điệp điệp đan xen vào nhau cùng hướng về bọn binh sĩ mặc khải giáp tử sắc chém tới. Tuy nhiên, Hồng Quân trông thấy cực kỳ rõ ràng, những quang ảnh đó mặc dù có hơi hỗn loạn nhưng lại là một loại công kích theo một quy luật kỳ diệu đối với những binh sĩ này gây ra thương tổn rất lớn, dường như ẩn chứa một loại sát trận nào đó cực kỳ xảo diệu.

Giờ phút này, bọn binh sĩ đã hoàn toàn rơi vào tình thế phòng thủ. Cơ hồ ngay cả năng lực phản công cũng không có, huống chi nói tới chạy thoát khỏi nơi này. Mấy trăm người trên ngọn núi tạo thành vòng tròn, tuyến phòng ngự trong ba tầng ngoài ba tầng. Nhìn qua mặc dù có hiệu quả nhưng nhân số dù sao quá ít. Dưới công kích mãnh liệt như thế hiển nhiên không thể chống đỡ trong thời gian dài.

Đối với tình thế của trận chiến, bốn người cũng không quá để ý, ngược lại mọi ánh mắt đều tập trung vào năng lực phòng thủ cùng với công kích của bọn họ.

Khải giáp tử sắc của những binh sĩ đó tán phát ra quang mang mơ hồ, mặt ngoài còn bao phủ tầng tầng vật chất màu xám. Tuy không dễ dàng phát hiện, nhưng làm cho màu sắc của khải giáp phai nhạt đi vài phần. Nhìn đến vũ khí của bọn họ cho dù là lợi kiếm hay khoai đao cũng đều có hiện tượng giống như vậy.

Hồng Quân đã phát giác ra điểm huyền ảo này, liếc mắt đã nhận ra vật chất Hỗn độn, điều này có thể nói rằng đó là một loại phương pháp luyện khí. Đem vật chất Hỗn độn ngưng tụ vào trong khải giáp và binh khí, có thể gia tăng thêm lực lượng phòng ngự cùng với công kích. Nhưng cuối cùng vẫn muốn xem năng

lực linh ngộ của đám binh sĩ đó đối với Hỗn độn, nếu như có được năng lực khống chế cực mạnh, như vậy từ trong Hỗn độn chuyển hóa thành lực lượng công kích lẫn phòng thủ cũng theo đó mà tăng mạnh lên.

Phương pháp tấn công của những binh sĩ mặc giáp tử sắc này cực kỳ đơn giản, cũng không có tăng thêm bất cứ hiệu quả gì, nhưng lại có thể miễn cưỡng ngăn cản công kích như thủy triều của quang ảnh.

Bất quá, nghi hoặc trong lòng Hồng Quân đã được giải khai, thực chất của những quang ảnh kia rốt cục là cái gì, không có nhục thể không có huyết dịch. Thực thể dường như là một linh hồn biến dạng nhưng lại có được năng lực vô cùng cường đại. Tuy nhiên từ trong chiến đấu, hắn có một chút phát hiện: Bên trong những quang ảnh kia đồng dạng ẩn chứa khí tức của vật chất Hỗn độn, chỉ có điều do tử khí quá nồng đậm cho nên mới bị áp chế mà thôi.

Đối với đủ loại nghi hoặc về vũ trụ nguyên thủy, với đám người Hồng Quân hiện giờ vẫn chưa có biện pháp cảm ngộ. Tuy nhiên, bốn người họ còn đang trầm tư suy nghĩ, toàn trận đại chiến tựa hồ đã từ từ đi vào giai đoạn chót.

Bên trong quang ảnh đang biến ảo đa dạng như thế, một đạo thân ảnh màu xám nổi bật khác thường, cũng không phải vì bộ dáng của hắn khác biệt với người khác, nhưng là tử khí từ thân thể hắn phóng thích ra cực kỳ nồng đậm. Tại trong trận quần công đến lúc này, hắn cũng không nóng lòng xuất thủ, ngược lại yên lặng bất động ở một bên dường như đang chờ thời cơ.

Sau lại, công kích của quang ảnh ngày càng dày đặc, binh sĩ mặc khôi giáp tử sắc càng ngày càng khó mà chống cự, cơ hồ đến tình cảnh không cách nào chống đỡ, thậm chí ngay cả trận hình phòng thủ cũng không thể duy trì. Đến lúc này, đạo quang ảnh đó đột nhiên phát động công kích phóng thích ra tử khí mãnh liệt. Liềm đao trong tay bạo phát ra quang mang so với quang ảnh còn muốn âm hàn hơn, hung hăng đâm thẳng vào giữa trận hình.

Trong mắt bốn người, cái này có thể nói là một kích trí mệnh hoàn mỹ nhất. Cả trận hình phòng thủ của binh sĩ giờ khắc này hoàn toàn tan vỡ. Vô số quang ảnh màu xám phát động thể công giống như lang hổ cực kỳ ác liệt so với vừa rồi càng mãnh liệt hơn, binh sĩ lớp chết lớp bị thương chỉ trong khoảnh khắc đã hơn phân nửa.

Hồng Quân chú ý tới quang ảnh có tử khí đậm đặc đó, tuy nhiên không thể nghi ngờ mặc dù chỉ phát động một lần công kích cuối cùng lại trở thành một kích kinh khủng nhất kết thúc trận chiến.

“Tên khốn rất lợi hại, người chú ý tới nó phải không!” Ánh mắt Huống Thiên Minh cũng gắn chặt lên mình tên quang ảnh màu xám đó.

Cổ Bàn khẽ gật đầu, trên mặt toát ra vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Năng lực công kích của hắn phi thường cường đại, nếu như cùng hắn đơn độc đối kháng, tình huống của chúng ta bây giờ đang bị áp chế tưởng muốn thắng được hắn chỉ e rằng sẽ rất gian nan.”

Lúc này, Hồng Quân hít một hơi thật sâu, dứt khoát nói:

“Bất quá đừng quên chúng ta còn có linh bảo, xem ra thời cơ rốt cuộc tới rồi, chúng ta bắt đầu tác chiến.”

Huống Thiên Minh trong lòng cả kinh:

“Chẳng lẽ chủ ý của người chính là...?”

Tôn Ngộ Không tựa hồ cũng đoán được ý của Hồng Quân, cười ha ha nói:

“Cuối cùng lão Tôn cũng có cơ hội biểu diễn, Ha Ha, nhìn Đấu Chiến côn pháp của lão Tôn ta đây!”

Trên mặt Hồng Quân mang theo tia cười cực kỳ tự tin:

“Binh sĩ chiến bại, bọn quang ảnh kỳ quái này cũng giảm đi không ít, đúng lúc chúng ta thi triển những cái mà mấy năm nay bế quan tu luyện, ta không tin lại thua trong tay bọn chúng.”

Cái gọi là ‘bộ ngựa rình bắt con ve sâu, chim hoàng tước chực chờ ở phía sau’, Hồng Quân chờ thời cơ này rốt cuộc cũng tới, mọi người cũng đã chuẩn bị thật tốt để tham gia vào một trận đại chiến.

Sau một phen ác chiến, số lượng quang ảnh đã giảm đi rất nhiều, tên quang ảnh tử khí đậm đặc đó phóng xuất ra một loại khí thể của thống lĩnh, vô số quang ảnh nhất thời hướng về hắn tụ tập lại.

“Điệp điệp điệp điệp!”

Hắn phát ra tiếng cười lạnh, giống như u hồn lạnh lẽ không một tiếng động xuất hiện trên đỉnh núi, ánh mắt đỏ như máu lạnh lẽo mang theo vài phần sát khí, yên lặng nhìn bọn binh sĩ kia vẫn đang còn thoi thóp chờ chết.

Lúc này, số lượng binh sĩ còn chưa tới hai mươi người, hoàn toàn dựa vào bản năng tự bảo vệ để tiến hành phòng ngự một cách khó khăn.

Quang ảnh tử khí đậm đặc đó đột nhiên hừ lạnh một tiếng, khàn giọng nói:

“Loạn... Loạn Thần giới..., chết!”

Chữ chết hết sức rõ ràng. Và đúng lúc đao phong của liên đao trong tay chém vút qua. :

415. Chương 22: Sơn Lĩnh Ác Chiến (hạ)

Đợi cho đao hàn quang thứ bảy lóe lên, tất cả binh sĩ đều đã ngã gục trên mặt đất, máu tươi giàn giụa, theo chân của bọn chúng chảy vào hư vô.

“Ha... Ha ha... Ha! Ta... giết sạch Loạn Thần giới... Giết sạch...” Tiếng cười từ trong cổ họng hắn phát ra khàn khàn khó nghe, giống như tiếng cú kêu đêm làm cho người ta trong lòng không rét mà run. Mà cổ tử khí kia tựa hồ cũng theo tâm tình hưng phấn của hắn mà càng lúc càng mãnh liệt hẳn lên. Có lẽ cũng bởi vì tử khí do đám quang ảnh này phóng xuất ra, vì thế cỏ cây mọc ra ở bên trong tinh cầu phần lớn đều có chất kịch độc hoặc là có tình trạng khô héo mà chết.

“Đấu Chiến nhất côn!”

Bỗng nhiên, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, cuộn dẫn theo khí thể không gì sánh bằng hung hãn oanh kích lên đỉnh núi, toàn bộ sơn lĩnh sau một tiếng nổ “ầm” thật lớn đột nhiên bị san bằng một nửa. Đấu Chiến côn pháp của Tôn Ngộ Không tuy rằng không có tạo thành thương tổn quá lớn đối với đám quang ảnh này, nhưng cổ uy thế đó chắc chắn đã khiến cho bọn chúng kinh tâm động phách.

Đúng ngay trong khoảnh khắc ngăn ngủ thất thần này, một đạo quang hoa sáng chói từ trên trời giáng xuống, không gian bốn phía đều nổi lên gợn sóng li ti, nhưng hiển nhiên không phải do không gian nguyên thủy sinh ra dao động.

Thủ lĩnh quang ảnh kia đồng thời nhìn thấy hiện tượng kỳ dị này, ánh mắt đỏ như máu chợt biến thành hung ác hẳn lên, liên đao trong tay cũng phát ra một tiếng rít chói tai.

Quang hoa sáng rực chỉ trong chốc lát đã bao phủ lên tất cả đám quang ảnh, mà nơi xuất phát của quang hoa kia, rõ ràng là một viên quang điểm được ngưng tụ giữa lòng bàn tay của Hồng Quân phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Lúc này, hai đạo nhân ảnh xuất hiện ở bên cạnh Hồng Quân, Cổ Bàn thần sắc ngưng trọng hơi hơi dần ra, nói:

“Xem ra Hồng Quân giới đã hoàn toàn phong tỏa bọn chúng, tình thế hiện giờ đối với chúng ta rất có lợi.”

Hồng Quân lạnh nhạt cười, tác dụng của Hồng Quân giới hắn hiểu rõ hơn ai hết, mặc dù ở trong vũ trụ nguyên thủy này sáng tạo ra phạm vi không gian của mình rất nhỏ, nhưng ở trong đó Chuông Không giả vẫn như cũ là Hồng Quân, bất luận pháp tắc của kẻ nào tới nơi này cũng sẽ mất đi hiệu lực, mà Hồng Quân lại có thể tùy ý sáng tạo ra pháp tắc.

Giữa không trung Tôn Ngộ Không hưng phấn nhảy vào trong Hồng Quân giới, Đấu Chiến côn pháp hình thành từng vầng quang mang kim sắc hình cánh quạt thổi quét tới, cùng với hơn trăm quang ảnh đánh loạn xạ hỗn loạn hẳn lên, vô thượng chiến ý bùng phát, làm cho hắn ở trong trận hỗn chiến miễn cưỡng không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng mà những quang ảnh đó lại quá cường đại ngoài dự liệu, Huống Thiên Minh ánh mắt chợt lóe, chỉ trong giây lát đã hoàn thành bảy lần biến thân, Thiên đạo chỉ nhận hình viên nguyệt cũng phóng xuất ra quang mang bạch kim mãnh liệt.

“Bất giác trước bất vua, nơi này pháp tắc đối với chúng ta hạn chế quá lớn, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng!” Cổ Bàn cũng giơ lên Bàn Cổ phiên, ánh mắt thủy chung tập trung tại trên người của tên quang ảnh tử khí đậm đặc kia. Huống Thiên Minh hiểu ý gật gật đầu, nhảy vào trong Hồng Quân giới, Thiên đạo chỉ nhận phát ra một tiếng kêu dữ dội vang rền.

Và hắn cũng không giống như Tôn Ngộ Không cần phải tiến hành liên kích Đấu Chiến côn pháp mới có thể đạt tới lực lượng cực mạnh, mà Thiên đạo chỉ nhận bùng phát ra đã ngưng tụ tất cả lực lượng của Huống Thiên Minh, trong nháy mắt đã hủy diệt ba bốn quang ảnh, rồi lập tức nhằm thẳng hướng tên thủ lĩnh tử khí đậm đặc kia phóng vọt tới.

Giờ phút này, Hồng Quân nhìn Cổ Bàn nháy mắt ra hiệu, thân ảnh biến mất trong hư vô, chỉ trong nháy mắt lại xuất hiện ở trong Hồng Quân giới, thân thể hắn tản ra vật chất Hỗn độn đặc biệt có vàng hào quang mờ ảo, cả người đều trở thành âm u hắc lên, nhưng lại thấu phát ra một cỗ khí thế vô cùng cường đại khiến cho tất cả đám quang ảnh đều không tự chủ được phát ra một tràng tiếng kêu kỳ quái.

Hồng Quân tiến vào Hồng Quân giới, tức thì cảm nhận được một loại thân tình thoải mái, nhưng cảm giác áp chế kia vẫn tồn tại như cũ, hiển nhiên là hạn chế pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy rõ ràng cũng vươn tới ảnh hưởng cả đến trong Hồng Quân giới này, đây cũng là ngoài ý liệu của Hồng Quân.

Trong khoảnh khắc, bảy tám tên quang ảnh màu xám đã từ mọi hướng bổ nhào tới, liên đao trong tay bọn chúng cách Hồng Quân không đến một trượng.

Khóe miệng của Hồng Quân nhếch lên một nụ cười khinh miệt, hắn không có né tránh, nổi bật dưới vàng hào quang mờ ảo, thân thể kia nhìn thoáng qua cũng biến thành rắn chắc hắc lên. Chỉ nghe mấy tiếng kêu vang chói tai, liên đao âm âm vỡ tan, mảnh vụn bắn tung tóe ra khắp nơi.

“Nếu ngay cả các ngươi cũng có thể phá giải Bất diệt phách thể của ta, ta đây cũng sẽ không đủ tư cách để bước vào phiên tinh vực này!”

Ánh mắt Hồng Quân lóe lên một đạo sát khí, một quyền đẩy ra, nhìn qua tuy rằng ung dung chậm rãi nhưng lại có cảm giác như cực kỳ trầm trọng, giống như ẩn chứa trong đó một nguồn năng lượng kỳ diệu không thể tưởng. Đây cũng là lần đầu tiên Hồng Quân sử xuất ra Bất diệt phách thể trong thực chiến, năng lực phòng ngự và tiến công siêu cường kia tại trong khoảnh khắc này thi triển ra đã đạt tới mức hoàn mỹ.

Quyền kinh biến ảo thành một quầng khí Hỗn độn màu xám đột nhiên bùng nổ lên, tại trong Hồng Quân giới nổi lên sóng gợn dữ dội. Nhưng mà điểm lợi hại của Hồng Quân không chỉ là Bất diệt phách thể của hắn, mà tại trong Hồng Quân giới này, thực lực của những quang ảnh đó cũng chịu đựng áp chế thật lớn, chỉ là có chút ra ngoài dự liệu chính là Hồng Quân giới cũng không thể hoàn toàn ngăn cách với hạn chế của pháp tắc nguyên thủy, đồng dạng cũng không thể áp chế toàn bộ năng lực của đám quang ảnh này.

Chẳng qua tiến tới mức độ áp lực trên diện rộng, lực lượng của đám quang ảnh đó phóng xuất ra so với ở bên ngoài Hồng Quân giới đã không còn tới năm thành.

Lấy nắm tay của Hồng Quân làm điểm khởi đầu, trong phạm vi vàng khí ẩn chứa vật chất Hỗn độn kia bao trùm, hơn hai mươi tên quang ảnh tức thì bị nghiền nát thành bột, cứ giống như làn khói bốc lên, lẳng yên không một tiếng động biến mất ở trong Hồng Quân giới.

Cổ Bàn nhìn đến Bất diệt phách thể của Hồng Quân, trong ánh mắt không khỏi toát ra vài phần khâm phục, ngay sau đó hắn cũng phóng vọt vào, Bàn Cổ phiên cổ xưa lay động, năng lực phá toái hư không kia đã đem ba bốn tên quang ảnh chấn thành bột phấn. Mà giờ phút này, Đấu Chiến Côn Điển của Tôn Ngộ Không đã phát huy tới cảnh giới cực hạn ba mươi hai côn, cột sáng màu vàng càn quét mỗi một tắc không gian trong Hồng Quân giới, lực sát thương cũng không kém gì Hồng Quân.

Thế công của bốn người đã đạt tới mức không thể ngăn cản, đám quang ảnh màu xám tản phát ra tử khí hiển nhiên đã không chống đỡ được nổi.

Lần này tập kích bất ngờ thành công ở chỗ bốn người hoàn toàn không có giữ lại thực lực, ngay lúc đầu đã tạo ra thế công kích mãnh liệt, hơn nữa Hồng Quân nắm bắt thời cơ cũng cực kỳ chuẩn xác, khiến cho bọn chúng không có hình thành sử xuất ra trận pháp như khi đối phó với bọn binh sĩ mặc khôi giáp tử sắc.

Nhìn số lượng bọn quang ảnh bốn phía dần dần giảm bớt, tên thủ lĩnh tử khí đậm đặc kia bất thành linh phát ra một tiếng gào phẫn nộ, giọng cao liêm đao lên khỏi đầu, khàn khàn nói:

“Loạn thần giới... lại đánh trộm... Đáng chết!”

Ngắn gọn mấy chữ, lại ẩn chứa lửa giận của hắn không thể dằn lại được, đúng lúc này, hắn bỗng nhiên đem liêm đao thật lớn đặt ngang trên cánh tay, hai bàn tay khô héo như ẩn như hiện, đặt ở trước ngực tản phát ra lãnh quang màu xám kết thành một cái thủ thế thật kỳ quái, tựa hồ như một dạng kết ấn nào đó, trong lúc đó ngón tay biến ảo giống như bông cúc nở rộ, cực kỳ cổ quái.

“Ba!”

Ngay sau đó, một đạo quang hoa đen bóng cực kỳ mãnh liệt phóng lên cao, ở phía sau hắn, đột nhiên hiện ra ra một cái đồ án thật lớn giống như vàng thái dương đen hừng hực, từng đạo từng đạo khí thể màu xám đen lưu chuyển ở mặt ngoài của đồ án, không có bất cứ nhiệt độ gì, thậm chí có một chút lạnh giá, khí tức hủy diệt tản phát ra khiến cho người ta hít thở không thông.

Mọi người đều cảm giác được cổ khí tức kinh khủng này, Cổ Bàn sắc mặt đại biến, tận đáy lòng dâng lên một cỗ cảm giác rất không ổn, lớn tiếng kêu:

“Ngăn cản hắn!” Lời còn chưa dứt, Hồng Quân là người đầu tiên phóng vọt tới, dù sao cũng là ở trong Hồng Quân giới của mình, tốc độ di chuyển của hắn không thể kém hơn so với Huống Thiên Minh sau bảy lần biến thân.

Hồng Quân cũng như vậy ý thức được vàng liệt dương màu đen kia rất đáng sợ, dùng hết khí lực toàn thân, tung ra một quyền thật trầm trọng, giờ phút này trạng thái phách thể đã đạt tới mức cực hạn mà Hồng Quân có khả năng chịu đựng. Quyền đầu ấy ẩn chứa lực lượng hủy diệt, đang trong quỹ tích vận hành, không gian của Hồng Quân giới đều bắt đầu rung động hẳn lên, không ngừng sụp đổ xuống.

“Chết!”

Trong cổ họng tên thủ lĩnh kia phát ra một tiếng gầm trầm thấp, bàn tay khô héo tái nhợt đột nhiên đưa về hướng Hồng Quân, năm ngón tay hơi hơi giương ra, như là đang muốn chụp lấy thứ gì đó.

Giờ khắc này, toàn cả Hồng Quân giới đều u ám một cách không thể giải thích được, dường như một bức màn tối đen ăn mòn mỗi một tấc không gian, thậm chí ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, ngay cả hắn cũng không thể dò biết được đến tột cùng cái này thuộc về loại lực lượng gì.

“Đây... Đây là chuyện gì xảy ra, không xong!”

Trong khoảnh khắc, thân thể Hồng Quân bỗng nhiên ngừng lại, tựa như thời không ngừng trôi, hình ảnh cứ như vậy dừng lại giữa không trung, thậm chí ngay cả đầu ngón tay đều không thể rung động một chút nào, nhưng ý thức của hắn vẫn tồn tại rất rõ ràng, còn có thể cảm giác được một dòng khí lạnh lẽo từ lồng ngực nhanh chóng lan tràn ra toàn thân.

Sau khi làn khí lạnh lướt qua, đột nhiên phát hiện trên ngực không biết từ lúc nào xuất hiện một cái đồ án liệt dương màu đen, cùng với cái sau lưng tên thủ lĩnh kia không khác gì, chỉ là diện tích nhỏ hơn rất nhiều.

“Tử Thần Lục Vương Quyết!”

Ánh mắt đỏ như máu của tên thủ lĩnh bỗng nhiên chớp động một cái, đồng thời ngón tay phát ra một tiếng vang vỡ vụn rất nhỏ.

Đúng ngay trong khoảnh khắc này, một đạo quang trụ đen bóng cỡ vòng tay ôm tựa như từ trên trời giáng xuống, chợt xỏ xuyên qua ngực của Hồng Quân, kết hợp với đồ án liệt dương màu đen nhỏ ấy, đạo quang trụ đen bóng bộc phát ra khí tức tử vong nồng đậm.

“Tiểu quân!”

Đạo quang trụ đen bóng kia chợt lóe rồi biến mất, thế tới cực kỳ hung mãnh, thế đi lại lặng yên không một tiếng động. Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không đồng thời phát ra một tiếng thét phẫn nộ, nhắm hướng tên thủ lĩnh phóng vọt tới.

Tên thủ lĩnh kia cực kỳ đắc ý cười lạnh hai tiếng, đầu ngón tay rung động, lại bộc phát ra hai đạo quang hoa đen bóng, đẩy lui thế công của hai người lại.

Loại này giống như một chiêu thức cấm chú nào đó, có thể nói đã hoàn toàn thoát khỏi tác dụng hạn chế của Hồng Quân giới, lực lượng hủy diệt cường đại của nó làm cho Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không đều cảm thấy vô cùng rung động, tuy rằng trong lòng sớm đã phẫn nộ đến cùng cực, nhưng không thể tiếp cận được dù chỉ là nửa bước. :

416. Chương 23 : Vì Chính Mình Mà Chiến

Hồng Quân trực tiếp bị hắc lượng quang hoá xuyên thủng ngực , thân thể phiêu phù giữa không trung bất quá Hồng Quân giới cũng không bị hủy diệt hiển nhiên là tính mạng Hồng Quân không có nguy hiểm cho nên Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không cũng không có nóng nảy , hoàn toàn đặt công kích lên mục tiêu chính là tên thủ lĩnh

Song , trong khi hai người tay chân đang lần lượt thi triển thì một thân ảnh lặng yên xuất hiện phía sau thủ lĩnh , tựa hồ mục tiêu công kích của hắn đang hoàn toàn đặt lên người khác , không chút nào chú ý đến cỗ lực lượng nghiền nát đang tới gần mình

Trong nháy mắt Thủ lĩnh cảm nhận được cỗ lực lượng , đôi mắt màu đỏ máu thấy phát ra thần sắc kinh hãi , sử dụng tốc độ cực nhanh di chuyển thân thể nhưng lại phát hiện một trường phiên chắn tại trước mặt , bề mặt đang run run , từng đạo hỗn độn khí lưu màu xám trên trường phiên không ngừng dao động

Lúc này , Cổ Bàn đã đứng trước mặt Thủ lĩnh , chẳng biết có phải vì Hồng Quân bị thương hay không mà sắc mặt trầm ổn lúc trước của hắn đã biến thành dữ tợn hẳn lên . Trường bào vũ động , hắc sắc văn tế trên người giống như quái xà lệ mãng không ngừng gào thét , đột nhiên trường phiên tạo ra một cảm giác thấp hãm đồng thời một hắc động u ám hiện ra trước mặt Thủ lĩnh

“ Chỉ bằng vừa rồi Hồng Quân phải chịu một kích cũng đủ để ta cho ngươi tan xương nát thịt , hình thần câu diệt !”

Khuôn mặt dữ tợn mang theo sát khí trước đó chưa từng có , hắc động chợt biến thành lớn giống như cái miệng đỏ quạch màu máu của ác ma nuốt gọn lấy Thủ lĩnh , hắc sắc đồ án thật lớn cũng vài lần loé sáng sau đó biến mất vô ảnh tung

Lực lượng hấp thu của hắc động khiến cho Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không đều cực kì giật mình , những năm gần đây bề quan cảnh giới Cổ Bàn đã siêu việt khiến bọn hắn không thể tưởng tượng nổi , nhất là Cổ Bàn phiên , một loại Hỗn Độn linh bảo mà thậm chí ngay cả Tàn Vũ cũng không thể nhìn ra

Điều đáng sợ nhất chính là tên Thủ lĩnh ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không có , lập tức bị cắn nuốt vào bên trong Cổ Bàn phiên . Mà bên trong hắc động là một thế giới có lẽ chỉ có Cổ Bàn mới hiểu rõ

Hồng Quân giới vẫn như cũ không có biến mất , Huống Thiên Minh mà Tôn Ngộ Không đưa quang ảnh thực lực tương đối kém diệt trừ sau đó lập tức tới bên cạnh Hồng Quân . Giờ phút này trạng thái phách thể trên người Hồng Quân cũng không bởi vì bị thương mà hoàn toàn biến mất nhưng rõ ràng có thể thấy Hỗn Độn quang hoa kết dính đã phát ra ngày càng nhạt dần

“ Tiểu Quân ... nên làm gì bây giờ ?” Tôn Ngộ Không không ngừng kêu tên Hồng Quân , lo lắng hỏi

Sau khi giết chết Thủ Lĩnh , sát khí hung tợn trên mặt Cổ Bàn cũng thu lại , ánh mắt dừng trên người Hồng Quân nhưng thần thái không chút nào khấn trương , lạnh nhạt nói :

“ Bất diệt phách thể của Tiểu Quân sẽ không dễ dàng bị phá hủy như vậy , các ngươi xem , hắn đang tự tiến hành chữa trị ”

Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không trong lòng cả kinh , nhìn kĩ mới hách nhiên phát hiện trên miệng vết thương ghê rợn trước ngực chính là đã bao phủ một lớp niêm trừ Hồn Độn chất . Lúc trước , Hồng Quân sớm đã ngưng luyện thành Hồn Độn bất diệt thân thể , Hồn Độn vật chất mềm mại đang không ngừng gia tăng bổ sung vào miệng vết thương . Mà thân thể Hồng Quân cũng có chút lay động , có thể cảm giác được ý thức của hắn đang dần dần hồi phục

Thấy tình hình như vậy Huống Thiên Minh lúc này mới thở dài nhẹ nhõm , hỏi :

“ Tiểu Cổ , hắc động đó là cái gì cự nhiên có thể sinh ra lực lượng cắn nuốt như vậy ?”

Tôn Ngộ Không lúc này cũng mở to hai mắt nhìn , hiển nhiên là cũng đang rất muốn biết đáp án

Cổ Bàn có chút khiêm nhường nở nụ cười , nói :

“ Ta chỉ là đưa hắn vào bên trong không gian của Cổ Bàn phiên , nhưng không gian này ta cũng không có khả năng hiểu rõ , cũng không biết trong đó rốt cục là một thế giới như thế nào . Bất quá pháp quyết của Thủ lĩnh kia cũng không đơn giản , nếu các người không gây sự chú ý của hắn ta tuyệt đối không thể dễ dàng hành động như vậy hơn nữa còn có thể bộ pháp quyết của hắn đã thương ”

Đối với hắc sắc đồ án , Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh đến bây giờ vẫn còn sợ hãi , pháp quyết cổ quái cơ hồ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung

“ Tiểu Cổ ... người đánh bại hắn rồi ?”

Lúc này Hồng Quân đột nhiên tỉnh lại mà vết thương trước ngực cũng đã hoàn toàn được Hồn Độn chất bao phủ , hắc sắc liệt dương chiến văn cũng đã hoàn toàn biến mất

Tôn Ngộ Không hưng phấn kêu lên :

“ Tiểu Quân , người thật sự không có việc gì , thật tốt quá !”

Lúc này sắc mặt Hồng Quân nhìn thoáng qua có chút tái nhợt , sau khi thu lại Hồng Quân giới và trạng thái phách thể mới bắt đầu biến chuyển , thán thanh nói :

“ Ta cho tới bây giờ chưa có gặp qua loại pháp quyết đáng sợ như vậy , có thể một kích xuyên qua bất diệt phách thể của ta , huống hồ là ở trong Hồng Quân giới , thật sự là quá kinh khủng ”

Huống Thiên Minh nhíu nhíu mày :

“ Phách thể trạng thái của người cũng không biến mất a , điều này là sao ?”

“ Hắc sắc liệt dương đồ án phi thường kì quái , khi xuất hiện trước ngực của ta thì vô luận là ý thức hay cơ năng toàn thân hoàn toàn lâm vào trạng thái đình chỉ , thậm chí trạng thái phách thể cũng sắp hỏng mất . Bất quá tại Hồng Mông vũ trụ ta sớm đã sử dụng Hồn Độn chất rèn luyện qua thân thể đạt tới cảnh giới bất diệt cho nên cho dù là công kích cường đại thế nào cũng không thể huỷ diệt thân thể và linh hồn ta ”

Nghe thấy những lời này nét mặt ba người kia đều khiếp sợ , nếu một người có thể hoàn toàn bắt tử vậy sẽ là cường đại cỡ nào . Bất quá Hồng Quân bây giờ đối với lĩnh ngộ Hồn Độn thân thể cũng hoàn toàn không thể xưng là tuyệt đối bất tử thân thể , nếu gặp được cao thủ điều khiển Hồn Độn hay nói là cao thủ khai tích không gian dùng cường đại lực lượng oanh kích thì bất diệt phách thể của Hồng Quân cũng sẽ bị huỷ diệt

Cho nên bây giờ bất diệt phách thể của Hồng Quân mặc dù cường đại nhưng có hai khuyết điểm rất lớn . Một là không thể hoàn toàn bất diệt , hai là phong ấn , Hồn độn thân thể mặc dù bất tử nhưng không cách nào có thể phá giải phong ấn , nếu gặp được cao thủ phong ấn thì Hồng Quân cũng sẽ lâm vào tình cảnh cực kì bất lợi

Vừa rồi liệt dương đồ án xuất hiện hoàn toàn chính là hiệu quả của một loại phong ấn , lúc đó mới khiến thân thể Hồng Quân bị chế định giữa không trung

“ Có tính mạng ba động !”

Lúc này bề mặt Cổ Bàn phiên bồng nhúc nhích , trong lòng Cổ Bàn nhất thời có cảm ngộ xoay người nhanh chóng tới trên một đám thi thể chất như núi . Nhìn qua tựa hồ có lưu lại một chút khí tức mỏng manh của một lão binh

Mọi người cũng vọt tới , Hồng Quân nhìn lão binh toàn thân chỉ chút nhưng vết thương , nhẹ lắc đầu nói :

“ Chúng ta bây giờ bị hạn chế lực lượng , đã không có biện pháp cứu hẩn ”

Lão binh lính mặc tử sắc khải giáp đã rách tơi tả , da thịt cũng đầy vết đao chém , huyết nhục mơ hồ , khí tức mỏng manh hiển nhiên là sống không được bao lâu

Huống Thiên Minh tựa hồ nghĩ tới điều gì , nói :

“ Chúng ta còn không biết gì về hẩn , cho dù có năng lực cũng không thể cứu , cũng tốt , hỏi hẩn tình hình nơi này !” nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng Huống Thiên Minh đã nâng lão binh dậy , máu tươi nhất thời từ khải giáp rách bươm chảy thành dòng , khi chạm xuống mặt đất liền bốc lên một cỗ bạch khí

“ Nói cho ta biết , ngươi là ai ?!” Tôn Ngộ Không giơ kim côn nhếch miệng nhìn lão binh nói

Lão binh chậm chậm mở hai mắt , mơ hồ đã thấy thân ảnh mấy người , lộ vẻ sầu thảm cười nói :

“ Ngươi ... các ngươi là người giới nào ?”

Hồng Quân cấp ánh mắt với Huống Thiên Minh ý bảo hẩn buông lão binh ra , dù sao lão binh này đã đến bên bờ cái chết rồi

Cổ Bàn trả lời :

“ Chúng ta từ Hồng Mông vũ trụ tới ”

“ Hồng Mông ... không có nghe qua , không ... bắt quá đa tạ mấy vị , Loạn Thần giới đã chiếm Địa Mộ tinh này rồi ” lão binh biết bốn người Hồng Quân đã tiêu diệt đám quang ảnh kia , trong giọng nói tràn ngập cảm kích

Bất quá Huống Thiên Minh lại không có chút nao vui mừng , mục đích của hẩn cũng không phải trợ giúp đám binh lính này , lãnh đạm nói :

“ Loạn Thần giới ... nguyên lai Loạn Thần giới trong lời tên kia là chỉ các ngươi ”

Lão binh hiển nhiên sống không bao lâu nữa nhưng bất quá là đối với bốn người cảm kích cho nên mới đưa hết sự tình nói cho bọn họ

Nguyên lai phiên tinh cực này chính là một tinh hệ của Tử Thần vũ trụ , trong đó tinh cầu có tới mấy trăm khoảng mà trong đó một viên tinh cầu này cũng không quan trọng là bao , nơi này không có thành thị cũng không có dân chỉ có đám binh lính ở đây còn được gọi là Tử quân

Đám binh lính mặc tử sắc khải giáp này chính là đến từ phía bên kia Tử Thần vũ trụ , cũng chính là Loạn Thần giới . Bọn họ chỉ là vì phụng mệnh đến chiếm khoảng tinh cầu này nhưng không ngờ tới lại lâm vào trong trận pháp công kích của Tử quân cho nên bị tiêu diệt toàn bộ

“ Khoảng ... khoảng Địa Mộ tinh này đối với Tử Thần giới mặc dù không quan trọng nhưng đối với đường tiến công của Loạn Thần giới chúng ta là một địa điểm trọng yếu ... các ngươi hãy tới Ma Long tinh đi tìm Thống lĩnh , hẩn nhất định giúp các ngươi chiếm lĩnh càng nhiều tinh cầu ...”

Sau khi nói xong những lời này lão binh đã khí tuyệt bỏ mạng

Huống Thiên Minh nhìn Hồng Quân một chút , hỏi :

“ Thế nào , ngươi định làm gì ?”

Hồng Quân cười lạnh , trong nụ cười tựa hồ bao hàm vài phần khí thế ngạo nghễ , nói :

“ Ta đối với Loạn Thần giới cũng không có hứng thú , nếu đi tới phiên vũ trụ này cũng nên tạo ra một tinh vực riêng ”

Cổ Bàn gật đầu :

“ Ta đồng ý , có lẽ bây giờ Tần tiên bối đã có không gian của bản thân rồi không chừng , chúng ta cũng phải tạo ra một tinh vực mới được , như vậy mới có thể không ngừng hoàn thiện bản thân ”

Tôn Ngộ Không hưng phấn vỗ ngực cười nói :

“ Tốt tốt , lão Tôn ta đây cũng không thích vì người khác chiến đấu , vì chính mình mà chiến !”

“ Đúng vậy , nói hay , vì chính mình mà chiến !”

Huống Thiên Minh cười nói :

“ Vậy Địa Mộ tinh này bây giờ sẽ là chủ tinh của chúng ta , từ giờ trở đi sẽ là tinh vực của chúng ta !”

“ Tiểu Quân , nếu đã có quyết định vậy trước hết chúng ta nên làm gì ?”

Hồng Quân nói :

“ Vừa rồi trong chiến đấu ta cảm giác được bắt diệt phách thể của chính mình phát sinh biến hoá vi diệu , có lẽ khi chiến đấu có thể tăng trạng thái phách thể , cho nên chúng ta phải ... trong một thời gian ngắn đề cao lực lượng bản thân , tận lực giảm bớt áp chế của pháp tắc như vậy chúng ta với có thể tự sáng tạo ra lĩnh vực của chính mình ”

417. Chương 24 : Kế Hoạch Công Thành (Thượng)

Sau khi vừa rồi cùng với quang ảnh kì dị kia đấu một trận , vì để có thể tại nguyên thủy vũ trụ đứng vững bước chân nên tất cả mọi người không thể đợi muốn đề cao thực lực của chính mình . Hiện tại , Địa Mộ tinh này đã trở thành chủ tinh của bọn họ , bọn Hồng Quân nên vì chính mình mà chiến , trong nguyên thủy vũ trụ dùng thực lực để tạo ra một mảnh tinh vực của chính mình

Bây giờ mọi người định sẽ bế quan một khoảng thời gian , dù sao dưới tình hình bị áp chế thì tu vi tại phiến tinh vực này nói thẳng ra cũng không phải rất cao . Mặc dù có Cổ Bàn phiên cùng với Hồng Quân giới nhưng cũng không phải biện pháp lâu dài cho nên đều muốn đề cao thực lực , coi như là trang bị cho bản thân khả năng bảo trụ tánh mạng

Bất quá điều làm Hồng Quân lo lắng chính là khoảng Địa Mộ tinh này nếu nằm trong Tử Thần giới nhất định là Tử Thần giới sẽ phát hiện . Có thể sẽ phát càng nhiều Tử quân tới , hơn nữa nơi này cũng là công kích điểm trọng yếu của Loạn Thần giới , bọn họ cũng nhất định sẽ không buông tha cho nên ngoài việc bế quan tu luyện ra trong bốn người phải lần lượt chia ra canh chừng tình hình xung quang tinh cầu , nếu không tuyệt đối nắm chắc được tình thế có thể phải lên kế hoạch rút lui

...

Tà Thần giới , Thất Tuyệt tinh hệ ...

Dưới sự hợp lực của Tần Vũ và Dương Thiên Hành rốt cục đã lợi dụng được Hoả nguyên tố pháp tắc đột phá vòng vây của ba vạn binh lính , theo hướng Đông Nam thoát ra . Ở đây có sự phối hợp ẩn ý giữa vận dụng Phong nguyên tố pháp tắc của Tần Vũ với Hoả nguyên tố pháp tắc của Dương Thiên Hành , có lực phá hư gấp mấy lần , đây cũng là một loại phương thức chiến đấu tiềm tàng của Tu Huyền giả , các loại nguyên tố trong lúc đó đều có ảnh hưởng rất lớn với nhau bất quá với năng lực của Tần Vũ bây giờ không có cách nào từ trong Hỗn Độn vật chất diễn hoá ra Phong nguyên tố pháp tắc

Tất cả chính như là Tần Vũ đã đoán trước , đợt công kích thứ hai của Chiến Thần giới quả nhiên là từ hướng Tây Nam tới , qui mô lần này đã ngoài năm vạn còn có thể có hai Chiến Tôn thống lĩnh , nhìn qua khí thế cực kì cường đại . Bất quá bọn Tần Vũ coi như là đã an toàn , theo như lời Dương Thiên Hành nói Chiến Thần giới muốn phát động đợt công kích thứ ba nhất định phải qua mười năm chuẩn bị nữa mới có thể

Tại không trung Thất Tuyệt tinh hệ ba người Tần Vũ rất nhanh phi hành

“ Nơi này như thế nào trông trải như vậy , tinh cầu gần nhất cách nơi này bao xa ?” Tần Vũ nhìn vào trong vô tận tinh vực không có một tinh cầu nào nhú nhú mày nói

Dương Thiên Hành tựa hồ đối với nơi này cũng không quen thuộc trên khuôn mặt hiện ra vẻ nghi hoặc , song Vũ Văn Thác lại hình như biết tất cả liền nói :

“ Các ngươi không cảm giác được sao , nơi này có một cỗ khí lưu kết dính , trong vòng phương viên ngàn dặm đều hình thành một loại khí hậu đặc thù , loại khí hậu này còn mang theo lực lượng ăn mòn , bản thân nơi này có rất nhiều tinh cầu nhưng đều bị loại ... khí hậu đặc thù này ăn mòn rồi , đều hoá thành bụi vũ trụ ... tinh cầu gần nhất e rằng chính là Minh Huyền tinh ba ngàn dặm phía trước bất quá nơi đó đã là lãnh địa của Chiến Thần giới , chúng ta chính là đi đường vòng sẽ an toàn hơn ”

Tần Vũ cười lạnh một tiếng :

“ Ngươi tựa hồ cái gì cũng biết ”

Vũ Văn Thác nét mặt toát lên nụ cười đắc ý :

“ Đó là tất nhiên , thế nên mọi người mới phong ta làm Tà Phong Đại Vương Vũ Văn Thác ”

“ Danh hào này cũng không đáng nhắc đến rồi , ta nghĩ lúc này chính là nên nói cho ta biết lai lịch của ngươi nếu không ta sẽ đối phó với ngươi như là người của Chiến Thần giới vậy !” thanh âm Tần Vũ chợt nghiêm túc hẳn , Dương Thiên Hành một bên cũng nghi hoặc nhìn hẳn , nói :

“ Ta trong khi ở Tà Phong thành cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua danh hào này , ngươi rốt cục là ai ?”

Thấy hai người quay lại mình chất vấn , sắc mặt Vũ Văn Thác đột nhiên trở thành khó nhìn , có chút lúng túng nói không rõ lời :

“ Ta đây nói thật là ... kỳ thật Tà Phong đại vương này là tên ta tự đặt , nhưng ta đích thật là người của Tà Phong thành nếu không như thế nào lại tới đây đầu quân ”

Ánh mắt Tần Vũ một đường , hiển nhiên không chút nào tin theo lời hắn nói , lãnh đạm nói :

“ Ta nghĩ không phải Tu Huyền giả nào ở Tà Phong thành cũng biết tình hình chiến sự tại đây , hơn nữa người sớm đã thông hiểu nguyên tố pháp tắc tại sao còn giả bộ dạng tiểu nhân , thực lực của ngươi tuyệt đối không phải Đại Huyền cảnh giới !”

Đích xác một Tu Huyền giả bình thường trong Tà Phong thành như thế nào lại biết được tình hình chiến sự tại Thật Tuyệt tinh hệ , mà ... điều khiến Tần Vũ cảm thấy nghi hoặc nhất chính là lần trước trong khi chiến đấu theo như lời hắn nói là Tần Vũ trong nháy mắt đã lĩnh ngộ được cách sử dụng hiệu quả của nguyên tố pháp tắc , từ đó mà khả năng điều khiển nguyên tố pháp tắc tăng lên một cảnh giới mới . Nếu chỉ là Tu Huyền giả Đại Huyền cảnh giới thì tuyệt đối không có khả năng nói ra những lời như vậy

Vũ Văn Thác cắn răng đột nhiên sắc mặt chợt ngưng trọng hẳn lên , trầm giọng nói :

“ Ngươi tại sao hỏi nhiều như vậy , biết nhiều như vậy đối với ngươi có gì tốt ?”

Tần Vũ cười lạnh một tiếng :

“ Ngươi cho rằng ra sẽ mang theo một người không rõ thân phận đi theo hay sao ?”

“ Ta có thể minh xác cho ngươi , ta tên gọi Vũ Văn Thác hơn nữa đối với cảnh giới diễn hoá Hỗn Độn đích thật là Đại Huyền cảnh , ta cũng không có ý che giấu , điều quan trọng chính là ta sẽ không hại các ngươi làm gì , ta chỉ là một Tu Huyền giả bình thường muốn lập công tiến vào Tà Thần giới !”

Lời nói của Vũ Văn Thác mặc dù rất trịnh trọng nhưng rõ ràng hắn đã che dấu thân thế , trong lúc nói chuyện Tần Vũ thuỷ chung dừng ở đôi mắt hắn , có thể nhìn ra Vũ Văn Thác cũng không có nói dối nhưng mục đích cuối cùng của hắn cũng là che dấu thân thế

“ Ngươi nếu không muốn nói ta tạm thời không truy hỏi , nhưng nếu để ta phát hiện ngươi có bất kì động thái nào thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình !” ngữ khí Tần Vũ vẫn cường ngạnh như trước nhưng dù sao Vũ Văn Thác cũng đã từng chỉ điểm cho hắn một lần cho nên không hỏi tới nữa . Thấy vậy Vũ Văn Thác cũng cực kỳ mừng rỡ khẩu khí hoà hoãn , mà trong ánh mắt lại chẳng biết nghĩ gì

Sau khi phi hành mấy canh giờ Dương Thiên Hành liền dừng lại :

“ Phía trước không xa chính là Minh Huyền tinh rồi có lẽ chúng ta thật sự nên đi đường vòng ”

Vũ Văn Thác không ngừng gật đầu nói :

“ Nếu đã an toàn rồi chúng ta nên bí mật trở lại Tà Thần giới đi , nơi này đã là của người khác rồi ”

Tần Vũ vận dụng tối đa nhãn lực mơ hồ đã thấy không xa bên trong thái không một viên tinh cầu sáng ngọc cực kì bắt mắt , mà tầng khí thể bao phủ bên ngoài đã hoàn toàn bị phá hư , khoả tinh cầu như một khối cầu lửa trong không trung có chút chuyển động

“ Trong Minh Huyền tinh này có sự tình gì ? ” Tần Vũ hỏi

Dương Thiên Hành cong miệng nói :

“ Điều này ta cũng không rõ ràng lắm , chỉ biết nơi này đã hoàn toàn bị Chiến Thần giới chiếm lĩnh ... ”

Vũ Văn Thác còn không đợi nói xong đã đột nhiên ngắt lời :

“ Không chỉ có thế nơi này còn là nơi trú binh của bọn họ , cũng là điểm khởi binh tiến công của Chiến Thần giới , Chiến Thần giới đã sớm phá vỡ không gian ngăn cách , binh lính đều sẽ chiếm các đại chủ tinh làm nơi trú chân sau đó lại phát động mãnh liệt tấn công , Minh Huyền tinh này chính là một trong những chủ tinh đó ”

“ Nói như vậy trong khoả tinh cầu này trú binh có rất nhiều ? ” Tần Vũ hỏi

Vũ Văn Thác nhíu mày , suy tư nói :

“ Theo như Tà Phong đại vương ta xem vừa rồi phát động năm vạn binh lính hơn nữa là từ Minh Huyền tinh xuất phát , ngoại trừ hai đại Chiến Tôn ta nghĩ chỉ còn có Đội trưởng , Phó đội trưởng ... dựa theo tình hình như vậy bây giờ cả Minh Huyền tinh cơ hồ không thể hình dung rồi , Chiến Thần giới có thể tức thì hướng nơi này trú binh nhưng muốn một lượng lớn binh lính đến Thất Tuyệt tinh hệ cũng phải mất thời gian nhiều năm ”

Tần Vũ trầm tư gật đầu , khoé miệng nổi lên một nụ cười lạnh thần bí , nói :

“ Nguyên lai là như thế bất quá chỉ là toà thành không mà thôi , một đội trưởng có cảnh giới thế nào ? ”

Vũ Văn Thác nói :

“ Trên Đội trưởng còn có Thống lĩnh và các Đại Thủ lĩnh , thực lực của Đội trưởng yếu hơn rất nhiều , phần lớn là bản thân có khả năng điều binh nhưng tu vi của bản thân không quá xuất chúng , theo ta thấy bất quá chỉ là cảnh giới Thiên Mang trung kì mà thôi ”

Dương Thiên Hành tiếp lời nói :

“ Thiên Mang trung kì của Chiến Thần giới so với chúng ta không giống , mặc dù đều là diễn hoá năng lực Hỗn Động nhưng chúng ta là nắm trong tay nguyên tố pháp tắc mà bọn họ lại là dùng Hỗn Động hình thành phách thể , có thể đề cao năng lực công phòng . Nếu là binh lính Chiến Thần giới Thiên Mang trung kì , trạng thái phách thể của bọn họ đã phi thường cường đại , trừ phi đối với khổng chế nguyên tố pháp tắc có thể phát ra lực lượng cường đại nếu không thì không thể có biện pháp huỷ diệt bọn họ ”

Tần Vũ tiếp tục hỏi :

“ Thiên Hành huynh , nếu là một toà không thành thì chiếm nó có cơ hội là bao nhiêu ? ”

Dương Thiên Hành trong lòng cả kinh nói :

“ Tần huynh , người không phải nói đùa chứ , Dương Thiên Hành ta mặc dù táo bạo nhưng vẫn có vài phần tỉnh táo . Cả tinh cầu này nếu là một toà không thành cũng sẽ có hơn một ngàn binh lính Chiến Thần cổ thủ , ta biết với thực lực của người muốn tiêu diệt thành chủ cũng không khó khăn nhưng tuy tiện công thành như vậy khẳng định là lâm vào thế bất lợi ”

Vũ Văn Thác không ngừng gật đầu nói :

“ Thiên Hành đại ca nói hoàn toàn chính xác , Tần Vũ huynh đệ , người đơn thương độc mã khẳng định là không có kết quả a ”

Tần Vũ trên nét mặt lạnh như băng không có một tia tình cảm ba động , cũng không thể nhìn ra thần sắc xúc động gì ngược lại toát ra một cỗ trầm ổn lạnh nhạt nói :

“ Không phải còn có các người sao , sau khi cùng với Chiến Tôn đánh một trận ta mới hiểu được bản thân phải thông qua Chiến đấu mới có thể nhanh nhất tiến đến cảnh giới siêu việt , đối với diễn hoá Hỗn Độn mới có thể trong thời gian ngắn đề cao , đây là một cơ hội đúng lúc ”

“ Nhưng ... Minh Huyền tinh mặc dù là không thành nhưng cũng rất khó xơi , không bằng chúng ta về trước tính kế a !” Vũ Văn Thác vẻ mặt sâu khổ khuyên

“ Đã có cơ hội tốt như vậy ta lại như thế nào buông tha , các người nghĩ nếu giúp Tà Thần giới công chiếm được chủ tinh vậy có tính là một cái công huân không ?”

Dương Thiên Hành suy tư nói :

“ Nếu thật sự có thể công hạ Minh Huyền tinh có thể nói là trực tiếp giảm đi một công kích điểm của Chiến Thần giới , điều này đối với Tà Thần giới mà nói cực kì trọng yếu ... chẳng lẽ người nghĩ dùng việc này để tiến vào Tà Thần giới ?”

Tần Vũ gật đầu , ánh mắt chớp động một đạo quang mang tự tin :

“ Cho dù có triệt đi Lục đạo luân hồi ta cũng phải san bằng nó !”

418. Chương 25 : Kế Hoạch Công Thành (Hạ)

Nhưng hậu quả của sự mãnh mẽ này ... quả thật Tần Vũ không cách nào tính được , Lục đạo luân hồi trong đan điền thủy chung vẫn đang trong trạng thái trì trệ nếu thật sự mạnh mẽ phóng thích có thể cả đan điền đều bị băng hủy , bất quá hiện giờ Tần Vũ trong lòng đã có chuẩn bị

Vũ Văn Thác và Dương Thiên Hành trong lòng vẫn bất an như cũ , đi theo phía sau Tần Vũ không một tiếng động không ngừng hướng đến Minh Huyền tinh

“ Tần Vũ huynh đệ , người chính là suy tính một chút đi a , tùy tiện tấn công như vậy một tinh cầu thật sự là quá nguy hiểm !” bản tính nhất gan của Vũ Văn Thác lại vừa lộ ra , vẻ mặt ảo não khuyên bảo Tần Vũ

Song Tần Vũ tâm đã quyết , vì muốn nhanh tiến vào Tà Thần giới , toà không thành này hiển nhiên là cơ hội tốt nhất của hắn , quay về hai người hỏi :

“ Chẳng lẽ các người không muốn tiến vào Tà Thần giới sao , nếu cứ làm pháo hôi trên chiến trường các người cho rằng cơ hội thành công là bao nhiêu ?”

Sắc mặt Dương Thiên Hành có chút ngưng trọng , nhớ lại tràng cảnh chiêu mộ tại Tà Phong thành không có sự tông đề cử bị liệt và hạ đẳng phẩm cấp bắt đi làm pháo hôi . Nếu không có Tần Vũ sợ rằng đã chết trong loạn trận , cẩn thận suy tính một phen chính là tỉ lệ thành công ít lại càng ít

Bây giờ vì ân nhân Tần Vũ cứu mạng , Dương Thiên Hành không chút chần chừ trả lời :

“ Tần huynh , vô luận là thế nào mạng của Dương Thiên Hành ta do người cứu đừng nói là tấn công Minh Huyền tinh cho dù là người khiến ta tan xương nát thịt cũng sẽ không một chút cau mày !”

Tần Vũ lạnh nhạt cười :

“ Thiên Hành huynh nói quá lời , ta như thế nào lại để người tan xương nát thịt , Minh Huyền tinh này ta nắm chắc , chỉ là phải cần các người trợ lực mà thôi , còn người nữa , Tà Phong đại vương ?”

Vũ Văn Thác nghe được Tần Vũ gọi không nhin được liền đỏ mặt , thanh âm cơ hồ ngay cả bản thân đều nghe không thấy :

“ ... được rồi , đi cũng được ”

Lúc này đã tới vạn thước phía trên Minh Huyền tinh , ngưng thần nhìn lại thấy những toà thành hùng vĩ nhưng trống rỗng , sinh mạng dao động cực kì mỏng manh hiển nhiên cư dân tại nơi này đã an toàn rời khỏi tinh cầu

Vũ Văn Thác đại khái nhìn một chút địa hình Minh Huyền tinh lập tức chỉ tới một toà thành bên trong phía Tây Nam , nói :

“ Dựa theo phân tích địa thế nơi đó chính là chủ thành , tin rằng thành chủ cùng đại bộ phận binh lực đều tập trung tại nơi đó ”

Toà thành nhìn quá cực kì hoành tráng , bốn phía đều thấu phát ra một cỗ khí thế uy nghiêm . Nhưng cho dù là như thế trong nhiều thành trì như vậy muốn tìm ra chủ thành cũng cực kì khó khăn . Dương Thiên Hành nhìn núi non trùng điệp , có chút nghi hoặc hỏi :

“ Bằng vào địa hình có thể biết được vị trí chủ thành ư , huống hồ nơi này địa thế rất phức tạp ?”

Vũ Văn Thác đắc ý cười :

“ Điều này Thiên Hành đại ca hẳn không biết rồi , bằng vào tinh văn phân bố cùng với địa thế có thể kết luận vị trí chủ thành , Vũ Văn Thác ta có năng lực như vậy . Tinh cầu này bố cục nhìn qua mặc dù không có quy luật gì nhưng cùng với địa thế và tinh văn có liên quan rất lớn , ảo diệu trong đó nói ra người cũng không hiểu ”

Tần Vũ có chút nhú mày , nói :

“ Người đều là tự lĩnh hội như thế nào biết nhiều chuyện như vậy ?”

Vũ Văn Thác đột nhiên nhẹ nhàng thở dài , trầm giọng nói :

“ Dương nhiên là trải qua nhiều kinh nghiệm sẽ hiểu rõ điều này , bất quá chỉ là tiểu kĩ mà thôi ”

Tần Vũ sắc mặt khê biến , từ những lời của Vũ Văn Thác có thể biết tựa hồ kinh nghiệm của bản thân hẳn không phải ai cũng bì kịp

Vũ Văn Thác cười nói :

“ Nói cho các người biết bên trong toà thành của Minh Huyền tinh này kỳ thật có cất dấu một bí mật ngoại trừ thành chủ cùng một số ít người Tà Thần giới ra trong cả vũ trụ này người biết được không quá ba , mà Tà Phong đại vương Vũ Văn Thác ta may mắn chính là một trong số đó , Thành chủ bây giờ đã bị người ta sát hại , bí mật giấu bên trong toà thành kia ...”

Dương Thiên Hành cực kì hứng thú hỏi :

“ Có gì bí mật , nói ta nghe ”

Vũ Văn Thác liếc mắt nhìn Tần Vũ , trong ánh mắt chớp động quang mang thần bí , nói :

“ Nếu Tần Vũ huynh đệ có thể công hạ toà thành ta nhất định nói bí mật đó cho các người , dù sao bây giờ nói ra cũng không có tác dụng gì , hắc hắc ”

Tần Vũ cực kì tự tin cười lớn một tiếng , nói :

“ Người trước hết giữ nó lại bên mép , chờ nói cho ta biết a ”

Quả nhiên qua một phen thám tính , toà thành này hiển nhiên dày đặc sinh mạng dao động nhưng khổ nỗi thần thức Tần Vũ bị hạn chế rất lớn mà tu vi của Dương Thiên Hành cũng không tính là cao cho nên không thể tiến hành xâm nhập

Không lâu sau ba người đã từ vạn thước bên trên đi tới phạm vi một dặm trên chủ thành , có thể rõ ràng thấy được hơn một trăm binh lính Chiến Thần giới bên trên tường thành , hơn nữa đại bộ phận là tu vi Đại Huyền cảnh

Vũ Văn Thác liếc mắt đã thấy trên tường thành từng đoàn binh lính lại bắt đầu phát tác , chép miệng nói :

“ Tần Vũ huynh đệ bây giờ hối hận còn kịp , người cho rằng có thể trong nháy mắt tiêu diệt trên một trăm binh lính Chiến Thần giới sao , hơn nữa bên trong chủ thành còn có nhiều hơn , tính toán trước sau thì ...”

“ Đại khái là một ngàn người nhưng lại có dăm ba người đạt tới Thiên Mang sơ kì” Tần Vũ trầm giọng nói

“ Toà chủ thành này diện tích cũng không lớn , bằng vào khí tức bọn họ vọng lại thì số lượng và thực lực có thể miễn cưỡng dò xét nhưng nếu không vào được bên trong thì tình hình phân bố binh lính thế nào với năng lực của ta hoàn toàn không biết được ”

Dương Thiên Hành nói :

“ Nói cách khác , nếu chúng ta không có biện pháp hiểu rõ tình hình bên trong thành thì không có cách tiến hành công kích ?”

Vũ Văn Thác nghe thấy câu này liền thở phào nhẹ nhõm nói :

“ Vậy thật sự không có biện pháp rồi chúng ta rút thôi ”

Tần Vũ không thềm để ý đến Vũ Văn Thác , ánh mắt tập trung lên tường thành , trầm tư nói :

“ Bây giờ chúng ta trong tối , bọn họ ngoài sáng cho nên phải lợi dụng tình thế ”

“ Người ... ý người là ?”

Tần Vũ nói :

“ Bây giờ bọn họ cũng không ý thức được sự tồn tại của chúng ta hơn nữa vừa mới phát binh không lâu như thế nào lại nghĩ đến chúng ta lúc này sẽ tiến hành công thành , cho nên hiện tại chính là lúc phòng ngự yếu nhất ... cũng là thời cơ công thành tốt nhất của chúng ta !”

“ Nhưng mà ... chúng ta có ba người , huống hồ ta thậm chí không có lực công kích , đến lúc đó có khi còn bị loạn binh truy sát ?” Vũ Văn Thác làm động tác phát tay áo

Khóe miệng Tần Vũ nổi lên một tia cười lạnh , ngạo nghễ nói :

“ Ta đã tính đến rồi , nếu đột ngột công kích đối phương , nếu có thể giết được chủ thành vậy là Minh Huyền tinh sẽ nằm trong tay rồi !”

“ Nhưng như thế tuyệt đối vẫn phải ngạnh chiến !” Dương Thiên Hành cảm khái nói nhưng không một chút ý tứ lùi bước , dừng phía trên đám binh lính trên thành , hỏi :

“ Chúng ta bây giờ nên làm gì ?”

“ Khai chiến !”

Hai chữ từ trong miệng Tần Vũ phát ra vừa kiên định lại mang theo vài phần sát khí hung ác . Không đợi Dương Thiên Hành và Vũ Văn Thác phản ứng , Tần Vũ đã vọt tới phía trước

Song Tần Vũ không phải là người lỗ mãng , nếu chưa nắm chắc thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng hành động . Nhưng cục diện bây giờ khiến Tần Vũ lâm vào độc chiến long đàm hổ huyệt , bởi hắn đã không thể quay lại tất cả đều phải dựa vào năng lực của chính mình

Đánh bắt ngờ chính là muốn giết chết đối phương trước khi kịp phòng ngự , Tần Vũ am hiểu đạo lí trong đó , nguyên tố pháp tắc đột nhiên phát ra , từ trong đan điền Hỗn Độn vật chất phóng ra trong nháy mắt bị diễn hoá thành nguyên tố lực lượng , hiện lên trong lòng bàn tay

Lục đạo luân hồi bên trong đan điền vận chuyển cực kì chậm nhưng vẫn có thể thả ra một lượng lớn Hỗn Độn vật chất , Tần Vũ đối với việc này cũng là cực kì khó hiểu nhưng lúc này cũng không kịp suy nghĩ , Trạch nguyên tố pháp tắc không một tiếng động thì triển ra cơ hồ phạm vi đạt tới vài trăm thước

Vũ Văn Thác đã sớm lánh sang một bên , hiển nhiên tràng huyết chiến sắp rồi rất không thích hợp cho người như vậy

Dương Thiên Hành theo phía sau Tần Vũ , Hoả nguyên tố lực lượng sớm đã nắm trong hai bàn tay , toát ra hoả diễm tùy thời có thể bộc phát

“ Thiên Hành huynh , toà Minh Huyền thành này trong tình thế bất buộc sẽ không tránh khỏi một hồi huyết chiến , không thể chú ý đến người cho nên sau khi vào thành chỉ cần tận lực sử dụng nguyên tố pháp tắc chế trụ binh lính , mục đích của chúng ta là ở thành chủ phủ !”

Dương Thiên Hành gật đầu

“ Ta hiểu rồi , Tần Vũ huynh , ta nhất định hết sức mà làm !”

Tần Vũ liếc mắt tới chỗ bức tường Vũ Văn Thác đang núp , tức thì ánh mắt chợt hung lệ hằn lên , Trạch nguyên tố lực lượng cũng trong nháy mắt bộc phát , phương viên trăm thước mặt đất bắt đầu ầm ầm khởi động , bụi cát bay mù mịt như có động đất Sau khi Tần Vũ vận chuyển Trạch nguyên tố pháp tắc đột nhiên cảm giác được một tia trệ sáp , cẩn thận truy xét nhất thời mới hiểu ra tiện đà thả ra một đạo Thủy nguyên tố pháp tắc phóng vào bên trong đất . Trạch nguyên tố pháp tắc đột nhiên vận chuyển trở nên thanh thoát hơn , đại địa ầm ầm quy liệt , từng vết nứt rất lớn xuất hiện không ngừng phun lên những cột nước

Một sát na trong lúc đó , đất phía bên dưới tường thành hoá bùn . Tường thành cũng từ đó mà bị lún xuống , xem ra Trạch nguyên tố cùng Thủy nguyên tố pháp tắc kết hợp có thể hình thành hiệu quả càng tốt . Loại ... phương thức chiến đấu tiềm tàng của Tu Huyền giả này Tần Vũ cũng đã ngộ thông vài phần

“ Có địch nhân !” binh lính trên tường thành hô to một tiếng , lời còn chưa nói xong một cỗ áp chế không thể tả đã bao phủ toàn thân bọn họ

Tần Vũ cao cao đứng trên đỉnh đầu , ánh mắt lạnh lùng nói :

“ Hôm nay khoả tinh cầu này thuộc về Tần Vũ ta !”

419. Chương 26: Đột Tập, Thành Chủ Phủ!

Này cỗ lực lượng áp chế không thể tưởng tượng làm cho tất cả mọi người đều cảm giác thần kinh cực độ căng thẳng, miệng không thể nói, thân thể cũng không cách nào di chuyển, phách thể trạng thái cũng bị giảm xuống còn dưới năm thành.

Lúc này, lực lượng trạch nguyên tố đã được Tần Vũ phát huy tới mức cực hạn, tường thành cũng đã hoàn toàn rơi vào trong dòng xoáy do bùn lầy hình thành nên, bùn lầy kia cuộn cuộn hình thành một cái dòng xoáy thật lớn, bên trong dòng xoáy mang theo lực lượng thôn phệ cường đại, trước mắt số lượng lớn thân thể binh sĩ đã bị vũng bùn thôn phệ đến hơn phân nửa.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, lực lượng pháp tắc nguyên tố này không thể ở trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt hoàn toàn được bọn binh sĩ có được trạng thái phách thể này, nhưng lực lượng hạn chế cũng là rất mạnh, hướng hồ mục tiêu của ông chỉ nhắm vào Thành chủ phủ, chỉ cần áp chế ngăn chặn được bọn binh sĩ đó đến mức cao nhất vậy là đã đủ rồi.

Tường thành sụp đổ, dẫn tới chú ý của tất cả binh sĩ bên trong thành, đều ào ào từ các phương hướng vọt tới đây. Thế nhưng Tần Vũ không chế pháp tắc nguyên tố chợt dừng lại một thoáng, tựa hồ cố tình làm như thế để chờ đợi bọn binh sĩ tập trung tới nơi này càng nhiều càng tốt.

Chỉ trong chốc lát, gần năm trăm binh sĩ đã vọt tới phía trước tường thành, sớm đã vận dụng trạng thái phách thể chờ phát động, trên cơ thể mỗi người đều tản ra một loại quang mang u ám. Lúc này, Dương Thiên Hành là người đầu tiên phóng vọt lên, pháp tắc hỏa nguyên tố vận dụng hết mức, vật chất Hỗn độn từ trong hỗn nguyên phóng xuất ra ầm ầm bắn tung ra, huyền hóa thành từng đạo từng đạo hỏa lưu bay tán loạn, ẩn chứa trong đó một cỗ khí tức hủy diệt cuộn cuộn thổi quét tới.

Năm trăm binh sĩ này hiển nhiên đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã lập tức hình thành một trận thể công phòng rất đơn giản nhưng lại cực kỳ hữu hiệu, bọn binh sĩ hàng đầu hình thành một hàng người che kín thành tường, lợi dụng trạng thái phách thể độ phòng ngự vượt trội để ngăn chặn luồng hỏa lưu của Dương Thiên Hành. Bất quá nói như thế nào đi nữa Dương Thiên Hành cũng là cao thủ cảnh giới Thiên Mang sơ kỳ, đối với việc khống chế lực lượng hỏa nguyên tố so với Tần Vũ còn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa bọn binh sĩ đó hầu như không có tên nào đạt tới cảnh giới Thiên Mang.

Chính vì vậy, Dương Thiên Hành mới không kiêng nể gì đem lực lượng hỏa nguyên tố mạnh mẽ thúc động đến cực hạn, từng đạo khí tức nóng rực từ hỏa lưu tản phát ra, cơ hồ có thể làm cho đất đá cũng phải tan thành bụi phấn, cũng đồng dạng xé nát tan tã cả trạng thái phách thể của bức tường người đó, giống như dưới hàm răng của ác ma với khí thể tiến công không gì có thể ngăn cản được.

Nhưng mà bọn binh sĩ này cũng không vì thế mà thối lui, ngược lại bao vây Dương Thiên Hành lại. Tính thô bạo bên trong thực chất của Dương Thiên Hành cũng do vậy mà bùng nổ, hẳn tựa hồ rất vui thích khi loạn chiến như thế, việc khống chế lực lượng hỏa nguyên tố càng cường đại hơn lên.

“Xem ra cơ hội tốt cực đã tới rồi!”

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, thu về Tử Vân kỳ, ánh mắt quét nhìn một vòng vào đám binh sĩ đã rơi vào dưới hồ đất, phi thân phóng vọt qua chỗ Dương Thiên Hành đang bị mấy trăm tên binh sĩ quần chân, với tốc độ cực nhanh nhằm phía trung tâm của Minh Huyền thành, cũng chính là chỗ kiến trúc thật lớn xa xa kia: Thành chủ phủ.

Lúc này, Vũ Văn Thác rón ra rón rén ven theo tường thành sụp đổ tiến vào, lặng yên không một tiếng động vượt qua chiến trường của mấy trăm tên binh sĩ đang kiểm chân Dương Thiên Hành, đồng thời cũng nhắm hướng Thành chủ phủ đi tới.

Bởi vì Dương Thiên Hành kiềm chế ít nhất một nửa binh lực, lúc này mới tạo cơ hội cho Tần Vũ. Hiện tại, chỉ còn có một nửa binh lực vây quanh bốn phía Thành chủ phủ, bao kín tòa kiến trúc cao lớn hùng vĩ ấy không một kẽ hở, mỗi người đều phóng xuất ra trạng thái phách thể.

Bên trong Thành chủ phủ, tên đội trưởng bị sút đầu mẻ trán hiển nhiên có chút hoảng hốt lo sợ, nói:

“Này... nên làm cái gì bây giờ, lần công kích này cơ hồ tất cả binh sĩ đều đã đem đi bố trí, hiện giờ lấy cái gì để ngăn cản địch nhân?”

Phó đội trưởng thần sắc lại có vẻ tương đối bình tĩnh, trầm giọng nói:

“Xem ra lần tiến công này, Tà Thần giới ắt hẳn sớm có mưu tính trước, chỉ có điều nghe binh sĩ nơi tiền tuyến báo lại, người đến xâm phạm chỉ có hai người, nhưng trong đó một người có Hỗn độn linh bảo phi thường lợi hại, còn người kia cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Mang sơ kỳ.”

“Hai tên?” Trên mặt Đội trưởng lộ ra thần sắc cực kỳ khiếp sợ, có chút không tin được nói: “Chẳng lẽ chính là mấy người kia?”

Phó đội trưởng cũng tựa hồ nhớ tới cái gì, cả kinh nói:

“Trước đây vài ngày nhận được tin tức, nguyên nhân chân chính khiến đợt tấn công thứ nhất tan tác là bởi vì Chiến tôn bị thương, hơn nữa trận hình công kích cũng bị hoàn toàn rối loạn, những tình trạng đó hoàn toàn đều do ba người gây ra, đại ca nhận định là bọn hắn?”

Trận chiến ấy, cũng là đợt công kích đầu tiên của Chiến Thần giới, nhưng thế công của ba vạn quân lại hoàn toàn bị phá tan ở trong tay Tần Vũ, Chiến tôn bị thương, toàn bộ trận hình hỗn loạn, đã tạo điều kiện rất tốt cho chủ lực quân của Tà Thần giới công kích, cũng vì thế, ba vạn binh sĩ của Chiến Thần giới đã bị phương thức tàn sát của Tà Thần giới tiêu diệt sạch sẽ.

“Nhưng lúc đó là ba người, hiện tại lại chỉ có hai người, bất quá dù thế nào chẳng nữa, Minh Huyền tinh này quyết không thể để rơi vào tay người khác!”

Đội trưởng tựa hồ đang dùng những lời này tự an ủi chính mình, nhưng hắn hiển nhiên không biết cái tên Vũ Văn Thác này là người nhất gan đã ẩn dấu tung tích của mình.

Trong nháy mắt, Tần Vũ đã tới trước Thành chủ phủ, nhưng ông cũng không tùy tiện công kích, dù sao trước mặt có hơn năm trăm tên binh sĩ Chiến Thần giới, hơn nữa còn phóng xuất ra trạng thái phách thể, hết thảy đều đã chuẩn bị lực phòng ngự hết sức hoàn hảo.

Dựa vào thực lực diễn hóa Hỗn độn mà nói, cảnh giới của Tần Vũ hiện giờ chẳng qua chỉ ở cảnh giới Đại Huyền hậu kỳ, nhưng lại có hai ưu thế rõ ràng, một cái là Hỗn độn linh bảo Tử Vân kỳ, mặt khác là ông chứng không được bốn loại năng lượng pháp tắc nguyên tố, bốn loại pháp tắc nguyên tố này có thể hỗ trợ

cho nhau, khiến cho lực lượng của bất kỳ pháp tắc nguyên tố nào trong đó cũng đều vượt qua mức cực hạn, hơn nữa trình độ khống chế bốn loại pháp tắc nguyên tố này của Tần Vũ đều rất cân bằng, cho dù ở trong toàn cả Tà Thần giới cũng rất khó kiếm người như vậy.

Những ý nghĩ lướt qua trong đầu chỉ thoáng cái Tần Vũ đã thầm có kế hoạch, cái gọi là bất giác trước bất vua, nếu có thể giết chết tên đội trưởng, như vậy sĩ khí của đám binh sĩ Chiến Thần giới nhất định sẽ bị đả kích trầm trọng, lúc đó, toàn bộ Minh Huyền thành còn không phải lấy dễ như trở bàn tay sao?

Tần Vũ ẩn núp ở ngoài trăm thước, pháp tắc sơn nguyên tố đã được khống chế vừa phóng ra, toàn bộ bốn phía Thành chủ phủ đều chấn động kịch liệt hẳn lên.

Giờ phút này bọn binh sĩ Chiến Thần giới đang vây quanh ở bên ngoài Thành chủ phủ, đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng cực kỳ mãnh liệt ngưng tụ dưới chân, tất cả nháo nhào cúi đầu nhìn xuống, nhưng không ngờ tầng tầng lớp lớp đất phía sau mình đột nhiên rạn nứt, từ sâu trong lòng đất nhìn không thấy đáy bất thành linh tuôn trào ra vật chất Hỗn độn sền sệt vô cùng dày đặc.

“Pháp tắc sơn nguyên tố!”

Lúc này, thân ảnh Tần Vũ xuất hiện ở trên bầu trời Thành chủ phủ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, theo pháp tắc nguyên tố phóng xuất ra, trong các đường nứt kia vật chất Hỗn độn tuôn trào lên được diễn hóa thành sơn thể màu xanh trắng âm âm vang vọng theo rãnh nứt nổi lên, tựa hồ như không có dừng lại kéo dài ra chọc thẳng vào bầu trời.

“Bây giờ ta hoàn toàn phong tỏa Thành chủ phủ của ngươi, nên để cho chúng ta ở trong đó chiến đấu!”

Tần Vũ lợi dụng pháp tắc sơn nguyên tố hoàn toàn đem mấy trăm binh sĩ ngăn cách ở bên ngoài vành đai núi, vì để ngăn cản bọn chúng đi vào, lực lượng nguyên tố cũng không có ngừng lại, thúc đẩy sơn thể không ngừng dâng lên cao, cho đến lúc đem toàn bộ Thành chủ phủ bao vây kín mít. Nhìn thấy tình huống như vậy, bọn binh sĩ đều hoảng loạn cả lên, không ngừng đánh vào vành đai núi.

Nhưng mà, ưu thế của pháp tắc nguyên tố lập tức được thể hiện ra, tuy rằng lực sát thương cũng không mạnh, nhưng lực lượng hình thành dù gì cũng là từ vật chất Hỗn độn diễn hóa mà thành, độ cứng rắn đến cỡ nào có thể tưởng tượng được, bọn binh sĩ đó muốn hoàn toàn phá vỡ sơn thể đó tưởng dễ dàng vậy sao?

Thần thức của Tần Vũ cảm thấy tình huống bọn binh sĩ bị sút đầu mẻ trán ở ngoài vành đai núi, cười một tràng, ung dung tiến vào Thành chủ phủ.

“Ngươi... Ngươi là ai?”

Đội trưởng nhìn thấy thân ảnh Tần Vũ, mở to hai mắt kinh ngạc hỏi. Tên phó đội trưởng ở bên cạnh cùng vài tên binh sĩ lập tức hình thành bức tường người ở trước mặt hắn, để bảo vệ an toàn tuyệt đối cho đội trưởng.

“Tên của ta gọi là Tần Vũ.” Vừa nói, thần thức của Tần Vũ đã bao trùm lên mọi người, dọa biết kết quả đúng y như Vũ Văn Thác dự đoán, thực lực của đội trưởng quả nhiên cùng cấp với Dương Thiên Hành, đã đạt tới Thiên Mang sơ kỳ, còn phó đội trưởng chỉ tới cảnh giới Đại Huyền hậu kỳ, bảy tên binh sĩ còn lại có hai tên mới bước vào Thiên Mang sơ cảnh, còn lại thì đều tới cảnh giới trên dưới Đại Huyền trung kỳ.

“Tần Vũ... Quả nhiên là ngươi, là người đả thương Chiến tôn, gây rối loạn trận hình công kích của binh đội Chiến Thần ta!” Phó đội trưởng kinh ngạc nói, từ trong giọng nói của hắn có thể thấy được trong lòng hắn đang thấp thỏm lo âu. Tần Vũ nhướng mày, cười lạnh nói:

“Không sai, thì ra các ngươi đã biết.”

Chiến tôn bị thương trên cơ bản là rất hiếm thấy, người có thể đả thương Chiến tôn ngoại trừ cao thủ của Tà Thần giới, cơ hồ toàn cả Tà Thần vũ trụ đều rất hiếm có. Tin tức Tần Vũ ở trong loạn chiến đả thương Chiến tôn đã truyền khắp cả tinh hệ Thất Tuyệt, Chiến Thần giới đối với chuyện này cũng cực kỳ coi trọng, đã truyền đạt thông tri đến từng chủ tỉnh.

“Ta nghĩ ngươi như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới sau khi phát động đợt công kích thứ hai, ta lại bất ngờ tiến hành tấn công Minh Huyền tinh, từ hôm nay trở đi, khóa tinh cầu này sẽ do Tần Vũ ta chủ quản!”

Đội trưởng cắn chặt hàm răng, sắc mặt tái nhợt không còn bình tĩnh, nói:

“Người nằm mơ!”

Lúc này, mấy tên binh sĩ gắng gượng chĩa trường thương lên, từ trên mũi thương ngưng tụ từng đạo từng đạo Hỗn độn khí, phát ra một tràng tiếng rít gào. Với cảnh giới diễn hóa Hỗn độn của Tần Vũ tất nhiên không chiếm phần hơn, vì thế cũng không dại gì trực tiếp đón đỡ công kích của bọn chúng, lui ra phía sau một bước, Tử Vân kỳ vung lên, mặt cờ màu tím phát ra tiếng vang phản phật, kèm theo vật chất Hỗn độn dày đặc một cổ lực lượng áp chế vô hình đã phủ vào mặt bọn chúng.

Quang mang u ám bên ngoài thân thể đám binh sĩ tức thì ảm đạm xuống, đây là biểu hiện trạng thái phách thể của chúng đã bị cường hành áp chế lại.

Ngay sau đó, pháp tắc hỏa nguyên tố đã nằm trong quyền khống chế của Tần Vũ, trong bốn đại nguyên tố mà ông lĩnh ngộ, cũng chỉ có hỏa nguyên tố là lực sát thương cao nhất, toàn bộ Thành chủ phủ tức thì biến đổi thành hình dạng khủng khiếp, ngay cả không khí tựa hồ cũng đều biến thành màu xám. :

420. Chương 27: Địa Hạ Lao Thành

“Ầm!” một tiếng kêu vang, bảy mũi trường thương tức thì cùng một lúc đâm vào trong hỏa cầu, Tần Vũ khống chế pháp tắc hỏa nguyên tố nhất thời rối loạn hẫng lên, hỏa lưu bắn ra bốn phía, toàn bộ vật trang trí trong thành phủ đều cháy thành tro bụi.

Phó đội trưởng thấy binh sĩ đã miễn cưỡng quán lấy Tần Vũ, lập tức nhìn đội trưởng nói:

“Đại ca, người hay là... trước trốn ra, nơi này để ta và huynh đệ chống cự.” Đội trưởng kia nhìn thật sâu phó đội trưởng một cái, trầm giọng nói:

“Cũng được, vậy các người hãy cẩn thận.”

Nói xong, đội trưởng vội vàng đi vào trong phòng ốc phía sau căn phòng, ở trên một mặt vách tường màu xám tìm kiếm chỗ chốt lát, lập tức hai tay kết thành một cái pháp ấn kỳ dị, trên vách tường phát ra một tràng tiếng âm vang chói tai, một cái ô vuông u tối đột nhiên xuất hiện ở góc tường, tên đội trưởng vội vã theo bậc thang sau ô cửa đi xuống, ngay sau đó lại một tràng tiếng âm vang, ô vuông u tối biến mất, hết thấy khôi phục lại nguyên dạng.

Phó đội trưởng nghe được tiếng vang lần thứ hai, thần sắc trên mặt đang ngưng trọng mới hòa hoãn được một chút, quay sang đám binh sĩ lớn tiếng nói:

“Vô luận như thế nào cũng phải ngăn cản tên kia, ai giết chết hắn, thì sẽ đề bạt thành phó đội trưởng!”

Tựa hồ chức vị phó đội trưởng đối với những tên binh sĩ này mà nói cực kỳ trọng yếu, mấy tên binh sĩ tại đây có tên tu vi đạt tới cảnh giới không tầm thường, đều là tâm phúc của đội trưởng, được cất nhắc lên cũng là chuyện sớm hay muộn, bây giờ cơ hội tới tay dĩ nhiên phải ra sức giành lấy, trên mặt của mỗi người đều hiện ra thần sắc hưng phấn.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng,

“Giết ta? Vọng tưởng!”

Tay áo phát động, Tần Vũ hướng lên trời phát tay một cái, hỏa lưu đang tung tóe lại nằm trong quyền khống chế của ông, với tốc độ cực nhanh xoay tròn ở chung quanh đám binh sĩ. Mấy tên binh sĩ Đại Huyền cảnh hiển nhiên đã không còn sức chống đỡ, trạng thái phách thể của bọn chúng dưới áp chế của Tử Vân kỳ bị sút giảm cực nhanh. Ưu thế của pháp tắc nguyên tố đối với hạn chế và trong phòng thủ nhất thời được biểu hiện rõ ràng.

Tần Vũ cũng không lo lắng, cho dù cứ như vậy tiếp tục theo hình thức dây dưa với bọn chúng, thì kéo dài không bao lâu trạng thái phách thể của đám binh sĩ này cũng vẫn như trước sẽ tan rã, đến lúc đó muốn tiêu diệt bọn chúng thực là dễ như trở bàn tay.

Phó đội trưởng nhìn ra tình hình thức không ổn, cả giận nói:

“Sợ cái gì, toàn bộ lên cho ta, dù có chết cũng phải giết hẳn!”

Hai tên binh sĩ Thiên Mang sơ kỳ sau khi nghe mệnh lệnh làm đầu tiêu xông lên trước, buông trường thương xuống, hung hãn nện một quyền vào lực lượng hỏa nguyên tố đang lưu chuyển hỗn loạn, tức thì tia lửa bắn văng tung tóe. Trạng thái phách thể trên người của hai tên binh sĩ đó hiển nhiên là mạnh nhất trong đám, mặc dù bị áp chế rất lớn của Tử Vân kỳ, nhưng cường độ công kích vẫn như cũ không thể xem thường được.

Tần Vũ nhướng mày, Tử Vân kỳ lại lần nữa bung ra, mấy đạo lưu quang lóe lên, tại trên mặt đất hình thành một cái đồ án kỳ dị, lực lượng áp chế chợt tăng mạnh thêm, khốn trận trong đó cũng cùng lúc phát huy hiệu quả, mấy tên binh sĩ kia tức thì lại rơi vào giữa lực lượng áp chế cực lớn không cách nào tự kèm chế được.

Phó đội trưởng ánh mắt hết sức kinh ngạc nhìn Tử Vân kỳ lơ lửng trên tay Tần Vũ, sợ hãi than thở:

“Đây chính là Hỗn độn linh bảo mà ngay cả Chiến tôn cũng bị ảnh hưởng hạn chế?” Lúc trước cùng Chiến tôn chiến đấu, chính Tử Vân kỳ này đã bức đến nỗi hẳn phải thi triển bốn lần Chiến Thần quyết, vì thế mới tạo ra tự tổn thương cho chính hắn. Giờ phút này phó đội trưởng cảm nhận được cỗ lực lượng áp chế, trong lòng nhất thời hơi nơm nớp lo sợ.

Hai tên binh sĩ cảnh giới Thiên Mang vọt tới trước mặt Tần Vũ, tung ra một quyền, hai đạo quyền kinh ẩn chứa lực lượng cường đại của vật chất Hỗn độn, phát ra một tràng tiếng âm vang. Trong cảnh nguy hiểm lâm đầu, vật chất Hỗn độn xung quanh chợt ngưng tụ lại phía trước Tần Vũ, diễn hóa thành lực lượng thủy nguyên tố, giống như một bức tường trong suốt lóng lánh, vậy mà quyền kinh đánh vào trong nó, lại giống như đá chìm xuống đáy biển vô ảnh vô tung tan biến đi.

Trong mắt Tần Vũ hung quang chợt lóe, nắm đúng cơ hội hai chưởng phân biệt đánh vào giữa ngực bọn chúng, lực lượng hỏa nguyên tố trong nháy mắt bộc phát, ngọn lửa màu xám không có chút độ nhiệt gì, nhưng vẫn như trước có lực lượng luyện hóa cực kỳ cường đại, phách thể trạng thái của hai tên binh sĩ đó lập tức tan rã, toàn thân đều bốc lên ánh lửa đỏ rực.

Dựa vào lực lượng áp chế của Tử Vân kỳ, Tần Vũ không chút kiêng kỵ lao vào giữa đám bọn chúng, thủy hỏa nguyên tố thoải mái tung ra, vận chuyển pháp tắc cực kỳ nhuần nhuyễn, lực lượng thủy nguyên tố chủ phòng ngự, lực lượng hỏa nguyên tố chủ công kích, dưới tình cảnh bị khốn trận và linh bảo áp chế, những tên binh sĩ này cơ hồ không còn bất cứ lực lượng công phòng gì, chỉ trong chớp lát đã bị ngọn lửa Hỗn độn ăn mòn.

Những ngọn lửa từ trong Hỗn độn diễn hóa thành so với bất cứ ngọn lửa nào ở Hồng Mông vũ trụ cũng mạnh hơn nhiều, hơn nữa thuộc tính của nó cũng hoàn toàn khác hẳn.

Phó đội trưởng nhìn Tần Vũ đang đi tới phía mình, sắc mặt ngọt nhạt đều tím ngắt, run run giọng nói:

“Người... cho dù giết ta, bên ngoài còn có mấy trăm binh sĩ, không được bao lâu nữa đợt công kích thứ ba cũng sẽ đến, người không có đường sống!”

“Cho dù ta chết, cũng sẽ lôi theo người cái tên cản đường này!”

Tần Vũ tiếng nói vừa dứt, một đạo hỏa quang sắc bén đã hướng vào mi tâm của phó đội trưởng đánh tới. Phó đội trưởng cố gắng vận dụng phách thể trạng thái, chỉ cảm thấy trong đầu “ông” một tiếng âm vang, phách thể trạng thái tựa hồ bị căng xé dữ dội một hồi, chỉ trong chớp lát đã bị xé tan.

Cỗ lực lượng áp chế thật sự quá mạnh mẽ, cho dù là phách thể của cảnh giới Thiên Mang, dưới tình huống bị áp chế, cũng rơi vào tình trạng vỡ nát, tên phó đội trưởng lúc này mới thực sự hiểu nguyên nhân vì sao Chiến tôn lại bị thương, chỉ thăm hận đã quá mức khinh thường, không chịu chú ý tới chuyện này từ sớm để tới bây giờ bị người ta công kích đến thành quách trống rỗng.

“Ba!”

Một đạo hỏa trụ vật chất Hỗn độn từ trong lòng bàn tay Tần Vũ bắn tung ra ra, trực tiếp đâm xuyên qua ngực của tên phó đội trưởng, ngọn lửa màu xám từ giữa ngực trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân của hắn, cả người chỉ chớp lát đã bị thiêu đốt thành tro bụi.

Tần Vũ thu lại Tử Vân kỳ, có chút nghi ngờ nhìn hai tay của mình, cảm khái nói:

“Xem ra thực chiến thật là trọng yếu, chiến đấu không ngừng cũng là con đường tắt mau chóng nâng cao cảnh giới không chế sự vật.”

Giờ phút này, từ bên ngoài thành phủ tiếng đánh phá truyền lại càng lúc càng lớn, xem ra lực lượng trạch nguyên tố chống đỡ không được bao lâu nữa. Tần Vũ lập tức xông vào trong nội thất, tuy nhiên trong này sớm đã trống rỗng không một bóng người.

Tần Vũ nhíu mày, trầm giọng nói:

“Còn muốn trốn bao lâu, ra đi.”

Lúc này, một thân ảnh rón ra rón rén từ một chỗ rất ẩn khuất trong góc tường đi ra, đúng là Vũ Văn Thác.

“Người quả thật cũng lớn gan, lại dám theo vào đây!” Tần Vũ nghi ngờ nói, với cá tính của Vũ Văn Thác, trong tình hình chiến đấu kịch liệt như thế nhất định sẽ không có sự xuất hiện của hắn.

Vũ Văn Thác ngượng ngùng cười hai tiếng nói:

“Nếu như không có ta, người làm sao có thể tìm được tên đội trưởng kia.” Thì ra là trước khi Tần Vũ dùng pháp tắc sơn nguyên tố phong tỏa Thành chủ phủ, Vũ Văn Thác đã sớm di chuyển vào, từ lúc bắt đầu chiến đấu đến khi kết thúc, hắn đều ẩn núp ở trong một góc khuất kín đáo. Tuy là thần thức Tần Vũ đương nhiên phát hiện ra hắn, nhưng e hắn gây trở ngại trong trận chiến đấu, cho nên cũng không để ý gì tới hắn mà thôi.

“Nói mau, tên kia đi đâu?” Tần Vũ không muốn cùng hắn dài dòng, vội vàng hỏi. Vũ Văn Thác chỉ vào vách tường màu xám nói:

“Người không cảm nhận được sao, chính chỗ này rất kỳ quái.”

Tần Vũ nhướng mày, thần thức quét qua, nhất thời phát hiện ba động có hơi khác thường, nói:

“Chỗ này tựa hồ có cấm chế nào đó.”

Vũ Văn Thác khẽ gật đầu:

“Người quả nhiên lợi hại, vừa xuống tới đã nhìn ra thủ đoạn của Tà Phong Đại vương ta.” Lập tức, Vũ Văn Thác dùng thủ pháp giống như cách đội trưởng kia mở ra, làm Tần Vũ cũng có chút giật mình hỏi:

“Ta thật sự rất ngạc nhiên, người đến tốt cùng là ai. Làm sao có thể biết những thứ bí ẩn này?”

Vũ Văn Thác nói:

“Ta... Ta chẳng qua là đúng lúc nhìn thấy đội trưởng kia làm như vậy mà thôi, chúng ta mau vào đi thôi.”

Tần Vũ nhìn hắn, vẻ nghi ngờ trong ánh mắt cũng không có biến mất, Vũ Văn Thác hiển nhiên là không nói thật, muốn giải khai cấm chế, nếu như có thể so với người thiết trí cấm chế thì lực lượng càng mạnh hơn, hoặc là nên biết thủ pháp thiết trí cấm chế của nó mà chỉ dựa vào trông thấy thủ ấn thì không thể nào mở ra cấm chế được, trong đó không chế Hỗn độn cũng cần phải đúng lúc nắm lấy điểm mấu chốt mới tốt.

Chỉ có điều Tần Vũ cũng không có hỏi tới, sơn thể phong tỏa Thành chủ phủ đã sắp bị bọn binh sĩ đập phá mở ra, lúc này trước tiên phải tiêu diệt tên đội trưởng mới là trọng yếu nhất.

Tiến vào trong ô cửa đen tối, phóng mắt nhìn tới càng khiến Tần Vũ thất kinh. Chỉ thấy dưới Thành chủ phủ lại là một địa cung vô cùng rộng lớn. Bên trong Địa cung những phòng giam san sát đếm không xuể, mỗi lao phòng đều đang nhốt hai đến ba người, nhìn rõ bọn họ mặc quần áo đúng là binh sĩ của Tà Thần giới, nhưng tinh thần ai nấy tựa hồ đều suy nhược không còn chí phấn đấu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hình như thần trí đều suy sụp hoàn toàn.

Tần Vũ cả kinh nói:

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Vũ Văn Thác thấy một màn này, cũng không có giống như Tần Vũ giật mình như vậy, chẳng qua là khẽ thở dài nói:

“Đây là một lao ngục dưới lòng đất, cũng gọi là tử lao, nó vốn dùng để giam giữ tù binh Chiến Thần giới, nhưng bây giờ bị Chiến Thần giới chiếm đoạt, lại biến thành chỗ giam giữ Tà Thần giới, thật đúng là đồn củi tự thiêu mình...”

Địa lao này ngoài dự tính của mọi người, phạm vi thần thức của Tần Vũ lại không thể bao trùm tất cả được, nhưng dựa theo phỏng đoán của Vũ Văn Thác, ít nhất cũng có gần một ngàn binh sĩ Tà Thần giới bị giam giữ ở trong này.

Vũ Văn Thác nhìn quanh một vòng, hơi lúng túng nói:

“Địa lao này hình như trải dài khắp cả Minh Huyền thành, tưởng muốn tìm được tên đội trưởng kia cũng không dễ.”

Tần Vũ thần sắc ngưng trọng, nhìn những ánh mắt suy sụp của bọn tù binh, trầm giọng nói:

“Bất luận như thế nào, cũng phải tìm cho ra tên khốn này.”

Vũ Văn Thác gật đầu nói:

“Đương nhiên, không bằng chúng ta chia nhau ra tìm!” Nói xong, không đợi Tần Vũ phản ứng, hắn đã biến mất trong địa lao âm u.

Lúc này, trong góc tối phía đông đột nhiên lóe lên vài tia sáng Hồn độn đặc thù, mặc dù rất âm đậm, nhưng vẫn không thể qua mắt được Tần Vũ, ánh mắt chợt thu lại, hướng về phía tia sáng âm đậm kia phóng vọt tới.

Địa lao này quả thực rộng lớn không thể tưởng, số lượng tù binh bị giam giữ cũng nhiều kinh khủng, nhưng hồn nguyên của bọn chúng tựa hồ bị một loại lực lượng cấm chế kỳ dị phong ấn lại, đến nỗi cho tới bây giờ thần chí chưa thanh tỉnh lại. :

421. Chương 28: Chương Khổng Minh Huyền Tĩnh!

Trên phương diện tốc độ, Tần Vũ tuy là tại vũ trụ này đã bị áp chế rất lớn, nhưng so sánh với tên đội trưởng kia vẫn còn có vài phần ưu thế, truy đuổi theo một hồi, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Không lâu sau, thân ảnh tên đội trưởng kia đã xuất hiện trong tầm mắt, Tần Vũ cười lạnh một tiếng:

“Muốn chạy, đâu có dễ dàng như vậy!” Lập tức hồn nguyên vận hành, từ trong vật chất Hồn độn diễn hóa thành lực lượng trạch nguyên tố, một dòng xoáy phạm vi phương viên ước chừng ba trượng bỗng nhiên xuất hiện trong Hồn độn, lực hút dính vừa sinh ra tức thì nghiền nát hắn.

Đội trưởng kia chỉ cảm giác mình hình như rơi vào trong vũng bùn, tốc độ đột nhiên giảm xuống, dường như mỗi một bước chân đều phải chịu hao tổn xuất ra hết toàn bộ khí lực. Lúc này, tựa hồ đã đến tận ranh giới địa lao, tên đội trưởng kia dùng hết lực lượng toàn thân, vận chuyển cực nhanh hồn nguyên sắp khô kiệt, đem trạng thái phách thể mãnh liệt tăng thêm một cảnh giới, quang mang mờ tối cũng theo đó bừng sáng lên.

Tần Vũ trong lòng cả kinh, lực lượng hút dính của pháp tắc trạch nguyên tố vậy mà đã bị hắn vượt thoát.

Tên đội trưởng kia lập tức lặn mình vào trong một địa động, Tần Vũ đuổi sát theo sau, nhưng sau khi vào bên trong mới phát hiện đây là một gian phòng tra tấn cực kỳ rộng rãi, ngoại trừ góc đông nam bố trí một khu phòng giam, trong phòng giam rõ ràng đang nhốt một cô gái trẻ tuổi, thân mặc binh phục Tà Thần giới, miệng bịt một miếng vải đang “ú ớ” kêu gọi. Còn lại bố trí ngổn ngang trên mặt đất hoặc là trên vách tường treo đủ các dạng thức hình cụ, một cỗ lực lượng áp chế tản phát ra khiến người ta không rét mà run.

“Long Liệt?!”

Khi nhìn thấy tên đại hán toàn thân trần truồng bị trói treo trên vách tường kia, trong mắt Tần Vũ tức thì hiện ra thần sắc hết sức khiếp sợ. Người nọ không phải là thống lĩnh Long Liệt sao, trước đây chỉ huy những tên gọi là “Pháo hôi” tiến hành chiến đấu nhiều loạn trận hình công kích của đối phương, không nghĩ tới vậy mà lại trở thành tù binh.

Tần Vũ quét thần thức qua dò xét, trên người Long Liệt hiển nhiên đã không còn có ba động sinh mệnh, hồn nguyên cũng bị phá hủy hoàn toàn, huyết nhục toàn thân loang lổ, nhìn qua có lẽ đã chết một thời gian rồi.

Sau khoảnh khắc, một cơn phản nộ thiêu đốt bùng bùng trong lòng Tần Vũ, ánh mắt giận dữ nhìn chăm chăm vào tên đội trưởng trầm giọng nói:

“Người còn có di ngôn gì để nói không?”

Tên Đội trưởng thất sắc kinh hãi, xoay người lướt vào trong phòng giam ở góc đông nam, bắt nàng kia dẫn ra, bàn tay nắm ngay cổ nàng ta, cười lạnh nói:

“Người biết nó là ai không, Ha Ha Ha Ha, người dám động đến ta một sợi lông, ta sẽ giết nàng, đến lúc đó Tà Thần giới cũng sẽ đem người bầm thây vạn đoạn, Ha Ha Ha Ha!”

Tần Vũ nhìn nàng kia, trong ánh mắt lóe lên một tia nghi ngờ, đột nhiên vung tay lên, một cổ vật chất Hỗn độn xuất hiện trước mặt đội trưởng, trong nháy mắt đã được Tần Vũ diễn hóa thành lực lượng hỏa nguyên tố, ngọn lửa màu xám tỏa ra một cổ khí tức âm lãnh, nhưng lực lượng luyện hóa cường đại đó cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Ta không biết nàng là ai, nhưng người nhất định phải chết!”

Đôi mắt đẹp của nàng kia trợn to, suýt nữa ngắt xỉu đi, trong miệng ú ớ lên tiếng, nhưng nhưng không biết đang nói cái gì. Phản ứng sâu sắc của Tần Vũ tựa hồ ra ngoài ý liệu của tên đội trưởng, hần cười vài tiếng kỳ quái nói:

“Người... Người nói sao? Ta cho người biết, nàng chính là nữ nhi của Tử Dạ Thương Long, nàng mà chết người cũng sống không được.”

Tần Vũ nhướng mày, trầm mặc một lát sau đó phát ra tiếng cười lạnh:

“Người cho rằng ta sẽ tin một người sắp chết như người sao?”

“Người không tin, nàng có thể chứng minh!” Đội trưởng kia vội vàng lột miếng vải bịt miệng cô gái ra. Cô gái thân mặc quân phục Tà Thần giới thở dốc liên mấy hơi, mắt hạnh trợn tròn nhìn chăm chăm Tần Vũ, giận dữ nói:

“Người cái tên hỗn đản này, Bốn công chúa người cũng không nhận biết, đại ngu ngốc!”

“Ta chưa từng tới Tà Thần giới, làm sao có thể nhận ra người? Tóm lại, tính mạng các người bây giờ đều nằm trong tay Tần Vũ ta!”

Tên đội trưởng kia không nghĩ tới dùng công chúa của Tà Thần giới uy hiếp cũng không thoát khỏi cái chết, trước mặt Tần Vũ lại không còn kể sách gì, trong ánh mắt toát ra thần sắc tuyệt vọng vạn phần. Thế nhưng ngay khoảnh khắc khi lực độ bàn tay trên cổ nàng kia thoáng buông lỏng, nàng ta bất thành linh tung một quyền đánh vào mặt tên đội trưởng, tiểu quyền này kinh lực lại cực kỳ mãnh liệt, tên đội trưởng lập tức lùi về phía sau hai bước.

Chỉ trong chớp mắt này, Tần Vũ lập tức nắm được cơ hội, lực lượng hỏa nguyên tố sớm đã súc tích chuẩn bị sẵn sàng, ầm một tiếng cuộn cuộn quét tới, toàn thân tên đội trưởng đều bốc cháy bùng lên ngọn lửa màu xám, trạng thái phách thể bị tước giảm đến cùng cực.

Tần Vũ lúc này mới nhận thức được mức độ cường đại trạng thái phách thể của Thiên Mang sơ cảnh, với cường độ công kích của hỏa nguyên tố và lực độ áp chế của Tử Vân kỳ, trong khoảng thời gian ngắn lại không cách nào phá giải được trạng thái phách thể của hắn. Chỉ có điều tên đội trưởng kia hiển nhiên đã mất đi không còn chút lực lượng phản kích nào, lực lượng ăn mòn cuốn quanh toàn thân hắn trong khoảnh khắc liền bị thiêu đốt thành tro tàn, trên mặt đất chỉ thừa lại một cái đầu lâu mắt trợn tròn, giống như chết không nhắm mắt.

“Ồ!... Nếu như không nhờ Tử Vân kỳ, ở trong thế giới Hỗn độn này, ta căn bản không tiến vào được một bước, xem ra nhất định phải chuyên tâm tu luyện một phen mới được.” Tần Vũ nhìn Tử Vân kỳ trong tay,

cảm khái nói. Lúc này, đột nhiên hai nắm tay trắng đẹp hướng trước mặt bay tới, Tần Vũ nhướng mày, lập tức thối lui về sau hai bước, tránh thoát đợt công kích.

Chỉ thấy nữ tử mặc phục sức Tà Thần giới kia nổi giận đùng đùng nhìn Tần Vũ, lớn tiếng nói:

“Trông thấy bốn công chúa còn không quỳ xuống?!”

Tần Vũ đối với cái gọi là vị công chúa của Tà Thần giới cũng không có ý sợ hãi chút nào, cho dù là Tử Dạ Thương Long cũng thế, nói:

“Ta tại sao phải quỳ xuống trước ngươi?”

“Ta là Tử Linh công chúa của Tà Thần giới, ta nói sao phải nghe vậy, ngươi không sợ bị cha ta chém đầu sao?” Tử Linh hai tay chống nạnh, bộ dáng hệt như mẫu Dạ Xoa.

Tần Vũ hừ lạnh nhưng không nói một tiếng, bước tới cầm lấy đầu lâu của tên đội trưởng, xoay người bước ra ngoài phòng giam. Tử Linh tựa hồ không ngờ rằng Tần Vũ lại có phản ứng như thế, giận dữ nói:

“Ngươi... tên kia, vậy mà dám không trả lời bốn công chúa, ta nhất định nói với cha ta chém ngươi, băm ngươi thành thịt vụn cho chó ăn!”

“Câm miệng!” Thanh âm Tần Vũ đột nhiên trở nên hung dữ hẳn lên, thấu phát ra một cỗ khí thế oai nghiêm, Tử Linh toàn thân chấn động, lập tức nín khe.

Tính ra, lúc này pháp tắc sơn nguyên tổ của Tần Vũ hẳn là sớm đã bị phá vỡ, nhưng ô cửa u tối cực kỳ bí mật như vậy, những binh sĩ đó tưởng muốn đi vào cũng không dễ dàng chút nào. Duy có điều khiến Tần Vũ lo lắng chính là tình trạng của Dương Thiên Hành hiện giờ, dù sao lấy một chống năm trăm, cho dù là trình độ khổng chế của Thiên Mang sơ cảnh cao đến đâu đi nữa muốn ngăn chặn năm trăm binh sĩ Chiến Thần giới, quả thật cực kỳ khó khăn.

Trừ chuyện đó ra, điều làm cho Tần Vũ đoán không ra là Vũ Văn Thác, ngấm kỹ lại mới vừa vào tới hẳn tựa hồ đối với nơi này sớm đã rành rẽ như lòng bàn tay, hết thấy lối đi đều quen thuộc nằm lòng, với cá tính của hắn, tuyệt đối sẽ không một mình đuổi theo tên đội trưởng mà cảnh giới so với hắn cao hơn gấp ba lần, giải thích duy nhất đó là hắn sớm đã có mưu đồ, tới nơi này là vì một mục đích khác.

Chẳng qua giờ phút này, Tần Vũ đã không có thời gian để tìm hiểu tên gia hỏa Vũ Văn Thác kia đến tột cùng muốn làm gì, nâng đầu lâu tên đội trưởng, trong khoảnh khắc đã đi tới cửa địa lao, một tràng tiếng huyền não ầm ỉ từ bên ngoài truyền tới.

Tử Linh cả kinh nói:

“Bên ngoài hình như có rất nhiều binh sĩ, hay là tốt hơn trước tìm lối khác ra ngoài!”

“Vậy ngươi cứ ở đây!” Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, lập tức xông ra ngoài, hồn nguyên vận hành, diễn hóa Hỗn độn, hết thấy đều biểu hiện về thành thạo, pháp tắc thủy nguyên tổ nhất thời hình thành một bức tường vòng tròn, ngăn chặn tất cả bọn binh sĩ ở bên ngoài.

Trước mắt, cả Thành chủ phủ đã hoàn toàn bị sụp đổ, Tần Vũ cao cao đứng giữa không trung, nắm trong tay pháp tắc thủy nguyên tổ, nhưng cũng không có tiến hành công kích, chẳng qua là giờ đầu lâu tên đội trưởng kia lên cao, lớn tiếng nói:

“Các ngươi hãy nhìn cho rõ, đội trưởng đã chết!”

Trông thấy đầu lâu tên đội trưởng, tất cả binh sĩ đều choáng váng, thậm chí có một số tên binh khí trong tay rơi xuống mặt đất, trên mặt toát ra thần sắc vô cùng kinh sợ.

Thấy vẻ kinh hoàng trên mặt bọn binh sĩ, Tần Vũ hài lòng cười một tiếng, nói:

“Ta cho các ngươi hai sự lựa chọn, một là kết quả giống như hắn, các ngươi ở dưới hoàng tuyền còn có thể tụ hợp chung một chỗ, hai là lưu lại ở nơi này, trở thành bộ hạ của ta, muốn sống hay chết, các ngươi tự lựa chọn!”

Tất cả binh sĩ đều quay mặt nhìn nhau, đội trưởng đã chết đối với bọn chúng mà nói không thể nghi ngờ là một đả kích tinh thần rất lớn, ở dưới tình huống không có đầu lĩnh, bất cứ tên binh sĩ nào chiến ý cũng

đều tan biến đi. Sau một lúc trầm mặc, có một binh sĩ binh khí trong tay rút cục buông xuống, ngay sau đó, tất cả những binh sĩ khác cũng làm theo đều bỏ binh khí xuống.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tần Vũ rút cục thở phào một hơi, cũng may mà hết thấy đều đúng như dự kiến của ông, nếu như những binh sĩ này không đầu hàng, với mức độ linh ngộ lực lượng pháp tắc của Tần Vũ hiện giờ mặc dù dễ dàng hạn chế, nhưng muốn tiêu diệt hết bọn chúng quả thực cực kỳ khó khăn, nếu làm không xong có khi còn phải lâm vào tình thế bất lợi.

“Rất tốt, từ nay về sau nơi này chính là lĩnh vực của chúng ta, các người đều dưới quyền chỉ huy của Tần Vũ ta, rõ chưa?!” Thanh âm của Tần Vũ biến thành hung dữ lại có phần uy nghiêm, những binh sĩ này xem ra tâm ý đã sớm nguội lạnh, tựa hồ đối với đội trưởng kia cũng không có chút hảo cảm gì, hơn nữa để tránh khỏi bị Tần Vũ đưa bọn họ vào địa lao thì pháp sử dụng hình cụ, vì lẽ đó cũng không có người nào ngoan cố chống lại.

Lúc này, Tử Linh từ phía sau Tần Vũ bước tới, lớn tiếng nói:

“Nếu các người chịu quy hàng, chính là người của Tà Thần giới, ta là công chúa của Tà Thần giới, cũng phải nghe lời ta, rõ chưa? !” Lập tức đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần tròn to nhìn chăm chăm vào Tần Vũ, trên mặt toát nụ cười đắc ý.

Tuy nhiên bọn lính tựa hồ cũng đều dựa vào tín niệm người có được lực lượng hùng mạnh, cũng không có ai để ý tới Tử Linh, cô nàng công chúa của Tà Thần giới này không khỏi ngượng ngùng lúng túng một hồi lâu. :

422. Chương 29 : Phù Lục Trong Mật Thất

Tới lúc này Tần Vũ có thể nói đã nắm trong tay cả Minh Huyền tinh cùng với gần một ngàn binh lính Chiến Thần giới

Dương Thiên Hành thấy thân ảnh Tử Băng Linh sắc mặt không khỏi đại biến , vội vàng quỳ xuống nói :

“ Binh đội trưởng Dương Thiên Hành bái kiến công chúa ”

Tử Băng Linh con mắt sáng ngời , cuối cùng cũng gặp một người biết thân phận của mình , hỏi :

“ Binh đội của người có bao nhiêu người ?”

“ Mười ... mười người ”

Tử Băng Linh nhú mày lắc lắc đầu :

“ Hoá ra là một binh đội hạ cấp ”

Lúc này Tần Vũ không để ý chút nào đến Tử Băng Linh , thẳng hướng thành chủ phủ đi tới

“ Nói , người là người thuộc tinh hệ nào , dám nhục mạ bốn công chúa , ta nhất định phải làm thịt người !” Tử Băng Linh đi theo phía sau Tần Vũ chẳng ý tứ gì gọi tựa hồ là vì vừa rồi xấu hổ mà sinh ra cáu giận

“ Thương Thần tinh hệ ... nguyên lai người thật sự là nữ nhân của Tử Sắc Thương Long , tại sao lại ở chỗ này ?” Tần Vũ lạnh nhạt nói nhưng không có một chút gì gọi là cung kính

Tử Băng Linh cười hắc hắc :

“ Người sợ rồi sao , hoá ra là hạ đẳng binh của Thương Thần tinh hệ . Lần này là ta tự bình thống lĩnh binh đội tới tiền tuyến tác chiến nhưng một chút lơ là mới bị bang hỗn đản này thừa dịp đánh vào !”

“ Người cự nhiên là trốn Tử Sắc Thương Long đi tới chiến trường , việc này khó qua mặt được người khác ” Tần Vũ không chút nào tin lời Tử Băng Linh , từ đôi mắt nàng đã có thể thấy lời nói thật hay giả

Tử Băng Linh tức giận quyết môi :

“ Đồ xấu xa , ta mặc kệ , tại tinh cầu này người phải nghe ta , người phải nhớ kĩ người là hạ cấp binh lính mà ta là công chúa cao cao tại thượng ”

Tần Vũ không để ý tới nàng , lúc này đã về tới trong địa lao , xuyên qua các lao phòng cực nhanh . Dương Thiên Hành và Tử Băng Linh đi theo phía sau hắn , tu vi của Tử Băng Linh đang ở vào Đại Huyền trung kì cảnh giới cho nên tốc độ tất nhiên chậm hơn một bậc

Dương Thiên Hành thấy thần sắc ngưng trọng của Tần Vũ , hỏi :

“ Tần huynh tìm cái gì sao , được rồi , sao không thấy Vũ Văn Thác ?”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng :

“ Nói đúng , ta chính là đang tìm hắn !”

Lúc trước Vũ Văn Thác sớm có dự tính đi tới địa lao này cho nên nhất định không thể để ai biết , thần thức Tần Vũ phóng ra cực hạn sau khi tìm kiếm độ nửa canh giờ thì một năng lượng ba động kì dị khiến cho Tần Vũ chú ý

Tâm trạng Tần Vũ trầm xuống cực nhanh hướng tới đoàn năng lượng ba động kia , lớn tiếng hô :

“ Vũ Văn Thác ra đây cho ta !”

Dương Thiên Hành và Tử Băng Linh cũng rất ngạc nhiên theo sát phía sau Tần Vũ

Trong nháy mắt Tần Vũ đã tới một góc khuất được tạo bởi hai bức tường nghiêng nghiêng , một cái động khẩu cực kì bí mật xuất hiện trước mắt mọi người . Phía ngoài động khẩu dày đặc những đám cỏ màu đen cơ hồ phủ kín toàn bộ cửa động , mắt thường không thể nhìn vào bên trong . Nếu không phải từ nơi này truyền đến một năng lượng ba động sợ rằng không có dễ dàng phát hiện như vậy

Tần Vũ lách mình đi vào dọc theo hai bên có thể cảm giác được mùi đất ẩm mốc , một cỗ khí tức âm lạnh phả vào mặt . Sau khi đi tới cuối bắt gặp một thạch thất , ánh sáng trong này lúc tỏ lúc mờ có vẻ cực kì quỷ dị

“ Ta còn chưa ra tới mà , sao gấp gấp vậy , thật là không đúng phép tắc rồi !” Vũ Văn Thác cười đứng trong thạch thất nhìn Tần Vũ vẻ mặt đắc ý

Tần Vũ ánh mắt một mảnh cười lạnh một tiếng , nói :

“ Xem ra người sớm đã có dự tính , nơi này là địa phương nào ?”

Tử Băng Linh và Dương Thiên Hành cũng là cực kì tò mò nhìn gian thạch thất này , nét mặt cũng vô cùng kinh ngạc

Vũ Văn Thác cười nói :

“ Trước đây chẳng phải ta đã nói rằng nếu có thể đoạt được Minh Huyền tinh ta sẽ cấp cho người một bí mật , bây giờ bí mật chính là nằm tại đây !”

“ Bí mật ?” Tần Vũ nhướng mày , nhìn xung quanh thạch thất đánh giá một phen phát hiện trên mỗi một bức tường đều có khắc một loại văn tự kì quái thấu phát ra một cỗ khí tức viển vông thần bí , nhưng loại văn tự này Tần Vũ không thể hiểu . Bất quá ... điều làm người ta chú ý nhất chính là ở trung tâm thạch thất có đặt một chiếc bàn đá , trên mặt bàn có khắc một đồ án huyền bí rắc rối , càng không thể phá giải

Vũ Văn Thác hít một hơi , nói :

“ Thạch thất này vốn sâu ba mươi thước phía dưới Minh Huyền thành bất quá bốn phía có cấm chế rất mạnh , muốn tiến vào trong thạch thất này không có tu vi Thiên Mang kì là không có khả năng . Cũng may Tà Thần giới hạ lệnh kiến tạo địa lao cho nên mới có thông đạo này , có thể tự do tiến vào bên trong mật thất ”

“ Người không phải đã nói bí mật này các đại thành chủ đều biết , tại sao còn phí công tạo ra thông đạo này ?” Dương Thiên Hành hỏi

Vũ Văn Thác có chút miệt thị cười lạnh một tiếng :

“ Bọn họ biết nhưng không có nghĩ là có thể tiến vào nơi này , càng không có nghĩa là có thể đọc được văn tự phức tạp này ”

“ Nói như vậy mấy đám loằng ngoằng này là gì , ta cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua nữa ?” Tử Băng Linh đi vòng quanh bốn phía , mặc dù có thể cảm giác được cực kì quen thuộc rồi lại không thể nghĩ ra

Vũ Văn Thác nghe thấy Tử Băng Linh nói , trong khi nhìn kĩ lại dung mạo nhất thời đại kinh hãi :

“ Người ... người là nữ tử của Tử Sắc Thương Long !”

“ Người cũng biết bốn công chúa sao ” Tử Băng Linh đắc ý cười nhưng nhìn kỹ dung mạo của Vũ Văn Thác đột nhiên có cảm giác quen thuộc , nói :

“ Người trước kia đã ... từng đi qua Tà Thần giới ? Ta như thế nào lại biết người ?”

Vũ Văn Thác trọng trọng lắc đầu , nói :

“ Ta chỉ là binh lính hạ cấp nào có tư cách đi tới Tà Thần giới , chỉ là trong lúc ở Tà Phong thành ta đã thấy qua dung mạo của Tử Băng Linh công chúa qua một bức hoạ , lúc này mới nhận ra ”

Tử Băng Linh nhìn qua có chút kiêu hãnh , cười nói :

“ Ta nổi danh như vậy sao ?”

“ Đúng , đương nhiên là đúng , hiện tại ở nhà còn dùng bức hoạ của công chúa cúng bái nữa ”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng cắt đứt tràng ca ngợi thao thao bất tuyệt sắp tới , trầm giọng nói :

“ Nói cho ta biết bí mật này rốt cục là gì ?”

Vũ Văn Thác cười thần bí , nhìn Tử Băng Linh nói :

“ Đây chính là tâm pháp điều khiển Hỗn Độn do Tử Sắc Thương Long lưu lại , so với Tinh thần lạc ấn tại Tà Thần giới có cùng công dụng nhưng hiệu quả nhiều ít còn phụ thuộc vào tư chất cao hay thấp ”

“ Là do Cha ta lưu lại ?” Tử Băng Linh có chút kinh ngạc , khó trách lại có cảm giác quen thuộc

Vũ Văn Thác gật đầu nói :

“ Đúng vậy , lúc trước Tà thần Tử Sắc Thương Long từ trong Hỗn Độn khai tích vũ trụ , tại một số ít chủ tinh có để lại mật thất như thế này , Minh Huyền tinh chính là một trong số đó . Bất quá trong thạch thất này ... không phải là tâm pháp Tà thần huyền ảo mà là một chút cấm thuật do hắc sắc tạo ra , chỉ có thể tại cảnh giới Hoàn Hư mới lĩnh ngộ pháp quyết chí cao này ”

Dương Thiên Hành nhìn đến loá cả mắt , nói :

“ Cụ thể có bí mật như vậy , thật sự là quá tuyệt vời bất quá ta xem như thế nào cũng đều không hiểu ”

“ Thiên Hành đại ca , nếu người có thể xem thì mới là bất bình thường đó , Tà thần huyền bí không phải nhất thời nửa khắc là có thể hiểu được ”

Tần Vũ nhìn thật sâu Vũ Văn Thác , nét mặt tràn đầy ý vị nói :

“ Người đã tới nơi này ”

Vũ Văn Thác lè lưỡi không phủ nhận cũng không đồng ý , lại đi tới bên Tử Băng Linh công chúa nịnh nọt

Thạch thất này hiển nhiên đã có tuổi ngàn ngàn năm tháng , từ bên trong thấu phát ra một cỗ khí tức thần bí , tản khắp những đám vân tự . Tần Vũ mặc dù không cách nào hiểu được hàm ý trong đó nhưng từ bên trong cảm giác được cảnh ngộ trong khi Tà Thần lĩnh ngộ Hỗn Độn , đó là một loại mơ hồ gợn sóng nhưng tâm cảnh lại cực kì ổn định như đang ở trung tâm vũ trụ vô hạn , cho dù là vật đổi sao dời , vũ trụ biến ảo vẫn không thay đổi

Dương Thiên Hành hỏi :

“ Tần huynh , bây giờ nên làm gì ?”

Tần Vũ hơi nhíu mày , nói :

“ Thiên Hành huynh , người có cách liên lạc với quân chủ lực ?”

Dương Thiên Hành gật đầu lập tức hướng về chủ lực quân Tà Thần giới phát ra tin tức , rất nhanh sau đó đã nhận được tin tức phản hồi

“ Thật tốt quá , thông điệp nói , căn cứ vào tình hình hiện thời , đợt công kích thứ hai và ba của Chiến Thần giới đã hoàn toàn bị tiêu diệt hiện tại chỉ còn lại một chút tàn binh đang ẩn núp tại những tinh cầu không người . Bất quá không bao lâu nữa đều sẽ bị lục soát , tình hình chiến sự đối với chúng ta cực kì có lợi !” Dương Thiên Hành hưng phấn nói

Tần Vũ lạnh nhạt cười :

“ Tốt lắm , người lập tức nói cho bọn họ tình hình nơi này ”

Dương Thiên Hành theo như lời Tần Vũ đưa sự việc cướp Minh Huyền tinh hướng tới chủ lực quân phát ra , nếu không có tình hình đặc biệt gì phát sinh sau vài ngày nữa quân chủ lực sẽ tới nơi này

Tử Băng Linh hắc hắc âm hiểm cười nói :

“ Đội Thống lĩnh tới để xem các người còn dám loạn ngôn không , công lao đoạt tinh cầu này là của bốn công chúa , chuyện địa lao các người không được nói cho ai biết nếu không ta chém !”

Dương Thiên Hành và Vũ Văn Thác không chút nào do dự liền gật đầu , trong lòng bọn họ Tử Băng Linh cùng với Tà thần Tử Sắc Thương Long tựa hồ là tồn tại thần thánh

Tần Vũ dừng ở vách tường , ngón tay quét qua nhẹ nhàng vuốt ve đám văn tự đồ án thâm cảm khái nói :

“ Xem ra đã tới lúc phải tiến hành tu luyện ”

Qua vài lần chiến đấu vô luận là Chiến Tôn hay là binh lính Chiến Thần giới , Tần Vũ ngay cả năng lực phá huỷ trạng thái phách thể bọn họ cũng không có , chỉ có thể nương vào Tử Văn kì áp chế để chiếm thượng phong . Năng lực không đủ khiến hắc khắp nơi thụ chế , ngoài ra cũng là muốn một lần nữa hoán tỉnh Lục đạo luân hồi , dù sao với trạng thái bị áp chế bây giờ của Tần Vũ chỉ có lực lượng Lục đạo luân hồi mới là cường đại nhất

423. Chương 30 : Quân Chủ Lực

Hai đại thống lĩnh chủ lực quân là Hiên Tuấn Khanh và Uông Hi Thiên , bọn họ đều tu vi Thiên Mang hậu kì , phương diện điều binh bày trận cũng tương đối cao thâm

Sau khi thấy Tử Băng Linh hai gã Đại tướng này thần sắc đều hoàn toàn biến chuyển , kinh ngạc vô cùng . Mà lúc này Tử Băng Linh đã bỏ đi bộ giáp thô cứng thay vào đó là y phục màu đen , cởi bỏ mũ da nhìn qua cực kì lay động lòng người . Bọn người Dương Thiên Hành cũng vừa mới chính thức thấy rõ bộ dáng của công chúa Tà Thần giới này , có thể nói là thanh lệ vô cùng

Hiên Tuấn Khanh kinh ngạc nói :

“ Công chúa , người như thế nào lại ở đây , Tà Thần đại nhân đã ra lệnh cho tất cả tinh cầu vô luận là thế nào cũng phải đưa công chúa về Tà Thần giới ”

Uông Hi Thiên bên cạnh cũng không ngừng gật đầu , xem ra hẳn nói không sai

Tử Băng Linh quệt môi , vẻ mặt không hài lòng nói :

“ Ta không muốn trở về , Cha luôn xem thường ta , bây giờ bốn công chúa muốn làm thành chủ tinh cầu này , các người đều là thuộc hạ của ta !”

Tử Băng Linh đã man tại cả Tà Thần giới đều đã nổi danh bất quá địa vị nàng quá cao có thể nói là dưới một người trên vạn người , ngoại trừ Tử Sắc Thương Long chẳng có ai dám làm gì nàng . Hai người kia sắc mặt cực kì khó coi , đối với vị công chúa này càng không thể nói lời nào

Sau đó , Tử Băng Linh đem sự tình đoạt được Minh Huyền tinh kể lại cực kì khoa trương , chi tiết trong đó rất tỉ mỉ thậm chí còn biến chính bản thân thành Tần Vũ . Mà Tần Vũ lúc này vẫn đứng một bên đối với những lời này không thể lọt vào tai nhưng cũng không quan tâm cho lắm . Bởi trước đây Tử Băng Linh

đã đáp ứng sau này sẽ đưa bọn người Tần Vũ tiến vào Tà Thần giới , địa vị công chúa cao kính là thế cho nên những lời nàng nói mọi người tất nhiên đều tin tưởng

Bất quá đoạt được Minh Huyền tinh đối với toàn bộ Tà Thần giới mà nói chính là một bước tiến quan trọng , không chỉ mở rộng tuyến phòng thủ mà hơn nữa còn đoạt được Minh Huyền tinh , cũng chính là tiêu diệt một công kích điểm của Chiến Thần giới . Huống hồ Tần Vũ đã khiến một Chiến Tôn bị thương nặng , làm rối loạn tuyến công kích của địch xét cho cùng công lao rất lớn

Về việc này Tử Bằng Linh không có tham ngược lại tăng bốc rất nhiều Tần Vũ , hai gã Thống lĩnh quan sát rất kỹ Tần Vũ bất quá cuối cùng chính là do Tử Bằng Linh quyết định . Do Long Liệt đã chết cho nên vị trí thống lĩnh sẽ do Tần Vũ đảm nhiệm , Dương Thiên Hành và Vũ Văn Thác đều làm Phó thống lĩnh , cũng lệnh cho Hiên Tuấn Khanh và Ưng Hi Thiên tự cất bảy ngàn binh đột cấp cho Tần Vũ

Bởi vậy địa vị Tần Vũ có thể nói là đã được nâng cao , kỳ thật đạt tới địa vị Thống lĩnh cũng đã có tư cách tiến vào Tà Thần giới . Bất quá tình hình chiến sự nay đã hoàn toàn thay đổi , hiện tại không thích hợp để tới Tà Thần giới huống hồ Tần Vũ cũng muốn ở cho này tu luyện một thời gian

Nửa tháng trôi qua , thành chủ phủ Minh Huyền tinh đã được tu bổ lại , binh lính Tà Thần giới trong địa lao được thả hết , phá giải áp chế đối với Hỗn Nguyên , một ngàn người lại quy hạ dưới Tần Vũ

Trung ương Minh Huyền thành , thành chủ phủ được kiến tạo lại còn phú lệ sang trọng hơn trước nhiều , có thể nói là hết sức xa hoa . Tất cả đều là theo ý Tử Bằng Linh mà tạo nên , phạm vi cũng nở rộng gấp hai lần so với trước . Ưng Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh vốn định đưa nàng về Tà Thần giới nhưng lại sợ sau khi trở về trước mặt Tử Sắc Thương Long nói những lời không tốt cho nên cũng có chút khó nghĩ . Trước sự uy hiếp của Tử Bằng Linh lúc này chỉ có thể che giấu hành tung của nàng

Nội điện , các Đại thống lĩnh và Phó thống lĩnh đều ngồi trong đó mà Tử Bằng Linh ở vị trí cao cao tại thượng ngồi hé ra trường y màu vàng óng , rất ra dáng kẻ đứng đầu một thành trì . Bên trong điện bày ra rất nhiều rượu ngon sơn hào hải vị , Tần Vũ thấy món ăn trên bàn cũng cực kỳ quý hiếm . Mùi rượu cũng rất thần kỳ có khi so với rượu Hồng Mông cất kỹ còn muốn hơn

Sau khi nghe truyền kỳ về Tần Vũ , Hiên Tuấn Khanh đối với hắn cũng là khâm phục không thôi bởi được giao nhiệm vụ sát chiến với Chiến Thần giới chính là binh đội của hắn , công kích của Chiến Thần giới sớm đã bị Tần Vũ làm náo loạn cho nên trận chiến này mới đặc biệt thành công như vậy , trước mặt Tần Vũ liền kính một chén , nói :

“ Tần huynh , bây giờ huynh đã có binh đội của chính mình , không biết sau này định thế nào ?”

‘ Định ’ trong lời Hiên Tuấn Khanh cũng chính là muốn hỏi Tần Vũ sau này đối với Chiến Thần giới có sách lược công kích như thế nào

Song Tần Vũ lại mỉm cười lắc lắc đầu , nói :

“ Điều này nên giao cho hai vị Thống lĩnh xử lý , ta muốn tiến hành tu luyện một thời gian . Nếu ngay cả tính mệnh bản thân đều không thể giữ như thế nào có thể thống lĩnh cả binh đội ?”

Ưng Hi Thiên ha ha cười , nói :

“ Có thể đả thương Chiến Tôn thực lực rất nhiên không tầm thường . Bất quá ta xem Tần huynh đệ đối với linh ngộ Hỗn Độn vật chất cũng không phải cao lắm , nhưng việc làm trọng thương Chiến Tôn cũng là một việc khiến ta cực kỳ hứng thú ”

Hiển nhiên là Ưng Hi Thiên nhìn ra tu vi của Tần Vũ bất quá chỉ ở Đại Huyền hậu kỳ mà thôi , có thể làm trọng thương một Chiến Tôn đạt tới Thiên Mang hậu kỳ thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi

Tần Vũ cười nhạt phát tay lấy ra Tử Vân kỳ , một cỗ lực lượng áp chế nhất thời bao trùm cả điện phủ , nói :

“ Ta tất nhiên là nhờ linh bảo chiếm thượng phong mà thôi , nếu nói về thực lực e rằng mười Tần Vũ ta đều sẽ chết dưới tay Chiến Thần quyết ”

Nhớ lại lực lượng kinh khủng Chiến Thần quyết của Chiến Tôn Tần Vũ lúc này trong lòng còn sinh ra một chút sợ hãi

Nhận thấy lực lượng của Tử Vân kì , hai vị Thống lĩnh cũng có chút khiếp sợ . Trên tay bọn họ mặc dù cũng có Hồn Độn linh bảo nhưng không có cường hãn như vậy

Sau đó Hiên Tuấn Khanh và Ưông Hi Thiên đem tình hình chiến sự mới nhất giảng giải cho Tần Vũ . Trước mắt đã đoạt được Minh Huyền tinh , trong cả Thất Tuyệt tinh hệ còn gần một nửa phạm vi nằm trong tay Chiến Thần giới hơn nữa cơ hồ trên mỗi một chủ tinh là một công kích điểm cực kì cường đại . Hơn mười vạn binh lính cuộn cuộn không ngừng từ Chiến Thần giới truyền tống đến tập hợp tại từng chủ tinh sau đó phát động thể công cường hãn

Nhìn qua tình thế Tà Thần giới mặc dù có chút chuyển biến tốt nhưng cũng không thể hoàn toàn thay đổi cục diện , bất quá Tần Vũ đối với chuyện này không thêm để ý , ai thắng ai bại đối với hắn mà nói không quan trọng . Tần Vũ thuỷ chung giữ nguyên mục đích đi tới nguyên thuỷ vũ trụ lần này , chính là vì nghiên cứu Thiên đạo mà Thiên đạo cũng chính bên trong Hồn Độn vật chất tại đây

Trước mắt Lục đạo luân hồi vận chuyển cùng với Thiên đạo tựa hồ đã không thuận lợi thậm chí có thể nói là tương phản cho nên điều quan trọng lúc này chính là Tần Vũ phải giải quyết Lục đạo luân hồi và hoàn toàn lĩnh ngộ bát đại nguyên tố pháp tắc

Song chiến tranh lúc này lại tạo cho Tần Vũ một không gian tốt nhất bởi chỉ có không ngừng chiến đấu , trải qua thực chiến kinh nghiệm mới có thể không ngừng gia tăng , điều này đối với lĩnh ngộ Hồn Độn là rất quan trọng . Cho nên Tần Vũ quyết định hiện tại chưa tiến vào Tà Thần giới , phải bế quan tu luyện trước sau đó trải qua thực chiến đưa năng lực bản thân đề cao tới một cảnh giới mới , đây mới là kế hoạch tốt nhất

Yến tiệc đã tàn , hai Đại thống lĩnh có chút túy lúy đã rời đi mà Vũ Văn Thác và Dương Thiên Hành lại lộ ra thói xấu , cả hai ngồi vắt vẻo trên bàn rượu không hiểu là đang bô bô ba ba nói gì đó

Tần Vũ không để ý đến hai người liền rời khỏi đại diện phi tới Minh Huyền tháp cách ngoài thành ba mươi dặm

Ngọn tháp rất cao , đỉnh tháp cơ hồ có thể chạm tới mây , Tần Vũ cứ như vậy đứng trên tháp ngược nhìn mặt trăng trên bầu trời , có lẽ là tư niệm bản thân thật sự quá nặng . Mây lững thững trôi , trong mắt Tần Vũ lại bỗng huyền hoá thành hình dáng Khương Lập , nàng mỉm cười nhưng thần sắc có chút tiêu tụy

Mây trên trời không ngừng biến ảo , Hầu Phí , Hắc Vũ , Tinh Nhi còn có dung mạo bọn Hồng Quân nhất thời hiện lên , Tần Vũ thở dài một hơi thật sâu trong lòng có chút tĩnh lặng

Lúc này một thân ảnh kiều diễm đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần Vũ , theo ánh mắt hắn nhìn lên bầu trời mờ mịt , nói :

“ Người đang nhìn gì vậy ?”

Tần Vũ lạnh lùng cười , ánh mắt vẫn không rời đi , nói :

“ Ta chỉ là nhớ lại một số chuyện , công chúa tìm ta có việc gì không ?”

Dưới ánh trăng huyền ảo , dung mạo Tử Băng Linh vô cùng thánh khiết , trông giống như hoa trong gió , đôi mắt long lanh ướt át , nàng quyết cái miệng nhỏ nhắn nói :

“ Ta đoạt công của ngươi , chẳng lẽ ngươi không tức giận sao ?”

Tần Vũ nhẹ lắc đầu :

“ Nếu ngươi đã đáp ứng đưa ta tới Tà Thần giới , công lao này đối với ta mà nói đã không còn tác dụng rồi , ta thế nào lại tức giận ”

Tử Băng Linh gật đầu :

“ Bốn công chúa đã nói nhất định sẽ làm , bất quá ta còn có một điều kiện ”

Tần Vũ nhíu nhíu mày :

“ Điều kiện gì ?”

Ánh mắt tinh nghịch đảo quanh , Tử Băng Linh chu miệng nói :

“ Người biết không , Cha ta rất phiền phức , người luôn xem thường ta , những năm gần đây bởi vì loạn chiến mà ta bị bỏ mặc tại Tà Thần giới cho nên ta mới trốn tới chiến trường này lập công cho Cha ta xem , chứng minh nữ tử của người không phải là một kẻ vô dụng ”

Tần Vũ mỉm cười :

“ Đã là vậy bây giờ người đã làm được rồi !”

Tử Băng Linh lắc đầu :

“ Không được , khoảnh khắc này là người đoạt được , không thể tính . Bốn công chúa lúc này không muốn về , quyết định công hạ mấy đại tinh cầu đuổi Chiến Thần giới ra ngoài Cha nhất định đối với ta có một cách nhìn khác ”

“ Ý tưởng rất tốt , có điều không thể trong thời gian ngắn có thể làm được ”

Tử Băng Linh a a cười :

“ Cho nên ta quyết định cho người đi theo ta trợ giúp đoạt tinh cầu , đuổi giết Chiến Thần giới . Nếu người đáp ứng ta sau này cơ hội đề bạt rất sẽ rất nhiều ”

Tần Vũ ha ha cười nhưng không trả lời , đột nhiên lắc mình bay ra ngoài biến mất trong màn đêm . Tử Băng Linh tức giận nhìn bóng lưng hắn , âm thầm cười nói :

“ Người trốn không thoát khỏi tay ta đâu , bốn công chúa đối với người có hứng thú rồi !”

424. Chương 31 : Tu Luyện Trong Mật Thất

Vì binh lính bên trong địa lao đã hoàn toàn được cứu ra hết cho nên nhìn qua rất thông thoáng , không có một tia khí tức . Tần Vũ sử dụng tốc độ cực nhanh đi tới trước động khẩu của mật thất mà thần thức lại đột nhiên cảm giác được có một người đang đi động bên trong

Tần Vũ trong lòng cả kinh :

“ Cự nhiên là hắn ?!”

Lập tức Tần Vũ lao vào , đúng như hắn nghĩ Vũ Văn Thác đang đi lại bên chiếc bàn chứa đồ án phức tạp kia , nét mặt toát ra vẻ vô cùng hưng phấn rồi lại thêm vẻ rất nghi hoặc

“ Người như thế nào lại tới đây , nhìn qua người dường như đối với văn tự này có thể hiểu ?” ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo nhìn hắn chất vấn

Đối với bí mật thân thể của Vũ Văn Thác trong lòng Tần Vũ thuỷ chung là không biết , cho đến lúc này cũng chỉ có hắn là Tần Vũ không cách nào nhìn ra

Vũ Văn Thác có chút xấu hổ cười một tiếng :

“ Không hiểu lắm , chỉ là nghiên cứu một chút , hoá ra là Tần Vũ huynh đệ , người sao lại tới đây ?”

Tần Vũ nhíu mày nhưng không muốn truy cứu việc Vũ Văn Thác len vào đây , hỏi :

“ Nói cho ta biết nó là gì ?”

Vũ Văn Thác cười chỉ vào chiếc bàn đã giữa mật thất nói :

“ Mặt trên khắc phù lục chính là một chút cảm thuật của Tà Thần Tử Sắc Thương Long còn lại đồ án trên vách tường bốn phía chính là lĩnh ngộ diễn hoá Hỗn Độn vật chất cũng với nguyên tố pháp tắc của hắn . Kỳ thật nó cũng không phải ... đồ án văn tự gì đó , chúng căn bản không có ý nghĩa gì ”

“ Ý người là gì ?” Tần Vũ rất nghi hoặc nói

“ Chẳng lẽ người không cảm giác được sao , đám văn tự này bên trong có che dấu một cỗ khí tức , đó là khí tức của Tà Thần Tử Sắc Thương Long . Ở chỗ này nếu người có thể lĩnh ngộ cũng chỉ là một loại ý cảnh

mà đều không phải là Tử Sắc Thương Long từ nơi này cho người biết cái gì , chính là đơn giản như vậy . Bất quá từ ngàn ngàn năm cho tới nay cũng rất ít người có thể hiểu rõ sự huyền diệu trong nó ” Vũ Văn Thác nói nét mặt lại toát ra một tia thương cảm không thể giải thích

Cho đến lúc này , Tần Vũ thừa nhận sự giải thích của Vũ Văn Thác đều rất cao siêu , không chỉ là một chút văn tự ở đây còn có diễn hoá Hỗn Động cùng với pháp tắc . Vũ Văn Thác đã từng nói qua bản thân hắn đã đi qua rất nhiều nơi cho nên biết cũng nhiều , Tần Vũ tin tưởng hắn đã từng tới đây , không biết là kinh nghiệm của hắn rốt cục cao thâm cỡ nào nhưng Tần Vũ ẩn ẩn cảm giác được Vũ Văn Thác không phải một nhân vật đơn giản

“ Vậy bây giờ người muốn làm gì ? ” Tần Vũ hỏi

Vũ Văn Thác nở nụ cười :

“ Cũng giống người a , địa vị của ta hiện giờ xem như đã là cấp bậc Phó thống lĩnh rồi , nếu trên chiến trường ta bị địch nhân đuổi giết cũng sẽ gây trở ngại lớn cho người a . Tà Thần đã lưu lại diễn hoá Hỗn Động ý cảnh đối với ta mà nói có tác dụng rất lớn bất quá cảm thuật này quá mức thâm ảo rồi , có lẽ người nên tìm hiểu thêm một chút ”

Tần Vũ cười nhạt một tiếng :

“ Cảm thuật là do bản thân sáng tạo , đối với lĩnh ngộ của Tà Thần ta không có gì hứng thú ”

Lập tức Tần Vũ phi thân ngồi trên chiếc bàn đá , nhắm mắt ngưng thần nương theo từng đoàn Hỗn Động chất từ Lục đạo luân hồi thả ra tràn ngập trong mật thất

“ Ta bây giờ cần bế quan tu luyện , có thể phải mất một đoạn thời gian dài cho nên chiến trường của Tà Thần giới giao cho người và Dương Thiên Hành phụ trách , thời cơ đến ta tự sẽ ra , hiểu chưa ? ”

Thanh âm Tần Vũ truyền đến Vũ Văn Thác nghi hoặc gật đầu sau đó bắt đầu tìm hiểu đám bí hoạ

Tin tức Minh Huyền tinh bị đoạt lại rất nhanh truyền đến Tà Thần giới , Tà Thần Tử Sắc Thương Long vì rất e ngại chiến tuyến đầu tiên này cho nên đã phái năm vạn binh lính tới đó , trong số này hai vạn binh đã quy hạ dưới tay Tần Vũ , cộng thêm một vạn năm ngàn binh lính được cấp cho , Tần Vũ hiện tại có binh lực lên tới trên bốn vạn người cự kì đông đảo

Bất quá trước mắt Tần Vũ đang trong tu luyện cho nên binh lực hoàn toàn do Dương Thiên Hành và Vũ Văn Thác điều khiển

Hai năm kế tiếp , Uông Hi Thiên , Hiên Tuấn Khanh cùng với Dương Thiên Hành thống lĩnh mười vạn binh sĩ khí thế không thể tưởng tượng đến chiến trường , song Vũ Văn Thác đối với tài điều binh khiển tướng trên đường tựa hồ cũng rất điệu nghệ khiến ngay cả Tử Băng Linh đối với hắn cũng phải thay đổi cách nhìn

Hai năm nữa lại trôi qua , có hơn mười tinh cầu cùng với một chủ tinh được đoạt lại , lãnh thổ Tà Thần giới trên cả Thất Thuyết tinh hệ cũng không ngừng được mở rộng . Mà Chiến Thần giới khắp nơi phải chế trụ , không ngừng rút lui , trong hai năm này đã phải bỏ đi rất nhiều tinh cầu quan trọng

Song tại Tà Thần giới , điều Tử Sắc Thương Long không cách nào tưởng tượng được chính là chiến thắng từ mười vạn binh lực do Minh Huyền tinh phái đi tất cả đều nằm trong tay con gái của mình . Điều này cũng khiến cho Tử Băng Linh cực kì hưng phấn , tin rằng sau khi trở lại Tà Thần giới Cha đối với nàng nhất định phải có cách nhìn khác

Bên trong mật thất , Vũ Văn Thác mỗi một lần đi vào đều phát hiện Tần Vũ phóng thích Hỗn Động vật chất lại phát sinh sự thay đổi . Mà thời gian bế quan đã năm năm rồi , Tần Vũ vẫn như trước ngồi trên chiến bàn đá cẩn thận tìm hiểu sự tìm hiểu của diễn hoá Hỗn Động

Hỗn Động khí mềm mại thông thả phiêu phù bốn phía , song lúc này trong lòng bàn tay Tần Vũ đã ngưng tụ một cỗ Hỗn Động vật chất có mật độ cao xảy ra biến hoá , có thể nói là một loại biến chất . Đó là Tần Vũ trong diễn hoá lĩnh ngộ được , hơn thế nữa chính giữa lòng bàn tay đám Hỗn Động vật chất ẩn chứa thuộc tính hoàn toàn không giống

Tất cả điều này đều do năng lực diễn hoá của Tần Vũ

Sau một khắc , trái phải hai bên lòng bàn tay không hện mà cùng xảy ra biến hoá , Hỗn Độn khí bên tay trái đột nhiên băng tán , một đạo điện quang phát ra âm thanh chói tai mà bên tay phải Hỗn Độn chất lại diễn hoá thành một cỗ cuồng phong rất lớn , hình thành một cơn gió lốc trong bàn tay Tần Vũ

Tần Vũ bình tĩnh mở hai mắt , rất hài lòng nhìn hai loại nguyên tố lực lượng , cười nhạt nói :

“ Phong , Lôi nguyên tố pháp tắc xem ra đã lĩnh ngộ thành rồi ”

Lúc này ngoại trừ Thiên , Địa ra thì sau loại nguyên tố còn lại đã được Tần Vũ hoàn toàn lĩnh ngộ mà điều khác so với người bình thường chính là bản thân Tần Vũ là một Đa Tu Huyền giả cũng không cần đề tăng toàn bộ các loại nguyên tố pháp tắc . Pháp tắc lực lượng của hắn có thể nổi cực kì bình tĩnh phát triển , tới bây giờ cảnh giới Tần Vũ cũng đã tăng lên Thiên Mang trung kì , có thể lợi dụng sáu nguyên tố pháp tắc hình thành một loại lực lượng cường đại hơn

Bất quá Tần Vũ hiển nhiên không vì vậy mà cảm thấy an tâm bởi khó khăn rất lớn vẫn còn trong đan điền hắn , chính là Lục đạo luân hồi

Lục đạo luân hồi chuyển động cực chậm khiến cho Tần Vũ ẩn ẩn ý thức được sự vận chuyển của Lục đạo luân hồi tựa hồ đã phản lại Thiên đạo tiềm tàng của vũ trụ , chỉ có thể thả ra Hỗn Độn vật chất so với Hỗn Nguyên không có khác biệt là mấy

Cho nên , Tần Vũ quyết định dốc lòng nghiên cứu Lục đạo luân hồi , nếu có thể hoá giải cỗ lực lượng này nhất định con đường sau này sẽ rất lớn

...

Thời gian thoáng qua , đã năm mươi năm rồi , Hồng Mông vũ trụ dưới tàng cây quế , Hồng Mông và Lâm Mông đang nhàn hạ đánh cờ

“ Đã nhiều năm như vậy rồi không biết Tam đệ bọn họ tại nguyên thủy vũ trụ thế nào nữa ?” Lâm Mông nhẹ nhàng thở dài , nét mặt toát ra vẻ mong chờ .

Hồng Mông trầm giọng cười , thông thả ngấp một hớp Hồng Mông tửu , nói :

“ Bất quá mới chỉ một trăm năm mà thôi , đối với ta và đệ mà nói chỉ là trong nháy mắt , có điều nói gì thì nói với thực lực của Tam đệ chắc cũng tại nguyên thủy vũ trụ có một mảnh tinh vực của mình rồi a ”

Lâm Mông nói :

“ Cũng phải , Tam đệ nắm trong tay Lục đạo luân hồi , đệ nghĩ tại không gian vũ trụ kia ... nhất định đã có địa vị rất cao ”

Hồng Mông lắc lắc đầu cười :

“ Tam đệ đã đi nhiều năm như vậy rồi , Tình Nhi mỗi ngày đều tới thỉnh giáo chúng ta , bất quá nha đầu kia tiến bộ quả thật nhanh sợ rằng qua mấy trăm năm nữa có thể đạt tới cảnh giới Thần vương ”

“ Nó cũng là muốn tới chỗ Tam đệ , a a , bất quá hôm nay thật kì lạ , nha đầu kia còn chưa tới ”

Hồng Mông hơi nhíu mày , tức thì nở nụ cười phảng phất trong nháy mắt đã biết được tất cả , nói :

“ Xem ra nha đầu kia hôm nay sẽ không tới , chúng ta cần phải có chuẩn bị mới được ” Hai người nhìn nhau cười , tiếp tục hạ cờ

Hôm nay , Tử Huyền phủ vốn lạnh lẽo đầy nhớ thương lại náo nhiệt hẳn lên , Khương Lập , Tần Tư cùng Băng Nghiên đều đi qua đi lại . Hầu Phí và Hắc Vũ cũng từ Thần giới chạy tới tựa hồ đã xảy ra đại sự

Bất quá chuyện này đối với cả Tử Huyền phủ mà nói đích thật là một việc đại hỉ . Trong Sương phòng , thanh âm La Băng cực kì bén nhọn , nhìn qua cực kì thống khổ , bọn người Hầu Phí và Hắc Vũ đều lo lắng đứng bên ngoài tựa hồ cùng đợi cái gì

“ Theo ta thấy chính là nam hài ” Hắc Vũ đoán

Song Hầu Phí lại khinh thường hừ lạnh một tiếng nói :

“ Táp mao điều , ta xem ra chắc chắn là nữ hài ”

“ Tiểu Hầu tử , nói khê thôi không ta đánh chết bây giờ !” Hắc Vũ nhất thời có chút cả giận nói nhưng tình hình bên trong Sương phòng lại càng thêm kích động , nét mặt mỗi người đều toát ra sự lo lắng cùng đợi đứa nhỏ xuất thế

Lúc này trên bầu trời Tử Huyền phủ đột nhiên ngưng tụ một cỗ Hồng Mông linh khí , tức thì cả không gian đều bị phong bế hẳn lên , bên trong phủ nhất thời im lặng . Một cỗ linh khí tràn ngập mỗi một tấc không gian đem lại cho mọi người một cảm giác cực kì yên tâm

Tiểu nha đầu Tình Nhi thấy thế lập tức hưng phấn từ trong Sương phòng chạy ra lớn tiếng nói :

“ Đa tạ Hồng Mông , Lâm Mông gia gia ”

Nguyên lai Hồng Mông và Lâm Mông sớm đã dự tính tới chuyện này cho nên đã phóng ra Hồng Mông linh khí đồng thời phong bế không gian , có thể nói rằng anh hài xuất thế này đã được cấp cho một hoàn cảnh rất tốt

425. Chương 32: Khuếch Trương Địa Giới

“Nếu như có tiểu Quân ở đây thì tốt quá, cũng không biết hẳn tại vũ trụ nguyên thủy trôi qua như thế nào.”

Đang lúc mọi người ở đây vì thế lo lắng không chịu được. Bỗng nhiên tiếng khóc của trẻ nhỏ trong sương phòng truyền ra làm cho tâm tư của mọi người đều hạ xuống.

Không lâu, Khương Lập đi ra, nằng bệ một đứa bé vừa mới sinh rất bụ bẫm. Trên khuôn mặt tràn ngập nụ cười vui nói:

“Hài tử đã được sinh ra, mọi người nhanh đến nhìn nó này.” Mọi người nhìn thấy trên mặt đứa bé này tràn đầy hoan hỉ. Tiến vào trong sương phòng, Băng Nghiên cùng Bạch Y Thần vây quanh bên giường, còn La Băng ở trên giường thì sắc mặt tái nhợt trông có vẻ không có sức lực nào.

Khương Lập mang đứa bé bé đến trước mặt cô ấy. Mỉm cười nói:

“Hài tử, là con trai đấy, người thử xem nên đặt tên nó như thế nào đây?” Nha đầu hưng phấn tiến lại gần muốn được bế tiểu đệ đệ này. Nhưng Khương Lập khước từ sợ rằng nằng tay chân vụng về nên không chịu đưa cho nằng bế.

Băng Nghiên vô lực cười, trong mắt mọi người hiện vẻ vui mừng vừa có vài phần bất đắc dĩ cùng sâu thẳm.

“Xem ra chúng ta không chờ hẳn trở về được rồi, mẫu thân người đặt tên cho nó đi.”

Mọi người ở chung quanh nghe lời nói này sắc mặt đều biến thành ngưng trọng hẳn lên, mà trong đầu đều hiểu Băng Nghiên nói nhất định là Hồng Quân. Nhưng hiện tại Hồng Quân đang ở vũ trụ Nguyên Thủy bỏ lỡ ngày sinh ra hài tử của mình sợ rằng cũng là bất đắc dĩ.

“Yên tâm đi, Sương nhi sẽ rất nhanh quay trở về, người đừng lo lắng quá, chú ý thân thể là mới trọng yếu hơn.” Khương Lập thở dài. Ánh mắt xoay chuyển, đột nhiên nhìn thấy quang cảnh kỳ dị đang phát sinh ở bên ngoài cửa sổ.

Phong bế không gian đã được giải trừ, Hồng Mông linh khí do vậy tiêu tán. Trên đám mây đậm đặc một tia thần quang như ẩn như hiện nhẹ nhàng rơi trên cửa sổ nhu hòa mà ấm áp.

Khương Lập tâm tư vừa động, cười nói:

“Bất quá gọi nó là Tồn Sơ Thần thì như thế nào?”

Hai chữ Sơ Thần này nguyên lai Khương Lập chứng kiến nhật quang sơ thần liên nghi đến. Mà “Sơ Thần” liên kết với “Xuất trần” thì âm tự của nó tương đồng, vậy hi vọng đứa bé này nổi bật giống như ý nghĩa của tên nó.

Băng Nghiên lạnh nhạt cười:

“Tên rất hay, Sơ Thần...”

Hắc Vũ bên cạnh hắc hắc cười:

“Như thế nào, Hầu tử, ta nói là con trai mà, ngươi lại thua!” Hầu Phí bức bối làm cho nét mặt già đờ bưng, lớn tiếng nói:

“Ván này không tính, chúng ta so ván nữa, oa tử, sinh cho ta một nữ hài để cho Tạp mao điều trông thấy.”

La Băng nghe Hầu Phí nói lời này, trên mặt tức thì hiện lên một mảng đỏ ửng, có hơi ghen nói không ra lời. Hắc Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hắc nói:

“Đánh rắm loạn xạ, ngươi đem hài tử như thế làm sao sinh chứ, ngươi sao không sinh một đứa?!”

Hai người này ta một câu người một câu tranh cãi âm lên, chúng nhân đều cười không thôi.

Đứa bé bụ bẫm nằm trong lòng La Băng, bên trong Hồng Mông linh khí bồi dưỡng vừa mới sinh ra, bụ bẫm sinh đã có ưu thế tu luyện so với người khác tốt hơn nhiều. Con người của nó vô cùng trong sáng, mi thanh mục tú, không ngờ có vài phần hình dáng của Hồng Quân, đang nhón nháo một lúc rồi sau đó yên tĩnh trở lại trên mặt lộ một nụ cười.

La Băng âu yếm nhìn nó cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, thấp giọng nói:

“Sơ Thần cùng với mụ mụ chờ ba ba an toàn trở về nha?” hài tử giống như nghe hiểu, khẽ gật đầu nhưng không rõ ràng.

“Băng di, có thể cho ta bế Sơ Thần a, ta không thương tổn nó đâu.” Tiểu nha đầu ngồi ở cạnh giường ngỏ ý cầu xin.

Nháy mắt đã qua một trăm năm, tiểu nha đầu đã lớn lên thành một thiếu nữ thanh mảnh trong trắng, phong thái thanh nhã, đáng yêu động lòng người. La Băng hơi cười, gật đầu. Tiểu nha đầu dè dặt bế Sơ Thần, trên mặt lộ ra sắc mặt vui vẻ mà đứa bé kia tựa hồ cũng đặc biệt cao hứng cười cười không ngừng.

Khương Lập nhìn các nàng chỉ có thể mỉm cười lắc đầu. Thế nhưng giờ phút này thật sâu trong lòng của bà đang than thở. Không hiểu Tần Vũ và tiểu Sương đến lúc nào bọn họ có thể trở về. Hiện tại tất cả mọi người tại Tử Huyền phủ đang chờ bọn họ sớm ngày trở lại.

Dưới tàng cây Quế tại Hồng Mông vũ trụ, Lâm Mông ha ha cười:

“Đại ca, ngươi xem hài tử này ngày sau vận mệnh như thế nào?”

Hồng Mông mỉm cười, nhẹ lắc đầu:

“Thật quả là thế hệ sau càng mạnh hơn thế hệ trước, ta cũng vô pháp nắm giữ mệnh ký của hài tử này. Bất quá cảnh giới sau này nhất định cũng cao hơn hai người chúng ta. Ha Ha Ha Ha.”

Tử Thần giới, bên trong Địa Mộ tinh phân nhánh của tinh hệ...

Hồng Quân đang tu luyện bên trong Hồng Quân giới đột nhiên tâm cơ thoáng rung động, tựa hồ có một tia cảm giác lơ mơ giống như có người kêu gọi hắn. Nhưng mà lúc có lúc không mờ mịt mà không thể truy tìm, không nhận được có một chút kinh ngạc.

Chẳng qua làm cho bọn họ kỳ quái nhất chính là hơn một trăm năm qua bất kể là Tử Thần giới cùng với Loạn Thần giới đều chưa có đối với khóa Địa Mộ tinh phát động tiến công với quy mô lớn. Ngẫu nhiên phát ra một ít Tử quân tiến hành dò tra nhưng đều bị Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh giết chết, cho nên Địa Mộ tinh hiện tại rất yên tĩnh, cũng tạo điều kiện cho mọi người có thời gian tu luyện.

Trước mắt, Huống Thiên Minh cùng với Tôn Ngộ Không đi tinh cầu khác tìm kiếm. Tiến độ tu luyện của hai người đều rất nhanh, tại bên trong không ngừng thực chiến Tôn Ngộ Không đã có thể đem cực hạn của mình đề cao đến Đẩu Chiến tứ thập cửu côn. Biến thân lần thứ bảy của Huống Thiên Minh cũng phát ra càng thành thực. Chẳng qua điều trọng yếu là mức độ hạn chế Pháp tắc của tinh vực này ngày càng giảm bớt đi một chút.

Hồng Quân cùng Cổ Bàn đều ở bên trong sơn lĩnh bế quan tu luyện, đều tự mình lĩnh ngộ huyền bí ảo diệu trong cảm ngộ.

Giờ phút này bất diệt phách thể của Hồng Quân đã được phóng thích đến trạng thái cực hạn. Mặt ngoài da thịt đều lưu động hỗn độn quang hoa mờ ám khó hiểu, khiến cho người ta có một loại cảm giác thật cổ phác cực kỳ kiên cố. Vật chất Hỗn độn bám vào mặt ngoài thân thể của Hồng Quân, trong đó từng sợi nhỏ không ngừng biến hóa.

Bỗng nhiên vật chất Hỗn độn dường như chỉ trong nháy mắt sinh ra một loại cộng hưởng nào đó. Tại mặt ngoài da thịt của Hồng Quân phát sinh ra tính chất biến hóa. Trong nháy mắt sản sinh ra lực lượng bạo phát cường đại chấn động đến toàn cả sơn lĩnh rung động hân lên.

Cổ năng lương ba động cường đại này ngay cả Cổ Bàn cũng bị làm cho thức tỉnh nói:

“Tiểu Quân, xem ra cảnh giới của ngươi cũng đề cao rồi?”

Loại trạng thái phách thể cường đại này duy trì không đến nửa khắc thời gian, Hồng Quân sắp không có biện pháp chống đỡ nữa, hít thở thật sâu nói:

“Tu luyện mấy năm nay ta phát hiện vật chất Hỗn độn ở trong Hỗn độn chi thể này có thể sinh ra tính chất biến đổi với lại còn có thể hình thành một luồng lực lượng bạo phát cực kỳ cường đại. Chẳng qua loại trạng thái này hao phí thể lực của ta cực kỳ lớn. Cho nên không có biện pháp duy trì thời gian lâu được.”

“Thì ra là như thế, nhưng mà nếu như có thể đạt tới lực lượng bạo phát cường đại như thế, thời gian dài ngắn tin rằng sau này trong tu luyện có thể tiếp tục gia tăng.”

Hồng Quân gật đầu hỏi:

“Tiểu Cổ, mấy năm nay ngươi lĩnh ngộ như thế nào?”

Cổ Bàn hồ hững cười:

“Vài năm nay ta chỉ là làm cho mức độ hạn chế pháp tắc nơi này đối với ta giảm xuống tới mức độ cực hạn. Cũng không có tiến triển gì to lớn lắm.”

Hồng Quân nhú mày nói:

“Vậy ngươi không có nghiên cứu không gian trong Bàn Cổ phiên à, ta muốn biết kết quả cuối cùng tên thủ lĩnh kia thuộc dạng nào trong thể giới phiên của ngươi.”

Cổ Bàn nói:

“Không gian trong Bàn Cổ phiên này cực kỳ thần bí, với lại dường như ẩn chứa một loại lực lượng không có cách gì biết được, với mức độ bị hạn chế của ta hiện tại cũng không có năng lực tiến vào Cổ Bàn phiên để tiến hành nghiên cứu. Chẳng qua, ta có thể cảm giác được lực lượng của Cổ Bàn phiên dường như không chỉ vẹn vẹn là phá nát hư không. Mà lại còn có năng lượng nguyên lực tái sinh nào đó.”

Hồng Quân có chút kinh ngạc nói:

“Lợi hại như thế sao, không nghĩ đến ngươi vậy mà có thể có được loại bảo bối như thế.”

Lúc này, hai đạo thân ảnh từ trên không trung hạ xuống, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hai người, là Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không.

“Hóa ra hai người bọn ngươi đã thức tỉnh, ha ha, ta còn tưởng là cần phải chờ mấy trăm năm á, chuyện tốt này có thể lỡ mất nữa rồi.” Mặt khỉ của Tôn Ngộ Không cười như sấm động không ngừng, hiển nhiên cực kỳ hưng phấn.

Cổ Bàn gạn hỏi:

“Chuyện tốt gì thế, lại đáng để ngươi cao hứng như thế?”

Huống Thiên Minh lãnh đạm cười nói:

“Cũng không biết chuyện xảy ra như thế nào, dường như Loạn Thần giới cùng Tử Thần giới đều quên mất tình cầu này tồn tại, thậm chí mấy năm nay Tử quân tuần tra đều đã ít hơn rất nhiều. Sở dĩ mười năm trước ta cùng Hầu tử chủ động xuất kích, và đi công kích một cái tinh cầu, Tử quân trên tinh cầu đó tuy rằng nhiều nhưng thực lực cực kỳ bình thường, chúng ta sẽ rất dễ dàng đến đánh hạ bọn chúng. Trong mười năm nay, tổng phạm vi xung quanh Địa Mộ tinh vượt quá mười ức dặm đều là của chúng ta.”

Hồng Quân nhíu mày, nghi hoặc nói:

“Nếu như vậy, vì sao Loạn Thần giới cùng Tử Thần giới một chút động tĩnh cũng không có à?”

Tôn Ngộ Không lớn tiếng nói:

“Bất kể bọn chúng thế nào, điều này không phải như người nói sao, nên vì chính mình mà chiến đấu, Lão tôn ta vẫn còn muốn tiếp tục đi chiến đấu, không ngừng mở rộng phạm vi của mình, như thế nào nhân tài của Loạn Thần giới với Tử Thần giới ta không để trong mắt.”

Huống Thiên Minh nói:

“Nếu hai người các người đã xuất quan rồi thì chúng ta lập tức cùng nhau bắt đầu chiến đấu. Mười năm nay ta cũng bắt làm tù binh rất nhiều Tử quân và binh sĩ của Loạn Thần giới. Bọn chúng đều bị Thiên đạo chi nhận phong ấn lại. Đúng lúc đại quân của chúng ta nên hành động.”

Cổ Bàn cười nói:

“Cũng tốt, đúng lúc nên rời đi để tích lũy một ít kinh nghiệm thực chiến. Đối với tu luyện Bàn Cổ phiên của ta đây cũng có chỗ tốt.” Hồng Quân cũng tỏ vẻ đồng ý, gật đầu.

Tôn Ngộ Không cảm thấy vừa ý cực kỳ hưng phấn nói:

“Nếu như vậy, chúng ta cứ đặt cho nơi này một cái tên đi!”

“Cũng tốt, bọn họ đã có Tử Thần giới, Loạn Thần giới, vậy chúng ta cứ gọi là Tru Thần giới, gặp thần giết thần, gặp ma giết ma vì mình mà chiến đấu!” Huống Thiên Minh nói, Tôn Ngộ Không đối với cái tên này cũng cực kỳ hài lòng.

Bất quá, trong lòng của Hồng Quân thủy chung có chút ít lo lắng. Dẫu sao, trong vòng mười năm mở rộng phạm vi mười ức dặm. Nơi này là khu vực của Tử Thần vũ trụ, bọn họ như thế nào còn không có phát hiện. Huống hồ, Loạn Thần giới còn đang cùng với bọn họ chiến đấu, đối với một điểm công kích trọng yếu này cũng không thể dễ dàng bỏ qua. :

426. Chương 33: Quyết Chiến Như Đổ

Trải qua mười năm hăng hái chiến đấu, Huống Thiên Minh cùng với Tôn Ngộ Không cũng không có đại khai sát giới, ngược lại còn bắt làm tù binh năm trăm tên Tử quân, những tên Tử quân này đều trải qua uy hiếp bởi Đấu Chiến côn diễn của Tôn Ngộ Không, hoàn toàn bị hàng phục và trở thành đại quân đầu tiên của Tru Thần.

Theo trong miệng của những Tử quân đã hiểu rõ được đầy đủ hơn, nơi đây là Thiên Âm tinh hệ thuộc về một trong hai tinh hệ lớn của vũ trụ Tử Thần, có bảy chủ tinh, trong đó một tinh còn lại là Ma Long tinh bị Loạn Thần giới chiếm cứ, ngoại trừ việc này ra, những tinh cầu lớn nhỏ đạt đến con số trăm cái, mà có một tinh hệ khác có tên gọi là Âm Dạ tinh hệ, chiến đấu ở nơi đó còn kịch liệt hơn so với ở nơi này.

Tuy nhiên ngoài hai đại tinh hệ ra, còn tồn tại một cái Tử thần giới, nó có được quyền lợi chí cao chừng quần hàng trăm tinh cầu trong hai đại tinh hệ.

Trải qua vài năm, Hồng Quân phát hiện trên thân thể những tên Tử quân này có chút ít kỳ lạ. Thân thể bọn họ cực kỳ huyền ảo đúng như dự đoán của Hồng Quân là do một loại vật chất Hỗn độn tạo thành chỉ có điều là tử khí quá nặng đã che dấu khí tức của vật chất Hỗn độn mà thôi.

Những hệ tu luyện của Tử Thần giới rất đặc thù, trong thời gian tu luyện có thể lợi dụng vật chất Hỗn độn để ngưng tụ thân thể, bao trùm linh hồn vào trong bên ngoài hình thành một chi thể Hỗn độn khác, Chẳng

qua cùng với bất diệt phách thể của Hồng Quân khác nhau rất lớn, Hồng Quân thì lợi dụng vật chất Hỗn độn để cải tạo toàn bộ huyết nhục, còn người của Tử Thần giới thì phá bỏ nhục thể, trực tiếp lợi dụng vật chất Hỗn độn để tiến hành tái tạo nhục thể.

Bởi vì bọn họ đối với vật chất Hỗn độn lĩnh ngộ không sâu, cho nên tái tạo nhục thể mới có thể xuất hiện loại cảm giác hư ảo không có thực, có điều cùng với thời gian tu luyện tăng lên, cảm ngộ của bọn họ đối với cái thân thể này cũng càng thấu đáo hơn, mà lực lượng bạo phát ra cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Sau khi hiểu rõ những điều này, Hồng Quân mới biết được hóa ra những bạch cốt này đều là nhục thể của bọn họ bị vứt bỏ, nhưng mà cùng với những nhục thể không có linh hồn này không ngừng chồng chất, cho nên tử khí tại đây càng ngày càng nặng, cuối cùng hình thành một vũ trụ Tử Thần như hiện giờ.

Mấy năm nay, bốn người gương cờ hiệu của Tru Thần giới ở trong Tử Thần giới không ngừng mở rộng phạm vi, khi lĩnh vực mở rộng lên đến gần hai ngàn vạn dặm. Dường như ba chữ Tru Thần giới vang dội tiếng tăm ở trong Tử Thần giới. Bởi vậy Tử Thần giới gia tăng số Tử quân tiến hành đánh lên Tru Thần đại quân.

Tuy nhiên dưới sự lãnh đạo của Hồng Quân, Tru Thần đại quân mỗi lần đều có năng lực tránh né xảo diệu đường công kích của Tử Thần quân đoàn, dùng sự khéo léo đạt đến thắng lợi, Hơn nữa Tử Thần giới bởi vì thế tiến công của Loạn Thần giới nên bị hạn chế, cho nên không dám cử binh lực ra với qui mô lớn. Vì lẽ đó nhiều năm chiến đấu như vậy, Tru Thần đại quân không chỉ không bị tiêu diệt, mà còn vì tù binh bị bắt quá nhiều, quy mô hiện giờ so với trước kia còn muốn lớn hơn nhiều.

Có điều những Tử quân này thủy chung thuộc về phiên vũ trụ Tử Thần này,

Huống Thiên Minh vì để phòng ngừa bọn họ phản bội, sử dụng Thiên đạo chi nhận làm cho bọn họ bị cấm chế lại, cho nên ở phương diện lòng quân lại ổn định thần kỳ.

Năm mươi năm sau, phạm vi của Tru Thần giới đã đạt đến ba ức năm ngàn vạn dặm, trong đó bao gồm một khóa chủ tinh mà Tôn Ngộ Không không tiếc thụ thương hợp lại. Khóa chủ tinh này có tên là “Dạ Vong tinh”, bởi vì Loạn Thần giới xâm lược người ở đây đã hoàn toàn dời đi rồi, nhưng mà số lượng Tử quân thì vô cùng nhiều, Tôn Ngộ Không vì muốn đánh chết thống lĩnh Tử quân mà bị ép dùng đến Đấu Chiến tứ thập cửu côn, lúc này mới đem người đó oanh sát, nhưng chính mình cũng bị thương nhẹ.

Bất luận là Tàn Vũ ở tại Tà Thần giới, Chiến Thần giới hoặc bọn người Hồng Quân ở tại Loạn Thần giới cùng Tử Thần giới, đều là ở vô tận Hỗn Độn khai mở không gian, hết thấy căn cơ tu luyện đều tại vật chất Hỗn độn, đẳng cấp cảnh giới của bọn họ đều là do mức độ lĩnh ngộ Hỗn độn mà xác định, ở bên trong Tử Thần giới này, cũng giống như thế, cũng đều phân chia là pháp thần, đại huyền, thiên mang, hoàn hư, quy thần, hóa thiên sáu cảnh giới lớn.

Với trạng thái bất diệt phách thể của Hồng Quân hiện tại, ắt phải đạt đến cảnh giới Thiên Mang sơ kỳ, nếu như đúng là Hỗn Độn có tính chất biến đổi thì sản sinh ra lực lượng bạo phát, cảnh giới cũng vượt cấp bạo tăng, chỉ có điều khuyết điểm duy nhất chính là duy trì không được bao lâu. Thực lực Cổ Bàn phần lớn là ở trong Cổ Bàn phiên, cho nên cảnh giới lĩnh ngộ của hắn thì tương đối khá thấp, vẫn còn ở tại Đại Huyền trung kỳ.

Còn như Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh, bọn họ đối với lĩnh ngộ Hỗn độn chỉ có thể nói là sơ nhập mà thôi, cho nên bất luận là Đấu Chiến côn diễn hoặc là Thiên đạo chi nhận đều có hạn chế cực lớn, muốn phát huy ra lực lượng mức độ lớn nhất của nó, còn cần phải ở trong vật chất Hỗn Độn có một lần lĩnh ngộ thành tựu mới được, hiện tại cảnh giới của hai người giống nhau ngừng lại tại Đại Huyền trung kỳ.

Chẳng qua tình thế chiến đấu này, không có kéo dài quá lâu, một trận đại chiến cũng sắp hạ màn.

Một ngày kia, Tôn Ngộ Không vừa mới thống lĩnh năm ngàn Tru Thần đại quân giải quyết thủ vệ quân của một khóa tinh cầu không có người, khi đang tiến hành tuần tra ở ngoài ba ức năm ngàn vạn dặm, một khóa chủ tinh toàn màu xám đen, có hình dáng tựa như long đầu khiến cho hắn chú ý.

Trên tinh cầu đó truyền đến sinh mệnh ba động rất mạnh, nhất định có lực lượng quân sự với quy mô lớn tập hợp tại chỗ này. Căn cứ vào một tên Tử quân báo cáo, đây là một khóa chủ tinh trọng yếu trong Thiên Âm tinh hệ, tên là Ma Long tinh, bây giờ đã bị Loạn Thần giới chiếm giữ.

Trong lòng Tôn Ngộ Không kinh sợ, lúc trước lão binh sắp chết ấy đã từng nhờ hắn tìm kiếm thống lĩnh Ma Long tinh, lợi dụng binh lực của hắn chiếm giữ càng nhiều tinh cầu, chắc chắn tinh cầu lão binh nói chính là khóa Ma Long tinh này.

Bởi vì không cách nào xác định quy mô binh lực trên khóa tinh cầu này, cho nên Tôn Ngộ Không chưa muốn thực hiện tiến công ngay, trái lại quay trở về Địa Mộ tinh, kiểm soát người Hồng Quân tiến hành thương nghị.

Hiện tại số lượng Tru Thần đại quân đã đạt tới năm vạn người, trong đó phần lớn là tù binh mà tới, còn có rất nhiều muốn thoát ly sự quản chế của Tử Thần giới, là Tử quân ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, hiển nhiên danh hiệu của Tru Thần giới ở trong Tử Thần giới tương đối vang dội.

Chẳng qua là mặc dù đạt đến hơn năm vạn người, nhưng quy mô binh lực cùng với Tử Thần giới, Loạn Thần giới lại yếu kém hơn rất nhiều, chiến đấu phần lớn đều dựa vào bản lĩnh của bốn người chỉ huy binh đội, lợi dụng chiến thuật quanh co lấy ít thắng nhiều, kỳ thực trên phương diện quy mô binh lực không hề chiếm được bất cứ ưu thế gì.

Hồng Quân đã vì việc này có một chút khó xử, ở Địa Mộ tinh, bốn huynh đệ tụ hợp, kết hợp lại thảo luận lần quyết chiến này. Sắc mặt của Hồng Quân lộ vẻ ngưng trọng nói:

“Hiện tại toàn bộ binh lực đều tập trung ở trên chủ tinh “Dạ Vong tinh”, vả lại binh lực của đối phương cũng không hiểu rõ lắm, chiến đấu như thế chỉ có thể nói là đánh cược một lần, nếu như thắng được, danh hiệu của Tru Thần giới chúng ta hoàn toàn vang dội ở khắp Tử Thần giới, còn nếu như thất bại, chúng ta chỉ có thể làm lại từ đầu.

Ngoài ra trong lòng ba người đều rõ ràng, nếu như đích thực là thất bại, không chỉ đơn thuần là mất đi những binh lực cùng khu vực bình thường như thế mà đối với việc phát triển về sau cũng sẽ tạo thành hạn chế cực lớn.

Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng nói:

“Muốn chiến thì chiến, lão Tôn ta tuyệt đối sẽ không nhú mày, bất luận là Chiến Thần giới hay là Tử Thần giới, Tru Thần giới chúng ta không cần sợ bất luận là một phương nào!”

Huống Thiên Minh hơi nhú mày nói:

“Hầu tử, kích động như thế có thể lâm vào hoàn cảnh bất lợi, lần chiến đấu này nhất định không đơn giản, chúng ta cần phải tiến hành một kế hoạch tỉ mỉ và cẩn thận mới được.”

Cổ Bàn trầm tư chốc lát nói:

“Lão Huống nói đúng, lần này không giống như bình thường, chúng ta chính là đem toàn bộ đánh cược.”

Hồng Quân hờ hững cười nói:

“Ta cảm thấy nên đặt cược lần này, bây giờ khu vực của chúng ta đã khuếch trương tới gần ba ngàn vạn dặm, người Tử Thần giới vì bị hạn chế bởi Loạn Thần giới, cũng không dám đối với chúng ta tiến hành tiến công binh đội với quy mô lớn. Nguyên do Tru Thần giới đối với bọn họ vẫn còn có năng lực kiềm chế cực mạnh, nếu như hiện tại chúng ta tiêu diệt Loạn Thần giới, các người đoán kết quả sẽ như thế nào?”

Mắt của Huống Thiên Minh sáng lên:

“Người nói là... thế chân vạc?”

Nghe hắn nói những lời này, Cổ Bàn cùng Tôn Ngộ Không dường như có hơi minh bạch, Hồng Quân tiếp lời nói:

“Bây giờ Tru Thần giới đối với hạn chế của Tử Thần giới có lẽ so với Loạn Thần giới thì lớn hơn nhiều, nếu như chúng ta thật có thể chiếm được một khóa chủ tinh của bọn họ, như vậy danh tiếng của Tru Thần giới trong hai giới đó hoàn toàn vang dội, đến lúc đứng trên thế chân vạc, Tử Thần giới, Loạn Thần giới cùng Tru Thần giới chúng ta hình thành một loại lực lượng kiềm chế tiềm ẩn, đối với việc phát triển của chúng ta sau này có ưu thế rất lớn.”

Ba người đều rất tán thành quan điểm của Hồng Quân, Cổ Bàn nói:

“Nhưng mà trên phương diện binh lực thì tình thế của chúng ta rõ ràng là không thuận lợi, nếu như quy mô binh lực của đối phương đủ mạnh, với lại lúc này đối với bọn họ đó là một trận chiến đấu phòng thủ, tưởng muốn chiếm lĩnh tình cầu này đối với chúng ta mà nói rất khó khăn.

Huống Thiên Minh gật đầu:

“Không chỉ như thế, trên một chủ tinh tối thiểu cũng có một hoặc hai nhân vật cấp thống lĩnh, hơn nữa ở Loạn Thần giới trên vấn đề lĩnh ngộ Hỗn độn ưu thế của bọn họ, chúng ta còn chưa biết rõ lắm.”

Dường như Hồng Quân đối với việc này cực kỳ tự tin, cười một tiếng nói:

“Cho nên chúng ta mới cần bố trí cẩn mật một chút, trong những năm chiến đấu, ta hiểu rõ được ưu thế lĩnh ngộ Hỗn độn của Loạn Thần giới, lúc này đối với chúng mà nói xác thực có chút trở ngại, nhưng còn chưa đến nỗi hoàn toàn không có cách nào không thể tiến công.

“Ưu thế gì?” Tôn Ngộ Không hỏi.

“Tử Thần giới này đều là lợi dụng vật chất Hỗn độn cùng với linh hồn dung hợp, tiếp theo bỏ đi nhục thể đúng là một loại phương thức tu luyện kỳ dị, nếu làm theo Loạn Thần giới thì tương đối đơn giản, bọn họ đều đem vật chất Hỗn độn cùng với binh khí tiến hành dung hợp, sau đó luyện chế ra linh bảo có lực lượng mạnh mẽ, thực ra trên phương diện thực lực, bọn họ chẳng hề chiếm bất luận ưu thế gì.”

Nói đến đây, Huống Thiên Minh dường như có điều suy nghĩ lắm bầm nói:

“Chẳng trách mỗi lần gặp được binh đội của Loạn Thần giới cứ cảm giác binh nhận cùng trang bị trên thân thể của bọn chúng đều rất dũng mãnh, nguyên do là vậy.”

Hồng Quân nói:

“Loạn Thần giới cũng không đơn giản như vậy, bọn họ có thể đem vật chất Hỗn độn tiến hành dung hợp với binh nhận hoàn mỹ nhất, với lại dựa vào việc lĩnh ngộ vật chất Hỗn độn phát huy được lực lượng lớn nhất của những Hỗn Độn linh bảo đó, có thể nói so với Tử Thần binh đoàn còn khó đối phó hơn.”

“Người định xử lý như thế nào?” Cổ Bàn hỏi.

“Ở tình huống hiện nay, có thể nói chúng ta đang giữ hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng điểm duy nhất là chỗ chúng ta chiếm ưu thế... Cho nên, chúng ta phải tạm gặm khối xương cốt cứng rắn này, cũng chỉ có thể sử dụng phương pháp này!”

“Cái gì?”

Hồng Quân hồ hững cười, trầm giọng nói:

“Tập kích bất ngờ!” :

427. Chương 34: Thất Đạo Phòng Tuyến

“Tập kích, phương pháp này dĩ nhiên là tốt, cũng là phương pháp duy nhất có thể thực hiện, nhưng đột phá cửa thành ta nghĩ cũng chẳng hề khó tìm như vậy, hơn nữa cao thủ có cấp bậc thống lĩnh và phó thống lĩnh đối phó như thế nào?”

Hồng Quân tự tin cười nói:

“Cảnh giới của cấp thống lĩnh nhiều nhất là ở Thiên Mang hậu kỳ, nếu như ta tạo ra Hỗn độn chất biến sản sinh ra lực lượng bạo phát, ta nghĩ rằng muốn giết chết bọn họ cũng không phải là việc khó. Bây giờ cao thủ chân chính vẫn còn ẩn tàng ở trong Tử Thần giới, bởi vì Tru Thần giới của chúng ta cùng Loạn Thần giới đang kiềm chế nhau, bọn chúng đương nhiên không dám tùy tiện xuất binh, cao thủ Loạn Thần giới cũng giống như vậy. Hiện tại chỗ vướng mắc duy nhất là đột phá cửa thành, nguyên do tại chỗ này trước, ta cần cho tiểu Cổ đi trước tuần tra, lão Huống cùng Ngộ Không ở bên ngoài ba mươi vạn dặm chờ đợi!”

Cổ Bàn gật đầu nói:

“Như vậy cũng tốt, tôi thiếu chúng ta có sự chuẩn bị trước.”

Tôn Ngộ Không đắc ý cười:

“Lão Tôn ta trông coi ba bảy hai mươi mốt á, tình cảnh lớn như thế, từ lúc rời khỏi Tu La ma giới, có thể không gặp qua nữa!” Tôn Ngộ Không dường như còn đang lưu luyến tình cảnh lúc mà hắn là Tôn tướng quân của Tu La ma giới.

Huống Thiên Minh cũng tỏ vẻ đồng ý, sau khi bốn người thương nghị, quyết định dùng thời gian một tháng tổ chức lại binh lực, sau đó tiến hành tấn công với quy mô lớn.

Trong nháy mắt thời gian một tháng đã trôi qua, ở ngoài Ma Long tinh đen như mực hai ngàn dặm, thân ảnh của Hồng Quân cùng Bàn Cổ lặng yên không một tiếng động hiện ra.

“Tiểu Cổ, nơi này có lẽ đã an toàn rồi.” Hồng Quân nói.

Sắc mặt Cổ Bàn vẫn có chút ngưng trọng nói:

“Xem ra khuếch trương Tru Thần giới của chúng ta làm cho cường độ phòng thủ tại Ma Long tinh ở Loạn Thần giới tăng lên không ít, chỉ là cấm chế ở xung quanh tinh cầu có vài đạo!”

Hồng Quân cười một tiếng:

“Điều này không tốt, chứng minh Tru Thần giới chúng ta đã có năng lực kiềm chế tương đối, tiểu Cổ, ẩn tàng khí tức, theo ta đi vòng quanh thử xem.”

Kỳ thực Cổ Bàn nói là nói như thế, nhưng muốn phá vỡ mấy cấm chế này, với Bàn Cổ phiên có năng lực phá toái hư không của hắn lại rất đơn giản, Hồng Quân và Cổ Bàn ẩn tàng khí tức, nhẹ nhàng không một tiếng động tiến gần đến Ma Long tinh.

Trải qua một lần dò xét, biết trú quân của Loạn Thần giới phần lớn ở bên trong chủ thành Ma Long thành, chỉ có một ít bộ phận binh lực lưu lại từng góc tinh cầu để phòng ngừa quân địch xâm phạm. Có điều loại tình huống này lại bị Hồng Quân rất dễ dàng tìm được điểm đột phá, chỉ cần giải trừ cấm chế, theo hướng tiến công về phía đông nam tinh cầu, xuôi theo rặng núi thẳng đường tập kích chủ thành.

Nhưng mà loại binh lực với quy mô lớn này muốn tiến hành tập kích thì cực kỳ khó khăn bởi vì mục tiêu quá lớn, rất dễ gây ra sự chú ý. Cho nên Hồng Quân lệnh cho Tôn Ngộ Không chỉ huy năm ngàn binh lực rầm rộ nhắm vào chủ thành mà tiến hành công kích để làm phân tán lực chú ý của bọn họ.

Sau khi trải qua một phen thương nghị, quyết định ngày mai phát động công kích. Kèn lệnh của cuộc chiến tranh này cũng sắp vang lên.

Ngày kế, Hồng Quân, Cổ Bàn cùng với Huống Thiên Minh dẫn dắt bốn vạn năm ngàn binh lực tiếp cận Ma Long tinh, lợi dụng năng lực phá toái hư không của Cổ Bàn phiên, Cổ Bàn thi triển đem cấm chế chung quanh tinh cầu phá bỏ để tiến vào trong Ma Long tinh.

Binh lực to lớn như thế, hiển nhiên có thể gây nên sự chú ý của thủ vệ quân ở mọi góc của những tinh cầu này, nhưng không đợi bọn họ thực sự phản ứng đến mà đã trở thành vong hồn dưới Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh.

Cùng lúc đó, Tôn Ngộ Không dẫn năm ngàn quân tiên phong rầm rộ phá vỡ cấm chế. Tiếp tục hướng về mục tiêu chủ thành để phát động công kích. Rất nhanh, Trú quân của Loạn Thần giới liền phản ứng lại, theo suy nghĩ của hắn trước đây, ở bên trong chủ thành quả nhiên binh lực đang trấn giữ rất hùng mạnh, số lượng không dưới mười vạn, điều này đối với Tru Thần giới mà nói là trận đánh ác liệt nhất mà không thể nào tưởng tượng được.

Ngoài ra, địa thế của Ma Long thành cực kỳ hiểm trở, nằm ở giữa hai tòa núi lớn, trước sau chỉ có hai đường sơn đạo rộng rãi với lại địa thế rất cao, dễ thủ khó công. Điều này tăng thêm vấn đề khó khăn cho Tru Thần giới.

Trước mắt, bên ngoài cửa thành Ma Long trước sau đã bố trí bảy đạo phòng tuyến, mỗi đạo phòng tuyến đều có binh lực năm ngàn quân, mà còn bố trí trận địa phòng thủ. Lúc này, Tôn Ngộ Không thống lĩnh

năm ngàn quân tiên phong của Tru Thần giới ở cách phòng tuyến thứ nhất một trăm dặm bắt đầu tuyên chiến, kèn lệnh chiến tranh trầm lắng vang vọng tận trời cao.

“Thời khắc này cuối cùng cũng đến, lão Tôn ta phải đại khai sát giới!” Tôn Ngộ Không đối mặt với binh lực phòng tuyến có tới ba vạn năm ngàn quân mà không một chút sợ hãi. Ngược lại lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, cùng với tiếng kèn lệnh thứ nhất vang lên, Vô thượng chiến ý của hắn âm âm bạo phát, dường như toàn bộ Tử quân cũng theo đó mà sĩ khí tăng lên, phát ra một trận rít gào khàn khàn nặng nề, toàn bộ quân tiên phong của Tru Thần giới giống như một mũi đao sắc bén vô cùng mạnh mẽ đâm vào đạo phòng tuyến thứ nhất của Ma Long tinh.

Phần lớn những Tử quân này bị Huống Thiên Minh lợi dụng Thiên đạo chỉ nhận hạ xuống cấm chế, cho nên đều dốc sức lực chiến đấu. Tôn Ngộ Không dẫn đầu xông vào trong đạo phòng tuyến thứ nhất, Đấu Chiến côn pháp vừa chạm vào thì bạo phát ngay, từ Đấu Chiến nhất côn đến tứ thập cửu côn, ánh sáng kim sắc pha lẫn với Vô thượng chiến ý mạnh mẽ mà nổi lên, khí thế như cầu vồng, trong phút chốc đã làm rối loạn trận hình phòng thủ của đạo phòng tuyến thứ nhất.

Hai tên trung niên mặc trên người trường bào tử kim sắc đang đứng trên tường thành của Ma Long thành, bên ngực trái bọn họ có khắc dấu binh nhận, thuận giáp cùng ma thú đồ đằng, hiển nhiên là nhân vật cấp bậc thống lĩnh.

Người có vóc dáng khôi ngô bên trái, là thống lĩnh trên mặt có bộ râu dài đang xem tình huống trên chiến trường, có một chút khinh thường cười lạnh nói:

“Lý tướng quân, Tru Thần giới này cũng xem như là lực lượng mới xuất hiện, ta vốn tưởng là nó chỉ có thể đối phó với Tử Thần giới, không nghĩ tới mục tiêu công kích còn hướng về chúng ta, thật là không biết kiến thức.”

Lý thống lĩnh ở bên phải thì lộ ra vẻ khom xuống, thậm chí cong xuống một chút, nhưng từ trong con người thâm thúy phát ra hai đạo tinh quang, có thể thấy được hắn không phải là nhân vật đơn giản, trầm mặc phút chốc rồi nói:

“Đại quân của Tru Thần giới này xem ra khoảng chừng binh lực chỉ có năm ngàn, nếu như không có hậu chiêu. Mạc thống lĩnh, giao cho ta nơi này đi.”

Mạc thống lĩnh cười lạnh một tiếng:

“yên tâm đi, vẫn chưa có người nào có năng lực phá bỏ bảy đạo phòng tuyến của ta!” Mạc thống lĩnh hồ hững cười, quay mình bước xuống tường thành.

Trên chiến trường, Tôn Ngộ Không càng đánh càng hăng, vô thượng chiến ý bạo phát chưa hề ngừng lại, mà nó giống như từ trong chiến đấu mà sinh ra. Trên mảnh sa trường này đã biến thành Chiến Thần xứng với tên của nó.

Cùng lúc đó, tại địa phương cách phía sau của Ma Long thành một ngàn dặm, bọn người Hồng Quân dẫn dắt bốn vạn năm ngàn binh lực với qui mô lớn, đang cấp tốc tiến lên, men theo dãy núi một đường thẳng tiến phía trước, không ngừng tiếp cận Ma Long thành.

Trên dọc đường, Huống Thiên Minh trước sau có chút lo lắng tình hình của Tôn Ngộ Không, cho nên nhiều lần muốn tiến lên trợ giúp. Nhưng Hồng Quân đối với hắn cực kỳ yên tâm, chung quy với khí thế chiến đấu của Tôn Ngộ Không muốn tiêu diệt được hắn trừ phi là nhân vật cấp bậc thống lĩnh, nhưng tại loại tình thế chiến đấu này, thống lĩnh của Loạn Thần giới tuyệt đối không thể tùy tiện xuất thành, đó chính là nguyên do tại sao Hồng Quân chỉ cho Tôn Ngộ Không năm ngàn quân tiên phong.

Thế mà trận chiến đấu cứ như thế kéo dài liên tục bảy ngày bảy đêm, quân tiên phong Tru Thần của Tôn Ngộ Không tổn hại vượt quá hai ngàn binh lực, nhưng mà lúc này hắn đã đột phá đến trận phòng tuyến thứ ba, trong bảy ngày này, Mạc thống lĩnh ở trên tường thành cũng cảm nhận được chiến ý cường đại của Tôn Ngộ Không, cũng cực kỳ hoảng sợ thế công kích mãnh liệt của Tru Thần giới, dù sao trước kia bảy đạo phòng tuyến lớn của hắn tuy là bị Tử Thần giới đánh hạ năm đạo nhưng binh lực của đối phương tối thiểu cũng có trên năm vạn, thế mà Tôn Ngộ Không lại chỉ dựa vào năm ngàn quân xung phong Tru Thần tiến đến đạo phòng tuyến thứ ba, điều này làm cho Mạc thống lĩnh cảm nhận được một chút kinh sợ.

Ngày thứ mười, Lý thống lĩnh có vóc người khòm khòm lại tới trên tường thành, lúc này đã là lần thứ tư hần đến đây, hai mắt của hần chớp nhẹ lạnh nhạt đang nhìn chỗ chiến trường rất xa trầm giọng nói:

“Thống lĩnh này quả là lợi hại, chẳng những không vì binh lực giảm đi mà giảm bớt chiến ý, trái lại tình thế chiến đấu càng lúc càng mạnh, mà còn kéo theo sĩ khí của binh lực.”

Những ngày này, Mạc thống lĩnh kia do khinh thường mà trở nên nặng nề, rõ ràng có chút lo lắng cho tình thế này nói:

“Nếu như Loạn Thần giới chúng ta có loại chiến sĩ này vậy đúng là một viên hãn tướng, nhưng mà hiện tại e rằng phải giết hần mới được, chỉ e rằng tình hình chiến tranh có thể bất lợi cho chúng ta.”

Lý thống lĩnh có hơi gật đầu nói:

“Cũng tốt, hãy để nơi này cho ta trấn thủ, ta nghĩ người cần phải mang theo “Hung Thiên” lên trên!”

Mạc thống lĩnh nắm chặt quả đấm nói:

“Hung Thiên? Đối phó với cảnh giới của tên này, ta vậy đã đủ rồi, chẳng qua là có chút thương tiếc mất đi một chiến tướng tốt như vậy mà thôi!”

Mạc thống lĩnh dường như đối với việc đối chiến với Tôn Ngộ Không có vẻ rất tự tin, vừa dứt lời, người đã nhảy xuống tường, phút chốc tan biến ở bên trong chiến trường. Lý thống lĩnh có vóc người khòm khòm nhướng mày, lẩm bẩm nói: “Sợ rằng sự tình không có đơn giản như vậy...”

Mạc thống lĩnh đó tiến lên với tốc độ rất nhanh, toàn thân có chiến giáp tử kim sắc phóng ra quang hoa mãnh liệt, một thanh trường kiếm ám kim sắc xuất hiện trên tay, trên lưỡi kiếm cổ phác không ngừng phát ra một cổ vật chất Hỗn độn rất dày đặc bám vào, hiển nhiên là một loại Hỗn độn linh bảo cấp bậc siêu đẳng.

Trong nháy mắt hần đã tới chiến trường chỗ Tôn Ngộ Không, số lượng Tử quân chắc chắn so với mười ngày trước rõ ràng là giảm gần một nửa, nhưng ba đạo phòng tuyến này có tổng cộng một vạn năm ngàn binh lực, cũng vì trận khổ chiến này tử thương hiện giờ thậm chí còn không đến năm ngàn binh lực.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng Mạc thống lĩnh đột nhiên dâng lên một cổ tức giận, trường kiếm thẳng về hướng Tôn Ngộ Không đâm qua, vật chất Hỗn độn ở trên mũi kiếm đang chuyển động theo quỹ tích cực kỳ huyền diệu, chỉ dựa vào một chút lực khống chế trong đó, đã có thể nhận định cảnh giới của thống lĩnh này ít nhất phải là Thiên Mang trung kỳ trở lên.

Lúc này, Tôn Ngộ Không cũng cảm giác được một cổ khí tức mãnh liệt đang cuốn sạch mà đến, nhưng nguồn gốc của khí tức đó không phải là tự thân thống lĩnh, mà là toàn bộ khôi giáp và binh khí của hần, đang ngưng kết vật chất Hỗn độn mà phát ra một cổ năng lượng khí tức cực kỳ kinh khủng.

Kinh thiên côn pháp của Tôn Ngộ Không mãnh liệt quét tới, binh sĩ chung quanh đều ngã rạp xuống, hừ lạnh nói:

“Cuối cùng đại gia hỏa cũng đến, xem ra thời cơ đã đến rồi!” :

428. Chương 35 : Đánh Vào Chủ Thành

Kim quang bính phát , đấu chiến côn pháp tản ra bốn phía chung quanh hần hoá thành một mảng kim quang sán lạn , phương viên trăm thước bốn phía không ai dám tới gần

Mà lúc này , thân ảnh Mạc Thống lĩnh không một tiếng động toan tiến vào , khả năng phòng ngự của tử kim giáp hoàn toàn triệt tiêu lực đạo đấu chiến côn pháp . Tôn Ngộ Không đột nhiên ngừng lại , hai mắt lạnh như băng nhìn kỹ ... người trung niên khôi ngô kia , lớn giọng nói :

“ Là người phương nào ?!”

“ Ta là thống lĩnh Mạc La , cả gan dám đến đây làm càn , rõ ràng là muốn chết !” Mạc thống lĩnh nói giọng kim sắc trường kiếm chỉ tới hướng Tôn Ngộ Không , mũi kiếm chọc sôi trào một đoàn Hỗn Độn vật chất

Tôn Ngộ Không cười lớn một tiếng , nói :

“ Để xem khả năng tới đâu , chính là lâu rồi lão Tôn ta đây còn chưa ra tay !”

“ Cuồng vọng , bắt quá ta lại rất bội phục ngươi , bản thân có chiến ý cùng dũng khí mãnh liệt . Nếu ngươi quy thuận ta , ta sẽ cấp cho ngươi năm vạn binh lực còn cho ngươi một chủ tinh nữa , thế nào ?” Mạc thống lĩnh toan tính hỏi , có điều phản ứng của Tôn Ngộ Không quả nhiên nằm trong sự liệu của hắn , Tôn Ngộ Không hung hăng nhổ một bãi nước bọt giận nói :

“ Muốn chiêu hàng ta , nằm mơ , muốn đánh cứ đánh đừng có nhiều lời với ta !”

Đang nói đầu chiến nhất cơn đã bộc phát , một đạo sí liệt quang mang từ trong tay Tôn Ngộ Không phát ra , uẩn hàm trong đó là vô thượng chiến ý khí thế như thủy triều

Mạc La ánh mắt lạnh tanh , trầm giọng nói :

“ Tên ngu xuẩn , cho ngươi lĩnh giáo Bát Phương Sát Kiếm của ta !”

Kiểm phong vũ động , vài đạo quang mang Hỗn Độn từ mũi kiếm vận chuyển nhanh hẳn lên , hơn nữa khi Mạc La thi triển loại kiếm pháp này rõ ràng thấu phát ra một cỗ sát khí vô cùng hung lệ

Tôn Ngộ Không thần sắc khê biến , ha ha cười nói :

“ Bây giờ mới hợp khẩu vị của lão Tôn ta !”

Ba đạo kim quang bỗng chốc phát ra , chiến ý của Tôn Ngộ Không càng thêm cuồng dại , xét về mặt khí thế cùng với Bát Phương Sát Kiếm của Mạc La không thể phân biệt cao thấp

Kiểm pháp của Mạc thống lĩnh này hiển nhiên là trong trăm ngàn năm chiến đấu trên sa trường mới có thể lĩnh ngộ được , chiêu thức cũng không đẹp mắt nhưng mỗi một kiếm đều uẩn hàm một lực lượng có thể một kích chí mạng

Ngay sau đó , Tôn Ngộ Không liên tiếp sử dụng đầu chiến bảy cơn , đầu chiến mười ba cơn , đầu chiến ba mươi sáu cơn , vô số cơn ảnh vô tiền khoáng hậu được đánh ra . Mà bao trùm bên trong cơn khí , khí thế của Bát Phương Sát Kiếm tựa hồ cũng bị kích phát , chưởng kiếm từ Mạc La nổi lên một lượng lớn Hỗn Độn vật chất tùy ý biến ảo trong chiêu thức , khi công khi thủ bên trong cơn ảnh cự nhiên không rơi vào thế hạ phong

Ưu thế hai bên đã quá rõ ràng , chiến ý của Tôn Ngộ Không rõ ràng so với Mạc La mãnh liệt hơn rất nhiều . Mà lĩnh ngộ Hỗn độn vật chất của Mạc La chắc chắn cao cường hơn , hơn nữa lĩnh bảo trong tay nhất định là trung phẩm Hỗn Độn linh bảo , cường độ công kích tất nhiên lợi hại hơn rất nhiều

Một lát sau , cơn khí của đầu chiến cơn pháp do Tôn Ngộ Không phóng ra dường như bao phủ cả thân thể Mạc La thống lĩnh nhưng mỗi lần đều bị sát kiếm của hắn trảm phá , điều này cũng khiến Tôn Ngộ Không cực kỳ khó hiểu

Mạc La thống lĩnh bên trong đám cơn ảnh mờ mịt , lãnh đạm nói :

“ Ngươi còn chưa nếm thử sự lợi hại chính thức sát kiếm của ta , thật là nực cười , ngươi tu vi như vậy cũng có thể thống lĩnh một binh đội lại còn muốn xâm chiếm địa phương của Loạn Thần giới bọn ta nữa , quá hoang đường !”

Tôn Ngộ Không tức giận nói :

“ Ít nói nhảm , tiếp một bóng của lão Tôn ta , đầu chiến ba mươi sáu cơn !”

Ba mươi sáu cơn ảnh chợt bộc phát , từ trong kim quang không ngừng phân tách , khí thế như nước lũ . Mạc La thống lĩnh cầm trong tay trường kiếm cổ phác , mũi kiếm trông không có chút sắc bén nào nhưng bên trong tầng quang mang mập mờ kia lại tạo nên tầng tầng Hỗn Độn khí , nhất thời trong lúc đó ngăn cản đám kim quang kia

Tôn Ngộ Không mắt thấy công kích không có tác dụng , trong lòng lửa giận bốc cao , vung lên kim côn . Bốn mươi tám cơn ảnh vút lên cao , hai đỉnh núi đều âm âm rung chuyển sau đó tan biến uẩn tàng trong đó là Hỗn Độn vật chất hiện ra

Cũng là trong những ngọn núi đá này có ẩn chứa Hỗn Độn vật chất , đặc tính cứng rắn có thể sánh ngang với Thiên Tôn linh bảo . Nếu không có chúng sợ rằng ngay cả Ma Long thành đều bị chiến thể của hai người làm cho tan nát

Mạc Thống lĩnh này cũng là một đại tướng có nhiều kinh nghiệm trên sa trường , địch nhân càng mạnh chiến ý bản thân cũng sẽ càng thịnh . Bát Phương Sát Kiếm toàn lực thi triển , Hỗn Độn vật chất hiện lên quanh thân thể hần hình thành một quang cầu hỗn nguyên xoay tròn cực nhanh bắn ra từng đạo kim quang

Chiến thể này khoách trương tới gần một ngàn trượng chung quanh , trong phạm vi này vô luận là Tru Thần đại quân hay là Loạn Thần đại quân đều không thể đến gần , có thể nói đây hoàn toàn là chiến trường của hai người

Trên tường thành , Lí thống lĩnh con mắt đã bị mê hoặc nhìn không chớp mắt , nhúu nhúu mày nói :

“ Thống lĩnh này quả nhiên khác thường , xem lĩnh ngộ Hỗn Độn thì tu vi cao lắm cũng chỉ là Đại Huyền hậu kỳ cảnh giới nhưng cổ chiến ý lại thực sự kinh khủng , cự nhiên có thể bức Mạc La tới tình cảnh này ...”

Đang cảm khái đột nhiên cả Ma Long thành phát lên những tiếng rung động kịch liệt , tường thành phía sau bỗng vỡ ra thậm chí ngay cả cấm chế do chính bản thân hần bày ra cũng bị phá hủy

“ Đây ... Sao lại thế này ?” Lí thống lĩnh sắc mặt đại biến , hoảng sợ nhìn ra phương xa

Lúc này , vài tên lính rất nhanh chạy tới , nói :

“ Báo cáo Lí thống lĩnh , có gần năm vạn đại quân đột nhiên từ ngọn núi phía sau thành tấn công vào , vì binh lính thủ thành phần lớn được bố trí tại phòng tuyến phía trước cho nên phía sau binh lực quá ít . Hiện tại đã bị bọn chúng đánh tới bên trong , cấm chế hoàn toàn bị phá hủy , xin thống lĩnh phái binh trợ giúp !”

Nghe thấy những lời này , sắc mặt Lí thống lĩnh đã khó coi cực điểm , thậm chí ngay cả giọng nói cũng bởi tức giận bộc phát mà run rẩy hẳn lên :

“ Hảo ... hảo a , kế diệu hổ li sơn khá lắm , bọn chúng tiến vào Ma Long tinh chẳng lẽ binh lính của chúng ta không phát giác ?”

Người kia lắc lắc đầu nói :

“ Thuộc hạ đã điều tra , nguyên nhân là ... tất cả trú binh đều đã bị giết , không có người nào sống sót !”

“ Cái gì ?!” Lí thống lĩnh lửa giận phùng phùng , lớn tiếng hỏi :

“ Trong chủ thành chúng ta còn bao nhiêu binh lính ?”

“ Còn có gần năm vạn bất quá đều tập trung ở gần cửa thành !”

Lí thống lĩnh trầm tư một lát , miễn cưỡng kiềm chế sự tức giận của mình , trầm giọng nói :

“ Lập tức điều động tất cả binh lực tới ngăn cản , vô luận là thế nào không thể để bọn chúng đánh tới cửa thành”

Binh lính lên tiếng sau đó cấp tốc rời đi

Lí thống lĩnh tức giận nghiêng răng nói :

“ Quả nhiên còn có hậu chiêu , Tru Thần giới !”

Phía sau Ma Long thành , tường đã hoàn toàn sụp đổ , Hồng Quân điều khiển bốn vạn năm ngàn Tru Thần đại quân khí thế không thể cưỡng vọt tới . Cổ Bàn vùng Cổ Bàn phiên lên , phạm là nơi nào Cổ Bàn phiên quét qua nơi đó tan thành hư không , ai cũng không thể trốn thoát thân thể liền băng hủy , kiến trúc bốn phía cũng bị nghiền nát bấy

“ Tiểu Cổ , nhờ có người cự nhiên phần lớn phạm vi cấm chế đều bị hoàn toàn phá hủy , Cổ Bàn phiên quả nhiên không phải tầm thường !” Huống Thiên Minh than vãn , giờ phút này cảm giác được tu vi của Cổ Bàn đã có tiến bộ rất lớn so với những năm trước đây

Cổ Bàn cười nhạt , nói :

“ Kỳ thật đây đều là từ Hỗn Độn chất mà linh ngộ được , có thể biến hoá vật chất ảo diệu , cũng có lực lượng nghiền nát hư không , Cổ Bàn phiên của ta bất quá là một loại lực lượng hạng trung mà thôi ”

Huống Thiên Minh nhú mày nói :

“ Nguyên lai như thế , mấy năm nay ta cùng với Tôn Ngộ Không đều chú trọng thực chiến nhưng lại bỏ quên linh ngộ Hỗn Độn vật chất , xem ra sau này nên đồng thời tu luyện mới phải ”

Lúc này Hồng Quân truyền lệnh :

“ Tiểu Cổ , cứ theo kế hoạch lúc trước ngươi dẫn hai vạn binh từ thành trái tấn công , ta mang năm ngàn đi trước đánh tới cửa thành , nếu chúng ta có thể cùng một lúc tụ nhất định phá được phòng tuyến của bọn chúng , cuộc chiến này coi như nằm trong tay chúng ta rồi !”

Cổ Bàn và Huống Thiên Minh gật đầu đều tự dẫn theo đại quân tiến tới , mà lúc này đại quân Loạn Thần giới cũng từ cửa thành hướng tới nơi này phản công tuy nhiên bọn họ đã mất đi vị trí phòng thủ , đối với đại quân Tru Thần là có lợi rất lớn

Đột nhiên , trên bầu trời một đạo lưu quang xẹt qua , Hồng Quân nhìn rõ ràng đó chính là quang hoa của Hỗn Độn vật chất . Trong nháy mắt một bóng người xuất hiện trước mặt hắn , người nọ mặc một thân kim sắc chiến bào , phía trước ngực trái có khắc hình gươm , kiếm , mà thú , trên người tản ra một cỗ khí tức Hỗn Độn đậm đặc

Hồng Quân nhú mày , ánh mắt hắn đầu tiên dừng lại ở trên khôi giáp người nọ , hiển nhiên là Trung phẩm hay thậm chí là Trung thượng phẩm Hỗn độn linh bảo . Người nọ hừ lạnh một tiếng từ bên hông rút ra một đại đao , Hỗn Độn khí nhất thời bùng phát hắn lên , từ sự khổng chế ảo diệu của hắn trong nháy mắt đã chặt đứt đầu mấy binh lính

Người nọ trầm giọng nói :

“ Không nghĩ tới các ngươi lại dùng ... thủ đoạn ti tiện như vậy !”

Hồng Quân cười lạnh nói :

“ Chỉ cần đoạt được tinh cầu này vô luận là dùng thủ đoạn gì đều tốt !”

“ Ta là thống lĩnh Lí Hồng Đức phụ trách giữ Ma Long thành , nói cho ta biết ngươi tên gì ?” Lí Hồng Đức nói , lông mi dựng đứng thấu phát ra một cỗ sát khí ”

“ Ta là một trong Tứ đại thống lĩnh Tru Thần giới , Hồng Quân !”

“ Thiên Mang sơ kì ... ta muốn xem ngươi rốt cục có bản lĩnh gì ?” Lí Hồng Đức liếc mắt tra xét tu vi Hồng Quân cao thấp đến đâu , trường đao trong tay phát ra tiếng ong ong , trên mặt đao Hỗn Độn vật chất nhất thời lưu động nhanh hẳn

Cùng lúc đó Hồng Quân cũng phóng ra trạng thái bắt diệt phách thể , quang hoa lập loè phía trên da thịt hắn

Trong tu luyện thân thể của Hồng Quân , bắt diệt phách thể chia làm mười giai đoạn , mà trải qua nhiều năm tu luyện trạng thái phách thể của Hồng Quân cũng chỉ là ở giai đoạn thứ ba , cũng là cấp độ đầu tiên có thể khiến cho Hỗn Độn chất biến ảo ... trạng thái này gọi là “giải cấm”

429. Chương 36 : Quyết Chiến

Hồng Quân sắc mặt khê biến , bước chân vừa động thân thể đã hoá thành một đạo lưu quang , trên phương diện bắt diệt phách thể Hồng Quân có thể tuyệt đối tự tin . Quả nhiên cho dù là tu vi Thiên Mang hậu kì Lí Hồng Đức thấy tốc độ như vậy cũng là giật mình không thôi , chém ra một đao , một cỗ Hỗn Độn vật chất kết dính chợt chấn động bộc phát tạo ra một đạo khí lưu mạnh mẽ

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng không có nửa phần e ngại , một quyền xuất ra , quang mang li ti trên năm tay lưu chuyển không ngừng sinh ra một cỗ lực lượng vô cùng cường đại . Khí lưu vừa mới hình thành kia bỗng chốc bị đánh tan , Hồng Quân với tốc độ cực hạn trong chớp mắt đã tới trước mặt Lí Hồng Đức

“ Phách Thiên đao quyết !” chưởng khí còn chưa động một cỗ khí thế đã bộc phát ra hoàn toàn , trên thân đao phóng thích Hỗn Động vật chất từ trong tay Lí Hồng Đức rất nhanh biến ảo cùng với đao quyết vận chuyển , trong nháy mắt tiêu đi một quyền của Hồng Quân . Hai người tiếp một chiêu rồi lập tức thối lui , hai mắt nhìn nhau , bên trong ánh mắt đều mang theo nộ ý

“ Ngươi ... ngươi là người Chiến Thần giới ? Không ... không có khả năng , Chiến Thần giới nằm ở bên kia của nguyên thủy trực tâm , điều này sao có thể ?” Lí Hồng Đức ngạc nhiên hỏi nhưng lực lượng của Hồng Quân rõ ràng cùng với Chiến Thần giới có vài phần tương tự

“ Chiến Thần giới , ngươi nói gì vậy ?” Hồng Quân có chút nghi hoặc hỏi

Lí Hồng Đức ánh mắt chớp động kèm theo sự kinh ngạc , trầm nghĩ :

“ Tuyệt đối không có khả năng , Chiến Thần giới bị ngăn cách bởi nguyên thủy trực tâm , ở giữa còn có vài không gian bình diện còn có cấm chế của đại thần Thiên giới nữa , ức ngàn năm nay chưa hề có động tĩnh gì , như thế nào lại có người của Chiến Thần giới xuất hiện tại đây ?”

Không gian bình diện chính là vách ngăn giữa hai không gian vũ trụ , cũng là giới hạn của hai vũ trụ . Không gian bình diện này chính là pháp tắc tồn tại tự nhiên bên trong nguyên thủy vũ trụ , là một loại không gian độc lập chưa từng bị khai tích . Mà Loạn Thần giới và Chiến Thần giới trong đó chỉ là một không gian bình diện nhỏ nhoi , muốn đánh vỡ vách ngăn này mặc dù khó khăn nhưng không phải là không thể

Nhưng khoảng cách giữa Chiến Thần giới tới nơi này không phải có thể dễ dàng vượt qua , bởi có vô số vách ngăn không gian cùng với cấm chế của Đại thần Thiên giới cho nên thậm chí ngay cả truyền tống trận cũng không có . Những điều này được ghi lại còn trước khi cả vũ trụ này bị khai tích hoàn toàn , Lí Hồng Đức có thể khẳng định năng lượng đặc thù mà Hồng Quân phát ra chính là Chiến Thần quyết mà thời viễn cổ nhắc đến cho nên thật sự cảm thấy khiếp sợ

“ Chẳng lẽ ... bây giờ Đại thần Thiên giới thật sự đã không cách nào duy trì được nguyên thủy trực tâm nữa ?”

Lí Hồng Đức mặc dù trong lòng hoài nghi nhưng tình thế trước mắt không cho phép hắn có thời gian tự vấn , Phách Thiên đao quyết lại được phóng ra , đao khí băng bạc bao phủ gần một trăm thước xung quanh , thân thể Hồng Quân chợt cảm giác được một cỗ áp lực

Loại ... cảm giác áp chế này mặc dù không thể hoàn toàn áp chế Hồng Quân nhưng trong lúc đó cho dù là một chút cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng . Hồng Quân nhíu mày , trạng thái phách thể nhất thời lại tăng lên một tầng , trong nháy mắt đã hoàn thành tầng thứ hai , khi tầng thứ hai bộc phát loại áp chế này cũng tiêu tán hết

Lúc này , Lí Hồng Đức khoát đao luân chuyển , chưởng khí như ẩn ẩn những tiếng gào thét hướng về Hồng Quân chém tới . Hồng Quân tuy là có bất diệt phách thể cũng không dám dùng thân đỡ Phách Thiên đao quyết của hắn , bằng vào ưu thế tốc độ cao không ngừng né tránh , cũng không bị công kích làm thương tổn quá lớn

Giờ phút này , Huống Thiên Minh và Cổ Bàn hai người đều mang theo hai vạn đại quân tiến sát đến trung tâm thành , nơi này nhà nhà san sát cũng không thích hợp chiến đấu với quy mô lớn , phía ngã tư chật ních binh lính chém giết phát ra những tiếng kêu hỗn tạp . Có điều Phó thống lĩnh điều khiển năm vạn quân Loạn Thần giới về phương diện thực lực hiển nhiên không thể theo kịp Cổ Bàn và Huống Thiên Minh , hai kẻ cuồng chiến . Thiên đạo chỉ nhận và Cổ Bàn phiến ẩn chứa khí tức hủy diệt kinh khủng trong chiến trường tùy ý tàn sát , với khí thế không thể cản điều khiển đại quân Tru Thần giới tiến lên phía trước

Mà phía trước thành , cuộc chiến giữa Tôn Ngộ Không và Mạc La đã đến hồi khốc liệt , mặc dù đã đánh tới lớp phòng tuyến thứ ba , cũng làm rối loạn trận hình thứ tư và thứ năm nhưng năm ngàn binh sĩ Tru Thần giới lúc trước đã tổn thất còn không đến hai ngàn

Mặc dù vậy , chiến ý của Tôn Ngộ Không lại không chút nào suy giảm , đại quân Tru Thần còn sót lại cũng bị cổ chiến ý này kích phát trên chiến trường kiêu dũng vô cùng , hiển nhiên là tác dụng của chủ tướng Tôn Ngộ Không

Bát Phương Sát kiếm của Mạc La tựa hồ đã phát huy tới cực hạn , cùng với đấu chiến bốn mươi tám côn của Tôn Ngộ Không chẳng thể phân thắng bại . Nhưng một lúc sau ưu thế của Tôn Ngộ Không đã hiện ra , mà lúc này Mạc La cũng lâm vào thế yếu

Trải qua tranh đấu đã lâu , hai bên giằng co với cục diện bất phân tuy nhiên Mạc La thống lĩnh hiển nhiên có chút gấp gáp . Dù sao bản thân hắn không có vô thượng chiến ý , không có khả năng chiến đấu điên cuồng một trăm năm mà không có cảm giác gì được . Cuối cùng , khí thế của Bát Phương Sát kiếm đã hoàn toàn bị đấu chiến côn pháp của Tôn Ngộ Không áp chế , còn khí màu vàng giống như thủy triều lãnh liệt bốc lên cao bao trùm phạm vi vài thước xung quanh

“ Đáng chết , người này rõ ràng không biết mệt , xem ra phải tốc chiến tốc thắng !” Tình thế giằng co lại tiếp tục , Mạc La hiển nhiên đã biết chiến ý của Tôn Ngộ Không không hề suy giảm thậm chí ngày càng cường đại hơn , loại ... người cuồng chiến như thế này hiển nhiên là một đối thủ khó nhằn , biện pháp duy nhất chính là phải tốc chiến tốc thắng

Cùng với chiến ý của Tôn Ngộ Không tăng lên , lực lượng của đấu chiến côn pháp cũng đạt tới trạng thái cực hạn , cường độ mãnh liệt như nước sông Trường Giang . Nếu Mạc La không có trung phẩm Hỗn Độn linh bảo duy trì trạng thái phòng ngự e rằng lúc này ngay cả khả năng chống đỡ cũng không có

Mạc La vận dụng lực lượng toàn thân tập trung trên thân kiếm , thân kiếm nhất thời thả ra một đoàn vật chất kết dính màu đen Hỗn Độn vật chất , trong tay hắn lại biến hoá xảo diệu

“ Bát phương sát kiếm , kinh Thiên diệt Địa !”

Một đoàn Hỗn Độn vật chất âm âm băng tán trong khi cực nhanh xoay tròn hình thành một vòng xoáy , cổ sát khí nhất thời phóng lên cao

Bát phương sát kiếm này là Mạc La thống lĩnh trong khi tấn công một chủ tinh của Tử Thần giới mà lĩnh ngộ được , nó cũng tồn tại một cảnh giới hạn chế , phải là Thiên Mang hậu kì mới có thể phát huy lực lượng cường đại lớn nhất , chiêu thức cuối cùng của Bát phương sát kiếm chính là “Kinh Thiên địa diệt” . Sử dụng nó có thể trong loạn chiến mà bề ngoài dường như cũng là dùng tính mạng đánh đổi , nhất định là phải sử dụng hết lực lượng toàn thân , mấu chốt chính là trong lúc đó điều khiển tối đa được năng lực của Hỗn Độn khí , nếu thất bại địch nhân nhất định sẽ nắm lấy cơ hội , hạ sát là dễ như trở bàn tay

Xem ra hắn đã có chuẩn bị nên mới xuất ra một chiêu cuối cùng này , Hỗn Độn khí tức thời mở rộng ra diện tích càng ngày càng lớn , khó khăn trong sự điều khiển lực độ cũng càng lớn , nếu không cẩn thận Hỗn Độn lực này có thể phản lại bản thân

Đám khí lưu cực lớn lấy trường kiếm của Mạc La làm tâm cực nhanh xoay tròn phát ra tiếng sấm oanh long , phạm vi đã đạt tới vài trăm thước phía trên đầu hắn , trông giống như một đám mây đen không ngừng xoay tròn

Tôn Ngộ Không tựa hồ đoán được dụng ý của hắn , hưng phấn cười nói :

“ Khá lắm , Kinh Thiên Địa diệt , lão Tôn ta đây muốn xem ngươi còn có khả năng gì !” Còn khí bộc phát , đấu chiến bốn mươi tám côn huyền hoá thành bốn mươi tám đạo kim quang không ngừng ba động chung quanh hắn phát ra tiếng vang cộng hưởng

“ Đi tìm chết !”

“ Đi tìm chết !”

Cơ hồ cùng một lúc hai người phát ra một tiếng tê hống , khí thế của Hỗn Độn bàng bạc giấu trong kiếm phong từ giữa không trung đáp xuống phát ra tiếng sấm vang rền cả trời đất . Tôn Ngộ Không cũng không yếu thế , khí thế đấu chiến bốn mươi tám côn thăng lên một bậc , còn ánh đầy trời tùy ý phóng ra , tất cả ngưng tụ tại trường côn trong tay hắn , trông giống như chỉ có một đạo quang hoa màu vàng

Hai loại lực lượng mạnh tột cùng hung hăng va vào nhau giữa không trung bộc phát lực lượng hình thành một đoàn sóng năng lượng lan xa ra bốn phía . Hỗn Độn , kim quang lúc này ầm ầm bạo liệt , mặt đất thủng một lỗ sâu không thấy đáy

Đến khi bụi đất tan biến , hai thân ảnh mới dần hiện lên . Kim quang của Tôn Ngộ Không cùng với Hỗn Độn kiếm của Mạc La cuốn vào nhau nhưng rõ ràng Mạc La đã mất đi khả năng phản kích , lúc này đã bị vô thượng chiến ý của Tôn Ngộ Không hoàn toàn áp chế

Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng toàn lực xuất ra đấu chiến nhất côn , khải giáp toàn thân của Mạc La mới vừa rồi đã bị phá nát bấy , đã không còn khả năng phòng ngự nhất thời bị côn khí đánh trúng hất văng ngã xuống mặt đất

Bất quá Tôn Ngộ Không tựa hồ có chút nương tay , xương cốt toàn thân y đã gãy nát cả , khoe miệng chảy ra từng dòng máu tươi , lúc này mới trầm giọng nói :

“ Thật sự là vô dụng , không thể nhanh như vậy được , lão Tôn ta còn chưa muốn kết thúc , nhanh đứng lên !”

Trên phương diện thực lực Mạc La tuyệt đối trên Tôn Ngộ Không , có thể hấn thua ở chiến ý . Thân thể hấn đã hoàn toàn bị côn khí xuyên thủng , máu rỉ khắp người , trên khuôn mặt lại mang theo một nụ cười hưng phấn , nhẹ giọng nói :

“ Thống khoái ... đã lâu như vậy chưa có toàn lực chiến đấu , thua thật sự tâm phục khẩu phục , nhưng ... nhưng ta nói cho người biết toà thành này tuyệt đối người không chiếm được , chỉ ... chỉ cần có Hung Thiên ... ở đây , người nhất định ... không chiếm được ...”

Nói xong hấn đã khí tuyệt bỏ mạng , Tôn Ngộ Không nhú mày dừng ở bốn đạo phong tuyến phía xa xa , dứt khoát nói :

“ Vô luận là thế nào ta cũng phải cướp được toà thành này !”

Nói xong nuốt một ngụm máu từ vết hầu phụt lên , xem ra vừa rồi đối chiến hấn quả thật bị thương không nhẹ

Nhưng cho dù là trong tuyệt cảnh thế nào hay là trọng thương vô thượng chiến ý của hấn vẫn tồn tại như cũ , hơn nữa lại không ngừng tăng lên , Tôn Ngộ Không hung hăng nhổ ra một ngụm máu , tức giận gầm lên một tiếng thi triển đấu chiến côn pháp tiến vào trong chiến trường , từ trong ánh mắt kiến nghị thấu phát ra một cỗ khí thế thấy chết không sờn

430. Chương 37 : Ma Thú Hung Thiên

Mà tình hình giữa Hồng Quân và Lí Hồng Đức cũng cực kì kịch liệt , Hồng Quân mặc dù không có giải cấm nhưng bất diệt phách thể cũng đã tăng lên tới giai đoạn thứ ba . Vô luận là khả năng công hay thủ chính là tốc độ cao vẫn chiến được ưu thế thật lớn

Nhưng Phách Thiên đao quyết của Lí Hồng Đức cũng lợi hại chẳng kém , lợi dụng điều khiển Hỗn Độn vật chất hơn nữa còn vận dụng Hỗn Độn linh bảo cùng với cuộc chiến công phòng với Hồng Quân không chút nào rơi vào thế hạ phong , Phách Thiên đao quyết càng đánh càng hoàn mỹ

Song giờ phút này , đột nhiên Lí Hồng Đức thu chiêu có chút hoảng sợ nhìn về phía tường thành tựa hồ cực kì phần nộ , nghiêng răng nói :

“ Không nghĩ tới Mạc thống lĩnh cự nhiên chết dưới tay Tru Thần giới các người !”

Hiển nhiên khí tức Mạc La đã biến mất rồi , hấn đã chết dưới vô thượng chiến ý của Tôn Ngộ Không

Hồng Quân có chút nhú mày , mặc dù đang bị áp chế thần thức không thể toả đến ... địa phương kia nhưng có thể rõ ràng cảm giác được một cỗ khí tức cường đại đã biến mất , nhất thời cười nói :

“ Xem ra Tôn tướng quân của chúng ta đã giết một Thống lĩnh của các người , bất quá không cần gấp , kế tiếp sẽ đến lượt người !”

“ Đừng nằm mơ !”

Lí Hồng Đức hiển nhiên cực kì khẩn trương vội vàng quan sát tình hình chiến sự tại Ma Long thành , vô luận là khí thế hay chiến thế thì Tru Thần giới đã chiếm được rất nhiều ưu thế , thần sắc đại biến giận nói :

“ Ta thật sự đã quá xem thường các người , bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi , tất cả sẽ chấm dứt !”

Sau khi nói xong những lời này , Lí Hồng Đức đột nhiên sử dụng tốc độ cực nhanh lui về phía sau , bay về phía một kiến trúc rất lớn tại trung ương thành , cũng chính là thành chủ phủ . Bất quá tốc độ của hắn lại quá nhanh , Hồng Quân không kịp triển khai trạng thái phách thể giai đoạn thứ ba , trong chớp mắt đánh đuổi theo hắn

Lí Hồng Đức đứng cao cao trên thành chủ phủ cuồng tiếu nói :

“ Ta nghĩ các người sẽ không thể dự tính đến chuyện này , ha ha ha , Hung Thiên , ra !”

Kinh khí bộc phát , Phách Thiên đao quyết của Lí Hồng Đức được chém ra , sí liệt Hỗn Động khí trên thân đao xoay tròn cực nhanh dồn vào một chướng , uẩn hàm trong đó là lực lượng vô cùng mạnh mẽ , có điều mực tiêu ở đây không phải là Hồng Quân mà là thành chủ phủ dưới chân hắn

Trong nháy mắt cả thành chủ phủ sụp đổ song xuất hiện trước mắt Hồng Quân chính là một thân hình lớn vô cùng , một tiếng tê hồng trầm muộn từ phía trong truyền tới , vang vọng cả Ma Long thành . Thanh âm mạnh đến nỗi khiến cho kiến trúc bốn phía như đổ rạp sang hai bên

Hồng Quân sắc mặt đại biến quan sát hình thể to lớn kinh khủng của ma thú kia

Ma thú toàn thân thấu phát ra khí tức đặc thù của Hỗn Động khí , hắc sắc vật chất kết dính bao trùm toàn thân bên ngoài nó , không ngừng chuyển động linh hoạt . Khi đôi tay của nó giơ lên từ bên trong cho dù là chưa đứng dậy độ cao cũng đạt tới hai trăm thước , da thịt màu đỏ , đôi mắt bắn ra lam quang lạnh lẽo . Ma thú có sáu chi to lớn , trong đó hai tay nằm hai bên hông , trên đỉnh đầu mọc lên ba cái sừng dài nhọn hoắt , phía sau có đôi cánh trong lúc đó không ngừng rung động , Hỗn Động vật chất cũng phiên động theo đó

Má nó khiến cho người ta chỉ có một cảm giác đó là bạo ngược hung lệ , là một ma thú hung tàn đích thực

Lí Hồng Đức hiển nhiên đối với thần sắc hoảng sợ của Hồng Quân là cực kì thích thú , hưng phấn vỗ đám hoa văn đồ đằng trên ngực trái , nói :

“ Người căn bản không biết Loạn Thần giới ngoại trừ binh khí , thuẫn giáp ngoài ra nuôi dạy ma thú cũng là lợi thế lớn nhất trong chiến tranh của chúng ta , Hung Thiên này chính là một trong tam đại mãnh thú của Loạn Thần giới , ta muốn xem người như thế nào ứng phó !”

Nói đến đây , Lí Hồng Đức liền khoát tay ra hiệu . Sâu trong yết hầu ma thú Hung Thiên nhất thời bộc phát ra một tiếng rống hận như kiềm nén đã lâu , cả Ma Long thành đều ầm ầm rung chuyển , cỗ khí thế hung lệ này khiến cho tận đáy lòng Hồng Quân sinh ra một tia sợ hãi

Nguyên lai ưu thế của Loạn Thần giới ngoại trừ Hỗn Động linh bảo ra còn có ma thú ở chủ tinh này , tình huống như vậy đích xác Hồng Quân chưa nghĩ đến

Tiếng cười của Lí Hồng Đức càng thêm cuồng vọng hân hân , nói :

“ Hung Thiên , giết hắn cho ta , đi mau !”

Một tiếng rống hận trầm thấp từ trong miệng nó phát ra , lưỡng đạo lam quang u ám bắn thẳng về phía Hồng Quân , đôi cánh run lên , thân thể quá ư không lồ nhưng tốc độ lại nhanh vô cùng , đảo mắt đã xuất hiện trước người Hồng Quân , cái miệng đỏ như máu của ma thú mở ra nhất thời truyền đến một mùi xú uế kinh tởm

Hồng Quân nhìn rõ ràng bên trong miệng ma thú lưu lại rất nhiều Hỗn Động vật chất , hiển nhiên bản thân nó chính là từ trong Hỗn Động khí tư dưỡng mà thành , thân thể chính là một loại trạng thái phách thể , vô luận là tốc độ hay phòng ngự đều cường hãn rất nhiều

“ Ta muốn xem Hung Thiên này tới cùng có bao nhiêu hung dữ ?!”

Sau một khắc , thân thể Hồng Quân hoá thành một đạo lưu quang , giai đoạn thứ ba tốc độ rất khác so với giai đoạn hai . Giai đoạn hai là đề cao về chất , di chuyển cực nhanh cơ hồ đã chỉ thấy tàn ảnh , nếu thăng lên hai cảnh giới nữa có thể đạt tới trạng thái thuận di

“ Hồng Quân giới !”

Hồng Quân hét lớn một tiếng , bàn tay thả ra một đoàn ánh sáng ngọc bao phủ Hung Thiên vào bên trong , Hồng Quân giới nhất thời đối với nó sinh ra tác dụng hạn chế , cho dù là tốc độ , công phòng hay các phương diện khác . Bên trong Hồng Quân giới , thực lực của Hồng Quân cũng sẽ tăng lên rất nhiều , vài đạo quyền ảnh nhưng tự lực lượng rất lớn oanh kích trên người Hung Thiên

Lí Hồng Đức một bên thấy thế , ánh mắt thu lại , nói :

“ Người này thật không đơn giản , xem ra ta phải đem chuyện này nói cho Loạn Thần giới mới được , chẳng lẽ nguyên thủy trực tâm thật sự bị phá vỡ sao ?”

“ Hồng !”

Lúc này Hung Thiên bạo nộ hẳn lên , Hỗn Độn vật chất toàn thân cũng theo đó mà sôi trào , sử dụng những chiếc sừng bén nhọn không ngừng công kích Hồng Quân . Bằng vào ưu thế tốc độ , Hồng Quân mặc dù có thể miễn cưỡng tránh né công kích nhưng từ trên người Hung Thiên tán vọng lại một cỗ lực lượng hung tàn khiến cả Hồng Quân giới đều rung động

Rất hiển nhiên Hồng Quân giới đối với bản thân ma thú mặc dù có hạn chế nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn

Hồng Quân không ngừng né tránh tựa hồ đã hoàn toàn chọc giận Hung Thiên , cái miệng đỏ ngầu mở ra lớn nhất có thể , Hỗn Độn vật chất ẩn trong hư không tựa hồ bị một cỗ lực hấp dẫn kì dị , từ trong miệng ma thú không ngừng tụ lại hình thành một hỗn độn cầu rất lớn , trên đó tản ra hắc sắc quang hoa u ám

“ Đông !”

Hỗn Độn quang cầu bắn ra , lực phản chấn khiến thân thể cực lớn của Hung Thiên bị bắn về phía sau mấy chục thước . Hỗn Độn cầu rít lên trong không trung nháy mắt đã tới trước mặt Hồng Quân

Hồng Quân thần sắc đại biến , hẳn không ngờ tới ma thú có thể đạt tới trình độ này , song lúc này đã không còn thời gian để tránh , trong lúc đó cả thân thể Hồng Quân đều hiện ra một cỗ quang hoa màu đỏ sậm giống như hoả diêm phun từ miệng núi lửa vậy

Oanh long !

Hỗn Độn cầu hoàn toàn đánh lên người Hồng Quân , Hỗn Độn vật chất bắn ra tứ phía lan khắp cả bầu trời Ma Long thành trông giống như đoàn đoàn mây đen . Bất quá không bao lâu sau , vật chất này dần dần tan biến , một phần còn sót lại tuy nhiên phần lớn đều thấm vào sâu bên trong không gian

“ Ha ha ha ha , Hung Thiên là lực cấp ma thú , thực lực tương đương với Hoàn Hư cảnh giới , người bắt quá chỉ là Thiên Mang sơ kì , dưới tình huống chiến đấu chênh lệch cấp bậc như vậy người bại tất nhiên là người , ha ha ha !” Thống lĩnh Lí Hồng Đức có vẻ cực kì cuồng ngạo , hẳn đối với thực lực của Hung Thiên có vẻ tuyệt đối tự tin

Song một lúc sau , từ trong mông lung Hỗn Độn vật chất xuất hiện một ... thân ảnh khiến cho hắn giật mình không thôi

“ Chỉ là Hoàn Hư sơ cảnh , người xem thực lực của ta hiện giờ thế nào ?”

Ý phục Hồng Quân đã bị rách nát hết , xuất hiện trong đám Hỗn Độn vật chất . Trên bề mặt da thịt lưu chuyển một tầng quang hoa đỏ sậm , toàn thân thấu phát ra một cỗ bạo lực không cách nào tưởng tượng nổi

“ Đây ... Thiên Mang hậu kì , là Chiến Thần quyết ?!”

Từ viễn cổ đã ghi lại , cũng chỉ có Chiến Thần giới phía bên kia vách ngăn của nguyên thủy trực tâm mới có khả năng kích thích năng lực bản thân như vậy , Lí Hồng Đức đối với những điều này nhớ khá kĩ nên liền

nhận xét như vậy . Nhưng cũng không dám hoàn toàn xác định bởi lưu chuyển trên thân thể Hồng Quân là một loại quang hoa đỏ sậm

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng :

“ Ta không biết cái gì là Chiến Thần quyết nhưng trạng thái giải cấm trong nháy mắt có thể bạo phát lực lượng càng thêm cường đại !”

Sau một khắc , thân ảnh Hồng Quân đã biến mất mà toàn thân Hung Thiên không ngừng phát sinh ra những tiếng da thịt bị cắt đứt cùng với tiếng xương bị đập tan . Da thịt cứng rắn từng chút từng chút bị lún sâu vào như là bị một lực lượng nào đó đang tấn công . Hung Thiên nhất thời phát ra một trận tê hồng thảm thiết , Hồn Độn cầu từ trong miệng nó không ngừng bắn ra oanh kích trên mặt đất , chỗ nào bị đánh trúng đều bị cỗ lực lượng cường đại này làm thủng một lỗ sâu

Lực lượng kinh khủng bộc phát này chính là đột phá bất diệt phách thể của Hồng Quân mấy năm nay , giải cấm lần thứ nhất . Trạng thái đầu tiên có thể tăng lên hai cảnh giới , lợi dụng Hồn Độn vật chất biến đổi thân thể sinh ra bạo phát cường đại , lực phòng ngự và tốc độ cũng sẽ theo đó mà tăng lên gấp bội

Bất quá điều hạn chế duy nhất chính là trạng thái giải cấm không thể duy trì trong thời gian dài cho nên phải tốc chiến tốc thắng , là biện pháp duy nhất mà Hồng Quân lúc này có thể chiến thắng

Tiếng rống hận liên tiếp vang lên từ bên cạnh Hồng Quân điên cuồng công kích tới , khí thể bạo ngược của Hung Thiên hoàn toàn bộc phát . Từ trong miệng nó bắn ra hơn một ngàn Hồn Độn quang cầu , với mật độ như thể tản ra bốn phía

Cho dù tốc độ có cao tới đâu Hồng Quân cũng không có nơi để tránh né , bất quá cũng may khả năng phòng ngự của phách thể quá cao cho nên công kích đánh trúng hoàn toàn mất đi năng lực

Trình độ phòng ngự của Hung Thiên cũng tương đối mạnh , Hồng Quân cũng không có nhiều thời gian công kích hiển nhiên không có hiệu quả quá lớn , mà lúc này trạng thái giải cấm cũng sắp biến mất , Hồng Quân chuẩn bị phải ra một quyết định cuối cùng

“ Chịu chết đi , súc sinh !”

Quả nhiên , Hồng Quân nổi giận gầm lên một tiếng đưa trạng thái giải cấm lên tới cực hạn , lực lượng bộc phát cũng đạt tới trạng thái cao nhất . Toàn thân như tinh vân rơi từ không trung xuống tản ra quang hoa đỏ sậm hung hăng đánh lên người Hung Thiên

431. Chương 38: Cường Thế Chiếm Lĩnh

Lý Hồng Đức hai mắt tròn tròn, trên mặt để lộ ra thần sắc không thể nào tin nổi, hần cảm giác được thật rõ ràng vừa rồi cường độ lực lượng bạo phát tuy là mới chỉ trong nháy mắt cũng đã vượt qua Hoàn Hư cảnh giới.

Thân thể Hung thiên to lớn tại dưới lực xung kích của cỗ bộc phát lực này căn bản không cách nào chống đỡ, hướng về phía sau lão đảo quay cuồng, nhưng mà dựa vào một cỗ khí thể hùng lệ, đang gặp phải cỗ lực lượng này đẩy ra trong chớp mắt, vật chất Hồn độn rối loạn lại được nó tụ hợp trở lại, một khối Hồn Độn cầu xen lẫn tiên huyết bắn ra ngoài, va chạm mạnh mẽ vào giữa quang hoa ám hồng sắc đó.

Đồng! ! ! !

Tiếng va chạm vô cùng nặng nề vang lên, thân thể ma thú Hung Thiên tầng tầng lớp lớp va chạm trên mặt đất, trong nháy mắt hơn mười tòa kiến trúc như thế đều bị ép thành nát bấy, toàn bộ mặt đất đều theo nó mà lõm xuống dưới.

“Điều này... Điều này sao có thể?”

Lý Hồng Đức thật sự có chút kinh sợ vạn phần, ma thú Hung Thiên này là lợi khí của Loạn Thần giới mang đến chuyên môn công thủ thành thị, thực lực mạnh mẽ, thậm chí so sánh với ma thú cùng cấp bậc đều muốn hung hãn hơn, nhưng trước mắt phát sinh một màn này, ma thú Hung Thiên hiển nhiên đã hoàn toàn bị

đánh bại, mặc dù công kích ở cường độ cao cũng không cách gì kết liễu tính mạng của nó, nhưng cổ hung lệ thô bạo đó lại rất nhanh biến mất.

Sau một khắc, một bóng người không hề bắt mắt chút nào cũng mạnh mẽ rơi xuống trên mặt đất. Quần áo toàn thân Hồng Quân rách nát, vết thương ngoài da từng đạo huyết nhục mơ hồ làm cho người khác nhìn thấy mà giật mình, nhưng kỳ quái chính là mặt ngoài thân thể của hắn lưu động một tầng Vật chất Hỗn độn dày đặc, không ngừng dung nhập vào bên trong vết thương của hắn.

Cùng với tiếng xé gió truyền đến, lưỡi đao của Lý Hồng Đức đã đặt ngang trên cổ Hồng Quân, sắc mặt của hắn trở nên vô cùng dữ tợn, uy nghiêm nói:

“Hỗn đản đáng chết, lại dám tổn thương lục cấp ma thú công thành của ta, ta giết ngươi!”

Thân đao vung lên, Lý Hồng Đức phần nộ đem toàn bộ lực lượng lớn nhất chính là Bá thiên đao quyết xuất ra, đao nhận sắc bén ở trên vút qua một mặt vật chất Hỗn độn, dường như có thể chém đứt hết thảy mọi vật, gào thét bổ xuống.

Nhưng mà vào lúc này, một cổ lực lượng giống như đủ khả năng nghiền nát hư không bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, thân đao của Lý Hồng Đức run lên, dường như trong nháy mắt giống như thoát khỏi tầm khống chế của hắn, cho dù ngay cả vật chất Hỗn độn đều rối loạn lên, một cổ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ từ trong thân đao đột nhiên bộc phát.

Một tiếng nổ vang chói tai bộc phát ra, đao trên tay của hắn đã bị cổ lực lượng mạnh mẽ kia phát sinh xoắn đứt, mảnh nhỏ của lưỡi đao bắn ra bốn phía, mà vật chất Hỗn độn dày đặc trong thân đao cũng lan tràn ra ngoài.

Lúc này, trên mặt Lý Hồng Đức đã không còn là kinh ngạc, mà là vẻ mặt sợ hãi, thanh Bá đạo này chính là “Tam đại binh vương” của Loạn thần giới nó được dày công chế tạo ra, một kiện này gần giống như là kiện trung phẩm Hỗn Độn linh bảo hoàn mỹ. Tưởng muốn hủy diệt một kiện bảo vật này trừ phi có được lực lượng Hoàn Hư cảnh giới, hoặc nhất định phải là một kiện thượng phẩm Hỗn độn linh bảo.

Lý Hồng Đức hoảng sợ ngẩng đầu lên, lại trông thấy một trường phiên hắc sắc đang phát phơ ở trước mặt hắn.

Cổ Bàn cầm trong tay Bàn Cổ phiên đang đứng ở trước mặt của hắn, vẻ mặt ngưng trọng, giữa trán phát ra một cổ sát khí:

“Xem ra Hỗn Độn linh bảo của ngươi thật sự quá rách nát... lại có thể đem tiểu Quân bức đến tình cảnh như thế này, đi chết đi!”

Một tiếng hừ lạnh dâng lên, Cổ Bàn lắc Bàn Cổ phiên một cổ lực lượng nghiền nát hư không nhất thời truyền đến, cũng là cái tinh vực không gian vốn được khai sáng ra từ vũ trụ nguyên thủy này cực kỳ ổn định, lực lượng của Bàn Cổ phiên chỉ dâng lên một vòng tròn gợn sóng hư ảo.

Lý Hồng Đức cực kỳ sợ hãi, theo bản năng vung lên thanh Bá đạo chuẩn bị ngăn cản (Ở trên vừa bị xoắn đứt nát tan???) nhưng mà không ngờ tới, phía sau bỗng bộc phát ra một cổ ánh sáng bạch kim sắc chói lọi, một đạo quang hoa hình cầu với tốc độ không thể tưởng tượng như đã xuyên ngang qua trong cơ thể của hắn.

Trong khoảnh khắc, thân thể của Lý Hồng Đức bị cổ lực lượng kia xoắn trở thành nát tan, thậm chí ngay cả khái giáp phòng ngự đều không thoát khỏi vận rủi.

“Ngươi giết hắn như vậy, những binh sĩ xử lý như thế nào?” Cổ Bàn than thở nói.

Huống Thiên Minh đứng ở bên cạnh Cổ Bàn, lạnh nhạt nói:

“Ta đã không có hứng thú tiếp tục đi chiêu hàng bọn chúng nữa, lần này muốn giết thì thoải mái mà giết đi!”

“Thật sự không có nghĩ đến, bên trong chủ tinh của Loạn Thần giới còn có tồn tại ma thú mạnh mẽ như vậy, xem ra chúng ta đích xác là tính sai rồi!” Cổ Bàn khẽ lắc đầu.

“Xem ra ngoại trừ ưu thế của Hỗn độn linh bảo, thuần hóa ma thú cấp cao cũng là chủ lực của Loạn Thần giới để mở rộng khu vực. Loại ma thú này có thể đem tiểu Quân bức đến mức độ như thế, hiển nhiên về

phương diện thực lực cũng không tầm thường.” Huống Thiên Minh nhìn vết thương trên thân thể Hồng Quân, cảm khái nói.

Nhưng không bao lâu, bất diệt phách thể của Hồng Quân đã hoàn toàn khôi phục, vật chất Hỗn độn hoàn toàn dung nhập vào trong huyết nhục của hắn, hắn cũng từ từ hồi phục ý thức.

“Tiểu Quân, thế nào?” Cổ Bàn hỏi.

Mà Hồng Quân đã trải qua hai lần sinh tử, toàn thân cũng xảy ra chút ít biến hóa, bên ngoài da thịt Hỗn Độn quang hoa mờ ảo không ngừng lưu động, toàn thân lộ ra một cổ khí tức thần bí.

Hồng Quân hướng lên không trung hít một hơi thật sâu, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, cười nói:

“Không nghĩ tới mỗi lần trải qua một lần sinh tử đối với cảm ngộ Hỗn Độn cũng càng ngày càng hiểu sâu hơn, lúc này đối với ta mà nói lại có chỗ tốt.”

“Tiểu Quân, ta vừa mới cảm giác được một cổ lực lượng bạo phát cực kỳ mãnh liệt, đây là chuyện gì xảy ra?” Huống Thiên Minh hỏi.

Hồng Quân hơi hơi cười, nói:

“Ban nãy ta đem trạng thái giải cấm vượt quá cực hạn, đạt tới một loại trạng thái mà thân thể ta không cách nào chịu được, những thương tổn này trên thân thể ta là tám phần công kích ban nãy lưu lại.”

“Vậy phách thể của ngươi còn là bất diệt, chẳng phải là có thể vượt qua cực hạn vô tận, dù sao cũng không chết được rồi.”

Hồng Quân nhún mày, trầm giọng nói:

“Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng năng lực khống chế Hỗn Độn còn chưa cao, cũng đã vượt quá cực hạn tạo thành một đạo tử huyết, nếu như muốn tại trạng thái giải cấm thực sự tăng lên đến đỉnh phong, chỉ e rằng đối với vật chất Hỗn độn còn cần tiến hành lĩnh ngộ cảnh giới cao hơn mới được.”

Cổ Bàn nghe được lời này của Hồng Quân, tiện tay từ trên không trung cầm một nắm vật chất Hỗn độn, xúc động nói:

“Không nghĩ tới trong vật chất dày đặc này, lại có thứ cao thâm như thế.”

Hồng Quân hồ hững cười một tiếng:

“Một hạt cát đều có thể hình thành một thế giới, càng huống chi đây là dạng vũ trụ nguyên thủy cơ bản nhất... Hiện giờ tình hình chiến tranh như thế nào?”

Huống Thiên Minh nhìn chằm chằm hướng vào cửa thành, nói:

“Có thể nói lần tập kích này thì quá thành công, chủ lực quân đã đánh tới vị trí cửa thành, bây giờ phòng chừng đã phá vỡ đạo phòng tuyến thứ nhất của bọn chúng. Ta cùng với tiểu Cổ còn giết chết vài tên Phó thống lĩnh, tinh thần chiến đấu của chúng cực kỳ sa sút, căn bản có thể nói tình hình đã được ổn định.”

Cổ Bàn tiếp lời nói:

“Chẳng qua, bây giờ hai thống lĩnh này đã không còn hài cốt, muốn chiêu hàng đã không còn khả năng, với lại chỗ Hầu tử chỉ huy quân tiên phong còn không tới một ngàn người, tình hình chiến tranh nơi đó có chút không ổn.”

Hồng Quân ha ha cười một tiếng:

“Với đầu chí cùng chiến ý của Hầu tử, cho dù chỉ còn một người cũng có thể quét sạch trên vạn đại quân, cái này cũng không cần lo lắng. Nếu không cách nào chiêu hàng, vậy toàn bộ giết sạch, mục đích của chúng ta là chiếm giữ toàn bộ Ma Long tinh!”

Lúc trước Lý Hồng Đức vội vàng tập hợp gần năm vạn binh lực, bởi vì mất đi thời cơ cùng vị trí tốt nhất để phòng thủ tường thành mà còn bị quân chủ lực của Tru Thần giới tập kích thành công, hiện tại hơn phân nửa đã bị giết. Đặc biệt là Cổ Bàn cùng Huống Thiên Minh giết chết vài tên Phó thống lĩnh, khí thế rất phấn khởi, thế tấn công càng ngày càng mãnh liệt sao mà không thể thu thập được.

Trước mắt, Tôn Ngộ Không chỉ huy số lượng không đến một ngàn quân tiên phong của Tru thần giới đang trên chiến trường tùy ý tàn sát.

Tôn Ngộ Không đang chiến đấu cùng với Mạc La, mặc dù bị trọng thương nhưng chiến ý và đấu chí lại không có chút nào suy giảm, cái gọi là “Vô thương chiến ý” thúc đẩy Tôn Ngộ Không trong trận đấu điên cuồng chiến đấu, mà hắn cũng đang hưởng thụ quá trình này, Đấu Chiến côn diễn từ nhất côn lên đến cuối cùng là tứ thập bát côn, liên tục không ngừng, không có bất cứ thời gian nào bị gián đoạn mà liên tục công kích, tại trên chiến trường mà nhìn bằng nửa con mắt.

Quân tiên phong của Tru Thần giới đã đánh tới đạo phòng tuyến thứ tư. Lúc này, Hồng Quân cùng Cổ Bàn cũng đuổi theo tới trợ giúp Tôn Ngộ Không hướng đạo phòng tuyến thứ năm đánh vào, mà không qua bao lâu, Huống Thiên Minh dẫn đầu hơn ba vạn quân chủ lực đã phá vỡ đạo phòng tuyến thứ hai, cùng hội hợp với Tôn Ngộ Không.

Một trận đánh giết làm cho trời đất tối sầm, đám người Hồng Quân cũng không có nghĩ đến việc tiến hành chiêu hàng, chính như Huống Thiên Minh nói, muốn giết cứ giết thoải mái, trải qua thời gian không bao lâu, bảy đạo phòng tuyến đã hoàn toàn bị phá vỡ tan, và tòa Ma Long thành này rốt cục cũng thuộc về phạm vi của Tru Thần giới.

Bây giờ, lĩnh vực của Tru Thần giới đã mở rộng phạm vi tới bốn ức dặm, bao gồm có hai cái chủ tinh cùng với vô tận tinh cầu không có người. Toàn bộ gần một phần ba Thiên Âm tinh hệ đã bị Tru Thần giới hoàn toàn chiếm giữ.

Chiến tranh qua đi, Hồng Quân lập tức đem toàn bộ binh lực phân bố ở xung quanh Ma Long thành, cùng với từng góc ngách thành thị của tinh cầu đều cần có binh lính trấn thủ, dùng cái này đối với Ma Long tinh bố trí một đạo phòng tuyến.

Lúc này, bốn người trôi nổi trên bầu trời Ma Long thành. Tôn Ngộ Không đang nhìn một mảnh hoang tàn, không vui nói:

“Hiện tại chủ thành này đã bị hủy, chúng ta có nên đem đại quân đóng giữ ở tinh cầu này không?”

Cổ Bàn khẽ lắc đầu, hồ hững cười nói:

“Lúc này không có cái gì, bọn binh sĩ có thể tiến hành xây lại, điều quan trọng duy nhất chính là khóa tinh cầu này đại biểu Tru Thần giới chúng ta đã có chỗ đứng giữa hai giới, hiện tại là đứng ở thế chân vạc, kiềm chế lẫn nhau, bọn họ còn muốn đối với chúng ta tiến hành công kích, cần phải có một phen cân nhắc thật tốt.”

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng:

“Chẳng qua là Tru Thần giới của chúng ta thiết lập ở tại khu vực của kẻ khác, không khỏi có chút khó chịu!”
:

432. Chương 39: Mật Thất Kinh Hồn

“Mặc cho một vài Tử quân chiêu hàng nói, tinh vực này chính là lĩnh chủ của Tử Thần giới khai sáng mà thành, thực lực của hắn đã đạt tới Quy Thần hậu kỳ rồi, thậm chí là Hóa Thiên cảnh giới, nhưng bây giờ thực lực chân chính như thế nào, không cách nào biết được. Nếu như chúng ta có thể đạt tới loại cảnh giới này, đương nhiên cũng có thể khai sáng ra một cái tinh vực, khiến cho Tru Thần giới của chúng ta càng thêm lớn mạnh.”

Cổ Bàn nói:

“Nếu như tên Tử thần lĩnh chủ này thật sự có thần thông như thế, vậy hắn muốn giết chết chúng ta cũng rất đơn giản, tại sao đến bây giờ cũng chưa có động tĩnh?”

Huống Thiên Minh tiếp lời nói:

“Điều này rất đơn giản, bởi vì lĩnh chủ của Loạn Thần giới cũng như nhau đang kiềm chế hắn, nếu như hắn tùy tiện hướng về chúng ta tiến hành công kích, lĩnh chủ của Loạn Thần giới ắt phải đánh chiếm Tử Thần

giới. Tru Thần giới của chúng ta bây giờ chỉ là cân bằng ở bên trong hai giới mà lại thiết lập thế cân đối mà thôi, bất luận một phương nào làm mất đi sự cân bằng thì tam giới ắt sẽ đại loạn!”

Hồng Quân gật đầu nói:

“Nói rất đúng, nhưng mà tình hình hiện tại đối với chúng ta lại rất có lợi, chúng ta phải trong thời gian ngắn nhất bắt tù binh càng nhiều hơn nữa làm binh sĩ để tăng cường thực lực của Tru Thần giới chúng ta.”

Tôn Ngộ Không bĩu môi, nhìn Hồng Quân nói:

“Ta biết kế hoạch của ngươi là cái gì, chẳng qua trước hết, chúng ta phải tiếp tục tìm cách nâng cao cảnh giới.”

Hồng Quân ha ha cười nói:

“Ngươi hiểu ta, Tôn Ngộ Không nói không sai, mục tiêu của ta không phải tinh hệ, mà là Tử Thần giới. Nghe đồn cao thủ của Tử Thần giới nhiều như mây, phần lớn là cao thủ có Hoàn Hư cảnh giới trở lên, cho nên chúng ta cần phải trong thời gian ngắn nhất tiến hành tu luyện lĩnh ngộ có hiệu quả nhất, để nâng cao cảnh giới của mình.”

Cổ Bàn gật đầu nói:

“Ta đồng ý, tại vũ trụ này hạn chế phép tắc thật sự là quá lớn, ta nghĩ nếu như hướng Bàn Cổ phiên tiến hành nghiên cứu thêm một bước, mới có thể nâng cao năng lực của ta thêm lần nữa.”

Huống Thiên Minh nói:

“Đúng thế, như vậy việc mở rộng phạm vi thì giao cho Hầu tử, chỉ có ở trong chiến đấu năng lực của hần mới có thể tăng lên!”

Tôn Ngộ Không ha hả cười một tràng:

“Muốn cho ta ngồi bất động trong một ngày, có thể so với đại não Thiên đình còn khó hơn, phương diện này thì cứ giao cho lão Tôn ta!”

“Tiểu Quân, tên này thì làm sao đây, phải giết nó ư?” Ánh mắt Huống Thiên Minh lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào ma thú Hung Thiên đang nằm trong đồng hoang tàn.

Hồng Quân trầm tư trong chốc lát, nói:

“Lồng sắt kia không phải vẫn còn đó sao, trước hết mang nó giam vào bên trong đó, nếu như ta có thể sử dụng được, vậy đó chính là một thứ vũ khí công thành cực kỳ mạnh mẽ!”

Ba người còn lại mặc dù đều tỏ vẻ đồng ý, nhưng vẫn có chút lo lắng trong lòng, dù sao ma thú kia nếu như khôi phục lại sức lực, ở đây e rằng chỉ có Hồng Quân mới có thể chế ngự được nó.

Sau khi, Hồng Quân đem những khải giáp cùng binh nhận của những binh sĩ đã chết của Loạn Thần giới lấy ra phân chia cho đại quân Tru Thần giới. Dù sao những khải giáp cùng binh nhận đều là Hỗn độn linh bảo sơ cấp, tại cường độ tấn công cùng phòng thủ nếu so với trang bị vũ khí chưa truyền vào vật chất Hỗn độn thì mạnh hơn nhiều.

Không qua bao lâu, Tru Thần giới đã bố trí phòng tuyến chặt chẽ ở toàn bộ Ma Long tinh. Hồng Quân, Cổ Bàn cùng với Huống Thiên Minh cũng đều ở trong Ma Long thành tiến nhập vào trong bế quan tu luyện, mục tiêu chủ yếu của Hồng Quân vẫn là đột phá bất diệt phách thể, Huống Thiên Minh thì cần phải tiến hành lĩnh ngộ vật chất Hỗn độn, để đạt được cảnh giới cao lên, làm sao cho Thiên đạo chỉ nhận phóng thích được năng lượng lớn hơn, còn như Cổ Bàn thì đem trọng điểm phóng thích ở bên trong thể giới hắc động Bàn Cổ phiên, cố lực lượng kỳ lạ kia đối với hần vẫn còn sản sinh ra một loại tác dụng bài xích nào đó, nhưng Cổ Bàn đã chuẩn bị tốt việc nghiên cứu không gian thần bí này.

Ngoại trừ, Tôn Ngộ Không một trong tứ đại thống lĩnh hướng đến các tinh cầu chung quanh không ngừng tiến hành công kích, bởi vì nơi này đã là phạm vi của Loạn Thần giới, cho nên số lượng trú binh rất nhiều, điều này ngược lại tạo điều kiện rất tốt cho hần, có thể nâng cao kinh nghiệm thực chiến lên cực hạn, cùng với trong chiến đấu lĩnh ngộ điều huyền bí của vô thượng chiến ý.

-o-o-o-

Thời gian lặng lẽ trôi qua được một ngàn năm, tuy nhiên trong mắt mọi người, một ngàn năm này chẳng qua là chỉ trong nháy mắt, căn bản là không có gì đáng để lưu luyến.

Tại Tà Thần vũ trụ Tần Vũ đang ở bên trong Thất Tuyệt tinh hệ, tình hình chiến tranh đã phát sinh biến đổi hoàn toàn. Từ sau khi Tần Vũ chiếm lĩnh Minh Huyền thành, thế công của Tà Thần giới cũng đã hoàn toàn phát động, hai đại thống lĩnh Hiên Tuấn Khanh và Uông Hi Thiên chỉ huy bảy vạn đại quân của Tà Thần giới ở trong một ngàn năm thu phục gần một phần năm khu vực của Thất Tuyệt tinh hệ, mà Dương Thiên Hành dẫn đầu binh đội dưới quyền chỉ huy của Tiểu công chúa Tử Bằng Linh công chiếm được vài khóa chủ tinh cùng phạm vi hai ức dặm gần quanh vùng.

Bây giờ phạm vi lĩnh vực bị Chiến Thần giới chiếm đóng đã không ngừng thu hẹp lại, tin rằng thời gian không bao lâu nữa, Chiến Thần giới sẽ rút quân hoàn toàn ra khỏi Tà Thần giới.

Đồng ý là thắng trận tuy nhiều, nhưng cũng không tránh khỏi có lúc phải thua trận, trong một ngàn năm Tà Thần giới cũng tổn thất hơn mười vạn binh lực.

Lại nói Vũ Văn Thác là một người nhất gan như hổ, nhiều năm như vậy mà số lần tham gia chiến tranh cực kỳ ít, phần lớn đều ở bên trong mật thất cùng với Tần Vũ tiến hành tu luyện. Trải qua thời gian một ngàn năm đối với việc lĩnh ngộ kinh văn trên vách tường, cảnh giới của hắn cũng từ Đại Huyền trung kỳ tăng lên tới Thiên Mang sơ kỳ, cũng không biết có phải là hắn không sợ chết hay không, mà phương diện diễn hóa nguyên lực sinh mệnh tu vi càng tăng cao, bây giờ đã có năng lực chữa trị cho những binh sĩ bị thương trên phạm vi rộng lớn hơn.

Còn như Tần Vũ, cảnh giới tăng lên cũng là làm cho người khác trở mắt mà nhìn, lĩnh hội được từ trên những văn tự đồ đẳng của cảnh giới Tà Thần, khiến cho ông ở chỗ diễn hóa Hỗn Độn cùng với lĩnh hội nguyên tố tăng lên thật lớn. Cảnh giới hiện tại đã đạt tới Hoàn Hư sơ kỳ, cũng mơ hồ cảm giác được cái gọi là lực lượng cường đại của cấm thuật.

Văn tự trên ma bàn này khắc dấu chính là cấm thuật mà Tà Thần Tử Dạ Thương Long năm đó đã lĩnh hội, nhưng đối với báu vật này, ông cùng với Vũ Văn Thác cũng không có bất cứ hứng thú gì. Nếu như tự mình đủ khả năng sáng tạo ra cấm thuật, đó mới là cảnh giới tối cao, với năng lực hiện tại của Tần Vũ quả thật có thể từ trong sáu đại phép tắc diễn hóa ra lực lượng của cấm thuật, nhưng so với Tử Dạ Thương Long, thật ra về phương diện lực lượng vẫn còn có chênh lệch không thể so sánh.

Ngoại trừ sáu đại pháp tắc, Tần Vũ từ trong vật chất Hỗn độn cảm ngộ được nguyên lực sinh mệnh, cái mới phát hiện này gọi là pháp tắc địa nguyên tố, nhưng đơn giản chỉ là nguyên lực sinh mệnh biểu hiện ra còn có chút trống rỗng, bây giờ Tần Vũ vẫn còn chưa thể lĩnh ngộ được, pháp tắc địa nguyên tố này đến tốt cùng ẩn chứa bí ẩn nào, với lại pháp tắc thiên nguyên tố lại càng không cách nào nghiên cứu ra, chỉ có điều Tần Vũ có cảm giác một khi đã lĩnh ngộ hoàn toàn tám pháp tắc nguyên tố nhất định sẽ có năng lực của Chương Không Giới.

Một ngày kia, trong mật thất tràn ngập vật chất Hỗn độn đột nhiên sinh ra biến hóa rất lớn, sau khi vật chất Hỗn độn bành trướng dữ dội rồi lại thu rút trở lại, vật chất Hỗn độn dày đặc dường như bị một cổ chú lực vô hình mà như là khổng chế trong tay đang chuyển động rất nhanh bên trong hình thành một dòng xoáy sụp lún.

Mà chính giữa vòng xoáy, không ngờ lại là Tần Vũ, thần sắc của ông rất bình tĩnh, trên nét mặt anh tuấn lộ ra thần sắc vô cùng tự nhiên. Nhưng chỉ phút chốc sau đó, lông mày của ông hơi nhíu lại, dường như đã nhận ra một tia khác thường, toàn bộ thân thể đều run nhẹ.

Vũ Văn Thác cũng cùng ở bên trong mật thất liền cảm giác được vật chất Hỗn độn chuyển động rất nhanh tản phát ra một cổ khí tức hủy diệt, lập tức từ trong nhập định bừng tỉnh lại, nhìn tới vòng xoáy sụp lún này, hai mắt tròn trừng, run run giọng nói:

“Tần... Tần Vũ huynh đệ, người... Người làm sao vậy?”

Vòng xoáy Hỗn độn này còn đang xoay tròn rất nhanh, giống như toàn bộ đều ở nằm trong tay của Tần Vũ. Chỉ có điều quái lạ chính là bên trong vật chất màu xám kết dính dày đặc, bỗng nhiên diễn hóa ra hai khí

thể màu đen trắng, quần lấy nhau cùng một chỗ, hình thành một vòng xoáy thật lớn đen trắng đan xen vào nhau.

Vũ Văn Thác có thể cảm giác được, bạch khí kia ẩn chứa khí tức sinh mạng cực kỳ mạnh mẽ, mà hắc khí lại phát ra khí tức hủy diệt vô cùng hung mãnh. Vòng xoáy hắc bạch to lớn này, hiển nhiên chính là Lục Đạo Luân Hồi ở trong đan điền của Tần Vũ mà Vũ Văn Thác lại hoàn toàn không biết. Trước mắt, dường như vật chất Hỗn độn trong phút chốc bị biến chất, một lần nữa biến thành Lục đạo Luân Hồi.

Nhưng mà Vũ Văn Thác nhìn ra, chuyển động của Lục đạo Luân Hồi mặc dù cực kỳ nhanh chóng, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ ngưng đọng, khí thể hắc bạch ở trong vòng xoáy đã hoàn toàn rối loạn, chính giữa Lục đạo Luân Hồi cũng sụp đổ xuống, Tần Vũ cứ như thế ngồi trong lỗ hổng, thần sắc ngưng trọng.

Tóm lại, Lục đạo Luân Hồi hiện tại cùng với Lục đạo Luân Hồi ban đầu của Tần Vũ đã hoàn toàn không giống nhau.

Vũ Văn Thác nhìn Tần Vũ đang trấn giữ ở giữa Lục Đạo Luân Hồi, cố gắng muốn đánh thức hắn, nhưng Tần Vũ dường như bị cuốn trong giấc mộng, mi tâm rung rung, mà trước sau không cách gì lay chuyển tỉnh dậy.

“Chẳng lẽ... đây chính là cổ lực lượng thần bí trong cơ thể của hắn?” Vũ Văn Thác trầm nghĩ, Lục Đạo Luân Hồi cho hắn cảm giác cũng chỉ có hai chữ hủy diệt.

“Chẳng qua, hắn dường như không có biện pháp khống chế cổ lực lượng này, đây là chuyện gì xảy ra?”

Vũ Văn Thác cũng phát hiện bên trong Lục đạo Luân Hồi khó mà kêu gọi ngừng lại, chẳng qua cũng không đợi hắn suy nghĩ tường tận, ở trong Lục đạo Luân Hồi đột nhiên phát ra một tiếng sấm vang âm thanh vang động, toàn cả mặt thất đều bị rung chuyển, lay động mãnh liệt.

“Đây...!”

Trước mắt một màn kia, khiến cho Vũ Văn Thác vô cùng khiếp sợ, bỗng chốc Lục Đạo Luân Hồi rung động kịch liệt, chuyển động cực nhanh bất chợt dừng lại, lấy Tần Vũ ở giữa, từng đạo từng đạo vết nứt sâu dần dần xuất hiện ở mặt ngoài của vòng xoáy, vẫn không ngừng kéo dài ra.

Toàn bộ bên trong mặt thất, phát ra một tiếng vang rạn nứt làm cho trong lòng người khác kinh sợ, dường như có lực lượng nào đó giống như đang chia cắt Lục đạo Luân Hồi.

Khi vết nứt lan tràn đến toàn bộ mặt ngoài của vòng xoáy nhìn vào nó mà phát hoảng, Lục đạo Luân Hồi dường như trong phút chốc cũng hoàn toàn tan vỡ, một tiếng nổ âm vang biến thành một cổ vật chất Hỗn Độn màu xám dầy đặc, tràn ngập cả mặt thất.

“Tan biến rồi... Không xong?!” Nguyên Vũ Văn Thác cho rằng Lục đạo Luân Hồi tan biến đột nhiên trong lòng cả kinh, hắn cảm giác được một cổ lực lượng diễn sinh ở trong vật chất Hỗn độn, ngưng thần nhìn lại phát hiện một quang ảnh kỳ quái bao phủ lên toàn thân của Tần Vũ.

Quang ảnh như ẩn như hiện, nhìn qua dường như trơn nhẵn, mà lại có đường nét cực kỳ rõ ràng. Chẳng qua lúc này bởi vì vật chất Hỗn độn quá đậm đặc, Vũ Văn Thác cũng không cách nào nhìn rõ nét lắm. :

433. Chương 40: Tân Lực Lượng!

Đó là quang ảnh hình một cái cửa to lớn, hai bên cột trụ của nó chính là đang phát ra quang mang trầm lắng, mặt trên được chạm trổ văn tự đồ đằng không cách nào hiểu được, trên hình vuông quả là có một mặt giống như tấm biển tựa như là vật được khắc dấu ba cái đồ án văn tự mơ hồ, Vũ Văn Thác nhất thời cũng không cách nào hiểu được. Mà làm cho kẻ khác kinh ngạc chính là ở chính giữa quang ảnh hình cánh cửa đó là một cái vòng xoáy sụp lún, một cổ ám lưu tối đen đang chậm chậm lưu động, tản phát ra một cổ khí tức hủy diệt cực kỳ mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc chợt lóe lên rồi tắt đó, Vũ Văn Thác mặc dù không biết nó rốt cuộc là cái gì, nhưng có thể cảm giác được cỗ lực lượng hủy diệt nó tản phát ra quả thực đáng sợ, cái đó thậm chí là vượt qua lực lượng hủy diệt của cao thủ cảnh giới Hoàn Hư, cả người tức thì không tự chủ được phát run lên.

Lúc này, Tần Vũ chậm chậm mở hai mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, ánh mắt lộ ra vẻ vô thức mà trong suốt, không có bất cứ nét sắc sảo nào giống như mây trời tản mạn, lộ ra vẻ cực kỳ hững hờ.

Mặc dù quang ảnh hình cánh cửa đã tan biến, nhưng còn lưu lại khí tức hủy diệt cũng đủ làm cho Vũ Văn Thác khiếp sợ, giống như không gian chung quanh đều biến thành như cương thiết cứng chắc, hắc hắc hắc miệng, thật lâu mới khó khăn thốt ra mấy chữ:

“Tần Vũ... huynh đệ, người... người làm sao vậy?”

Tần Vũ khẽ nhíu mày, trên vẻ mặt bình tĩnh hiện lên một tia thần sắc mờ mịt, than thở nói:

“Ta cũng không rõ, người thấy được cái thứ đó chứ?”

Vũ Văn Thác gật đầu:

“Đó là cái gì vậy?”

Tần Vũ nói:

“Nó đang ở bên trong đan điền của ta tiềm ẩn một loại lực lượng thần bí, tên là Lục Đạo Luân Hồi. Nhưng mà trải qua vài lần chiến đấu, nó trở nên càng ngày càng đình trệ, dường như đã thoát khỏi khống chế của ta... Mới vừa rồi, ta lợi dụng năng lực diễn hóa Hỗn độn, làm cho Hỗn độn biến chất tạo thành sinh tử nhị khí, dùng một loại phương thức khác phóng thích ra Lục đạo Luân Hồi, nhưng không nghĩ đến, nó lại có thể tự động vỡ tách ra hình thành một loại lực lượng khác.”

Vũ Văn Thác trong lòng cả kinh:

“Lục đạo Luân Hồi... Nói như vậy người đã khống chế trong tay loại lực lượng mới này, thật sự là cường đại đến đáng sợ.”

Tần Vũ khẽ lắc đầu:

“Đây là một loại lực lượng mới cũng không sai, nhưng với năng lực hiện tại của ta vẫn không thể khống chế nó trong tay, thậm chí ta còn không biết được chính xác nó đến tột cùng là cái gì.”

“Hóa ra là như thế, nhưng mà... Tần Vũ huynh đệ, người đã bế quan một ngàn năm rồi, cảnh giới hiện tại giải thích thế nào nó vẫn là Thiên Mang hậu kỳ chứ?” Vũ Văn Thác dường như rất để ý tu vi của Tần Vũ, lo lắng hỏi.

Tần Vũ hờ hững cười một tiếng:

“Ta bây giờ đã lĩnh ngộ sáu pháp tắc đại nguyên tố cùng với việc khống chế trong tay nguyên lực sinh mệnh, cảnh giới hiện tại là Hoàn Hư sơ kỳ, nhưng mà nếu như có thể khống chế được loại lực lượng mới này, như vậy cảnh giới còn có thể tăng lên lần nữa.”

“Hoàn Hư cảnh giới? !” Vũ Văn Thác một vẻ mặt hoảng sợ vạn phần, gần như không thể nào tin được nói:

“Đây chính là có thể bắt đầu sử dụng lực lượng cấm thuật a, nếu như người có thể học được cấm thuật của Tử Dạ Thương Long trên ma bàn, e rằng cao thủ của Tà Thần giới có thể đánh bại người cũng không vượt quá mười người.”

“Tử Dạ Thương Long... Ta đối với cấm thuật của hắn không có hứng thú chút nào, nếu như thực sự muốn nâng cao cảnh giới, vậy phải tự mình sáng tạo ra cấm thuật, ta tốn thời gian hai trăm năm từ trong sáu đại pháp tắc sáng lập ra vài cái cấm thuật, nhưng thật ra năng lực còn cần ở trong thực chiến mới có thể thực sự phát huy.”

Tại diễn hóa Hỗn độn cùng với khống chế trong tay pháp tắc nguyên tố, tu vi của Tần Vũ đã có thể nói là cao thâm khó lường, muốn tiếp tục truy tìm đột phá ở trong thiên địa nguyên tố, như vậy bế quan có lẽ là không lớn, điều này còn cần cơ duyên nhất định.

Vũ Văn Thác le lưỡi, cảm khái nói:

“Người thật đúng là kỳ tài của Tà Thần vũ trụ, phải biết rằng người bình thường muốn đạt tới được loại cảnh giới như ngươi, nhanh thì ba ngàn năm, chậm thì trên vạn năm, còn ngươi lại chỉ cần thời gian một ngàn năm, còn tự mình sáng tạo cấm thuật, quả thực là lợi hại!”

Tần Vũ đối với vẻ xu nịnh của hắn cũng không thèm để ý, hờ hững cười nói:

“Xem ra trong một ngàn năm qua, cảnh giới của ngươi tăng lên cũng rất nhanh a, lại có thể chuyên tu nguyên lực sinh mệnh, rất đáng sợ á?”

Vũ Văn Thác hắc hắc cười, không chút ngưng ngừng nói:

“Tối thiểu sinh mệnh của mình cũng được bảo hộ, hơn nữa ngươi nếu bị tổn thương, ta cũng có thể trong thời gian nhanh nhất đem ngươi chữa trị a.”

“Trong một ngàn năm này phần lớn thời gian ngươi đều ở bên trong mật thất này, như vậy binh đội chúng ta ra sao?” Tần Vũ hỏi.

Vũ Văn Thác nói:

“Binh đội đều do Dương Thiên Hành chỉ huy, mấy năm nay Tiểu công chúa cũng có uy phong thu phục được rất nhiều linh vực. Bất quá Tà Thần Tử Dạ Thương Long dường như cũng biết nàng ở chỗ này vài lần cử người tới bắt nàng trở về, tiếc rằng nàng nắm trong tay hơn mười vạn binh lính, tình hình cũng rất điều ngoa ngang ngược, như thế nào cũng không nguyện ý trở về, cho nên Tử Dạ Thương Long cũng phải lùi một bước, cho phép nàng ở lại nơi này, nhưng cử ra rất nhiều cao thủ Tà Thần giới ở các tinh vực lân cận bảo vệ nàng.”

Tần Vũ khẽ gật đầu, nói:

“Tốt lắm, vậy đúng lúc nên xuất quan, ngươi lúc này nên theo ta ra ngoài, xem tình hình chiến tranh bên ngoài như thế nào.”

Với tu vi của Tần Vũ hiện tại, muốn ở trong cảnh giới không chế trong tay Hỗn độn tiếp tục tăng lên thì thời gian bế quan đó đã mệnh mông vô thời hạn, bây giờ đi vào trong chiến tranh tích lũy một chút kinh nghiệm thực chiến, cải thiện cấm thuật một ít, lại đúng là lựa chọn tốt nhất. Nhìn thấy Tần Vũ xuất quan, Vũ Văn Thác cũng không có tâm tình gì tiếp tục bế quan lĩnh ngộ nữa, cho nên theo Tần Vũ rời khỏi địa lao, đi tới Minh Huyền thành.

Một ngày kia, vừa đúng lúc Tiểu công chúa Tử Băng Linh cùng với hai Đại thống lĩnh và Phó thống lĩnh Dương Thiên Hành trở về, hơn hai mươi vạn đại quân xuất hiện rầm rộ ở trong Minh Huyền thành, thanh thế vô cùng to lớn. Bên trong phủ Thành chủ, một trận tức giận la mắng truyền ra, thanh âm sắc bén chói tai.

“Các người đám hỗn đản này, tại sao không đi công kích “Thất Sát tinh”, chúng ta có hai mươi vạn đại quân, còn phải sợ bọn chúng sao, các người cả một đám nhát gan!” Tử Băng Linh xem ra cực kỳ tức giận hằm hằm chỉ vào ba người dưới đài, chửi ầm lên, mà Ông Hi Thiên cùng với Hiên Tuấn Khanh và phó thống lĩnh Dương Thiên Hành đều là thộn mặt cúi đầu đầy vẻ chán nản.

Lúc này, Tần Vũ cùng Vũ Văn Thác đi vào. Vũ Văn Thác xuất hiện hiển nhiên cũng không kỳ lạ, nhưng Tần Vũ xuất quan khiến cho mọi người trước mắt sáng lên, đặc biệt là Tử Băng Linh, cả người hưng phấn bổ nhào đến, ngoài dự liệu hung hăng như vòng tay gấu ôm chặt lấy Tần Vũ.

“Tần đại ca, ngươi cuối cùng xuất quan rồi!” Tử Băng Linh thân thiết kêu, một ngàn năm qua, cơ hồ mỗi năm Tử Băng Linh đều tới mật thất nhìn qua một lần. Mà hiện tại Tần Vũ đối với nàng mà nói, cũng không còn là một tên man rợ hung hãn đơn giản như thế nữa.

Đối với việc bất thành linh xưng hô thân thiết, Tần Vũ có hơi kinh ngạc một chút, lập tức về mặt hòa dịu:

“Ngươi... ta xuất quan rồi.”

Ông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh chỉ chớp mắt liền nhận ra trên người Tần Vũ tản phát ra khí chất bất phàm, hiển nhiên ở phương diện tu vi đã tăng lên mấy cảnh giới, cùng kêu lên:

“Chúc mừng Tồn huynh xuất quan.”

Dương Thiên Hành cũng đi tới, hưng phấn nói:

“Tồn huynh, không, Tồn Thống lĩnh, người có thể xuất quan thật sự tốt quá.”

Tồn Vũ cười cười, hỏi:

“Các người đang thương nghị cái gì đó?”

Tồn Vũ được chào đón, mà Vũ Văn Thác tự nhiên gặp phải lạnh nhạt, về mặt oán hận nói:

“Là đang thương thảo cái gì, sao có mùi hỏa dược nặng như vậy?”

Trải qua một hồi giải thích mới biết, hóa ra một ngàn năm qua Tử Băng Linh cùng bọn họ đang chỉ huy xuống cùng Tà Thần giới trải qua phương diện cường thế tiến công, tại bên trong Thất Tuyệt tinh hệ đã thu phục phần lớn lĩnh vực, bây giờ vẫn còn lại một cái chủ tinh cuối cùng và một ít tinh cầu không người ở vẫn còn nằm trong khống chế của Chiến Thần giới.

Lúc ấy, đại quân của Tử Băng Linh dẫn đầu tiến vào đạo phòng tuyến cuối cùng của Chiến Thần giới, trong lúc đang chuẩn bị hướng chủ tinh cuối cùng “Thất Sát tinh” tiến hành công kích, lại gặp phải Dương Thiên Hành, Ôn Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh cùng đồng lòng phản đối, đến nỗi là đại quân còn lại của Tà Thần giới đều hướng về phía chủ tinh này phòng ngừa từ xa, mặc dù Tử Băng Linh khẳng khái muốn tiến hành tiến công, nhưng những đội quân này dù sao cũng đang ở dưới quyền của mấy tên thống lĩnh, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải rút quân trở về nơi này.

Sau khi Tồn Vũ hiểu rõ tình huống, chợt nói:

“Thì ra là như thế, công chúa, quyết sách của bọn họ quả là chính xác, cho dù binh lực ở trong Thất Sát tinh so với chúng ta vẫn còn chênh lệch, nhưng trong sự trợ giúp của đại quân còn lại của Tà Thần giới ta nghĩ muốn chiếm lĩnh nó cũng không phải là việc khó. Chẳng qua người có nghĩ tới hậu quả của việc chiếm lĩnh nó hay không?”

Tử Băng Linh bĩu môi đỏ thắm, ngơ ngàng lắc lắc đầu, trên mặt còn mang theo vẻ ủy khuất.

Tồn Vũ thần nhiên cười nói:

“Thất Sát tinh đó hiển nhiên là đạo phòng tuyến cuối cùng của Chiến Thần giới rồi, nếu như chúng ta thật sự chiếm lĩnh nó, chẳng khác nào đem toàn bộ Thất Tuyệt tinh hệ đều thu phục lại. Nhưng việc này cũng đồng dạng kích động giới tuyến sau cùng của Chiến Thần giới, bọn họ tất nhiên phải dùng biện pháp phản kích càng mãnh liệt hơn, thậm chí có thể điều động toàn bộ Chiến Tôn tới tham gia vào cuộc chiến, đến lúc đó chúng ta rất có thể sẽ lâm vào tình cảnh bất lợi.”

Tử Băng Linh cắn chặt môi, nói:

“Thế người nói chúng ta nên xử lý như thế nào, người đã đáp ứng sẽ giúp ta thu hồi tất cả lĩnh vực!”

Tồn Vũ nhướng mày:

“Ta đã đáp ứng khi nào?”

“Được lắm! Người lại dám nuốt lời, ta chính là công chúa của Tà Thần giới, nói cái gì nhất định là cái đó, người phải nghe ta!” Tử Băng Linh giận dữ hầm hầm, một cổ khí thế ngang ngược.

Tồn Vũ có chút bất đắc dĩ cười cười, trầm tư trong chốc lát, nói:

“Nếu như công chúa điện hạ thật sự muốn tiến công Thất Sát tinh, cũng không phải là không thể, nhưng phải bảo đảm Tà Thần giới có đủ năng lực gánh vác hậu quả của nó, cho nên lần này trước tiên, cần xin chỉ thị của phụ thân người, Tử Dạ Thương Long!”

Tử Băng Linh ngay lập tức gật đầu, hướng về Ôn Hi Thiên nói:

“Lập tức hướng phụ thân của ta xin chỉ thị, bất kể như thế nào phải thỉnh cầu hấn đồng ý!” Ôn Hi Thiên giờ phút này sắc mặt đen lại đến đáng sợ chẳng dưng dưng gật gật đầu, khẽ lẩm bẩm:

“Thật ra nói thì dễ, còn phải xem phụ thân ngươi có đồng ý hay không, cũng không phải phụ thân của ta, nói có thể đồng ý là đồng ý.”

“Ngươi đang nói cái gì?!”

“Không việc gì, ta đi ngay đây!” Uông Hi Thiên vẻ mặt chán nản cấp tốc chạy ra khỏi thành chủ phủ. :

434. Chương 41 : Thất Sát Tinh

Đạt tới Thiên Mang hậu đã khó khăn , có thể từ hậu kì đạt tới Hoàn Hư sơ kì lại càng khó hơn , điều này đối với tất cả tu luyện giả mà nói đều là một thử thách cực kì gian nan , phần lớn phải mấy ngàn năm nghiên cứu Hỗn Động vật chất mới có thể đạt tới cảnh giới này cho nên Vũ Văn Thác mới kinh ngạc đối với sự tăng trưởng tu vi của Tần Vũ

Thất Sát tinh này đã xem như phòng tuyến cuối cùng của Chiến Thần giới tại Thất Tuyệt tinh hệ , mà Thất Tuyệt tinh hệ cũng chính là chiến trường chính . Nếu mất nó vậy mấy ngàn năm ưu thế của Tà Thần vũ trụ đổ xuống sông xuống biển hết

Cho nên Thất Sát tinh này là một chủ tinh trọng yếu nhất , cũng là nơi tiến công khó khăn nhất . Chưa cần nói đến xung quanh nơi này dày đặc những tinh cầu không người , đại quân khó có thể thi triển thế công , hơn thế trên chủ tinh này có ba mươi vạn đại quân Chiến Thần giới chiếm đóng lại còn ba đại Chiến Tôn . Muốn công hạ nó trừ phi áp đảo về binh lực nếu không rất khó có thể đắc thủ

Ước chừng qua thời gian ba tháng , tin tức từ Tà Thần giới đã về tới , song kết quả lại khiến tất cả mọi người đều cực kì kinh ngạc

Tử Sắc Thương Long đã chấp thuận cuộc tiến công này nhưng cũng không nói là Minh Huyền tinh điều quân đi , chỉ sử dụng một ít binh lính dư thừa . Trừ số đó ra còn tại binh lực tất cả Tà Thần giới đều tại Thất Tuyệt tinh hệ bày phòng tuyến , cũng là để phòng ngừa Chiến Thần giới sau khi mất đi phòng tuyến cuối cùng sẽ phản công mãnh liệt

Nói cách khác nhiệm vụ tấn công lần này hoàn toàn đặt trên đầu hai mươi vạn đại quân Minh Huyền thành , hơn nữa đặc biệt phải chú ý tuyệt đối không cho phép Tử Băng Linh tham gia chiến đấu

Vì thế Tử Băng Linh là trăm lần không tình nguyện , vô luận là thế nào cũng muốn đi theo giúp sức , nhưng đây là mệnh lệnh của Tử Sắc Thương Long hai gã Thống lĩnh Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh không dám làm trái . Ngay cả Tần Vũ cũng không đồng ý năng tham dự trận chiến lần này , dù sao với số binh lực như vậy công hạ Thất Sát thành , nếu không bố trí kĩ càng chính là không có khả năng làm được

Ngoài tin này ra còn nói rõ nếu Minh Huyền thành có thể công hạ khoả chủ tinh này thì tất cả Thống lĩnh cùng với Phó Thống lĩnh đều có thể bước vào Tà Thần giới thời gian một trăm năm tiến hành tu luyện , điều này đối với tất cả mọi người đều là mộng mị . Ở Tà Thần giới một trăm năm , có thể xem như ở bên ngoài mấy ngàn năm thậm chí hơn mười ngàn năm tu luyện . Linh hồn lạc ấn của Tà Thần Tử Sắc Thương Long là cách tốt nhất để đề cao cảnh giới

Một năm sau , chiến giáp vận chuyển từ Tà Thần giới cũng đã tới Minh Huyền thành

Phía ngoài thành chủ phủ , Tần Vũ nhìn thấy la liệt áo giáp , tiến lên cầm một thanh kiếm to bản xem nặng nhẹ thế nào , trầm giọng nói :

“ Binh khí này là do nguyên liệu gì chế tạo ?”

Vũ Văn Thác bên cạnh nhìn thoáng qua tựa hồ đã biết tất cả cười nói :

“ Điều là phẩm vật , phần lớn là lợi dụng sự cứng rắn của thiên thạch mà tạo thành , bởi không có dung nhập Hỗn Động vật chất mà tiến hành khai linh cho nên đều không tính là linh bảo”

“ Như thế nào lại vậy , chẳng lẽ Tử Sắc Thương Long không muốn đoạt Thất Sát tinh ?” Tần Vũ cau mày hỏi

Hiên Tuấn Khanh lắc lắc đầu :

“ Không phải không muốn chỉ là Tà Thần giới căn bản không có nhiều Hỗn Độn linh bảo như vậy mà cho binh lính sử dụng , thậm chí ngay cả Thống lĩnh chúng ta cũng chỉ có thể sử dụng một ít Trung hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo

Vũ Văn Thác gật đầu :

“ Từ thời viễn cổ có ghi lại rằng ngoài Tà Thần giới và Chiến Thần giới ra còn tồn tại một khai tích tinh vực nữa , nghe đồn nơi đó sản sinh ra rất nhiều linh bảo , hình như cả tinh vực đều là nhờ vào linh bảo mà có thể chống đỡ . Bất quá cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm ”

Trải qua một ngàn năm tu luyện Tần Vũ đối với luyện khí đạo cũng có hiểu rõ , để tạo ra Hỗn Độn linh bảo cực kì khó khăn . Nhất là trong quá trình luyện chế , nguyên liệu cùng với Hỗn Độn chất phải dung hợp sao cho hoàn mĩ nhất , nếu sơ xuất một chút sẽ biến thành hạ phẩm , thậm chí là thất bại trong gang tấc , ngay cả nguyên liệu cũng vì thế mà hỏng mất

Lúc trước là bởi có Hỗn Độn chất mật độ cao cho nên mới có thể khiến Tử Vân kì tăng lên một phẩm cấp , mà tới nguyên thủy vũ trụ này Tần Vũ cũng đã không còn phong thái Tượng thân năm đó rồi

“ Tần Thống lĩnh , người định làm gì , thật sự muốn công thành ư ?” Hiên Tuấn Khanh hỏi

“ Đây không phải là mệnh lệnh của Tử Sắc Thương Long ư , chúng ta như thế nào có thể cãi lời hướng hồ nếu thật sự có thể công hạ được Thất Sát tinh chúng ta đều có thể tới Tà Thần giới , nơi này là tốt nhất cho việc tu hành a ” Tần Vũ nói

Uông Hi Thiên ngắt lời , nói :

“ Nhưng bọn chúng có gần ba mươi vạn quân , với thực lực của chúng ta bây giờ muốn công hạ nó e rằng thật sự khó khăn a ”

Tần Vũ tự tin cười :

“ Cái này phải xem năng lực của chúng ta rồi , cứ quyết định như vậy đi , một tháng sau sẽ hưởng Thất Sát tinh xuất phát , vô luận là thế nào cũng phải công hạ nó đuổi Chiến Thần giới ra khỏi Thất Tuyệt tinh hệ !”

Dường như sau một ngàn năm bế quan tu luyện , dục vọng cầu chiến của Tần Vũ đã cực kì cường thịnh . Hắn rất muốn nhanh chóng đưa lĩnh ngộ nguyên tố pháp tắc chân chính mấy năm nay vận dụng trong thực chiến , với ham muốn đột phá

Tất cả đều theo mệnh lệnh của Tử Sắc Thương Long mà chấp hành , Tử Băng Linh cực kì buồn bực vì bị bỏ lại trong Minh Huyền thành . Hai mươi vạn đại quân lần này do ba Đại thống lĩnh trong đó có Tần Vũ cùng với Dương Thiên Hành và Vũ Văn Thác thống suất , đi trước Thất Sát tinh

Bởi khoảng cách giữa Thất Sát tinh và Minh Huyền tinh cũng không phải quá xa , không đến năm năm , hai mươi vạn đại quân đã đi tới bên bờ Thất Tuyệt tinh hệ , cách Thất Sát tinh không quá ba ngàn dặm

Nơi này tinh cầu không người rất dày đặc muốn đưa hai mươi vạn đại quân nhanh chóng tiến vào hiển nhiên là cực kì khó khăn cho nên trước hết Tần Vũ chia hai mươi vạn binh lính làm ba đội , mỗi Thống lĩnh phụ trách một đội , mỗi đội có gần bảy vạn binh sĩ

Thất Sát tinh này hiển nhiên đã có phòng bị từ trước , ba mươi vạn đại quân đã rời khỏi Thất Sát tinh tới một mảnh tinh vân rộng lớn bày đại trận phòng thủ , đợi Tà Thần giới đến

Trận chiến này có thể nói là không có chiến thuật gì có thể áp dụng , tất cả đều phải trải qua một hồi quyết chiến . Tần Vũ mặc dù đứng tại cách đó ngàn dặm nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được khí tức cường đại do ba đại Chiến Tôn phóng ra , theo thứ tự nhận định thì thực lực của bọn họ tuyệt đối đã trên Thiên Mang hậu kì . Hơn nữa điều khiến cho Tần Vũ cố kị nhất chính là Chiến Thần quyết , hiện tại bản thân Tần Vũ đã xem như Hoàn Hư sơ kì cảnh giới nhưng nếu Chiến Tôn có thể sử dụng Chiến Thần quyết gấp năm lần thì tình cảnh chính là cực kì không ổn

“ Tần Vũ huynh đệ , Uông Thống lĩnh và Hiên Thống lĩnh đều đã sẵn sàng xuất kích , chúng ta nên làm gì bây giờ ?” Vũ Văn Thác hỏi

Tần Vũ nhìn Dương Thiên Hành , phân phó :

“ Thiên Hành , một ngàn năm cho tới nay đều do người thống lĩnh binh đội , tin rằng về mặt này đã có nhiều kinh nghiệm cho nên bảy vạn đại quân sẽ do người điều khiển . Vũ Văn Thác , người tới phụ trách chữa trị thương binh , sinh mệnh nguyên lực của người nhất định chỗ chỗ sử dụng . Còn lại ba Chiến Tôn , giao toàn bộ cho ta !”

Dương Thiên Hành trong lòng cả kinh :

“ Điều ... này có thể sao , nhưng mà ba Chiến Tôn a , thực lực không phải tầm thường ”

Tần Vũ cười nhạt :

“ Yên tâm , ta tự có đối sách !”

Vũ Văn Thác một bên lại vỗ ngực , tựa hồ bản thân rất may mắn nói :

“ Hoàn hảo , như vậy là không bị cuốn vào trong chiến trường , cái mạng nhỏ này dễ bảo toàn rồi , Tần Vũ huynh đệ đại ân đại đức của người Vũ Văn Thác ta trọn đời khó quên ”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng , đan điền khẽ run lên , Hỗn Độn vật chất kết dính đã từ khắp nơi trên thân thể phóng ra . Sau khi Lục đạo luân hồi băng huỷ trong cơ thể Tần Vũ sinh ra một loại tân lực lượng bí ẩn , mặc dù bản thân hẳn đối với loại lực lượng này hoàn toàn không biết gì nhưng khi vận chuyển cỗ lực lượng thần bí này vẫn có thể tại ra một lượng lớn Hỗn Độn vật chất , thậm chí so với Lục đạo luân hồi trước kia còn nhiều hơn . Hơn nữa lúc này không còn cảm giác trì trệ của Lục đạo luân hồi nữa , vòng vận chuyển trong đan điền càng tự nhiên tiêu sái

Tần Vũ nhướng mày , Hỗn Độn chất bên tay phải diễn hoá thành Phong ,Hoả nguyên tố pháp tắc . Phong nguyên tố nhất thời bạo ngược trong hư không điên cuồng gào thét , Hoả nguyên tố theo đó mà trải dài như vô tận , hai loại nguyên tố dung hợp một cách hoàn hảo tạo thành một đoàn chưởng khí mãnh liệt màu đỏ sậm tốc độ không thể tưởng tượng tiến đến phía trước

“ Khai chiến !”

Một tiếng rống hận từ trong yết hầu Tần Vũ bộc phát ra , ngay sau đó hai mươi vạn đại quân cũng đồng thời hét lên hướng Thất Sát tinh vọt đi

Đoàn chưởng khí này ẩn chứa ngọn lửa cường đại trong nháy mắt đã tới phía trước đại quân Chiến Thần giới , tam đại Chiến Tôn tức khắc cảm giác được trong đó ẩn chứa nguyên tố lực lượng đều thi triển trạng thái phách thể bộc phát lực lượng oanh kích lên đoàn chưởng khí kia

Phong nguyên tố pháp tắc bị ba đạo lực lượng cường đại phá giải , từng đạo hoả lưu trong đó bắn về bốn phương tám hướng nhất thời bay vào phạm vi đại quân Chiến Thần giới . Hoả diễm màu xám như là rắn độc sau khi bám vào thân thể binh lính thì trong chớp mắt đã phá hỏng trạng thái phách thể của bọn họ , những tiếng rống thảm thiết bắt đầu vang lên , một mảng biển lửa mãnh liệt thiêu đốt

Điều này cũng là nằm trong tính toán của Tần Vũ , trước mắt phòng tuyến đầu tiên của đại quân Chiến Thần giới đã bị đảo loạn , cũng là cơ hội tiến công tốt nhất của Tà Thần giới . Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh mỗi người đều tự suất lĩnh vạn quân đi trước , chia làm hai cánh tiến hành công kích . Mà binh đoàn của Tần Vũ giống như một mũi đao sắc bén hung hăng đâm thẳng vào trong đại quân Chiến Thần giới

Trải qua một ngàn năm chinh chiến , Dương Thiên Hành trên phương diện điều binh hiển nhiên rất có kinh nghiệm , dù là trận pháp biến ảo hay công lẫn phòng đều được Hoả nguyên tố của hắn phóng ra hạn độ lớn nhất , Hoả lưu màu xám dưới sự điều khiển của hắn đã từ trong đại quân Chiến Thần giới nổi lên thành một biển lửa

435. Chương 42 : Kịch Chiến

Gần năm mươi vạn đại quân tập trung dày đặc trong hư không tại phiên tinh cầu này triển khai quyết chiến kịch liệt

Nếu không phải Tử Dạ Thương Long tự mình hạ lệnh cũng đưa ra điều kiện tiến vào Tà Thần giới một trăm năm Tần Vũ cũng sẽ không nóng lòng mà triển khai tấn công Thất Sát tinh như vậy . Bởi hắc cho rằng trong Tà Thần giới có tồn tại chí cao vô thượng , mà Tử Dạ Thương Long chính là một chương không giả có thể khai sáng một tinh vực , đây mới chính là mục tiêu theo đuổi cuối cùng

Thiên đạo mông lung uẩn tàng trong vô tận hư không tại đây , trong lòng Tần Vũ hiểu được phải tự mình sáng tạo ra một tinh vực trở thành chương không giả Hỗn Độn vũ trụ , đây cũng là điều hắc tìm kiếm trong Tà Thần giới

Chiến tranh lập tức nổ ra , Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh tiến vào trong trận thế đại quân Chiến Thần giới đầu tiên . Hơn mười vạn người đồng thời vận chuyển Hỗn Nguyên , từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn vật chất trong vũ trụ thái không như thủy triều mãnh liệt tràn ngập khắp nơi , trông rất hoành tráng

Hai nguyên tố pháp tắc Thủy , Sơn trong tay hai người công thủ tự nhiên , bọn họ đều đã là cao thủ Thiên Mang hậu kì đối với năng lực diễn hoá Hỗn Độn cùng với điều khiển nguyên tố pháp tắc đã cực kì thuần thực . Mà Thủy , Sơn nguyên tố pháp tắc đều là lực lượng có tính phòng ngự , từng đạo sóng nước và núi đá cứ như vậy từ trong Hỗn Độn diễn hoá ra ngăn cản phần lớn thế công mãnh liệt của binh lính Chiến Thần giới

Hai bên mặc dù đang giằng co nhưng chỉ cần là người đã từng chiến đấu với Chiến Thần giới thì nhất định biết giằng co sẽ là ưu thế lớn cho bọn chúng . Thời gian duy trì pháp tắc của đại quân Tà Thần giới có hạn lại hao phí Hỗn Nguyên mà trạng thái phách thể của bọn chúng lại có khả năng duy trì thời gian rất dài , tới đoạn sau của cuộc chiến mới là lúc Chiến Thần giới hoàn toàn phát lực

Cho nên trong khoảng thời gian này hai Đại Thống lĩnh và Dương Thiên Hành suất lĩnh đều không cố kỵ chút nào triển khai thế công mãnh liệt nhất , nhanh chóng sử dụng năng lực lớn nhất ngăn chặn đối phương

Tam đại Chiến Tôn thấy thế hiển nhiên là chìm trong khí giận , trạng thái phách thể trong nháy mắt tăng lên cực hạn , toàn thân đều lưu động một lớp quang hoa âm đậm thấu phát ra một cảm giác vô cùng chắc chắn . Song tới khi chuẩn bị phát động thế công thì một thân ảnh không một tiếng động xuất hiện trước mặt ba người

Người nọ mặc hắc sắc trường bào , nét mặt trầm ổn , đôi mắt thâm thúy ánh lên tia sáng trong suốt khiến cho không người nào có thể nhìn thấu , hách nhiên là thống lĩnh đại quân Tần Vũ

“ Đã lâu không thấy rồi !” Tần Vũ lạnh nhạt cười nói liếc mắt nhìn một trong ba Chiến Tôn , chính là Chiến Tôn mà năm đó hắc nhờ vào Tử Vân kì đánh cho trọng thương

“ Hoá ra là ngươi ... !” Chiến Tôn khi thấy Tần Vũ trong lòng nhất thời nổi lên lửa giận , hàm răng nghiến lên ken két . Chiến Tôn bên trái cực kì khô ngô liếc hắc , trầm giọng nói :

“ Đây là hãn tướng theo như lời ngươi nói trước mặt Chiến Thần đại nhân ư ? Thật là nực cười , ta hoàn toàn không phát hiện khí tức cường nhân gì của hắc ”

Đích xác là vậy , trên người Tần Vũ không có khí tức gì của một kẻ mạnh , bất luận là ai nhìn vào thì cảnh giới của hắc cũng chỉ ở tại cảnh giới Thiên Mang sơ kì , nguyên nhân chính là hắc đã che dấu khí tức

Hình Nhất hừ lạnh một tiếng , nói :

“ Hắc có thể chế trụ được Trung thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo của ta hơn nửa bản thân có lực lượng thần bí , cần thận đến lúc đó các ngươi vì khinh địch mà thất bại thảm hại !”

Người kia ha ha cười to :

“ Nếu thật sự là như thế ta cũng phải xem hắc thêm vài phần cân lượng , mấy năm nay bị Tà Thần giới áp chế đủ rồi , cũng đã đến lúc chúng ta phản kích !”

Thần sắc Tần Vũ vẫn như băng đá từ vạn cổ , không có chút nào thay đổi nói :

“ Quả nhiên có tam đại Chiến Tôn , các ngươi là ai ?”

Chiến Tôn cực kì khô ngô kia giương giọng nói :

“ Tông Tường là tên ta , đến lúc đó sợ rằng người chết trong tay ai còn không biết !”

Người thứ hai nói :

“ Ta là Không Đức , muốn trục xuất chúng ta ra khỏi Thất Tuyệt tinh hệ vậy còn xem người có bản lĩnh gì !”

“ Lớn mật !” Hình Nhất giận dữ , cước bộ khê nhúc nhích thân thể đã tới trước mặt Tần Vũ . Nhìn qua trông giống như thuần di nhưng trên thực tế không phải , tuy nhiên trong trạng thái phách thể tốc độ của hắn đã tăng lên tới mức mắt thường đã không thể nhìn thấy

Bất quá cho dù hắn nhanh cỡ nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của Tần Vũ , Tử Vân kì lặng lẽ thi triển , trong phạm vi ảnh hưởng mật độ Hỗn Độn vật chất cao giống như những đám mây đen bao phủ phạm vi gần một ngàn thước , mấy trăm binh lính Chiến Thần giới đều bị áp chế , trạng thái phách thể trong nháy mắt bị phá giải không còn một mảnh

Hình Nhất trong lòng cả kinh , thầm nghĩ :

“ Chính là Hỗn Độn linh bảo này !”

Đoàn lực lượng áp chế này hắn đã quá quen thuộc bất quá trạng thái phách thể nhất thời bị áp chế , tốc độ giảm xuống giống như không khí bốn phía đều bị đóng băng

“ Thật là một linh bảo lợi hại !” Không Đức trong lòng cũng thầm nghĩ

Song thể công mãnh liệt của Hình Nhất cũng không có hoàn toàn bị áp chế , trạng thái phách thể sinh ra lực lượng bạo nộ ngưng tụ trong tay hắn hưng hăng đánh vào trước ngực Tần Vũ

Mặc dù Tần Vũ có đủ thời gian và không gian để tránh nhưng thân thể lại không nhúc nhích một chút nào , cho dù chưởng quyền từ trên ngực bộc phát . Một tiếng nổ mạnh truyền đến phảng phất cả hư không đều bị cỗ lực lượng này làm rung chuyển

Tông Tường cũng cảm giác được có chút kì quái , với trạng thái phách thể Hình Nhất toàn lực xuất kích thì cho dù là Tu Huyền giả Thiên Mang hậu kì đều khó ngăn cản , vì sao hắn không một chút chuẩn bị phòng ngự hay tránh né , chẳng lẽ ... lúc này trong lòng hắn xuất hiện mộ phán đoán kinh khủng

“ Người ... !”

Giờ khắc này Hình Nhất đôi mắt mở to cơ hồ không thể tin được điều phát sinh trước mắt , quyền chưởng của hắn quả thật đã oanh kích lên ngực Tần Vũ song y lại không có phản ứng gì , dường như thân thể đã đạt tới một trạng thái vô cùng cứng rắn

Tần Vũ ánh mắt một đường , trầm giọng nói :

“ Ba trăm năm trước ta mới lĩnh ngộ được điều lúc ấy người nói , tất cả pháp tắc vận dụng bất quá đều chỉ là hư chiêu mà thôi mà lúc này ta rốt cục đã đạt tới một cảnh giới mới , có thể vận dụng pháp tắc trong vô hình , thậm chí trong thân thể có thể trực tiếp diễn hoá nguyên tố pháp tắc ”

Ba trăm năm trước trong khi Tần Vũ bước vào Hoàn Hư cảnh giới thò đầu đối với diễn hoá Hỗn Độn vật chất cùng với điều khiển nguyên tố lực lượng cũng đã đạt tới một cảnh giới mới , nguyên tố pháp tắc trong tay Tần Vũ không hề biến thành một thực thể tiến hành giải phóng mà là đưa Lục đại nguyên tố pháp tắc hoá thành một loại “kình khí” , lực lượng sinh ra so với thực thể cũng cường đại hơn nhiều , đồng thời cũng có thể từ trong thân thể trực tiếp tiến hành diễn hoá

“ Không ... không có khả năng , nói như vậy người đã đạt tới ...” Hình Nhất hiển nhiên là kinh ngạc cực độ , thậm chí ngay cả giọng nói cũng đều run lên

Tần Vũ trầm giọng nói :

“ Đúng vậy , ta đã đạt tới Hoàn Hư cảnh , hôm nay tới Thất Sát tinh này Tần Vũ ta cũng là do tình thế bất buộc !”

Trong Chiến Thần vũ trụ đối với lĩnh ngộ Hỗn Độn chất nếu có thể đạt tới Hoàn Hư cảnh thì không chỉ có trạng thái phách thể chất lượng sẽ tăng lên mà khả năng thi triển Chiến Thần quyết gấp bội cũng sẽ là tăng

rất nhiều . Mà tại Tà Thần giới lại là một khái niệm hoàn toàn khác , sau khi bước vào cảnh giới màu sẽ có thể khởi động lực lượng cường đại của Cẩm thuật , hơn nữa đối với điều khiển nguyên tố pháp tắc cũng sẽ tiến vào hoá cảnh , đây mới chính thức là con đường tiến tới lĩnh ngộ Hỗn Độn vật chất

Trong khi Hình Nhất thất thần trong phút chốc thì Trạch nguyên tố lực lượng đã xuất hiện trong tay Tần Vũ , trong hư không cũng không có xuất hiện bùn đất gì nhưng lại sinh ra một cỗ lực lượng hấp dẫn cực kì cường mãnh quanh quẩn bên hắn vài trăm thước

Sắc mặt Tông Trưởng sợ hãi xám đen lại , quả nhiên như hắn đoán Tần Vũ đã đạt tới cảnh giới Hoàn Hư . Mà Tam đại Chiến Tôn bọn hắn tại đây không ngừng chinh chiến căn bản không có thời gian lĩnh ngộ sự ảo diệu của Hỗn Độn vật chất . Mặc dù vận dụng Chiến Thần quyết có thể nâng cao hơn một chút nhưng thực lực vẫn như trước dừng lại ở Thiên Mang hậu kì

Thiên Mang hậu kì so với Hoàn Hư sơ kì mặc dù chỉ chênh nhau một cảnh giới nhưng khả năng chênh lệch như mây với đất , có thể nói trên phương diện thực lực Tần Vũ hoàn toàn chiếm thượng phong . Chiến Tôn bản thân chỉ có một ưu thế duy nhất chính là Chiến Thần quyết , đây cũng là điều Tần Vũ cố kỵ nhất

Lúc này , Tông Trưởng và Không Đức đều đã vọt lên trước , phạm vi này cũng nằm trong lĩnh vực hạn chế của Tử Vân kì cho nên cả tốc độ lẫn lực lượng đều không thể tăng lên trạng thái cực hạn . Mà Tần Vũ còn có thể lợi dụng Sơn nguyên tố pháp tắc ngăn cản hoặc dùng Thủy nguyên tố khiến lực lượng bạo phát tan biến cho nên không quá mấy hiệp Tần Vũ đã hoàn toàn áp chế thế công của Tam đại Chiến Tôn

Tần Vũ có thể nhanh tiến vào cảnh giới Hoàn Hư như vậy một phần là nhờ đám văn tự đồ đằng do Tử Dạ Thương Long lưu lại còn phần lớn là do bản thân lĩnh ngộ . Về mặt thiên tư thì một chưởng không giả so với người khác tất nhiên là có sự khác biệt

Tần Vũ diễn hoá Hỗn Độn , chiêu thức không có khoa trương hoa lệ gì nhưng trong hư không luôn uẩn tàng kinh khí so với pháp tắc lực lượng còn kinh khủng hơn

“ Không nghĩ tới chưa đến một ngàn năm hắn tự nhiên có thể đạt tới cảnh giới như vậy , chúng ta nên làm gì bây giờ ? ” Hình Nhất khuôn mặt cực kì nghiêm trọng , trạng thái phách thủ của hắn dường như cũng không duy trì được thời gian dài nữa

Không Đức thở dài một hơi , nghiêng răng nói :

“ Xem ra chỉ có thể sử dụng Chiến Thần quyết rồi , nếu trạng thái này biến mất hắn muốn giết chúng ta quả thật dễ như trở bàn tay ! ”

“ Ngoại trừ Tử Dạ Thương Long kẻ này về sau nhất định sẽ là địch nhân lớn nhất của Chiến Thần đại nhân , vô luận là thế nào chúng ta cũng phải ở chỗ này tiêu diệt hắn diệt trừ hậu hoạ ! ”

Ba người đã nhất trí đều phát ra một tiếng rống hận , toàn thân đều bốc lên một cỗ Hỗn độn khí nồng nặc

Tần Vũ nhíu mày , nhất thời cảm giác được bạo phát lực quen thuộc , lãnh đạm nói :

“ Rốt cục đã sử dụng Chiến Thần quyết rồi , cũng tốt , cho các ngươi hoàn thiện cẩm thuật do ta tự sáng tạo ! ”

436. Chương 43 : Cẩm Thuật , Tam Cực Phích Lịch

Đơn Tu Huyền giả thì dựa vào nguyên tố lực lượng tiến hành một thay đổi đặc biệt mà sinh ra lực lượng cường đại hơn nhưng về cơ bản nói chung vẫn là một loại nguyên tố pháp tắc . Tần Vũ là Đa Tu Huyền giả , đối với điều khiển lực đại nguyên tố pháp tắc lực lượng đều là như nhau , điều này trong cả Tà Thần giới là rất hiếm thấy . Cẩm thuật của hắn là sử dụng hai loại hay thậm chí là nhiều hơn hai loại nguyên tố pháp tắc tiến hành dung hợp , lợi dụng nguyên lí tương sinh tương khắc tiện đà bộc phát ra lực lượng cực hạn của nguyên tố

Trong nháy mắt , Tam đại Chiến Tôn sử dụng Chiến Thần quyết tăng lên trạng thái gấp ba lần , bạo phát lực cường bạo khiến Hỗn Độn vật chất xung quanh đều bị hút lại giống như một vòng xoáy

Lực lượng của Chiến Thần quyết Tần Vũ sớm đã lĩnh giáo qua tất nhiên không dám quá khinh thường . Pháp tắc phóng ra Hỗn Độn vật chất bốn phía chung quanh dần đông kết lại với nhau , phân biệt diễn hoá thành ba đại nguyên tố lực lượng Phong , Lôi , Thủy . Thật sự không có chiêu thức hoa mỹ gì ngược lại sinh ra một kinh khí phù động trên thân thể Tần Vũ , không cần biết không gian tại tinh vực bị khai tích này ổn định đến đâu nhưng cũng bị loại ... cấm thuật này làm nổi lên từng đạo sóng năng lượng mắt thường có thể thấy được

Chỉ một lát sau , Lôi nguyên tố lực lượng huyền hoá thành một đoàn khói trắng đường kính bất quá nửa trượng vận chuyển cực nhanh dưới Phong nguyên tố , từng chấm lồi diện vận hành tốc độ cao phát ra âm thanh bén nhọn chói tai khiến màng nhĩ như rách ra , vang vọng khắp thái không trống trải . Con người Tần Vũ ánh lên , một tay nâng hai loại nguyên tố vừa dung hợp , tay kia nắm trong tay Thủy nguyên tố pháp tắc , với thủ pháp cực kì xảo diệu dung nhập chúng trong quang mang

Giờ khắc này ba đại nguyên tố đã hợp thành một , Thủy nguyên tố tan ra thành hơi nước vận hành cùng với từng chấm sáng lồi diện tốc độ cao từ trong Phong nguyên tố tốc độ chuyển động không ngừng tăng lên , âm thanh chói tai cũng càng ngày càng lớn

Hai loại nguyên tố dung hợp có thể nói là đối với yêu cầu điều khiển Hỗn Độn vật chất không quá lớn , mà nếu dung hợp ba loại hoặc hơn nữa thì khả năng điều khiển phải cực kì thuần thực , chỉ một sai sót rất nhỏ đều có thể khiến cho pháp tắc vận loạn mà cản trở bản thân . Với năng lực của Tần Vũ hiện giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể sáng tạo ra cấm thuật từ bốn loại nguyên tố pháp tắc , nhưng cũng là mạo hiểm rất nhiều

“ Bây giờ cho các người xem cấm thuật của Tần Vũ ta , tam cực phích lịch (ba cực sét đánh) !”

Tần Vũ nâng quang cầu đang xoay tròn cực nhanh lên , sau khi dung hợp Thủy nguyên tố từng đoàn khói bên trong đã dần dần trong suốt , vô cùng đẹp mắt

“ Lên !”

Không Đức nổi giận gầm một tiếng , thân ảnh Tam đại Chiến Tôn tức thì biến mất không thấy đâu , lúc này bọn họ có thể nói đã hoàn toàn đạt tới hiệu quả của thuận di

Tần Vũ toàn thân chấn động , cỗ lực lượng thần bí trong cơ thể không ai có thể nhìn ra đột nhiên khởi động thả ra nồng đậm Hỗn Độn vật chất . Tam cực phích lịch tựa hồ cùng đã đạt tới trạng thái cực hạn , hư không bốn phía dường như bị vô số vết đao chém xuất hiện dày đặc những cái khe nhỏ , âm ba giáng tạt từ trong quang cầu bắn ra những chấm lồi diện bao trùm cả khu vực

Tam bội Chiến Thần quyết bộc phát uẩn hàm trong đó là lực lượng cuồng bạo khó có thể hình dung được , đó là một năng lượng cực lớn có thể khiến hư không rung chuyển , tất cả đều tập trung trên người Tần Vũ

Xa xa trong hư không Vũ Văn Thác đã thấy cảnh này trong lòng chấn động không ngừng , phải biết rằng ba Chiến Tôn đồng thời phóng ra tam bội Chiến Thần quyết thì năng lượng bộc phát là không cách nào có thể tính toán , không thể không lo lắng cho Tần Vũ

“ Cấm thuật , Tam cực phích lịch !”

Quang cầu chợt loé sáng , ngàn vạn chấm lồi diện theo Phong nguyên tố lực lượng trong nháy mắt bạo phát tới mọi phía , mật độ dày đặc cơ hồ không chứa một khe hở . Lúc này hư không xung quanh vài trăm thước dường như bị cỗ lực lượng phát sinh này làm cho vận vẹo hẳn lên

“ Không xong !!”

Tam đại Chiến Tôn không hẹn mà cùng phát ra một tiếng thét kinh hãi , tam bội Chiến Thần quyết tăng lực lượng lên cực hạn tại không gian vận loạn này đột nhiên biến thành trì trệ , trong con người chỉ có thể thấy ngàn vạn tia điện quang không ngừng đánh vào thân thể , đau đớn truyền khắp toàn thân

Thế công của Tam cực phích lịch chưa chấm dứt , đó gần như chỉ là bắt đầu !

Tam cực phích lịch trong tay Tần Vũ cuối cùng cũng phóng ra một đạo Thủy nguyên tố lực lượng bao trùm lấy những tia điện quang phủ lấy cả không gian hơn một ngàn thước xung quanh

Lúc này , bên trong không gian bị cấm thuật bao phủ từng đoàn điện quang vô cùng hoa mỹ đột nhiên nổ mạnh , giống như một mảng tinh vân cực kì đẹp mắt

“ Bồng !”

Âm thanh rung động là linh hồn , lấy Tần Vũ làm trung tâm , không gian xung quanh trực tiếp bạo liệt tạo ra một lỗ thủng đen nhánh xuyên thấu cả không gian , có thể thấy rõ ràng ba loại nguyên tố đã khiến không gian tứ phía rối loạn thật sự

Dưới tay Tần Vũ điều khiển , ba loại nguyên tố pháp tắc đã đạt tới trạng thái cực hạn . Phiến hư không này cho dù có ổn định đến đâu cũng không thể cưỡng lại được một lực lượng khủng khiếp như vậy , chỉ cần dùng mắt thường đã có thể thấy mỗi một tác không gian dường như đã nát vụn , Hỗn Độn vật chất nhất thời từ trong những vết rách rỉ ra

Một đoàn khí lưu hình tròn lấy Tần Vũ làm trung tâm cơ hồ hình thành một cơn lốc cuốn đi tất cả mọi thứ trên đường nó quét qua , phạm là binh lính trong khu vực này đều bị nghiền nát theo không gian , lực lượng cấm thuật tại giờ khắc này đã đạt tới độ mãnh liệt nhất

Qua một khoảng thời gian , âm thanh chói tai cũng dần dần lắng xuống , lôi điện cũng dần dần tiêu biến

Thân ảnh tam đại Chiến Tôn từ từ hiện lên ...

Lúc này khải giáp trên người bọn họ đều đã bị nghiền nát lộ ra cơ thể thật sự , rất hiển nhiên trạng thái phách thể cũng đã không thể sử dụng , lực lượng bộc phát của Chiến Thần quyết cũng đã hoàn toàn biến mất

“ Đây ... đây là thực lực của Hoàn Hư cao thủ ?” Không Đức hiển nhiên sắc mặt cực kì khó coi , trong ấn tượng của hắn cảnh giới Hoàn Hư cao thủ sử dụng cấm thuật sung mãn nhất cũng chỉ có thể phá giải năng lượng tam bội Chiến Thần quyết của hắn nhưng lúc này thậm chí cả trạng thái phách thể cũng bị phá mất

Tông Tường thần sắc ngưng trọng mang theo vài phần khiếp sợ :

“ Hắn rốt cục là ai cự nhiên trong một ngàn năm lại có thể phát triển đến mức này ?”

Chỉ có Hình Nhất là vẫn còn tỉnh táo , trầm giọng nói :

“ Bây giờ đừng nói là tiêu diệt hắn ngay cả chúng ta có thể sống mà ra ngoài cũng khó , chuyện này nhất định phải bẩm báo Chiến Thần đại nhân , chúng ta đối với Tà Thần giới không thể khinh thường rồi !”

Không Đức âm trầm một hơi , nói :

“ Mấy năm nay Tà Thần giới không ngừng xuất binh mà chúng ta lại cứ thế rút lui , Chiến Thần đại nhân vì kế hoạch mà thủy chung không muốn xuất binh chi viện chúng ta , bây giờ nếu là bị chiếm Thất Sát tinh vậy ưu thế mấy ngàn năm chúng ta có được đã không tồn tại nữa rồi !”

Cường thế công kích của Tần Vũ lúc này khiến cho Tam đại Chiến Tôn uy hiếp thật lớn , cấm thuật của hắn có thể nói đã nằm ngoài phạm vi Hoàn Hư cảnh giới , nếu là một loại nguyên tố ở Hoàn Hư cảnh giới thì không nói , ở đây lại là sáu loại nguyên tố cùng đạt tới cảnh giới Hoàn Hư , thực lực của Tần Vũ tất nhiên rất khác so với mọi người tưởng tượng

Ba người rất nhanh thương nghị , sắc mặt Hình Nhất có chút tái nhợt , nhỏ giọng nói :

“ Đã đến ... bước này , chúng ta phải buông xuôi trận chiến !”

Không Đức và Tông Tường thần sắc đều đại biến :

“ Cái gì ! Ba mươi vạn đại quân , Thất Sát chủ tinh , điều này ngươi gánh nổi không ?”

“ Nếu đánh ta nghĩ tỉ lệ thủ thắng được không vượt quá một phần , biện pháp duy nhất lúc này là chúng ta trở lại Chiến Thần giới , phải đưa tình hình nơi này bẩm báo lại Chiến Thần đại nhân !”

Lúc này Tam đại Chiến Tôn biết rõ với thực lực của Tần Vũ muốn giết chết bọn hắn là không khó , nhưng tình hình nơi này nhất định phải báo với Chiến Thần , trước mắt Chiến Thần giới với nơi này còn có một

không gian bình diện , tin tức căn bản không có cách nào truyền tới , biện pháp duy nhất chính là trở lại trong Chiến Thần vũ trụ

Không Đức và Tông Tường nhìn ba mươi vạn đại quân đang kịch chiến , thở dài thật sâu , nhỏ giọng nói :

“ Cũng tốt , bọn ta sử dụng ngũ bội Chiến Thần quyết cầm chân hắn , người lập tức trở lại Chiến Thần vũ trụ , cần nhanh xuất quân chinh phạt Tà Thần giới !”

Hình Nhất có chút sững sờ :

“ Như thế nào có thể , ta đã chạy một lần , tuyệt đối không thể có lần thứ hai !”

“ Trong ba người chúng ta chỉ có người là biết rõ về hắn nhất , người không có lựa chọn !”

Tông Tường và Không Đức dường như đã hạ quyết tâm , trạng thái phách thể lại phóng ra , lúc này là toàn lực thi triển không có gì giữ lại , trên cơ thể cũng nhất thời chớp động quang hoa âm u , cơ năng toàn thân cũng theo đó mà tăng lên trạng thái cực hạn Hai người này đối với cảnh giới linh ngộ Hỗn Độn chỉ là Thiên Mang hậu kỳ , căn bản không có cách nào chịu được lực lượng bạo phát của ngũ bội Chiến Thần quyết . Trong nháy mắt sau khi đến cực hạn kết quả y như Hình Nhất năm đó , đừng nói là Hỗn Nguyên bằng toái thậm chí là thân thể cũng sẽ bị nát bấy

Tần Vũ tâm cơ vừa động , ánh mắt liền tập trung lên người Hình Nhất , cười lạnh nói :

“ Nguyên lai như thế ”

Ngón tay chợt rung lên , một đạo khí lưu trước người hắn , đoàn khí lưu này có màu xám ẩn chứa bên trong là Hoả nguyên tố lực lượng , hư không chung quanh nhất thời réo lên

Bất quá Tần Vũ cũng không trực tiếp công kích , sau khi khí lưu rung lên rất nhanh tụ lại trong lòng bàn tay . Lúc này hơn nửa thân thể Tần Vũ đều hiện ra một màu xám xịt mà cỗ lực lượng thiêu đốt cũng từ da thịt hắn phát ra

Trong nháy mắt , Không Đức và Tông Tường đã xuất hiện trước mặt Tần Vũ . Tốc độ bọn họ tuy nhanh cơ hồ đạt tới trạng thái mắt thường không thể quan sát nhưng quỹ tích vận hành lại rất chậm xuất hiện trong con ngươi Tần Vũ

437. Chương 44: Bảng Chi Thương Lâm

Có thể nói, tam đại Chiến Tôn đã hoàn toàn buông bỏ trận chiến này!

Trạng thái phách thể của Tông Tường và Không Đức phóng thích ra khí tức vô cùng cường đại, nhưng hai người ở trước mặt Tần Vũ, lại có vẻ cực kỳ nhỏ bé, nhìn ánh mắt lãnh đạm vô tình kia của ông, lại càng khiến cho hai đại Chiến Tôn cực kỳ khó chịu, thậm chí ngay cả tâm tình cũng vì thế có chút hỗn loạn.

Vén vén chỉ đơn thuần là khí thể, Tần Vũ cũng đã hoàn toàn chiếm thể thượng phong.

“Ah!” Tông Tường đầu tiên không giữ được bình tĩnh, một quyền tung ra, kéo theo một tàn ảnh thật dài, thế tới như sấm sét. Mà trên mặt Tần Vũ lại mang theo một dáng cười hờ hững, đồng dạng cũng vung ra một quyền, trên quyền đầu ẩn chứa lực lượng pháp tắc hỏa nguyên tố, không có chút phòng ngự nào, hoàn toàn là dùng cứng chọi cứng.

“Bồng!”

Lực đạo phát ra, như lực lượng của ngàn vạn quân (đơn vị trọng lượng = 30 cân) ầm ầm va chạm vào nhau, không gian cứ giống như tấm giấy trực tiếp bị xé rách toang. Tông Tường biến sắc, nhện không được hữu quyền run run, bị chấn lùi lại mấy bước, mà nắm tay của hắn lại giống như bị nhiệt độ cực nóng thiêu cháy, lại có phần như một mảng cháy nhão nhoẹt, thậm chí là trạng thái phách thể cũng vô pháp chống lại lực đạo này.

Tần Vũ đồng dạng cũng lui về phía sau hai bước, âm thầm vận dụng lực lượng thủy nguyên tố đem cỗ lực lượng bá đạo này hóa giải đi.

Không gian bị xé rách ấy duy trì thời gian rất lâu, xem ra mức độ ổn định của phiên tinh vực này đã không thể chịu đựng nổi lực đối kháng mãnh liệt như thế. Thừa dịp Tần Vũ còn chưa kịp trở lại bình thường sau thể công, Không Đức liên tục phát động công kích, hai người đều không có né tránh, đều là lấy quyền đối quyền, tiếng vang nặng nề cứ giống như đầu gối đánh vào trên đá tảng, vang vọng quanh quẩn khắp tinh vực.

Thế nhưng tại chỗ quyền đầu va chạm, không gian trực tiếp sụp đổ, hai loại nguyên tố trong cơ thể Tần Vũ cùng một lúc vận chuyển, lực lượng hỏa nguyên tố công kích, lực lượng thủy nguyên tố làm suy giảm lực lượng của đối phương, sau mấy chục lần va chạm, nắm tay của Không Đức sớm đã là huyết nhục lẫn lộn, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng ẩn hiện trong đó, không ngừng bốc lên ngọn lửa màu xám.

“Còn vì hấn kéo dài thời gian sao, nếu không sử xuất lần thứ năm Chiến Thần quyết, các người thật sự sẽ chết ở chỗ này.” Tần Vũ lạnh nhạt nói, nhưng mỗi một chữ nói ra đều chấn động thật sâu đến tận đáy lòng của bọn chúng.

“Cho dù chết, cũng phải bắt người cùng bồi táng!” Tông Tường gào thét vang vọng đến mấy chục cái tinh cầu không người quanh đó, cơ thể hấn giờ khắc này chợt bành trướng lên, những đường gân xanh giống như từng con rắn lớn quấn quanh toàn thân, một cỗ lực lượng bạo phát trước nay chưa từng có từ trên người hấn phóng ra.

Không gian bị chấn động... tiếp đó bị xé rách, biên độ sóng của loại lực lượng này cơ hồ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Tần Vũ thần sắc đang dừng dừng chợt biến thành ngưng trọng hấn lên, ông bắt đầu hiểu được chiến đấu chân chính sắp sửa khởi đầu. Nhìn thấy Tông Tường sử ra lần thứ năm Chiến Thần quyết, Không Đức cũng lập tức bùng lên, vật chất hỗn độn ở bên trong thân thể bọn chúng phát sinh biến đổi về chất không thể hình dung được, cứ tưởng như hỏa được bị châm ngòi.

Tần Vũ lui lại mấy bước, vật chất hỗn độn ở bốn bề bỗng nhiên hướng về ông hội tụ lại, thật giống như kinh ngư hút nước, từng đám từng đám lớn vật chất hỗn độn ngưng tụ ở xung quanh ông.

“Cấm thuật, Băng Chi Thương Lâm!”

Vật chất hỗn độn đang nhẹ nhàng chuyển động đột nhiên run lên, dưới sự khống chế của Tần Vũ, lực lượng thủy nguyên tố lập tức từ đó diễn hóa ra. Băng Chi Thương Lâm là cấm thuật của pháp tắc đơn nguyên tố, cũng không có tiến hành dung hợp pháp tắc trong đó, mà là làm cho bốc hơi.

Giờ phút này, toàn thân Tần Vũ lại bắt đầu bao phủ bởi một tầng băng, hàn khí dày đặc lưu động ở trong hư không.

Đối với năm lần Chiến Thần quyết của hai đại Chiến Tôn, Tần Vũ cũng không có ý muốn né tránh, bằng không thừa cơ hội bọn chúng vừa rồi kéo dài thời gian thì lập tức có thể sử dụng cấm thuật tiến hành oanh sát. Ngược lại, ông quả thực chờ mong để xem năm lần Chiến Thần quyết của hai đại Chiến Tôn đến tột cùng có thể bộc phát ra lực lượng đến mức nào, dựa vào đó mới có thể phán định được lực lượng chân chính của cấm thuật tự mình sáng tạo ra.

“Ah!”

Tông Tường và Không Đức cùng phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, cơ hồ cùng một lúc tung ra một quyền, một quyền này cũng đều ngưng tụ lực lượng cực mạnh của năm lần Chiến Thần quyết. Vật chất hỗn độn với phương thức bắn ra từ bên ngoài cơ thể của hai người, quyền kinh phát động, cuộn lên từng đạo từng đạo sóng gợn vòng tròn, rất nhanh lan rộng ra bốn bề.

Ước chừng phạm vi lĩnh vực ngoài trăm thước, không gian cứ giống như tấm kính vỡ rơi xuống trên mặt đất, âm âm vỡ vụn, vật chất hỗn độn mãnh liệt cuộn trào lan tràn ra. Tinh quang trong mắt Tần Vũ chợt lóe, ông chờ đợi chính là thời điểm này, đại lượng vật chất hỗn độn như thế mới đúng là căn cơ để ông phóng thích cấm chú.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Giữa không trung, từng đạo từng đạo mũi băng khoan hơn mười thước chợt từ trong vật chất hỗn độn vút lên, theo vật chất màu xám không ngừng lan tràn, mũi băng cũng càng ngày càng nhiều. Những băng thứ đó đều do Tần Vũ từ trong vật chất hỗn độn diễn hóa ra lực lượng thủy nguyên tố bốc hơi lên mà thành, hơn nữa hiện giờ trình độ khống chế của ông đã đạt tới cảnh giới Hoàn Hư, lúc này mức độ cứng rắn có thể so với hạ phẩm Hỗn độn linh bảo.

Theo số lượng gia tăng, độ cao của băng thứ cũng không ngừng tăng cao.

Trong khoảnh khắc mũi băng va chạm vào quyền kinh, lập tức vỡ nát ở trước mặt hai đại Chiến Tôn, mảnh băng vụn bắn ra bốn phía, giống như bông sen bằng băng nở rộ, cực kỳ rạng rỡ.

Ánh mắt Tần Vũ giờ phút này, thật giống như không khí ở chung quanh mình vô cùng lạnh giá, trong tay ông nắm một khối ảo ảnh mơ hồ màu xanh, năm ngón tay hé ra, một đạo băng thương xuất hiện ở trong tay ông cũng không lớn lắm nhưng tản phát ra băng lạnh khôn cùng.

Đây mới chính là chỗ ảo nghĩa cốt lõi thực sự của cấm thuật Băng Chi Thương Lâm: Băng Hư Nhất Thương!

Mắt thấy hai đại Chiến Tôn đã phá tan rừng thương trùng trùng điệp điệp, cách mình cũng chỉ chừng năm mười thước, Tần Vũ vung tay phóng ra Băng Hư Nhất Thương, đồng thời bên tai cũng vang lên tiếng rít chói tai, thương ảnh giống như chậm chậm thực ra rất nhanh quét qua hư không, thương ảnh lướt qua, không gian tức thì nứt ra một cái khe, bốn phía hư không đều lấy mũi thương làm trung tâm, bắt đầu kịch liệt co rút hẳn lại, một đạo băng thương quang mang thanh sắc lóe ra trong nháy mắt xẹt qua bầu trời, quét tới trước mặt hai đại Chiến Tôn.

Hai đại Chiến Tôn sắc mặt hung tợn, có thể nhìn thấy rõ ràng cơ thể bọn chúng đang run rẩy dữ dội, hiển nhiên đã bạo phát lực lượng vượt quá cực hạn khả năng chịu đựng của thân thể.

Ầm!

Giờ khắc này, phạm vi vài trăm thước trong lĩnh vực rừng thương ầm ầm bùng nổ, mãnh băng vụn bắn tung tóe tại trong phiến tinh vực, vô cùng rực rỡ. Ngay sau đó một tiếng ầm vang trầm đục, hư không loạn lưu từ trung tâm rừng thương băng kia bùng nổ chuyển động không còn theo quy luật gì.

Cách đó không xa, thân ảnh Tần Vũ lặng lẽ xuất hiện, sắc mặt ông hơi tái nhợt, lớp băng bao trùm toàn thân cũng đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, nhìn rừng thương bùng nổ, cảm khái nói:

“Không hổ là pháp quyết Chiến Thần sáng tạo ra, loại lực lượng bạo phát kinh khủng này chỉ sợ ngay cả thượng phẩm Hỗn độn linh bảo cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được... Chỉ có điều, cấm thuật xem ra còn chưa hoàn thiện, hẳn là mấu chốt ở mức độ khống chế đây.”

Sau khi rừng thương bùng nổ, hai đạo nhân ảnh dần dần hiện ra, mà hai đại Chiến Tôn giờ phút này sớm đã bị Băng Hư Nhất Thương xỏ xuyên qua ngực, vô luận là trạng thái phách thể hay là khí tức cường đại của Chiến Thần quyết đều đã không còn sót lại chút gì, hai người mất trọn trùng, cả người bọc trong một lớp băng hàn khí, hiển nhiên đã khí tuyệt thân vong.

Trong lúc đối kháng cực mạnh vừa rồi, hiển nhiên là cấm chú Băng Chi Thương Lâm của Tần Vũ đã thu được thắng lợi, nhưng cổ lực lượng bạo phát này vẫn như cũ khiến cho trong lòng ông hãy còn sợ hãi, vật chất hỗn độn biến dị, có thể bộc phát ra lực lượng không thể tưởng tượng, với ước đoán thực lực của Chiến Thần lần này, đừng nói là tinh vực được khai sáng, chỉ sợ ngay cả không gian vũ trụ nguyên thủy đều có thể kích cho vỡ nát.

Tần Vũ cũng không có đuổi theo tên Chiến Tôn Hình Nhất kia đã thoát khỏi tinh hệ Thất Tuyệt, ngược lại phóng mắt nhìn khắp chiến trường.

Lúc này, Vũ Văn Thác từ xa xa chạy lại, nhìn Tần Vũ tán tưng:

“Không hổ là Tần Vũ huynh đệ, có thể giết chết hai đại Chiến Tôn, đây chính là chỉ có một vài cao thủ Tà Thần giới mới có thể làm được a!”

Tần Vũ trầm giọng nói:

“Ta đối với trình độ khống chế pháp tắc nguyên tố còn chưa đạt, cái này còn cần phải tiếp tục tu luyện mới có thể bù lại chỗ thiếu sót của cảm thuật, nếu không sẽ không hề bị thương rồi.”

Vũ Văn Thác trong lòng cả kinh:

“Người bị thương sao, dùng nguyên lực sinh mệnh chữa bệnh cho người một chút chứ?”

Tần Vũ khẽ lắc đầu:

“Vừa rồi va chạm làm cho lực lượng mới trong cơ thể ta có chút không ổn định, nếu như tiếp tục phóng ra cảm thuật, ta không thể tưởng tượng hậu quả thể nào, chỉ có điều lúc này hẳn không có gì trở ngại. Tình hình chiến đấu hiện giờ như thế nào?”

Vũ Văn Thác Ồ một tiếng, nói:

“Hiện tại chủ chiến tràng đã được Hiên thống lĩnh và Uông thống lĩnh di chuyển đến ngoài tinh vực năm trăm dặm, dù sao ở nơi này tinh cầu quá nhiều, không thể tiến hành tiến công đại quy mô, Dương đại ca đang ở phía sau bọn họ tiến hành ngăn chặn, nói tóm lại, tình thế cuộc chiến vẫn nghiêng về phía chúng ta.”

Tần Vũ ánh mắt chợt thu lại, nhếch miệng cười, nói:

“Có binh lực ba mươi vạn lại như thế nào, hiện tại mất đi Chiến Tôn thống lĩnh, bị tiêu diệt còn không phải là chuyện sớm muộn hay sao.”

Vũ Văn Thác nhàn tình sáng lên, nói:

“Nói như vậy, khóa chủ tinh này chúng ta đã có thể chiếm lấy rồi?”

Tần Vũ gật gật đầu, nói:

“Chuyện sớm hay muộn thôi.”

Vũ Văn Thác hưng phấn cười ha hả vài tiếng, có thể chiếm được khóa chủ tinh này, chẳng khác nào có được giấy thông hành trăm năm của Tà Thần giới, liền sau đó lại nhíu mày, nói:

“Chỉ có điều tuy rằng nói như vậy, đợt trận chiến đấu này chấm dứt chỉ sợ còn phải qua một đoạn thời gian rất dài, dù sao trạng thái phách thể của bọn binh sĩ này duy trì thời gian rất dài, hơn nữa lực phòng ngự cùng tốc độ đều chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, chúng ta chỉ có thể cùng bọn chúng tiến hành đánh tiêu hao chiến!”

Đích xác, tuy rằng không có thống lĩnh, mất đi ưu thế trận chiến, nhưng trạng thái phách thể của bọn binh sĩ đó vẫn như cũ giữ lấy ưu thế, lực lượng binh lính Tà Thần giới chỉ có biện pháp tiến hành áp chế và hạn chế, sau khi làm cho phách thể của bọn chúng hoàn toàn tiêu tan đi, mới có thể tiến hành tấn công đại quy mô tàn sát.

Tần Vũ liếc nhìn hắn hỏi:

“Người như thế nào lại ở chỗ này, không phải đi chữa bệnh cho binh lính sao?”

Vũ Văn Thác ngây ra một lúc, tròn mắt xoay chuyển, nói:

“Trận chiến đấu kịch liệt như vậy khó gặp, huống hồ ta cũng lo lắng người đấy thôi.”

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng thừa hiểu, nếu như chính mình bại với Chiến Tôn, như vậy hẳn hiện tại sớm đã chạy trốn ở cách xa vạn dặm. :

438. Chương 45: Tà Thần Giới

Một tháng sau, tinh hệ Thất Tuyệt có thể nói đã hoàn toàn được thu hồi, chỉ có điều có một số chuyện làm cho Tần Vũ hơi nghi ngờ, bọn binh sĩ Chiến Thần giới này tại trong cuộc chiến một ngàn năm qua từ bại tới rút lui, lại cũng không có phái binh chi viện, cho dù buông bỏ việc chinh chiến, nhưng từ đầu tới cuối chỉ lui binh, lại vì cái gì còn muốn hao phí thời gian chống đỡ nhiều năm như vậy, quả thực có chút khiến người ta khó mà hiểu được.

Chẳng qua tại tràng chiến kịch liệt này, binh lực của Tà Thần giới cũng tổn thất rất nhiều, hiện tại binh lực thậm chí còn không tới mười vạn, có thể thấy được trận chiến này cực kỳ dữ dội.

Không qua bao lâu, Tử Bạng Linh cũng từ Minh Huyền thành đuổi tới đây, xem ra nàng đúng là bị bức tức chết đi được, không ngừng truy vấn tình huống trên chiến trường, mà Vũ Văn Thác cũng là một giảng viên sinh động, còn tùy tiện thêm mắm thêm muối, đem trận chiến giữa song phương giảng giải trận chiến đấu kịch liệt thành như sử thi.

Chiến tranh sau khi kết thúc, Ưông Hi Thiên đem tình hình trên chiến trường truyền tới Tà Thần giới, xong cùng chờ đợi Tà Thần trả lời có đáp ứng hay không, ước chừng lại qua ba tháng, tin tức chuyển trở lại Thất Sát tinh, mà kết quả làm cho tất cả mọi người hết sức vui mừng, Tà Thần Tử Dạ Thương Long biết được mọi người dốc sức đoạt lại Thất Sát tinh, đặc biệt mời Tần Vũ cùng với các nhân vật cấp thống lĩnh phó thống lĩnh khác tiến vào Tà Thần giới, kỳ hạn đúng như lúc trước đã ấn định là một trăm năm.

Ở đây thì Vũ Văn Thác là người hưng phấn nhất, dù sao ý nghĩa chủ yếu của Tà Thần đối với mọi người mà nói đều là lĩnh ngộ hỗn độn, là nơi tu luyện pháp tắc quý báu nhất. Mà mục đích của Tần Vũ hiển nhiên không phải ở những cái gọi là ý nghĩa chủ yếu đó, trong Tà Thần giới cao thủ đông như mây, lại có Chương Không Giả Tử Dạ Thương Long khai sáng tinh vực, tin rằng ở nơi đó nhất định có thứ gì đó mà mình cần phải theo đuổi.

Lại nói tiếp, mọi người có thể đoạt được Thất Sát tinh này, tuyệt đại bộ phận công lao là ở trên người Tần Vũ, nếu không có ông phóng xuất ra lực lượng cấm thuật, trực tiếp phá hủy năm lần Chiến Thần quyết của hai đại Chiến tôn kia, sĩ khí của bọn binh sĩ Chiến Thần giới cũng sẽ không giảm sút đến nỗi kết cục phải quy hàng với Tà Thần giới như vậy.

Trong mấy tháng này, Tần Vũ ở Thất Sát tinh lại tiến hành một lần bế quan ngẩn ngui, chính là để xâm nhập tìm tòi nghiên cứu lực lượng mới mẻ thần bí đó. Ở trên phương diện sáng tạo vật chất hỗn độn, cổ lực mới này hiển nhiên không kém gì với Lục đạo Luân Hồi, dường như nó chính là một cánh cửa lớn, mà trong đó lại ẩn chứa lượng vật chất hỗn độn vô cùng tận, hơn nữa sau khi Lục đạo Luân Hồi phân giải tan vỡ đi Tần Vũ không còn có cảm giác ngưng trệ kia nữa.

Sau lần chiến đấu kịch liệt, cổ lực lượng mới kia tựa hồ cũng vì bị chấn động mà biến thành không ổn định hẳn lên, nghiên cứu rốt lại nguyên nhân của nó đúng là Tần Vũ đối với tu vi khống chế vật chất hỗn độn không đủ độ sâu, nhưng qua một thời gian ngắn, lực lượng kia cũng dần dần ổn định trở lại. Chỉ là với tu vi của ông hiện tại, hãy còn không thể tra xét thực sự nguồn gốc của cổ lực lượng này, vì thế không thể tiến hành khống chế nó.

Sau khi nhận được lệnh truyền của Tà Thần giới, Tần Vũ, Vũ Văn Thác, Dương Thiên Hành cùng với Ưông Hi Thiên, Hiên Tuấn Khanh đều chuẩn bị tới Tà Thần giới, mà truyền tống trận ở Thất Sát tinh bởi vì Chiến Thần giới xâm lấn sớm đã bị phong bế mấy ngàn năm qua, cho nên bọn họ phải trở lại tinh cầu khác đã hủy bỏ phong tỏa truyền tống trận để tiến hành truyền tống, Tử Bạng Linh hiện giờ cũng đã lập công lớn, đây chính là thời điểm hướng về phụ thân mình khoe công lĩnh thưởng, cho nên tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn.

Mấy tháng sau, mọi người tới tinh cầu gần nhất có truyền tống trận, nguyên vốn truyền tống trận đến Tà Thần giới tất cả đều bị ngăn cấm, rất hiếm khi cho phép người ta hủy bỏ phong bế, nhưng hiện tại đám người Tần Vũ là khách quý do chính Tử Dạ Thương Long tự mình mời, đương nhiên là ngoại lệ.

Bước vào đài tế tự ẩn chứa lực lượng pháp tắc kia, Tần Vũ trong mơ hồ lại dường như có cảm giác bất an, nhưng lại nói không được nguyên do vì sao.

Ngay sau đó, truyền tống trận phóng xuất ra quang hoa rực rỡ, Không Gian pháp tắc trong nháy mắt khởi động, gần như trong khoảnh khắc, mọi người đã tới trung tâm của toàn cả Tà Thần vũ trụ, cũng chính là Tà Thần giới chương quản của ba đại tinh hệ.

“Đây... Đây là Tà Thần giới sao?”

Ưông Hi Thiên cùng Hiên Tuấn Khanh cũng là lần đầu tiên đi vào Tà Thần giới, khi bọn họ nhìn thấy trong tinh vực xa xa nổi lơ lửng một khối lục địa thật lớn, trên mặt hiện ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc.

Tại bên trong phiến tinh vực này, bốn bề hiển lộ ra cực kỳ khoáng đạt không thực tế, chỉ có một khối lục

địa vô cùng to lớn có hơn ngàn dặm lừng lờ trôi. Có thể mơ hồ nhìn ra, trên lục địa kia một ngọn núi cao lớn đứng sừng sững, mà núi non phân bố lại tựa hồ theo một quy luật nào đó, từ trung tâm của lục địa không ngừng kéo dài hướng ra phía ngoài, mà trung ương được vây quanh giữa dãy núi non ấy, ắt hẳn chính là đế thành của Tà Thần giới, cũng là nơi tồn tại của Tử Dạ Thương Long.

Trên bề mặt lục địa chớp động tầng tầng quang vụ màu xanh mờ ảo, tuy rằng không đẹp mắt chút nào, nhưng ẩn ẩn hiện hiện phóng thích ra khí tức rất cường mãnh, hiển nhiên là loại cấm chế nào đó. Mà ở trong Tà Thần giới này, hạn chế của pháp tắc hiển nhiên nếu so với ở bên trong tinh hệ phải lớn hơn rất nhiều.

Một bên Tử Băng Linh nhú nhú mày, nói:

“Bởi vì bên trong Tà Thần giới không có truyền tống trận, cho nên chúng ta chỉ có thể truyền tống đến phụ cận của Tà Thần giới, giờ chúng ta đi qua đó đi.”

Vũ Văn Thác tựa hồ cũng phát hiện lực lượng cấm chế trong quang vụ kia, nói:

“Người hẳn là biết cách làm sao đi vào chứ, nếu không lực lượng cấm chế mạnh mẽ như vậy, sợ là trong chúng ta cũng chỉ có Tần Vũ huynh là có thể tiến vào.”

Tử Băng Linh gật gật đầu, nói:

“Ở mặt đông nam của Tà Thần giới có một ngọn núi chỗ đó cấm chế ổn định, có người trông coi bọn họ có thể trợ giúp chúng ta mở ra cấm chế.”

Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh không ngừng xoa xoa tay, hưng phấn nói:

“Thật tốt quá, cơ hội này rốt cục đến rồi, thời gian trọn một trăm năm a, có linh hồn lạc ấn của Tà Thần đại nhân, cũng đủ để hoàn thành khổ tu đạt tới bằng một vạn năm, cái này tuyệt đối có thể đột phá đến cảnh giới Hoàn Hư!”

Hai tên thống lĩnh này đã chiến đấu kịch liệt trên chiến trường mấy ngàn năm, nhưng thủy chung chưa từng có cơ hội tiến vào Tà Thần giới, mà hiện tại bước chân vào lĩnh vực của ước mơ hằng theo đuổi, trên mặt mỗi người đều lóe lên quang mang đầy khát vọng.

Lúc này, Vũ Văn Thác hỏi:

“Công chúa điện hạ, người đã sinh tại địa phương thần thánh như thế, vì sao không đi lĩnh ngộ linh hồn lạc ấn của Tà Thần đại nhân, để đạt tới cảnh giới cao hơn chứ?”

Tử Băng Linh chau môi đáng yêu:

“Người là nói Thương Long điện hạ, mới trước đây phụ thân mỗi ngày đều bức ta đi vào, nhưng những ý niệm tinh thần này vừa tiến vào trong đầu của ta, ta liền cảm giác được đầu óc chói sáng, phụ thân nói ý niệm của ta phức tạp, không thể bình tâm tĩnh chí, lâu ngày, ta cũng cứ tiếp tục như vậy không tiến bộ chút nào.”

Cái gọi là Thương Long điện hạ, cũng chính là chỗ Tà Thần khắc ấn ý niệm tinh thần, nhưng không phải mỗi người đều có thể lĩnh ngộ được cảnh giới không chế đối với vật chất hỗn độn của Tà Thần, điều này cũng phải dựa vào tư chất cao thấp của mỗi người.

Sau khi truyền tống đến Tà Thần giới, thần sắc của Tần Vũ luôn có chút ngưng trọng, lạnh lùng nhìn ngoài ngàn dặm của đại lục, trầm giọng nói:

“Chúng ta vào đi thôi!”

Mọi người gật gật đầu, dưới dẫn dắt của Tử Băng Linh, rất nhanh liền đi tới khu vực gần đại lục. cấm chế màu xanh mờ ảo này là do Tử Dạ Thương Long tự tay thiết trí, cho dù là cao thủ cảnh giới Hoàn Hư cũng khó có thể phá giải.

Sau khi vượt qua thổ hoàng sắc vây quanh đại lục kia, rốt cục đi tới ngọn núi vùng cấm chế ổn định. Nguyên vốn ngọn núi kia độ cao đã kéo dài tới ngoài vùng cấm chế, đỉnh núi đã bị vạt đi, hình thành một cái động

khẩu vuông vức, trong động có mấy chục tên thủ vệ, mặc áo giáp đen. Sau khi xác nhận thân phận mới mở ra cấm chế.

Tần Vũ có thể cảm nhận được người có năng lực phá giải cấm chế này ít nhất phải có tu vi cao hơn Hoàn Hư sơ cảnh, từ đó khẳng định những người này thực lực tuyệt đối cao hơn mình. Mà theo như lời Tử Băng Linh, tại trong Tà Thần giới này, cơ hồ không có người nào dưới cảnh giới Hoàn Hư, ngoại trừ Tử Dạ Thương Long đã đạt tới cảnh giới Quy Thần hậu kỳ, thấp hơn chính là nguyên lão tứ thần trong Tà Thần điện, mỗi người đều có tu vi Quy Thần sơ cảnh.

Dựa theo Tần Vũ phán đoán, nguyên lão tứ thần này chỉ sợ đã biết được phương pháp khai sáng không gian tinh vực từ trong lĩnh vực hỗn độn, chỉ là ở trên phạm vi lĩnh vực không bì kịp Tử Dạ Thương Long mà thôi. Ngoài ra, trong Tà Thần giới còn có sáu đại gia tộc tồn tại, những gia tộc đó đều hoàn toàn trung thành với Tà Thần, hơn nữa ở phương diện thực lực cũng đều đạt tới cảnh giới Hoàn Hư hậu kỳ, những trụ dân còn lại trên cơ bản đều là Hoàn Hư sơ kỳ và trung kỳ trong hai cảnh giới này, dù sao đạt tới cảnh giới Hoàn Hư, nếu còn muốn tiến cảnh thêm lên nữa là cực kỳ khó khăn.

Đi vào bên trong đại lục, Tần Vũ cảm nhận nơi này được phân bố đầy đủ vật chất hỗn độn, hơn nữa dường như đều vì một nguyên nhân nào đó mà bị áp súc giống nhau, mật độ cực cao, so với trong Tử Văn kỳ chẳng phân biệt được hơn kém, chắc chắn một điều ở trong này tu luyện nhất định có rất nhiều ưu thế.

Vật chất hỗn độn ở trong tinh vực phân bố cũng là cực kỳ trọng yếu, nếu phân bố quá nhiều, có thể tạo thành không gian không ổn định, thậm chí một lần nữa diễn biến thành một hạt cát trong vũ trụ nguyên thủy, mà phân bố quá ít, thì sẽ hạn chế tu luyện, tạo thành không có cách nào xây dựng thành hỗn nguyên, hạn chế việc lĩnh ngộ đối với vật chất hỗn độn.

Ở trong ba đại tinh hệ, vật chất hỗn độn phân bố hiển nhiên có hơi quá ít, bình thường chỉ ẩn sâu dưới đáy biển, trong tầng đất và hư không, mà ở Tà Thần giới, nơi này vật chất hỗn độn dày đặc phân bố có thể nói đã đạt tới một sự cân bằng hoàn mỹ.

Để thành cách không xa, to lớn mà uy nghiêm, kiến trúc và tường thành hoàn toàn là từ một loại nguyên liệu không biết tên tạo thành, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô cùng trắng lệt. Khí tức của hàng trăm ngàn cường giả từ nơi đó tản phát ra, khiến cho mọi người đều cảm thấy rung động, dù sao đến nơi đây, vô luận là Thiên Mang kỳ hay là Hoàn Hư sơ kỳ, chẳng qua cũng chỉ là cấp thấp nhất mà thôi.

Bên ngoài tường thành thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm, tiến vào để thành đồng dạng cần phải có thông điệp, bất quá khi đám người Tần Vũ đến, Tử Dạ Thương Long sớm đã hạ thông tri khắp toàn thành, hơn nữa do có Tử Băng Linh tự mình ra mặt, mọi người tự nhiên thực dễ dàng thông qua kiểm tra, tiến nhập vào trong để thành của Tà Thần giới. :

439. Chương 46: Đế Thành Phong Ba (thượng)

Những kiến trúc đó phần lớn đều cổ quái lạ thường, hơn nữa nguyên liệu sử dụng cũng đều là trước đây chưa từng thấy, Tần Vũ có cảm giác bên trong vùng đất kiến trúc nơi đây đều ẩn chứa vật chất hỗn độn phong phú hơn nữa mật độ rất cao, mức độ cứng rắn cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được.

Có điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất chính là người sinh sống tại đây, mỗi một người đều tản ra một cỗ khí tức cường giả đặc biệt, làm cho người ta có cảm giác bị áp lực cùng với bất an, thậm chí ngay cả Tần Vũ cũng có hơi dao động trong lòng, dù sao với tu vi Hoàn Hư sơ cảnh của ông ở đây chẳng qua là cảnh giới thấp nhất mà thôi.

“Mấy người các ngươi phát ngớ ngẩn cái gì a, chúng ta bây giờ phải đi Tà Thần điện, nơi đó cách đây còn một quãng đường, chúng ta trước kiểm một chiếc phong mã xa đi!” Tử Băng Linh hiển nhiên đã quen thuộc hết thảy nơi này, dẫn bọn Tần Vũ hướng trung tâm ngã tư đường đi đến.

Đám người Dương Thiên Hành tựa hồ mỗi bước chân đi trong lòng đều rung động từng cơn, người ở bốn phía đều là cao thủ vượt trên cảnh giới Hoàn Hư, mà có vẻ chính mình thì cực kỳ nhỏ bé, cảnh giới Hoàn Hư kia là cái khái niệm gì, cho dù là một trăm Thiên Mang hậu cảnh chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.

Vũ Văn Thác nhíu nhíu mày, hỏi:

“Nơi này như thế nào lại có nhiều cao thủ như vậy?”

Trải qua Tử Bạng Linh một phen giải thích, mọi người mới biết được, nguyên lai trong Tà Thần giới ngoại trừ Tử Dạ Thương Long chỉ có mấy chục người mà thôi, những người này thực lực cũng không cao, nhưng sau khi trải qua trăm ngàn vạn năm, mấy chục người này trải qua nhiều thế hệ sinh sản, hình thành tám đại gia tộc, cũng chính là Tề, Đỗ, Thạch, Bạch, Gia Cát, Nam Cung, Độc Cô, Thượng Quan tám đại gia tộc. Ngoài Tà Thần cùng nguyên lão tứ thần ra, thì quyền lợi lớn nhất này đều nằm trong tay tám đại gia tộc.

Hơn nữa nguyên trụ dân ở nơi này khi trưởng thành đều sẽ có cơ hội một lần được tiến vào Thương Long điện linh ngộ tinh thần lạc ấn của Tà Thần, thời hạn là một trăm năm, những người này phần lớn sau khi xuất ra cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Mang trung hậu kỳ, một số có tư chất tốt đột phá đến Hoàn Hư cảnh giới cũng là chuyện thường xảy ra. Nhưng từ Hoàn Hư trung kỳ để đạt tới hậu kỳ đây là bình cảnh lớn nhất trong việc linh ngộ vật chất hỗn độn, bởi vì khi đạt tới Hoàn Hư hậu kỳ, thì đã có được năng lực khai sáng không gian ở trong vũ trụ nguyên thủy, chẳng qua phạm vi lớn hay nhỏ, còn phải tùy theo cảnh giới không ngừng tăng lên mới tính lợi hại.

Đi được một lúc, Tần Vũ ngạc nhiên phát hiện ra, việc buôn bán vũ khí áo giáp nơi này phần lớn là linh bảo trân quý Hỗn độn trên dưới bậc trung phẩm, còn như thượng phẩm Hỗn độn linh bảo theo như lời Tử Bạng Linh nói ở trong này quả thật cũng có bán, nhưng có giá cả không lường, bình thường chỉ dùng để trao đổi một ít tiên dược linh bảo có thể tăng lên tu vi hoặc là một loại đồ vật nào khác có giá trị ngang nhau.

Chẳng qua ra ngoài dự liệu của Tần Vũ, ngoại trừ Hỗn độn linh bảo, vậy mà còn tồn tại một thứ chí tôn linh bảo. Tử Bạng Linh cũng chỉ là từ miệng Tử Dạ Thương Long có chút ấn tượng mơ hồ mà thôi, nghe đồn chí tôn linh bảo này có được năng lực khai sáng hỗn độn, diễn hóa thế giới, trong tay Tử Dạ Thương Long đã có một kiện.

Trong Tà Thần giới, khi những kẻ yếu nhược này đến, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của phần lớn người đi đường, trong ánh mắt đều mang theo vài phần khinh miệt, nếu không phải nhận ra bộ dáng của Tử Bạng Linh, chỉ sợ đám người Tần Vũ sẽ không an toàn thế này. Chỉ có điều đến nơi đây, Tử Bạng Linh trở thành chủ nhân chân chính, mọi người đều cúi đầu khom lưng với nàng, nịnh hót nói thao thao liên miên không dứt, thậm chí ngay đến Vũ Văn Thác cũng phải hơi mặc cảm là không bằng người.

Ước chừng đi được nửa canh giờ, Tử Bạng Linh dẫn theo mọi người tới một cửa hàng khá lớn, lão bản kia tựa hồ đã sớm nhận được hình dáng của Tử Bạng Linh, lập tức phái hạ nhân chuẩn bị một chiếc phong mã xa sang trọng đủ sức chịu tải trọng tới mười người.

“Công chúa điện hạ, trước đây vài ngày nghe tin người sắp về đến, tiểu lão cố ý chuẩn bị chiếc phong mã xa này, bên trong đều đã bố trí hoàn mỹ, ngài thấy thế nào?” Lão nhân kia cười đến ánh mắt híp lại thành một đường thẳng tắp, lưng cúi hơi cong vòng, nhìn qua mặc dù có hơi khòm khòm, nhưng khí tức phát ra làm cho mọi người không dám xem thường hắn.

Đừng nói là chưởng quầy chủ tiệm này, cho dù là tiểu nhị đều có tu vi Hoàn Hư sơ kỳ, Tà Thần giới quả thật là lĩnh vực của cường giả.

Tử Bạng Linh nhìn nhìn trang sức cực kỳ xa hoa, phong mã xa trắng lệt, lại nhìn nhìn phong mã lưng mọc bốn cánh, toàn thân đỏ như lửa kia, mỉm cười nói:

“Không tệ, xe tốt lắm, con ngựa này cũng cường tráng, không ngờ còn là phong mã bốn cánh thuần chủng, làm phiền chưởng quầy gia rồi.”

Chưởng quầy ha hả cười:

“Chuyện nhỏ, công chúa điện hạ mau mau trở về đi, Tà Thần đại nhân nhất định đang sốt ruột trông chờ.”

Tử Bạng Linh gật gật đầu. Lúc này, Vũ Văn Thác đứng ở trước mặt phong mã, neho neho mắt nhìn nó, có chút nghi hoặc nói:

“Phong mã này quả nhiên không tệ, xem ra ngày đi một mạch có thể tới trăm vạn dặm, lại còn có bốn cánh, thật sự là hiếm thấy.”

Tần Vũ hờ hững cười, đối với những ma thú này ông vốn hoàn toàn không biết gì cả, cho nên nhìn thấy những ma thú trân quý đó cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm.

Dương Thiên Hành, Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh cũng vây quanh phong mã, bình luận về con phong mã to lớn kỳ lạ đó. Nhưng đúng lúc này, thỉnh linh một tràng tiếng cười ha hả từ phía sau truyền đến, xen lẫn vài phần khinh miệt và xem thường:

“Các người mấy tên vô tri, tu vi thấp kém như thế mà bước vào lãnh thổ Tà Thần giới chúng ta, ngay đến ta cũng cảm thấy ghê tởm.”

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, thấy một người ăn mặc toàn thân màu tím, một bộ dáng phú gia công tử bước tới trước mắt, trên mặt hiện ra vẻ cười khinh miệt, phía sau dẫn theo hơn mười người để trần nửa thân trên, dáng vẻ của một tên côn đồ cao lớn vạm vỡ.

Tử Băng Linh vừa nhìn thấy người này, ánh mắt tức thì lạnh lẽo, trầm giọng nói:

“Nam Cung Diệt... Người tới nơi này làm gì?”

“Người này là ai?” Tần Vũ thấp giọng hỏi. Lão chưởng quầy kia tựa hồ có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

“Trong phạm vi mười vạn dặm của lĩnh vực này đều thuộc về địa bàn của Nam Cung gia tộc, mà hần chính là Tam công tử Nam Cung Diệt của tộc trưởng Nam Cung: Nam Cung Vô Địch, người này hoành hành ngang ngược, lại tâm thuật bất chính, răn rồi thường đến ức hiếp các thương phố của chúng ta, yêu sách đòi tiền tài trân bảo, ôi... Sớm đã có tai tiếng xấu, còn có vài lần muốn cùng Tà Thần đại nhân kết thông gia, nhưng đều bị công chúa điện hạ từ chối.”

Tần Vũ sau khi được giải thích tình huống, không khỏi nhú nhú mày.

Nam Cung Diệt chăm chăm nhìn Tử Băng Linh, liếm liếm môi, trên mặt toát ra vài phần dâm dục, cười nói:

“Ta đến đây đương nhiên là phụng mệnh của gia phụ, tới đón công chúa điện hạ, chiếc phong mã xa này quá lớn, ta cố ý chuẩn bị cho công chúa điện hạ một chiếc mã xa hai người, để ta hộ tống người trở về đi.”

Nói xong, cũng không biết Nam Cung Diệt dùng thủ pháp gì, đầu ngón tay run lên, xe ngựa kia tức thì bốc cháy, liệt hỏa hừng hực gặp gió lan ra mau chóng, ngọn lửa màu xám đen cuồng bùng lên, phong mã kia kinh hãi lồng lộn, bốn cánh chấn động, thoáng cái đã như làn gió biến mất ở cuối con đường.

Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng, hần diễn hóa chính là pháp tắc lực lượng hỏa nguyên tố, hơn nữa chỗ vi diệu ở trong đó lực khống chế có thể nói là đạt tới hoàn mỹ, xem ra cảnh giới của pháp tắc khống chế diễn hóa hỗn độn này ít nhất phải ở cảnh giới Hoàn Hư trung kỳ.

Tử Băng Linh thấy thế, trong lòng tức thì dâng lên một cơn phẫn nộ, cũng không quản thân phận là công chúa, lớn miệng mắng:

“Hỗn đản, muốn ta lên xe ngựa của người, vậy tí tí năm nữa người cũng đừng mơ tới!”

Nam Cung Diệt ha ha cười:

“Cũng hơn một ngàn năm không gặp rồi, tính tình của công chúa điện hạ vẫn còn y như lúc trước, không thay đổi chút nào, ha ha ha.”

Tử Băng Linh hừ lạnh một tiếng, quay sang lão chưởng quầy nói:

“Chưởng quầy gia gia, giúp ta lần nữa chuẩn bị một chiếc phong mã xa, có thể chở mười người là tốt rồi, xa hoa hay không không có vấn đề gì.” Chưởng quầy gật gù gật đầu, xoay người rời đi.

Nam Cung Diệt từ lần đầu tiên theo Nam Cung Vô Địch tiến vào Tà Thần điện, khi nhìn thấy Tử Băng Linh liền thêm nhỏ dãi dung mạo xinh đẹp của nàng, nhưng mà hần tuy rằng va chạm trắng hoa với nhiều nữ tử, nhưng không có một ai làm cho hần ái mộ như thế, đến nỗi khắc cốt ghi tâm. Những năm gần đây mấy lần yêu cầu Nam Cung Vô Địch hướng Tử Dạ Thương Long cầu hôn, nhưng đều bị từ chối.

Cho nên Nam Cung Diệt lúc này mới ghi hận trong lòng với Tử Băng Linh, phát thề quyết có được nàng.

Lúc này, Nam Cung Diệt đem ánh mắt chiếu vào người Tần Vũ, cười lạnh nói:

“Khó trách người một ngàn năm qua cũng không có trở về, thì ra là đã có người trong lòng, là hẳn phải không?”

Tần Vũ ánh mắt lạnh lùng, đang định lên tiếng, nhưng Tử Băng Linh lại cười duyên một tiếng, đi tới bên cạnh Tần Vũ, hai tay nhẹ nhàng nắm cánh tay ông, cướp lời nói:

“Đúng vậy, phụ thân còn nói muốn chúng ta thành thân đấy, sao nào?”

Nam Cung Diệt sắc mặt đại biến, giận dữ đến cực điểm nhưng lại cười nói:

“Thì ra là thế, tiểu tử người có khí phách, chỉ có điều người mà Nam Cung Diệt ta không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng tới.”

Ra lệnh một tiếng, mười mấy đại hán đã bao vây đám người Tần Vũ lại, những tay đám này tu vi đều đạt tới Hoàn Hư sơ cảnh, thực lực cao vượt e rằng chỉ có Tần Vũ có thể chống lại cùng chúng.

“Người không sợ ta nói cho phụ thân biết sao, các thống lĩnh này đều là phụ thân tự mình mời tới!” Tử Băng Linh trong lòng cả kinh, lớn tiếng nói. Thế nhưng người đi đường quanh đó đều tách ra xa xa, tuy rằng đều biết Tử Băng Linh là công chúa tôn quý, nhưng nơi này trước nay vẫn là địa giới của Nam Cung gia tộc, loại chuyện này ai ai cũng không muốn nhúng tay vào.

Nam Cung Diệt đắc chí cười nói:

“Đúng hay không, ta cũng không biết, hiện tại ta nghi ngờ bọn chúng là phản đồ Chiến Thần giới, thử hỏi trong Tà Thần giới sao lại có loại người thấp kém như thế tồn tại?”

Nói như thế nào Nam Cung Vô Dịch cũng đã ở nơi này trăm ngàn vạn năm phụ tá cho Tà Thần Tử Dạ Thương Long lập được nhiều chiến công hiển hách, cho dù Nam Cung Diệt có giết chết mấy tên thống lĩnh này, Tử Dạ Thương Long cũng sẽ không trách tội nhiều lắm.

“Tên vô sỉ người!” Tử Băng Linh phát ra một tiếng thét chói tai.

Nam Cung Diệt cười ha hả:

“Yên tâm đi, công chúa tôn quý của ta, nếu người bằng lòng để cho ta hộ tống người suốt đoạn đường, ta thật không ngại buông tha bọn họ.”

Vũ Văn Thác tức giận thấp giọng nói:

“Tên hỗn đản này bè cánh thật lớn!” Dương Thiên Hành, Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh tất cả đều thần sắc ngưng trọng, vận dụng pháp tắc nguyên tố chờ phát động.

Tử Băng Linh sắc mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Được, ta theo người đi!”

“Chậm đã!” :

440. Chương 47 : Đế Thành Phong Ba (Hạ)

“ Nàng không thể đi với người !”

Nam Cung Diệt tựa hồ có chút không thể tin nhứ mà , kinh ngạc nói :

“ Tên hỗn đản này , đầu óc không minh mẫn là chưa biết thực lực của bốn công tử ? Thật không biết tự lượng sức !”

Tần Vũ lạnh lùng cười :

“ Thực lực của người , là người đông thể mạnh ư ?”

“ Đúng vậy , tại đây nhiều người chính là thực lực . Bất quá bốn công tử đối với người cũng không cần sử dụng nhiều người , người bất quá chỉ là tu vi hoàn hư sơ kì mà ta ngàn năm trước đã đột phá đến trung kì , người lấy gì để đấu với ta ?”

Vũ Văn Thác khẽ kéo ống tay áo Tần Vũ , nói :

“ Hảo hán không tính toán trước mắt , chúng ta bây giờ không thể đấu với bọn họ ”

Tử Bằng Linh cũng là lo lắng nhìn hán , nhỏ giọng nói :

“ Quên đi , để ta đi theo hán , xem hán dám làm gì ta ?”

Tần Vũ cúi đầu thật lâu nhìn nàng , mỉm cười :

“ Đây ... như vậy không giống với tính cách của công chúa điện hạ , yên tâm ta nhất định phải giải quyết chuyện này ”

Phía sau , Dương Thiên Hành , Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh đều đã sẵn sàng phát tác , nếu một khi xảy ra tình huống xấu nhất định xuất ra nguyên tố pháp tắc . Cho dù là trên thực lực quá chênh lệch nhưng dưới tình huống đó cũng muốn liều mạng

Tần Vũ giương giọng nói :

“ Nếu nói là đơn thương độc đấu , với thực lực của Nam Cung huynh sợ rằng khó có thể khiến Tần Vũ ta lùi bước !”

“ Quả thật là chẳng biết trời cao đất rộng , tên không biết tự lượng sức , vốn nể mặt công chúa điện hạ muốn tha cho người một mạng nhưng bây giờ không cần rồi , cho người xem xem sự lợi hại U Minh hoả của ta !”

Mặt đất rung động , mặt đất bằng phẳng trong lúc đó đột nhiên cũng xuất ra một lũ Hỗn Độn vật chất hắc sắc , cùng lúc đó Hỗn Nguyên của Nam Cung Diệt xoay tròn cực nhanh , Hỗn Độn vật chất không ngừng ngưng tụ trong đan điền của hán sau đó từ mười hai đại mạch trong cơ thể hán xuất ra , tụ lại trong lòng bàn tay

Oanh !

Một âm thanh cộng hưởng , Hỗn Độn vật chất lập tức tiêu tán sau đó một đoàn hoả diễm màu đen đột nhiên hiện lên từ trong lòng bàn tay Nam Cung Diệt huyền hoá thành một đồ án hình bộ xương thật lớn

Dương Thiên Hành trong lòng cả kinh , mặc dù cũng là Hoả nguyên tố lực lượng nhưng cảnh giới điều khiển nguyên tố pháp tắc lại khiến hán không thể so sánh , loại ... cảnh giới này sợ rằng phải mấy ngàn năm hay thậm chí nhiều hơn mới có thể đạt tới

Trong ánh mắt trong veo của Tử Bằng Linh ngập tràn thần sắc ưu tư :

“ Tần đại ca , đó là tuyệt học U Minh hoả của Nam Cung gia , phi thường lợi hại !”

Nam Cung Vô Dịch là Tu Huyền giả chuyên tu Hoả nguyên tố pháp tắc mà trình độ điều khiển của hán phóng tầm mắt khắp cả Tà Thần vũ trụ cũng chỉ dưới một người , đó là Tà Thần . Trăm ngàn năm nay Nam Cung Vô Dịch từ trong Hoả nguyên tố pháp tắc lĩnh ngộ được cấm thuật huyền ảo vô cùng , U Minh hoả này bất quá là một ít cấm thuật thô thiển mà thôi

Thần sắc Tần Vũ khẽ biến , tân lực lượng phóng thích Hỗn Độn vật chất , Thuỷ nguyên tố pháp tắc đã nằm trong tay hán , từ lòng bàn tay chảy xuống , Hỗn Độn vật chất dưới mặt đất lập tức bị diễn hoá thành một khối băng dày hơn một trượng , từng cột băng lần lượt mọc lên trong nháy mắt bao vây lấy Nam Cung Diệt

Nam Cung Diệt trầm xuống :

“ Khó trách người kiêu ngạo như vậy , nguyên lai là Tu Huyền giả tu luyện Thuỷ nguyên tố pháp tắc , hừ , bất quá gặp ta lại không có hảo vận rồi !”

Trong chiến đấu giữa các Tu Huyền giả nước và lửa tất nhiên là tương khắc nhưng Nam Cung Diệt là cảnh giới cao hơn Tần Vũ một bậc cho nên cũng không chút nào đổ kị

Hoả Diễm hình bộ xương kia trong tay Nam Cung Diệt rất nhanh hướng Tần Vũ hống lên , không ngừng phát ra tiếng rít trầm muộn , lửa bốc lên tứ phía , không khí đều bị hút hết . Hoả diễm kia trong lúc khởi động cũng càng lúc càng lớn , phụt ra không ngừng những qaung diễm màu xám , băng đá dày hơn một trượng nhất thời tan mất một nửa , khi tới trước mặt Tần Vũ hoả diễm hình bộ xương kia đã to lớn xấp xỉ mười trượng

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo , từ Hồn Độn vật chất bên tay trái diễn hoá ta Phong nguyên tố pháp tắc , chường phong phóng lên cao hướng U Minh hoả trên trời

Nam Cung Diệt cả kinh :

“ Người ... người là Đa tu giả ?”

Tần Vũ cười lạnh một tiếng , sau khi hai tay vận chuyển thì sáu đại nguyên tố pháp tắc trước mặt Nam Cung Diệt tùy ý biến ảo , hơn nữa cách vận dụng pháp tắc lại cực kì thuần thực khiến cho mọi người xung quanh vô cùng khiếp sợ . Trong cả Tà Thần giới có thể vận dụng sáu đại nguyên tố pháp tắc tới ... trình độ này sợ rằng cũng chỉ có một người đó là Tà Thần Tử Dạ Thương Long , ngay cả Tứ thần nguyên lão nhiều nhất cũng chỉ có thể khống chế bốn loại nguyên tố mà thôi

“ Nam Cung huynh , không thể phủ nhận cảnh giới tu vi của người so với Tần Vũ ta cao hơn một bậc nhưng về phần vận dụng nguyên tố pháp tắc ta lại không nghĩ như vậy . Nếu cấm thuật ngưng tụ nhiều loại nguyên tố pháp tắc cùng với cấm thuật với chỉ một nguyên tố pháp tắc của người đấu với nhau , người nghĩ phần thắng của ai nhiều hơn ?” Tần Vũ nói , Tử Vân kì đã không một tiếng động thi triển , mọi người nhất thời cảm giác được một cỗ lực lượng áp chế vô cùng mãnh liệt

“ Người cho là ta sợ người ư ?” Nam Cung Diệt hai mắt trợn lên , tức giận vội vàng nói

Tần Vũ thần sắc nghiêm nghị , trong lúc đó lông mi thoáng hiện lên một cỗ sát khí , trầm giọng nói từng chữ :

“ Người có thể thử xem xem lực lượng của cấm thuật sáu đại nguyên tố pháp tắc !”

Cấm thuật dung hợp sáu đại nguyên tố pháp tắc , loại ... lực lượng này cơ hồ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung . Năm đó hắn đã thấy Tứ thần nguyên lão vận dụng lực lượng cấm thuật của bốn đại nguyên tố pháp tắc , tràn cảnh kinh thiên động địa năm đó vẫn khắc sâu trong lòng . Nam Cung Diệt chần chừ , hắn không dám khẳng định Tần Vũ thật sự có thể dung hợp sáu đại nguyên tố pháp tắc hay không nhưng nếu là thật thì công kích của hắn hoàn toàn vô dụng

Bất quá cũng phải nói Tần Vũ lúc này cũng là ra vẻ huyền bí , với năng lực hiện giờ của hắn thi triển cấm thuật cao nhất cũng chỉ có thể dung hợp ba đại nguyên tố pháp tắc , cho nên mới lợi dụng Tử Vân kì áp chế khí thể ... có thể hơn đối phương một phần

Trong khi hai bên đang giằng co thì một thanh âm lớn vang vọng trong óc mọi người :

“ Tất cả dừng tay cho ta !”

Thanh âm hùng hồn tựa hồ chỉ dựa vào thần thức từ cực xa truyền đến , nhưng chỉ với âm thanh này lại khiến kiến trúc vài trăm dặm xung quanh đều chấn động , giống như một cơn động đất

Tại lúc này lực lượng áp chế của Tử Vân kì đã mất đi hiệu lực , sáu đại nguyên tố pháp tắc của Tần Vũ cũng toàn bộ tiêu biến , tất cả lực lượng tựa hồ đều bị cỗ thần thức này phá giải không còn tồn tại

“ Kim La gia gia ...”

Tử Băng Linh nghe thấy thanh âm , hưng phấn nói :

“ Là Kim La gia gia , người biết ta ở chỗ này”

“ Kim La ?” Tần Vũ nhíu mày , có chút nghi hoặc nhìn bầu trời

Mà sắc mặt của Nam Cung Diệt lúc này lại cực kì khó nhìn , dường như bao phủ một tầng u ám vậy , có thể nói là hắn đang cực kì sợ hãi

“ Nguyên lão ... nguyên lão , ta sai rồi , ta sẽ rời khỏi đây !”

Một tiếng ra lệnh sau đó hần mang theo mười mấy thuộc hạ nhanh chóng biến mất tại ngã tư đường

Vũ Văn Thác tựa hồ cũng cảm giác được cỗ lực lượng vừa rồi , cả kinh nói :

“ Thần thức thật là lợi hại !”

Tử Băng Linh đắc ý nói :

“ Đó là Kim La gia gia của ta , là một trong Tứ thần nguyên lão , tới Tà Thần điện các ngươi sẽ biết ”

“ Chỉ bằng vào thần thức có thể triệt đi tất cả nguyên tố lực lượng cùng với hiệu quả của linh bảo , ngay cả Tứ thần nguyên lão bản thân đều có thực lực kinh khủng như vậy , Tử Dạ Thương Long rốt cục là cường đại cỡ nào ?” Tần Vũ âm thầm cảm khái

“ Nhất định là Kim La gia gia biết ta gặp rắc rối cho nên mới sử dụng thần thức giúp ta cản cái ... tên kia , Tần đại ca , ngươi không có việc gì a ?” Tử Băng Linh quan tâm hỏi

Tần Vũ mỉm cười lắc đầu . Lúc này lão chưởng quỹ và vài tên tiểu nhị dẫn theo một cỗ xe ngựa đi ra , ngựa chỉ có hai cánh , thân thể so với ngựa bốn cánh cũng nhỏ hơn một nửa , nói về tốc độ cũng kém hơn rất nhiều

Vì muốn nhanh tới Tà Thần điện cho nên sau khi cáo biệt với lão chưởng quỹ mọi người lập tức lên xe phóng về hướng Tà Thần điện chạy như điên

Trong Bát đại gia tộc tại cả Tà Thần giới mặc dù Chư Cát gia tộc là có qui mô lớn nhất lên tới trăm ngàn dặm lãnh thổ nhưng về phương diện thực lực thì chính Đỗ gia mới là hùng hậu nhất . Nếu nói tu vi tộc trưởng cao thấp có thể nói Nam Cung Vô Dịch là cao thâm nhất , đồng thời hần cũng là hần tướng đặc lực nhất là Tà Thần , đã nhiều năm cùng với Chiến Thần giới chém giết , những cuộc phản công của Thất Tuyệt tinh hệ phần lớn đều do hần bố trí cho nên Nam Cung Diệt mới có thể kiêu ngạo như vậy

Rời khỏi địa phận Nam Cung gia , mọi người dọc theo đường núi dài như vô tận phóng vội , mặc dù phong mã hai cánh không bằng bốn cánh nhưng tốc độ cũng là cực nhanh , ước chừng một canh giờ có thể đi được năm mươi ngàn dặm , Theo như lời Tử Băng Linh nói Tà Thần điện cách nơi này còn gần ba trăm ngàn dặm nữa , còn phải đi qua Đỗ gia thực lực rất mạnh nữa

Sau khi chạy được gần sáu canh giờ mọi người rốt cục cũng đã tới trung tâm Tà Thần giới , Tà Thần điện

Bất quá mọi người cũng không có thấy Tà Thần điện , trước mặt bọn họ là một toà núi không nhìn thấy ngọn , chung quanh bao phủ một đoàn Hỗn Độn vật chất dày đặc , giống như từng đám mây thông thả trôi

“ Nói như vậy , Tà Thần điện là ở ngọn núi này ư ? Tại sao Tà Thần đại nhân không tự mình tới đón công chúa ?” Dương Thiên Hành hỏi

Tử Băng Linh nói :

“ Hơn một ngàn năm trước ... trong khi ta rời đi , Cha vẫn đang bế quan , nói là cái gì tìm hiểu Thiên đạo , ngày thường chỉ sử dụng một lũ phân thân xử lý mọi chuyện , có thể người bây giờ còn chưa xuất quan nữa ”

“ Thiên đạo ?!” Hai từ này giống như hai quả cân hung hăng đánh lên ngực Tần Vũ m bất quá xem ra Tử Dạ Thương Long có thể khai tích tinh vực , có năng lực sáng tạo vũ trụ chính là vẫn chưa có lĩnh ngộ Thiên đạo

Lúc này , Tần Vũ phát hiện sắc mặt Vũ Văn Thác có chút ngưng trọng , thậm chí có chút nghiêm nghị , trong ánh mắt hần loé ra quang mang ngay cả Tần Vũ cũng không thể nhìn ra

441. Chương 48 : Tà Thần Điện

Tử Băng Linh điều khiển xe ngựa dọc theo sơn đạo hẹp dưới chân núi hướng lên đỉnh chạy như điên , trên đường cũng không thấy binh lính thủ vệ ngược lại bắt gặp hơn trăm ngàn cấm chế lực lượng nhưng đã bị người khác phá vỡ , xem ra Tứ thần nguyên lão biết bọn Tần Vũ cũng sắp tới cho nên trước đó đã phá giải cấm chế

Sơn đạo cực kì mấp mô mà trong Tà Thần điện tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng áp chế vô cùng cường đại rất kì quái , khi mọi người tiếp cận đỉnh núi Hỗn Nguyên trong cơ thể vận chuyển ngày càng chậm . Bất quá Tần Vũ cũng có thể cảm giác được nhưng đối với tâm lực lượng cũng không có ảnh hưởng quá lớn

Dọc trên đường đi , do Vũ Văn Thác gợi chuyện nên mọi người bắt đầu thảo luận về Tà Thần Tử Dạ Thương Long . Bản thân là chương không giả Tà Thần vũ trụ , hẳn trong lòng mỗi cư dân thuộc các đại tinh hệ đều như là tồn tại thần thánh , bất quá điều khiến Tần Vũ cảm thấy nghi hoặc chính là hẳn có thể sáng tạo vũ trụ thiên địa cùng với tính mạng nhưng bản thân hẳn từ đâu mà đến , chẳng lẽ cũng là từ trong nguyên thủy vũ trụ mà ra ?

Tần Vũ lúc này còn chưa thể biết , có lẽ lúc đạt được cảnh giới như Tà Thần sẽ hiểu được tất cả

Qua không lâu sau , xe ngựa chở mọi người đã tới đỉnh núi , hiện ra trước mắt là một toà cung điện khổng lồ màu trắng đen nhìn qua cũng không có chút nào xa hoa quyền quý nhưng lại có vài phần khí tức trang nhã . Toàn bộ toà cung điện Hỗn Độn vật chất cực kì dày đặc , vô luận là trong phòng hay trên tường đều tản ra ít nhiều hắc sắc khí thể khiến cho người ta một loại cảm giác hư ảo

Tường cung điện xám trắng cao cao ngạo nghễ nhưng cũng không thấy một người thủ vệ nào , một cửa điện thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người , cao lớn uy nghiêm , cửa điện có khắc ba chữ rất có lực : “ Tà Thần điện !”

“ Thật là kì quái , như thế nào ngay cả một người thủ vệ đều không có , đây thật là Tà Thần điện ư ?” Dương Thiên Hành có chút nghi ngờ hỏi , mọi nơi có thể nhìn thấy quả nhiên không phát hiện một thủ vệ nào

Tử Băng Linh giải thích :

“ Cha nói nơi này không cần thủ vệ , hơn nữa người thích thanh tịnh không muốn nơi ở của mình cả ngày có nhiều người như vậy ”

Vũ Văn Thác gật đầu nhẹ , nói :

“ Cũng đúng , thử hỏi còn ai có thể đối với một cao thủ Quy Thần cảnh giới tạo thành uy hiếp ?”

Nói đến đây , xuất hiện một vài nhân ảnh cách đó không xa , thần sắc bọn họ đều mang theo vài phần vui sướng , có lẽ là Tử Băng Linh rời khỏi Tà Thần giới đã lâu cho nên dường như bọn họ cũng không nhận ra , vội vã xuống núi

“ Những người này là tại Thương Long điện bế quan , xem hình dáng đã đạt tới Hoàn Hư sơ cảnh ”

Uông Hi Thiên có chút nhăn mày :

“ Đủ mười tám tuổi phải tới nơi này bế quan ư ?”

Tử Băng Linh gật đầu :

“ Đúng vậy , vì muốn không ngừng tăng thực lực bên trong của Tà Thần giới cho nên trước khi ta sinh ra đã hạ qui định này , sau mười tám tuổi phải tiến vào Tà Thần điện lĩnh ngộ tinh thần lạc ấn , trước khi đột phá Hoàn Hư cảnh giới là không được rời khỏi Thương Long điện ”

“ Nguyên lai như thế ”

Sau đó mọi người theo Tử Băng Linh đi tới toà cung điện trung ương , cũng là một điện phủ cực kì đẹp mắt , như trước là bố trí đen trắng hợp lí khiến cho người ta một loại cảm giác thanh tâm nhàn nhã . Lúc này một lão nhân mập mạp từ trong điện phủ đi ra , thân mặc trường bào màu vàng cực kì xa hoa , tóc điểm trắng , khuôn mặt hồng hào , tinh quang trong hai mắt hấp háy , toàn thân tản ra một cỗ Hỗn Độn khí lúc có lúc không

“ Kim La gia gia ” Tử Băng Linh hưng phấn chạy tới trước

Lão nhân mỉm cười nhìn Tử Băng Linh , nói :

“ Linh nhi à , rốt cục con đã về rồi , hơn một ngàn năm không thấy đã trở nên xinh đẹp thế này rồi sao ”

Tử Bổng Linh ngưỡng ngừng nở nụ cười , sau đó giới thiệu mọi người :

“ Đây là một trong Tứ thần nguyên lão , Kim La nguyên lão ”

Tần Vũ quan sát người này có thể cảm giác được trong Hỗn nguyên đang hùng hồn vận chuyển kia thấu phát ra một cỗ khí tức rất mạnh , trong lúc lưu chuyển tựa hồ hư không bốn phía đều theo nó mà có chút dao động , có thể kết luận cảnh giới tuyệt đối đã nằm ngoài Hoàn Hư mật kì

Theo như Tử Bổng Linh nói kỳ thật Tứ thần nguyên lão thực lực sớm đã đạt tới Quy Thần sơ kì

“ U Minh , Thiên Cực , Thất Tuyệt ba gia gia kia biết bốn công chúa hôm nay trở về như thế nào lại đi đâu nữa ?” Tử Bổng Linh xoa xoa hai tay , hừ hừ nói

“ Bọn họ đang ở Thương Long điện chỉ điểm người mới lĩnh ngộ tinh thần lạc ấn của Tà Thần đại nhân , tính ra cũng đã hai trăm năm rồi , phỏng chừng cũng sẽ nhanh ra ngoài ... bất quá hôm nay đối với Linh Nhi mà nói chính là một niềm vui lớn ” Kim La nguyên lão hắc hắc cười nói

“ Cái gì mà niềm vui lớn ?” Tử Bổng Linh kinh ngạc nói

Kim La nguyên lão ra vẻ thần bí ghé vào tai Tử Bổng Linh thấp giọng thì thầm , Tử Bổng Linh sau đó cơ hồ vui đến nhảy dựng lên , lớn tiếng hô :

“ Thật tốt quá , thật tốt quá , Tần đại ca , chúng ta đi !”

Bọn người Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng , Tử Bổng Linh đã kéo bọn họ tiến vào trong đại điện, Chỉ thấy cách đó không xa một thiếu phụ dung mạo tuyệt mỹ đứng chờ , thiếu phụ nhìn Tử Bổng Linh nét mặt mang theo một tia từ ái cười nói :

“ Linh Nhi , con rốt cục đã trở lại ”

Tử Bổng Linh sau khi thấy thân ảnh thiếu phụ , đôi môi đỏ mọng đột nhiên chu lên , làm bộ dạng uỷ khuất :

“ Mẫu thân , con rất nhờ người ”

“ Linh nhi , mẫu thân cũng rất nhớ con ”

Nguyên lai người này chính là Đỗ Vũ Trân mẫu thân của Tử Bổng Linh

Đỗ Vũ Trân sau khi nhìn thấy Tử Bổng Linh hiển nhiên là cực kì mừng rỡ , nhanh chóng hỏi xem ngàn năm qua nàng ta đã gặp qua những tao ngộ gì , Tử Bổng Linh tất nhiên đưa sự tích hiển hách thêm mắm thêm muối thuật lại một phen , cũng là khiến Đỗ Vũ Trân rất kinh ngạc

“ Mặc kệ thế nào , có thể trở về là tốt rồi , trước đó ta còn nghe nói con bị Chiến Thần giới bắt đi nữa , vì chuyện này Cha ngươi suýt chút nữa xuất quan mà hủy đi tu vi , bất quá lúc đó tiền tuyến lại hồi báo con bình yên vô sự , con cũng nên đi gặp Cha mới phải ” Đỗ Vũ Trân nói

Tử Bổng Linh gật đầu , hưng phấn nói :

“ Con sẽ đi !”

Trước khi đi , Đỗ Vũ Trân quan sát rất kĩ Tần Vũ tựa hồ từ câu chuyện của nữ tử đã nghe ra một số điều , cười nhẹ với Tần Vũ

Mọi người theo Tử Bổng Linh từ cửa sau đại điện đi ra ngoài , tới một địa phương như rừng rậm nguyên thủy . Tại từng đám cổ thụ cao thấp đã có thể thấy xa xa một toà kiến trúc cao lớn , trông giống như một toả cổ tháp , từ sâu bên trong thấu phát ra một cỗ khí tức thần bí không thể tưởng tượng , phảng phất âm thầm có thể khống chế tất cả không gian bốn phía , thông thả vận hành

“ Đây là Thương Long điện ư ?” Hiên Tuần Khanh hỏi

Tử Bổng Linh lắc đầu :

“ Thương Long điện là ở phía Tây Nam Tà Thần điện , nơi này xem như là một cấm địa , không có lệnh của Cha không ai có thể vào bất quá vận khí các người rất tốt , vừa rồi Kim La gia nói cho ta biết Cha hôm nay sẽ xuất quan , muốn mọi người chúng ta tới Tà Thần tháp tìm người ”

“ Tà Thần tháp ? ” Tần Vũ hơi nhíu mày , nét mặt lộ ra thần sắc nghi ngờ

“ Tà Thần tháp là nơi Cha ta bế quan , trước khi ta rời đi đã vào trong đó , không nghĩ tới lúc này mới xuất quan , thật là tốt quá , chúng ta vào thôi ”

Tần Vũ vừa muốn bước đi đã có một cỗ lực lượng áp chế trước đây chưa từng có trong nháy mắt hoàn toàn phong bế hẳn , đừng nói là phi hành ngay cả việc đi nhanh một chút cũng thành việc khó khăn lớn . Lúc này , thần sắc Tần Vũ đại biến tiện đà thả ra Hỗn Độn vật chất mới phát hiện bản thân đã mất đi khả năng diễn hoá nguyên tố pháp tắc . Sử dụng thần thức lại thậm chí không cách nào phóng ra được quá mười thước

“ Lực lượng áp chế thật lợi hại , khu vực này có thể nói là hoàn toàn nằm trong tay Tử Dạ Thương Long ” Tần Vũ cảm khái nói đồng thời cũng cảm giác được nguy cơ , nếu Tử Dạ Thương Long muốn giết mình thậm chí só với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn

“ Không ... không được , bụng ta đột nhiên rất khó chịu , nơi này không thích hợp với ta , ta còn là ... trước tiên rời đi đã ” Vũ Văn Thác sắc mặt đột nhiên trở nên khó khăn , ôm bụng chạy lại phía sau

“ Người làm sao vậy , nhưng khu vực này thật sự không tầm thường ” Dương Thiên Hành đạo

“ Ta ở cửa điện chờ các người ” nói xong , Vũ Văn Thác đã biến mất phía sau điện

Vũ Văn Thác rời đi Tần Vũ cũng không có ngăn cản ngược lại tâm trí hoàn toàn đặt ở cổ tháp . Tử Băng Linh hừ lạnh một tiếng , bất mãn nói :

“ Tiểu quỷ nhát gan , chúng ta không cần để ý tới hắn , mau đi thôi , ta không muốn bỏ lỡ thời điểm Cha xuất quan ”

Mọi người dưới cỗ lực lượng áp chế mạnh mẽ từ từ đi vào bên trong rừng , mà khoảng cách với cổ tháp càng gần cỗ lực lượng áp chế cũng càng mạnh lên , không lâu sau đã tới phía trước cổ tháp . Mà lúc này ngoại từ Tần Vũ ra sắc mặt ba người kia đã trở nên vô cùng khổ sở , Tử Băng Linh hiển nhiên cũng không thể thích ứng với cỗ lực lượng áp chế không thể tưởng tượng này

Lúc này toà cổ tháp đã hiện lên trước mắt mọi người , trên tháp hiện lên từng đoàn liệt văn , dường như đã trải qua trăm ngàn năm tháng bị bào mòn . Dưới chân tháp là mộ cửa tháp lớn , mặt trước bao phủ một tầng Hỗn Độn vật chất nồng đậm , Tần Vũ dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua , đến lúc chạm vào đám Hỗn Độn chất một sát na , cả tháp đột nhiên như sống lại phát ra một tiếng rống hận trầm muộn , phía bên trong tháp chớp lên , Hỗn Độn chất nồng hậu thẩm ra từ trên những bức tường

“ Sao lại thế này , người làm gì vậy ? ” Dương Thiên Hành hoảng sợ nhìn mọi thứ phát sinh

Song sắc mặt Tần Vũ lại có vẻ rất bình tĩnh , lạnh nhạt nói :

“ Ta không làm gì cả , chỉ là Tà Thần đã cảm giác được chúng ta ở đây ”

Đột nhiên , một kết giới hình tròn xuất hiện trước mắt mọi người , mặt trước tản ra quang hoa xám trắng , phía trong kết giới từng đạo dị tuyến lưu động sau khi không ngừng biến ảo xuất hiện một cánh cửa u ám

442. Chương 49 : Tà Thần Tử Dạ Thương Long

Nói xong , Tần Vũ đi vào trong kết giới , bốn người theo sát phía sau cùng tiến vào . Mà khi vào kết giới tràng cảnh đầu tiên khiến tất cả mọi người trong lòng chấn động

Yên lặng !

Yên lặng đến đáng sợ !

Hiện ra trước mắt mọi người chính là một mảng tinh vân loé rạng , vẫn thạch bay trong thái không mà nơi mọi người đứng chính là ở vô tận thái không , giống như một hạt cát trong vũ trụ vô cùng bé nhỏ

“ Đây ... đây là nơi nào ?” Tử Băng Linh mở to đôi mắt nhìn khắp bốn phía , nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng tới nơi này . Mà Dương Thiên Hành , Ưng Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh tựa hồ đã sợ ngây người , mồm miệng há hốc nhưng thế nào cũng không thốt lên nổi một câu

Tại phiên không gian vũ trụ này không cách nào phóng thích Hỗn Độn , không thể diễn hoá nguyên tố pháp tắc thậm chí Hỗn Độn linh bảo cũng mất đi hiệu dụng , có thể khẳng định nơi này tất cả đều nằm trong tay Tử Dạ Thương Long

Tần Vũ thần sắc ngưng trọng , trầm giọng nói :

“ Không hổ là Tà Thần , quả nhiên lợi hại , có thể từ trong tháp tạo ra một thế giới mới ”

Vừa dứt lời , trong vô tận thái không một thanh âm cực kì hư ảo từ sâu trong vũ trụ truyền tới :

“ Người lợi hại hơn , cự nhiên có thể trong thế giới của ta sáng tạo ra một không gian tồn tại độc lập , thật là lí thú , ha ha ha ha !”

Tiếng cười gần như điên cuồng khiến màng nhĩ mọi người chấn động , ngay cả tâm trí đều có chút mơ hồ lẫn lộn , Hỗn Nguyên trong cơ thể càng vặn vẹo loạn không thể chịu nổi . Chỉ có Tần Vũ mặc dù tai có hơi đau một chút nhưng cũng không có ảnh hưởng đến cổ lực lượng thần bí trong cơ thể

“ Cha , nữ nhi tìm người , nhanh đến đi !” Tử Băng Linh hướng về hư không hô lớn , nét mặt chớp động quang mang chờ đợi

Song lúc này một đạo khí lưu hình tròn chợt bộc phát trước mắt mọi người , quang hoa sáng ngọc phóng lên cao , một bóng người cao lớn từ hư ảo biến dần thành chân thật xuất hiện

Tại thời điểm này tựa hồ cả không gian vũ trụ đều đình trệ , tinh vân không còn loé sáng , vẫn thạch không hề chuyển động , tất cả hiển nhiên đã bị đình chỉ . Mọi người đối với tình huống này cũng không cảm thấy kì quái , dù sao người đứng trước mặt cũng là Tà Thần Tử Dạ Thương Long , bản thân nắm trong tay lực lượng của cả vũ trụ , thời gian tĩnh chỉ , tất cả chỉ nằm trong ý niệm của hắn mà thôi

Cùng lúc đó , Tần Vũ cũng cảm nhận được cả người không cách nào cử động , không chỉ hắn mà Ưng Hi Thiên , Hiên Tuấn Khanh bên cạnh hay thậm chí cả Tử Băng Linh cũng như vậy

Bóng người cao lớn dần biến thành chân thật , mọi người cũng thấy rõ dung mạo của hắn

Màu tóc đen có chút rối bời , toàn thân đen nhánh như mặc trường bào , đôi mắt sâu sống mũi cao , hai hàng lông mi cao vút như kiếm , thẳng tắp và sắc bén . Ánh mắt thâm thúy phảng phất có thể nhìn thấu tất cả , toàn thân thấu phát ra một cỗ khí thế đỉnh thiên lập địa , phảng phất giơ tay nhắc chân đều có khả năng làm rung chuyển vũ trụ

Tới lúc này , dường như không còn ai có thể chính thức nhìn thấu được Tà Thần Tử Dạ Thương Long

Trong mắt bọn người Dương Thiên Hành , địa vị Tà Thần là chí cao , quyền lợi cũng là tuyệt đối vô thượng , hắn tồn tại như một vị thần cho nên lúc này đều đã quỳ xuống

Bất quá dưới góc độ Tần Vũ mà nói , Tà Thần Tử Dạ Thương Long này là chủng khổng giả của một phiên tinh vực , hắn nắm trong tay một bộ phận của nguyên thủy vũ trụ , cũng chính là nắm giữ một phần Thiên đạo mà Tần Vũ đang theo đuổi

Lúc này đây , Tần Vũ đứng trước mặt một chủng khổng giả , một cảm giác vô lực nhỏ bé từ trong tâm trí sinh ra

“ Linh nhi !” Tử Dạ Thương Long nhìn Tử Băng Linh , trên khuôn mặt hiện nên vẻ từ ái , bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng đúng như bộ dáng của một người cha

“ Linh nhi hơn một ngàn năm không ra mắt chân thân nữa , vì Linh nhi Cha mới xuất quan a ?” Tử Băng Linh cười hỏi

Song Tử Dạ Thương Long chỉ cười nhẹ :

“ Việc này sau hãy bàn ”

Nói xong ánh mắt thâm thúy đã hoàn toàn đặt trên người Tần Vũ

Toàn thân Tần Vũ chấn động , từ đáy lòng một cỗ cảm giác bất an bắt đầu nổi lên , từ ánh mắt của Tử Dạ Thương Long hẩn tựa hồ không thể che giấu điều gì , phảng phất có điều gì bí mật đều bị hẩn hoàn toàn tra ra

“ Người chính là Tần Vũ ?”

Tần Vũ nghiêm trọng gật đầu , trên trán đã sớm lấm tấm mồ hôi , trước mặt chường khổng giả hẩn đã hoàn toàn bị áp chế

Đột nhiên , hai mắt Tử Dạ Thương Long co rút lại , hàn quang loé ra , một đoàn Hỗn Độn vật chất ngưng tụ trong lòng bàn tay . Bàn tay nhẹ nhàng rung động lập tức phóng ra nguyên tố pháp tắc diễn hoá ra một khối băng thạch trong suốt

Đây là Thuỷ nguyên tố pháp tắc với lực lượng cao nhất !

Khối băng thạch từ trong tay Tử Dạ Thương Long đột nhiên phân tách , từng mảnh băng nhỏ lại tiếp tục phân tách lần nữa cuối cùng khối băng thạch hoàn chỉnh lúc đầu đã hoá thành một đoàn tuyết màu trắng

Ánh mắt Tần Vũ toát ra vẻ hoảng sợ , năng lực điều khiển như vậy đối với cảnh giới của hẩn bây giờ là tuyệt đối không thể làm được . Nếu bị băng tuyết đánh trúng đừng nói là bị thương chính là mỗi tế bào thần kinh trong thân thể đều sẽ bị từng phân tử nhỏ đến mức tận cùng này làm cho hoàn toàn vỡ nát

Tử Băng Linh tựa hồ ý thức được tình hình không ổn , sợ hãi nói :

“ Cha , không được !”

Bất quá đã chậm , một đoàn băng tuyết trắng phau phau đã xuất hiện trước mặt Tần Vũ . Dương Thiên Hành , Hiên Tuấn Khanh và Uông Hi Thiên cũng cực kì chấn động , không rõ Tử Dạ Thương Long vì sao đột nhiên công kích với Tần Vũ nhưng toàn thân lúc này đã không thể chuyển động chứ đừng nói phóng thích pháp tắc trợ giúp

Trong tiếng thét thảm thiết của Tử Băng Linh , từng đám gai băng nhọn hoắt rít lên một tiếng rồi hung hăng đánh trên người Tần Vũ . Lúc này Tần Vũ không còn chút lực lượng phòng ngự nào , nhắm chặt hai mắt đợi từng tế bào bị phân liệt

Tử Dạ Thương Long ánh mắt thuỷ chung vẫn đặt trên người Tần Vũ , tựa hồ cũng đang đợi điều gì , thần sắc hẩn chợt biến thành ngưng trọng hẩn lên ...

Sau một khắc , ngàn vạn băng gai chuẩn bị tiếp xúc vào da thịt Tần Vũ thì đan điền đột nhiên rung động kịch liệt hẩn lên , tựa hồ có một cỗ lực lượng cường đại đã ngủ say rất lâu nay ầm ầm bộc phát

“ Đông !”

Lực lượng thần bí trong nháy mắt tràn bạo , lấy Tần Vũ làm trung tâm cả vũ trụ thái không đều nổi lên sóng gió , mọi người xung quanh có thể thấy rõ ràng phía sau Tần Vũ hách nhiên xuất hiện một đại môn , mặc dù cực kì hư ảo nhưng vẫn có thể quan sát rõ ràng . Hai bên cánh cửa tản ra quang mang u lãnh , phía trên cửa có khắc những văn tự không thể giải thích nổi , những đồ án mơ hồ , mà điều khiến người khác cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là quang ảnh ở chính giữa đại môn , đó là một dòng suối chảy , một cỗ ám lưu đen ngòm thông thả lưu động trong đó tản ra một cỗ khí tức huỷ diệt cực kì mãnh liệt

Ngàn vạn băng gai lạnh lẽo tại lúc này chớp mắt đã bị nghiền nát , phát ra tiếng lách tách không ngừng

Sự kinh ngạc cực độ từ khuôn mặt của Tử Dạ Thương Long chợt loé lên , ánh mắt vẫn nhìn Tần Vũ , cười một hơi dài nói :

“ Thấy rõ rồi chứ , ẩn giấu trong đan điền của ngươi là một lực lượng , vốn ta còn cảm giác kì quái tại sao trong vũ trụ do ta sáng tạo lại không cách nào điều khiển được ngươi , nguyên lai nó trong thân thể ngươi đã hình thành một không gian độc lập ”

“ Không gian độc lập ... ta vẫn cảm nhận được thời gian tĩnh chỉ pháp tắc của ngươi ” Tần Vũ khó hiểu hỏi

Tử Dạ Thương Long cười nhạt :

“ Có hai nguyên nhân , một là người căn bản không cách nào nắm trong tay lực lượng đó , mà ... chủ yếu là khi ta gây ra sự uy hiếp trong người lại hình thành một bóng ma ”

“ Bóng ma ? ” Tần Vũ trong lòng cả kinh , giờ phút này với tu vi của hắn chỉ có thể cảm nhận một phần rất nhỏ thực lực của Tử Dạ Thương Long . Nhưng một phần rất nhỏ đó đã khiến cho tận đáy lòng Tần Vũ kinh nghi

Lúc này Tử Dạ Thương Long sắc mặt chợt lạnh lùng , trầm giọng nói :

“ Hôm nay trong Tà Thần điện tựa hồ có rất nhiều khách lạ ... nói cho ta biết , người rốt cục là ai ? ”

Tử Băng Linh nhú mày :

“ Cha , hắn là mãnh tướng đắc lực dưới tay nữ nhi , không phải là gian tế ”

Tử Dạ Thương Long hừ lạnh một tiếng , ánh mắt vẫn như trước không rời khỏi Tần Vũ , nghiêm nghị nói :

“ Người cho rằng ta không nhìn ra người không thuộc Tà Thần giới ư ? ”

Nghe thấy thế thần sắc tất cả mọi người đều đại biến

Tần Vũ trong lòng thầm run lên , nguyên lai Tử Dạ Thương Long sớm đã xem thấu mình , tới bước này cũng không cần phải giấu diếm nữa , dứt khoát nói :

“ Đích xác ta không thuộc Tà Thần giới , thậm chí có thể nói không phải ở nguyên thủy vũ trụ , ta đến từ một nơi tên là Hồng Mông vũ trụ ”

“ Hồng Mông vũ trụ ? Hừ , cho dù là khai tích hay do chính bản thân sáng tạo cũng đều thuộc nguyên thủy vũ trụ , mà chỗ các người bắt quả là ở trong tinh trần thế giới mà thôi ! ”

“ Tinh trần thế giới ? ”

Tinh trần thế giới giống như một trong vô số hành tinh , trong nguyên thủy vũ trụ có tồn tại ngàn vạn không gian như vậy . Nói chính xác bất quá là một không gian sinh ra trong nguyên thủy vũ trụ mà thôi

Tử Dạ Thương Long thở dài một hơi , trầm giọng nói :

“ Yên tâm đi , nếu người đã cứu nữ nhi của ta , cũng trợ giúp thu phục Thất Tuyệt tinh hệ , ta tạm thời sẽ không giết người ”

Đối với thực lực của Tử Dạ Thương Long , Tần Vũ không có gì hoài nghi hắn muốn giết mình dễ như trở bàn tay

Dương Thiên Hành đột nhiên ngắt lời nói :

“ Tà Thần , Thất Tuyệt tinh hệ mặc dù đã thu phục nhưng Chiến Thần giới nhất định không dễ dàng bỏ qua , sắp tới chúng ta nhất định phải tổ chức phản công với quy mô lớn hơn ”

Tử Dạ Thương Long đối với việc này dường như không chút nào để ý , lạnh nhạt nói :

“ Ta biết ”

Nét mặt Tử Băng Linh nghi hoặc nhìn Cha mình , hiểu được hành động của Tử Dạ Thương Long có chút kì lạ nhưng lại không dám nhiều lời . Tà Thần sau khi nhìn lên tinh vân bất động , trầm mặc một lát mới thông thả nói :

“ Trong các người không phải vẫn còn một người nữa ư ? ”

Tử Băng Linh trong lòng run lên nhưng lại không biết tại sao Cha đối với đám tiểu quỷ này lại thấy hứng thú , liền nói :

“ Hắn cảm thấy không khoẻ nên đã chờ bên ngoài điện ”

“ Nguyên lai như thế ”

443. Chương 50: Thương Long Điện

Dương Thiên Hành, Uông Hi Thiên cùng Hiên Tuấn Khanh đều không ngừng gật đầu, trên mặt chớp động tia sáng mừng rỡ, có thể tiến vào Thương Long điện, vậy thì có nghĩa là cảnh giới sắp được tăng lên một bước rất lớn, điều này đối với bất luận kẻ nào đều là ước mong.

Theo sau, Tần Vũ chờ mọi người rời khỏi Tà Thần tháp, trước khi sắp rời đi, Tử Dạ Thương Long thích thú nhìn thật sâu vào hắc một cái, mà Tần Vũ lại không có cách nào hiểu được hàm ý trong ánh mắt đó, chẳng qua chỉ cảm giác được cái loại áp bức ở trong lòng kia đã không còn sót lại chút gì.

Tử Băng Linh ngả vào trên vai của Tử Dạ Thương Long, chau môi nói:

“Phụ thân, lúc này ngươi làm sao vậy?”

Tử Dạ Thương Long thở dài một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Linh nhi a, phụ thân mơ hồ có cảm giác, Tà Thần giới sau này sắp không còn thái bình nữa a.”

Tử Băng Linh nhướng mày:

“Là do Tần đại ca sao?”

Tử Dạ Thương Long khẽ lắc đầu nói:

“Ta không biết, trải qua tu luyện hơn một ngàn năm này, mặc dù trên cảnh giới có chỗ tăng lên, nhưng càng tăng cao trong lòng lại càng bất an.”

“Nói như vậy, phụ thân bây giờ đã đột phá tới Quy Thần hậu kỳ, quá lợi hại, sợ rằng tên Chiến Thần kia cũng không phải đối thủ của ngươi nhỉ!” Tử Băng Linh hưng phấn nói.

“Phụ thân tại tu luyện tăng lên, Chiến Thần đồng dạng tại tu luyện cũng tăng lên, có lẽ thực lực của hắc bây giờ nói không chừng đã vượt qua ta rồi.”

Tử Băng Linh cong cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt bất mãn nói:

“Không phải vậy đâu, phụ thân là mạnh nhất, mãi mãi sẽ đem Chiến Thần dẫm đạp dưới chân.”

Tử Dạ Thương Long bật cười khanh khách, hắc cùng với Chiến Thần đối chiến còn trước khi hình thành vũ trụ Tà Thần, Chiến Thần lúc đó đã có thể phóng thích lực lượng Chiến Thần quyết ba trăm lần, mà qua nhiều năm như vậy, chỉ sợ rằng đã vượt qua cực hạn của chiến thần quyết năm trăm lần.

Lặng im trong chốc lát, Tử Dạ Thương Long nhìn thật sâu vào Tử Băng Linh, trong ánh mắt toát ra tia sáng từ ái:

“Linh nhi, mấy năm nay ngươi chịu khổ, nhưng mà sau này có phụ thân ở đây, không ai dám động tới ngươi!”

Tử Băng Linh ha ha cười nói:

“Yên tâm đi, Linh nhi đã trưởng thành, con giúp phụ thân thu phục rất nhiều chủ tinh cùng linh vực đấy, lần này đem những tên Chiến Thần giới toàn bộ đuổi ra khỏi Thất Tuyệt tinh hệ, phần lớn đều là công lao Linh nhi há!”

Tử Dạ Thương Long cười ha hả một tràng:

“Không hổ là nữ nhi của Tử Dạ Thương Long ta, xem ra phụ thân cần khen thưởng thật tốt cho ngươi một lần... Như vậy đi, qua vài ngày ta tự mình luyện chế cho ngươi một thanh phòng ngự Hỗn Độn linh bảo thượng phẩm.”

“Quá tuyệt vời, tạ ơn phụ thân!”

Năng lực luyện khí của Tử Dạ Thương Long tại cả vũ trụ Tà Thần vẫn là số một, chủ yếu vẫn là do tu vi của hắc vượt quá Quy Thần trung kỳ, và đối với sự khống chế vật chất hỗn độn tinh tế trong đó cực kỳ vi diệu, linh bảo được luyện chế ra có thể nói là hoàn mỹ.

-o-o-o-

“Quá lợi hại a, đây mới đúng thực là Tà Thần, hôm nay quả là mở rộng tầm mắt a!”

Sau khi từ Tà Thần cổ tháp đi ra, Dương Thiên Hành vỗ một cái vào ngực, thở một hơi thật dài, cổ lực lượng áp chế thật lạ lùng kia vẫn ngấm ngấm lưu lại ấn tượng như cũ khó mà tiêu tan.

Uông Hi Thiên cảm khái nói:

“Ta nghĩ suốt cuộc đời cũng vĩnh viễn không có cách nào đạt tới cảnh giới như Tà Thần đại nhân, quả là quá cường đại a.”

Lúc này, Vũ Văn Thác từ bên trong rừng rậm chạy trở lại, nhíu mày nói:

“Bên trong xảy ra cái gì, vừa rồi ta cảm giác được năng lượng chấn động mãnh liệt, trông thấy Tà Thần rồi ư?”

Hiên Tuấn Khanh khẽ gật đầu, nói:

“Trước đừng nói quá nhiều như vậy, ta bây giờ muốn gấp rút đi tới Thương Long điện xem thử, Tàn huynh, người cảm thấy thế nào?”

Lúc này, Tàn Vũ đang trầm tư, sau khi nghe Hiên Tuấn Khanh nói, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nói:

“Cũng tốt, chẳng qua công chúa điện hạ vẫn còn ở cổ tháp chưa có ra... có lẽ tự chúng ta đi thôi, hẳn là ở phía tây nam cách Tà Thần chính điện đó không xa.”

Tàn Vũ nhìn Vũ Văn Thác một cái, nhưng không biết Tử Dạ Thương Long tại sao coi trọng hẳn như thế, mà hẳn không muốn tiến vào Tà Thần cổ tháp, trong đó nhất định cũng có ẩn tình gì, chẳng qua cũng không có hỏi nhiều.

“Đúng rồi, Tàn huynh, thật sự không nghĩ tới người lại không thuộc về vũ trụ Tà Thần, vậy vũ trụ Hồng Mông gì đó đến tột cùng là địa phương nào?” Dương Thiên Hành hỏi.

Vũ Văn Thác ở bên cạnh cũng lộ rõ rất là hoảng sợ:

“A? Khó trách người có thể lợi hại như thế.”

Tàn Vũ hờ hững cười một tiếng, nói:

“Chính như Tà Thần đã nói, ta chỉ là đến từ một cái không gian cực nhỏ trong hàng tỉ thế giới tinh trần mà thôi, chẳng qua điều này đã không còn trọng yếu rồi!”

Đối với chuyện của mình, Tàn Vũ cũng không muốn nói nhiều, mà bọn họ cũng không có truy vấn thêm nữa.

Sau khi trải qua công kích với thủy nguyên tố của Tử Dạ Thương Long, Tàn Vũ lúc này mới phát hiện, cổ lực lượng thần bí bên trong đan điền kia đến tột cùng cường đại đến cỡ nào. Rõ ràng có thể tại bên trong không gian sáng tạo của Chưởng khống giả đẳng cấp cảnh giới Quy Thần mà sáng tạo ra một cái không gian độc lập, hoặc là nói bản thân nó là một cái không gian không thể bị hủy diệt và không bị người khác khống chế.

Nhưng mà với tu vi của Tàn Vũ bây giờ vẫn không có cách nào chưởng khống cổ lực lượng này, thậm chí ngay cả suy đoán ra hình dạng của nó cũng không có biện pháp, nó làm cho Tàn Vũ cảm giác giống như một cái khu vực cấm, một người chưởng khống toàn bộ hoạt động của cấm khu trong đan điền mà lại không cách nào tiến vào.

Lúc này, mọi người chuyển quanh vài lần, vượt qua rất nhiều cung điện, mới tìm được nơi gọi là Thương Long điện.

Hiện ra ở trước mắt mọi người là một tòa cung điện màu xương trắng cao gần trăm trượng, một cổ tinh thần mãnh liệt ba động từ trong truyền ra ngoài, làm cho tất cả mọi người cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Cửa điện cao lớn đang mở rộng, ở trên tấm biển phía trên cửa khắc ba chữ lớn Thương Long Điện, mạnh mẽ mà có lực, đơn giản chỉ khí thế trong nét chữ lộ ra, đã khiến trong lòng mọi người cảm giác được sự bất an mãnh liệt. Trên cột đá hai bên đều phân biệt được khắc vào hai con Tử long hình dạng không giống nhau,

cặp vai dựa sấm sét, vuốt sinh ra cuồng phong, trong uy vũ lại có một loại khí thể đặc biệt coi thường thiên địa.

Còn chưa đợi mọi người đi vào, tiếng thét chói tai của Tử Băng Linh từ phía sau truyền tới:

“Được lắm, không chờ Bồn công chúa quay trở lại, đã muốn tự mình đi vào?” Tử Băng Linh hai tay chống nạnh, đang trừng đôi mắt to xinh đẹp nhìn chằm chằm mọi người.

Vũ Văn Thác cười hắc hắc nói:

“Chúng ta hiển nhiên không dám, lúc này còn chưa có tiến vào, cũng xin công chúa điện hạ chỉ giáo một phen.”

Tử Băng Linh cao ngạo hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Tần Vũ, giảng giải:

“Sau khi phụ thân thành lập Tà Thần điện, vì để đề cao năng lực tổng thể của toàn bộ Tà Thần giới để tiến hành chống cự với Chiến Thần giới, cho nên ở chỗ này kiến tạo Thương Long điện, đem tinh hoa quan trọng và tinh thần lạc ẩn của mình đối với chưởng khống hỗn độn cùng phương thức diễn hóa của pháp tắc nguyên tố tồn trữ ở bên trong tòa đại điện này.”

Nói thì nói như vậy, nhưng kỳ thật trong trận chiến giữa Tà Thần giới và Chiến Thần giới tất cả đều ẩn dấu lại, Chiến Thần giới dưới sự dẫn dắt của Chiến Thần thực lực cũng đang nhanh chóng tăng lên, bởi vì thực lực hai giới tương đối ngang nhau, với lại hai đại giới chủ cũng chẳng phân biệt cao thấp, cho nên hai đại vũ trụ quyết không phải dễ dàng phát động chiến tranh với quy mô quá lớn.

Chẳng qua vì sự việc thần bí nào đó, Chiến Thần giới đã phá vỡ không gian cân bằng, sau khi đập tan ranh giới bắt đầu hướng Tà Thần giới phát động binh lực, cho dù như vậy, Chiến Thần cũng không có phát động lực lượng trung kiên của Chiến Thần giới, chỉ phái ra mười hai đại trảm tôn để thống lĩnh binh lính.

Tử Băng Linh nói tiếp:

“Nếu như tư chất quá cao, lập tức có thể dựa vào những tinh thần lạc ẩn này của phụ thân trực tiếp làm cho cảnh giới tăng lên tới Hoàn Hư hậu kỳ thậm chí là Quy Thần sơ kỳ. Tòa Thương Long điện này chia làm bốn tầng, tầng thứ nhất phù hợp với Hoàn Hư sơ kỳ cùng với người dưới Hoàn Hư sơ kỳ tiến hành tu luyện, còn tầng thứ hai chính là trung kỳ, lấy việc này suy ra, nếu như có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được tầng thứ tư của tinh thần lạc ẩn, như vậy liền có thể đạt tới cảnh giới Quy Thần sơ kỳ.”

Nghe được một phen giải thích của Tử Băng Linh, mọi người ngẫm thấy cũng cực kỳ hưng phấn, hận không được bây giờ phải tiến vào trong khổ tu một phen, mà chỉ duy nhất vẻ mặt của Tần Vũ có chút hồ hững, cũng không có chút nào lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Lúc này, một dáng người khô ngô, nhưng lại là lão nhân đầu có mái tóc đen từ trong đi ra, phía sau còn có mười tên thanh niên đi theo, toàn thân bọn họ cũng lưu động một tia nhỏ hỗn độn khí cũng không dễ phát hiện, hiển nhiên tại trên cảnh giới đã đạt tới tính chất nhảy vọt.

“Đa tạ nguyên lão!”

Sau khi đám thanh niên kia nói cảm ơn xong vội vã rời đi, lão nhân nhìn thấy bóng của bọn họ, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

“U Minh gia gia!”

Lão nhân kia dường như còn chưa có phản ứng tới, Tử Băng Linh đã nhào tới, ôm chặt lấy.

“Hắc hắc, Linh nhi, người cuối cùng đã về rồi, chắc tưởng U Minh gia gia chết rồi!” Lão nhân kia đem cả người Tử Băng Linh nâng bổng lên, cứ giống như một hài tử cười vô cùng sáng lạn.

Vũ Văn Thác ở một tiếng, kinh sợ nói:

“Thì ra lão gia hỏa này chính là U Minh nguyên lão trong tứ thần nguyên lão.”

“Tam Tuyệt gia gia cùng Thiên Cực gia gia đâu, bọn họ đều không nhớ tới Linh nhi sao?” Tử Băng Linh hỏi.

U Minh nguyên lão ha ha cười to:

“Đương nhiên không phải, ta đi ra sớm còn Thất Tuyệt gia gia và Thiên Cực gia gia của người đều bế quan ở tầng thứ tư của Thương Long điện, bây giờ chính là giai đoạn quan trọng nhất, chẳng qua cách thời điểm xuất quan cũng không lâu, chờ năm mươi năm sau là có thể gặp bọn họ rồi.”

“Úc... Gia gia, mấy người thống lĩnh này chính là đã trợ giúp Linh nhi thu phục Thất Tuyệt tinh hệ, bọn họ được cho phép tiến vào Thương Long điện một trăm năm, gia gia cần phải trợ giúp bọn họ nhiều hơn.”

U Minh nguyên lão liếc nhìn mọi người một cái, khi nhìn đến Tần Vũ, bỗng nhiên tinh quang trong mắt chợt lóe, có chút quái dị cười nói:

“Lại còn có người ngoài, được rồi các người đều chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Tần Vũ trong lòng kinh sợ, nhưng mà không nghĩ đến hắn cũng nhìn thấu mình không phải là người của vũ trụ Tà Thần, chắc hẳn Kim La nguyên lão kia cũng sớm đã biết, chỉ là chưa có vạch trần ra mà thôi.

“Chúng ta còn chưa chuẩn bị xong để tiến hành bế quan, lúc này trước tiên là đến đây quan sát một lần, không biết có được hay không?” Tần Vũ hỏi.

U Minh nguyên lão hơi nhíu mày:

“Tốt lắm, các người đi theo ta!” :

444. Chương 51: Bí Mật Kinh Thiên (thượng)

Tay áo của U Minh nguyên lão vừa rung động, sử dụng thần thức đem cổ lực lượng tinh thần kia ngăn cách với mọi người, trầm giọng nói:

“Tiến vào nơi này, tinh thần lạc ấn của Tà Thần đại nhân sẽ đem tính chất cưỡng chế xâm nhập vào trong óc của các người, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu tinh hoa quan trọng của việc khống chế Hỗn Động thì cần phải xem tư chất của các người.”

Tần Vũ ngưng thần nhìn lại, cả đại điện hiện ra hết sức mênh mông rộng lớn, nhưng lại ngồi đầy người, từng người đều ngồi ngay ngắn tại chỗ, hai mắt nhắm chặt lộ ra trạng thái đang nhập định, hiển nhiên đang tập trung tinh thần lĩnh ngộ tinh thần lạc ấn của Tà Thần.

Nơi này tràn ngập vật chất hỗn động với mật độ dày đặc, mà khiến cho người khác chú ý nhất là đồ án pháp trận tử sắc được khắc ấn trên mặt đất, đường nét nhỏ lớn tiếp liền đan xen vào nhau, hình thành một cái pháp trận kết giới kỳ quái, từ trong đó không ngừng tỏa ra vật chất hỗn động màu đen như mực, ở quanh thân thể từng người đều theo quy luật vận chuyển mà diễn hóa ra lực lượng pháp tắc tràn ngập cả cung điện, vô cùng rực rỡ.

U Minh nguyên lão nói:

“Những người này phần lớn là đi vào không quá ba trăm năm, chẳng qua tốc độ nâng cao cảnh giới cũng rất nhanh, phỏng chừng không tới năm trăm năm, tám phần mười những người này cũng có thể tiến vào tầng thứ hai tu luyện... Chẳng qua linh hồn lạc ấn của Tà Thần mặc dù có thể nâng cao cảnh giới, nhưng không thể giúp người sáng tạo ra cấm thuật, những lực lượng này phải do tự mình lĩnh ngộ, ngày sau mới có thể có cảnh giới cao hơn.”

“Từ Hoàn Hư sơ kỳ tới trung kỳ cần thời gian bao lâu?” Tần Vũ hỏi.

U Minh nguyên lão trầm tư chốc lát, nói:

“Nếu như chỉ dựa vào tự mình lĩnh ngộ, không có thời gian hơn một ngàn năm thì không được, nhưng ở chỗ này tiến hành tu luyện, không cần quá bảy trăm năm.”

Lúc này, Dương Thiên Hành hiếu kỳ hỏi:

“Như vậy nguyên lão, từ trung kỳ tới hậu kỳ cần dùng thời gian bao lâu?”

U Minh nguyên lão hắc hắc cười nhạt nói:

“Trung kỳ tới hậu kỳ là một cái bình cảnh, khi người đạt tới Hoàn Hư hậu kỳ, thì sẽ từ trong vật chất hỗn độn lĩnh ngộ được một loại lực lượng mới. Có một số người chỉ cần thời gian hơn một ngàn năm thì có thể đạt được, chẳng hạn như Tứ thần nguyên lão chúng ta cùng với tộc trưởng bát đại gia tộc, đây là ở tại phương diện có tư chất ưu thế tuyệt đối, mà có người ở chỗ này đã mấy vạn năm thậm chí hơn mười vạn năm, cũng không thể tiến hành nâng cao cảnh giới thêm nữa.”

“Lực lượng gì?” Uông Hi Thiên nói.

“Tới cảnh giới đó các người tự nhiên sẽ rõ, ta bây giờ có nói nhiều cũng vô ích.”

Mặc dù U Minh nguyên lão không nói ra nhưng Tần Vũ đã có thể đoán được, vậy cần phải có năng lực từ trong vũ trụ nguyên thủy sáng lập ra tinh vực.

Sau khi quan sát Thương Long điện xong, U Minh nguyên lão đem mọi người sắp xếp ở bên trong sương phòng của phân điện Tà Thần điện. Ở trong Tà Thần điện này không có thủ vệ, không có nô bộc, giống như chỉ là một cái sân nhà của gia đình đồng người, không có mảy may hơi hám của vương thất quý tộc.

Lần này đi tới Tà Thần giới, cũng không có người nào do chiến tích trong trận chiến chiếm lại Thất Tuyệt tinh hệ mà được thịnh tình chiêu đãi của Tử Dạ Thương Long, còn như đối với tiến công của Chiến Thần giới, hẳn dường như chưa từng để ý chút nào, thực sự làm cho người khác khó hiểu. Uông Hi Thiên, Hiên Tuấn Khanh và Dương Thiên Hành đã quyết định ba ngày sau vào Thương Long điện để tiến hành bế quan tu luyện, dấu sao sự hấp dẫn của cảnh giới Hoàn Hư đối với bọn họ thật sự quá lớn.

Vũ Văn Thác cũng tỏ vẻ đồng ý, chỉ là Tần Vũ vẫn còn chưa quyết định. Buổi tối một mình hắn ở trong sương phòng phóng thích, diễn hóa, khống chế, vận hành, cảm thụ lực lượng của sáu đại pháp tắc nguyên tố. Lực lượng thần bí ở bên trong đan điền vẫn đang vận hành trôi chảy như cũ, cũng không mảy may đình trệ như Lục đạo Luân Hồi trước kia, căn cứ theo suy đoán của hắn, nguyên nhân lớn nhất là vì bản thân Lục đạo Luân Hồi đúng không cách nào sinh tồn ở trong cái vũ trụ nguyên thủy này, cho nên sau khi nó tiến tới sụp đổ, do một loại phương thức khác xuất hiện trong đan điền của Tần Vũ.

Tuy nhiên Tần Vũ muốn khống chế nó, không chỉ cần phải nâng cao cảnh giới, còn đòi hỏi theo dòng trôi của thời gian mà không ngừng tìm hiểu cặn kẽ về cổ lực lượng mới đó.

Tình cảnh ban đêm tĩnh mịch, dường như mọi người, kể cả sự vật đều yên tĩnh lại, duy nhất chỉ có một người xuất hiện ở bên ngoài Tà Thần cổ tháp. Tại dưới ánh trăng âm đạm, hắn tiến vào khối khu vực này, vẫn như cũ có thể cảm nhận được uy lực áp chế của Tà Thần Tử Dạ Thương Long phóng thích ra, động tác đã trở nên chậm rãi hẳn lên, mà sắc mặt của hắn lại cảm thấy không có vẻ kinh sợ chút nào, ngược lại giống như đã dự tính sẵn, không mảy may kiêng dè, lớn bước đi qua.

Trong nháy mắt, một đạo kết giới rực rỡ xuất hiện ở bên ngoài cổ tháp, xuất hiện một cái hành lang u tối sâu sắc. Trên nét mặt của hắn lộ ra một tia mỉm cười hờ hững, trong khoảnh khắc, thân ảnh đã biến mất ở bên trong hành lang.

Vẫn như cũ là một khối vũ trụ mệnh môn bao la, tinh vân lấp lánh, vẫn thạch xẹt qua trên bầu trời, hết thấy đều đang dựa theo ý chí của Tử Dạ Thương Long vận hành theo một quy luật.

Cách đó không xa trong hư không, Tử Dạ Thương Long giống như một tòa thạch điêu ngồi im bất động, trên nét mặt lạnh như băng muôn đời không đổi, không có chút dao động tình cảm nào.

“Ta đã tới!” Một bóng người xuất hiện ở trước mặt Tử Dạ Thương Long, mặt hướng về Chương Không Giả có tu vi của cường giả siêu cấp, người kia cũng không vì khí thế của Tử Dạ Thương Long mà có cảm giác sợ hãi và hoang mang chút nào, sắc mặt của hắn lộ vẻ vô cùng hờ hững mà trầm ổn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào nhất đại Tà Thần.

Lúc này, vẻ mặt của Tử Dạ Thương Long dần dần hiện ra vài phần khí sắc con người, hai mắt chậm rãi mở ra, trầm giọng nói:

“Người tại sao không cùng bọn họ đến gặp ta?”

“Có một số việc, ở trước mặt người khác nói không tiện, trong khoảnh khắc ta bước vào Tà Thần giới người hẳn đã hiểu rõ.”

Đột nhiên, một màn tinh quang chiếu sáng cả hư không vũ trụ, cũng chiếu sáng lên vẻ mặt của người kia, nếu thấy người này xuất hiện, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ kinh ngạc, hẳn đúng là Vũ Văn Thác.

Ngược lại Tử Dạ Thương Long cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào, hồ hững nói:

“Tinh cảnh lần trước người tới đến nay cách cũng mười vạn năm. Cũng chỉ có người, ở dưới khí thể của ta không mấy may lộ vẻ xúc động, chẳng qua khiến ta kinh ngạc chính là đường đường thần nô làm sao lại lưu lạc đến nông nổi này?”

Vũ Văn Thác tựa hồ có chút bất đắc dĩ cười một tiếng:

“Chỉ có điều không có một thân tu vi, hết thầy cũng không có biến đổi.”

“Chỉ có điều? Hắc hắc, đó chính là tu vi Quy Thần sơ kỳ, người cùng ta giống nhau có được thực lực cường khổng tinh vực, có lực lượng nào có thể hủy diệt được một cường giả cỡ này?” Vũ Văn Thác hiện tại, làm cho Tử Dạ Thương Long cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đã từng là thần nô, khi đó cùng hẳn là cường giả tuyệt đối thực lực không phân cao thấp, mà bây giờ chỉ là một kẻ yếu nhược ở Thiên Mang trung kỳ mà thôi.

Vũ Văn Thác rõ ràng đã từng là một cao thủ cảnh giới Quy Thần, như vậy mỗi nghi ngờ của Tần Vũ đối với hẳn cũng có được lời giải thích, nhưng hẳn vì sao phải che giấu thân phận của mình?

Lúc này, thần sắc của Vũ Văn Thác đột nhiên biến thành ngưng trọng hẳn lên:

“Có thể nói hết thầy điều này, đều có quan hệ trực tiếp với Đại Thần Thiên?”

“Đại Thần Thiên?” Trên mặt của Tử Dạ Thương Long xuất hiện vẻ kinh hãi mà trước giờ chưa từng có, nói: “Chẳng lẽ Đại Thần Thiên giới có việc gì xảy ra?”

Vũ Văn Thác trầm giọng nói:

“Ta sở dĩ đến tìm người, hoàn toàn là do ý chỉ của Đại Thần Thiên, bởi vì người là người duy nhất Đại Thần Thiên tín nhiệm, cho nên hẳn mới có thể đem Thần Thiên mộ địa giao cho người chưởng quản.”

Tử Dạ Thương Long nhíu mày, hẳn ý thức được một việc cực kỳ không ổn đã phát sinh, trầm mặc chốc lát, nói:

“Thần Thiên mộ địa, đó là vũ trụ nguyên thủy khai sinh tới nay, là địa phương các đời Chưởng Khổng Giả yên nghỉ, cũng là một khối không gian hỗn độn của vũ trụ nguyên thủy tự phát hình thành nên, bên trong tàng trữ toàn bộ pháp tắc chưởng khống vũ trụ nguyên thủy. Cũng vì nguyên nhân này, Chiến Thần mới có thể bất chấp tất cả phá vỡ ranh giới không gian, dấy binh thảo phạt vũ trụ Tà Thần của ta.”

Vũ Văn Thác hồ hững nói:

“Những năm gần đây, Chiến Thần giới hiển nhiên đã bắt đầu thu binh, chúng không có tiếp tục triển khai binh lực đi Thất Tuyệt tinh hệ, nếu như hẳn còn muốn chiếm lấy Thần Thiên mộ địa, giải thích duy nhất chính là hẳn vẫn còn chuẩn bị phát động huyết chiến giữa hai giới rồi.”

Trong trận huyết chiến của hai giới này, đã không phải là trận chiến với binh lực quy mô lớn, mà là Chiến Thần giới cùng Tà Thần giới đối kháng trực tiếp, trong đó chiến tranh lớn nhất hiển nhiên quyết định ở Chiến Thần cùng Tà Thần, nếu như hai giới phát động chiến tranh, như vậy e rằng có thể lan đến toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, hậu quả là không thể nào tưởng tượng được.

Tử Dạ Thương Long hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt chớp động tia sáng tự tin, không có chút e ngại, trầm giọng nói:

“Thần Thiên mộ địa đang nằm trong quyền chưởng quản ta, cuộc chiến này bộc phát là điều đương nhiên, ta mới không có e ngại tên Chiến Thần kia. Mấy năm nay ta mặc dù tại cảnh giới được tăng lên, nhưng tâm tình lại càng ngày càng không yên tĩnh, đã dự đoán được cuộc chiến này sẽ bùng nổ.”

Vũ Văn Thác thở dài thật sâu, nói:

“Chẳng qua là đến bây giờ, cuộc chiến này e rằng đã không phải chiến tranh giữa hai giới các người, chẳng lẽ hơn một ngàn năm trước, người không có cảm giác được Thần Thiên mộ địa đã phát sinh biến hóa sao?”

Tử Dạ Thương Long trong lòng cả kinh, lắc đầu, nói:

“Hơn một ngàn năm qua ta liên tục bế quan tu luyện, để cảnh giới tăng lên tới Quy Thần hậu kỳ, vẫn không có bước vào Thần Thiên mộ địa, vả lại ở nơi đó còn có tên gia hỏa kia canh giữ, ta không có hứng thú đi trêu chọc hắn.”

“Hóa ra là như thế.” Vũ Văn Thác nói: “Có chuyện ta phải nói cho người biết, người nhất định phải đi hoàn thành nó, đây là ý chỉ của Đại Thần Thiên.”

“Chuyện gì?”

Vũ Văn Thác ánh mắt thu lại, trầm giọng nói:

“Đại Thần Thiên đã chết!”

Tử Dạ Thương Long trợn to hai mắt, hiển nhiên không thể nào tin nổi lời nói từ miệng của thần nô, cả kinh nói:

“Tuyệt đối không có khả năng, Đại Thần Thiên kế nhiệm Chương Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy mới có hai ức vạn năm... Điều này tuyệt đối không có khả năng!”

Vũ Văn Thác lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng:

“Hắn đã từng nói với ta, các đời Đại Thần Thiên đều là có được tuổi thọ vô tận, nhưng cho dù là Chương Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy, trong số mệnh đều có một cái tử kiếp, thế nhưng không có nghĩ đến chính là cái chết của Đại Thần Thiên, lại làm dậy lên hỗn loạn khắp cả vũ trụ nguyên thủy.”

Đại Thần Thiên là Chương Khổng Giả của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, là một dạng tồn tại tối cao, sau khi các đời Đại Thần Thiên trải qua tử kiếp, đều phải biến mất, hóa thành toàn bộ pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy, tiến hành vận hành không ý thức, thời gian, không gian, sinh tử, thiên địa, hết thảy đều nằm ở trong tay hắn.

Những điều này Tử Dạ Thương Long cũng biết rõ chút ít, nhưng vẫn không thể nào tin Đại Thần Thiên đã biến mất rồi:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Văn Thác trầm mặc thật lâu, thật lâu, mới từ trong miệng chậm rãi mà trầm trọng nói ra vài chữ:

“Trục tâm của nguyên thủy sẽ sụp đổ!” :

445. Chương 52: Bí Mật Kinh Thiên (hạ)

“Trục tâm của nguyên thủy... Điều này tuyệt đối không có khả năng, nếu như nó sụp đổ, như vậy ngũ giới nguyên thủy đều phải...!” Tử Dạ Thương Long vô cùng kinh sợ nói, trong ánh mắt của hắn chớp lóe ra tia sáng kinh khủng.

Vũ Văn Thác thê lương cười, thở dài nói:

“Trục tâm của nguyên thủy là từ hỗn độn diễn sinh ra, một đạo cấm chế đang chống đỡ cả vũ trụ nguyên thủy, cũng là một đạo ranh giới đem ngũ giới ngăn cách. Đạo cấm chế kia, ngay cả đến Đại Thần Thiên cũng không cách nào khống chế. Sụp đổ của nó, có thể nói trực tiếp làm cho mặt bằng không gian giữa ngũ giới hoàn toàn vỡ tan, sau đó, cả vũ trụ nguyên thủy sẽ trở thành một cục diện loạn chiến hỗn loạn.”

“Vậy Đại Thần Thiên chết như thế nào, chẳng lẽ là bởi vì cái này?” Tử Dạ Thương Long hỏi.

Vũ Văn Thác nặng nề gật đầu:

“Đại Thần Thiên nắm trong tay pháp tắc của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, sau khi trục tâm của nguyên thủy sụp đổ, từ chân thân của hắn lấy bảy đạo chân linh mạnh mẽ chống đỡ vận hành của trục tâm nguyên thủy, nhưng như vậy cũng chỉ có thể chống đỡ được trong thời gian ba ngàn năm.”

Tâm trí của Tử Dạ Thương Long vừa động, cả kinh nói:

“Khó trách, trừ Đại Thần Thiên giới ra Tứ Giới chúng ta cũng không có động tĩnh gì khác, nói như vậy khoảng cách thời gian sụp đổ không còn hơn hai ngàn năm?”

Vũ Văn Thác thở dài thật sâu, nói:

“Chính xác là như thế, chẳng qua cũng giống như người nếu người đã có cảm giác bất an, như vậy Chiến Thần, Tử Thần và Loạn Thần, với Quy Thần trung kỳ bọn họ thậm chí chủ thần có tu vi càng cao, cũng như nhau đều cảm giác được tình huống như vậy, nói không chừng không đến năm trăm năm, khi trực tâm của nguyên thủy vỡ nát đạo chân linh thứ tư của Đại Thần Thiên, toàn bộ chấn động của vũ trụ nguyên thủy tất nhiên sẽ gây nên chú ý của bọn họ, tới lúc đó, mới là bắt đầu loạn chiến.”

“Thì ra là như vậy, lại là một lần mọi người lao vào chiến đấu... Chẳng lẽ lại phải quay về thời kỳ nguyên thủy của tứ thần sáng thế trước kia sao?” Ánh của mắt Tử Dạ Thương Long hơi hoang mang, mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời sao lấp lánh, nhưng mà cùng với tâm tình hỗn loạn của hắn, toàn bộ tinh vân của vũ trụ Tà Thần chuyển động cũng xuất hiện khác thường, trên bầu trời lúc thì u ám không ánh sáng, lúc thì đầy sao lấp lánh, tinh vân kia nghịch chuyển, bầu trời biến đổi, hết thấy đều đang theo nhất đại Tà Thần mà biến động kịch liệt.

Vũ Văn Thác như có điều suy nghĩ nói:

“Năm đó chúng thần hỗn chiến, toàn cả vũ trụ nguyên thủy đều trở thành bốn cái chiến trường của các người, nếu không có Đại Thần Thiên xuất thủ, e rằng tới bây giờ, cuộc chiến kia vẫn như cũ không kết thúc.”

Tử Dạ Thương Long tựa hồ cũng đang nhớ lại tình cảnh của chúng thần loạn chiến trước kia, nói:

“Đại Thần Thiên là Chương Khổng Giả của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, cho dù bốn người chúng ta hợp lại cũng không cách nào thoát khỏi hạn chế pháp tắc của hắn... Thật là buồn cười, lúc đầu tưởng rằng vô địch khắp cả vũ trụ hỗn độn, ở trước mặt của hắn, thậm chí so với con kiến còn không bằng.”

Đại Thần Thiên quả thực hết sức cường đại, ở trong đầu của nhất đại Tà Thần lưu lại ấn tượng sâu sắc, trong các cường giả có cấp biệt Chương Khổng Giả này, đây càng là một cái giới hạn vĩnh viễn không cách nào vượt qua.

Vũ Văn Thác tiếp tục nói:

“Lúc đầu trực tâm của nguyên thủy sụp đổ, toàn bộ Đại Thần Thiên giới hầu như đều rất nhanh bị hủy diệt, lực hỗn độn căn bản không thể ngăn cản được, trực tiếp nghiền nát hỗn nguyên của ta, tu vi vài ngàn vạn năm này cũng bị phá hủy trong chốc lát, trước khi Đại Thần Thiên tự hủy chân thân, hắn sử dụng pháp tắc không gian đem ta truyền tống đến vũ trụ Tà Thần!”

“Hóa ra là như thế, như vậy hiện tại Đại Thần Thiên giới thế nào rồi?”

Vũ Văn Thác nói:

“Ta không biết, chẳng qua quyền chương khổng hắn là giao lại cho Thần Tôn, hắn cũng giống như ta, cũng là gia nô trung thành nhất của Đại Thần Thiên, điểm này cũng không cần lo lắng.”

Tử Dạ Thương Long nhíu mày, nói:

“Vậy lần này người tới tìm ta, ngoài nói những việc này ra, còn muốn ta làm cái gì?”

“Một là chuẩn bị binh lực, lần này bùng phát loạn chiến đã không có cách nào ngăn cản, tất nhiên sẽ nguy hiểm cho cả vũ trụ nguyên thủy, đến lúc đó đừng nói là tứ đại vũ trụ các người, cho dù là thế giới tinh trần đều có thể vì xao động của nó mà hoàn toàn bị tan vỡ. Mà một cách khác là lúc phải tuân theo Đại Thần Thiên, để tìm cách giải trừ sát kiếp, một lần nữa tân thần thiên chương khổng cả vũ trụ nguyên thủy!” Vũ Văn Thác nghiêm nghị nói.

Ánh mắt của Tử Dạ Thương Long thu lại:

“Tân Thần Thiên... Là trong tứ đại chủ thần của chúng ta sao?”

Vũ Văn Thác hồ hững cười một tiếng, lắc đầu nói:

“Không phải, người này ta còn không rõ lắm, hết thấy đều phải xem ý chỉ của Đại Thần Thiên, cho nên người phải dẫn ta đi Thần Thiên mộ địa một lần.”

Toàn thân của Tử Dạ Thương Long run lên, hình như liên quan tới địa phương hắc cũng không muốn tiếp xúc:

“Thần Thiên mộ địa... Thôi được, chờ một chút ta dẫn người đi, chẳng qua tên gia hỏa trấn giữ nơi đó quả thực cũng không dễ đối phó.”

Vũ Văn Thác nói:

“Lúc trước khi Đại Thần Thiên đang chống đỡ trực tâm nguyên thủy, phân hóa một đạo chân linh mang theo thần cốt của hắc tiến vào bên trong Thần Thiên mộ địa, chẳng qua với tu vi của người hiện tại, mặc dù không thể giết chết hắc, nhưng kiềm chế lại là việc không khó.”

Trầm mặc trong chốc lát, tâm tình của Tử Dạ Thương Long dần dần trở lại bình thường, dù sao lần nói chuyện này đối với tâm cảnh của hắc chấn động thật sự quá lớn, không lâu sau, tinh vân trên bầu trời lưu động vừa đi vào trật tự thì cả Tà Thần vũ trụ cũng dần dần ổn định trở lại.

“Thật không nghĩ tới, Đại Thần Thiên giới lại xảy ra chuyện như vậy, Ôi... chúng thần loạn chiến, không biết ai sẽ trở thành Chương Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy, trận chiến đấu này chắc chắn sẽ to lớn chưa từng có! Chẳng qua, trực tâm nguyên thủy tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi, tại sao tới bây giờ đột nhiên phải sụp đổ.” Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói.

Vũ Văn Thác khẽ lắc đầu:

“Kỳ thực có một số việc, thậm chí là Chương Khổng Giả cũng không có thể nắm bắt được, ở thế giới vũ trụ này, không có Chương Khổng Giả tuyệt đối, biến số sẽ tồn tại vĩnh viễn, không cần thận một chút, tức thì sẽ từ một đầu ngón tay nhỏ nhỏ chảy qua, cứ thế mà tạo thành tai họa không cách nào bù đắp.”

Thiên đạo mờ mịt, có thể nắm trong tay Thiên đạo, có thể trở thành bất cứ Chương Khổng Giả của một phương thế giới vũ trụ nào, ở trong này có mệnh ký của từng người, có từng tác pháp tắc của không gian, có hiểu rõ tuyệt đối từng loại vật chất, thế nhưng đúng như Vũ Văn Thác nói, Chương Khổng Giả vĩnh viễn không phải là tuyệt đối, biến số vẫn tồn tại như cũ.

“Ta bây giờ vẫn rất lưu ý đến tội cùng người nào sẽ trở thành tân nhậm Thần Thiên, chẳng lẽ còn có người có năng lực vượt qua tứ đại chủ thần?” Tử Dạ Thương Long nghi hoặc nói.

“Năng lực người này, nhất định là một cái biến số không cách nào dự đoán ở vũ trụ nguyên thủy, hoặc là trong số các người, hoặc là cũng không phải.” Vũ Văn Thác vừa nói, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mới phát hiện trên bầu trời sao phát sáng rừng rực một màn bạch quang như ẩn như hiện, hồ hững cười nói:

“Không nghĩ tới thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, ngay cả mặt trời cũng sắp mọc lên rồi.”

Tử Dạ Thương Long cũng cùng nhìn lên bầu trời, cười nói:

“Có thể là có liên quan đến tâm tình rối loạn của ta mới vừa rồi, bây giờ lẽ ra là nửa đêm, nếu như người muốn, ta có thể khống chế thời gian, quay trở lại lúc mới vào đêm.”

Vũ Văn Thác khoát tay:

“Được rồi, ta thường có thói quen để thuận theo tự nhiên, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta phải nhanh một chút đi thôi.”

Tử Dạ Thương Long uốn mình, nói:

“Thân phận của người bây giờ, bọn họ vẫn không biết chứ?”

“Đúng, chẳng qua cũng là lúc nên biết rồi, ta ẩn giấu thật sự quá lâu rồi.” Nói xong, Vũ Văn Thác đã ra khỏi Tà Thần cổ tháp, đối với Chương Khổng Giả của vũ trụ Tà Thần, thậm chí hắc không nói một tiếng tạm biệt.

Sắc mặt của Tử Dạ Thương Long có chút ngưng trọng, lại lần nữa nhắm hai mắt lại, cả người liền giống như biến thành một tòa thạch điêu. Ở bên trong toàn bộ hư không vũ trụ hiện ra nhỏ bé như thế nhưng mà lại không thể khuất phục.

Bởi vì liên quan đến Tử Dạ Thương Long, thời gian pháp tắc bị rối loạn, cho nên thời gian một đêm này chỉ có phân nửa bình thường. Tự nhiên, đang say mê trong diễn hóa hỗn độn, không chế pháp tắc hiển nhiên Tần Vũ không cảm giác được biến hóa của nó.

Ở trong sương phòng của Tần Vũ, đại lượng vật chất hỗn độn tràn ngập. Thể khí màu xám đen dày đặc xoay quanh hắn, chậm rãi mà nhu động. Đương nhiên chỉ có thời gian một đêm, cũng không thể làm cho Tần Vũ ở trên bản chất có chỗ tăng lên, chỉ là tăng thêm mức độ thuần thực mà thôi.

Hướng về tia nắng sớm đầu tiên soi vào song cửa, Tần Vũ cũng từ từ mở hai mắt ra, lực lượng mới trong cơ thể trải qua thư giãn, vật chất hỗn độn đã tận sức thu nạp vào, làm cho cả sương phòng lại biến hóa thành rộng lớn hơn rất nhiều.

Tần Vũ ngồi ở trên giường gỗ sạch sẽ trắng ngần, trên mặt hiện ra thần sắc nghi hoặc, chợt lại lắc đầu, lầm bầm: “Xem ra với tu vi của ta bây giờ, vẫn còn không cách nào dò biết được nguồn gốc của lực lượng mới... Mọi sự không thể đòi hỏi nhanh, vẫn phải thuận theo tự nhiên thôi.”

Lúc này, đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng, Tử Băng Linh không chút kiêng dè tiến vào, bưng vào một thang trà tối, nói:

“Tần đại ca, người mãi lo tu luyện suốt đêm, Bổn công chúa đặc biệt vì người chuẩn bị thang trà tinh chất, thử xem.”

Tần Vũ hơi kinh ngạc thái độ của Tử Băng Linh đối với chính mình, hoàn toàn không phù hợp với tính cách điêu ngoa của nàng, có chút nghi hoặc cười nói:

“Làm phiền công chúa điện hạ rồi.”

Tử Băng Linh hướng về Tần Vũ làm một cái mặt quỷ vô cùng khả ái, mang thang trà để xuống, nói:

“Ồ, đúng rồi, ba lão kia nói đã kiềm chế không được rồi, bây giờ đã đi tới Thương Thần điện, chuẩn bị lĩnh ngộ tinh thần lạc ấn, thật không rõ, nâng cao cảnh giới đối với bọn họ thật sự quan trọng như vậy sao?”

Tần Vũ hờ hững cười nói:

“Có thực lực mới có quyền lợi lớn hơn, đây là khát vọng trong lòng của mỗi một nam nhân.”

Từ lúc Tần Vũ xuất quan, sau khi đoạt được Thất Sát tinh, thái độ của Tử Băng Linh đối với Tần Vũ so với lúc đầu gặp hắn thì đã xảy ra thay đổi ba trăm sáu mươi độ, có lẽ cảm giác này ngay cả chính nàng cũng còn không có phát giác, chỉ là đắm chìm ở bên trong mà thôi.

“Đúng rồi, phụ thân người đâu?” Tần Vũ hỏi.

Tử Băng Linh nhú mày:

“Trước lúc trời sáng hắn đã rời khỏi cổ tháp Tà Thần, bây giờ cùng mẫu thân ở trong hậu điện.”

“Ồ, vậy chúng ta bây giờ đi xem bọn Thiên Hành một chút chứ.”

Sau đó, Tử Băng Linh dẫn Tần Vũ đi tới Thương Long điện. :

446. Chương 53 : Hội Nghị Bát Tộc (Thượng)

“ Tần huynh đệ , người đã tới rồi , ba người chúng ta đã suy nghĩ cả đêm rốt cục không thể chờ thêm nữa muốn bắt đầu từ hôm nay sẽ bế quan tu luyện , nhất định trong thời gian ngắn nhất phải đề cao thực lực !” Dương Thiên Hành tới trước mặt Tần Vũ hưng phấn nói

Tần Vũ có thể cảm thấy khát vọng của hắn đối với Hoàn Hư cảnh giới , chỉ cần tới được cảnh giới này thì Hoả nguyên tố pháp tắc mới có thể phát ra lực lượng của cấm thuật

“ Tốt , các người hãy đi đi , ta mong các người sẽ có lực lượng càng mạnh !” Tần Vũ nói trong than thở

Uông Hi Thiên hắc hắc cười nói :

“ U Minh nguyên lão nói chúng ta trên chiến trường đã hỗn chiến rất nhiều , đối với điều khiển Hỗn Động cũng cực kỳ thuần thực , nếu muốn đạt tới cảnh giới Hoàn Hư thậm chí không cần thời gian một trăm năm , đến lúc cuộc phản công sắp tới tiến hành chúng ta đều có thể sử dụng cấm thuật của chính mình , cũng đủ để cùng với mười hai đại Chiến Tôn đánh một trận rồi !”

Hiên Tuấn Khanh nói :

“ Tuy nhiên điều này cũng không quan trọng , cho dù tới lúc đó chúng ta vẫn chưa đạt tới Hoàn Hư cảnh giới cũng có thể tranh thủ thời gian lúc chiến tranh ở lại Thương Long điện tu hành một thời gian , điều này đã được U Minh nguyên lão cho phép , hơn nữa đã đạt tới cảnh giới Hoàn Hư thì chúng ta đã có thể vĩnh viễn ở lại Tà Thần giới ”

Khó trách ba người lại nóng lòng như vậy , nếu có thể vĩnh viễn ở Tà Thần giới thì tinh thần lạc ẩn có thể trong thời gian ngắn nhất giúp họ tăng lên tu vi cao nhất , có thể tiết kiệm được thời gian gấp ngàn vạn lần

Tần Vũ quay đầu lại nhìn Vũ Văn Thác :

“ Còn người nữa , chịu đủ gian khổ , mạo hiểm cả tính mạng để làm tử sĩ không phải chính là muốn vào nơi này bế quan tu luyện ư ?”

Vũ Văn Thác lại cười , bộ dáng hèn mọn bỉ ổi hoàn toàn không giống với khí thế tự nhiên tiêu sái hôm qua lúc gặp Tử Dạ Thương Long , thấp giọng nói :

“ Tần Vũ huynh đệ , kì thật ta còn chưa chuẩn bị tốt lắm , làm chuyện gì cũng cần phải có chuẩn bị trong lòng đúng không ?”

“ Vậy sao ?” Tần Vũ cười lạnh một tiếng

“ Người không phải cũng muốn vào ư ?” Vũ Văn Thác đột nhiên đặt câu hỏi

Tần Vũ hơi nhú mày :

“ Đúng thì thế nào ?”

“ Kỳ thật thời gian còn dài , lúc này cũng không cần nóng lòng mà , người bây giờ là hãn tướng chủ lực của Tà Thần giới còn rất nhiều chuyện cần người hoàn thành nữa ” nét mặt Vũ Văn Thác hiện lên nụ cười không ai có thể hiểu nổi

Tâm trạng Tần Vũ bỗng trầm hẳn , hẳn tất nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Vũ Văn Thác chính là ngăn cản mình tiến vào Thương Long điện bế quan

“ Người dường như biết điều gì đó ... được thôi , cứ thông thả ... ta trước tiên không vào , xem còn sự tình gì chờ ta đi hoàn thành ” Tần Vũ cười nhạt

Thậm chí ngay cả Vũ Văn Thác cũng giật mình , hẳn cự nhiên lại dễ dàng bỏ qua cho cơ hội tu luyện lần này

Kỳ thật Tần Vũ vốn đã không muốn tiến vào nơi này nhanh như vậy , dù sao Tà Thần giới và Tử Dạ Thương Long còn có sự tình hẳn muốn biết

Dưới sự dẫn dắt của U Minh nguyên lão , Dương Thiên Hành , Uông Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh đều đi vào Thương Long điện tiến hành bế quan tu luyện , thời gian lần này mặc dù không dài nhưng có thể sau đó bọn họ sẽ thay đổi hoàn toàn so với lúc này , có lẽ về cảnh giới sẽ bị hạn chế nhưng đối với điều khiển nguyên tố pháp tắc lại không thể dùng một từ có thể nói hết

Lúc này , Tử Băng Linh đã đi tới về mặt rất ngạc nhiên nói :

“ Vừa rồi nghe Kim La gia nói Cha muốn mở hội nghị quan trọng triệu hồi Bát đại gia tộc , còn đặc biệt mời ... Vũ Văn Thác ”

Tần Vũ toàn thân chấn động cũng mang theo ánh mắt kinh dị nhìn về phía Vũ Văn Thác , mà Vũ Văn Thác lúc này chỉ mỉm cười nhìn Tần Vũ . Trong ánh mắt thâm thúy kèm theo vài phần lạnh lợi và quang mang thần bí khiến cho không người nào có thể nhìn thấu

“ Tà Thần đại nhân cự nhiên có quyết định nhanh như vậy ... Tần Vũ huynh đệ , thật sự là không phải , ta đã giấu người một số chuyện bất quá thời gian tới người sẽ dần dần hiểu rõ , bây giờ ... ta phải dẫn người theo tham gia hội nghị lần này ”

Thân phận thần bí của Vũ Văn Thác khiến cho Tần Vũ mới đầu có chút hoài nghi nhưng trong thời điểm quan trọng lại cứu mình cho nên cũng không hỏi tới . Có điều bây giờ hẳn lại có thể khiến Tà Thần Tử Dạ Thương Long phải kính trọng càng làm cho Tần Vũ cảm thấy khiếp sợ với thân thể của hắn

“ Tại sao muốn ta đi , Tà Thần không có mời ta ” Tần Vũ trầm giọng nói

Vũ Văn Thác nói :

“ Yên tâm đi , lần này người phải hiểu rõ Bát tộc gì gì đó , tràng diện rất hoành tráng nữa !”

Tần Vũ suy tư một lát , sau đó dứt khoát nói :

“ Được rồi , ta theo người !”

Bên trong Tà Thần điện , Tử Dạ Thương Long đang ngồi trên ghế nhắm mắt trầm tư nhưng sắc mặt đã mất đi vẻ lãnh đạm trầm ổn thường ngày

Lâm Vũ Trân nhẹ nhàng bóp vai cho hắn , ôn tồn nói :

“ Thương Long , đã lâu không thấy Chàng có bộ dạng như vậy , xảy ra chuyện gì ư ?”

Tử Dạ Thương Long chậm rãi mở hai mắt , thần thanh nói :

“ Một đại sự ... sợ rằng cả Tà Thần vũ trụ đều không thể bình yên ”

“ Là chuyện gì , nói cho Vũ Trân biết được không ?” khuôn mặt Lâm Vũ Trân hiện lên vẻ lo lắng

Tử Dạ Thương Long thở dài một hơi :

“ Nàng sẽ không hiểu , nhưng cho dù thế nào , cho dù cả Tà Thần vũ trụ tan thành phần tử ta cũng bảo vệ nàng và Linh nhi chu toàn ”

Tử Dạ Thương Long mặc dù bản thân là Tà Thần , là chủng khổng giả cả Tà Thần vũ trụ nhưng Lâm Vũ Trân và Tử Băng Linh đối với hắn mà nói so với cả vũ trụ thì quan trọng hơn rất nhiều . Cũng giống như Khương Lập và cả Tần gia , vì những người này cho dù phải phá nát Tần Mông vũ trụ Tần Vũ cũng không hề hối tiếc

Lâm Vũ Trân nhìn hắn , ánh mắt lại toát ra vẻ ôn nhu , nói :

“ Thương Long , ta sẽ không hỏi nữa , cũng không hiểu là chuyện gì nhưng ta và Linh nhi chỉ có một hi vọng chính là Chàng sẽ không xảy ra chuyện gì ”

Tử Dạ Thương Long nhẹ nhàng cười , nói :

“ Yên tâm , ta sẽ không có việc gì ”

Lâm Vũ Trân thở dài :

“ Sáng nay đã thấy Chàng lệnh cho Kim La nguyên lão triệu khai hội nghị Bát tộc , đã nhiều năm qua chưa từng có , ta chỉ biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn mới có thể khiến Chàng hao tổn tâm lực như vậy ”

“ Nàng và Linh nhi không cần lo lắng cho ta , ta sẽ xử lý tốt tất cả ” Tử Dạ Thương Long nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Vũ Trân

Vũ Văn Thác , Tần Vũ , Tử Băng Linh lúc này đã tới phía trước điện , tiếng ồn ào không ngừng phát ra bên tai ngay ngoài điện . Tần Vũ phóng thần thức hạn độ lớn nhất , với năng lực cảnh giới Hoàn Hư của hắn thậm chí không thể kéo dài đến một ngàn thước . Nhưng có thể cảm giác được ở đây có rất nhiều nhân

vật có thực lực siêu tuyệt , có vài đạo khí tức cực kỳ cường hãn thậm chí ngăn cách hoàn toàn thần thức của Tần Vũ , có thể kết luận tu vi tuyệt đối đã ngoài Hoàn Hư trung kì

Không lâu sau , tộc đầu tiên có mặt là Thượng Quan gia đã có mặt ngoài Tà Thần điện , tộc trưởng Thượng Quan gia tộc là Thượng Quan Lăng Phong mặc một trường bào màu đỏ mang theo vài tên thuộc hạ tinh anh , phong mã bảy cánh khí thể rất bức người

Kế tiếp là Đỗ Quân của Đỗ gia , Tề gia Tề Vân Phi , Chư Cát gia Chư Cát Hùng Kì , Bạch gia Bạch Ngàn Tuyệt , Độc Cô gia Độc Cô Kiêu Nam , Thương gia đều liên tiếp tới , mấy trăm cao thủ Hoàn Hư trung kì đã tụ tập ngoài Tà Thần điện , khí thế hoành tráng . Nhưng không có lệnh của Tử Dạ Thương Long ai cũng không dám đi vào

Song cho tới giờ duy nhất chỉ còn Nam Cung gia Nam Cung Vô Định còn chưa tới , lại khiến mọi người dị nghị

Tử Băng Linh hừ lạnh nói :

“ Nam Cung Vô Định này nhất định là không coi Cha ra gì , còn muốn để cho tên ... nhi tử vô năng kia lấy ta , nằm mơ !”

Tần Vũ và Vũ Văn Thác đều cười thầm , Kim La nguyên lão ngắt lời :

“ Kỳ thật con vắng mặt mấy năm nay , Nam Cung Vô Định vì tìm con đã tốn không ít công sức , mỗi lần có tin chiến báo hẳn lại tìm kiếm tin tức của con . Sau đó lại truyền đến chiến báo , hẳn nói là con bị bắt , suýt chút nữa huỷ đi tu hành của Tà Thần đại nhân ”

Tử Băng Linh tức giận nói :

“ Cái này gọi là được việc không đủ , bại sự có thừa !”

Vũ Văn Thác thích thú cười :

“ Không thể nói như vậy , nếu không có ta và Tần Vũ huynh đệ cứu ngươi , ngươi lúc này đã đang bị gian giữ tại địa lao Minh Huyền thành rồi . Kỳ thật Nam Cung Diệt nhìn qua đúng là danh môn vọng tộc , có thể nói là dương môn hộ đối , hắc hắc ”

“ Hảo a , ngươi dám lộng ngôn với bốn công chúa , muốn chết !” Hai người một trước một sau từ trong đám cao thủ đuổi nhau một hồi . Tần Vũ và Kim La nguyên lão nhìn nhau cười đều lắc đầu bất đắc dĩ

Lúc này , một tiếng hô rung trời vang vọng cả Tà Thần điện . Ngay sau đó , hai người mặc hắc trường bào cưỡi phong mã tám cánh xuất hiện

Kim La nguyên lão con mắt sáng lên , nói :

“ Phong mã tám cánh , là bát cấp ma thú a , mặc dù về năng lực công kích có khiếm khuyết một chút nhưng tốc độ cũng chỉ có phong mã chín cánh và ảnh long thú có thể hơn một bậc , khó tìm ... khó tìm a ”

Điều này cũng khiến cho Tần Vũ chú ý , ngưng thần nhìn lại trên xe ngựa hào hoa có khắc ấn của Nam Cung gia , mười mấy tên hộ vệ đứng trước cực kì uy nghiêm

“ Xem ra lần này Nam Cung gia cũng đã hạ quyết tâm tạo khí thế ” Tần Vũ âm thầm nghĩ , Bát đại gia tộc này so với Bát đại Thánh hoàng cũng có vài phần tương tự chỉ là trên thực lực có khác biệt , không phải một vài câu có thể nói rõ ràng

Cửa xe ngựa khẽ nhúc nhích , Nam Cung Diệt là người đầu tiên bước xuống , tiếp theo là Nam Cung Vô Định cũng xuất hiện trong ánh mắt mọi người

Nam Cung Vô Định vẻ mặt rất khí thế , không nanh ác nhưng có khí thế của một tướng quân , thân mặc một hoả hồng khôi giáp lưu động một cổ ánh sáng Hồn Độn kết dính , hiển nhiên là thượng phẩm Hồn Độn linh bảo phòng ngự . Hắn xuất hiện nhất thời khiến cho một hồi dao động

Nam Cung Vô Định ánh mắt lạnh lùng lướt qua mấy người , trầm giọng cười nói :

“ Các vị tộc trưởng , đã lâu không thấy ”

447. Chương 54 : Hội Nghị Bát Tộc (Trung)

Đỗ Quân lãnh đạm nói :

“ Nam Cung Vô Dịch , người cũng thật có phúc a , cứ nhiên để cho bảy tộc chúng ta chờ người ?”

Nam Cung Vô Dịch còn chưa nói gì , Nam Cung Diệt đã cười nói :

“ Tà Thần đại nhân không phải còn chưa tới ư ? Đây không phải là chờ Nam Cung gia ta mà là chờ Tà Thần đại nhân !”

Ánh mắt Đỗ Quân lạnh lùng :

“ Tộc trưởng đang nói , người có tư cách gì lên tiếng ?!”

“ Người ...!”

Nam Cung Diệt đang muốn phản bác nhưng lại bị Nam Cung Vô Dịch ngăn lại , quay về phía mọi người trầm giọng nói :

“ Từ Nam Cung gia đến Tà Thần điện khá xa cho nên có chút chậm trễ , xin các vị tộc trưởng thứ lỗi ”

Mấy vị tộc trưởng thấy thế trong lòng cũng kinh ngạc , Nam Cung Vô Dịch tính tình bạo ngược đã thành danh lại có thể nói ra những lời này , tình hình nhất thời căng thẳng hẳn lên

Lúc này , Chư Cát Hùng Kỳ lớn tiếng nói :

“ Việc này không nên so đo nữa , Tà Thần nếu đã triệu bát tộc tới hội nghị này nhất định có chuyện trọng đại cần phân phó ... Kim La nguyên lão , Tà Thần đại nhân hiện giờ đang ở nơi nào ?”

“ Nếu Bát tộc đã đến đông đủ mời các vị tộc trưởng tiến vào trong điện !” Kim La nguyên lão tiến vào trong điện đầu tiên , bên trong điện cực kì rộng rãi không có chút cảm giác nào xa hoa phú lễ của một hoàng thất , tất cả đều như tiêu điều , hai màu đen trắng phối hợp một cách hoàn mỹ khiến cho người ta một loại cảm giác tao nhã chưa từng có

Điện phủ chỉ có Bát đại tộc trưởng cùng với Tứ thần nguyên lão mới có tư cách tiến vào , còn tộc nhân tất cả đều phải đứng ngoài cửa điện mà đợi

“ Chúng ta cũng vào ư ? Hay là đợi Tử Dạ Thương Long ?” Tần Vũ hỏi

Lúc này , Tử Băng Linh đang giật tóc nắm tai Vũ Văn Thác , nghe thấy thế liền a a cười nói :

“ Không cần , Cha sẽ không nói gì đâu , chúng ta ... cứ đi vào”

Phía chính điện tất nhiên là nơi an tọa của Tử Dạ Thương Long , hai bên mỗi bên bố trí bốn chỗ ngồi , Bát đại tộc trưởng lúc này đã an tọa đợi . Mà phía dưới chỗ ngồi của Tử Dạ Thương Long còn bố trí bốn toạ y , hiển nhiên là nơi của Tứ thần nguyên lão

Không lâu sau , U Minh nguyên lão tiến vào trong điện

Song , hai gương mặt xa lạ của Tần Vũ và Vũ Văn Thác lại xuất hiện trước mặt Bát đại tộc trưởng nhất thời khiến họ chú ý , có thể nói vô luận là về địa vị hay quyền lợi bọn họ đều không có tư cách bước vào điện phủ này

Kim La nguyên lão thấy hai người , tiến lên nhỏ giọng nói :

“ Hiện tại Tam Tuyệt nguyên lão và Thiên Cực nguyên lão còn đang bế quan , các người cứ ngồi vào chỗ bọn họ . Còn Linh Nhi , lát nữa Tà Thần đại nhân đến thì con đứng bên cạnh là tốt rồi , hội nghị lần này rất trọng đại , ngàn vạn lần không thể nói ra những câu loạn tử ”

Tần Vũ có chút gật đầu :

“ Yên tâm , đa tạ nguyên lão !”

Trước ánh mắt của Bát đại tộc trưởng , Tần Vũ và Vũ Văn Thác hách nhiên ngồi ở chỗ dành cho Tứ thần nguyên lão . Mà sự sắp xếp chỗ ngồi này cũng có dụng ý , Tử Dạ Thương Long chính là chí cao vô thượng

tất nhiên là ở nơi cao nhất , phía dưới là Tứ thần nguyên lão sau đó mới đến Bát đại tộc trưởng . Việc sắp xếp chỗ như vậy hiển nhiên cũng thể hiện quyền lợi tại Tà Thần giới

Trước mắt , Tần Vũ và Vũ Văn Thác lại ngồi ở vị trí của nguyên lão cũng có nghĩa là quyền lợi của bọn họ trên của Bát đại tộc trưởng

Lúc này vài ánh mắt sắc lẹm hạ xuống trên hai người , vô hình trung thả ra một cỗ uy áp mãnh liệt , từng đoàn Hỗn Độn vật chất xuất hiện trong điện phủ không ngừng dao động . Đến Tần Vũ đã là Hoàn Hư sơ kì cũng đều cảm giác được một sự bất an , cũng may tâm lực lượng không vì thế mà bị ảnh hưởng bất quá Vũ Văn Thác mới đạt tới Thiên Mang sơ kì lại rất không ổn , Hỗn Nguyên trong cơ thể sớm đã vận loạn không thể chịu nổi . Tuy nhiên điều làm tất cả mọi người kinh hãi chính là dưới sự uy áp như vậy mà thần sắc của hắn vẫn trầm ổn lạnh lùng , thấu phát ra một khí thế bề ngạnh không hề lo sợ

“ Kim La nguyên lão , bọn họ là ai , có tư cách gì ngồi trên vị trí nguyên lão ?!”

Lúc này , Tề gia Tề Vân Phi là người đầu tiên mở miệng , tựa hồ tất cả mọi người đối với sự an bài này cực kỳ bất mãn , ánh mắt đều lạnh lẽo cùng đợi Kim La nguyên lão trả lời

Kim La nguyên lão lúc trước nhận được mệnh lệnh của Tử Dạ Thương Long cũng rất nghi hoặc , tại sao lần hội nghị này lại xuất hiện cái tên Vũ Văn Thác , người như hắn tại đây phải nói là chỉ hơn chứ không kém . Bất quá Tử Dạ Thương Long đối với Vũ Văn Thác là cực kỳ trọng thị , ra lệnh cho nguyên lão đáp ứng tất cả yêu cầu của hắn cho nên lúc Vũ Văn Thác dẫn theo Tần Vũ tiến vào cũng không thể làm gì

“ Hai vị này đã trợ giúp chúng ta cướp lấy Thất Sát tinh , là đại công thần thu phục Thất Tuyệt tinh hệ !” Kim La nguyên lão quay mặt về phía mọi người lớn tiếng nói

Nam Cung Vô Định trong lòng cả kinh , thầm nghĩ :

“ Hoá ra là bọn hắn !”

Lúc trước Tử Dạ Thương Long hạ lệnh Nam Cung Vô Định thu tất cả binh lính về phòng ngự , đưa toàn bộ tiền tuyến giao cho ba đại Thống lĩnh tại Minh Huyền thành . Nam Cung Vô Định biết rõ tầm quan trọng của Thất Sát tinh , trận huyết chiến này chỉ dựa vào có hai mươi vạn binh lực mà muốn chiến thắng cơ hội phải nói là rất nhỏ cho nên căn bản không coi ba Đại thống lĩnh ra gì , sớm đã chuẩn bị cho đợt tiến công sau khi họ chiến bại

Song điều hắn không nghĩ đến chính là Tần Vũ tu luyện sáu đại nguyên tố pháp tắc , với cảm thuật ngưng luyện ba đại nguyên tố giết chết hai Chiến Tôn , lúc đó mới triệt tiêu được sĩ khí của binh lính Chiến Thần giới cho nên mới thảm bại . Cũng là từ lúc đó ba người này mới khiến Nam Cung Vô Định chú ý

“ Sao ? Hoá ra là công thần , bất quá để có mặt tại Tà Thần điện này nhất định phải có tu vi Hoàn Hư hậu kì , mà chỗ đó phải là tu vi Quy Thần sơ kì , hai người các ngươi có ư ?!” Độc cô gia tộc Độc Cô Kiêu Nam lãnh đạm nói , như là âm thầm tức giận đối với Tần Vũ và Vũ Văn Thác

Thương gia Thương Thiếu Hùng ha ha cười nói :

“ Một người là Hoàn Hư sơ kì , người kia là Thiên Mang trung kì , người cho rằng có ư , ha ha ha !”

Tần Vũ nhú mày , trong lòng tất nhiên đã tức giận , đang muốn phát tác thì Vũ Văn Thác đã đứng lên , cười một tiếng dài vang vọng cả Tà Thần điện

Tiếng cười cuồng vọng như thế phát ra ở nơi nào cũng được nhưng đây là Tà Thần điện , đó là sự kiêu kì rất lớn . Lúc này , Bát đại tộc trưởng sắc mặt đã biến , Bạch Ngân Tuyệt đứng bật dậy tức giận nói :

“ Ngươi cười cái gì ?!”

Trong lúc nói đôi mắt chợt biến thành đỏ sẫm , thần điện lúc này trông như tử điện , mây tan nước đổ , một cỗ khí thế không thể đỡ

Hư không bốn phía phảng phất trong nháy mắt ngưng đọng lại giống như sắt thép cứng rắn , toàn thân Vũ Văn Thác chấn động , lúc này mới phát hiện toàn thân đã không cách nào nhúc nhích

Tần Vũ trong lòng cả kinh :

“ Không gian pháp tắc ?”

Trong số mọi người đang ở đây ngoại trừ Vũ Văn Thác và Tần Vũ ra tất cả tộc trưởng và nguyên lão ra đều đã lĩnh ngộ pháp tắc của Tà Thần vũ trụ . Bạch Ngân Tuyệt phong toả không gian hiển nhiên là muốn ra uy với hai người

Chỉ thấy nét mặt Vũ Văn Thác hiện lên một tia kinh ngạc song thần sắc hần vẫn như trước không có gì thay đổi , cười nhạt :

“ Hai chỗ này tại sao bọn ta không ngồi được , đừng quên trong đại diện này các người không có tư cách , chỉ có Tà Thần Tử Dạ Thương Long mới có quyền lợi này !”

Lúc này , sắc mặt Kim La nguyên lão và U Minh nguyên lão đều biến đổi , bất luận là kẻ cuồng tiếu nào Vũ Văn Thác lại trực tiếp gọi hần tên úy của Tử Dạ Thương Long , ngay cả Bát đại tộc trưởng cũng không có đảm lượng như vậy

“ Lá gan người to thật , nơi này là Tà Thần điện , người là ai cự nhiên dám tới đây láo toét !” Chư Cát Hùng Kỳ tức giận hét , Hồn Nguyên vận chuyển từ thân thể bắn nhanh ra Hồn Độn vật chất hình thành một đại khí lưu hướng tới phía Vũ Văn Thác và Tần Vũ vọt đi

Trước mắt Vũ Văn Thác đang bị hạn chế bên trong không gian pháp tắc căn bản không thể di động , bất quá chỗ này là Tà Thần điện , Chư Cát Hùng Kỳ cũng không dám diễn hoá nguyên tố pháp tắc đối phó hần , có điều cỗ Hồn Độn lực này cũng là cực kì kinh khủng Tần Vũ đôi mắt trợn trừng lắc mình chắn trước mặt Vũ Văn Thác , tân lực lượng trong nháy mắt bộc phát thành Hồn Độn vật chất , diễn hoá , điều khiển , tất cả đều hình thành trong một cái hít thở

Sau một khắc , Hồn Độn lực xuất ra dày đặc trên người Tần Vũ phát ra một tiếng kêu trầm thấp quanh quẩn trong đại diện . Tần Vũ thối lui mười trượng , sắc mặt cũng đỏ hồng song trên thân thể hần lại lưu động một cỗ quang hoa có phần kết dính , hiển nhiên đã đưa lực lượng Sơn nguyên tố diễn hoá trực tiếp trong cơ thể ngưng tiếp đạo Hồn Độn lực của Chư Cát Hùng Kỳ

Ánh mắt Bát đại tộc trưởng cùng với hai Đại nguyên lão đồng thời hiện lên quang mang kinh dị , rõ ràng nơi này đã bị Bạch Ngân Tuyệt phong toả , tại sao Tần Vũ có thể di động

Đỗ Quân vẫn trầm mặc lúc này mới lên tiếng :

“ Nguyên lai người không phải người Tà Thần vũ trụ , rốt cục là ai ?!”

Tân lực lượng trong cơ thể Tần Vũ ngay cả pháp tắc của Tử Dạ Thương Long cũng không thể hạn chế chứ đừng nói là Bát đại tộc trưởng , điều này khiến cho tất cả mọi người phần khiếp sợ

Tần Vũ đứng trước mặt tám siêu cường cao thủ Hoàn Hư hậu kì , thể hiện ra khí thể chuông khống giả lúc trước , trầm giọng nói :

“ Ta là Tần Vũ !”

“ Tần Vũ ? Ta muốn xem người có khả năng gì !” Đỗ Quân hồng lên một tiếng , hai tay nâng lên , Hồn Độn vật chất khổng lồ không thể tính toán điên cuồng ngưng tụ bên trong đan điền hình thành một Hồn Độn quang cầu to gần một trượng , bên trong đoàn hắc sắc khí thể có xích quang lưu chuyển , ần ần có sự vận chuyển của Thuỷ nguyên tố , hiển nhiên là cấm thuật dung hợp hai đại nguyên tố

Tam cực phích lịch của Tần Vũ lúc trước cũng có Thuỷ cầ Lôi nguyên tố pháp tắc , lợi dụng lực lượng Thuỷ nguyên tố khiến toàn bộ phân tử lôi điện bộc phát từ đó hình thành một khu vực công kích nổ mạnh với mật độ cao . Song Tam cực phích lịch của Tần Vũ hoàn toàn dung hợp vào Phong nguyên tố lực lượng cho nên có thể khuếch trương đến phạm vi lớn nhất

Bất quá cảnh giới của Tần Vũ cùng với Đỗ Quân quá chênh lệch , cấm thuật của Hoàn Hư hậu kì hần không thể nắm chắc chống đỡ

Sơn , Thuỷ nguyên tố âm thầm tiến hành diễn hoá bên trong cơ thể Tần Vũ , có thể giảm bớt lực lượng công kích của cấm thuật , Tử Vân kì cũng đã chuẩn bị xuất ra đội công kích của Đỗ Quân !

448. Chương 55 : Hội Nghị Bát Tộc (Hạ)

Hỗn Độn vật chất dày đặc nhưng tụ hình thành một Hỗn Độn cầu trên tay Đỗ Quân trong nháy mắt hướng về phía Tần Vũ lao tới , Hỗn Độn lực làm náo động cả đại điện , một cỗ khí thể bằng bạc đột nhiên bộc phát

Vũ Văn Thác sắc mặt đại biến , trầm giọng nói :

“ Đây là Tà Thần điện , người dám làm càn ?!”

Đỗ Quân dường như rất tức tối , phản bác :

“ Tiểu bối không hiểu chuyện , dù thế nào cũng không đến lượt người giáo huấn ta !”

Đường kính của Hỗn Độn cây bất quá chỉ hơn nửa trượng nhưng Tần Vũ biết rõ năng lượng so với nguyên tố lực lượng của mình cường đại hơn rất nhiều , điều khiển nguyên tố pháp tắc càng thuần thực phương thức thể hiện của lực lượng nguyên tố càng vi diệu

Song , trong nháy mắt trước khi Hỗn Độn cầu bạo phát thì một đạo hỏa diễm màu đen chợt bay lên , không có gì là nóng thậm chí còn khiến cho người ta một cảm giác lạnh lạnh , có điều lực lượng của nó phát ra lại khiến sắc mặt tất cả tộc trưởng trắng bệch

Lúc trước hai đại nguyên lão vốn muốn ra tay ngăn cản nhưng lại cảm giác được cỗ lực lượng này mới dừng lại , Vũ Văn Thác cũng là cực kì sửng sốt

Hoả diễm trông như vô hình nhưng khí thể lại hoàn toàn áp chế cấm thuật của Đỗ Quân , từ trong đám hoả diễm màu đen xuất hiện bên trong đại điện trực tiếp phóng thích một Hỗn Độn cầu điện quang màu đỏ

Tại giờ khắc này trong đại điện đã không còn âm thanh gì , cực kì im lặng , im lặng đến đáng sợ !

“ Ba !”

Từng tiếng nổ nhỏ truyền tới nhẹ nhàng vang vọng khắp trong điện phủ vốn yên tĩnh , có điều trong ánh mắt kinh dị của mọi người Hỗn Độn quang cầu tựa hồ đã hoàn toàn bị hoả ngân kia luyện hoá . Sau khi Hỗn Độn vật chất bành trướng một chút lại thấm vào mặt đất , một lúc sau đã hoàn toàn không thấy đâu

Đỗ Quân sắc mặt tái đi , ánh mắt mang theo vẻ cực kì phẫn nộ nhìn về phía Nam Cung Vô Dịch lớn tiếng nói :

“ Nam Cung Vô Dịch ! Người muốn chống lại Đỗ gia chúng ta đúng không ?!”

Ánh mắt Vũ Văn Thác và hai đại nguyên lão đều hướng về Nam Cung Vô Dịch , lúc này mới biết được người điều khiển Hoả nguyên tố lực lượng chính là hắn !

“ Ta cùng nhi tử hắn từng có xích mích , hắn tại sao còn ra tay cứu giúp ?” Tần Vũ có chút không thể hiểu thăm hỏi nhưng một nhân vật cấp bậc tộc trưởng như vậy hắn cũng không có khả năng nhìn thấu

Nói về tu vi của các tộc trưởng , Đỗ Quân cùng với Nam Cung Vô Dịch mặc dù không thể phân cao thấp nhưng Nam Cung Vô Dịch điều khiển cấm thuật lại cao hơn một bậc . Nếu nói về thực lực các gia tộc , trong bát tộc thì tất nhiên là Đỗ gia mạnh nhất , bây giờ Đỗ Quân thấy Nam Cung Vô Dịch nhúng tay vào tất nhiên là tức không thể tả

Nam Cung Vô Dịch không nói gì thêm , sắc mặt hắn cực kì ngưng trọng tựa hồ đang suy nghĩ việc gì đó , Hoả nguyên tố lặng lẽ biến mất trong lòng bàn tay . Lúc này , Thượng Quan Lăng Phong đứng lên , trầm giọng nói :

“ Đừng ồn ào nữa , Tà Thần đại nhân đến rồi !”

Dường như không một ai phát hiện Tử Dạ Thương Long đã ngồi trên ghế , ánh mắt thâm thúy đã đảo qua mọi người , lạnh lùng nói :

“ Thiên Cực và Tam Tuyệt nguyên lão còn đang khổ tu trong Thương Long điện , hai người bọn họ là khách của ta , có quyền ngồi ở chỗ này , cũng không có gì quan trọng các người không cần để tâm nhiều như vậy ”

Nghe được Tử Dạ Thương Long nói sắc mặt mọi người đều có chút khó coi , mặc dù là như vậy nhưng Tần Vũ và Vũ Văn Thác trên điện phủ này như là đã đập lên đầu bọn họ

Lúc này , Nam Cung Vô Định vốn trầm mặc dường như nhịn không được , đứng lên nói :

“ Tà Thần đại nhân , hội nghị lần này ... ”

Bát tộc tề tụ , đã không biết bao nhiêu ngàn năm không có chuyện như vậy xuất hiện rồi , Nam Cung Vô Định có thể chút nào ý thức được hội nghị lần này phải là kinh thiên động địa

Tà Thần Tử Dạ Thương Long khoát tay ý bảo hẳn ngồi xuống , có chút xuất thần nói :

“ Các vị , ta không nhớ rõ lắm Chiến Thần giới đã phát động chiến tranh với chúng ta đã bao nhiêu năm ... những năm gần đây , chúng ta không ngừng mất đi cũng như đoạt lại tinh vực trong lo lắng , cuộc chiến này cũng sẽ không biết kéo dài đến khi nào ... ”

Kim La nguyên lão đạo :

“ Tà Thần đại nhân , hiện tại Tần Vũ thống lĩnh đã trợ giúp chúng ta công hạ Thất Sát tinh , Chiến Thần giới đã mất đi phòng tuyến cuối cùng hay nói cách khác chúng ta đã cơ bản đoạt lại Thất Tuyệt tinh hệ , nếu tại tinh hệ bố trí phòng thủ chắc chắn thì tin rằng không bao lâu nữa bọn họ sẽ bị bức đến ngoài không gian bình diện ”

Tử Dạ Thương Long nhẹ gật đầu , trong ánh mắt chớp động một quang mang thâm thúy không ai có thể hiểu nổi , hỏi :

“ Vô Định , chuyện trên chiến trường ngươi ... rõ ràng nhất , binh lực bố trí tại Tam đại tinh hệ có bao nhiêu ? ”

Nam Cung Vô Định trong lòng cả kinh , lập tức nói :

“ Về cơ bản phần lớn binh lực đều phân bố ở Thất Tuyệt tinh hệ , ở đó có gần hai ngàn vạn binh lính , hai đại tinh hệ còn lại tổng cộng có hơn một ngàn vạn ”

Tử Dạ Thương Long gật đầu :

“ Vậy binh lực Bát tộc các ngươi có bao nhiêu ? ”

Tám người sắc mặt khế biến , không biết vì sao Tà Thần đột nhiên lại nghĩ tới binh lực các gia tộc , điều này trước kia chưa từng hỏi tới . Nhưng không dám chần chừ đều rất nhanh trả lời

Lực lượng của Bát tộc Tà Thần giới đều là cao thủ , nhiều năm như vậy cho tới nay cũng đã phát triển rất nhiều nhưng đều phân bố ngoài Tà Thần giới trong Tam đại tinh hệ , đến khi những người này đạt tới cảnh giới Thiên Mang hậu kỳ sẽ được tộc trưởng tiến cử , nguyên lão phê duyệt mà tiến vào trong Tà Thần giới tu luyện , từ đó thực lực gia tộc sẽ tăng lên

Về mặt này tất nhiên binh lực của Đỗ gia là nhiều nhất , chỉ tính riêng ở Nguyệt Mang tinh hệ cũng đã vượt quá năm mươi vạn , tổng cộng có đến hơn tám mươi vạn . Ngoài ra binh lực Nam Cung gia có sáu mươi vạn , Bạch gia có gần năm mươi vạn , Tề gia ba mươi hai vạn , Chư Cát gia gần năm mươi vạn , Thượng Quan gia trên bốn mươi ba vạn , Độc Cô gia binh lực gần ba mươi lăm vạn , còn lại Thương gia binh lực gần hai mươi bảy vạn

Kim La nguyên lão thoáng tính toán một chút , nói :

“ Binh lực Bát tộc ước chừng ba trăm tám mươi vạn , lúc này phần lớn phân bố trong Tam đại tinh hệ ”

Tử Dạ Thương Long kêu một tiếng , ánh mắt chợt sắc lạnh hẳn lên , nói :

“ Hảo ! Kim La nguyên lão , lập tức hạ lệnh cho các đại chủ tinh tiến hành chiêu mộ với số lượng lớn , tư cách tiến nhập Tà Thần giới cũng giảm một bậc , cần phải ... trong thời gian ngắn tăng binh lực lên mức tối đa . Ngoài ra , ta sẽ ở ngoài Tam đại tinh hệ khai tích một tiểu vũ trụ tạo thành nơi trú binh ! ”

Mệnh lệnh này phát ra khiến Bát đại tộc trưởng cùng với hai đại nguyên lão đều chấn động , không còn nghi ngờ gì nữa Tử Dạ Thương Long chính là muốn tập hợp binh lực quy mô lớn , hơn nữa tư cách tiến nhập

Tà Thần giới cũng ít đi một cảnh giới , chính là Thiên Mang trung kì cũng có thể tiến vào , quyết định này khiến cho tất cả mọi người đều không cách nào hiểu nổi

Nam Cung Vô Dịch ngắt lời :

“ Vậy , chiến sự tại Thất Tuyệt tinh hệ ...?”

Hiển nhiên nếu Tử Dạ Thương Long triệu tập binh lực hơn nữa nếu đóng quân tại một tiểu vũ trụ mới , vậy trận chiến tại Thất Tuyệt tinh hệ chắc chắn là không để ý tới

Tử Dạ Thương Long nhíu mày , thông thả nhưng trầm ổn nói :

“ Bỏ Thất Tuyệt tinh hệ !”

“ Cái gì !” Bát đại tộc trưởng không hẹn mà cùng đứng phắt dậy , hiển nhiên là đối với quyết định này của Tử Dạ Thương Long cảm thấy vạn lần khiếp sợ

“ Nếu Chiến Thần giới phát động phản công đại quy mô chiếm được Thất Tuyệt tinh hệ , đến lúc đó ta sẽ hạ cấm chế ngoài Tà Thần giới , chỉ cần là Chiến Thần không đến bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ là có thể phá giải . Bất quá điều quan trọng lúc này chính là tăng binh lực , tình huống hiện tại dù không thể nói tất cả cho các vị tộc trưởng nhưng có thể cho các vị biết bây giờ đã không còn là cuộc chiến giữa hai giới nữa !”

“ Tại sao lại như vậy , chẳng lẽ ngoại trừ Tà Thần giới và Chiến Thần giới ra còn có vũ trụ khác ư ?” Tần Vũ kinh ngạc hỏi

Vũ Văn Thác bên cạnh gật đầu , cổ nén thanh âm nói :

“ Ngoại trừ Tà Thần vũ trụ và Chiến Thần vũ trụ ra còn có Đại thần Thiên giới ở trung tâm bốn giới , nói cách khác chính là lực lượng cấm chế ngăn cách bốn thể giới , tình hình tại nơi này sau này ta sẽ kể cho người !”

Tần Vũ kinh hải nhìn Vũ Văn Thác . Lúc này , Chư Cát Hùng Kì đứng dậy hỏi :

“ Nói như vậy chính là do hỗn chiến giữa nhiều thế lực cho nên Tà Thần đại nhân mới có quyết định như vậy ?”

Chuyện Tứ đại vũ trụ cùng với Đại thần Thiên giới Bát đại tộc trưởng cũng biết một hai phần , mặc dù không rõ ràng lắm nhưng đều đã ần ần đoán được không gian ngăn cách giữa các vũ trụ tựa hồ sắp bị phá hủy

Tử Dạ Thương Long thở dài thật sâu , nói :

“ Có thể nói là chiến tranh trong cả nguyên thủy vũ trụ , ngoại trừ triệu tập binh lực ra các vị tộc trưởng cũng phải ... trong thời gian ngắn nhất nâng lên cảnh giới cao nhất của mình , rõ chưa ?”

Mặc dù không biết nguyên nhân nhưng mọi người cũng không dám hỏi nhiều , Thương Thiếu Hùng hỏi :

“ Khi nào ?”

“ Không đến hai ngàn năm !”

Trong đại điện lại nổi lên một trận ồn ào , Vũ Văn Thác nhìn Tử Dạ Thương Long khẽ gật đầu

Quyết định của hắn rất chính xác , bỏ lại Thất Tuyệt tinh hệ cũng là sáng suốt , khó khăn lúc này đã không chỉ là cuộc chiến đối với Chiến Thần giới mà là loạn chiến trong cả bốn thể giới tại nguyên thủy vũ trụ , Đại thần Thiên đã chết cũng không thể ngăn cản cuộc chiến này

Sau khi trầm mặc một lát sắc mặt mọi người đều mang theo thần sắc kinh dị và vô cùng rung động , không hẹn mà cùng đứng dậy , đồng thanh nói :

“ Tà Thần yên tâm , Bát tộc nhất định dốc toàn lực , chiêu nạp binh lính !”

“ Kim La nguyên lão , đem toàn bộ truyền tống trận mở ra , đưa tất cả cư dân tại Thất Tuyệt tinh hệ tới hai đại tinh hệ còn lại ... hội nghị lần này đến đây chấm dứt , cho ta ... trong thời gian ngắn nhất thấy được kết quả !”

Sau khi nói xong những lời này Tử Dạ Thương Long rời khỏi Tà Thần điện, Tần Vũ quan sát thấy sắc mặt hắn cự nhiên có chút tái nhợt!

449. Chương 56: Giải Thích

Sau một lát, Nam Cung Vô Dịch đệ nhất trạm đứng lên, trầm giọng nói:

“Các vị cáo từ, Nam Cung gia tộc ta đi trước một bước!” Nói xong, xoay người bước nhanh ra khỏi cửa Tà Thần điện, Nam Cung Diệt nhìn vào vẻ mặt bất thường của phụ thân, cũng không có truy hỏi gì, thúc động Bát Dực Phong Mã mang theo tộc nhân trong nháy mắt biến mất ở ngoài cửa điện.

Không qua bao lâu, còn lại thất đại gia tộc cũng đều từ kinh sợ trong lần hội nghị này khôi phục tinh thần lại, lần lượt rời đi.

Tử Băng Linh đi đến trước mặt Tần Vũ, nhú mày nói:

“Vừa rồi vẻ mặt của phụ thân không tốt lắm, ngươi có biết hắn nói là có ý gì không?” Tần Vũ mờ mịt lắc đầu, có thể nói hắn đối với tứ đại vũ trụ cùng Đại Thần Thiên giới không biết chút nào, hơn nữa nói cách khác lần này là đề cập đến loạn chiến của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy.

Kim La nguyên lão liếc nhìn lướt qua đại điện trống không, lại nhìn U Minh nguyên lão, thắc mắc nói:

“Tà Thần đại nhân rốt cuộc là làm sao vậy?”

U Minh nguyên lão khẽ lắc đầu:

“Ta cũng không biết, có lẽ hắn cảm giác được tương lai nói không chừng không ổn định, dấu sao cảnh giới Quy Thần hậu kỳ không phải là chúng ta có thể hiểu được.”

“Chẳng qua Tà Thần đã can đảm như vậy, tất nhiên là có đạo lý của hắn, nếu như tràng đại chiến này thật sự bùng nổ, như vậy hậu quả... Ai, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi!”

“Tôi thiếu chúng ta bây giờ còn có thể đề phòng, chỉ là bỏ đi tinh hệ Thất Tuyệt, lại làm cho người khác không cách nào tiếp nhận được.”

“Được rồi, chờ qua vài ngày ta mở ra toàn bộ Truyện Tổng Trận, đem toàn bộ trụ dân ở tinh hệ Thất Tuyệt chuyển dời đến chủ tinh của tinh hệ còn lại đi, như vậy công việc của Tà Thần điện liền giao cho người tới quản lý.”

U Minh nguyên lão gật gật đầu, hai người theo phía bên hông của cửa chính cung điện đi ra ngoài, chắc chắn là đi Thương Long điện chỉ đạo những tu huyền giả có tu vi thấp.

Tần Vũ có chút mờ mịt nhìn vào đại điện trống rỗng, trầm giọng nói:

“Hiện tại, ngươi cần phải nói cho ta toàn bộ đi?”

Vũ Văn Thác hồ hững hờ, hoàn toàn không có dáng dấp đáng khinh hài hước của ngày thường, nhìn qua càng giống một thân cường giả thần bí mãi mãi không thể nhìn thấu, lạnh nhạt nói:

“Ta đang có ý này, có vài sự tình giấu diếm thêm nữa, ngược lại thì không tốt lắm.”

Tử Băng Linh nhú mày, dùng giọng điệu chất vấn mà nói:

“Nói... Người rốt cuộc che giấu cái gì, có phải hay không là mật thám của Chiến Thần giới?!”

Vũ Văn Thác có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

“Trước khi nói, trước tiên ta kể cho các ngươi một câu chuyện!”

“Chuyện xưa?” Trên mặt của Tần Vũ cùng Tử Băng Linh đã xuất hiện vẻ mặt nghi ngờ.

Vũ Văn Thác từ từ nói:

“Ở thời kì nguyên thủy, khoảng cách với diễn kỹ hiện tại đã không thể đếm được. Ở trong toàn bộ Vũ Trụ Nguyên Thủy, tất cả chỉ có vô biên vô hạn cùng với số lượng vật chất hỗn độn vô cùng, không tồn tại tứ

đại vũ trụ, thậm chí không tồn tại thế giới tinh trần. Nhưng mà ở bên trong phiên vũ trụ nguyên thủy này không có giới hạn, có được một pho tượng thiên thần, hẳn có thể nói là toàn bộ pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy diễn sinh mà đến thần, là hẳn lấy trực tâm của nguyên thủy sáng tạo Đại Thần Thiên giới.” “Pháp tắc chi thần của vũ trụ Nguyên thủy? Như vậy hẳn nắm giữ không phải là Thiên đạo?!” Trong lòng của Tần Vũ cả kinh, Tử Băng Linh ở một bên hỏi:

“Cái gì là trực tâm nguyên thủy?”

Vũ Văn Thác giải thích nói:

“Trực tâm nguyên thủy không có hình thái, là theo một loại phương thức cấm chế tồn tại, nó có được lực lượng chống đỡ toàn bộ mặt bằng không gian của vũ trụ nguyên thủy. Ở trong vô tận năm tháng, Đại Thần Thiên ở chính mình mà sáng tạo ra Thiên giới ở bên trong, âm thầm Chương Khổng Giả hẳn sáng tạo con dân cùng toàn bộ pháp tắc vũ trụ. Nhưng mà lúc Thần Thiên thứ mười ba lên nắm quyền, vật chất hỗn độn trải qua năm tháng diễn hóa không rõ, hình thành bốn đạo chân linh, bốn đạo chân linh này tồn tại theo ý thức trở thành sáng lập lực lượng tinh vực của tứ đại chủ thần, cũng chính là bao gồm Tà Thần Tử Dạ Thương Long một trong Chương Khổng Giả của tứ đại vũ trụ.”

“Chẳng lẽ Chương Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy cũng phải chết sao?” Tần Vũ cả kinh nói.

“Đại Thần Thiên nắm trong tay pháp tắc sinh tử, cho nên vĩnh viễn sẽ không chết, nhưng ở sinh mệnh mỗi một Đại Thần Thiên đều có một cái tử kiếp. Bởi vì việc không ổn định của trực tâm nguyên thủy, sau mỗi lần rung động, Đại Thần Thiên đều phải dùng sinh mệnh diễn hóa ra lực lượng pháp tắc để duy trì sự ổn định của trực tâm nguyên thủy.”

Vũ Văn Thác ngừng khí thở dài, tiếp tục nói:

“Tại tinh vực sáng lập, trước khi sáng tạo thế giới, bốn người tồn tại trong đó chỉ có huyết chiến không chết không ngừng ở trong vật chất hỗn độn không có ranh giới, không có hạn chế không gian, không có hạn chế thời gian, chiến đấu điên cuồng. Cho đến Đại Thần Thiên thứ mười ba xuất thủ ngăn cản chiến đấu, lợi dụng chỗ trực tâm nguyên thủy sinh ra không gian mặt bằng để phân chia ranh giới, cho nên mới sinh ra tứ đại vũ trụ!”

“Thì ra là thế.” Mặc dù tình tiết ở trên, Tần Vũ còn không cách nào hiểu được nguồn gốc của việc vũ trụ sinh ra nhưng mà đại khái đã biết quá trình phát triển của Tứ Giới này, Tử Băng Linh ở bên cạnh đối với điều này chẳng qua là bán tín bán nghi, dấu sao những lời này từ trong miệng của Vũ Văn Thác nói ra, thật sự không đáng khiến cho người ta tin tưởng.

“Dựa theo Đại Thần Thiên chương khổng đến nay, đã vượt qua hai ức vạn năm, tứ đại vũ trụ cũng ở trong hạn chế pháp tắc của Đại Thần Thiên, trải qua một đoạn thời gian rất lâu thật yên lặng. Thế mà, hơn một ngàn năm trước, trực tâm nguyên thủy bỗng nhiên sinh ra xao động, mức độ dao động so với bất kỳ một cái gì đều muốn kịch liệt, đại thần Thiên tự hủy thân xác, lấy lực lượng pháp tắc dùng bảy đạo chân linh mạnh mẽ ổn định ở trực tâm nguyên thủy, nhưng thời gian có thể duy trì... nhiều nhất cũng chỉ có ba ngàn năm.”

“Như vậy ba ngàn năm sau, đến khi trực tâm nguyên thủy sụp đổ, toàn bộ nguyên thủy vũ trụ sẽ thế nào?” Tần Vũ ẩn ẩn hiểu được tầm quan trọng của trực tâm nguyên thủy đối với cả vũ trụ.

Sắc mặt của Vũ Văn Thác âm trầm biến đổi lên, áp chế âm thanh xuống, trầm giọng nói:

“Nếu như trực tâm nguyên thủy sụp đổ, toàn bộ mặt ranh giới không gian của nguyên thủy vũ trụ cũng đều bị nghiền nát, đến lúc đó, Tứ Giới sẽ lại bước vào thời kì loạn chiến nữa, nhưng điều này chỉ là dự toán tốt nhất, ta thật sự đoán không ra sau khi trực tâm sụp đổ, sẽ hướng vào cả nguyên thủy vũ trụ dẫn đến nhiều ảnh hưởng lớn mà có lẽ là có tính huỷ diệt...”

“Nói như vậy, Tử Dạ Thương Long cũng đã biết chuyện này rồi, cho nên mới quyết định vứt bỏ Thất Tuyệt tinh hệ, mức độ lớn nhất chính là nâng cao binh lực, tiến tới nghênh đón Tứ Giới loạn chiến?” Liên tưởng đến vừa rồi theo như lời Tử Dạ Thương Long nói, Tần Vũ đã đại khái đoán được điều này trong đó đã toàn bộ phát sinh.

Vũ Văn Thác trầm trọng gật gật đầu:

“Chính xác, quyết sách của hắn rất nhiều, nếu như Chiến Thần giới thật sự chiếm lĩnh tinh hệ Thất Tuyệt, đến khi loạn chiến của Tứ Giới bùng nổ, như vậy cái thứ nhất diệt vong, tất nhiên chính là nó mà không thể nghi ngờ!”

Tử Bằng linh nhìn chần chú vào Vũ Văn Thác, hỏi:

“Như vậy người rốt cuộc là ai?”

“Thủ hạ của Đại Thần Thiên đời thứ mười ba, có hai người cầm quyền, một người tên là Thần Tôn, mà người còn lại chính là ta, tên là Thần Nô!”

“Thần Nô? Ta thấy thế nào, người cũng không giống Thần Nô!” Tử Bằng Linh chu cái miệng nhỏ nhắn, nghi ngờ nói.

Vũ Văn Thác nói:

“Sau khi trục tâm nguyên thủy hỗn loạn, Hỗn Nguyên của ta bị hỗn độn lực nghiền nát, cho nên suy bại đến tình cảnh bây giờ, trước lúc thân thể Đại Thần Thiên bị hủy diệt, dụng pháp tắc không gian đem ta truyền tống đến đây, bởi vì chỉ có Tử Dạ Thương Long, mới là người mà hắn tín nhiệm nhất!”

“Phụ thân... Đây là chuyện như thế nào, vì sao phụ thân từ trước tới giờ đều không nói cho ta?”

“Ở trong lòng của những Chương Khổng Giả này, có một số việc là phải che dấu mãi mãi. Còn như nguyên nhân trong đó, ta nghĩ chỉ có Tử Dạ Thương Long mới biết được!”

Tần Vũ nhìn thật sâu vào Vũ Văn Thác:

“Người vì cái gì nói cho ta những điều này?”

Vũ Văn Thác lạnh nhạt cười, ngữ khí có chút than thở, nói:

“Lúc trước sau khi ta bị truyền tống đến Thương Thần tinh hệ, tu vi chẳng qua chỉ có đại huyền trung kỳ mà thôi, có thể nói là một kẻ hoàn toàn yếu, muốn gặp mặt Tà Thần Tử Dạ Thương Long thậm chí so với lên trời còn khó hơn, mà hiện giờ có cơ hội như vậy, hoàn toàn đều phải dựa vào Tần Vũ người, ta đã từng nói qua cho người, khi có dịp thích hợp, sẽ làm cho người biết toàn bộ, ta sẽ không nuốt lời.”

Trước đó, Tần Vũ sớm đã đoán được thân phận của Vũ Văn Thác tuyệt đối không bình thường, hắn ẩn tàng rất sâu, một loại bất luận kẻ nào cũng không cách nào nhìn thấu về độ sâu, nhưng khiến Tần Vũ không ngờ chính là ở trên thân thể của hắn lại có kéo theo cố sự của toàn bộ nguyên thủy vũ trụ.

“Đích xác, mục đích của ta không ở Thương Long điện, sau khi hỗn nguyên bị nghiền nát, hiện tại ở trên cảnh giới tu vi đối với ta mà nói đã không còn quan trọng, lúc trước đầu tiên nhìn đến người, ta đã biết người không phải người của tứ đại vũ trụ, nhưng ở trên người của người lại ẩn chứa lực lượng không cách gì biết trước.”

Tần Vũ lạnh nhạt nói:

“Cho nên người tuyển chọn ta, lợi dụng ta giúp người tiến vào Tà Thần giới để gặp Tử Dạ Thương Long, thì ra ngay từ đầu nằm trong sự khống chế của người.”

Vũ Văn Thác bi thương cười, đem chuyện vừa rồi chuyển qua, nói:

“Không lâu sau, ta sẽ cùng Tử Dạ Thương Long đi Thần Thiên mộ địa một lần, đó là nơi chôn xương cốt của các đời Thần Thiên, người cũng đi theo ta đi.”

“Ta đi vào nơi đó làm cái gì?”

Vũ Văn Thác nói:

“Ta chỉ có cảm giác mơ hồ, người đối với ta mà nói, đối với toàn bộ Tà Thần vũ trụ mà nói đều hết sức quan trọng, có vài điều cần thiết phải cho người biết một chút sự tình, hiện tại khoảng cách Tứ Giới loạn chiến không đến hai ngàn năm, ở trong mộ địa kia sẽ có chỉ thị của Đại Thần Thiên, hắn sẽ nói cho chúng ta biết nên làm như thế nào.”

Tới bây giờ, Tần Vũ rốt cuộc đã biết thân phận thực sự của Vũ Văn Thác, đối với toàn bộ nguyên thủy vũ trụ cũng đại khái hiểu rõ, nhưng sự tình xảy ra trong lúc này, lại còn có chút nghi hoặc không thể gỡ.

Tử Linh nhíu mày nói:

“Thì ra chính là người nói cho phụ thân những việc này, mới làm cho hắn quyết định nâng cao binh lực với qui mô lớn, như vậy thật sự sẽ dẫn tới chiến đấu sao?”

Vũ Văn Thác nói:

“Hiện giờ Đại Thần Thiên đã chết, nhưng hắn không có xác định tân nhậm Đại Thần Thiên, thử hỏi có ai không muốn có được quyền chưởng khống pháp tắc nguyên thủy vũ trụ, hiện tại trực tâm nguyên thủy cực kỳ không ổn định, đã nghiền nát ba đạo chân linh của Đại Thần Thiên, đến lúc đạo linh thứ tư sụp đổ, ở toàn bộ nguyên thủy vũ trụ sẽ dẫn tới chấn động rất nhỏ rung động, còn lại tam giới chỉ chủ ắt phải có phát hiện ra, điều này cũng có nghĩa là, tràng đại chiến này đã dần dần mở màn ra rồi!” :

450. Chương 57: Nan Đề

“Vũ Văn... Ta phải gọi người là Thần Nô hay là Vũ Văn Thác?” Tâm ý Tần Vũ vừa động.

Vũ Văn Thác lắc đầu cười:

“Vũ Văn Thác chính là Thần Nô, Thần Nô chính là Vũ Văn Thác, chẳng qua đã rất lâu rồi không ai gọi ta là Thần Nô nữa, người cứ gọi ta là Vũ Văn Thác đi.”

“Vũ Văn Thác... Người cùng Tử Dạ Thương Long khi nào đi Thần Thiên mộ địa?”

Trong lòng của Vũ Văn Thác dần xuống:

“Ước chừng ba trăm năm sau, cũng chính là ở trước lúc đạo chân linh thứ tư của Thần Thiên sụp đổ.”

“Cũng được, ta đây trước hết tiến hành bế quan tu luyện, đấu sao với cảnh giới tu vi hiện tại của ta ở trong Tà Thần giới, thật sự rất nhỏ bé.” Giờ phút này, Tần Vũ đối với thực lực của bát đại gia tộc có lẽ trong tâm còn có kỵ, nếu như Nam Cung Vô Dịch không ngăn lại cấm thuật nguyên tố của Đồ Quân, hậu quả chính là khó lường.

Tử Băng Linh vừa nghe, vẻ mặt không bằng lòng, ngập ngừng nói:

“Tần Vũ đại ca lại muốn bế quan tu luyện sao, vốn cho rằng người tới nơi này có thể cùng ta vui đùa cơ.”

Tần Vũ nhìn vẻ mặt ủy khuất của Tử Băng Linh, hơi hơi cười nói:

“Không cần quá lâu, ta sẽ đi ra.”

Vũ Văn Thác nhíu mày:

“Nói như vậy, người muốn vào Thương Long điện?”

“Ta không cần vào Thương Long điện, tinh thần lạc ấn của Tà Thần cũng không thích hợp để ta nâng cao cảnh giới.” Bước đầu đi vào Thương Long điện, Tần Vũ đã cảm giác được sự cường đại của tinh thần lạc ấn kia, lấy một loại lực lượng có tính chất cưỡng chế buộc phải tự mình cảm ngộ sự huyền bí của Tà Thần linh ngộ đối với vật chất hỗn độn, điều này đối với người bình thường mà nói không thể tốt hơn, cảnh giới cũng có thể nhanh chóng tăng lên.

Nhưng đối với Tần Vũ, ngoài việc có thể nâng cao cảnh giới, nhưng lại trước sau đi vào con đường mà Tà Thần đã đi qua, Tử Dạ Thương Long lưu lại ở đâu, Tần Vũ có khả năng nâng cao giới hạn cũng sẽ ở nơi đó mà đình chỉ, cho nên chuyện này đối với Tần Vũ mà nói, có thể nói là một loại hạn chế đang tiềm ẩn.

Tần Vũ biết rõ đạo lý ở trong đó, cho nên lúc trước cũng không có vội vã vào Thương Long điện tiến hành tu luyện.

“Vậy người muốn tu luyện như thế nào, nếu như không có sự trợ giúp của tinh thần lạc ấn Tử Dạ Thương Long, trong thời gian ba trăm năm, người thậm chí đều không cách nào đột phá Hoàn Hư trung kỳ.” Vũ Văn Thác vội vàng nói.

Tần Vũ trầm giọng nói:

“Ta muốn nghiên cứu lực lượng mới ở trong đan điền, từ nó mà nâng cao cảnh giới, ta phải ở trong thời gian ngắn nhất chứng khống cho được lực lượng này.”

Đối với lực lượng mới ở trong đan điền của Tần Vũ, Vũ Văn Thác cũng cực kỳ kinh ngạc, nó lại có thể thoát ly sự chứng khống pháp tắc của Tử Dạ Thương Long, một lần nữa sáng tạo một cái không gian độc lập, đây là việc hết sức là lạ lùng.

“Vậy được rồi!”

Tần Vũ nhẹ nhàng thở dài, phút chốc biến mất ở bên trong đại điện, Vũ Văn Thác nhìn theo bóng dáng của hắn, đồng dạng thở dài thật sâu.

Tử Băng Linh tựa giống như một đứa nhỏ, cắn ngón tay, hỏi:

“Tần đại ca làm sao vậy?”

Vũ Văn Thác nhìn nhìn bầu trời kia như những sợi lông chim nhỏ dẹt thành, than thở nói:

“Đã biết những việc không nên biết, chắc chắn trong lòng của hắn nhất định rất phức tạp, vậy cho hắn yên tĩnh một chút đi... Công chúa điện hạ, ta đưa người trở về đi.”

Ngoài Tà Thần giới bên trong tinh vực, rộng lớn trống không, không có một khỏa tinh cầu, từng đạo kinh phong sắc bén từ bên tai của Tần Vũ gào thét mà qua, lay động y sam đen như mực của hắn, phát ra tiếng vang phần phật.

Tần Vũ có chút ngơ ngàng nhìn vào hai tay của mình, trong đầu hồi tưởng những lời của Tử Dạ Thương Long đã nói...

Ở trong đan điền của hắn tồn tại một cỗ lực lượng cực kỳ lạ lùng, mặc dù tồn tại ở bên trong thân thể của Tần Vũ, lại không chịu Tần Vũ chứng khống mà tồn tại độc lập. Nhưng chính là bởi vì cỗ lực lượng kỳ dị này, thậm chí ngay cả lực lượng pháp tắc của Tử Dạ Thương Long cũng không cách nào tiến hành hạn chế.

“Như vậy ngay cả Tử Dạ Thương Long đều không cách nào hạn chế, pháp tắc của nơi này đối với ta hiển nhiên không có bất luận ảnh hưởng gì, nhưng ta rõ ràng có thể cảm thụ được cỗ lực lượng hạn chế này a... Chẳng lẽ thật là đáy lòng của ta tồn tại bóng ma ư?” Trong đầu của Tần Vũ rất hỗn loạn, hắn đang di chuyển thân thể, vẫn có loại cảm giác mang nặng này, tốc độ di chuyển hiển nhiên đã bị hạn chế.

Tần Vũ nhíu nhíu mày, lại thở hơi thật sâu.

Lúc này, hư không bỗng nhiên lay động hẳn lên, dấy lên từng đạo sóng gợn thật sâu, cuộn cuộn trong không gian, rồi đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, giống như bản thân người này đã tồn tại cùng nơi đây.

Khí thế bất khuất, ánh mắt sâu sắc, vẻ mặt lạnh lùng!

“Tử Dạ Thương Long?!”

Tần Vũ cảm thấy cả người cũng giống như bị lôi điện xuyên qua, trong đầu giật mình.

Tử Dạ Thương Long nhìn thật sâu vào hắn, lạnh nhạt nói:

“Xem ra người dường như gặp một ít vấn đề khó khăn”

Tại lúc này, Tử Dạ Thương Long nhìn thoáng qua không chân thực thể nào ấy, thậm chí có một chút cảm giác hư ảo. Tần Vũ liên tục hít sâu ba lượt, trong đầu đã phát nhiệt mới dần dần lạnh xuống, hàn phong mạnh mẽ kia lướt qua trên mặt, Tần Vũ cũng cảm giác được khuôn mặt nóng lên cũng bị làm lạnh xuống.

“Người như thế nào biết ta ở nơi này, người... Người thật sự tồn tại sao?”

Trên mặt Tử Dạ Thương Long mang theo một tia cười thần bí:

“Nơi này là vũ trụ ta đã sáng tạo, tuy rằng người không ở trong sự khống chế của ta, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được sự tồn tại của người, mà còn như ta hiện tại, chẳng qua là một đám phân thân của ta mà thôi, chân thân còn ở bên trong Tà Thần cổ tháp, ta có thể dựa vào pháp tắc không gian mà đem đám phân thân này truyền tống đến bất kỳ địa phương nào ta muốn tới.”

“Thì ra như vậy, khó trách cảm giác không chân thực như vậy... Mà người tới nơi này làm cái gì?” Tần Vũ nghi vấn nói.

Tử Dạ Thương Long lộ ra vẻ bình tĩnh, thậm chí có chút bình tĩnh đến đáng sợ, thật giống như một cái hồ nước không có đáy, không có tí ti gợn sóng, cũng không cách nào nhìn xuyên qua.

“Ta tới nơi này tự nhiên là vì người, mà vì cái gì ta phải đến, chính là bởi vì Thần Nô.”

“Vũ Văn Thác?” Trong lòng của Tần Vũ trầm xuống: “Vì sao lại là hắn?”

“Hắn biết người gặp một ít vấn đề khó khăn, mà ta thì có thể giúp người giải quyết những vấn đề này.” Phân thân của Tử Dạ Thương Long trong hư không vũ trụ hiện ra cực kỳ mờ ảo, lại còn không có bất luận hạn chế gì, giống như trong lúc tùy ý là có thể biến ảo thành vạn vật thể gian như thường.

“Vấn đề khó? Ta là có một chút vấn đề không cách nào hiểu được, nhưng không cần người tới chỉ bảo!” Bất kể ở trước mặt người nào, ở sâu trong đáy lòng của Tần Vũ đều có một cổ ngạo khí, mặc dù là ở trước mặt Tà Thần cũng là như thế.

Tử Dạ Thương Long lạnh nhạt cười:

“Ta biết nguyên nhân người không bằng lòng vào Thương Long điện, là sợ tinh thần lạc ấn của ta hạn chế của sự phát triển của người... Hắc hắc, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có một người như người có ý nghĩ như vậy, nhưng thử hỏi cái Tà Thần vũ trụ này còn không có ai có thể đạt tới cảnh giới như ta vậy, cho nên lúc trước dựng lên Thương Long điện, ta cũng không có lo lắng cái gì. Chẳng qua lần này ta giúp người giải quyết một số vấn đề, cũng sẽ không giới hạn cái gì, người có thể yên tâm.”

Tần Vũ nói:

“Không nghĩ tới Thần Nô lại có thể mời nhân vật như người vậy, hắn thật sự rất bất thường.”

“Thần Nô là người nắm quyền của Đại Thần Thiên, trước lúc thực lực hỗn nguyên của hắn bị hủy diệt cùng với ta đã không phân cao thấp, đương nhiên là có năng lực này. Chẳng qua ta sở dĩ phải đến, một mặt là bởi vì hắn, mà hơn nữa chính là đối với sự việc ở trong đan điền của người lại cảm thấy hứng thú.”

“Lực lượng mới... Người có thể nhận thấy được nguồn gốc của cổ lực lượng này sao?” Tần Vũ hỏi.

Tử Dạ Thương Long lắc lắc đầu:

“Cổ lực lượng này rất kỳ lạ, nó dường như biến động theo lực lượng căn nguyên của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, trừ điều này ra, ta cũng không nghĩ ra được có lực lượng nào có thể thoát khỏi quyền khống chế của ta.”

Tần Vũ hơi hơi nhíu mày, hỏi:

“Vậy tồn tại trong lòng ta thật sự chính là bóng ma sao, ta vẫn như cũ có thể cảm giác được sự tồn tại của hạn chế pháp tắc.”

Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói:

“Quả thực, đây là pháp tắc vũ trụ ở sâu trong lòng của người còn lưu lại bóng ma, nên khi người thực sự nhận thức được loại lực lượng này, bóng ma sẽ phải biến mất.”

“Vậy người tới nơi này là muốn giúp ta nhận thức lực lượng mới sao?” Tần Vũ nói.

Tử Dạ Thương Long lại nhẹ nhẹ lắc đầu:

“Lực lượng mới tồn tại ở bên trong đan điền của người, hiển nhiên do người chống khống, ở phương diện này ta giúp không được người cái gì, chỉ có thể lấy năng lực của ta đem lực lượng mới trong cơ thể của người lấy một loại phương thức khác phơi bày ra, yên tâm, sẽ không tổn hại người cái gì.”

“Vậy được rồi, ta cũng muốn xem xem lực lượng căn nguyên của nó rốt cuộc là cái gì!” Tần Vũ kiên quyết nói, tại lúc này hẳn hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tử Dạ Thương Long hồ hững cười, cánh tay hơi hơi nâng lên, cốt chưởng hướng về bầu trời nắm lại, hư không phía sau Tần Vũ nháy mắt sụp đổ xuống, một cổ lực lượng hấp dẫn cực kỳ cường đại như là xuyên qua ngực của Tần Vũ, vật chất hỗn độn dày đặc cuộn trào mãnh liệt đem cả người hắn đều bao lại.

Tần Vũ trong lòng cả kinh, rõ ràng cảm giác được từ sâu bên trong đan điền truyền đến dị động, cổ lực lượng mới kia dường như đã cảm giác được lực lượng của Tử Dạ Thương Long đang cường ép mang nó bức ra bên ngoài cơ thể, phát ra một tiếng gầm thét chấn động vũ trụ hoàn vũ, toàn bộ hư không đều đang chấn động kịch liệt.

Sắc mặt của Tử Dạ Thương Long rất khó xem, cái phân thân này ước chừng chỉ có một phần ba lực lượng của bản thể, nhưng vẫn vẹn chỉ là thúc động lực lượng trong đan điền của Tần Vũ, lại phí sức như vậy.

“Cái này đến tột cùng là lực lượng gì? Để ta nhìn thử xem căn nguyên của người!”

Lực lượng lạ lùng như vậy thậm chí khiến cho Tà Thần Tử Dạ Thương Long cũng cảm giác được kinh sợ vạn phần, hẳn bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới người ở một cái thế giới tinh trần lại có được năng lực như vậy.

Tử Dạ Thương Long hầu như sử dụng ra toàn bộ lực lượng, vật chất hỗn độn phân bố đầy nửa cái mặt bằng vũ trụ, cả người Tần Vũ đều đang được khí thể dày đặc bao phủ bên trong, phát ra một tiếng gào thét đau đớn.

Nhưng mà lúc này, Tử Dạ Thương Long bỗng nhiên thấy được một cái đồ vật, đó là ánh sáng hình một cái cánh cửa, lộ ra mọi nơi quỷ dị huyền bí, mà ở giữa cửa vòng xoáy màu đen sụp đổ xuống, còn khí tức hủy diệt thẩm thấu ra, càng khiến cho trong đáy lòng hắn cảm thấy một tia sợ hãi không nói ra được.

Có thể khiến cho nhất đại Tà Thần cảm giác được hoảng sợ, e rằng toàn bộ vũ trụ nguyên thủy cũng không có người như vậy, nhưng loại cảm giác này lại xuất hiện chân thật ở sâu trong đáy lòng của hắn.

Tiếp theo đó, một tiếng gầm khàn khàn từ trong yết hầu của Tần Vũ phát tác ra, cánh cửa ánh sáng kia đột nhiên mở rộng ra, đem cả người Tần Vũ đều nuốt vào, sau đó biến mất bất vô âm tín.

Tử Dạ Thương Long kinh khủng nhìn một màn này, nhưng mà sau khi sức lực đang tiêu hao quá nhiều, phân thân của hắn cũng đã không chống đỡ được bao lâu, dần dần biến mất ở bên trong hư không vô tận. :

451. Chương 58: Bản Nguyên Lực Lượng

“Hô... Hô... Cái này rốt cuộc là lực lượng gì?”

Tử Dạ Thương Long há hốc miệng thở hổn hển, tâm tình hoàn toàn rối loạn, phơi bày ra dáng vẻ mệt mỏi trước nay chưa hề có. Trong đầu nhớ lại lần đầu nhìn thấy một màn kia của Tần Vũ, lúc hắn đi vào lĩnh vực Tà Thần giới lĩnh vực, Tử Dạ Thương Long cũng đã cảm giác được cái lực lượng thần bí không biết kia đã thoát khỏi sự khống chế của hắn, nhưng điều này cũng không gây cho hắn chú ý quá lớn, điều này có thể chính là một cái ngạo khí mà bản thân Chương Khổng Giả có được, ngoài Chủ Thần cùng Thần Thiên, người nào cũng không để vào mắt.

Nhưng mà vừa rồi trong nháy mắt tiếp xúc với đan điền của Tần Vũ, một chút kia có thể cảm giác được rõ ràng nỗi hoảng sợ trong nháy mắt xâm nhập toàn thân, điều này Tử Dạ Thương Long chưa bao giờ cảm giác qua, hẳn thật sự không nghĩ ra còn có lực lượng nào có thể khiến cho hắn chấn động lớn như vậy.

Hiện giờ tổn thất một cái phân thân, Tử Dạ Thương Long cũng tương đối mất đi một phần ba lực lượng, bên trong Tà Thần cổ tháp, Tử Dạ Thương Long mở ra vũ trụ nguyên thủy, cổ vật chất hỗn độn thật lớn từ trong vết nứt của vũ trụ tuôn trào ra, ở trong sự khống chế của hắn mà diễn hóa thành sinh mệnh nguyên lực, không ngừng bổ sung cho lực lượng đã mất kia.

Sau phút chốc, sắc mặt của Tử Dạ Thương Long mới có một chút chuyển biến tốt, hắn hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Ta trái lại muốn nhìn xem ba trăm năm sau người có thể phát triển đến mức nào...!”

Khoảnh khắc này, bên trong vũ trụ mênh mông ở ngoài Tà Thần giới, bất cứ năng lượng chấn động nào đều đã biến mất, dường như cũng không có cái gì phát sinh qua.

Quang ảnh hình cánh cửa kia sớm đã biến mất không thấy, thậm chí ngay cả khí tức của Tần Vũ cũng đều vô tung vô ảnh mà biến mất, tung tích của hắn sớm đã không phải là Chương Khổng Giả Tử Dạ Thương Long của phiên vũ trụ này cũng không biết được, giải thích duy nhất chính là Tần Vũ đã bị lực lượng mới bên trong đan điền thôn phệ vào trong cái không gian độc lập thần bí.

-o-o-o-

“Đây là địa phương nào? !”

Đầu tiên khi Tần Vũ mở mắt ra, toàn bộ trước mặt làm cho hắn chấn kinh. Lúc này hắn đang đứng trên một khối đại lục mà không biết tên, toàn bộ thiên địa đều là u ám, không có một tia ánh nắng, mặt trăng màu đỏ được treo ở trên không trung phát ra ánh sáng quỷ dị, nhẹ nhàng rơi ở trên vùng cát trắng như tuyết.

Phóng ra thần thức theo bản năng, Tần Vũ không nghĩ tới, phạm vi lan tràn của thần thức lại cực kỳ nhanh, mà còn không có bất kì hạn chế pháp tắc gì, cứ giống như là ở trong Tần Mông vũ trụ của mình, có thể cảm giác được động tĩnh dù rất nhỏ nào của mỗi một tác đất, mỗi một tác không gian.

Phạm vi bao phủ của thần thức, nháy mắt đạt tới một mức khủng bố. Thậm chí ngay cả Tần Vũ đều có chút kinh sợ, dấu sao tới được phiên vũ trụ nguyên thủy này, rất lâu rồi chưa có loại cảm giác như vậy, nhưng mà hiện tại, dường như chuyển động của toàn bộ tinh hệ đều ở trong lòng của Tần Vũ, vô cùng thông suốt.

Tần Vũ biết, đây là một phiên lĩnh vực không rõ và chưa hề đặt chân tới, nhưng làm cho hắn một cổ cảm giác quen thuộc trước nay chưa từng có.

Tại thần thức dò tra, hiểu được chỗ của mình chẳng qua là một cái tinh cầu rất nhỏ mà thôi, ở trong phiên vũ trụ này, tinh cầu như vậy đạt tới hơn trăm cái, chẳng qua phạm vi của phiên vũ trụ này có hơi nhỏ, thậm chí còn không bằng tinh hệ có phạm vi lớn của Tà Thần vũ trụ.

Cát bụi chung quanh màu xanh nhạt cuộn cuộn, kinh phong lạnh lùng mãnh liệt không ngừng từ bên tai Tần Vũ lướt qua. Tần Vũ đi tới phiên vũ trụ xa lạ này, loại cảm giác này trước nay chưa có khiến cảm giác của hắn rất khoan thai, mất đi toàn bộ hạn chế của pháp tắc, dường như bên trong phiên vũ trụ này, hắn mới hoàn toàn chính là Chương Khổng Giả.

Nhớ lại trước tình huống này, Tần Vũ mới mơ hồ ý thức được, đây là không gian độc lập ở trong đan điền mà hắn sáng tạo ra.

“Cái này đại khái chính là bên trong lực lượng mới rồi? Không nghĩ tới Lục đạo Luân Hồi sụp đổ, lại diễn sinh ra một cái không gian như vậy.” Tần Vũ không thể hiểu biến hóa đã phát sinh bên trong đan điền, bởi vì lực lượng mới đã không nằm trong sự khống chế của hắn.

Sau khi cẩn thận quan sát, ở trong phiên vũ trụ này Tần Vũ đồng dạng phát hiện vật chất hỗn độn với số lượng lớn, chính là giống như Tà Thần vũ trụ, phân bố vật chất hỗn độn rất cân đối, nhưng mà so với Tà Thần vũ trụ càng thêm hoàn mỹ, có thể nói là một loại tỉ lệ hoàng kim tuyệt đối, vũ trụ hoàn mỹ tuyệt đối.

Tần Vũ đưa bàn tay ra, năm ngón tay vừa hơi chuyển, một cỗ Hỗn độn khí đã bị hắn nắm trong tay, chương không, diễn hóa, hết thấy đều chỉ trong nháy mắt, vật chất hỗn độn kia liền bị diễn hóa thành pháp tắc phong nguyên tố, đang trong lúc chương không vì diệu lúc chậm lúc nhanh, Tần Vũ rất ấn tượng vừa đúng lúc, cơ thể nương theo gió trong nháy mắt đã rời khỏi đại lục, đi tới giữa phiên vũ trụ nhỏ bé này.

Tần Vũ có chút kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, lẩm bẩm nói:

“Xem ra đã không có bóng ma hạn chế pháp tắc, đối với cảnh giới lĩnh ngộ Hỗn độn cũng xảy ra nâng cao bản chất.”

Quả thực, lấy thực lực Hoàn Hư sơ kỳ để nhận xét, muốn ở trong thời gian ngắn khống chế pháp tắc phong nguyên tố đích xác khả năng không cao, lại huống hồ Tần Vũ còn là là người tu luyện đa tu tới bảy loại

nguyên tố.

Ngay trong thời gian Tần Vũ cẩn thận cảm ngộ diễn hóa huyền ảo pháp tắc của nguyên tố, từ trung tâm của phiên vũ trụ này, đột nhiên truyền tới một cỗ năng lượng chấn động cực kỳ cường đại, tức thì dâng lên rung động trong thần thức của hắn. Trong lòng Tần Vũ cả kinh, chính lúc đang chuẩn bị sử dụng pháp tắc phong nguyên tố tăng cao tốc độ chạy đi, một cỗ lực lượng pháp tắc cực kỳ quen thuộc chợt hiện lên trong đầu của hắn.

Trong lòng Tần Vũ vừa muốn thí nghiệm thử xem, thúc động vận hành pháp tắc, sau phút chốc, thân thể của hắn đã xuất hiện ở trung tâm vũ trụ.

“Pháp tắc Không gian nguyên tố?!” Trong đầu của Tần Vũ giật mình một cái, hắn không nghĩ tới chính mình có thể ở bên trong phiên vũ trụ này vận dụng lực lượng pháp tắc một cách tự nhiên thành thạo.

“Chẳng lẽ ta thật sự là Chương Không Giả nơi này sao?” Tần Vũ thấp giọng lầm bầm.

Lúc này, bên trong vũ trụ bỗng nhiên truyền tới một âm thanh cực kỳ trầm trọng, giống như một cái búa sắt hung hăng đánh ở trên mảnh gỗ:

“Hiện tại... Người còn không phải!”

“Là ai?!” Tần Vũ nhìn chằm chằm ở phương xa, thâm kinh sợ nói: “Có người ở nơi này... Nhưng thần thức của ta vì cái gì mà không cảm giác được?”

“Ha ha ha ha!”

Sâu ở bên trong Vũ trụ, lại truyền đến tiếng cười hỗn tạp không giống nhau, bảy đạo bóng ảnh mơ hồ bỗng nhiên đã xuất hiện trước mặt Tần Vũ như vậy, trên người bọn họ đều bao phủ vật chất hỗn độn dày đặc, vì thế không cách gì thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, nhưng quan sát từ hình dáng to lớn kia, có thể phán định bọn họ tuyệt đối không phải là người.

Bảy cái bóng ảnh mơ hồ kia rất to lớn, Tần Vũ đứng ở trước mặt bọn họ thì rõ ràng hiển hiện rất nhỏ bé.

“Các người là ai?” Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, chất vấn nói.

Trong đó một cái bóng ảnh màu vàng cười hắc hắc hai tiếng, lớn tiếng nói:

“Cảnh giới tu vi của người thật sự quá thấp, tuy rằng chương không một phiên vũ trụ này, nhưng không cách nào tiến hành khuếch trương, có thể nói chút phạm vi như vậy đã là cực hạn của người.”

Một cái bóng ảnh màu xanh da trời tiến lên trước hai bước, trầm giọng nói:

“Chúng ta đến tốt cùng là ai, cái này cần tự mình người tìm giải đáp!”

Cái bóng ảnh màu đỏ bên cạnh sừng sững cười:

“Khi người thực sự thấy rõ chúng ta, người mới thực sự là Chương Không Giả của phiên vũ trụ này!”

“Thấy rõ các người?” Trong lòng Tần Vũ cả kinh: “Chẳng lẽ các người chính là lực lượng căn nguyên bên trong đan điền của ta?”

Bóng ảnh màu xám hơi hơi gật đầu:

“Bởi vì với sự thấp kém cảnh giới tu vi của người, cho nên hạn chế lực lượng của chúng ta với mức độ thật lớn, đến khi nào người trở thành Chương Không Giả của phiên vũ trụ này, thì có thể vận dụng lực lượng căn nguyên một cách tự nhiên thành thạo, cũng chính là lực lượng của chúng ta!”

“Lực lượng của các người?”

Hiện tại, bảy cái bóng ảnh này nhìn qua thật sự tồn tại, nhưng lại hoàn toàn không ở trong tầm khống chế của Tần Vũ, thần thức dò trên thân thể bọn họ thì xuất hiện ngăn cách. Tần Vũ có thể từ trên người bảy bóng ảnh này cảm nhận được, đúng là một cỗ khí tức hỗn độn cực kỳ dày đặc cùng lực lượng nguyên tố cường đại đến không thể tưởng tượng được.

Lúc này, bảy đạo bóng ảnh bỗng nhiên hướng về hai bên tránh ra, Tần Vũ còn chưa phản ứng kịp, một cổ khí tức hủy diệt khủng bố không thể tưởng tượng đã ập đến trước mặt.

Ngưng thần nhìn lại, thì ra là một cánh cửa thật lớn nằm ngang ở trước mặt hắn, vào lúc này, cánh cửa kia đã không còn hư ảo như trước nữa, cũng không có phát ra bất kỳ ánh sáng gì, nhìn thoáng qua dường như đã trải qua phong sương biết bao năm tháng, đã bị tàn phá lạ thường, thấu phát ra khí tức thời viễn cổ xa xưa.

Trên hai bên trụ cửa đã nứt ra rất nhiều khe hở, thân trụ hiện lên màu xám tối, cả đạo môn nhìn qua rất khổng lồ, thậm chí so với cửa thành còn muốn cao hơn rất nhiều.

“Là nó...”

Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng, đây là thật thể của quang ảnh hư ảo kia, lúc trước ở bên trong mật thất tu luyện, Vũ Văn Thác cũng từng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng quang ảnh này chợt lóe qua. Lúc này, Tần Vũ dường như nghĩ tới cái gì, ngừng đầu tập trung tinh thần nhìn lại, rõ ràng phát hiện trên đỉnh của cánh cửa kia khắc ba chữ to, giữa những hàng chữ, thấu phát ra một cổ khí tức tang thương cổ xưa.

“Bát! Thần! Môn!”

Lúc này, bóng ảnh màu trắng lên miệng nói:

“Chúng ta đã đợi ngươi rất lâu, Bát Thần Môn có thể nói cho người biết về chúng ta cùng với khởi nguyên của phiên vũ trụ này và thân phận thực sự của chúng ta, hoan nghênh người đến nơi này!”

Tần Vũ nhíu nhíu mày, hắn thật sự không nghĩ đến bên trong đan điền vậy mà có một phiên thể giới khác:

“Các người... Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?”

“Đan điền của ngươi, Bát Thần vũ trụ!” Bảy đạo bóng ảnh cùng kêu lên, âm thanh hùng hậu vang vọng ở trong vũ trụ mệnh mông.

“Bát Thần vũ trụ?”

Lục đạo Luân Hồi sụp đổ, diễn hóa thành Bát Thần vũ trụ, biến hóa trong đó Tần Vũ không cảm giác được chút nào. Lúc này, Tần Vũ nhìn Bát Thần Môn, cảm nhận được sâu ở trung tâm vòng xoáy sụp đổ kia hướng vào trong tựa hồ có một loại lực lượng giống như đang kêu gọi hắn.

“Tiến vào đi, toàn bộ bề mặt nơi này có tất cả những điều người muốn biết!” Bóng ảnh màu xanh hướng về Tần Vũ nói.

Tần Vũ nhíu nhíu mày hơi chần chờ, nhưng vẫn hướng Bát Thần Môn kia đi tới, trong cánh cửa một mảnh tối đen, chỉ có thể nhìn được một cái vòng xoáy hắc bạch đan xen đang chuyển động từ từ, nó tựa hồ cảm giác được Tần Vũ đã đi tới, đột nhiên rất nhanh biến đổi hẳn, vô hình trung xuất hiện một cổ hấp lực. Trong lòng của Tần Vũ cả kinh, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, cả người đã bị hút vào trong cánh cửa, biến mất không thấy. :

452. Chương 59 : Bát Thần Môn

“Hắn rốt cuộc đã tới, xem ra hạn chế của chúng ta cũng sắp kết thúc”

Cái bóng màu vàng ha ha cuồng tiếu hiển nhiên là cực kì hưng phấn, nói:

“Đúng vậy, bất quá hắn tiến bộ thật sự quá chậm rồi, muốn sử dụng lực lượng của chúng ta e rằng còn phải thời gian rất dài nữa!”

Cái bóng màu đỏ khẽ gật đầu:

“Bất quá cho dù thế nào hắn lúc này đã tiến vào Bát thần môn, chúng ta xem như đã có khởi đầu”

“Bên trong Bát Thần môn huyền diệu vô cùng thậm chí ngay cả chúng ta đều không cách nào lĩnh ngộ được tác dụng của nó, không biết hắn có thể có tiến triển gì hay không” Cái bóng màu trắng tựa hồ không quan tâm nói

Cái bóng màu xám hít một hơi thật sâu , Hồn Động vật chất bốn phía nhất thời bị nó nuốt vào , trầm giọng nói :

“ Người đừng quên chúng ta không phải chường khổng giả chính thức của Bát Thần vũ trụ , cũng chỉ có hần mới có thể lĩnh ngộ được huyền bí ảo diệu của Bát Thần môn ...”

Bảy nhân ảnh trầm mặc một lát hoá làm bảy đạo quang hoa biến mất tại trung tâm Bát Thần vũ trụ , duy nhất chỉ có Bát Thần môn vẫn đứng thẳng rõ ràng phát ra khí tức thần bí cổ kính

Sau một khắc Tần Vũ đã bị dòng suối cuốn vào trong thế giới của Bát Thần môn , nếu như nói Bát Thần vũ trụ là một không gian tự hình thành độc lập bên trong đan điền của Tần Vũ thì Bát Thần môn này chính là trung tâm của phiên không gian , cũng là ... nguyên tố quan trọng nhất

Đây là một không gian độc lập rất nhỏ cũng thuộc thế giới bên trong Bát Thần môn , Tần Vũ tới nơi này trước tiên , rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng luyện hoá không thể tưởng tượng , phảng phất toàn thân như là bị hoà tan vậy

Nhưng mặc dù có loại ... cảm giác này nhưng rõ ràng lực lượng luyện hoá này đối với Tần Vũ không tạo ra một ảnh hưởng gì cho dù là nhỏ nhất . Bốn phía nơi này so với tinh cầu vừa tới kia không khác nhau là mấy , cũng đứng trên một mảnh đất màu cát trắng , trên đó có thể nhìn thấy một ít cây cỏ khô héo khiến cho người ta một cảm giác tang thương

Cuồng phong nổi lên , cát bụi trắng xoá không ngừng gào thét khiến Tần Vũ không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh , phóng thần thức ra nhưng trong Bát Thần môn tựa hồ có hạn chế rất lớn , thậm chí khoảng cách mười thước cũng không tới

Tần Vũ ám trầm một hơi tựa hồ cũng không kinh ngạc lắm ngược lại bình tĩnh ngồi xuống , nhắm chặt hai mắt

Tất cả chính như lời bảy nhân ảnh lúc trước , lúc này cảnh giới của Tần Vũ đối với điều khiển Hồn Động quá thấp không cách nào từ trong Hồn Động thấy rõ bốn nguyên lực của Bát Thần môn , cho nên hiện tại Bát Thần môn đối với hần sinh ra sự bài xích , mới có cảm giác bị hạn chế

Giờ phút này , trong đầu Tần Vũ toàn bộ đều rất thuần khiết , toàn cơ thể cảm thụ trong Bát Thần môn , vô luận là Hồn Động vật chất hay là pháp tắc ...

...

Lúc này , Vũ Văn Thác bước vào trong Tà Thần cổ tháp

“ Người đã đến rồi !” Tử Dạ Thương Long thu lại nguyên lực pháp tắc diễn hoá sinh mạng , Hồn Động vật chất xung quanh cũng dần tan biến

Vũ Văn Thác trước mặt Tà Thần cũng không phải kính cẩn như Bát đại tộc trưởng , ngược lại rất tự nhiên ngồi xuống trước mặt hần , nói :

“ Xem ra người đã giúp hần giải quyết vấn đề , có chuyện gì sao ?”

Tử Dạ Thương Long lộ vẻ sâu thẳm nở nụ cười :

“ Người nói đúng , hần đúng là không tầm thường , có thể ngay cả Đại Thần Thiên thấy như vậy cũng kinh ngạc , lực lượng trong cơ thể hần thật sự quá đặc biệt thậm chí đặc biệt đến kinh khủng ”

Vũ Văn Thác cười nhạt :

“ Lần đầu tiên trông thấy hần ta đã nhận định hần không phải người của Tứ đại vũ trụ , ta cũng không có nghĩ tới trong thân thể hần lại có lực lượng kinh khủng như vậy , lúc trước trong mắt thất dưới Minh Huyền tinh ta từng xem qua bốn nguyên lực lượng của hần , tình cảnh lúc đó cả đời này sẽ không quên ”

Tử Dạ Thương Long hít thật sâu một hơi :

“ Chẳng lẽ người nhận định hần sẽ là người giải quyết những chuyện trong nguyên thủy vũ trụ , cái ... là tân Thần Thiên ?”

Vũ Văn Thác khẽ lắc đầu :

“ Ta không nói như vậy , việc này không ai trong chúng ta có thể đoán trước , chỉ có thể nói hắn là một người có thể mà thôi . Bất quá ba trăm năm sau , đến khi đạo chân linh thứ tư bằng huỷ cũng là lúc tiến vào mộ địa Thần Thiên , tin rằng chân linh Đại Thần Thiên sẽ chỉ điểm cho chúng ta ”

“ Bây giờ ngươi định thế nào ?” Tử Dạ Thương Long nhìn thật sâu vào mắt Vũ Văn Thác hỏi

Vũ Văn Thác khoát tay :

“ Chân nguyên ta đã tổn huỷ , đã thành một phế nhân còn có thể làm gì , còn một chút thời gian không bằng đi tới Thương Long điện tăng lên một chút tu vi , có lẽ trong cuộc chiến sau này có thể tự bảo trụ được tính mạng ”

“ Cũng tốt , thời gian ba trăm năm , hơn nữa còn có hai đại nguyên lão trợ giúp cũng đủ người đạt tới Hoàn Hư sơ kì , bất quá người chính là tu luyện sinh mệnh nguyên lực , loại ... pháp tắc này trên phương diện công kích nếu không có tu vi Hoàn Hư hậu kì là không thể thi triển ”

“ Điều này ta cũng không quan tâm cho lắm ... hiện tại ngươi lựa chọn rút quân , cũng đồng nghĩa với việc mất đi Thất Tuyệt tinh hệ , mặc dù là quyết định sáng suốt nhưng điều ta lo ngại chính là Chiến Thần có thể phát động tiến công đại quy mô ”

Tử Dạ Thương Long nói :

“ Chiến Thần cũng không phải là người lỗ măng , thấy Tà Thần giới lui binh hắn nhất định nhận ra trong đó có uẩn khúc . Nhưng nếu xảy ra chuyện đó ta sẽ ở ngoài Tà Thần giới hạ cấm chế , đợi đến khi nguyên thủy trục tâm xảy ra dao động , nếu hắn không lui binh thì toàn bộ Chiến Thần giới đều trở thành mục tiêu công kích của các giới , ta tin rằng hắn tuyệt đối không có gan công kích lần nữa !”

Vũ Văn Thác khẽ thở dài :

“ Không nghĩ tới người đã có quyết định nhanh như vậy , không hổ là Tà Thần . Ta hy vọng người biết hai ngàn năm sau toàn bộ không gian ngăn cách trong nguyên thủy vũ trụ sẽ bị phá huỷ , cái mà người phải tranh đoạt không phải vương của tứ giới , cũng không phải pháp tắc của Thần Thiên mà là ngăn cản tràng đại chiến này hết sức có thể ”

“ Đại Thần Thiên là người duy nhất mà Tà Thần ta kính trọng , ý chỉ của người ta tất nhiên sẽ không làm khác ”

Vũ Văn Thác nói :

“ Đến lúc đó Đại Thần Thiên giới sẽ là mục tiêu cuối cùng của ba giới còn lại ... ta cho người biết nếu Đại Thần Thiên giới bị huỷ thì cả nguyên thủy vũ trụ sẽ phát sinh biến hoá ”

“ Biến hoá gì ?” Tử Dạ Thương Long hơi nhíu mày

“ Đại Thần Thiên từng nói cho ta biết nguyên thủy vũ trụ cũng là có sinh mạng , cũng giống như sự sống tự nhiên , nếu làm tổn thương quá lớn nó sẽ mãnh liệt trả thù . Đại Thần Thiên trước khi ý thức bị huỷ diệt hoàn toàn , điều ... hắn lo lắng nhất chính là tràng loạn chiến của bốn thế giới cuối cùng dẫn đến nguyên thủy vũ trụ cản trở , đến lúc đó tất cả sẽ bị huỷ diệt , nguyên thủy vũ trụ cũng không thể tồn tại !”

Tử Dạ Thương Long trong lòng cả kinh , sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng hẳn

“ Cho nên ta tới nơi này cũng là để nói cho người biết cho dù thế nào cũng phải tìm cho được ... tân Thần Thiên kia , người có thể giải trừ trận loạn chiến này , dù sao sau khi Thần Thiên mất đi , vũ trụ cũng mất đi chương khống giả , thực lực lớn nhất cũng là chủ thần các người ”

Tử Dạ Thương Long nhớ lại lần loạn chiến trước kia , phân tích :

“ Tại trước khi hình thành tứ đại vũ trụ , cả nguyên thủy vũ trụ đều là chiến trường của Tứ đại chủ thần . Lúc đó ... thực lực của ta cũng không phải mạnh nhất ...”

Vũ Văn Thác dường như đối với việc này rất hứng thú :

“ Vậy ai mới là mạnh nhất ?”

“ Tử thần ! trên cảnh giới Hỗn Độn , hắc là cực mạnh hơn nữa lợi dụng Hỗn Độn cải tạo thân thể , thực lực cơ hồ có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung . Tiếp theo là Chiến thần , khí đó thân thể Chiến Thần đã hoàn toàn là Hỗn Độn , có thể bộc phát ra lực lượng Chiến Thần quyết gấp ba trăm lần . Tiếp đến mới là ta , bằng vào lực lượng cấm thuật mà chiếm ưu thế so với Loạn thần mạnh hơn một chút . Nhưng thực lực Tứ đại chủ thần lúc trước chênh lệch rất nhỏ , đều không phải là tuyệt đối ”

“ Nói như vậy trong loạn chiến tứ giới lần này bên mạnh nhất vẫn là Tử Thần giới ?”

Tử Dạ Thương Long hơi lắc đầu :

“ Theo ta thấy là Loạn thần giới , mặc dù năng lực người này không phải là cao nhưng hắc có thể sử dụng Hỗn Độn vật chất luyện hoá linh bảo ... cường đại nhất trong cả nguyên thủy vũ trụ . Nghe nói dưới tay hắc còn có Tam đại binh vương , mặc dù có thể miễn cưỡng chế xuất ra Chí Tôn Hỗn Độn linh bảo nhưng bản thân Loạn thần tạo ra lại là chênh lệch một trời một vực !”

“ Nguyên lai là như thế , xem ra trong tràng loạn chiến này còn rất nhiều yếu tố quyết định , lúc này không thể đoán trước được chiến thế !” Vũ Văn Thác ánh mắt một liễm , lẩm bẫm

Tử Dạ Thương Long thở dài :

“ Ước chừng còn một trăm năm nữa Tam Tuyệt và Thiên Cực nguyên lão cũng đột phá đến Quy Thần sơ kỳ cảnh giới rồi , đối với lĩnh ngộ khai tích tinh vực cũng đã tăng lên một cảnh giới . Đến lúc đó ta sẽ cùng với Tứ nguyên lão từ trong Hỗn Độn khai tích một tiểu vũ trụ nữa làm nơi trú binh của Tà Thần giới , phải ... chuẩn bị cho tốt trận chiến lần này ”

“ Bất kể thế nào cũng phải ngăn cản trận chiến này , nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng !”

...

Tại Tà Thần giới , sau khi Tà Thần Tử Dạ Thương Long triệu mở Bát tộc hội nghị thì người trong Bát tộc rất nhanh trở về báo danh , binh lực trong hai đại tinh hệ đều đã được tập trung . Kim La nguyên lão và U Minh nguyên lão cũng đều đã hành động , U Minh nguyên lão ở trong Tà Thần điện quản lý chuyện ở Thương Long điện cũng như cả Tà Thần giới . Mà Kim La nguyên lão lợi dụng không gian pháp tắc giải trừ cấm chế của truyền tống trận trên các chủ tinh

Y như chỉ ý của Tà Thần Tử Dạ Thương Long , đại môn Tà Thần giới mở rộng cửa cho tất cả cao thủ Thiên Mang cảnh giới , trong một thời gian ngắn đã có hơn một ngàn cao thủ hướng tới Thiên Long điện tiến hành khổ tu . Phỏng chừng hơn một ngàn năm nữa sẽ có một lượng lớn Hoàn Hư sơ kỳ xuất hiện

Song , Tần Vũ hiện giờ còn đang ở trong Bát Thần môn , lĩnh ngộ ảo diệu trước đây chưa từng có , cảm giác vũ trụ trong đan điền không ngừng sinh sôi mở rộng , quá trình rất kì diệu

453. Quyển 15 - Tru Thần Thiên Hạ – Chương 1 : Ngàn Năm Sau Đây

Tân vũ trụ , Tử Huyền tinh , bên trong Trọng Huyền phủ ...

“ Sơ Thần ... !”

Tình Nhi đứng dưới một phòng ốc cao lớn ngược lên nhóc nhà nhìn thiếu niên kia , có chút nghi hoặc hỏi :

“ Sơ Thần , đệ ở trên đó làm gì ?”

Thiếu niên ngồi trên mái nhà chính là tiểu nam hài Băng Nghiên ngày đó sở sanh , Tần Sơ Thần . Song năm tháng như thoi đưa , tiểu nam hài lúc trước đã trở thành một anh hài tinh thông uyên bác , một thiếu niên mi thanh mục tú

Tần Sơ Thần ngồi trên mái hiên , y phục như tuyết , trán cao mi dài , khuôn mặt thanh tú . Lông mi trong đó có phần giống Hồng Quân rồi lại thấu phát ra một cổ khí tức hơn người . Lúc này đang cầm một quyển sách bằng trúc trên mái hiên cẩn thận tìm hiểu , thấy Tình Nhi liền mỉm cười nói :

“ Tình Nhi tỷ tỷ , mẫu thân đã từng nói qua càng lên cao thì càng nhìn xa , đệ muốn ở chỗ này có thể xem những cảnh xa đó ”

Thân ảnh Tình Nhi chợt loé lên rồi thoát cái đã xuất hiện trên mái hiên , nói :

“ A a , chỗ này có thể xem viễn cảnh sao , Tình Nhi tỷ tỷ sẽ dẫn đệ đến một chỗ cao hơn là có thể xem nhiều hơn a ”

Hôm nay Tình Nhi cảnh giới đã là Hạ bộ Thiên thần rồi , vì lời hứa trước kia với Tần Vũ mà nàng ngày đêm khắc khổ tu luyện , hơn nữa tư chất cũng là hơn người , tiến bộ phi thường nhanh

Tần Sơ Thần nhú nhú mày sau đó vui vẻ hẳn lên , nói :

“ Tốt quá , tỷ tỷ muốn dẫn đệ đi đâu nữa ? ”

“ Không bằng tới Miêu Nhân Tinh đi a , tiện thể thăm Hô Lỗ nữa , đã thật lâu rồi không có tới đó chơi ”
Tần Tình Nhi cười nói

Nhưng Tần Sơ Thần dường như có chút khó khăn , chu môi nói :

“ Không cần đọc sách ư , quyển trận đạo này là do Tư thúc thúc cho đệ , đệ còn chưa hoàn toàn hiểu hết nữa ”

Tần Tư những năm gần đây chuyên tâm nghiên cứu trận đạo , trong cả Hồng Mông vũ trụ này nếu hắn tự nhận là đệ nhị sẽ không ai có gan nhận là đệ nhất . Quyển trận đạo này cũng là ghi lại những gì mà hắn tâm đắc nhất trong những năm gần đây , bất quá với tuổi của Sơ Thần lúc này không thể lĩnh ngộ được hết huyền cơ trong đó , thật sự có chút miễn cưỡng . Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là tư chất của Tần Sơ Thần , lúc trước khi nhìn lướt qua quyển trận đạo này đã có thể hiểu ra một trận pháp cực kì phức tạp cho nên Tần Tư mới đưa quyển sách này cho Tần Sơ Thần

Tần Tình Nhi đáng yêu quệt quệt môi , nói :

“ Lại là lão già , hay là nghe tỷ tỷ người đi , chúng ta ra ngoài thay đổi không khí ”

Tính cách của Tần Sơ Thần vô cùng hiền lành , từ trên xuống dưới Tử Huyền phủ đều yêu thích nam hài này , tương đối trầm tính so với tính cách của nha đầu kia thì khác xa

Trong khi Tần Sơ Thần còn đang do dự thì hư không đột nhiên nổi lên một trận gió , hai nhân ảnh không một tiếng động xuất hiện phía sau Tần Tình Nhi . Tình Nhi hôm nay đã là Thượng bộ Thiên thần , tất nhiên đã phát hiện ra , quay đầu nhìn lại vui vẻ nói :

“ Khương bá bá , Tả bá mẫu ! ”

Hai người này đúng là Khương Lan và Tả Thu Mi

Khương Lan nhìn hai người , cười nói :

“ Nha đầu lại muốn làm gì a ? Sơ Thần đứa nhỏ tốt như vậy lại bị người rủ rê ”

“ Không phải như vậy , ta chỉ là dẫn đệ ấy ra ngoài ngắm cảnh mà thôi , bá bá , bá mẫu , đã lâu rồi hai người không tới , là đến thăm ta sao ? ”

Tả Thu Mi mỉm cười , trong ánh mắt toát ra nụ cười từ ái :

“ Nha đầu dẻo miệng vẫn còn nhớ chúng ta cơ đấy , nhưng lần này không chỉ là muốn nhìn thấy người đâu ”

Khương Lan và Tả Thu Mi những năm gần đây dạo chơi khắp Tân Thần giới , cuộc sống có thể nói là nhàn nhã thanh tịnh , nhưng cũng biết Tử Huyền phủ nay đã phát sinh chuyện . Tần Vũ , Hồng Quân , Huống Thiên Minh bọn họ đều đã bước vào trong nguyên thủy vũ trụ , cả Tử Huyền phủ đều trở nên lạnh lẽo , lần này hai người trở về cũng là muốn cùng bọn Khương Lập , Băng Nghiên cùng đợi bọn hắn về

Xem ra kế hoạch tới Miêu Nhân tinh của tiểu nha đầu đã bị phá hỏng , cùng Tần Sơ Thần theo hai người tiến vào đại điện trong Tử Huyền phủ

“ Thúc thúc !” lúc này , Khương Lập đang ngồi ở trong đại điện , nhìn cảnh vật xung quanh bất giác lại nhớ đến Tần Vũ , trong lòng không khỏi có chút khó chịu . Khi nhìn thấy Khương Lan liền đứng dậy

Khương Lan tiến lên phía trước , vuốt ve hàng lông mi nay đã trở nên bạc trắng , than thở :

“ Mấy năm nay con đã chịu khổ rồi”

Khương Lập lắc lắc đầu :

“ Lập nhi không có gì , hai người đã trở lại rồi !”

Tả Thu Mi nói :

“ Lập Nhi , ta cùng với Lan ca mấy năm nay ngao sơn ngoạn thủy quanh Tân Thần giới , bây giờ cũng đã chán rồi nên trở về cùng con”

Đôi mắt Khương Lập đã rơm rớm nước , mấy năm nay chuyện lớn chuyện nhỏ ở cả Tử Huyền Phủ đều một tay nàng lo liệu , ngày đêm lại khổ khổ tư niệm đến Tần Vũ khiến hai hàng lông mi đã trở thành trắng toát , bây giờ thấy thúc thúc trở về cùng nàng nhất thời kích động vạn phần

Lúc này , Băng Nghiên , La Băng , Bạch Y Thần cùng với Tần Tư nghe tin cũng đều đi tới , nhìn thấy hai người nét mặt đều lộ ra thần sắc cực kỳ vui mừng

Khương Lan nhìn bộ dạng Khương Lập lúc này , tâm can như bị cắn xé , an ủi nói :

“ Tiểu Vũ bọn họ không còn ở Tân Thần giới nữa nhưng tin rằng bọn họ rất nhanh có thể lĩnh ngộ được con đường của mình , sau đó sớm trở lại nơi này , chúng ta cứ ở đây an tâm chờ bọn hắn”

Khương Lập cố nén nước mắt , gật đầu thật mạnh

Tả Thu Mi khẽ thở dài , cười nhạt :

“ Không bằng như vậy đi , nếu cả nhà chúng ta đã đoàn tụ cũng nên mở một yến tiệc , gọi bọn Hầu Phí cùng Hắc Vũ tới , cũng phải náo nhiệt một chút !”

“ Hảo a , hảo a ! Tử Huyền phủ đã rất lâu không có náo nhiệt như vậy rồi , ta đi gọi bọn hắn !” Tần Tình Nhi cười hắc hắc , thoắt cái đã biến mất không thấy đâu

Tần Sơ Thần đứng cạnh La Băng , nhéo nhéo tay nàng , chu môi nói :

“ Mẫu thân , nhi tử còn chưa được ra mắt phụ thân và gia gia nữa , bọn họ rốt cục là khi nào trở về a ?”

Về chuyện này Tần Sơ Thần đã hỏi rất nhiều lần nhưng lần nào La Băng cũng chỉ trả lời cho qua chuyện , bởi nàng cũng không biết Hồng Quân và Tần Vũ lúc nào sẽ trở về . Lúc này , Khương Lan đi tới trước mặt Sơ Thần , từ ái vuốt mái tóc hắn , mỉm cười nói :

“ Yên tâm , bọn họ sẽ rất nhanh trở về , phụ thân và gia gia con là ... những người vĩ đại nhất !”

“ Thật sao , Sơ Thần sau này nhất định sẽ như phụ thân và gia gia , trở thành một người vĩ đại !” Tần Sơ Thần lớn tiếng nói , nhìn qua cực kỳ đáng yêu

Băng Nghiên nhìn hắn khẽ thở dài nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sự vui mừng

...

Tử Thần vũ trụ bên trong Thiên Âm tinh , hôm nay đã gần một nửa xem như là địa phận của Tru Thần giới , phạm vi lại không ngừng mở rộng , xét cho cùng toàn bộ công lao đều của Tôn Ngộ Không . Mấy năm nay hắn chinh chiến sa trường thống lĩnh mấy vạn đại quân Tru Thần giới nam chinh bắc phạt , không ngừng khuếch trương thế lực Tru thần giới , tới lúc này đại quân Tru Thần giới cũng đã lên đến năm mươi vạn

Một ngàn năm qua , tu vi của Tôn Ngộ Không tăng trưởng rõ rệt nhất , Đấu chiến côn pháp so với Kinh Thiên côn pháp có sự khác biệt lớn về sự ảo diệu , có thể nói là vĩnh viễn không có cuối , với trình độ của Tôn Ngộ Không lúc này đã có thể xuất ra hai trăm côn , vô thượng chiến ý cũng tăng lên một cảnh giới mới

Dường như trong từ điển của Tôn Ngộ Không là không có hai từ ‘mệt mỏi’, vô thượng chiến ý bộc phát có thể khiến hần chiến đấu điên cuồng không ngừng hơn nữa còn giúp sĩ khí Tru Thần đại quân tăng đến một mức không thể tưởng tượng. Bây giờ Tru Thần đại quân có thể nói là gặp thần sát thần, ngộ phát trăm phạt, cũng bởi Loạn thần giới và Tử thần giới lúc này chỉ kiềm chế lực lượng của nhau đem lại cho đại quân Tru Thần giới một cơ hội lớn.

Tôn Ngộ Không ngoại trừ Đấu chiến còn diễn ra trong loạn chiến đối với lĩnh ngộ Hỗn Độn chất cũng tăng mạnh, hiện tại đã đạt tới cảnh giới Thiên Mang hậu kỳ, điều này rất quan trọng đối với việc tăng lên lực lượng của Đấu chiến còn diễn.

Ma Long tinh, hiện tại đã xem như chủ tinh của Tru Thần giới vì thế đã được đổi tên thành Tru Thần tinh.

Ngoại trừ Tôn Ngộ Không ra ba đại Thống lĩnh còn lại đều ở trong Tru thần giới tiến hành bế quan tĩnh tu, cùng mong tăng lên cảnh giới. Phía Đông Nam Tru Thần thành trong một mỏm núi, nơi đó mật độ Hỗn Độn vật chất cao. Mà Huống Thiên Minh đang phiêu phù trên đám Hỗn Độn đó, Thiên đạo chi nhận hoá thành một vòng tròn từ bên ngoài thân thể hần chuyển động cực nhanh phát ra những tiếng rít bén nhọn.

Một ngàn năm cho tới tay hần đã tập trung toàn bộ tinh lực sử dụng Thiên đạo chi nhận từ trong Hỗn Độn vật chất lĩnh ngộ khả năng bạo vọng lực lượng. Tại phiên vũ trụ này vô luận là pháp tắc hay Hỗn Độn thì đối với lực lượng bọn họ cũng hình thành áp chế lớn nhất.

Lúc này, Hỗn Độn vật chất trở nên mãnh liệt hơn tràn ngập khắp nơi, Thiên đạo chi nhận phân hoá thành ngàn vạn điểm sáng rất dễ dàng đem đám Hỗn Độn chất tưởng như bất phục này cắt thành nát bấy, hiển nhiên trên phương diện lĩnh ngộ Hỗn Độn thì Huống Thiên Minh cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Mang hậu kỳ.

Mấy năm nay tìm hiểu rốt cục hần đã phát hiện Thiên đạo chi nhận cùng với Hỗn Độn vật chất có sự tương hỗ lẫn nhau, có thể phát huy lực lượng lớn nhất. Cũng giống như Loạn thần giới có thể lợi dụng Hỗn Độn khí tiến hành công kích vậy, nhưng khả năng điều khiển Hỗn Độn vật chất này lại cực kỳ tinh diệu.

Thiên đại chi nhận tiếp tục vận chuyển, Huống Thiên Minh nhắm mắt ngưng thần hiểu được khả năng điều khiển trong lúc đó đã có tiến triển mới...

Tru Thần thành, ba ngàn dặm phía Tây Nam tại một ngọn núi vô cùng lớn có một cái ao nhỏ, từ trong nước ao xuất hiện ẩn ẩn những đám khí thể kết dính màu trắng, bề mặt không ngừng hiện lên những đám bọt nước to bằng cái bát, song một bóng người lại đứng im như một bức tượng ở trong đó.

Đây là nơi Hồng Quân bế quan tu luyện, lúc này hần đang đứng ở giữa ao toàn thân lưu động một cỗ quang hoa như kết dính tựa hồ mỗi một tác cơ thể đều uẩn hàm lực lượng bộc phát vô cùng cường đại.

Trải qua hơn một ngàn năm tu luyện, có thể nói năng lực của Hồng Quân tăng lên so với mọi người là nhanh nhất, lúc trước hần nhiều nhất cũng chỉ có thể bộc phát Bất diệt phách thể giai đoạn thứ ba, trạng thái giải cấm đầu tiên. Mà hiện tại nếu phát huy toàn bộ lực lượng có thể đến giai đoạn thứ sáu, trạng thái giải cấm thứ ba, điều này đối với năng lực tốc độ cùng với cơ năng toàn thân tăng lên đến một loại kinh khủng!

454. Chương 2 : Luyện Hồn Bích

Trên núi, dưới đáy ao Hỗn Độn vật chất đột nhiên dừng mãnh phóng lên rất nhanh tiếp xúc với thân thể bên ngoài của Hồng Quân, Hỗn Độn quang hoa dày đặc cũng chợt biến sáng ngời, cùng lúc đó một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng nổi bộc phát phóng thẳng lên cao, thậm chí so với lực lượng ngày đó đánh với ma thú Hung Thiên còn mạnh hơn nhiều.

Trong nháy mắt nước trong hồ như bị nén xuống, nước ao theo khe nứt chảy xuống dưới nhưng dường như thân thể Hồng Quân lại không bị một chút nước nào thấm vào.

Song đây mới chỉ là bắt đầu, Hồng Quân nhắm chặt hai mắt, cỗ lực lượng bộc phát chưa từng có từ trước tới nay không ngừng tăng lên.

Theo một tiếng nổ động trời , cả ngọn núi đã bị cắt làm đôi , nước ao từ đó bắn ra tung toé khắp nơi từ xa nhìn vào như một cơn mưa to hạ xuống trần thế

Đứng ở trên đỉnh núi , Hồng Quân bình tĩnh mở hai mắt hướng lên trời hít một hơi thật sâu , phát ra một tiếng thở dài thoả mãn :

“ Giai đoạn thứ năm ... nếu giải cầm đến trạng thái thứ ba có thể cùng cao thủ Tử thần giới đối chiến a , bất quá vẫn còn có thể hơn nữa , xem ra tu luyện vẫn chưa thể chấm dứt !”

Hồng Quân cười lạnh , mục đích của hắn chính là có thể đối chiến cùng cao thủ cực mạnh trong Tử thần giới , mà mục đích cuối cùng vẫn là Tử thần và Loạn thần . Từ đại Quân Tru Thần có thể hiểu rõ hai người này cảnh giới tu vi rất có thể là cường khổng giả , có thể khai tích tinh vực , nắm trong tay pháp tắc . Hồng Quân biết rằng muốn đạt được trình độ như vậy còn phải đi một chặng đường dài nữa

Hôm nay , Hồng Quân đối với lĩnh ngộ thân thể còn chưa rõ ràng lắm , lúc trước sử dụng Hỗn Động vật chất rèn luyện cơ thể , cải tạo huyết mạch , khả năng của Bất diệt phách thể là không thể tưởng tượng . Nhưng bên trong Bất diệt phách thể này ẩn chứa một lực lượng khiến hắn chưa thể hoàn toàn lĩnh ngộ , trong lòng Hồng Quân hiểu rõ đến khi lĩnh ngộ Hỗn Động vật chất tăng lên một cảnh giới thì mới có thể hoàn toàn điều khiển được Bất diệt phách thể , tới ... lúc đó hắn mới là cực mạnh

Bất quá bản thân Hồng Quân đã có ưu thế rất lớn , chính là bất diệt . Có thể không cần tính toán đưa trạng thái giải cầm tăng lên tới mức cơ thể không cách nào thừa nhận , tới lúc đó thân thể bị tổn huỷ cũng có thể dùng Hỗn Động vật chất sống lại

Quan sát một chút ngọn núi đã bị phá tan tành , lại nhìn một chút bốn phía xung quanh , nét mặt Hồng Quân hiện lên nụ cười , thân ảnh chợt biến thành mơ hồ rồi thoáng chốc đã biến mất không thấy đâu . Đây không phải là hắn đã nắm trong tay không gian pháp tắc mà là trạng thái phách thể đã tăng lên mới khiến cho tốc độ của hắn đạt tới cảnh giới mất thường không thể quan sát

Bây giờ , hắn có thể đã tìm tới một nơi tu luyện mới ...

Tình hình tu luyện của mọi người đều rất thuận lợi hơn nữa hạn độ tăng lên cũng rất lớn , dường như bọn họ đã thích ứng dần với không gian tân vũ trụ này . Song chỉ có một người lại tu luyện chính trong lĩnh bảo của mình , lâm vào tình cảnh cực kì khó khăn , dù sao cổ thần bí lực lượng này đối với hắn mà nói cũng không thể dễ dàng điều khiển

Vạn thước phía trên Tru Thần thành , nơi này Hỗn Động vật chất là ... dày đặc nhất , nhưng đều bị những đám mây trôi che lấp hơn nữa dùng mắt thường cũng không dễ dàng phát hiện . Nhưng chỉ có phạm vi một ngàn thước Hỗn Động chất bốn phía lại hướng tới nơi này ngưng tụ lại , từ xa nhìn lại trông như một đám mây đen có điều lại thấu phát ra một cổ khí tức huỷ diệt

Chính giữa nơi này , không có bất kì ai chỉ có một trường phiên nhỏ màu xám hơi rung động , trên bề mặt trường phiên những đạo hắc sắc tế tuyến không ngừng vận vẹo hình thành một hắc động , thâm thúy u ám rồi lại kèm theo lực hút kinh khủng , không ngừng hấp thu Hỗn Động vật chất vào trong

Bàn Cổ phiên !

Đúng vậy , đây chính là Bàn Cổ phiên của Cổ Bàn . Năm đó Cổ Bàn sử dụng la bàn bên trong đan điền tự luyện hoá hình thành Bàn Cổ phiên này mà đến nay cả hắn cũng không có cách nào nhìn thấu , cùng với Bất diệt phách thể của Hồng Quân có vài phần tương tự , khả năng điều khiển cũng chịu rất nhiều hạn chế

Song , Cổ Bàn lại không xuất hiện trong đám Hỗn Động , chỉ có Bàn Cổ phiên vẫn đứng vững như cũ , phẳng phát hơn một ngàn năm qua không hề có biến động

Hiện tại Cổ Bàn đã tiến vào bên trong thể giới của Bàn Cổ phiên , bên trong hắc động u ám , từ trong vô tận bóng tối có một đoàn ánh sáng lúc ẩn lúc hiện ...

Nơi này nhìn qua trông giống như một vũ trụ đã bị huỷ diệt mà biến thành một thể giới hoang tàn , có dấu vết của kiến trúc bị tàn phá , vách núi đổ nát , loang lổ ao hồ , nhiều nơi không ngừng phun lên những đám dung nham từ núi lửa , từ những hố sâu vô tận có thể cảm giác được khí tức nóng cháy

Trên bầu trời phiêu phù vân khí đỏ sậm , diện quang trên những tầng mây không ngừng loé lên rồi biến mất , thỉnh thoảng truyền đến tiếng rống hận trầm thấp như dã thú , cả thế giới giống như bị máu nhuộm , toàn bộ đều là màu máu

Cách đó không xa , trên một toà kiến trúc hoang phế , Cổ Bàn giống như băng đá từ vạn cổ yên tĩnh ngồi tại đây , thần sắc rất bình tĩnh , trong tay vẫn như cũ cầm Bàn Cổ phiên . Cái này cùng với Bàn Cổ phiên bên ngoài là một loại hiện hữu khác

Thần sắc Cổ Bàn có vẻ rất bình tĩnh , cũng không có chút tình cảm nào dao động , hắn không nhớ rõ đã tới nơi này bao nhiêu lần . Lúc trước sau bốn trăm năm tu luyện hắn đã đột phá tới cảnh giới Thiên Mang hậu kỳ , cũng là thời khắc lần đầu tiên hắn bước vào trong thế giới của Bàn Cổ phiên

Lúc trước cũng với tình cảnh này hắn đã tìm được đầu lĩnh Tử thần giới lúc trước nhưng dường như đã chết ở chỗ này không biết bao nhiêu năm . Hỗn độn vật chất ngưng kết thân thể đã hoàn toàn bị huỷ diệt mà linh hồn của hắn lại bị thế giới bên trong Bàn Cổ phiên hấp thu

Tình huống như vậy thậm chí đến Cổ Bàn cũng không thể giải thích , hắn gọi nơi này là Bàn Cổ thế giới

Giờ phút này , thân thể Cổ Bàn bay lên , điều khiển Bàn Cổ phiên đi tới ... địa phương kia ... trong thế giới này tồn tại một bức tường cao vạn thước , bề mặt trơn nhẵn có màu đỏ huyết

Cổ Bàn vuốt ve mặt đá , trên đó có ngàn vạn nhân ảnh đang giãy dụa , bọn họ dường như muốn thoát khỏi sự giam cầm của vách tường này nhưng vô luận thế nào cũng không thể thoát ra

Cổ Bàn có thể cảm giác được ở chỗ này uẩn hàm khí tức linh hồn rất đặc thù hơn nữa là khí tức vô cùng quen thuộc , bởi mỗi người ở đây ... đều là binh lính đã từng chết dưới Bàn Cổ phiên

Thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng không thể hiểu nổi linh hồn đám binh lính này tại sao lại bị giam cầm bên trong Bàn Cổ phiên thế giới , hơn nữa linh hồn mỗi ngày đều bị tiêu hao một chút , lúc trước có vô số hình ảnh nhưng hiện giờ đã không còn đến ba phần

Cổ Bàn xúc động vuốt lên vách tường , hắn có thể cảm giác được bên trong như là có một lực lượng luyện hoá kinh khủng , hơn nữa mỗi một linh hồn bị luyện hoá hoàn toàn , lực lượng Bàn Cổ phiên trong tay hắn đều tăng lên

Lúc này , Cổ Bàn có chút khó hiểu nhìn Bàn Cổ phiên thán thanh nói :

“ Chỗ này rốt cục là gì , người là cái gì , có thể nói cho ta biết không ?”

Bàn Cổ phiên không đáp lại , Cổ Bàn thậm chí có chút không thể tin được đây là la bàn từ trong đan điền của hắn luyện hoá mà thành . Về phương diện đặc tính nó đã hoàn toàn là siêu việt Hỗn Độn linh bảo

Vách tường này , Cổ Bàn gọi là “Luyện hồn bích !”

Cổ Bàn ngồi xuống , hơi cổ động một chút Bàn Cổ phiên thì thấy vách tường trước mắt lay động , mắt thường có thể thấy rõ ba bốn tiếng kêu thảm từ linh hồn phát lên sau đó bị Bàn Cổ phiên trong nháy mắt luyện hoá

Ngay sau đó Cổ Bàn tiếp tục huy động Bàn Cổ phiên , hư không bốn phía giống như lưu li rơi xuống mặt đất , ầm ầm bị nghiền nát xuất hiện một cái khe hư không sâu hoắm nối liền với nguyên thủy vũ trụ , từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn vật chất từ bên trong mãnh liệt tràn ra

Đây chính là lực lượng nghiền nát hư không trong Bàn Cổ phiên , trải qua mấy năm luyện hoá linh hồn , cổ lực lượng này đã trở nên vô cùng mạnh mẽ

Cổ Bàn có chút nhíu mày , tận đáy lòng không hiểu vì sao nổi lên hoạ diệt cực kì phẫn nộ , bạo hồng một tiếng bắt đầu điên cuồng huy động Bàn Cổ phiên . Bề mặt phiên lập tức có biến đổi , lực lượng nghiền nát hư không rất nhanh được phóng thích , không gian bốn phía bị nghiền nát không ngừng oanh long vang lên , phẳng phất cả thế giới tại giờ khắc này bị băng huỷ vậy , vô luận là đất hay núi đều bị cổ lực lượng này nghiền nát

Lúc này , Cổ Bàn phẳng phất như đã mất đi lí trí , sử dụng mức độ lớn nhất khu động Bàn Cổ phiên phát ra lực lượng nghiền nát hư không , Thiên địa trong lúc này một mảnh tang thương ...

Từng tắc không gian bị phá hư , từng tắc đất bị nghiền nát , cỗ lực lượng này được Cổ Bàn duy trì rất lâu đến khi cả trời đất biến thành tro tàn hẳn mới ngừng lại

Bàn Cổ thể giới đã biến thành bụi phấn , Hỗn Độn vật chất từ trong nguyên thủy vũ trụ dần tiến vào nơi này bao phủ mỗi một tắc không gian . Cổ Bàn miệng thở hổn hển , mơ màng nhìn thấy tất cả , Cổ Bàn phiên trong tay hẳn run lên nhẹ nhẹ

“ Tại sao ... nó còn có thể tồn tại ?”

Cổ Bàn đã thực sự khiếp sợ , vách tường cao như ngọn núi trước mắt vẫn tồn tại như trước , linh hồn trên đó vẫn kêu lên một cách thảm thiết không ngừng . Cổ Bàn lại phóng thích lực lượng nghiền nát nhưng không cách nào có thể phá huỷ “Luyện hồn bích”

“ Chẳng lẽ người mới chính là lực lượng cốt lõi của Bàn Cổ phiên , người mới là năng lượng bốn nguyên của Bàn Cổ phiên ?” Cổ Bàn đã nghĩ ngờ nhưng Hỗn Độn vật chất bốn phía đã vây quanh hẳn

Lúc này , không hiểu sao Luyện hồn bích rung động mạnh mẽ phát ra tiếng tê hồng trầm thấp . Cổ Bàn trong lòng cả kinh , ý thức mách bảo đưa tay chạm vào vách Luyện hồn bích , song một đạo tinh thần lạc ấn dừng mãnh tiến vào trong đầu Cổ Bàn

Trên trán hẳn đột nhiên hiện lên một cỗ thanh quang , mặc dù không chói mắt nhưng khiến cho người ta một loại cảm giác vĩnh viễn không thể nào quên

Cổ Bàn sau khi hấp thu tinh thần lạc ấn này tựa hồ đã hiểu được điều gì đó , tâm cảnh cuồng bạo cũng đã bình tĩnh dần , ánh mắt đảo qua vô cùng vô tận Hỗn Độn vật chất , trong miệng đột nhiên học ra mấy chữ :

“ Ta hiểu rồi !”

455. Chương 3: Khai Thiên

Thần sắc của Cổ Bàn bình tĩnh như thường, trong ánh mắt chớp động ánh sáng trí tuệ sâu sắc, bỗng nhiên nhảy vọt lên, hai tay nắm chặt cán cờ, mạnh mẽ vung lên. Lực lượng nghiền nát hư không kia cường đại vô cùng bộc phát ra tới, vật chất hỗn độn liên hướng vào phía trong sụp đổ xuống.

Cổ Bàn không đình chỉ, ngược lại bay vào bên trong vòng xoáy hỗn độn sụp đổ đó, Bàn Cổ phiên liên tiếp vung lên, nhưng mà một lần nữa lại xuất hiện lực lượng cũng không còn phá toái hư không, dưới ma lực huyền ảo của Bàn Cổ phiên những vật chất hỗn độn này bỗng nhiên tách ra, khí thể nhẹ mà rõ ràng không ngừng tăng lên, hình thành lưu vân, mà khí thể pha lẫn hỗn loạn không ngừng nén xuống, biến hóa thành đất đai.

Cổ Bàn nhìn toàn bộ mọi thứ, trên gương mặt như thạch điều hiện lên một vẻ tươi vui thích thú sâu sắc, thở dài nói:

“Thiên địa kết hợp khép kín lại, dường như rất tròn, bao bọc vững chắc vạn vật ở bên trong, phàm là hết thấy mọi vật, đều hòa tan trong đó... Bàn Cổ phiên này không chỉ có thể nghiền nát hư không, còn có thể cải tạo lại thiên địa, diễn hóa vạn vật, thật sự là huyền diệu.”

Lúc này, Cổ Bàn đi tới trước Luyện Hồn bích, cả người bỗng phát run, một đạo ánh sáng trong suốt tràn ra. Bàn Cổ phiên lơ lững trên đỉnh đầu của hẳn cách ba tắc, mặt phiên quạt lên, diễn hóa hết thấy. Lúc này, Luyện Hồn bích dường như cũng có chỗ cảm ứng, ầm ầm rung động hẳn lên, linh hồn trên mặt bích giống như gặp phải một loại cực hình nào đó, đau đớn gào thét, gào gừ, khản nài.

Cổ Bàn khép chặt hai mắt, ánh sáng trong suốt kia càng phát ra chói mắt, không ngừng hội tụ ở trên mặt bích của Luyện Hồn bích, huyền ảo hóa thành quái nhân thân rắn đầu rồng. Dáng hình đó cực kỳ khổng lồ, đứng ở dưới chân của hẳn, thậm chí không có cách nào nhìn tới đầu của hẳn.

Đây mới là chân thân của Cổ Bàn, gọi là Bàn Cổ!

Ảo ảnh to lớn kia với tốc độ phát triển không thể tưởng tượng được, sinh ra đem vật chất hỗn độn dày đặc mở ra. Nhưng mà thiên số cực cao, địa số cực sâu, thân thể Bàn Cổ càng lớn, mãi đến khi đạt tới khoảng

chùng chín vạn dặm, dường như toàn bộ đều đạt tới giới hạn cuối cùng, Bàn Cổ cuối cùng ngã dài trên mặt đất.

Trong lúc sắp chết, hắn phát ra một tiếng gầm thét “A”, đây là âm thanh thứ nhất Bàn Cổ khai thiên, trong thiên địa hỗn độn đang phân bố hoàn toàn hóa thành mưa gió, chân khí của hắn phun ra hình thành lôi điện. Lúc này, hai đạo ánh sáng từ trong ánh mắt của hắn bắn ra, phân biệt hóa thành nhật nguyệt.

Cổ Bàn nhìn hết thấy cái này, thần sắc không lộ vẻ xúc động chút nào, ngược lại mang theo một tia vui mừng.

Bàn Cổ ngã ở trên mặt đất, ảo ảnh kia cũng dần dần biến thành chân thực hơn, tứ chi ngũ thể hình thành bốn cực cùng năm tòa núi cao, máu chảy hóa thành biển lớn như Trường Giang và Hoàng Hà, gân mạch biến thành địa lý, bắp thịt hóa thành đất đai, từng cái chân tóc kia bắn ra, tán loạn trong bầu trời, hóa thành ngôi sao đầy trời.

Da lông là cỏ cây, xương răng là sắt đá, tủy xương là châu ngọc, mồ hôi chảy là mưa sông hồ đầm lầy, dường như toàn bộ thiên địa đều từ trong cơ thể Bàn Cổ diễn hóa thành. Sau khi làm mỗi tác thể xác của Bàn Cổ đều bị diễn hóa, cả bầu trời thiên địa cũng đều dần dần hình thành, tân thế giới Bàn Cổ cứ như vậy hiện ra ở trước mặt Cổ Bàn.

Hết thấy đều đã xảy ra biến hóa, chỉ duy nhất Luyện Hồn Bích vẫn lặng đứng như cũ, trước sau không có biến đổi qua.

Cổ Bàn nhìn chằm chằm vào Bàn Cổ phiên, nói:

“Bàn Cổ thế giới... Thật sự là huyền bí ảo diệu.”

Bàn Cổ thế giới cho Cổ Bàn có cảm giác thứ nhất chính là ổn định, thậm chí so với vũ trụ nguyên thủy còn muốn ổn định hơn, đây là do chân thân của Cổ Bàn biến hóa, bất kể là pháp tắc gì, có thể nói toàn bộ đều nằm ở trong tầm khống chế của hắn, với lại bất cứ lực lượng gì cũng không cách nào phá hủy.

Sáng tạo Bàn Cổ thế giới, nhưng cũng không phải là phần cuối của Bàn Cổ phiên, Cổ Bàn mờ mờ cảm giác được, Bàn Cổ thế giới chỉ là khởi đầu của Bàn Cổ phiên, mà phương diện thần kỳ của nơi này, cho dù xa xa cũng không chỉ thế này.

Phạm vi của Bàn Cổ thế giới không lớn, có thể nói chỉ là một khối đại lục, thậm chí không có phạm vi vũ trụ gì. Nhưng nó lại là một cái không gian phong tỏa tuyệt đối, bất luận kẻ nào cũng không cách nào từ nơi này thoát đi, cũng không cách nào tiến vào, ngoại trừ Cổ Bàn.

Cổ Bàn hít một hơi thật sâu, hồ hững cười nói:

“Đã trải qua hơn một ngàn năm, không biết tiểu Quân, Hầu Tử cùng Thiên Minh bọn họ như thế nào, có lẽ Tru Thần giới hiện tại đã vô cùng cường đại rồi không chừng.”

Khi hắn đang trầm ngâm suy nghĩ, một cổ dao động năng lượng kỳ dị truyền tới, mặc dù Bàn Cổ thế giới không có hiện tượng chấn động gì, nhưng Cổ Bàn vẫn như cũ có thể cảm giác rõ ràng, cổ năng lượng rung động này gần như là khủng bố, nó cũng không phải là đến từ chính Bàn Cổ thế giới, mà là ở trong vũ trụ tinh hệ bên ngoài.

Trong lòng Cổ Bàn trầm xuống, hắn dường như đoán trước được một ít chuyện không hay, Bàn Cổ phiên lại lần nữa vùng lên, một cái khe không gian xuất hiện ở trước mặt hắn. Cổ Bàn rất nhanh xông vào trong, sau phút chốc đã xuất hiện tại trên vùng trời vạn dặm của thành Tru Thần.

Đứng trên đám mây hỗn độn, hai mắt của Cổ Bàn chăm chú nhìn , trong nháy mắt đã có thể nhìn tới khoảng cách trên trăm vạn dặm, dường như trải qua việc sáng lập Bàn Cổ, năng lực của hắn cũng tăng lên rất nhiều, hiện tại hạn chế pháp tắc của phiên tinh vực này so với lúc đầu mới bước vào nơi này mà nói đã giảm đi rất nhiều rồi.

Cổ hết sức nhìn trăm vạn dặm, Cổ Bàn mờ mờ nhìn được một đạo ánh sáng màu bạch kim hình vòng tròn xông tới, gần như rung động toàn cả không gian tinh vực, trong phạm vi không trung xẹt qua đều xuất hiện vết nứt thật lớn , tốc độ khôi phục cũng cực kỳ chậm chạp, có thể thấy được lực phá hoại mạnh mẽ của nó.

Đạo ánh sáng này cách thành Tru Thần năm mươi vạn dặm dần dần biến mất, nhưng qua hai canh giờ sau, lại một đạo dao động ánh sáng lan đến, dường như mãi mãi không có kết thúc.

“Đây là lực lượng gì?” Cổ Bàn có chút lo lắng nhíu nhíu mày, với thị lực của hắn và năng lực kéo dài thần thức cũng không cách nào tra xét được nguồn gốc của cổ lực lượng này, chỉ là dao động ánh sáng phát ra đã có lực phá hoại cường đại như thế, vậy thì tại trung tâm của nó sẽ có năng lượng đáng sợ đến cỡ nào.

“Tiểu Cổ, hóa ra là người cũng xuất quan rồi?”

Trong lòng Cổ Bàn vui mừng, xoay người nói:

“Tiểu Quân, Thiên Minh, các người như thế nào lại ở chỗ này?” Đứng ở phía sau hắn hiển nhiên chính là Hồng Quân và Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh hồ hững cười nói:

“Hóa ra người cũng cảm giác được cổ lực lượng rung động này, tình huống của chúng ta cùng người giống nhau.”

Hồng Quân khẽ gật đầu:

“Lúc đó chúng ta đều đang bế quan, nhưng bị cổ dao động năng lượng này làm gián đoạn, cho nên liền đến xem xem, tiểu Cổ... Người biết cái gì sao?”

Cổ Bàn lắc lắc đầu:

“Trung tâm năng lượng rung động kia cách nơi này rất xa, ta cũng không cách nào thấy rõ nơi nó, chẳng qua có thể thấy được nó rất cường đại.”

Huống Thiên Minh nhún nhún vai, nói:

“Đã hơn một ngàn năm không có hoạt động, vậy chúng ta hãy đi qua đó xem thử đi, xem ra thành tựu của tiểu Cổ cũng rất cao đây, hiện tại thực lực của người cùng tiểu Quân đều vượt qua ta một đoạn thật lớn.”

Đích thực, ở trong bọn họ, thực lực của Hồng Quân tăng lên là nhanh nhất, mà sau khi Cổ Bàn tại sáng tạo Bàn Cổ thế giới, Luyện Hồn bí quyết giúp cho hắn cũng rất nhiều, còn như Huống Thiên Minh, mặc dù Thiên đạo chỉ nhận giúp hắn giảm bớt mức độ hạn chế pháp tắc cùng với việc áp chế hỗn độn lớn nhất, nhưng trên phương diện nâng cao thực lực so với hai người lại rõ ràng muốn chậm hơn một chút.

Cổ Bàn có vẻ khiêm tốn nói:

“Ta đúng là vừa mới lĩnh ngộ được huyền diệu của Bàn Cổ phiên, chẳng qua hiện tại tiểu Quân đã phát triển tới Hoàn Hư cảnh giới thì phải?”

Hồng Quân mỉm cười gật gật đầu:

“Bước vào Hoàn Hư sơ kỳ chưa bao lâu, nếu như trạng thái giải cấm lần thứ ba, còn có thể nâng cao lên một cảnh giới.”

Huống Thiên Minh thở ra một hơi dài, kinh ngạc nói:

“Quả nhiên lợi hại... giờ chúng ta hãy đi xem xem nơi đó cuối cùng xảy ra chuyện gì đi!”

Hồng Quân đột nhiên nhíu nhíu mày, nói:

“Không thể lỗ mẫn, trung tâm năng lượng kia cách nơi này rất xa, nói không chừng có thể đã ra ngoài lĩnh vực của Tru Thần giới cũng nên, bây giờ chúng ta hay là trở về thành Tru Thần, chờ hầu tử quay trở lại rồi mới quyết định sau!”

Hai người đồng ý, sau đó quay về thành Tru Thần.

Thành Tru Thần hiện tại sớm đã hoàn thành việc xây dựng, thậm chí so với trước đây cũng muốn phồn hoa hơn nhiều, chẳng qua phần lớn là căn cứ quân sự chứa binh lực phòng bị, chỉ duy nhất phụ cận phủ chủ thành khu trung tâm thành mới là nơi cư dân hoạt động.

Ba người trở vào trong phủ thành chủ, mặt dù vắng mặt hơn một ngàn năm, nhưng như trước vẫn là tam Đại thống lĩnh, cho nên không ai dám ngăn cản.

Huống Thiên Minh không chút khách khí ngồi ở vị trí chính giữa, thản nhiên cười nói:

“Nghe những binh lính thủ thành nói, hiện tại hầu tử rất oai phong lợi hại, hầu như là bách chiến bách thắng, lĩnh vực của Tru Thần giới chúng ta đã chiếm cứ hơn một nửa tinh hệ Thiên Âm.”

Cổ Bàn nhẹ gật đầu:

“Tin rằng thực lực của Hầu Tử cũng đạt tới cảnh giới mới, nhưng không biết hần khi nào thì mới có thể trở về?”

“Phỏng chừng nhanh thôi, những binh lính này nói chiến tranh biên giới đã thắng lợi, cần bố trí lại binh lực một lần nữa.” Hồng Quân vừa nói, vừa uống rượu ở trên bàn.

Ba canh giờ trôi qua, bên ngoài phủ thành chủ truyền tới tiếng chiêng trống vang rền, như là đang đón mừng thắng lợi. Ánh mắt của ba người sáng lên, xem ra là Tôn Ngộ Không đã mang binh trở về rồi.

Đang chuẩn bị ra khỏi thành nghênh đón, một bóng người xông vào cực nhanh, hét lớn:

“Lão Huống, không được ngồi chỗ đặc biệt của Bốn thống lĩnh.”

Lúc này Huống Thiên Minh đang nằm dài trên chỗ ngồi trung ương kia, nhìn thấy Tôn Ngộ Không trước mắt nổi giận đùng đùng, hừ lạnh một tiếng:

“Ta đã an vị, chẳng lẽ ngươi còn muốn đuổi ta hay sao!”

“Vậy ta trực tiếp ngồi trên người ngươi!”

“Ngươi dám... Xú Hầu Tử, ngươi thực dám ngồi, lấy cái mông thối của ngươi ra!”

Hai người cãi nhau loạn xạ, xem ra trải qua hơn một ngàn năm, hai tên này tính nết vẫn như xưa không hề thay đổi.

Hồng Quân cười nói:

“Hầu tử, xem ra ngươi ở nơi này rất uy phong, tình hình chiến tranh gần đây như thế nào?”

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười nói:

“Hiện tại lĩnh vực Tru Thần giới chúng ta đã khuếch trương tới hơn phân nửa tinh hệ Thiên Âm, lão Tôn ta lại đại sát khắp nơi... Chẳng qua hôm nay đã xảy ra chút tình huống, vốn là muốn thừa thắng xông lên, nhưng ở biên giới tinh hệ Thiên Âm lại đột nhiên đã xảy ra một chuyện rất kỳ quái.”

“Chuyện gì?” :

456. Chương 4: Năng Lượng Ba Động

“Lúc ấy ta dẫn đại quân Tru Thần điên cuồng chém giết phạm vi gần triệu dặm, bộ phận binh lực sơ tán của Tử Thần giới đã bị ta tiêu diệt toàn bộ, chỉ duy nhất còn có một đội quân chủ lực của Loạn Thần giới còn tại nơi biên giới của tinh hệ Thiên Âm dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.”

Huống Thiên Minh cười lạnh một tiếng:

“Với tính cách của xú Hầu Tử ngươi, tất nhiên sẽ không lưu cho bọn họ sống!”

Tôn Ngộ Không liếc mắt nhìn hần:

“Đương nhiên, ở dưới mắt của lão Tôn ta như thế nào cho phép đại quân khác tại lĩnh vực của Tru Thần giới ta làm càn, mặc dù chiến đấu đã qua rất lâu, Tru Thần đại quân mà ta dẫn dắt đã không còn đủ năm vạn, nhưng ta vẫn còn xông tới, ắt phải đem toàn bộ bọn họ giết chết, chẳng qua lúc này...”

“Làm sao vậy?” Cổ Bàn với Hồng Quân cùng lên tiếng hỏi.

Trên mặt của Tôn Ngộ Không cũng hiện ra đến thần sắc kinh ngạc nghi ngờ, trầm giọng nói:

“Kể ra thật kỳ quái, lúc ấy ta không có cảm ứng gì, nhưng ở nơi biên giới của tinh hệ Thiên Âm, đột nhiên bùng lên một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng được, lúc ấy toàn bộ hơn mười vạn binh lực của Loạn Thần giới trong nháy mắt đã bị tiêu diệt, còn ta đem Đấu Chiến Côn Diễn tăng lên tới cảnh giới hai trăm côn, mới miễn cưỡng sáng tạo ra một cái không gian phong bế, chặt vật chống đỡ được một chút thể công của cỗ lực lượng kia, chẳng qua dù là như vậy, binh lực của ta cũng thiệt hại số lượng hơn một nửa.”

Cổ Bàn nhướng mày:

“Quả nhiên như thế, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra ở nơi biên giới của tinh hệ Thiên Âm, khó trách ta không cách gì nhìn thấy được nguồn gốc lực lượng.”

Trong lòng của Tôn Ngộ Không cả kinh:

“Nói như vậy, các ngươi cũng cảm giác được rồi?”

Huống Thiên Minh lạnh nhạt nói:

“Nếu không như thế, chúng ta như thế nào đột nhiên phải toàn bộ xuất quan, hiện tại ngươi cũng đã trở lại, chúng ta liền đi xem xem nơi đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì!”

Trong lòng Hồng Quân trầm xuống, suy nghĩ một lúc, nói:

“Ta thấy sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy, lúc trước khi lực lượng phát tác, ta lơ mơ đã nhận ra được vài phần khí tức của linh bảo, sự việc này quá mức phức tạp, chúng ta nhất định phải có sự chuẩn bị mới được!”

Cổ Bàn gật gật đầu, hỏi:

“Hầu tử, hiện tại trong Tru Thần giới binh lực có thể huy động có bao nhiêu?”

Tôn Ngộ Không xoay chuyển nhãn châu, hơi tính toán một chút, nói:

“Ước chừng có khoảng năm mươi vạn thôi, phần lớn binh lực ta đều phân bố ở bên trong các đại chủ tinh của lĩnh vực Tru Thần, nếu như chiến tranh bùng nổ, cũng dễ liên hệ được.”

“Năm mươi vạn... đủ rồi, Hầu tử, lập tức đi huy động năm mươi vạn đại quân!”

Huống Thiên Minh hỏi:

“Lúc này cũng không phải là chiến tranh, cần nhiều binh lực như thế sao?”

Hồng Quân nhăn trán nhíu mày, trầm trọng lắc lắc đầu, nói:

“Bây giờ còn không phải chiến tranh, nhưng cỗ lực lượng kia mới có khả năng gây ra chiến tranh!”

Tôn Ngộ Không gật gật đầu, lập tức phân phó các đại Phó thống lĩnh, đi mang binh lực dự trữ trong căn cứ trú quân của Tru Thần giới điều động toàn bộ ra, ước chừng qua thời gian một ngày, năm mươi vạn đại quân đã ở trong bình nguyên cách ngoài thành Tru Thần một trăm dặm đóng quân chờ đợi.

Những binh đội của Tru Thần giới rất hỗn tạp, có đại quân của Tử Thần giới, có binh lính của Loạn Thần giới, hơn nữa phần lớn là đến từ tù binh, trải qua những năm chiến đấu cùng Tôn Ngộ Không, uy tín của hắn đã hoàn toàn được thiết lập trong lòng những binh lính này, cho nên cũng không hề lo lắng sẽ xảy ra tình huống binh đội phản chiến.

Phát tác năng lượng lần này, khiến trong lòng Hồng Quân sinh ra một loại cảm giác cực kỳ bất an, cho nên hắn mới phải cẩn thận như thế. Đại quân đã chuẩn bị ổn thỏa, do đám bốn Đại thống lĩnh Hồng Quân, Tôn Ngộ Không trực tiếp chỉ huy, hướng biên giới của tinh hệ Thiên Âm xuất phát.

Mấy ngày sau, đại quân của Tru Thần giới đã tới biên giới của tinh hệ Thiên Âm, suốt dọc đường cũng không có gặp bất cứ binh đội nào tập kích, chủ yếu là mấy năm nay Tôn Ngộ Không đã đem nơi này càn quét sạch sẽ.

Chẳng qua điều này làm cho Cổ Bàn có chút kỳ quái:

“Vì sao Tử Thần giới cứ mặc ý để cho chúng ta khuếch trương ranh giới mà không kiêng kị gì, nơi này dù sao cũng là địa bàn của nó, chẳng lẽ Tử Thần không chút động lòng sao?”

Tôn Ngộ Không ha ha cười nói:

“Có lẽ là cái tên gia hỏa kia sợ Đấu Chiến Côn Diễn của lão Tôn ta rồi, hắc hắc, mấy năm nay thực lực của lão Tôn ta đã tăng lên tới mức e rằng ngay cả các người đều không thể tưởng tượng được!”

Huống Thiên Minh lạnh lùng cười:

“Thật không, vậy có thời gian ta thật muốn mở mang kiến thức thử xem!”

Hồng Quân ở một bên trước sau cau mày, mấy ngày này trên mặt của hắn thậm chí không có lộ ra vẻ tươi cười chút nào, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ bất an.

“Điều này không có khả năng lắm, dựa theo những binh sĩ của Tử Thần giới nói, thực lực của Tử Thần là vô cùng cường đại. Nếu hắn đã có thể sáng lập tinh vực, khống chế lực lượng pháp tắc, muốn giết chết chúng ta quả là dễ như trở bàn tay!”

“Nói như vậy, chúng ta cũng nằm trong tầm khống chế của hắn?” Cổ Bàn cả kinh nói.

Hồng Quân khẽ gật đầu:

“Đương nhiên có khả năng này, hiện tại hắn để mặc cho chúng ta mở rộng phạm vi, có lẽ chỉ có hai nguyên nhân. Một là hạn chế quá lớn của Chiến Thần giới đối với hắn, tình huống hiện tại dường như đạt tới cái gọi là thế cân bằng, mà chúng ta chính là điểm mấu chốt đó, bất luận một phương nào đối với Tru Thần giới chúng ta áp dụng tiến công, cả cục diện cũng đều mất đi cân bằng ngay, vậy thì sẽ dẫn đến một tràng loạn chiến chưa từng có.”

“Còn cái nguyên nhân khác đâu?” Huống Thiên Minh hỏi.

“Một cái nguyên nhân khác chính là, Tử Thần trước giờ vốn không thèm để Tru Thần giới của chúng ta vào mắt, cho dù chúng ta có mở rộng ranh giới như thế nào, cũng không tạo lên sóng gió lớn gì, đối với hắn mà nói, thậm chí chúng ta có thể còn bằng con kiến hôi.”

Tôn Ngộ Không tức giận hừ một tiếng:

“Nếu như thật sự là như thế, nhất định có một ngày lão Tôn ta sẽ khiến hắn biết phải trả giá như thế nào khi coi thường chúng ta!”

Lúc này, Cổ Bàn bỗng nhiên co con ngươi lại, vung lên Bàn Cổ phiên, nói:

“Mọi người cẩn thận, năng lượng kia lại dao động nữa rồi!”

Lúc này đã là lần thứ ba mươi, cách mỗi canh giờ, liền sẽ có một cổ dao động năng lượng vòng tròn cường đại hơn từ nơi rất xa phát tới, cổ dao động năng lượng này hầu như đều ẩn chứa Hỗn độn lực rất kinh khủng, hầu như binh lính chỉ có tu vi ở cảnh giới Thiên Mang trở xuống, trong nháy mắt khi tiếp xúc với dao động năng lượng toàn bộ thân thể đều sẽ hóa thành bột phấn.

Chẳng qua may mà có đám người Hồng Quân tiến hành ngăn chặn, năm mươi vạn đại quân này hiện tại chỉ có tổn thất một chút nhỏ, cũng không ảnh hưởng gì lớn lao.

Có thể khẳng định chính là, trung tâm của cổ dao động năng lượng này chính là tại trước mắt mọi người. Theo khoảng cách càng gần biên giới của tinh hệ Thiên Âm, uy lực của cổ dao động năng lượng kia cũng càng lớn, hiện tại mọi người đang dẫn theo năm mươi vạn đại quân Tru Thần giới xuất hiện ở nơi biên giới, cổ năng lượng chấn động cuộn cuộn kia gần như dâng lên chấn động toàn bộ hư không, mỗi lần bùng phát đều phát ra tiếng gầm rú nặng nề khiến lòng người kinh hãi.

Trong hư không vũ trụ lúc có lúc không, vào lúc này bầu trời rộng lớn lại cũng không lộ ra, tinh cầu phân bố rải rác ở các góc tinh vực, lấp trống toàn bộ hư không.

Tôn Ngộ Không dựa theo thông lệ ngày trước, đem năm mươi vạn đại quân Tru Thần giới bố trí phân chia thành ba đạo phòng tuyến, nhưng mà hiện tại cũng không phải chiến tranh, cho nên cũng không có bày ra trận địa gì đáng nói.

Hai mắt của Cổ Bàn nhìn chăm chăm vào nơi xa, ánh mắt đã ở ngoài hơn trăm vạn dặm, vốn tưởng rằng trung tâm của năng lượng này là ở trong tầm mắt, nhưng bị một cổ lực kỳ lạ che khuất lại.

“Thế nào, tiểu Cổ, ngươi nhìn được cái gì?” Huống Thiên Minh hỏi.

Cổ Bàn có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói:

“Rất kỳ quái, nói như vậy... Trung tâm năng lượng kia ắt phải ở bên ngoài tinh hệ Thiên Âm?”

Trong lòng Hồng Quân cả kinh:

“Nguyên thủy vũ trụ! Chẳng lẽ nó ở trong thế giới Hỗn Độn sao?”

“Quả thực như thế, hẳn là vật chất hỗn độn ở bên ngoài ngăn cản tầm mắt của ta, có thể phán định, trung tâm năng lượng phải là ở bên trong vũ trụ nguyên thủy cách tinh hệ Thiên Âm không xa, nhưng nó dường như đã cùng toàn cả tinh hệ Thiên Âm tiếp nối với nhau, cho nên năng lượng mới có thể dẫn truyền vào tới đây!” Cổ Bàn phân tích nói.

Ánh mắt của Hồng Quân chợt thu lại, nói:

“Nếu đã như thế, vậy bốn người chúng ta hãy đi vào xem thử, nơi này vẫn còn tương đối an toàn, Hầu tử, cần dặn tất cả Phó thống lĩnh phòng thủ tại chỗ này, không có lệnh, tuyệt đối không thể tự tiện rời khỏi!”

Tôn Ngộ Không gật gật đầu:

“Yên tâm đi, hết thảy đều chuẩn bị tốt rồi, ta lại muốn xem xem thứ gì lại bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong vũ trụ nguyên thủy!”

Trước mắt, toàn bộ năm mươi vạn binh lực của quân đội Tru Thần đã đóng quân tại phụ cận biên giới bên trong tinh vực, tại tinh cầu không người này phân bố khá dày đặc, nếu như chiến tranh thật sự bùng nổ, ở phương diện công thủ cũng sẽ có ưu thế rất lớn. Với lại những Phó thống lĩnh suất lĩnh binh đội này là Tôn Ngộ Không từ trong chiến tranh những năm gần đây vừa mới phát hiện ra, không chỉ ở phương diện thực lực vượt hơn người thường, mà phương diện điều binh cũng tuyệt đối không phải loại bình thường.

Sau khi bố trí xong toàn bộ, bốn người mới chậm chậm tiến tới nơi phát sinh năng lượng.

Toàn cả phiến hư không vắng lặng, không có bất cứ thanh âm gì, thậm chí có vẻ yên tĩnh đáng sợ!

Nhưng mà càng đến gần chỗ phát sinh năng lượng, cảm giác bất an trong đáy lòng của Hồng Quân càng ngày càng mãnh liệt. Lúc này, sắc mặt của Huống Thiên Minh cũng chợt ngưng trọng hẳn lên, hai tay của hắn hơi run run.

“Lão Huống, ngươi cảm nhận được cái gì sao?” Cổ Bàn hỏi.

Huống Thiên Minh nghi hoặc lắc lắc đầu:

“Khi đi vào phiến tinh vực này, năng lực dự báo của ta dường như bị phong bế, từ trước đến nay luôn bị hạn chế. Chẳng qua gần đây tại bên trong Thiên đạo chi nhận đã lĩnh ngộ rất nhiều, năng lực dự đoán của ta cũng đang có một chút khôi phục... Hiện tại Thiên đạo chi nhận dường như đã cảm nhận được cái gì, nhưng trong đầu của ta hãy còn có chút mơ hồ.”

“Vậy là cái gì xảy ra đây?”

Tôn Ngộ Không rên lên một tiếng bực tức: “Bất luận nó là cái gì, lão Tôn ta có sợ qua ai, hiện tại cứ đi tới xem ắt hẳn sẽ biết, nếu như gặp bọn người của Loạn Thần giới cùng Tử Thần giới thì càng tốt, tay của lão Tôn đang ngứa ngáy lắm đây!”

“Thôi, mặc kệ có cái gì, chúng ta cũng nhất định phải đi tới xem sao!” Hồng Quân hạ quyết tâm, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, ba người cũng đi theo phía hắn, thoáng cái đã biến mất ở sâu bên trong hư không. :

457. Chương 5: Phái Binh Tham Tra

Tới nơi này rồi, tinh cầu không người đã rất thưa thớt, toàn bộ hư không trống rỗng, từng đạo từng đạo lưu quang ở trước mặt mọi người chợt lóe chợt tắt.

Lúc này, vừa đứng lúc lại một đạo dao động năng lượng cách đó không xa bắn tới, khí lưu vòng tròn với khí thể không thể ngăn cản liên tục ập tới. Bốn người đều có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cổ lực lượng này cũng không phải là thứ bọn hắn có đủ khả năng chống đỡ, hấp tấp sử dụng tốc độ né tránh ra, có thể dùng mắt thường trông thấy rõ ràng, nơi bị khí lưu vòng tròn lướt qua đó, hư không từ trên xuống dưới đều bùng phát lên, hiện ra từng đạo từng đạo vết nứt rất nhỏ.

Mọi người vẫn không có cách gì từ trong cổ hỗn độn lực này cảm giác được cái gì, một mặt là cổ hỗn độn lực này quá cường đại, mức độ vượt xa dự liệu của bốn người, mà mặt khác chính là nó đến từ vũ trụ nguyên thủy, có thể tưởng tượng được có khả năng phá vỡ không gian cấm chế của Tử Thần làm ra, năng lượng chấn động bùng phát của nó cường đại đến cỡ nào.

Trong nháy mắt, bốn người dùng tốc độ cực nhanh để tới chỗ biên giới, xa xa đã có thể nhìn thấy, một cái hắc động thật lớn treo ở giữa vũ trụ mênh mông, ở sâu bên trong hắc động sụp đổ đó, thấu phát ra một cỗ khí tức hủy diệt kinh người. Bốn phía của hắc động, xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt có kích cỡ không đồng đều, từ đó mỗi một lần bùng phát dao động năng lượng mà không ngừng mở rộng ra.

Đúng như Cổ Bàn dự đoán, căn nguyên của năng lượng kia quả nhiên là ở bên trong vũ trụ nguyên thủy, với lại nó hoàn toàn ở trong không gian cấm chế của Tử Thần phá mở ra một cái lỗ thủng, đem lực lượng có tính chất hủy diệt kia truyền vào bên trong tinh hệ Thiên Âm.

“Vật gì lại xuất hiện ở chỗ đó, vậy mà có thể có lực lượng bùng phát lớn như thế?” Huống Thiên Minh kinh ngạc nói.

Trên mặt Tôn Ngộ Không vẫn không có vẻ gì là lo lắng, ngược lại lộ ra vẻ rất hưng phấn:

“Chúng ta lập tức đi qua nhìn xem đi, có lẽ là cái vật gì tốt cũng không chừng, nếu như chúng ta có thể khống chế cỗ năng lượng này, như vậy tiến quân tới hai giới thì có vốn rồi!”

Ánh mắt Cổ Bàn thu lại, trầm giọng nói:

“Không thể lỗ mãng, nơi đó có dấu vết sinh mệnh!” Lập tức vận dụng thị lực hết mức, xa xa có thể nhìn thấy có mấy ngàn binh lính đóng tại tinh cầu không người chung quanh của hắc động kia, nhưng không ai dám đối mặt với chính diện hắc động, dấu sao khí lưu chấn động với khoảng cách gần như thế là đủ để hủy diệt bất luận kẻ nào.

Những binh lính kia đều mặc trên mình chiến giáp màu tử kim, mặt trên loang lổ vết nứt, hiển nhiên đã trải qua khổ chiến một thời gian dài, thần sắc mỗi người đều rất căng thẳng, dường như đang chờ đợi cái gì.

Tôn Ngộ Không nghiêng nghiêng rằng:

“Đáng chết, là binh lính của Loạn Thần giới, vốn tưởng rằng năng lượng chấn động đã hủy diệt bọn hắn, vậy mà vẫn còn có sống sót!”

Cổ Bàn nói:

“Chẳng qua số lượng chỉ có hơn một ngàn người, nhìn qua bọn chúng cũng không phải là chuẩn bị cho chiến tranh, chỉ là binh sĩ trú đóng ở đây mà thôi.”

“Loạn Thần giới... Xem ra bọn họ đồng dạng phát giác ra được cỗ lực lượng này, trước tiên chúng ta phải đánh đòn phủ đầu, binh lực một ngàn với năng lực của chúng ta hiện tại cũng đủ sức tiêu diệt, chẳng qua phải tốc chiến tốc thắng!” Hồng Quân hạ quyết tâm, liền xông ra ngoài đầu tiên.

Tôn Ngộ Không cười hắc hắc, kim quang trong tay chợt lóe:

“Cơ hội thế này ta đã đợi lâu lắm rồi, chỉ cần có đánh nhau, cái gì ta cũng không cần!” Lập tức ba người đuổi theo sau hắn.

Hồng Quân nháy mắt đã hoàn thành tiến hóa phách thể giai đoạn thứ ba, ánh sáng hỗn độn ngưng tụ tại mỗi một tắc kinh mạch bên trong thân thể, lực phát tán hoàn mỹ thúc động tốc độ đạt tới trạng thái cực hạn.

“Chẳng lẽ thật sự đúng là linh bảo gì xuất thế sao, nhưng có linh bảo gì lại có năng lượng lớn như vậy?” Trong lòng Hồng Quân hãy còn hoài nghi, nhưng hắc quả thực từ trong căn nguyên của cỗ năng lượng này cảm nhận được một tia khí tức của linh bảo.

Trong nháy mắt, Hồng Quân đã đi tới cách hắc động không đến mười dặm, hắc động kia treo ở trên hư không thấu phát ra khí tức làm cho cảm giác bất an tận đáy lòng của Hồng Quân lên tới mức cực hạn.

“Người nào?!” Lúc này, binh lính của Loạn Thần giới đóng tại tinh cầu không người kia cũng phát hiện ra Hồng Quân, nhao nhao nắm chặt binh khí, chuẩn bị nghênh chiến.

Hồng Quân đứng thẳng cao cao ở trên đỉnh đầu của bọn chúng, nhìn xuống những binh sĩ còn lại của Loạn Thần giới, trầm giọng nói:

“Cho ta biết, các người gặp cái gì ở chỗ này phải không?”

“Hừ, chúng ta dựa vào cái gì nói cho người biết, tự tìm chết!” Lúc này, một tên dường như là cấp thống lĩnh đứng lên, cự đao trong tay chớp động ánh sáng hỗn độn u ám, trong nháy mắt đã xông tới trước mặt của Hồng Quân.

Hàn quang trong đồng tử của Hồng Quân chợt lóe, giữa trán đặng đặng sát khí, sừng sừng nói:

“Người không chịu nói, thì phải chết!” Một quyền nổ ra, cự đao của thống lĩnh kia chém tới tức khắc phát ra một tiếng âm vang, lưỡi đao rung động kịch liệt, lực lượng phản chấn kia khiến cho cả người tên thống lĩnh bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Hồng Quân có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn cự đao kia một cái:

“Hóa ra là trung phẩm hỗn độn linh bảo, xem ra Loạn Thần giới quả nhiên là nơi sản xuất nhiều linh bảo.”

Thống lĩnh kia rên lên thống khổ, gắng gượng đứng lên, nhưng mà thân thể dường như đã không cách nào duy trì thăng bằng, ở trong hư không hơi hơi di động, không cách nào ổn định lại.

“Người... Người là người của Tru Thần giới? Ta giết người!” Cự đao chợt cắt ngang, trong mắt của thống lĩnh kia bắn ra một cỗ khí thế coi thường cái chết, gầm rống hướng về Hồng Quân xông đến.

Nắm tay của Hồng Quân nắm chặt vang lên tiếng kéo kẹt:

“Lúc này... Người không có vận khí tốt như vậy!”

Trong nháy mắt, ánh sáng hỗn độn u ám kia tốc độ lưu chuyển đột nhiên tăng nhanh, Hồng Quân chậm chậm hướng về phía trước bước từng bước, bỗng nhiên biến mất ở bên trong hư không vô tận. Thống lĩnh kia mở to hai mắt, thể nhưng hầu như còn chưa kịp có phản ứng, trung phẩm hỗn độn linh bảo trong tay đã bị một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố đánh thành mảnh vụn, mảnh đao vỡ vụn kia trong nháy mắt xuyên qua thân thể của hắn.

Ngay sau đó truyền ra một tiếng thét đau đớn, nắm tay của Hồng Quân đã xuyên qua ngực của thống lĩnh kia, cho dù là Hỗn độn chiến giáp cũng bị kích thành tan nát.

“Người còn không chịu nói sao?” Trong ánh mắt của Hồng Quân thấu phát ra một cỗ khí tức hung lệ, dường như báo hiệu tùy thời có thể kết liễu tánh mạng đối phương.

“Người... Người nằm mơ!”

Tiếng nói vừa dứt, Hồng Quân gầm lên một tiếng, quyền kinh tắc tắc bạo phát, thể xác của thống lĩnh kia hoàn toàn bị xoắn thành bụi phấn. Lúc này, Cổ Bàn đuổi theo đến, trông thấy tình huống lông mày chợt nhíu, giơ lên Bàn Cổ phiên, chân linh của tên thống lĩnh kia liền bị hắc động trong cơ thôn phệ vào trong.

Hồng Quân kinh ngạc nhìn Cổ Bàn. Cổ Bàn hờ hững cười nói:

“Diệu dụng của Bàn Cổ phiên, sau này ta sẽ nói với người!”

Lúc này, một tiếng cười ha hả truyền đến:

“Toàn bộ các người quỳ xuống cho Tôn gia gia, ha ha ha!” Tức khắc kim quang nổ tung ra, vô thượng chiến ý nháy mắt phát tán, hướng chu vi điên cuồng tràn ngập tới.

Toàn bộ Loạn Thần giới binh lực vốn đang phân tán lập tức càng thêm hỗn loạn, Tôn Ngộ Không giống như hổ vào đàn dê, với lực gia tăng vô thượng chiến ý, lực lượng phát tán của Đấu Chiến Côn Đỉnh khiến tất cả mọi người đều cảm thấy giết mình kinh sợ, từng đạo từng đạo kim quang kia bùng phát không ngừng, toàn bộ hư không đều bị chiếu sáng cả lên.

“Hừ, loại tình cảnh này như thế nào thiếu ta, một ngàn năm không có hoạt động, cũng nên là thời điểm thi triển để giãn gân cốt!” Huống Thiên Minh gầm một tiếng, Thiên đạo chi nhận phát ra một tràng tiếng rít chói tai, tức thì trong không trung biến hóa một đạo viên nguyệt xuất hiện ở xung quanh hắn, dưới khổng chế của Huống Thiên Minh, tức khắc lại phân hoá ra tới mấy trăm hư ảnh, giống như những lưỡi đao cực kỳ sắc bén hướng vào giữa đám binh lính hỗn loạn kia cuốn tới.

Trên khuôn mặt của Hồng Quân chớp lóe lên tia sáng hưng phấn:

“Xem ra trải qua một ngàn năm, thực lực của mọi người đều tăng lên tới một cảnh giới khác.” Cổ Bàn khẽ gật đầu, nói:

“Xem ra hai người bọn họ tiêu diệt đám tàn binh này như không gặp vấn đề gì... Tiểu Quân, người theo ta đi!”

Hồng Quân hơi kinh ngạc, nhưng còn chưa kịp hiểu chuyện gì, cả người đã bị Bàn Cổ phiên của Cổ Bàn phủ chụp vào trong.

Ngay sau đó, hai người đã lại xuất hiện ở bên trong một thế giới khác, chung quanh rải rác núi đồi, sông ngòi, rừng rậm, không chỗ nào không tản phát ra hương vị của thiên nhiên nguyên thủy.

“Nơi này là...?” Hồng Quân kinh ngạc nói.

Cổ Bàn thần nhiên cười:

“Đây đúng là diệu dụng của Bàn Cổ phiên, lợi dụng chân thân của ta mà sáng tạo ra Bàn Cổ thế giới. Từng tấc đất của nơi này, từng góc thảo mộc, có thể nói đều là một phần của thân thể ta.”

“Hóa ra như thế, Bàn Cổ phiên này quả nhiên huyền diệu vô cùng, nhưng mà người dẫn ta tới nơi này làm gì?” Hồng Quân khó hiểu hỏi.

“Người không phải muốn biết rõ nguyên nhân của thống lĩnh kia sao, ta có biện pháp, người theo ta thì rõ!”

Hồng Quân đi theo sau Cổ Bàn, tại bên trong Bàn Cổ thế giới này, hắn không cảm giác được áp chế gì, dù sao nơi này là không gian do Cổ Bàn sáng tạo ra, nếu như đổi lại là kẻ địch bị hấp thu vào trong, tuyệt đối không phải giống như hoàn cảnh của Hồng Quân hiện giờ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Cổ Bàn dẫn Hồng Quân đi tới trước Luyện Hồn Bích, trên bề mặt bích kia, có trăm ngàn cái linh hồn đang gào thét gầm rú, nhìn thấy mà phát hoảng. Cổ Bàn hướng lên trời chộp một cái, trên mặt bích đột nhiên xuất hiện một cái hư ảnh, Hồng Quân nhìn rõ ràng, thống lĩnh kia đúng là vừa mới bị chính mình giết chết.

“Đây là Luyện Hồn Bích, như Phong Thần bảng lúc trước của người có vài phần giống nhau, nhưng ta lại có năng lực phong tỏa tính thực chất chân linh của hắn, từ đó tiến hành khống chế. Lúc trước lần đầu tiên ta bước vào Bàn Cổ thế giới, mặt Luyện Hồn Bích này cũng đã tồn tại, có thể nói nó chính là trọng tâm của toàn bộ Bàn Cổ thế giới.”

“Xem ra năng lực của Bàn Cổ phiên đã vượt ra ngoài tưởng tượng của ta.” Hồng Quân sợ hãi than nói.

Đây là, ánh mắt của Cổ Bàn lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào chân linh thống lĩnh kia không ngừng gào thét, trầm giọng nói:

“Ta có thể phá hủy thân thể của ngươi, cũng có thể phá nát chân linh của ngươi, ngươi tốt nhất suy nghĩ rõ ràng, nếu như chân linh bị hủy, ngươi sẽ vĩnh viễn biến mất ở trong phiên vũ trụ này, không còn sự sống nữa!”

Chân linh kia dường như thật sự không nghĩ tới chính mình sau khi chết, chân linh còn có thể bị người khác trói buộc lại, lập tức hoảng sợ liền quỳ xuống, kêu khóc nói:

“Ngươi... Các ngươi buông tha ta, ta cái gì đều nói, cầu xin các ngươi buông tha ta!” :

458. Chương 6 : Hắc Động Phong Vân

“ Các ngươi đóng quân ở chỗ này làm gì , còn không gian hắc động rốt cuộc là thế nào ?”

“ Ta ... chúng ta chỉ là một ít binh lính lưu lại mà thôi , tại đây chờ trợ giúp chuẩn bị cùng Tử Thần giới tiến hành một đợt công kích mới ...”

Thống lĩnh nói chuyện rất ngắn gọn hiển nhiên là vừa nghĩ vừa nói . Cổ Bàn ánh mắt lạnh lẽo , nói :

“ Ngươi nói láo !”

Bên trong Cổ Bàn phiên chợt hình thành một cỗ lực lượng luyện hoá rất mạnh , đột nhiên từ bên người hắn bắt đầu cần xé , toàn bộ cánh tay phải của tên Thống lĩnh đã bị luyện hoá thành bụi phấn

“ Được ... ta nói ... ta nói , lúc ấy chúng ta bị Tru Thần giới đánh bất ngờ , đối phương chỉ có không đến năm vạn còn tưởng rằng có thể đánh thắng một trận nào ngờ biên giới không gian đột nhiên bị nghiền nát , từ trong hắc động thả ra một cỗ năng lượng rất kinh khủng khiến cho chúng ta tổn thất chín phần binh lực ... sau đó , ta đưa tin tức truyền tới trong Loạn thần giới , trưởng lão nói nơi này nhất định sẽ xuất hiện một Chí Tôn linh bảo lệnh cho ta đóng quân tại đây chờ chủ lực quân của Loạn thần giới đến ” “ Chí tôn linh bảo ?” Cổ Bàn trong lòng chấn kinh

Hồng Quân trầm ngâm nói :

“ Nghe đám binh lính Loạn thần giới nói trong nguyên thủy vũ trụ cũng chỉ có Tam đại binh vương mới có khả năng chế tạo ra Chí Tôn linh bảo , hơn nữa về phẩm cấp cũng chỉ là hạ phẩm . Chí Tôn linh bảo này chính là tốt hơn , một loại linh bảo có thể áp chế Hỗn Độn linh bảo , sợ rằng lực lượng quá huyền ảo thậm chí so với Bàn Cổ phiên của ngươi không kém là bao nhiêu ”

Nghe thấy thế Cổ Bàn không khỏi hít một hơi :

“ Trong nguyên thủy vũ trụ cũng có linh bảo lợi hại như vậy sao ?!”

Thống lĩnh tiếp tục nói :

“ Tin tức từ Loạn thần giới phản hồi muốn chúng ta vô luận thế nào cũng phải đóng quân ở chỗ này , chỉ cần là có thể đoạt được Chí Tôn linh bảo thì việc tấn công Tử thần giới cũng như diệt sát Tru thần giới nhất định không có trở ngại !”

Quả thật như Hồng Quân đã đoán trước , trong hắc động cất giấu một kiện linh bảo nhưng không nghĩ đến chính là một Chí Tôn linh bảo

“ Chủ lực quân Loạn thần giới lúc nào đến ?!”

“ Ước chừng ... không bao lâu nữa !”

Cổ Bàn nhíu nhíu mày , lạnh lùng liếc mắt với chân linh Thống lĩnh , trầm giọng nói :

“ Được rồi ... ta tạm tha cho ngươi một mạng !”

Tiện tay vung Bàn Cổ phiên lên , chân linh Thống lĩnh lại bị nhốt vào Luyện Hồn bích , sợ rằng không bao lâu nữa hắn sẽ bị lực lượng của Luyện hồn bích luyện hoá hết

“ Tiểu Quân , chúng ta bây giờ làm sao ?”

Hồng Quân ánh mắt một đường :

“ Xem ra Chí Tôn linh bảo này đối với Loạn thần giới cực kì quan trọng , Tử thần giới nhất định cũng nhận thấy năng lượng nó phóng ra , dù gì nó đối với Tru thần giới chúng ta đều bất lợi !”

“ Nói như vậy , kiện Chí Tôn linh bảo này tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác” Cổ Bàn quả quyết nói

Hồng Quân hít một hơi thật sâu :

“ Đúng vậy , Chí Tôn linh bảo này bất luận là rơi vào phương nào cũng sẽ phá huỷ thế cân bằng , loạn chiến xảy ra là không thể tránh ... Tiểu Cổ , chúng ta lập tức ra ngoài , dù thế nào cũng phải ... đoạt được Chí Tôn linh bảo kia trước !”

Cổ Bàn nghiêm túc gật đầu , Bàn Cổ phiên lại dao động , hai người đã rời khỏi thế giới của Bàn Cổ phiên xuất hiện tại giải đất biên giới tại Thiên âm tinh hệ

Lúc này , Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh bằng vào cường thế lực lượng đã quét sạch tàn binh Loạn thần giới . Tôn Ngộ Không dường như vẫn còn chưa thoả mãn , vô thượng chiến ý vẫn tiếp tục bạo phát từ bên ngoài thân thể hình thành một quang thải màu vàng

“ Không xong !” Hồng Quân trong lòng bỗng cảm thấy sự bất an

Đến đây thì từ một nơi cực xa truyền tới rất nhiều sinh mạng dao động hơn nữa với tốc độ không thể tưởng tượng đang tiến đến nơi này rất gần , đảo mắt đã cách hắc động ngàn dặm

Cổ Bàn tựa hồ cũng đã phát hiện , vận dụng toàn bộ nhãn lực nhìn lại nhưng khi thấy tràng cảnh phía trước toàn thân liền toát mồ hôi lạnh . Cách đó không xa trong một tinh vực tập trung gần ba mươi vạn binh lính Loạn thần giới , thanh thế cực lớn , mục tiêu hiển nhiên là Chí Tôn linh bảo bên trong hắc động

“ Là quân Loạn thần giới , không nghĩ đến bọn họ lại tới nhanh như vậy !”

Huống Thiên Minh nghiêm trọng lắc lắc đầu :

“ Không chỉ có thế , người nhìn lại phía Đông Nam thiên tinh vực xem !”

Huống Thiên Minh mặc dù không cảm giác được tính mạng ba động nhưng năng lực dự tri của Thiên đạo chi nhận đã khiến trong tiềm thức của hắn có dao động

Quả nhiên , từ hướng Đông Nam của tinh vực cũng có một đại quân khác

“ Là Tử thần giới , hừ ... hôm nay thật sự là ngày tam giới tề tụ !” Thần sắc Hồng Quân trở nên nghiêm trọng dị thường , vô luận là trên phương diện quân lực hay là thực lực thì Tru thần giới cũng rơi vào thế yếu

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười nói :

“ Cự nhiên có nhiều quân thí mạng như vậy , lão Tôn ta cần phải sắm khoái một phen !”

Huống Thiên Minh nhăn mày :

“ Ta nghĩ không đơn giản như vậy đâu !”

Vừa dứt lời , hai đạo nhân ảnh giống như cực quang đột nhiên xuất hiện trước mặt bốn người , một cỗ khí thể bàng bạc như sông Trường Giang nhất thời phóng ra khiến tất cả mọi người cảm giác cực kì khiếp sợ

Trong nháy mắt , cực quang tiêu tán , hai nhân ảnh dần hiện ra trước mặt mọi người . Một người trong đó rất cao lớn , không quá khôi ngô , râu dài , mái tóc đen xoã xuống vai , thần sắc trầm nhiên mang theo vài phần khí thế cương chính . Mà tên còn lại trông có vẻ hàn nhược , trên khuôn mặt trắng hiện lên một tia cười lạnh thần bí khiến cho không người nào có thể nhìn thấu

Song hai người chỉ có một điểm chung duy nhất chính là đều mặc một tử kim chiến giáp , đây cũng tượng trưng cho binh tướng Loạn thần giới

“ Nguyên lai đã bị người ta nhanh chân tới trước , thật sự là một đám lính phế vật !” đại hán râu dài lạnh lùng nói , ánh mắt hắn vẫn như cũ quan sát bốn người , thần sắc ẩn ẩn phát ra một cỗ khí tức âm lãnh

“ Đây chính là người Tru Thần giới ư ... hừ , nếu không bị Tử thần giới hạn chế các người dựa vào cái gì mà ở chỗ này chiếm cứ một vùng ?!”

Cổ Bàn ánh mắt một liễm , trầm giọng nói :

“ Các người là ai ?”

Đại hán râu rậm ha ha cuồng tiếu nói :

“ Không biết tiểu bối , người có tư cách gì hỏi tên bốn Thần quân ?”

“ Thần quân ? Chẳng lẽ các người chính là Thiên ma Thần Quân và Địa ma Thần Quân ?!” Tôn Ngộ Không có chút kinh ngạc nói , dừng nói là trong tình hệ này Thiên Địa ma Thần Quân tại Loạn thần giới địa vị đều cực cao , nắm trong tay phần lớn quân đội chủ lực của Loạn thần giới , mà thực lực của hai người bọn họ càng có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung

Đại hán râu rậm hừ lạnh một tiếng :

“ Hoá ra các người cũng đã nghe danh bốn Thần quân , đúng vậy ta chính là Địa ma Thần quân ” Mà người đứng bên cạnh hắn tất nhiên là Thiên ma Thần Quân , nghe đồn thực lực của hắn còn trên cả Địa ma Thần Quân , nhưng nếu dùng khí thế để nhận định lại không thể nhìn ra người thanh niên có khuôn mặt trắng này có khả năng thế nào

Thiên ma Thần quân hít một hơi thật sâu , sầm nhiên nói :

“ Còn có nửa canh giờ nữa đại quân Loạn thần giới sẽ tới nơi này , Chí Tôn linh bảo cũng là tình thế bất buộc chúng ta ”

Ánh mắt hắn lộ vẻ kinh miệt rồi lại tràn ngập tự tin

Tôn Ngộ Không hoả khí bốc lên , ngoáy ngoáy tai nói :

“ Thú vị lắm , để hầu gia ta xem các người có bao nhiêu cân lượng !” lời còn chưa dứt không đợi bọn Hồng Quân kịp phản ứng Tôn Ngộ Không đã xông ra ngoài , Đấu chiến côn điển phút chốc bộc phát trực tiếp đánh ra đấu chiến một trăm côn , một trăm đạo kim quang bỗng xạ ra , mật độ cao cơ hồ không còn đường tránh né

Trong kim quang sáng loá không thể thấy rõ , trận trận tiếng vang trầm muộn truyền tới , cả hư không đều rung động

Bất chợt , một đạo tử kim khí lưu phóng lên cao mãnh liệt vô cùng , toàn thân Tôn Ngộ Không chấn động , cả người đều không tự chủ được lùi về phía sau ba bước , trong mắt hiện lên những tơ máu gắt gao nhìn chằm chằm hai đạo thân ảnh

Mà nơi tử kim khí lưu phát ra chính là từ binh khí kì dị của Địa ma Thần quân , trông giống phi đao lại vừa giống phi kiếm , thậm chí chuôi kiếm lại được thiết kế thêm bốn cái lỗ để có thể nắm chắc hơn

Chỉ đơn thuần là một vũ khí nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác có thể phân cắt vạn vật

Địa ma Thần quân nhún vai , hài lòng nhìn phong nhận đang loé hàn quang , cười nói :

“ Binh vương không hổ là binh vương , có thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo này thực lực của ta có thể tăng lên một cảnh giới , hắc hắc !”

Thiên ma Thần quân cười nhạt :

“ ... trước đừng quá đắc ý , binh khí do Long tiên sinh tạo ra nhất định không phải phàm vật , người nếu không thể đạt tới cảnh giới binh nhân hợp nhất thì vĩnh viễn không thể khá lên được ”

Địa ma Thần quân hơi nhú mày , tự nhiên cười nói :

“ Yên tâm , đến khi ta hạ sát nhiều người nó tự nhiên sẽ bị khuất phục trước khí phách của ta !” Thiên ma Thần Quân hơi lắc lắc đầu , có chút trào phúng nở nụ cười khinh thường nhưng cũng không nhiều lời

Tôn Ngộ Không bạo nộ vung kim quang trong tay lên , quát :

“ Dám xem nhẹ ta , ăn một bồng của lão Tôn ta đây !”

Kim quang phóng lên cau biến thành hằng hà sa số những khí lưu bạo ngược chấn động cả hư không . Địa ma Thần Quân thấy thế khuôn mặt lạnh lùng lại không chút nào e ngại , đưa tay khảm nhập vào trong bốn cái lỗ trên chuôi kiếm , đột ngột vung lên , một đạo tử sắc khí đao sắc bén được hình thành phát ra một tiếng kè kè chói tai , trong nháy mắt cắt đôi côn khí màu vàng đang ngưng tụ của Tôn Ngộ Không , khí thể cũng không có giãn liên rất nhanh tiến về phía trước

Huống Thiên Minh thần sắc đại biến , ngón tay run lên hoá xuất một đạo Thiên đạo chi nhận bắn ra rất nhanh

“ Đùng ” tiếng nổ mạnh phát ra do va chạm với tử kim quang , lập tức cả hai cùng vỡ tan , quang hoa sáng chói dần biến mất trong hư không

Tôn Ngộ Không oa nha kêu lên :

“ Lão Huống , không cần người nhúng tay vào , ta không tin đấu chiến hai trăm côn không đánh chết được tên Vương bát đản này !”

Nói xong liền xông tới , song Hồng Quân đã ngăn lại , trầm giọng nói :

“ Không được lỗ mãng , lại có người tới !”

459. Chương 7 : Độ Tam Giới Vương

Thiên ma Thần Quân ánh mắt một liềm dừng ở xa xa vô tận vũ trụ , sắc mặt cũng trở nên kì quái , trầm giọng nói :

“ Bọn họ rất cực tới !”

Địa ma Thần Quân nhú nhú mày , nói :

“ Là ai vậy , người đã thật lâu không có khăn trương như vậy ”

Thiên ma Thần Quân cười lạnh :

“ Đợi lát nữa người sẽ biết !”

Tử khí ngày càng nặng cơ hồ có thể dùng mắt thường thấy rõ từng đám hắc khí đang lưu động trong hư không . Tôn Ngộ Không âm trầm một hơi , kinh dị nói :

“ Thật kì quái , ta cho tới bây giờ cũng chưa có cảm nhận được một tử khí mãnh liệt như vậy , thậm chí so với Thống lĩnh Tử thần giới còn dày đặc hơn ”

Huống Thiên Minh nhướng mày :

“ Xem ra lại có một tên khách không mời ”

Lúc này , trong hư không đột nhiên truyền đến vài tiếng cười lạnh :

“ Hắc hắc hắc , bọn tiểu bối cút ngay cho ta !”

“ Cẩn thận !”

Tiếng cười lạnh chưa dứt Hồng Quân đã rống lên , một đạo quang hoa sáng ngọc phóng lên cao trong nháy mắt bao phủ bốn người . Ngay tức khắc tử khí tụ lại , từng đạo quang minh xanh biếc biến ảo không ngừng , hư không rung chuyển lạnh liệt , một đồ án thâm thúy không hề có quy luật xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người

Hồng Quân sắc mặt hơi tái đi , Hồng Quân giới trong tay hắn mặc dù có thể miễn cưỡng ngăn cản lực lượng cổ tử khí này nhưng vẫn như trước không có cách nào hoàn toàn thoát ra để phản công , hơn nữa mọi người còn có thể cảm giác được đây không phải là tử khí kia công kích mà trong đó uẩn tàng năng lượng cường đại

Tại cổ tử khí vận loạn không thể tưởng tượng nổi này , Thiên Địa ma Thần Quân đều đã thối lui , hiển nhiên cũng có uy kị , thậm chí ngay cả Hồng Quân giới của Hồng Quân cũng không thể ổn định chỉ một lát đã bị bức lui tới phạm vi ngoài trăm thước

“ Người nào , ra đây cho Tôn gia gia !” Tôn Ngộ Không trong lòng vốn đã đè nén sự tức giận , nay lại thấy có người cuồng vọng như vậy sớm đã tức không thể át , hét lớn

Lúc này , quang mang xanh biếc phủ xuống khắp nơi như một tấm thảm tựa hồ bị một loại lực lượng điều khiển đột nhiên ngưng tụ lại hình thành một lớp ánh sáng dày cực kì sáng rõ . Qua không lâu , ánh sáng này biến mất song hiện ra trước mặt mọi người là một trung niên nhân với bộ râu màu trắng đen

Hắn mặc một thân bố bào rách nát , mái tóc rối bời dị thường , trên sống mũi có một vết sẹo sâu đến tận xương , hai mắt thâm thụy mà con ngươi lại trống rỗng , lạnh lùng quan sát mọi người

“ Hắn không phải người Tử thần giới ... tại sao có thể có tử khí nồng nặc như vậy ?” Cổ Bàn hơi kinh ngạc hỏi

Tôn Ngộ Không nghiêng răng lắc lắc đầu , nét mặt cực kì tức giận nhưng cũng có thể nói là cực kì kiềm chế , nói :

“ Người sai rồi , hắn là người Tử thần giới , chỉ cần bọn họ có thể lĩnh ngộ Hỗn Độn đến cảnh giới ngoài Hoàn Hư sơ kì có thể lợi dụng Hỗn Độn vật chất một lần nữa ngưng luyện một thân thể hư ảo , các người không phát hiện ư , da của hắn ...”

Cổ Bàn sắc mặt biến đổi cẩn thận nhìn lại quả nhiên phát hiện ẩn ẩn bên trong lớp y phục , lớp da thịt của trung niên nhân không ngừng tản ra những chấm nhỏ li ti Hỗn Độn vật chất , nhưng cũng bởi vô cùng nhỏ cho nên vừa rồi mới không phát hiện

“ Ha ha ha ha !” yết hầu trung niên nhân đột nhiên phát ra những tiếng cười cuồng vọng , nhìn bốn người Hồng Quân , cười lạnh nói :

“ Các người là cái gì Thống lĩnh Tru thần giới ? Thật là nực cười , cừu nhiên còn chưa có tới Hoàn Hư trung kì , nếu không phải Tử thần đại nhân hạ cấm lệnh các người sớm đã tan tành trong tay ta !”

Tâm trạng Hồng Quân trầm xuống , có thể nhận thấy được một cổ tử khí còn dày đặc hơn hoàn toàn bao phủ lấy trung niên nhân này , nếu không tiến hành phản công hắn không thể nào nhìn ra người này rốt cục thực lực cỡ nào , nhưng Hồng Quân cũng ẩn ẩn cảm giác được tu vi của trung niên nhân này tuyệt đối là trên mình

Lúc này , Thiên ma Thần Quân đột nhiên cười lạnh một tiếng :

“ Đã lâu không gặp , đệ tam Giới Vương !”

Trung niên nhân đôi mắt hơi khép lại , cực kì khinh miệt nhìn thoáng qua Thiên ma Thần Quân :

“ Hoá ra là Thiên Địa ma quân . Hừ ! Loạn thần âm đầu ư , cừu nhiên phái hai phế vật các người tới đoạt bảo , lực đại Đế tôn chẳng lẽ chết cả rồi sao !”

“ Hỗn lão ! cả gan vũ nhục Loạn thần đại nhân , rõ ràng muốn chết !” Địa ma Thần Quân tê hống một tiếng , vũ khí trong tay đã giơ lên trước ngực chuẩn bị phát tác

Thiên ma Thần Quân đưa bàn tay trắng nõn đặt lên vai hắn , một cỗ lực lượng áp chế hùng hậu nhất thời truyền khắp toàn thân Địa ma Thần Quân , chỉ tức khắc hắn thậm chí ngay cả động đậy ngón tay cũng trở thành việc khó khăn

“ Không được manh động , người không phải đối thủ của hắn !” Thiên ma Thần Quân nhìn đệ tam giới vương , nói :

“ Tử thần có thể phái ra một nhân vật đặc biệt như Giới Vương có thể nói Chỉ Tôn linh bảo này hắn rất muốn có . Bất quá đệ tam Giới Vương , người cũng không nên quá tự tin về khả năng của mình , đại chiến đoạt bảo này ai thắng ai bại bây giờ còn khó có thể kết luận !”

Đệ tam giới Vương dường như ý thức được điều gì , lãnh đạm nói :

“ Thiên ma Thần Quân , ngươi rốt cục là muốn nói gì ?”

Thiên ma Thần Quân ha ha cuồng tiếu vài tiếng :

“ Chẳng lẽ ngươi còn không nhận ra sao , tại trăm ngàn dặm ngoài kia có một lão bằng hữu đã lâu không gặp ngươi , hẳn sẽ nhanh tới đây mà chúng ta tất nhiên chỉ là mở đường cho lão nhân gia mà thôi ”

Đệ tam giới Vương thần sắc đại biến , trong ánh mắt toát ra thần sắc hoảng sợ :

“ Binh ... binh vương Long Chiến !”

Tựa hồ Đệ tam giới Vương từng cùng với binh vương Long Chiến từng giao thủ , lúc này khí thế cuồng vọng của hắn cũng đã hoàn toàn biến mất , bàn tay nắm chặt chính là một loại trạng thái đề phòng

“ Binh vương Long Chiến ... như vậy thật sự không xong !” lúc này , sắc mặt Tôn Ngộ Không cũng hiện ra vẻ lo lắng dường như gặp phải chuyện rất phức tạp

Hồng Quân nhíu mày :

“ Đệ tam giới Vương sao lại như vậy , binh vương Long Chiến là ai ?”

Tôn Ngộ Không giải thích :

“ Trong Loạn thần giới tồn tại Tứ đại binh vương , bọn họ là những người duy nhất ngoài Loạn thần có thể nắm quyền Loạn thần giới và người trong hai đại tinh hệ , thực lực có thể nói cao thâm khó lường , hơn một ngàn năm qua ta cũng chỉ nghe nói cho tới bây giờ cũng chưa từng giao thủ . Mà binh vương Long Chiến chính là một trong Tam đại binh vương , không chỉ bản thân có tu vi Hoàn Hư hậu kỳ mà khả năng chế tạo linh bảo sợ rằng cũng là ... lợi hại nhất trong cả nguyên thủy vũ trụ ... thậm chí có thể nói thực lực của hắn là hoàn toàn hơn hẳn đệ tam Giới Vương !”

Nói đến đây , Huống Thiên Minh không khỏi nuốt nước bọt :

“ Không có linh bảo xuất thế cự nhiên lại kinh động tới mấy tên gia hỏa đã lâu không có xuất thế , như vậy thật sự không ổn ”

Hồng Quân tâm trạng trầm xuống , suy tư nói :

“ Có thể kinh động tới binh vương , vậy linh bảo xuất thế lần này tuyệt đối không đơn giản , xem ra đúng như lời tên Thống lĩnh kia chính là bản thân nó có thể phá vỡ ngăn cách giữa tam giới ”

Cổ Bàn khẽ gật đầu :

“ Nếu thật sự là như vậy cho dù là trên phương diện binh lực hay thực lực chúng ta đều là thế yếu , biện pháp duy nhất lúc này chính là tiên phát chế nhân (đánh trước phục người) , đến lúc binh vương Long Chiến cùng với đại binh lực hai giới tới nơi này toàn quân chúng ta nhất định sẽ tơi vào tuyệt địa ”

Ba người cùng gật đầu , có thể nói lúc này đây đã không còn lựa chọn khác

Đệ tam giới Vương sắc mặt trở nên khó coi , hiển nhiên bản thân hắn cực kỳ uý kỵ binh vương Long Chiến , thậm chí :

“ Bất quá chỉ là một Chỉ Tôn linh bảo lại có thể dẫn động binh vương Long Chiến tự mình đến đây , chẳng lẽ trong này còn ẩn chứa huyền cơ , chính là không nên ... động thủ trước ... hừ , đợi đến khi Giới Vương còn lại tới còn có hơn một trăm vạn quân chủ lực Tử thần giới , Bốn vương không tin không thể đoạt được !”

Giờ phút này , Thiên Địa ma Thần Quân cũng không có động tĩnh gì , bọn họ hiển nhiên cũng đợi binh vương Long Chiến đến đây , ánh mắt mọi người đều dừng lại tại hắc động thật lớn trong vũ trụ , phạm vi động khẩu không ngừng mở rộng , trông có vẻ vô cùng thâm thúy u ám , có thể mơ hồ thấy được Hỗn Độn vật chất mãnh liệt quay cuồng trong đó

“ Lên !”

Trong lúc ba phương đang giằng co , Hồng Quân đột nhiên hét lớn , Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không huyền hoá thành hai đạo cực quang hướng tới hắc động vọt đi

Thiên Địa ma Thần Quân sắc mặt khê biến nhưng đều không ra tay ngăn cản , vẫn bất động như trước , chỉ là trong ánh mắt toát ra vài phần kinh ngạc . Có điều Đệ tam giới Vương hiển nhiên đã không thể kiềm chế , thấy Tru thần giới nhân cơ hội ... đoạt bảo , liền giận dữ thét :

“ Không biết thân phận , quay lại cho ta !”

Nói xong trong tay hắn đột nhiên xuất ra một quang hoa màu xanh biếc huyền hoá thành một liềm đao bảy thước , đao phong sắc bén thấu phát ra tử khí vô cùng

Tất cả đều diễn ra rất nhanh như điện quang hỏa thạch , lúc Đệ tam giới Vương chuẩn bị đuổi theo một sát na , Hồng Quân liền lợi dụng trạng thái phách thể gia trì đưa tốc độ tăng lên cực hạn , thân ảnh chợt loé lên đã xuất hiện trước mặt hắn , lạnh lùng nói :

“ Đối thủ của ngươi là ta !”

“ Hừ , muốn chết !”

Đệ tam giới Vương hoàn toàn không để Hồng Quân vào mắt , vung tay chém ta một đao , đao khí sắc bén rất nhanh trong khoảng cách ngắn dường như đạt tốc độ thuần di . Hồng Quân trong lòng cả kinh , phách thể trạng thái điên cuồng tăng lên , xem như đã là tốc độ giai đoạn thứ tư nhưng vẫn bị cổ đao khí này đánh trúng

Đao khí dưới tay Đệ tam giới Vương điều khiển chợt bộc phát , ngàn vạn đao phong rất nhỏ khó phát hiện nhanh chóng bắn tới phía Hồng Quân

Đệ tam Giới Vương nét mặt mang theo nụ cười dữ tợn , ngoại trừ binh vương Long Chiến không ai tại đây có thể sống sót sau một đao toàn lực của hắn . Song , lúc này thân ảnh Hồng Quân đã biến mất

Thiên Địa ma Quân đối với điều này cũng có cảm giác khiếp sợ , ánh mắt dừng ở phía hắc động phát hiện có bốn cái bóng rất nhanh tiếp cận trung ương hắc động tại nguyên thủy không gian

Đệ tam giới Vương thấy như vậy giống như có ngọn lửa từ trong đáy lòng thiêu đốt, tức giận hết :

“ Dừng lại cho ta !”

Giờ phút này , Hồng Quân rõ ràng cảm giác được một cỗ tử khí khổng lồ với tốc độ không thể tưởng tượng nổi tiến tới gần nơi này , cỗ tử khí cực kì đậm đặc so với mọi lần cùng với đại quân Tử thần giới đối chiến thì lần này dày đặc hơn vạn phần , phảng phất trong nháy mắt tại đây cả hư không đều như là biến thành một mộ địa khiến lòng người phát run

Thiên ma Thần Quân ánh mắt một liềm dừng ở xa xa vô tận vũ trụ , sắc mặt cũng trở nên kì quái , trầm giọng nói :

“ Bọn họ rốt cục tới !”

Địa ma Thần Quân nhíu nhíu mày , nói :

“ Là ai vậy , người đã thật lâu không có khấn trương như vậy ”

Thiên ma Thần Quân cười lạnh :

“ Đợi lát nữa ngươi sẽ biết !”

Tử khí ngày càng nặng cơ hồ có thể dùng mắt thường thấy rõ từng đám hắc khí đang lưu động trong hư không . Tôn Ngộ Không âm trầm một hơi , kinh dị nói :

“ Thật kì quái , ta cho tới bây giờ cũng chưa có cảm nhận được một tử khí mãnh liệt như vậy , thậm chí so với Thống lĩnh Tử thần giới còn dày đặc hơn ”

Huống Thiên Minh nhướng mày :

“ Xem ra lại có một tên khách không mời ”

Lúc này , trong hư không đột nhiên truyền đến vài tiếng cười lạnh :

“ Hắc hắc hắc , bọn tiểu bối cút ngay cho ta !”

“ Cẩn thận !”

Tiếng cười lạnh chưa dứt Hồng Quân đã rống lên , một đạo quang hoa sáng ngọc phóng lên cao trong nháy mắt bao phủ bốn người . Ngay tức khắc tử khí tụ lại , từng đạo quang minh xanh biếc biến ảo không ngừng , hư không rung chuyển lãnh liệt , một đồ án thâm thúy không hề có quy luật xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người

Hồng Quân sắc mặt hơi tái đi , Hồng Quân giới trong tay hắn mặc dù có thể miễn cưỡng ngăn cản lực lượng cổ tử khí này nhưng vẫn như trước không có cách nào hoàn toàn thoát ra để phản công , hơn nữa mọi người còn có thể cảm giác được đây không phải là tử khí kia công kích mà trong đó uẩn tàng năng lượng cường đại

Tại cổ tử khí vận loạn không thể tưởng tượng nổi này , Thiên Địa ma Thần Quân đều đã thối lui , hiển nhiên cũng có uly kị , thậm chí ngay cả Hồng Quân giới của Hồng Quân cũng không thể ổn định chỉ một lát đã bị bức lui tới phạm vi ngoài trăm thước

“ Người nào , ra đây cho Tôn gia gia !” Tôn Ngộ Không trong lòng vốn đã dè dặt tức giận , nay lại thấy có người cuồng vọng như vậy sớm đã tức không thể át , hét lớn

Lúc này , quang mang xanh biếc phủ xuống khắp nơi như một tấm thảm tựa hồ bị một loại lực lượng điều khiển đột nhiên ngưng tụ lại hình thành một lớp ánh sáng dày cực kì sáng rõ . Qua không lâu , ánh sáng này biến mất song hiện ra trước mặt mọi người là một trung niên nhân với bộ râu màu trắng đen

Hắn mặc một thân bố bào rách nát , mái tóc rối bời dị thường , trên sống mũi có một vết sẹo sâu đến tận xương , hai mắt thâm thúy mà con ngươi lại trống rỗng , lạnh lùng quan sát mọi người

“ Hắn không phải người Tử thần giới ... tại sao có thể có tử khí nồng nặc như vậy ?” Cổ Bàn hơi kinh ngạc hỏi

Tôn Ngộ Không nghiêng răng lắc lắc đầu , nét mặt cực kì tức giận nhưng cũng có thể nói là cực kì kiềm chế , nói :

“ Người sai rồi , hắn là người Tử thần giới , chỉ cần bọn họ có thể lĩnh ngộ Hỗn Độn đến cảnh giới ngoài Hoàn Hư sơ kì có thể lợi dụng Hỗn Độn vật chất một lần nữa ngưng luyện một thân thể hư ảo , các người không phát hiện ư , da của hắn ...”

Cổ Bàn sắc mặt biến đổi cẩn thận nhìn lại quả nhiên phát hiện ẩn ẩn bên trong lớp y phục , lớp da thịt của trung niên nhân không ngừng tản ra những chấm nhỏ li ti Hỗn Độn vật chất , nhưng cũng bởi vô cùng nhỏ cho nên vừa rồi mới không phát hiện

“ Ha ha ha ha !” yết hầu trung niên nhân đột nhiên phát ra những tiếng cười cuồng vọng , nhìn bốn người Hồng Quân , cười lạnh nói :

“ Các người là cái gì Thống lĩnh Tru thần giới ? Thật là nực cười , cừu nhiên còn chưa có tới Hoàn Hư trung kì , nếu không phải Tử thần đại nhân hạ cấm lệnh các người sớm đã tan tành trong tay ta !”

Tâm trạng Hồng Quân trầm xuống , có thể nhận thấy được một cổ tử khí còn dày đặc hơn hoàn toàn bao phủ lấy trung niên nhân này , nếu không tiến hành phản công hắn không thể nào nhìn ra người này rốt cục thực lực cỡ nào , nhưng Hồng Quân cũng ẩn ẩn cảm giác được tu vi của trung niên nhân này tuyệt đối là trên mình

Lúc này , Thiên ma Thần Quân đột nhiên cười lạnh một tiếng :

“ Đã lâu không gặp , đệ tam Giới Vương !”

Trung niên nhân đôi mắt hơi khép lại , cực kì khinh miệt nhìn thoáng qua Thiên ma Thần Quân :

“ Hoá ra là Thiên Địa ma quân . Hừ ! Loạn thần ám đầu ư , cừu nhiên phái hai phế vật các người tới đoạt bảo , lực đại Đế tôn chẳng lẽ chết cả rồi sao !”

“ Hỗn lão ! cả gan vũ nhục Loạn thần đại nhân , rõ ràng muốn chết !” Địa ma Thần Quân tê hồng một tiếng , vũ khí trong tay đã giơ lên trước ngực chuẩn bị phát tác

Thiên ma Thần Quân đưa bàn tay trắng nõn đặt lên vai hắn , một cổ lực lượng áp chế hùng hậu nhất thời truyền khắp toàn thân Địa ma Thần Quân , chỉ tức khắc hắn thậm chí ngay cả động đậy ngón tay cũng trở thành việc khó khăn

“ Không được manh động , ngươi không phải đối thủ của hắn !” Thiên ma Thần Quân nhìn đệ tam giới vương , nói :

“ Tử thần có thể phái ra một nhân vật đặc biệt như Giới Vương có thể nói Chỉ Tôn linh bảo này hắn rất muốn có . Bất quá đệ tam Giới Vương , ngươi cũng không nên quá tự tin về khả năng của mình , đại chiến đoạt bảo này ai thắng ai bại bây giờ còn khó có thể kết luận !”

Đệ tam giới Vương dường như ý thức được điều gì , lãnh đạm nói :

“ Thiên ma Thần Quân , ngươi rốt cục là muốn nói gì ?”

Thiên ma Thần Quân ha ha cuồng tiếu vài tiếng :

“ Chẳng lẽ ngươi còn không nhận ra sao , tại trăm ngàn dặm ngoài kia có một lão bằng hữu đã lâu không gặp ngươi , hắn sẽ nhanh tới đây mà chúng ta tất nhiên chỉ là mở đường cho lão nhân gia mà thôi ”

Đệ tam giới Vương thần sắc đại biến , trong ánh mắt toát ra thần sắc hoảng sợ :

“ Bình ... bình vương Long Chiến !”

Tựa hồ Đệ tam giới Vương từng cùng với bình vương Long Chiến từng giao thủ , lúc này khí thế cuồng vọng của hắn cũng đã hoàn toàn biến mất , bàn tay nắm chặt chính là một loại trạng thái đề phòng

“ Bình vương Long Chiến ... như vậy thật sự không xong !” lúc này , sắc mặt Tôn Ngộ Không cũng hiện ra vẻ lo lắng dường như gặp phải chuyện rất phức tạp

Hồng Quân nhú mày :

“ Đệ tam giới Vương sao lại như vậy , bình vương Long Chiến là ai ?”

Tôn Ngộ Không giải thích :

“ Trong Loạn thần giới tồn tại Tứ đại bình vương , bọn họ là những người duy nhất ngoài Loạn thần có thể nắm quyền Loạn thần giới và người trong hai đại tinh hệ , thực lực có thể nói cao thâm khó lường , hơn một ngàn năm qua ta cũng chỉ nghe nói cho tới bây giờ cũng chưa từng giao thủ . Mà bình vương Long Chiến chính là một trong Tam đại bình vương , không chỉ bản thân có tu vi Hoàn Hư hậu kỳ mà khả năng chế tạo linh bảo sợ rằng cũng là ... lợi hại nhất trong cả nguyên thủy vũ trụ ... thậm chí có thể nói thực lực của hắn là hoàn toàn hơn hẳn đệ tam Giới Vương !”

Nói đến đây , Huống Thiên Minh không khỏi nuốt nước bọt :

“ Không có nghĩ linh bảo xuất thế cự nhiên lại kinh động tới mấy tên gia hỏa đã lâu không có xuất thế , như vậy thật sự không ổn ”

Hồng Quân tâm trạng trầm xuống , suy tư nói :

“ Có thể kinh động tới bình vương , vậy linh bảo xuất thế lần này tuyệt đối không đơn giản , xem ra đúng như lời tên Thống lĩnh kia chính là bản thân nó có thể phá vỡ ngăn cách giữa tam giới ”

Cổ Bàn khẽ gật đầu :

“ Nếu thật sự là như vậy cho dù là trên phương diện binh lực hay thực lực chúng ta đều là thế yếu , biện pháp duy nhất lúc này chính là tiên phát chế nhân (đánh trước phục người) , đến lúc bình vương Long Chiến cùng với đại binh lực hai giới tới nơi này toàn quân chúng ta nhất định sẽ tới vào tuyệt địa ”

Ba người cùng gật đầu , có thể nói lúc này đây đã không còn lựa chọn khác

Đệ tam giới Vương sắc mặt trở nên khó coi , hiển nhiên bản thân hắn cực kỳ uý kỵ bình vương Long Chiến , thậm chí :

“ Bất quá chỉ là một Chí Tôn linh bảo lại có thể dẫn động binh vương Long Chiến tự mình đến đây , chẳng lẽ trong này còn ẩn chứa huyền cơ , chính là không nên ... động thủ trước ... hừ , đợi đến khi Giới Vương còn lại tới còn có hơn một trăm vạn quân chủ lực Tử thần giới , Bốn vương không tin không thể đoạt được !”

Giờ phút này , Thiên Địa ma Thần Quân cũng không có động tĩnh gì , bọn họ hiển nhiên cũng đợi binh vương Long Chiến đến đây , ánh mắt mọi người đều dừng lại tại hắc động thật lớn trong vũ trụ , phạm vi động khẩu không ngừng mở rộng , trông có vẻ vô cùng thâm thúy u ám , có thể mơ hồ thấy được Hỗn Độn vật chất mãnh liệt quay cuồng trong đó

“ Lên !”

Trong lúc ba phương đang giằng co , Hồng Quân đột nhiên hét lớn , Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không huyền hoá thành hai đạo cực quang hướng tới hắc động vọt đi

Thiên Địa ma Thần Quân sắc mặt khẽ biến nhưng đều không ra tay ngăn cản , vẫn bất động như trước , chỉ là trong ánh mắt toát ra vài phần kinh ngạc . Có điều Đệ tam giới Vương hiển nhiên đã không thể kiểm chế , thấy Tru thần giới nhân cơ hội ... đoạt bảo , liền giận dữ thét :

“ Không biết thân phận , quay lại cho ta !”

Nói xong trong tay hắn đột nhiên xuất ra một quang hoa màu xanh biếc huyền hoá thành một liên đao bảy thước , đao phong sắc bén thấu phát ra tử khí vô cùng

Tất cả đều diễn ra rất nhanh như điện quang hỏa thạch , lúc Đệ tam giới Vương chuẩn bị đuổi theo một sát na , Hồng Quân liền lợi dụng trạng thái phách thể gia trì đưa tốc độ tăng lên cực hạn , thân ảnh chợt lóe lên đã xuất hiện trước mặt hắn , lạnh lùng nói :

“ Đối thủ của ngươi là ta !”

“ Hừ , muốn chết !”

Đệ tam giới Vương hoàn toàn không để Hồng Quân vào mắt , vung tay chém ta một đao , đao khí sắc bén rất nhanh trong khoảng cách ngắn dường như đạt tốc độ thuần di . Hồng Quân trong lòng cả kinh , phách thể trạng thái điên cuồng tăng lên , xem như đã là tốc độ giai đoạn thứ tư nhưng vẫn bị cổ đao khí này đánh trúng

Đao khí dưới tay Đệ tam giới vương điều khiển chợt bộc phát , ngàn vạn đao phong rất nhỏ khó phát hiện nhanh chóng bắn tới phía Hồng Quân

Đệ tam Giới Vương nét mặt mang theo nụ cười dữ tợn , ngoại trừ binh vương Long Chiến không ai tại đây có thể sống sót sau một đao toàn lực của hắn . Song , lúc này thân ảnh Hồng Quân đã biến mất

Thiên Địa ma Quân đối với điều này cũng có cảm giác khiếp sợ , ánh mắt dừng ở phía hắc động phát hiện có bốn cái bóng rất nhanh tiếp cận trung ương hắc động tại nguyên thủy không gian

Đệ tam giới Vương thấy như vậy giống như có ngọn lửa từ trong đáy lòng thiêu đốt, tức giận hết :

“ Dừng lại cho ta !”

460. Chương 8 : Binh Vương Long Chiến

Trong đầu Đệ tam Giới Vương hồi tưởng lại lời nói trước đây của Tử thần , cũng bởi như thế hắn mới mặc kệ tất cả xông tới không gian hắc động này , cướp lấy Chí Tôn linh bảo , vạn lần không thể để hai giới còn lại nhân cơ hội đoạt mất

Bốn đạo nhân ảnh nhảy vào hắc động không gian , ngay sau đó Đệ tam Giới Vương cũng theo sát đi vào . Hắc động thật lớn tựa hồ có cảm ứng , phía miệng hắc động bỗng nhúc nhích như là đưa toàn bộ năm người nuốt lấy sau đó phát ra một tiếng thổ dài thoải mái

Địa ma Thần Quân sắc mặt rất khó coi , nghiêng răng giận dữ quát :

“ Tại sao không cho ta đuổi theo , nếu bọn họ cướp mất bảo vật sau này ta và người tại Loạn thần giới sẽ không còn chỗ đặt chân nữa !”

Giờ phút này Địa ma Thần Quân hoàn toàn bị Thiên ma Thần Quân áp chế , vẫn không thể nhúc nhích

Thiên ma Thần Quân âm trầm một hơi , hơi ngửa bàn tay lên , trầm giọng nói :

“ Nếu ngươi muốn chết ta có thể cho ngươi vào , ngươi biết trong đó có gì không ?”

Địa ma Thần Quân lớn tiếng nói :

“ Là cái gì ?!”

“ Là nguyên thủy ma thú !” một thanh âm lạnh như băng vang lên trong óc hai người

Lúc này , một lão nhân đầu bạc xuất hiện trước mặt Thần Quân , lão nhân râu tóc rậm rạp dường như che hết cả mắt chỉ hiện lên tinh quang lấp loè , trên người cũng không có mặc tử kim khôi giáp nặng nề chỉ là một trường y mộc mạc , trên ngực khắc hình binh khí , thuần giáp , ma thú

Lão nhân vừa hiện ra bốn phía hình như sinh ra một cỗ lực lượng lạnh lẽo vô hình phong toả cả hư không , thân ảnh hần vốn câu lũ lúc này cũng biến thành vô cùng cao lớn , thậm chí giờ tay nhắc chân cũng đều có khí thể rung chuyển vũ trụ

Thiên địa Thần Quân đồng thanh hô :

“ Cùng nghênh Long tiên sinh !”

Đúng vậy , người này chính là người đứng đầu trong tam đại binh vương , Long Chiến !

Long Chiến hơi khoát tay ý bảo bọn họ không cần đa lễ , nhìn hắc động khủng khiếp khuôn mặt cũng hài lòng ra mặt , bình tĩnh nói :

“ Tại trước khi tinh vực còn chưa khai tích , bên trong nguyên thủy vũ trụ đã tồn tại bảy đại ma thú . Bản thân chúng đã có lực lượng vô cùng kinh khủng thần bí , trong ngàn ngàn năm tháng vẫn ẩn mình tại các góc sâu nhất của nguyên thủy vũ trụ ...”

Thất đại ma thú nguyên thủy , có thể nói là một truyền thuyết bởi chưa từng ai thấy qua tận mắt những ma thú này . Địa ma Thần Quân hiển nhiên cũng đã nghe qua nhưng thủy chung không tin tưởng lắm , song lúc này lại nghe binh vương Long Chiến một lần nữa nói ra nhất thời kinh hãi , nói :

“ Chẳng lẽ truyền thuyết là có thật ư ? Thật sự tồn tại Thất đại nguyên thủy ma thú với lực lượng có thể hủy diệt tinh vực ư ?”

Long Chiến gật đầu , trầm giọng nói :

“ Đúng là chúng có tồn tại , năm đó Loạn thần đại nhân đã từng gặp qua Mạt Long , nguyên liệu chế ra Loạn thần đao chính là một cái xương cánh của Mạt Long này !”

Thiên ma Thần Quân hỏi :

“ Linh bảo xuất thế cùng với ma thú có quan hệ gì ?”

“ Cái này ... cũng không thể coi như là linh bảo , linh bảo luyện chế có thể chia làm Tiên thiên và Hậu thiên . Cũng giống như những nguyên thủy ma thú này , trước khi tinh vực được khai tích trong không gian vô hạn nguyên thủy vũ trụ đã tự hình thành một vài linh bảo , người luyện khí chúng ta gọi là Nguyên thủy chí tôn linh bảo . Chí tôn linh bảo này có tác dụng vô cùng lớn , nếu có thể hoàn toàn điều khiển được đó sẽ có thể sáng tạo ra một tân tinh vực , cũng đồng thời có khả năng hủy diệt tinh vực ... cho nên luyện chế Chí tôn linh bảo Hậu thiên mặc dù cũng được coi là Hỗn Độn linh bảo nhưng nếu so với Tiên Thiên Chí Tôn linh bảo ... không thể vài lời là có thể nói rõ ràng ”

“ Nguyên thủy chí tôn linh bảo thật sự có lực lượng như vậy ư ?”

Binh vương Long Chiến tiếp tục nói :

“ Nguyên thủy chí tôn linh bảo xuất thế , nhất định gặp phải ma thú canh giữ . Trong cả nguyên thủy vũ trụ có tổng cộng bảy Nguyên thủy chí tôn linh bảo , cũng có nghĩa có bảy nguyên thủy ma thú trấn giữ , uy lực của linh bảo cũng có bảy chức năng riêng ... những điều này là Tử thần đại nhân từng nói cho ta biết , ta cũng không có điểm phúc trông qua , bản thân đợi cơ hội này đã hơn mười ngàn năm rồi rốt cục đã được toại nguyện !”

Thiên ma Thần Quân trong lòng thầm run lên , tự nhủ :

“ Khó trách binh vương Long Chiến đích thân đến đây đoạt bảo , nếu Loạn thần giới chúng ta có nó vậy xưng bá cả nguyên thủy vũ trụ cũng ngày càng hy vọng !”

Lúc này , Long Chiến nhìn Thiên ma Thần Quân hỏi :

“ Tình huống hiện tại ra sao , ta vừa rồi đã nhận ra khí tức đệ tam giới vương , chẳng lẽ hắn đã tiến vào không gian hắc động rồi ư ?”

Thiên ma Thần Quân gật đầu nói :

“ Đúng vậy , theo sự phân phó của Long tiên sinh ta cùng với Địa ma Thần Quân tới đây thăm dò tình hình phát hiện binh lính đóng tại đây toàn bộ đã bị tiêu diệt . Lúc ấy ở chỗ này còn có Thống lĩnh Tru thần giới , sau đó Tử Thần giới đệ tam giới vương cũng tới nhưng Tru thần giới dường như nhận ra rằng tình cảnh bọn họ có chút không ổn cho nên tiến vào trước , đệ tam giới vương e ngại linh bảo bị đoạt mất cũng theo sát xông vào , bây giờ bọn họ đều đang ở bên trong không gian hắc động ”

“ Đệ tam giới vương ... ngàn năm trước ta đã từng cùng hắn đối chiến một lần , không nghĩ tới hắn cự nhiên không chết . Bất quá cũng không sao , thực lực Tru thần giới cũng quá yếu , không đáng nói đến . Bọn họ đi vào đó làm thức ăn cho nguyên thủy ma thú là không phải nghi ngờ !” Long Chiến cười lạnh nói

“ Long tiên sinh , Thống lĩnh Tru thần giới này đều không phải người trong thế giới của chúng ta , cũng không phải của Tử thần giới , vậy hắn rốt cục là từ nơi nào tới ?” Thiên ma Thần quân hỏi

Long Chiến cười nhạt :

“ Điều này ta cũng hỏi qua Loạn thần đại nhân , ngài nói những người này đến từ tinh trần thế giới , chúng ta cũng không cần bận tâm , cho dù là có trăm vạn binh lực cũng không thể gây trở ngại . Hơn nữa nếu chúng ta tấn công Tru thần giới vậy Tử thần giới nhất định phát động đại quy mô tấn công , như vậy chúng ta chỉ có bất lợi ”

Địa ma Thần Quân gật đầu lại nhìn một chút không gian hắc động , nghi hoặc nói :

“ Vậy Long tiên sinh , chúng ta lúc nào đoạt bảo ?”

Long Chiến ánh mắt một liễm :

“ Thời cơ chưa đến ... giờ khắc này ta đã đợi từ rất lâu , vạn lần không thể có nửa điểm sai sót , ta muốn nhìn xem rốt cục nơi này có loại Nguyên thủy chí tôn linh bảo nào !”

.....

“ Tiểu Quân , người thế nào ?!” Tôn Ngộ Không nhìn thần sắc thống khổ của Hồng Quân , lo lắng hỏi

Hồng Quân vì tranh thủ thời gian lúc trước đã chịu một đao của đệ tam giới vương , bây giờ ngực bị một vết rách lớn nhưng cũng không chảy ra máu tươi ngược lại tràn đầy Hồn Độn vật chất đang khép lại dần

Hồng Quân cũng không hôn mê như người bình thường , thở dài thật sâu nói :

“ Thật không nghĩ tới lúc đó đã tăng đến phách thể trạng thái giai đoạn thứ tư cũng bị xé rách , xem ra thực lực đệ tam Giới Vương quả nhiên bất phàm ”

Một lát sau , vết thương sâu đến tận xương tủy đã hoàn toàn khép lại , Hồn Độn quang hoa có chút chớp động , không còn một vết sẹo nào , mọi người thấy thế mới thở dài nhẹ nhõm

Cổ Bàn quan sát bốn phía , vung lên Bàn Cổ phiên nhất thời hiện lên một khối không gian phương viên trăm thước ngăn cách hoàn toàn Hồn Độn vật chất bên ngoài

Huống Thiên Minh nhíu mày , có chút không hiểu nói :

“ Nơi này chính là nguyên thủy vũ trụ ư , như thế nào lại không giống với không gian trước đây ?”

Rất hiển nhiên , Hỗn độn vật chất này rất ảm đạm , chắc chắn rằng đã bị người ta khai tích ra một không gian độc lập nhưng không có một chút dấu vết nào cả lực lượng cấm chế khiến cho mọi người rất khó giải thích

Cổ Bàn tựa hồ đoán ra được điều gì , Bàn Cổ phiên tiếp tục huy động hạn độ lớn nhất trong nháy mắt tăng lực lượng nghiền nát hư không lên tới cực hạn , Hỗn Độn vật chất xung quanh đều bị đánh tan mà xuất hiện trước mắt mọi người là một mảnh tinh vực không lớn lắm . Cách đó không xa hiện lên một tinh cầu song ẩn chứa bên trong dường như ngưng tụ năng lượng khổng lồ không thể tưởng tượng nổi

“ Ba !”

Một tiếng nổ truyền tới , vỏ ngoài tinh cầu ngưng tụ một lớp quang mang bạch kim đột ngột rung lên , một đạo khí lưu có hình ảnh rõ ràng đột nhiên phát xạ ra

“ Mau tránh ra !”

Hồng Quân chấn động , sử dụng tốc độ nhanh hơn mở ra Hồng Quân giới đưa ba người tới một địa phương an toàn , ầm ầm một tiếng bị bắn ra phía cửa hắc động

Huống Thiên Minh khấn trương nói :

“ Xem ra quang mang trong Tử thần giới chính là từ nơi này phát ra , nói như vậy nơi đó cũng chính là nơi Chí tôn linh bảo xuất thế !”

Tôn Ngộ Không nét mặt rất hưng phấn :

“ Tốt quá , nếu chúng ta ... tới trước hắc , đừng nói là Giới Vương hay là binh vương tới cũng không làm nên chuyện gì , chúng ta đi !”

Lời còn chưa dứt , một thanh âm phẫn nộ từ phía sau mọi người truyền đến :

“ Muốn đoạt Chí tôn linh bảo , năm mơ !”

Chỉ thấy cách đó không xa bên bờ hắc động không gian , một đạo cực quang xanh biếc rất nhanh bay tới nơi này , hiển nhiên là đệ tam Giới Vương

Hồng Quân rùng mình :

“ Không nghĩ tới hắc đuổi nhanh như vậy , chúng ta đi mau !”

Đến lúc này cướp lấy Chí tôn linh bảo mới là ... quan trọng nhất , bốn người với tốc độ cực hạn hướng về khoả tinh cầu bay tới

Tại phiên tinh vực này có thể xem như nó chỉ là một không gian độc lập từ trong Hỗn Độn chất được hình thành mà thôi nhưng đây không phải là không gian tinh vực mà Tử thần và Loạn thần lợi dụng lực lượng cấm chế khai tích , không phải một không gian có thể tự do sáng tạo pháp tắc gì đó

Pháp tắc nơi này vẫn là pháp tắc tiềm tại của nguyên thủy vũ trụ , khả năng hạn chế so với Tử thần giới cũng mạnh hơn rất nhiều . Tốc độ bốn người Hồng Quân rõ ràng đã giảm xuống hiển nhiên vẫn chưa thích ứng được với nguyên thủy vũ trụ

Bất quá khiến cho mọi người cảm thấy khiếp sợ chính là đơn thuần chỉ là Chí tôn linh bảo cũng có thể tại nguyên thủy vũ trụ tạo ra một không gian rộng lớn như vậy , có thể tưởng tượng uy lực của nó cỡ nào

Đệ tam Giới Vương dữ tợn hò hét theo sát phía sau bốn người , cổ tử khí mãnh liệt cũng đã tràn ngập khắp nơi ...

461. Chương 9: Giới Vương Truy Sát

Có thể cảm giác được rõ ràng, quang mang màu bạch kim lóng lánh ngưng tụ ở đỉnh của tinh cầu, không ngừng phóng thích ra một cỗ sóng dao động năng lượng cuộn cuộn. Toàn bộ hư không dường như đều ở dưới sự khống chế của cỗ lực lượng này. Nhưng mà khiến Hồng Quân cảm thấy rất kinh ngạc chính là cỗ lực lượng ẩn chứa kia đang phóng ra dường như theo quy luật nào đó cứ giống như một loại hô hấp bình thường.

Sắc mặt hơi biến đổi, Hồng Quân dường như từ trong đó cảm giác được cái gì, khiến cho hắn không tự chủ được dừng bước lại.

“Sao vậy?” Đám người Cổ Bàn lúc này đã đi theo tới, nhìn thấy nét mặt của Hồng Quân chần chừ không nhất quyết, hỏi.

Hồng Quân khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

“Có cảm giác không ổn, ở bên trong khỏa tinh cầu này giống như đang tồn tại một thứ gì rất đáng sợ.”

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, nghi hoặc khó hiểu hỏi:

“Người nói là Chí Tôn linh bảo kia sao?”

“Không giống, dường như ngoại trừ Chí Tôn linh bảo ra, còn có một cỗ lực lượng rất đáng sợ ẩn núp ở bên trong tinh cầu, nó thậm chí cắt đứt thần niệm của ta, vì thế không cách gì tiến hành dò xét.”

Trong lòng Cổ Bàn cả kinh, vận dụng thị lực hết mức nhìn tới, sau đó lại kinh nghi lắc lắc đầu:

“Chẳng lẽ là ảnh hưởng hạn chế của vũ trụ nguyên thủy, ta bây giờ cũng không cách gì thấy rõ cảnh tượng trong cái tinh cầu kia.”

Huống Thiên Minh nói:

“Chúng ta lúc này đã không có đường lui, bất kể như thế nào cũng phải vượt lên trước để giành được Chí Tôn linh bảo mới được!”

Đích thực, bên ngoài có đại quân của Tử Thần giới cùng Loạn Thần giới với quy mô vượt quá trăm vạn đang chờ đợi bọn họ, hơn nữa Đệ tam Giới Vương cùng với Binh Vương Long Chiến hai người có thực lực cao thâm khó lường cũng đang đợi bọn họ, có thể nói đến lúc này đã không có bất cứ con đường lui nào.

Ngay vào lúc mọi người có chút do dự, một đạo tia sáng lục sắc hung tàn pha lẫn với tiếng cười điên cuồng đột nhiên ập tới trước mặt bốn người, toàn thân Đệ tam Giới Vương được bao phủ tử khí đen như mực, trong con ngươi bắn ra tia sáng lục sắc u ám, oai hùng nói:

“Đã chuẩn bị tìm cái chết sao, chờ ta đoạt được Chí Tôn linh bảo, cho dù là Binh Vương Long Chiến thế nào cũng không dám chiếm của ta, ha ha ha!”

“Không xong!”

Trong lòng bốn người cả kinh, không nghĩ tới tốc độ của Đệ tam Giới Vương nhanh như vậy.

Tôn Ngộ Không khó chịu hừ một tiếng, quang hoa kim sắc trong tay bắn tung ra, Vô Thượng Chiến Ý cũng bạo phát theo tới, gầm lên:

“Đã không có đường lui, thì cứ thẳng một đường đi tới, Chí Tôn linh bảo này Tru Thần giới chúng ta nhất định phải giành lấy!”

“Nằm mơ!”

Đệ tam Giới Vương múa liềm đao, hung hãn hướng vào hư không chém xuống, một đạo quang nhận lục sắc hung tàn phủ trùm xuống, phát ra một tiếng kêu mãnh liệt bén nhọn chói tai. Nhưng mà không gian cũng không có vì vậy mà xé ra, thậm chí không có một chấn động nhỏ nào, có thể thấy được không gian của vũ trụ nguyên thủy cực kỳ ổn định.

Hồng Quân biết rõ thực lực của Đệ tam Giới Vương, với thực lực hiện tại của Tôn Ngộ Không tuyệt đối khó mà đỡ lấy được một kích toàn lực của hắn, vội vàng nói:

“Tránh ra!” Nhưng thế công của Tôn Ngộ Không đã hoàn toàn phát động, muốn đình chỉ đã không có khả năng.

Kim quang hùng lực chỉ trong nháy mắt phân hoá thành hơn trăm đạo cơn khí màu vàng kim, nhìn thoáng qua so với khối lửa còn muốn sáng đẹp hơn, nháy mắt cả người Đệ tam Giới Vương đều bị bao phủ lên.

Ngay trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, đạo quang nhận lực sắc ác liệt giống như một thanh tảo đao trực tiếp xé rách Đẩu Chiến cơn khí của Tôn Ngộ Không, tiếp tục hướng tới ngực của hắn mà bắn đến, thậm chí ngay cả tốc độ cũng không có giảm chút nào.

Hết thấy đều trong chớp mắt, Cổ Bàn giơ lên Bàn Cổ phiên, lực lượng phá toái hư không kia cũng không có đem không gian nơi này nghiền nát, nhưng tại trong thời gian rất ngắn bề cong quỹ đạo vận hành của đạo quang nhận kia, “Vù” một tiếng xẹt qua ngang vai trái của Tôn Ngộ Không, tức khắc bắn tung ra một đạo huyết quang.

Tôn Ngộ Không mở to hai mắt, nhìn vào Đệ tam Giới Vương cực kỳ giận dữ, nơi ngực đã dâng lên một hơi lửa giận. Nhưng chênh lệch thực lực giữa hai người lại quá rõ ràng.

Đệ Tam Giới Vương đắc ý giơ cự hình liềm đao lên, nói:

“Nếu như không phải mệnh lệnh của Tử Thần đại nhân không cho phép, một mình ta có thể giết sạch toàn bộ Tru Thần giới, những năm gần đây chỗ người bắt binh sĩ làm tù binh đã quá nhiều, chờ sau khi ta giết các ngươi, là có thể đoạt được quyền khống chế Tru Thần giới, chẳng khác nào thực lực của Tử Thần giới chúng ta lại tăng lên một tầng, tới lúc tiến công Loạn Thần giới thì không còn cố kỵ gì nữa, hắc hắc, điều này ta còn phải cảm ơn các ngươi rất nhiều!”

“Người nằm mơ!”

Huống Thiên Minh nhìn thấy Tôn Ngộ Không bị thương, vốn đang trong cơn giận dữ, nghe hắn nói ra những lời này càng giận không chịu được, trực tiếp từ trong cơ thể bức ra bản thể của Thiên đạo chi nhận, quang nhận kia giống như trăng tròn giữa bầu trời âm vang “ầm ầm” bắn vào tới, ẩn chứa toàn bộ lực lượng của Huống Thiên Minh, trong giây lát đã tiến gần đến trước người của Đệ tam Giới Vương.

Lúc này, trên mặt của Đệ tam Giới Vương hiện ra một nét cười hung ác dữ tợn, từng tia từng tia hỗn độn khí ngưng tụ ở xung quanh đao phong, vật chất hỗn độn màu xám đen chợt diễn hóa thành một cỗ lực lượng mệnh mông huyền ảo màu xanh tằm tối.

“Hôm nay hãy để cho các ngươi được nhận thức lực lượng linh hồn của Tử Thần giới chúng ta!”

Ưu thế đối với linh ngộ vật chất hỗn độn của Tử Thần giới, đúng là thuộc về bọn chúng, có thể sử dụng vật chất hỗn độn cùng linh hồn tiến hành dung hợp, kể đó bỏ đi thân thể, nhưng mà chỉ có sau khi cảnh giới linh ngộ đạt tới mức độ cao nhất định nào đó, mới có thể vận dụng lực lượng linh hồn.

Lực lượng huyền kỳ màu xanh tối tằm kia ở trong tay của Đệ tam Giới Vương bỗng bành trướng lên, biến ảo hóa thành một cái đồ án khô lâu thật lớn, nhìn qua giống như một đoàn lân tinh màu xanh, gào thét hướng Thiên đạo chi nhận nghênh đón tới.

Đồng!

Sau khi hai cỗ lực lượng trong khoảnh khắc ngắn ngủi tiếp xúc ầm ầm nổ tung lên, từng tia linh hồn lực trực tiếp xông vào trong đầu của Huống Thiên Minh, cảm giác được linh hồn của hắn cũng đang kịch liệt xao động, giống như bị một loại chú lực vô hình xé rách toang.

Toàn thân Huống Thiên Minh chợt chấn động, cả người nặng nề lui về phía sau ba bước, sắc mặt trong nháy mắt biến thành vô cùng tái nhợt, một ngụm máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

“Lão Huống, ngươi thế nào?” Cổ Bàn có chút lo lắng hỏi. Huống Thiên Minh tiện tay lau vết máu ở khóe miệng, trầm giọng nói:

“Ta không có gì đáng ngại... Lực lượng linh hồn thật đáng sợ, mọi người hãy cẩn thận!”

Tuy rằng không có bị thương tổn quá lớn, nhưng Huống Thiên Minh mỗi khi nghĩ lại vẫn còn rùng mình, nếu như không phải Thiên đạo chỉ nhận phá tan đi một bộ phận lực lượng linh hồn của Đệ tam Giới Vương, có thể linh hồn của hắn nói không chừng đã bị nghiền nát hoàn toàn.

Sắc mặt của Đệ tam Giới Vương cũng hiện ra có chút kinh sợ, với thực lực tu vi của Huống Thiên Minh, cỗ lực lượng kia lẽ ra phải gây thương tổn nặng cho linh hồn của hắn, nhưng không nghĩ tới hiệu quả so với suy nghĩ của hắn lại có chênh lệch lớn như thế. Hắn quay đầu lại nhìn hắc động, vẫn không phát hiện bóng dáng của Thiên Địa Ma Quân, không nhìn được thăm nghĩ: “Chẳng lẽ Loạn Thần giới nghĩ muốn chờ sau khi ta đoạt được linh bảo, sau đó mới đánh chết ta để đoạt bảo... Hiện tại các Giới Vương khác ắt hẳn cũng tới rồi, hay là nên đánh nhanh thắng nhanh!”

Chợt cả giận hừ một tiếng, Đệ tam Giới Vương giờ liền đao lên, đem đao phong chỉ về hướng đám người Hồng Quân, oai nghiêm nói:

“Ta cũng không cùng đám hậu bối vô năng các ngươi lãng phí thời gian, cũng đến lúc kết thúc hết thảy rồi!”

Lúc này, thân thể của Đệ tam Giới Vương đột nhiên mơ hồ hắc lên, trong từng lỗ chân lông ngoài da kia đều đang phóng thích ra từng tia từng tia hỗn độn khí, sau đó không ngừng bao bọc trên phong nhận liền đao không có chút tia sáng gì. Liền đao cự đại kia giống như đang bốc cháy, bốc lên làn khói tối đen như mực.

Tất cả mọi người cảm giác được cỗ lực lượng này thật đáng sợ, ánh mắt Hồng Quân chợt thu lại, trong mọi người, chỉ có thực lực của hắn mạnh nhất, trước thế tấn công chấn động này, hắn bất kể như thế nào cũng phải chống lại.

“Tiểu Cổ, thời điểm mấu chốt hãy đem bọn họ vào trong Bàn Cổ thể giới, nơi này rất nguy hiểm!” Hồng Quân truyền âm nói. Thần sắc Cổ Bàn thoáng ngưng trọng, sau đó gật gật đầu.

Hồng Quân hít một hơi thật sâu, cơ nhục toàn thân đều tại lúc này căng phồng lên, trên từng tác da đều chớp động ánh sáng hỗn độn u ám.

“Cũng đến lúc lực lượng giải cấm rồi, thực lực của Đệ tam Giới Vương khoảng chừng là ở Hoàn Hư trung kỳ, nói cách khác nhất định phải giải cấm tới trạng thái thứ hai mới có thể kích chết hắn...” Hồng Quân dự tính trong lòng, cắn răng rất kiên quyết, trầm giọng nói:

“Vậy thì trực tiếp phóng thích trạng thái thứ ba, ta cũng không tin người còn có thể thật sự tồn tại!”

Lúc này, toàn thân của Hồng Quân đều đang xảy ra từng biến hóa kỳ diệu, vật chất hỗn độn trong huyết mạch kia đột nhiên xảy ra biến chất, giống như một dạng sôi trào, đang tiếp tục tách rời, dung hợp, biến hóa hoàn toàn. Cùng lúc này, ánh sáng hỗn độn ở bên ngoài thân thể Hồng Quân cũng biến thành màu đỏ sậm.

Đệ tam Giới Vương trông thấy tình huống này, không nhìn được vẻ mặt chợt biến: “Lực lượng kỳ quái... Loại người này bây giờ không trừ đi, ngày sau nhất định sẽ trở thành họa lớn!”

Một cỗ lực lượng phát tác kỳ diệu đang ở trong thân thể Hồng Quân ngưng tụ. Hồng Quân thở ra một hơi thật dài, cơ thể thoáng động một cái, toàn thân lại phát ra âm thanh kéo kẹt kỳ dị, mà tựa như mỗi một tác cơ nhục dường như đều đã được cương hóa, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ vững chắc.

“Nếu như không phải hạn chế của vũ trụ nguyên thủy, chỉ dùng lực lượng pháp tắc cũng có thể hủy diệt các người, hiện tại để cho các người phá lệ nhìn xem thực lực chân chính của bốn vương, Lục Luân Trảm Sát!”

Đệ tam Giới Vương gầm lên một tiếng, khí khói màu đen trên đao phong nháy mắt phát ra, sáu đạo ánh sáng màu đen nhánh pha lẫn vô tận tử khí đột nhiên bắn tới, men theo quỹ đạo công kích kỳ dị với tốc độ không thể tưởng tượng hướng Hồng Quân bức đến.

“Đến đây đi, để ta xem xem Đệ tam Giới Vương rốt cuộc có bao nhiêu năng lực!” Hồng Quân tự tin sau khi giải cấm sẽ lấy cường thể tuyệt đối kích chết Đệ tam Giới Vương, tiếp đó ngay lúc chuẩn bị giải cấm trạng thái thứ ba thì bỗng nhiên toàn bộ không gian xảy ra biến hóa.

“Grừ!”

Một tiếng gào thét khàn khàn cực kỳ phần nộ từ phía sau đám người Hồng Quân truyền tới, tiếng gào kia ẩn chứa lực lượng linh hồn khủng bố, tất cả mọi người đều cảm thấy như linh hồn bị xé rách với mức độ cực cao.

Thế công của Đệ tam Giới Vương nháy mắt bị ngăn chặn lại, hần ôm đầu đau đớn, ánh mắt chiếu trên khoả tinh cầu kia, run run giọng nói:

“Kia... Kia là cái gì vậy?” :

462. Chương 10: Ma Thú Huyết Mãng

Đệ tam Giới Vương còn đang trong cơn kinh hoàng, hần dường như cũng không ý thức được, phía sau bỗng xuất hiện bóng hình một con rắn vô cùng to lớn.

“Đây... Đây là?!” Huống Thiên Minh cực kỳ sợ hãi, đầu tiên kêu to.

Một cơn gió quái dị nổi lên, cái bóng hình rắn kia đột nhiên xuất hiện ở trước tầm mắt mọi người.

Đó chính là một con mãng xà cực kỳ to lớn, thân thể của nó to lớn đến không thể tưởng tượng nổi uốn vòng ở trong hư không, mặt ngoài được bao phủ tầng tầng huyết vụ dày đặc, nhìn qua cảm thấy có chút máu thịt mơ hồ. Cặp mắt màu đen bằng cái cối xay của nó gắt gao chăm chăm nhìn vào Đệ tam Giới Vương, hai cánh phía sau ngắn nhỏ đang không ngừng vẫy động, răng nanh cực kỳ sắc bén lộ ra bên ngoài, cái lưỡi dài màu đỏ tía không ngừng phun ra nuốt vào.

Đệ tam Giới Vương nhìn thấy nét mặt khiếp sợ của mọi người, dường như đã cảm giác được phía sau tồn tại chuyện gì đáng sợ, cẩn thận quay đầu nhìn lại, sắc mặt của hần trong nháy mắt biến thành trắng bệch, toàn thân không kiềm chế được run lập cập, cao thủ Hoàn Hư trung kỳ ở thời khắc này dường như hoàn toàn sụp đổ, run run giọng nói:

“Đây... đây là ma thú Huyết Mãng?”

Bảy đại ma thú nguyên thủy tồn tại trong vũ trụ nguyên thủy, cái này chính là truyền thuyết, Đệ tam Giới Vương tuy rằng có nghe nói, nhưng từ trước đến giờ không tin là có, vậy mà giờ đây, hần cũng không thể không tin. Thân thể to lớn của nó như thế lại có thể di động một cách im hơi lặng tiếng xuất hiện ở phía sau cao thủ cấp bậc Giới Vương, giải thích duy nhất chính là, nó đã hoàn toàn ngăn cản thần thức của Giới Vương, hoàn toàn ẩn núp được ở trong phạm vi dò tra của hần.

Huyết Mãng dường như bởi vì sự xuất hiện của Đệ tam Giới Vương cùng bọn người Hồng Quân mà lộ ra vẻ cực kỳ phần nộ, trong con ngươi đen nhánh phóng thích ra ánh sáng lạnh màu xanh âm u, gần như không có dấu hiệu gì, răng nanh phần nộ giương ra, mùi huyết tinh ập tới mặt, Đệ tam Giới Vương thậm chí còn chưa kịp đưa ra bất cứ lực phòng ngự gì, thân thể của hần đã hoàn toàn bị ngọn gió tà quái kia bất thành linh cuốn tới cuộn lại.

Đạt tới cảnh giới loại cao trên Hoàn Hư trung kỳ cỡ như Giới Vương, thì đã có thể vận dụng lực lượng pháp tắc, bất kỳ là ở Tử Thần giới hay Loạn Thần giới, lực lượng pháp tắc này đều là bộ phận lực lượng pháp tắc tiềm ẩn của Tử Thần và Loạn Thần từ trong pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy diễn hóa mà thành. Nhưng tới vũ trụ nguyên thủy, mọi lực lượng pháp tắc có thể nói là hoàn toàn mất đi hiệu lực, Đệ Tam Giới Vương muốn vận dụng pháp tắc thời gian và không gian thoát ra, hiển nhiên là chọn lựa cực kỳ ngu xuẩn.

“Hóa ra thật sự có ma thú nguyên thủy ẩn tàng ở bên trong vũ trụ... Nhưng vì sao lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ...!” Lúc này, Đệ Tam Giới Vương gần như đang bị cổ hạn chế pháp tắc của cơn gió tà quái kia trôi buộc, theo bản năng đem liêm đao đặt ngang trước người, chuẩn bị đưa ra chống cự cuối cùng.

Lúc này, lân giáp màu máu bên ngoài thân thể Huyết Mãng đột nhiên phóng thích ra một cổ tia sáng màu xám đen nhợt nhạt, dường như biến hóa thành rắn chắc, tiếp theo đó, một tiếng gào rú xông lên tận trời cao, toàn cả không gian độc lập hầu như đều bị chấn động.

Đệ Tam Giới Vương nhìn cái miệng to như chậu máu của Huyết Mãng đang thét gào, mạnh mẽ vùng liêm đao chém ra.

“Ầm” một tiếng vang nặng nề truyền tới!

Thân đao vỡ vụn, lực phản chấn trong nháy mắt truyền tới khắp toàn thân của Đệ tam Giới Vương, hư thể mà hấn dùng vật chất hỗn độn cô đọng thành chột nứt vỡ tan, một đoàn quang ảnh màu xanh đậm liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Tôn Ngộ Không trông thấy cảnh ấy, không khỏi hít một ngụm lương khí, kinh ngạc nói:

“Liêm đao kia ít ra cũng là trung phẩm hỗn độn linh bảo, như thế nào ngay cả một cái vảy của quái vật kia cũng không đánh rơi xuống?”

Con người Hồng Quân co lại, sắc mặt của hắn biến thành cực kỳ ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Con ma thú này không phải bình thường, thân thể của nó thậm chí so với giai đoạn phách thể thứ năm của ta còn muốn cứng hơn!”

Huống Thiên Minh miệng không nuốt nổi nước miếng, nói:

“Ma thú Hung Thiên cùng nó so sánh, quả thực so với con kiến còn muốn yếu hơn, chẳng lẽ đây chính là là ma thú thấp cấp trong truyền thuyết?”

Suy đoán của Huống Thiên Minh hiển nhiên là sai lầm, Huyết Mãng chính là một trong thất đại ma thú nguyên thủy của vũ trụ nguyên thủy, loại ma thú này là thai nghén sinh ra từ trong hải dương hỗn độn của vũ trụ nguyên thủy, bất cứ phương diện gì những ma thú cấp thấp cũng không cách nào so sánh được. Thậm chí ngay cả chủ thần cũng không cách nào giao tranh trực tiếp với bọn chúng, dẫu sao bất luận là một con ma thú nguyên thủy nào cũng đều có đủ lực lượng để phá hủy tinh hệ vũ trụ.

Thể xác tiêu tan, tử hồn của Đệ Tam Giới Vương thừa dịp chạy trốn đi ra, hấn dường như ý thức được sự khủng bố của Huyết Mãng, đem tốc độ tăng lên tới mức cực hạn, hướng tới cửa ra của hắc động không gian bay đi.

“Muốn chạy!?”

Phía sau của Đệ Tam Giới Vương đột nhiên truyền tới một âm thanh lạnh buốt, tức thì không một tiếng động xuất hiện ở trước hồn của hắn, đường nét màu đen trên mặt lá cờ vụn vẹo một cách nhanh chóng, vòng xoáy bên trong sụp đổ xuống đột nhiên sinh ra một cổ lực hút cực kỳ mãnh liệt, kéo hấn vào bên trong mặt lá cờ kia.

Cổ Bàn dường như lúc nào cũng chờ cơ hội này, nếu như có thể đem linh hồn của Giới Vương luyện hóa, lực lượng của Bàn Cổ phiên tức thì có thể nâng cao một tầng lớn.

Nhưng, hiện tại bọn họ đối mặt lại là một kẻ địch càng khủng bố hơn, Huyết Mãng!

Trong hư không, Huyết Mãng đem thân thể uốn vòng lên, đôi mắt đen như mực gắt gao nhìn chăm chăm vào đám người Hồng Quân.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đối mặt với ma thú nguyên thủy, thậm chí ngay cả vô thượng chiến ý đều không có cách nào phóng ra, mà mất đi lực gia tăng vô thượng chiến ý, Đấu Chiến côn pháp của hấn cũng giống như đồ phế liệu, không còn chút lực công kích nào. Hiện tại linh hồn của Huống Thiên Minh đang bị tổn thương, khổng chế Thiên đạo chi nhận cũng bị ảnh hưởng. Cổ Bàn quan sát cơ hội mà hành động, tùy lúc tùy thời chuẩn bị mở ra Bàn Cổ thể giới, đem mọi người tránh xa khu vực nguy hiểm.

Huyết Mãng không ngừng lè ra thụt vào chiếc lưới dài màu tím đỏ, nó dường như đang kiên trì chờ đợi, cũng không trực tiếp hướng tới mọi người tiến hành công kích.

Lúc này, ở trong lòng của Hồng Quân, đoạt bảo đã không còn quan trọng, trọng yếu nhất chính là có thể an toàn mà rời khỏi nơi đây, Hồng Quân mơ hồ ý thức được, cho dù giải cầm trạng thái thứ ba của bất diệt phách thể, cũng không cách gì chống cự lại với tên đại gia hỏa quá đáng sợ ở trước mắt này.

“Tiểu Quân, chúng ta bây giờ nên làm thế nào, cứ kéo dài như vậy, tên gia hỏa này sớm hay muộn gì cũng mất đi tính nhẫn nại!” Tôn Ngộ Không nói.

Hồng Quân khẽ lắc đầu, trầm tư nói:

“Ngay cả công kích của Đệ tam Giới Vương cũng không có hiệu quả, năng lực của chúng ta đối với nó cũng không có nghĩa lý gì. Hiện giờ linh bảo đã không còn trọng yếu, chúng ta phải hết sức nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Huống Thiên Minh tức giận hừ một tiếng:

“Khó trách Thiên Địa Ma quân đều không có truy đuổi tới, bọn họ sớm đã biết tại nơi này tồn tại tên gia hỏa khủng bố như vậy!”

Đáy lòng Hồng Quân trầm xuống, thầm nghĩ: “Bất kể ở phương diện lực công kích hay là phòng ngự, chúng ta đều không phải đối thủ của Huyết Mãng. Chẳng qua thân thể của nó quá mức khổng lồ, khuyết điểm duy nhất cũng chỉ có tốc độ... Xem ra cũng chỉ có như vậy!”

Hồng Quân hít một hơi thật sâu, trong ánh mắt chợt bắn ra hai đạo tinh quang, kiên quyết nói:

“Đợi một lát ta sẽ cố gắng toàn lực ngăn cản nó, có thể chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lúc này phải dựa vào tốc độ của các người, bất kể như thế nào cũng phải xông ra khỏi không gian hắc động, như vậy còn có một tí cơ hội còn sống sót!”

“Như vậy người làm sao xử lý?” Cổ Bàn kinh sợ nói, dấu sao biện pháp này của Hồng Quân, chắc chắn cùng với tìm đường chết cũng không khác gì nhau.

Hồng Quân lạnh nhạt cười, trầm giọng nói:

“Giải cấm trạng thái phách thể lần thứ ba, tại phương diện tốc độ ta tuyệt đối sẽ không thua tên đại gia hỏa này, lập tức chuẩn bị!” Tiếng nói còn chưa ngưng lại, không một chút do dự, Hồng Quân lần nữa tăng lên trạng thái phách thể, quang sáng màu đỏ sậm ở trên cơ nhục rắn chắc của hắn không ngừng chớp động.

Đây đã là cực hạn của Hồng Quân, giai đoạn thứ sáu của bất diệt phách thể cùng giải cấm trạng thái lần thứ ba. Lúc này, toàn thân của Hồng Quân đều giống như bị ngọn lửa màu đỏ thẫm thiêu đốt, mỗi một tắc cơ nhục đều giống như ẩn chứa lực lượng bạo phát không thể tưởng tượng được, vật chất hỗn độn biến chất ở trong huyết mạch điên cuồng sôi trào.

Huyết Mãng dường như cảm giác được từ trên người Hồng Quân thấu phát ra lực bạo phát khủng bố, cổ hơi ngửa ra sau, ánh sáng lạnh u lam trong mắt càng thêm sáng rực, sát khí chớp động kinh người.

Trong tính toán của Hồng Quân, bất kể là thân thể khổng lồ của nó hay là dưới áp chế bởi pháp tắc vũ trụ nguyên thủy, đều đã hạn chế tốc độ của nó, như vậy sẽ tạo ra cơ hội chạy trốn cho mọi người.

“Chạy!”

Bỗng nhiên, Hồng Quân đột ngột la một tiếng, giống như trực tiếp tiến hành một loại thuận di ở trong vũ trụ nguyên thủy, hoàn toàn biến mất ở trước mắt mọi người. Cổ Bàn giờ Bàn Cổ phiên lên, nói:

“Mọi người mau rời khỏi đây!”

Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không hiểu ý gật đầu, hướng về ven ranh giới của hắc động rất nhanh vọt tới.

Một tiếng gào cực kỳ sắc bén chói tai từ sâu trong yết hầu của Huyết Mãng bạo phát ra, phần nộ mở ra cái mồm to như chậu máu, răng nanh dày đặc trắng xóa chớp động hàn quang bén ngót.

“Súc sinh, lui xuống cho ta!”

Dựa vào tốc độ cực hạn của trạng thái giải cấm, ở trong vũ trụ nguyên thủy, Hồng Quân có thể nói đã tiến gần tới trạng thái thuận di, mỗi một tắc cơ nhục trên thân thể của hắn đều kéo căng ra đến mức cực hạn, cứ giống như ẩn chứa một lực bạo phát vô tận, một quyền trầm trọng hung hãn đánh lên đầu của Huyết Mãng.

“Đông” một tiếng vang trầm đục, giống như một đạo sấm rền vang dội trong phiên không gian, trên đỉnh đầu của Huyết Mãng một đạo ánh sáng hình tròn màu đỏ sậm đột nhiên bùng nổ, mà ở trung tâm nguồn sáng đó, hiển nhiên chính là lực lượng của Hồng Quân.

Đầu của Huyết Mãng bị cổ lực lượng ấy đánh rủ xuống, mấy chục miếng lân phiến huyết sắc ở đỉnh đầu cũng rơi xuống phía dưới.

Nhưng hiệu quả của một kích toàn lực này lại ra ngoài dự liệu của Hồng Quân, hẳn tin rằng thậm chí ngay cả Đệ tam Giới Vương cũng có thể dưới một kích toàn lực này bị trọng thương, thế nhưng lại không tạo nên hiệu quả lớn lao gì trên thân thể của Huyết Mãng.

Tiếng gào quái dị, một cổ cuồng phong tà quái từ trong miệng Huyết Mãng rống lên, trong lòng Hồng Quân cả kinh, “Phốc” một tiếng đã biến mất ở trong hư không, tốc độ cực hạn khiến hẳn có cảm giác không khí lưu động ở chung quanh đều hoãn chậm xuống.

“Cho dù ngăn cản không được người, trên phương diện tốc độ, ta còn có ưu thế tuyệt đối!” Trong lòng Hồng Quân thầm nghĩ, hướng bên rìa hắc động cực nhanh vọt tới.

Lúc này, đám người Cổ Bàn cách cửa ra hắc động chỉ còn vài ngàn thước, chắc chắn Huyết Mãng đã không cách gì đuổi kịp, chỉ là không thể lấy được Chí Tôn linh bảo, không khỏi có chút tiếc nuối.

Thế nhưng đúng lúc này, một cổ tà khí bất thành linh hướng về phía bọn họ cuộn cuộn quét tới, tất cả mọi người đều dừng bước lại. :

463. Chương 11: Hủy Diệt Chi Chiến

“Cái gì!”

Hồng Quân đột nhiên dừng bước, ở trước mặt hẳn, thân thể to lớn của Huyết Mãng đã hoàn toàn vây quanh hẳn. Quay đầu nhìn lại, cái đầu của Huyết Mãng với tốc độ không thể tưởng tượng đã tới gần, thậm chí gần bằng với tốc độ sau khi giải cầm trạng thái lần thứ ba.

“Không có khả năng, cho dù là thập cấp ma thú cũng không có khả năng đạt được tốc độ như vậy, vật này đến tột cùng là cái gì?” Mặt của Hồng Quân lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng tốc độ của Huyết Mãng thật sự quá nhanh, toàn bộ thân thể cứ giống như một cái lồng giam kín mít gió không xuyên lọt qua, đem Hồng Quân khóa chặt ở bên trong.

Hồng Quân bất kể thế nào cũng không nghĩ tới, ở trước mặt hẳn chính là một con ma thú nguyên thủy có được lực lượng phá hủy tinh hệ vũ trụ!

“Không xong!”

Hồng Quân hầu như không kịp có phản ứng, trong miệng của Huyết Mãng đã hình thành một đoàn phong bạo dày đặc huyết khí, pha lẫn hỗn độn lực khủng bố, phát ra tiếng ầm ầm kinh khiếp lòng người.

“Ba!”

Phong bạo huyết khí kia chợt tăng lên, ầm ầm âm vang hướng tới Hồng Quân ép sát lại, tại dưới áp chế của hỗn độn lực khủng bố đó, tốc độ của Hồng Quân cũng bị hạn chế thật lớn, lập tức bị lực phong bạo quét trúng, trạng thái phách thể trong nháy mắt tan vỡ, thân thể của hẳn giống như bị phân giải, nếu như không phải bất diệt phách thể, e rằng hiện tại sớm đã hóa thành tro bụi của vũ trụ.

Tình thế lực lượng của phong bạo huyết khí không giảm sút mà hướng về đám người Cổ Bàn tiến tới. Bất kể là Đấu Chiến côn khí, Thiên đạo chi nhận hay là Bàn Cổ phiên có năng lực phá toái hư không, tại lúc tiếp xúc với phong bạo huyết khí trong nháy mắt đều hoàn toàn bị nghiền nát.

Trong lòng Cổ Bàn cả kinh, ra sức huy động Bàn Cổ phiên, mong muốn đem mọi người thu vào Bàn Cổ thể giới tránh qua một kích trí mạng ấy. Nhưng mà khiến hẳn càng thêm khiếp sợ, không gian hắc động trên Bàn Cổ phiên lại đột nhiên bị phong bạo bẻ lại.

“Mất đi hiệu lực?” Cổ Bàn kinh hãi nói, giờ phút này hẳn hoàn toàn không còn liên hệ được với Bàn Cổ thể giới.

Phong bạo huyết khí vẫn đang tiến gần tới, thân thể của Hồng Quân bị cuốn bên trong phong bạo nhìn qua đã hóa thành một khối vật chất hỗn độn mơ hồ, sớm đã hoàn toàn thay đổi bộ mặt. Nhưng mà tốc độ của

phong bạo so với tốc độ của đám người Cổ Bàn lại nhanh hơn nhiều, muốn chạy thoát khỏi thế giới hắc động hiển nhiên đã không thể thực hiện được.

“A U!”

Từ sâu trong không gian độc lập, một tràng tiếng gào thét trong nháy mắt bùng lên, tinh cầu ở xa xa đều đang rung động kịch liệt, mặt bằng không gian xung quanh không ngừng bị khuấy động, từng đoàn từng đoàn vật chất hỗn độn không ngừng tuôn tràn ra, có thể nhìn ra cái không gian độc lập này đã hoàn toàn không ổn định.

Thế nhưng huyết khí phong bạo kia, cũng bị lực lượng của tiếng gào thét chấn vỡ tan, ngàn vạn lũ huyết khí từ bên trong phong bạo bắn tung tóe ra, lại tiếp tục ngưng tụ ở bên ngoài thân thể của Huyết Mãng.

Toàn thân Huyết Mãng bỗng nhiên co lại, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm ở sâu trong không gian, nó dường như cảm giác được một loại khí tức tử vong của Tử Thần, nối tiếp nhau không ngừng kêu lên điên cuồng, giống như là đang ra oai, lại dường như đang hãi sợ cái gì.

Phong bạo huyết khí tan biến đi, mọi người cũng coi như được an toàn, nhưng như cũ nghĩ lại mà rung mình. Cổ Bàn vội vàng giờ Bàn Cổ phiên lên, đem nhục thể gần như tiêu tan của Hồng Quân thu hồi lại, hiện giờ thân thể của Hồng Quân đã không còn ra hình dạng gì, mà giống như một khối vật chất hỗn độn, nhưng tốc độ hồi phục của hắn thật kinh người, vật chất hỗn độn bốn phía không ngừng bám vào trên người của hắn, với lại ở bên trong vũ trụ nguyên thủy, loại tốc độ hồi phục này dường như nhanh hơn, sau phút chốc, cũng đã hiện rõ ra trạng thái hình người.

Nhìn Hồng Quân đang sống lại, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm, Tôn Ngộ Không nhíu mày, trầm giọng nói:

“Nơi này như thế nào tồn tại ma thú dữ mãnh thể này, Bình Vương Long Chiến nhất định không phải không biết, xem ra Thiên Địa Ma Quân không tiến vào nơi đây, hiển nhiên là nhận được mệnh lệnh của Long Chiến, cái này vốn chính là một cái bẫy!”

“Thật không nghĩ tới ngay cả tiểu Quân có thực lực như vậy cũng bị giết trong giây lát, hiện tại ta và Bàn Cổ thế giới cũng mất đi liên hệ, xem ra chỉ có thể ngồi mà chờ chết!” Cổ Bàn có chút miễn cưỡng cười nói. Huống Thiên Minh nhìn xa xa Huyết Mãng giống như điên cuồng, nhíu mày nói:

“Vừa rồi tiếng gào thét kia là cái gì, hình như còn có một cổ lực lượng ẩn trốn ở bên trong không gian này... Cái này rốt cuộc là nơi nào?”

Ma thú kỳ dị, lực lượng khủng bố, làm cho mọi người đều dâng lên nỗi kinh ngạc, đây rốt cuộc là chỗ nào!

“Xem ra, chúng ta đã tới một cái đầu thú tràng...”

Âm thanh yếu ớt vang lên, Hồng Quân đã khôi phục được ý thức, thân thể của hắn cũng đang hồi phục với tốc độ kinh người.

“Đầu thú tràng... Như vậy Chí Tôn linh bảo đâu?” Tôn Ngộ Không kinh ngạc nói.

Hồng Quân nói giọng có hơi khàn khàn:

“Không nghĩ tới tu luyện hơn một ngàn năm, trạng thái phách thể giải cấm lại không chịu nổi một kích. Thực lực của ma thú này quả thực quá khủng bố... Không sai, Chí Tôn linh bảo đúng ở trên đỉnh của khóa tinh cầu kia, nhưng ma thú cũng vì nó mà tồn tại ở nơi này.”

“Chẳng lẽ, nó là thú bảo hộ Chí Tôn linh bảo sao?” Cổ Bàn kinh ngạc nói.

Hồng Quân lắc lắc đầu:

“Dường như không phải, nhìn qua giống như vì tranh giành Chí Tôn linh bảo mà xuất hiện, xem ra chúng ta bị cuốn vào trong tràng thú chiến đấu...”

Sau phút chốc, ở sâu nơi tăm tối kia, thỉnh thoảng phát ra một tiếng sói tru, lực chấn động mạnh mẽ giống như sóng thần cuốn tới. Cùng lúc này, Huyết Mãng cũng phát ra một tiếng rít gào, cuồng phong kỳ quái

nổi lên bốn phía, nhưng rõ ràng ở vào thế yếu, thân thể khổng lồ của nó nhu động rất nhanh, giống như cảm giác được một dạng cực kỳ kinh khủng.

“Thì ra còn có một con ma thú ẩn nấp ở trong đó, thật sự là quá đáng sợ!” Huống Thiên Minh run giọng nói.

Thân thể của Huyết Mãng bắt đầu lượn quanh, cái đầu to lớn hơi hơi ngẩng lên, ánh mắt chăm chú nhìn vào sinh vật thần bí ở sâu trong không gian kia. Theo cổ khí tức không ngừng tới gần, nó cũng đang liên tục lùi lại. Lúc này, sinh vật hắc ám đang ẩn nấp kia đang dần dần xuất hiện trước ánh mắt của mọi người...

Đó là một con hắc lang, nhưng trên phương diện hình thể thậm chí lại còn không bằng một phần mười của Huyết Mãng, màu lông đen như mực, đôi mắt màu đỏ tươi, răng nanh cực kỳ sắc bén không ngừng nhỏ giọt bọt nước màu xanh nhạt, trên trán khắc dấu một cái đồ án màu đỏ sậm giống như vầng thái dương hùng hực, dường như ẩn chứa ngọn lửa cao muôn trượng, chớp động hào quang mong manh, toàn thân của nó cũng bao phủ tầng tầng hỏa quang màu đỏ thẫm, một vệt hoa văn lông màu trắng men theo cổ của nó kéo dài thẳng đến phần đuôi.

Sự xuất hiện của con Hắc Lang này không thể không khiến Huyết Mãng bỏ qua đám người Hồng Quân, không ngừng gầm nhẹ, nhưng mà tiếng thị uy không cần thiết này lại đối với nó không sinh ra bất kỳ áp lực uy hiếp nào.

“Xem ra ngay từ đầu đúng là nó đã sợ hãi con Hắc Lang này, thật là khí thế khủng khiếp!” Hồng Quân sợ hãi than, hẳn có thể cảm giác được, chung quanh của Hắc Lang trong vô hình ngưng tụ một cỗ lực lượng áp chế rất mạnh mẽ.

Hiện tại, toàn bộ không gian độc lập đã biến thành chiến trường của hai đại ma thú nguyên thủy, đám người Hồng Quân ở trước mặt chúng nó, thậm chí so với con kiến còn nhỏ bé hơn.

“Chúng ta bây giờ làm sao đây?”

Thần sắc của Cổ Bàn ngưng trọng, nói:

“Ở trước mặt chúng nó, năng lực của chúng ta có thể nói là nhỏ bé không đáng kể, tưởng muốn cướp đoạt Chí Tôn linh bảo đã không có khả năng, hay là chờ thời cơ tốt nhất chúng ta rời khỏi nơi này!”

Tôn Ngộ Không cũng là chiến ý hoàn toàn tan:

“Bên ngoài còn có năm mươi vạn đại quân của chúng ta, muốn xông ra cũng không phải không có năng lực, nhưng ở nơi này, muốn tồn tại cũng không có khả năng.”

Thực lực của hai ma thú này, mọi người đều đã thấy qua, cái loại cường đại đó gần như là không thể lường được.

Nhưng mà Hồng Quân lại không hề cho là như vậy:

“Hiện tại xong ra, dù nhiều lành ít, không bằng ngồi xem thú đấu, nếu như chúng nó lưỡng bại câu thương, lại là cơ hội tốt nhất để chúng ta đoạt được Chí Tôn linh bảo, ta nghĩ Binh Vương cũng đã dự tính đến điều này, cho nên mới phái binh ở ngoài không gian hắc động chờ thời cơ!”

Huống Thiên Minh gật đầu nói:

“Tiểu Quân nói rất đúng, nếu như Binh Vương đoạt được Chí Tôn linh bảo, đối với chúng ta cũng cực kỳ bất lợi, dứt khoát liều thử một phen!”

Hồng Quân giơ cánh tay lên, lòng bàn tay phát ra ánh sáng chói lọi, Hồng Quân giới đã hoàn toàn đem bọn họ bao phủ lên. Tuy rằng lực lượng của Hồng Quân giới ở trong vũ trụ nguyên thủy bị suy yếu thật lớn, nhưng vẫn còn có thể dẫn đến tác dụng phòng ngự.

Hắc Lang không ngừng sử dụng chân trước cào loạn xạ, toàn thân tản phát ra một cỗ khí tức dường như đến từ vực sâu tử vong, làm cho tận đáy lòng người ta sinh ra một cỗ cảm giác khiếp sợ.

Huyết Mãng dường như không kiên nhẫn được nữa, thú tính hung mãnh trong khoảnh khắc này bùng phát tác, thân hình uốn lượn trong nháy mắt sinh ra lực lượng rất mạnh, răng nanh dày đặc mạnh mẽ hướng Hắc

Lang đâm tới. Cùng lúc đó, thân hình của nó đã hoàn toàn quấn quanh Hắc Lang, hơn nữa đang không ngừng co rút lại.

Hắc lang cũng không có né tránh, ngược lại phơi bày ra một cỗ khí thể như vương giả, đột ngột gầm một tiếng, toàn thân ngọn lửa màu đỏ thẫm đang vùn vụt điên cuồng, cự trào sắc bén giơ lên cao, sau đó mãnh liệt đập lên đầu Huyết Mãng.

“Ầm” một tiếng, trên đầu của Huyết Mãng đã bị cào rách mấy vết thật sâu, lân giáp rắn chắc dị thường kia cũng bị nát vụn, nhưng cũng không có chảy máu tươi ra, một cỗ vật chất hỗn độn dày đặc trên đỉnh đầu nhu động. Liền sau đó, Huyết Mãng đột ngột thối lui. Vụ va chạm ở trên khỏa tinh cầu kia, phát ra một trận tiếng ầm vang, có thể tưởng tượng một kích này của Hắc Lang lực lượng dũng mãnh biết bao.

Đây hoàn toàn là một trận đại chiến có tính chất hủy diệt, va chạm của hai con ma thú làm cho cái không gian độc lập không ổn định này chấn động điên cuồng, e rằng không qua bao lâu, nhất định sẽ bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ.

Tinh cầu cách đó không xa đã bị Huyết Mãng gây chấn động sụp đổ một phần ba, vô số thiên thạch to lớn trôi lơ lửng ở giữa không gian...

Hồng Quân mở to hai mắt, hắn đang cố gắng khống chế Hồng Quân giới. Nếu như va chạm với lực lượng khủng bố như thế, tuyệt đối là trong nháy mắt sẽ biến thành bột phấn, phòng ngự như vậy cũng hiển nhiên là có phần không cần thiết. :

464. Chương 12 : Đồng Quy Vu Tận

Song Hắc Lang mặc dù chiếm thế chủ động nhưng cũng không tiếp tục triển khai thế công , hơi thở không đều thậm chí có chút rối loạn , điều này cũng khiến cho bọn Hồng Quân đều cảm giác có chút kì quái

Ánh mắt Cổ Bàn vẫn tập trung lên thân thể Hắc Lang , chỉ một cử động rất nhỏ cũng đều khắc rõ trong lòng

“ Các người có ... phát hiện không , hắc lang này rất kì quái ...”

Huống Thiên Minh khẽ gật đầu :

“ Ta cũng thấy vậy , vô luận là trên phương diện công kích hay phòng thủ dường như đều bị suy giảm , chẳng lẽ là bị huyết mãng đã thương ư ?”

“ Dường như không phải , có thể nhận thấy thực lực hắc lang rất mạnh , huyết mãng muốn tạo thương tổn đến nó sợ rằng không thể . Hơn nữa trên người hắc lang cũng không có vết thương , duy chỉ có hơi thở là cực kì rối loạn ... nếu cứ như vậy sợ rằng hắc lang này sẽ lâm vào cảnh bất lợi ” Cổ Bàn phân tích

Lúc này , Hỗn Độn vật chất kết dính giống như từng đoàn mây đen lưu động trong phiến không gian này , nếu không có đám Hỗn Độn vật chất này duy trì e rằng dưới tròng chiến đấu của hai đại ma thú phiến không gian này đã sớm tan tành

“ Hô ... !”

Huyết mãnh tựa hồ đã nhận ra khí tức của hắc lang bắt đầu rối loạn , liền gầm lớn một tiếng , thân thể khổng lồ theo một đường thẳng tắp trong chớp mắt phóng tới , chỉ trong tích tắc đã xuất hiện trước mặt hắc lang

“ Không gian pháp tắc ?!” đôi mắt Hồng Quân trợn ngược lên cơ hồ không dám tin đây là chuyện thật . Dù sao nơi này cũng thuộc nguyên thủy vũ trụ a , đừng nói là ma thú cho dù là Tử thần hoặc Loạn thần đều rất khó tại nguyên thủy vũ trụ tiến hành di chuyển trong nháy mắt như vậy , duy nhất chỉ có một cách giải thích chính là huyết mãng đã nắm giữ không gian pháp tắc

Bất quá dựa theo khoảng cách huyết mãng thuận di có thể nhận ra không gian pháp tắc nó nắm giữ chỉ là vỏ ngoài mà thôi , nhưng điều này cũng đủ để khiến mọi người cảm thấy vô cùng khiếp sợ

“ Một con ma thú tuyệt đối không thể lĩnh ngộ không gian pháp tắc hướng hồ còn là ở trong nguyên thủy vũ trụ , như thế nào lại vậy ?” Tôn Ngộ Không kinh dị nói

Cổ Bàn cau mày :

“ Có lẽ ... bọn chúng vốn đã sinh ra tại phiên vũ trụ này ”

Đúng là như vậy , nguyên thủy ma thú chính là từ trong nguyên thủy vũ trụ mà sinh ra , từ trong Hỗn Độn vật chất sinh tồn vô tận năm tháng , bản thân nằm trong tay một bộ phận của pháp tắc

Huyết mãng mỗi khi tiến hành một lần tuần di ánh mắt hắc lang liền chớp động một chút , con ngươi màu đỏ huyết luôn tập trung vào thân ảnh trước mặt không chút nào lơ là . Sát na trong lúc đó , thân thể huyết mãng đã hoàn toàn bay vẩy lấy nó rồi chợt cuốn nhanh lại , có thể nói rằng thân thể nhỏ bé của hắc lang nhất thời bị quán chặt phát ra tiếng kêu răng rắc

Đột nhiên ,hắc lang bạo rống lên một tiếng hiển hiện phần nộ trước đó chưa từng có , hai đạo huyết quang từ trong đôi mắt phóng ra , ẩn kín trên trán cũng phát ra quang thải như ánh mặt trời đẹp mắt . Cùng lúc đó , một cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng từ trên người nó bộc phát , hỏa quang đỏ rực nhất thời phóng lên cao chiếu sáng hơn một nửa gian hắc động

Hắc lang trong nháy mắt bộc phát khiến tất cả mọi người cảm thấy cực kì khiếp sợ , cỗ khí tức mặc dù cường đại nhưng rối loạn dị thường , phảng phất chỉ sau lần này thân thể nó sẽ hoàn toàn bị băng huỷ vấy

Huyết mãng bất chấp tất cả dùng thân thể không ngừng xiết chặt hắc lang , hàm răng nhe ra hung hăng cắn vào cổ hắc lang , hai cỗ hắc sắc vật chất nhất thời hiện ra

Trong khí lưu vô cùng rối loạn , hắc lang phát ra một tiếng bi hồng , cố nén sự đau đớn khó khăn vượt người lên . Lập tức một tiếng “Đồng” trầm muộn vang lên , Hỗn Độn vật chất kết dính xung quanh chợt tụ lại từ sâu trong yết hầu nó ngưng tụ thành một Hỗn Độn cầu đường kính không tới ba trượng , hắc cầu dưới ánh mắt của mọi người phóng thích ra khí tức hủy diệt khiến cho tận đáy lòng đều cảm thấy kinh hoàng cực độ

“ Ba !”

Hắc lang tê rống một tiếng , giáp tạp phần nộ và cuồng bạo , từ trong miệng nó hách nhiên bắn ra một hắc lượng quang mang tựa như một thanh trường kiếm che lấp cả bầu trời

Khí lưu hữu hình lớn vô cùng uẩn hàm lực lượng để để đánh nát bấy tất cả bắn ra , nhìn thoáng qua như tinh vân bạo phá , không gian độc lập này không ngừng ầm ầm rung chuyển ngay cả hình dáng hắc động cũng vụn vẹo . Có thể tưởng tượng nếu đây không phải nguyên thủy vũ trụ , không có không gian ổn định như vậy thì cỗ lực lượng này đủ để phá huỷ một nửa số tinh cầu trong một tinh hệ

Sau khi quang mang yếu dần , Hồng Quân giới đột nhiên xuất hiện tại phía sau tinh cầu đã bị phá nát không thể tưởng tượng nổi . Hồng Quân thở hổn hển , toàn thân đều chớp động quang hoa màu đỏ sậm mà hai tay không ngừng run rẩy , Hồng Quân giới bao phủ bốn người cũng đã rung chuyển mạnh

Cổ Bàn thở dài , than vãn :

“ Thật là nguy hiểm ... nguy hiểm !”

Nếu không phải Hồng Quân kịp thời bộc phát trạng thái giải cấm thứ hai , lợi dụng Hồng Quân giới đưa mọi người tới giải đất an toàn sợ rằng bây giờ sớm đã bị lực lượng quang ba kia nghiền nát , mặc dù mọi người bây giờ đều đã an toàn nhưng trong lòng vẫn còn khiếp sợ

“ Lực lượng thật kinh khủng ... mọi người không việc gì chứ ?!” Hồng Quân hỏi , Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh phía sau gật đầu nhẹ , sắc mặt cũng là cực kì khó coi

Lúc này , ánh mắt bốn người đều chú ý đến nơi hai đại ma thú ...

Thân thể huyết mãng vẫn quán lấy toàn thân hắc lang như trước nhưng rõ ràng có dấu hiệu nơi lỏng , cái đầu vẫn cắn chặt vào cổ hắc lang , trong đồng tử ẩn chứa thân sắc phần nộ và không cam , nhưng ... lãnh quang màu lam đã nhạt dần cuối cùng biến mất không thấy đâu

Lúc này , một đoạn giữa thân rắn hoàn toàn bị quang ba kia xuyên thủng , khí tức huyết mãng cũng hoàn toàn biến mất

Hắc lang dường như không còn sức lực bỗng nhúc nhích thân thể , gạt huyết mãng sang một bên rồi xách cái đầu to lớn lên , ánh mắt nhìn xuống tinh cầu bị tàn phá

Trên tinh cầu , quang mang bạch kim vẫn chói mắt như trước , uẩn chứa lực lượng không người nào có thể hiểu nổi , cơ hồ xuyên thấu cả không gian . Trong ánh mắt hắc lang lúc này không còn lấy nửa phần hung lệ lúc trước ngược lại còn có chút nhu hoà , khó khăn hướng tới khoả tinh cầu nhưng có thể thấy khí tức của nó đã hoàn toàn rối loạn , thân thể không ngừng run rẩy xiêu vẹo

Hồng Quân kinh hãi hít một hơi , nói :

“ Xem ra cuối cùng người thắng là nó , bất quá cũng không sống được lâu hơn ...”

“ Vậy rốt cục là nó đoạt được linh bảo , hay là trấn giữ linh bảo ... bất quá điều này không quan trọng , Tiểu Quân , lúc này là thời cơ tốt nhất chúng ta đoạt lấy linh bảo !” Huống Thiên Minh trầm giọng nói

“ Chờ một chút ... hắc lang hình như không xong !” Hồng Quân cả kinh nói

“ A ô !”

Lúc này , toàn thân hắc lang không ngừng run rẩy hướng về tinh cầu phát ra một tiếng bi thống , thanh âm nghe ra cực kì thảm thiết , thê lương , ẩn chứa sự tuyệt vọng xen lẫn không cam lòng . Sau một khắc , nó dường như không thể chịu đựng thêm , thân thể đổ gục xuống

Cổ Bàn sắc mặt ngưng trọng , cảm khái nói :

“ Thật là một cuộc chiến kinh tâm động phách !”

Tính mạng ba động hắc lang đã trở nên yếu ớt . Giờ phút này bốn người Hồng Quân đã xuất hiện trước mặt nó , nhìn sâu vào ánh mắt nó nhưng thần sắc đều có vẻ bất đắc dĩ

Hắc lang cảm giác được sự tồn tại của bốn người , đôi mắt đỏ sẫm của nó nhìn Hồng Quân , trong ánh mắt toát ra không phải là sát ý cũng không phải phẫn nộ mà là một loại khẩn cầu khát khao nào đó

Hồng Quân kinh ngạc tiến lên vài bước nhìn vào mắt nó , lúc này dường như có một sự trao đổi giữa hai linh hồn

“ Tiểu Quân , cẩn thận !” Tôn Ngộ Không kinh hãi nói , lo sợ hắc lang lại đột nhiên bộc phát nuốt lấy bọn hắn

“ Nó không muốn hại chúng ta ” Hồng Quân cực kì kiên định nói

Huống Thiên Minh cũng nghi ngờ :

“ Vừa rồi mọi người đã thấy qua lực lượng hung tàn của nó ... nhưng , người làm sao biết nó nghĩ gì ?”

“ Ta ... ta có thể cảm nhận được ”

Quả thật trong ánh mắt của hắc lang , Hồng Quân dường như cảm giác được linh hồn nó đang run rẩy , một loại ... bất lực , khao khát , tựa hồ bởi vì một vật nào đó mà khiến nó không thể cam lòng

Tại lúc này , hắc lang thậm chí không thể phát ra tiếng bi hồng cuối cùng , cả thân hình chợt nổi lên một đoàn hỏa diễm màu đỏ ẩn chứa lực lượng luyện hoá kinh khủng trong nháy mắt dung luyện mỗi một tấc thân thể và linh hồn

Hồng Quân hơi cúi đầu , trong ánh mắt lại toát ra vài phần đau xót , trong mắt hắn điều này giống như một loại nghi thức hoả táng của ma thú .

Cổ Bàn thán thanh nói :

“ Mặc kệ thế nào nó đã cứu chúng ta từ trong miệng Huyết Mãng ...”

Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không cũng đều gạt đầu , đi tới gần nó cùng đợi nghi lễ hoả táng này chấm dứt

Hiện tại phiên không gian độc lập này nhìn qua đã có hàng ngàn vết thủng lớn , vô cùng Hỗn Độn vật chất dừng mãnh tiến vào xâm chiếm mỗi một tắc không gian mà tại cửa hắc động phía xa xa cũng đã vận vẹo lúc nào cũng có thể băng hủy

Qua thời gian một nén nhang , hoả diễm màu đỏ đã hoàn toàn dung luyện thân thể của hắc lang biến thành một đám tro tàn đen nhánh . Nhưng đột nhiên một đạo lưu quang màu đỏ từ trong đó phát ra ngưng tụ lại cuối cùng ngoài dự đoán của mọi người liền rơi vào tay Hồng Quân

Sắc mặt Hồng Quân rất bình tĩnh cũng không có chút nào kinh ngạc , nhẹ nhàng nắm lấy đoàn lưu quang màu đỏ , ánh mắt trở nên dứt khoát , trầm giọng nói :

“ Ta hiểu !”

465. Chương 13 : Chí Tôn Linh Bảo , Đạo Thiên Kính !

“ Tiểu Quân , ngươi hiểu cái gì ?”

Hồng Quân khẽ cười :

“ Chúng ta đi tới đoạt linh bảo , tới đó các ngươi nhất định sẽ biết !”

Dường như Hồng Quân đã biết điều gì đó , ba người còn lại rất nghi hoặc theo sau hắn tới phía khoả tinh cầu vỡ nát kia

Diện tích tinh cầu không lớn , phóng tầm mắt nhìn có thể thấy vô tận sa mạc trắng xoá , đại bộ phận đều đã bị đại chiến vừa rồi phá nát , sớm đã thủng lỗ chỗ , địa vực phía Đông Nam đã hoàn toàn nát bấy , cả tinh cầu cũng mất đi tầng khí quyển ước chừng không lâu nữa sẽ phân giải , bị Hỗn Độn vật chất trong nguyên thủy vũ trụ cắn nuốt

Hồng Quân bay tới phía trên tinh cầu cũng chính là chỗ quang mang bạch kim phát ra

Lúc này , quang hoa bạch kim dường như cảm giác được sự xuất hiện của bọn Hồng Quân liền nhạt dần , hiện ra trước mặt mọi người là một cự đỉnh . Trên đỉnh cũng có màu vàng chớp động những dải sáng đẹp mắt

Phía ngoài cự đỉnh bốn phía đều có khắc những đồ dạng phù lục cổ quái , mỗi một hình ảnh đều tản ra một khí tức kì dị

Tôn Ngộ Không nhìn cự đỉnh phía xa xa , lại xem bọn Hồng Quân , hưng phấn nói :

“ Bên trong cự đỉnh chính là Chí tôn linh bảo a ?!”

“ Rất có thể !”

Bốn người đều không thể tự tìm chế được nhìn quang hoa bạch kim trên cự đỉnh

Khẽ mở bàn tay , một đám quang hoa màu đỏ không ngừng lưu chuyển , nhìn qua cực kì linh hoạt , Hồng Quân thở dài thật sâu , trầm giọng nói :

“ Ngươi tất cả cũng đều vì nó , ngàn vạn lần không thể khiến chúng ta thất vọng ... yên tâm đi , chuyện Hồng Quân ta đã hứa tuyệt sẽ không nuốt lời !”

Đột nhiên , quang hoa màu đỏ phóng lên cao rất nhanh chui vào trong cự đỉnh . Cự đỉnh nhất thời rung động hẳn lên , quang hoa đồ dạng bên ngoài cũng chợt sáng lên

Cổ Bàn kinh nghi nói :

“ Tiểu Quân , ngươi lại nói gì vậy , ta nghe không hiểu ?” Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không cũng hạ ánh mắt lên người Hồng Quân cùng đợi hắn trả lời

Hồng Quân thán thanh nói :

“ Vừa rồi ta từ trong ánh mắt hắc lang thấy được rất nhiều chuyện , ta nghĩ nó chính là muốn cho chúng ta biết một số chuyện hy vọng ta có thể hoàn thành tâm nguyện của nó ... ta nói rồi , nó đối với chúng ta không có địch ý , ngược lại là ân nhân cứu mạng của chúng ta !”

“ Chỉ là , hắc lang ... nó nói cho người cái gì ?” mọi người kinh ngạc nói

Hồng Quân có chút bất đắc dĩ nở nụ cười , ánh mắt thâm thúy ngưng tụ trên cự đỉnh :

“ Là sinh tồn , một loại phương thức sinh tồn khác , phiên tinh vực này vốn không phải nơi của nó , Chí tôn linh bảo cũng không phải của nó . Tính ra nó cũng chỉ vì sinh tồn mới trở thành kẻ cướp ”

“ Kẻ cướp , nói như vậy Huyết mãnh mới chính là canh giữ Chí Tôn linh bảo , Hắc lang tại sao muốn cướp lấy Chí tôn linh bảo ?” Huống Thiên Minh có chút nghi hoặc nói

Hồng Quân vươn ngón tay chỉ hướng quang hoa màu đỏ trong cự đỉnh , trầm giọng nói :

“ Quang hoa màu đỏ kia chính là chân linh của Hắc lang sau khi đã luyện hoá , ta nghĩ nó chính là muốn dùng Chí Tôn linh bảo hỗ trợ để thay đổi một phương thức sinh tồn mới để có thể tiếp tục sống ”

“ Ông ... bá !”

Một đạo bạch kim phóng lên cao mà ở chính giữa mơ hồ có thể nhìn thấy một vật hình tròn , mà chân linh màu đỏ không ngừng dao động trong kim quang được phóng thích

Không gian rung chuyển , Hỗn Độn vật chất bốn phía phẳng phất đều nằm trong sự điều khiển của vật hình cái vòng tròn kia tựa như biển khơi đang gầm thét , ngưng tụ trên chân linh màu đỏ . Tràn cảnh kinh tâm động phách này mọi người chính là lần đầu tiên trông thấy , không gian phía trên bị nghiền nát phát ra một tiếng vang rung trời , Hỗn Độn vật chất hình thành một vòng xoáy lớn vô cùng , ngay sau đó vòng tròn kia rung động , kim quang phóng lên xuyên qua giữa vòng xoáy cực kì đẹp mắt

Hồng Quân xiết chặt tay , nét mặt lo lắng :

“ Phải hoàn thành ... nhanh a !”

Ầm ầm một tiếng nổ lớn , Hỗn Độn vật chất phương viên ngàn dặm đều chấn chiến hấn lên , dường như ngay cả Hồng Quân đều không thể ngờ tới quang hoa màu đỏ chợt đáp xuống chuẩn xác vô cùng hạ xuống trên bả vai hắn . Hồng Quân trong lòng cả kinh liếc mắt lại phát hiện trên bả vai có khắc một đồ đằng kỳ quái màu đỏ , hình ảnh khắc hoạ một ma thú chính là Hắc lang đã chết vừa rồi

“ Cẩn thận !”

Đột nhiên , Cổ Bàn hô to một tiếng vung lên Bàn Cổ phiên đưa Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không lùi xa ra ngoài trăm thước

Sau một khắc , Hỗn Độn vật chất trên tinh cầu đột nhiên hình thành một cỗ cuồng phong hướng tới Hồng Quân . Hồng Quân muốn tránh nhưng ... hình như vòng tròn này cũng tán vọng lại bạch quang cầm chân hắn , thậm chí ngay cả động đậy ngón tay cũng khó khăn

Hỗn Độn vật chất vô cùng biến ảo thành cuồng phong dữ dội mãnh mẽ tới đồ đằng trên bả vai Hồng Quân , mà đồ đằng dường như ẩn chứa lực lượng luyện hoá kì dị , giống như một cái động không đáy hút toàn bộ năng lượng của cuồng phong

Một lát sau , Hỗn Độn vật chất phương viên trăm dặm đã hoàn toàn ngưng tụ trong đồ đằng , nhìn qua cực kì thoả mãn rung động hấn lên

“ Đôngg !”

Một thanh âm muện hưởng , mặt đất phía dưới cự đỉnh đột nhiên bạo phá hoá thành những hạt bụi bạch kim cuốn theo gió sau đó biến mất trong vũ trụ vô tận . Mà một vật lại rơi vào trong tay Hồng Quân

Đó là một viên kính màu bạch kim , nhìn thoáng qua có vẻ rất cổ phác , phẳng phất từ lúc nguyên thủy vũ trụ hình thành mà sinh ra đem lại cho người ta một loại khí tức thần bí . Bề mặt kính bóng loáng nhưng lại không phản chiếu ra một hình ảnh nào , bên mép còn có những dòng chữ lớn nhỏ khác nhau , nhưng

không có đồ án nào . Hồng Quân nắm trong tay nhất thời cảm giác được từ trong nó truyền đến một cỗ năng lượng ba động kì dị , huyền bí lại càng thêm khó hiểu

“ Đây là Chí tôn linh bảo ... vậy tình cảnh vừa rồi ?” Cổ Bàn cùng mọi người bay nhanh tới than vãn

Hồng Quân nhìn đồ đằng ở trên bả vai , hẳn có thể cảm giác được ở nơi đó đang nuôi dưỡng một sinh mạng mới , quang mang màu đỏ trên đồ đằng cũng chớp động có quy luật

Lúc này , Hồng Quân có thể hiểu được tất cả

“ Không hổ là Chí tôn linh bảo , cự nhiên có thể huyền diệu như vậy !” Hồng Quân nét mặt rất hưng phấn , vui vẻ nói :

“ Rốt cục đã thành công , thần kính này đã duy trì tính mạng cho nó , các người có cảm giác được không , nó ở trong đồ đằng trên bả vai ta sinh trưởng , tin rằng không bao lâu nữa sẽ sống lại !”

Tôn Ngộ Không há hốc miệng , nét mặt không thể tin kèm theo sự khiếp sợ , nói :

“ Nói như vậy , Chí tôn linh bảo có thể duy trì tính mạng ? Nhưng mỗi một tinh thần vũ trụ đều sẽ có chuởng khổng giả tồn tại , chỉ có bọn họ mới có thể nắm trong tay sinh tử pháp tắc , vậy ...”

Đích xác , đi tới phiên vũ trụ này vô luận là Lục đạo luân hồi của Tần Vũ hay Tử giới của Hồng Quân đều không thể nắm trong tay sinh tử , chỉ có chuởng khổng giả mới có năng lực như vậy

Hồng Quân tự tin nói :

“ Chí tôn linh bảo đều không phải từ đạo mệnh , không nằm trong sự sắp đặt của chuởng khổng giả , mà là đạo Thiên . Chỉ cần có Chí tôn linh bảo này có thể hoàn toàn thoát li pháp tắc gì gì đó !”

Lập tức , hắn đưa viên kính màu bạch kim tới trước mặt mọi người , mặt sau kính hách nhiên khắc ba chữ ‘Đạo Thiên kính’

Hồng Quân vuốt ve Đạo Thiên kính , nhú mày nói :

“ Chí tôn linh bảo quá kì diệu , vĩnh viễn nằm ngoài sự tưởng tượng của chúng ta , hồi sinh chỉ là một phần tác dụng của nó mà thôi ”

Cổ Bàn cẩn thận suy nghĩ , trên khuôn mặt lại hiện ra một tia cười nhạt , than vãn :

“ Nguyên lai như thế , Hắc lang biết mạng nó không thể duy trì cho nên mới đi tới khu vực của Huyết mãnh cướp lấy Đạo Thiên kính , muốn dùng một loại phương thức khác kéo dài tính mạng , mà loại ... phương thức này chính là tân sinh . Cũng là nguyên nhân dẫn tới tràng đại chiến ma thú đoạt bảo , từ đó mới phá nát cấm chế tại Thiên âm tinh hệ đưa tin tức linh bảo truyền đến cả Tử thần giới ”

“ Không sai !”

Hồng Quân nói :

“ Đây chính là chuyện ta đã hứa với Hắc lang , bây giờ cũng đã hoàn thành !”

Tôn Ngộ Không có chút bất mãn nhú mày “

“ Còn tưởng cái gì linh bảo lợi hại , bắt quá nhìn qua cũng không có tác dụng gì lớn . Hiện bên ngoài còn có trăm vạn đại quân hùng mạnh đang chờ chúng ta , muốn lao ra ngoài cũng không thể ... dễ dàng mà thoát thân ”

Huống Thiên Minh gật đầu :

“ Bây giờ có Chí tôn linh bảo này có khi thêm phiền toái , sau khi ra ngoài nhất định trở thành mục tiêu công kích của các phía , trừ phi bỏ nó đi tạo thành đại chiến đoạt bảo giữa Tử thần giới và Loạn thần giới , chúng ta thừa dịp hỗn loạn có lẽ còn có thể thoát được ”

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng :

“ Hôm nay Chí tôn linh bảo đã nằm trong tay ta , tuyệt đối không dễ dàng mà bỏ qua . Huống hồ Đạo Thiên kính còn có thể có đạo Thiên , muốn an toàn rời đi có gì khó ?”

Giờ phút này , tất cả mọi người không tự kiềm chế được nhìn vào Đạo Thiên kính trong tay Hồng Quân , nét mặt vô cùng nghi ngờ

Bên ngoài hắc động không gian , đại quân Tử thần giới cùng Loạn thần giới phân biệt chiếm cứ hai địa vực bên cạnh hắc động , thành thế giăng co , chỉ cần một trong hai bên có một động tác nhỏ cũng sẽ gây nên một tràng đại chiến

“ Đệ tam Giới Vương tiến vào lâu như vậy như thế nào còn chưa ra ?!” Đệ nhị Giới Vương trầm giọng nói , trong ngữ khí hiển nhiên có chút gấp gáp

Đệ tứ Giới Vương lắc lắc đầu :

“ Nếu chỉ là mấy tên Thống lĩnh thực lực kém cỏi tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Đệ tam Giới Vương , điều ta lo ngại chính là về Chí tôn linh bảo , có thể là giả hay không ?”

Đệ nhất Giới Vương hừ một tiếng :

“ Tuyệt đối không thể , nếu chúng ta không nhìn được chẳng lẽ binh vương Long Chiến lại có thể không nhận ra được khí tức của Chí tôn linh bảo ư , huống hồ Tử thần có lệnh vô luận thế nào cũng phải đoạt bằng được nó !”

466. Chương 14 : Tranh Đoạt Linh Bảo

Giờ phút này , không gian hắc động bởi vì lực lượng bộc phát mà biến thành hình dáng vụn vẹo , mới vừa rồi còn bắn ra một đạo hắc lượng khí lưu ẩn chứa một năng lượng kinh khủng hơn tất cả nhưng quang mang trước đó phát ra . Bây giờ , bên trong hắc động không gian ước chừng mấy vạn dặm xung quanh tinh cầu đều bị cổ khí lưu này nghiền nát , vũ trụ một mảnh hoang tàn , nhìn mà kinh hãi

Thiên ma Thần Quân dường như rất chú ý đến năng lượng kinh khủng vừa rồi bạo vọng lại , nghi hoặc nói :

“ Long tiên sinh , thời cơ còn chưa tới ư ? Bên trong rốt cục đã xảy ra chuyện gì ?”

Địa ma thần Quân cũng gật đầu cùng đợi Long Chiến trả lời

Song Long Chiến lại thở dài một hơi rất sâu , lạnh nhạt nói :

“ Loạn thần đại nhân quả nhiên dự liệu như thần , cự nhiên có hai ma thú ở trong không gian hắc động ”

“ Hai ?!”

Tại nguyên thủy vũ trụ xuất hiện hai ma thú cũng không kỳ quái nhưng là hai nguyên thủy ma thú , vậy phải nói là phi thường kì lạ . Loại ... siêu ma thú cấp bậc có thể hủy diệt tinh vực này chỉ tồn tại một thì đối với hai giới cũng đều gây ra uy hiếp thật lớn

Địa ma Thần Quân có chút hoảng sợ nói :

“ ... vậy chúng ta làm gì bây giờ , nếu nguyên thủy ma thú từ trong không gian hắc động chạy ra thì chúng ta có thể ngay cả thời gian chạy trốn cũng không có ”

“ Nguyên thủy ma thú cố nhiên là kinh khủng nhưng chúng ta cũng không cần phải chạy khỏi đây ”

Long Chiến cười lạnh một tiếng , nói :

“ Trong lúc này nguyên thủy ma thú trấn thủ Chí tôn linh bảo thì tuyệt đối không thể xâm phạm , bây giờ tại hắc động không gian đã thành chiến trường của chúng nó , đến lúc đó rất có một chết một thương , cũng là thời cơ tốt nhất của chúng ta !”

Thiên ma Thần Quân rùng mình :

“ Nói như vậy trong không gian hắc động này có đến hai kiện Chí tôn linh bảo ?”

Long Chiến hơi nhăn mày , trầm giọng nói :

“ Nếu không có gì thay đổi , ma thú xâm phạm địa phận có mang trên người linh bảo nhưng tất cả đều là phồng đoàn , đợi sau khi chúng ta tiến vào mới có thể biết !”

Địa ma Thần Quân nhìn đại quân Tử thần giới phía xa xa như thủy triều :

“ Bây giờ Tam đại Giới Vương đối với Chí tôn linh bảo như là hổ rình mồi , muốn đi vào sợ rằng không có dễ như vậy ”

Long Chiến có chút cao ngạo cười nhạt :

“ Điều này còn phải xem thủ đoạn của binh vương ta !”

Thời khắc hai giới đang thương nghị kế sách , bốn đạo nhân ảnh không một tiếng động đã rời khỏi không gian hắc động , khí tức bọn họ đều được phong bế thoát khỏi tai mắt trăm vạn người , với tốc độ cực nhanh trong hư không phi hành

Giờ phút này , Đạo Thiên kính trong tay Hồng Quân tản ra một đoàn kim quang hoàn toàn bao phủ lấy mọi người , cổ quang mang này rất nhạt thậm chí không người nào có thể phát hiện

Tôn Ngộ Không nhìn trăm vạn hùng quân phí dưới , kinh ngạc nói :

“ Hai ... hai giới cự nhiên phái ra binh lực hùng hậu như vậy , bất quá Đạo Thiên kính này thật sự là huyền diệu dị thường cự nhiên có thể thoát khỏi thần thức của Tam đại Giới Vương và Binh vương Long Chiến ”

Hồng Quân vuốt ve Đạo Thiên kính , nói :

“ Nếu nó có thể có đạo Thiên thì chỉ bằng vào Giới Vương hay là Long Chiến như thế nào có thể phát hiện ra . Huống hồ lúc ta chỉ mới lĩnh ngộ một chút vỏ ngoài mà thôi , tác dụng của nó phải vượt xa hơn rất nhiều . Nếu có thể hoàn toàn lĩnh ngộ thì cho dù là pháp tắc của chưong không giả cũng đều không thể hạn chế chúng ta ”

Tâm trạng Cổ Bàn trầm xuống , kinh nghi nói :

“ Có thể thoát khỏi pháp tắc hạn chế của nguyên thủy vũ trụ ư ?” Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không đôi mắt đều sáng ngời , cùng đợi Hồng Quân trả lời

Hồng Quân lắc đầu :

“ Ta không biết nhưng bây giờ ta cũng có nghi ngờ , nó từ trong nguyên thủy vũ trụ dựng dục mà sinh , có lẽ nó chính là pháp tắc không chừng ”

Sắc mặt mọi người đều biến đổi đều cảm thấy cực kì kinh ngạc

Giờ phút này , bọn người Hồng Quân đã rời khỏi phạm vi đại quân hai giới , mà Tru thần đại quân cũng trú tại phái sau một tinh cầu cách đó không xa . Không bao lâu đã thấy bóng dáng đại quân

Hiện tại đã tới được một không gian an toàn , Hồng Quân cũng thu hồi Đạo Thiên kính . Phó Thống lĩnh thấy Thống lĩnh bình yên trở về nét mặt cũng đều rất hưng phấn

“ Tiểu Quân , chúng ta bây giờ làm sao ?” Huống Thiên Minh hỏi

Hồng Quân nhìn một chút Đạo Thiên kính trong tay , cười lạnh :

“ Nếu Chí tôn linh bảo đã nằm trong tay ta , hơn nữa chiến thế lúc này đối với chúng ta rất bất lợi , còn lưu lại đây làm gì , chúng ta hồi phủ !”

Đoạt được Nguyên thủy Chí tôn linh bảo Đạo Thiên kính , cũng chính vì thế mà Tru thần giới có thể duy trì được thế cân bằng trong tam giới lúc này , Hồng Quân tất nhiên vô cùng hưng phấn . Trừ điều này ra , ma thú Hắc lang còn không ngừng sinh trưởng trên bề mặt , chờ nó sau khi trưởng thành , lực lượng kinh khủng đủ để trợ giúp đại quân Tru thần giới tăng vị thế so với hai giới kia

Hồng Quân đã hứa sẽ kéo dài tính mạng của Hắc lang , mà Hắc lang cũng nhận Hồng Quân làm chủ nhân của nó

Giờ phút này , phía ngoài không gian hắc động , Thống lĩnh truyền đến chiến báo , Địa ma Thần Quân cả kinh nói :

“ Tru thần giới lui quân ?!”

Binh vương Long Chiến nghe thấy thể nét mặt cũng trở nên rất kinh ngạc , lại nhìn thật sâu không gian hắc động , sắc mặt liền trầm xuống , lãnh đạm nói :

“ Thời gian đã tới , chúng ta chuẩn bị đi !”

Thiên ma Thần Quân nghi hoặc nói :

“ Tru thần đại quân vốn là tù binh từ chúng ta và Tử thần giới mà tới , Thống lĩnh đã chết , lúc này gặp phải chiến tranh đại quy mô giữa hai giới bọn họ làm phản cũng là chuyện bình thường ”

Binh vương Long Chiến hừ lạnh một tiếng :

“ Ta nghĩ không có đơn giản như vậy , Thiên địa Ma Quân , các người theo ta vào còn cuộc chiến này có thể giao cho các Thống lĩnh !”

Thiên Địa ma Thần Quân gật đầu , sắc mặt đều có vẻ rất ngưng trọng

Giờ phút này , Binh vương Long Chiến liếc mắt nhìn thật kỹ không gian hắc động đột nhiên quát một tiếng , với tốc độ không thể tưởng tượng lúc mình tới bên cạnh hắc động , tốc độ quá nhanh cơ hồ đạt tới trạng thái thuần di . Tốc độ của Thiên Địa Ma Quân mặc dù kém hơn nhưng cũng nhanh không kém

Nhất cử nhất động của Binh vương Long Chiến và Thiên Địa Ma Quân đều nằm trong tầm mắt của Tam đại Giới Vương , lúc này thấy bọn họ nhằm phía hắc động không gian đều đuổi theo cũng với tốc độ cực nhanh , cơ hồ không thể nhận ra quỹ tích di chuyển , nháy mắt trong lúc đó cũng đã cách ba người kia không đến trăm thước

“ Long Chiến , sao lại nóng lòng như vậy , muốn nhanh chân giành trước ư ?”

Đệ tứ Giới Vương bay vọt lên , trong nháy mắt đã tới trước mặt Binh vương Long Chiến . Thiên ma Thần Quân sắc mặt biến đổi lập tức quang mang chợt loé , một vũ khí như toả liên bàn xuất hiện trong tay , mặt ngoài khắc một tử sắc tế văn , có thể phát hiện tế văn này giống như xương sống của liên bàn , có chút dao động

Địa ma Thần Quân cũng huy động phong nhận , chỉ đợi thời cơ phát tác

Binh vương Long Chiến ngạo nghễ nói :

“ Cho dù là ta nhanh chân giành trước thì thế nào , các người có thể làm gì ta sao ?”

Trước mặt Tam đại Giới Vương , Binh vương Long Chiến hiển nhiên là tuyệt đối cường thế , dường như căn bản là không đưa Giới Vương vào mắt

Tam đại Giới Vương sắc mặt biến đổi , Binh vương Long Chiến thực lực tuy mạnh đủ để cùng với một vị Giới Vương tương kháng nhưng cuối cùng cũng không phải đối thủ của Tam đại Giới Vương . Song điều Tam đại Giới Vương cố kỵ cũng không phải là thực lực của hắn mà là lực lượng linh bảo của hắn , đây mới là ... điều đáng sợ nhất

Long Chiến cười lạnh một tiếng :

“ Xem ra các người lần này không còn cách nào khác phải tuân theo lệnh của Tử thần ... Thiên Địa Ma Quân , các người ... vào trước đi !”

Thiên Địa Ma Quân có chút sững sờ nhưng cũng không dám chần chừ , xoay người tiến vào trong không gian hắc động . Đệ nhị Giới Vương hừ lạnh một tiếng định đuổi theo sau sững trước người đột nhiên nổi lên một tầng quang vân màu đen , mỏng manh là thế nhưng lại giống như một cái bẫy ụp xuống

Đệ nhị Giới Vương sắc mặt đại biến , hai tay đột nhiên đẩy về phía trước , một cỗ quang ba xanh biếc chợt bộc phát , lực phản chấn không thể tưởng tượng bắn nó ra tới ngoài trăm thước . Từ xa nhìn lại , quang

ba xanh biếc dọc theo quan vân bốn phía tản ra hơn nữa lực lượng không ngừng giảm xuống rồi rốt cục tan thành mây khói

Giờ phút này , Binh vương Long Chiến đứng ở cửa hắc động , trong lòng bàn tay hắc loé ra quang mang màu xám cũng không có chói mắt nhưng lại khiến kẻ khác không dám nhìn . Quang vân màu đen cũng là từ trong đó phóng thích ta , trước mắt đã đưa hắc động phong bế lại

“ Giờ khắc này ta đã đợi rất lâu vì thế ta đặc biệt luyện chế Chí tôn linh bảo đủ để phong bế không gian vũ trụ , mặc dù chỉ là một thứ cấp nhưng với thực lực các người muốn phá giải cũng không dễ dàng . Ta đi trước , ha ha ha ha !”

Âm thanh cuồng tiếu của Long Chiến xen lẫn sự chế nhạo truyền vào trong tai Tam đại Giới Vương , mà thân ảnh hắc đã biến mất sâu trong không gian hắc động

Đệ nhất Giới Vương sắc mặt trắng bệch , tức giận gầm lên một tiếng , hai tay dường như vận chuyển một pháp quyết huyền bí nào đó , một quang hoa màu xám chợt bính phát hướng trung tâm hắc động đánh tới

Nhưng kết quả vẫn như vũ , lực lượng theo quang vân màu xám hướng bốn phía tản đi sau đó lại biến mất dần

Hai đại Giới Vương còn lại sắc mặt cũng khó coi

“ Bây giờ làm sao , động khẩu đã bị phong bế , chúng ta rốt cục không đoạt được Chí tôn linh bảo !” Đệ tứ Giới Vương có chút lo lắng nói

Đệ nhị Giới Vương bình tĩnh , trầm tư nói :

“ Nếu không có cách đi vào , chúng ta cứ ở chỗ này chờ bọn hắn ra , vô luận thế nào cũng phải giết chết chúng đoạt lấy Chí tôn linh bảo !”

Đệ nhất Giới Vương nhìn qua sớm đã lửa hận phùng phùng , ánh mắt hung ác lạnh như băng đảo qua đại quân Loạn thần giới , nói :

“ Khai chiến !”

467. Chương 15: Thất Sát Trù

Trong lòng Đệ Nhị Giới Vương cùng Đệ Tứ Giới vương cũng đang phần nộ khó tiêu, liên tục gật gật đầu, ba người lập tức quay về khu vực đại quân của Tử Thần giới.

Kèn lệnh của chiến tranh vào lúc này cuối cùng thổi lên!

Xa xa nhìn lại, đại quân của Tử Thần giới giống như một cơn thủy triều màu xám mờ mẫn liệt cuộn trào tới. Các Đại thống lĩnh của Loạn Thần giới chiếu theo mệnh lệnh của Binh Vương Long Chiến sớm đã súc tích toàn lực chờ tung ra, bố trí phòng tuyến tầng tầng lớp lớp, nhìn thấy đại quân của Tử Thần giới phát động thế tấn công, lập tức bài binh bố trận, chiến tranh với quy mô hoành tráng vào lúc này hoàn toàn triển khai.

Thế nhưng Loạn Thần giới thiếu đi Binh Vương Long Chiến và Thiên Địa Ma quân, thậm chí ngay cả cao thủ vượt qua Hoàn Hư sơ kỳ đều không có. Tam đại Giới Vương vốn không còn kiêng kỵ gì nữa, vừa vào trong trận, liền giống như hổ xông vào đàn dê, chém giết điên cuồng, đem toàn bộ cơn thịnh nộ bị dồn nén từ Binh Vương Long Chiến phát tiết ra. Đại quân Loạn Thần mặc dù chiếm ưu thế về hộ giáp và binh khí linh bảo, nhưng ở trước mặt tam đại Giới Vương, lại giống như mảnh giấy, tiếng gào thét thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, liền sau đó ngã xuống hàng loạt.

Bên trong không gian hắc động, Thiên Ma Thần Quân hình như sớm đã lường trước tình huống đại chiến ở bên ngoài, cho nên trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, hỏi:

“Long tiên sinh, chúng ta tuy tới được nơi đây, nhưng gần trăm vạn binh lực bên ngoài lại mất đi thủ lĩnh, e rằng sẽ bị tam đại Giới Vương đại khai sát giới.”

Binh Vương Long Chiến hừ lạnh một tiếng:

“Vì ngày nay, ta đã chuẩn bị không biết bao nhiêu năm tháng, nếu như có thể giành được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, thiệt hại trăm vạn binh lực thì có là gì... Có được ắt phải có mất, nhưng cố gắng đừng để được không bù mất, rõ chưa?”

Thiên Ma Thần Quân nhú chặt mày, phiền não gật gật đầu.

Lúc này, Địa Ma Thần Quân đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, nói:

“Người... Các người xem!”

Không gian nơi này đã cực kỳ không ổn định, tin rằng không quá bao lâu, thì sẽ bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ hoàn toàn. Trong hư không xa xa, khối tinh cầu đỏ sẫm thật lớn trôi lơ lửng, thể nhưng ánh mắt của mọi người đều tập trung trên thân xác của Huyết Mãng đã chết kia.

Thân thể của Huyết Mãng hình như bị một cỗ lực lượng kinh khủng làm cho nổ đứt đoạn, tuy rằng đã chết đi, nhưng cỗ khí tức âm tà tanh mùi máu vẫn còn tràn ngập trong hư không, mãi thật lâu chưa tan đi.

Ánh mắt của Binh Vương Long Chiến chợt thu lại:

“Đúng là Huyết Mãng... Là cái gì vừa giết chết nó như vậy?” Nhìn bốn phía, nhưng cũng không có phát hiện dao động sinh mệnh của ma thú nào, khiến hắn không khỏi nghĩ tới ‘đồng quy vu tận’ trận chiến đấu giữa ma thú cùng nhau đi đến chỗ chết.

“Vậy mà có thân thể to lớn như thế, đây thật là ma thú nguyên thủy sao?” Địa Ma Thần Quân kinh ngạc nói.

Long Chiến khẽ gật đầu:

“Đúng vậy, nó chính là một trong thất đại ma thú nguyên thủy: Huyết Mãng. Nhưng nếu luận theo kích cỡ của hình thể nó, Vũ Kinh nếu so với nó không chỉ lớn hơn gấp trăm lần.”

“Một trăm lần?!” Hình thể Huyết Mãng này đã đủ khiến hắn giật mình, như vậy Vũ Kinh đến tột cùng lớn đến cỡ nào, thật sự cũng không tưởng tượng ra được.

Thiên Ma Thần Quân nói:

“Như vậy, Chí Tôn linh bảo ở nơi nào?”

Binh Vương Long Chiến hơi biến sắc mặt, bước ra một cái, thân thể đã ở trên khỏa tinh cầu đỏ sẫm kia. Vẫn như trước là trung tâm của phiến đất cát kia, rõ ràng tràn ngập khí tức của linh bảo, nhưng mà lúc này lại sớm đã trống rỗng không có vật gì.

“Vì sao, nó ở nơi nào, nó ở nơi nào?!”

Sắc mặt của Binh Vương Long Chiến cực kỳ khó coi, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng nơi khí tức mạnh mẽ của Chí Tôn linh bảo phát ra, nhưng ở trung tâm của vùng đất cát, lại không có bất cứ vật gì.

Lúc này, Thiên Ma Thần Quân kinh ngạc nói:

“Là Đệ tam Giới Vương?!”

Long Chiến xem ra cực kỳ giận dữ, lạnh lùng liếc hắn một cái, điềm nhiên nói:

“Người không cảm nhận được sao, hắn đã chết rồi!”

Đích thực, Đệ tam Giới Vương sớm đã bị Huyết Mãng giết chết, thậm chí chân linh của hắn cũng đã bị Cổ Bàn thu vào trong Bàn Cổ thể giới, có lẽ là lúc này đang bị Luyện Hồn Bích luyện hóa.

“Không hay... Chẳng lẽ là thống lĩnh của Tru Thần giới?” Địa Ma Thần Quân có chút hoài nghi run giọng nói.

Long Chiến chấn động toàn thân, thần thức hướng bốn phía chung quanh tăng đến cực hạn mở rộng ra, nhưng lại không có cảm giác được chút nào khí tức bọn người Hồng Quân.

Lúc này, trong lòng Long Chiến bỗng dâng lên một cơn thịnh nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Là bọn chúng, nhất định là bọn chúng lợi dụng Chí Tôn linh bảo nguyên thủy tránh khỏi tai mắt của ta, khó trách Tru Thần giới đã sớm rút quân. Tiểu bối vô tri hỗn đản, vậy mà dám phá hỏng chuyện tốt của ta, hỗn đản!”

Địa Ma Thần Quân tức giận hừ một tiếng:

“Vậy chúng ta đi bắt bọn chúng đoạt lại, đại quân Tru Thần giới gì đó, cấp cho ta năm mươi vạn binh lực ta nhất định có thể hủy diệt bọn chúng!”

Thiên Ma Thần Quân lắc đầu nói:

“Cái này thật sự không ổn, nếu như chúng ta nhằm vào Tru Thần giới phát binh, như vậy ắt sẽ kéo theo Tử Thần giới, cục diện hiện tại cũng có thể bị phá tan hoàn toàn!”

Ánh mắt Thiên Địa Ma Thần Quân đều dừng ở trên người của Binh Vương Long Chiến, bọn họ từ trước đến giờ cũng chưa từng nhìn thấy hắc phần nộ đến như thế.

Binh Vương Long Chiến hít một hơi thật sâu, lắc mình tới trung tâm của phiên không gian này. Ngàn vạn khối tinh thạch vỡ nát trôi lơ lửng khắp bốn phía, trong không gian đổ nát đã bao phủ vật chất hỗn độn hết sức dày đặc.

“Nhất định còn có một kiện, dứt khoát còn có một kiện...”

Binh Vương Long Chiến tự lẩm bẩm một mình, đột nhiên ánh mắt tập trung tại một đám tro bụi màu tím đen đang lơ lửng ở bên trong hư không. Hướng lên trời chớp một cái, đám tro tàn màu tím đen kia đã xuất hiện ở trong tay hắn, đang chuyển động nhẹ nhàng, nhìn thoáng qua giống như một cơn lốc gió xoáy.

Đột nhiên, trên khuôn mặt của Long Chiến lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh sợ:

“Là nó?!”

“Long tiên sinh, người phát hiện cái gì sao?” Lúc này, Thiên Ma Thần Quân và Địa Ma Thần Quân đều đã theo tới.

Long Chiến nhíu chặt mày, trầm giọng nói:

“Xem ra trận quyết chiến của ma thú nguyên thủy, cuối cùng là cùng đi đến chỗ chết mà kết thúc...”

“Như vậy, con ma thú kia là cái gì?” Địa Ma Thần Quân hỏi.

Long Chiến nhìn chằm chằm vào đám tro bụi màu tím đen, nói:

“Là Quỷ Lang Vương, ma thú hung tàn nhất trong thất đại ma thú nguyên thủy chính là Quỷ Lang Vương!”

Trong lòng Địa Ma Thần Quân cả kinh:

“Quỷ Lang Vương?”

“Chính xác, đích thực là khí tức của Quỷ Lang Vương, tuy rằng ta cũng không có tận mắt trông thấy qua con ma thú nguyên thủy này, nhưng dựa vào miêu tả của Loạn Thần đại nhân, khẳng định là Quỷ Lang Vương không thể nghi ngờ... Chẳng qua, cốt linh của nó không hẳn là cái hình dạng này, chẳng lẽ...”

Long Chiến đột nhiên trợn tròn hai mắt, dường như nhận ra được cái gì, tro tàn trong tay bỗng phóng thích ra hào quang mãnh liệt màu tím đen, bên trong hào quang kia ẩn chứa tà khí khiến cho người ta kinh sợ. Mặt của Thiên Địa Ma thần đều biến sắc, không tự chủ được thối lui ra sau.

Long Chiến trước sau nắm chặt đoàn tro bụi kia, toàn thân của hắn dường như đều đã bị thứ gì đó tiêm nhiễm vào, từng đạo quang văn màu tím đen không ngừng lưu động ở bên ngoài da, nhìn qua cực kỳ tà dị.

Từng đám từng đám tà khí màu tím đen đủ kích cỡ không ngừng phóng xuất ra, gần như xâm chiếm mỗi một tấc không gian của phiên vũ trụ này, mà phạm vi nào nó lướt qua, bất kể là tinh thạch vỡ vụn, thậm chí là vật chất hỗn độn dày đặc, đều bị nát tan một cách quái lạ, toàn bộ bên trong không gian hắc động một mảnh hỗn loạn, quỷ dị nói không nên lời.

Thiên Ma Thần Quân và Địa Ma Thần Quân đều đang cố sức tránh né xâm nhập ăn mòn của tà khí, chỉ lo nhiệm phải chút nào kết cục lập tức sẽ rơi rụng tan nát thành bột phấn.

Phát sinh của tà khí duy trì một đoạn thời gian rất dài, cuối cùng mới lặng lẽ tan biến đi. Long Chiến vẫn đứng hướng về trung tâm của không gian hắc động, trên mặt hắn mang theo vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

“Ta cuối cùng chiếm được, cuối cùng chiếm được rồi, ha ha ha ha!”

Binh Vương Long Chiến cười điên cuồng, ở trong tay hắn, ánh sáng màu tím đen dần dần biến mất, nhưng mà xuất hiện cũng không phải chỉ có một đoàn tro bụi kia, mà là một cái chùy toàn thân màu tím đen.

Cây chùy đó ước chừng có chiều dài khoảng hai bàn tay, đầu chùy không hề sắc bén, thậm chí có hơi cùn, mặt ngoài lồi lõm không đều, nhìn qua cực kỳ là cũ xưa, ở mặt sau của chùy mơ hồ khắc dấu hai chữ: ‘Thất Sát’.

Nắm trong tay, Long Chiến có thể cảm giác được cổ tà khí âm lãnh xoáy vào tận tâm can, toàn thân không khỏi run rẩy, nhưng như trước không cách nào che dấu vẻ vui mừng hơn hờ của Binh Vương Long Chiến:

“Là Thất Sát Trùy... Đây là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy mà Quỷ Lang Vương bảo hộ, hoàn mỹ biết bao a! Không nghĩ tới, cốt linh của Quỷ Lang Vương lại che chắn hoàn toàn khí tức nó.”

Quỷ Lang Vương tự thiêu, lúc ấy đám người Hồng Quân đang ở bên cạnh của hắn. Nhưng mà khi Hồng Quân thu lấy một tia chân linh của nó, cũng tuyệt không có chú ý tới sau khi nó thiêu cốt linh đã được lưu lại. Nhưng mà ai cũng không nghĩ đến, nó đang bảo vệ Chí Tôn linh bảo nguyên thủy Thất Sát Chùy ẩn giấu ở bên trong cốt linh của nó.

Thiên Ma Thần Quân sợ hãi than:

“Tà khí quá khủng khiếp, không hổ là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy!”

Binh Vương Long Chiến hừ lạnh một tiếng:

“Người biết cái gì, diệu dụng của Chí Tôn linh bảo nguyên thủy là vô tận, uy lực của nó nếu như toàn bộ có thể phóng xuất ra được, thì đủ để cho bất luận kẻ nào có được năng lực chống khổng một phiên tinh vực, đồng dạng cũng có được năng lực phá nát tinh vực... Chẳng qua nó thật sự quá huyền bí, với năng lực của ta vậy mà không cách nào lĩnh hội được một mảy may nào của nó.”

Địa Ma Thần Quân buồn bã nói:

“Thật là đáng chết, nếu như chúng ta có thể lấy được hai kiện Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, đừng nói là Tử Thần giới, toàn bộ vũ trụ nguyên thủy đều là thiên hạ của Loạn Thần giới chúng ta.”

Long Chiến âm trầm nói:

“Cho dù đám tiểu bối không có thực lực kia đoạt được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy thì có ra sao, nếu không cách nào lĩnh hội được huyền diệu trong đó, thì thực lực phát huy ra thậm chí còn không bằng một kiện thượng phẩm hỗn độn linh bảo. Chẳng qua, phàm chúng ta đã có được Thất Sát Chùy, như vậy trận chiến này súc tích đã lâu, rốt cục cũng sắp sửa bạo phát!”

Sắc mặt của Thiên Địa Ma quân đều biến:

“Nói như vậy, chúng ta phải nhắm vào Tử Thần giới phát động chiến tranh sao?”

“Đúng vậy, Loạn Thần đại nhân nếu như có thể lĩnh ngộ huyền diệu trong Thất Sát Chùy, như vậy thực lực của Loạn Thần giới liền không thể so sánh nổi. Tới lúc đó, chính là ngày hủy diệt của Tử Thần giới!”

468. Chương 16: Đệ Nhất Giới Vương, Tử!

Binh Vương Long Chiến khẽ gật đầu, vẻ vui mừng hớn hở trên mặt vẫn như cũ không có biến mất, hần vuốt ve Thất Sát Trùy, cảm thụ được trên bề mặt đó tà khí âm sát đậm đặc mãnh liệt, tán thưởng nói:

“Thật sự là một kiện linh bảo hoàn mỹ tuyệt đối, Chí Tôn linh bảo do ta luyện chế so sánh với nó, thậm chí ngay cả sắt vụn cũng không bằng, tạo hóa hỗn độn, quả nhiên là không tầm thường!”

Bỗng nhiên, một tiếng nổ rền vang nặng nề như tiếng sấm từ phía trên tinh cầu truyền đến. Phiến không gian độc lập này do Chí Tôn linh bảo nguyên thủy cường ép dựng nên nó rốt cục đã sụp đổ, vật chất hỗn độn bốn phía gần như không có bất kỳ khe hở nào, cuộn cuộn ùn ùn kéo tới.

Về mặt Long Chiến chợt biến, quay đầu nhìn về phía trước, lại phát hiện cửa ra của không gian hắc động kia cũng đang rất nhanh vận vẹo uốn khúc, tin rằng chỉ trong khoảnh khắc sẽ bị đóng kín hoàn toàn. Mà ở bên rìa của cửa ra kia, chớp động từng đạo từng đạo quang sáng kinh khủng màu xanh biếc, không ngừng đan xen nhau, hình như nó đang tiến hành phong tỏa.

“Nơi này sắp bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ, chắc hẳn Tử Thần cũng có phát hiện ra, tưởng muốn lấy lực lượng cấm chế đóng kín cửa ra của không gian hắc động, chúng ta đây đi ra ngoài!”

Sau đó, Thiên Địa Ma quân đi theo Long Chiến, rất nhanh xông ra khỏi không gian hắc động. Lúc này, vật chất hỗn độn đã hoàn toàn thôn phệ nơi này, khóa tinh cầu vỡ nát kia cũng bị vùi lấp hoàn toàn.

Binh Vương Long Chiến thu về linh bảo phong tỏa không gian, ánh mắt nhìn chằm chằm tình huống trên chiến trường nơi xa xa.

Năng lực của Tam đại Giới Vương gần như không gì có thể ngăn cản, điên cuồng không hề kiêng kỵ tàn sát binh lính của Loạn Thần giới, binh sĩ của Tử Thần giới cũng nhờ đó mà tinh thần đại chấn, thể công vô cùng hung mãnh, lúc này binh lực gần trăm vạn của Loạn Thần giới đã bị tổn thất gần một phần ba.

Sắc mặt của Thiên Ma Thần Quân âm trầm, giữa trán lộ ra vẻ lo lắng:

“Hiện tại xu thế chiến đấu của Tử Thần giới đang mạnh mẽ, muốn xoay chuyển tình thế dĩ nhiên không thể thực hiện được, Long tiên sinh, nếu chúng ta đã lấy được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, không bằng trước tiên hành lui quân, sau này hãy tiếp tục giải quyết!”

Địa Ma Thần Quân cũng gật gật đầu, hiện tại thể công của Tử Thần giới gần như có thể dùng chữ đánh đầu thắng đó để hình dung.

Long Chiến trầm giọng nói:

“Hiện tại quan trọng nhất là đem Chí Tôn linh bảo nguyên thủy giao cho Loạn Thần đại nhân, bất kể tử thương bao nhiêu người, thiệt hại bao nhiêu binh lực, cũng đều đáng giá! Binh lực trăm vạn này vốn chính là vì lần đoạt bảo này mà chuẩn bị, trước dùng bọn họ ngăn chặn Tử Thần giới, chờ chúng ta về đến khu vực an toàn, sẽ truyền tin tức cho bọn chúng rút quân!”

Về mặt Địa Ma Thần Quân chợt biến:

“E rằng tới lúc đó, binh lực thiệt hại có thể phải hơn năm mươi vạn!”

Binh Vương Long Chiến cười lạnh một tiếng:

“Nếu như người cho rằng Chí Tôn linh bảo nguyên thủy này chỉ trị giá là binh lực năm mươi vạn, vậy là người sai hoàn toàn, đi theo ta!”

Ra lệnh một tiếng, Thiên, Địa Ma quân bám theo Binh Vương Long Chiến, lấy tốc độ nhanh nhất hướng phía đông nam bay ra ngoài.

Lúc này, Đệ Nhất Giới Vương đang cuồng sát bỗng phát hiện được khí tức của Binh Vương Long Chiến, giật dử gầm lên một tiếng, nháy mắt truy đuổi đến, dù sao cũng là ở trong Tử Thần giới, cho dù thực lực ngang nhau, nhưng trên mọi phương diện Giới Vương đều chiếm ưu thế hơn một chút.

Còn lại hai đại Giới Vương cũng nhận ra Long Chiến đã rời khỏi không gian hắc động, nhằm đoạt lấy Chí Tôn linh bảo, đều dốc hết sức lực xông tới.

Thiên, Địa Ma quân cảm giác được phía sau truyền đến khí tức khủng bố, sắc mặt cùng biến đổi, kinh hãi kêu:

“Long tiên sinh, tam đại Giới Vương đã xông đến!”

Nếu như vắn vắn chỉ một tên Giới Vương, Bình Vương Long Chiến dựa vào ưu thế tuyệt đối trên linh bảo tự nhiên không để vào trong mắt, nhưng tam đại Giới Vương liên thủ, nếu như không phải đích thân Loạn Thần ra tay, e rằng trong Loạn Thần giới không có người nào có thể địch nổi.

Thực lực Thiên Địa Ma quân tuy mạnh, nhưng ở trước mặt Giới Vương hoàn toàn không đáng nói đến.

Đệ nhất Giới Vương trong nháy mắt đã đuổi theo ba người, giận dữ hét:

“Bỏ linh bảo xuống, tha cho người một mạng!”

Lúc này, Bình Vương Long Chiến đột nhiên dừng bước, vẻ mặt của hắn biến đổi vô cùng hung lệ, lạnh lùng nói:

“Cút ngay cho ta, ta sẽ tha cho người một mạng!”

“Láo xược!”

Đệ nhất Giới Vương tung ra một chưởng, từ trong lòng bàn tay vút lên một cổ lực lượng huyền kỳ màu xanh thẫm, với lại đang không ngừng khuếch trương, trong nháy mắt bao phủ ba người Long Chiến.

“Linh hồn công kích?!” Long Chiến ẩn đường chợt run lên.

Lúc này, Thiên, Địa Ma quân bỗng phát ra một tiếng gào thét, đau đớn ôm đầu, dường như linh hồn đều đang bị xé toạc ra. Nhưng mà, Bình Vương Long Chiến lại không có chút biến hóa nào, chỉ có quần áo toàn thân rách nát, lộ ra một kiện khải giáp mỏng nhẹ, khải giáp kia gần như trong suốt, trên mặt lưu chuyển vàng sáng, thỉnh thoảng chớp động ánh sáng hỗn độn u ám.

Long Chiến khinh thường hừ lạnh một tiếng:

“Khải giáp mà ta luyện chế, có tác dụng ‘ổn định linh hồn’, trừ phi đích thân Tử Thần đến, với năng lực của các người đúng là không cách nào lay động linh hồn của ta!”

Lúc này, Đệ Nhị Giới Vương cùng Đệ Tứ Giới Vương cũng đều đuổi theo đến, nhìn thấy Long Chiến lại có thể bình yên vô sự, không nhận được có chút sợ hãi.

Sắc mặt của Đệ Nhất Giới Vương có chút khó coi, tức giận hầm hừ nói:

“Thật không, ta đây sẽ xé nát khải giáp của ngươi, thử xem ngươi làm sao ngăn chặn!” Song chưởng vung lên, ở trước ngực của hắn bỗng ngưng tụ lên một đoàn ánh sáng màu xanh đen, một cổ lực lượng cuộn cuộn hào hùng chậm chậm phóng thích ra, nhưng mà lại dẫn theo sát khí dày đặc vô cùng mãnh liệt.

“Tử Thần Ma Năng?” Trong lòng Long Chiến chợt lạnh, thâm kinh sợ nói: “Không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, thực lực của Giới Vương lại có thể tăng lên cao như thế, cái này gay go rồi!”

Tử Thần Ma Năng, là Tử Thần lĩnh ngộ Hỗn độn, sau khi tiến vào cảnh giới Quy Thần tự mình sáng tạo một bộ công pháp, ở trong đó bao hàm pháp quyết bất kể đối với thân thể hoặc là linh hồn đều có lực phá hoại cực kỳ khủng bố.

Đệ Nhị Giới Vương cùng Đệ Tứ Giới vương cũng đều phóng thích ra lực lượng của Tử Thần Ma Năng, ở chung quanh thân thể của chúng, không ngừng ngưng tụ thành những viên cầu năng lượng nhỏ li ti màu xanh đen, mỗi một cái hình cầu đều ẩn chứa bên trong năng lượng vô cùng cường đại.

Ánh sáng màu xanh đen trước ngực của Đệ Nhất Giới Vương không ngừng lưu chuyển, dưới sự điều khiển của hắn phát ra “Ba” một tiếng vang nhỏ, đột nhiên nổ bắn tung tóe ra, mạnh mẽ thúc động hư không sụp đổ xuống hướng về Bình Vương Long Chiến âm âm cuốn tới.

Lực lượng của Tử Thần Ma Năng, Binh Vương Long Chiến tuy rằng chưa hề thực sự thấy qua, nhưng lực phá hoại của nó cũng sớm có nghe nói. Thậm chí ngay cả Loạn Thần cũng hết sức chú ý đến Tử Thần Ma Năng của Tử Thần, Binh Vương Long Chiến đương nhiên không dám tùy tiện lấy cứng chọi cứng, năm ngón tay chuyển động, quần sáng mờ mờ lại phóng thích ra.

Kiện “Tỏa không” này là một kiện Chí Tôn linh bảo mà hắn đặt biệt vì ngày này mà luyện chế, nhưng cùng Chí Tôn linh bảo nguyên thủy so sánh, gần như có thể dùng từ rác rưởi để hình dung.

Ngay sau đó, Tử Thần Ma Năng hoàn toàn trọng kích lên Tỏa Không, năng lượng cường đại phóng thích nháy mắt vượt qua giới hạn có thể chịu đựng của Tỏa Không. Về mặt của Binh Vương Long Chiến đại biến, thân thể không kiềm được bị bức lui ra ngoài.

“Không hổ là Tử Thần, lại có thể sáng tạo ra Ma Năng khủng bố như thế.”

Long Chiến bị bức thối lui ra sau ba trăm thước, gắng gượng ổn định thân thể, nhưng khải giáp toàn thân hắn đều đang rung động không ngừng, hiển nhiên không có biện pháp nào hoàn toàn triệt tiêu cỗ năng lượng dữ dội mãnh này.

Lúc này, Đệ Nhị Giới Vương cùng Đệ Tứ Giới Vương đều xông đến, tốc độ rất nhanh, hàng loạt tàn ảnh liên tiếp chớp động trước mắt của hắn, khiến người ta hoa cả mắt.

Long Chiến tuy rằng cũng có thực lực Hoàn Hư trung kỳ, nhưng so với việc đối phương có Tử Thần Ma Năng, tại phương diện thực lực bản thân rõ ràng ở vào thế yếu hơn rất nhiều.

Tỏa Không trước mắt đã không cách nào chống đỡ cường thế công kích của hợp lực ba người, Long Chiến cắn chặt hàm răng, thầm nghĩ: “Đáng chết, bất kể như thế nào cũng phải đem Thất Sát Trùy giao tới tay của Loạn Thần đại nhân... Loạn thần đại nhân, xin tha tội cho ta làm trái mệnh lệnh!”

Lúc này, Long Chiến dường như đang quyết định một loại khó khăn nào đó, hét lên một tiếng, mở ra mức độ lớn nhất của Tỏa Không, ở trước mặt của hắn liền dâng lên tầng tầng quang vụ mù mịt dày đặc, Đệ Nhị Giới Vương cùng Đệ tam Giới Vương đột nhiên đâm vào phía trên màn quang vụ, lực lượng xung kích cường đại tức thì ở trên mặt nổi lên gợn sóng to lớn, lực lượng truyền dẫn, không ngừng hướng về bốn phía kéo dài ra.

Long Chiến liên tục bị chấn lui, một ngụm máu tươi từ trong cổ họng tuôn ra, sắc mặt cũng trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Lúc này, Đệ Nhất Giới Vương giơ cánh tay lên cao, giống như trong xương tay của loại khô lâu đột nhiên nổ vỡ ra, một đạo ánh sáng xanh đen hùng hực giống như đang chống đỡ toàn bộ tinh hệ, vô cùng to lớn, Đệ Nhất Giới Vương thân thể đứng trong đó, nhìn qua giống như một pho tượng thiên thần, lại thấu phát ra một cỗ tử khí âm hàn lạnh buốt.

“Tránh ra!”

Một tiếng ra lệnh, Đệ Nhị Giới Vương cùng Đệ Tứ Giới vương đều lui ra.

Trong con ngươi của Đệ Nhất Giới Vương tinh quang bắn tóe ra, gần như lấy tốc độ thuận di xuất hiện ở trước mặt Long Chiến. Giữa hai người vẫn còn bao phủ một tầng quang vụ mù mịt.

Ánh mắt của Long Chiến lạnh giá mà lại phẫn nộ, trầm giọng nói:

“Đi chết đi!”

Đệ Nhất Giới Vương cười ha hả một tiếng:

“Phải chết chính là ngươi!”

Tử Thần Ma Năng hoàn toàn bùng phát, Đệ Nhất Giới Vương không có giữ lại chút gì, dốc hết toàn lực tung ra một quyền, mục tiêu chính là Tỏa Không ở trong tay Long Chiến.

Còn lại hai đại Giới Vương đều phân ra đứng hai bên, mặt hiện ra một tia cười hiểm ác. Long Chiến liên quan với việc chế tạo linh bảo của cả một nửa Loạn Thần giới, chỉ cần hắn chết đi, Giới Vương không chỉ có

thể đoạt được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, mà hơn nữa thực lực của Loạn Thần giới cũng phải bị giảm sút trên phạm vi lớn. Đợi tới lúc hai giới loạn chiến, Tử Thần giới liền có thể đứng ở thế bất bại.

Thế nhưng lúc này, màn ánh sáng u ám kia chợt thu lại, cũng là từng đạo từng đạo khí âm tà màu tím đen chiếm lấy, giống như hình răng nanh của ác ma, gào thét ở trước người của Đệ Nhất Giới Vương bùng phát ra.

Đệ Nhất Giới Vương gần như còn chưa kịp phản ứng trở lại, Tử Thần Ma Năng đã bị tà khí màu tím đen kia làm cho hoàn toàn vỡ nát.

Tiếp theo đó, tà khí trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân của hắn, ở sâu trong cổ họng của Đệ Nhất Giới Vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết sau cùng, toàn bộ thân thể trong chớp mắt bị tà khí màu tím đen thôn phệ, xé nát thành bụi phấn.

Sắc mặt của Đệ Nhị Giới Vương và Đệ Tứ Giới Vương đại biến, lập tức hướng về phía sau thối lui phạm vi ngàn mét.

469. Chương 17: Thất Sát Bạo Phát

Thậm chí ngay cả Binh Vương Long Chiến cũng không thể hiểu được thuộc tính của cỗ tà khí này, nó dường như hàm chứa lực lượng luyện hóa vượt ra ngoài tưởng tượng, có thể đập nát ăn mòn hết thảy vật chất. Thiên Ma Thần Quân và Địa Ma Thần Quân hai đại cao thủ có Hoàn Hư sơ kỳ, trong nháy mắt tiêm nhiễm với tà khí, thân thể đã bị đập nát, thậm chí ngay cả chân linh đều bị thôn phệ, luyện hóa hoàn toàn.

Sau khi thôn phệ tam đại cao thủ Hoàn Hư cảnh giới, cỗ tà khí kia dường như mới đạt được thỏa mãn, dần dần thu lại, tiêu tán, Binh Vương Long Chiến dần dần xuất hiện ở trong ánh mắt hai người...

Nhưng mà bây giờ, toàn thân của Long Chiến đã biến đổi hoàn toàn, khải giáp hộ thân của hắn đã hoàn toàn vỡ nát. Khải giáp hộ thân này đồng dạng là Chí Tôn linh bảo mà hắn luyện chế, nhưng ở trước mặt cỗ tà khí này, lại giống như tờ giấy vậy.

Trên thân của hắn trần trụi, từng đạo ánh sáng hoa văn tà dị đang di động ở mặt ngoài da thịt của hắn, toàn thân đều bị bao phủ tà khí âm lạnh màu đen tím. Một đầu tóc rối bởi lửa xòa trước mặt, con ngươi của hắn cũng đều biến thành màu tím đỏ, giống như là một ác ma khát máu, trong miệng phát ra tiếng gầm gào trầm thấp, cả người lộ ra vẻ vô cùng dữ tợn.

Lúc này, Long Chiến nắm chặt Thất Sát Trùy trong tay, trên thân trùy lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, đang lấp lánh bỗng chốc lại ảm đạm xuống. Cùng lúc đó, ánh mắt của Binh Vương Long Chiến mới khôi phục lại bình thường, ánh sáng hoa văn màu đen tím trên toàn thân cũng dần dần tan biến đi.

Hắn nhìn chằm chằm vào Thất Sát Trùy ở trong tay, trong ánh mắt toát ra vẻ hết sức kinh hoàng, một khắc lúc này, hắn hoàn toàn cảm nhận được rõ ràng lực lượng của Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, nhưng mà cũng không phải là hắn khống chế Thất Sát Trùy, ngược lại là tự Thất Sát Trùy đã khống chế chính mình, bất kể là ở linh hồn hay là thân thể, Thất Sát Trùy trong khoảnh khắc đó thậm chí có được quyền khống chế hoàn toàn.

“Vậy mà lại có thể tồn tại lực lượng đáng sợ như thế?!” Long Chiến cảm nhận sâu sắc, ở trước mặt Thất Sát Trùy này, có cảm giác như là một nô lệ thấp hèn.

Rất hiển nhiên, để thoát khỏi nơi đây, Binh Vương Long Chiến bị bức bách làm trái mệnh lệnh của Loạn Thần, tự mình khai mở sử dụng lực lượng của Chí Tôn linh bảo nguyên thủy Thất Sát Trùy, nhưng lực lượng bạo phát ra làm tận đáy lòng của hắn đều cảm giác được hoảng sợ cực kỳ.

Nhưng lúc này cũng không cho phép mình lưỡng lự, Binh Vương Long Chiến thừa dịp này dùng hết toàn lực nâng cao tốc độ lên, biến mất ở bên trong vũ trụ mù mịt.

Cách đó không xa, sắc mặt của Đệ Nhị Giới vương cùng Đệ Tứ Giới vương hiện ra vài phần đỏ đần và kinh hoàng, tuy rằng với tốc độ của bọn họ hoàn toàn có thể truy đuổi kịp Long Chiến, nhưng như vậy rồi làm sao, ở trước mặt tà khí khủng bố đó, kết cục cũng chỉ rơi rụng giống như Đệ Nhất Giới Vương mà thôi.

“Đây... Đây chính là lực lượng của Chí Tôn linh bảo nguyên thủy sao?” Đệ Tứ Giới vương run run giọng nói.

Đệ Nhị Giới vương nặng nề gật gật đầu, nói:

“Quả đúng như thế, Binh Vương Long Chiến lấy được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy... Chỉ sợ Đệ Tam Giới Vương cũng chết ở trong không gian hắc động rồi.”

“Nếu Long Chiến đã nắm giữ nó, cho dù chúng ta truy đuổi theo hắn, cũng không cách gì đoạt lại nó... Ôi, tình huống này thật sự là gay go rồi!”

Vẻ mặt của Đệ Nhị Giới Vương ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Lúc này thoảng một cái đã thiệt hại hai đại Giới Vương, với lại cũng không có giành được linh bảo, điều này đối với Tử Thần giới mà nói cực kỳ bất lợi. Chúng ta trước tiên nên quay về Tử Thần giới hướng tới Tử Thần đại nhân tạ tội, sau đó để cho hắn định đoạt!”

“Kế sách hiện giờ cũng chỉ có như vậy, nhưng chiến trường này...?”

Trước mắt, chiến tranh còn chưa chấm dứt, nhưng hiển nhiên Loạn Thần giới đã không còn chống đỡ được bao lâu.

Đệ Nhị Giới Vương hừ lạnh nói:

“Xem ra bọn tử sĩ này vốn là vì đoạt bảo mà chuẩn bị, không nghĩ đến Loạn Thần giới rõ ràng đã sớm trù tính chu toàn. Hiện tại ưu thế trận chiến hoàn toàn thuộc về chúng ta, hơn nữa Loạn Thần giới mất đi Ma quân và Binh Vương, sĩ khí tán loạn, hiện giờ cũng chỉ là đội quân tan tác. Chúng ta không cần tham gia, tin rằng không bao lâu nữa thì hoàn toàn bị tiêu diệt.”

Đệ Tứ Giới vương gật gật đầu, liền theo sau hai người biến mất ở trong hư không.

-o-o-o-

Ước chừng trải qua thời gian nửa tháng, đại quân của Tru Thần giới đã trở về tới bên trong thành Tru Thần. Lần này không chỉ đoạt được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy Đạo Thiên Kính, mà còn không có thiệt hại một người nào, có thể nói là đại thắng trở về, trên dưới chủ thành đều vì thế mà chúc mừng.

Trong Hồng Quân phủ, Hồng Quân yên ổn tĩnh tọa, vẻ mặt dường như lộ ra có chút mù mờ, Đạo Thiên Kính trôi lơ lửng ngay trước mặt hắn, nhưng mà không có một tia hào quang nào, cùng với kính cổ thông thường không có gì khác biệt.

Huyền cơ bí ẩn trên mặt của Đạo Thiên Kính, với tu vi hiện tại của Hồng Quân vậy mà không có cách gì thăm dò để biết tí ti nào. Chí Tôn linh bảo nguyên thủy được thai nghén sinh ra từ trong vô hạn hỗn độn ở vũ trụ nguyên thủy, huyền diệu trong đó hiển nhiên cùng thuộc tính của vật chất hỗn độn có quan hệ thật lớn.

Hồng Quân hiện tại không cách gì thăm dò biết, giải thích duy nhất chính là hắn đối với cảnh giới của việc lĩnh ngộ hỗn độn vẫn còn rất xa mới đạt tới.

Nhìn chăm chú vào Đạo Thiên Kính, trên gương mặt mù mờ của Hồng Quân chợt hiện ra một chút ý cười, cảm thán nói:

“Nếu như là đạo thiên, như vậy Thiên lại ở đâu? Chẳng lẽ thật chính là những pháp tắc này sao?”

Ở trong Tử Thần giới hoặc Loạn Thần giới, bất luận là chế định của Không Gian pháp tắc hay Thời Gian pháp tắc, đều cùng với người nào đó có liên quan, cũng chính là Tử Thần cùng Loạn Thần. Những chế định của pháp tắc này đều là từ trong vũ trụ nguyên thủy diễn hóa mà ra, cơ bản giống nhau, cho nên hiệu quả của việc giới hạn cũng không phải quá lớn, nhưng ở trên người cường giả tuyệt đối, trong đó khác biệt rất nhỏ, nhưng lại đủ để chuyển hướng tạo thành thắng bại.

Nhưng ở vũ trụ nguyên thủy, pháp tắc là tồn tại tự nhiên, chế định của nó đã không có khả năng cùng liên hệ với người nào đó. Ở trong lòng của Hồng Quân, sự việc đó có thể cùng với quy định của pháp tắc có liên quan, chính là Thiên.

Nếu như vũ trụ nguyên thủy cũng tồn tại Chương Khổng Giã, chỉ có thể nói rằng hắn có được lực lượng không gian và thời gian, nhưng không phải là người lập ra pháp tắc. Có thể nói, đó chỉ là nắm giữ căn nguyên vũ trụ của vũ trụ nguyên thủy mà thôi.

Nhưng có được Đạo Thiên Kính, có năng lực là một cái pháp tắc lợi hại, lại lần nữa sáng tạo ra căn nguyên vũ trụ, hình thành một loại lực lượng mới.

Chẳng qua cái này đều chỉ là suy đoán của Hồng Quân mà thôi, nếu như nó thật sự có thể lại lần nữa sáng tạo khởi điểm vũ trụ, như vậy cũng nhất định hạn chế đối với Tử Thần giới và Loạn Thần giới trong những tình vực được khai tích, nếu như thật sự có thể vượt thoát khỏi hạn chế của pháp tắc vũ trụ nguyên thủy, vậy thật sự là quá đáng sợ.

Lúc này, trên cánh tay của Hồng Quân, đồ đằng màu đỏ thắm kia khẽ nhấp nháy, hình như cảm ứng được cái gì đó.

Hồng Quân nhìn nó, hồ hững cười nói:

“Thì ra là như vậy, là có người đến sao?” Lập tức, Hồng Quân rời khỏi Hồng Quân phủ.

Đồ đằng màu đỏ thắm được nuôi dưỡng trên cánh tay chính là một trong bảy đại ma thú nguyên thủy, cũng là một tia chân linh của Quỷ Lang Vương hung tàn nhất. Nhưng Hồng Quân không hề biết điều này, lúc trước cùng với Quỷ Lang Vương tiến hành linh hồn trao đổi, chấp nhận tiếp tục kéo dài sinh mệnh của nó, điều này cũng coi như là một lần đền đáp ơn cứu mạng của nó.

Một tia chân linh kia được nuôi dưỡng trên cánh tay của Hồng Quân dựa vào trong kết giới kỳ diệu của Đạo Thiên Kính nên kéo dài sinh mệnh của nó. Nhưng khiến Hồng Quân nghi ngờ, chính là nó tại sao lại chết, đến giờ vẫn không có liên lạc với nhau. Nửa tháng nay, Quỷ Lang Vương ở trên cánh tay của hắn có vẻ khá sinh động, Hồng Quân có thể cảm giác được, nó đang không ngừng luyện hóa vật chất hỗn độn số lượng vô tận kia để rèn luyện thân thể.

Ngay sau đó, Hồng Quân xuất hiện ở bên trong phủ thành chủ. Lúc này, Huống Thiên Minh, Cổ Bàn và Tôn Ngộ Không đều đã ở bên trong đại sảnh, xem ra chờ đợi đã lâu rồi.

“Làm sao vậy?” Hồng Quân thản nhiên cười nói.

Tôn Ngộ Không giành nói trước:

“Biên giới của tinh hệ Thiên Âm truyền tới báo cáo chiến sự, chiến tranh ở bên kia đã kết thúc. Trăm vạn đại quân của Loạn Thần giới mấy ngày trước mới nhận được mệnh lệnh rút quân, nhưng cũng đã chậm, đến bây giờ một cái tù binh cũng không có lưu lại. Mà đại quân của Tử Thần giới với binh lực thiệt hại gần như có thể gọi là nhẹ không đáng kể, thật sự rất khó mà tưởng tượng.”

Cổ Bàn khẽ cau mày:

“Điều này làm cho ta có chỗ hoài nghi, nếu chúng ta đã lấy được linh bảo. Vì sao hắn còn phải lưu lại binh lực ở nơi đó để tìm cái chết?”

Huống Thiên Minh cũng là nghi hoặc lắc lắc đầu.

Hồng Quân trầm giọng nói:

“Có lẽ mặt khác nơi này còn có ẩn tình cũng không chừng. Chẳng qua cuối cùng chúng ta đã lấy được Đạo Thiên Kính, cũng coi như ổn định cân bằng trong tam giới, không đến mức theo nó mà tạo thành một tràng loạn chiến.”

Huống Thiên Minh có chút hiếu kỳ hỏi:

“Đúng rồi, tiểu Quân, người từ trong Đạo Thiên Kính có linh ngộ cái gì không?”

Hồng Quân bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

“Còn chưa có, Đạo Thiên Kính thật sự quá mức huyền ảo, ta thậm chí ngay cả cách khởi động nó còn không có, ta nghĩ có lẽ là cảnh giới tu vi của ta còn chưa đủ.”

Cổ Bàn gật đầu nói:

“Vậy cũng đúng, kiện Chí Tôn linh bảo này không thể so với vật tầm thường, nó được sinh ra nuôi dưỡng ở trong vũ trụ nguyên thủy, làm cho thuộc tính của vật chất hỗn độn có quan hệ thật lớn... Như vậy, ma thú trên cánh tay của ngươi sao rồi?”

Thực lực của Quỷ Lang Vương mọi người đã chính mắt thấy qua, mọi người đều hy vọng nó có thể nhanh một chút được nuôi dưỡng xuất hiện ra, nếu như có thể nhận Hồng Quân làm chủ, cũng chính là có thể để Tru Thần giới sử dụng, như vậy địa vị của Tru Thần giới ở trong tam giới hẳn không thể coi như nhau được.

Hồng Quân vuốt ve cánh tay phải của mình mà nói:

“Những ngày qua, dao động sinh mệnh của nó càng lúc càng mạnh, còn như thời gian nuôi dưỡng, ta cũng không rõ lắm... Hầu tử, khoảng thời gian này không cần dẫn binh đi mở rộng lãnh địa, chắc chắn hai giới đều đã biết linh bảo ở trong Tru Thần giới, thế tiến công của bọn họ với chúng ta cũng sẽ tăng mạnh, hiện tại quan trọng nhất chính là tập trung binh lực, cố phòng thủ lãnh địa.”

Tôn Ngộ Không gật gù, lặng lẽ cười nói:

“Yên tâm đi, nếu như người nào dám tiến vào khu vực của lão Tôn một bước, ta bảo đảm đem đầu của hắn bổ vỡ ra như quả dưa hấu!”

Hồng Quân khẽ gật đầu:

“Xem ra ta còn cần một đoạn thời gian để lĩnh ngộ sự kỳ diệu của Đạo Thiên Kính, nếu như có thể nắm được nó, như vậy cho dù là Tử Thần và Loạn Thần đích thân tới, ta nghĩ cũng có vốn chiến đấu một trận!”

470. Chương 18 : Loạn Thần Điện

Loạn thần giới ...

Tinh cầu nơi này phân bố cũng không dày đặc , có vẻ rất hoang sơ . Tinh vực này do Loạn thần khai tích trong đó bao gồm hai đại tinh hệ là Ma Vân tinh hệ và Cực Bắc tinh hệ , mà tại trung tâm giữa hai đại tinh hệ hách nhiên là Loạn thần giới

Loạn thần giới cùng Tà thần giới giống nhau cũng là một đại lục rộng lớn phiêu phù giữa mảnh tinh không , bốn phía bố trí cấm chế dày đặc nếu không có sự cho phép của Loạn thần sợ rằng chỉ có cao thủ cấp bậc chủ thần mới có thể phá giải cấm chế

Loạn thần điện , tọa lạc tại trung ương

Giờ phút này , một nhân ảnh sau khi báo danh liền thông qua cấm chế với tốc độ cực nhanh đi tới phía trước Loạn thần điện , nhanh chóng quỳ xuống đợi Loạn thần trong điện đáp lại

Binh vương Long Chiến !

Trải qua hơn nửa tháng lặn lội đường dài , Long Chiến rốt cục đã về tới Loạn thần giới . Mặc dù để mất Thiên địa Ma Quân cùng với trăm vạn binh lực nhưng nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành . Giờ phút này , Thất Sát trùy đang nằm trong tay hắn , toàn thân lóe ra quang mang màu đen , uẩn chứa trong đó là ma tính vô tận

Cũng phải nói rằng Thất Sát trùy trong tay binh vương Long Chiến giống như thực cốt độc trùng , ngày ngày ăn mòn tâm trí của hắn , hình như đang từ từ chiếm cứ quyền kiểm soát thân thể . Loại ... cảm giác này Long Chiến tất nhiên có phát hiện , trong lòng mặc dù cảm thấy hoảng sợ nhưng lại không thể bỏ nó đi cho nên chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Loạn thần điện , đem nó giao cho Loạn thần

Chỉ chốc lát sau , một lão nhân nhìn qua đã quá lực tuần từ trong điện đi ra , ánh mắt một đường cơ hồ không thể nhìn thấy đồng tử , mặc một chiếc áo tơ nhưng toàn thân phát ra phong thái thần thánh

Lão nhân có thể tự nhiên ra vào Loạn thần điện có thể thấy được địa vị rất cao , hẳn chính là quân sư thân tín nhất của Loạn thần , cũng là một trong Tam đại Binh Vương gọi là Đông Phương Giản . Cũng có khả năng luyện chế linh bảo , cùng với Binh vương Long Chiến là cánh tay đắc lực của Loạn thần , nhưng xét về địa vị Long Chiến cao hơn một bậc , có thể xem như Long Chiến là trưởng bối

“ Long Chiến , Loạn thần đại nhân mời người vào ” Giọng nói của Đông Phương Giản nhỏ nhẹ nhưng lại rất có lực

Long Chiến sắc mặt trắng bệch khẽ giật mình đứng lên sau đó gật đầu . Đông Phương Giản thần sắc khẽ biến , dường như đã nhận ra Long Chiến không ổn , hỏi :

“ Người sao vậy ?”

Long Chiến môi run rẩy dường như muốn nói gì đó nhưng lại chậm chạp lắc đầu , tập tễnh bước vào trong Loạn thần điện

Đông Phương Giản nhìn bóng lưng hắn khuất dần , thở dài

Bước vào trong Loạn thần điện , một cỗ lực kì dị phủ vào mặt , mang theo năng lượng áp chế cực kì mãnh liệt , cổ khí tức này Long Chiến đã quen thuộc cho nên cũng không giật mình . Nghiến chặt răng , thông thả tiến lên phía trước nhưng vẫn như cũ không ngừng đầu lên

Lúc này , Đông Phương Giản cũng đi đến , trong Loạn thần điện trống trải trừ Long Chiến và hắn ra cũng chỉ có một người đang ngồi tại vị trí cao nhất trên một bảo tọa kim sắc , là chuông khổng giả của Loạn thần vũ trụ , Loạn thần .

Trong mắt hai người bộ dáng của Loạn thần không có gì thay đổi , vẫn như cũ một thân khôi giáp tử hồng sắc nhưng cuộn cuộn không ngừng Hỗn Độn vật chất . Không thể nhìn ra một chút da thịt nào đừng nói đến dung mạo , nhưng lại khiến cho người ta một cảm giác là một chí cao vô thượng không người nào dám nhìn kĩ bộ mặt thật của hắn hay là phán đoán xem có phải là người đã khai tích tinh vực hay không , có năng lực chuông khổng giả vũ trụ hay không

“ Người rốt cục đã trở về ...!” thanh âm vừa nặng nề lại khàn khàn nhưng tựa hồ mang theo lực lượng uy hiếp vô cùng

Tận đáy lòng Long Chiến không thể tự chủ được với cái cảm giác bất an mãnh liệt này , đây cũng là cảm giác mà mỗi lần hắn trông thấy Loạn thần

Giọng nói Long Chiến có phần hơi run run , nói :

“ Vâng ”

“ Thế nào rồi ?”

Long Chiến nuốt một ngụm nước bọt vào yết hầu , trầm giọng nói :

“ Mặc dù tổn thất trăm vạn binh lực cùng với Thiên Địa Ma Quân nhưng thuộc hạ cuối cùng không phụ sự kì vọng của Loạn thần , thuận lợi lấy được Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , Thất Sát trùy ”

Lúc này , nhân ảnh khôi giáp tử hồng sắc kia trong ánh mắt tràn ngập Hỗn Độn vật chất chợt bắn ra hai tia sáng đỏ rực , Loạn thần khẽ giơ tay lên , khải giáp trong lúc đó cộ xát phát ra một trận tiếng vang kim khí , bởi được Hỗn Độn vật chất bao phủ cho nên toàn thân hắn cũng phẳng phất như mòng lung mơ hồ

Đột nhiên , Long Chiến dường như không kịp phản ứng gì , Thất Sát trùy đang được hắn nắm chặt trong tay bỗng phát ra một tiếng ong ong ngay sau đó vụt đi . Đến khi nhận ra Thất Sát trùy đã lơ lửng trước mặt Loạn thần , phiêu phù rung động

“ Hắc hắc hắc hắc ...” tiếng cười âm trầm truyền đến , con mắt đỏ lập lòe trong khôi giáp dừng ở Thất Sát trùy , than thở :

“ Thật là một Chí tôn linh bảo hoàn mỹ , không hề là từ trong nguyên thủy vũ trụ dựng dựng mà sinh , là thiên vật tạo hóa , nói như vậy ... Quỷ lang vương đã chết ?”

Long Chiến toàn thân run lên , gật đầu nói :

“ Dích xác , nó đã chết !”

Loạn thần sớm đã biết ma thú bảo vệ Thất Sát trùy chính là Nguyên thủy chí tôn ma thú Quỷ Lang vương , có chút nghi vấn hỏi :

“ Người dường như đang giấu ta điều gì đó , nói cho ta biết rốt cục Quỷ Lang vương rốt cục là chết như thế nào !”

Đông Phương Giản đứng bên cạnh Loạn thần , sắc mặt cũng có phần ngưng trọng vẫn một mực không nói gì

Long Chiến trong lòng cả kinh , vội vàng nói :

“ Thuộc hạ không dám , đúng như Loạn thần đại nhân đã đoán trước , bên trong hắc động không gian quả nhiên có hai con nguyên thủy ma thú , trong đó một là Huyết Mãng , nó đã cùng Quỷ Lang vương đồng quy vu tận bên trong không gian hắc động ”

Đột nhiên , giọng nói của Loạn thần chợt lạnh lẽo :

“ Như vậy Đạo Thiên kính ở đâu ?”

“ Đạo Thiên kính ?” Long Chiến trợn tròn hai mắt , toàn thân đều như ngây dại run rẩy

“ Thuộc hạ vô dụng , Đạo Thiên kính đã bị bọn tiểu bối Tru thần giới đoạt mất , vốn tưởng rằng hết thảy đều nằm trong kiểm soát thuộc hạ không nghĩ tới bọn chúng bằng vào năng lực của nguyên thủy Chí tôn linh bảo mà tránh khỏi tai mắt ...”

“ Ha ha ha ha !”

Lúc này , Loạn thần cười như điên không thể hiểu nổi , trầm giọng nói :

“ Đạo Thiên kính có khả năng đạo Thiên , đừng nói là người ngay cả ta cũng không cách nào biết được . Chuyện này tạm thời không nhắc tới , nhưng để mất Đạo Thiên kính chính là tội của người !”

“ Thuộc hạ đáng chết !” Bình vương Long Chiến tại khắp Loạn thần giới địa vị rất cao cơ hồ là dưới một người trên vạn người nhưng lúc này trước mặt Loạn thần như là bị dọa cho sợ đến loạn trí

“ Thôi được , ít nhất người đã đoạt được Thất Sát trùy ” Loạn thần hừ lạnh một tiếng , ánh mắt vẫn như cũ không rời khỏi Thất Sát trùy , chợt ha ha cuồng tiếu nói :

“Thiên quỷ sát , âm phong sát , phá hồn sát , đoạt phách sát , thí thần sát , ám trùng sát , ma linh sát , âm vương thất sát , vô địch thiên hạ , ha ha ha ha !”

Lúc này , Đông Phương Giản nhíu mày hỏi :

“ Loạn thần đại nhân , thuộc hạ đã tạo ra vô số linh bảo nhưng thủy chung không biết nguyên thủy Chí tôn linh bảo kì diệu ở chỗ nào , bốn nguyên nằm ở đâu ?”

Khôi giáp tử hồng sắc lại một trận cười vang , không khí trong cả đại điện cũng đều trở nên nặng nề

Loạn thần hít một hơi thật sâu , Hỗn Độn vật chất bốn phía đều rất nhanh khởi động , trầm giọng nói :

“ Nguyên thủy Chí tôn linh bảo chính là từ vô hạn Hỗn Độn nguyên thủy vũ trụ diễn hóa ra , không có một tia tạp chất , trong đó ẩn chứa sự huyền ảo bao gồm cả pháp tắc tiềm tại của nguyên thủy vũ trụ , vô cùng vô tận ... Có thể nói Chí tôn linh bảo mà các người chế tạo trước mặt nó thậm chí không bằng một đám phế thiết (sắt vụn) !”

Đông Phương Giản cũng không vì vậy mà giật mình , nguyên thủy Chí tôn linh bảo cường đại hẳn vốn đã có nghe nói , đó là một loại lực lượng mà vĩnh viễn không cách nào vươn tới

Thất Sát trùy trước mặt Loạn thần hơi khẽ rung động , tản ra quang thải màu đen khiến cả đại điện cũng trở nên âm u hẳn lên

“ Nguyên thủy Chí tôn linh bảo sau khi sinh ra cũng không khác bộ dáng Hỗn Độn là mấy , sền sệt kết dính , lang thang khắp vô hạn nguyên thủy vũ trụ . Sau đó được Đại thần Thiên giới cải tạo mới trở thành bảy kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo ”

“ Đại Thần Thiên , hửn tại sao không chiếm làm của riêng ?”

Về chuyện chưởng khống giả Đại Thần Thiên Loạn thần cũng từng nói qua , Long Chiến lúc này nghe thấy vậy cũng là giật mình không thôi

“ Đại Thần Thiên nếu có thể nắm trong tay cả nguyên thủy vũ trụ thì bảy kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo đối với hửn mà nói có tác dụng gì , cho nên chia bảy kiện linh bảo cho bảy con nguyên thủy ma thú tiến hành trấn giữ , ngày đêm không nghỉ ... Thất Sát trùy này trước kia vốn tên là Âm vương Thất sát , là một trong bảy kiện Chí tôn linh bảo có lực phá hư mạnh nhất , mà Huyết Mãng trấn giữ chính là Đạo Thiên kính , đó là linh bảo huyền diệu nhất ”

Đông Phương Giản trầm giọng nói :

“ Tiếc là Đạo Thiên kính đã rơi vào tay Tru thần giới ...”

Loạn thần hừ lạnh một tiếng :

“ Thì đã sao , lũ tiểu bối vọng tưởng Tru thần giới từ tinh trần vũ trụ tới đây vọng tưởng tìm kiếm sự ảo diệu nào đó quả thật là nằm mơ nói mộng . Chờ ta hoàn toàn điều khiển được Âm vương Thất Sát trùy , khi đó đối phó với tên Tử thần cũng không thành vấn đề nữa , thiên hạ sẽ nằm trong tay Loạn thần ta !”

Long Chiến nét mặt liền biến sắc :

“ Loạn thần đại nhân , muốn hoàn toàn điều khiển được nó cần bao nhiêu thời gian ?”

Loạn thần khẽ lắc đầu :

“ Nguyên thủy Chí tôn linh bảo huyền diệu phi thường , có thể phá mất trăm vạn năm , thậm chí là lâu hơn ... Bất quá ta chỉ cần nắm trong tay một phần lực lượng cũng đủ để giết chết Tử thần ”

Tứ đại chủ thần thực lực tuy có chênh lệch nhưng đều không đáng nói , kỳ thật các bên cũng không phân cao thấp . Nhưng chỉ cần Loạn thần có thể bằng vào Nguyên thủy Chí tôn linh bảo tăng lên một chút thực lực thì trong cuộc chiến với Tử thần có thể nắm ưu thế tuyệt đối

Giờ phút này , Loạn thần dường như cực kỳ hưng phấn nhìn Thất Sát trùy , mà bề mặt Thất Sát trùy lại phát ra những tia điện quang đỏ sậm , Long Chiến chỉ cần chỉ hơi miết lên một chút cũng đã khiến linh hồn rung chuyển

471. Chương 19 : Khai Tích Tiểu Vũ Trụ

“ Mạc Túy Sinh rời đi đã lâu , có tin tức gì của hửn chưa ?”

Đông Phương Giản lắc đầu :

“ Tung tích của Đệ nhất Binh vương thuộc hạ vẫn đang điều tra , dù sao hiện tại binh lực bố trí trong Tử thần giới rất phức tạp , muốn điều tra tung tích của hửn cũng không dễ dàng ”

Trong Tam đại Binh Vương , Đông Phương Giản và Long Chiến là thứ hai và thứ ba , tất nhiên vị Đệ nhất Binh Vương trên phương diện chú tạo linh bảo là lợi hại nhất , là Mạc Túy Sinh . Song người này hơn mười năm trước đột nhiên rời khỏi Loạn thần giới đi tới địa phận của tử thần giới , rời khỏi phạm vi kiểm soát của Loạn thần tung tích của hửn cũng không thể điều tra ra

Nhưng Mạc Túy Sinh lại là người chế tạo ra phần lớn binh giáp tại Loạn thần giới , vì thế Loạn thần rất ưu ái phê chuẩn cho hắn sáng lập “ Chú binh sơn trang ” chuyên chế tạo binh khí áo giáp cho binh lính toàn bộ Loạn thần giới

Tuy nhiên , kể từ khi Mạc Túy Sinh rời đi số lượng binh giáp trong Loạn thần giới giảm đi rất nhiều , Bình vương Long Chiến cùng Đông Phương Giản mặc dù trên phương diện tài nghệ chế tạo cực cao nhưng muốn xuất ra một số lượng lớn Hỗn Độn linh bảo lại cực kì khó khăn

Loạn thần hừ lạnh một tiếng :

“ Bất luận thế nào cũng phải đem hắn trở lại Loạn thần giới . Hôm nay ta đã có được Âm Vương Thất Sát trùy , ngày sau nhất định sẽ phát khởi chiến tranh , chú binh trang của hắn rất quan trọng , rõ chưa ?!”

Đông Phương Giản gật đầu nói :

“ Vâng , thuộc hạ tất nhiên làm hết khả năng ”

“ Nếu như vậy các ngươi trước tiên lui xuống , chú binh trang tại Loạn thần giới bây giờ giao cho các ngươi quản lý , ta cần phải bề quan tâm hiểu sự ảo diệu của Âm vương Thất Sát trùy !” Loạn thần nói xong , khôi giáp toàn thân cũng vang lên một trận lách cách , Hỗn Độn vật chất sền sệt mông lung dần cuốn khỏi đại điện nhưng bóng người của hắn cũng đã biến mất vô ảnh tung

Sau khi Loạn thần rời đi , thân thể Long Chiến đang run rẩy mới từ từ ổn định lại nhưng sắc mặt vẫn rất sợ hãi , nhìn Đông Phương Giản một cái , nói :

“ Đông Phương tiên sinh ...”

Đông Phương Giản cười nhạt một tiếng :

“ Yên tâm đi , mặc dù để vuột mất một kiện nguyên thủy Chí tôn linh bảo nhưng Loạn thần đại nhân cũng không trách tội ngươi , đến lúc đó tiến công Tử thần giới kiện linh bảo kia sớm muộn cũng cũng là vật trong túi chúng ta , ngươi không cần quá để tâm ” Long Chiến hơi khẽ gật đầu , chậm chạp đứng lên :

“ Kỳ thật ta đã rất hoài nghi , Mạc tiên sinh rốt cục là tại sao rời khỏi Loạn thần giới ?”

Đông Phương Giản nhíu mày , trầm giọng nói :

“ Cho dù là chế tạo hay luyện thành linh bảo , năng lực của hắn cũng đều trên chúng ta , hơn nữa ta từng âm thầm nghe ngóng hắn đã có năng lực chế tạo Trung phẩm Chí tôn linh bảo , ngoài ra còn có các thuộc tính phụ càng thêm huyền diệu , uy lực vô cùng . Ta nghĩ hắn rời đi là bởi vì thứ khác ”

“ Chẳng lẽ là ...?” Hồi tưởng lại cấm lệnh Loạn thần lúc trước hạ xuống Long Chiến không thể không rung mình

Đông Phương Giản khẽ lắc đầu , có chút bất đắc dĩ thán thanh nói :

“ Kể ra , nếu Loạn thần đã giao chú binh (linh chế tạo) cho chúng ta thì phải quản lý cho tốt Chú binh sơn trang mới được ”

Long chiến hít sâu một hơi , lại trầm trọng gật đầu

Năm mươi năm sau ...

Trong Bát Thần vũ trụ , vũ trụ không gian mặc dù không rộng lớn nhưng đã mở rộng hơn so với trước đó rất nhiều . Ở đâu đó tại trung tâm vũ trụ , Bát thần môn vẫn đứng yên thâu phát ra khí tức thần bí nguyên thủy

Bảy đạo quang ảnh yên lặng bạo vệ xung quang Bát thần môn , Hỗn Độn vật chất sền sệt bao phủ toàn thân bọn họ , không thể nhìn rõ khuôn mặt nhưng từ trên người bọn họ có thể cảm giác rõ rệt một cỗ nguyên tố lực lượng cường đại không thể tưởng tượng

Ở sâu trong Bát Thần môn , như trước là một mảnh sa mạc trắng xóa , cuồng phong bạo ngược , bụi cát trắng giống như cuồng long trườn đi khắp mỗi tấc không gian

Phiến không gian giống như một cái lò bát quái dung luyện vạn vật ngay cả thời gian cũng không loại trừ , cổ lực lượng luyện hóa giống như đã trải qua rất nhiều năm nhưng không hề giảm đi chút nào hơn nữa càng phát ra nồng đậm

Tuy nhiên giờ phút này , Tần Vũ đang đứng ở trong cát bụi , đôi mắt khép hờ phảng phất như đã nhập định

Đến bây giờ có thể nói toàn bộ bốn nguyên lực của Bát Thần vũ trụ Tần Vũ đã nắm trong tay , không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc có thể tự nhiên vận chuyển . Nhưng trong Bát thần môn tất cả đều có cảm giác như xa lạ giống như cảm giác lần đầu tiên bước vào Hỗn Độn vũ trụ

Trước đây , bảy đạo quang ảnh đã từng nói qua , Bát Thần môn có thể nói cho hần biết bốn nguyên của phiến vũ trụ này , có thể cho hần thấy rõ được chính bản thân mình . Khi Tần Vũ hoàn toàn nắm trong tay cả Bát Thần môn cũng là lúc hần có thể vận dụng lực lượng thần bí của bảy đạo quang ảnh

Những năm gần đây , Tần Vũ ở trong Bát Thần môn cảm ngộ hết thảy , vô luận là Hỗn Độn vật chất hay là pháp tắc lực lượng , tùy theo cảm ngộ thâm sâu đến đâu Bát Thần vũ trụ cũng phát sinh thay đổi vi diệu , phạm vi cũng không ngừng nói rộng

Lúc này , Tần Vũ đột nhiên đứng lên , có chút miên mang nhìn cát bụi cuộn cuộn điên cuồng bốn phía , tâm cơ vừa chuyển , lấy hần làm trung tâm hư không ngàn dặm xung quanh đều cứng như sắt đá không có một tia ba động của không gian

Rất hiển nhiên hư không nơi này bị thời gian pháp tắc của Tần Vũ làm cô đọng lại

Tần Vũ cau mày , tự hỏi những năm gần đây vẫn không thể giải khai được vấn đề :

“ Bốn nguyên Bát thần môn rốt cục là cái gì ? ”

Bởi Lục đạo luân hồi bằng hủy cho nên mới tồn tại Bát thần vũ trụ . Song Bát Thần vũ trụ sinh ra cùng với Nguyên thủy vũ trụ có liên quan rất lớn . Trong lòng Tần Vũ ngay từ đầu đã có một dự cảm , bốn nguyên lực lượng trong Bát Thần vũ trụ có lẽ cũng giống với Nguyên thủy vũ trụ , nhưng do cảnh giới bản thân không cách nào cảm ngộ được , không có cách nào hiểu rõ

Có lẽ đúng như lời bảy đạo quang ảnh kia đã nói , nếu như có thể tìm được cái điều ẩn giấu sâu xa đó vậy thật sự có thể nắm trong tay quyền lợi của cả Bát Thần vũ trụ

Tần Vũ hiện tại cũng không có năng lực sáng tạo pháp tắc , chỉ có thể nói là có được trong tay bốn nguyên lực lượng của Bát Thần vũ trụ , mà Bát Thần môn tồn tại cũng chính là muốn cho hần biết rốt cục là nên sáng tạo pháp tắc như thế nào , chỉ là Tần Vũ không thể lĩnh ngộ mà thôi

Giờ phút này , Tần Vũ đứng ở trong mệnh môn cát bụi tiếp tục cảm ngộ huyền bí ảo diệu trong đó ...

Lúc này , Tà thần giới dưới mệnh lệnh của Tử Dạ Thương Long , Bát đại gia tộc bắt đầu chiêu mộ binh lính với số lượng lớn nhất có thể , bây giờ chỉ cần một gia tộc binh lực cũng đã đạt tới trên một ngàn vạn . Hiện tại , Thiên Cực nguyên lão cùng Tam Tuyệt nguyên lão cũng đã từ trong Thương Long điện xuất quan , cảnh giới đã đạt tới Quy Thần sơ kỳ

Lúc đầu , Tử Dạ Thương Long quyết tâm bỏ đi Thất Tuyệt tinh hệ , sau đó rút binh đại quy mô quả nhiên khiến cho Chiến Thần giới phản kích mãnh liệt , ngăn ngắn thời gian trăm năm ba phần Thất Tuyệt tinh hệ đã bị chiếm lĩnh , các tinh vực đoạt lại được nay lại bị mất một lần nữa , Tử Băng linh về thế cũng là cực kỳ ảo não nhưng lại e ngại mệnh lệnh của Tử Dạ Thương Long cho nên không thể dễ dàng mang binh xuất trận

Một ngày kia , tại biên giới Nguyệt Mang tinh hệ , Tử Dạ Thương Long cùng với Tứ đại nguyên lão sử dụng không gian pháp tắc vô thanh vô tức xuất hiện tại nơi này .

Hai mắt Kim La nguyên lão dừng ở nơi cấm chế xa xa , trầm giọng nói :

“ Sau này hần là trong cả nguyên thủy vũ trụ , khoảng cách nơi này tới Chiến Thần giới là xa nhất , cũng cách Tử thần giới một không gian nữa cho nên nơi này là địa phương thích hợp nhất để sáng tạo Tiểu vũ trụ ”

Vì để bố trí mấy ngàn vạn binh lính , Tử Dạ Thương Long một lần nữa phải ở nguyên thủy vũ trụ khai tích ra một tiểu vũ trụ nữa . Hôm nay . Tứ đại nguyên lão đã đạt tới cảnh giới Quy thần sơ kì , cũng có khả năng khai tích tinh vực nhưng về sự ổn định và phạm vi hiển nhiên là không thể bằng Tử Dạ Thương Long . Hơn nữa không thể tự tiến hành sáng tạo pháp tắc , cũng không khác gì ở trong nguyên thủy vũ trụ mạnh mẽ tạo ra một không gian cố định

Tử Dạ Thương Long thần sắc đạo mạo , nói :

“ Vậy cũng tốt , các người theo ta !”

Tay áo phát lên , một cỗ lực lượng kì dị không ngừng phóng ra , cấm chế nhất thời bị phá giải hình thành một động khẩu lớn .

Nhưng không đợi Hỗn độn vật chất dừng mãnh tiến vào , Tử Dạ Thương Long đã đi vào trong động khẩu , Hỗn Độn vật chất giống như bị một cỗ chú lực vô hình đè ép chợt hướng vào bên trong tháp hãm tạo thành một cái thông đạo lớn xuất hiện trước mặt mọi người

Tứ đại nguyên lão bám theo Tử Dạ Thương Long tiến vào trong thông đạo đi thật lâu , lúc này đã bước vào bên trong nguyên thủy vũ trụ cho nên đã không cách nào sử dụng lực lượng , một cỗ áp chế mãnh liệt khiến cho trong lòng Tứ đại nguyên lão đều cảm giác được có chút bất an

Ước chừng sau một đoạn đường Tử Dạ Thương Long âm trầm một hơi , nói :

“ Phạm vi này hẳn là không sai biệt lắm , ngay phía trước nơi này là ... Các người đã chuẩn bị tốt rồi chứ ?”

Tứ đại nguyên lão thần sắc có chút ngưng trọng , khẽ gật đầu

Lúc này , Tử Dạ Thương Long đột nhiên bạo hồng một tiếng , hai tay giơ lên , lòng bàn tay xuất tử quang lưu chuyển , một cỗ năng lượng không thể tưởng tượng nổi thẩm vào bên trong Hỗn Độn vật chất phương viên trăm dặm . Vô cùng Hỗn Độn vật chất đột nhiên rung lên chợt hóa thành các loại nguyên tố lực lượng không ngừng mở rộng trong vũ trụ

Theo Hỗn Độn vật chất dần dần biến mất , phiến vũ trụ bị khai tích đã từ từ hình thành , Tứ đại nguyên lão chia nhau đứng tại các góc lấy Tử Dạ Thương Long làm trung tâm giống như trục tâm chống đỡ phiến vũ trụ

Năng lực diễn hóa Hỗn Độn của Tử Dạ Thương Long thật là kinh người , Hỗn Độn vật chất không ngừng biến mất mà nguyên tố lực lượng lại càng phát ra nồng đậm

Ở trong phiến tinh vực không ngừng mở rộng này , Địa nguyên tố từ không gian vũ trụ trống trải hình thành một khỏa tinh cầu . Thủy , Hỏa , Trạch nguyên tố biến thành thực chất uẩn giấu bên trong tinh cầu , Lôi nguyên tố cùng Thủy nguyên tố dung hợp với nhau tại bề mặt hình thành những đám mây

Trong khoảnh khắc , hình hài non nớt của phiến vũ trụ kia đã xuất hiện trong mắt mọi người

Tứ đại nguyên lão không ngừng diễn hóa Hỗn Độn cùng với các loại pháp tắc ẩn chứa trong vũ trụ . Giờ phút này sau khi Lục đại nguyên tố hình thành , bắt đầu phóng thích Thủy nguyên tố tạo thành sinh mệnh nguyên lực , liên tiếp sau đó là Địa nguyên tố pháp tắc lực lượng

Mặt ngoài tinh cầu màu vàng nhất thời xuất hiện một vài đám mây xanh biếc sau đó không ngừng mở rộng bao lấy cả tinh cầu , Thiên địa vạn vật đều được sinh mệnh nguyên lực dưỡng dục mà hình thành

472. Chương 20 : Thần Bí Nhân

Tử Dạ Thương Long ánh mắt một liễm , hướng Tứ đại nguyên lão nói :

“ Cho dù là bất cứ một chủ thần nào thủ đoạn khai tích tinh vực cũng chỉ giống một chút ở giai đoạn từ trong Hỗn Độn diễn hóa các loại nguyên tố lực lượng , nhưng tất cả đều vẫn ở trong Nguyên thủy vũ trụ cho nên cần phải tạo cấm chế lực lượng ngăn cách nó hình thành một không gian độc lập ”

Tam Tuyệt nguyên lão cau mày nói :

“ Tà thần đại nhân , thuộc hạ từ trong Tinh thần lạc ấn tại Thương Long điện lĩnh ngộ được trong Hỗn Độn ẩn chứa Bát đại nguyên tố pháp tắc , nếu như coi sinh mệnh nguyên lực là địa nguyên tố pháp tắc vậy Thiên nguyên tố pháp tắc rốt cục là cái gì ? ”

Tử Dạ Thương Long cười lạnh nói :

“ Thiên , Lôi , Phong , Thủy , Hỏa , Sơn , Trạch , Sinh mệnh nguyên lực chẳng qua là một bộ phận của Địa nguyên tố , bí mật của nó không chỉ ngừng lại ở đó . Mà Thiên nguyên tố pháp tắc lại càng ảo diệu vô cùng , hiện tại về cơ bản phiên tiểu vũ trụ này đã hình thành duy chỉ có một thiếu sót chính là Thiên nguyên tố pháp tắc , cũng là bốn nguyên lực lượng của phiên vũ trụ ”

Ở trong nguyên thủy vũ trụ đúng là không cách nào tiến hành chân chính sáng tạo ra một vũ trụ khác . Bây giờ tiểu vũ trụ đã cơ bản hình thành nhưng mất đi bản chất của nó , cũng chính là pháp tắc . Vô luận là thời gian pháp tắc hay là không gian pháp tắc đều là sử dụng để quản lý một vũ trụ , nó cũng giống như một cái chìa khóa . Mặc dù nguyên thủy vũ trụ ẩn chứa pháp tắc vô cùng thâm ảo thậm chí ngay cả Tử Dạ Thương Long cũng không thể nắm trong tay nhưng có thể từ trong đó tạo ra một cái chìa khóa mới , cũng chính là Thiên nguyên tố pháp tắc

Sau khi lợi dụng lực lượng cấm chế năng cách vũ trụ , Tử Dạ Thương Long một lần nữa rút vào vũ trụ bốn nguyên lực lượng tạo ra không gian cùng thời gian pháp tắc

Vũ trụ bốn nguyên lực bành trướng sau đó co rút lại án chiếu theo quy luật của Tử Dạ Thương Long mà di động , đó là cả không gian lực của tiểu vũ trụ , thời gian lực vận chuyển hợp lý

Sau khi rút vào xong , sự hạn chế của pháp tắc nguyên thủy vũ trụ đối với Tứ đại nguyên lão cũng biến mất

Tử Dạ Thương Long ngừng diễn hóa Hỗn Độn lực lượng , thán thanh nói :

“ Cuối cùng đã hoàn thành ! ”

Phiến tiểu vũ trụ kia có thể nói là ở ngoài tam đại tinh hệ , Tử Dạ Thương Long một lần nữa khai tích một tiểu tinh hệ chỉ khác là phạm vi không lớn nhưng cũng đủ để chứa trên một trăm ngàn vạn binh lính

“ Kim La nguyên lão ... trước tiên phái một số người đi vào kiến tạo thành cùng truyền tống trận , sau khi hoàn thành tất cả ra lệnh cho Bát đại tộc trưởng đưa tất cả binh lính tới đây ! ”

Kim La nguyên lão gật đầu

Thời gian từ lúc này cho tới khi đạo chân linh thứ tư của Đại thần Thiên băng hủy cũng không còn xa nữa , đến lúc nguyên thủy trục tâm băng hủy nhất định sẽ dấy lên loạn chiến giữa Tứ giới chưa quy mô lớn chưa từng có . Tử Dạ Thương Long vì thế muốn chuẩn bị tốt nhất cho chuyện này , khi đó mới có thể đảm bảo rằng sẽ không khiến cho nguyên thủy vũ trụ cần trả

Lập tức , Tử Dạ Thương Long cùng Tứ đại nguyên lão trực tiếp từ trong tiểu vũ trụ thi triển không gian pháp tắc , chớp mắt đã trở lại Tà Thần giới

...

Tru thần giới , trên bầu trời Tru thần tinh ...

Một nhân ảnh hơi lam lũ giống như quỷ mị vô thanh vô tức xuất hiện trên bầu trời tinh cầu , hần nhìn qua giống như giống như một lão nhân đã trải qua vô tận năm tháng , trên khuôn mặt không thể nhìn ra hỉ nộ , ánh mắt có phần ảm đạm quan sát Tru thần tinh , trong miệng phát ra một tiếng thở dài nặng nề

Trên lưng hần còn khoác một chiếc túi con màu xám , trong đó có gì đó hơi nhúch nhích như là một sinh vật

“ Hần là nơi này rồi ”

Lão nhân kia đột nhiên nói một câu , thân hình chuyển động cơ hồ đã đạt tới tốc độ thuần di đi tới trước cửa thành Tru thần thành

Giờ phút này , ngoài cửa Tru thần thành mặc dù bố trí binh lực không nhiều lắm nhưng cực kì nghiêm ngặt . Lúc lão nhân đi tới trước cửa thành một khắc đã khiến hơn mười binh sĩ chú ý

“ Người là ai ?” từ trang phục của người lạ có thể khẳng định tuyệt đối không phải người của Tru thần tinh , một gã binh sĩ hô to một tiếng cầm trong tay một thanh loan đao đi tới

Lão nhân kia hơi nhăn mày , lông mi trong lúc này chớp động một tia nghi hoặc , lạnh nhạt nói :

“ Ta muốn gặp thành chủ , làm phiền các vị đi thông báo một chút ”

Binh lính nọ hừ lạnh một tiếng :

“ Thành chủ thân phận cao quý không phải ngươi muốn gặp là gặp , hướng hồ thân phận người bất minh , nói không chừng ngươi có thể là gian tế !”

Vừa nói binh sĩ bốn phía đã dâng lên vây quanh lão nhân ở giữa

Lão nhân kia khẽ thở dài một tiếng , lẩm bẩm :

“ Vậy không làm phiền nữa , chính là tự đi vào thôi ”

Đột nhiên hần từ sau lưng lấy ra một vật dài bằng bàn tay nhìn thoáng qua phần nhiều giống với chủy thủy vũ khí , một vầng sáng xanh không ngừng lưu chuyển phía trên lộ ra vẻ quỷ dị vô song

Không đợi mọi người kịp phản ứng , lão nhân bất ngờ huy động một chút cái chủy thủ , một đạo thanh sắc quang ba chợt bộc phát , binh sĩ xung quanh thân sắc đại biến có cảm giác mãnh liệt với cổ lực lượng có thể nghiền nát mọi thứ này , khi binh khí bị quang ba kia chạm đến một sát na liền bị vỡ tan tành , những mảnh vụn đao bắn ra tứ phía phát ra những tiếng gào thét sắc bén

Những binh sĩ này vốn xuất thân là những binh lính từ Loạn thần giới , binh khí trong tay tất cả đều là Hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo nhưng không có nghĩ cự nhiên lại dễ dàng bị phá hủy như vậy , nét mặt ai cũng mang theo vẻ hoảng sợ , một tên hô lên xoay người chạy vào trong thành

Lão nhân cảm thấy có chút bất đắc dĩ thán thanh nói :

“ Chẳng lẽ bây giờ Chú binh sơn trang đã rơi xuống trình độ này sao ?”

Lão nhìn vào linh bảo bị băng toái không ngừng thở dài , lập tức tập tễnh tiến vào trong thành . Binh sĩ xung quanh rối rít né sang hai bên , sau khi kiến thức được sự lợi hại của lão nhân không ai còn dám ngăn cản

Hiện tại , Tru thần thành cùng với Ma Long thành ngày đó đã không khác nhau là mấy , nhìn qua cực kì phồn thịnh , trên ngã tư rộng rãi bóng người tấp nập đi lại , từng tòa kiến trúc hiện lên rất hoành tráng

Bất quá lão nhân cũng không chú ý đến những người này , ánh mắt chú ý ở cách đó không xa nơi thành chủ phủ cao nhất . Cũng không lâu lắm , một trăm binh lính đã từ xa xa chạy đến trong nháy mắt bao vây lấy lão nhân , dẫn đầu chính là Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không gãi đầu , bĩu môi nói :

“ Kẻ nào tới , dám làm loạn trên đầu lão tôn !”

Nói đến người này , trong lòng Tôn Ngộ Không không khỏi nghi hoặc , có thể đơn thương tới đây thì lão đầu này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản

Lão nhân kia ánh mắt sắc bén , đánh giá Tôn Ngộ Không một phen than thở nói :

“ Đấu chí cùng chiến ý hoàn mỹ ... Bất quá người ta muốn tìm không phải là ngươi , thành chủ đang ở đâu ?”

Tôn Ngộ Không liền biến sắc , mục đích của lão đầu này rất rõ ràng hiển nhiên là tìm Hồng Quân

“ Người rốt cục là ai ?!” Tôn Ngộ Không hỏi

Đột nhiên , sắc mặt lão nhân cũng dần biến thành nghiêm trọng , trầm giọng nói :

“ Ta từ Loạn thần giới tới !”

Loạn thần giới ?!

Lúc này , đám binh lính xung quanh vốn từ Loạn thần giới đến cũng nghi hoặc lắc lắc đầu , rồi rít nói :

“ Người là ai , Loạn thần giới như thế nào có người như ngươi ?”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng :

“ Bọn các ngươi cũng chỉ là tù binh bị bắt , lại như thế nào biết Loạn thần giới có những người nào , chẳng lẽ các ngươi có tư cách bước vào Loạn thần giới ?”

Sắc mặt binh lính đại biến , mồm miệng há hốc không nói ra lời

“ Loạn thần giới , nói như vậy đúng là gian tế ?!” đồng tử Tôn Ngộ Không tròn tròn , vô thượng chiến ý chợt phóng thích tùy thời chuẩn bị khai chiến

Lão nhân ha ha cười to :

“ Ngươi đã gặp qua gian tế nào không chút kiêng kỵ đi vào nơi này chưa , ta đã nói rồi ta tới đây chỉ muốn gặp thành chủ !”

Tôn Ngộ Không trong lòng thầm nghĩ :

“ Tiểu Quân vẫn còn đang ở trong Hồng Quân phủ bé quan , Tiểu Cổ và Lão Huống cũng không ở đây , lão giả này cứ nhiên lại tự xưng là người của Loạn thần giới nhất định là có mưu đồ bất chính , tuyệt không thể để cho hắn tiến vào trong thành chủ phủ !”

“ Ngươi rõ rồi chứ , tránh ra cho ta !”

Lúc này , lão nhân dường như đã mất đi tính nhẫn nại đột nhiên tiến lên trước một bước . Lửa giận trong ánh mắt Tôn Ngộ Không chợt bùng lên , đấu chiến còn diễn trực tiếp thi triển ra , kim quang lóe rạng trong khoảng cách ngắn liền oanh kích lên người lão nhân

“ Nơi này là lãnh địa của Tru thần giới , có lão Tôn ta ở đây không thể để cho người làm càn !”

Sí liệt kim quang ẩn chứa vô thượng chiến ý hung hăng đánh đòn chí mạng lên người lão nhân , tuy nhiên thân hình câu lũ của hắn không có mềm yếu như tưởng tượng , còn khi lúc đập vào người lão đột nhiên trán bạo , lực lượng hùng hồn vô cùng với tốc độ cực nhanh đối hướng bắn ra bốn phía nổ mạnh

Bụi đất mù mịt , trong朦胧 lung thân ảnh câu lũ của lão nhân từ từ hiện lên , lão nhẹ nhàng cử động phải phải quần áo , lạnh nhạt nói :

“ Thực lực rất mạnh nhưng không đủ để xé rách linh bảo phòng ngự của ta ”

“ Linh bảo phòng ngự ?” Tôn Ngộ Không với ánh mắt không thể tin dùng ở trên y phục lão nhân , hách nhiên phát hiện bên trong lớp y phục bị tàn phá kia lại tản ra một quang thái màu xanh nhạt , mặc dù không rõ ràng nhưng thấu phát ra khí tức đặc tính của một kiện Hồn Độn linh bảo

Lão nhân hít một hơi thật sâu , từ từ nói :

“ Vị thống lĩnh này , Mạc mỗ thật không có ác ý , chỉ là muốn gặp thành chủ một chút mà thôi , xin Thống lĩnh dẫn đường ”

Trong lòng Tôn Ngộ Không biết người này tuyệt đối không tầm thường , cũng không chỉ đơn thuần là có Hồn Độn linh bảo trên người , có thể cảm giác được rõ ràng thực lực của lão rất mạnh , sợ rằng còn cao hơn mình

“ Vậy ngươi phải nói cho ta biết , ngươi rốt cục là ai ?!” Tôn Ngộ Không hỏi

Ánh mắt lão nhân một liềm , trầm giọng nói :

“ Loạn thần giới , Binh vương Mạc Túy Sinh !”

Vừa nói ra câu này , binh sĩ bốn phía cùng hô lên , hấn cự nhiên lại chính là người đứng đầu Tam đại Binh vương của Loạn thần giới , Mạc Túy Sinh !

473. Chương 21: Đệ Nhất Binh Vương

Khi toàn bộ bọn binh sĩ nghe thấy cái danh hào này, đều lộ vẻ vô cùng khiếp sợ. Nhưng mà không những bởi vì danh hào Binh Vương của vị trí xếp thứ nhất kia, mà hơn nữa bởi vì đường đường Binh Vương Mạc Túy Sinh vậy mà lại một mình đi vào khu vực của Tru Thần giới.

Ngay cả Tôn Ngộ Không thần sắc cũng đại biến, danh tiếng Đệ nhất Binh Vương Mạc Túy Sinh hấn cũng có nghe qua, trầm giọng nói:

“Đệ nhất Binh Vương... lại dám một mình đi vào khu vực Tru Thần giới ta, người không sợ làm con dê lọt vào miệng hùm hang sói, có đi không về sao?!”

Mạc Túy Sinh lạnh nhạt cười, nói:

“Ai là dê, ai là hổ, bây giờ mà nói hãy còn quá sớm, huống hồ ta tới đây, vốn không có dự tính trở về lại nữa.”

Tôn Ngộ Không trong lòng rung mình, quay sang tên binh sĩ bên cạnh, thấp giọng hỏi nói:

“Ngoại trừ Mạc Túy Sinh, còn có phát hiện binh lực đại quy mô của Loạn Thần giới hay không?”

Tên binh sĩ kia hiển nhiên đã bị cái tên của Binh Vương dọa cho hoảng sợ hơi ngẩn ra, chậm chạp lắc lắc đầu, nói:

“Không... không có, cũng chỉ có một người Binh Vương.”

Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu, nếu chỉ có một mình Binh Vương Mạc Túy Sinh, như vậy cho dù hấn có tu vi vượt trên Hoàn Hư sơ kỳ và Chí Tôn linh bảo, cũng không thể ở trong Tru Thần thành với số lượng hơn trăm vạn quân mà đẩy lên phong ba bão táp gì.

Khi xác định Binh Vương Mạc Túy Sinh không có uy hiếp, Tôn Ngộ Không ra hiệu bảo tất cả binh sĩ lui ra, nói:

“Một khi đã như vậy, người theo ta đến đây đi.”

Mạc Túy Sinh đi theo sau Tôn Ngộ Không, vòng vèo qua mấy dãy phố, đi tới bên trong Thành chủ phủ.

Thế mà hấn lại cũng không có câu nệ gì, tùy tiện ngồi xuống, bưng lên chung trà nguội lạnh ở trên bàn, tự mình mình ngồi nhắm nháp, mặc dù ở bên trong doanh trại của phe đối địch, cũng biểu hiện vẻ cực kỳ ung dung bình thản, thần sắc điềm tĩnh thản nhiên. Đơn độc chỉ một mình Mạc Túy Sinh, mặc dù hấn là Binh Vương, Tôn Ngộ Không cũng không sợ hãi chút nào, tùy tiện ngả nghiêng mình trên ghế, nói:

“Xem ra người là tới tìm thống lĩnh Hồng Quân chúng ta, có điều tiểu Quân hấn hiện đang bế quan, còn như khi nào thì xuất quan, cũng không thể biết được, người nếu như có kiên nhẫn, cũng có thể ở lại chỗ này.”

Mạc Túy Sinh hờ hững cười, tựa hồ biết cái gì đó, nói:

“Có lẽ hấn chẳng bao lâu nữa sẽ ra đây.”

“Đường đường là Binh Vương, lại có thể rời khỏi Loạn Thần giới... Người không sợ sẽ chết ở chỗ này sao?” Tôn Ngộ Không lạnh lùng nói.

“Nếu ở lại tại Loạn Thần giới, cùng cái chết kia có cái gì khác nhau?” Mạc Túy Sinh thoải mái hớp một ngụm nước trà, tựa hồ nhớ lại điều gì, nhíu mày nói: “Ta đến Tru Thần giới, là muốn cùng quý thành chủ thương lượng một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Mạc Túy Sinh hình như cố ý để gây tính bí ẩn cho câu chuyện, mỉm cười nói:

“Chờ hẵn đến đây, người tự nhiên sẽ biết.”

Tôn Ngộ Không không vui trong lòng nói:

“Dù thế nào lão Tôn ta đây cũng là một trong tứ Đại thống lĩnh, những năm gần đây soái lĩnh binh mã xuất trận, ít khi thua trận, chẳng lẽ đã như vậy xem ta không nổi bật sao?”

“Không dám, danh tiếng của Tôn thống lĩnh ta ở Loạn Thần giới cũng đã được biết...” Lúc này, Mạc Túy Sinh chăm chăm nhìn Tôn Ngộ Không, chợt chuyển đề tài câu chuyện, nói: “Tôn thống lĩnh có ý chí chiến đấu và chiến ý hoàn mỹ không thể bàn cãi, nhưng chỉ có một thứ khuyết điểm duy nhất, hạn chế uy lực côn pháp của người.”

Tôn Ngộ Không mắt sáng lên, đối với phương diện đề tài chuyện này hẵn hiển nhiên cảm thấy cực kỳ hứng thú, xoay người nhảy xuống ghế, nói:

“Mạc tiên sinh chỉ giáo cho, chẳng lẽ Đấu Chiến côn pháp với cảnh giới của ta hiện giờ còn có mức độ tăng lên sao?”

Mạc Túy Sinh ha ha cười nói:

“Đương nhiên có thể tăng lên mức độ, chưa từng nghe qua ngựa hay xứng với yên tốt, bảo kiếm tặng anh hùng sao, Tôn thống lĩnh nếu có thể thu được một kiện linh bảo vừa tay, như vậy uy lực côn pháp của người có thể tăng lên một cảnh giới.”

“Đúng rồi!”

Tôn Ngộ Không tựa hồ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, từ khi lĩnh ngộ Đấu Chiến Côn Diễn, mỗi một lần thi triển đều là lấy côn khí súc tích làm binh khí, cũng không có thực chất binh khí trong đó, nếu đúng như lời Binh Vương Mạc Túy Sinh nói, có được một kiện linh bảo hoàn mỹ, như vậy thi triển ra Đấu Chiến ba trăm côn cũng có thể thực hiện được.

Nghĩ như vậy, trên mặt Tôn Ngộ Không không khỏi tràn đầy vẻ hưng phấn.

Mạc Túy Sinh tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của hắn, thản nhiên cười nói:

“Nếu Tôn thống lĩnh nguyện ý, Mạc mỗ có thể đặc biệt chế luyện một kiện linh bảo cho người, như thế nào?”

“Người... Người là nói thật sao?” Tôn Ngộ Không trên mặt mang theo vẻ vui mừng hớn hỡ và kinh ngạc. Nếu là người khác nói ra câu nói như vậy, hắn có thể chỉ có được cảm giác vui sướng, nhưng mà đứng trước mặt hắn lại chính là Đệ nhất Binh Vương Mạc Túy Sinh của Loạn Thần giới, nếu hắn thật sự có thể tạo ra một kiện linh bảo cho mình, vậy khẳng định là Chí Tôn linh bảo gần như là hoàn mỹ nhất trên toàn cả Loạn Thần giới.

“Đương nhiên là thật, Mạc mỗ nói ra có chữ tín, nhưng việc này cần phải sau khi gặp thành chủ mới có thể bàn tiếp.” Mạc Túy Sinh vẫn như trước thoải mái nhấp nước trà, khuôn mặt ung dung thản nhiên.

Giờ phút này, trên bầu trời Thành chủ phủ đột nhiên truyền đến một cổ khí tức cường đại, trong giây lát, thân ảnh Huống Thiên Minh xuất hiện ở ngoài cửa thành.

“Lão Huống, người đã trở lại!” Tôn Ngộ Không lớn tiếng nói.

Mạc Túy Sinh tới đây, Huống Thiên Minh tuy rằng ở phía trên đỉnh núi cách xa ngoài vạn thước, nhưng vẫn có thể phát hiện, do nghe được bọn lính nói lên Mạc Túy Sinh đã tới Tru Thần thành, càng thêm kinh sợ, vội vàng chạy trở về.

“Người muốn tìm Hồng Quân làm cái gì?”

Hồng Quân mới thu được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy “Đạo Thiên Kính” không bao lâu, giờ phút này Mạc Túy Sinh đã đến, không khỏi khiến Huống Thiên Minh nghi ngờ hắn mưu đồ gây rối.

Mạc Túy Sinh khẽ cười nói:

“Huống thống lĩnh không nên khấn trương, hôm nay tới thăm cũng chỉ có một mình Mạc Túy Sinh ta, muốn cùng quý thành chủ thương lượng một chuyện.”

Lúc này, Tôn Ngộ Không hỏi:

“Tiểu Cổ và tiểu Quân đâu?”

“Tiểu Cổ hẳn là đang còn ở trong Bàn Cổ thế giới, dù sao lực lượng linh hồn của Đệ tam Giới Vương quá mạnh mẽ, muốn luyện hóa còn cần một đoạn thời gian, chẳng qua tiểu Quân vẫn còn đang tìm hiểu huyền cơ ảo diệu của vật kia, cũng không biết đến khi nào thì mới có thể xuất quan.”

“Không sao, Mạc mỗ cứ ở chỗ này chờ bọn họ là được rồi.” Mạc Túy Sinh trên mặt vẫn như cũ thần sắc không có gì nôn nóng.

-o-o-o- Trong Hồng Quân phủ...

Theo cảnh giới của Hồng Quân tăng lên, trong Hồng Quân phủ cũng phát sinh biến đổi cực kỳ vi diệu, vật chất hỗn độn trong bốn phía hư không ngưng kết thành hình viên tròn, trôi lơ lửng ở giữa không gian, tựa như từng đám từng đám tuyết màu đen nhánh.

Hồng Quân ngồi ngay ngắn trong một góc hẻo lánh, hai mắt khép hờ, nhưng mà giờ phút này, một đạo quang hoa màu xanh đen giống như thanh lưu trong nháy mắt chiếu sáng toàn cả Hồng Quân phủ, quang mang kia cực kỳ nhu hòa, thậm chí có chút ấm áp. Cùng lúc đó, đồ đằng trên vai Hồng Quân tựa hồ đang nhấp nháy vì khoan khoái, tản mát ra dao động sinh mệnh mãnh liệt.

Sau một lát, quang mang của Đạo Thiên Kính lại cực nhanh thu liễm lại, hóa thành một mặt kính cổ xưa hết sức bình thường, rơi vào trong tay của Hồng Quân.

Hồng Quân khẽ mở hé hai mắt, trên mặt mang theo một chút thần sắc mờ mịt, chăm chú nhìn mặt kính.

Trải qua cảm ngộ mấy ngày nay, hẳn đã có thể thông qua diễn hóa hỗn độn khổng lồ vi diệu để khởi động Đạo Thiên Kính, nhưng ngoại trừ chân linh Hắc Lang ở trên vai có thể sinh trưởng ra, cũng không có phát hiện được hiệu dụng nào khác.

Hồng Quân cau mày lẩm bẩm: “Điều kỳ diệu của Đạo Thiên Kính này đến tột cùng ở đâu, chẳng lẽ nói là cảnh giới tu vi của ta còn chưa đủ sao?”

Huyền bí ảo diệu của Chí Tôn linh bảo nguyên thủy đúng là cùng với pháp tắc tiềm ẩn của toàn cả vũ trụ nguyên thủy và thuộc tính của vật chất hỗn độn có liên quan rất lớn. Thực lực của Hồng Quân hiện tại chẳng qua ở Hoàn Hư sơ kỳ mà thôi, cho dù là Loạn Thần cũng khó mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn nắm được huyền diệu trong đó, Hồng Quân giờ phút này nghĩ mãi không ra cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, đồ đằng trên vai lại hơi hơi dao động lên, Hồng Quân sắc mặt khẽ biến, tựa hồ từ trong chân linh của Hắc Lang thoáng cái đã cảm ứng được một thứ gì. “Thì ra là thế, ta cứ như vậy đi!”

Ngay sau đó, Hồng Quân đã rời khỏi Hồng Quân phủ, xuất hiện ở trong Thành chủ phủ.

Trong Thành chủ phủ, Cổ Bàn cũng từ trong Bàn Cổ thế giới quay về, xem ra hẳn cũng cảm ứng được khí tức của Binh Vương Mạc Túy Sinh.

“Tiểu Quân, người đã xuất quan sao?” Huống Thiên Minh hỏi.

“Không có tiến triển chút nào thế thôi, đã có khách quý đến thăm, như thế nào cứ mãi bế quan không gặp?” Hồng Quân mỉm cười lắc lắc đầu, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối chăm chú nhìn lên người Binh Vương Mạc Túy Sinh.

Lúc này, Mạc Túy Sinh đứng lên, chấp tay nói:

“Tại hạ Mạc Túy Sinh... Không hổ là thành chủ, khí độ quả nhiên là bất phàm.”

Tôn Ngộ Không nói nhỏ bên tai Hồng Quân:

“Hắn chính là tam đại Binh Vương của Loạn Thần giới xếp vị trí đứng đầu Mạc Túy Sinh, vô luận là thực lực tu vi hay là bản lĩnh rèn luyện binh khí, đều cực kỳ cao cường.”

Hồng Quân khẽ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Mạc Túy Sinh, đối mặt Đệ nhất Binh Vương, thần sắc của hắn cũng lộ ra vẻ cực kỳ trầm ổn, cũng không có một chút kinh ngạc hay bối rối, nói:

“Như vậy Mạc tiên sinh tới tìm ta, có chuyện gì cần sao?”

Mạc Túy Sinh mỉm cười, lại cũng không có ý bàn thẳng vào chính đề, đột nhiên nói:

“Hồng thành chủ, không biết ngài đã lĩnh ngộ được phương pháp khởi động ‘Đạo Thiên Kính’ rồi sao?”

Lời này vừa nói ra, thần kinh của mọi người bất chợt đều căng thẳng, trong khoảng khắc đó, bầu không khí trong phủ toàn bộ trở nên vô cùng ngưng trọng, ánh mắt mỗi người đều lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Đệ nhất Binh Vương Mạc Túy Sinh.

“Người làm sao biết Đạo Thiên Kính ở trong tay chúng ta?!” Huống Thiên Minh chất vấn nói.

Mạc Túy Sinh chậm rãi nói:

“Bên trong không gian hắc động, nếu tồn tại hai con ma thú nguyên thủy, tất nhiên có hai kiện Chí Tôn linh bảo nguyên thủy. Nhưng mà Âm Vương Thất Sát Trùng đã ở trong tay Loạn Thần đại nhân, Đệ tam Giới Vương đã chết, Đạo Thiên Kính hạ lạc ở nơi nào còn phải suy nghĩ nhiều sao?”

“Hai kiện Chí Tôn linh bảo nguyên thủy?!” Mọi người sắc mặt đại biến, trong ánh mắt toát ra thần sắc khiếp sợ.

“Huyết Mãng đã thủ hộ Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, chính là Đạo Thiên Kính của quý thành chủ. Như thế vật thủ hộ của Quỷ Lang Vương, dĩ nhiên là Âm Vương Thất Sát Trùng.”

“Vậy mà lại có hai kiện Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, chân linh trên cánh tay ta đây, đúng chính là vị Quỷ Lang Vương?” Trong đầu Hồng Quân cố hết sức nhớ lại cảnh tượng lúc đó, sau lúc Quỷ Lang Vương tự mình luyện hóa, hắn chỉ thu lấy một tia chân linh, cũng không có ý thức được bên trong cốt linh của Quỷ Lang Vương ẩn giấu Âm Vương Thất Sát Trùng. Chẳng qua là cốt linh vốn sẵn có tác dụng che chắn linh bảo, có thể ngăn cách dao động của linh bảo phát tán ra.

“Nói như vậy, người là vì Đạo Thiên Kính mà đến?” Cổ Bàn ánh mắt chợt thu lại, hỏi.

474. Chương 22: Vi Binh Nhi Cuồng

“Tự nhiên không phải, Đạo Thiên Kính nếu đã ở trong tay quý thành chủ, vậy tức là vật của quý thành chủ, huống hồ ta muốn đoạt lấy, cũng không có khả năng một mình đến đây.”

“Nói nhiều lời thừa như vậy, người đến tột cùng muốn làm cái gì?” Huống Thiên Minh hiển nhiên đã mất đi tính nhẫn nại, trong ánh mắt thấu phát ra sát khí lạnh lạnh đáng sợ.

Giờ khắc này, Mạc Túy Sinh sắc mặt đột nhiên biến thành ngưng trọng hẳn lên, ánh mắt thâm thúy đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở trên người Hồng Quân, trầm giọng nói:

“Thật ra, Mạc mỗ đã rời khỏi Loạn Thần giới có hơn mười năm rồi, sở dĩ ta biết tới trận chiến đoạt bảo, là bởi vì lúc ấy Mạc mỗ đang ở tại bên trong chiến trường, chẳng qua lợi dụng một vài thuộc tính linh bảo che dấu khí tức của mình mà thôi.”

“Nói như vậy, người sớm có mưu tính trước?” Cổ Bàn hỏi.

Mạc Túy Sinh cười lạnh một tiếng:

“Mạc mỗ không hề có ác ý, ở trong Tử Thần giới xoay sở mấy mươi năm, chỉ vì đang đợi một thời cơ, thế mà hiện tại rốt cục cơ hội tới rồi... Mạc mỗ tới đây mục đích chính là muốn muốn gia nhập Tru Thần giới!”

“Cái gì?!”

Hồng Quân từ đầu đến cuối cau mày, trên sắc mặt ngưng trọng toát ra vẻ hết sức kinh ngạc, hỏi:

“Vì cái gì?”

Mạc Túy Sinh ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua song cửa sổ, nhìn lên bầu trời mây bay, thở dài nói:

“Chỉ vì một cái tâm nguyện của Mạc mỗ mà thôi, chỉ muốn dùng năng lực cực hạn của mình, dùng hết toàn thân huyết nhục, linh hồn, để luyện chế một thanh Chí Tôn linh bảo cao siêu vượt trội, không phải chỉ có xu hướng gần với hoàn mỹ, mà là tuyệt đối hoàn mỹ, đó mới là điều mà Mạc mỗ phải theo đuổi.”

“Luyện chế Chí Tôn linh bảo... Như vậy người vì cái gì phải rời khỏi Loạn Thần giới?” Cổ Bàn hỏi.

Mạc Túy Sinh trầm giọng nói:

“Mấy vạn năm trước, Loạn Thần đại nhân muốn vì binh lực đại quy mô mà luyện chế linh bảo vũ khí và khải giáp, lập ra chú binh sơn trang, chỉ thị Mạc mỗ làm trang chủ, đang trong loạn chiến không ngừng chế tạo một lượng lớn linh bảo để đủ cung cấp. Mạc mỗ vốn muốn đem những chuyện này giao cho đệ tử trong trang là được, để chuyên tâm vượt qua cực hạn luyện chế Chí Tôn linh bảo hoàn mỹ nhất, nhưng bị Loạn Thần đại nhân cự tuyệt.”

“Đây là nguyên nhân người rời khỏi Loạn Thần giới?” Hồng Quân nói.

Mạc Túy Sinh thở một hơi thật dài, nói:

“Mạc mỗ vì điều muốn theo đuổi, cho dù là phản bội Loạn Thần giới cũng không nề hà nữa.”

Tôn Ngộ Không nói:

“Vậy người vì sao có ý định chọn Tru Thần giới?”

Mạc Túy Sinh từ từ nói:

“Sau khi rời khỏi Loạn Thần giới, ta vẫn luôn quanh quẩn bên trong Tử Thần giới, tìm kiếm một ít nguyên liệu luyện chế linh bảo, tuy nơi này đã thoát khỏi sự khống chế của Loạn Thần, nhưng Loạn Thần giới làm sao có thể bỏ qua cho ta, vì thế đương nhiên phải tìm kiếm một chỗ dựa vững chắc.”

Huống Thiên Minh cười lạnh một tiếng:

“Vì sao không đi đầu nhập vào Tử Thần giới, thực lực của bọn họ so với chúng ta cũng lớn mạnh hơn nhiều.”

Mạc Túy Sinh điềm nhiên cười:

“Trước kia lúc các người còn chưa quật khởi, giữa Tử Thần giới và Loạn Thần giới cừu hận có thể nói là bất cộng đái thiên, nếu ta đi vào trong đó, còn không phải là tự tìm tử lộ sao? Có điều ta thật sự rất bội phục sự gan dạ sáng suốt và năng lực của các người, lợi dụng Tử Thần giới cùng Loạn Thần giới đang kiềm chế lẫn nhau, có thể trong thời gian ngắn như thế đem phạm vi lĩnh vực mở rộng to lớn đến thế này, hiện giờ lại đoạt được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, hiện nay động tĩnh của các người, đã có thể tác động tới thế cục của hai giới.”

Hồng Quân trầm hít một hơi, nói:

“Lợi dụng chúng ta làm chỗ dựa giúp người ngăn cản Tử Thần giới, chúng ta đây thì có chỗ tốt gì?”

Mạc Túy Sinh nói:

“Hết thấy đều là trao đổi, nếu để cho Mạc mỗ ở lại chỗ này, Mạc mỗ đáp ứng có thể vì các người luyện chế linh bảo, như thế nào?”

“Vậy chẳng phải là cũng giống như Loạn Thần giới, nếu luyện chế linh bảo cho chúng ta, người làm sao có thời gian để theo đuổi Chí Tôn linh bảo hoàn mỹ?”

“Người lầm rồi, Loạn Thần vì thế mà đối với ta hạ lệnh cấm, không cho phép bước ra khỏi Loạn Thần giới nửa bước, hơn nữa hàng năm số lượng linh bảo luyện chế cũng đòi hỏi cực kỳ hà khắc, với số lượng như vậy đã là cực hạn của ta. Hiện giờ ta không những thu thập được nguyên liệu linh bảo tốt nhất, mà còn có thời gian đầy đủ để hoàn thành ước vọng của Mạc mỗ, đúng là nhất cử lưỡng tiện.”

Cổ Bàn khẽ nhú mày, thấp giọng nói bên tai Hồng Quân:

“Tiểu Quân, theo ta thấy, mục đích của hần không chân thật, có khả năng là vì Đạo Thiên Kính mà đến.”

Hồng Quân trầm tư một lát, đột nhiên trên mặt hiện ra một vẻ thần bí mỉm cười, nói:

“Mạc tiên sinh có thể đi tới Tru Thần giới, Hồng Quân ta đương nhiên hoan nghênh. Một khi đã như vậy, thế thì Mạc tiên sinh cần có một chút biểu hiện mới được.”

“Tiểu Quân?!” Ba người kinh kinh hãi kêu lên, trong lòng đều cảm thấy Hồng Quân giờ phút này quyết định quá mức vô đoán.

Mạc Túy Sinh ha hả cười, nói:

“Hong thành chủ quả nhiên có phong cách của đại soái, kiến thức bất phàm. Tốt lắm, mới vừa rồi ta đáp ứng với Tôn thống lĩnh luyện chế một kiện linh bảo cho hần, vậy cứ dùng nó để làm lễ ra mắt đi.”

Tôn Ngộ Không mắt sáng lên, nhất thời đem nghi ngờ mới vừa rồi vứt ra khỏi đầu, hưng phấn hỏi:

“Khi nào?”

Mạc Túy Sinh đồng tử nheo lại:

“Chính là bây giờ!”

“Bây giờ... Có thể sao?” Tôn Ngộ Không tựa hồ thật không ngờ nhanh như vậy, có chút kinh ngạc hỏi.

Mạc Túy Sinh khẽ nhún mày, nói:

“Chỉ có điều muốn luyện chế một kiện linh bảo cho tốt, vẫn còn thiếu một loại chất liệu gỗ, dù sao thời gian tới Tru Thần giới không bao lâu, ta vẫn chưa kịp đi tìm kiếm.”

Hồng Quân hỏi:

“Cái gì là chất liệu gỗ?”

“Là Tinh Phách hỗn độn, một loại chất liệu gỗ được sinh ra trong vũ trụ nguyên thủy, có nó, xác suất luyện chế ra chỉ tôn linh bảo thì rất cao.”

Hồng Quân dừng dừng cười, nói:

“Tốt lắm, hầu tử, giờ ngươi hãy cùng Mạc tiên sinh đi tìm kiếm Tinh Phách hỗn độn đi, chúc mừng ngươi sắp được một kiện Chí Tôn linh bảo hảo hạng.”

Tôn Ngộ Không xem ra cũng cực kỳ hưng phấn, nhảy tung tăng nói:

“Vậy Mạc tiên sinh, bây giờ chúng ta đi thôi!”

“Được rồi!” Mạc Túy Sinh vươn mình đứng lên, quay sang Hồng Quân cười nói:

“Sau này còn xin thành chủ cất nhắc nhiều hơn.”

Hồng Quân mỉm cười:

“Mạc tiên sinh đem tài năng dốc sức vì Tru Thần giới, là vinh hạnh của Hồng Quân ta.”

Sau đó, Mạc Túy Sinh cùng Tôn Ngộ Không liền rời khỏi Thành chủ phủ, biến mất trên bầu trời mênh mông.

Trong Thành chủ phủ, Huống Thiên Minh và Cổ Bàn sắc mặt đều lộ ra có chút ngưng trọng, tên Tôn Ngộ Không này xem ra bị linh bảo mê hoặc tâm trí rồi, nhưng trong lòng hai người hãy còn chất chứa đầy nghi ngờ.

“Tiểu Quân, Bình Vương này đột nhiên yêu cầu gia nhập Tru Thần giới, người thật sự cho rằng hần là vì luyện chế Chí Tôn linh bảo hoàn mỹ sao?” Huống Thiên Minh tỏ vẻ tức giận ngồi xuống, trầm giọng nói.

Hồng Quân dài thở ra một hơi:

“Cho dù không phải lại như thế nào, điều này với ta mà nói cũng không quan trọng.”

Cổ Bàn ngắt lời nói:

“Người không sợ mục đích của hần là Đạo Thiên Kính sao, đây chính là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, nếu bị hần đoạt được, như vậy Loạn Thần giới liền hoàn toàn có vốn để dấy lên loạn chiến, đến lúc đó chúng ta thật sự có thể lâm vào tình huống bị hủy diệt.”

Hồng Quân liếc nhìn hần một cái, lạnh lùng mà lại kiên định nói:

“Hần không lấy đi được, chỉ cần Đạo Thiên Kính ở trong tay của ta, thì hần vĩnh viễn không lấy đi được. Huống hồ ta từ trong ánh mắt của hần nhìn ra, hần cũng không có nói dối, với tư cách đệ nhất Binh Vương và tài năng chế luyện binh khí, hần đối với Tru Thần giới chúng ta chính là lợi nhiều hơn hại.”

“Không xong, ta hơi lo lắng cho hầu tử, không bằng theo sau nhìn thử xem!” Huống Thiên Minh vừa dứt lời, định lao ra ngoài cửa phủ.

Hồng Quân lập tức ngăn cản hần lại:

“Không cần lo lắng, ta xem ra, Mạc Túy Sinh cũng không có ác ý, nếu hần thật có thể luyện chế một kiện chí tôn linh bảo tốt nhất cho hầu tử, uy lực Đấu Chiến Côn Đỉnh của hầu tử khẳng định sẽ tăng mạnh lên một tầng rất lớn.”

Cổ Bàn và Huống Thiên Minh nhú nhú mày, khẽ thở dài một cái.

-o-o-o-

Trong khoảng khắc đó, Tôn Ngộ Không theo Mạc Túy Sinh đã đi vào trong vũ trụ mênh mông.

“Tinh Phách hỗn độn, chính là tinh hoa hỗn độn từ trong vũ trụ nguyên thủy dựng dục sinh ra, tản bộ ở bên trong vũ trụ nguyên thủy rộng lớn vô tận, cũng không dễ dàng tìm thấy.” Mạc Túy Sinh thần nhiên nói, hai người dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua bầu trời cao trong vũ trụ.

Tôn Ngộ Không trên mặt tựa hồ mang theo vài phần nghi hoặc, hỏi:

“Mạc tiên sinh... Ta nghĩ không chỉ có ta, dù ngay cả tiểu quân trong lòng có lẽ đều đang hoài nghi, theo như lời người nói đúng là sự thật sao?”

Trên khuôn mặt già lão tang thương của Mạc Túy Sinh dấy lên một vẻ cười ảm đạm, thở dài nói:

“Vì binh khí mà sinh, vì binh khí mà cường, có lẽ Mạc mỗ đã là người như vậy, nếu có thể luyện chế ra thượng phẩm Chí Tôn linh bảo hoàn mỹ, cho dù ta phải hình thần câu diệt, Mạc mỗ cũng không oán không hối hận. Cái loại cảm xúc đối với linh bảo này, nếu các người hiểu được, sẽ không còn nảy sinh ra nghi ngờ.”

Tôn Ngộ Không như hiểu như không gật gật đầu, chuyển đề tài câu chuyện, nói:

“Mạc tiên sinh muốn luyện chế linh bảo, còn cần loại nguyên liệu gì đây?”

Mạc Túy Sinh nét mặt thoáng động, trầm giọng nói:

“Ngoại trừ Tinh Phách hỗn độn, như là Vãn Linh, Tinh Trần Sa các thứ, những nguyên liệu này ta đều đã thu thập đủ, tuy rằng nguyên liệu giống nhau, nhưng bởi vì khác biệt phương pháp luyện chế linh bảo, linh bảo thành phẩm uy lực của nó cùng với thuộc tính thêm vào cũng sẽ khác nhau.”

“Có cái gì khác biệt?”

Mạc Túy Sinh từ từ nói:

“Vô luận là ta, hay là Phương Đông Giản cùng với Long Chiến, thủ pháp luyện chế binh khí đều còn có khác biệt rất lớn. Linh bảo do Long Chiến đúc ra chủ yếu là phòng ngự, trên phương diện chế tạo ra linh bảo tính phòng ngự hần vô cùng tâm đắc, mà linh bảo do Phương Đông Giản đúc ra thì chủ yếu là công kích, uy lực rất mạnh. Về phần linh bảo của ta, ở phương diện công, phòng đều không bằng hai người.”

Tôn Ngộ Không trong lòng rét lạnh:

“Vậy người như thế nào lại được xếp vị trí Đệ nhất Binh Vương?”

Mạc Túy Sinh có chút đắc ý cười khẽ một tiếng:

“Linh bảo của Mạc mỗ luyện chế ra, tuy rằng công kích và phòng thủ không tốt, nhưng có một cái ưu thế lớn nhất, đó chính là thuộc tính kèm theo.”

“Thuộc tính phụ thêm?” Tôn Ngộ Không mắt sáng lên.

Mạc Túy Sinh khẽ gật đầu:

“Cái gọi là linh bảo phụ thêm thuộc tính, là ngoài công kích và phòng thủ ra, có một loại năng lực đặc biệt, còn như đến tột cùng là cái năng lực gì cùng với huyền diệu trong đó, thì còn tùy vào người nắm nó trong tay tiến hành linh ngộ đến đâu... Chúng ta mau mau tới biên giới tinh hệ, phía trước không xa hẳn là chính là chỗ cách vũ trụ nguyên thủy gần nhất.”

Tôn Ngộ Không nhìn tới hướng phía trước, nhưng chỉ thấy ở chỗ sâu trong vũ trụ như trước vẫn hư vô mờ ảo, cũng không có gì khác thường.

475. Chương 23: Tinh Phách Hỗn Độn

Tại bên trong vũ trụ kia nhìn tựa như trống không, Mạc Túy Sinh hơi hột vươn ngón tay trở ra, từ trên xuống dưới nhẹ nhàng vạch một cái, một đạo quang mang trong suốt tức thì xuất hiện trước mặt hai người. Hào quang kia không ngừng lan rộng, nhất thời hình thành một vết nứt thật lớn, vật chất hỗn độn bên trong âm âm cuộn cuộn chuyển động, đang muốn tuôn trào ra.

Trong khoảnh khắc, Mạc Túy Sinh đã phá khai cấm chế của Tử Thần kết hạ, các lực cấm chế này có thể phong bế hỗn độn, nhưng đối với người lại không có gì ảnh hưởng, chỉ cần có được năng lực phá toái hư không, đều có thể dễ dàng phá vỡ cấm chế.

Tôn Ngộ Không ánh mắt chợt nheo lại, lặng lẽ cười nói:

“Mạc tiên sinh, hay là tới ta đi!”

Trong nháy mắt, Vô Thượng Chiến Ý bùng phát, một đạo kim quang lớn tròn từ trong tay hắn bắn tung ra, chen lẫn tiếng sấm động âm vang, từ chỗ vết nứt kia lập tức đâm thẳng vào bên trong vũ trụ nguyên thủy. Vật chất hỗn độn đang mãnh liệt tuôn trào tức thì hướng vào phía trong đổ ập vào, Đấu Chiến Côn Khí chợt bùng nổ tách ra, một lối đi rộng lớn đã xuất hiện ở trước mặt hai người.

Mạc Túy Sinh mỉm cười gật gật đầu, hiển nhiên với chiến ý và côn pháp của Tôn Ngộ Không tỏ ý khen ngợi.

Đi vào bên trong thông đạo, có thể cảm giác được cơn khí mãnh liệt cực nhanh lưu động, đó cũng là do Đấu Chiến Côn Điển của Tôn Ngộ Không, vật chất hỗn độn bốn phía mới bị áp lực nén lại, có điều là dễ dàng nhận thấy thời gian chống đỡ không được bao lâu. Lúc này, Mạc Túy Sinh tháo dỡ xuống cái bọc vẫn mang ở trên lưng, từ trong đó lấy ra một kiện vật hình tháp ba góc cạnh màu xanh đen, mặt trên khắc ấn ký hiệu đồ đằng huyền ảo phức tạp, mặt ngoài còn lưu động từng đạo từng đạo hỗn độn khí, hiển nhiên là một kiện hỗn độn linh bảo.

“Cái linh bảo này tên là Cổ Thiên Tháp, có thể ở trong vũ trụ nguyên thủy cường ép tạo ra một cái không gian phạm vi trăm mét, hơn nữa vĩnh viễn không có hạn chế thời gian, là một kiện hạ phẩm Chí Tôn linh bảo ba mươi vạn năm trước ta luyện chế ra.” Mạc Túy Sinh hồ hững nói, ngay sau đó đem vật hình tháp kia ném tung lên, run lên nhẹ nhẹ, mặt ngoài của nó đột nhiên phóng xuất ra quang hoa màu xanh khiến người ta kinh ngạc, hình dạng của thông đạo này cũng theo đó biến đổi, vật chất hỗn độn như là bị một cỗ lực lượng vô hình to lớn khống chế, không ngừng biến ảo.

Trong phút chốc, một cái không gian phạm vi chừng trăm mét đã dần dần thành hình, Tôn Ngộ Không đứng ở trung tâm không gian, trên mặt toát ra vẻ kinh ngạc, tán thưởng nói:

“Không hổ là Đệ nhất Binh Vương, linh bảo luyện chế ra quả nhiên vô cùng huyền diệu.”

Mạc Túy Sinh thần nhiên cười nói:

“Nếu nói là huyền diệu, Đạo Thiên Kính trong tay Hồng thành chủ mới là linh bảo huyền diệu bậc nhất thiên hạ, ẩn chứa ở bên trong nó, chỉ sợ ngay cả Loạn Thần cũng không có cách nào lĩnh ngộ.”

Tôn Ngộ Không trong lòng cả kinh, sau đó hắn nhìn nhìn bốn phía, nghi ngờ nói:

“Mạc tiên sinh, chúng ta nên làm sao tìm kiếm Tinh phách hỗn độn?”

Mạc Túy Sinh cười thần bí, cúi mình xuống, lại từ trong bọc lấy ra một kiện linh bảo hình dáng cực kỳ cổ quái. Hình dạng linh bảo kia giống như sừng dê, toàn thân màu nâu đậm, cũng không có gì khác thường, nhưng lại thấu phát ra một cổ huyền diệu nói không nên lời.

“Kiện Chí Tôn linh bảo này tên là Hỗn Thiên Nghi, có thể thăm dò Tinh phách hỗn độn trong phạm vi một ngàn thước, nếu chúng ta vận khí tốt nói không chừng trong một tháng thì có thể tìm ra được vị trí của Tinh phách hỗn độn!”

“Một tháng... Cần lâu như vậy sao?” Tôn Ngộ Không có chút kinh ngạc hỏi.

Mạc Túy Sinh khẽ gật đầu:

“Tinh phách hỗn độn sinh trưởng rất lâu dài, mỗi hàng ức vạn năm mới có thể xuất hiện năm đến mười cái tinh phách, mà còn phân bố rất thưa thớt, có thể tới hơn ức dặm mới gặp được nhất cái Tinh phách hỗn độn, chúng ta bắt đầu đi!” Nói xong, Mạc Túy Sinh giơ cao Hỗn Thiên Nghi lên, vòng hào quang màu nâu đậm chợt phủ trùm ra xung quanh, kéo dài tới phạm vi ngàn dặm ngoài xa.

Mạc Túy Sinh một tay nắm Cổ Thiên Tháp, một tay giơ cao Hỗn Thiên Nghi, thông thả tiến về phía trước, toàn bộ không gian cố định cũng theo hắn mà không ngừng hướng về phía trước di chuyển tới, Tôn Ngộ Không theo sát phía sau, thỉnh thoảng lại nhảy lên nhảy xuống, vò đầu bứt tai, một khắc cũng không yên ổn được.

-o-o-o-

Cứ như thế qua hơn một tháng, mãi đến một ngày nọ, thân của Hỗn Thiên Nghi đột nhiên thoáng rung rung, quang sáng màu nâu đậm chợt ngưng tụ lên, huyền ảo biến thành một đạo quang trụ nhắm về hướng đông nam chiếu xạ tới.

Mạc Túy Sinh mắt sáng lên, có chút kích động nói:

“Xem ra chúng ta tìm được rồi, mau đi theo ta.” Tôn Ngộ Không lặng lẽ cười, hóa thành một đạo kim quang giảnh bay tới trước.

Tận cuối cùng của cột sáng màu nâu đậm đó, một cái quang hoa mờ ảo như ẩn như hiện, tuy rằng rất mong manh, nhưng hỗn độn dày đặc ở bên trong lại cực kỳ rõ ràng, vật chất hỗn độn ở chung quanh đều bị Cổ Thiên Tháp ngăn lại bên ngoài, duy chỉ có cái quang hoa này lững lờ trôi trên hư không, thấu phát ra nhất cổ khí tức thần bí.

“Mạc tiên sinh, đây là Tinh phách hỗn độn sao?” Tôn Ngộ Không chằm chằm nhìn vào đám quang hoa mong manh, nghi hoặc hỏi.

Mạc Túy Sinh gật gật đầu:

“Tinh phách hỗn độn có thể nói là hồn của Chí Tôn linh bảo, nếu mất nó, Chí Tôn linh bảo cũng sẽ không hồi phục sự sống.”

Tôn Ngộ Không “Ồ” một tiếng, định ra tay bắt lấy, cái Tinh phách hỗn độn kia chợt run lên, tựa hồ có điều cảm giác chỉ trong nháy mắt biến mất không còn chút tung tích.

Tôn Ngộ Không mắt tròn trừng, kinh ngạc nói:

“Thật sự là kỳ quái, nó như thế nào lại đột nhiên biến mất?”

Một bên, Mạc Túy Sinh nhưng là sắc mặt ung dung thản nhiên, nói:

“Tốc độ của Tinh phách hỗn độn gần như có thể đạt tới trạng thái thuận di, chỉ có điều nó đã bị Cổ Thiên Tháp của ta phong tỏa, chúng ta chỉ cần tại trong phạm vi không gian trăm mét này bắt lấy nó thì tốt rồi.”

“Ta cũng không tin bất không được nó!” Tôn Ngộ Không mặt đầy vẻ tức giận, kim quang bắn ra, muốn dùng Đẩu Chiến côn khí phong tỏa bốn phía, nhưng mà giờ phút này, Tinh phách hỗn độn kia lại dựa vào tốc độ tuyệt vời không ngừng thuấn di, cơ hồ không cách nào chốt lại mục tiêu.

Trong không gian của Cổ Thiên Tháp, Tôn Ngộ Không la hét loạn xạ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cách nào bắt được Tinh phách hỗn độn kia.

Mạc Túy Sinh hờ hững cười, tựa hồ như bất đắc dĩ không biết làm sao lắc lắc đầu, Hỗn Thiên Nghi cầm trong tay xoay ngược trở lại, thế mà ở mặt đáy lại có một cái đồ dạng hình vòng tròn, nhìn qua tựa như một cái kết giới, đúng là hai cái đồ án hình tam giác chồng lên mà thành.

Hướng lên trời chụp một cái, một khối vật chất hỗn độn đã nằm trong tay Mạc Túy Sinh, diễn hóa, khổng lồ, hết thấy đều chỉ trong một cái chớp mắt, đoàn vật chất hỗn độn kia bao phủ Hỗn Thiên Nghi chuyển động cực nhanh, đồ dạng ở mặt đáy tức thì phóng xuất ra một khối quang hoa màu nâu, đồ án như kết giới kia bay lên trời, và không ngừng biến lớn thành một cái lồng úp chụp bốn phía.

Tôn Ngộ Không hiện giờ vẫn đang không ngừng truy đuổi, phía trước Tinh phách hỗn độn vẫn luôn duy trì tốc độ gần như thuấn di, khiến cho hắn mỗi khi chụp vào tay thì lại rỗng không. Lúc này bất thành linh hào quang kết giới hiện ra tựa hồ ngay cả Tinh phách hỗn độn cũng không cảm nhận được, nhất cổ lực lượng hạn chế trong nháy mắt phủ trùm lên nó.

Tôn Ngộ Không sắc mặt đỏ bừng, cả giận nói:

“Vật khốn kiếp này đến tột cùng là cái gì vậy, tốc độ như thế nào mau lẹ kinh khủng như thế!”

Mạc Túy Sinh mỉm cười, thu hồi kết giới, kết giới kia kéo theo Tinh phách hỗn độn trở về cũng bị hắn nắm trong tay.

“Tốt rồi, Tinh phách hỗn độn đã lấy được, mọi việc đã sẵn sàng, cũng là lúc luyện chế cho người một kiện Chí Tôn linh bảo!” Mạc Túy Sinh chăm chú nhìn Tinh phách hỗn độn bị kết giới phong tỏa ở trong tay, nói.

Tôn Ngộ Không nhân tình sáng lên, vui mừng cười nói:

“Đa tạ mạc tiên sinh.”

Luyện chế Chí Tôn linh bảo, không chỉ trọng yếu là nguyên liệu, ngoài ra việc lựa chọn địa điểm cũng là điều kiện vô cùng quan trọng, hơn nữa không thể để cho người khác quấy rối, bất kỳ nhân tố nhỏ nhất nào cũng có thể phá hỏng việc chế tạo linh bảo, nghiêm trọng hơn cũng có thể cản trở lại bản thân người luyện chế.

Vì thế, Mạc Túy Sinh lựa chọn ở trong tinh hệ Thiên Âm một tinh vực cực kỳ hẻo lánh, nơi này hầu như không có phân bố tinh cầu không người nào, hơn nữa tương đối hoang vu, không có binh lính tuần tra của hai giới.

Mạc Túy Sinh hai tay chắp sau lưng, trầm giọng nói:

“Bên trong Chú Binh sơn trang ở Loạn Thần giới, vốn có một gian cung điện chuyên biệt để luyện chế linh bảo, nhưng Mạc mỗ đã rời đi, cung điện kia cũng sử dụng không được rồi, vậy cứ ở trong này luyện chế đi.”

Tôn Ngộ Không nhìn nhìn bốn phía:

“Nơi này có thể sao?”

“Chỉ cần không có người quấy rầy, hết thấy cứ chờ xem bản lĩnh của người luyện chế.”

Giờ phút này, Mạc Túy Sinh cởi bỏ trường bào, đứng giữa tinh vực trống trải, sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt thấu phát ra một cổ khí thế cao ngạo.

Mạc Túy Sinh trầm giọng nói:

“Vô luận như thế nào, khi ta luyện khí tuyệt không thể có bất cứ cái gì quấy rầy, nếu không linh bảo bị phá hỏng, mà bản thân ta cũng phải bị thương tổn vì lực cản trở.”

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

“Yên tâm đi, lão Tôn ta liều mạng cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy Mạc tiên sinh!”

Lúc này, Mạc Túy Sinh mở bao vải ra, thanh quang chợt lóe, một cái bệ đá màu xanh xám bỗng đứng xuất hiện ở trước mặt hắn, cùng lúc đó, hai tay của hắn cứ như thể trôi vào hai quyền sáo bảo vệ tay màu xám, mặt trên không ngừng lưu chuyển quang mang hỗn độn mờ ảo, hiển nhiên lại là một kiện linh bảo phẩm chất bất phàm.

Trên bệ đá màu xanh xám, đặt lên rất nhiều vật liệu đủ loại hình dạng màu sắc, ắt hẳn là các nguyên liệu luyện khí Văn Linh và Tinh Trần Sa theo như lời Mạc Túy Sinh nói.

“A!”

Đột nhiên, Mạc Túy Sinh thét lên một tiếng, hai tay không ngừng diễn biến pháp quyết huyền ảo, một cỗ lực lượng kỳ diệu chợt bùng phát, hàng trăm đạo quang hoa màu tím như quai xà Lệ Mãng không ngừng đan chéo vào nhau, quanh người của hắn hình thành một cái kết giới vô cùng to lớn, hết như một bức tường vô hình, Tôn Ngộ Không tức thì cảm giác được kết giới kia tạo thành một lực lượng bài xích truyền tới.

Hiển nhiên là Mạc Túy Sinh không muốn người khác quấy rầy trong lúc luyện khí, mới cố ý thiết lập kết giới phòng ngự.

Tôn Ngộ Không nín thở nhìn chăm chú đợi động tác tiếp theo của Mạc Túy Sinh. Kết giới màu tím kia dường như có tác dụng nào đó tụ tập vật chất hỗn độn, từng đám từng đám hỗn độn khí ẩn chứa trong hư không vô tận không ngừng hướng về quanh thân mình Mạc Túy Sinh tụ tập lại.

“Vù!” Mạc Túy Sinh tay trái duỗi ra, một khối vật chất hỗn độn đã cầm vào trong tay, diễn hóa trong nháy mắt hình thành một ngọn lửa màu tím xậm.

476. Chương 24 : Hỗn Thiên Vô Cực Côn

Tôn Ngộ Không nhìn không chớp mắt quan sát phong thái tự nhiên tiêu sái của Mạc Túy Sinh , dường như mỗi động tác đều hoàn mỹ , ánh mắt cũng toát ra vẻ vô cùng khâm phục

Lúc này , trong tay Mạc Túy Sinh đột nhiên chớp động ánh sáng , một cái búa to liền xuất hiện

Mạc Túy Sinh nhắm hờ hai mắt , hít một hơi thật sâu trầm giọng nói :

“ Luyện khí chi đạo của Mạc tổ chính là Thiên hồn binh đạo , chú trọng đã tạo binh hồn . Nếu như một kiện linh bảo mất đi linh hồn thì bất quá nó cũng chỉ là linh bảo , vĩnh viễn không cách nào đạt tới Chí tôn linh bảo ”

Tôn Ngộ Không chỗ hiểu chỗ không liền gật gật đầu , quan sát từ đầu tới cuối mỗi một động tác của hắn

Giơ cái búa lớn lên , Mạc Túy Sinh tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân đập mạnh vào đám văn linh trên thạch đài . Văn linh kia chính là văn thạch được bao phủ bởi Hỗn Độn vật chất sau ngàn ngàn năm dưng dục từng tia nhỏ bé Hỗn Độn vật chất thấm vào mỗi khe hở trong văn thạch , khiến nó trở nên vô cùng cứng rắn

Trên thạch đài , không gian hình như cũng uốn éo theo , các loại nguyên liệt không ngừng chấn động

“ Đông ... đông ... đông !” tiếng vang không ngừng cất lên

Dưới những nhát búa uy lực cộng thêm tam sắc liệt hỏa thôi luyện , hình dáng của văn linh từ tròn tròn đã thành hình . Vào lúc này , trong hư không đã không còn âm thanh nào ngoài tiếng búa nặng nề cùng với tiếng rít xé gió mãnh liệt

Tiếng rít kia có lúc thì như cuồng lôi bạo vũ , khi thì mềm mại quanh co , tất cả đều kết hợp rất hoàn hảo

Ánh mắt Tôn Ngộ Không toát ra vẻ khâm phục lại vừa khiếp sợ , lúc trước ở Tử giới hắn đã từng thấy qua Hồng Quân luyện chế Hối mông linh bảo nhưng thủ đoạn luyện binh có gì khác so với Mạc Túy Sinh cũng

không phải vấn đề có thể nói rõ ràng . Tôn Ngộ Không lúc này có thể nói là đang hưởng thụ quá trình luyện binh của Bạc Túy Sinh , thậm chí so với việc uống rượu còn thích thú hơn

Mạc Túy Sinh nhìn qua mặc dù đã là một lão nhân , thậm chí ngay cả thân thể cũng có chút câu rũ nhưng mỗi một tác trên da thịt đều chớp động hắc sắc quang hoa , những vết nhăn hoàn mỹ tựa hồ in lại sự tích hùng hồn luyện binh khi hắn còn trẻ . Chỉ thấy trên thạch đài cuồng phong gào thét lay động cả hai hàng lông mi của hắn

“ Thật là luyện khí chi đạo hoàn mỹ , không hổ là Đệ nhất Binh vương !” Tôn Ngộ Không tận đáy lòng than thở

Giờ phút này , sắc mặt Mạc Túy Sinh trở nên lãnh đạm cũng không có một chút lo âu khẩn trương , dường như cũng đang hưởng thụ quá trình luyện khí vậy , tiết tấu hoàn mỹ cùng vận chuyển quy luật có thể coi là điềm báo một kiện Chí tôn linh bảo sắp dẫn sinh Thời gian cứ thế trôi , thoáng chốc đã bỏ xa hai người , nháy mắt đã qua hai mươi năm

“ Đông !”

Theo tiếng đập búa quyết định cuối cùng , cả thạch đài phát ra một tiếng oanh minh kịch liệt sau đó tiêu tán trong vô tận hư không , phôi khí rốt cục đã thành công

Đây là một kiện côn khí , hoàn toàn là vì Tôn Ngộ Không mà tạo ra côn khí , toàn thân nó chớp động tinh quang dày đặc hiển nhiên là những hạt cát tinh trần đã hoàn toàn nhập vào bên trong vãn linh

Quá trình luyện chế của tất cả luyện binh giả giống nhau , đầu tiên là tạo phôi khí sau đó là thôi hỏa cùng với khai linh , ba giai đoạn quan trọng thiếu một bước cũng không được . Nhưng điều khác biệt chính là phương pháp luyện chế cùng khả năng điều khiển , hình thành sự bất đồng giữa mỗi một luyện binh giả

Binh vương Long Chiến cùng Đông Phương Giản chú trọng bước thôi hỏa khiến cho linh bảo luyện chế ra khả năng công kích lẫn phòng ngự đều có thể tăng lên hạn độ lớn nhất , còn Mạc Túy Sinh trong luyện chế giai đoạn mấu chốt chính là khai linh , kích thích linh hồn của linh bảo

Hai mươi năm qua , Tôn Ngộ Không vẫn ngồi ngay ngắn trong trận pháp cự nhiên vẫn không nhúc nhích , ánh mắt thủy chung không có rời khỏi người Mạc Túy Sinh tựa hồ mỗi một khắc đều đang hưởng thụ quá trình luyện khí của Đệ nhất Binh vương

Trải qua hơn hai mươi tuổi nguyệt , đại trận kết giới tại nơi này đã hội tụ rất nhiều Hồn Động vật chất . Lúc này một đoàn Hồn Động vật chất đang ở trong tay Mạc Túy Sinh xảy ra biến đổi , diễn hóa thành trạng thái lỏng hoàn toàn bao phủ lấy đoàn phôi khí kia

Nắm trong tay của Mạc Túy Sinh , dịch thể xuất phát từ Hồn Động chất kia đang rất nhanh lưu động , trong lúc này cùng với phôi khí sinh ra va chạm , có thể cảm ứng được phôi khí đã thêm cứng rắn , càng thêm hoàn mỹ . Tình trạng côn khí kia cũng không ngừng được tăng lên

Lại qua ba năm , dịch thể Hồn Động vật chất kia tốc độ lưu chuyển cũng đã giảm dần , sau cùng một tiếng trán bạo phát ra , một luồng dịch thể Hồn Động bắn nhanh ra bốn phía

Giờ khắc này , tất cả đều đình chỉ , vô luận là kết giới vận chuyển hay là thôi hỏa cũng đều tĩnh chỉ

Mạc Túy Sinh xem đám côn khí kia , trong ánh mắt toát ra sự hưng phấn , thán thanh nói :

“ Không nhớ rõ đã bao nhiêu năm chưa có luyện binh sung sướng như vậy , cảm giác thật tuyệt vời !”

Kể từ khi Loạn thần ra cấm lệnh đối với Mạc Túy Sinh thì hắn vốn đã không còn có một chút thời gian để luyện chế một kiện Chí tôn linh bảo , hắn thậm chí đã quên đi cái cảm giác sung sướng này , tuy nhiên tới hôm nay tất cả đã trở lại , bao gồm cả giấc mộng của hắn

Lúc này , Tôn Ngộ Không đã đi tới :

“ Mạc tiên sinh , đã xong chưa ?”

Mạc Túy Sinh trên mặt ẩn chứa nụ cười , lắc đầu nói :

“ Bước trọng yếu nhất còn chưa bắt đầu , ta bây giờ phải chú tạo linh hồn cho nó !”

“ Linh hồn ?” trong ý thức của Tôn Ngộ Không một bình khí bất quá chỉ là phụ trợ tăng lên chiến đấu lực , về phần linh hồn vừa nói hẳn quả thật cho là có chút hoang đường

“ Hồn Độn tinh phách , xuất !”

“ Mạc Túy Sinh trầm hồng một tiếng , lòng bàn tay xuất ra một luồng Hồn Độn quang hoa , cơn khí bốn phía nhanh chóng lóe lên vài cái , cuối cùng hình như dung hợp thành một , hòa vào bên trong thân côn

Giờ khắc này , trường côn kia chợt rung động hẳn lên , bề mặt thân côn ánh sáng của những hạt cát mịn sáng chói , chiếu sáng của nửa hư không . Tôn Ngộ Không rõ ràng nghe được từ bên trong trường côn truyền đến một tiếng tê hồng hưng phấn dường như tiếng tuyên thệ khi xuất thế vậy , một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng nổi chợt bạo phát ẩn chứa năng lượng khủng khiếp ba động , trong nháy mắt tản ra bốn phía xung quanh

Mạc Túy Sinh gật đầu mỉm cười , hài lòng nói :

“ Khải linh đã thành công !”

Thân công rung động đột nhiên rời khỏi thạch đài trực tiếp bay thẳng tới chỗ Tôn Ngộ Không . Tôn Ngộ Không ánh mắt sáng ngời vung tay nắm nó lại , chỉ tích tắc khi chạm vào một cỗ linh hồn dao động đã truyền khắp toàn thân hắn

Giờ khắc này , Tôn Ngộ Không cảm giác được trong thân côn rõ ràng ẩn chứa một linh hồn sinh mệnh , giống như một chiến hữu cùng kẻ vai sát cánh , một cỗ cảm giác quen thuộc

“ Quả nhiên là Chí Tôn linh bảo , thật là không thể tưởng tượng nổi !” Tôn Ngộ Không kinh ngạc nói , không tự kiềm chế được liền phóng thích Vô thượng chiến ý , đấu chiến côn điên trong nháy mắt bộc phát , một trăm mười đạo kim quang phóng lên cao phủ kín cầu hư không

Mạc Túy Sinh khẽ vuốt chòm râu dài , ánh mắt cũng ánh lên thần sắc vô cùng hưng phấn

“ A a a a a !”

Một tiếng thét dài từ trong yết hầu Tôn Ngộ Không phát ra , theo đó là từng đạo cơn khí không ngừng bộc phát , tuy nhiên côn ảnh màu vàng kia đột nhiên xảy ra thay đổi , màu sắc từ từ biến thành bạch kim , vô luận là khí thể hay là năng lượng ẩn chứa đều tăng lên vài lần

Đồng thời trường côn trong tay Tôn Ngộ Không cũng đã mất đi đoàn kết dính mặt ngoài tản mát ra quang thải bạch kim pha trộn thêm tinh quang của những hạt cát trắng mịn , có thể dùng từ huyền lệ để hình dung

Tôn Ngộ Không cảm giác được từ trong cơn khí truyền đến một năng lượng vô hạn , một loại cảm giác vĩnh hằng , đấu chiến côn pháp cũng từ đó mà được đề thăng , thăng đến ... Đấu chiến ba trăm côn !

Ba trăm cột sáng bạch kim phóng lên cao , hư không phương viên vạn dặm xung quanh cũng bị bao phủ bởi cơn khí mãnh liệt này , cái loại lực lượng khí thể bàng bạc này giống như dòng nước dữ dội sông Trường Giang mới được thả ra vậy

Sau khi phát ra cực hạn lực lượng , Tôn Ngộ Không mới trở lại bên cạnh Mạc Túy Sinh , nét mặt vẫn mang theo vẻ vô cùng hưng phấn , nói :

“ Đa tạ Mạc tiên sinh ban cho Ngộ Không Chí Tôn linh bảo !”

Mạc Túy Sinh hơi nhíu mày , khoát tay nói :

“ Đây chỉ là một chút tâm ý của Mạc mỗ mà thôi ”

Tôn Ngộ Không dừng ở thân côn bạch kim , nói :

“ Côn này là do Mạc tiên sinh tạo nên , mời tiên sinh đặt tên cho nó ”

Mạc Túy Sinh gật đầu , từ từ nói :

“ Trường côn này vì ngươi mà sinh hơn nữa đã rót vào Hồn Độn tinh phách ... Vậy gọi là Hồn Thiên vô cực côn !”

“ Hồn Thiên vô cực , Thiên hạ vô địch , hợp ý lão Tôn , đa tạ Mạc tiên sinh ” Tôn Ngộ Không hưng phấn nhảy dựng lên

Mạc Túy Sinh đạo mạo cười một tiếng , nói :

“ Bất quá người phải hiểu rõ , Chí tôn linh bảo do Mạc mỗ chế tạo sự tinh diệu cũng không khác gì ngoài phương diện cường độ công kích . Nếu như vậy bọn Long Chiến và Đông Phương Giản mạnh hơn ta rất nhiều , người phải từ trong linh hồn Hồn Độn vô cực còn linh ngộ sự ảo diệu cũng như thuộc tính phụ của nó . Nếu như có thể lĩnh ngộ toàn bộ chúng thì đó với là thực lực chân chính của Chí tôn linh bảo mà người đang giữ ”

“ Ngộ Không đã hiểu !” Tôn Ngộ Không gật đầu nói

Mạc Túy Sinh nét mặt ẩn chứa nụ cười , thầm nghĩ :

“ Nếu như hắn có thể lĩnh ngộ được thuộc tính phụ gia kèm theo đấu chí cùng chiến ý hoàn mỹ uy lực nhất định sẽ tăng lên rất nhiều , linh bảo này đúng thật là vì hắn mà sinh ”

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu :

“ Thấm thoát đã hơn hai mươi năm , chúng ta cũng nên trở về , phỏng chừng Tiểu Quân bọn họ đang chờ chúng ta ”

Mạc Túy Sinh khẽ gật đầu , sau một khắc đã cùng Tôn Ngộ Không biến mất trong mang mang thái không vũ trụ

477. Chương 25 : Trở Về

Tru thần thành , bên trong thành chủ phủ ...

“ Hầu tử , người cự nhiên lại có Trung phẩm Chí tôn linh bảo hoàn hảo như vậy , thật sự là làm cho người ta ngửa mắt !” Huống Thiên Minh nhìn Hồn Thiên Vô Cực còn lóe lên tinh quang trong tay Tôn Ngộ Không , ánh mắt vừa hâm mộ vừa đổ kị . Nếu như mình cũng có thể có được một kiện Chí tôn linh bảo hoàn mỹ như vậy thì quá tốt rồi .

Mạc Túy Sinh tựa hồ xem thấu tâm tư của hắn , cười nhạt nói :

“ Nếu như các vị Thống lĩnh có yêu cầu Mạc mỗ chế tạo linh bảo , Mạc mỗ quyết không từ nan ”

Thấy Tôn Ngộ Không có được linh bảo hoàn mỹ như vậy , Cổ Bàn đối với Mạc Túy Sinh cũng phải thay đổi cách nhìn , trong ánh mắt cũng không còn vẻ nghi ngờ như trước mà là từ trong nội tâm toát ra sự khâm phục

Tôn Ngộ Không giơ cao Hồn Thiên Vô Cực còn lên , cười hắc hắc nói :

“ Lão Tôn ta đây đã có Hồn Thiên Vô Cực còn , bây giờ thi triển Đấu chiến ba trăm còn đã không còn là vấn đề nữa . Nếu như gặp lại tên giới vương gì đó kia nhất định phải lấy đầu hắn , hắc hắc ”

Tôn Ngộ Không dường như vẫn vì cuộc chiến lần trước với Giới vương mà hận trong lòng , lúc này đã có Trung phẩm Chí tôn linh bảo hỗ trợ , uy lực Đấu chiến còn điển có thể nói đã tăng lên một cảnh giới

Huống Thiên Minh kinh miệt cười một tiếng :

“ Tứ đại giới vương kia thực lực đều vẫn ở Hoàn Hư hậu kỳ gần tới Quy thần sơ kỳ , với năng lực Thiên Mang hậu kỳ của người muốn lấy đầu bọn họ , thật là vọng tưởng !”

“ Lão Huống , xem chiêu !”

Cổ Bàn ánh mắt quan sát tinh quang chuyển động trên thân Hồn Thiên Vô Cực còn , than thở :

“ Thiên địa tạo hóa ảo diệu , không hổ là Đệ nhất Binh vương ”

Lúc này , ba người vẫn còn đang thảo luận về Trung phẩm Chí tôn linh bảo dường như không phát hiện Hồng Quân cùng Mạc Túy Sinh đã lặng lẽ rời khỏi thành chủ phủ đi tới trên một ngọn núi cách Tru thần thành ba trăm dặm .

Trên đỉnh núi mây trắng lững lững trôi tựa hồ dường như chỉ cần chạm nhẹ đã có thể cảm thấy gió lạnh gào thét khiến cho y phục hai người bay phấp phật . Giờ phút này trên đỉnh núi cách mặt đất vạn thước tuyết trắng phủ quanh năm không hề thay đổi , thấu phát ra một tia khí tức lạnh giá .

Hồng Quân hai tay chấp lại , đứng cách những đám mây lững lững không xa , mỉm cười nói :

“ Hồng Quân thay mặt Tru thần giới hoan nghênh Mạc tiên sinh ! ”

Mạc Túy Sinh có chút khiêm nhường cười nhạt nói :

“ Cũng không phải người phi phạm gì , chẳng qua chỉ là một luyện khí giả mà thôi , nếu có thể vì Tru thần giới tận tâm tận lực coi như là vinh hạnh của Mạc mỗ ”

Sau khi nhìn thấy Hồn Thiên Vô Cực côn , Hồng Quân đối với thủ pháp luyện khí của Mạc Túy Sinh cũng là cực kỳ khâm phục :

“ Mạc tiên sinh vì mộng tưởng bản thân mà thoát ly khỏi Loạn thần giới , mấy năm nay ta luôn suy nghĩ không biết linh bảo mà Mạc tiên sinh theo đuổi rốt cục như thế nào ? ”

Mạc Túy Sinh hơi sững sốt lại dường như chần chừ , sau đó thở dài thật sâu trầm giọng nói :

“ Nếu như Mạc mỗ nói ra , Hồng thành chủ cũng không nên chê cười ”

“ Điều này tất nhiên không có ”

Mạc Túy Sinh nhìn sâu trong đám mây từ từ nói :

“ Vô luận là Đạo Thiên kính , Âm vương Thất Sát trùy hay các nguyên thủy Chí tôn linh bảo khác đều là từ trong Hồn Độn tự nhiên mà dựng dựng , huyền bí ảo diệu trong đó lại càng là Thiên địa tạo hóa khó ai có khả năng nói rõ ”

Giờ phút này , Hồng Quân dường như nghe được điều gì đó thần sắc khẽ biến , kinh ngạc nói :

“ Chẳng lẽ , Mạc tiên sinh là muốn ... ”

“ Không sai , Mạc mỗ ngay từ đầu đã tin chắc rằng con người nhất định có thể thắng Thiên , với hai bàn tay của Mạc mỗ có thể sáng tạo cực phẩm linh bảo trên cả nguyên thủy Chí tôn linh bảo . Luyện binh giả , lấy huyết nhục làm khí , lấy hồn làm linh , lấy cốt làm thần . Nếu thật là vậy có thể sáng tạo ra một cực phẩm linh bảo vượt qua Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , tin rằng tới lúc đó Mạc mỗ có thể lấy thân tế khí ”

Hồng Quân trong lòng thầm cảm thán , có thể vì luyện khí mà si mê đến như vậy , không tiếc hy sinh tính mạng của mình sợ rằng cũng chỉ có Đệ nhất Binh vương Mạc Túy Sinh này

“ Mạc Túy Sinh đối với luyện khí quả là tâm huyết , tinh thần như vậy đáng để bọn ta học tập , cũng thật đáng chê cười , lúc trước bọn ta đã bất kính thật lớn với ngài ” Hồng Quân cung kính nói

Mạc Túy Sinh khẽ mỉm cười , nhẹ giọng nói :

“ Hồng thành chủ từ khi có được Đạo Thiên kính đã hơn mười năm rồi , không biết đối với nó có linh ngộ được điều gì đó không ? ”

Hồng Quân có chút bất đắc dĩ lắc đầu :

“ Đạo Thiên kính ảo diệu dị thường , có lẽ là cảnh giới tu vi của ta chưa đủ , vẫn không cách nào linh ngộ được huyền cơ trong đó ”

“ Đạo Thiên kính dựng dựng trong Nguyên thủy vũ trụ , ẩn chứa trong đó bí ẩn của cả vũ trụ , người không cách nào linh ngộ được cũng không phải không hợp lí , không cần để tâm quá làm gì ... Nghe đồn nếu có thể

hoàn toàn lĩnh ngộ được Đạo Thiên kính thì phiến vũ trụ này cũng không còn hạn chế lực lượng của người , đạt tới cảnh giới thượng thiên lập địa , không chỗ nào là không thể tới ”

Hồng Quân trong lòng vừa mừng rỡ lại có chút buồn bã , phải nhớ nếu muốn hoàn toàn điều khiển được Nguyên thủy Chí tôn linh bảo có thể phải mất đến trăm vạn năm thậm chí trên ngàn vạn năm . Hồng Quân tới đây đã hơn một ngàn năm rồi , không khỏi có chút nhớ nhung Mẫu thân cùng Thê tử tại Tử Huyền phủ , cũng không biết nhi tử mình hiện nay thế nào , có lẽ nó đã trưởng thành , tiếc là không có mình bên cạnh .

Hơn nữa qua nhiều năm tìm kiếm như vậy hắn cũng không điều tra ra tung tích của Tần Vũ , có lẽ Cha vốn không ở trong phiến tinh hệ này

Lúc này , Hồng Quân thở dài đột nhiên hỏi :

“ Mạc Túy Sinh , nếu Loạn thần đã có được Âm vương Thất Sát trùy thì trong tràng quyết chiến với Tử thần hắc nhất định chiếm ưu thế rất lớn , nói vậy không lâu nữa sẽ dấy lên một hồi đại chiến nữa sao ?”

Mạc Túy Sinh trong lòng cả kinh rồi lại không chần chừ chút nào liền gật đầu , trầm giọng nói :

“ Không sai , Loạn thần đã có được Âm vương Thất Sát trùy , cho dù là chỉ lĩnh ngộ được một phần nhưng đối với lần quyết chiến với Tử thần hắc nhất định sẽ chiếm ưu thế rất lớn . Bất quá nếu muốn điều khiển được Thất Sát trùy , cho dù chỉ là một bộ phận ảo diệu , cho dù có là Loạn thần cũng cần thời gian mấy trăm năm . Có điều một khi hắn làm được việc đó nhất định sẽ phát động chiến tranh ”

Hồng Quân nhíu mày , vốn tưởng rằng đoạt được Đạo Thiên kính là có thể duy trì được thế cân bằng giữa Tam giới nhưng không có nghĩ còn tồn tại một kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo nữa . Hơn nữa với thực lực Tru thần giới hiện tại thì cho dù có trăm vạn binh lực thì Loạn thần giới cũng sẽ không để vào mắt , đám người Hồng Quân đối với hắc không tạo được bất kỳ uy hiếp nào .

“ Như vậy Mạc tiên sinh , ngài có biện pháp nào không ?” Hồng Quân trầm giọng hỏi

Mạc Túy Sinh khẽ lắc đầu :

“ Muốn từ trong tay Loạn thần đoạt lại Âm vương Thất Sát trùy là điều không thể , duy nhất chỉ có một biện pháp chính là phát khởi chiến tranh trước , người có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Đạo Thiên kính như vậy cũng là có một kiện Chí tôn linh bảo . Trong lúc hắc cùng với Tử thần quyết chiến người sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất đối với Loạn thần , cho nên trong trường chiến tranh đó hắc vẫn phải cẩn thận với sự tồn tại của người ”

Sắc mặt Hồng Quân lộ ra vẻ ngưng trọng , dù sao đây là Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , muốn điều khiển lại dễ dàng như vậy sao .

Lúc này , Mạc Túy Sinh đột nhiên chú ý tới đồ đằng mây đỏ trên cánh tay Hồng Quân , mới vừa rồi hắc cũng cảm giác ở đó có ẩn chứa tính mạng ba động , không khỏi nghi hoặc hỏi :

“ Hồng thành chủ , trên cánh tay người chẳng lẽ đang đựng dục một sinh vật sao ?”

Hồng Quân khẽ gật đầu , nói :

“ Lúc trước Quỷ Lang vương cùng với Huyết Mãng đồng quy vu tận , ta liền thu lấy một tia chân linh , lợi dụng công năng của Đạo Thiên kính khiến cho nó một lần nữa tái sinh , hiện tại nó đang nằm trong cánh tay ta , tin rằng không lâu nữa sẽ thành công xuất thế ”

“ Quỷ lang vương ?!” Mạc Túy Sinh không tự chủ được toàn thân run lên , thần sắc cũng cực kì khiếp sợ

Hồng Quân nhìn ra sắc mặt hắc có chút không ổn , nghi hoặc nói :

“ Mạc tiên sinh , có chuyện gì vậy ?”

Mạc Túy Sinh thở dài nặng nề , nói :

“ Không nghĩ tới , nếu không phải là có Đạo Thiên kính có thể nó đã không còn tồn tại ở vũ trụ này nữa ... Quỷ Lang vương chính là ma thú hung tàn bạo ngược nhất trong Thất đại nguyên thủy ma thú , ẩn chứa

trong cơ thể nó là sát tính cuồng huyết , ngày sau nhất định sẽ trở thành ẩn hoạn lớn nhất của cả Tru thần giới ”

“ Ngài ... ngài nói cuồng huyết sát tính sẽ làm mê hoặc lí trí của nó ?” Hồng Quân cả kinh nói

Mạc Túy Sinh ánh mắt một liêm , lắc đầu nói :

“ Người sai rồi , đó mới chính là bản tính của nó . Quỷ Lang vương hung tàn cực kì đáng sợ , năng lực của nó có nói với người cũng không hiểu , nếu như cuồng huyết sát tính bộc phát cả Tru thần giới không ai có thể ngăn cản ”

“ Như vậy , Mạc Túy Sinh có biện pháp nào không ?”

Mạc Túy Sinh trầm giọng nói :

“Sau khi Quỷ Lang vương xuất thế có thể sát tính sẽ dần dần lớn lên , cơ hồ không tới một trăm năm có thể trưởng thành , Ở thời kì đó , cuồng huyết sát tính chắc sẽ không bộc phát , sau đó đến khi nó trưởng thành hẳn chỉ cần có một chút phần nộ cuồng huyết sát tính cũng đủ để khiến nó phá hủy cả Tru thần giới . Muốn ngăn cản , phải trước khi trưởng thành giết chết nó ...”

Giết hay không giết ?!

Đầu Hồng Quân tự dưng đau nhói , như vậy cũng là thất tín với Quỷ Lang vương , hơn nữa Quỷ Lang vương cũng đã từng cứu mạng bốn người bọn họ từ trong nanh vuốt của Huyết Mãng , bây giờ phải giết nó Hồng Quân đúng là không thể nào làm như vậy .

Nhưng nếu không giết , cứ để cuồng huyết sát tính tồn tại trong cơ thể Quỷ Lang vương nhất định trở thành ẩn hoạn của Tru thần giới . Một khi nó bộc phát sợ rằng bất cứ lực lượng nào cũng không thể ngăn cản được nó .

Mạc Túy Sinh dường như nhìn thấu sự chần chừ của Hồng Quân , lại hỏi :

“ Hồng thành chủ , người quyết định thế nào ?”

Giết hay không giết ?

Hồng Quân ánh mắt dừng trên đồ đằng đỏ ngầu trên cánh tay , hần tựa hồ cảm giác được từ bề mặt truyền đến một tiếng gọi tha thiết , lúc đầu giao cảm giữa hai linh hồn hẳn cũng không nghĩ đến nó cực nhiên lại là một ma thú hung tàn bạo ngược như vậy

478. Chương 26 : Tử Thần Điện

Mạc Túy Sinh sắc mặt đại biến :

“ Đây là lấy cả Tru thần giới đánh cược , Hồng thành chủ cũng không thể không để ý tới như vậy !”

Hồng Quân lắc đầu , trong ánh mắt toát ra thần sắc kiên định :

“ Ta tuyệt đối không thể làm như vậy , lúc đầu ta đã đáp ứng Quỷ Lang vương , hơn nữa nó đã từng cứu tính mạng của ta , làm như vậy quá bất nhân !”

“ Nhân nghĩa ? Người đang nói tới nhân nghĩa với một con nguyên thủy ma thú , hơn nữa lại là hung tàn bạo ngược nhất , Hồng thành chủ đã đáp ứng Mạc mỗ tiến vào Tru thần giới , chuyện này Mạc mỗ tuyệt đối không thể không để ý . Hồng thành chủ ... người phải nghĩ tới sau này a ” trên khuôn mặt già nua của Mạc Túy Sinh hiện lên vẻ khẩn cầu , trầm giọng nói

Hồng Quân cau mày , sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng :

“ Mạc tiên sinh , vô luận là thế nào ta cũng không thể làm như vậy . Nhưng ta có thể cam đoan với ngài trong thời gian tới ta nhất định sẽ dùng hết sức linh ngộ sự ảo diệu của Đạo Thiên kính , ta nghĩ cả Tru

thần giới cùng với nguyên thủy Chí tôn linh bảo có thể ngăn cản được nó . Nếu một trăm năm sau nếu Hồng Quân ta còn chưa có năng lực đó , vậy xin Mạc Túy Sinh tự mình động thủ , thế nào ?”

Mạc Túy Sinh hít một hơi thật sâu , khẽ gật đầu :

“ Hồng thành chỉ đã có quyết định , như vậy cũng tốt !”

Hồng Quân nhìn Mạc Túy Sinh một cái , mỉm cười nói :

“ Mạc tiên sinh , Loạn thần bắt ngài làm thợ rèn thật là quá mức uống phí tài năng , bắt đầu từ hôm nay ngài sẽ là quân sư của Tru thần giới , về phần giấc mộng của ngài Hồng Quân ta rất bội phục , sẽ tuyệt đối không hạn chế ”

Mạc Túy Sinh cung kính cúi người thật sâu mang theo thần sắc hưng phấn , chấp tay nói :

“ Đa tạ Hồng thành chủ !”

Tại trung tâm Thiên Âm tinh hệ cùng Âm Dạ tinh hệ hai đại tinh vực , tọa lạc một thứ tồn tại tối thượng trong khắp Tử thần vũ trụ , Tử thần giới .

Từ xa nhìn lại , phiến đất liền phiêu phù kia trông giống như một nghia trang , thấu phát ra khí tức âm trầm quỷ dị , tử khí nồng đậm ăn mòn mỗi một tấc không gian , phẳng phất cả Thiên địa cũng đều trở nên ảm đạm .

Kiến trúc nơi này cũng hao hao một ngôi mộ , Tử quân bốn phía không ngừng dò xét giống như Diêm La điện phủ .

Ở đâu đó sâu trong Tử thần giới , tọa lạc một sơn phong , chóp núi kia dường như được Thiên lực cố định , phía trên tọa lạc một tòa cung điện khổng lồ tử khí bốc lên mùn mịt

Tử thần điện !

Trong điện phủ , một mảnh quỷ dị âm trầm , tướng lĩnh tử thần xung quang không ngừng phát ra tiếng ô ô , lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi . Trong điện phủ , Đệ nhị Giới vương cùng Đệ tứ Giới Vương đều quỳ trên mặt đất , thần sắc ngưng trọng . bọn họ đã quỳ tại đây hơn hai mươi năm rồi nhưng thủy chung không dám đứng lên , chỉ là còn đang chờ đợi một người chưa xuất quan .

Song , hôm nay chính là ngày hẩn xuất quan , Tử thần !

Trên điện đường , Tử thần ngồi trên vương tọa , thân thể hẩn rất to lớn , so với Tử quân cũng giống nhau . Toàn thân che phủ bởi một bố bào rách nát màu xanh , một lưỡi hái đặt trước người hẩn , nhàn nhạt xanh xao nhưng tản ra hàn quang sắc bén .

Bố bào rất dài che kín khuôn mặt , cũng không cách nào thấy rõ được khuôn mặt của Tử thần , nhưng thanh âm khàn khàn đủ để chấn nhiếp mỗi người tại đây

“ Các ngươi biết tội chưa ?”

Đệ nhị Giới Vương cùng Đệ tứ Giới Vương vẫn cúi đầu rất thấp , nghe thấy câu này , thân thể hai người cũng chấn động hẩn . Đệ nhị Giới Vương vội vàng nói :

“ Thuộc ... Thuộc hạ biết tội ”

“ Tội ở đâu ?”

Đệ tứ Giới Vương lại nói :

“ Tội ... Tội ở chỗ chúng thuộc hạ không thể đem về Nguyên thủy Chí tôn linh bảo ”

Đột nhiên , Tử thần hừ lạnh một tiếng , trong cả đại điện nhất thời sinh ra một cỗ không khí loạn lưu , từng đạo liệt văn thâm thúy xuất hiện trên mặt đất , có thể nhận ra Tử thần đã tức giận đến cực hạn .

“ Âm vương Thất Sát trùy ... Đạo Thiên kính , hai kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo hoàn mỹ , chẳng lẽ ngay cả một binh vương cũng đều không thể đối phó được sao , còn tồn thất hai đại Giới Vương ?!” Tử thần chất vấn .

Đệ nhị Giới Vương sắc mặt trắng bệch , lỗ chân lông không ngừng toát ra Hồn Độn khí phiêu dạt xung quanh , bao phủ cả người hắn .

“ Đệ tam ... Đệ tam Giới Vương chết ở trong hắc động không gian , bị Nguyên thủy ma thú giết chết , Bình vương Long Chiến đoạt được Thất Sát trùy giết chết Đệ nhất Giới Vương , chúng thuộc hạ muốn đuổi theo nhưng lực lượng phần toái của Thất Sát trùy quả thật quá mạnh mẽ , chỉ cần chạm vào sẽ bị ăn mòn toàn thân ... Thuộc hạ biết tội !”

“ Như vậy , Đạo Thiên kính đâu ?”

Đệ tứ Giới Vương run run nói :

“ Đạo Thiên kính hẳn là đã bị Tru thần giới đoạt được , bọn họ bằng vào khả năng của Đạo Thiên kính thoát khỏi tai mắt của chúng thuộc hạ , trước khi chiến tranh bắt đầu đã lặng lẽ rời khỏi ... Tử thần đại nhân , chúng thuộc hạ lần này đã giết chết một trăm vạn binh lính của bọn chúng , tổn thất rất lớn ”

Tử thần cười lạnh một tiếng :

“ Chẳng lẽ ngươi cho rằng Loạn thần sẽ tiếc trăm vạn binh lực sao ... Tru thần giới , từ tinh trần thế giới tới ư , muốn tranh cao thấp với ta , rõ ràng muốn chết !”

Trong lúc nói chuyện , một cỗ tử khí nồng nặc đã len lõi khắp ngõ ngách đại điện , cỗ tử khí này so với bất kì cái gì cũng là mãnh liệt hơn , Đệ nhị Giới Vương cùng Đệ tứ Giới Vương hiển nhiên không cách nào có thể chịu nổi , không ngừng thở hổn hển .

Đệ nhị Giới Vương tâm cơ vừa động , vội vàng nói :

“ Tử thần đại nhân , xin ngài cho thuộc hạ hai trăm vạn ... Không , một trăm vạn binh lực , thuộc hạ nhất định tiêu diệt Tru thần giới , vì Tử thần đại nhân mà đoạt Đạo Thiên kính !”

“ Hai đám phế vật các ngươi , bây giờ Loạn thần đã lấy được Âm vương Thất Sát trùy , nếu như các ngươi khai thế tấn công Tru thần giới hẳn nhất định sẽ khiến cho tràng chiến tranh kia xảy ra sớm hơn , ngược lại đối với chúng ta lại cực kỳ bất lợi ” thanh âm Tử thần khàn khàn thâu phát ra sự tức giận vô hạn , không gian bốn phía đều theo đó mà dao động kịch liệt .

“ Uy lực của Âm vương Thất Sát trùy , Loạn thần muốn trong thời gian ngắn hoàn toàn điều khiển là tuyệt đối không thể ... Chờ Tử thần ma công của Bốn thần có thể đột phá một cảnh giới nữa , dù hẳn có được Thất sát trùy phụ trợ cũng không thể vô sự , ngày này ta đã đợi rất lâu rồi !”

Trong Tứ đại chủ thần , thực lực của Tử thần là cao nhất , tại cuộc chiến chủ thần ngàn vạn năm trước hẳn đã sáng tạo ra Tử thần ma công lại càng khiến cho tất cả chủ thần còn lại đều cực kỳ sợ hãi . Trải qua vô tận năm tháng không ngừng tu luyện , Tử thần ma công của hắn có thể đã đạt tới trạng thái cực hạn , chỉ cần qua mấy trăm năm nữa có thể đạt tới cảnh giới đỉnh cao

Lần này điều động Tứ đại Giới Vương đi đoạt Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , nếu như chỉ đoạt được một kiện cũng có thể trong quyết chiến với Loạn thần cầm chắc chiến thắng nhưng bây giờ Giới Vương lại tay trắng trở về , Tử thần tuy nói lâm vào cảnh bất lợi nhưng cũng không để người khác dè dặt cười cợt . Chỉ cần có thể khiến cho Tử thần ma công đạt tới cảnh giới đỉnh điểm thì cho dù Loạn thần có nắm giữ một phần lực lượng của Nguyên thủy Chí tôn linh bảo cũng không thể xảy ra chuyện gì .

Lúc này , đột nhiên một tiếng cười quỷ dị từ trong miệng Tử thần truyền đến , vang vọng khắp đại điện trống trải :

“ Âm vương Thất Sát trùy ... Loạn thần a Loạn thần , nếu như trời muốn ngươi chết căn bản không cần Tử thần ta ra tay ”

Đệ nhị Giới Vương mặt liền biến sắc , run giọng hỏi :

“ Tử thần đại nhân , chẳng lẽ Âm vương Thất Sát trùy kia là giả sao ?”

“ Nếu là giả tại sao lại có nguyên thủy ma thú bảo vệ ?!” Tử thần lạnh lùng nói :

“ Chỉ là Loạn thần còn chưa biết sự thâm ảo của Âm vương Thất Sát trùy . Đó là một ma trùy , không chỉ có uy lực cực mạnh của thất đại nguyên thủy Chí tôn linh bảo mà còn ẩn giấu một tâm ma càng thêm dữ dội , cho dù là Chủ thần cũng hoàn toàn có thể bị cản trở ”

Đệ tứ Giới vương sắc mặt lộ vẻ vui mừng :

“ Nói như vậy , Loạn thần rất có thể bị Âm vương Thất Sát trùy phản lại , không chế tâm tính ?”

“ Qua không bao lâu nữa Loạn thần giới sẽ phát động chiến tranh , Tử thần đại nhân chúng ta nên làm gì bây giờ ?” Đệ nhị Giới Vương trầm giọng nói

Tử thần nặng nề hừ lạnh một tiếng :

“ Tập trung tất cả binh lực cho ta , Bốn thần phải bế quan một lần nữa , vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được quấy rầy ta !”

Hôm nay Loạn thần đã có được Âm vương Thất Sát trùy , trong cuộc chiến các Chủ thần , Tử thần duy chỉ có thể thủ thắng nhờ cảnh giới cao nhất của Tử thần ma công . Hắn vừa xuất quan đã lại muốn bế quan hiển nhiên là có chút cố kỵ Âm vương Thất Sát trùy , nếu như Loạn thần thật sự có thể ngăn cản sự cản trở lại điều khiển được nó , như vậy Tử thần nhất định lâm vào cảnh bất lợi

Sau khi Tử thần rời đi , cả đại diện nồng nặc âm khí dị thường mới từ từ tan biến , cái cảm giác căng thẳng hít thở khó khăn của hai đại Giới Vương cũng đã chậm chậm biến mất

Hai đại Giới Vương liếc mắt nhìn nhau , sắc mặt cũng đều lộ ra vẻ khó coi

...

Xem ra bão táp đã qua , từ bây giờ cho đến khi Loạn thần giới phát chiến tất cả cuộc chiến đều tạm dừng tại đây . Tôn Ngộ Không , Huống Thiên Minh đều đã tiến vào bế quan tu luyện , tìm hiểu sự huyền diệu của Hỗn Độn vật chất , từ đó tăng lên thực lực của chính mình

Về phần Cổ Bàn tiếp tục luyện hóa linh hồn của Đệ tam Giới Vương kia , Tử thần giới vốn không tu luyện thân thể mà ngưng luyện hồn phách cho nên linh hồn cực kì mãnh mẽ . Mặc dù Cổ Bàn toàn lực thúc dục Luyện hồn bí pháp nhưng cũng khó có thể trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn luyện hóa được linh hồn Đệ tam Giới Vương . Nhưng điều này lại khiến Cổ Bàn có thể rút vào bên trong Cổ Bàn thể giới một nguồn năng lượng vô cùng cường đại , không gian không ngừng mở rộng . Cổ Bàn đối với Bàn Cổ phiên cũng có từng bước lĩnh ngộ .

Về sự tình Tru thần giới toàn bộ giao cho quân sư Mạc Túy Sinh , một mặt cũng xây dựng cho hắn một Chú binh sơn trang mới thu nạp rất nhiều luyện binh đệ tử . Bởi Hồng Quân đối với số lượng linh bảo hắn luyện chế không có bất cứ yêu cầu gì cho nên Mạc Túy Sinh cũng có đủ thời gian để hoàn thành giấc mộng của hắn

479. Chương 27: Loạn Thần Xuất Quan

Hồng Quân ngồi xếp bằng ở bên trong rừng trúc thanh tịch đẹp đẽ, từng chiếc lá trúc xanh tươi bông bành rơi, hết thảy lộ ra vẻ tự nhiên hài hòa như thế.

“Ồi...”

Đột nhiên, Hồng Quân thở dài thật sâu, trên mặt để lộ ra một tia u sầu, hắn đã đi vào nguyên thủy vũ trụ hơn một ngàn năm, nhưng trước sau không có tìm được phụ thân Tàn Vũ, người thân thiết lại ở nơi xa trong Tàn Thần giới. Vũ trụ mênh mông, chính mình theo đuổi đại đạo cuối cùng là cái gì, phụ thân chỉ dẫn chính mình đến đến nơi đây lại là vì cái gì...

Lúc này, Hồng Quân đối với cái gọi là đại đạo kia chợt cảm thấy bao la mờ mịt, hắn thật muốn hỏi một câu phụ thân, mục tiêu cuối cùng là cái gì.

“Lần này bẻ quan... Bất luận như thế nào cũng muốn đột phá trạng thái giải cảm thứ năm, chỉ có như vậy, khi đối mặt với nhân vật cấp chủ thần, mới có vốn để mà đấu một trận!” Hồng Quân kiên quyết nói, hắn chợt nhìn qua ánh sáng của đồ đằng màu đỏ thắm trên cánh tay phải chớp động, trên mặt đột nhiên nổi lên một tia tươi cười từ ái: “Yên tâm đi, vì ngươi, ta nhất định phải lĩnh ngộ Đạo Thiên Kinh!”

Lập tức tâm tình bình tĩnh, ý thức của Hồng Quân hoàn toàn tập trung tại bất diệt phách thể trên người của mình, cái thân thể này do vật chất Hỗn độn cô đọng lại, đến tột cùng ẩn giấu tiềm lực cùng năng lượng đến mức nào, ngay cả chính hắn cũng không biết. Có thể cảm giác được rõ ràng, vật chất Hỗn độn bên trong gân mạch cùng máu thịt đang vận hành theo quy luật.

Một năm,

Hai năm,

Tu luyện ở bên trong rừng trúc, Hồng Quân căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, nhưng mà thân thể của hắn lại đang không ngừng biến hóa...

Mỗi người đều đang tĩnh tâm tu luyện, cố đạt tới cảnh giới nâng cao tới giới hạn lớn nhất, bởi vì trong lòng bọn họ đều hiểu được, sau vài trăm năm, đợi tới lúc Loạn Thần nắm vững được năng lực của Âm Vương Thất Sát Trùy, cho dù chỉ có một phần, trận đại chiến này sẽ hoàn toàn phát động, bọn họ lại phải đối mặt chính là nhân vật cấp chủ thần.

Dường như thời gian đối với mọi người mà nói đã không còn ý nghĩa gì.

Ước chừng qua thời gian một trăm năm, bên trong Tru Thần giới sớm đã là xưa không bằng nay. Quân sư Mạc Túy Sinh sáng lập sơn trang đúc binh khí đã dần dần hình thành, năng lực luyện khí của đệ tử trong trang cũng đạt được sự yêu cầu của Đệ Nhất Binh Vương, đã có thể không cần lão tự mình giám sát luyện chế ra trung phẩm Hỗn độn linh bảo, về phần hạ phẩm linh bảo lại luyện chế thành một lượng lớn.

Đến bây giờ, trong Tru Thần giới tổng cộng có hai trăm ba mươi vạn binh lực, đã có hơn một trăm vạn quân võ trang đầy đủ, về phương diện độ cường mạnh của vũ khí và khả năng giáp đều tăng lên thật lớn, thậm chí ở trên phẩm chất còn muốn cao hơn linh bảo của Loạn Thần giới chế tạo.

Đến lúc này, nhiệm vụ của Mạc Túy Sinh có thể nói đã hoàn thành, sau khi bàn giao toàn bộ, lão tạm thời rời khỏi Tru Thần giới, vào trong vũ trụ nguyên thủy tìm kiếm một ít vật liệu có thể giúp lão chế tạo Chí tôn linh bảo nguyên thủy siêu việt.

Những vật liệu này cùng Chí tôn linh bảo nguyên thủy thì như nhau, được nuôi dưỡng ở trong vũ trụ nguyên thủy, nhưng lại chưa hề trải qua cải tạo của Đại Thần Thiên, có thể nói là “Linh hồn” trong vũ trụ nguyên thủy, cũng là ước mong của Đệ nhất Binh Vương Mạc Túy Sinh, trong lòng lão tự nhủ một khi chưa sáng tạo ra cực phẩm linh bảo vượt qua Chí tôn linh bảo nguyên thủy, lão căn bản không xứng với danh hiệu Đệ nhất Binh Vương.

Thấm thoát trải qua ba trăm năm, nhưng mà lúc này, Loạn Thần giới lại đã sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào, trên bầu trời của Loạn Thần giới, đột nhiên bao phủ tầng tầng mây trôi màu tím đen, che phủ bầu trời, thấu phát ra khí tức hủy diệt càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho tận đáy lòng mỗi người đều cảm giác được vô cùng khiếp sợ.

Trước Loạn thần điện, Binh Vương Đông Phương Giản nhìn chăm chăm vào đám mây màu tím đen trôi trên bầu trời, giữa trán lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Lúc này, Long Chiến đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, trầm giọng nói:

“Đông Phương tiên sinh, đến tột cùng việc gì xảy ra?”

Đông Phương Giản khẽ lắc đầu, nhưng ánh mắt lại rơi vào bên trong mật thất cách không xa ở phía sau Loạn Thần điện, nói:

“Sáu đại Đế Tôn đâu?”

“Hôm qua dựa theo mệnh lệnh của Loạn Thần truyền ra, sáu đại Đế Tôn đã tập hợp tất cả binh lực của Loạn Thần vũ trụ, ở cực bắc tinh hệ chờ mệnh lệnh... Chỉ là Loạn Thần bế quan đã hơn ba trăm năm, vì cái gì đột nhiên hạ lệnh tập hợp tất cả binh lực của Loạn Thần vũ trụ, hay là...”

Nói đến điều này, Long Chiến dường như đã mơ hồ đoán được, Loạn Thần đã có thể nắm vững phần nào uy lực của Âm Vương Thất Sát Trù.

Lúc này, cách đó không xa một đạo cột sáng vô cùng to lớn bỗng nhiên phóng lên cao, phát ra tiếng sấm chớp âm vang cơ hồ âm vang chấn động khắp bầu trời.

Cột sáng kia cũng một màu tím đen, nhưng ở giữa thân cột, có thể nhìn thấy lơ mơ một cái đồ án ma quỷ nanh ác dữ tợn, nó giống như đang nhe nanh cười ác độc, kéo theo ma lực vô cùng, làm kinh sợ ở sâu trong tận đáy lòng mỗi người.

Toàn thân Long Chiến chợt run lên, không tự chủ được lui về sau mấy bước, lắp bắp nói:

“Không... Không có khả năng, này... quá đáng sợ.”

Đông Phương Giản nhướng mày, hỏi:

“Người làm sao vậy?”

Long Chiến hai tay ôm đầu, dường như cực kỳ thống khổ không muốn nhớ lại chuyện trước đây, rít giọng nói:

“Lúc trước... Ta đoạt được Thất Sát Trù, liền cảm giác được ở trong cái Trù kia ẩn tàng một cổ ma tính không thể tưởng tượng nổi, nó hình như có thể hoàn toàn khống chế tâm tình của người, khiến cho kẻ cầm nó phải hoàn toàn phục tùng nó.”

“Nói như vậy... Người lúc đó đã từng bị nó khống chế?” Mặt của Đông Phương Giản lộ vẻ kinh ngạc.

Long Chiến thở hổn hển vài hơi dài, nói:

“Đúng vậy, sau khi Âm Vương Thất Sát Trù phát tác, ta đích thực bị nó khống chế, dường như thân thể, thậm chí là linh hồn, đều giống như đã phục tùng nó quá sâu... Tuy rằng ta đem linh bảo đã luyện hóa ba trăm năm có tác dụng trấn tĩnh cố hồn, nhưng trước sau vẫn không trục xuất được dấu vết mà Thất Sát Trù đã lưu lại ở sâu trong đáy lòng ta.”

Cột sáng màu tím đen kia vắt ngang qua toàn bộ không trung, sau khi nổ ra, quang vũ màu đen tím lã tả rơi xuống dày đặc, đem toàn bộ Loạn Thần giới đều bao phủ lại.

Ánh mắt của Đông Phương Giản nhìn chằm chằm vào đầu nguồn của cột sáng kia, bất ngờ chính là nơi mà Loạn Thần bế quan, kiên quyết nói:

“Loạn Thần đại nhân chính là Chủ thần có thể sáng lập vũ trụ tinh vực, hắc tuyệt đối không thể bị Âm Vương Thất Sát Trù cản trở, tuyệt đối không thể!”

Lúc này, một tiếng cười điên cuồng từ nơi không xa truyền đến, mang theo đầy hưng phấn và cuồng vọng tột cùng.

Trong Loạn thần điện...

Toàn bộ sáu đại Đế Tôn quỳ ở dưới đại điện, mà Long Chiến cùng Đông Phương Giản hai đại Bình Vương phân ra đứng hai bên, và ngồi ở chính giữa chính là Loạn Thần.

Chỉ là lúc này, ở trong mắt mọi người, hắn đã phát sinh biến hóa hoàn toàn...

Bên trong khôi giáp màu đỏ thẫm, cũng không còn vật chất Hỗn độn đen như mực nữa, phơi bày ra ở trước mặt mọi người chính là một hình dáng của người trung niên. Râu màu xám, tóc đỏ như máu, nhưng mà con ngươi màu tím đen kia lại càng khiến cho người khác chú ý, trên mỗi một tác da thịt lộ ra ở ngoài khôi giáp đều lưu động từng cái hình họa màu đen tím, cực kỳ quỷ dị.

Cái này cũng là mọi người ngàn vạn năm qua lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt thực của Loạn Thần, nhưng mà từ trên người của Loạn Thần ập được phóng thích ra lại so với trước đây càng mãnh liệt hơn, cho

dù là hai đại Binh Vương đều cảm giác được toàn thân giống như đều bị khóa lại, làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp chế không thể tưởng tượng được. Sáu đại thần tôn càng là quỳ rạp trên mặt đất, ở dưới uy áp mãnh liệt như thế, mặt đất đều bị đầu gối của sáu người làm cho rung động lên từng đạo vết nứt nhỏ vun.

Trên vẻ mặt ngạo nghễ của Loạn Thần mang theo một vẻ tươi cười hưng phấn, hắn nhìn thấy đồ án lưu động trên người có chút không thể tin, cảm nhận được cái loại năng lượng kỳ dị trong cơ thể này, ha ha cười điên cuồng nói:

“Không hổ là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, rất hoàn mỹ, ha ha ha!”

Một màn này, Long Chiến thấy ở trong mắt, về mặt tâm lý lại càng chấn động, sau khi giết chết Đệ nhất Giới Vương, khi ở tình cảnh đó bị Âm Vương Thất Sát Trùy hoàn toàn khống chế, cũng giống như Loạn Thần lúc này, đồ án kia hiện ra ở mặt ngoài của da thịt, giống như ẩn chứa ma tính cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Long Chiến cảm giác được một loại ảo giác kỳ lạ chỉ muốn quỳ xuống.

“Đế Tôn, binh lực chuẩn bị như thế nào?” Loạn Thần trầm giọng nói.

Đệ nhất Đế Tôn quỳ ở phía trước nhất đang cúi đầu xuống rất thấp:

“Một ngàn ba trăm vạn binh lực, đã tích trữ thế lực để chờ phát động, trước mắt đã ở trong cực bắc tinh hệ chờ mệnh lệnh của Loạn Thần đại nhân.”

Loạn Thần hài lòng gật gật đầu, cao giọng nói:

“Ba trăm năm nay ta ở bên trong mật thất mở ra không gian gia tốc, đến bây giờ đã nắm được “Thiên Quỷ Sát” và “Âm Phong Sát” của Âm Vương Thất Sát Trùy, cho dù còn chênh lệch rất lớn so với việc khống chế hoàn toàn, nhưng đối phó với Tử Thần cũng đủ rồi, truyền mệnh lệnh của ta, nửa năm sau đánh vào Tử Thần giới!”

Nói đến điều này, sắc mặt của mọi người chợt biến, điều ngạc nhiên không phải là Loạn Thần có thể lĩnh ngộ được năng lực của Âm Vương Thất Sát Trùy, mà là lại có thể nhanh chóng như vậy muốn tiến công Tử Thần giới, Loạn Thần đã từng rất thận trọng hơn nữa còn dè dặt tiến từng bước một tuyệt đối sẽ không tùy tiện hành động.

Đông Phương Giản dường như cũng nhận ra, nói:

“Loạn Thần đại nhân, theo thuộc hạ thấy, trước khi điều động binh lực cần phải phân tích một chút về tình hình phân bố binh lực của Tử Thần giới và Tru Thần giới, để thực hiện quyết sách đúng đắn nhất. Tùy tiện điều động, rất có thể làm cho chúng ta rơi vào hoàn cảnh bất lợi.”

Đột nhiên, Loạn Thần lại lần nữa hừ lạnh một tiếng, uy nghiêm nói:

“Người đây là đang hoài nghi năng lực của ta sao?”

Về mặt của Đông Phương Giản đại biến, vội vàng nói:

“Thuộc hạ không dám!”

“Vậy thì tốt... Ta đã nắm vững được một phần năng lực của Âm Vương Thất Sát Trùy, đủ để đánh bại Tử Thần, nước không có quốc vương, hết thấy mọi lực lượng đều là bé nhỏ không đáng kể.”

Câu chữ trong giọng nói của Loạn Thần truyền phát ra tự tin tuyệt đối, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, hủy diệt Tử Thần giới chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Sau khi truyền lệnh, sáu đại Đế Tôn vội vã rời khỏi Loạn Thần điện, dường như ở trước mặt Loạn Thần, bọn họ đều cảm nhận được cảm giác áp bức trước nay chưa từng có.

480. Chương 28: Siêu Việt Cực Hạn

Lúc trước sau khi giết chết Đệ nhất Giới Vương, trong khoảnh khắc tâm trí bị Âm Vương Thất Sát Trùy kia thôn phệ, điều đó đã trở thành hồi ức kinh sợ trong lòng của Long Chiến mãi mãi cũng không cách nào phai mờ, mỗi khi nhớ tới, ở nơi sâu trong đáy lòng đều truyền đến một loại cảm giác kinh sợ khiếp đảm.

Đông Phương Giản cũng nhìn ra biến hóa của Loạn Thần từ bề ngoài đến trong lòng, nhưng địa vị hèn mọn của hắn ở trước mặt của Loạn Thần muốn ngăn cản kế hoạch xuất binh vội vã này là không có khả năng rồi, thậm chí là một vài lời khuyên can, cũng sẽ trở thành nguyên nhân Loạn Thần giết chết mình.

Ở trước mặt Binh Vương Long Chiến cùng Đông Phương Giản, đã hơn ức năm Loạn Thần trước nay chưa từng cởi khỏi giáp mặc ở trên mình ra, mặt ngoài khỏi giáp màu đỏ thẫm, còn lưu lại vết tích chiến đấu của trận chiến chúng thần.

Trên người Loạn Thần trần trụi, chỉ mặc một cái quần dài màu đen, bả vai rộng lớn cùng giữa cơ ngực to lớn kia khắc dấu rõ ràng một đạo đồ án ma quỷ màu tím đen, dữ tợn, đáng sợ, làm người ta khủng khiếp, Long Chiến cùng Đông Phương Giản đột nhiên phát hiện, chính là từ trong cột sáng đã thấy được đồ án ma quỷ kia, giống hệt như nhau.

Ánh sáng hoa văn màu tím đen đang lưu động ở toàn thân của hắn, biến ảo thành các loại đồ án huyền diệu.

Ánh mắt của Loạn Thần nhìn chằm chằm khỏi giáp đã cởi vứt trên mặt đất, trầm giọng nói:

“Những khỏi giáp đó là lúc ta sáng tạo tinh vực mà tạo ra Chí Tôn linh bảo phòng ngự, tình cảnh cùng theo ta hơn ức năm, nhưng hiện tại ta không cần nữa, nó làm cho ta có cảm giác rất khó chịu!” Đột nhiên, không có dấu hiệu gì, Âm Vương Thất Sát Trùy xuất hiện ở trong tay của Loạn Thần, tia ánh sáng màu đen tím bắn tung ra, ẩn chứa sự tàn phá khủng bố của lực lượng hủy diệt, tại trong nháy mắt tiếp xúc, những khỏi giáp này đã hóa thành tro bụi, thật giống như cảnh tượng lúc đầu Long Chiến giết chết Đệ nhất Giới Vương.

Nhưng là Long Chiến cảm nhận được, cổ lực lượng hủy diệt kia so với lúc ấy cường đại hơn rất nhiều, rất nhiều...

“Hắc hắc, có được Âm Vương Thất Sát Trùy, ta cũng không cần các linh bảo trợ giúp, nó mới là cực phẩm Chí Tôn linh bảo cao cấp nhất, ha ha ha ha a!”

Tiếng cười điên cuồng của Loạn Thần vang vọng ở trong đại diện mệnh mông. Lòng Đông Phương Giản và Long Chiến đều đang theo tiếng cười của hắn mà rung động, có lẽ ở bên trong toàn bộ Loạn Thần vũ trụ và Tử Thần vũ trụ, mọi người cho rằng tam đại Binh Vương có năng lực luyện khí cực mạnh trong hai đại vũ trụ. Nhưng mà bọn họ lại không biết rõ, chí tôn vương giả luyện khí không phải là Long Chiến, Đông Phương Giản, cũng không phải Mạc Túy Sinh, mà là bản thân Loạn Thần.

Ước mong của Mạc Túy Sinh là muốn sáng tạo ra cực phẩm linh bảo vượt qua Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, đồng dạng là để vượt qua Loạn Thần, lấy cái này để chứng minh vị trí Đệ nhất Binh Vương của mình. Mà hiện tại, bất kể là thêm thuộc tính hay là cường độ công thủ, Loạn Thần có thể luyện chế ra thượng phẩm Chí Tôn linh bảo đều vượt rất xa ba đại Binh Vương.

Thời gian ba trăm năm, Loạn Thần đã qua hiệu dụng của không gian gia tốc, có lẽ đã trải qua mấy chục vạn năm, nhưng mà cũng mới có thể lĩnh ngộ được không đến bốn phần lực lượng của Âm Vương Thất Sát Trùy, có thể thấy sự huyền diệu của chí tôn linh bảo nguyên thủy cực kỳ sâu xa.

Hiện giờ, Loạn Thần hạ lệnh phát động toàn bộ binh lực, trong thế như muốn tiêu diệt Tử Thần giới. Long Chiến và Đông Phương Giản dĩ nhiên lòng đầy âu lo, cũng không dám không theo, những năm gần đây bởi vì chú binh sơn trang mà bọn họ cai quản đã luyện chế thành phẩm Hỗn độn linh bảo mặc dù về mặt phẩm chất không hoàn mỹ bằng lúc trước khi Mạc Túy Sinh chưa rời đi, nhưng về mặt cường độ công thủ lại có tăng lên, số lượng hàng năm luyện chế cũng không có giảm nhiều.

Hồi kèn lệnh quyết chiến của hai giới sắp thổi lên, trong nháy mắt, thời gian nửa năm đã qua đi.

Binh Vương Long Chiến và Đông Phương Giản nhận được truyền lệnh của Loạn Thần, đầu tiên phát động năm trăm vạn binh lực từ cửa vào của mặt bằng không gian tiến vào bên trong Âm Dạ tinh hệ ở trong Tử

Thần giới, còn sáu đại Chiến tôn thì từ tinh hệ Thiên Âm hướng tới Tử Thần giới xuất phát.

Thắng lợi của trận đại chiến này gần như ở trong đầu của Loạn Thần, tình thế nhất định là như vậy rồi!

-o-o-o-

Bên trong vũ trụ vô tận, nơi này là một tinh vực hết sức trống trải của tinh hệ Thiên Âm, bốn phía cũng không có tồn tại tinh cầu không người nào, lộ ra cực kỳ rộng rãi.

Lúc này, Hồng Quân giống như một tượng đá điêu khắc đứng ở bên trong vũ trụ. Vào hai trăm năm trước, hắn cũng đã rời khỏi mảnh rừng trúc kia, bởi vì trạng thái giải cấm không ngừng tăng lên, toàn bộ Tru Thần tinh đã không cách nào chịu được nỗi cổ lực bạo phát cường đại không thể tưởng tượng được.

Toàn thân Hồng Quân mặc y phục cứng cáp màu đen, quần áo siết chặt đã phát họa ra đường cong cơ bắp hoàn mỹ, gần như mỗi một tác cơ thể đều ẩn chứa lực lượng khủng bố khiến cho người khác không thể tưởng tượng được.

Ở nơi cách đỉnh đầu của Hồng Quân ba tấc, Đạo Thiên Kính đang chuyển động chậm chậm, phát tán ra ánh sáng nhu hòa màu bạch kim, giống như ánh trăng bạc trút xuống rơi trên người hắn.

Lúc này, Hồng Quân đang cảm nhận trong bất diệt phách thể, vật chất hỗn độn kia đã xảy ra quá trình biến chất tuyệt vời, cứ giống như nước sôi trào, mỗi một lần vật chất hỗn độn tách rời biến chất đều đã sinh ra lực lượng bùng nổ cường đại không thể tưởng tượng được.

Sau một lát, mỗi một tác da thịt ở mặt ngoài toàn thân của Hồng Quân đều lưu động ánh sáng màu đỏ sậm, từng sợi từng sợi quang yên trắng như tuyết theo toàn thân từ từ dâng lên.

“Bất diệt phách thể, giai đoạn thứ tư... Trạng thái giải cấm thứ nhất!”

Cơ thịt của Hồng Quân kéo căng ra, súc tích một cổ lực lượng mãnh liệt đậm đặc giữ lại mà không phát, ngưng tụ ở bên trong thân thể của hắn.

“Giai đoạn thứ năm... Trạng thái giải cấm thứ hai!”

Ánh sáng màu đỏ sậm càng ngày càng sáng, giống như ngọn lửa nóng rực, sinh ra một cổ nhiệt độ cao gần như có thể dung hợp với hư không.

“Giai đoạn thứ sáu... Trạng thái giải cấm thứ ba!”

Vào ba trăm năm trước, cái đó đã là cực hạn của Hồng Quân, lực lượng bạo phát gần như đạt tới mức cao nhất, toàn thân của Hồng Quân đều đang run nhè nhẹ, từng đạo gợn sóng hư không lấy Hồng Quân làm trung tâm, hướng ra phía ngoài không ngừng khuếch tán.

Đột nhiên, vẻ mặt của Hồng Quân chợt biến, nhú chặt mày, trong ánh mắt sâu sắc để lộ ra thần sắc khó khăn: “Giai đoạn thứ bảy... Trạng thái giải cấm thứ tư!”

Đồng!

Một tiếng vang trầm nặng, từ trong thân thể căng phồng của Hồng Quân truyền ra, lúc này, bên ngoài ngoài cơ thể của Hồng Quân biến thành màu đỏ tươi như máu, khối ánh sáng trắng như tuyết giống như cuồng long xoay tròn rất nhanh ở chung quanh thân thể của hắn.

“A...!” Hồng Quân giống như khó mà tiếp nhận hiệu quả của loại hỗn độn chất biến này, bởi vì thống khổ về mặt đều liên tục vụn vỡ lên, âm thanh biến thành khàn khàn.

Lúc này, từ trong Đạo Thiên Kính ánh sáng trắng như tuyết phóng thích ra đột nhiên mãnh liệt biến đổi hẳn lên, hoàn toàn đem cả người Hồng Quân bao phủ vào trong. Từng tia từng tia ánh sáng mãnh liệt mà lại cực kỳ nhu hòa (mãnh rồi nhu?), gần như thấm thấu vào mỗi một tác gân mạch của Hồng Quân, hỗn độn khí biến chất gây ra phản ứng xấu nháy mắt biến mất, khuôn mặt vụn vỡ của Hồng Quân cũng dần dần khôi phục lại.

Ánh mắt Hồng Quân lướt qua Đạo Thiên Kính trên đỉnh đầu không ngừng xoay tròn, trên mặt hiện ra một tia tươi cười vui mừng, Liền sau đó thần sắc chợt biến, nắm chặt nắm tay, thân thể hơi hơi cong lên, giọng khàn khàn hô to:

“Giai đoạn thứ tám... Trạng thái giải cấm thứ năm!”

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trong phút chốc, bên trong thân thể của Hồng Quân dường như xảy ra nổ mạnh, từng đoàn từng đoàn vật chất hỗn độn bắn tung ra, nhưng mà lại với trạng thái chất lỏng lưu động ở chung quanh Hồng Quân. Lúc này, Hồng Quân đã không cách nào hoàn toàn tiếp nhận loại lực lượng vượt quá giới hạn, cơ thể căng phồng bắt đầu rách toạt.

Ầm!

Giống như tiếng sấm vang rền, cỗ lực lượng bùng nổ không cách nào áp chế được lúc này phóng thích ra hoàn toàn, thân thể cường tráng của Hồng Quân hiển nhiên không cách nào tiếp nhận cường độ của trạng thái giải cấm thứ năm, thân thể liền bị nổ tứ phân ngũ liệt, trong phạm vi trăm mét của tinh vực là một mảnh hỗn độn.

Đạo Thiên Kính phía trên đỉnh đầu dường như cùng lúc sinh ra một loại ánh sáng nào đó, tia sáng càng phát ra rực rỡ, ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng được, không ngừng làm suy giảm biến chất hỗn độn đã gây ra phản ứng xấu.

Lúc này, vật chất hỗn độn trôi nổi ở trên hư không hình thành từng giọt hỗn độn châu dạng chất lỏng đột nhiên ngưng tụ lại, trong giây lát, xuất hiện một cái thân thể hỗn độn hình người.

Cải tạo thân thể!

Thân thể hỗn độn kia tại dưới quang mang của Đạo Thiên Kính với tốc độ biến hóa kinh người, diện mạo của Hồng Quân dần dần hiện ra.

“A...!”

Hồng Quân hít một hơi thật sâu, phát ra một tiếng thở dài hài lòng, toàn thân của hắn trần trụi, trên thân thể lưu động vàng sáng màu đỏ thắm, cảm thụ được cái thân thể mới sinh ra này, trong lòng của Hồng Quân hưng phấn mà không nói ra được, thật sự... quá hoàn mỹ!

“Sau khi hủy diệt, mới có thể sinh ra mới... Hóa ra là thế. Nếu như không hủy diệt cái thân thể này, ta nghĩ mãi mãi cũng không cách nào đột phá đến trạng thái giải cấm thứ năm, Đạo Thiên Kính quả nhiên vô cùng huyền diệu!”

Hiện tại cái thân thể hoàn mỹ này, đã có thể hoàn toàn tiếp nhận độ mạnh của trạng thái giải cấm thứ năm, thậm chí càng mạnh hơn. Nhưng mà loại đột phá này thì hoàn toàn dựa vào Đạo Thiên Kính đối với biến chất hỗn độn của nó dẫn tới hạn chế của trạng thái cản trở, mới giúp cho bất diệt phách thể của Hồng Quân vượt qua giới hạn, tăng lên tới một cái cảnh giới mới.

Hướng lên trời chớp một cái, Đạo Thiên Kính đã quay về trong tay của Hồng Quân, mặt kính như trước vẫn lưu động tia sáng dịu nhẹ màu bạch kim, làm cho sâu ở trong huyết mạch của Hồng Quân đều cảm giác được cực kỳ dễ chịu, nào ngờ cùng với Lưu Tinh Lệ mà năm đó Tần Vũ đoạt được có vài phần tương tự, nhưng huyền diệu bên trong lại không phải là vấn đề có thể nói rõ ràng.

Nhìn Đạo Thiên Kính, trong lòng Hồng Quân lại có chút chán nản, tuy rằng thời gian ba trăm năm đã đem uy lực của bất diệt phách thể tăng lên rất nhiều, nhưng điều huyền diệu của Đạo Thiên Kính mà vẫn như trước không có chút linh ngộ nào, huyền diệu ẩn tàng ở trong này, giống như một sợi lông trâu ở giữa biển rộng có muốn cũng không thể dễ dàng tìm thấy.

Vuốt ve mặt kính, cũng giống như bình thường, Hồng Quân dựa theo phương pháp diễn hóa hỗn độn mà khởi động Đạo Thiên Kính. Thế nhưng đúng lúc này, một cỗ cảm giác kỳ diệu hiện lên trong đầu.

481. Chương 29: Đạo Thiên Kính Huyền Diệu

Ánh sáng của Đạo Thiên Kính phát ra càng ngày càng mạnh, mới đầu còn như ánh sáng tinh nguyệt, tới lúc sau có thể cùng mặt trời tranh giành sáng chói, không thể nhìn xem. Ánh sáng rực rỡ màu bạch kim hoàn toàn bao trùm Hồng Quân, từng tia từng tia lực lượng kỳ dị thẩm thấu mỗi một tắc gân mạch và máu thịt của Hồng Quân.

Nhưng mà, cùng lúc thân thể được cải tạo hoàn toàn, Hồng Quân bỗng cảm giác được một loại lực lượng khác cực kỳ huyền diệu.

“Chẳng lẽ...!”

Hồng Quân đột nhiên mở to mắt, mặt lộ vẻ kinh sợ, ánh mắt chiếu vào trên Đạo Thiên Kính.

Phương pháp khởi động Đạo Thiên Kính, chính là dùng phương thức đặc thù để khống chế hỗn độn khí, nhưng mà sau khi mở ra, Hồng Quân vốn không cách nào lĩnh ngộ cái bảo tàng kia ẩn giấu ở bên trong của Đạo Thiên Kính, nhưng tới lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được trong Đạo Thiên Kính, một loại lực lượng thần bí phi thường huyền ảo.

“Chẳng lẽ nói, giải cấm đến trạng thái thứ năm, đem năng lực khống chế hỗn độn tăng lên tới Quy Thần sơ kỳ, thì có thể nắm vững lực lượng trong Đạo Thiên Kính?”

Hồng Quân giật mình nhìn thân thể của chính mình, hiện giờ đã trải qua việc tôi luyện trạng thái giải cấm thứ năm của bất diệt phách thể, giới hạn biến chất của hỗn độn, khiến hắn đối với thuộc tính của hỗn độn càng từng bước hiểu sâu, cảnh giới hiện tại cũng đã đạt tới trạng thái ban đầu của “Quy Thần”.

Cảnh giới được tăng lên trên phạm vi lớn, khiến cho Hồng Quân một cách kỳ diệu lãnh hội được một phần huyền diệu của Đạo Thiên Kính, nhưng hắn như trước đang nghi vấn về loại lực lượng này, nếu như có thể phát huy thật sự, vậy thì quả thật là quá mức khủng bố.

Tóm lại, không có thực hiện được, cái lý luận gì đều không thể nào nói nổi!

Ngay phút chốc, Hồng Quân bắt đầu thử vận dụng tính chất huyền diệu trong Đạo Thiên Kính, giống như dự liệu trong lòng, Đạo Thiên Kính giống như là môi giới của một cái vũ trụ, hắn từ trong kính nắm giữ được một loại lực lượng cực hạn.

“A!”

Hồng Quân thét lên một tiếng, không gian trong phạm vi ngàn mét bỗng ngưng trệ xuống, dường như biến đổi so với sắt thép còn muốn cứng hơn, thậm chí không có một chút dấu hiệu của sóng dao động không gian.

“Không gian tĩnh chỉ... Quả nhiên là như thế, quá tuyệt vời, ha ha ha ha!” Hồng Quân hưng phấn cười ha hả, hết thảy đúng như một dạng mà hắn dự liệu, Đạo Thiên Kính có thể có năng lực chính là lấy đi lực lượng của bản nguyên vũ trụ, khó trách Mạc Túy Sinh nói “có thể đạt được Đạo Thiên Kính, lên trời xuống đất, ở phiến vũ trụ này liền cũng không còn có năng lực hạn chế được thân thể của người nữa.”

“Không hổ là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, vẹn vẹn chỉ là một bộ phận năng lực, mà có thể vận dụng pháp tắc vô tận, quá lợi hại!”

Hồng Quân xúc động nói, hiện tại hắn từ trong Đạo Thiên Kính chỉ mới lĩnh ngộ được chẳng qua là một cái gáo nước trong biển rộng mà thôi, nếu như có thể hoàn toàn khống chế được kiện linh bảo này, Hồng Quân không thể tưởng tượng cái lực lượng kia đến tột cùng đáng sợ tới cỡ nào.

Lập tức, Hồng Quân ngồi xuống, ngưng thần định khí, bắt đầu lĩnh ngộ năng lực trong Đạo Thiên Kính, nhưng không qua bao lâu, một luồng sóng dao động sinh mệnh dày đặc đang từ hướng xa xa nhanh chóng di chuyển tới nơi này.

Trong lòng Hồng Quân chợt lạnh, kinh ngạc nói:

“Là đại quân của Loạn Thần giới, chẳng lẽ Loạn Thần đã nhất quyết phát binh sao?”

Nói đến điều này, Hồng Quân không khỏi nghĩ đến Âm Vương Thất Sát Trùy, nếu như không có vốn để chiến thắng Tử Thần, Loạn Thần tuyệt đối không thể hướng Tử Thần giới mà phát động binh lực, khả năng duy nhất chính là: Loạn Thần đã khống chế được năng lực của bộ phận Âm Vương Thất Sát Trùy.

Thần thức dò tra, sau khi một lần nữa ngưng luyện thân thể, thần thức của Hồng Quân gần như có thể mở rộng đến phạm vi không thể tưởng tượng được, số người của đội binh lính cùng với toàn bộ thực lực nháy mắt đã bị Hồng Quân hiểu rõ trong lòng.

“Một tên thống lĩnh Hoàn Hư trung kỳ, binh lực ba vạn, hẳn là quân tiên phong đang tới dò xét.”

Trong lòng Hồng Quân tính ra, nếu như muốn tiến công, điểm binh lực đó thậm chí ngay cả làm vật hi sinh đều không tính là, địa phương ở phía trước khoảng chừng ba trăm vạn dặm cũng đã là lĩnh vực của Tru Thần giới, Loạn Thần giới hiển nhiên có điều cố kỵ, cho nên cử quân tiên phong đi đến dò xét tình hình.

“Xem ra một tràng đại chiến đã sắp mở màn!” Hồng Quân thở dài thật sâu, trên mặt để lộ ra một tia lo lắng, lập tức trấn định tâm thần, nhún vai, trầm giọng cười nói:

“Đã ba trăm năm không có hoạt động, nếu đã như vậy, cứ đem các người để thử xem lực lượng cực hạn vượt bậc của ta.”

Một thống lĩnh Hoàn Hư trung kỳ cộng thêm ba vạn binh lực, đối với Hồng Quân mà nói căn bản không có bất cứ uy hiếp gì.

Ngay lập tức khởi động lực lượng căn nguyên trong Đạo Thiên Kính, trong giây lát đã đi tới phía trước chi binh đội kia, đây là một thứ di chuyển hoàn toàn trong nháy mắt.

Cách đó không xa, ba vạn đại quân có trận hình tam giác tiến rất nhanh về phía trước, mà tên binh sĩ đứng ở phía trước nhất trên người mặc giáp giáp màu lam hiển nhiên là thống lĩnh chi binh đội này, một thanh cự kiếm dài chừng ba trượng vác trên vai, cự kiếm kia không có mũi, lại làm cho người ta một loại cảm giác có lực phá hoại cường đại.

Trong nháy mắt Hồng Quân xuất hiện, thống lĩnh kia hiển nhiên cũng đã phát hiện, giơ cự kiếm lên, ra hiệu lệnh cho binh đội đình chỉ tiến lên.

“Người tới là người nào?!”

Thống lĩnh kia la lớn.

“Người là ai?”

Hồng Quân cười lạnh một tiếng, hỗn độn khí trong bất diệt phách thể đang lặng lẽ không một tiếng động phát sinh biến chất, lực lượng bùng phát mãnh liệt đang không ngừng dâng tới cực hạn.

Ánh mắt của thống lĩnh kia lạnh lùng, uy nghiêm nói:

“Ta chính là một trong sáu đại Đế Tôn của Loạn Thần giới, Hoắc Thiên!”

“Sáu đại Đế Tôn?” Hồng Quân nhướng mày, dưới tay Loạn Thần, ngoại trừ ba đại Binh Vương, cũng chỉ có sáu đại Đế Tôn có được quyền chưởng khống lớn nhất, xem ra Loạn Thần lần này đã huy động tất cả binh lực của Loạn Thần giới.

Chẳng qua chỉ là Đế Tôn, Hồng Quân vẫn còn không để vào mắt, lại lay động Đạo Thiên Kính, thuận di chỉ trong khoảng khắc đã xuất hiện ở trước mặt Đế Tôn.

“Muốn biết tên của ta, người còn chưa đủ tư cách!”

Sắc mặt Hoắc Thiên chợt biến, chỉ có đạt tới Hoàn Hư hậu kỳ mới có thể miễn cưỡng vận dụng lực lượng bản nguyên trong không gian vũ trụ để tiến hành thuận di, do đó đủ để phán định thực lực của hắn tuyệt đối cao hơn mình.

“Muốn chết!” Hoắc thiên nổi giận gầm lên một tiếng, theo bản năng giơ cự kiếm lên, mạnh mẽ hướng Hồng Quân chém tới. Cự kiếm kia có nguyên liệu đặc thù, ít nhất cũng nặng ngàn cân, nhưng ở trong tay hắn lại giống như một dạng chế tạo từ gỗ, huy động với tốc độ cực nhanh.

Nhưng mà, Hồng Quân lại không có né tránh, thậm chí không có bất cứ động tác phòng ngự gì, để mặc cho cự kiếm kia nhằm vào bả vai của mình chém xuống.

Bùng!

Một tiếng vang trầm nặng, cự kiếm hung hăng trọng kích lên bả vai của Hồng Quân, mà bên trong cự kiếm kia giống như mang theo thêm thuộc tính nào đó, sinh ra một loại lực lượng như gió xoáy, bả vai của Hồng Quân tức thì phát ra một tràng tiếng rít bén nhọn.

Nháy mắt, một cổ lực lượng phản chấn theo cự kiếm truyền vào toàn thân của Hoắc Thiên.

Sắc mặt của Hoắc Thiên chợt biến, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, khải giáp màu lam trên toàn thân đều đang rung động kịch liệt.

Thần sắc của Hồng Quân lãnh đạm, như không có chuyện gì xảy ra giống như ai vỗ vỗ nhẹ bả vai mình, cười lạnh nói:

“Chẳng lẽ ngươi chỉ có chút khí lực như vậy thôi sao, giống như nữ nhân.”

Sau khi đã trải qua tôi luyện trạng thái thứ năm của giải cấm, trình độ cứng rắn của bất diệt phách thể đã đạt tới mức không thể tưởng tượng được, cho dù là thượng phẩm hỗn độn linh bảo cũng khó mà gây tổn hại chút nào.

“Giai đoạn thứ năm của Bất diệt phách thể, trạng thái giải cấm thứ ba!” Cơ bắp của Hồng Quân kéo căng ra, bên ngoài da thịt rõ ràng lưu động vàng sáng kỳ dị, cùng với trước đây không giống nhau chính là vàng sáng kia hiện lên màu đỏ thẫm, giống như máu ở toàn thân chảy xuống.

“Hỗn đản!”

Hoắc Thiên tựa hồ bị khuất nhục, mặt ngoài cự kiếm kia đột nhiên bốc lên từng tia từng tia hỗn độn khí, đang lưu chuyển cực nhanh làm cho cả thanh kiếm đều có vẻ mơ hồ. Lúc này, ba vạn đại quân rất nhanh biến ảo trận hình, đem Hồng Quân bao vây ở trong đó, nhưng hình như cổ kị thực lực của Hồng Quân, cũng không dám tùy tiện ra tay.

Từng bước bước tới, dường như ẩn chứa lực đạo nặng như thái sơn, toàn bộ hư không đều bị chấn động. Trong tiếng thét giận dữ của Hồng Quân, ẩn chứa lực lượng cực hạn của trạng thái giải cấm thứ ba đang ngưng tụ trên quyền kinh, giống như nước sông vỡ đê ầm ầm bắn tung ra.

Hoắc Thiên đem cự kiếm hoành ngang trước người, đồng dạng vận chuyển hết lực lượng toàn thân chống lại, nhưng chênh lệch thực lực trong lúc đó quyết định hết thảy.

Ầm ầm nổ lớn, âm thanh chấn động mãnh liệt khiến màng tai người ta muốn rách toạt ra, tất cả mọi người thống khổ bịt chặt hai tai. Cự kiếm kia bị hỗn độn khí bao trùm bỗng vỡ nát, sắt thép vỡ tan bắn tóe ra, bọn binh lính đứng kề cận chung quanh liền bị mảnh sắt xuyên qua. Nhưng mà những mảnh sắt này đánh vào trên người Hồng Quân, lại phát ra tiếng âm vang của kim loại cũng không có lưu lại chút vết thương nào.

Xuyên qua cự kiếm, một quyền của Hồng Quân mãnh liệt kích vào ngực của Hoắc Thiên. Cả người Hoắc Thiên liền bắn tung ra ngoài, có thể trông thấy rõ ràng, áo giáp trên ngực của hắn cùng với xương ngực đều đã hoàn toàn bị lõm xuống.

Hồng Quân rất hài lòng hiệu quả của công kích lần này, vịn vẹo cổ tay, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn ba vạn binh lính chung quanh, lạnh lùng nói:

“Các ngươi ai cũng trốn không thoát!”

Khống chế Đạo Thiên Kính, dùng bản nguyên lực trong Tử Thần giới, Hồng Quân có thể tùy ý tiến hành thuần di trong không gian. Nhưng lúc này Hồng Quân cũng không có làm như vậy, mà là bằng vào tốc độ cực hạn của bất diệt phách thể như con thoi điên cuồng xuyên qua xuyên lại giữa ba vạn binh lính, tại đây không có ai có thể nắm bắt được thân ảnh của hắn.

Lực bạo phát cường đại vừa chạm vào tức thì nổ tung, vô số người nối tiếp không ngừng kêu lên thảm thiết, hết đợt này đến đợt khác, giống như ruộng lúa bị ngã rạp, ngã xuống từng đám, trên thân thể mỗi người đều đã có một chỗ bị lực oanh kích nổ tung cứ thế ngã rạp xuống.

Dưới tình huống như vậy, có thể nói không một người nào có thể ngăn cản Hồng Quân. Toàn cả ba vạn binh lính, thời gian không đến hai canh giờ, hết thấy đều ngã xuống nửa chết nửa bị thương.

Hồng Quân hết như cường giả chí tôn đứng ngạo nghễ trong hư không, hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn chăm chú vào sâu trong vũ trụ, trầm giọng nói:

“Loạn Thần, có can đảm ngơoi tới đây!”

482. Chương 30 : Thương Nghị Trước Cuộc Chiến

Bề mặt kính quang mang lưu chuyển trong nháy mắt thu lại vũ trụ bốn nguyên lực Tử thần giới , thân ảnh Hồng Quân chợt lóe lên sau một khắc đã từ biên giới Thiên Âm tinh hệ trở lại Tru thần thành .

Sau ba mươi năm , Tru thần thành đã có sự thay đổi rất lớn , nhìn qua Mạc Túy Sinh luyện chế linh bảo cũng rất thành công cơ hồ mỗi binh lính đều mặc trên người một khải giáp đỏ sẫm , tiếng linh bảo ba động thì nhau vang lên rất đáng để xem

Giờ phút này , tất cả binh lực đã tập trung lại , xem ra bọn họ đã ý thức được tràng đại chiến đã bắt đầu Hồng Quân tâm cơ vừa động xuất hiện trong Hồng Quân phủ

Lúc này , Huống Thiên Minh cùng Cổ Bàn tựa hồ đang thương nghị điều gì đó , thấy Hồng Quân trở về lộ ra vẻ cực kì hưng phấn

“ Tiểu Quân , như vậy có nghĩa ngươi đã xuất quan ?” Huống Thiên Minh hỏi

Hồng Quân sắc mặt có chút ngưng trọng , hần tất nhiên ý thức được tình hình bây giờ , trầm giọng nói :

“ Mặc dù cái đó vẫn chưa linh ngộ , lúc này vẫn phải xuất quan ”

“ Vốn tưởng rằng ngươi đang tìm hiểu sự huyền diệu của Đạo Thiên kính cho nên chúng ta cũng không cho ngươi biết , bất quá bây giờ ngươi đã trở lại , chúng ta rốt cục cũng có người ra quyết định !” Cổ Bàn mỉm cười nói

“ Hầu tử đâu ?” Hồng Quân hỏi

“ Vì phóng ngựa người Loạn thần giới xâm nhập địa phận của chúng ta , Hầu tử đã xuất lĩnh hai vạn binh lực tới tiền tuyến trấn thủ trước , như vậy dù Loạn thần giới có xuất động đại quy mô binh lực tiến hành tấn công , chúng ta cũng có chuẩn bị tốt ”

Hồng Quân gật đầu nói :

“ Mời vừa rồi ta ở biên giới Thiên Âm tinh hệ giải quyết một Đế tôn cùng ba vạn binh lính , bất quá Loạn thần giới nếu đã huy động đến Đế Tôn cũng có nghĩa là hần đã quyết định điều động toàn bộ binh lực cả Loạn thần giới , nếu cần thiết có thể trong trường đại chiến diệt cả Tru thần giới lẫn Tử thần giới ”

“ Điều này ta cũng đã nghĩ đến , Loạn thần tuyệt đối có thể làm như vậy , xem ra hần đã nắm giữ phần nhiều năng lực của Âm Vương Thất Sát trụ . Bất quá kẻ địch quan trọng nhất của hần vẫn là Tử thần giới , cho nên phải xuất binh lực tới Thiên Âm tinh hệ hần không nhiều ”

Cổ Bàn phân tích , kể từ mấy tháng trước Loạn thần giới bắt đầu từ trong Thiên Âm tinh hệ phái ra một số binh lính tới đây do thám , hần cũng đã nhận thấy được tràng đại chiến đã bắt đầu lộ rõ . Bất quá , sau mấy tháng dò xét đáng nhẽ đã phải phát động tấn công , nguyên nhân có thể là Loạn thần không nóng lòng như vậy hoặc giả hần đã sớm nắm chắc phần thắng

“ Mạc tiên sinh ở đâu ?” từ lúc đi vào tới giờ Hồng Quân vẫn chưa thấy bóng dáng vị quân sư của Tru thần giới đâu

Huống Thiên Minh thở dài , nói :

“ Mạc Túy Sinh hai trăm năm trước cũng đã rời đi , phải tới Nguyên thủy vũ trụ tìm kiếm tài liệu luyện chế cực phẩm linh bảo , không biết lúc nào sẽ trở về ... Ai ”

Ngay sau cái thở dài của hắn , một khí tức quen thuộc đã xuất hiện trong phạm vi thần thức của Hồng Quân . Hồng Quân cười nhạt nói :

“ Hắn đã về ”

Không lâu sau , Mạc Túy Sinh vác trên vai một cái túi lớn , thân hình câu lũ cộng thêm khuôn mặt già nua vẫn như trước không có bất kì thay đổi , chỉ là quần áo càng thêm rách nát

“ Xem ra Mạc mỗ cũng không về trễ ” Mạc Túy Sinh cười nhạt nói

“ Tất nhiên chưa muộn , Mạc tiên sinh hai trăm năm qua ở Nguyên thủy vũ trụ , có thu hoạch được gì không ?” Hồng Quân trước tiên cũng không nói về đề tài trường đại chiến sắp nổ ra kia mà là quan tâm tới tiến độ hoàn thành giấc mộng của Mạc Túy Sinh

Mạc Túy Sinh có hơi sững sốt , cười nói :

“ Rất tốt , hoàn hảo , ta đã tìm được vài món nguyên liệu trọng yếu ”

Huống Thiên Minh ngắt lời nói :

“ Tiểu quân , binh lực của chúng ta hiện tại đã chuẩn bị xong , tùy thời có thể quyết chiến chỉ là về công thủ thế nào còn phải cẩn thận suy tính một phen ”

Mọi người ríu rít gật đầu , quyết sách công thủ rất quan trọng , nó quyết định trên chiến trường sẽ ở thế chủ động hay bị động . Nếu như công sẽ chiếm thế chủ động nhưng với binh lực Tru thần giới hiện giờ so với Loạn thần giới là kém xa , nếu như quân công thì không có cách nào đuổi được binh lính Loạn thần giới ra khỏi Thiên Âm tinh hệ , cuối cùng rất có thể lâm vào cục diện toàn quân bị tiêu diệt

Nếu như thủ có vẻ là bị động , nhưng ở trong động lại nắm thế chủ động , mà bây giờ mục tiêu chủ yếu của Loạn thần giới cũng không phải là ở Tru thần giới . Cố thủ bất động vừa có thể bảo tồn lực lượng lại trong thời gian ngắn không bị lâm vào thế bất lợi Hồng Quân sau khi suy nghĩ một lát , hỏi :

“ Mạc tiên sinh , ngài từ Nguyên thủy vũ trụ trở về có phát hiện trong Thiên Âm tinh hệ có quân trú binh Loạn thần giới ”

Mạc Túy Sinh gật đầu :

“ Chính là bởi trường đại chiến này cho nên Mạc mỗ mới từ trong Nguyên thủy vũ trụ quay lại . Hơn nữa tình hình binh lực Loạn thần giới cũng đã tiến hành điều tra , đại quân tiến vào Thiên Âm tinh hệ ước chừng đã đạt tới ba trăm vạn binh , trong đó bao gồm Tam đại Chiến tôn cùng Binh vương Long Chiến , bản thân Loạn thần có thể tự mình phát khởi tiến công đến Tử thần giới , ta cũng không dám chắc ”

Lúc này , Huống Thiên Minh thở phào nhẹ nhõm , nói :

“ Nếu là ta nhất định sẽ công kích Âm Dạ tinh hệ trước , dù sao Tử thần giới mới là địch nhân lớn nhất của hắn ”

Hồng Quân ánh mắt một liễm , nặng nề lắc đầu , nói :

“ Người sai rồi , nếu như hắn muốn chọn đường tiến công tuyệt đối sẽ phát khởi chiến tranh tại Thiên Âm tinh hệ trước . Không nói đến nơi này cách Tử thần giới gần nhất hơn nữa Tru thần giới chúng ta còn nắm giữ Đạo Thiên kính , nếu Loạn thần thật sự đã nắm giữ một bộ phận lực lượng của Âm Vương Thất Sát trùu hắn nhất định sẽ hướng chúng ta mà tấn công , đoạt lấy Đạo Thiên kính ”

Nói đến đây mọi người sắc mặt đều toát ra vẻ khiếp sợ , Mạc Túy Sinh rùng mình nói :

“ Bất quá điều Mạc mỗ cảm thấy kì quái chính là với tính cách Loạn thần nếu muốn phát động chiến tranh tuyệt sẽ không dễ dàng quyết định như vậy , cự nhiên có thể trong thời gian ngắn phái nhiều binh lính tiến vào Thiên Âm tinh hệ như vậy được , thật khiến người ta không thể hiểu nổi ”

Đích xác , từ trước tới giờ Loạn thần luôn là người có tâm cơ sâu đậm , đối với mỗi một lần chiến tranh đều cực kì thận trọng . Tuy nhiên điều Mạc Túy Sinh không biết chính là bây giờ Loạn thần bởi vì Âm Vương Thất Sát trù mà tâm tính đã hoàn toàn thay đổi , càng thêm cuồng ngạo , không e sợ cả vũ trụ thiên hạ ”

“ Tiểu Cổ , Tử thần giới hiện có động tĩnh gì chưa ” Hồng Quân hỏi

Cổ Bàn nhú nhú mày , đáp :

“ Sau mấy tháng thám tử từ tiền tuyến hồi báo lại , Tử thần giới hiện giờ cũng không có chủ động tiến công mà đang ở trong Tử thần giới bố trí binh lính phòng ngự . Chỉ có hai Giới Vương tự mình xuất binh , nhưng theo ta nghĩ bọn họ nhất định đang đợi điều gì đó ”

“ Đợi ... Loạn thần đã có được Âm Vương Thất Sát trù Tử thần nhất định đã phát hiện , xem ra bọn họ vẫn đang chờ quyết sách của Tử thần , hoặc giả Tử thần bây giờ đang nghiên cứu phương pháp đối phó với Loạn thần ” Hồng Quân trầm tư nói

Huống Thiên Minh nghiêng rằng :

“ Vô luận như thế nào , trường đại chiến kia đã không thể nào tránh được , hiện tại chúng ta sẽ phải suy tính kế hoạch rõ ràng nếu không tới lúc đó sẽ lâm vào cảnh cực kỳ bất lợi ”

Hồng Quân nhú mày , tình huống nguy cấp hôm nay bất cứ một quyết định nào cũng có thể làm biến đổi cục diện cuộc chiến sau này , lập tức nhìn một chút Mạc Túy Sinh , nói :

“ Mạc tiên sinh , ngài nghĩ thế nào ?”

Trên khuôn mặt tang thương của Mạc Túy Sinh hiện lên một tia sầu tự , nói :

“ Lần này Loạn thần xuất binh không phải là lạ , nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết , theo Mạc mỗ thì tiên phát chế nhân , phải lấy thế chủ động , đối với chúng ta lợi nhiều hơn hại ”

Hồng Quân khẽ gật đầu :

“ Suy nghĩ của Mạc tiên sinh giống với ta , xem ra tràng loạn chiến này chúng ta không thể không đánh , bây giờ Loạn thần ỷ vào Âm Vương Thất Sát trù phát khởi tấn công muốn thôn tước hai giới . Từ phương diện này có thể nói chúng ta cũng đứng cùng chiến tuyến với Tử thần giới , mặc dù thế lực của Loạn thần rất cường thịnh nhưng cũng không thể dễ dàng tiêu diệt cả hai giới , điều này còn phải xem chúng ta trong cuộc chiến đó sẽ lấy quyết sách nào ”

Tất cả mọi người đều rất đồng tình với quan điểm của Hồng Quân , liền gật đầu

Hôm nay , binh lực trong Tru thần giới tổng số đã vượt quá năm trăm vạn , dưới sự trang bị linh bảo của Chú binh sơn trang thực lực cũng tăng lên rất đáng kể , mặc dù Binh vương Long Chiến dẫn theo ba trăm vạn binh đến đây với ý muốn chinh phạt nhưng Tru thần giới nhất định sẽ không chút nào sợ hãi . Dù sao trừ Mạc Túy Sinh ra , thực lực Hồng Quân hôm nay đã vượt qua cả Binh vương Long Chiến

Bốn tháng kế tiếp , Loạn thần không ngừng hướng Thiên Âm tinh hệ phát binh , đến khi trú binh đã đạt tới bảy trăm vạn hồi chuông chiến tranh mới bắt đầu vang lên

Bảy trăm vạn đại quân hùng hổ từ biên giới Thiên Âm tinh hệ tiến vào lĩnh vực của Tru thần giới , đúng như Hồng Quân đã đoán trước , ngoài mục đích là Tru thần giới còn có Tử thần giới , xem ra Chí tôn linh bảo Đạo Thiên kính lại thành ra ngòi nổ cho cuộc chiến này

Vì trợ giúp Tôn Ngộ Không Hồng Quân đã phát ra ba trăm vạn binh lực tới biên giới , hơn một trăm vạn cổ thủ trong Tru thần tinh làm phòng bị tối hậu cuối cùng . Hồng Quân , Cổ Bàn , Huống Thiên Minh cùng với Mạc Túy Sinh tất cả đều đi tới biên giới Tru thần giới chuẩn bị nghênh đón tràng đại chiến đã chuẩn bị ba trăm năm

Khoảng không vô tận vũ trụ , phần lớn tinh cầu không người đã bị huỷ diệt . Hôm nay phiên tinh vực trống trải này đã trở thành chiến trường cho Tru thần giới và Loạn thần giới , hai bên giằng trận trong gần một ngàn hai trăm dặm tuy nhiên trên phương diện quy mô binh lực Tru thần giới so với Loạn thần giới ít bằng một nửa

Đứng trước đại quân Loạn thần giới , Bình vương Long Chiến thân mặc một bộ chiến giáp , ánh mắt sắc bén nhìn ra phía xa xa chỗ Tru thần đại quân , trên khuôn mặt tang thương tựa hồ đang chờ đại điều gì đó , nắm chặt trong tay Tam nhận binh thương

483. Chương 31 : Quyết Chiến

Long Chiến sắc mặt nghiêm trọng thấu phát vài tia tức giận , lạnh lùng nhìn đại quân Tru thần giới phía xa , thâm nhiên nói :

“ Bọn họ chính là cướp đoạt Đạo Thiên kính , phá hỏng kế hoạch đoạt bảo của ta , lần này không khiến bọn chúng thịt nát xương tan thì Long Chiến ta hồ thẹn với Loạn thần đại nhân !”

Đối với cuộc chiến đoạt bảo ba trăm năm trước Long chiến đến bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng , nếu không phải Hồng Quân giả hoạt bấy giờ Loạn thần giới đã nắm trong tay hai kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo .

Nhưng Loạn thần giới cho tới giờ vẫn trì hoãn tấn công cũng chính là Long Chiến còn chưa được lệnh của Loạn thần .

Một gã Đế tôn khác cảm hận nói :

“ Bốn tháng trước chúng ta đã tổn thất một Đế tôn , bốn tháng sau ta phải cho Thống lĩnh Tru thần giới các người chôn cùng !”

Vốn là phò tá Long Chiến có Tam đại Đế tôn nhưng Hồng Quân sau khi lĩnh ngộ được sự huyền diệu của Đạo Thiên kính đã giết chết mất một . Đối với tổn thất này hai Đế tôn còn trong lòng cũng cực kì tức giận

Long Chiến hừ lạnh một tiếng , nói :

“ Không chỉ là tất cả Thống lĩnh Tru thần giới , ta phải khiến cho cả Tru thần giới bọn chúng chôn cùng . Đến khi mệnh lệnh của Loạn thần đại nhân tới chính là lúc các người bị tiệt diệt !”

...

Ngàn dặm ngoài xa , đám người Hồng Quân tất cả đã sẵn sàng chờ phân phó . Tôn Ngộ Không cầm trong tay Hồn Thiên Vô Cực còn nóng lòng muốn kiến thức một phen uy lực của nó trong hỗn chiến . Huống Thiên Minh cũng té xuất Thiên đạo chi nhận , trải qua ba trăm năm tu luyện Thiên đạo chi nhận so với trước đây tựa hồ sinh ra một chút biết hóa vi diệu , mặt ngoài quang nhận màu vàng lưu động một tia Hồn Độn khí màu đen , có thể thấy hẳn đối với cảnh giới linh ngộ Hồn Độn hiển nhiên đã có thật lớn đề cao

Về phần Cổ Bàn , lợi dụng thời gian một trăm năm mới hoàn toàn luyện hóa được linh hồn của Đệ tam Giới Vương , bây giờ Cổ Bàn thể giới đã phát sinh biến hóa kinh thiên động địa , lực lượng luyện hóa của Luyện hồn bích cũng càng thêm bư hãn , đối với lực lượng của Bàn Cổ phiên cũng từng bước hiểu rõ .

Tứ đại Thống lĩnh chỉ huy hơn ba trăm vạn binh lính , cùng đợi cuộc quyết chiến kia bùng phát .

Đệ nhất bình vương Mạc Túy Sinh đứng bên cạnh Hồng Quân , trầm giọng nói :

“ Về phương diện binh lực , chúng ta hiển nhiên có bất lợi lớn . Nhưng Mạc mỗ dám nói rằng những Hồn Độn linh bảo do Long Chiến cùng Đông Phương Giản về chất lượng cũng như phẩm cấp so với Mạc mỗ có khác biệt rất lớn , đây chính là ưu thế của ta . Hơn nữa Mạc mỗ tin tưởng thực lực của Hồng thành chủ tuyệt đối trên Long Chiến ”

“ Bất giác bắt vua trước , Mạc tiên sinh nói Hồng Quân hiểu rõ !” Hồng Quân trầm giọng nói :

“ Hầu tử và Thiên Minh , ba trăm vạn binh sĩ kia giao cho các người điều khiển , trong loạn chiến tin rằng các người đã có nhiều kinh nghiệm . Tiểu Cổ , hai Đế tôn sẽ giao cho người còn về phần Long Chiến cứ để ta lo !”

Ba người đồng thời gật đầu , đối với mỗi người đây hiển nhiên là nhiệm vụ gian nan nhất .

Đột nhiên , Huống Thiên Minh nhíu mày , trên trán giống như bị kim châm nhất thời đau đớn toàn thân , cả kinh nói :

“ Tiểu Quân ... Ta tựa hồ cảm giác được chuyện không ổn ”

Mọi người không khỏi kinh ngạc , mặc dù sau khi tới Nguyên thủy vũ trụ Huống Thiên Minh biết trước năng lực đã bị áp chế nhưng trải qua nhiều năm tu luyện như vậy loại năng lực này cũng đã từ từ khôi phục

“ Lão Huống , người thấy cái gì ?” Tôn Ngộ Không gãi tai hỏi

Huống Thiên Minh nghiêng chặt hàm răng , lắc đầu , nói :

“ Trong đầu ta tựa hồ hiện lên một vậy gì đó , rất mơ hồ không thấy rõ . Nhưng ta có thể cảm giác được chuyện rất không ổn ”

Hồng Quân cau mày , trầm giọng nói :

“ Ta tới lúc này muốn lùi bước cũng không thể nữa , vô luận là như thế nào chúng ta cũng phải chiến !”

“ Đúng vậy !” Cổ Bàn đồng ý nói

Sắc mặt Huống Thiên Minh rất khó nhìn , cố gắng tìm lại hình ảnh đã xuất hiện trong đầu nhưng vẫn không thể . Có điều loại cảm giác xấu này vẫn nằm tại trong đầu hắn , vẫn không mất đi .

Giờ phút này , phía trước đại quân Loạn thần giới , Long Chiến tâm cơ vừa động trong đầu đã tiếp nhận tin tức của Loạn thần truyền đến , cả kinh nói :

“ Loạn ... Loạn thần đại nhân đã tới , khai chiến !”

Nơi này là Tử thần giới , Loạn thần đúng là không thể nào dùng thần thức truyền tin , trừ phi Loạn thần đã đi tới phiên tinh vực này .

Lúc này , bảy trăm vạn đại quân Loạn thần giới trong nháy mắt sôi trào hấn lên , tiếng hò hét râm ran cơ hồ chấn động cả Thiên Âm tinh hệ , lấy tốc độ cực nhanh bắt đầu tiến công .

Giờ khắc này , Tôn Ngộ Không giương lên Hỗn Thiên Vô Cực côn hét lớn :

“ Các huynh đệ , lên cho ta !”

Ba trăm vạn đại quân mặc dù số lượng không bằng một nửa Loạn thần giới nhưng khí thế lại giống như nước lũ sông Trường Giang chấn vang cả vũ trụ . Huống Thiên Minh huy động Thiên đạo chi nhận , biến ảo thành ngàn vạn tế toái quang nhận , giống như những ánh sao lóe lên rồi lại ẩn chứa năng lượng hủy diệt .

Hai Thống lĩnh dẫn theo ba trăm vạn Tru thần đại quân xông tới , Cổ Bàn cũng giương Cổ Bàn phiên lên chuẩn bị nghênh chiến hai Chiến tôn .

Duy chỉ có Hồng Quân vẫn đứng yên trong phiên hư không , ánh mắt thâm thúy , nét mặt không có một tia tình cảm dao động . Đột nhiên , một tia Hỗn Độn khí li ti ngưng tụ trong bàn tay của hắn xẹt qua Đạo Thiên kính , bề mặt kính nhất thời phóng thích một quang hoa bạch kim . Loại ánh sáng này rất dịu nhẹ , không như Hỗn Thiên Vô Cực côn phóng thích ra ánh sáng chói mắt , nhưng sự huyền ảo trong đó lại không thể hình dung .

Thoắt cái đã lấy một phần vũ trụ bốn nguyên lực của Tử thần giới , sau một khắc Hồng Quân chợt xuất hiện trước mặt Long Chiến .

Long Chiến kinh hãi thất sắc , có thể đạt tới trạng thái thuận di đủ để chứng minh thực lực của hắn đã đạt tới Quy thần sơ kì , thực lực của Long Chiến bất quá có thể miễn cưỡng tiến hành thuận di khoảng cách ngắn .

Song Hồng Quân hiển nhiên cũng không có giải cấm trạng thái phách thể , thực lực nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ là Hoàn Hư trung kì , bây giờ cũng chỉ là nhờ vào sự huyền diệu của Đạo Thiên kính mà thuận di .

Long Chiến từ trên người của Hồng Quân không cảm giác được bất kì khí tức của một người Quy thần cảnh giới cả , sau một khắc đã đoán ra được năm đó Thống lĩnh Tru thần giới đoạt được Đạo Thiên kính , đồng tử co lại nói :

“ Người ... Người đã nắm giữ năng lực của Đạo Thiên kính ”

Nét mặt Hồng Quân hiện lên một tia cười lạnh , điềm đạm nói :

“ Bất quá một phần mà thôi ”

Xung quanh hai người , vô số binh sĩ Loạn thần giới đang tiến lên phía trước .

Long Chiến có chút kinh nghi lắc đầu :

“ Không thể nào , Đạo Thiên kính là Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , người không có tu vi như Loạn thần đại nhân tại sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy có thể lĩnh ngộ được sự huyền diệu của Đạo Thiên kính , tuyệt đối không thể ”

Hồng Quân ánh mắt một liễm , trầm giọng nói :

“ Có một số việc cũng không phải tuyệt đối , cũng giống như hôm nay , người sẽ chết trong tay ta !”

Long Chiến tròn tròn mắt , đem trường thương cầm trong giây giờ lên trước ngực , lạnh lùng nói :

“ Muốn giết ta , người có năng lực thể sao ?!”

“ Thử sẽ biết !”

Đôi mắt Hồng Quân đột nhiên trở nên dữ tợn , da thịt toàn thân tựa hồ cũng đang nhanh chóng chuyển động phát ra một trận tiếng vang quái dị . Từng tác thịt cũng từ đó mà phình to , bề mặt da cũng lưu động những tia sáng đỏ ngầu , một trận khói quang cũng hiện lên .

Hỗn Độn vật chất ngưng tụ trong huyết mạch bắt đầu sinh ra thật lớn thay đổi biến chất , mỗi một lần biến hóa đều sinh ra một cỗ bộc phát lực ngưng tụ trong bất diệt phách thể .

Trong nháy mắt , Hồng Quân đã đem bất diệt phách thể tăng lên tới giai đoạn thứ sáu !

“ Hát ! ” một tiếng rống hận từ sâu trong cổ họng Long Chiến bạo phát ra , Tam nhận trường thương chớp động quang hoa Hỗn Độn kết dính rồi lại ngưng tụ một loại năng lượng không thể tưởng tượng nổi .

Thân thể Hồng Quân giống như hãm nhập vào một cái đầm lầy , tựa hồ bị lực lượng hạn chế không khỏi rùng mình , cả kinh nói :

“ Chí tôn linh bảo ?!”

Long Chiến thâm nhiên cười nói :

“ Đây là Ma Thiên binh thương , chính là Chí tôn linh bảo do Đông Phương tiên sinh tự mình đã tạo , còn có thuộc tính hãm không , chuẩn bị chịu chết đi ”

Sau khi hiểu rõ , Hồng Quân thoáng giật mình sau đó thần sắc lại ổn định dần , lạnh lùng nói :

“ Binh vương Đông Phương Giản phải không ... Hắn bất quá chỉ là Đệ nhị Binh vương mà thôi , chẳng lẽ người không biết Đệ nhất binh vương Mạc Túy Sinh tiên sinh đã trở thành quân sư của Tru thần giới chúng ta ? ”

“ Cái gì ? Mạc Túy Sinh hắn ... Không thể nào !”

Sắc mặt Long Chiến đại biến , ba trăm năm qua hần chuyên tâm luyện chế linh bảo , đối với việc truy tìm tung tích của Mạc Túy Sinh lại có sơ sót , tất nhiên không thể ngờ được y cự nhiên lại trở thành quân sư của Tru thần giới .

“ Sao lại không ? Chẳng lẽ ngươi không phát giác đại quân Tru thần giới ta trang bị công phòng đều là trung phẩm Hồn Độn linh bảo sao , về chất lượng cũng như phẩm cấp linh bảo Mạc tiên sinh luyện chế tuyệt đối mạnh hơn ngươi và Đông Phương Giản !”

Long Chiến tức giận ra mặt , nghiêng răng nói :

“ Mạc Túy Sinh cái tên gia hỏa này , cự nhiên đã trở thành phản đồ !”

Hồng Quân cười lạnh :

“ Muốn trách chỉ có thể trách Loạn thần , khi một người mất đi giấc mộng hần chuyện gì cũng dám làm !”

Nói xong , toàn thân Hồng Quân chấn động , bằng vào nhục thể cường hãn mới vừa rồi cải tạo cự nhiên có thể thoát khỏi sự hạn chế hãm không của Ma thiên binh thương , sử dụng tốc độ cực nhanh hoa phá hư không , quyền chưởng bộc phát hướng tới Long Chiến rống lên .

Long Chiến sợ hãi mặt tái đi , điều khiển Ma thiên binh thương lực hãm không lại bạo phát hạn chế phần nào tốc độ cùng năng lượng bộc phát của Hồng Quân , cường độ công kích của Chí tôn linh bảo này đúng là không thể nghi ngờ , mũi thương phát ra một tiếng ong ong sau đó đâm thẳng về phía Hồng Quân .

Hồng Quân ánh mắt một liễm , gơ cánh tay lên , có điều giờ phút này quang văn màu đỏ đã bao trùm toàn bộ cánh tay hần . Hồng Quân không chút kiêng kỵ trực tiếp dùng tay đón lấy mũi thương , sau khi một tiếng kim loại va chạm vang lên , thân thể Hồng Quân chợt chấn động , lực lượng bộc phát cường đại kia trong nháy mắt biến mất vô ảnh tung , quang văn trên cánh tay cũng theo đó mà ảm đảm hần .

Binh vương Long Chiến cầm binh thương chắn trước người , cười lạnh nói :

“ Với năng lực của ngươi cũng muốn giết ta , quả thật vọng tưởng !”

484. Chương 32 : Thuộc Tính Phụ Gia

“ Yên tâm đi , ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa chờ ngươi xuất thế !”

Những năm gần đây , chân linh Quỷ Lang vương dựng dục trên cánh tay Hồng Quân , cổ sinh mệnh ba động kia theo thời gian trôi qua không ngừng tăng cường , hơn nữa cùng với Hồng Quân còn sinh ra linh hồn câu thông , càng thêm thân mật . Trên chiến trường , có thể lợi dụng năng lượng chân linh nó làm tăng lên năng lực phòng ngự của Hồng Quân . Hồng Quân vì thế cũng cảm thấy cực kỳ vui mừng

Trường thương vung lên , trong cơ thể Long chiến đột nhiên phóng thích ra một cỗ lực lượng bàng bạc , Hồn Độn vật chất bốn phía bắt đầu hướng Ma thiên binh thương ngưng tụ , lớn tiếng nói :

“ Ngươi chuẩn bị chịu chết đi !”

Hồng Quân đối với việc này không phát sinh bất cứ e ngại nào , lạnh lùng cười nói :

“Người chết chính là ngươi !”

Giờ phút này , Hồng Quân mặc dù đã tăng trạng thái bất diệt phách thể lên giai đoạn thứ sáu , Long Chiến cũng đã cho là cực hạn của Hồng Quân . Nhưng điều hần không biết chính là Hồng Quân cho tới giờ vẫn còn chưa tiến hành giải cấm phách thể trạng thái , lực lượng bộc phát không thể tưởng tượng kia giống như dung nham từ sâu trong núi lửa không ngừng lưu động trong cơ thể hần , tùy thời có thể bộc phát .

Tuy nhiên lần này Hồng Quân không còn ý định nương tay , trong ánh mắt thấu phát ra sát khí vô cùng hung lệ , mặt ngoài da thịt sắc đỏ quang hoa lưu động với tốc độ nhanh hơn , lực lượng uẩn tàng đã lâu kia vào giờ khắc này đã hoàn toàn bộc phát .

Ma Thiên binh thương kia cũng chẳng có gì khác chỉ là một kiện hạ phẩm Chí tôn linh bảo , với phụ gia thuộc tính hãm không lúc này đã phóng thích ra hoàn toàn bao phủ lấy thân thể Hồng Quân . Nhưng cơ thể sau khi đã giải cấm Hồng Quân đã không còn lo sợ bất cứ lực lượng hạn chế gì nữa , một âm thanh chấn động vang lên , thân ảnh của hắn đã hoàn toàn biến mất tốc độ đã sắp đạt tới trạng thái thuần di khiến cho Long Chiến cũng không cách nào nắm bắt được quỹ tích chuyển động của hắn .

“ Hồng rồi ! ”

Long Chiến rùng mình bước một bước cũng đã ở ngoài trăm trượng , với thực lực của hắn đủ để miễn cưỡng thuần di khoảng cách ngắn . Hắn có thể cảm giác được Hồng Quân đang vận hành với tốc độ cực nhanh trong không gian , nếu như không tránh chẳng may trúng đòn chí mạng là không thể nghi ngờ .

“ Như thế nào lại vậy ... chẳng lẽ hắn uẩn tàng thực lực ?”

Long Chiến sắc mặt biến đổi tuy nhiên điều hắn khiếp sợ không phải chỉ có Hồng Quân ẩn tàng thực lực mà là hắn cự nhiên lại có thể trong thời gian ngắn đạt tới một cảnh giới đáng sợ như vậy , thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi .

“ Long Chiến , chuẩn bị cho tốt đón nhận cái chết ?!”

Đột nhiên , một thanh âm lạnh như băng từ phía sau hắn vang lên . Long Chiến toàn thân run rẩy nhưng chưa kịp quay đầu lại thì đỉnh đầu đã truyền đến một trận tiếng răng rắc , một cỗ lực lượng nghiền nát trong nháy mắt truyền khắp toàn thân . Khái giáp toàn thân cũng tựa hồ như giấy vụn trong nháy mắt đã bằng tóai .

Khuôn mặt Long Chiến đã méo mó , há mồm phun ra một ngụm máu tươi , thân thể như bị cuồng phong giăng xé bắn vụn ra phía xa .

Mà phía sau hắn , Hồng Quân như trước vẫn giữ nguyên tư thế xuất quyền , quang hoa màu đỏ lưu chuyển toàn thân . Một đoàn khói trắng như tuyết từ các lỗ chân lông không ngừng tràn ra .

Một quyền này ẩn chứa toàn bộ lực lượng của trạng thái giải cấm thứ tư , tất nhiên đó cũng chưa phải là cực hạn của Hồng Quân nhưng muốn tiêu diệt Binh vương Long Chiến , quá đủ !

Giờ phút này , xương cốt toàn thân Long Chiến toàn bộ đã nát bấy , khôi giáp trên người cũng đã rách nát không thể tả , sắc mặt trắng bệch ánh mắt thấu ra sự hoảng loạn , Hồng Quân bước từng bước tới gần .

“ Người ... Người làm sao có thể đánh bại ta , làm sao có thể ?!” trong giọng nói của Long Chiến hàm chứa sự phẫn nộ và không cam , tựa hồ còn không muốn tin điều vừa xảy ra .

Thần sắc Hồng Quân ngưng trọng , toàn thân thấu phát ra một loại ngạo khí , lãnh đạm nói :

“ Không có thực lực thì không bảo vệ được bất luận kẻ nào , ta còn muốn tìm phụ thân và theo đuổi Thiên đạo , cho nên ... Ta phải tự mình thay đổi , phải mạnh hơn đến mức không ai có thể ngăn cản mới thôi , cho dù là Loạn thần cũng không thể !”

Từ trong ánh mắt hắn có thể thấy được sự cứng rắn , một loại mà bất cứ kẻ cứng đầu nào trước mặt cũng phải cúi phục !

“ Ha ha ...” Long Chiến cười thâm hai tiếng :

“ Loạn thần đại nhân cường đại người không thể tưởng tượng nổi , hắn sẽ hủy diệt Tru thần giới cùng Tử thần giới , khiến cho Loạn thần giới trở thành chúa tể của cả Nguyên thủy vũ trụ , người rốt cục cũng sẽ hết , bất luận kẻ nào cũng đều sẽ chết , ha ha ha !”

Hồng Quân ánh mắt lạnh lẽo , trầm giọng nói :

“ Cho dù tan xương nát thịt ta cũng sẽ hông để Loạn thần đụng đến một người Tru thần giới ta , tốt , người đi chết đi !”

Quyền chưởng bộc phát , Hồng Quân phát ra một tiếng tê hồng , đôi tay giống như được liệt hỏa bao bọc đỏ bừng , ẩn chứa trong đó là năng lượng hủy diệt không cách nào tưởng tượng , hung hăng đánh lên thân thể Long Chiến .

Lực lượng hủy diệt kia từ từ nghiền nát thân thể và linh hồn Long Chiến , trong khoảnh khắc thân thể hắn đã hóa thành bụi phấn , cuồng phong thổi qua quét sạch mọi thứ .

Hồng Quân lạnh lùng quét ánh mắt khắp chiến trường :

“ Loạn thần ... ta sẽ ngăn cản ngươi !”

Phiến tinh vực kia đã hoàn toàn trở thành loạn chiến chi địa , hơn một ngàn vạn đại quân đang không ngừng chém giết điên cuồng tại đây .

Huống Thiên Minh thúc dục Thiên đạo chi nhận không ngừng biến ảo , ngàn vạn hồ quang lấy hắn làm tâm hình thành một quyền chưởng hình xoắn ốc với khí thế không thể ngăn cản phóng tới , những binh lính chỉ cần chạm nhẹ dễ bị lực lượng của Thiên đạo chi nhận nghiền thành phấn .

Ở trung tâm tinh vực , tiếng rống hận của Tôn Ngộ Không cơ hồ rung động cả vũ trụ . Hỗn Thiên Vô Cực còn trong tay hắn tùy ý huy động , kim quang sí liệt ẩn chứa uy lực của Đấu chiến một trăm còn hoàn toàn bao phủ phương viên phạm vi hơn một ngàn thước nhưng phạm là nơi nào bị cơn khí quét trúng nơi đó binh lính đều biến thành bụi phấn , hạ phẩm Hỗn Độn phòng ngự linh bảo kia thậm chí một chút tác dụng cũng không có .

Đây là Trung phẩm Chí tôn linh bảo , giống như vì Tôn Ngộ Không mà sinh vật , không ngừng tăng lên uy lực đấu chiến còn điển của Tôn Ngộ Không .

“ Đấu chiến hai trăm còn !”

Tôn Ngộ Không lại hồng lên , trên thân còn bạch kim đột nhiên có sự thay đổi rất lớn , lớp cát mịn trên bề mặt cũng lóe ra ánh sao chói mắt , hai trăm cột sáng phóng lên cao , mấy trăm binh lính Loạn thần giới xung quanh trong nháy mắt đã thành hồn ma dưới cây còn này .

Tại ba trăm năm trước , đây đã là cực hạn của Tôn Ngộ Không nhưng giờ khắc này hắn nắm chặt trường còn , năng lượng trong có thể hiện lên cuộn cuộn không dứt . Đột nhiên hắn cảm giác được từ trong Hỗn Thiên Vô Cực còn truyền đến một loại năng lượng đặc thù dao động khiến trong lòng hắn cũng run lên .

“ Đây ... Đây là ?”

Tôn Ngộ Không do dự trong lòng nhưng Hỗn Thiên Vô Cực còn trong tay vẫn điên cuồng huy vũ , uy lực của Đấu chiến còn điển vẫn được tăng lên , tới bây giờ đã đạt tới cảnh giới Đấu chiến ba trăm còn .

Song , lúc này lại xuất hiện một tia biến hóa vi diệu khiến cho tận đáy lòng Tôn Ngộ Không cảm thấy chấn động kịch liệt . Binh sĩ xung quanh bị cơn khí cuộn cuộn kia đánh vào tốc độ đột nhiên chậm hẳn , mặc dù không rõ ràng nhưng có thể phát hiện ra .

Lúc này , gần bảy trăm vạn đại quân vẫn điên cuồng đánh tới , với ưu thế hơn Tru thần giới một nửa số lượng trong lúc này đang chiếm thế chủ động .

Tôn Ngộ Không thấy binh lính Tru thần giới đang dần dần thoái lui , trong lòng nhất thời lửa giận bùng lên , hét lớn một tiếng . Hỗn Thiên Vô Cực còn cơn khí bộc phát cơ hồ có thể xuyên thấu cả vũ trụ , mấy ngàn binh sĩ Loạn thần giới nhất thời bị đánh bay ra ngoài .

“ Đấu ... Chiến ... Bốn trăm còn !”

Đây là cực hạn lực lượng mà Tôn Ngộ Không có thể tưởng tượng , nhưng năng lượng trong cơ thể vẫn cuộn cuộn như trước không ngừng mãnh liệt hơn , bốn trăm còn ảnh phô thiên cái địa . Hơn một ngàn tên lính Loạn thần giới đều bị kim quang nuốt lấy , bị cơn khí giằng xé nhất thời bị đánh cho nát thịt .

Cơn khí bắn nhanh , nhưng binh lính bốn phía cũng không ngừng hướng tới nơi này . Trong mắt Tôn Ngộ Không tốc độ của những người này bỗng trở nên chậm chạp đi rất nhiều , thậm chí ngay cả âm thanh hò hét cũng bị đứt quãng . Giờ khắc này , Hỗn Thiên Vô Cực còn phát ra một âm thanh muện hưởng , Tôn Ngộ Không cúi đầu nhìn lại tựa hồ có chút sợ ngộ , trầm giọng nói :

“ Nguyên lai thuộc tính phụ gia của Hỗn Thiên Vô cực còn chính là Thời không tĩnh chỉ ...”

Đích xác , dưới tầm ảnh hưởng của cơn khí , một mảnh tinh vực đang vận chuyển nhất thời chậm chạp hẳn , thậm chí có chút trì trệ . Nhưng Tôn Ngộ Không hiển nhiên cảm giác được năng lực của Hỗn Thiên Vô Cực cơn không chỉ có thể , nếu như có thể tăng lên nữa uy lực của Đấu chiến cơn điển thì Thời không tính chỉ hiển nhiên hiệu quả càng thêm rõ ràng .

Cảm giác được thuộc tính phệ gia của nó , Tôn Ngộ Không có chút mừng như điên , huy động Hỗn Thiên Vô Cực cơn phóng thích năng lượng mức độ lớn nhất . Cảnh giới Hỗn Động tăng lên Hoàn Hư sơ kì lực lượng hạn chế đối với hắn tại phiên tinh vực này đã giảm bớt , uy lực của Đấu chiến cơn điển cũng theo đó mà tăng lên .

Dưới sự kích thích của Vô thượng chiến ý , binh lính Tru thần giới tinh thần cũng chấn động mạnh , dấy lên đợt phản công như thủy triều , khí thế hai bên hiện tại cũng đã ngang tầm .

Trong hư không , cách chiến trường không xa , ba đạo nhân ảnh thoát ẩn thoát hiện . Một cỗ lực lượng nghiền nát hư không đang không ngừng được phát ra , hai bóng người biến ảo thành hàn quang không ngừng tiến hành công kích nhưng hiển nhiên có chút cố kỵ lực lượng kia nên cũng đang né tránh .

Cổ Bàn huy động Bàn Cổ phiên , khuôn mặt vẫn như băng từ vạn cổ không thay đổi , ánh mắt thâm thúy sắc bén quét qua hai đại Đế tôn , lãnh đạm nói :

“ Bản lĩnh các người chỉ có thể thôi sao ?”

Hai Đế tôn sắc mặt đỏ lên , hiển nhiên có chút tức giận nhưng lại cực kì úy kỵ Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn , cũng không dám công kích lỗ mãng .

Cổ Bàn lạnh nhạt nói :

“ Loạn thần giới có Lục đại Đế tôn , các người chính là trong số đó ?”

Đế tôn bên trái hét lớn :

“ Đệ nhị Đế tôn , Phong Thiên !”

Đế tôn phía bên phải tiếp lời :

“ Đệ tứ Đế tôn , Chu Hào !”

Thần sắc của Cổ Bàn lạnh nhạt , ánh mắt lạnh lùng thâm sâu quan sát kỹ hai người , nói :

“ Vậy để ta lập phần mộ cho hai đại Đế tôn đi a !”

“ Càn rỡ !” hai Đế tôn mặt đầy nộ khí , nhanh chóng xuất ra binh khí

485. Chương 33: Luyện Hồn

Bàn Cổ phiên giơ lên cao, Cổ Bàn lạnh lùng nói:

“Đến đây đi!”

Mắt của Phong Thiên lộ ra vẻ giận dữ, thân của Diệt Thần tiên chợt run run, bùa chú huyền ảo kia giống như linh động, bỗng dao động hẳn lên, một đạo ánh sáng màu đỏ thắm pha trộn với âm thanh kì dị của tiếng gào khóc thảm thiết, ở trên hư không dấy lên một tầng gợn sóng thật lớn.

Lúc này, Chu Hào cũng từ bên trái công tới, trên thân của Phá Hồn kiếm lưu động tầng tầng ánh sáng u ám, phân ra tám đạo kiếm khí, từ bốn phương tám hướng hoàn toàn phong tỏa đường lui của Cổ Bàn.

Ánh mắt Cổ Bàn phát lạnh, nhưng không có biểu thị ra ý sợ hãi nào, Bàn Cổ phiên đã lay động tới, một cỗ lực lượng phá toái hư không cực kỳ mãnh liệt bỗng nổ ra, tám đạo kiếm khí kia nháy mắt bị vỡ nát ra.

Lúc này, Diệt Thần tiên đã cách Cổ Bàn không đến ba trượng. Trong lòng Phong Thiên cười lạnh, còn không ai có thể ở dưới Diệt Thần tiên của hắn mà sống sót, ít nhất bây giờ còn không có.

Trên khuôn mặt của Cổ Bàn giống như dạng điêu khắc bỗng dẫn tới một tia cười lạnh, hồ hững nói:

“Nơi này rất rối loạn, không bằng đổi cái trận địa đi!”

Nhưng mà lúc này, dường như toàn bộ thiên địa đều đã xảy ra biến hóa, Phong Thiên cùng Chu Hào thậm chí đều chưa kịp có phản ứng tới, đã rơi vào một cái thế giới khác.

Chỗ mà hai người đứng, đúng là một vùng trời của rừng rậm nguyên thủy, bốn phía sơn mạch liền nhau, không có điểm cuối, cách đó không xa sóng biển, như gấm vóc màu lam trải rộng tới chân trời vô tận.

Mà ở phía sau hai người, đột nhiên một tòa sơn bích đứng sừng sững, trên sơn bích không ngừng hiện ra đồ án hình mặt người dữ tợn, tiếng gào thét không cam lòng cùng phẫn nộ kia khiến cho đáy lòng của bọn họ đều cảm giác được rung động cực kỳ.

“Này... Đây là nơi nào?” Phong Thiên kinh ngạc nói, một bên là Chu Hào cũng mờ mịt lắc lắc đầu, trong ánh mắt để lộ ra thần sắc kinh hãi.

Lúc này, Cổ Bàn đột nhiên xuất hiện ở trong hư không cách đó không xa, tay cầm Bàn Cổ phiên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người:

“Nơi đây chính là ở trong phiên thể giới của ta, cũng là ta vì hai người mà chuẩn bị nơi an táng!”

“Cái gì?!” Phong Thiên cùng Chu Hào hiển nhiên rất đối giật mình.

Trong khoảnh khắc trước, Cổ Bàn mở ra hắc động trong Bàn Cổ phiên, lặng lẽ không một tiếng động đem hai người hút vào Bàn Cổ thể giới. Trước mắt, Luyện Hồn Bích phóng thích ra từng tia lực lượng luyện hóa mãnh liệt gần như hòa tan mỗi một tác thân thể của hai đại Chiến tôn. Hai đại Chiến tôn có thể cảm giác được rõ ràng toàn thân mình đang chịu đựng sự hành hạ không thể tưởng tượng được.

“Muốn chết!” Phong Thiên cũng không cách nào nhẫn nại được, Diệt Thần tiên phát ra một âm thanh run rẩy, quang sáng trên thân tiên lưu chuyển, phóng tới đánh vào đầu Cổ Bàn.

Cổ Bàn không có né tránh Bàn Cổ phiên hơi lay động một chút, lực lượng phá toái hư không trong phiên nhất thời bao phủ Diệt Thần tiên, chợt xoắn lại, từng tác quang sáng trên tiên tán loạn. Sắc mặt Phong Thiên đại biến, hắn cảm giác được rõ ràng lực lượng trong Diệt Thần tiên đang nhanh chóng biến mất..

Cổ Bàn tăng thêm lực lượng phá toái hư không, chỉ nghe một tiếng giòn vang, Phong Thiên bị chấn lùi ba bước, mà Diệt Thần tiên đã từ trong rạn nứt mà tách ra, một đạo vết nứt thật lớn rõ ràng là có thể thấy được, nhìn thấy mà giật mình.

“Này... Điều này sao có thể, Diệt Thần tiên của ta!” Trên mặt của Phong Thiên mang theo biểu tình vô cùng kinh sợ, nhìn Diệt Thần tiên tan vỡ, gần như không cách nào tin được một màn phát sinh như vừa rồi, nhưng trên thân tiên vết rách lại thực sự cứ như thế bị cắt đoạn, thật rõ ràng.

“Đi tìm chết cho ta!” Cổ Bàn từng bước đi ra, sau một khắc đã xuất hiện ở trước mặt Phong Thiên, nơi này đã hoàn toàn là thế giới mà Cổ Bàn chủ trương khống, năng lực pháp tắc bản nguyên hiển nhiên tùy ý thi triển.

Một chương đánh ra, Phong Thiên dường như còn không có phản ứng tới, cả người bay ngược ra ngoài, va chạm mạnh vào Luyện Hồn Bích.

“Không!”

Đột nhiên, Luyện Hồn Bích phát ra một tiếng rít khàn khàn, trên mặt bích đột nhiên mở ra một cái hắc động, giống như cái miệng to như huyết bồn của dã thú, đem Phong Thiên thôn phệ đi vào, cuối cùng tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả Bàn Cổ thể giới.

Chu Hào nhìn thấy một màn này, mồ hôi lạnh đã từ sống lưng trực tiếp thấm ướt toàn thân, hai tay đều run rẩy.

Linh hồn của Phong Thiên cũng không như Đệ tam Giới Vương ngang ngạnh như vậy, trong giây lát đã bị luyện hóa một ít, ánh sáng xanh sáng rực trong Bàn Cổ phiên, một cổ lực lượng mới sinh ra ở trong đó bắt đầu chuyển động.

Mặt Cổ Bàn mang theo một tia cười lạnh, hai mắt nhìn chăm chăm ở Chu Hào, trầm giọng nói:

“Kế tiếp, để ta đưa ngươi vào quan tài!”

“Nằm mơ, đáng chết là ngươi!”

Trong lòng Chu Hào biết ở bên trong phiên lĩnh vực không gian này đã không có đường lui, dưới tình thế cấp bách sử dụng hết lực lượng toàn thân xuất ra một kiếm, mặt ngoài thân kiếm ánh sáng hỗn độn bỗng chớp động, một loại khí lưu so với bất cứ kiếm khí gì đều cường đại hơn phóng vút lên cao, nghênh đón Cổ Bàn đang bổ tới.

Cổ Bàn không có né tránh, bởi vì tại trong phiên lĩnh vực này, hắn là một Chương Không Giả chân chính.

Đột nhiên, Chu Hào động tác nhanh như lôi điện đó chợt ngưng trệ xuống, vẫn duy trì tư thế xuất kiếm như trước, nhưng bị cố định ở trong hư không, ở trong phạm vi mười mét chung quanh hắn, toàn bộ sóng dao động không gian trong nháy mắt biến mất.

Rất hiển nhiên là không gian tĩnh chỉ!

Cổ Bàn lạnh lùng nói:

“Ở bên trong Bàn Cổ thế giới của ta, bất luận là không gian, thời gian, lực lượng căn nguyên của pháp tắc gì, đều do ta chương không, sáng tạo!”

Sắc mặt của Chu Hào biến đổi càng thêm khó coi, hắn muốn cưỡng ép phá vỡ hạn chế của không gian tĩnh chỉ, nhưng ở bên trong lĩnh vực tuyệt đối của Cổ Bàn, lại không có chút biện pháp nào.

Bàn Cổ phiên chợt lay động, cổ lực lượng phá toái hư không kia nhanh chóng mở rộng ra, bất luận là thanh trường kiếm kia, hay là ánh sáng hỗn độn bám trên thân kiếm, đều tại lúc này hoàn toàn vỡ nát.

Cổ Bàn chậm rãi đi tới trước mặt Chu Hào, lạnh lùng cười, thân thể Chu Hào đột nhiên bị một cổ chú lực kỳ dị vô hình kéo lay động, điên cuồng hướng phía sau lui lại, “Đông” một tiếng vang trầm nặng thân hình dán vào mặt bích của Luyện Hồn Bích.

Luyện Hồn Bích đột nhiên run lên, một cổ lực lượng luyện hóa mãnh liệt lan theo toàn thân của Cổ Bàn tràn ra rồi tiến vào, giống như độc trùng bám vào cắn nuốt mỗi một tắc huyết mạch của hắn. Chu Hào lớn tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại không có lực lượng phản kháng gì, mặc ý cho cổ lực lượng luyện hóa đó dần dần ăn mòn toàn thân, sau một lát linh hồn cũng bị Luyện Hồn Bích cắn nuốt đi.

Trong Bàn Cổ phiên lại dâng lên một đoàn ánh sáng màu xanh đen, cổ lực lượng mới sinh ra kia khiến cho Cổ Bàn cực kỳ hài lòng.

“Xem ra ngươi còn cần thực vật nhiều hơn, vậy thì cho ngươi ăn một lần đi!”

Tâm cơ của Cổ Bàn vừa động, giờ Bàn Cổ phiên lên, phát lên hư không phạm vi lớn, chỉ thấy ở trước mặt hắn đột nhiên mở ra một cái khe thật lớn.

Ngay sau đó, hàng trăm hàng ngàn, thậm chí đạt tới quy mô mấy vạn binh lính của Loạn Thần giới đều bị hút vào, bọn họ mờ mịt nhìn cái thế giới kì lạ này, trên mặt đều lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Cổ Bàn giống như một thiên thần đứng trên đỉnh núi cách đó không xa, lãnh đạm nói:

“Nhân tiện dùng thân thể và linh hồn của các ngươi, để cúng tế Luyện Hồn Bích của ta đi!”

Tiếng sấm vang rung trời làm chấn động toàn bộ Bàn Cổ thế giới, Luyện Hồn Bích chấn động âm âm vang vọng, dường như nhìn thấy mấy vạn sinh mệnh nó cũng cảm giác được cực kỳ hưng phấn, trung tâm hồn bích đột nhiên sụp đổ xuống, giống như cái miệng to như chậu máu của ác ma sinh ra một cổ hấp lực cực kỳ mãnh liệt, vẻ mặt của binh lính Loạn Thần giới đại biến, tiếng kêu thảm thiết giống như núi lở biển động bùng phát ra.

Ngay sau đó, tần suất một lần mấy trăm người bị Luyện Hồn Bích thôn phệ, luyện hóa, thanh quang của Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn càng phát ra sáng rực, cơ hồ như có thể nhìn thấy được.

Luyện Hồn Bích thôn phệ linh hồn luyện hóa càng nhiều, uy lực của Bàn Cổ phiên cũng lại càng mạnh, Cổ Bàn đối với cảm xúc này càng sâu sắc, hẳn cảm giác được rõ ràng từ trong cổ phiên sinh ra lực lượng phá toái hư không đang không ngừng tăng mạnh.

Lúc này, chiến tranh đã rất nhanh tiến tới hồi gay cấn, nhưng Binh Vương Long Chiến cùng với hai đại Đế Tôn đều đã bị giết chết, bảy trăm vạn đại quân sớm đã là rắn mất đầu, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để Tru Thần giới đẩy lên phản công.

Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh lúc này dẫn theo mấy trăm vạn đại quân kiên cường đứng vững dưới thế công của đại quân Loạn Thần giới. Tới giai đoạn gay cấn, thiệt hại của hai phương đều rất nặng nề. Nhưng tương đối mà nói, thiệt hại binh lực của Loạn Thần giới gần như vượt hơn gấp đôi của Tru Thần giới, với lại mất đi Binh Vương Long Chiến và hai đại Đế Tôn, đám người Tôn Ngộ Không càng không còn kiêng nể gì, với khí thế như hổ xông vào đàn dê tàn sát binh lính của Loạn Thần giới.

Lúc này, Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh phụ trách chính diện đối địch, ngăn cản thế công của Loạn Thần giới, còn Cổ Bàn thì ở chính giữa không ngừng làm giảm binh lực của đối phương, trái lại ở một mức độ nhất định áp chế được khí thế tiến công với qui mô lớn của quân địch.

Ở giữa chiến trường, từng đám từng đám binh lính Loạn Thần giới dường như bị một cổ lực lượng cực kỳ mãnh liệt không ngừng oanh kích, một đạo ánh sáng lung linh màu đỏ thẫm quét qua, hơn một ngàn người đều bị đánh tan thành bột phấn.

Hồng Quân cho dù không giải cấm phách thể trạng thái, ở bên trong binh lính có thực lực thấp, cũng là vô địch, không ai có khả năng đủ để ngăn cản hẳn làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà lúc này, ở sâu trong vũ trụ nơi xa, lại truyền đến một cổ sóng dao động năng lượng cực kỳ tà dị, khiến cho đáy lòng Hồng Quân cảm giác được rung động mãnh liệt.

Hồng Quân chợt dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ngọn nguồn của sóng dao động năng lượng, thần thức không ngừng mở rộng thêm, nhưng lại bị cổ dao động năng lượng kỳ dị kia ngăn cách, thậm chí không có cách nào chuyển dời tới ngoài ngàn mét.

Một loại cảm giác cực kỳ không ổn dâng lên trong lòng, Hồng Quân cau mày, nháy mắt đem phách thể trạng thái tăng lên tới cực hạn.

Lúc này, ở sâu trong vũ trụ, từng đạo ánh sáng màu đen tím giống như quái xà lệ măng uốn lượn đến, tốc độ cực nhanh, trong lúc di động phát ra một tràng tiếng rít bén nhọn quái dị.

Hồng Quân có thể cảm nhận được sâu sắc, một cổ lực lượng hủy diệt đang không ngừng hướng tiến gần tới hắn...

486. Chương 34: Loạn Thần

Trong lòng Hồng Quân run lên, chỉ thấy vầng sáng màu đen tím kia nháy mắt tuôn tràn ra, phàm là binh lính trong phạm vi nó lướt qua, đều giống như bị cổ lực lượng hủy diệt kia ăn mòn, trong nháy mắt bị nghiền thành nát tan.

Tiếp theo, cách đó không xa phóng lên một đám mây ánh sáng màu đen tím, nhanh chóng hướng nơi này mà tiến tới, ở giữa ẩn chứa khí tức hủy diệt khủng bố, khiến cho Hồng Quân không tự chủ được tăng cao cảnh giác phòng bị.

Mây ánh sáng kia không ngừng mở rộng, gần như là bao trùm toàn bộ chiến trường, vùng mây không ngừng phát ra điện mang màu đen tím.

Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh thấy thế, sắc mặt cũng đại biến, bọn họ đều cảm giác được tại chỗ sâu trong đám mây sáng, ẩn chứa một lực lượng cực kỳ kinh khủng, đủ để phá hủy hết thảy mọi lực lượng.

Thần sắc của Hồng Quân ngưng trọng, cắn chặt hàm răng, lạnh lùng nói:

“Là hắc đến đây... Nhất định là hắc!”

Lúc này, một tiếng cười điên cuồng từ trong đám mây sáng kia truyền ra, uy nghiêm mà hung lệ, cuộn xoáy vào tai của mỗi người, dường như ẩn chứa một cỗ lực lượng áp chế vô hình, khiến cho khắp cả người đều có cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Bọn tiểu bối vô tri, cả gan làm hư chuyện tốt của bản thân, toàn bộ đều chết cho ta!”

Đột nhiên, đám mây ánh sáng bỗng nổ tách ra, ngàn vạn đạo ánh sáng màu đen tím bắn ra, ẩn chứa lực lượng hủy diệt không thể tưởng tượng gần như nghiền nát hư không.

“Hầu tử, trở về!” Huống Thiên Minh kinh sợ kêu lên.

Tôn Ngộ Không căn bản không có để ý tới Huống Thiên Minh, răng nanh cắn chặt, gầm lên một tiếng giận dữ liên tục tiếp nghênh đón, mấy trăm đạo ánh sáng bạch kim cuộn cuộn dâng lên, cùng với ánh sáng màu đen tím mãnh liệt va chạm vào nhau. Trong khoảnh khắc tiếp xúc, Đấu Chiến côn khí của Tôn Ngộ Không cũng không ngăn cản được thế công của vàng sáng màu đen tím, ngược lại từng tắc từng tắc bị ăn mòn, sau đó liên vỡ nát, thuận đà kim quang rất nhanh hướng Tôn Ngộ Không tuôn tràn tới.

“Ba!”

Một tiếng rạn nứt vang lên như xé lụa, quang nhận màu xanh nhạt đột nhiên từ bên trái tràn tới, cắt đứt Đấu Chiến côn khí đang bị xâm nhiễm, Tôn Ngộ Không bị chấn bay lui ngàn mét xa, tay run run nắm Hồn Thiên Vô Cực Côn, trên cái mặt khỉ lộ ra vẻ hết sức kinh sợ.

“Này... Đây là lực lượng gì?”

Sau khi giành được trung phẩm Chí Tôn linh bảo Hồn Thiên Vô Cực Côn, Tôn Ngộ Không chưa hề thua, nhưng mới vừa rồi trong lúc đối mặt, hiển nhiên rơi vào thế hạ phong, nếu như không phải Thiên đạo chỉ nhận của Huống Thiên Minh đúng lúc cắt đứt Đấu Chiến côn khí, có thể hiện tại đã bị vàng sáng màu đen tím kia ăn mòn, hủy diệt.

Lúc này, Huống Thiên Minh thu hồi Thiên đạo chỉ nhận, bảo vệ hai người, trầm giọng nói:

“Cái này không phải lực lượng của chúng ta có thể ngăn cản được, chẳng lẽ là hắc đến đây?”

“Người là nói... Loạn Thần?!” Tôn Ngộ Không kinh ngạc kêu lên cái tên kia.

Lúc này, bên trong đám mây sáng nổ tách ra kia, từng đạo ánh sáng màu đen tím không ngừng lưu động, mà tại trung tâm, thành hình xuất hiện một cái nhân ảnh. Hắc thật giống như vị thần, lạnh lùng nhìn chăm chú vào trận quyết chiến này.

Đột nhiên, Hồng Quân thuận di đến cách Loạn Thần chừng trăm mét, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt sâu sắc thấu phát ra từng tia sát khí hung lệ.

Loạn Thần cách đó không xa, nửa thân dưới chìm vào trong quang vân màu đen tím, thân trên trần trụi, từng đạo từng đạo hoa văn toả sáng màu đen tím không ngừng lưu động ở bên ngoài thân thể, tốc tung bay rối loạn phủ lên vai, sắc mặt nghiêm nghị, nhưng lại lộ ra một tia tà dị nói không nên lời.

Ánh mắt của Loạn Thần lạnh như băng nhìn chăm chú vào Hồng Quân, trầm giọng nói:

“Người nhất định là đến từ Tinh Trần thế giới, người chiếm lấy Đạo Thiên Kính?”

Ánh mắt của Hồng Quân chột nheo lại, điềm nhiên nói:

“Đúng thì làm sao?”

“Ha ha ha ha.” Loạn Thần cười điên cuồng hai tiếng, nói:

“Đem Đạo Thiên Kính giao ra đây, chờ sau khi ta tiêu diệt hết Tử Thần giới, nơi này chính là thiên hạ của người!”

“Người muốn cùng ta giao dịch?” Hồng Quân cười lạnh nói, nhưng ở trước mặt của Loạn Thần, toàn thân của hắn đều giống như bị gông xiềng, cực kỳ không được tự nhiên, có thể cảm giác được rõ ràng uy áp của Loạn Thần kia vô hình trung đang hạn chế chính mình.

“Ta rất bội phục người, có thể có năng lực từ tinh trần thế giới đi vào vũ trụ nguyên thủy, còn có thể ở trong Tử Thần giới tạo ra thế giới của mình. Nhưng người ắt hẳn không nghĩ hết thấy tại hôm nay liền hủy hoại chỉ trong chốc lát, ta có thể cho người cơ hội, chỉ cần người đem Đạo Thiên Kính giao cho ta.”

Hồng Quân lạnh lùng nói ra:

“Nói như vậy, lấy năng lực của Loạn Thần người, vẫn là không có biện pháp từ trên người của ta cướp lấy Đạo Thiên Kính.”

“Sai!” Loạn thần cười lạnh hai tiếng: “Nếu luận về uy lực, người cho rằng Âm Vương Thất Sát Trùy mà thua Đạo Thiên Kính sao?”

“Nhưng nếu luận về huyền diệu, Âm Vương Thất Sát Trùy ở trước mặt Đạo Thiên Kính, căn bản không đáng nói đến!”

Đích thực, ở trong thất đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, uy lực của Âm Vương Thất Sát Trùy đúng là mạnh, nhưng về sự huyền diệu ở trong đó thì Đạo Thiên Kính chiếm ưu thế hơn.

Loạn Thần dường như nhận ra cái gì, ánh mắt chợt lạnh, lạnh lùng nói:

“Chẳng lẽ người lĩnh ngộ được rồi?”

Hồng Quân tự nhiên biết hắn nói cái gì, hồ hững nói:

“Chẳng qua một phần mà thôi.”

“Ha ha ha ha, chẳng lẽ người cho là lĩnh ngộ được một phần huyền diệu của Đạo Thiên Kính, thì có thể cùng ta và Tử Thần chiếm được một chút ưu thế, xem ra người căn bản không hiểu rõ cái gì gọi là Chủ thần!”

Loạn Thần nói với giọng khinh miệt, giống như Hồng Quân ở trước mặt Chủ thần, thậm chí so với con kiến còn muốn nhỏ hơn.

Hồng Quân hít sâu một hơi, ánh mắt chợt thu lại, trầm giọng nói:

“Nhưng ta biết rõ, bất luận như thế nào cũng không thể để cho người sinh cường, tiêu diệt Tử Thần giới!”

Lúc này, vẻ cuồng ngạo của Loạn Thần đột nhiên thu lại, tốc độ di động của vầng sáng hoa văn trên toàn thân đột nhiên tăng nhanh, lãnh đạm nói:

“Nói như vậy, người đã có chuẩn bị rồi.”

“Chuẩn bị cái gì?” Hồng Quân nhướng mày, một cổ cảm giác bất an trong đáy lòng càng phát ra mãnh liệt.

“Chuẩn bị chết!”

Lúc này, Loạn Thần đột nhiên giơ cánh tay lên, năm ngón tay xoay tròn, một thanh Thiết Trùy màu đen tím xuất hiện ở trong tay, một cổ khí thể có tính hủy diệt bùng bùng phát ra, nháy mắt đem Hồng Quân bao vây ở bên trong.

Đột nhiên, chung quanh thời không bắt đầu hỗn loạn hẳn lên, sóng dao động không gian cũng không theo quy tắc nào biến đổi hẳn đi.

Về mặt của Hồng Quân đại biến, buộc miệng thốt lên:

“Lực lượng pháp tắc!”

Chủ thần là người khai sáng ra tinh vực, lực lượng bản nguyên trong vũ trụ nguyên thủy này tự nhiên là nắm ở trong tay. Mà Tử Thần giới cũng là từ trong vũ trụ nguyên thủy khai sáng ra, pháp tắc của Tử Thần

sáng tạo cùng Loạn Thần giới cơ bản đều giống nhau, Loạn Thần có thể thành thạo khổng chế cũng không có gì kỳ quái.

Ở trong thời không hỗn loạn, thân thể của Hồng Quân giống như rơi vào vũng bùn thật sâu, chịu đựng hạn chế lực lượng thật lớn.

Hồng Quân nhìn rõ ràng, trong tay của Loạn Thần rõ ràng chính là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy Âm Vương Thất Sát Trùy, chỉ là không biết hiện giờ Loạn Thần đã lĩnh ngộ được uy lực đến mức nào.

Loạn Thần không có động tác gì, chỉ là Âm Vương Thất Sát Trùy trong tay ánh sáng đột ngột bùng phát ra, vàng sáng màu đen tím ẩn chứa lực lượng ăn mòn kinh khủng rất nhanh kéo tới Hồng Quân, nhưng mà lúc này, Hồng Quân ở bên trong thời không loạn lưu mà Loạn Thần sáng tạo, căn bản không cách gì tự thoát ra.

“Không xong, nếu như bị Âm Vương Thất Sát Trùy tiêm nhiễm thêm chút nữa, chỉ sợ ngay cả bất diệt phách thể đều sẽ bị ăn mòn!” Trong lòng Hồng Quân run lên, nhưng mà từng đạo ánh sáng màu đen tím kia giống như độc xà đem hắn vây lại, tức thì xoắn lại, ở trong thời không loạn lưu đem Hồng Quân hoàn toàn bao trùm lại.

Nhưng nét mặt của Loạn Thần không có vui mừng chút nào, ngược lại có một tia kinh dị, lãnh đạm nói:

“Cái này chính là năng lực của Đạo Thiên Kính sao? Không hổ là huyền diệu đệ nhất Chí Tôn linh bảo.”

Ngay sau đó, Hồng Quân đã xuất hiện ở bên ngoài hơn ngàn mét, hắn nhìn nhìn Đạo Thiên Kính trong tay, sợ hãi than:

“Nếu như không phải dùng Đạo Thiên Kính đoạt lấy một phần bản nguyên vũ trụ, chỉ sợ hiện tại đã thành tro bụi, lực lượng pháp tắc của Chủ thần quả nhiên là lợi hại.”

Loạn thần lạnh lùng chiếu ánh mắt tới Hồng Quân cách đó không xa:

“Cái này chính là người lĩnh ngộ một bộ phận năng lực từ trong Đạo Thiên Kính sao, lại có thể đoạt lấy năng lực của bản nguyên vũ trụ, quả là bất phàm.”

Hồng Quân cười khê một tiếng:

“Huyền diệu của Đạo Thiên Kính, cho dù là Loạn Thần người lại có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu?”

Loạn thần nhẹ lắc đầu:

“Ta nói không phải là Đạo Thiên Kính, mà là người, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy mà nắm giữ được năng lực cướp lấy vũ trụ bản nguyên, người đích thực rất tài giỏi... Nhưng cho dù như vậy, cũng không có khả năng nhúng tay vào trận chiến giữa ta và Tử Thần, bởi vì cho dù người có được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, cũng không có khả năng trở thành Chủ thần, không có khả năng trở thành Chuông Không Giả của một phiên tinh vực!”

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt đạt tới trạng thái giải cấm thứ tư, cơ năng của toàn thân cũng tăng lên tới cực hạn.

Ánh mắt Loạn Thần chợt nheo lại, nói:

“Lực lượng không tệ, nhưng bất luận thế nào, người đều ở trong tầm khổng chế của lực lượng pháp tắc của ta. Xem ra cần cho người xem một chút lực lượng của nó, Âm Vương Thất Sát, vô địch thiên hạ!”

Trong lòng Hồng Quân cả kinh, dùng tốc độ cực nhanh biến mất ở trong hư không, để khỏi phải lại rơi vào bên trong thời không loạn lưu của Loạn Thần.

“Thiên Quỷ Sát!”

Loạn Thần gầm lên một tiếng, ánh sáng hoa văn trên người giống như muốn nổ tung ra, Âm Vương Thất Sát Trùy trong tay xoay tròn cực nhanh, vô số vàng sáng cuộn cuộn dẫn theo vật chất hỗn độn bắt đầu ở bên ngoài thân thể của Loạn Thần ngưng tụ lại.

Thiên Quỷ Sát, Âm Phong Sát, Phá Hồn Sát, Đoạt Phách Sát, Thí Thần Sát, Âm Hưởng Sát, Ma Linh Sát, Âm Vương Thất Sát, vô địch thiên hạ.

Hiện giờ Loạn Thần đã hoàn toàn khống chế được Thiên Quỷ Sát và Âm Phong Sát, tuy rằng uy lực vẫn vẹn chỉ có một phần của Âm Vương Thất Sát Trùng, nhưng lực lượng bùng phát ra cũng cực kỳ khủng khiếp.

Lúc này, ở phía sau Loạn Thần, quang mang màu xám bùng nổ lan ra tới mười trượng, nhìn qua giống như một loại ma quỷ nào đó, cực kỳ hung ác khủng khiếp, mỗi một lần hô hấp đều dẫn theo sóng dao động không gian ở chung quanh.

Hồng Quân tròn tròn mắt, cả kinh nói:

“Đây là Thiên Quỷ Sát của Âm Vương Thất Sát?”

Có thể cảm giác được, từ trong Thất Sát Trùng diễn hóa ra lực lượng linh hồn của một loại ma quỷ thuần túy, nhưng năng lượng của nó, với năng lực của Hồng Quân lại không cách nào nhìn thấu được.

Loạn Thần lạnh lùng nói:

“Thiên Quỷ tuy rằng là lực lượng linh hồn, nhưng cùng ta như nhau, có năng lực chống không thời không pháp tắc, với lại vượt thoát khỏi bất cứ hạn chế pháp tắc nào, ta quả thực muốn nhìn xem Đạo Thiên Kính của người làm sao phá hỏng được Thất Sát Trùng của ta!”

Cuộc so đấu của hai đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, ở khoảnh khắc này đã hoàn toàn triển khai!

487. Chương 35: Thiên Quỷ Sát

Từng tràng tiếng cười lạnh từ trong miệng của Loạn Thần truyền đến, mang theo đầy khinh thị và tự tin, dường như ở trong mắt Chủ thần, cho dù Hồng Quân có thể nắm giữ được một nửa huyền diệu của Đạo Thiên Kính, cũng không đáng nói tới.

Lập tức hướng lên bầu trời chộp một cái, Hồng Quân tức khắc lại rơi vào trong thời không loạn lưu, không cách nào tự thoát khỏi.

“Hong hét!” Hồng Quân nhướng mày, lại một lần nữa vận chuyển Đạo Thiên Kính, đoạt lấy lực lượng bản nguyên của vũ trụ, sóng dao động của thời không loạn lưu trong nháy mắt yên tĩnh lại, phiền tinh vực này cũng tạm thời khôi phục yên ổn.

“Vù vù...”

Đột nhiên, một đạo thanh quang lao nhanh đến, tốc độ nhanh đến khó thể tưởng tượng. Trong lòng Hồng Quân thầm nghĩ: dựa vào tốc độ của trạng thái giải cấm bắt diệt phách thể thứ tư, không ai có thể đuổi kịp hắn, một bước đi ra, đã biến mất ở ngoài ngàn dặm. Nhưng mà ngay tại trong lúc chạy cực nhanh, một đạo quang ảnh mờ ảo giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt cách đó không xa, ngưng thần nhìn tới chính là Thiên Quỷ.

“Thuần di?!” Hồng Quân trong lòng rung mình, nếu luận tốc độ, trạng thái giải cấm có thể nói là đã đạt tới cực hạn, thể nhưng Thiên Quỷ lại chỉ trong nháy mắt đã đuổi vượt qua hắn, giải thích duy nhất chính là thuần di.

Thiên Quỷ cười quái dị vài tiếng “Dát Dát”, đột nhiên xương tay nhô ra, từng tia từng tia sáng màu xanh chia bốn phương tám hướng bắn ra, nháy mắt đã phong tỏa đường lui của Hồng Quân.

Nếu như nói Thiên Quỷ thuộc về linh hồn công kích, nhưng bắt diệt phách thể cho dù cường hãn thể nào đi nữa cũng không thấm vào đâu, tuy rằng sau khi ngưng luyện lại thân thể, linh hồn của Hồng Quân cũng tăng mạnh đến một mức độ nào đó, nhưng bắt diệt phách thể có thể tái sinh, mà nếu như linh hồn bị hủy diệt, hết thảy đều sẽ chấm dứt.

Lúc này, Hồng Quân cảm giác được rõ ràng nỗi thống khổ linh hồn bị xé rách, từng tia ánh sáng màu xanh kia giống như mang theo năng lực lôi kéo cực kỳ khủng bố, mục tiêu trực tiếp của nó là linh hồn của Hồng Quân.

“Uy lực của Âm Vương Thất Sát Trùy, không phải như trong tưởng tượng của người... Hắc Hắc Hắc Hắc.”

Loạn Thần lạnh lẽo cười, giống như người bàng quan đứng xem một màn này, quang văn toàn thân của hắn đều đang lưu chuyển không ngừng, Âm Vương Thất Sát Trùy trong tay liên tục bắn ra từng đạo vàng sáng màu tím đen, ở trên toàn thân hắn giống như dải sợi tơ chuyển động cực nhanh.

Lúc này, đang bị tầng tầng vàng sáng màu xanh bao phủ, bất diệt pháp thể của Hồng Quân gần như không có tác dụng gì, cho dù có tăng lên một cảnh giới nữa cũng chẳng thấm vào đâu. Không biết làm sao hơn Hồng Quân đành tiếp tục thúc động Đạo Thiên Kính, ánh sáng kính lưu chuyển, cướp lấy được phần năng lực của bản nguyên vũ trụ, trong giây lát đã thuấn di đến địa phương khác.

Nhưng mà Thiên Quỷ lại như hình với bóng đi theo phía sau, so ra thuấn di của nó dễ dàng sử dụng theo ý muốn, thỉnh thoảng còn phát động công kích linh hồn, nếu không có Đạo Thiên Kính, linh hồn của Hồng Quân chỉ sợ sớm đã bị xé vỡ.

Trên chiến trường, Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh còn đang điên cuồng chém giết, nhưng trong lòng đều đang lo lắng tình huống hiện tại của Hồng Quân đang đối mặt với Loạn Thần ra sao, trong lúc hơi phân tâm, thế cuộc của toàn chiến trường lại xảy ra biến đổi kỳ diệu. Loạn Thần đại quân kia có số lượng quân khổng lồ nên ưu thế lại dần dần nổi lên.

Lúc này, trong hư không bỗng mở ra một cái hắc động thật lớn, bao phủ hơn một ngàn tên binh lính của Loạn Thần, trong giây lát đem bọn họ thôn phệ vào. Ngay sau đó Cổ Bàn xuất hiện ở bên cạnh Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh, hắn dường như cũng cảm giác được Loạn Thần đã đến, thần sắc lộ ra vẻ có chút ngưng trọng.

“Tiểu Cổ, tiểu Quân như thế nào rồi?” Huống Thiên Minh vội vàng hỏi.

Tôn Ngộ Không cũng là nghiêng chặt răng nói:

“Không nghĩ tới Loạn Thần vậy mà lại tự mình tiến tới, chúng ta đi trợ giúp tiểu Quân!”

Nhưng Cổ Bàn lại nhẹ lắc đầu, nói:

“Các người quên lời nói của tiểu Quân sao, trận chiến này do chúng ta phụ trách, còn hắn có nhiệm vụ phải làm trọng yếu hơn. Phải biết rằng hắn đối mặt chính là Loạn Thần, nếu như chúng ta lâm vào khốn cảnh, rất có khả năng trở thành gánh nặng cho tiểu Quân, tình huống ngược lại không ổn.”

“Vậy làm sao bây giờ, hắn chính là Loạn Thần a, có được năng lực khai sáng tinh vực, khống chế pháp tắc, tiểu Quân hắn...” Tôn Ngộ Không nói như vậy, hiển nhiên là lo lắng cho Hồng Quân ở trước mặt Loạn Thần căn bản không cách nào chống cự.

Cổ Bàn trầm giọng nói:

“Tiểu Quân vì ngày này đến đã chuẩn bị ba trăm năm, hắn hẳn là có cái năng lực này, việc mà chúng ta phải làm, là vì hắn giành lấy thắng lợi của trận đại chiến này, bất luận đối phương có bảy trăm vạn người, hay là bảy ngàn vạn người, bất luận như thế nào, Tru Thần giới chúng ta phải triệt hạ nó, như vậy mới có thể nắm được quyền chủ động của cuộc chiến sau này.”

Huống Thiên Minh nhướng mày, ánh mắt lại thu xuống, gật đầu nói:

“Ta hiểu rồi... Hầu tử, đánh đi!”

Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, giờ Hỗn Thiên Vô Cực Côn lên cao, Đấu Chiến Côn Điển cùng Vô Thượng Chiến Ý vào lúc này từ trên người hắn hoàn toàn bùng nổ, một tiếng gầm phản nộ từ trong yết hầu của hắn bùng phát ra:

“Sát!”

Vì Hồng Quân, vì toàn bộ Tru Thần giới, rốt cục vẫn là đánh một trận!

Cổ Bàn giờ Bàn Cổ phiên lên, Luyện Hồn Bích trong Bàn Cổ thể giới với tốc độ không thể tưởng tượng luyện hóa linh hồn của binh lính, Bàn Cổ phiên mỗi một lần vung lên, tức thì có hàng trăm đến hơn ngàn người bị cuốn vào bên trong Bàn Cổ thể giới, sau đó bị luyện hóa, trở thành tu bổ năng lượng cho Bàn Cổ phiên lại lần nữa xuất hiện ra.

Thời gian ngắn ngủi như thế, năng lượng của Bàn Cổ phiên đã tăng lên vượt qua thời gian Cổ Bàn tồn công trăm năm tu luyện.

“A! A! A! A! A!”

Tiếng gầm rống vang lên, trên chiến trường Huống Thiên Minh hoàn thành biến thân lần thứ tám, nhưng toàn thân lại không có chút biến hóa nào, lại có loại cảm giác như phản phác quy chân, khí thể phát tác ra cùng với vừa rồi đã hoàn toàn khác biệt, vàng sáng của Thiên đạo chi nhận so với trước đây cũng sáng rực thêm rất nhiều, biến ảo thành ngàn vạn đạo quang nhận hình cánh cung, giống như cánh của ác ma, không ngừng lướt qua cướp đi sinh mệnh của binh sĩ Loạn Thần.

Tôn Ngộ Không nổi cơn thịnh nộ, Đấu Chiến bốn trăm côn ẩn chứa thêm thuộc tính “Thời Không Đình Trệ”, trong nháy mắt phong tỏa thời không lưu chuyển ở chung quanh trong phạm vi trước mặt, hơn vạn đại quân gần như mất đi năng lực di chuyển, tại lúc cơn khí màu bạch kim quét qua đã bị đánh cho tan tác, khải giáp nổ tung, mảnh vỡ binh khí bắn ra khắp nơi.

Dưới sự chỉ huy của ba người, khí thể của đại quân Tru Thần giới lại lần nữa liền phản chấn hẳn lên. Ở trên chiến trường, số lượng quân số không quan trọng, thực lực cũng không quan trọng, nhưng khí thể lại tuyệt đối là nhân tố trọng yếu nhất quyết định thắng bại của hai bên.

Ở trong tiếng rống giận như núi lở biển động, làm cho trận chiến của chiến tinh vực này lại được đẩy lên như nước triều dâng.

Trên hư không mấy ngàn thước phía trên chiến trường trong tinh vực, đối với cuộc chiến trong nháy mắt biến đổi, Loạn Thần dường như không hề mảy may để ý, ánh mắt của hắn vẫn luôn dán lên người của Hồng Quân, nếu như có thể giành được Đạo Thiên Kính, cho dù thiệt hại toàn bộ binh lực của Loạn Thần giới cũng cam tâm tình nguyện, điều này cũng là nguyên nhân vì sao hắn phải đích thân tới đây.

Linh hồn công kích của Thiên Quỷ đang từng bước tới gần, nhưng mà Hồng Quân lại hoàn toàn không có lực chống đỡ, một mặt dựa vào Đạo Thiên Kính cướp lấy bản nguyên vũ trụ cố né tránh công kích, nhưng trước sau không cách nào thoát khỏi.

“Nếu như vẫn cứ tiếp tục như thế này, Loạn Thần sớm muộn cũng mất đi tính nhẫn nại, nếu như ngay cả hắn cũng phát động thể công, như vậy ta khẳng định phải chết không thể nghi ngờ.”

Hồng Quân nghĩ thầm, hiện tại Loạn Thần giống như đang thử nghiệm uy lực công kích của Thiên Quỷ Sát cùng với điều huyền diệu từ trong Đạo Thiên Kính hắn đã lĩnh ngộ được, đợi đến thời cơ thích hợp, Loạn Thần nhất định sẽ tự mình ra tay lấy đi tính mệnh của Hồng Quân, sau đó tước đoạt Đạo Thiên Kính.

Lúc này, Hồng Quân khu động Đạo Thiên Kính, ở dưới thuận di lại một lần nữa né tránh linh hồn công kích của Thiên Quỷ, nhưng mà điểm rơi của lần thuận di này lại là chỗ cách Loạn Thần không xa.

Loạn Thần giống như đã nhận ra được cái gì, đột nhiên nhướng mày.

Thiên Quỷ như hình với bóng đuổi theo, ánh mắt Hồng Quân lạnh lùng, cắn chặt hàm răng, lạnh nhạt nói:

“Xem ra chỉ có cách ăn cả ngã về không, thành bại là lúc này, trạng thái giải cấm thứ năm!”

Giai đoạn thứ tám của bắt diệt phách thể, trạng thái giải cấm thứ năm, đây đã là cực hạn của Hồng Quân. Lúc này, vàng sáng màu đỏ thắm trở nên rực sáng hẳn lên, bắp thịt toàn thân nhích động mãnh liệt, phát ra từng tầng tiếng vang quái dị.

Ầm một tiếng, lực thúc đẩy cường đại khiến cho không gian phía sau Hồng Quân đột nhiên sụp đổ xuống. Thiên Quỷ lập tức thuận di, điểm dừng hiển nhiên đã vượt qua tốc độ của Hồng Quân, nhưng trong nháy mắt ở điểm dừng, Hồng Quân dựa vào tốc độ cực hạn của trạng thái giải cấm thứ năm lại vượt qua nó, thẳng hướng bay tới Loạn Thần.

Mỗi một lần thuận di của Thiên Quỷ đều vừa đúng lúc xuất hiện ở trước mặt, nhưng tốc độ của Hồng Quân trong khoảng cách ngắn gần như vượt qua thuận di, mỗi lần đều đem Thiên Quỷ bỏ rơi lại phía sau.

Trong phúc chốc, Hồng Quân đã vọt tới trước mặt Loạn Thần, một đoàn ánh sáng óng ánh trong tay phóng lên cao, Hồng Quân giới tức thì phủ trùm lên hai người.

Loạn Thần khinh thị cười lạnh một tiếng, toàn thân tách ra một đạo sáng màu tím đen, chiếu nghiêng ra.

Hồng Quân từ bên trong vầng sáng màu tím đen kia cảm giác được khí tức hủy diệt dày đặc, tự nhiên không dám tùy tiện đón đỡ dựa vào tốc độ cực hạn tránh khỏi, thế nhưng vầng sáng kia lại bắn thẳng vào Hồng Quân giới.

Toàn thân Hồng Quân run lên, toàn bộ Hồng Quân giới giống như mảnh giấy ẩm ẩm vỡ tan.

“Chỉ dựa vào ngươi cũng dám mạo phạm ta, rõ ràng muốn chết!” Loạn thần lạnh lùng nói.

Hồng Quân giới vỡ tan, hiển nhiên bản thân Hồng Quân cũng bị ảnh hưởng thật lớn, gắng gượng chịu đựng cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân, phần nộ gầm lên:

“Chết đi cho ta!”

Năng Lượng của trạng thái giải cấm thứ năm giống như chất chứa nham thạch nóng chảy trong núi lửa hoàn toàn bùng nổ, tất cả lực lượng đều ngưng tụ ở trên tay phải của Hồng Quân. Lúc này, hấn so với mặt trời còn chói mắt hơn, lóe ra quang mang rực rỡ lạ thường, thậm chí ngay cả Loạn Thần cũng không thể nhìn rõ.

“Lục Trọng Quang Lao!”

Âm thanh lạnh giá mà lại âm trầm từ trong miệng Loạn Thần truyền ra, chỉ thấy hấn chậm chậm giơ cánh tay lên, quang văn bốn phía màu tím đen bỗng hướng nơi lòng bàn tay của hấn tuôn tràn ra, hình thành một đạo quang cầu.

488. Chương 36 : Đạo Chân Linh Thứ Tư Bằng Hủy

Cột sáng kia tựa hồ như lao ngục ẩn chứa lực lượng áp chế khủng bố , trạng thái bất diệt phách thể của Hồng Quân nhất thời bị hạn chế thật lớn , Hỗn Độn chất dần dần biến thành lực lượng nổ mạnh cực nhanh đi xuống

Hồng Quân cơ hồ không thể nào tin nổi chuyện này , vốn tưởng rằng với trạng thái phách thể tăng lên đến cực hạn có thể cầm chân Loạn thần nhưng không có nghĩ tới chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn nằm trong tay hấn .

Âm Vương Thất Sát triu trong tay Loạn thần thông thả lưu động , Thiên quỷ phát ra một tiếng tê hống sau đó lại quay về trong thân trùy .

“ Ngươi có thể từ tình trần thế giới tới đây , hôm nay lại đạt tới cảnh giới Quy thần đã xem như là một kì tích . Bây giờ lại linh ngộ được một phần năng lực của Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , có thể thấy tư chất của ngươi cũng không tồi duy nhất chỉ có một điều không may ngươi lại là địch nhân của Loạn thần ta . Hiện tại ngươi hẳn là đã hiểu rõ đang ở trước mặt Nguyên thủy Chủ thần , ngươi bất quá là một thằng hề nhỏ bé , không thể làm nên chuyện gì ”

Loạn thần nói từng chữ giống như dao nhọn xuyên thấu tim gan trong lồng ngực Hồng Quân . Giờ phút này , Hồng Quân mới hoàn toàn cảm giác được bản thân so với Chủ thần đứng là quá chênh lệch , đó là một khoảng cách mà vĩnh viễn không thể vượt qua .

“ Đạo Thiên kính !” dưới tình thế cấp bách , Hồng Quân muốn một lần nữa khu động Đạo Thiên kính , muốn sử dụng vũ trụ bốn nguyên lực thoát khỏi hạn chế của sáu lao quang .

Tuy nhiên , giờ phút này Loạn thần bỗng tiến lên phía trước một bước , Âm Vương Thất Sát truy hung hăng hướng tới đỉnh đầu hắn , không gian ba động tất cả tại giờ khắc này tự dừng đình trệ lại .

Trên khuôn mặt Hồng Quân toát ra vạn phần khiếp sợ , hắn không thể thuần di vẫn còn đang nằm trong hạn chế của sáu lao quang kia , Nguyên thủy Chí tôn linh bảo Đạo Thiên kính giờ phút này cũng mất đi hiệu dụng .

Hết thấy dường như đã sớm nằm trong dự tính của Loạn thần , một tia quang văn màu đen trên khuôn mặt hắn rất nhanh biến hóa , cười lạnh nói :

“ Ta đã nói rồi , năng lực Âm Vương Thất Sát truy không phải người có thể tưởng tượng . nó có thể chế trụ lực lượng pháp tắc sinh ra từ Vũ trụ bốn nguyên lực , mặc dù người có Đạo Thiên kính cũng không thoát khỏi hạn chế của nó ”

“Người ... !”

Hồng Quân tròn tròn hai mắt , Đạo Thiên kính vẫn đang lưu chuyển nhưng hắn cho dù thế nào cũng không thể tiến hành thuần di , ở trong sáu lao quang hắn giống như một tù nhân vậy , chỉ đợi cái chết ập tới .

Loạn thần nhìn thật sâu Hồng Quân , trầm giọng nói :

“ Ta vốn không muốn giết người , theo ta thực lực của người so với bất cứ một binh vương đều mạnh mẽ hơn , sau này rất có thể trở thành một hãn tướng của một Chủ thần nào đó sẽ trở lại đối phó ta . Nhưng người không quy thuận ta cũng có nghĩa nếu ta không giết người , ngày sau sẽ nhất định trở thành người phá hoại kế hoạch của Loạn thần ta , cũng giống như lần đoạt bảo ngày đó , cho nên ... Ta phải giết người !”

Đột nhiên , một cỗ sát khí sắc bén từ trên người Loạn thần bạo phát ra , từng đạo tử quang phóng lên cao không ngừng chuyển động quanh Hồng Quân . Hồng Quân có thể cảm giác rõ rệt rằng ẩn giấu trong quang hoa đó là lực lượng ăn mòn hủy diệt , vô luận là thân thể hay linh hồn cũng sẽ bị phẫn toái đến lúc đó phách thể trạng thái cũng không thể là bất diệt trạng thái nữa .

Vốn hắn đã cho rằng tăng lên trạng thái phách thể cộng thêm nắm giữ một bộ phận năng lực của Đạo Thiên kính là có thể cùng với Loạn thần phân cao thấp . Nhưng tới bây giờ , Hồng Quân mới hoàn toàn hiểu rõ bản thân cũng với cấp bậc Chủ thân có chênh lệch , giống như lời Loạn thần đã nói , trước mặt bọn họ mình bất quá chỉ là một thăng hể nhảy nhót mà thôi , căn bản không khác biệt lắm .

“ Ha ha ha !”

Một âm thanh cuồng tiếu từ trong yết hầu Loạn thần bạo phát ra , Hồng Quân chợt cảm giác được không gian quanh mình đang không ngừng biến ảo , kì huyền mị lỵ , tử quang lóe ra những tia sáng chói mắt . Từ xa nhìn lại giống như một thông đạo ánh sáng , xung quanh khắc những đồ đằng phù lục khắc ấn kì dị , huyền ảo khó hiểu .

Rất hiển nhiên , Loạn thần muốn tống hắn vào một không gian khác .

Loạn thần như cũ vẫn đứng trước mặt hắn , thâm nhiên nói :

“ Đây là Ma phương dung đạo , là một thông đạo đi Nguyên thủy vũ trụ ”

“ Người ... Người không giết ta ở chỗ này sao ?” Hồng Quân nghiến răng nói .

Loạn thần hừ lạnh một tiếng :

“ Giết người ? Ta phải đoạt được Đạo Thiên kính trước !” vừa nói hắn liền xòe bàn tay ra , một đạo tử quang giống như quái xà lệ mãnh nhanh chóng lưu động .

Đạo Thiên kính tựa hồ cũng cảm giác được lực lượng của Âm Vương Thất Sát truy , hai Nguyên thủy Chí tôn linh bảo trong lúc này sinh ra bào xích mãnh liệt . Đạo Thiên kính đột nhiên phóng thích ra một đạo quang hoa bạch kim đánh văng đi đoàn tử quang kia . Loạn thần nhú mày , khu động lực lượng Thất Sát truy lại một lần nữa hướng Đạo Thiên kính dò xét . Nhưng mỗi lần chạm đến đều bị đánh bật ra , Loạn thần lại tiếp tục ra đòn . Hồng Quân mơ hồ nhận thấy được mỗi lần Đạo Thiên kính bài xích lực lượng của Âm Vương Thất Sát truy lực lượng đều giảm bớt một chút , chỉ sợ không bao lâu nữa nó sẽ trở thành vật trong túi Loạn thần .

Nhưng giờ phút này thân thể hắn đang bị giam cầm trong sáu lao quang , cũng chẳng còn biện pháp nào chỉ có thể trơ mắt nhìn lực phản chấn của Đạo Thiên kính không ngừng bị Thất Sát truy tước giảm , nét mặt Loạn thần cũng hiện lên ta hừng phần .

Tuy nhiên hai người dường như cũng không ý thức được một cỗ năng lượng ba động kì dị đang từ trong Nguyên thủy vũ trụ truyền đến , giống như nhất kích đang nhanh chóng tiến đến nơi này .

... Mênh mông vô tận sâu trong Nguyên thủy vũ trụ , tại đây hiện hữu một cột sáng rất lớn , lớn vô cùng lớn . Cơ hồ không thể nhìn thấy nó rộng đến cỡ nào , giống như đang chống đỡ cả Nguyên thủy vũ trụ vậy , tồn tại rất lâu tại đây trong vô tận năm tháng thủy chung vẫn không nhúc nhích trừ một lần Thần Thiên bỏ mệnh .

Phải , đó chính là nguyên thủy trực tâm chống đỡ tất cả cấm chế không gian bình diện . Bởi vì nó tồn tại Tứ giới mới có thể phân tách ta , ở vô số cấm chế giới diện Nguyên thủy vũ trụ cũng bị phân cắt thành hằng hà tinh vực rộng lớn , mỗi một tinh vực đề lớn vô cùng , nguyên thủy vũ trụ lại càng không có biên giới .

Cột sáng ngân sắc kia thấu phát ra một cỗ khí tức vô cùng thần bí .

Tuy nhiên ở bốn phía cột sáng lại bao phủ bởi bốn đạo quang ba màu đỏ từ trên xuống bị nó phong tỏa . Phảng phất chúng có tác dụng gia cố khiến nó có đủ năng lực chống đỡ cả không gian giới diện của Nguyên thủy vũ trụ .

Đột nhiên , vào giờ khắc này một huyết sắc quang hoa bắt đầu hơi đung đưa , ngay sau đó biến thành rung động kịch liệt . Trong tích tắc , Hỗn Độn vật chất xung quanh trở nên hung hãn hân lấy Nguyên thủy trực tâm làm điểm mốc điên cuồng gào thét .

Huyết sắc quang hoa kia tựa hồ đã đạt tới cực hạn , mặt ngoài bắt đầu xuất hiện một vết nứt rất nhỏ ngay sau đó không ngừng nở rộng .

Phanh !

Giống như tiếng sét chói tai , huyết sắc quang hoa vỡ vụn biến ảo thành ngàn vạn lưu quang nhỏ bé biến mất dần trong Hỗn Độn sền sệt .

Giờ phút này , cột sáng lớn vô cùng kia đột nhiên phát ra một tiếng vang khủng khiếp sau đó nghiêng hẳn sang phía bên trái , cả Nguyên thủy vũ trụ đều phát ra một trận oanh long lôi đình .

Đông !

Ba đạo huyết sắc quang hoa còn lại tự đứng thối chặt lại y theo cột sáng bị nghiêng mà chống đỡ , tuy nhiên một hoàn hình khí lưu đột nhiên lại bạo phát xé rách Hỗn Độn vật chất sền sệt biến mất thật xa trong Nguyên thủy vũ trụ .

Nguyên thủy trực tâm nghiêng ngã , vào giờ khắc này cũng khiến cho Nguyên thủy vũ trụ xảy ra biến hóa ngất trời .

...

Lúc này , lực phản chấn của Đạo Thiên kính đã cực kỳ yếu ớt . Mắt thấy Nguyên thủy Chí tôn linh bảo sắp tới tay , nét mặt Loạn thần cũng là hừng phần không dứt , không ngừng gia tăng lực lượng của Âm Vương Thất Sát truy .

“ Ha ha ha , có được hai kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo ta có thể trở thành chúa tể của cả Nguyên thủy vũ trụ , cái gì mà Đại Thần Thiên , ta mới thật sự là Đại Thần Thiên , ha ha ha !”

Cũng không biết đây là Âm Vương Thất Sát truy đã xâm thực nội tâm của hắn hay chính là tận sâu trong lòng hắn mơ tưởng mộng mị như vậy . Bắt đầu cuồng vọng nở nụ cười , tiếng cười như tiếng cú kêu ban đêm khiến tận đáy lòng Hồng Quân cũng cảm giác một trận kinh tởm .

Đột nhiên trong lúc này , cả Thiên Âm tinh hệ giống như phát sinh một trận động đất bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt . Hư không bốn phía đều bắt đầu xuất hiện từng vết nứt hơn nữa đang không ngừng mở rộng ra , nhìn mà phát sợ .

Tuy nhiên , điều làm Loạn thần khiếp sợ chính là tử quang trên bề mặt thân thể hấn tựa hồ chạm đến lực lượng thần bí kia giống như bắt đầu biến mất . Âm Vương Thất Sát trùy cũng tựa hồ lâm vào ngủ say , lực lượng hủy diệt tà dị đã hoàn toàn biến mất .

“ Đây ... Đây là ? ” Loạn thần dường như cảm giác được cái gì đó , trong ánh mắt toát ra thần sắc vô cùng khiếp sợ nhìn vào phía xa vô tận .

Hư không phá toái , từng đạo loạn lưu bắt đầu cuộn cuộn nổi lên , sáu đạo lao quang gian cầm Hồng Quân cũng âm âm băng hủy . Vốn Hồng Quân trước tiên muốn khu động Đạo Thiên kính rời khỏi nơi này nhưng nó cũng đang trong trạng thái mất đi hiệu lực . Nhưng điều bất đồng chính là nó bây giờ đã hoàn toàn đình chỉ vận chuyển , ở trong tay Hồng Quân biến thành một cái gương cổ kính bình thường .

Nguyên thủy Chí tôn linh bảo mất đi hiệu lực , loạn lưu bộc phát tựa hồ cả Tử thần giới bắt đầu vận loạn , một cỗ lực lượng thần bí không thể tưởng tượng nổi đang không ngừng ăn mòn phiến tinh vực này .

Hồng Quân cũng không phải là chương không giả cho nên hấn cũng không biết rốt cục là đã xảy ra chuyện gì , nhưng từ trên khuôn mặt khiếp sợ của Loạn thần có thể thấy được cỗ lực lượng bộc phát này tuyệt đối không tầm thường .

Tuy nhiên giờ khắc này đang trong không gian vận loạn , Hồng Quân lại nhận ra một cỗ lực lượng khác đang hướng tới nơi này cực nhanh , ẩn chứa tử khí không thể tính toán bởi vì không gian hỗn loạn cho nên cỗ lực lượng kia thuận di với một khoảng cách khá khiêm tốn .

489. Chương 37 : Lưỡng Đại Chủ Thần

Hồng Quân kinh hãi tái mặt , quát :

“ Tránh ra ! ”

Lúc này , Tôn Ngộ Không , Huống Thiên Minh cùng với Cổ Bàn còn đang trong loạn chiến nghe được tiếng quát to của Hồng Quân không khỏi kinh ngạc , lúc này cũng cảm giác được cỗ lực lượng kia . Trong nháy mắt , thần sắc đại biến không hẹn mà cùng rống lớn :

“ Toàn quân Tru thần tản ra ! ”

Đại quân Tru thần lúc này đã không còn tới ba trăm vạn , bởi quy mô nhỏ nên tốc độ cũng tương đối nhanh , sau khi nghe được mệnh lệnh của Tam đại Thống lĩnh nhất thời thối lui sang hai bên . Mà bên phía Loạn thần giới , đại quân trên năm trăm vạn kích thước vô cùng lớn cho nên di chuyển khá chậm chạp , cũng là bởi đã mất đi Long Chiến cùng hai Đế tôn nên không còn ai điều khiển không thể nhanh chóng tránh né

Sau một khắc , đạo khí lưu bạch sắc với tốc độ không thể tưởng tượng nổi đã tới , nhưng phạm là không gian nơi nào bị nó quét qua cũng âm âm băng toái . Mấy trăm vạn đại quân Loạn thần giới cùng với gần một trăm vạn binh lính Tru thần giới đều hoàn toàn bị hủy diệt cùng với không gian bị băng toái

Tích tắc sau đó , phiến tinh vực đã trở nên rối loạn , gần năm trăm vạn đại quân trong chớp mắt đã biến mất vô ảnh tung , theo không gian băng toái mà chảy vào không gian Nguyên thủy vũ trụ .

Cổ Bàn quan sát đạo khí lưu nhanh chóng biến mất tận sâu trong tinh vực khiếp sợ , nói :

“ Đây ... Chuyện gì xảy ra vậy ? ”

Tôn Ngộ Không bên cạnh Huống Thiên Minh cũng lộ ra thần sắc hốt hoảng , đôi mắt trống rỗng nhìn tinh vực mờ mịt trước mặt , bọn họ không thể ngờ được bỗng nhiên xuất hiện một loại lực lượng đáng sợ như vậy .

“ Nói như vậy người cũng cảm giác được ? ” đột nhiên một thân ảnh lẳng không xuất hiện bên cạnh Loạn thần .

Hồng Quân kinh dị nhìn người mới tới . Chỉ thấy người nọ mặc một bộ bào rách nát , một lưỡi hái đen xỉ vác trên vai phát ra ánh sáng xanh biếc cùng với hàn quang lạnh lẽo . Bộ bào rất dài không cách nào nhìn rõ khuôn mặt hắn , thanh âm khàn khàn nặng nề tựa hồ mỗi một chữ phát ra đều khiến Hồng Quân rung động .

Quanh thân thể hắn tràn ngập Tử khí , cỗ tử khí này cùng với Tử khí của Hồng Quân bất đồng , nó cực kì mãnh liệt tựa hồ ẩn chứa lực lượng luyện hóa nào đó , có thể ăn mòn mỗi một tấc không gian chung quanh , phảng phất cả tinh vực cũng thất sắc .

Đây lại là một Chương khổng giả !

Đây là cảm giác đầu tiên khi Hồng Quân nhìn thấy hắn , rất hiển nhiên người xuất hiện trước mặt Loạn thần chính là Tử thần .

Loạn thần chậm rãi quay đầu lại , ánh mắt thâm lệ dừng ở Tử thần , lãnh đạm nói :

“ Nguyên lai ... Hắn đã chết ?”

Tử thần khàn khàn nói :

“ Đại thần Thiên có vô hạn sinh mệnh , hắn tất nhiên là không chết trừ phi gặp phải Thần kiếp ”

“ Nói như vậy , Nguyên thủy trực tâm băng hủy chính là Thần kiếp của hắn ?” Loạn thần ánh mắt một liễm .

Tử thần hít một hơi thật sâu :

“ Thần kiếp là kết cục của mỗi Đại thần Thiên , nhưng hắn có chết cũng không ngăn cản được Nguyên thủy trực tâm băng hủy , ước chừng hơn một ngàn năm tới toàn bộ cấm chế giới diện trong Nguyên thủy vũ trụ sẽ không tồn tại nữa ”

Giờ phút này , ánh mắt Loạn thần gắt gao nhìn chăm chăm hắn , trầm giọng nói :

“ Nếu như không phải trực tâm băng hủy , ta bây giờ có thể giết ngươi !”

Tử thần tựa hồ có chút khinh miệt cười lạnh một tiếng , tử khí chung quanh khẽ run lên :

“ Nguyên thủy trực tâm chấn động khiến cho Tứ giới cũng lâm vào hạn chế của Nguyên thủy vũ trụ , như thế chúng ta cũng không thể khống chế loạn lưu . Vô luận là Âm vương Thất Sát trụ của người hay Tử thần ma công của ta cũng không thể , trong loạn lưu đều không thể sử dụng ... Dưới tình huống này , người đã mất đi quyền lợi của Chương khổng giả , thậm chí ngay cả người của Tinh trần thế giới kia cũng không thể giết được , tất nhiên là không giết được ta ”

Loạn thần nghiêng răng thật chặt , sắc mặt tức giận , đột nhiên hắn nhận thấu từ cơ thể Tử thần thấu phát ra một tia sáng xanh biếc , không rõ ràng nhưng rất dễ phát hiện , ở đó ẩn chứa lực lượng khó có thể tưởng tượng

“ Tử thần ma công có thể ... xem ra ngươi đã đại thành ?”

Tử thần khàn khàn cười lạnh một tiếng :

“ Mặc dù không có Nguyên thủy Chí tôn linh bảo ta cũng có thể đánh bại ngươi ”

“ Hắc hắc ... ha ha ha ...” đột nhiên , Loạn thần cười như điên , hưng phấn nhìn về phía đoàn khí lưu vừa rời đi , thâm nhiên nói :

“ Tới rồi , nó rốt cục đã tới , ta cuối cùng cũng đợi được , ha ha ha , không có cấm chế giới diện hạn chế cả Nguyên thủy vũ trụ lại một lần nữa hợp làm một thể , giống như cuộc chiến chúng thần ngày trước , không có hạn chế , không còn trở ngại , ha ha ha ”

Tử thần toàn thân run lên , từ trong bộ bào bắn ra hai đạo hàn quang sắc bén :

“ Ngươi muốn làm Thần Thiên ?”

Loạn thần hừ lạnh một tiếng :

“ Thần Thiên vốn là ta , ta mới là chương không giả của Nguyên thủy vũ trụ !”

Tử thần có chút khinh miệt hừ lạnh một tiếng :

“ Nhưng không có Nguyên thủy Thần Thiên bằng , người vĩnh viễn không thể làm chương không giả Nguyên thủy vũ trụ , vĩnh viễn không cách nào lĩnh ngộ được vũ trụ bốn nguyên lực trong Nguyên thủy vũ trụ ”

“ Nguyên thủy Thần Thiên bằng ... Nó ở đâu ?” ánh mắt Loạn thần lạnh lẽo nhìn Tử thần .

Từ trong miệng Tử thần phun ra từng chữ nặng nề :

“ Đại thần Thiên giới !”

Lúc này , Loạn thần dường như từ trong giọng điệu của Tử thần cảm giác được điều gì đó , trầm giọng nói :

“ Nói như vậy người cũng muốn tranh đoạt Thần Thiên chi vị với ta ?”

“ Đại thần Thiên , chính là chương không giả cả Nguyên thủy vũ trụ , Chủ thần chúng ta trước mặt hẳn thậm chí so với một con kiến cũng bé hơn . Hơn một ngàn năm sau , tới lúc Nguyên thủy trực tâm băng hủy , cấm chế giới diện bị phá nát , cả nguyên thủy vũ trụ lại dung hợp không chỉ có người và ta thậm chí còn có Chiến thần cùng Tà thần sẽ tranh đoạt ngôi vị , đến lúc đó sẽ lại đẩy lên cuộc chiến chúng thần , điều bất đồng so với trước đây chính là không còn bất cứ Thần Thiên nào có thể ngăn cản chúng ta ”

Khi nhận thấy không gian chấn động , Tử thần cùng Loạn thần cũng cảm giác được Nguyên thủy trực tâm sắp tổn hủy cùng với chân linh Thần Thiên băng toái .

“ Đại thần Thiên ... Thật không có nghĩ tới Nguyên thủy trực tâm lại băng hủy , Đại thần Thiên muốn duy trì trật tự Tứ giới căn bản đã nhiều lần ra tay , nếu không phải lúc đầu hãn hạn chế Tứ giới chúng ta thì hiện tại ta đã sớm trở thành tân chương không giả của Nguyên thủy vũ trụ !” Loạn thần trợn mắt , trên khuôn mặt toát ra thần sắc ngoan lệ

Tử thần âm trầm cười hai tiếng :

“ Xem ra ta đã đoán không sai , người quả nhiên đã bị Âm vương Thất Sát trùy ăn mòn tâm trí !”

Loạn thần khinh miệt tức giận hừ một tiếng :

“ Vốn ta đã có dự tính , hiện giờ lại có thêm Âm vương Thất Sát trùy hơn nữa Thần Thiên đã chết , cho dù là Chủ thần nào trong số các người ta cũng không để vào mắt !”

“ Mỗi một Thần Thiên đương nhậm , trước khi Thần kiếp tới đều phải chọn lựa một tân Thần Thiên kế thừa trách nhiệm trưởng không giả toàn vũ trụ , ta nghĩ ai cũng không ngoại lệ . Theo ta được biết trước khi hãn chết đã từng đưa cho Tà thần Tử Dạ Thương Long bảo quản một không gian , ở nơi đó cất dấu một chút tin tức về Nguyên thủy thần thiên bằng , Chiến thần cũng bởi vì nó mà phát động chiến tranh tới Tà thần giới ”

Loạn thần nghe thấy thế không khỏi biến sắc :

“ Người nói là ... Tà thần Tử Dạ Thương Long là người kế thừa ?”

Tử thần khẽ lắc đầu :

“ Ta không rõ , nhưng Tà thần cũng từng là người tín nhiệm nhất của Thần Thiên ”

Loạn thần nắm chặt Âm vương Thất Sát trùy trong tay , trên khuôn mặt toát ra một nụ cười dữ tợn , hung ác nói :

“ Vô luận thế nào không ai có thể ngăn cản ta trở thành Thần Thiên !”

Lúc này , đột nhiên Tử thần để lưỡi hái trước người , lạnh lùng nói :

“ Thời không loạn lưu dừng lại ước chừng một năm nữa , lúc đó linh bảo của người và Tử thần ma công của ta đều có thể bị hạn chế , nếu như bây giờ người muốn cùng ta đánh một trận , Tử thần ta xin phụng bồi !”

Loạn thần lạnh lùng cười một tiếng :

“ Ta tạm thời sẽ không giết ngươi , đợi tới khi bốn thần trở thành Thần Thiên các ngươi cũng sẽ trở thành thuộc hạ của ta . Một ngàn năm ... Chỉ cần có thể hoàn toàn điều khiển được Âm vương Thất Sát trùy cho dù là Tam đại Chủ thần liên thủ ta cũng không để vào mắt ”

Loạn thần cuồng ngạo nói , hưng phấn nắm Âm vương Thất Sát trùy trong tay tựa hồ giờ khắc này hẳn đã đợi rất lâu , rất lâu ...

“ Tử thần ... Ngươi cứ chờ xem , ha ha ha !”

Sau khi nói xong , Loạn thần đột nhiên biến mất trong hư không , hoàn toàn không thấy đâu . Ánh mắt Tử thần lạnh như băng , nhìn kỹ Hồng Quân đứng cách đó không xa âm thầm nói :

“ Ngươi cứ nhiên dảm ở trong tinh vực của ta khai thích cương thổ , rõ ràng muốn chết ... Nếu như thời không loạn lưu dừng lại người đầu tiên ra muốn giết chính là ngươi !”

Dưới sự hạn chế của thời không loạn lưu , vô luận là Âm vương Thất Sát trùy hay Đạo Thiên kính của Hồng Quân , thậm chí là Tử thần ma công đều bị hạn chế rất lớn . Hồng Quân lúc này muốn giải cấm trạng thái phách thể cũng không được , tất cả phảng phất đều trở lại trạng thái nguyên thủy .

Hồng Quân nhìn về phía Tử thần , ở nơi đó có cỗ tử khí nồng đậm khác thường bảo trụ không gian , tuy nhiên từ những lời hai Chủ thần hẳn vừa nghe được , đột nhiên mở miệng nói :

“ Ngoài hai giới ra còn có tinh vực khai tích khác ?”

“ Trừ Đại Thần thiên giới , tứ đại Chủ thần trong Nguyên thủy vũ trụ đều nắm trong tay một mảnh tinh vực khai tích . Ngươi có thể tại Tử thần giới lập cương thổ cũng không phải bởi vì Tử thần ta không có năng lực giết ngươi , mà là bởi trước mặt Chủ thần ngươi thậm chí còn bé hơn một hạt bụi !”

Đối với chuyện Hồng Quân sáng lập Tru thần giới cùng với thu nạp tù binh Tử thần quân , Tử thần hiển nhiên cực kỳ tức giận nhưng dưới thì không loạn lưu hẳn không cách nào có thể hạ sát được Hồng Quân .

“ Nếu như ngươi muốn khai chiến , Tru thần giới ta nhất định phụng bồi , nhưng còn xem ngươi có can đảm này không !” Hồng Quân lạnh lùng nói .

Tử thần biến sắc , lập tức thu liễm ánh mắt :

“ Tên gia hỏa cuồng vọng , nhất định có một ngày ngươi phải quỳ gối xin tha mạng !”

Nói xong những lời này , đoàn tử khí nhất thời bao phủ toàn thân hẳn , đến khi tử khí này tiêu tán thân ảnh hẳn cũng đã yên lặng biến mất trong vũ trụ .

490. Chương 38 : Thu Vĩ

Lúc này , Hồng Quân và Huống Thiên Minh cùng Cổ Bàn đều đi tới , thấy sắc mặt ngưng trọng của Hồng Quân cũng đã đoán ra vài phần sự việc vừa phát sinh.

Huống Thiên Minh thở dài một hơi , trầm giọng nói :

“ Thật không nghĩ đến lại đồng thời xuất hiện hai Chủ thần , nếu như bọn họ khai chiến chỉ sợ rằng cả tinh hệ này cũng đều nát bấy ”

Cổ Bàn cau mày :

“ Bất quá tràng chiến tranh kia cũng không có bộc phát , rất hiển nhiên Tử thần cùng Loạn thần chưa muốn quyết chiến ... Hồng Quân , ngươi biết tại sao không ?”

Hồng Quân từ trong lời đối thoại của lưỡng đại Chủ thần mơ hồ đoán ra một số chuyện , sau đó nói chuyện Nguyên thủy trực tâm cùng Đại Thần thiên giới cho mọi người nghe .

Cổ Bàn kinh ngạc nói :

“ Nguyên lai ở Nguyên thủy vũ trụ cũng tồn tại tối thượng Chương không giả , nói như vậy vị Chương không giả kia chính là Đại Thần Thiên ... ”

Hồng Quân khẽ gật đầu :

“ Nhưng bọn hấn dường như cũng cho rằng vị Chương không giả này đã chết , mà nguyên nhân cũng là vì Nguyên thủy trực tâm băng hủy . Mới vừa rồi đoàn loạn lưu kia cũng đều vì Nguyên thủy trực tâm không ổn định mà sinh ra . Chân linh của Đại thần Thiên có thể mạnh mẽ chế trụ Nguyên thủy trực tâm nhưng ước chừng một ngàn năm sau nó sẽ hoàn toàn băng hủy , cũng có nghĩa toàn bộ cấm chế giữa các giới sẽ bị phá hỏng ”

“ Nói như vậy , Loạn thần cũng không phải không chiến mà là trì hoãn thời gian , một ngàn năm sau sẽ phát động loạn chiến giữa các giới ? ” Tôn Ngộ Không cả kinh nói

Hồng Quân ánh mắt một đường :

“ Không sai , theo Loạn thần nói ngoài Tử thần giới và Loạn thần giới vẫn còn tồn tại hai thế giới nữa , ta nghĩ Phụ thân có thể ở nơi đó ”

“ Loạn chiến Tứ giới ... Thật là đáng sợ , Loạn thần thật sự muốn trở thành tân chương không giả Nguyên thủy vũ trụ sao ? ” Huống Thiên Minh nghiêng rằng nói

“ Nếu hấn không muốn cũng sẽ phát động chiến tranh , hơn một ngàn năm nữa hấn sẽ có thể lĩnh ngộ được hơn một nửa năng lực của Âm vương Thất Sát trụ , tới lúc đó nhất định sẽ đẩy lên một cuộc chiến các thần ”

Thần Thiên đã biến mất , có thể nói Tứ đại Chủ thần đã trở thành tồn tại cao nhất trong cả Nguyên thủy vũ trụ , tròng chiến tranh kia rất có thể gây nguy hiểm đến cân bằng trong cả Nguyên thủy vũ trụ .

Cổ Bàn thần sắc hòa hoãn , trầm giọng nói :

“ Bất quá cho dù thế nào đến khi cấm chế giới diện biến mất chúng ta có thể tìm được Tam ca , tin rằng hấn sẽ có biện pháp giải quyết ”

Đối với năng lực của Tần Vũ tất cả mọi người đều không có hoài nghi , bởi hấn có thể ở trong khó khăn nhất , nguy cơ nhất tìm được biện pháp giải quyết thỏa đáng .

Hồng Quân cũng gật đầu , nói :

“ Như vậy , chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi ... ”

Hôm nay , Nguyên thủy trực tâm đã bắt đầu nghiêng đi , đạo chân linh thứ tư của Đại thần Thiên đã hoàn toàn băng hủy , Toàn bộ cấm chế giới diện trong cả Nguyên thủy vũ trụ cũng không còn yên bình như trước . Một ngàn năm sau mới là thời khắc trường quyết chiến bắt đầu .

Bây giờ , bảy trăm vạn đại quân Loạn thần giới đã còn không tới một phần mười trước , sau khi Loạn thần rời đi toàn bộ cũng rút rút rút lui . Tru thần quân cũng tổn thất rất lớn , đám người Hồng Quân dẫn đám binh sĩ còn sót lại trở về Tru thần tinh , dường như ai cũng không nghĩ đến cuộc chiến này cự nhiên lại kết thúc như vậy .

...

Bên trong Tử thần điện , Đệ nhị Giới Vương cùng Đệ tứ Giới Vương đều cúi đầu quỳ xuống , thân ảnh cao lớn của Tử thần đứng trước mặt hai người lộ ra vẻ uy nghiêm vô cùng .

“ Tử thần đại nhân , Loạn thần đã bắt đầu thu binh đại quy mô khỏi Thiên Âm tinh hệ cùng Âm Dạ tinh hệ , hiển nhiên là đã bỏ qua cuộc chiến này , chẳng qua ... Tại sao ? ” Đệ nhị Giới Vương có chút khó hiểu nói , hơn nữa sau khi biết được tình hình loạn lưu cùng với Đại Thần Thiên càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi .

Tử thần lạnh lùng cười nói :

“ Không phải là bỏ qua , chẳng qua là rời cuộc chiến đến một ngàn năm sau , tuy nhiên tới lúc đó tròng chiến tranh này đã không còn là cuộc chiến giữa hai giới nữa mà là cuộc chiến các thần giữa Tứ giới ”.

“ Như vậy ... Mục đích là ?” Đệ tứ Giới Vương đồng tử tròn tròn .

Tử thần nhìn thật kĩ hắc hắc , trầm giọng nói :

“ Thần thiên chi vị ... Loạn thần cho là nắm trong tay một bộ phận của Âm vương Thất Sát trùy là có thể có được ngôi vị Thần Thiên , nắm trong tay cả Nguyên thủy vũ trụ , quả thật vọng tưởng ”

Đệ nhị Giới Vương nhún mày , hỏi :

“ Tử thần đại nhân sao không đoạt Đạo Thiên kính của Thống lĩnh Tru thần giới kia , như vậy ngài cũng có một kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo đối với Loạn thần cũng không cần phải cố kị điều gì ”

Đông !

Tử thần hung hăng cắm lưỡi hái lên mặt đất , lãnh đạm nói :

“ Nguyên thủy Chí tôn huyền ảo dị thường , gần một ngàn năm thời gian cũng không có cách nào hoàn toàn điều khiển được . Trong thời gian ngắn này ta sẽ đưa Tử thần ma công vượt lên cực hạn , như vậy mới có thể trong loạn chiến Tứ giới không thua . Huống hồ ta sở dĩ không giết thống lĩnh Tru thần giới kia là bởi hắc hắc có khả năng hạn chế đối với Loạn thần , những người tới từ Tinh trần thế giới không phải tầm thường , bọn họ sẽ là yếu tố bất ngờ nhất đối với tràng loạn chiến Tứ giới ”

Trong cuộc tỉ thí giữa các Chủ thần , bất luận kẻ nào cũng đều chỉ như hạt cát nhỏ bé , nhưng phàm là vật nhỏ bé sẽ phát sinh biến hóa vi diệu , sẽ là nhân tố quyết định thay đổi kết quả .

Tử thần mơ hồ có loại dự cảm này , đám người Hồng Quân nhất định sẽ là những hạt cát sinh ra biến hóa .

Đệ tứ Giới Vương khẽ ngẩng đầu lên , hỏi :

“ Tử thần đại nhân , Nguyên thủy trực tâm tại sao lại băng hủy , mà sau khi băng hủy sẽ ra sao ?”

Tử thần khẽ lắc đầu , tựa hồ đối với hắc hắc việc này cũng mơ hồ :

“ Nguyên thủy trực tâm băng hủy ta nghĩ chỉ có tân nhậm Thần Thiên có thể biết được . Đến khi nó hoàn toàn bị hỏng mất thì cấm chết khắp cả Nguyên thủy vũ trụ này cũng theo đó mà biến mất , lúc đó không còn gì ngăn cách giữa Tứ giới nữa . Trừ việc này ra còn có thể khiến cho Nguyên thủy vũ trụ cản trở , điều này cũng giống như một ác ma trong cơn tức giận vậy , có thể cắn nuốt hết thảy , hủy diệt tất cả , cho dù là Tứ giới hay là ngàn vạn Tinh trần thế giới cũng đều tùy chi tiêu mất ”

Sau khi nói ra câu cuối cùng thì sắc mặt hắc hắc rõ ràng đã trở nên nghiêm trọng hắc hắc , hiển nhiên đối với tình huống như vậy rất e ngại . Mà hai Giới Vương thần sắc lại càng khó coi , không khỏi nuốt một ngụm nước bọt .

...

Bên trong Loạn thần điện , một âm thanh cuồng tiếu truyền ra quanh quẩn khắp Loạn thần giới .

Loạn thần ở trên cao , mắt nhìn xuống Tam đại Đế tôn cùng binh vương Đông Phương Giản phía dưới , nét mặt tràn đầy hưng phấn , lớn tiếng nói :

“ Cuối cùng đã đợi được , đã tới thời khắc Loạn thần ta làm chúa tể tất cả , rốt cục đã tới , ha ha ha !”

Đông Phương Giản cho tới giờ cũng chưa thấy qua Loạn thần điên cuồng như vậy , sắc mặt cũng biến thành ngưng trọng , nhỏ giọng nói :

“ Loạn thần đại nhân , tình hình chúng ta có chút không ổn , lần này tổn thất ngoài ý muốn sáu trăm vạn đại quân cùng với Tam đại Đế tôn , thậm chí ngay cả Binh vương Long Chiến cũng vẫn mệnh tại Thiên Âm tinh hệ . Thực lực của chúng ta đã giảm hơn trước rất nhiều , thậm chí còn không bằng một nửa ”

Loạn thần dường như không thèm để ý , lắc đầu cười lạnh :

“ Thì đã sao , cho dù các ngươi toàn bộ chết hết cũng không quan trọng , chỉ cần ta có thể nắm trong tay Âm vương Thất Sát trùy , đoạt được Nguyên thủy Thần Thiên băng là có thể làm chúa tể cả nguyên thủy vũ trụ ”

Đối với cái chết của Long Chiến , Đông Phương Giản cũng là rất bất ngờ . Dù sao với năng lực của hắn mà có thể khiến hần hình thần câu diệt thật sự không thể , duy nhất có thể giải thích đó là những Thống lĩnh Tru thần giới kia thực lực đã đạt tới Quy thần cảnh giới hơn nữa còn nắm giữ một bộ phần huyền diệu của Đạo Thiên kính .

“ Loạn thần đại nhân , tiếp theo nên làm gì ?” Đông Phương Giản hỏi .

Thần sắc cuồng ngạo của Loạn thần vào lúc này mới từ từ ổn định lại , nói :

“ Chờ ! Thật không có nghĩ tới Thần Thiên lại nhanh gấp Thần kiếp như vậy , hơn nữa cũng là bởi vì Nguyên thủy trực tâm . Bây giờ hần miễn cưỡng dùng chân linh của mình ổn định trực tâm nhưng cũng không được bao lâu , một ngàn năm sau ba đạo chân linh kia đã bằng hỷ cuối cùng đạo còn lại cũng không thể tồn tại . Nguyên thủy trực tâm sẽ theo đó mà bị hủy diệt , khi đó mục tiêu của chúng ta không còn là Tử thần giới nữa !”

“ Vậy là nơi nào ?” Đông Phương Giản biến sắc , kinh ngạc hỏi

“ Đại thần Thiên giới !” trong đôi mắt Loạn thần chợt bắn ra hai đạo tinh quang sắc bén , sầm nhiên nói :

“ Chắc chắn Nguyên thủy Thần Thiên bằng còn trong Đại thần Thiên giới , chỉ cần có thể đoạt được nó như vật ta có thể nắm trong tay cả Nguyên thủy vũ trụ , linh ngộ được sự huyền diệu của nó . Đến lúc đó Chủ thần đứng trước mặt ta thậm chí không bằng một con kiến !”

“ Nói như vậy , hơn một ngàn năm sau Nguyên thủy trực tâm bằng hỷ , mục tiêu của chủ thần Tứ giới cũng sẽ là Đại Thần Thiên bằng trong Đại Thần thiên giới ?”

Loạn thần nhìn Âm vương Thất Sát trùy như đang ngủ say , không hề khởi sắc , trầm giọng nói :

“ Cuộc chiến các thần nhất định sẽ xảy ra , không lâu nữa ta nhất định sẽ trở thành chúa tể của toàn bộ Nguyên thủy vũ trụ !”

Đông Phương giản cho tới bây giờ cũng không có thấy qua Loạn thần tự tin như vậy , hắn bây giờ đã không thể nhìn ra rốt cục là Âm vương Thất Sát trùy ăn mòn tâm trí Loạn thần hay là đây vốn là bản tính của y .

491. Quyển 16 - Bát Thần Vô Định – Chương 1: Thiên Nguyên Tổ Pháp Tắc

Đây là một thế giới đã hoàn toàn thuộc về Tàn Vũ, Tàn Vũ nắm trong tay bất kỳ lực lượng bản nguyên nào của phiên vũ trụ này, nhưng ông hiện tại lại vẫn như cũ chưa trở thành Chương Không Giả...

Hoàn toàn như trước đây, Tàn Vũ vẫn ngồi ngay ngắn tại trên mảnh đất cát màu xanh nhạt kia, cuồng phong cuộn cuộn khiến cho người ta có một loại cảm giác tang thương.

“Xuy xuy...!”

Bên trong thế giới Bát Thần Môn, mật độ vật chất hỗn độn cực cao, từng đám từng đám lớn khí thể màu xám đen dày đặc bị Tàn Vũ hấp thu, liền sau đó diễn biến thành các loại lực lượng pháp tắc nguyên tố.

Tàn Vũ cảm giác được Bát Thần vũ trụ cũng theo năng lực của mình tăng lên mà phát sinh biến hóa vi diệu, phạm vi lĩnh vực kia cũng không ngừng mở rộng.

Mấy trăm năm nay, không biết là trong Bát Thần Môn có được lực lượng thần bí nào đạt đến cực điểm hay không? Cảnh giới của Tàn Vũ tăng lên với tốc độ không thể tưởng tượng, việc khống chế bảy đại pháp tắc nguyên tố cũng tiến vào một cảnh giới trước nay chưa có.

Thiên, Địa, Lôi, Phong, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch, đã có thể từ trong vật chất hỗn độn diễn hóa pháp tắc tám đại nguyên tố, đối với bảy loại trong đó Tàn Vũ đã rõ như lòng bàn tay, nhưng duy chỉ có pháp tắc Thiên nguyên tố, lại vẫn là ù ù cạc cạc, thậm chí ngay cả mặt ngoài của nó cũng chưa hề lĩnh ngộ được.

Nó cứ giống như lực lượng pháp tắc cực kỳ thần bí ẩn tàng ở vũ trụ nguyên thủy, Tần Vũ tưởng muốn hiểu thông suốt ắt phải đạt tới một cái cảnh giới cao nhất.

Nhưng mà ở trong Bát Thần Môn sau khi đã trải qua lĩnh ngộ mấy trăm năm...

Giờ khắc này, Tần Vũ đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc, liền sau đó cả người biến mất ở trong Bát Thần vũ trụ, trong giây lát đã xuất hiện tại chỗ giáp ranh của Tà Thần giới.

Tần Vũ thần sắc lạnh nhạt, thong thả đưa tay tay ra, nhẹ nhàng vạch một cái từ trên xuống dưới, một đạo quang hoa trong suốt đột nhiên bắn tung ra, không gian rách toạt, một đạo vết nứt tức thì xuất hiện ở trước mặt ông.

Bước vào trong đó, vật chất hỗn độn cuộn cuộn mãnh liệt ào tới như là vĩnh viễn không ngừng nghỉ, vô cùng vô tận, không có chút khe hở nào.

Hướng lên bầu trời chộp một cái, từng đám lớn vật chất hỗn độn kia ngay tức thì bị diễn hóa thành vô hình, chảy vào đan điền bên trong Bát Thần vũ trụ. Tần Vũ mỗi một bước tiến về phía trước, vật chất hỗn độn cứ thế hướng vào phía trong sụp đổ hàng triệu, ước chừng đi được hai canh giờ, nơi này cùng Tà Thần giới đã có một khoảng cách nhất định.

Chút cảm giác kỳ dị kia vẫn còn quấn quanh trong đầu của Tần Vũ chưa tan đi, Tần Vũ dường như cảm nhận được một loại lực lượng mới đã được ông nắm trong tay, hiện tại điều cần phải làm là chứng đạo, dùng căn nguyên của lực lượng mới để chứng minh ý nghĩ trong lòng của Tần Vũ.

Giờ này, Tần Vũ dường như dựa vào ngàn quân, thong thả nâng bàn tay lên, vật chất hỗn độn vô tận kia giống như biển rộng mênh mông tựa hồ chịu một loại lực lượng cực kỳ mãnh liệt sử dụng, bắt đầu mấp máy nhu động cuộn cuộn lên.

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, đem năng lực diễn hóa hỗn độn mở rộng tới phạm vi ước chừng ngàn dặm, tại phiên vật chất hỗn độn này lĩnh ngộ cực kỳ sinh động, giống như nước được đun sôi, với một cỗ lực lượng kỳ dị mãnh liệt, bắt đầu rất nhanh diễn hóa thành các loại pháp tắc, bảy loại lực lượng nguyên tố lấy Tần Vũ làm trung tâm không ngừng ngừng tụ lại, hỗ tương cùng nhau chuyển hóa, thật là huyền diệu khó giải thích.

Theo vật chất hỗn độn không ngừng tiêu tan đi, một mảnh tinh vực mênh mông đã được khai sáng ra.

“Thái!”

Tay áo bào Tần Vũ thoáng rung động, pháp tắc Địa nguyên tố với lực lượng bản chất thực bắt đầu xuất hiện, rất nhanh hình thành từng khối từng khối tinh cầu lớn nhỏ không giống nhau. Thủy, Hỏa, Trạch nguyên tố tạo thành bản nguyên trên tinh cầu ẩn chứa ở bên trong tinh cầu, Ngay sau đó Lôi, Thủy nguyên tố nguyên tố dung hợp lẫn nhau, dưới sự dung hợp cùng với Phong nguyên tố, ở bề mặt tinh cầu hình thành mây trời.

Thực hiển nhiên, Tần Vũ muốn khai sáng một phiên vũ trụ, mà phương pháp này lại cùng Tử Dạ Thương Long giống nhau lạ thường.

Trong khoảng khắc đó, hình dáng ban đầu của vũ trụ kia đã xuất hiện ở trước mắt ông.

Tiếp theo đó, nguyên lực sinh mệnh trong pháp tắc Địa nguyên tố thúc đẩy vạn vật sinh trưởng, làm cho trên tinh cầu khô khốc phủ kín một tầng xanh đầy sức sống, nối tiếp lại diễn hóa ra các Thủy, Hỏa bản nguyên nguyên tố. Tại trong mấy trăm năm dặm nay, Tần Vũ đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc Địa nguyên tố cực kỳ sâu sắc, vô luận là nguyên lực sinh mệnh hay là năng lực sinh trưởng của vạn vật, đối với pháp tắc Địa nguyên tố mà nói chỉ là một sợi lông của chín con trâu mà thôi.

Tần Vũ ở trong quá trình lĩnh ngộ phát hiện ra, pháp tắc Địa nguyên tố còn có thể diễn hóa ra lực lượng pháp tắc nguyên tố còn lại, trong khoảng khắc đó, Tần Vũ mới hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là vạn vật địa sinh.

Mặc dù hiện tại Vũ Văn Thác lựa chọn tu luyện pháp tắc Địa nguyên tố, đợi đến lúc đạt tới cảnh giới Quy Thần, hẳn vẫn như cũ có thể từ trong pháp tắc Địa nguyên tố diễn sinh ra các loại pháp tắc nguyên tố, diệu dụng trong đó càng thêm vô cùng vô tận.

Ngay sau đó, Tần Vũ lợi dụng lực lượng cấm chế đem phiến tinh vực này từ trong vũ trụ nguyên thủy tách rời ra, điều khiển khổng chế tỉ mỉ chính xác vật chất hỗn độn, đem tỉ lệ đạt tới mức hoàn mỹ tột cùng. Chỉ có như vậy, phiến tinh vực này mới sẽ không vì quá nhiều hoặc quá ít vật chất hỗn độn mà nảy sinh ra bất ổn định cho không gian.

Nhìn toàn bộ vũ trụ đã hoàn toàn hình thành, trên mặt Tần Vũ cũng không có xuất hiện vẻ hưng phấn, ông luôn có cảm giác ở bên trong này thiếu thiếu chút gì đó.

Đột nhiên, tại tâm vũ trụ mới thành hình trong thời gian ngắn này, không gian chợt không ổn định biến đổi hائل lên. Lực lượng cấm chế của Tần Vũ lập ra ầm ầm vỡ tan, từng đám từng đám lớn vật chất hỗn độn từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn tiến vào, nghiền nát hết thảy.

Trước mắt tinh vực vừa rồi khai sáng này chỉ trong chốc lát bị hủy hoại, nhưng sắc mặt Tần Vũ vẫn như cũ bình tĩnh trầm ổn, khóe miệng thậm chí còn mang theo một tia mỉm cười, khẽ gật gù đầu nói:

“Quả nhiên là thế!”

Pháp tắc Địa nguyên tố có thể diễn hóa sinh ra vạn vật, như vậy Thiên nguyên tố thì có tác dụng gì. Tần Vũ tin chắc rằng, lực lượng kỳ dị xuất hiện tuôn trào mãnh liệt từ trong cơ thể kia, chính là một bộ phận của pháp tắc Thiên nguyên tố.

Ở bên trong vũ trụ nguyên thủy, là không thể tiến hành sáng tạo ra vũ trụ với ý nghĩa thật sự. Hiện tại biểu hiện bên ngoài vũ trụ hiển nhiên đã hình thành, nhưng lại mất đi thứ chất gì đó quan trọng nhất, cũng chính là pháp tắc, cho nên nó vẫn như cũ chỉ là một bộ phận của vũ trụ nguyên thủy, Chương Không Giả vẫn như trước ẩn tàng ở chỗ vốn là pháp tắc nguyên thủy trong vũ trụ.

Vô luận là Thời gian hay là Không gian pháp tắc, đều là dùng để quản lý vũ trụ, cứ giống như một chiếc chìa khóa, tuy rằng pháp tắc tiềm ẩn bên trong vũ trụ nguyên thủy vô cùng thâm ảo, thậm chí ngay cả Tử Dạ Thương Long cũng không thể nắm trong tay, nhưng lại có thể từ đó tái khắc họa ra một chiếc chìa khóa khác, cũng chính là chỗ tồn tại của pháp tắc Thiên nguyên tố.

Thế nhưng hiện tại điều Tần Vũ phải làm, chính là từ trong pháp tắc nguyên thủy phục hồi khắc ra một cái chìa khóa khác, sáng tạo ra pháp tắc Thiên nguyên tố.

Sau đó, Tần Vũ đem vật chất hỗn độn dừng mảnh đưa vào trong tinh vực diễn hóa, một lần nữa bố trí cấm chế, để cho nó cùng với vũ trụ nguyên thủy tạm thời phân cách ra.

Tần Vũ nhẹ nhắm hai mắt lại, trong bàn tay ông đột nhiên xuất hiện một khối quang hoa đen bóng, bên trong quang hoa đen bóng ấy ẩn chứa tám loại bản nguyên lực, bản nguyên lực kia đang không ngừng sinh trưởng...

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại qua ba mươi năm, thể tích của quang hoa đen bóng kia đã lớn dần đến một mức không thể tưởng tượng. Đúng lúc này, bất thành linh nổ bùng nứt tách ra, hàng ức vạn đạo hào quang li ti đen bóng rót vào bên trong phiến vũ trụ này, từ các điểm rất nhỏ không ngừng biến đổi thành pháp tắc nguyên thủy, khiến cho nó trên tổng thể đã xảy ra biến hóa hoàn toàn.

Tần Vũ thông thả mở hai mắt, trên khuôn mặt toát ra quang mang phấn khởi: “Thì ra pháp tắc Thiên nguyên tố chính là lực lượng khởi nguồn của toàn thể vũ trụ, theo mức độ gia tăng của linh ngộ đối với khai sáng tinh vực sau khi biến đổi pháp tắc nguyên thủy cũng lại càng lớn, nếu pháp tắc Thiên nguyên tố đạt tới cực hạn, vậy thì đã hoàn toàn nắm trong tay tất cả pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy...”

Giờ khắc này, Tần Vũ đã linh ngộ được lực lượng một phần của pháp tắc Thiên nguyên tố, sau đó một lần nữa rót vào Thời gian và Không gian pháp tắc, phiến tinh vực này đã hình thành.

Tần Vũ còn đang giữa lúc phấn khởi, theo cánh tay vung lên, dao động của không gian bốn bề cứ thế lặng im mà ngừng lại, hết thảy đều rơi vào trạng thái yên lặng, một thoáng sau đó, không gian lại bắt đầu nổi lên sóng dao động, hết thảy biến hóa pháp tắc tựa hồ đều thành thạo trong tay Chương không giả Tần Vũ.

“Nếu pháp tắc của đám tứ đại chủ thần Tử Dạ Thương Long đều là từ trong pháp tắc nguyên thủy phục hồi khắc họa ra, như vậy năng lực của bản nguyên vũ trụ tự nhiên cũng sẽ không kém quá xa, chẳng lẽ...” Tần Vũ trong lòng suy nghĩ, không thể chờ đợi được muốn thử nghiệm một chút.

Khi trở lại Tà Thần giới, quả nhiên, cảm giác bị cổ áp chế pháp tắc kia đã hoàn toàn không còn nữa, không chỉ có thể, mà Tần Vũ còn có thể vận hành thoải mái bản nguyên vũ trụ trong Tà Thần giới, tiến hành tinh chi, gia tốc thời gian không gian và thuần di.

Tần Vũ trên nét mặt hiện ra một dáng tươi cười, thở dài nói:

“Tử Dạ Thương Long, xem ra ta đã hoàn toàn thoát khỏi cái bóng ma trong lòng kia, vô luận pháp tắc của người đã từng có hạn chế với ta hay không, nhưng hiện tại ta với người đã cùng xuất phát ở chung một con đường.”

Một tràng tiếng cười sang sảng từ trong miệng Tần Vũ truyền ra, có thể thấy sau khi lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc Thiên nguyên tố, hiển nhiên cực kỳ hưng phấn.

Lúc này, Bát Thần vũ trụ trong đan điền chợt rung chuyển lên, bảy thanh âm thâm thúy bỗng vang lên trong óc của Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng run lên: “Là bọn hần?”

Lập tức, Tần Vũ đã vào tới bên trong Bát Thần vũ trụ, chung quanh là một mảnh tinh vực mênh mông. Cách đó không xa, Bát Thần Môn vẫn như trước đây đứng sừng sững, toàn bộ bên trong Bát Thần vũ trụ có vẻ bất mắt lạ thường.

Đột nhiên, bảy đạo quang ảnh mơ hồ tựa như quỷ mỵ xuất hiện ở chung quanh Tần Vũ.

Quang ảnh màu vàng đất nhìn Tần Vũ hiện giờ, tựa hồ rất hài lòng gật đầu:

“Xem ra người rốt cục đã đạt tới cảnh Giới Quy Thần trung kỳ, nắm được phương pháp khai sáng tinh vực rồi.”

Hiển nhiên, chỉ có lĩnh ngộ đối với vật chất hỗn độn đạt tới cảnh giới Quy Thần mới có thể có được năng lực để khai sáng tinh vực vũ trụ, ở trong Bát Thần Môn thời gian chỉ mới mấy trăm năm, Tần Vũ đã thực hiện được một bước nhảy vọt, tăng trưởng thực lực thậm chí nếu so với trong Thương Long điện nhanh hơn không chỉ ngàn vạn lần.

Tần Vũ khẽ lắc đầu, thản nhiên cười nói:

“Pháp tắc Thiên nguyên tố thâm ảo vượt quá xa tưởng tượng của ta, ta lĩnh ngộ nó chẳng qua là biểu hiện bên ngoài mà thôi.”

Cái bóng màu lửa đỏ ngậm tán thưởng nói: “Có loại thái độ này tốt lắm, những năm gần đây Bát Thần vũ trụ theo đà tăng tiến tu vi của người cũng đã xảy ra thay đổi rất lớn, ta nghĩ người ắt hẳn cũng cảm giác được chứ?”

492. Chương 2: Bản Nguyên Lực Lượng

“Ta cảm giác được, nó... trở nên càng thêm hoàn mỹ!”

Quang ảnh màu xanh da trời cười khê hai tiếng:

“Tốc độ tăng trưởng cảnh giới của người thật sự làm cho chúng ta rất kinh ngạc, hiện giờ người đã lĩnh hội được pháp tắc Thiên nguyên tố, ắt hẳn cũng hiểu được nguồn gốc của Bát Thần vũ trụ này rồi chứ?”

Nghe người này nói, Tần Vũ khẽ nhíu mày, trầm tư nói:

“Bát Thần vũ trụ là bởi vì Lục đạo Luân Hồi sụp đổ mà hình thành, ta nghĩ Lục đạo Luân Hồi ắt hẳn chính là nguồn gốc của nó. Trước đây cũng đúng là Lục đạo Luân Hồi chỉ dẫn ta đến nơi đây để truy tìm đại đạo.”

Lục đạo Luân Hồi sụp đổ, cũng là bởi vì nó cùng toàn bộ vũ trụ nguyên thủy có hướng phát triển trái ngược nhau, cái loại cảm giác đình trệ này, Tần Vũ tới bây giờ cũng không thể quên.

Cái bóng màu xám bùn khê gật đầu:

“Lục đạo Luân Hồi đích xác là lực lượng bản nguyên của chúng ta, sau khi trải qua rèn luyện của vũ trụ nguyên thủy, mới diễn sinh thành Bát Thần Môn, mà chúng ta chính là bản nguyên lực của người, ta nghĩ người cũng có thể cảm giác được chứ?”

“Bản nguyên lực?”

Bảy đạo quang ảnh này tựa hồ có ý định chỉ điểm cho Tần Vũ, làm cho Tần Vũ rơi vào trong trầm tư suy nghĩ. Lúc này, hắn cảm giác được rõ ràng từ trong bảy đạo quang ảnh tản phát ra lực lượng cực kỳ huyền diệu, hơn nữa thuộc tính cũng hoàn toàn khác nhau.

“Đây... Đây là lực lượng pháp tắc Phong nguyên tố, đây là pháp tắc Sơn nguyên tố, đây là pháp tắc Hỏa nguyên tố... Các người là bảy đại pháp tắc?”

Quang ảnh màu trắng đầu tiên là gập gập đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, thân ảnh thật lớn của nó nhìn qua có chút cực mịch, thông thả nói:

“Phải nói là hóa thân của bảy đại pháp tắc, với thực lực cảnh giới của người hiện tại, hẳn là có thể sử dụng lực lượng của chúng ta.”

“Lực lượng của các người?” Tần Vũ có hơi kinh ngạc.

Lúc này, quang ảnh màu lửa đỏ kia đột nhiên phóng lên cao, huyền hóa thành hỏa lưu mãnh liệt khôn cùng hướng ra bốn phía ào ào bốc lên, trong giây lát đã bao phủ một nửa Bát Thần vũ trụ, bên trong hỏa lưu kia ẩn chứa nham thạch nóng chảy dày đặc, đây là hiệu quả thăng hoa của Hỏa nguyên tố. Với năng lực của Tần Vũ hiện giờ tuy rằng có thể diễn hóa, nhưng có phần miễn cưỡng, cũng không thể có uy lực cường đại như thế này.

Trạm lam ánh sáng màu ảnh lạnh nhạt cười nói: “Thấy được sao, hiện tại các pháp tắc nguyên tố người nắm trong tay, cũng là từ trên bản thân của chúng ta mà lĩnh ngộ ra, nhưng thực lực của chúng ta nếu so với người thì lớn mạnh hơn rất nhiều.”

Tần Vũ cau chặt đôi mày, trầm giọng nói:

“Thì ra là thế, lực lượng pháp tắc ta diễn hóa ra nguồn gốc của nó vậy mà lại là các người. Như vậy bây giờ đã biết các người chính là bảy vị thần đại nguyên tố, nói như vậy ta đã trở thành Chưởng Khổng Giả của Bát Thần vũ trụ?”

Quang ảnh màu xám bùn với giọng khàn khàn nói:

“Hiện giờ người tuy rằng đối chúng ta đã có điều hiểu biết, nhưng còn chưa có thấy rõ chân diện mục của chúng ta. Hơn nữa tối trọng yếu là người còn chưa thấy rõ được chính người.”

“Tự chính ta?”

Quang ảnh màu trắng gập đầu nói:

“Người đừng quên, vô luận là Bát Thần Môn hay Bát Thần vũ trụ, nguồn gốc của nó đều là do Lục đạo Luân Hồi trong đan điền của người đã tan vỡ mà thành, Chưởng Khổng Giả vĩnh viễn là người, mà không phải chúng ta, chỉ là người bây giờ vẫn còn chưa có đủ năng lực để khống chế hoàn toàn loại lực lượng mới này mà thôi.”

Tần Vũ biến sắc, sau đó lại khẽ gập gập đầu, trầm giọng nói:

“Ta hiểu rồi.”

Bên trong tinh vực, hỏa kinh vẫn lan tràn không ngừng, cơ hồ thiêu chảy vạn vật, Tần Vũ nhìn thấy cảnh ấy cũng hết sức kinh hãi, có lẽ đây là cực hạn của pháp tắc Hỏa nguyên tố.

Sau đó, Tần Vũ cũng không có tiếp tục bế quan nữa, mà ly khai Bát Thần vũ trụ, quay về lại Tà Thần giới.

-o-o-o-

Tà Thần điện!

Tử Dạ Thương Long hai tay chấp sau lưng, đôi mắt sâu sắc lạnh lùng chăm chú nhìn hướng đám mây trôi xa xa, thể nhưng đám mây trôi kia tản mát ra hoàn toàn không theo quy luật nào, khi thì co cụm lại, khi thì mở rộng ra, hiển nhiên đang theo tâm tình của Tà Thần mà sinh ra biến hóa.

Lúc này, Kim La nguyên lão và Vũ Văn Thác từ ngoài điện tiến vào.

Kim la nguyên lão mặt mang sắc mặt vui mừng, nói:

“Tà Thần đại nhân, hiện tại tất cả chủ tinh truyền tống trận đều đã kiến tạo xong, hơn nữa với việc Tà Thần giới hủy bỏ cấm chế, mấy trăm năm nay cao thủ trong Thương Long điện vượt trội, so với trước đây tăng nhiều thêm gấp ba lần.”

Tử Dạ Thương Long dừng dừng cười, nói:

“Kế hoạch của Bát đại tộc trưởng thế nào?”

Kim La nguyên lão khẽ gật đầu:

“Tiến triển không tệ lắm, hiện tại đã có binh lực vượt quá hai ngàn vạn quân tiến vào tân vũ trụ, hơn nữa tất cả cư dân đã toàn bộ rời khỏi, Thất Tuyệt bây giờ đã thành tinh hệ không người.”

Tử Dạ Thương Long liếc nhìn Vũ Văn Thác một cái, sau đó quay sang Kim La nguyên lão nói:

“Nguyên lão, người đi trước tới Tà Thần điện thử xem sao, Linh nhi bọn chúng hôm nay xuất quan, đón bọn chúng trở về.”

Kim La nguyên lão gật gật đầu, xoay người đi.

“Thế nào?” Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu, tìm chỗ ngồi xuống.

Vũ Văn Thác cũng là mấy mươi năm trước mới từ trong Thương Long điện xuất quan, có điều tốc độ tiến triển của hắn nếu so với dự tính của Tử Dạ Thương Long còn nhanh hơn, dù sao đã từng có được thực lực của cảnh giới Quy Thần, mặc dù hồn nguyên bị tổn hại, nhờ phần nhận thức trước kia vẫn còn, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Hoàn Hư trung kỳ, đối với lĩnh ngộ về pháp tắc Sinh Mệnh nguyên tố có thể nói là rất cao thâm.

“Việc chân linh thứ tư sụp đổ đã dẫn tới rung chuyển, làm cho trong không gian của ba đại tinh hệ đều xảy ra hiện tượng thời gian không gian lưu chuyển loạn xạ, phỏng chừng còn có thể bị kéo dài một khoảng thời gian.” Vũ Văn Thác trầm giọng nói.

Tử Dạ Thương Long lạnh nhạt nói:

“Nguồn gốc của loại thời không loạn lưu này là ở trong vũ trụ nguyên thủy, không phải ta có thể khống chế được, chẳng qua thời gian nó chống đỡ không được bao lâu, phỏng chừng trong vòng nửa năm sẽ dần dần mất hẳn.”

Vũ Văn Thác khẽ gật đầu:

“Đã hơn ba trăm năm rồi, chân linh thứ tư cuối cùng cũng sụp đổ. Hiện tại Chiến Thần giới bất thành linh cũng bắt đầu triệt binh, xem ra Chiến Thần cũng nhận thấy được sự việc của trục tâm nguyên thủy.”

“Người vẫn còn lo lắng sao, đợi đến lúc trục tâm nguyên thủy hoàn toàn sụp đổ, khi mà hết thấy cấm chế của bên ngoài không gian đều tan vỡ, mục tiêu của ba đại chủ thần đều sẽ tập trung vào Đại Thần Thiên giới.” Tử Dạ Thương Long lạnh nhạt nói.

Vũ Văn Thác hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có chút phản nộ:

“Bọn chúng tưởng muốn cướp lấy Thần Thiên Bảng nguyên thủy để kế thừa vị trí tân Thần Thiên, dứt khoát không có khả năng. Các đời Thần Thiên đảm nhiệm đều là có chỉ thị, vũ trụ nguyên thủy này tuyệt đối không thể rơi vào tay bọn chúng!”

Tử Dạ Thương Long khẽ thở một hơi dài:

“Còn có thời gian hơn một ngàn năm, tràng loạn chiến bốn giới này sẽ phát động. Chỉ có điều trải qua nhiều năm như vậy, hết thấy đều thay đổi, không biết đây sẽ là một cuộc chiến chúng thần như thế nào.”

“Ta thấy....”

Vũ Văn Thác còn chưa nói xong, Tử Dạ Thương Long đột nhiên “Ồ” một tiếng, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nói:

“Là người?!”

Vũ Văn Thác biến sắc, quay đầu nhìn lại, một cái thân ảnh kiên cường xuất hiện ở trước mặt hắn, thời gian thoáng ba trăm năm, ở trên người của hắn lại nảy sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tần Vũ!

Giờ phút này, Tần Vũ đứng ở bên trong đại điện, mặt mang theo một tia mỉm cười, thản nhiên nói:

“Điều các người nói ta đều nghe được, xem ra hình như gặp không ít phiền toái.”

Tử Dạ Thương Long chậm chậm nhìn Tần Vũ, trên mặt toát ra thần sắc vô cùng khiếp sợ, lắc đầu nói:

“Không có khả năng, thời gian vẹn vẹn chỉ ba trăm năm, người tuyệt không có khả năng đạt tới cảnh giới Quy Thần trung kỳ, cho dù là ba nghìn vạn năm cũng không có khả năng, người... Người đã lĩnh ngộ năng lực khai sáng tinh vực?”

Rõ ràng nhận thấy, Tần Vũ là thuần di tới, đủ để chứng tỏ hắn đã nắm trong tay pháp tắc của Tà Thần vũ trụ.

Tần Vũ khẽ gật đầu:

“Tuy rằng nắm giữ được một bộ phận lực lượng pháp tắc Thiên nguyên tố, nhưng cũng chỉ là bước khởi đầu.”

Vũ Văn Thác giờ phút này đang ngây ngốc đứng ở một bên, mãi hồi lâu mới trấn tĩnh tinh thần, cơ hồ không thể tin được tốc độ thành tựu của Tần Vũ lại nhanh đến như vậy, cả kinh nói:

“Đây đúng là người sao, thật không thể tưởng tượng được.”

Tần Vũ hờ hững cười, thậm chí ngay đến ông cũng có chút cảm giác khó tin, điều lĩnh ngộ ở trong Bát Thần Môn, khiến cho cảnh giới tăng lên tới mức không thể tưởng tượng. Trước đây Tử Dạ Thương Long đạt tới cảnh giới này, hao phí thời gian đâu chỉ ngàn vạn năm, còn Tần Vũ lại chỉ ngắn ngủi ba trăm năm, đã trở thành một Chứng Khổng Giả tinh vực, hiện nay ông đã cùng Tử Dạ Thương Long đứng chung cùng tầng lớp cao.

Thần sắc Vũ Văn Thác dần dần dịu đi, nói:

“Người tên gia hỏa này thật sự vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, có điều cũng tốt... cũng đúng là thời điểm đưa người tới cái địa phương kia rồi.”

Tần Vũ nhướn mày, nghi hoặc không hiểu hỏi:

“Địa phương nào?”

Vũ Văn Thác cũng không có trả lời Tần Vũ, nhìn thật sâu Tử Dạ Thương Long một hồi nói:

“Vậy người thấy sao?”

Tử Dạ Thương Long khẽ gật đầu:

“Đạo chân linh thứ tư đã sụp đổ, tin rằng hắn ở bên trong mộ địa sẽ gợi ý cho chúng ta.”

Đối với sự việc không gian loạn lưu, Tần Vũ cũng có phát hiện ra, trải qua giải thích của Vũ Văn Thác ngày đó, ông cũng đoán được một chút vấn đề, hỏi:

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, các người phải dẫn ta đi tới đâu?”

Tà Thần Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói:

“Chiến Thần sở dĩ lại hướng tới ta phát động chiến tranh, chính là bởi vì ta nắm trong tay một cái không gian vũ trụ mà trước khi Thần Thiên mất đi đã từng giao cho ta, được gọi là ‘Thần Thiên Mộ Địa’, nơi

đó là chỗ mai táng thần cách các Đại Thần Thiên sau khi chết, chúng ta muốn dẫn người đi vào trong đó, chúng kiến một vài thứ.”

“Cái gì vậy?” Tần Vũ càng thêm nghi hoặc.

Vũ Văn Thác vỗ vỗ vai của ông, nói:

“Đi rồi người sẽ biết mộ địa kia ở địa phương nào?”

Tà Thần ánh mắt chợt nheo lại, nói:

“Ngay tại bên trong Tà Thần cổ tháp, nhưng trước khi đi phải có chuẩn bị, cái tên gia hỏa kia cũng không tốt lắm.”

Lúc nhắc tới cái tên gia hỏa kia, Vũ Văn Thác đột nhiên biến sắc, tựa hồ ý thức được sự việc có chút không ổn, nhúu mày nói:

“Vô luận như thế nào, chúng ta cũng phải đi tới đó, huống hồ có hai cao thủ cảnh giới Quy Thần, ngăn chống hần hần là không thành vấn đề.”

Tử Dạ Thương Long liếc mắt nhìn Tần Vũ, thở dài nói:

“Tốt lắm, chúng ta cứ đi thôi!”

493. Chương 3: Ma Thú Vũ Kinh

Trải qua ba trăm năm nay, Tần Vũ đối với Dương Hi Thiên và Hiên Tuấn Khanh bọn họ không khỏi có chút tưởng nhớ, hỏi:

“Vũ Văn Thác, Dương huynh đệ bọn họ vẫn còn ở trong Thương Thần cổ tháp chứ?”

Vũ Văn Thác gật gật đầu, nói:

“Bọn họ còn đang lĩnh ngộ tinh thần lạc ấn ở trong đó, có điều tốc độ tiến triển cũng rất nhanh, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Hoàn Hư trung kỳ, ngay cả Băng Linh công chúa cũng đạt tới Hoàn Hư sơ kỳ, chẳng qua bọn họ còn chưa muốn xuất quan sớm, cho nên vẫn còn ở lại trong điện tu luyện.”

Tần Vũ khẽ gật gật đầu, theo Tử Dạ Thương Long bước vào bên trong Tà Thần cổ tháp.

Vũ trụ trong cổ tháp vẫn như trước đây không có gì thay đổi, chỉ là Tần Vũ có tí ti cảm giác ở trong đó tình vận bốn phía biến ảo có chút lạ thường, dựa vào đó có thể suy đoán Tử Dạ Thương Long giờ phút này tâm tình đang vì chuyện gì đó mà dao động. Liếc mắt nhìn tới, quả nhiên thấy sắc mặt hắn có vẻ ngưng trọng, trong ánh mắt lộ ra một chút lo lắng.

Vũ Văn Thác nhìn quanh bốn phía, nhúu nhúu mày đầu, hỏi:

“Địa phương kia ở đâu?”

Tà Thần Tử Dạ Thương Long thầm một hơi nặng nề:

“Ta dùng cấm chế phong tỏa nó lại rồi, đã che giấu ở chỗ tận cùng của phiên vũ trụ này.” Lập tức chớp lên trời, một cái điểm sáng nhỏ xuất hiện ở trong tay hắn, nói:

“Chính là ở trong này.”

Tần Vũ ánh mắt chợt tắt, “Như thế tiểu nhân địa phương có thể bao quát một cái không gian vũ trụ sao?”

Vũ Văn Thác thản nhiên cười nói:

“Một hạt cát, một thế giới, tới nay người vẫn không hiểu rõ sao?”

Lời này nói ra, Tần Vũ lúc này mới chợt tỉnh ngộ, nếu đan điền có thể sáng tạo ra một mảnh vũ trụ, như vậy thế giới trong một hạt cát này cũng có thể rộng lớn vô tận, ảo diệu của vũ trụ chính là ở trong đó.

Điểm sáng ở trong tay Tử Dạ Thương Long hơi hơi nhích động, đột nhiên tỏa ra hàng vạn hàng nghìn quang hoa, cơ hồ chiếu sáng toàn cả vũ trụ.

“Các người phải chuẩn bị cho tốt, chúng ta vào đi thôi!” Tử Dạ Thương Long đầu tiên tiến vào, Vũ Văn Thác theo sát phía sau đuổi kịp, tay nắm tay áo của Tần Vũ, nói:

“Người cần phải bám sát mới được, bên trong có một tên gia hỏa không dễ đối phó cho lắm.”

“Cái gì tên gia hỏa?” Tần Vũ hỏi.

Vũ Văn Thác lắc đầu cười khổ:

“Đi vào trong người sẽ biết.”

Đi vào bên trong, bốn phía vẫn y nhiên là ánh sáng chiếu rọi trên sương mờ mù mịt không thấy rõ vật gì. Thế nhưng giờ phút này, không gian vũ trụ đối với Tần Vũ cũng không sinh ra bất cứ lực lượng áp chế nào, hoặc là nói bản thân ông chính là một cái không gian độc lập, tồn tại độc lập.

Tử Dạ Thương Long tựa hồ đang cố kìm cái gì, chậm chậm bước tới, cũng không có thi triển thuật di, cứ như vậy bước đi ước chừng sau một canh giờ, phía trước bỗng nhiên biến thành âm u tăm tối hắc lên, một cái lỗ hổng thật lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Vũ Văn Thác ánh mắt chớp động, theo sau Tử Dạ Thương Long đi tới.

Bốn phía trống rỗng, nhìn qua cực kỳ vắng lặng, không có tồn tại tinh cầu nào, âm u tột cùng, tản phát ra một cỗ khí tức khác thường.

Tần Vũ đột nhiên cả kinh, ông chợt cảm giác nơi này không có dấu hiệu của bất kỳ dao động không gian nào, kinh ngạc nói:

“Địa phương này thật quái lạ, đây là chỗ người gọi là ‘Thần Thiên Mộ Địa’ sao?”

Vũ Văn Thác lộ vẻ sầu thảm cười, vỗ vỗ cái trán, nói:

“Thực không ngờ, nó sớm đã biết chúng ta sẽ đến, mai phục tại nơi này.” Tử Dạ Thương Long đưa mắt quét nhìn bốn phía, trầm giọng nói:

“Chúng ta hiện giờ... hẳn là ở trong bụng của hắc đây.”

“Bên trong bụng... đây đến tột cùng là địa phương nào?” Trên mặt Tần Vũ toát ra thần sắc kinh dị.

Vũ Văn Thác hít một hơi thật sâu, từ từ nói:

“Là một trong bảy đại ma thú nguyên thủy, trong bụng của Vũ Kinh.”

“Vũ Kinh?!”

Vũ Văn Thác khẽ gật đầu:

“Vũ Kinh chính là một trong bảy đại ma thú của vũ trụ nguyên thủy hình thể lớn nhất nhưng tính tình lại hơi hơi hiền lành. Cái gọi là bảy đại ma thú nguyên thủy, chính là ở từ bên trong hỗn độn khôn cùng tự thai nghén mà sinh thành, vào ức vạn năm trước bị Thần Thiên tìm bắt được, phân biệt giao Chỉ Tôn linh bảo nguyên thủy cho chúng nó, để canh giữ.”

Về Chỉ Tôn linh bảo nguyên thủy và ma thú nguyên thủy, Tần Vũ cũng loáng thoáng nghe thấy, nghi vấn nói:

“Hình thể của nó lớn cỡ nào?”

Tử Dạ Thương Long hừ một tiếng, nhìn bốn phía chung quanh, nói:

“Thì lớn cỡ như phiến vũ trụ này, đơn giản là dùng hai mắt thường vĩnh viễn nhìn không thấy diện mạo toàn thân của nó.”

Vũ Văn Thác nói tiếp:

“Năm đó Đại Thần Thiên sử dụng lực lượng pháp tắc đem Vũ Kinh nhốt vào bên trong Thần Thiên Mộ Địa này, dùng nó để canh giữ mộ địa.”

Nếu không có sóng dao động không gian, ở bên trong này, bất luận pháp tắc không gian gì cũng đều đồng thời mất đi hiệu lực. Tần Vũ chăm chú nhìn bốn phía âm u, không khỏi hít ngước một hơi lạnh khí.

Tử Dạ Thương Long nói:

“Tạm thời Vũ Kinh còn chưa nhằm vào chúng ta phát động công kích, nhưng nếu như chọc giận nó, vậy thì tình huống đó đúng là không ổn. Bây giờ điều trọng yếu trước nhất là tìm đường ra, rời khỏi nơi đây.”

Vũ Văn Thác khẽ lắc đầu:

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng tới nơi này sao? Thân thể của Vũ Kinh này chính là tinh hoa trong hỗn độn vô tận tạo thành kiên cố nhất, cho dù là cấm thuật cũng khó mà gây mấy may tổn thương cho nó. Chúng ta bây giờ phải xác định chỗ tọa lạc của Thần Thiên Mộ Địa.”

Tần Vũ tựa hồ cảm giác được cái gì, cả kinh nói:

“Ngươi là nói, Thần Thiên Mộ Địa kia cũng không phải là ở ngoài thân thể của Vũ Kinh, mà là ở trong cơ thể Vũ Kinh?”

Trong đôi mắt thâm thúy của Vũ Văn Thác chợt lóe ra tinh quang, trầm giọng nói:

“Đúng vậy, nếu dự tính của ta không sai, Thần Thiên Mộ Địa ở ngay tại vùng phụ cận này. Vũ Kinh chính là ma thú nguyên thủy, thể tích tự do sinh trưởng và co rút lại, cực hạn của nó chẳng qua cũng chỉ là tám ngàn chín trăm vạn dặm, chỉ cần cẩn thận tìm kiếm, hẳn là có lúc tìm được.”

Tử Dạ Thương Long than nhẹ một tiếng:

“Có điều Vũ Kinh này tuy là hiền lành, nhưng cũng chỉ là tạm thời, nếu nó bị chọc giận, cho dù là ta cũng khó mà chống lại công kích của nó.”

“Cũng chỉ có cách này, chúng ta ba người tách ra tìm kiếm, nếu phát hiện được địa điểm Thần Thiên Mộ Địa, thì nghĩ biện pháp báo tin cho đối phương, cần phải trong thời gian ngắn nhất tìm cho được Thần Thiên Mộ Địa.”

Tử Dạ Thương Long khẽ gật đầu, xoay người biến mất ở sâu trong vùng âm u. Vũ Văn Thác nhìn thật sâu Tần Vũ một cái, trầm giọng nói:

“Thân thể Vũ Kinh cực kỳ hung hiểm, ngàn vạn lần hãy cẩn thận.”

Tần Vũ có thể từ trong ánh mắt cảm nhận được nỗi lo lắng trong lòng hắn, thần nhiên cười nói:

“Yên tâm đi, ta sẽ mau chóng tìm được Thần Thiên Mộ Địa.” Nói xong, bước một bước, thân ảnh cũng đã ẩn sâu vào trong u ám.

Trong cơ thể của Vũ Kinh bởi vì không có sóng dao động không gian, cũng là không thể dùng lực lượng pháp tắc thuần di lên phía trước, nhưng ở trong này lại tràn ngập vật chất hỗn độn cực kỳ dày đặc. Tần Vũ chộp lên trời một cái, từng sợi từng sợi hỗn độn khí trong năm ngón tay rất nhanh diễn hóa, hình thành lực lượng pháp tắc Phong nguyên tố, nương theo gió thổi, tốc độ chợt tăng mạnh, cả người ở trong hư không rất nhanh tiến lên phía trước.

“Thần Thiên Mộ Địa, đến tốt cùng tới nơi này muốn làm cái gì?” Tần Vũ trong lòng vẫn còn thắc mắc, Chiến Thần lúc trước chính là vì địa phương này mà phát động chiến tranh, nhưng mà ông lại không biết rằng, nơi này dẫn tới biến động bốn giới loạn chiến vào một ngàn năm sau.

Tính ra được nửa canh giờ, bốn phía vẫn âm u như trước không có tận cùng, Tần Vũ nhướng mày, ngay sau đó diễn hóa ra pháp tắc Hỏa nguyên tố, hỏa vân đỏ rực phóng vút lên cao, đem bốn phía chiếu sáng đỏ rực.

Ở xa xa Vũ Văn Thác và Tử Dạ Thương Long nhìn thấy mây đỏ, sắc mặt cũng đều đại biến. Vũ Văn Thác cắn cắn đầu lưỡi, rít giọng nói:

“Không xong, quên nói với hắn, như vậy sẽ làm cho Vũ Kinh tức giận.”

Nhìn thấy bốn phía đều sáng ngời lên, Tần Vũ cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục tìm kiếm, ánh mắt nhìn tới chỉ là trống rỗng, ngoại trừ từng đám từng đám hỗn độn khí lững lờ trôi kia, cũng không có vật gì khác.

Chính đang lúc có chút mờ mịt không biết xoay sở ra sao, một tia không khí dao động khác thường hấp dẫn chú ý của Tần Vũ, ông rõ ràng cảm giác được một tia khí tức của linh bảo, đúng đang ẩn tàng ở chỗ sâu trong vùng tối.

“Lúc trước Thần Thiên sáng tạo bảy đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, phân chia cho mỗi một con ma thú nguyên thủy canh giữ, như vậy Vũ Kinh hẳn nhiên cũng có một kiện, nói như vậy...”

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc, nếu như Vũ Kinh cũng đang canh giữ một kiện Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, như vậy kiện linh bảo này rất có khả năng là đang giấu ở trong bụng của nó.

Theo tia dấu tích của linh bảo kia, Tần Vũ không chểnh mảng, rất nhanh tiến tới phía trước tìm kiếm.

Quả nhiên, dưới ánh sáng chiếu rọi của mây đỏ, trong hư không cách đó không xa, một hòn đảo nhỏ như ẩn như hiện treo lơ lửng trên không, sóng dao động của linh bảo cũng theo đó tăng mạnh lên.

Tần Vũ nhíu mày, Vũ Văn Thác từng nói qua với mình uy lực của Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, đó là một loại lực lượng cơ hồ có thể nghiền nát một cái tinh hệ, thậm chí một cái vũ trụ. Nếu có thể có được một kiện linh bảo uy lực tuyệt luân như thế, vậy thì thực lực cũng sẽ dựa theo đó tăng lên với mức độ lớn.

Nghĩ vậy, Tần Vũ hướng tới hòn đảo nhỏ lơ lửng kia không ngừng tiến gần lại, nhưng mà giờ phút này, nguyên vốn hư không không có chút sóng dao động không gian chợt rung chuyển kịch liệt hẳn lên, hư không bốn phía không ngừng biến ảo, vặn vẹo, sụp đổ, cứ giống như là rơi vào trong thời không loạn lưu.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, chỉ cảm thấy các loại pháp tắc nguyên tố của mình đều theo không gian vỡ vụn mà kịch liệt bị cuốn trôi đi.

Giờ phút này, hư không sụp đổ kia ở trước mắt Tần Vũ hình thành một cái lỗ xoáy hắc động vô cùng to lớn, từ trong đó phát ra từng tia từng tia lực lượng cực kỳ mãnh liệt, trong nháy mắt đã phong tỏa bốn phương tám hướng chặn đường lui của Tần Vũ.

Tần Vũ còn chưa biết thuộc tính của lực lượng này, cũng không dám tùy tiện đón đỡ, pháp tắc Thủy nguyên tố ở trong cơ thể được diễn hóa, làm tan đi cỗ lực lượng cực kỳ mãnh liệt kia.

Lúc này, Tần Vũ chợt phát hiện bên trong lực lượng kia ẩn chứa thuộc tính lôi điện nào đó, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra công kích của Vũ Kinh cũng là sử dụng lực lượng hỗn độn diễn hóa ra, nhưng trong đó lại có một hiện tượng kỳ lạ nói không nên lời.

Giờ phút này, trong hư không chung quanh vùng sụp đổ từng tia từng tia lôi điện lực không ngừng truyền tới, hơn nữa đang không ngừng tăng mạnh lên. Trên phương diện năng lực diễn hóa hỗn độn, Vũ Kinh chính là ma thú nguyên thủy, đối với cảnh giới khống chế lực lượng pháp tắc đương nhiên không thể coi thường.

Tần Vũ xòe bàn tay ra tức thì thi triển pháp tắc Phong nguyên tố tới mức cao nhất, phong kinh cường đại tựa như Phong Thần gầm rống phần nộ, ngăn cản lực lượng của Vũ Kinh.

494. Chương 4: Thiên Phạt Cổ Kiếm

Chỉ trong chốc lát, không gian bốn phía quanh Tần Vũ đều đã hoàn toàn nát tan, lực lượng nguyên tố vô cùng vô tận hướng về phía Tần Vũ ập tới.

Nhưng mà trong các loại lực lượng nguyên tố đó lại có tác dụng khắc chế lẫn nhau, đối với năng lực diễn hóa và với cảnh giới khống chế lực lượng nguyên tố của Tần Vũ hiện giờ, hoàn toàn có thể dựa vào chuyển hóa nguyên tố để khắc chế công kích của Vũ Kinh, nhưng theo thời gian trôi qua, cường độ công kích của Vũ Kinh càng ngày càng mạnh, lực lượng nguyên tố cơ hồ đạt tới mức không thể tưởng tượng.

Tần Vũ sắc mặt khê biến, hai tay không ngừng diễn hóa lực lượng pháp tắc, trong thời gian ngắn nhất tiến hành chuyển đổi để ngăn cản công kích, nhưng giờ phút này cũng cảm giác được lòng có thừa mà lực không đủ.

Đúng lúc này, trong đàn diên bồng nhiên rung chuyển từng hồi, Tần Vũ khẽ nhíu mày, thực rõ ràng từ sâu trong linh hồn cảm nhận được một tiếng nói: “Nói đến diễn hóa hỗn độn, trên phương diện khống chế pháp tắc, bất cứ ma thú nguyên thủy cũng đều ở vào cảnh giới cao nhất, cho dù ngay cả Tà Thần Tử Dạ Thương Long cũng rất cổ kị, với năng lực của người tự nhiên không thể chống lại với nó.”

Thanh âm kia rõ ràng đúng là mấy đạo quang ảnh ẩn sâu trong linh hồn phát ra. Tần Vũ cười khổ lắc lắc đầu, không nghĩ tới mặc dù đạt tới cảnh giới Quy Thần trung kỳ, lúc này vừa mới xuất quan lại gặp địch nhân quá cường đại.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Quang ảnh kia tựa hồ có chút hưng phấn cười nói:

“Người tuy rằng không có khả năng, nhưng chúng ta chính là Thần pháp tắc nguyên tố, đối phó với những lực lượng nguyên tố này thì dư sức, Ha Ha Ha Ha!”

Bất thành linh Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, bảy đạo quang ảnh đã từ bên trong thân thể ông biến ảo thoát ra, cực nhanh xoay tròn chung quanh ông, tựa như cơn gió lốc màu sắc rực rỡ. Vật chất hỗn độn ở xung quanh dường như đã bị lực cực lớn dẫn dắt, với tốc độ rất nhanh ào ào cuốn vào, diễn hóa, khống chế, hết thấy đều hầu như chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành, quá trình diễn biến không nhìn thấy chút gì, lực lượng nguyên tố hùng hậu khổng lồ giống như nham thạch nóng chảy chất chứa trong đáy núi lửa bùng nổ gầm rú phần nộ tuôn tràn ra.

Không gian bốn phía chợt chấn động, công kích của Vũ Kinh hiển nhiên toàn bộ bị cổ lực lượng nguyên tố khổng lồ khiếp này áp chế xuống.

Tần Vũ khiếp sợ nhìn hết thấy sự việc xảy ra, vô luận là năng lực diễn hóa hỗn độn hay là trình độ khống chế pháp tắc nguyên tố, đừng nói là Quy Thần trung kỳ của mình, cho dù là Tử Dạ Thương Long với cảnh giới Quy Thần hậu kỳ cũng không sánh bằng. Điều này làm cho Tần Vũ nghĩ tới cái lĩnh vực mà ngay cả chủ thần kia cũng vị tất đã từng đạt tới, Hóa Thiên.

Nếu nói cảnh giới Quy Thần có thể khai sáng ra tinh vực, phục hồi khắc họa pháp tắc, như vậy Hóa Thiên lại là một cái dạng cảnh giới gì, có lẽ chỉ có Đại Thần Thiên mới có thể nhận thức được.

Một lát sau, cường độ công kích của Vũ Kinh dần dần suy giảm lại, tựa hồ sau khi xác định chính mình đã không thể làm gì được đối phương, cũng buông bỏ không công kích Tần Vũ nữa. Thế nhưng bảy đạo quang ảnh kia vẫn quay chung quanh Tần Vũ, hiển nhiên là cực kỳ hưng phấn.

Tần Vũ hơi ngạc nhiên hỏi:

“Các người làm sao lại có được lực lượng cường đại như thế?”

Quang ảnh màu vàng đất lạnh lùng cười:

“Cái này phải hỏi chính người, bởi vì người mới là nguồn gốc của chúng ta, ở trong cơ thể của người ẩn chứa năng lượng không thể tưởng tượng, vì thế mới sáng tạo ra bảy Thần đại pháp tắc nguyên tố chúng ta, chỉ cần chúng ta tồn tại, bất kỳ lực lượng pháp tắc nguyên tố nào cũng không thể hình thành uy hiếp đối với người.”

Tần Vũ hơi cúi đầu, trầm tư suy nghĩ nói:

“Vô luận là Lục đạo Luân Hồi hay là Bát Thần Môn, nguồn gốc của nó đều là “Tinh Thần Biến” diễn hóa mà ra, Tinh Thần Biến biến rồi lại biến, chỉ sợ Lôi Vệ như thế nào cũng không tưởng tượng được, cùng ở bên trong vũ trụ nguyên thủy, vậy mà nó có thể diễn biến thành loại năng lượng này.”

Sau đó, bảy đại quang ảnh dần dần biến mất, quay về bên trong Bát Thần thể giới.

Cách đó không xa, hòn đảo nhỏ lơ lửng kia đã bao bọc hoàn toàn sóng dao động linh bảo ở bên trong, theo dấu vết sóng dao động Tần Vũ đi tới trung tâm đảo.

Hòn đảo này cũng không lớn, nhìn qua giống một khối vãn thạch hơn, ở cách đó không xa, một đạo tinh quang lóng lánh như ẩn như hiện, hiển nhiên đúng là nơi phát xuất ra sóng dao động linh bảo.

“Bấy đại ma thú nguyên thủy, bấy đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, như vậy linh bảo Vũ Kinh canh giữ sẽ là cái gì?” Tần Vũ trong lòng nghi hoặc, thúc động lực lượng Phong nguyên tố, trong nháy mắt đã tới trước linh bảo đó.

Đó là một thanh trường kiếm rất cổ xưa, không bén không nhọn, trên thân kiếm tựa hồ có khắc ấn đồ án tinh văn gì đó, dựa theo quy luật nào đó đang chậm chậm chuyển động, cực kỳ huyền diệu.

Lúc này, thanh âm Vũ Văn Thác vang lên từ phía sau Tần Vũ:

“Thiên Phật kiếm, chấn nát thời gian loạn không gian, ánh sáng Thiên Phật, rung trời chuyển đất. Kiếm này tên là Thiên Phật, chính là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy của Vũ Kinh canh giữ, nghe đồn nó có thể phá tan hết thủy lực pháp tắc, vô cùng huyền ảo.”

Tần Vũ khẽ nhíu mày, quay đầu lại nhìn Vũ Văn Thác một cái, nói:

“Sao ngươi lại tới đây?”

Vũ Văn Thác thản nhiên cười:

“Lúc này quên nhắc nhở ngươi, ở trong này phát động lực lượng nguyên tố thì có thể làm Vũ Kinh nổi giận, nhưng thật không ngờ ngươi lại có năng lực khiến cho ma thú nguyên thủy yên tĩnh lại.”

Tần Vũ mới vừa rồi phóng thích bảy vị thần đại pháp tắc nguyên tố để chống lại công kích của Vũ Kinh, Vũ Văn Thác cũng nhìn thấy trước mắt, thời gian ba trăm năm, hẳn cứ giống như từ một kẻ yếu đuối đột nhiên biến thành người mạnh nhất đứng trên đỉnh cao ở vũ trụ nguyên thủy, ngoài bốn đại chủ thần, Tần Vũ ấy vậy mà lặng lẽ nổi lên.

Tần Vũ ánh mắt chăm chú nhìn cổ kiếm, nói:

“Ngươi nói tên của nó là Thiên Phật... Chí Tôn linh bảo nguyên thủy thật sự có được lực lượng hủy diệt một cái tinh hệ thậm chí là một cái vũ trụ sao?”

Vũ Văn Thác đi đến bên Tần Vũ khẽ gật đầu, nói:

“Đúng vậy, nhưng ngoại trừ Đại Thần Thiên ra, không có người nào có đủ năng lực khống chế bất kỳ một kiện Chí Tôn linh bảo nguyên thủy nào.”

“Vậy Đại Thần Thiên đâu?”

Vũ Văn Thác hồ hững cười nói:

“Bấy đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy này vốn là tinh hoa của vũ trụ nguyên thủy tự thai nghén sinh ra, có điều là trải qua Đại Thần Thiên cải tạo mà hình thành, Đại Thần Thiên tự nhiên cũng có được đầy đủ năng lực để khống chế bấy đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy.”

Tinh quang trong hai mắt Tần Vũ chớp động, tiến lên trước một bước, đột nhiên ra tay, đợi cho Vũ Văn Thác kịp phản ứng tới, thanh cổ kiếm kia đã nằm trong tay của Tần Vũ.

Tần Vũ nắm chặt chuôi kiếm, cảm nhận được sóng dao động cường đại từ linh bảo tản phát ra, tựa hồ có một loại lực lượng kỳ dị như dòng nước mát rượi theo thân kiếm chảy vào trong lòng bàn tay của mình, khiến cho trong đầu óc thanh thản dễ chịu.

“Vù...!”

Mũi kiếm vung lên, tinh văn trên thân thanh Thiên Phật kiếm cổ xưa bỗng nhiên trở nên sáng lạn, từng đạo từng đạo dị quang rực rỡ phóng vút lên cao, đem hư không âm u bốn phía chung quanh chiếu sáng vô cùng đẹp đẽ. Tần Vũ tay phải cầm kiếm, nơi lòng bàn tay tay trái đột nhiên xuất hiện một khối vật chất hỗn độn, trong nháy mắt được diễn hóa thành lực lượng pháp tắc Hỏa nguyên tố.

Ngay sau đó, gươm thanh Thiên Phật kiếm lên cao, trong đôi mắt Tần Vũ hàn quang chột lóe, hung hãn chém xuống dưới, lực lượng pháp tắc Hỏa nguyên tố kia giống như ngọc lưu ly ầm ầm rơi xuống đất vỡ tan, biến ảo thành muôn ánh lửa li ti dần dần biến mất ở bên trong âm u khôn cùng.

“Không hổ là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, quả nhiên có thể phá tan lực lượng pháp tắc, có nó, đã không còn e sợ công kích của Vũ Kinh.” Tần Vũ nhìn Thiên Phật kiếm, trên mặt toát ra quang mang phấn khởi.

Thế nhưng, Vũ Văn Thác lại kinh dị nhìn ông, đó chính là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy a, cho dù mạnh như nhân vật cấp chủ thần Tử Dạ Thương Long kia cũng không cách nào chỉ trong giây lát đã lĩnh ngộ được huyền diệu của nó, cho dù gần đây Tần Vũ đã lĩnh ngộ được một phần, lúc này quả thực hết sức kinh hãi.

“Tử Dạ Thương Long đâu?” Tần Vũ hỏi.

Vũ Văn Thác lúc này mới từ trong khiếp sợ choàng tỉnh lại, nói:

“Tử Dạ Thương Long đã tìm được rồi. Quả nhiên không sai, Thần Thiên Mộ Địa đúng là ở trong bụng Vũ Kinh.”

Vận hành pháp tắc Phong nguyên tố, Tần Vũ mang theo Vũ Văn Thác với tốc độ cực nhanh đi tới chỗ Tử Dạ Thương Long. Hiện tại Tần Vũ đã đoạt được Thiên Phật kiếm, hơn nữa lại có bảy đại chủ thần nguyên tố hộ thể, Vũ Kinh tự nhiên cũng không dám tùy tiện công kích.

Tử Dạ Thương Long hai tay chấp sau lưng, trên khuôn mặt già nua thoáng hiện ra vẻ vui mừng, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào chỗ cách đó không xa, Thần Thiên Mộ Địa nổi lơ lửng ở trong hư không.

Mộ địa cũng không lớn lắm, toàn bộ có màu xám, hàng dãy bia mộ như rừng đứng sừng sững trong đó, hết thấy nhìn qua gọn gàng thuần khiết, không có bất kỳ hoa tươi cây cối gì làm nền, cũng không có chút kiến trúc kỳ lạ nào, mộ viên vô cùng đơn giản, cứ như vậy nổi lơ lửng bên trong thân thể của Vũ Kinh, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Vũ Văn Thác nhìn phiến mộ địa này, thở một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Cho dù là Thần Thiên, mặc dù nắm trong tay toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, cuối cùng chết đi vẫn như bình thường chỉ là ba thước đất, vũ trụ không có tận cùng, Đại Thần Thiên rốt cuộc không phải là người sáng thế, vẫn không thoát được vận hạn của thần kiếp.” Tần Vũ ánh mắt chột nheo lại, nói:

“Thế giới hỗn độn... vũ trụ nguyên thủy, như vậy đến tận cùng ai mới là người sáng tạo?”

Tử Dạ Thương Long tươi sáng cười:

“Có lẽ vấn đề này vĩnh viễn cũng sẽ không biết được.”

“Chúng ta vào đi thôi!”

Vũ Văn Thác nói xong, đã đi vào trong mộ viên, Tử Dạ Thương Long và Tần Vũ theo sát phía sau.

Bên trong Mộ viên thực yên tĩnh, mặc dù là mộ địa của Thần Thiên, cũng không có bất kỳ khí tức gì, có thể nói là một khu mộ địa hết sức bình thường.

Tần Vũ nhìn lướt qua, to nhỏ có chừng hơn mười cái mộ bia, cái này có ý nghĩa từ khi vũ trụ nguyên thủy sinh thành tới nay, Chuông Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy đã có hơn mười người.

Mỗi một lần kế vị Thần Thiên nếu như lấy diễn kỹ để tính, vượt qua con số hàng ức vạn diễn kỹ, nhưng mà với mỗi nhiệm kỳ thần thiên cũng chỉ là đảm nhiệm hai vạn ức lần diễn kỹ.

Trên những mộ bia kia không có khắc ấn một cái tên nào, trông trơn bóng loáng. Ánh mắt Vũ Văn Thác lướt qua mộ viên, dọc theo đường mòn bên trái tới một cái mộ bia cuối cùng, mộ bia đó cùng những cái khác hơi khác nhau, trên mộ bia bóng loáng như ẩn như hiện chớp động một tia quang hoa đỏ như máu, cực kỳ quý dị.

Vũ Văn Thác hơi biến sắc, đột nhiên quỳ gối trên mặt đất, trầm giọng nói:

“Lúc trước trực tâm nguyên thủy sắp sụp đổ, ta tổn thất cảnh giới tu vi của bản thân, nhưng mà Đại Thần Thiên lại đem chân linh chia ra làm tám, bảy đạo chân linh cưỡng ép ổn định trực tâm nguyên thủy, mà một đạo kia thì được triệu hoán về Thần Thiên Mộ Địa, về tới nơi này.”

495. Chương 5: Thần Thiên Khải Kỳ

“Vậy người là có mưu đồ gọi ta tới đây?”

Tử Dạ Thương Long tiếp lời nói:

“Trước khi Thần Thiên chết, từng lưu lại lời khuyên răn, phương pháp duy nhất để ngăn cản loạn chiến bốn giới, chính là tuyển chọn ra một Thần Thiên mới để kế thừa sứ mệnh chương khổng toàn cả vũ trụ nguyên thủy. Hiện tại Thần Thiên dùng bảy đạo chân linh để củng cố trực tâm nguyên thủy đã sụp đổ lần thứ tư, tin rằng đạo chân linh thứ tám của hắn sẽ gợi ý cho chúng ta.”

“Nói như vậy, các người cho rằng ta sẽ là tân Thần Thiên?!” Tần Vũ hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Vũ Văn Thác trầm giọng nói:

“Ở trong cơ thể người rất nhiều điều ẩn dấu, lực lượng bản nguyên khủng khiếp kia, thật sự khiến cho người ta không thể tưởng tượng, cho dù người là người kế thừa của Thần Thiên, cũng chẳng có gì là lạ, hiện tại chẳng qua là muốn chứng minh mà thôi.”

Tần Vũ nghe câu nói ấy, trong lòng không khỏi rối loạn, ông như thế nào cũng không may nghĩ đến bọn họ lại cho rằng chính mình là Chương Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy. Bởi vì ở trong mắt mọi người, vô luận là căn cứ vào thực lực hay là địa vị, người trong thế giới tinh trần đều là cực kỳ thấp kém, thử hỏi bên trong đám nô lệ lại như thế nào có thể xuất hiện thiên tử chân chính, điều này lại khiến cho Tần Vũ cảm giác có chút không thể tưởng tượng.

Kế tiếp, Vũ Văn Thác quỳ một gối xuống ở trước mộ bia, tựa hồ đang trầm tư, nhắm chặt hai mắt, lâu thật lâu không hề lên tiếng.

Đột nhiên, trên mộ bia kia quang mang đỏ như máu như ẩn như hiện biến thành rực sáng lên, với tốc độ cực nhanh bắn ra, không sai lệch nhập vào sâu trong mi tâm của Vũ Văn Thác.

Giờ phút này, toàn bộ Thần Thiên Mộ Địa đều rung chuyển kịch liệt hẳn lên, thân thể của Vũ Văn Thác cũng run run nhẹ nhẹ. Tần Vũ rõ ràng cảm giác được tâm tình của hắn đang phát sinh biến hóa thật lớn, dường như tia chân linh kia đã hoàn toàn dung nhập vào chỗ sâu trong linh hồn của Vũ Văn Thác.

“Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?”

Tử Dạ Thương Long khẽ lắc đầu:

“Đó là chân linh của Thần Thiên chỉ ý cho Thần Nô.”

Tần Vũ kinh dị nhìn hết thấy việc này, dần dần, mộ địa đang rung chuyển từ từ yên tĩnh lại. Vũ Văn Thác dường như gánh nặng thêm trọng trách chợt tỉnh thở ra một hơi dài, có chút chật vật đứng lên.

Tử Dạ Thương Long hơi nóng vội hỏi:

“Thế nào, đến tột cùng ai là người kế thừa của Thần Thiên?”

Vũ Văn Thác thần sắc có vẻ cực kỳ ngưng trọng, cau mày thật sâu, trầm giọng nói:

“Đáp án ngay tại bên trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy.”

“Thần Thiên Bảng nguyên thủy?” Tử Dạ Thương Long và Tần Vũ đều kinh ngạc.

Vũ Văn Thác trầm trọng gật gật đầu:

“Trên Thần Thiên Bảng nguyên thủy có khắc ấn quy tắc của vũ trụ nguyên thủy, ai có thể có được nó, có thể nắm trong tay pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy, theo đó mà chương khổng toàn bộ vũ trụ nguyên thủy.”

Tần Vũ trong lòng rung động từng hồi, điều này không phải cùng với Hồng Mông Bảng giống nhau sao, chỉ có điều Hồng Mông Bảng quy định pháp tắc của Hồng Mông vũ trụ, Thần Thiên Bảng nguyên thủy lại chính là khắc ấn, nhưng nói tóm lại, tên người đầu tiên ghi trên bảng, tuyệt đối là Chương Khổng Giả cấp cao nhất của vũ trụ.

Vũ Văn Thác nói tiếp:

“Mới vừa rồi ta đã nhận được chỉ thị của Thần Thiên, có điều là hắn cũng không có nói cho ta biết ai là Chưởng Khổng Giả của Thần Thiên. Chỉ có để lại một câu.”

Tử Dạ Thương Long trong ánh mắt hiện lên một tia kinh dị, nói:

“Nói cái gì?”

Vũ Văn Thác thần sắc trầm trọng:

“Sau một ngàn năm, loạn chiến năm giới, người thu được Thần Thiên Bảng, mới có thể chưởng khống vũ trụ nguyên thủy, hàng ức vạn diễn kỹ, vĩnh viễn không ngừng nghỉ...”

“Năm giới?!” Tử Dạ Thương Long nhướn mày: “Như thế nào lại có năm giới tồn tại?”

Vũ Văn Thác nói:

“Có lẽ Thần Thiên cho là Đại Thần Thiên giới cũng sẽ tham dự trong đó thôi.” Nhưng mà Vũ Văn Thác và Tử Dạ Thương Long cũng không biết, ở bên trong Tử Thần giới, Tru Thần giới đã lặng lẽ quật khởi, hiện tại đã là cục diện của thế chân vạc.

Tần Vũ biến sắc:

“Ý của ngươi là nói, ai có thể nhận được Thần Thiên Bảng nguyên thủy, thì có thể chưởng khống vĩnh hằng toàn bộ vũ trụ nguyên thủy?”

Vũ Văn Thác hơi hé miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt vào lại trong bụng, gật gật đầu. Tử Dạ Thương Long và Tần Vũ đều cùng thu lại ánh mắt, tựa hồ cảm giác được Vũ Văn Thác đang giấu diếm điều gì.

Tử Dạ Thương Long khẽ lắc đầu:

“Vĩnh viễn không ngừng nghỉ... Chẳng lẽ là nói tân nhiệm Thần Thiên sẽ vĩnh viễn không gặp thần kiếp?”

Vũ Văn Thác nói:

“Có lẽ là thế, nhưng ai có thể nhận được Thần Thiên Bảng nguyên thủy, ai cũng có thể trở thành Chưởng Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy. Loạn chiến bốn giới, tin chắc rằng mục tiêu của ba đại chủ thần kia đều nhắm vào Thần Thiên Bảng!”

Tần Vũ hỏi:

“Như vậy Thần Thiên Bảng nguyên thủy hiện tại ở nơi nào?”

Vũ Văn Thác lắc lắc đầu:

“Thần Thiên Bảng nguyên thủy chính là vật vũ trụ nắm trong tay Đại Thần Thiên, dù là ta và Thần Tôn cũng không biết. Nguyên vốn ta nghĩ rằng nó sẽ ở bên trong khu mộ địa này, nhưng mới vừa rồi trong chỉ ý của Thần Thiên ta mới hiểu được, nó còn ở trong Thần Thiên tế đàn tại Đại Thần Thiên giới.”

Tử Dạ Thương Long ánh mắt chợt thu lại, cả kinh nói:

“Vậy mà lại ở nơi đó?!”

Tần Vũ nhìn ra sắc mặt hắn khác thường, hỏi:

“Vậy thì có sao đâu, còn có thời gian hơn một ngàn năm trực tâm nguyên thủy mới có thể sụp đổ, chúng ta có thời gian dư thừa để chiếm giữ nó.”

Vũ Văn Thác lộ vẻ sầu thảm cười, nói:

“Không có khả năng, Thần Thiên tế đàn gắn liền với trực tâm nguyên thủy, nếu trực tâm nguyên thủy không sụp đổ, tế đàn cũng sẽ không mở ra, thật không ngờ Thần Thiên Bảng nguyên thủy vậy mà lại nằm ở chỗ này.”

Tử Dạ Thương Long thở một hơi thật dài, trầm giọng nói:

“Xem ra loạn chiến năm giới ắt hẳn phải xảy ra, ai cũng không ngăn cản được.”

Tần Vũ thần sắc dừng dừng:

“Xem ra chỉ có đợi đến lúc loạn chiến năm giới, mới có thể đoạt được Thần Thiên Bảng nguyên thủy trong khoảnh khắc lúc trực tâm nguyên thủy sụp đổ, ngoài ra ba giới kia nhất định sẽ dùng hết binh lực tới tiến công Đại Thần Thiên giới.”

“Sau khi chân linh thứ tư sụp đổ, chắc rằng các chủ thần kia cũng đều đã biết tin tức Thần Thiên đã chết, lúc trước đã được áp chế của Đại Thần Thiên, mới giúp cho bọn hắn an toàn. Hiện giờ tất nhiên sẽ vì vị trí Chưởng khống giả của vũ trụ nguyên thủy mà nổi lên một cuộc chiến chúng thần mới... Chỉ là, ai trở thành Đại Thần Thiên đều là thứ yếu, điều lo lắng của ta là bởi vì loạn chiến mà phải chịu phản phệ của vũ trụ nguyên thủy.”

“Phản phệ?!” Tần Vũ trong lòng cả kinh.

“Không sai, vũ trụ nguyên thủy cũng là có sinh mệnh, cũng giống như thiên nhiên, nếu như bị phá hỏng quá nhiều, thì sẽ dẫn tới sự trả thù của nó càng mãnh liệt hơn. Đại Thần Thiên trước khi ý thức bị hủy diệt, hắn lo lắng nhất chính là sợ rằng trận loạn chiến bốn giới này, cuối cùng sẽ dẫn tới phản phệ của vũ trụ nguyên thủy, đến lúc đó có thể bị hủy diệt hết thảy, vũ trụ nguyên thủy cũng không còn tồn tại nữa!” Vũ Văn Thác nghiêm mặt nói.

Tử Dạ Thương Long khẽ gật đầu, nói:

“Nếu đã nhận được chỉ ý, chúng ta ở lại chỗ này cũng vô ích, hay là trước rời đi thôi.” Vũ Văn Thác và Tần Vũ đều gật gật đầu đồng ý.

Thế nhưng đúng lúc ba người chuẩn bị rời đi, từng mảnh hư không này lại bắt đầu rung chuyển kịch liệt lên, thậm chí so với lần trước còn mãnh liệt hơn. Không gian bốn phía giống như thủy tinh rơi đập trên mặt đất ầm ầm vỡ nát, từng đám lớn vật chất hỗn độn trong nháy mắt được diễn hóa, hình thành nguyên tố gió lốc xoáy cuộn cuộn thổi quét tới.

Tử Dạ Thương Long biến sắc, cả giận nói:

“Xem ra Vũ Kinh không muốn chúng ta rời khỏi nơi này!” Cũng không thấy Tà Thần có động tác gì, vật chất hỗn độn bốn phía xung quanh đã bị diễn hóa thành các loại lực lượng pháp tắc nguyên tố, ở dưới sự kích phát dung hợp lẫn nhau, hình thành một lực lượng cường đại không thể tưởng tượng ngăn chặn cơn gió xoáy.

Vừa mới bắt đầu, Tử Dạ Thương Long phóng thích dồn dập cấm thuật đã được dung hợp hơn ba loại nguyên tố mà thành, còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng theo công kích của Vũ Kinh không ngừng tăng cường, Tử Dạ Thương Long còn như thế đó thì cỡ như Tần Vũ cũng có chút khó mà ngăn chống lại.

Vũ Văn Thác phóng thích pháp tắc Địa nguyên tố, nhưng với cảnh giới hiện tại của hắn còn không cách nào từ trong pháp tắc Địa nguyên tố diễn sinh ra lực lượng pháp tắc nguyên tố khác. Chỉ có thể dùng nguyên lực sinh mệnh bảo vệ thân thể của chính mình.

Tử Dạ Thương Long thần sắc ngưng trọng, bắt đầu cảm giác được công kích nguyên tố của Vũ Kinh đang không ngừng tăng mạnh, đang chuẩn bị phóng thích cấm thuật. Đột nhiên, một đạo tinh quang rực rỡ chiếu sáng nửa cái bụng của Vũ Kinh, lực lượng nguyên tố khổng lồ bị tinh quang kia quán quanh, bỗng nhiên vỡ nát.

Lúc này, Tần Vũ xuất hiện ở trước mặt Tử Dạ Thương Long, ông có chút nghi hoặc nhìn Thiên Phật kiếm, lẩm bẩm nói:

“Thiên Phật đích xác có thể phá tan lực lượng pháp tắc, nhưng phạm vi công kích lại hơi nhỏ, xem ra vẫn là trình độ khống chế của ta không đủ.”

Ngắn ngủn trong nháy mắt, Tần Vũ có thể khống chế được năng lực của nó đã xem như là một kỳ tích, phạm vi công kích nhỏ không có gì là lạ.

Tử Dạ Thương Long có chút kinh dị chăm chăm nhìn thanh cổ kiếm không bén không mũi nhọn kia, lập bập nói:

“Đây... Đây là Thiên Phật kiếm sao?”

Tần Vũ gật gật đầu, nói:

“Mới vừa rồi tìm được trong bụng của Vũ Kinh, hẳn là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy của nó canh giữ.” Tử Dạ Thương Long đồng tử co rút lại. Lúc này, bốn phía trong không gian vỡ nát lại liên tiếp không ngừng cuộn tới các loại lực lượng nguyên tố, trong đó lôi điện lực càng thêm mãnh liệt, dù sao lực công kích của pháp tắc Lôi nguyên tố thậm chí so với pháp tắc hỏa nguyên tố còn cường đại hơn.

Nhưng khi nguyên tố gió lốc này mỗi lần đến gần Tần Vũ, Thiên Phật kiếm một khi vung lên, tinh quang sáng lạn trong nháy mắt từng tắc từng tắc một xé nát lực lượng nguyên tố, cứ thế rất nhanh tiêu tan đi.

Ở dưới che chở của Thiên Phật kiếm, ba người tìm tới cửa ra không gian, thì ra cái không gian của Tử Dạ Thương Long chủng khổng này đã hoàn toàn bị Vũ Kinh nuốt chửng.

Không gian này cũng là tồn tại chân thực, nhưng vị trí thực sự của nó, lại không phải ở nơi này, mà là ở một chỗ nào đó trong vũ trụ nguyên thủy vô tận.

Về tới bên trong đại điện. Lúc này, Tử Băng Linh đã xuất quan, nhìn thấy Tần Vũ càng thêm vui mừng hơn hờ, những năm trước đây nặng đối với Tần Vũ tựa hồ sinh ra một loại ý lại, dường như hy vọng hẳn lúc nào cũng ở bên mình.

Tử Dạ Thương Long nhìn thấy nữ nhi của mình bây giờ đã đạt tới cảnh giới Hoàn Hư sơ kỳ, cũng rất vui mừng.

-o-o-o-

Ban đêm, ở bên ngoài Tà Thần điện, Tử Dạ Thương Long, Vũ Văn Thác và Tần Vũ ngồi quanh thạch bàn, trên bàn bày đầy thức ăn và rượu nguyên chất màu xanh đậm, tuy là không thịnh soạn, nhưng cực kỳ tinh khiết.

496. Chương 6: Cử Bôi Tương Khánh

“Thoáng cái đã qua hơn ba trăm năm, năm tháng vô tận, thời gian hơn một ngàn năm, cũng chỉ chớp mắt là trôi qua.”

Tử Dạ Thương Long tựa hồ cũng không có hứng thú động đến những món ăn này, trầm giọng nói:

“Người vẫn còn lo lắng sao, việc gì nên tới rồi cực cũng sẽ tới, muốn tránh cũng không khỏi.”

Tần Vũ hờ hững liếc mắt nhìn hai người, nhưng không có lên tiếng, cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Vũ Văn Thác đột nhiên hỏi:

“Tà Thần, còn có hơn một ngàn năm, người dự tính vượt qua thế nào?”

Tử Dạ Thương Long khẽ nhíu mày:

“Với cảnh giới của ta hiện giờ, tưởng muốn tiếp tục đột phá, ắt không phải ngàn vạn năm là có thể đạt được. Cho nên ta nghĩ trong khoảng thời gian này bồi tiếp Linh nhi và Vũ Trân nhiều hơn... Mãi đến gần đây ta mới hiểu được, cái gì là tu vi cao thâm, cái gì là Chí Tôn linh bảo, ở trước mặt người thân thiết nhất, đều rất bé nhỏ không đáng kể.”

Vũ Văn Thác thản nhiên cười:

“Có thể hiểu được những điều này, mới là chủ thần chân chính.”

Nghe thế, trong lòng Tần Vũ không khỏi thở dài, thầm nghĩ rời nhà đã lâu tới mấy ngàn năm, không biết người vợ yêu Lập nhi bây giờ thế nào rồi. Vừa nghĩ đến Tử Huyền phủ, trong lòng nhất thời phiền muộn không thôi.

Lúc này, ánh mắt của Tử Dạ Thương Long chiếu vào người Tần Vũ, trầm giọng hỏi:

“Tần Vũ, người định làm như thế nào?”

Tần Vũ thở một hơi thật sâu, nói:

“Ta đi tới phiên vũ trụ hỗn độn này, là vì tìm kiếm cái gọi là đại đạo. Tới hôm nay ta bắt đầu dần dần hiểu được, đại đạo kia ẩn chứa ở bên trong toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, lặng yên vận hành, lại nắm trong tay toàn bộ pháp tắc tối cao của vũ trụ... Kế tiếp một ngàn năm sau này, ta sẽ tiếp tục bế quan tu luyện, một mặt là phải hoàn toàn nắm trong tay Thiên Phật kiếm, mà mặt khác, tức là phải thực sự thấy rõ chính mình!”

Nói bốn chữ sau cùng, thần sắc của Tần Vũ chợt trở thành kiên nghị hẳn lên, trong ánh mắt hình như lóe lên quang mang nghiêm túc.

Nét mặt Vũ Văn Thác thoáng động, hờ hững cười nói:

“Chẳng lẽ ngươi bây giờ còn không có thấy rõ chính mình sao?”

Tần Vũ khẽ lắc đầu:

“Còn không có... Ta còn không có thực sự thấy rõ lực lượng bản nguyên trong đan điền kia, còn không có chân chính khống chế được pháp tắc Thiên nguyên tố, chỉ đến lúc hoàn toàn lĩnh ngộ được những thứ này, ta mới có thể đạt tới cấp bậc chủ thần, mới có tư cách tham gia cuộc chiến của năm giới!”

“Còn ngươi thì sao?” Tần Vũ hỏi.

Vũ Văn Thác lặng lẽ cười, đuổi đuổi mình lưỡi nhát uốn lưng, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nói:

“Ta cũng không biết, loạn chiến năm giới cũng không phải ngày tận thế, có lẽ sống qua ngày chờ chết cũng tốt. Mới chỉ có thời gian mấy ngàn năm, liền từ Quy Thần tụt xuống Đại Huyền Cảnh, sau đó lại tu luyện tới Hoàn Hư trung kỳ, thay đổi rất nhanh như vậy làm cho ta hiểu được rất nhiều chuyện, tới hôm nay, đối với cảnh giới tu vi ta đã không còn muốn tiếp tục theo đuổi nữa, Thần Nô cũng đã không còn tồn tại, ta chính là ta, Vũ Văn Thác!”

Tử Dạ Thương Long cao giọng cười một tràng, nói:

“Hay cho một câu ta chính là ta, vì thế cần uống một bát lớn!”

Tần Vũ cũng mỉm cười gật đầu, giơ chén rượu lên, ba người cùng chén uống cạn, rất là vui vẻ.

Đối với nhân vật cấp bậc chủ thần, cho dù là uống rượu cả hồ cũng khó mà mê loạn tâm trí, nhưng không biết vì sao, Tử Dạ Thương Long hôm nay đặc biệt hưng phấn, vẻ trầm ổn điềm tĩnh thường ngày lúc này hoàn toàn biến mất, giơ chén rượu, cười ha hả:

“Một uống cạn sông lớn, tiếp nuốt gọn nhật nguyệt... Tử Dạ Thương Long mặc thiên hạ, thành cũng không, bại cũng không...”

Tử Dạ Thương Long hình dạng như điên dại, thơ văn trong miệng tuôn ra cũng là lãng xẹt, nhưng nhìn thần sắc của hắn, nhưng lại rất là hưng phấn.

“Ta Tà Thần tự sáng tạo ra Tà Thần vũ trụ, lấy pháp tắc Địa nguyên tố diễn hóa ra vạn vật, cũng có hằng hà diển kỷ không đếm được. Hiện giờ trục tâm sụp đổ, một trận chiến chúng thần sắp bùng nổ lần nữa, nếu như vũ trụ nguyên thủy phản phệ, như vậy hết thảy đều rơi rụng không còn tồn tại nữa, không còn tồn tại nữa a...” Tử Dạ Thương Long nói xong, chén rượu trong tay nổ ầm vỡ tan, chất rượu màu xanh nhạt theo ngón tay hắn rơi xuống mặt đất.

Vũ Văn Thác vẫn là thần sắc ngưng trọng, thở một hơi thật sâu, nói:

“Ngàn năm sau, loạn chiến năm giới, người nhận được Thần Thiên Bảng, mới có thể nắm trong tay vũ trụ nguyên thủy, hàng ức vạn diễn kỷ, vĩnh viễn không ngừng nghỉ... Đến tột cùng ai là tân Thần Thiên, bây giờ còn khó mà xác định, hết thảy đều do Thiên định.”

“Đều do Thiên định... Đều có Thiên định...” Tần Vũ từ từ thì thầm, “Đến tột cùng cái gì là Thiên, ai mới là chúa tể chân chính nắm trong tay hết thảy, chẳng lẽ chính là tồn tại hư vô kia sao?”

Tần Vũ trong lòng còn đang hoài nghi, nhưng với cảnh giới của ông hiện tại mà lại cũng không có cách nào hoàn toàn lĩnh ngộ, không thể nào truy tìm.

Một người Thần Nô của ngày xưa, một người chủ thần vũ trụ hôm nay, còn có một người tìm đạo đang lạc vào mê hồn trận trong đại đạo, ba người tựa hồ hợp ý nhau một cách kỳ diệu, nâng chén cùng chúc mừng nhau, mãi đến tận đêm khuya. Đêm nay, ai cũng không có vận dụng bất kỳ lực lượng gì, cứ giống như ba phàm nhân bình thường, mặc cho chất men kia mê loạn tâm trí thế mới thoải mái trong lòng.

Bầu trời phương đông tờ mờ sáng, lúc mây trời còn ảm ảm, Tần Vũ lặng yên ly khai Tà Thần giới, đến chỗ sâu trong vũ trụ vỡ nát.

Nơi này là tinh vực mà Tần Vũ lần trước sử dụng pháp tắc Thiên nguyên tổ khai sáng ra, bởi vì được củng cố pháp tắc, nó cũng có hình dạng như một không gian độc lập bình thường, tồn tại ở vũ trụ nguyên thủy sẽ không bị thôn phệ.

Tần Vũ một mình đứng ở trung tâm cái tinh vực phạm vi không lớn này, vung tay chộp một cái, một cổ lực lượng ẩn tàng ở sâu trong đan điền bùng nổ ra, ở trước mặt ông hình thành một đạo ánh sáng hình cánh cửa, phía trên rõ ràng khắc ấn ba chữ cổ xưa huyền ảo “Bát Thần Môn”, thấu phát ra một cổ khí tức thần bí thời xa xưa.

Tần Vũ không chút chần chờ, từng bước bước ra, ngay sau đó đã xuất hiện tại bên trong Bát Thần vũ trụ.

Giờ phút này, bảy đại quang hoa phóng lên cao, bảy đạo quang ảnh kia chợt xuất hiện bao quanh Tần Vũ.

Quang ảnh thật lớn màu lửa đỏ chăm chú nhìn ông, cảm khái cười nói:

“Tiếp thu vào lực lượng cường đại của chúng ta đi, chúng ta chính là Thần pháp tắc nguyên tổ, đừng nói là Tà Thần Tử Dạ Thương Long, cho dù là ma thú nguyên thủy cũng không đáng kể.”

Tần Vũ thần nhiên cười:

“Lôi Vệ thật là một thiên tài, chỉ có điều ông ta không có cơ hội để lĩnh hội được ảo diệu cực hạn của Tinh Thần Biến. Môn pháp quyết này biến rồi lại biến, theo biến hóa của pháp tắc vũ trụ, vĩnh viễn vô cùng vô tận. Mà hết thấy cực hạn của vũ trụ, cũng chính là bên trong vũ trụ nguyên thủy, Tinh Thần Biến diễn hóa ra Bát Thần Môn cùng với Thần của bảy đại pháp tắc nguyên tổ.”

Quang ảnh màu trắng tựa hồ cực kỳ vui mừng gật gật đầu, nói:

“Xem ra người rốt cục đã hiểu được.”

Tần Vũ khiêm tốn cười cười:

“Tuy rằng trong lòng hiểu được, nhưng chính như người nói, ta vẫn còn không thể thấy rõ thật sự chính mình, hiện giờ thời gian còn lại cho ta chỉ có hơn một ngàn năm, ta cần các người giúp cho ta hoàn toàn nắm giữ trọn vẹn Bát Thần vũ trụ!”

Quang ảnh màu xanh da trời khẽ gật đầu:

“Thời gian hơn một ngàn nhiều... vậy là đủ rồi, yên tâm đi, chúng ta sẽ đem hết toàn lực trợ giúp người, chờ đến khoảnh khắc người chân chính lĩnh ngộ, chúng ta cũng sẽ không còn tồn tại nữa.”

Tần Vũ khẽ nhíu mày: “Vì sao nói như vậy?”

Quang ảnh màu vàng đất trầm giọng cười, nói:

“Chờ chính thức tới thời điểm kia, người lập tức sẽ hiểu.”

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không có tiếp tục gạn hỏi, mở bàn tay ra, một đạo tinh quang rực rỡ từ trong lòng bàn tay đột ngột bắn ra, biến ảo thành một thanh trường kiếm cổ xưa bình thường không màu sắc, lừng lờ trôi nhẹ nhẹ.

Kiểm dài ba thước bảy tấc, thân kiếm cổ xưa, cùng với trường kiếm bình thường không có gì khác biệt, mặt trên khắc ấn đồ án tinh văn kỳ dị, như ẩn như hiện, trôi lơ lửng mờ mờ ảo ảo, vô cùng huyền diệu. Toàn thân kiếm thấu phát ra một cổ khí tức thần bí lạ thường, sóng dao động của linh bảo vô cùng cường đại cơ hồ bao phủ toàn bộ Bát Thần vũ trụ.

Tần Vũ chăm chú nhìn vào trường kiếm, chậm rãi nói:

“Đây là Thiên Phật kiếm, ta ở trong cơ thể của Vũ Kinh đoạt được, một ngàn năm sau, ta muốn dùng thanh kiếm này thay trời phạt thần. thời gian một ngàn năm này, ta còn cần phải nắm được hoàn toàn huyền diệu phá giải lực lượng pháp tắc của nó.”

Quang ảnh màu trắng thở dài nói:

“Chỉ Tôn linh bảo nguyên thủy cao thâm huyền ảo, không phải năng lực của chúng ta có thể hiểu được. Cho dù là mạnh như chủ thần Tử Dạ Thương Long, muốn hoàn toàn lĩnh ngộ một kiện Chỉ Tôn linh bảo nguyên thủy, chỉ sợ cũng cần thời gian gần một cái diễn kỷ.”

Ánh mắt sắc bén Tần Vũ nhìn chăm chăm vào Thiên Phật kiếm, lãnh đạm nói:

“Vô luận như thế nào, ta cũng phải hoàn toàn khống chế nó!”

Kế tiếp, Tần Vũ đi vào bên trong Bát Thần Môn, lại là một vùng đất cát màu xanh nhạt kia, tràn ngập vật chất hỗn độn nồng đậm. Bầy đạo quang ảnh vây quanh ông cực nhanh biến ảo, vật chất hỗn độn bốn phía rất nhanh diễn hóa thành các loại lực lượng nguyên tố, Tần Vũ ở tại trung tâm, cẩn thận cảm thụ điều ảo diệu của bầy chủng loại pháp tắc nguyên tố mang đến.

Lúc này ở trong cơ thể ông, một loại lực lượng pháp tắc mới đang bắt đầu nảy sinh, loại lực lượng này cực kỳ huyền diệu, giống như dung nạp toàn bộ thiên địa vũ trụ, vận hành trong đó ngấm ngấm biến đổi không nhận thức được.

Trong lòng Tần Vũ hiểu được, đó là một loại phục hồi khắc ấn lực lượng của pháp tắc vũ trụ nguyên thủy, ‘pháp tắc Thiên nguyên tố’!

Với cảnh giới của Tần Vũ hiện tại, pháp tắc Thiên nguyên tố chỉ có thể miễn cưỡng phục khắc ra pháp tắc vũ trụ nguyên thủy, đối với trình độ sửa đổi trong đó cũng là rất thấp kém, thế nhưng cỡ như cảnh giới của đám chủ thần Tử Dạ Thương Long hiện giờ, đối với trình độ phục khắc sửa đổi pháp tắc đã coi như là khá cao.

Ở dưới sự phụ trợ của bầy Thần đại nguyên tố, Tần Vũ dần dần cảm nhận được chính mình đối với việc lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc nguyên tố từng bước hiểu càng sâu sắc hơn, nhưng mà thời gian cũng rất nhanh trôi qua...

Một năm...

Hai năm...

Hiện giờ, Tử Dạ Thương Long đã buông bỏ ý tưởng tiếp tục bế quan tu luyện để nâng cao tu vi, theo Tử Linh nhi và Lâm Vũ Trân du lịch vòng quanh khắp vũ trụ, hẳn tựa hồ còn đang lo lắng khi loạn chiến xảy ra, chỉ sợ sẽ không có cơ hội như thế này.

Ở trong khoảng thời gian này, kế hoạch tích trữ binh lực của tám đại gia tộc tiến triển cũng rất nhanh chóng, ở bên trong tân vũ trụ, tốc độ tăng trưởng của binh lực cực nhanh, cơ hồ có thể ứng chiến bất cứ lúc nào. Khi biết được vũ trụ nguyên thủy sắp sụp đổ cùng với loạn chiến năm giới, sự tranh đấu xâu xé của tám đại gia tộc cũng ngưng lại, đứng ở cùng trên một trận chiến tuyến, chuẩn bị nghênh đón cuộc chiến chúng thần mới.

497. Chương 7: Lang Vương Hàng Sinh

Ở trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người vì loạn chiến năm giới mà chuẩn bị sẵn sàng, Loạn Thần tìm hiểu Âm Vương Thất Sát Trùy, Tử Thần cũng vì đề cao Tử Thần Ma Năng đến mức cực hạn mà tiến nhập bế quan, Chiến Thần triệt binh, Tà Thần đi du lịch, thật giống như sự yên tĩnh trước cơn phong ba bão táp, hết thảy mọi cuộc chiến tranh lạng lẽ kết thúc.

Trong Tru Thần giới, cũng yên ổn lại...

Trải qua lần loạn chiến đó, Tôn Ngộ Không đối với uy lực của Hỗn Thiên Vô Cực côn cũng có tăng lên thật lớn, trong đó thuộc tính phụ thêm “Thời Không Đỉnh Trệ” cũng có lĩnh ngộ cao sâu hơn, hiện tại cảnh giới

cực hạn đã có thể đạt tới Đẩu Chiến năm trăm côn. Nhưng mà trải qua Hồng Quân chỉ điểm, trong một ngàn năm nay cũng không có tiếp tục gia tăng thực chiến, mà là đi lĩnh ngộ ảo diệu trong hỗn độn, lấy phương thức tăng lên cảnh giới để đột phá uy lực cực hạn của Đẩu Chiến Côn Đỉnh.

Trước đó, năng lực thực chiến của Tôn Ngộ Không tuy mạnh, nhưng trên phương diện lĩnh ngộ Hỗn độn chẳng qua là cảnh giới Hoàn Hư sơ kỳ, cùng với Quy Thần của Hồng Quân sau khi giải cấm bắt diệt phách thể thua sút tới trọn một cảnh giới, cho nên vô luận là ở bên trong tinh vực hay là vũ trụ nguyên thủy phục hồi khắc họa pháp tắc vũ trụ, đối với năng lực bản thân của hắn hạn chế đều là rất lớn.

Chỉ có không ngừng đột phá cảnh giới, ở trong vật chất hỗn độn lĩnh ngộ thuộc tính tinh diệu của nó, loại hạn chế năng lực này mới có thể dần dần giảm bớt, uy lực của Đẩu Chiến Côn Đỉnh cũng sẽ tăng lên với một mức độ lớn.

Còn Huống Thiên Minh, thì tiếp tục hoàn thành lĩnh ngộ của hắn đối với Thiên đạo chi nhận, mấy ngàn năm nay, theo cảnh giới tăng lên, hắn đối với việc khống chế Thiên đạo chi nhận đã dần dần khôi phục đến cảnh giới trong vũ trụ tinh trần, năng lực tiên tri cũng theo đó mà hồi phục, trước đó, hắn đã có thể mơ hồ cảm giác được về tương lai một số tình huống, chỉ là đối với trận chiến tân chúng thần, trong óc vẫn còn biểu hiện rất mơ hồ.

Về phần Cổ Bàn, trong lần chiến tranh đó luyện hóa vượt qua hơn mười vạn binh lính, Luyện Hồn Bích đã chuyển hóa thành năng lượng giúp cho năng lực của Bàn Cổ phiên tăng lên thật lớn, phạm vi của Bàn Cổ thể giới cũng theo đó mà tăng rộng, và trở nên càng ngày càng vững chắc.

-o-o-o-

Ở bên trong vũ trụ thâm thúy mệnh mông, Hồng Quân vẫn đang lĩnh ngộ ảo diệu của bắt diệt phách thể, Đạo Thiên Kính lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, hơi hơi chuyển động, tản phát ra quang mang bạch kim mong manh, bao phủ toàn thân của Hồng Quân.

Với năng lực của Hồng Quân hiện tại, có thể đem bắt diệt phách thể tăng lên tới giai đoạn thứ tám, giải cấm đến trạng thái thứ năm, nhưng mà khi lĩnh ngộ đến cảnh giới này, Hồng Quân đã mơ hồ ý thức được khối thân thể do vật chất hỗn độn này có động mà thành có khả năng thừa nhận cực hạn là ở giai đoạn thứ mười, và với trạng thái giải cấm thứ bảy.

Hồng Quân trong lòng biết rõ, cũng chỉ có đạt tới trạng thái cực hạn như vậy mới có vốn đủ để chiến đấu ngang tài ngang sức với cấp bậc chủ thần, bằng không kết quả sẽ giống như lúc ấy đánh với Loạn Thần, không chịu nổi một kích. Nếu không có chân linh thứ bốn của trực tâm nguyên thủy sụp đổ, chỉ sợ hắn hiện tại đã hình thần câu diệt.

Khoanh chân ngồi, thân thể hoàn mỹ dưới ánh sáng màu bạch kim chiếu rọi làm nổi bật thêm vẻ khỏe mạnh rắn chắc, thần thức Hồng Quân trải rộng khắp toàn thân, cảm giác được rõ ràng từng tia từng tia vật chất hỗn độn kia đang thông thả tiến hành biến đổi về chất.

Tốc độ biến chất rất chậm, hoàn toàn không có cảm giác nứt toát như lúc trước, theo thời gian trôi qua, toàn bộ cơ thể tựa hồ đều bị kích hoạt, từng đạo từng đạo lưu quang màu đỏ thắm như ẩn như hiện không ngừng lấp lánh ở bên ngoài lớp da.

Nhưng mà Hồng Quân cũng không có cảm giác chút khó chịu gì, ngược lại cảm thấy một loại tâm linh bình ổn, toàn thân đều đang được lột xác với một tốc độ kinh người. Nếu Hồng Quân có thể phân tâm quan sát Đạo Thiên Kính trên đỉnh đầu, có thể phát hiện đúng là trong Đạo Thiên Kính chảy ra từng điểm từng điểm li ti lưu quang màu bạch kim toàn bộ rót vào trong cơ thể.

Sở dĩ tiến trình lại chậm chạp như thế, bởi vì Hồng Quân đã ý thức được, cưỡng ép đột phá bắt diệt phách thể giải cấm trạng thái thứ sáu rất có khả năng làm nổ tung thân thể, thậm chí có thể sẽ xé nát linh hồn, đến lúc đó cho dù là Đạo Thiên Kính cũng vô pháp chữa trị kết cục rơi vào hình thần câu diệt.

Cho nên Hồng Quân lựa chọn thông thả tiến hành chất biến, lợi dụng năng lực chữa trị của Đạo Thiên Kính để không ngừng áp chế mỗi một tia vật chất hỗn độn sau khi biến chất sản sinh ra lực lượng bùng nổ, toàn bộ tiến trình tuy rằng chậm chạp, nhưng không thể nghi ngờ là phương pháp hữu hiệu an toàn nhất.

Tại trong quá trình này, hoàn toàn không cảm giác thời gian trôi qua.

Đợi đến lúc Hồng Quân cảm giác được có điều đột phá, lập tức dừng lại.

“Ồ, cường độ của hỗn độn thể đã được tăng lên, hẳn là có thể thừa nhận giai đoạn thứ chín bất diệt phách thể và giải cấm trạng thái thứ sáu rồi.” Hồng Quân trong lòng tính toán, mới biết được một lần tu luyện này vậy mà đã trôi qua thời gian ròng rã bốn trăm năm.

Hồng Quân khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: “Bốn trăm năm... cách cuộc chiến tân chúng thần cũng không còn bao lâu, còn phải đột phá trạng thái giải cấm thứ bảy và lĩnh ngộ Đạo Thiên Kính, thời gian còn lại hiển nhiên không đủ, xem ra nhất định phải siết chặt thời gian tu luyện mới được.”

Nếu đạt tới trạng thái giải cấm thứ sáu, cảnh giới của Hồng Quân đối với hỗn độn có thể từ cảnh giới Hoàn Hư hậu kỳ đỉnh phong hiện tại tăng vọt tới Quy Thần trung kỳ. Đối với cảnh giới Hóa Thiên, thậm chí ngay cả chủ thần kia cũng chưa từng đặt chân tới lĩnh vực chung cực, Hồng Quân hiện giờ cũng là trong lòng mơ màng, nếu có thể đột phá đến trạng thái giải cấm thứ bảy, có lẽ có thể chạm đến lĩnh vực sơ cấp cảnh giới Hóa Thiên cũng không chừng.

Trong lòng nghĩ, Hồng Quân lại vội vội vàng vàng nhắm hai mắt lại, quang hoa màu đỏ thắm từ trong thân thể hắn không ngừng chớp động, trên đỉnh đầu Đạo Thiên Kính hào quang càng sáng rực, hiển nhiên là Hồng Quân đẩy nhanh tu luyện tốc độ.

Dù sao cũng phải đột phá trạng thái giải cấm thứ bảy và lĩnh ngộ huyền diệu của Đạo Thiên Kính, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, nhưng hiện nay khoảng cách với cuộc chiến chúng thần đã càng ngày càng gần, phải tranh thủ từng phút từng giây mới được.

Thế nhưng đúng lúc này, một cổ lực lượng kỳ dị dọc theo cánh tay phải của Hồng Quân trong nháy mắt truyền khắp cả người, toàn bộ thân thể Hồng Quân đều run rẩy kịch liệt. Một đạo hồng quang phóng vút lên cao, sóng dao động không gian bốn phía chợt im bật rồi ngưng lại, Hồng Quân cũng nín thở, cực kỳ khiếp sợ chằm chằm nhìn cánh tay của mình.

Đồ đằng trên cánh tay lúc này biến thành vô cùng sáng lạn, chiếu rọi nửa hư không, một cổ dao động sinh mệnh cực kỳ mãnh liệt từ trong đó bạo phát ra.

“Hay là?!” Hồng Quân tựa hồ cảm giác được cái gì, không khỏi biến sắc.

Chỉ thấy hồng quang kia càng ngày càng mạnh mẽ, giống như một vầng thái dương chiếu ra hàng vạn hàng nghìn tia hào quang, nhưng tại bên trong hồng quang kia, lại ẩn chứa tà khí hung tàn khiến tận đáy lòng người ta khiếp sợ.

Hồng quang kia duy trì một thời gian rất lâu, mới dần dần tiêu tan đi. Hàng vạn hàng nghìn tia hào quang tựa hồ ngưng tụ lại một điểm ở trước mặt Hồng Quân, huyền hóa ra một cái quang đồ hình lang.

Giờ phút này, đồ đằng trên cánh tay của Hồng Quân cũng dần dần biến mất.

Bên trong quang đồ kia tràn ngập dao động mạnh mẽ của sinh mệnh, đó tựa hồ là một loại khát vọng mãnh liệt của sinh mệnh. Hồng Quân vui mừng nhìn nó, thản nhiên cười nói:

“Xem ra ngươi rốt cục phải xuất hiện rồi, bằng hữu.”

Đột nhiên, hồng quang giống như thủy triều chợt rút xuống biến mất, mấy tiếng gào U U truyền vào trong tai Hồng Quân. Hồng Quân mắt sáng lên, ngưng thần nhìn lại, tại giữa quang đồ hồng quang ảm đạm kia, rõ ràng đang nằm đó một con sói con.

Màu da lông đen như mực, hai mắt đen bóng, trên trán khắc ấn một cái đồ án màu đỏ sậm tựa như thái dương, dường như ẩn chứa ngọn lửa cao vạn trượng, chớp động quang mang mong manh cũng không mãnh liệt lắm, một vết lông màu trắng kéo dài từ cổ thẳng đến phần đuôi của nó.

Hình dáng của nó vậy mà cùng với Quỷ Lang Vương giống hệt như nhau. Hồng Quân thấy thế, trong lòng cũng rất vui mừng, lời hứa của hắn rốt cục đã được thực hiện.

Con sói con kia vừa mới tái sinh không có bao lâu, thậm chí còn không thể tự mình đứng thẳng lên, miệng không ngừng phát ra kêu U U, đôi mắt đen bóng tựa hồ mang theo ánh lệ hưng phấn, trước sau không có rời khỏi thân mình của Hồng Quân.

Hồng Quân trong lòng biết, hiện tại Quỷ Lang Vương còn nhỏ chưa có trưởng thành, còn không thể nắm được lực lượng khủng khiếp kia từ mẫu thân nó truyền lại, cho nên hai mắt nó cũng không có vì sát ý mà biến màu đỏ tươi, toàn thân cũng không có xuất hiện hỏa lưu màu đỏ thẫm.

Nhìn tiểu sói con gian nan muốn đứng lên, Hồng Quân cũng không có trợ giúp nó, bởi vì đây là điều nó cần phải luyện tập.

Nhìn thấy ánh mắt của kiên nghị Hồng Quân, tiểu sói con tựa hồ cũng hiểu được cái gì, cúi đầu muốn cố gắng đứng lên, thế mà qua không có bao lâu, nó rốt cục đứng lên được, miệng phát ra tiếng kêu U U.

Hồng Quân bên miệng lộ một nụ cười từ ái, sinh mệnh của Quỷ Lang Vương là từ trên thân thể của mình kéo dài cuộc sống, bản thân hẳn đối với con tiểu sói con này có chút tình cảm yêu mến nào đó.

Ngay sau đó, tới trước mặt nó, Hồng Quân hai mắt chăm chú nhìn, trầm giọng nói:

“Yên tâm đi, vô luận như thế nào ta cũng sẽ để cho ngươi sống sót, hoàn thành lời hứa hẹn của ta đối với ngươi.”

Tiểu sói con linh hồn câu thông cùng Hồng Quân trải qua nhiều năm như vậy, tự nhiên biết hẳn nói cái gì, hơi hơi gật gật đầu, lẩn quẩn vòng quanh hẳn hưng phấn hẳn lên.

“Trong những ngày tới, ngươi theo giúp ta vượt qua một đoạn thời gian tu luyện cũng không dài lâu cho lắm, trước tiên, ta cần đặt cho ngươi một cái tên.” Hồng Quân nói xong, nhíu mày trầm tư suy nghĩ.

Thật ra về lời nói của Mạc Túy Sinh, Hồng Quân trong lòng vẫn là có điều cố kỵ, sợ rằng khi nó trưởng thành sát tính ma huyết trong cơ thể có thể sẽ xâm chiếm nó hết thảy, làm cho nó trở thành một con ma thú nguyên thủy hung tàn, cho nên cũng không định dẫn hẳn quay về Tru Thần thành.

Sau một lát suy nghĩ, Hồng Quân mắt sáng lên, nói:

“Nhìn ngươi toàn thân giống như bị nhuộm qua mực đen nhánh, vậy thì gọi ngươi là Tiểu Mực được rồi.”

Tiểu sói con giơ chân trước lên kêu U U loạn xạ, hiển nhiên với cái tên này rất là vừa lòng.

Giờ phút này, nụ cười trên mặt Hồng Quân dần dần thu lại, trầm giọng nói:

“Trong khoảng thời gian này, ngươi và ta cứ ở trong Hồng Quân phủ tu luyện, đợi sau một ngàn năm, chúng ta phải cùng đối mặt với cuộc chiến chúng thần!”

Tiểu Mực gật đầu, hướng về phía hư không phát ra tiếng tru lần đầu tiên trong đời, âm ba mệnh mệnh cuộn cuộn, biến mất ở sâu trong tinh hệ Thiên Âm...

498. Chương 8: Nguyên Thủy Huyền Thiên Quang

Vũ trụ nguyên thủy rộng lớn vô tận, vật chất hỗn độn dày đặc tràn ngập mỗi một tắc không gian.

Một cái thân ảnh khòm khòm xuất hiện ở bên trong hành lang, trong tay nâng một cái vật hình tháp tam giác màu xanh xám, mặt trên khắc ấn ký hiệu đồ đằng huyền ảo phức tạp, mặt ngoài còn lưu chuyển từng đạo từng đạo hỗn độn khí, hiển nhiên là một kiện hỗn độn linh bảo.

Cái vật hình tháp tam giác đó phát ra quang hoa ở bên trong vũ trụ hỗn độn dày đặc mạnh mẽ khởi lên một cái không gian phạm vi trăm mét,

Tại dưới quang mang màu xanh xám chiếu rọi, khuôn mặt của lão nhân kia cũng trở nên rõ ràng hơn, mái tóc đen trên đầu lấm tấm đầy những điểm trắng dày đặc như sao trên trời, trên mặt cũng dọc ngang những nếp nhăn, làm cho ánh mắt cũng bị cộm thành một cái sợi nhỏ, tựa hồ đang tập trung tinh thần tìm kiếm một thứ gì.

Người này rõ ràng chính là quân sự của Tru Thần giới, Đệ nhất Binh Vương Mạc Túy Sinh.

Lão đã ở bên trong vũ trụ nguyên thủy tìm tòi rất lâu, chính xác được mấy trăm năm chỉ sợ ngay cả chính lão cũng không nhớ rõ. Chỉ là mê say tìm kiếm cái nguyên liệu chung cực kia để có thể hoàn thành ước vọng của mình.

“Nhanh đến... Hẳn là nhanh đến... Ngay ở phía trước.”

Mạc Túy Sinh tựa hồ cảm giác được cái gì, trong hai con mắt ảm đạm thất thần đột nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, hình như vì quá hưng phấn, toàn thân đều bắt đầu run rẩy hẳn lên, tăng nhanh cước bộ tiến lên phía trước, không gian của “Cổ Thiên Tháp” khởi lên cũng theo bước chân của lão mà di chuyển về phía trước.

Đằng trước cách đó không xa, chợt xuất hiện một cái quang cầu phạm vi cả trượng, cả vật thể tản phát ra quang mang mờ tối, mặt ngoài quang cầu lưu động một tia khí thể màu xanh nhạt, phóng xuất ra một cỗ dao động kỳ dị mà còn mãnh liệt, tựa hồ tác động của vật chất hỗn độn trong phạm vi ngàn vạn dặm, trong lúc thu phóng, khí tức màu đen dày đặc kia đang cuộn cuộn kịch liệt tuôn tràn.

Mạc Túy Sinh chấn động toàn thân, từng bước bước tới, cả người cứ giống như đụng phải bức tường vô hình, lực lượng phản chấn kịch liệt cuộn tới đánh trả lên người của lão, không khỏi lại thối lui về phía sau mấy bước.

Hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt già nua của Mạc Túy Sinh lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng lại cực kỳ hưng phấn: “Không hổ là Huyền Thiên quang nguyên thủy!”

Huyền Thiên quang nguyên thủy, chính là chân thân của bảy đại Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, trước khi qua tay Đại Thần Thiên cải tạo, nó chính là cái dạng này. Mạc Túy Sinh trong lòng hiểu được, muốn sáng tạo ra Chí Tôn linh bảo nguyên thủy siêu việt, bản chất của nó là không có cách nào thay đổi, dù sao Huyền Thiên quang nguyên thủy chính là tinh hoa cao nhất của toàn cả vũ trụ nguyên thủy, không có nguyên liệu nào có thể vượt qua cực hạn như vậy.

Trước đây không biết qua bao nhiêu cái diễn kỹ, Đại Thần Thiên ở trong toàn cả vũ trụ nguyên thủy tìm kiếm được bảy Huyền Thiên quang nguyên thủy, sau đó cải tạo thành bảy đại linh bảo nguyên thủy. Chẳng qua từ đó về sau, nhiều diễn kỹ trôi qua, Huyền Thiên quang nguyên thủy mới đã được sinh ra và dần dần lớn lên.

Có điều tuy rằng đã trải qua thời gian dài như vậy, những Huyền Thiên quang nguyên thủy mới này tăng trưởng vô luận là kích cỡ lớn nhỏ hay phương diện chất lượng, xa xa không bì kịp năm đó Đại Thần Thiên đã tìm được.

Tình huống như vậy Mạc Túy Sinh tự nhiên cũng suy xét tới rồi, nhưng lão chỉ vì luyện chế một kiện cực phẩm linh bảo vượt qua Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, cho nên đem Huyền Thiên quang nguyên thủy rải rác ở vũ trụ nguyên thủy dung hợp lại, hẳn là cũng đủ để luyện chế.

Chỉ là năm đó ở trong Loạn Thần giới, cũng từ trong miệng Loạn Thần biết được một ít về thuộc tính của Huyền Thiên quang nguyên thủy. Loại Huyền Thiên quang nguyên thủy này chính là tinh hoa tốt nhất của vũ trụ nguyên thủy, bản thân nó ẩn chứa hỗn độn lực cực kỳ khủng bố, nếu như muốn thu được nó, trừ phi có thực lực của Quy Thần hậu kỳ đỉnh phong, dựa vào phương pháp diễn hóa hỗn độn mới có thể thu được nó vào tay.

Hiện tại cảnh giới của Mạc Túy Sinh chỉ là Quy Thần sơ kỳ, với năng lực của lão bây giờ diễn hóa hỗn độn tự nhiên không thể chống đỡ được hỗn độn lực ngưng tụ ở trong Huyền Thiên quang nguyên thủy.

Chỉ có điều hết thảy điều này, hiển nhiên đều nằm trong dự kiến của Mạc Túy Sinh.

Sắc mặt lão lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, dù sao chỉ trong vòng mấy trăm năm có thể ở bên trong vũ trụ nguyên thủy vô cùng rộng lớn tìm được một khối Huyền Thiên quang nguyên thủy đã xem như một cái kỳ tích.

Lão không chút hoang mang từ trong cổ tay áo lấy ra một kiện vật giống như cái chuông, xem hình dáng thật giống như một cái chuông thu nhỏ, cả vật thể có màu nâu xám, không có một tia quang hoa, có vẻ cực kỳ cũ kỹ.

Mạc Túy Sinh nhìn chằm chằm cái chuông nhỏ, trên khuôn mặt già nua hiện ra một tia vui mừng tươi cười, thần nhiên nói:

“Mười vạn năm khổ luyện, chỉ để luyện chế người cái ‘Tráo Thiên Chung’ này, hy vọng người sẽ không làm cho ta thất vọng.”

Cái “Tráo Thiên Chung” này, chính là thượng phẩm Chí Tôn linh bảo của Mạc Túy Sinh khi còn tại Loạn Thần giới hao phí thời gian mười vạn năm luyện chế thành, nó không có bất kỳ lực công kích và lực phòng ngự gì, nhưng công dụng duy nhất, cũng chính là có thể hóa giải hỗn độn lực với mức độ lớn nhất, có thể nói từ lúc khoảnh khắc khởi đầu chế luyện “Tráo Thiên Chung” kia, trong lòng lão đã thầm hạ quyết định, nhất định phải chế luyện ra ra một kiện cực phẩm linh bảo vượt trội hơn Chí Tôn linh bảo nguyên thủy.

Bàn tay khô khốc đột nhiên giơ lên, Tráo Thiên Chung chợt biến thành lớn, hướng tới quang cầu kia trong phạm vi một trượng liền úp chụp lại.

Hỗn độn lực vô cùng mạnh mẽ kia không ngừng va chạm vào Tráo Thiên Chung, thân chuông rung động, ầm ầm tiếng nổ vang nối tiếp không ngừng phát ra, nhưng thế tiến vẫn nhanh chóng, cũng không có vì hỗn độn lực mà sinh ra chút trở ngại nào.

Mạc Túy Sinh hai nắm tay siết chặt, âm vang kéo kẹt kéo kẹt, trên trán mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, thậm chí ngay cả lưng cũng đầm ướt mồ hôi, xem ra hiển nhiên lão cực kỳ căng thẳng.

Khi cách quang cầu kia gần một trăm thước, vật chất hỗn độn bốn phía tựa như bị một lực lượng cấm chú vô hình khuấy động, lấy quang cầu kia làm trung tâm, hình thành một cơn lốc xoáy hỗn độn.

Đông!

Tráo Thiên Chung phát ra một tiếng nổ vang dữ dội, tiếng vang lồng lộng, thân chuông cực nhanh xoay chuyển, thế tiến nhanh chóng của nó tức thì bị sụt giảm xuống trên diện rộng, trở nên hết sức chậm chạp.

Mạc Túy Sinh toàn thân run lên, sắc mặt cũng trở nên vô cùng thảm hại, nếu lần này sẩy tay thất bại, như vậy mười vạn năm khổ công như bị dòng nước cuốn trôi, đối với Binh Vương một người luyện binh như cuồng, việc này so với bất cứ tin buồn nào cũng phải thống khổ hơn gấp ngàn vạn lần.

Cơn lốc xoáy hỗn độn cuộn cuộn mãnh liệt thổi quét tới, bất quá Tráo Thiên Chung tốc độ tuy rằng hơi chậm một chút, nhưng như cũ vẫn đẩy mạnh về phía trước, dần dần chìm vào trong cơn lốc xoáy hỗn độn.

Ầm!

Cơn lốc xoáy hỗn độn đột nhiên nổ tung ra, từng đám từng đám lớn vật chất hỗn độn bắn tung tóe khắp nơi, trong không gian ở cách đó không xa hình thành một cái loạn lưu hỗn độn. Ngay sau đó lại một tiếng nổ vang, xen lẫn một tiếng chuông kêu chấn động khiến Mạc Túy Sinh màng tai muốn rách ra, ngưng thần nhìn lại, vật chất hỗn độn đã theo loạn lưu dần dần tản ra, Tráo Thiên Chung vững vàng tọa lạc tại trong hư không.

Mà quang cầu kia đang ở dưới cái chuông, cứ giống như đang vùng vẫy rung động dữ dội, không ngừng phóng xuất ra hỗn độn lực mãnh liệt, nhưng thuận theo Tráo Thiên Chung cực nhanh xoay tròn, hỗn độn lực đã hoàn toàn bị tán đi.

Mạc Túy Sinh thấy thế, nổi lòng căng thẳng mới nhẹ nhõm, bước nhanh đi tới, tuy rằng hỗn độn lực bị Tráo Thiên Chung làm giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn như trước cực kỳ hùng hậu mãnh liệt, vì thế Mạc Túy Sinh chỉ có thể đứng cách xa ngoài trăm mét.

“Huyền Thiên quang nguyên thủy... Xem ra còn cần chờ một đoạn thời gian.”

Nói xong, Mạc Túy Sinh khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn vào vật thể hình cầu tản phát ra quang hoa màu xanh nhạt, tươi cười rạng rỡ, giống như trong nháy mắt trẻ lại không chỉ mười tuổi, có thể thu được Huyền Thiên quang nguyên thủy, đối Đế nhất Binh Vương mà nói, đó mới là niềm vui sướng lớn lao, lão gia nhập Tru Thần giới chẳng phải là vì thế sao.

Lần này ngồi xuống, chính là ròng rã ba mươi năm, thế nhưng trong ba mươi năm này, ánh mắt của lão một khắc cũng không rời quang cầu kia, vẻ tươi cười hờ hững trên mặt tựa như ngưng đọng lại.

Trong ba mươi năm nay, hỗn độn lực từng tí từng tí bị Tráo Thiên Chung làm tiêu tan đi, và giờ phút này hỗn độn lực ngưng tụ ở trong Huyền Thiên quang nguyên thủy đã hoàn toàn biến mất, quang cầu kia cũng

sinh ra biến hóa thật lớn.

Mạc Túy Sinh không còn cố kỵ tiêu sái đi tới, tay áo bào vung lên Huyền Thiên quang nguyên thủy đã nằm trong tay. Quang thạch đó chẳng qua vừa bằng nắm tay, cả vật thể trong suốt, bên trong lưu chuyển quang mang mờ tối, cực kỳ huyền diệu, ở mặt ngoài quang thạch còn lóe ra một tầng tinh quang sáng lạn.

Mạc Túy Sinh cầm trong tay, giống như đã cảm nhận được một chút huyền bí ảo diệu kia chất chứa ở trong vũ trụ nguyên thủy, thật huyền diệu không nói nên lời.

“Rất cực thu được... thu được rồi, Ha Ha Ha Ha!” Mạc Túy Sinh hưng phấn cười ha hả, Huyền Thiên quang nguyên thủy bị lão tung lên tung xuống.

Liên sau đó bấm ngón tay tính toán, mới biết được đã qua thời gian hơn năm trăm năm, trong lòng không khỏi cả kinh, dù sao với một viên Huyền Thiên quang nguyên thủy này muốn chế luyện cực phẩm linh bảo hiển nhiên không thể lớn, hơn nữa cuộc chiến chúng thần sắp triển khai, nhất định phải trước khi khai chiến chế luyện hoàn tất mới được.

Trong lòng nghĩ, Mạc Túy Sinh giờ lên “Cổ Thiên Tháp”, lại hướng tới chỗ sâu trong vũ trụ nguyên thủy, tập tễnh bước đi.

-o-o-o-

Suốt một ngàn năm trôi qua...

Ở chỗ sâu trong vũ trụ nguyên thủy mênh mông, vắt ngang một đạo cột sáng thật lớn, cột sáng kia cực kỳ to lớn, cơ hồ nhìn không tới biên giới, tựa như chống đỡ cho toàn cả vũ trụ nguyên thủy, đứng sừng sững ở nơi đó.

Trục tâm nguyên thủy, khổng chế cấm chế của tất cả mặt tiếp xúc không gian.

Nhưng mà giờ phút này, cột sáng màu bạc kia đã bắt đầu xiêu vẹo, dưới đáy quang hoàn màu đỏ cùng một lúc co rút lại, duy trì trục tâm nguyên thủy này không bị hủy diệt. Chỉ là trải qua một ngàn năm thời gian, tới ngày nay, ba đạo ánh sáng đã vỡ nát hai đạo, duy chỉ còn một đạo đang miễn cưỡng chống đỡ trục tâm chưa có sụp đổ.

Đó là một tia lực lượng chân linh cuối cùng của Đại Thần Thiên, đợi đến lúc chân linh tan vỡ, Đại Thần Thiên cũng không còn tồn tại ở trong vũ trụ nguyên thủy nữa.

Thời gian trôi qua vô tận, lại qua gần ba trăm năm, đạo ánh sáng màu đỏ kia mới đầu còn cực kỳ sáng ngời, nhưng theo thời gian trôi qua trở nên càng ngày càng ảm đạm đi, rốt cục tới ngày hôm nay, cột ánh sáng đột nhiên chấn động lên, biến ảo thành ngàn vạn đạo lưu quang nát vụn, biến mất trong vũ trụ vô tận.

Trục tâm nguyên thủy vô cùng to lớn kia ngay tức thì phát ra một tràng tiếng ầm ầm vang rền như tiếng sấm...

499. Chương 9: Trục Tâm Băng Hủy

Đúng ngay lúc trục tâm nguyên thủy sắp sụp đổ xuống, toàn bộ thân trụ phát ra một tiếng vang chói chói kịch liệt, từng đạo từng đạo vết nứt vô cùng to lớn xuất hiện ở bên ngoài thân trụ, hơn nữa đang không ngừng tăng thêm, mở rộng ra, cuối cùng trục tâm nguyên thủy đã nứt rạn cùng khắp, bộ mặt hoàn toàn thay đổi.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một tràng tiếng ầm vang như tiếng sấm nổ vang ở trung tâm vũ trụ nguyên thủy, trục tâm nguyên thủy vô cùng to lớn kia vắt ngang trong vũ trụ nguyên thủy giờ khắc này rốt cục không chịu nổi tải trọng, hoàn toàn vỡ nát biến ảo thành quang hoa ầm ầm bắn tung ra chiếu rọi khắp cả vũ trụ.

Thế nhưng lúc này, toàn bộ vũ trụ nguyên thủy cũng đã xảy ra biến hóa kịch liệt, tất cả bề mặt không gian cũng theo đó tan biến đi, trong bốn giới lúc đó không còn bất cứ trở ngại cấm chế nào nữa, đi tới dung hợp sau cùng.

Duy trì thời gian mấy ngàn năm, bảy đạo chân linh của Đại Thần Thiên rốt cục tan thành mây khói...

Tử Thần giới!

Ngàn vạn Tử quân đã bày trận sẵn sàng chờ đợi, do Đế nhị Giới Vương và Đế tứ Giới vương đích thân chỉ huy. Hai người lúc này đang quỳ gối trước Tử Thần điện, thần sắc ngưng trọng, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Không bao lâu, một cổ tử khí đen như mực từ trong điện thổi quét ra, mãnh liệt tràn ngập, gần như trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa tựa hồ đều đã bị tử khí kia xâm nhiễm, trở nên ảm đạm thất sắc. Hiện giờ tu vi của hai đại Giới Vương cũng đã đạt tới cảnh giới Quy Thần sơ kỳ, trong khoảnh khắc va chạm vào tử khí, tận đáy lòng không khỏi sinh ra một nỗi sợ hãi không thể phai mờ, toàn thân dường như quá sợ hãi run cầm cập.

Chỉ thấy một cái quỷ ảnh cao lớn trôi chậm chậm ra đại điện, Tử Thần!

Giờ phút này, hắn đã cởi bỏ đi một thân bố bào rách nát vừa dày vừa nặng, toàn thân lỏa lồ, trên thân mặt ngoài da phần lớn đã thổi rữa, từng tia từng tia vật chất hỗn độn không ngừng từ trong lỗ chân lông chảy trào ra, dưới thân thì không có hai chân, vật chất hỗn độn dày đặc bao phủ.

Trên cái mặt khô héo giống như bộ xương khô kia lộ ra một tia cười lạnh nanh ác dữ tợn, hai tay nắm chặt chuỗi cây liềm đao chống vào eo hông, hướng về phía bầu trời cười sảng sặc một tràng:

“Hắc Hắc Hắc, quả thực là thiên ý a, thời điểm trực tâm nguyên thủy sụp đổ, cũng là ngày Tử Thần Ma Năng của ta đại thành, Hắc Hắc Hắc Hắc Hắc!”

Hai đại Giới Vương tận đáy lòng run rẩy, đều cảm giác được từ trên người Tử Thần tản phát ra ma năng khủng khiếp, so với ngàn năm trước tưởng chừng như hai người khác hẳn nhau, giờ phút này trở nên càng thêm hung lệ, bá đạo.

Ánh mắt sắc bén của Tử Thần lạnh lùng nhìn hai đại Giới Vương, lạnh lạnh cười nói:

“Binh lực chuẩn bị như thế nào?”

Đế nhị Giới Vương gật gật đầu:

“Hai ngàn ba trăm vạn tử quân đã chuẩn bị sẵn sàng chờ phát động, đợi chỉ thị của Tử Thần đại nhân.”

“Tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải vượt lên trước đánh vào Đại Thần Thiên giới, đoạt cho được Thần Thiên Bảng nguyên thủy, đợi đến lúc đó, toàn bộ vũ trụ nguyên thủy sẽ là thiên hạ của Tử Thần giới ta, ha ha ha ha!”

Trải qua một ngàn năm bế quan, tới nay Tử Thần Ma Năng của Tử Thần đã vượt qua mức cực hạn, đạt tới trạng thái đỉnh phong trước nay chưa từng có, đây cũng cho hắn niềm tin đủ để diệt sát ba gã chủ thần còn lại. Hiện giờ cảm chế của mặt ngoài không gian đã tan biến, Tử Thần dẫn theo hai ngàn ba trăm vạn Tử quân không còn cố kỵ chút nào hướng vào trong vũ trụ nguyên thủy xuất phát.

Thế nhưng lúc này, trong Loạn Thần giới cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từng đạo từng đạo tà khí giống như tơ lụa màu tím đen không ngừng từ trong Loạn Thần điện uốn lượn chảy ra, ăn mòn vạn vật, phạm là bị xâm nhiễm chỉ một tí ti, cũng đều sẽ bị ăn mòn hoàn toàn, tan tành, cuối cùng hình thần tiêu diệt. Ba đại Đế Tôn cùng với Binh Vương Đông Phương Giản lúc này dừng ở bên ngoài Loạn Thần điện, cùng đợi bên trong Loạn Thần đại điện.

“Vù!”

Loạn Thần hít một hơi thật sâu, tà khí màu tím đen bao phủ toàn thân tốc độ lưu chuyển chợt tăng nhanh, quang văn bên ngoài lớp da kia cũng biến thành sáng rực hẳn lên.

Trải qua một ngàn năm bế quan, hình dáng hắn cũng đã xảy ra biến hóa thật lớn, cả người thấu phát ra một cổ tà khí âm trầm, cùng với Loạn Thần lúc trước dường như là hai người khác biệt.

“Âm Vương Thất Sát, vô địch thiên hạ... Mặc dù hiện giờ chỉ nắm giữ được sáu sát, ta cũng nhất định có thể giành được Thần Thiên Bảng nguyên thủy, hắc hắc ha ha ha ha!” Loạn Thần cuồng vọng cười, nhưng mà trải qua hơn một ngàn năm tu luyện, hắn như trước không có hoàn toàn nắm giữ được toàn bộ lực lượng

của Âm Vương Thất Sát Trùy, nhưng dù vậy, hắn cũng có đủ tự tin có thể ở trong cuộc chiến chúng thần giành được toàn thắng.

Lúc này, Binh Vương Đông Phương Giản đi tới, trầm giọng nói:

“Loạn Thần đại nhân, bây giờ liền phát binh sao?”

“Đương nhiên là lúc này, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng vượt qua trước Loạn Thần giới ta!” Loạn Thần lạnh lùng nói.

Đông Phương Giản nhướng mày:

“Không bằng trước xem xét tình thế cuộc chiến, quan sát tình huống của các giới kia cẩn thận rồi hãy phát binh, đối với ta như vậy có lợi hơn.”

Loạn Thần ánh mắt chợt nheo lại, hừ lạnh một tiếng thật mạnh:

“Xem ra ngươi còn chưa biết thế nào là cuộc chiến chúng thần, ở trước mặt chủ thần, đừng nói là hai ngàn vạn binh lực, cho dù là binh lực hai ức vạn cũng chỉ đủ để lót đường, chỉ cần ta có thể tiêu diệt giết chết ba gã chủ thần kia, cho dù Loạn Thần giới ta bị huỷ diệt tại chỗ cũng không tiếc!”

Trong ánh mắt Đông Phương Giản hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng thần sắc vẫn như cũ không biến đổi, nhẹ thở một hơi dài, tức thì lui xuống.

Ba đại Đế Tôn nhìn thấy Đông Phương Giản xuống điện, vội vàng nhào tới hỏi:

“Thế nào?”

Đông Phương Giản trầm trọng lắc lắc đầu, thở dài nói:

“Loạn Thần đại nhân đã thay đổi, xem ra Long Chiến nói không sai, có lẽ thật là do ảnh hưởng của Âm Vương Thất Sát Trùy, nhiếp tâm nhập ma, hiện giờ Loạn Thần đại nhân đã thay đổi hoàn toàn!”

Ba đại Đế Tôn thần sắc đều có vẻ cực kỳ ngưng trọng, hỏi:

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Phát binh!” Đông Phương Giản trong giọng nói không khỏi toát ra vài phần bất đắc dĩ.

-o-o-o-

Ở trung tâm của bốn giới, tồn tại một cái khu vực đã từng nắm quyền chưởng quản bốn giới, Đại Thần Thiên giới, đây cũng là chỗ của Đại Thần Thiên Chưởng Khổng Giả vũ trụ nguyên thủy thời trước.

Phiến tinh vực này được khai sáng ra cũng không tính là rộng lớn, nhưng đạt tới hoàn mỹ tuyệt đối, vô luận là tỉ lệ cân bằng hỗn độn khí hay là mức độ khống chế pháp tắc Thiên nguyên tố, hết thảy đều đạt tới hoàn mỹ, không có bất luận tỷ vết nào, không bắt bẻ vào đâu được.

Một cái không gian hoàn mỹ tuyệt đối như vậy, trạng thái ổn định của nó cơ hồ đạt tới mức độ của vũ trụ nguyên thủy, hơn nữa bởi vì phức khắc cải tạo từ vũ trụ nguyên thủy, hạn chế pháp tắc ở nơi này đối với bất cứ một người nào từ bên ngoài đến đều được tăng mạnh.

Tại trung tâm của tinh vực, là một khu đất liền to lớn màu trắng nổi lơ lửng, từ nơi xa có thể nhìn thấy kiến trúc thành trì trên vùng đất đó, thứ tự ngay ngắn, hết thảy dường như đều có xu hướng hoàn mỹ. Núi cao trùng điệp, hải dương rộng lớn vô tận, bốn phương tám hướng sông ngòi thông chảy, cùng với từng tòa từng tòa kiến trúc thành thị nguy nga hùng vĩ, nơi này người dân không có lúc nào là không hưởng thụ ân điển của Đại Thần Thiên ban cho.

Ở chỗ sâu trong Đại Thần Thiên giới, là một thành của Thần Thiên, cũng là Đế thành của Đại Thần Thiên giới.

Thế nhưng Thần Thiên Tế Đàn thì ở chỗ cao nhất của Đế thành, Tế Đàn màu xanh nhạt đứng sừng sững cao vợi, có hình vuông, hướng về phía trước hơi hơi gồ lên. Đó chính là Tế Đàn chế tạo ra bị vô tận hỗn độn “Ngân hà tàn vẫn” của vũ trụ nguyên thủy bao phủ, tựa như từng loại ngọc thạch bình thường, bên trong khí trời lưu chuyển, ẩn chứa khói tuyết.

Ở bốn góc của Tế Đàn phân biệt đứng vững chắc một cây trụ thật lớn, bốn cây trụ khảm liên kết với nhau, ở giữa chịu tải một cái viên cầu cực kỳ to lớn. Cả vật thể viên cầu kia có màu tím xảm lóng lánh, chung quanh lấp lóe từng tia từng tia chớp, hiển nhiên khắc ấn cấm chế pháp chú vô cùng lợi hại.

Giờ phút này, theo trục tâm nguyên thủy sụp đổ, toàn bộ Thần Thiên Tế Đàn đều bắt đầu rung chuyển lên, từ ở sâu trong vũ trụ kéo tới một đạo quang trụ màu trắng xuyên qua bầu trời, trực tiếp chiếu vào viên cầu màu tím.

Viên cầu lay động, bốn phía sóng dao động không gian im bất rồi ngưng lại, Ngay sau đó dựa theo quy luật quỹ tích kỳ dị nào đó bắt đầu vận hành trở lại, trong phạm vi một ngàn thước, giống như bị không gian loạn lưu cuốn qua.

“Ôi... Ngàn năm trôi qua, cũng tới lúc kết thúc, trục tâm nguyên thủy rốt cục sụp đổ rồi!” Vũ Văn Thác đứng ở ngoài Tế Đàn, thở dài thật sâu, quỳ xuống, nói:

“Thần Thiên, Thần Nô nhất định sẽ hoàn thành ý chỉ của người, quyết sẽ không để cho Đại Thần Thiên giới cứ như vậy mà diệt vong!”

Một bên Tử Dạ Thương Long cũng là thần sắc ngưng trọng, thở dài không thôi.

Nhưng mà ngoài hai người ra, còn có một người cũng theo Vũ Văn Thác quỳ rạp xuống, người nọ mắt hồ mây kiếm, một thân mặc trường bào màu xanh trong lót màu trắng, xương gò má hõm sâu, hai mắt chỉ trống rỗng nhìn chăm chăm vào quang cầu màu tím xảm kia, như có điều suy nghĩ.

Tử Dạ Thương Long hỏi:

“Thần Tôn, dựa theo chỉ ý của Đại Thần Thiên, Thần Thiên Bảng nguyên thủy kia ngay tại bên trong quang cầu màu tím này sao?”

Thần Tôn sau khi khấu đầu lễ bái chín cái, mới thông thả đứng dậy, trầm giọng nói:

“Không sai quang cầu màu tím này, chính là Vạn Thế Ngao Vương canh giữ Chí Tôn linh bảo nguyên thủy ‘Tử Thủy Thiên Tinh’, thân mình cùng trục tâm nguyên thủy cùng chung một nhịp thở. Giờ phút này trục tâm nguyên thủy đổ, khiến cho nó dẫn tới không gian của vũ trụ nguyên thủy loạn lưu, trừ phi nắm giữ được pháp tắc nguyên thủy, nếu không cho dù là chủ thần, bước vào trong đó cũng sẽ bị nghiền nát thành bột phấn.”

Tử Dạ Thương Long biến sắc:

“Nói như vậy, ai cũng không có khả năng lấy được nó?”

Thần Nô Vũ Văn Thác lúc này đứng lên, lắc đầu nói:

“‘Tử Thủy Thiên Tinh’ tuy rằng huyền diệu phi phàm, nhưng mà có hạn chế thời gian, loại không gian loạn lưu này nhiều nhất chỉ có thể kéo dài trong thời gian một năm. Chỉ có điều Đại Thần Thiên làm như vậy, nhất định có nguyên nhân của nó.”

“Hiện giờ trục tâm nguyên thủy sụp đổ, tất cả mặt bề không gian cũng đều theo đó mà tan nát, ắt hẳn các chủ thần kia sẽ bằng tốc độ nhanh nhất tập kích Đại Thần Thiên giới, hòng cướp đoạt Thần Thiên Bảng nguyên thủy.” Tử Dạ Thương Long nhíu chặt mày, nhìn Thần Tôn, nói:

“Ba nghìn hai trăm vạn binh lực của Tà Thần giới ta đã tập trung sẵn sàng ở tiểu vũ trụ chờ phát động, không biết Đại Thần Thiên giới có kế sách phòng bị gì không?”

Thần Tôn trầm giọng nói:

“Ở bên ngoài Đại Thần Thiên giới, còn sót lại lực lượng cấm chế của Đại Thần Thiên thiết trí, nhưng loại lực lượng này đối với chủ thần hiển nhiên không tạo ra được chút uy hiếp gì, hiện nay chỉ có tám trăm vạn binh lực của Đại Thần Thiên giới trợ thủ ở ngoài ranh giới... Cuộc chiến chúng thần này, quả thực là khó mà liệu trước được.”

500. Chương 10 : Nguyên Tố Pháp Tắc Chi Thần

“ Thời gian tới lúc Thời không loạn lưu biến mất còn có một năm , trong khoảng thời gian này chúng ta phải tử thủ tại Đại thần Thiên giới !”

Tất cả mọi người đều biết có được Nguyên thủy Thần Thiên bằng cũng có nghĩa có thể nắm trong tay tất cả pháp tắc tiềm tại trong Nguyên thủy vũ trụ , trở thành chủ nhân khổng lồ của Nguyên thủy vũ trụ . Bây giờ không gian ngăn cách bằng hủy có thể xúc phát loạn chiến , Nguyên thủy Thần Thiên bằng cuối cùng trở thành vấn đề quan trọng nhất .

Tử Dạ Thương Long mặc dù không có ý tranh đoạt nhưng cũng thể để Thần Thiên bằng rơi vào bất kì ai trong số ba Chủ thần còn lại .

Sau đó , Tử Dạ Thương Long sử dụng thần niệm lệnh cho Tứ đại Nguyên lão từ trong Tiểu vũ trụ xuất ra hai trăm vạn binh lực hướng tới Đại Thần Thiên giới ngăn cản sự công kích của tam giới . Tuy nhiên số binh sĩ này trong chiến đấu khó có thể khiến bất cứ một chủ thần nào cũng để vào mắt , dù sao cuộc chiến chúng thần là quyết đấu giữa Tứ đại Chủ thần cho nên Tử Dạ Thương Long thực sự quan tâm chính là thực lực hiện tại của Tam đại Chủ thần kia .

Cuộc chiến này cách lần trước đã vô số diễn kịch , không biết đã qua bao nhiêu năm tháng , Nguyên tố pháp tắc cùng vận dụng cầm thuật của Tử Dạ Thương Long đã tăng lên rất nhiều , nhưng không biết ba vị Chủ thần còn lại hiện giờ đã cường đại đến mức nào . Cho dù là trong cuộc chiến chúng thần lần trước thì cực hạn của Chiến thần cũng đã là ba trăm bội Chiến thần quyết , là cảnh giới cao nhất , bây giờ đã sớm không thể so sánh .

...

Phía trước Thiên Long điện , U Minh nguyên lão dẫn theo Dương Hi Thiên cùng Hiên Tuấn Khanh từ trong điện đi ra . Hơn một ngàn năm , hai người đã lĩnh ngộ sâu sắc với tinh thần lạc ẩn của Tà thần , hôm nay đã đạt tới Hoàn Hư hậu kỳ , đối với lĩnh vực cầm thuật cũng tăng lên một tầng . Hôm nay , Nguyên thủy trực tâm bằng hủy cho nên Tứ đại nguyên lão cần bọn họ đài lĩnh binh đội Tà thần giới , dù sao trên phương diện này hai người cũng đã có kinh nghiệm thực chiến phong phú .

Song cũng vì đại chiến sắp bắt đầu cho nên Tử Dạ Thương Long phân phó Kim La nguyên lão đưa Lâm Vũ Trân cùng Tử Băng Linh tới Tà Phong thành tại Thương Thần tinh hệ , cũng là vì để bảo vệ các nàng không phải chịu sự ảnh hưởng của trường loạn chiến này , sau khi an bài tất cả Tử Dạ Thương Long cũng có thể yên tâm mà quyết một trận sinh tử .

Trong Bát Thần vũ trụ ...

Tần Vũ lặng yên đứng tại trung tâm vũ trụ cảm nhận sự kì diệu lực lượng Thiên nguyên tố pháp tắc . Trải qua hơn một ngàn năm tìm hiểu , Tần Vũ đối với trình độ điều khiển Thiên nguyên tố pháp tắc cũng không ngừng gia tăng , hẳn có thể cảm giác được rõ ràng loại lực lượng này bao phủ toàn bộ vũ trụ , phẳng phất tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của nó , cũng như theo nó mà vận chuyển .

Sáng tạo vũ trụ , cho dù là Tứ đại Chủ thần thì phương pháp cũng có khác biệt . Tuy nhiên có một điểm mấu chốt giống nhau đó chính là từ trong Nguyên thủy vũ trụ hình thành pháp tắc của chính mình , sau đó trở thành Chủ nhân khổng lồ của phiên tinh vực .

Song , hơn một ngàn năm tĩnh tu Tần Vũ đã dần phát hiện ra muốn cải tạo lại pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ thì khả năng phải cực kì cao thâm , có điều cho dù là cải tạo như thế nào cũng phải bắt đầu từ pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ , từ đó mà diễn hóa ra . Điều này lại càng khiến cho Tần Vũ khiếp sợ và nghi hoặc .

Cũng có thể nói rằng ở bên trong pháp tắc do chính mình cải tạo thì sự hạn chế đối với bản thân sẽ yếu bớt , ngược lại đối với các Chủ thần thì sự hạn chế đó sẽ tăng lên . Dù sao , Nguyên thủy vũ trụ cũng là tự nó tồn tại , không thể nào một lần nữa sáng tạo ra pháp tắc , chỉ có thể sau khi khai tích miễn cưỡng tiến hành cải tạo .

Nhưng Thiên nguyên tổ pháp tắc lại không nằm trong quy luật đó , việc này cũng khiến Tần Vũ suy nghĩ rất nhiều .

Một ngày kia , Tần Vũ tự nhiên cảm giác được Nguyên thủy trực tâm bằng hỷ nhưng chuyện này vốn đã dự tính trước cho nên cũng không thể gây gợn sóng trong tâm cảnh hắn . Tần Vũ vẫn như trước đang cảm nhận loại lực lượng nằm trong tay cả vũ trụ này .

Lúc này , Bát Thần vũ trụ tất cả đều nằm trong tay Tần Vũ , dù là pháp tắc vận chuyển hay không gian dao động cũng không ngoại lệ .

Giờ khắc này , tất cả tinh cầu trong Bát Thần vũ trụ đột nhiên thay đổi quỹ tích chuyển động , từng đoàn tinh vân phía xa xa hoàn toàn thay đổi theo ý nghĩ của Tần Vũ . Hiện tại , Tần Vũ , Bát Thần vũ trụ cùng với trời đất dung hợp làm một , không gian rung chuyển và biến ảo đều mang lại cho hắn một cảm giác rất kì diệu .

“ Ông !”

Thân thể Tần Vũ chợt rung động , đôi mắt vốn nhắm lại ngàn năm nay đột nhiên mở rộng , bắn ra hai tia sáng kinh người vào phía sâu vô tận trong vũ trụ , đó là ánh mắt của Tần Vũ .

Hắn rõ ràng thấy được toàn bộ sự biến đổi của vũ trụ .

Vô số tinh cầu dựa theo bố trí quỹ tích của Tần Vũ mà vận chuyển . Ánh mắt Tần Vũ lạnh lùng quan sát sự chuyển động của cả vũ trụ , nói :

“ Là Thiên nguyên tổ pháp tắc vận chuyển ”

Khởi nguồn của Bát thần vũ trụ cũng là từ Tinh Thần biến pháp quyết mà biến đổi , tuy nhiên vũ trụ này cũng không phải tuyệt đối hoàn mỹ . Hôm nay , Tần Vũ đang tìm hiểu Thiên nguyên tổ pháp tắc chợt phát hiện trong vũ trụ có chỗ chưa hoàn hảo , tại một nơi không gian bị bóp méo .

Tần Vũ khẽ giơ hai tay lên , ngón tay xòe ra uyển chuyển như cánh hoa đung đưa trong gió , thật khó có thể tả , nhưng từ những động tác này từ rất sâu trong Bát Thần vũ trụ lại có sự thay đổi nhỏ .

Bây giờ Tần Vũ giống như một đại sư điêu khắc , Thiên nguyên tổ pháp tắc chính là chiếc đục , tỉ mỉ từng chút điêu khắc Bát thần vũ trụ .

Quy luật vận chuyển các tinh cầu , sự chuyển động của không gian hay tỉ lệ Hỗn Độn vật chất , hết thảy đều từ trong tay Tần Vũ mà thay đổi . Ước chừng sau ba canh giờ , Tần Vũ đột nhiên thở dài một hơi , nét mặt lộ ra nụ cười vui sướng .

Lúc này nhìn lại Bát thần vũ trụ , mặc dù không có thay đổi quá nhiều nhưng mang lại cho người ta một cảm giác hoàn toàn khác lạ , hết thảy đều hài hòa tự nhiên , tự nhiên hình thành .

Tuy nhiên tại lúc này , Tần Vũ ở trong Bát thần vũ trụ lại khẽ nhíu mày .

“ Tại sao lại quen thuộc như vậy , chẳng lẽ ...” sau khi diễn hóa hoàn toàn Bát thần vũ trụ , Tần Vũ cảm giác được một sự tình tường kì lạ , lúc này hắn đột nhiên phát hiện Bát thần vũ trụ cự nhiên lại giống với Nguyên thủy vũ trụ đến như vậy , không khỏi có chút khó hiểu .

Chỉ trong tích tắc sau , bảy đạo quanh ảnh xuất hiện xung quanh Tần Vũ , bảy nguồn năng lượng thuộc các nguyên tố khác nhau phả vào mặt Tần Vũ .

Nét mặt Tần Vũ hòa hoãn , cười lạnh nói :

“ Hơn một ngàn năm qua , đa tạ các người ”

Quanh ảnh màu vàng hắc nhiên cười nói :

“ Không có gì , nếu nói đa tạ phải là chúng ta , đợi nhiều năm như vậy người rốt cục đã gần tới cảnh giới đại thành rồi ”

Tần Vũ sắc mặt khẽ biến , khó hiểu hỏi :

“ Đại thành cảnh giới ?”

Bảy đạo quang ảnh không hện mà cùng gật đầu , đột nhiên quỳ xuống hô :

“ Cung nghênh Bát thần xuất thế !”

Tần Vũ tròn tròn mắt , đứng bật dậy quan sát bảy đạo quang ảnh lấp lăm :

“ Bát thần ... ?”

Quang ảnh màu lam gật đầu nói :

“ Chẳng lẽ ngươi còn chưa phát hiện ? Nếu nơi đây là Bát thần vũ trụ cũng có nghĩa phải tồn tại bát đại Nguyên tố Chủ thần , mà ta chính là Thủy nguyên tố pháp tắc chi thần !”

Quang ảnh màu bạch kim nói :

“ Ta là Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần !”

Quang ảnh màu xám tiếp lời :

“ Ta là Trạch nguyên tố pháp tắc chi thần !”

Quang ảnh đỏ rực nói :

“ Ta là Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần !”

Quang ảnh màu xanh nhạt nói :

“ Ta là Sơn nguyên tố pháp tắc chi thần !”

Quang ảnh màu tím xanh nói :

“ Ta là Phong nguyên tố pháp tắc chi thần !”

Quang ảnh màu vàng lớn tiếng nói :

“ Ta là diễn hóa vạn vật Địa nguyên tố pháp tắc chi thần , trước khi ngươi tới đây ta là đứng đầu Bát thần vũ trụ , nhưng bây giờ ... Hắc hắc , xem ra không phải nữa rồi ”

Địa nguyên tố pháp tắc mặc dù có thể diễn hóa vạn vật nhưng nó rốt cục cũng không cách nào điều khiển cả Thiên địa vũ trụ .

Giờ khác này , nét mặt Tần Vũ cực kì nghiêm túc quan sát bảy đạo quang ảnh , ánh mắt toát ra vài phần khiếp sợ , lấp lăm :

“ Không lẽ ta là ...”

Bảy đạo quang ảnh cùng hô lên :

“ Không sai , ngươi chính là Thiên nguyên tố pháp tắc Chi thần !”

Hôm nay , Tần Vũ dường như đã bước vào cảnh giới mà bảy đạo quang ảnh mong đợi , trở thành Thiên nguyên tố pháp tắc chi thần . Bát thần vũ trụ , đúng là có Bát đại nguyên tố chi thần.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , trầm giọng nói :

“ Vậy theo đại thành theo như lời ngươi vừa nói là có ý gì ?”

Địa nguyên tố pháp tắc chi thần nói :

“ Ngươi còn nhớ ta những điều ta từng nói không , đến lúc ngươi có thể thực sự thấy được bản thân mình cũng chính là khi chúng ta biến mất , bây giờ bọn ta còn chưa biến mất cũng chính bởi ngươi còn chưa thực sự đại thành ”

“ Khi nào ta có thể đạt tới ?” Tần Vũ nhíu mày hỏi .

Thủy nguyên tố pháp tắc khẽ lắc đầu :

“ Điều đó do ngươi quyết định , có thể chỉ là một bước nhưng cũng có thể là cách xa như sông với núi ”

Tần Vũ âm trầm một lúc , suy nghĩ :

“Không nghĩ tới Tinh thần biến lại có thay đổi như vậy , thậm chí có thể diễn hóa ra Bát đại nguyên tố chi thần , đây có phải là tận cùng của Tinh thần biến không ?”

Lôi nguyên tố pháp tắc thấy hấp nhập vào suy tư , liền nói :

“ Bây giờ Nguyên thủy trực tâm đã băng hủy , cũng là lúc ngươi nên rời khỏi đây ”

Tần Vũ khẽ gật đầu , năm ngón tay chuyển động nhất thời một đạo ánh sáng ngọc từ trong lòng bàn tay xạ ra , Thiên phạt kiếm hiện ra trước người tinh văn đẹp mắt ”

“ Trong một ngàn năm các vị đã giúp ta rất nhiều linh ngộ Thiên nguyên tố pháp tắc , hơn nữa còn có thể điều khiển sự huyền diệu của Thiên Phạt kiếm ...” Tần Vũ như có điều suy nghĩ nói .

Địa nguyên tố pháp tắc ha ha cười một tiếng nói :

“ Điều này cũng nằm ngoài dự liệu của tất cả chúng ta , sự huyền ảo của Nguyên thủy chí tôn linh bảo quả thật tuyệt luân , vốn cho là ngươi cũng chỉ nắm trong tay một phần nhưng không nghĩ tới hôm nay nó lại hoàn toàn do ngươi điều khiển , có thể nói ngươi bây giờ tuyệt đối có tư cách cùng Chủ thần đánh một trận !”

Tần Vũ thần sắc khẽ biến , ánh mắt sắc bén lạnh lùng nói :

“ Sẽ có một ngày như vậy !”

501. Chương 11 : Đại Thần Thiên Giới

“ Người bình thường linh ngộ các loại nguyên tố pháp tắc từ trong thuộc tính của Hỗn Độn , muốn cảnh giới tăng lên có thể sẽ phải mất một thời gian rất dài , cho dù là Chủ thần cũng cần hằng hà diển kỷ , tuy nhiên ngươi trong mấy ngàn năm ngắn ngủi lại đạt tới trình độ như vậy , thậm chí đã vượt qua cả Chủ thần , có thể nói là một kì tích ”

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , cảm thụ hể thấy sự chuyển động trong Bát thần vũ trụ :

“ Ngươi có thể cảm giác ta lúc này đã đạt tới cảnh giới gì sao ?”

Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần gật đầu :

“ Với năng lực linh ngộ Thiên nguyên tố pháp tắc hiện giờ , cảnh giới hắc là đã vượt qua Quy thần hậu kì , bước vào cảnh giới Hóa Thiên sơ kì . Nói cách khác cho dù là Chủ thần cũng không thể khai tích một vũ trụ hoàn mỹ như ngươi ”

Thủy nguyên tố pháp tắc chi thần tiếp lời :

“ Dù sao bây giờ ngươi cũng chỉ ở giai đoạn Hóa thiên sơ kì , sự ảo diệu của nơi này còn cần người linh ngộ tiếp , con đường như thế nào tin rằng không nhiều năm nữa ngươi có thể hoàn toàn vượt qua Tứ đại Chủ thần , tiếp cận chí tôn cường giả Đại Thần thiên ”

Tần Vũ đồng tử co lại , khẽ lắc đầu :

“ Ta bây giờ chỉ muốn ngăn cản cuộc loạn chiến ngũ giới và đi tìm bọn Sương nhi !”

Địa nguyên tố pháp tắc chi thần nói :

“ Bây giờ Nguyên thủy trực tâm đã băng hủy , Chủ thần các giới nhất định sẽ xuất lĩnh đại quy mô binh lực tập kích Đại thần Thiên giới , ngươi cũng nên tới đó ”

Tần Vũ gật đầu :

“ Sau khi đạt tới cảnh giới Quy thần ta mới phát giác cho dù là ngàn vạn binh lính trước mặt Chỉ thần căn bản không là gì , điều ta cố kỵ chính là năng lực của Tam đại Chủ thần còn lại , Tà thần Tử Dạ Thương Long đã từng nói qua trong Tứ đại Chủ thần thì Tử thần thực lực mạnh nhất , từ cuộc chiến chúng thần

cho tới nay không biết đã qua bao nhiêu diễn kịch , chỉ sợ hắn bây giờ cũng đã đạt tới cảnh giới Hóa Thiên không chừng ”

Thất đại nguyên tố Chủ thần cùng gật đầu , đối với Tứ đại Chủ thần bọn họ cũng là từ trong ý thức của Tần Vũ mà có được tin tức , cũng là rất mơ hồ

Tần Vũ quan sát mọi thứ hoàn mỹ gần như Nguyên thủy vũ trụ , trầm giọng nói :

“ Xem ra ta phải đi !”

Chưa nói hết câu , Tần Vũ đã rời khỏi Bát thần vũ trụ xuất hiện tại biên giới Tà thần giới . Chỉ một sát na sau khi tới đây , mọi tin tức ngàn vạn dặm không gian xung quanh đã truyền vào trong đầu hắn .

Tần Vũ cảm giác rõ ràng Tứ giới trong Nguyên thủy vũ trụ đã phát sinh biến hóa , theo Nguyên thủy trực tâm băng hủy tất cả cấm chế tại không gian gần cách đã hoàn toàn biến mất .

“ Y ?” Tần Vũ cả kinh , hắn đột nhiên cảm nhận được thần thức có thể phóng ra không giới hạn , cho dù là Nguyên thủy vũ trụ cũng không thể ngăn cản , cái loại cảm giác tinh thông sung sướng này thật là kì diệu .

Vô hạn Nguyên thủy vũ trụ , sự tồn tại của bốn thế giới cùng Đại thần Thiên giới giờ phút này Tần Vũ đều rõ ràng cảm nhận được , tuy nhiên vài khí tức quen thuộc khiến ánh mắt hắn ngời sáng .

“ Sương nhi , Tứ đệ ?!” Tần Vũ bỗng nhiên cảm giác được ở ở phía khoảng không vô tận kia có khí tức của bọn Hồng Quân và Cổ Bàn , mặc dù khá yếu ớt nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi thần thức của Tần Vũ .

“ Bọn họ đang ở trong Tử thần giới thì ra là thế !” Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm . Có điều cái cảm giác kỳ diệu như vậy lại khiến hắn cực kì khiếp sợ , không nghĩ tới sau khi đạt tới cảnh giới Hóa Thiên thì sự hạn chế của Nguyên thủy vũ trụ lại giảm hẳn , thậm chí ngay cả thần thức cũng tinh tường không gì ngăn cản .

Giờ phút này , Tần Vũ đứng ngạo nghễ trong vũ trụ , một lần nữa cảm giác được quyền lợi của một Chứng không giả .

Nhìn hai bàn tay mình , Tần Vũ vẫn có cảm giác không thể tin , khẽ lắc đầu . Thoáng cái đã đi tới bên trong Nguyên thủy vũ trụ , Hỗn Độn vật chất bằng bạc khôn cùng nhất thời bị khuấy động , thậm chí không cần bất kì một quá trình nào cũng đã bị hoàn toàn diễn hóa thành nguyên tố pháp tắc lực lượng tràn ngập mỗi một tắc không gian .

Tần Vũ muốn bằng vào khả năng điều khiển Thiên nguyên tố pháp tắc tiến hành tuần di trong Nguyên thủy vũ trụ , đột nhiên toàn thân rung lên dường như gặp phải cái gì đó ngăn cản , cả Nguyên thủy vũ trụ dường như trong mỗi một tắc không gian đều có cấm chế không thể phá .

Tần Vũ liền cau mày , suy tư nói :

“ Không hổ là bản nguyên vũ trụ , xem ra ta lĩnh ngộ Thiên nguyên tố pháp tắc còn chưa đủ sâu ”

Dù sao Tần Vũ cũng không phải Đại thần Thiên , chưa hoàn toàn nắm trong tay bản chất của pháp tắc trong Nguyên thủy vũ trụ , muốn trực tiếp tuần di tại đây là điều không thể . Lập tức Tần Vũ vận chuyển lực lượng Phong nguyên tố pháp tắc , sử dụng tốc độ cực nhanh xuyên qua Nguyên thủy vũ trụ , không tới thời gian một tháng đã đến Đại thần Thiên giới .

Từ phía xa xa đã có thể cảm nhận được nơi này thấu phát ra khí tức cấm chế nồng đậm , nhưng đối với Tần Vũ đã đạt tới Hoàn Hư cảnh giới hiển nhiên không tạo nên bất kì uy hiếp nào .

Những cấm chế này cũng là từ các loại nguyên tố pháp tắc dung hợp mà thành , có thể nói là một chủng cấm thuật khác . Tần Vũ bây giờ đã là Chứng không giả của Bát thần vũ trụ , đối với lĩnh ngộ bảy nguyên tố còn lại cũng đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi , trong lúc này lợi dụng sự xảo diệu của nguyên tố pháp tắc phá giải cấm chế , rất nhanh tiến tới để thành Đại thần Thiên giới .

Thần thức bao trùm , Tần Vũ có thể cảm giác được bên trong Đại thần Thiên giới đã bố trí dày đặc binh lính , hiển nhiên là chuẩn bị cho cuộc chiến các thần sắp tới . Nhưng đối với bất kì một vị Chủ thần nào mà nói những người này chỉ như đồng sắt vụn

Không hổ là Đại thần Thiên giới , tinh vực hoàn mỹ như vậy cho dù ta thi triển mức độ cao nhất của Thiên nguyên tổ pháp tắc cũng không cách nào tạo ra .

Tần Vũ cảm thụ hết thấy sự vận chuyển trong Đại thần Thiên giới không khỏi cảm khái , ngay sau đó tâm niệm vừa chuyển , bước đi từng bước , sau một khắc đã xuất hiện tại trung tâm để thành .

Trong lòng có chút hơi kinh ngạc , xem ra Đại thần Thiên đối với vận dụng pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ đã đạt tới một loại cảnh giới mới , cho dù là Tần Vũ hiện giờ có năng lực Hóa Thiên sơ kì cũng không thể tiến hành thuận di khoảng cách lớn được .

Cách đó không xa , một cột sáng giống như bắt đầu từ tận sâu bên trong vũ trụ kéo dài xuyên thấu cả bầu trời , trực tiếp thẳng chiếu vào một viên tử sắc cầu . Từ trong quang cầu nọ , Tần Vũ lại cảm giác được một loại khí tức khác thường .

Thần Thiên tế đàn ...

Vũ Văn Thác thấy Tần Vũ đột nhiên xuất hiện nét mặt mừng rỡ như điên , nói :

“ Người rốt cục đã tới !”

Tần Vũ mỉm cười gật đầu nhưng ánh mắt vẫn thủy chung không rời khỏi tử sắc quang cầu kia , mi vũ trong lúc này không có một tia sợ sệt , nói :

“ Quang cầu kia cất giấu vật gì vậy ?”

Lúc này , Tử Dạ Thương Long cùng Thần Tôn đều ở trên tế đàn , Thần Tôn lần đầu trông thấy Tần Vũ cũng cảm thấy cực kì khiếp sợ , dù sao trừ Đại thần Thiên và Tứ đại Chủ thần ra hẳn cho tới giờ cũng chưa gặp người nào có thể đạt tới cảnh giới hơn cả Quy thần hậu kì .

Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói :

“ Đây là Tử Thủy Thiên tinh , chính là nơi thủ hộ Nguyên thủy Chí Tôn linh bảo Vạn thể ngao vương , bản thân cùng với Nguyên thủy trực tâm có tương quan . Theo Nguyên thủy trực tâm bằng hỷ nó có thể khiến cho không gian cả Nguyên thủy vũ trụ rối loạn , trừ phi điều khiển được nguyên tổ pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ nếu không cho dù là Chủ thần bước vào trong đó cũng sẽ bị nghiền thành phần ”

Tần Vũ trong lòng kinh hãi , quả nhiên phát hiện không gian xung quanh nó dao động cực kì rối loạn , cố gắng sử dụng Thiên nguyên tổ pháp tắc để ổn định lại nó nhưng khi lực lượng vừa tiến vào bên trong loạn lưu đã bị đánh tan .

Vũ Văn Thác vỗ vỗ bả vai Tần Vũ , nói :

“ Không thể được , thực lực của người bây giờ tuy mạnh nhưng vẫn chưa lĩnh ngộ pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ . Ta giới thiệu với người , đây là Thần Tôn , cùng với ta đều là thủ hạ của Đại thần Thiên ”

Lúc này , Thần tôn đã đi tới nhìn Tần Vũ khẽ gật đầu , nói :

“ Không thể nghĩ tới trong Tinh trần thế giới lại có người có thể sánh ngang với các Chủ thần như người , mới đầu nghe Thần Nô nhắc tới ta còn có chút không tin , nhưng bây giờ không tin cũng không được nữa rồi ”

Tần Vũ cười nhạt , cũng không nói nhiều :

“ Vậy dự tính của người thế nào ?”

Thần tôn trầm giọng nói :

“ Tà thần Tử Dạ Thương Long đã đem toàn bộ ba ngàn hai trăm vạn binh lực từ Tiểu vũ trụ tới đây , đề phòng Tam giới tập kích . Tuy nhiên , nói vậy người cũng biết cuộc chiến chúng thần chân chính đánh một trận có ý nghĩa gì , nếu như không thể ngăn cản ba Chủ thần còn lại thì toàn bộ đều là uống công ”

Vũ Văn Thác gật đầu , ánh mắt dừng ở Tần Vũ , dứt khoát nói :

“ Từ bây giờ tới lúc loạn lưu biến mất còn một năm nữa , tuy nhiên đến lúc đó Tam giới sẽ tiến quân đến đây , chúng ta đã chuẩn bị . Ngoài ra trong trận chiến giữa Tứ đại chủ thần thì Tần Vũ người là biến số lớn nhất , hy vọng của chúng ta tất cả đều đặt trên người người ! ”

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , gật đầu nói :

“ Yên tâm , ta biết nên làm thế nào ”

Tử Dạ Thương Long nhìn tử sắc quang cầu phí trên , nhỏ giọng nói :

“ Vô luận là Loạn thần , Tử thần hay là Chiến thần nếu ai trong số đó đoạt được Nguyên thủy Thần Thiên bằng cũng sẽ đẩy lên một trường huyết sát khắp Nguyên thủy vũ trụ . Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép sự tồn tại của một Chủ thần nào gây nguy hại đến quyền vị chương không giả . Điều ta đang lo là sau khi trận chiến xảy ra sẽ khiến Nguyên thủy vũ trụ cản trở hay không ”

“ Chuyện sau này ai có thể đoán trước được , bất quá cho dù thế nào chúng ta cũng phải ngăn cản tình huống xấu nhất ” Thần tôn thở dài , trong ánh mắt hiện lên một tia sầu tự

Tần Vũ lấy lại bình tĩnh khoanh chân ngồi xuống , thần thức kéo dài đến vô tận cùng đợi thời khắc kia tới .

Giờ phút này , Tứ đại nguyên lão cùng Bát đại tộc trưởng đang xuất lĩnh ba ngàn hai trăm vạn binh lính từ phía Tử thần giới hướng tới Đại thần Thiên giới . Không có không gian ngăn cách , vốn đã đi mấy chục năm hiện tại cơ hồ không tới thời gian nửa năm là có thể tới đây

502. Chương 12 : Hồng Quân Thiên Đạo

Hai bóng người xẹt qua hư không trong nháy mắt đã tiến lên trước hơn mười dặm , đối với bọn họ mà nói khoảng cách này bây giờ đã không tính là gì .

Huống Thiên Minh đứng trên Thiên Đạo chỉ nhận với tốc độ cực nhanh , Cổ Bàn bên cạnh huy động Bàn Cổ phiên tốc độ cũng không thua kém gì . Hai người không ngừng thuận di hướng tới một nơi sâu trong vũ trụ .

“ Xem ra năng lực dự tri của người đã khôi phục , cự nhiên có thể cảm nhận được thời gian Nguyên thủy trực tâm băng hủy ” Cổ Bàn nhìn Huống Thiên Minh cười nhạt .

Huống Thiên Minh khẽ lắc đầu :

“ Nhiều năm như vậy ta một lòng nghiên cứu lĩnh ngộ Thiên đạo chỉ nhận , năng lực dự tri mặc dù đã khôi phục nhưng không rõ ràng như ở Hồng Mông vũ trụ ... Đối với cuộc chiến chúng thần , ta vẫn không cách nào đoán ra được bất cứ tình huống nào , trong đầu rất hỗn loạn , mỗi khi nghĩ đến lại có cảm giác nhức đầu thống khổ ”

Cổ Bàn khẽ thở dài :

“ Nguyên thủy vũ trụ so với Hồng Mông vũ trụ thâm ảo hơn , xuất hiện tình trạng như vậy cũng là điều tất nhiên . Bất quá hơn một ngàn năm rồi , cảnh giới của người cũng tăng lên không ít ”

Trải qua hơn một ngàn năm tu luyện , không ngừng lĩnh ngộ Thiên đạo chỉ nhận thực lực của hắn đã đột phá đến Quy thần sơ kì .

Huống Thiên Minh tựa hồ cũng rất hài lòng với tốc độ của mình , cười nói :

“ Người cũng đột phá đến Quy thần cảnh giới chứ , bằng không tại sao có thể tiến hành thuận di ”

Cổ Bàn nhìn xuống Bàn Cổ phiên , qua nhiều năm như vậy cho dù là Luyện hồn bí pháp hay là lực lượng phá toái hư không đều theo cảnh giới của mình mà không ngừng tăng lên , cho dù là linh hồn cấp bậc Giới Vương hiện tại cũng có thể luyện hóa trong nháy mắt .

Cổ Bàn cười nhạt , nói :

“ Có thể nói như vậy , nhưng chúng ta trước mặt Tiểu Quân thật không đáng nhắc tới , hơn một ngàn năm rồi không biết hắn đã đạt tới cảnh giới gì nữa ”

“ Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết ư , ta có thể cảm giác được khí tức của hắc !” Huống Thiên Minh khẽ mỉm cười , đột nhiên tăng tốc độ , hai người đồng thời triển khai thuận di biến mất tại biên giới Thiên Âm tinh hệ .

Vũ trụ mênh mông vô hạn , Cổ Bàn huy động Bàn Cổ phiên , Hỗn Độn vật chất mãnh liệt dày đặc nhất thời bị lực lượng phá toái hư không làm khuấy động hẳn lên , trước mắt hai người xuất hiện một thông đạo rộng rãi . Hai người theo thông đạo phi hành rất nhanh , tiếp cận đến cổ khí tức quen thuộc kia .

Đột nhiên , một cổ lực lượng bạo phá truyền tới , Hỗn Độn vật chất bốn phía như bị nén lại . Năng lượng hủy diệt này giống như một dã ngựa điên cuồng đang xông tới , không thể ngăn cản .

Bất thành linh bị tập kích , Huống Thiên Minh cùng Cổ Bàn đều giật mình , ngay tức khắc Cổ Bàn xông lên trước nghênh đón , trường phiên vũ động , lực lượng phá toái rất nhanh được phóng thích trong không gian Nguyên thủy vũ trụ . Mặc dù không thể phần toái được Nguyên thủy không gian nhưng cổ năng lượng này đủ để hủy diệt bất cứ vật chất nào .

Tuy nhiên , ngoài dự liệu của hai người , cổ lực lượng bạo phá kia khi chạm đến Bàn Cổ phiên một sát na chợt tước giảm sau đó biến mất , giống như một khí cầu trong nhảy mất biến mất không thấy dấu .

Cổ Bàn nhú mày , lực lượng phá toái hư không vẫn đang thi triển

Đột nhiên , Huống Thiên Minh dường như cảm giác được điều gì đó , hốt hoảng :

“ Tiểu Cổ , coi chừng !”

Cổ Bàn hai mắt một liễm , tuy nhiên ở bên trong Nguyên thủy vũ trụ không cách nào có thể thuận di , nhanh chóng rút lui về phía sau . Chỉ thấy lực lượng phá toái hư không xung quanh dường như đã nằm ngoài sự điều khiển của Cổ Bàn , phản hướng lại mục tiêu hiện giờ lại chính là Cổ Bàn

Huống Thiên Minh sắc mặt tái đi , dừng mãnh xuất ra Thiên đạo chi nhận , lãnh quang bạch sắc chấn ngang trước người Cổ Bàn . Cổ Bàn thâm kinh hãi , hắc vận vận lần cũng không nghĩ tới lực lượng của Bàn Cổ phiên lại có thể phản lại như vậy , giống như một loại năng lượng vô hình khác đang điều khiển nó .

Đột nhiên , một trận cười sảng khoái vang lên từ trong đám Hỗn Độn vật chất dày đặc . Huống Thiên Minh cùng Cổ Bàn hiển nhiên rất kinh ngạc , bởi chủ nhân của thanh âm này không phải ai khác , chính là Hồng Quân .

Sau một khắc , thân ảnh Hồng Quân giống như ảo ảnh xuất hiện trước mặt hai người , không có bất cứ sự di động nào , hoàn toàn là tự nhiên xuất hiện . Lí do giải thích duy nhất chính là hắc đã vận dụng pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ mà tiến hành thuận di .

Huống Thiên Minh hai mắt tròn tròn , nét mặt như là không thể tin nổi :

“ Tiểu Quân , ngươi cự nhiên ... cự nhiên lĩnh ngộ pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ ?”

Giờ phút này , Hồng Quân đứng trước mặt hai người , thân thể trần trụi trực , da thịt chớp động hồng sắc quang hoa khiến cho người ta tràn ngập một cảm giác sung mãn lực lượng bạo phá , cách đỉnh đầu ba tấc một cổ kính tản ra lưu quang bạch kim , mặc dù có chút ảm đạm nhưng thấu phát ra một khí tức thần bí người khác không thể nắm bắt .

Một tay giơ lên , cổ kính khẽ xoay tròn , lực lượng phá toái hư không phản lại kia nhất thời tan thành mây khói , biến mất vô ảnh tung .

“ Ta còn chưa đạt tới loại cảnh giới đó , chẳng qua là một phần rất nhỏ mà thôi ” Hồng Quân nói , ánh mắt quan sát kĩ hai người , nét mặt toát ra nụ cười vui mừng .

Cổ Bàn trong lòng vẫn đang nghi hoặc , không thể đợi liền hỏi :

“ Tiểu Quân , ngươi vừa dùng thủ đoạn gì đó , cự nhiên lại có thể khiến lực lượng của Bàn Cổ phiên cản trở ?”

Hồng Quân cử động năm ngón tay , Đạo thiên kính đã trở lại trong bàn tay hắc , quang hoa cùng từ từ nháy hắc , mỉm cười nói :

“ Hơn một ngàn năm qua ta chú tâm lĩnh ngộ Đạo Thiên kính , từ nó phát hiện ra một loại năng lực không thể tưởng tượng nổi ... Nguyên lai là Đạo Thiên kính không chỉ ngừng lại ở việc lấy pháp tắc nguyên lực mà bất luận năng lực bốn nguyên của bất kì kẻ nào cũng có thể lấy , lần này ta tới Nguyên thủy vũ trụ cũng là để cố gắng thu lấy bốn nguyên pháp tắc . Nhưng hiệu quả rất ít , với năng lực của ta bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể thuần di khoảng cách một ngàn thước ”

Nghe thấy thế Huống Thiên Minh không khỏi hít một hơi khí lạnh , than thở :

“ Không hổ là Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , cho dù là Chủ thần cũng không phải sợ nữa ”

Hồng Quân khẽ lắc đầu :

“ Người sai rồi , thực lực của Chủ thần có thể vẫn hơn ta , Đạo Thiên kính cũng có hạn chế , nếu thực lực của đối phương mạnh hơn ta thì không có cách nào dễ dàng đoạt lấy ”

Cổ Bàn hiểu ra , nói :

“ Ra là như vậy , bất quá Đạo Thiên kính có thể đạo lấy pháp tắc bốn nguyên lực của Nguyên thủy vũ trụ cũng đã là bất phàm rồi . Theo cảnh giới tăng lên chỉ sợ không lâu nữa Tiểu Quân có thể hoàn toàn nắm giữ toàn bộ pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ ”

Hồng Quân cười khở một tiếng , hít vào một hơi thật sâu , nhướn mày nói :

“ Chúng ta bây giờ không còn thời gian nữa , Nguyên thủy trực tâm bằng hữu , cuộc chiến Tứ giới đã gần kề , ta nghĩ các người tới đây cũng là vì nguyên nhân này ?”

Huống Thiên Minh gật đầu :

“ Bọn ta không biết người yu luyện trong Nguyên thủy vũ trụ có kết quả thế nào nhưng cuộc chiến Tứ giới đã nổ ra , còn cần đến người Thống lĩnh cả Tru thần giới ”

Hồng Quân hỏi :

“ Hầu tử đâu , sao không thấy hấn ?”

Cổ Bàn mỉm cười :

“ Hầu tử kia nghe nói hai giới còn lại đã phát binh cho nên không thể kiềm chế được , hiện giờ đã suất lĩnh toàn bộ một ngàn hai trăm vạn binh lực tiến đến Đại thần Thiên giới ”

“ Cũng tốt , chúng ta liền đuổi theo hấn , hai giới còn lại tình hình thế nào ?” Hồng Quân hỏi

Huống Thiên Minh nói :

“ Hai giới còn lại tổng số binh lực xuất ra đã đạt tới gần năm ngàn vạn , Loạn thần và Tử thần không tự mình xuất binh , không có cấm chế không gian ngăn cách sợ rằng chỉ cần hơn nửa năm bọn họ có thể tới được Đại thần Thiên giới ”

Cổ Bàn tiếp lời :

“ Cuộc chiến Tứ giới quy mô thật lớn , đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta , xem chừng điều quan trọng nhất hiện giờ là tìm Tam ca !”

Huống Thiên Minh cũng gật đầu đồng ý

Hồng Quân nói :

“ Phụ thân chắc hẳn đang ở một trong hai giới còn lại hoặc là Đại thần Thiên giới . Người nhất định sẽ có biện pháp giải quyết , việc này không nên chậm trễ , chúng ta trước tiên đuổi theo Hầu tử rồi hãy nói !”

Ngay khi ba người chuẩn bị đi , một tiếng gầm nhẹ từ sâu trong Nguyên thủy vũ trụ truyền tới . Âm thanh này tựa hồ ẩn chứa một năng lượng mãnh liệt chấn nhiếp khiến cho Huống Thiên Minh và Cổ Bàn cảm giác được không thể tự chủ bản thân .

Hồng Quân cười khở một tiếng , vỗ trán nói :

“ Suýt nữa quên , giới thiệu cho các người một bằng hữu mới ”

“ Bằng hữu mới ?”

Cổ Bàn và Huống Thiên Minh trong lòng đều rất nghi hoặc , ánh mắt hướng tới đoàn Hồn Độn vật chất sền sệt mông lung

Cách đó không xa , Hồn Độn vật chất xung quanh giống như bị cuồng phong làm náo loạn , dạt sang hai bên , xuất hiện một thông đạo rộng rãi .

Một thú ảnh cự đại từ từ xuất hiện trước mắt mọi người , trường mao toàn thân đen nhánh , thậm chí so với màu trời ban đêm còn hơn vài phần . Nhưng hai con người lại tựa như hai ngọn hỏa đăng trong đêm tối , sáng dị thường . Trên trán khắc một đồ án đỏ sậm phẳng phát ẩn giấu trong đó là hỏa diễm vạn trượng , chớp động tia sáng không mãnh liệt lắm , một đám lông trắng dọc theo cổ nó kéo dài tới tận đuôi .

“ Quỷ lang vương ?!”

Hồng Quân cười nói :

“ Tên của nó là Tiểu Mặc , còn nhớ đồ đằng trên cánh tay ta không , dưới quang hoa của Đạo Thiên kính trong nhiều năm tư dưỡng , nó rốt cục đã xuất thế , cũng được sáu trăm bảy mươi năm rồi ”

Ánh mắt Cổ Bàn toát ra thần sắc khiếp sợ , nói :

“ Mặc tiên sinh không phải nói là trăm năm sau nó sẽ trưởng thành sao , như vậy ma huyết sát tính trong cơ thể nó ...?”

Hồng Quân lắc đầu , trầm giọng nói :

“ Cho tới bây giờ vẫn chưa phát tác , cũng không biết sau khi bị kích động nó sẽ thế nào . Mấy trăm năm gần đây nó một mực ôn thuận , chưa có điều gì thất thường ”

Huống Thiên Minh hít một hơi thật sâu , nói :

“ Cho dù như thế nào nó cũng là một nhân tố không thể xác định , Tiểu Quân ... Người định sẽ thế nào ?”

Hồng Quân ánh mắt thu lại , dừng ở Tiểu Mặc nói :

“ Bất luận thế nào ta cũng phải tuân thủ lời hứa lúc đầu , nếu như nó thật sự bất thường ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình , các người yên tâm đi !”

503. Chương 13: Chiến Tiền Tự Mặc

Ba người rất nhanh rời khỏi nguyên thủy vũ trụ, dọc theo biên giới tinh hệ Thiên Âm hướng về phía Đông Bắc rất nhanh đi tới, ba người hiện tại đều đã đạt tới Quy Thần cảnh giới, nhưng mà Hồng Quân lại đạt tới Quy Thần trung kỳ, sau khi giải cấm bắt diệt phách thể, thậm chí lại có thể tăng lên tới cảnh giới hậu kỳ hoặc cao hơn, cho nên ở bên trong Tử Thần giới tiến hành thuận di với khoảng cách ngắn hiển nhiên cũng không khó khăn.

Lúc này, Tôn Ngộ Không dẫn theo một ngàn hai trăm vạn đại quân đã từ biên giới đông nam của tinh hệ Thiên Âm tiến vào bên trong vũ trụ nguyên thủy, mà ở chỗ Đại Thần Thiên giới cũng chính là nơi ở chính giữa Tứ Giới, Tôn Ngộ Không vì để vượt qua Tử Thần đại quân, đặt biệt cố ý tăng nhanh tốc độ.

Ước chừng thời gian qua hơn một tháng, ba người Hồng Quân mới đuổi kịp Tru Thần đại quân.

“Các người như thế nào mới tới, còn hơn hai tháng nữa, chúng ta sẽ tới Đại Thần Thiên giới.” Tôn Ngộ Không oán trách nói. Hồng Quân nhìn bốn phía một vòng, không phát hiện bóng dáng của quân sư Mặc Túy Sinh, không khỏi hỏi:

“Bình Vương đi nơi nào, chẳng lẽ hắn không có cùng đi chung với người sao?”

Tôn Ngộ Không nhẹ lắc đầu, trên mặt cũng để lộ ra một tia nghi hoặc, nói:

“Một ngàn năm trước Mạc tiên sinh tiến vào trong vũ trụ nguyên thủy tìm kiếm quặng nguyên liệu cực phẩm, nói là muốn chế tạo cực phẩm linh bảo vượt qua Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, nhưng tới bây giờ còn chưa có trở về.”

Cổ Bàn khẽ thở dài, nói:

“Chế tạo cực phẩm linh bảo là mục đích theo đuổi cả đời của Mạc tiên sinh, cũng là nguyên nhân dẫn đến Tru Thần giới, chúng ta cũng không thể làm khó hắn.”

Hồng Quân cũng gật gật đầu, đồng ý nói:

“Cứ theo nguyện vọng của hắn đi, chúng ta phải hết sức nhanh tới Đại Thần Thiên giới, tìm Tam ca mới được.”

Tôn Ngộ Không cắn chặt răng, nói:

“Chỉ là không có Mạc tiên sinh, toàn bộ đại quân Tru Thần này cảm thấy thiếu một chút gì đó.” Huống Thiên Minh gật đầu nói:

“Là quân hồn, mấy năm nay Mạc tiên sinh thân là quân sư, thống lĩnh binh lực quy mô lớn với hơn một ngàn vạn quân, hắn đã trở thành quân hồn của toàn bộ đại quân Tru Thần.”

Bốn người nhắc tới Mạc Túy Sinh, không khỏi than ngán thở dài, dấu sao địa vị của Binh Vương ở Tru Thần giới là không thể thay thế được.

Nhưng mà lúc này, một tiếng cười dài sang sảng từ ở chỗ sâu trong vũ trụ nguyên thủy truyền đến, tiếng cười kia rất quen thuộc, khiến trong lòng mọi người rung lên.

“Nếu đã gọi Mạc mỗ là quân hồn, ta lại như thế nào lâm trận bỏ chạy?”

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở trước mặt bốn người, một thân mặc áo bố rách nát, dáng người hơi khòm, tóc hoa râm, trên mặt đầy nếp nhăn, tinh quang lưu chuyển bên trong đôi mắt tinh tế kia, thấu phát ra quang mang khiếp người, không hổ là Đệ nhất Binh Vương Mạc Túy Sinh.

“Mạc tiên sinh, người làm sao tới đây?” Tôn Ngộ Không nhìn thấy lão, nét mặt tức thì sáng lên hiện đầy vẻ hưng phấn.

Mạc Túy Sinh hồ hững cười nói:

“Mạc mỗ ở trong vũ trụ nguyên thủy tìm huyền thiên quang nguyên thủy, để lỡ một ít thời gian, nhưng lại như thế nào quên tứ giới loạn chiến. Một khi Hồng thành chủ đã chỉ thị ta làm quân sư, Mạc mỗ tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực.”

Hồng Quân cười ha hả:

“Tốt lắm, Mạc tiên sinh đã an toàn trở về, chẳng khác nào thực lực của Tru Thần giới ta lại tăng mạnh thêm một khoảng lớn!”

Huống Thiên Minh hỏi:

“Như vậy Mạc tiên sinh, hơn một ngàn năm nay nhưng có thu hoạch gì không?”

Mạc Túy Sinh khẽ gật đầu, nói:

“Từ sau khi Đại Thần Thiên tìm được huyền thiên quang nguyên thủy, tuy rằng vũ trụ nguyên thủy vẫn tiếp tục sản sinh, nhưng hiện giờ thời gian dinh dưỡng quá ngắn, thậm chí còn chưa thành hình, cho nên ta phải tìm kiếm được càng nhiều huyền thiên quang chưa thành hình để tiến hành dung hợp, lúc này mới đạt tới hiệu quả thành hình giai đoạn cuối.”

“Như vậy hiện tại tìm được bao nhiêu?” Cổ Bàn hỏi.

Mạc Túy Sinh thần nhiên cười:

“Mạc mỗ dùng thời gian một ngàn năm, mới tìm kiếm được ba khối huyền thiên quang nguyên thủy chưa thành hình. Nhưng mà những cái này còn xa xa mới đủ, chẳng qua may mà trực tâm nguyên thủy sụp đổ,

nghe nát ranh giới của không gian, nhờ đó trong vòng thời gian không đến một trăm năm ta lại tìm được bốn khối, hiện tại đã có được bảy khối huyền thiên nguyên thủy, nếu như tiến hành tế luyện dung hợp, hẳn là có thể đạt tới chất lượng thành hình giai đoạn cuối.”

Hồng Quân cười nói:

“Vậy thì chúc mừng Mạc tiên sinh, xem ra ước muốn của người sắp đạt được rồi.”

Mạc Túy Sinh đột nhiên thở dài nói:

“Hong thành chủ, người còn có nhớ hay không Mạc mỗ đã từng nói qua với người, dùng linh hồn huyết nhục thậm chí cả sinh mệnh mới có thể tế luyện ra linh bảo hoàn mỹ nhất, đợi tới khi cực phẩm linh bảo chân chính xuất hiện tại một phương vũ trụ này, chỉ sợ cũng là lúc kết thúc sinh mệnh của Mạc mỗ.”

Tôn Ngộ Không nhướng mày, nói:

“Mạc tiên sinh chính là Đệ nhất Binh Vương, bản lĩnh rèn binh khí cũng khiến ta rất khâm phục, nhất định sẽ sáng lập ra một phương pháp khác luyện chế cực phẩm linh bảo.”

Mạc Túy Sinh cười khổ một tiếng, nói:

“Mạc mỗ vốn chính là vì luyện chế linh bảo mà sống, tám xương già này đối với ta mà nói bé nhỏ không đáng kể, nhưng trước đó, ta còn muốn vì Tru Thần giới làm một việc cuối cùng, đó chính là cuộc chiến của Tứ Giới!”

Ánh mắt Hồng Quân chợt nheo lại, trầm giọng nói:

“Ân tình của Mạc tiên sinh, Hồng Quân tất nhiên khắc ghi suốt đời!”

Mạc Túy Sinh xua tay, đạm mạc cười nói:

“Có thể gặp được Hồng thành chủ, chính là vinh hạnh lớn nhất của Mạc mỗ, hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta phải đuổi theo hai giới ở phía trước cho kịp tới Đại Thần Thiên giới, mới có thể chiếm được thể chủ động.”

Hồng Quân khẽ gật đầu, quay sang Tôn Ngộ Không hỏi:

“Tình huống hiện tại thế nào?”

“Tứ Thần giới và Loạn Thần giới so với chúng ta xuất binh sớm một chút, tuy rằng ta dẫn đại quân cực lực đuổi theo, bây giờ còn sót lại phía sau bọn chúng ước chừng khoảng ba ngàn dặm.”

Mạc Túy Sinh trầm ngâm nói:

“Do trước đây ta đã nghe được một số tình huống, lần chúng thần chi chiến này, mục tiêu của các đại chủ thần đều là Thần Thiên Bảng nguyên thủy của Đại Thần Thiên giới, ai có thể lấy được nó, liền có thể cưỡng không pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy. Tuy rằng ta đối với Tần tiên bối từ miệng của các người cũng không biết, nhưng ta có thể cảm giác được ông ta nhất định rất lợi hại. Chẳng qua trước lúc tìm được ông, chúng ta nhất định phải xem xét cân nhắc xu thế cuộc chiến, ngàn vạn lần không thể tùy tiện xuất binh.”

Dấu sao binh lực của Tru Thần giới chẳng qua mới có một ngàn hai trăm vạn, thậm chí không được một phần hai của các giới kia, Mạc Túy Sinh nói như vậy cũng là nói có lý.

Bốn Đại thống lĩnh cùng với quân sư dẫn theo một ngàn hai trăm vạn binh lực trùng trùng điệp điệp đi vào vũ trụ nguyên thủy, nhờ phá toái hư không của Bàn Cổ phiên mở đường, tốc độ tiến quân đương nhiên rất nhanh chóng, ước chừng sau nửa năm, đại quân của Tru Thần giới đã tiến vào bên trong lĩnh vực Đại Thần Thiên giới.

Cách đó không xa, đại lục màu trắng trôi nổi lơ lửng, chính là Đại Thần Thiên giới ở chỗ đó.

Hồng Quân đầu tiên bước vào Đại Thần Thiên giới, một cổ cảm giác rất quen thuộc từ bên trong đại lục màu trắng trôi nổi kia truyền đến, cực kỳ rõ ràng.

“Là.. Là phụ thân?!” Hồng Quân mở to hai mắt, gần như không thể tin được cảm giác của mình.

Trên mặt của Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không cũng lộ vẻ vui mừng hơn hờ, hiển nhiên cực kỳ hưng phấn. Cổ Bàn là người thứ nhất bình tĩnh lại, cười nói:

“Hóa ra Tam ca là ở bên trong Đại Thần Thiên giới, khí tức thật mạnh, hiện giờ thực lực của ông chỉ sợ đã đạt tới cấp bậc chủ thần.”

Ở chỗ sâu trong Đại Thần Thiên giới, tại bên trong đại lục kia, khí tức của Tần Vũ xa xăm mà sâu sắc, giống như dung nạp toàn bộ vũ trụ, khiến cho người ta không cách nào nắm lấy.

“Vậy chúng ta giờ đi tìm ông đi!” Tôn Ngộ Không lớn tiếng nói.

Nhưng mà Mạc Túy Sinh lại trầm trọng lắc lắc đầu, thở dài nói:

“Ngàn vạn lần không thể, các người nhìn xem!”

Mọi người theo ánh mắt Mạc Túy Sinh nhìn tới, đúng là phát hiện các phương vượt quá hai ngàn vạn binh lực đều đóng trong tinh vực của Đại Thần Thiên giới, hoàn toàn đem Đại Thần Thiên giới bao vây lại. Với lại ở bên ngoài đại lục cũng đều bố trí dày đặc binh lính, tầng tầng lớp lớp phòng tuyến vững chắc, giữ sức chờ phát động.

“Xem ra bốn giới kia đều đã đến đông đủ, chẳng qua bọn họ hình như đang chờ đợi cái gì, cũng không nóng vội tiến hành công kích.” Huống Thiên Minh nhíu mày nói.

Mạc Túy Sinh khẽ gật gật đầu:

“Thế chiến hiện tại cực kỳ vi diệu, nhìn qua Tà Thần giới đã tiến vào Đại Thần Thiên giới, mà cũng không phải mục đích của họ là chiếm đoạt Thần Thiên Bảng nguyên thủy, ngược lại là muốn chống lại các giới còn lại, hiển nhiên Tà Thần giới đã cùng Đại Thần Thiên giới liên hợp lại.”

“Nói như vậy, lập trường của phụ thân là bảo vệ Thần Thiên Bảng nguyên thủy?” Hồng Quân kinh nghi nói.

“Tần tiên bối kia quả thực là bất phàm, chỉ bằng vào khí tức là có thể phán định ông đã đạt tới thực lực cấp bậc Chủ thần, hiện tại ông một khi ở bên trong Đại Thần Thiên giới, lập trường của ông tự nhiên là cùng một phía với Tà Thần giới và Đại Thần Thiên giới.”

Tôn Ngộ Không cười nói hắc hắc:

“Ở trong thế giới tinh trần, Tần tiên bối chính là Chuông Khổng Giả của một phương vũ trụ, đương nhiên là lợi hại.”

Cổ Bàn lấy lại bình tĩnh, nói:

“Nếu ba giới kia đều không có áp dụng thế tấn công, vậy chúng ta cũng không thể tùy tiện xuất động. Chúng ta phải giúp đỡ Tam ca để bảo vệ Thần Thiên bảng nguyên thủy, Mạc tiên sinh, người nghĩ thế nào?”

“Nếu các người thuận theo vị Tần tiên bối kia, Mạc mỗi tự nhiên cũng sẽ ủng hộ thế chân vạc, chẳng qua bây giờ còn không thể tiến vào Đại Thần Thiên giới cùng ở đó liên hợp, nếu như chúng ta động binh. Các giới còn lại tất nhiên sẽ toàn bộ xuất động, loạn chiến cũng sẽ vì chúng ta mà phát tác.” Mạc Túy Sinh trầm giọng nói.

Hồng Quân hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn chằm chằm đại lục màu trắng trôi nổi kia:

“Như vậy chúng ta cũng chỉ có cách chờ đợi!”

-o-o-o-

Lúc này đã có hơn ức binh lực đã tập trung ở bên trong Đại Thần Thiên giới, trận năm giới loạn chiến này cũng do vậy mà mở màn.

Bên trong Đại Thần Thiên giới, Tần Vũ nhắm chặt hai mắt gần một năm chằm chằm mở ra, ánh mắt sâu sắc dường như có thể xuyên suốt tận cuối vũ trụ, nhìn chằm chằm tinh vực xa xa, hồ hững nói: “Sương nhĩ, Tứ đệ... Các người cuối cùng đã đến!”

Thần Tôn, Vũ Văn Thác và Tử Dạ Thương Long đứng ở bên cạnh bọn họ, đều đã cảm giác được ba đại chủ thần kia tiến đến, thần sắc hiển nhiên có chút ngưng trọng.

“Tà Thần, như thế nào?” Thần Tôn hỏi.

Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói:

“Bốn đại nguyên lão và tám đại tộc trưởng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như bất kỳ một giới nào mạnh nha hành động, chúng ta đều phải phản kích mãnh liệt... nhưng mà ngoại trừ ba giới hình như còn tồn tại một thế lực mới, nhưng ta không nghĩ ra tên thủ lĩnh còn không có thực lực của chủ thần, hửn như thế nào có thể tồn tại ở giữa các giới.”

Tần Vũ lạnh nhạt cười:

“Là Sương nhi bọn chúng!”

504. Chương 14: Chiến Thần

Tần Vũ gật gật đầu, trên mặt mang theo một chút ý cười vui mừng, nói:

“Đương nhiên, thống lĩnh kia chính là con ta.”

“Con của người?!” Trên mặt của Thần Tôn, Vũ Văn Thác và Tử Dạ Thương Long đều lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tần Vũ khẽ gật đầu, nhưng không có giải thích gì nhiều, ông có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức của đám người Hồng Quân, Cổ Bàn, đối với cảnh giới hiện giờ của bọn họ cũng cực kỳ hài lòng.

Lúc này, Vũ Văn Thác thở dài thật sâu, quay đầu nhìn về phía Thần Thiên tế đàn ở phía sau, ở bên trong tế đàn kia, như trước có thể cảm giác được khí tức hủy diệt của thời không loạn lưu, nhưng mức độ hỗn loạn kia cũng đã sụt giảm đi rất nhiều, tin rằng thời gian không quá một tháng, thời không loạn lưu của vũ trụ nguyên thủy này sẽ chấm dứt.

Trong lòng vừa chuyển, Vũ Văn Thác đã suy đoán được thời gian mà thời không loạn lưu biến mất, ước chừng là sau một tháng, trầm giọng nói:

“Cùng với sự sụp đổ của trục tâm nguyên thủy, ba đại chủ thần còn lại chắc hẳn cũng đoán được một ít tình huống của thời không loạn lưu, bọn họ hiện giờ án binh bất động, hẳn là đang chờ thời cơ.”

Thần Tôn cũng nhíu chặt chân mày:

“Thời gian còn lại chỉ có một tháng, rốt cục Thần Thiên Bảng nguyên thủy này cuối cùng thuộc về vị chủ thần nào, hiện tại vẫn chưa biết được, nhưng có thể khẳng định cho dù là ba đại chủ thần bất luận ai chiếm được cũng sẽ đẩy lên một tràng chiến tranh hủy diệt của vũ trụ nguyên thủy.”

Ánh mắt của Vũ Văn Thác chăm chăm vào Tử Dạ Thương Long, nói:

“Tà Thần, Đại Thần Thiên giới cùng với vận mệnh của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy đều đặt ở trên người của người.”

Tử Dạ Thương Long lạnh nhạt cười, ánh mắt liếc về phía Tần Vũ:

“Không phải còn có một cái biến số sao?”

Ánh mắt Vũ Văn Thác nhìn theo hắn, cũng cùng với tiếng cười, khẽ gật đầu.

-o-o-o-

Ở bên trong tinh vực phía đông nam cách Đại Thần Thiên giới trăm vạn dặm, hơn hai ngàn vạn binh lính đóng giữ, với binh lực quy mô lớn như thế được bày bố chính tề trải rộng, ngầm phối hợp với trận pháp công phòng nào đó, nhìn qua thật vững chắc như thành đồng vách sắt.

Những binh lính này phần lớn là nửa thân trên trần trụi, quần dài màu đen mặc bó sát người, bên ngoài lớp da đen cường tráng chớp động ánh sáng hỗn độn mờ ảo, bên trong mỗi một tác máu thịt đều ẩn chứa lực lượng bùng phát không thể tưởng tượng.

Chiến Thần giới!

Ở giữa hư không, một tráng hán trung niên dáng người rất to lớn đứng ngạo nghễ ở giữa bầu trời, một đầu tóc rối tung như ổ quạ phát phơ bay, trên khuôn mặt cương nghị không có một tia dao động tình cảm nào, tựa như một tượng đá khắc thành, trên sống mũi còn lưu lại một cái dấu vết sâu có thể nhìn thấy xương, cùng binh lính bình thường giống nhau là nửa thân trên trần trụi, nhưng bên ngoài da của hắn lại lưu động lưu quang màu xanh kỳ lạ, nhìn qua có chút sâu sắc, cảm giác như thấu phát ra một loại vô cùng cường hãn.

Lúc này, một bóng người giống như quỷ mị, từ cách đó không xa đi tới, nhưng mà mỗi một bước bước ra, thân hình cũng đã di chuyển hơn ngàn mét, đợi tới bước thứ năm, hắn đã tới trước mặt trung niên kia.

Vóc dáng của người kia cũng rất cường tráng, đeo chéo trên lưng là hai thanh trường đao, khẽ cúi đầu, trầm giọng nói:

“Chiến Thần đại nhân!”

Người trung niên nọ đứng là người đứng đầu một giới, Chiến Thần!

Ánh mắt sâu sắc của Chiến Thần gần như nhìn xuyên suốt vũ trụ của toàn bộ Đại Thần Thiên giới, ánh mắt dừng lại ở trung tâm đại lực màu trắng trôi lơ lửng, trầm trọng cất giọng khàn khàn chậm chậm nói:

“Thiên Vô thần... Như thế nào?”

Nam nhân cường tráng này chính là Thiên Vô thần của Chiến Thần giới, cùng với Phong Đế thần đều là chiến tướng thủ hạ đắc lực nhất của Chiến Thần, cảnh giới linh ngộ đối với Chiến Thần quyết cũng rất cao, thực lực tu vi đều đạt tới Quy Thần sơ kỳ.

Thiên Vô thần nói:

“Thuộc hạ và Phong Đế thần đã đem tất cả binh lực đóng tại đây, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tiến công, nhưng bây giờ các giới kia đều đang án binh bất động, chắc hẳn là bởi vì có điều kiện chế lẫn nhau...”

Chiến Thần hừ lạnh một tiếng thật mạnh, dường như hư không đều theo đó mà run rẩy, nói:

“Kiềm chế mà nói chỉ là đối với các ngươi, nếu như Thần Thiên Bảng nguyên thủy hiện thế, bất kỳ một chủ thần nào cũng sẽ tới cướp đoạt không một chút cố kỵ. Vốn tưởng rằng Thần Thiên Bảng nguyên thủy ở bên trong ‘Thần Thiên mộ địa’, xem ra ta đã đoán sai rồi.”

Lúc trước để chiếm lấy Thần Thiên mộ địa, Chiến Thần mạnh mẽ đánh vỡ một mặt giáp giới của không gian nhằm vào Tà Thần giới phát động tập kích, nguyên nhân vậy mà cũng chỉ vì Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Thiên Vô thần hình như có chút giật mình, hỏi:

“Chẳng lẽ Chiến Thần đại nhân sớm đã có dự liệu trước?”

Chiến Thần lắc lắc đầu, nói:

“Từ lúc Đại Thần Thiên còn sống trong một lần chúng thần chi chiến ra tay ngăn cản, hắn dường như rất coi trọng Tà Thần, thậm chí còn đem Thần Thiên mộ địa giao cho hắn bảo quản. Vốn tưởng rằng Đại Thần Thiên đang bồi dưỡng tân Thần Thiên, ‘Thần Thiên Bảng nguyên thủy’ kia tự nhiên cũng ở bên trong Thần Thiên mộ địa. Trong lòng ta không phục, bất luận là cảnh giới tu vi hay là phương diện thực lực ta đều mạnh hơn so với Tà Thần, vì sao ta không thể trở thành Thần Thiên, cho nên không quản hết thấy nhắm vào Tà Thần giới phát động công kích!”

Hồi tưởng như nước thủy triều, trong đầu của Chiến Thần chợt hiện lên từng cảnh từng cảnh hình ảnh của trận chiến chúng thần lúc trước, dường như cực kỳ phần nộ, văng vẳng bên ngoài làn da kia cũng càng ngày càng sáng lên.

“Nhưng mà ta thật không nghĩ tới vậy mà sự sụp đổ của trục tâm nguyên thủy lại làm vỡ nát chân linh thân thể của hần. Sau khi sụp đổ, ta cũng cảm giác được một ít tin tức về Thần Thiên Bảng nguyên thủy, hóa ra Thần Thiên Bảng cũng không phải ở Thần Thiên mộ địa, mà ở bên trong “Tử Thủy Thiên Tinh” của Thần Thiên tế đàn. Bởi vì “Tử Thủy Thiên Tinh” và trục tâm nguyên thủy cùng một nhịp đập, cho nên sau khi trục tâm sụp đổ, nơi đó sẽ hình thành một cái thời không loạn lưu của vũ trụ nguyên thủy, cho dù là Chủ thần cũng không cách nào bước vào nửa bước.”

Thiên Vô thần nghe Chiến Thần nói, dường như đã nhận ra cái gì, kinh ngạc nói:

“Nếu như Đại Thần Thiên muốn Tà Thần Tử Dạ Thương Long đến kế thừa tân nhậm Thần Thiên, hần thực ra bắt tất phải làm như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?”

Chiến Thần phát ra một tiếng cười lạnh:

“Từ khoảnh khắc sụp đổ kia, ta đã biết, Tà Thần Tử Dạ Thương Long cũng không phải là người Đại Thần Thiên tuyển chọn làm người thừa kế. Mà mục đích của Đại Thần Thiên làm như vậy chính là muốn đẩy lên chiến tranh bốn giới!”

“Ý của Chiến Thần đại nhân nói là người đứng sau một màn trận chiến chúng thần này là Đại Thần Thiên, thế thì hần vì cái gì làm như vậy?” Thiên Vô thần càng lúc càng giật mình kinh ngạc không thôi.

Ánh mắt Chiến Thần chợt thu lại, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Bởi vì Đại Thần Thiên cũng không có chọn ra được tân nhậm Thần Thiên, hần nghĩ rằng lấy phương thức này để quyết định ai mới là Chương Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy, nếu như thất bại, rất có khả năng gây nên cản trở của vũ trụ nguyên thủy, chìm ngập hết thảy. Có thể nói Đại Thần Thiên đưa cái này là lấy toàn bộ vũ trụ nguyên thủy để làm tiền đặt cược!”

Lấy toàn bộ nguyên thủy vũ trụ để làm tiền đặt cược, trong này không chỉ bao gồm có bốn giới, mà còn có hàng tỉ thế giới tinh trần, bao gồm cả Hồng Mông vũ trụ, tiền đặt cược này quá lớn rồi, nếu như vũ trụ nguyên thủy cản trở, như vậy hết thảy bao gồm cả vũ trụ này đều sẽ không còn tồn tại để phục hồi.

“Như vậy... Chiến Thần đại nhân, chúng ta nên làm như thế nào?” Thiên Vô thần hỏi.

Chiến Thần cười lạnh một tiếng:

“Ở trước mặt chủ thần, số lượng quân sĩ quy mô hàng tỉ đều không đáng nói đến. Các người cần phải làm chính là kiểm chế binh lực của đối phương, cuộc chiến chúng thần... Chủ thần mới là nhân vật chủ yếu!”

Thiên Vô thần gật gật đầu:

“Chẳng qua dựa theo điều tra của thuộc hạ, trừ ba giới ở ngoài, dường như còn tồn tại một thế lực khác, nhưng trong đó lại không có nhân vật có cấp bậc chủ thần, thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Quý Thần sơ kỳ.

Lời nói của Thiên Vô thần chỉ ra tự nhiên là Hồng Quân ở Tru Thần giới, hiện giờ sự xuất hiện của Tru Thần giới, ở trong mắt các chủ thần đều không đáng kể, dường như ở trong mắt bọn họ, Chủ thần mới là tồn tại cao nhất, cho dù Hồng Quân có được Chí Tôn linh bảo nguyên thủy Đạo Thiên Kính, cũng không cách nào lay động lễ thói này.

Đối với tồn tại của Tru Thần giới, Chiến Thần tự nhiên cũng có phát hiện, tựa hồ cũng rất nghi hoặc nói:

“Phương thế lực này đến từ Tử Thần vũ trụ, xem ra Tử Thần giới và Loạn Thần giới cũng không có đem nó để trong mắt, chẳng qua với tính khí của Tử Thần, hần là sớm phải đem nó hủy diệt mới đúng, như thế nào còn có thể lưu lại đến bây giờ?”

Hần tự nhiên không biết, đám người Hồng Quân dựa vào sự kiềm chế lẫn nhau giữa Loạn Thần giới và Tử Thần giới, hiện nay đã hình thành cục diện thế ba chân.

Thế nhưng giờ phút này, Chiến Thần đột nhiên nhướng mày, ánh mắt tập trung ở trên đại lục màu trắng tại bên trong Đại Thần Thiên giới:

“Thế lực mới nổi này bản thân tự nhiên không để trong mắt, chỉ là ở bên trong Đại Thần Thiên giới kia, có tồn tại một cổ khí tức rất mạnh, lại làm cho ta cảm giác được trong lòng có chút bất an.”

Có thể làm cho Chiến Thần trong lòng bất an, ngoại trừ ba vị chủ thần còn lại, chưa từng có người có năng lực như vậy, Thiên Vô thần cũng cực kỳ khiếp sợ, nhưng mà hạn chế pháp tắc thần thức của hắn ở Đại Thần Thiên giới không thể mở rộng tới bên trong đại lục màu trắng, tự nhiên không cách nào nhận ra.

“Đến tột cùng là loại người nào, là Tà Thần hay là Thần Nô... Có thể làm cho Chiến Thần đại nhân cảm giác được bất an?”

Chiến Thần khẽ lắc đầu, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm nơi đó, trầm giọng nói:

“Thần Nô bởi vì trực tâm sụp đổ lần trước đã tiêu tan hỗn nguyên, hiện tại chẳng qua là cảnh giới Hoàn Hư trung kỳ mà thôi, Thần Tôn hiện giờ tuy rằng đạt tới Quy Thần trung kỳ, nhưng muốn so sánh với chủ thần, còn kém mười vạn tám ngàn dặm. Cái người mà ta cố kỵ cũng không phải chủ thần, mà là tu chân giả đến từ thế giới tinh trần!”

“Thế giới tinh trần? Vũ trụ ở nơi đó tất cả đều khiếm khuyết không trọn vẹn, không tồn tại vật chất hỗn độn, cũng cực kỳ không ổn định. Tu chân giả từ nơi đó tới như thế nào có thể ở bên trong vũ trụ nguyên thủy sinh tồn, điều này tuyệt đối không thể!” Thiên Vô thần khẳng định nói ra, thế giới tinh trần đối với vũ trụ nguyên thủy mà nói là tồn tại cấp thấp nhất, tu chân giả từ nơi đó tới như thế nào có thể thích ứng với pháp tắc trong vũ trụ nguyên thủy.

Chiến Thần đối với điều này cũng lộ ra vẻ có chút không thể tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hắn không thể không tin:

“Người này đối với thế giới tinh trần mà nói chính là một cái kỳ tích, nếu hắn có năng lực sinh tồn ở bên trong vũ trụ nguyên thủy, hơn nữa đạt tới cảnh giới như Chủ thần, chứng tỏ hắn ở trong thế giới tinh trần đã là tồn tại đỉnh phong, có lẽ là Chương Không Giả của vũ trụ tinh trần cũng không chừng.”

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng tu chân giả của một thế giới tinh trần không những thích ứng với pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy, mà lại còn đạt tới thực lực cảnh giới của cấp chủ thần, điều này vốn đúng thực là một cái kỳ tích!

505. Chương 15: Chủ Thần Hội Ngộ

“Đã qua lâu như vậy, ta cũng sắp quên mất cảm giác của lần quyết chiến đó... Hiện tại, cuối cùng lại sắp bắt đầu rồi!”

Ánh mắt của Thiên Vô thần chợt thu lại:

“Chiến Thần đại nhân, ngài định đi tới đó sao?”

Chiến Thần khẽ gật đầu, dường như là vì hưng phấn, vết sẹo trên khuôn mặt đều hơi hơi vằn vẹo lên, nói:

“Xem ra là sau lần gặp mặt này, thời không loạn lưu sắp mất đi tác dụng trong vòng không đến hai tháng, đến lúc đó chính là thời điểm các ngươi tiến công Đại Thần Thiên giới!”

Thiên Vô thần gật đầu, nói:

“Ta sẽ thông tri cho Phong Đế thần, lấy sự tiêu biến của thời không loạn lưu làm tín hiệu, đánh chiếm Đại Thần Thiên giới!”

Chiến Thần cười lạnh một tiếng, trong giây lát biến mất trong bầu trời vũ trụ, cho dù Đại Thần Thiên giới này có quá hoàn mỹ đi nữa, pháp tắc trong đó cũng là từ trong vũ trụ nguyên thủy khôi phục mà thành, ấy mà Chiến Thần lại là Chương Không Giả của một phương vũ trụ, tự nhiên có thực lực ở trong hư không của phiên vũ trụ này thì triển thuận di với khoảng cách ngắn.

Bên trong Tru Thần đại quân, theo chuyển động của Chiến Thần, tại thời điểm đầu tiên Hồng Quân tức thì đã phát hiện, ánh mắt tĩnh lặng kia lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đại Thần Thiên giới, trầm giọng nói:

“Xem ra đã đến lúc Chủ thần gặp mặt rồi...”

Cổ Bàn nhướng mày:

“Chúng ta đây nên làm cái gì, nếu như cứ bất động kiềm chế thế này, đợi đến lúc tranh đoạt Thần Thiên Bảng nguyên thủy, đối với chúng ta sẽ cực kỳ bất lợi.”

Tôn Ngộ Không bỗng nhiên cười, vung Hồn Thiên Vô Cực Côn lên, nhếch môi nói:

“Còn không bằng để cho Lão Tôn ta dẫn theo ngàn vạn quân lực xông lên, Chủ thần quá quý gì, đến cuối cùng tất cả còn không biến thành du hồn dưới cây gậy của Lão Tôn ta!”

Huống Thiên Minh có hơi khinh thường cười lạnh một tiếng:

“Hầu tử chết tiệt, thật là chẳng thay đổi, nếu như đối diện với Chủ thần, một trăm tên Tôn Ngộ Không cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.”

Tôn Ngộ Không trợn trừng hai mắt, gắt gao nhìn hấn, tức giận hừ hừ không ngừng.

Hồng Quân thản nhiên cười nói:

“Vậy chúng ta cũng đi tới đi!”

Trong lòng Cổ Bàn cả kinh, trầm giọng nói:

“Gặp mặt của bốn đại chủ thần, nếu như Loạn Chiến phát tác vậy thì tình huống sẽ không hay.”

Trong lòng Cổ Bàn còn đang lo lắng, nếu như bốn đại Chủ Thần khai chiến, toàn bộ Đại Thần Thiên giới chỉ sợ đều không cách nào chịu được cường độ chiến đấu của cấp Chủ Thần, mà binh lính ở trong phạm vi này tất nhiên cũng sẽ bị tác động đến.

Hồng Quân tựa hồ liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của hấn, mỉm cười lắc lắc đầu:

“Không phải còn có phụ thân sao, yên tâm đi... giữa Chủ thần thì sẽ không tùy tiện khai chiến.”

Sau đó, Hồng Quân đi tới bên cạnh Mạc Túy Sinh:

“Mạc tiên sinh, một ngàn hai trăm vạn binh lực này liền giao cho người thống lĩnh, còn như phân phối và bố trí thế nào, toàn bộ do người quyết định kế sách.”

“Nhờ có Hồng thành chủ mới có con người mới Mạc mỗ thế này, Mạc mỗ tự nhiên tận sức mà làm!” Mạc Túy Sinh khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua một ngàn hai trăm vạn đại quân kia, trong mắt hiện lên một tia chớp sắc bén.

Sau khi nhận thấy Loạn Thần có hành động trước tiên, Chủ thần các nơi tự nhiên đều có phát hiện, bắt đầu hành động liền.

Thần Thiên tế đàn...

“Bọn họ đến rồi!”

Về mặt của Tần Vũ bình thản ung dung, thân thể kiên cường đứng ngạo nghễ ở phía trước tế đàn, làm cho người ta một loại uy nghiêm không nói thành lời. Lúc này, sắc mặt của Thần Nô Vũ Văn Thác và Thần Tôn đều biến thành ngưng trọng hấn lên, bọn họ biết rằng giờ phút này rất cực đã đến.

Trong ánh mắt của Tử Dạ Thương Long loé sáng, hừ lạnh một tiếng thật mạnh, trầm giọng nói:

“Người cuối cùng đã đến!”

Lúc này, một đại hán trung niên vạm vỡ cao lớn, thân trên trần trụi đột nhiên xuất hiện ở phía trước tế đàn, trong khoảnh khắc xuất hiện đó, một cổ khí thế va đập vào làm cho cả Thần Thiên tế đàn đều bắt đầu chấn động hấn lên. Hai đại Chủ thần phóng thích ra uy áp giống như sóng núi va chạm vào nhau, trong chốc lát cân sức ngang tài.

Đột nhiên, một bóng người nhẹ nhàng tung bay tiến vào trung tâm dòng xoáy hình thành của hai cổ uy áp kia, sắc mặt của hai đại chủ thần đều cùng lộ vẻ xúc động.

Hai cổ uy áp hình thành dòng xoáy vô cùng cường đại kia có thể so với thời không loạn lưu ở trong vũ trụ, cho dù là cao thủ cảnh giới Quy Thần đi vào trong đó cũng phải chịu đựng hạn chế thật lớn, cảnh giới thấp hơn chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị nghiền thành bột phấn. Thế mà bóng người kia ở bên trong dòng xoáy uy

áp cũng không có bị hạn chế chút nào, ngược lại như nhàn nhã du ngoạn trên đất bằng, mỗi cử động giro tay nhắc chân đều tựa như thấu phát ra một cổ khí thể chuyển động hoàn vũ thiên địa.

Đồng!

Một tiếng vang trầm nặng vang lên, dòng xoáy sụp đổ tán ra, hai đại chủ thần đều không tự chủ được lui về phía sau một bước, thế nhưng giữa bọn họ, thân hình của Tần Vũ hiện ra vẻ kiên cường lạ thường, cổ khí thể kia hoàn toàn không thua hai đại Chủ thần. Chiến Thần hừ lạnh một tiếng:

“Không nghĩ tới trong thế giới tinh trần cũng có cao thủ như ngươi có thể ngang tài ngang sức với chủ thần, có thể nói cho ta biết ngươi tên là gì không?”

Tần Vũ thần nhiên cười, khiêm tốn nói:

“Tại hạ Tần Vũ, đích thực đến từ thế giới tinh trần, chẳng qua lĩnh ngộ một ít pháp tắc vũ trụ mà thôi, sao dám so địa vị ngang với chủ thần?”

Chiến Thần lạnh lùng nhìn hắn một cái, trong lòng lặng lẽ nhớ kỹ tên của Tần Vũ.

Lúc này, hai cổ khí tức cực kỳ cường đại từ hai phía khác nhau mãnh liệt ào tới, Loạn Thần và Tử Thần gần như cùng một lúc xuất hiện ở ngoài Thần Thiên tế đàn.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Chiến Thần và Tà Thần đều biến thành ngưng trọng hẳn lên, bởi vì hai cổ khí tức này đã không còn quen thuộc nữa, so với trận chiến chúng thần lần trước, hai đại chủ thần hiện giờ đã như là hai người khác. Nhất là Loạn Thần, dường như các chủ thần còn lại cũng đều là lần đầu tiên thấy rõ khuôn mặt thật của hắn, toàn thân lưu động quang văn màu đen tím thấu phát ra một cổ khí tức cực kỳ tà dị, tựa tựa như khí tức hủy diệt.

Vũ Văn Thác nặng nề thở ra một hơi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tử Thần và Loạn Thần, thâm kinh sợ nói:

“Âm Vương Thất Sát Trù... Tử Thần Ma Năng, không nghĩ tới qua bấy nhiêu năm, hai người vậy mà đã đạt tới cảnh giới khủng bố thế này.”

Có thể phán định dưới phụ trợ của Âm Vương Thất Sát Trù, thực lực hiện giờ của Loạn Thần đã hoàn toàn vượt qua Tà Thần Tử Dạ Thương Long, thậm chí là Chiến Thần cũng có chỗ không bằng, còn “Tử Thần Ma Năng” của Tử Thần hiện giờ cũng đã đại thành, thực lực của hai đại chủ thần so với trận chiến chúng thần lần trước đều đạt được vượt cấp mức độ lớn.

“Các vị, đã lâu không gặp, hi vọng vẫn khỏe.”

Tà Thần Tử Dạ Thương Long mở miệng nói trước, bốn đại chủ thần phân biệt đứng ở ngoài Thần Thiên tế đàn, mà ở trước mặt bọn họ là thời không loạn lưu của vũ trụ nguyên thủy, tuy rằng đã giảm sút trên phạm vi lớn, nhưng không có một chủ thần nào dám đi về phía trước nửa bước.

“Cách trận chiến chúng thần lần trước đã quá lâu rồi nhỉ.”

Tử Thần cười lạnh hai tiếng u ám, tử khí cả người cuốn lên, gần như đem toàn bộ Thần Thiên tế đàn đều bao vây lại, mỗi một tắc trong hư không đều tràn ngập khí tức tanh hôi, thể khí màu đen dày đặc kia mãnh liệt tuôn tràn ra.

Rất hiển nhiên, Tử Thần đang cố ý thị uy.

Lúc này, từng đạo từng đạo vàng sáng màu đen tím phóng lên cao, giống như măng xà điên cuồng uốn khúc, ẩn chứa lực lượng hủy diệt không thể tưởng tượng, giống như che trời lấp đất, toàn bộ thiên địa đều theo đó đổi sắc âm u, cổ tử khí màu đen kia trong phúc chốc đã bị tiêu tán hầu như không còn gì.

Loạn Thần tay cầm Âm Vương Thất Sát Trù, đắc ý liếc mắt nhìn Tử Thần một cái, sau đó dời ánh mắt chiếu vào Thần Nô Vũ Văn Thác, lạnh lùng nói:

“Thần Nô, Thần Thiên chết... Ngươi dự định khi nào thì mới nói cho chúng ta biết?”

Mặc dù đối mặt với Chủ thần, Vũ Văn Thác cũng không có kinh sợ chút nào, vẻ mặt như trước lạnh nhạt trầm ổn, mỉm cười nói:

“Hiện giờ Thần Nô đã không còn, tại hạ Vũ Văn Thác, chẳng qua chỉ là một tên quân sĩ của Tà Thần giới mà thôi.”

“Quân sĩ? Ha Ha Ha Ha, tốt a, hiện giờ tu vi của ngươi bị hủy sạch, lại trở thành thủ hạ của Tà Thần!” Loạn Thần cười lạnh nói tiếp: “Như vậy Thần Thiên chết, nhưng là vì sao?”

Lúc này, Thần Tôn tiến lên trước, trong ánh mắt hiện lên một tia tức giận, nói:

“Thần Thiên chết là bởi vì trực tâm nguyên thủy sụp đổ, chẳng lẽ ngươi cũng không biết sao?”

“Nhưng trực tâm nguyên thủy vì cái gì mà sụp đổ... Ta nghĩ trừ ngươi và Thần Nô, không ai biết!”

Con ngươi của Vũ Văn Thác không khỏi co rụt lại, hàn quang lập lòe, lạnh lùng nói:

“Điều này ta không biết.”

Lúc trước trực tâm nguyên thủy bỗng sụp đổ, nếu không có Đại Thần Thiên kịp thời dùng bảy đạo chân linh củng cố thêm vào đó, chỉ sợ Vũ Văn Thác mất đi không chỉ là tu vi Quy Thần cảnh giới. Thế nhưng đối với nguyên nhân sự sụp đổ của trực tâm nguyên thủy, hẳn lại chưa từng được biết, cho dù Đại Thần Thiên biết, hiện giờ cũng đã hình thần câu diệt, không cách nào chứng minh được.

Loạn Thần lạnh lùng cười:

“Chẳng qua điều này đã không còn trọng yếu, hiện giờ chúng thần hội ngộ, mục đích của mọi người đều rất rõ ràng!”

Ánh mắt của Tử Dạ Thương Long chợt lạnh, giữa trán loé lên một tia sát khí:

“Bằng vào ngươi cũng muốn trở thành Chưởng Khổng Giả của vũ trụ nguyên thủy, nằm mơ?!”

“Như vậy, ngươi cho rằng thực lực hiện tại của ngươi so với ta mạnh hơn sao, xem ra qua nhiều diễn kỹ như vậy, Tà Thần ngươi đã sứt giảm rồi!” Loạn Thần cười lạnh nói, trong lời nói phát ra hàm xúc một cổ ý tứ châm biếm khinh miệt.

Đích thực, thực lực hiện tại của Tà Thần Tử Dạ Thương Long tuy rằng là Quy Thần hậu kỳ, nhưng so với ba người còn lại, đều kém hơn một phần, nhưng thực lực giữa các chủ thần lại cực kỳ vi diệu, bất cứ chênh lệch nào dù rất nhỏ đều ảnh hưởng đến thành bại của trận quyết chiến.

“Sau ngàn năm, năm giới loạn chiến, người có được Thần Thiên Bảng, mới có thể chưởng khống vũ trụ nguyên thủy, ức vạn diễn kỹ, vĩnh viễn không ngừng...”

Đột nhiên, một thanh âm truyền vào trong tai mọi người, ngoại trừ Tà Thần Tử Dạ Thương Long, vào lúc này vẻ mặt của chủ thần nào cũng biến thành ngưng trọng hẳn lên, mọi ánh mắt đều tập trung vào Vũ Văn Thác.

“Có ý gì?” Tử Thần lạnh lùng nói.

Vũ Văn Thác thản nhiên cười nói:

“Ngươi còn không hiểu sao, năm giới hỗn chiến, chính là bố cục do Thần Thiên thiết lập, ai có thể giành được Thần Thiên Bảng nguyên thủy, đó mới là Chưởng Khổng Giả chân chính của vũ trụ nguyên thủy.”

Chiến Thần bỗng thấp giọng thở dài một hơi, nghi vấn nói:

“Năm giới? Loạn, Tử, Chiến, Tà, còn có một giới nào?”

“Còn có Tru Thần giới ta!”

Lúc này, bốn bóng người từ trên trời hạ xuống, phân biệt dừng ở hai bên Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn bốn người, ánh mắt trở nên nhu hòa hiền hậu, vui mừng cười nói:

“Các người cuối cùng đã đến!”

506. Chương 16 : Thần Thiên Tế Đàn

Tần Vũ từ ái vuốt mái tóc hắc nói :

“ Sương nhi , quả nhiên không khiến ta phải thất vọng , mặc dù ở Nguyên thủy vũ trụ cũng có thể tạo nên một phương thể lực ”

Đối với tu vi của Hồng Quân cùng thành tựu của Tru thần giới Tần Vũ vô cùng vui mừng , lúc đầu hẳn để Hồng Quân đi tới Nguyên thủy vũ trụ tìm đại đạo của chính mình song bây giờ Tần Vũ có thể cảm giác được khoảng cách của hắn cũng không còn xa nữa .

Lúc này , Cổ Bàn đã đi tới mỉm cười nói :

“ Tam ca , đã lâu không gặp !”

Tần Vũ nhìn thoáng qua Cổ Bàn , ánh mắt quét qua Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không chỉ chớp lát rồi trở lại trên người Hồng Quân , hít một hơi thật sâu cười nói :

“ Rốt cục chúng ta đã đoàn tụ !”

Tà thần Tử Dạ Thương Long thấy thế không khỏi giật mình , Tần Vũ kia đã xem như là một kì tích của Tinh trần thế giới rồi , Huống Thiên Minh và Tôn Ngộ Không hôm nay cũng đã đạt tới Quy thần cảnh giới , trên người Hồng Quân lại thấu phát ra một cỗ khí tức thâm sâu khó lường . Nhóm người này xuất hiện làm hắn đối với Tinh trần thế giới phải thay đổi lại cách nhìn nhận

Sau đó , trước mặt các đại Chủ thần Tần Vũ không chút nào cố kỵ dẫn bốn người ra mắt Tà thần , Vũ Văn Thác cùng Thần tôn . Vũ Văn Thác trợn tròn hai mắt , không thể tin nổi nhìn Hồng Quân , nghi hoặc nói :

“ Bọn họ thật là nhi tử và huynh đệ của ngươi ?”

Ánh mắt Vũ Văn Thác toát ra một tia kinh dị , Thần tôn bên cạnh thở dài nói :

“ Không có nghĩ đến qua nhiều diễn kĩ bên trong Tinh trần thế giới lại sản sinh ra những người tài năng xuất chúng như vậy , thậm chí có thể ở Nguyên thủy vũ trụ lĩnh ngộ pháp tắc , sáng tạo Thiên địa , thật là khiến người khác phải quát mục tương khán ”

Một tiếng hừ lạnh thản nhiên truyền đến :

“ Huyền ảo của Nguyên thủy vũ trụ lại có thể để Tinh trần thế giới lĩnh ngộ sao , thật là nhảm nhí !”

Người nói chính là Tử thần , Tru thần giới từ trong Tử thần giới quật khởi đối với hắn mà nói vốn là một sự sỉ nhục .

Huống Thiên Minh nhìn Tần Vũ nói :

“ Tần tiên bối , chúng ta ...”

Lời còn chưa nói hết , Tần Vũ khẽ khoát tay áo lạnh nhạt cười nói :

“ Yên tâm , ta sẽ xử lý tất cả , hiện tại thời không loạn lưu còn chưa dừng lại bất cứ Chủ thần nào cũng không thể đặt chân lên Tế đàn một bước ”

Bốn người vừa nghe thấy ánh mắt liền đổ dồn về phía Tử Thủy thiên tinh phía trên , thầm nghĩ Nguyên thủy thần thiên bảng kia chắc hẳn là ở trong quang cầu màu tím đó .

Thời gian từ bây giờ tới lúc thời không loạn lưu biến mất còn có hơn một tháng , các đại Chủ thần đều đang đợi thời khắc này đến . Lúc này đang xếp bằng ngồi bên ngoài Tế đàn , yên lặng đợi , bốn ánh mắt sắc bén nhìn lên Tử thủy thiên tinh , một khắc cũng không rời khỏi .

...

“ Sương nhi , nguyên lai con cũng đã có một kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo ?!” Tần Vũ đang nghe Hồng Quân kể chuyện về Tru thần giới quật khởi , không khỏi kinh ngạc nói .

Hồng Quân gật đầu , cười nói :

“ Không chỉ có thế , ngay cả Đệ nhất Binh Vương của Loạn thần giới cũng đã là quân sư của chúng ta , Hỗn Thiên Vô Cực côn của Hầu tử cũng chính là được tạo ra từ tay hắn ”

“ Khá lắm , khá lắm !” Tần Vũ lớn tiếng cười , có thể nhận thấy hắn cực kì vui mừng

Cổ Bàn khẽ nhú mày :

“ Tam ca , ta còn chưa rõ tại sao Đại Thần Thiên lại khiến cho chúng thần quyết chiến một trận , mới vừa rồi ta đã nghe Thần Tôn nói qua rất có thể khiến cả Nguyên thủy vũ trụ cần trả ”

Tần Vũ gật đầu , trầm giọng nói :

“ Nguyên thủy trục tâm băng hủy chính là thần kiếp của Đại Thần Thiên , nhưng lần này thần kiếp lại ảnh hưởng tới cả Nguyên thủy vũ trụ . Có điều nước không thể một ngày không có vua , Nguyên thủy vũ trụ lớn như vậy cũng cần một Chưởng khống giả tồn tại . Ai có được Nguyên thủy thần thiên băng là có thể đủ để nắm giữ pháp tắc toàn bộ Nguyên thủy vũ trụ , trở thành tân Thần Thiên . Đây cũng là mục đích của tràng loạn chiến này ”

“ Nhưng không phải là quá nguy hiểm sao , nếu như Nguyên thủy vũ trụ cần trả như vậy tất cả các thế giới cũng sẽ không tồn tại nữa ” Huống Thiên Minh sau khi nghe xong cũng không khỏi hít một hơi lạnh

Tần Vũ đạm nhiên nói :

“ Bất cứ một vị Chủ thần nào sau khi đoạt được Nguyên thủy thần thiên băng cũng sẽ dấy lên một cuộc chiến diệt sát các Chủ thần khác . Tuy nhiên điều trọng yếu nhất chính là rốt cục ai mới là Chưởng khống giả chân chính , cũng là biện pháp giải quyết tốt nhất cho tất cả mọi chuyện ”

“ Tần tiên bối , chúng ta nên làm thế nào ?” Tôn Ngộ Không gãi đầu , nắm chặt Hỗn Thiên Vô Cực côn trong tay .

Tần Vũ ánh mắt chợt trở nên sắc bén vô cùng :

“ Tuyệt không thể để Tam đại chủ thần còn lại có được Nguyên thủy thần thiên băng !”

Hồng Quân cho tới bây giờ chưa từng nghi ngờ về quyết định của Phụ thân , không chút nào do dự liền gật đầu :

“ Rõ !”

Đột nhiên Tần Vũ chú ý tới Tiểu Mặc phía sau Hồng Quân , bản thân là Quỷ Lang vương với thân thể mới nó tựa hồ cũng không kế thừa bản tính bạo ngược hung lệ kia , ngược lại tỏ ra cực kì biết điều lẳng lặng ngồi ở Tế đàn . Đôi mắt quét qua Tứ đại Chủ thần , phảng phất căn bản không để bọn họ vào mắt .

“ Đây ... Đây là ?”

Hồng Quân cười nói :

“ Nó là Tiểu Mặc , là con của Nguyên thủy ma thú Quỷ Lang vương , hay nói đúng hơn là kéo dài sinh mệnh , bây giờ đang là sủng vật của con ”

Tần Vũ nhìn lại Tiểu Mặc trong ánh mắt chợt hiện lên thần sắc kinh ngạc , khó khăn nói ra một hơi :

“ Sương nhi , Nguyên thủy ma thú Quỷ Lang vương ta cũng từng nghe qua , nhưng ma thú này tuyệt không phải tầm thường , sau này con nhất định phải cẩn thận ”

Hồng Quân sắc mặt khẽ biến , thần nhiên nói :

“ Vâng , thưa Cha !”

...

Thần Tôn quan sát Tứ đại chủ thần đang ngồi , nhỏ giọng nói :

“ Thần Nô , những lời ngươi nói ta đã hiểu rõ , so với ba Chủ thần còn lại thực lực Tà thần chính là nhược thế . Hôm nay , Tử thần ma công của Tử thần dường như đã vượt qua cảnh giới cực hạn , Loạn thần lại có

Âm vương Thất Sát trùy . Thực lực so với cuộc chiến chúng thần lần trước cũng tăng lên rất nhiều ... Loạn chiến Tứ giới , ai có thể trở thành Nguyên thủy vũ trụ chủng không giả , ai !”

Nguyên vốn tưởng rằng với năng lực của Tà thần có thể ngăn cản loạn chiến xảy ra , nhưng sau khi có được manh mối của Thần Thiên mới phát hiện tất cả đều là chỉ ý của Thần Thiên mà thôi . Loạn chiến Tứ giới là cuộc chiến của toàn bộ nguyên thủy vũ trụ , từ đó nghênh đón một tân Thần Thiên đản sinh ”

Vũ Văn Thác đạm nhiên nói :

“ Tình thế hôm nay đã hoàn toàn khác bởi sự tồn tại của một người , thế cục trong các Chủ thần đã hoàn toàn bị phá tan mà hần chính là biến số lớn nhất trong cuộc chiến các thần , cũng là hy vọng duy nhất !”

Đôi mắt Thần Tôn co lại , hàn quang lóe ra dừng ở chỗ Tần Vũ cách đó không xa . Trên thân thể hần tựa hồ phóng thích ra một cổ khí thế mạnh mẽ vượt qua cả Chủ thần , thâm sâu khó lường .

Với thực lực của Tần Vũ bây giờ , cảnh giới điều khiển bát đại nguyên tố đã đủ để cùng Chủ thần tranh đua cao thấp , thậm chí đã vượt qua cả Tà thần Tử Dạ Thương Long . Hơn nữa hần đã hoàn toàn lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Nguyên thủy Chí tôn linh bảo Thiên Phạt kiếm , chính vì sự tồn tại của hần mà các thế lực mới xảy ra hoàn toàn thay đổi .

Thực lực như thế nào , một khi loạn chiến ...

Nhưng hết thấy đều không thể đoán trước !

“ Tru thần giới ... Tần Vũ , chẳng lẽ tất cả bọn họ đều là chỉ ý của Thần Thiên sao ?” Thần Nô Vũ Văn Thác thở dài , trong lòng vẫn lo lắng như trước , chúng thần đánh một trận cho dù kết quả thế nào bất cứ một ai cũng sẽ tổn thất rất lớn .

...

Thời gian trôi đi , nháy mắt đã qua một tháng . Cột sáng to lớn chống đỡ Tử Thủy Thiên tinh giờ phút này hiển nhiên đã co rút lại , thậm chí không bằng một nửa lúc trước , thời không loạn lưu cũng đã giảm hẳn . Trong khoảng thời gian này năng lực của Tử Thủy Thiên tinh cũng tiêu hao rất nhiều .

Tuy nhiên , mặc dù thời không loạn lưu giảm nhiều nhưng chỉ cần là sót lại một chút thì bất cứ một Chủ thần nào cũng không dám coi thường vọng động . Dưới tình huống chưa lĩnh ngộ pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ , thời không loạn lưu một lượng rất nhỏ cũng đều là một đòn tròn mạng .

Giờ phút này , Tứ đại chủ thần cùng đám người Tần Vũ ở Đại thần Thiên giới đều trong tâm trạng cảnh giác cao độ , cùng đợi Tử Thủy Thiên tinh mất đi tác dụng , cũng là thời khắc chuẩn bị đoạt lấy Nguyên thủy thần thiên băng .

Xung quanh Thần Thiên tế đàn , một mảnh đất cây cỏ xanh um , một khe nước quanh co uốn lượn phong cảnh hữu tình .

Tần Vũ cùng bọn Hồng Quân ngồi trên cỏ ...

Hồng Quân hỏi :

“ Cha , tại sao Tứ đại Chủ thần không sớm động thủ , nếu như có thể tiêu diệt một trong số đó như vậy tới lúc đoạt Nguyên thủy thần thiên băng cơ hội cũng nhiều hơn ”

Tần Vũ nhẹ nhàng uống một hớp rượu , đạm nhiên nói :

“ Việc đó ta cũng từng nghĩ đến , nhưng cẩn thận suy xét mới phát hiện căn bản không thể nào . Trong Tứ đại Chủ thần lúc này thực lực mạnh yếu không khác nhau là mấy , mặc dù Tử thần ma công của Tử thần đã vượt qua cực hạn , Loạn thần nắm trong tay Thất Sát trùy cũng không phải tuyệt đối chiếm ưu thế . Hiện tại thực lực của Tà thần có vẻ nhược thế nhưng dưới tình huống này vẫn có thể diệt sát một Chủ thần có thực lực cao nhất , cho nên trước khi Tử Thủy Thiên tinh này mất đi hiệu dụng bọn họ chắc chắn sẽ không động thủ ”

Cổ Bàn nhìn Tần Vũ , đột nhiên hỏi :

“ Tam ca , sau khi huynh tới Nguyên thủy vũ trụ đã xảy ra chuyện gì , nói một chút cho bọn ta nghe đi ”
Tần Vũ cười khẽ một tiếng sau đó đem những chuyện phát sinh nói cho mọi người nghe

Bốn người không khỏi có chút kinh ngạc , nhất là đối với diễn biến của Tinh Thần Biến , Bát đại nguyên tố chỉ thần cùng với Thần Thiên mộ địa càng khiến mọi người trợn tròn mắt .

Tần Vũ thở dài thật sâu cười lạnh nói :

“ Sương nhi , nếu như không phải lúc đầu con đưa ta tiến vào Thiên Thần giới thì cũng không có ngày hôm nay của Tần Vũ , Lôi Vệ thật là một thiên tài nhưng hẳn chưa từng tới Nguyên thủy vũ trụ cho nên cũng không thể nào biết được cực hạn chí cao của công pháp ”

“ Như vậy , Phụ thân cảnh giới của người bây giờ là ...?” Hồng Quân hỏi

“ Hóa Thiên sơ kì !”

Hóa Thiên cảnh đã là cảnh giới linh ngộ Hỗn Độn tối cao , mỗi lần cảnh giới tăng lên đều cũng sẽ hiểu rõ Nguyên thủy vũ trụ thêm một phần , mà Tần Vũ bây giờ đã là gần đến trạng thái đại thành

507. Chương 17 : Cuộc Chiến Chúng Thần

Tứ đại Chủ thần chia nhau đứng xung quanh tế đàn , Tần Vũ và đám người Hồng Quân cũng đứng tại một nơi rất gần đó . Ánh mắt mọi người đều chú ý đến trung ương Tế đàn trên Tử Thủy Thiên tinh , quang hoa xuyên thấu cả vũ trụ kia giờ phút này cũng trở nên vô cùng ảm đạm , khi nào cũng có thể tan biến .

“ Xem ra đã đến lúc rồi !” Loạn thần âm trầm cười

Tử thần hừ lạnh một tiếng :

“ Bằng vào ngươi cũng muốn cướp lấy Nguyên thủy thần thiên bằng , trước tiên phải hỏi Tử thần ta mới được !” vừa nói , tử khí bao quanh toàn thân hắn chợt mãnh liệt hẳn lên , không gian bốn phía bị tử khí ăn mòn đều sinh ra từng chút rung động .

Tất cả mọi người đều biết khả năng ổn định của không gian Đại Thần Thiên giới , với việc này không khỏi cảm giác được một tia khiếp sợ thâm thán Tử thần ma công có thể cường hãn đến vậy .

“ Vô luận như thế nào ta cũng phải đoạt lấy Nguyên thủy thần thiên bằng , ai dám ngăn cản ta giết người đó !” trong ngữ khí cường ngạnh của Loạn thần tràn ngập sự tự tin , sắc mặt cũng lạnh lùng , một thiết trùy toàn thân đen lấy xuất hiện trong tay hắn .

Âm vương Thất Sát trùy !

Là một trong Thất đại Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , cũng là linh bảo có công kích lực khủng khiếp nhất . Mặc dù tu vi của Loạn thần hiện tại không thể bằng ba vị Chủ thần còn lại nhưng bằng vào Âm vương Thất Sát trùy cho dù là Tử thần ma công có vượt qua cực hạn của Tử thần cũng không dám khinh thường .

Tà thần Tử Dạ Thương Long lạnh lùng nói :

“ Thần Thiên bố cục , chúng thần quyết chiến một trận , cuộc chiến còn chưa bắt đầu , Nguyên thủy thần thiên bằng cuối cùng thuộc về ai chung quy còn chưa rõ !”

Lúc này , Chiến thần vẫn trầm mặc không nói đột nhiên đứng dậy , thân hình cao lớn khôi ngô của hắn trước mặt ba Chủ thần còn lại lộ ra vẻ uy nghiêm dị thường , bề mặt da thịt lưu động một lớp lam quang lưu chuyển , lúc sáng lúc tối .

Hướng về bầu trời , hít một hơi thật sâu trầm giọng nói :

“ Chúng thần nhất chiến ... Ta cũng đã sắp quên đi cảm giác sung sướng lâm li , tới đi , cũng như năm đó đánh một trận sáng khoải không chết không thôi !”

Ba vị Chủ thần còn lại sau khi nghe những lời này ánh mắt liền sáng lên , thân thể bật dậy đồng thanh nói :

“Đánh một trận sáng khoái , đến chết mới thôi !”

Trong cuộc chiến chúng thần lần trước năm tháng tuế nguyệt dường như dừng lại trong yên lặng , không có giới hạn , không có thời gian . Nếu như không phải Đại Thần Thiên ta tay ngăn cản thì cuộc quyết đấu kia vĩnh viễn không kết thúc , cho dù là ba vị Chủ thần đều vẫn vận cũng vậy

Tuy nhiên hôm nay , cuộc chiến chúng thần một lần nữa lại diễn ra tại Đại Thần Thiên giới , cuộc quyết đấu này lại cầm cự trong bao lâu không ai có thể biết . Chỉ là cho tới bây giờ , vô luận là Tần Vũ hay là Hồng Quân đều là biến số lớn nhất trong cuộc đấu này , bởi vì sự tồn tại của bọn họ mà cuối cùng Nguyên thủy thần thiên bằng thuộc về ai không người nào có thể biết trước .

Quả thật đã muốn chiến !

Hồng Quân , Tôn Ngộ Không , Thần Tôn , Vũ Văn Thác hô hấp cũng khó khăn , thần kinh cũng theo đó mà căng thẳng , lặng yên cùng đợi .

Hôm nay Thần Thiên đã chết , Đại Thần Thiên giới không có chướng khổng giả , sự ổn định cũng sẽ giảm đi rất nhiều . Trong lòng Tần Vũ vẫn có thắc mắc , Chủ thần đánh một trận rốt cục sẽ cường đại ra sao , thậm chí sẽ hủy diệt Đại Thần Thiên giới hay là ảnh hưởng tới cả Nguyên thủy vũ trụ ?”

...

Ba ngày sau , sắc mặt Tứ đại Chủ thần cũng bắt đầu trở nên nghiêm trọng hẳn lên , ánh mắt lợi hại đổ dồn về phía Tử Thủy Thiên tinh

Một ngày kia , rốt cục đã tới !

“ Tần tiên bối , xem ra không lâu nữa thời không loạn lưu sẽ biến mất , chúng ta nên làm gì ?” dưới tình hình khẩn trương như hiện tại Huống Thiên Minh hiển nhiên đã không thể ra quyết định liền hỏi .

Tần Vũ cười lạnh một tiếng , những ngày ở đây thần sắc hẳn vẫn lộ vẻ rất điềm nhiên , bởi hẳn hiểu rõ ngày này nhất định sẽ tới , có gấp gáp hay không cũng chỉ là do bản thân quyết định mà thôi

“ Tùy cơ ứng biến , nhưng ngàn vạn lần không nên trực tiếp cùng Chủ thần tử thí , các ngươi cần phải bảo vệ Đại Thần Thiên giới cho tốt , không được để binh lực các giới đổ tới nơi này bởi tại đây còn có hơn một ngàn vạn con dân Thiên giới !”

Huống Thiên Minh gật đầu nói :

“ Yên tâm , cứ giao cho ta cùng Hắc tử . Tiểu Quân và Tiểu Cổ thực lực đã vượt qua bọn ta , tin rằng bọn họ có thể giúp tiên bối !”

Tần Vũ không trả lời , chỉ là đạm nhiên gật đầu , chuẩn bị hướng về Tứ đại Chủ thần đi tới .

“ Phụ thân ... phải cẩn trọng !” Hồng Quân thốt lên

Tần Vũ mỉm cười nhìn hắn một cái , trong ánh mắt toát ra sự từ ái , trầm giọng nói :

“ Yên tâm đi , khoảng cách của Cha tới đại đạo đã rất gần , rồi chúng ta sẽ về nhà ”

Nhắc tới nhà , trong lòng Hồng Quân cũng dấy lên một trận âm áp , gật đầu thật mạnh

Lập tức , Tần Vũ đi tới bên cạnh Tử Dạ Thương Long . Tứ đại Chủ thần như thế nào cũng không nghĩ đến sau nhiều diễn kịch trôi qua , một Chướng khổng giả từ Tinh trần thế giới cự nhiên lại có thể cùng ngang hàng với bọn họ

Tất nhiên hôm nay , Tần Vũ đích xác có năng lực như thế !

Phí trước , thời không loạn lưu vẫn đang vận chuyển tuy nhiên tốc độ cũng đã quá chậm , tin rằng không quá mấy canh giờ nữa sẽ hoàn toàn đình chỉ

Thời không loạn lưu tại Nguyên thủy vũ trụ đúng là bất cứ một vị Chủ thần nào cũng không thể ngăn cản , mặc dù hiện tại đã cực kỳ yếu ớt nhưng vẫn nguy hiểm đến tính mạng , vẫn chưa có ai dám coi thường vọng động

“ Sau ngàn năm , Ngũ giới loạn chiến , phải là người có Thần Thiên bằng mới có thể nắm trong tay cả Nguyên thủy vũ trụ , ngàn vạn diễn kĩ , vĩnh viễn không đổi ...”

Những lời này từ trong miệng Tần Vũ lo lắng xuất ra khiến tất cả Chủ thần đều phải ngoảnh mặt nhìn lại , ánh mắt khác nhau , có âm hiểm độc ác lại mang theo vào phần nghi hoặc

Tần Vũ cười lạnh một tiếng , nói :

“ Nếu các vị Chủ thần không chịu ra tay , như vậy Tần Vũ ta phải khai mạc cuộc chiến chúng thần vậy !”

“ Tần Vũ !”

Vũ Văn Thác và Thần Tôn cùng hô lên , bọn họ không biết trong đầu Tần Vũ đang nghĩ gì kinh hãi thất sắc . Tứ đại Chủ thần tất cả cũng mang theo vẻ kinh dị nhìn hắn , không biết hắn rốt cục là muốn làm gì

Giờ phút này , Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không cũng đã rời khỏi Thần Thiên tế đàn phối hợp với Bình vương Mạc Túy Sinh ngăn cản những đường tiến công các giới . Duy chỉ có Cổ Bàn và Hồng Quân đang ở phía sau Tần Vũ , tuy nhiên ánh mắt không phải toát ra vẻ khó hiểu , mà là thật sâu sùng kính . Bọn họ cho tới giờ chưa từng hoài nghi bất cứ quyết định nào của Tần Vũ

Bất chợt trong lúc này , từng bước tiến tới !

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người Tần Vũ bước vào trong thời không loạn lưu , ở trong không gian vạn vạn uốn éo đó cả thân thể đều trở nên hư vô , giống như ánh sáng trong nước , hư ảo mà không thật

“ Tần Vũ , ngươi muốn làm gì !” Tử Dạ Thương Long quát

Đang ở bên trong thời không loạn lưu Tần Vũ cũng không trả lời Tử Dạ Thương Long , ngược lại tĩnh tâm phóng thích Thiên nguyên tố pháp tắc , cẩn thận cảm giác thời không loạn lưu biến hóa , thì thầm :

“ Thời không loạn lưu bất quá là pháp tắc vận chuyển của Nguyên thủy vũ trụ mà thôi , hoặc có thể nói là vận chuyển không có quy tắc , tuy nhiên nếu có thể nắm được quỹ tích của nó cũng sẽ không là loạn lưu nữa ”

Đúng vậy , không gian thời gian pháp tắc vận chuyển rối loạn sẽ hình thành thời không loạn lưu . Song thử hỏi cả Nguyên thủy vũ trụ , trừ Đại Thần Thiên ra còn ai có thể lĩnh ngộ được sự vận chuyển của Nguyên tố pháp tắc . Tần Vũ bước vào trong đó , tất cả Chủ thần nhìn vào đều phán định là chết không thể nghi ngờ .

Tuy nhiên , đây chính là thời khắc khảo nghiệm của Tần Vũ !

Thân là Thiên nguyên tố pháp tắc chi thần của Bát thần vũ trụ , có thể hay không đạt tới cảnh giới đại thành từ lời bầy vị pháp tắc chi thần ? Không thể nghi ngờ đây chính là một cái khảo nghiệm của Tần Vũ .

Thiên nguyên tố pháp tắc nương theo quỹ tích của thời không loạn lưu bao trùm cả Thần thiên tế đàn , trong lúc này không gian pháp tắc vận loạn , một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Tần Vũ từ từ hiện lên , sau đó ngày càng rõ ràng

“ Không hổ là Nguyên thủy vũ trụ , mức độ thâm ảo của pháp tắc quả nhiên bất phàm ” Tần Vũ thầm than thở trong lòng , vô luận là pháp tắc ở Tinh trần thế giới hay là tinh vực của các đại Chủ thần so với pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ mà nói đều là không đáng nhắc tới

Giờ phút này , cảm giác được quỹ tích của thời không loạn lưu , trong đầu Tần Vũ đột nhiên thay đổi trở nên trống rỗng vô cùng . Giống như vũ trụ thái không vô tận vậy , bao dung hết thảy , từng đạo quỹ tích loạn lưu rõ ràng hiện lên

Hít một hơi thật sâu , Tần Vũ dường như có điều sở ngộ , đôi mắt chợt bắn ra lưỡng đạo tinh quang vô cùng sắc bén :

“ Thì ra là thế !”

Bốn chữ , từng từ như kinh lôi loạn vũ , vang vọng khắp cả Thần Thiên tế đàn , sắc mặt của tất cả Chủ thần đều biến đổi .

Nhất là Loạn thần , nắm thật chặt Âm vương Thất sát trùy , bề mặt da thịt quang văn lưu chuyển tốc độ cũng bỗng chốc tăng lên

Lúc này , Tần Vũ đã cảm giác được quỹ tích vận chuyển của thời không loạn lưu , dường như đã nắm rõ như lòng bàn tay , hình ảnh vận chuyển pháp tắc hiện lên trong đầu rất rõ ràng

Hạ một bước , biến đổi !

Tần Vũ phóng thích hạn độ lớn nhất Thiên nguyên tổ pháp tắc , thiên như hư vô , không tới không lui , không tàn không khuyết , cứ như thể bao hàm vạn vật rồi lại như không có bất kì hình dạng nào xông vào thời không loạn lưu . Trong lúc này không ngừng biến đổi quỹ tích nào loạn của thời không loạn lưu từ những đoạn rất nhỏ , từng chút từng chút , cả thời không loạn lưu bắt đầu yên tĩnh lại

Đột nhiên , Tần Vũ như thiên binh vạn mã tiến một bước , ngay sau đó lại tiến thêm bước thứ hai , hẳn không ngừng lại gần Tử Thủy Thiên tinh

“ Đứng lại cho ta !”

Giống như Thiên lôi rống hận , một tiếng quát từ trong miệng Loạn thần vang lên , Âm vương Thất Sát trùy tùy tâm mà động , từng đạo tử quang cuốn đi hướng tới Tần Vũ

Lúc này , thời không loạn lưu đã hoàn toàn bị Thiên nguyên tổ pháp tắc của Tần Vũ biến đổi , cái loại lực lượng phẫn toái này đã không còn tồn tại , Tử đại Chủ thần tất nhiên cũng không còn cố kị điều gì liên vọt tới

“ Tam ca , ta tới giúp huynh !”

Cổ Bàn hét lớn một tiếng sau đó liền vung lên Bàn Cổ phiên , song lại bị Hồng Quân ngăn cản

Hồng Quân khẽ lắc đầu , trầm giọng nói :

“ Còn chưa tới lúc chúng ta ra tay !”

Cổ Bàn nhíu mày sau đó lực lượng nghiền nát trong trường phiên cũng giảm dần

508. Chương 18 : Thần Uy

Giờ phút này , Tần Vũ đã đi tới phía trước Tử Thủy Thiên tinh , quang hoa xuyên thấu vũ trụ kia chợt băng toái biến ảo thành ngàn vạn điểm sáng sau đó tan biến trong hư không

Tử Thủy Thiên tinh đang có chút khẽ chuyển động nhưng có thể cảm giác được rõ ràng nó với nguyên thủy trực tâm đã mất đi liên hệ

Phóng thích thần thức xuyên thấu vào trong Tử Thủy Thiên tinh !

“ Hô !” Tần Vũ hít một hơi thật sâu chợt cảm giác được ở trong Tử Thủy Thiên tinh ẩn dấu một cỗ năng lượng ba động kì dị , loại năng lượng ba động này tuy không cường đại nhưng hoàn toàn ngăn cản thần thức của Tần Vũ , tuy nhiên trong lúc này Tần Vũ lại cảm giác được một tia khí tức quen thuộc

“ Xem ra Nguyên thủy thần thiên băng thật sự ở chỗ này ” Tần Vũ quả quyết nói

Nhưng điều khó khăn chính là Nguyên thủy thần thiên băng dường như đã bị phong ấn trong Tử Thủy Thiên tinh , mà Tử Thủy Thiên tinh này lại là một Nguyên thủy Chí tôn linh bảo mặc dù không có tác dụng công kích nhưng lực phòng ngự lại rất mạnh , với năng lực của Tần Vũ bây giờ hiển nhiên không có cách nào phá vỡ

Lúc này , trên tế đàn một thanh âm truyền đến :

“ Tần Vũ , biện pháp phá Tử Thủy Thiên tinh nằm ngay trên người ngươi , Thiên Phật kiếm !”

“ Thiên Phật kiếm ?!” Tần Vũ chợt hiểu ra , thầm nghĩ :

“ Không sai , Thiên Phật kiếm cũng là Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , nhất định nó có thể oanh toái Tử Thủy Thiên tinh !”

Thủ chương vừa chuyển , một đạo ánh sáng ngọc từ lòng bàn tay bính phát , tinh văn huyền lạn xạ ra bốn phía , một cỗ khí tức mãnh liệt của linh bảo trong nháy mắt bộc phát

“ Hồn dẫn !”

Một tiếng rống hận từ trong miệng Loạn thần phát ra , tốc độ chợt tăng lên đồng thời Âm vương Thất Sát trùy cũng phóng thích từng đạo quang hoa như quái xà lệ mãng , với tốc độ cực nhanh hướng tới Tần Vũ

Tử Dạ Thương Long trong lòng thầm nghĩ :

“ Cho dù để Tần Vũ đoạt được Nguyên thủy thần thiên băng cũng không thể rơi vào một trong ba vị Chủ thần được !”

Trong Tứ đại Chủ thần cũng chỉ có Tà thần Tử Dạ Thương Long là đối với Nguyên thủy thần thiên băng không có hứng thú , Lâm Vũ Trần và Tử Bằng Linh mới là tất cả của hắn . Nhưng vì Nguyên thủy vũ trụ hắn nhất định không thể để cho Tam đại Chủ thần kia đoạt được Thần Thiên vị

Trong lúc suy tư , một trường thương dài bảy thước đột nhiên xuất hiện trong tay của hắn , trường thương kia toàn thân màu vàng nhạt quang hoa nội liễm , nhưng có cảm giác dưới lớp quang hoa nhàn nhạt đó lại ẩn chứa lực lượng hủy diệt không thể tưởng tượng nổi , hiển nhiên là một kiện Thượng phẩm Chí tôn linh bảo

“ Loạn thần , đỡ Chúc Long thần thương của ta !”

Trong nháy mắt , cả Thiên địa cũng đều trở nên âm u hẳn lên . Chúc long khai mục , Thiên địa thanh minh , Chúc Long thi triển nhật nguyệt vô quang . Chúc Long chi thương của Tà thần cũng vì thế mà mang cái tên này

Trên đầu mũi thương nổi lên một tia quang hoa li ti , sau đó biến ảo thành một đạo lưu quang với tốc độ cực nhanh hướng Loạn thần bắn tới

Loạn thần hừ lạnh một tiếng , quỹ tích di chuyển không ngừng biến hóa tuy nhiên đám lưu quang kia cũng tùy y mà dịch chuyển theo , hơn nữa tốc độ cũng nhanh không kém . Mặc dù Loạn thần cứ cách một khoảng thời gian ngăn lại tiến hành thuận di nhưng đám lưu quang kia vẫn lấy tốc độ kinh người bám theo

“ Hô !”

Thân hình Loạn thần đột nhiên ở giữa không trung hoa xuất một vòng tròn phản hướng đạo lưu quang , Âm vương Thất Sát trùy phóng thích tất cả tử quang bao phủ lấy vòng tròn kia cùng oanh kích vào đạo lưu quang . Dưới lực lượng phẫn toái của Nguyên thủy Chí tôn linh bảo đạo lưu quang kia đột nhiên băng toái , Tử Dạ Thương Long nét mặt khê giật giật sau đó thối lui về phía sau bảy bước

“ Tà thần ... Người tới gần cản ta , chẳng lẽ ngươi không sợ người tinh trần thế giới kia đoạt được Nguyên thủy thần thiên băng sao ?!” Loạn thần tức giận nói , trong ánh mắt sát khí đã lưu chuyển

Tử Dạ Thương Long thầm sắc trầm ổn , toàn thân phát ra một cỗ khí thế kinh thiên không hề sợ hãi , ánh mắt lợi hại giống như trường đao đại thuẫn , phong mang bức người trầm giọng nói :

“ Vô luận là ai đoạt được cũng tốt nhưng Nguyên thủy vũ trụ này tuyệt đối không thể rơi vào tay các người !”

Loạn thần khó khăn hừ lạnh một tiếng :

“ Chẳng lẽ ngươi không muốn trở thành tân nhậm Thần Thiên , không muốn làm Chương không giả Nguyên thủy vũ trụ sao ?”

Tử Dạ Thương Long cười nhạt một tiếng , khê lắc đầu :

“ Đối với ta mà nói còn có một số thứ quan trọng hơn cả Thần Thiên vị kia , nhưng các ngươi vĩnh viễn không thể nào hiểu !”

“ Thú vị lắm !”

Loạn thần nổi giận gầm lên một tiếng , Âm vương Thất Sát trùy tựa hồ cũng tức giận phát ra một tiếng ong ong kịch liệt , ba đạo tử quang phóng lên cao cuốn tới hướng Tử Dạ Thương Long

Đến khi tử quang cách thân thể ba trượng một sát na , Tử Dạ Thương Long nhú mảy toàn thân đột nhiên trở nên hư ảo giống như hơi nước bốc lên từ từ biến mất

“ Thuận di ?!”

Loạn thần ánh mắt một liêm nhưng khóe miệng lại giắt một nụ cười quỷ dị , lãnh nhiên nói :

“ Đã tới lúc cho người xem một chút thực lực chân chính của Âm vương Thất Sát trùy , Âm vương lục sát cũng đủ khiến người hình thần câu diệt , giết người xong ta còn muốn xem còn ai dám cản đường ta !”

...

Lúc này , Tần Vũ giơ lên Thiên Phật kiếm , khi vừa chém xuống một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng nổi từ phía sau truyền đến , thế tựa như Thái sơn hoàn toàn phong tỏa đường lui của Tần Vũ dường như vẫn còn có chút hiệu quả của thời không loạn lưu , hư không dao động cũng hoàn toàn biến mất

Không có không gian ba động cũng tất nhiên không cách nào thuận di

Tần Vũ trong lòng cả kinh , trong nháy mắt thần thức cảm nhận được đoàn năng lượng kia , nhưng thân thể hắn có thức dục phong nguyên tố pháp tắc cũng không thoát khỏi cỗ lực lượng hùng hồn kia trùng kích

Trong sát na , Tần Vũ đã có quyết định rất nhanh sử dụng Thiên nguyên tố pháp tắc bao trùm phạm vi hư không trăm thước xung quanh

Ẩn mòn , diễn hóa cho đến biến đổi hoàn toàn chỉ trong chớp mắt , sau khi đã hoàn toàn cải tạo lại không gian đã vận chuyển lại bình thường . Tâm niệm Tần Vũ vừa chuyển liền thức dục không gian pháp tắc , sau khi thuận di đã ở ngoài trăm thước

Một thân ảnh cao lớn khôi ngô đứng giữa hư không , sắc mặt giống như hóa đá ngàn vạn năm không thay đổi , không có một tia tình cảm dao động lạnh lùng nhìn Tần Vũ

Tần Vũ ánh mắt một liêm :

“ Chiến thần ?”

Không sai , nam tử khôi ngô cao lớn kia chính là Chương không giả Chiến thần vũ trụ , Chiến thần !

Giọng nói Chiến thần hùng hậu dị thường tựa như tiếng sét lôi đình :

“ Dù sao cũng chỉ là người Tinh trần vũ trụ , ánh sáng tinh trần lại muốn so sánh với ánh trăng , chỉ bằng người cũng muốn ganh đua cao thấp với Chủ thần , nằm mơ !”

Tần Vũ khẽ mỉm cười , đạm nhiên nói :

“ Vậy để xem cuối cùng là ai có được Nguyên thủy thần thiên bằng !”

Chiến thần hai mắt trợn lên , mục quang bén xạ ra một đạo lãnh quang sắc bén hiển nhiên đã thật sự nổi giận , lam quang toàn thân bắt đầu dừng động . Tắc tắc da thịt săn lại khiến người khác cảm thấy một cỗ lực lượng bạo phá mạnh mẽ ẩn chứa trong đó

“ Chiến thần quyết ?”

Pháp quyết này năm đó khi lần đầu bước vào Tà thần vũ trụ đã lĩnh giáo qua từ trên người Chiến tôn , tuy nhiên lúc đó cực hạn của Chiến tôn cũng chỉ là Ngũ bội Chiến thần quyết nhưng xem lam quang lưu động kia có thể phán đoán Chiến thần quyết này ít nhất phải trên hai trăm lần

Đông !

Một tiếng bạo phát trầm muộn từ trong hư không bạo phát , Chiến thần giống như lưu tinh với tốc độ xé rách hư không điên cuồng hướng tới Tần Vũ , với tốc độ như vậy đừng nói là thức dục nguyên tố pháp tắc cho dù là thuận di cũng không đủ thời gian

Dưới năng lượng cường đại bộc phát , hư không phía sau Chiến thần chợt thắp hăm lại , Đại Thần Thiên giới mất đi Thần Thiên điều khiển khả năng ổn định tất nhiên cũng giảm hẳn

Trong chớp mắt , Tần Vũ huy động Thiên Phật kiếm xạ ra hai đạo kiếm quang

“ Bồng !”

Giống như hoa nở rộ , giống như tinh quang sáng ngọc , bốn nguyên lực nương theo một loại quỹ tích kì dị vọt tới

Tất cả đều nằm trong dự tính của Tần Vũ , muốn trực diện công kích Chiến thần vô luận là nguyên tố lực lượng nào cũng không thể đuổi kịp tốc độ của hắn , phương pháp duy nhất chính là phán đoán quỹ tích di chuyển mà sớm công kích

Quả nhiên , lưỡng đạo kiếm quang sáng ngọc chợt băng toái , tốc độ của Chiến thần kia vào lúc này cũng hoàn toàn tĩnh chỉ . Tần Vũ đứng cách đó không xa , đôi mắt ánh lên tràn đầy như nước trong hồ nhẹ nhàng như lưu vân phi quyển , người khác có thể cảm nhận được một sự nhu hòa không thể nói nên lời . Tuy nhiên trước mặt hắn lại là nhân vật cấp bậc Chủ thần , còn có thể bảo trụ tính mạng như vậy đủ để chứng minh Tần Vũ đã đạt tới Chủ thần hoặc giả đã vượt qua cả Chủ thần

Mặc dù nói là lưỡng đạo kiếm quang kia Tần Vũ đã giữ lại phần lớn năng lượng nhưng dù sao cũng là Nguyên thủy Chí tôn linh bảo nhưng nhìn qua dường như không hề thương tổn được Chiến thần , điều này khiến cho Tần Vũ cảm thấy rất kinh ngạc

Chiến thần Chiến thần nặng nề hừ lạnh một tiếng , cả hư không tựa hồ cũng theo đó mà rung lên , lạnh lùng nói :

“ Nguyên lai ngươi cũng có một kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo ... rất tốt , bốn thần cũng muốn xem ngươi như thế nào có thể phá giải Chiến thần quyết của ta !”

Lam quang bộc phát giống như vàng mặt trời nhô lên cao khiến người khác không dám nhìn trực diện

Tần Vũ bây giờ cho dù là cảnh giới hay thực lực cũng không thể phân cao thấp với Chiến thần , nhưng dù gì hắn cũng sinh tồn ở phiên vũ trụ này đã vô số diễn kĩ mới sáng chế ra Chiến thần quyết cường hãn vô cùng , Tần Vũ tất nhiên không dám kinh thường

Đồng !

Tiếng vang bạo liệt cất lên , hư không như bị nén lại , từng vết nứt mỏng như tơ không ngừng nở rộng . Ánh mắt Tần Vũ một liêm khởi động Phong nguyên tố pháp tắc vội vàng thối lui , băng vào thần thức cảm giác quỹ tích vận hành siêu tốc của Chiến thần

Tuy nhiên sau khi đã bộc phát Chiến thần quyết hai trăm lần , Tần Vũ đã không cách nào có thể cảm giác được quỹ tích chuyển động của Chiến thần

Giờ phút này , một cỗ lực lượng mệnh mông vô cực bộc phát trên ngực Tần Vũ . Bản năng khiến Tần Vũ khởi phát Thiên Phật kiếm , thân kiếm mãnh liệt rung động mặc dù lực công kích đã tước giảm vài phần nhưng vẫn bị một phần lực lượng ảnh hưởng , cả người bạo thối ra ngoài

509. Chương 19: Thần Chiến (thượng)

“Lúc này chẳng qua là Chiến Thần quyết hai trăm lần, cực hạn của ta là một ngàn lần, bây giờ ta muốn dùng đến ba trăm lần, bản thân thật muốn nhìn xem tên Chưởng khống giả ngươi tới từ thế giới tinh trần đến tột cùng có thể chống lại bao lâu!”

Một tiếng gầm giận dữ, ánh sáng màu xanh chuyển động bên ngoài lớp da của Chiến Thần bỗng tăng tốc, một cỗ khí tức hủy diệt từ toàn thân của hắn phóng thích ra, ẩn chứa lực lượng bùng nổ không thể tưởng tượng được.

Bên ngoài Thần Thiên tế đàn, trên mặt Cổ Bàn lộ ra vẻ khiếp sợ, loại cảm giác này hắn hiểu rõ hơn ai hết, quay đầu nhìn tới, lại đột nhiên phát hiện người kia đã không còn.

“Tiểu Quân...”

Ánh mắt băng giá của Tần Vũ nhìn chăm chăm vào Chiến Thần, từng tia vật chất hỗn độn từ trong đan điền của ông phóng thích ra, trong nháy mắt đã diễn hóa thành các loại lực lượng nguyên tố, dưới sự vận hành của pháp tắc Thiên nguyên tố dung hợp hoàn thành gần như hoàn mỹ, phạm vi bốn phía trong vòng trăm mét đều bao phủ vàng sáng cầu vồng mờ nhạt, mỗi một tác không gian đều tràn ngập lực lượng nguyên tố không thể tưởng tượng.

Cầm thuật!

Với cảnh giới hiện tại của Tần Vũ, đủ để dung hợp bảy loại pháp tắc nguyên tố để sáng tạo ra lực lượng cầm thuật gần như cực hạn, đây là cảnh giới mà ngay cả Tà Thần Tử Dạ Thương Long đều không thể đạt tới.

“Thủy, Hỏa, Lôi, Trạch, cầm thuật... Tứ pháp quy nguyên!”

Tần Vũ thấp giọng nói trong miệng, pháp tắc nguyên tố giống như một phần thân thể của hắn, tùy tâm mà động, dung hợp hoàn mỹ. Trong khoảnh khắc đó, hình thành một đạo vàng sáng bốn màu lóng lánh, giống như mũi tên xé trời, phát ra một tiếng rít gào vô cùng chói tai.

“Đi!”

Ánh sáng bốn màu hình thành quang tiễn xé rách hư không, lập tức nhắm phía trước bắn mạnh tới. Chiến Thần dựa vào lực bạo phát của Chiến Thần quyết ba trăm lần như trước vẫn đang thúc đẩy điên cuồng, thể nhưng trong khoảnh khắc đang không ngừng tiến gần tới Tần Vũ, một cổ lại bị một cổ lực lượng hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt phong tỏa toàn thân, cả người giống như lọt vào trong một vùng bùn, không thể tự thoát khỏi được.

Bên miệng của Tần Vũ chợt loé lên một nụ cười châm biếm không để ý chút nào:

“Pháp tắc Trạch nguyên tố...”

Rất hiển nhiên, quang tiễn kia ẩn chứa pháp tắc Trạch nguyên tố đã kiềm chế Chiến Thần lại, hiện giờ Tần Vũ đã đạt tới cảnh giới Hóa Thiên, khống chế pháp tắc nguyên tố tất nhiên cũng không thể coi như nhau được.

Chẳng qua, lần này đối mặt lại chính là nhân vật có cấp bậc chủ thần.

Đôi mày của Chiến Thần nhướng lên, cơ bắp toàn thân dường như bởi vì cơn tức giận đều nổi gồ lên, quát:

“Khốn nạn!” Chiến Thần quyết ba trăm lần bạo phát tới cực hạn, một cổ lực lượng xung kích vô cùng cương mãnh trong nháy mắt phá tan lực hấp dẫn của pháp tắc Trạch nguyên tố.

Tần Vũ thấy thế, không khỏi khẽ nhíu mày.

Giờ phút này, quang tiễn phá không, cũng đã tới trước mặt của Chiến Thần. Đối với pháp tắc nguyên tố dung hợp thành cầm thuật của Tần Vũ, Chiến Thần hiển nhiên không chỗ nào cố kỵ, mạnh mẽ tung ra một quyền, một quyền này tựa như rung chuyển hư không, không gian phía trước của Chiến Thần mạnh mẽ đổ sụp xuống, quang tiễn cũng theo đó bị ngăn chặn lại.

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, trầm giọng nói:

“Phá!”

Dưới sự khống chế, quang tiễn bỗng vỡ ra, biến ảo thành Thủy Hỏa hai loại pháp tắc nguyên tố bắn tung toé ra. Chiến Thần tức giận hừ một tiếng, lại chậm chậm đánh ra một quyền, quỹ tích của lực lượng pháp tắc nguyên tố trong nháy mắt bị thay đổi hoàn toàn.

Giờ phút này, Chiến Thần pháp quyết ở bên trong Thủy Hỏa nguyên tố kia, bỗng nhiên lưu động từng tia từng tia điện mang, phun ra nuốt vào bất định, không khỏi hơi biến sắc, thầm nghĩ: “Là pháp tắc lôi nguyên tố?!”

Đột nhiên, ba loại quỹ tích của lực lượng pháp tắc nguyên tố đột nhiên lại uốn éo kỳ dị, mà thể công càng thêm mãnh liệt áp sát tới Chiến Thần. Trong lòng Chiến Thần cả kinh, dường như cả người đều bị một dạng như định thân, hoàn toàn không thể di động.

“Khốn kiếp...!” Tận đáy lòng của Chiến Thần rống giận, hai mắt đỏ như máu hung hăng nhìn chằm chằm Tần Vũ cách đó không xa.

Thần sắc của Tần Vũ như trước lộ vẻ có chút lạnh lùng, rất hiển nhiên, dưới sự khống chế của ông, pháp tắc Thiên nguyên tố đã hoàn toàn đem không gian sụp đổ tu bổ lại, khiến cho quỹ tích lực lượng của pháp tắc nguyên tố cũng nhận được tu chỉnh.

Chiến Thần như thế nào cũng không nghĩ đến, một người của thế giới tinh trần lại có khả năng vận dụng pháp tắc Thiên nguyên tố đến mức như thế.

Có lẽ đây là chênh lệch của cảnh giới Quy Thần hậu kỳ cùng với Hóa Thiên, thực lực cảnh giới của Tần Vũ hiển nhiên đã hơn hẳn Chiến Thần.

“Chiến Thần quyết năm trăm lần!”

Một tiếng rống giận điên cuồng từ sâu trong yết hầu của Chiến Thần bạo phát ra, cả người hắn đều bị ánh sáng xanh bao quanh, mặt ngoài da thịt của thân thể cũng theo đó đã sinh ra biến đổi thật lớn, liền giống như thạch anh đúc thành, lưu động ánh sáng màu xanh rực rỡ, nhìn qua thật kiên cố vững chắc.

Cổ lực lượng cực kỳ mãnh liệt này bỗng bùng phát ra, khiến ba đại pháp tắc nguyên tố trong nháy mắt bị vỡ tan, đồng thời cũng thoát khỏi sự khống chế của Tần Vũ. Với điều này, hiển nhiên là nằm trong dự liệu của Tần Vũ, về mặt cũng không có chút thay đổi nào.

“Định!”

Tần Vũ bỗng nhiên quát khê một tiếng, tức khắc... theo đó thi triển Thời Gian pháp tắc, toàn bộ sóng dao động không gian đều biến mất, đây là tác dụng của “Thời Gian Tĩnh Chỉ”.

Không gian hoàn toàn bất động, thế nhưng chỉ có trong phạm vi trăm mét, Chiến Thần như trước vẫn giữ nguyên động tác trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt dữ tợn kia khiến người ta nhìn mà kinh hãi trong lòng.

Ánh mắt của Tần Vũ bỗng trở nên sắc bén hẳn lên, lãnh đạm nhìn hết thấy cái này.

“Bồng!”

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, Thời Gian Tĩnh Chỉ liền bị Chiến Thần phá giải, dấu sao hắn có thể ở trong vũ trụ nguyên thủy khai sáng ra tinh vực, tự nhiên cũng có năng lực khống chế pháp tắc, nhưng bất luận ở cảnh giới hay là trên mức độ vận dụng so với Tần Vũ đều hẳn còn có chênh lệch.

Phá bỏ Thời Gian Tĩnh Chỉ, Chiến Thần giống như cuồng ma hướng về Tần Vũ xông tới, dường như không đem xương cốt Tần Vũ nghiền thành tro bụi, khó mà giải trừ mối hận trong lòng hắn.

Đúng tại lúc này, thậm chí ngay cả Tần Vũ cũng không có đoán trước được, một cổ lực lượng khác biệt cương mãnh dị thường hơn nữa hoàn toàn không thua kém Chiến Thần chặn ngang ở trước mặt Tần Vũ, cùng với Chiến Thần hung hãn va chạm vào nhau.

Hư không rộng lớn, hình thành từng khối từng khối thời không loạn lưu.

“Hô... hô...!”

Tiếng thổ dốc nặng nề truyền đến, sau khi va chạm, Chiến Thần bị chấn thối lui tới hơn trăm thước, phần lộ nhìn tên nam nhân kia đứng ở trước mặt Tần Vũ.

Trên người của hắn chớp động ánh sáng màu đỏ thẫm, toàn thân đều bao phủ khói khí lơ mơ màu trắng, bắp thịt căng cứng, thân thể hoàn mỹ lộ ra nét đẹp của lực bạo phát tràn trề.

Hồng Quân!

“Sương nhi, ngươi...” Tần Vũ có hơi giật mình nói.

Hồng Quân mỉm cười, nói:

“Phụ thân, Chiến Thần quyết của Chiến Thần dường như cùng với bất diệt phách thể của con rất giống nhau, con nghĩ muốn nhìn xem đến tột cùng là ai tốt hơn, hơn nữa vừa rồi con chỉ giải cầm tới trạng thái thứ năm.”

Tần Vũ nhìn thấy cảnh giới tu vi hiện giờ của Hồng Quân, trong lòng cũng rất vui mừng, nhưng vẫn còn hơi lo lắng, nói:

“Đối phương chính là chủ thần, hay là để cho phụ thân đối phó đi.”

Hồng Quân lắc lắc đầu, mắt nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt chớp động hào quang tự tin, trầm giọng nói:

“Yên tâm đi, con tin tưởng thực lực của chính mình, việc mà phụ thân cần làm là phá vỡ “Tử Thủy Thiên Tinh”, chiếm lấy Thần Thiên Bảng nguyên thủy!”

Tần Vũ dường như bị ánh mắt phi thường tự tin kia của Hồng Quân mà kinh sợ, nhúu mày, sau đó hít một hơi thật sâu, nói:

“Sương nhi, cẩn thận một chút!” Nói xong, tâm niệm vừa chuyển, sau đó thuấn di, Tần Vũ đã xuất hiện ở bên cạnh “Tử Thủy Thiên Tinh”.

Chiến Thần thấy thế, trong lòng phần nộ thiêu đốt, không khỏi lồng lộn nhảy dựng lên, hét lớn:

“Trở về cho ta!” Chiến Thần quyết năm trăm lần toàn bộ phát động, chung quanh hư không hiển nhiên đã không thể chịu đựng cổ lực lượng bùng phát này, lấy hấn làm trung tâm, bắt đầu xuất hiện một lỗ hổng thật lớn, chung quanh vết rạn nứt như sợi tơ, mà còn đang không ngừng mở rộng.

Liên theo đó, với tốc độ không thể tưởng tượng xôn tới, thế nhưng quỹ tích chuyển động của hấn sớm đã nằm trong dự liệu của Hồng Quân, ầm một tiếng nổ lớn, hai cổ lực lượng cương mãnh cực hạn lại tiếp tục một lần nữa xảy ra va chạm mãnh liệt.

Chiến Thần lại lần nữa bị chấn lui, ánh sáng xanh trên toàn thân sau lúc ngắn ngủi ảm đạm lại trở nên vô cùng sáng chói.

Hồng Quân đứng ngạo nghễ ở trước mặt hấn cách đó không xa, lãnh đạm nói:

“Đối thủ của ngươi là ta!”

Từng chữ từng chữ thốt ra như sấm động, chữ sau cùng thốt ra, chữ đầu tiên vẫn còn vang vọng chưa dứt tại tế đàn.

“Dựa vào ngươi cũng xứng làm đối thủ của bản thần, nằm mơ!” Chiến Thần giận dữ quát lên, thân thể cứng rắn như kim cương kia phát ra một tràng tiếng vang chói tai.

Đối mặt với chủ thần, Hồng Quân có một loại thận trọng giống với Tần Vũ, trầm giọng nói:

“Thử xem sẽ biết, ngươi và ta cùng là thân thể hỗn độn, ta thật muốn nhìn xem cuối cùng là thân thể ai cứng rắn hơn, là Chiến Thần quyết của ngươi lợi hại, hay là bất diệt phách thể của ta mạnh hơn!”

Ánh mắt của Chiến Thần chợt thu lại, hiển nhiên là cảm nhận được cấu tạo thân thể của Hồng Quân và hấn hoàn toàn giống nhau, nhưng khác nhau duy nhất chính là đối với trình độ linh ngộ của khối thân thể này, ai có thể đem thân thể hỗn độn phát huy đến cực hạn, người đó mới có thể đánh bại đối phương.

Đối mặt với đối thủ như vậy, Chiến Thần không khỏi hưng phấn hấn lên, đang tức giận khôn cùng biến thành những tiếng cười thoải mái:

“Ha Ha Ha Ha, tên nam nhân kia ở trong vũ trụ nguyên thủy đã xem như là một cái kỳ tích, không nghĩ đến con của hấn vậy mà cũng có cảnh giới như thế. Xem ra thể giới tinh trần hiện giờ đã hoàn toàn khác biệt... Được, ta thật muốn thử xem đến tột cùng ai thì mạnh hơn!”

Hồng Quân cắn chặt hàm răng, lúc này sau hai lần đụng độ, hấn cũng cảm nhận được sự cường đại của Chiến Thần đúng là tuyệt đối không được phép xem thường, với lại cực hạn của hấn là Chiến Thần quyết một ngàn lần, cho dù là dùng trạng thái giải cầm thứ tám của bất diệt phách thể, cũng không chắc có thể chiếm được ưu thế, có thể nói đây là một trận ganh chiến tuyệt đối.

Giờ khắc này, từng tia vật chất hỗn độn ở trong cơ thể Hồng Quân đang nhanh chóng tiến hành chất biến, trải qua tu luyện một ngàn năm nay, thân thể của hắn đã đạt tới gần như là trạng thái cực hạn, đối với chất biến cảm giác áp bách gây ra đã hoàn toàn không còn cảm giác.

Mỗi một lần chất biến, đều sẽ sinh ra một cỗ lực lượng bùng phát ẩn chứa sẵn sàng trong thân thể hỗn độn. Thần kinh của Hồng Quân căng cứng, tốc độ chất biến tăng lên tới giới hạn lớn nhất, lấy cường công nghênh tiếp để chống cự với Chiến Thần.

510. Chương 20: Thần Chiến (trung)

Tiếng rống giận dữ, từng đạo từng đạo ánh sáng màu đen tím ở trên không trung mờ ảo không ngừng đan xen, giống như một cái lồng đem Tà Thần Tử Dạ Thương Long tầng tầng lớp lớp bao vây lại, khí tức hủy diệt kia phóng thích ra, thậm chí ngay cả nhất đại Tà Thần cũng rất kiêng dè, không ngừng vận dụng cấm thuật phòng ngự, diễn hóa, khổng chế, các loại pháp tắc nguyên tố cứ giống như một bộ phận bên trong thân thể của hắn, vận hành tới mức độ cao nhất.

“Ha Ha Ha Ha Ha!”

Một tràng tiếng cười dài đầy cuồng vọng phát ra từ trong miệng Loạn Thần, đôi mắt màu đỏ tươi kia tràn ngập sát khí lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Dạ Thương Long, điềm nhiên nói:

“Hiện giờ đã khác với ngày xưa, Tà Thần... Người đã không xong rồi, Ha Ha Ha Ha, người đã không xứng cùng chúng ta đứng chung một chỗ, hay là rời khỏi vị trí chủ thần đi, Ha Ha!”

Thần sắc Tử Dạ Thương Long ngưng trọng, tại bên trong cái lồng màu đen tím kia dùng pháp tắc Thủy nguyên tố khởi động vòng bảo hộ, mặt trên lay động tầng tầng quang vụ trắng như tuyết, hiển nhiên là pháp tắc Lôi nguyên tố.

“Loạn Thần... Người đã thay đổi!”

Loạn Thần nhướng mày, tiếp theo cười điên cuồng nói:

“Đúng vậy, ta đã thay đổi, biến đổi có thể so với các người đều mạnh hơn!”

Tà Thần Tử Dạ Thương Long thở dài thật sâu, khẽ lắc đầu, nói:

“Sai! Người đã hoàn toàn bị mê muội rồi, nghe đồn Âm Vương Thất Sát Trùy có thể xói mòn bản tính, xem ra quả thực như thế.”

Loạn Thần hừ lạnh nói:

“Bản tính của ta vốn là như thế, vị trí Thần Thiên nhất định phải thuộc về bản thân!”

“Nếu từng là Loạn Thần, vị trí Thần Thiên này giao cho người nắm cũng không có gì không thể, nhưng bây giờ... Tuyệt đối không được!” Tử Dạ Thương Long mắt hồ mở lớn, hai đạo tinh quang bắn ra, thấu phát ra một cỗ khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Loạn Thần lạnh lùng nói:

“Quyết định của người ta không quan tâm, chiếm hay không chiếm được vị trí Thần Thiên, ba đại chủ thần các người đều phải chết, tại bên trong phiên vũ trụ nguyên thủy này, chỉ có một vương giả chí tôn, tuyệt đối không cho phép một vị chủ thần nào tồn tại!”

“Xem ra người thật sự đã hoàn toàn điên rồi!”

Trong nháy mắt bạo phát, bốn loại lực lượng nguyên tố ở dưới khổng chế của Tử Dạ Thương Long biến ảo thành bốn đạo cột sáng phóng lên trời, cùng ánh sáng màu tím như mạng nhện kia hung hăng va chạm nhau, lực lượng nghiền nát cũng ở khoảnh khắc này hoàn toàn phóng thích, hai loại lực lượng cực hạn ở trong khoảnh khắc tiếp xúc đột nhiên vỡ tan, biến mất mà không thấy.

Tử Dạ Thương Long tuy rằng dựa vào lực lượng nguyên tố phá giải cấm chế của Âm Vương Thất Sát Trùy, nhưng lực lượng nguyên tố cũng theo đó mà nát tan, đối với bản thân hắn mà nói cũng bị thương nhẹ. Ngay

sau đó dựa vào pháp tắc Phong nguyên tố, nhanh chóng dộn chạy ra ngoài trăm mét, chiến đấu của hai người trước sau là ở bên trong phạm vi Thần Thiên tế đàn, bởi vì kiềm chế bởi Tử Thủy Thiên Tinh, bất kỳ vị chủ thần nào cũng không thể rời khỏi nơi này mà vứt bỏ đi Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Mắt nhìn cảm chế bị hủy diệt, Loạn Thần cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào, bên khoé miệng ngược lại loé ra một tia ý cười âm u, từ từ vùng Âm Vương Thất Sát Trùy lên, ánh sáng màu đen tím của Thất Sát Trùy thu vào trong, nhưng lại ẩn chứa khí tức hủy diệt thật kinh khủng.

“Âm Vương Thất Sát, Phá Hồn Sát!”

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang màu tím xảm từ trong Thất Sát Trùy lan tràn ra, lưu quang kia hiện ra cực kỳ hư ảo, nhìn qua sương mù mênh mông, thậm chí không có cảm giác thực chất chút nào.

Tử Dạ Thương Long dường như cảm nhận được cái gì, thu lại pháp tắc Phong nguyên tố bỗng nhiên tiêu biến ở trong hư không, không còn thấy bóng dáng.

“Người cho là thuận di thì có thể tránh khỏi công kích của Âm Vương Thất Sát Trùy sao, đệ nhất Chí Tôn linh bảo nguyên thủy rất tinh xảo!” Loạn Thần lạnh lùng cười, đột nhiên lật Thất Sát Trùy, dùng mặt Trùy hung hăng đánh về phía hư không.

Trong nháy mắt, hư không trong phạm vi trăm mét đều ngừng dao động, Tử Dạ Thương Long đang lúc thuận di cũng xuất hiện ở cách đó không xa, trên khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Loạn Thần cười hô hô:

“Không có nghĩ tới chứ, Âm Vương Thất Sát Trùy có năng lực khóa chặt hư không, Tà Thần... Người chạy không được rồi!”

“Phá Hồn Sát” biến ảo thành quang vụ màu tím sậm nháy mắt dâng lên, còn đang không ngừng ùn ùn kéo đến cuộn cuộn lan tràn ra. Tử Dạ Thương Long cực kỳ hoảng sợ, vận chuyển hỗn nguyên, từng tia từng tia vật chất hỗn độn phá thể mà ra, diễn hóa, khổng chế, trong khoảnh khắc toàn bộ đã hoàn thành, nhưng về mặt tốc độ lại vẫn chậm hơn một chút.

Quang vụ màu tím sậm giờ phút này đã đem Tà Thần Tử Dạ Thương Long bao phủ lại.

Một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt trong nháy mắt thẩm thấu vào toàn thân của Tà Thần, giống như ngàn vạn cương châm đang không ngừng đâm vào cơ thể, nhưng mà cái loại đau đớn này lại cũng không đến từ thân thể, mà là chỗ sâu nhất của linh hồn.

“Này... Này là công kích linh hồn?!”

Tử Dạ Thương Long mở to hai mắt, cảm giác sâu sắc được linh hồn đang kịch liệt run động, có cảm giác như bị tê liệt. Cả người chợt run lên, một chút máu tươi đã từ miệng ào ra.

Lúc này, Loạn Thần xuất hiện ở trước mặt Tử Dạ Thương Long, cười lạnh nói:

“Không tệ, Phá Hồn Sát chính là một loại phương thức công kích trong Âm Vương Thất Sát đánh vào linh hồn, cái này chẳng qua là đệ tam sát, nhưng mà bản thân đã lĩnh ngộ tới lục sát, ta thật muốn nhìn xem người còn có thể đủ duy trì trong bao lâu!”

Tử Dạ Thương Long cắn chặt hàm răng, sau khi chịu đựng công kích của Phá Hồn Sát, vẻ mặt của hắn đã biến thành vô cùng tái nhợt, miễn cưỡng ổn định tâm thần, một lần nữa khổng chế pháp tắc nguyên tố để nghênh đón công kích tiếp theo của Loạn Thần.

Đột nhiên, không gian chung quanh giống như ngọc lưu ly rơi xuống vỡ nát, cứ giống như tiến vào hai lớp của thời không, thể giới ma phương, biến ảo khác thường.

“Hắc Hắc Hắc Hắc!”

Một tràng tiếng cười lạnh lẽo truyền đến. Trong lòng Tử Dạ Thương Long cả kinh, quát to:

“Loạn Thần!”

Đột nhiên, thân ảnh của Loạn Thần giống như quỷ mị lặng lẽ không một tiếng động liền xuất hiện ở trước mặt hắn, quang văn màu đen tím trên toàn thân hắn tại giờ khắc này vô cùng sáng rực, lạnh lùng nói:

“Đây là đệ tứ sát “Đoạt Phách Sát”, có thể nói là một loại thăng hoa của công kích linh hồn. Hiện tại ngay cả thần thức của người đều bị phong tỏa vào bên trong linh hồn, ta thật muốn nhìn xem Tà Thần làm sao để phá giải “Đoạt Phách Sát” này!”

Ngay sau đó, thân ảnh của Loạn Thần giống như hơi nước bốc lên, thoáng cái không còn thấy bóng dáng.

Tại trong hư không biến ảo khác thường này, không có sóng dao động không gian nào, không có bất kỳ pháp tắc gì, bởi vì đây chính là ý thức linh hồn của Tử Dạ Thương Long, căn bản không phải tồn tại không gian thực chất.

“Không hổ là Âm Vương Thất Sát Trùy..” Tử Dạ Thương Long cảm khái phát ra từ nội tâm nói.

Nhưng mà Loạn Thần nếu đã muốn chống đỡ một phương không gian linh hồn này để phong tỏa thần thức của mình, như vậy nói lên rằng thần thức và thân thể của hắn cũng không cách nào di động, nếu là như thế, cho dù chính mình bị phong ấn tại nơi này, cũng có thể kiềm chế được Loạn Thần.

Nghĩ tới đây, thần kinh căng thẳng của Tử Dạ Thương Long mới hơi có chút nới lỏng.

Đột nhiên, trong hư không bốn phía vận vẹo sụp đổ bắn ra ngàn vạn đạo ánh sáng màu đen tím, ẩn chứa khí tức hủy diệt rất khủng khiếp. Trong lòng Tử Dạ Thương Long cả kinh, theo bản năng vận dụng pháp tắc nguyên tố tới tiến hành ngăn cản.

Hai cổ lực lượng va chạm nhau, Tử Dạ Thương Long hiển nhiên không cách nào ngăn cản công kích với phạm vi lớn, mật độ cao này, bị một đạo ánh sáng đánh trúng ngang hông, tức thì phun ra một ngụm máu tươi.

“Này... Điều này sao có thể?” Tử Dạ Thương Long khiếp sợ nói.

Đây là ở bên trong không gian linh hồn, không có vật chất hỗn độn, hết thảy mọi ảo giác đều là do tâm cảnh sinh ra, nhưng mà hắn lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của pháp tắc nguyên tố cùng với công kích của ánh sáng màu đen tím mới vừa rồi mang lại thương tổn.

Giờ phút này, âm thanh của Loạn Thần lại vang lên:

“Bây giờ người tuy rằng là thân thể thần thức, nhưng nếu bị lực lượng của Âm Vương Thất Sát Trùy nghiền nát, như vậy linh hồn cũng bị tiêu diệt, đây là năng lực của “Đoạt Phách Sát”, người hưởng thụ cho tốt một phen đi, Ha Ha Ha Ha!”

Tiếng cười từ gần mà xa, dần dần trở nên vang vọng, cuối cùng hoàn toàn mất hẳn.

Thân thể của Tử Dạ Thương Long đứng thẳng một cách gian nan, hít sâu một hơi, ánh mắt lướt qua xung quanh, đạt tới trạng thái cảnh giới tuyệt đối, đột nhiên giận dữ hét lên:

“Loạn Thần, ngươi vĩnh viễn cũng không chiếm được Thần Thiên Bảng nguyên thủy... Vĩnh viễn!”

-o-o-o-

Trận chiến chúng thần đã triển khai, mà ở ngoài Đại Thần Thiên giới, một tràng chiến đấu khác với quy mô lớn đồng dạng cũng đang tiến hành.

Vũ Văn Thác và Thần Tôn trong lòng đều hiểu rõ với năng lực hiện tại của bọn họ nghĩ muốn tham gia trận chiến chúng thần hiển nhiên không có khả năng lắm, với lại rất có thể biến khéo thành vụng, trở thành gánh nặng cho Tần Vũ và Tử Dạ Thương Long, vì thế đi tới vùng ven ngoài Đại Thần Thiên giới, tập trung tinh lực ngăn cản thế tiến công của các giới.

Lúc này, chỉ duy nhất Cổ Bàn ở lại bên ngoài Thần Thiên tế đàn, nhưng hắn hiện tại cũng là hoàn toàn không có đất để dụng võ, chỉ có thể chờ đợi thời cơ xuất hiện.

“Tử Thủy Thiên Tinh” mất đi hiệu lực, trở thành hiệu lệnh tiến công các giới, đại quân hơn một ngàn vạn người trùng trùng điệp điệp từ trong hư không cuộn cuộn tràn đến, khí thế vạn quân.

Vũ Văn Thác và Thần Tôn xuất hiện tại vùng biên giới của khối đại lục màu trắng, nhìn thấy đại quân ở nơi xa ào ào tràn tới, trong ánh mắt đều lộ ra một vẻ lo lắng.

“Hiện tại ngoại trừ tám trăm vạn binh lực của Đại Thần Thiên giới, Tà Thần giới và Tru Thần giới có gần bốn trăm vạn binh lực sẽ đem hết toàn lực bảo vệ nơi này, người cũng không cần quá lo lắng.” Thần Tôn thần nhiên nói.

Vũ Văn Thác khẽ lắc đầu:

“Ta chỉ là lo lắng trận chiến tranh này sẽ ảnh hưởng đến con dân của Đại Thần Thiên giới, điều này là Thần Thiên đã từng chú trọng nhất.”

Thần Tôn nhướng mày, nhẹ thở dài.

Giờ phút này, Tôn Ngộ Không và Huống Thiên Minh đã chạy tới tiền tuyến nơi đóng quân của quân Thần Thiên, tiếng gào thét xa xa giống như trời long đất lở, đang không ngừng tiến gần.

Tôn Ngộ Không đem Hỗn Thiên Vô Cực côn hoành ngang trước người, đối mặt với ngàn vạn đại quân, nhưng không có chút sợ hãi nào, thích chí cười nói:

“Chiến tranh với quy mô lớn như thế, lão Tôn ta quá lâu rồi không có gặp, lần này nhất định phải chiến đấu một trận thật thống khoái!”

Bên khoe miệng Huống Thiên Minh thoáng hiện một ý cười nhạt, Thiên đạo chi nhận biến ảo thành hình viên nguyệt giữa bầu trời, đem hắc bao vào trong đó, lãnh quang màu xanh nhạt làm cho người ta có cảm giác một loại cực kỳ sắc bén.

“Cũng không biết Tần tiên bối và tiểu Quân bọn họ thế nào... Vì bọn họ, bất luận như thế nào cũng phải nắm được trận chiến đấu này!”

Tôn Ngộ Không nổi giận gầm lên một tiếng, Vô Thượng Chiến Ý bạo phát, kim quang cuốn qua, dưới cổ chiến ý này Thần Thiên đại quân sôi nổi gào thét, chiến ý cuồng mãnh phát tiết từ trong lòng tuôn ra, trong khoảnh khắc khí thế tức thì đại chấn.

511. Chương 21 : Thần Chiến (hạ)

Một ngàn hai trăm vạn đại quân với quy mô lớn, ở dưới sự chỉ huy của hắc lại cực kỳ ung dung, hoàn toàn chiếu theo mệnh lệnh đang hướng về phía trước tiến lên.

Từ xa nhìn lại, các giới đều đã phát động thế công, tiếng gào thét tức giận của mấy ngàn vạn đại quân, giống như dòng thác cương thiết hướng về Đại Thần Thiên giới cuốn tới.

Mạc Túy Sinh đứng ngạo nghễ ở giữa hư không, thân ảnh khòm khòm tại lúc này lại hiện ra cao lớn như thế, trong ánh mắt để lộ ra một cổ khí thế coi thường cái chết.

“Khoảng cách khát vọng chỉ có một bước không xa ... Nhưng hết thảy thứ này đều là Hồng thành chủ ban tặng, cho dù là muốn tánh mệnh của Mạc mỗ, cũng phải hoàn thành một lần sứ mệnh cuối cùng này!”

Về mặt kiên nghị của Mạc Túy Sinh, từ trong bố bào rách nát kia lấy ra một thanh trường kích, kích kia dài chín thước ba tấc, ánh sáng lưu động toàn thân hiện ra cực kỳ lóe mắt, ở trên lưỡi kích còn có hai cái móc nhọn sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

“Phong Thần Kích... Đã lâu không thấy rồi.”

Thanh “Phong Thần kích” này chính là công kích duy nhất cấp chí tôn linh bảo của Bình Vương Mạc Túy Sinh, cường độ công kích này có lẽ không bằng chí tôn linh bảo mà Đông Phương Giản chế tạo, nhưng thuộc tính kèm theo của nó cũng là không có cái nào có thể so sánh.

Tên là Phong Thần, tức là có thể diễn hóa Hỗn độn hình thành Phong nguyên tố pháp tắc, mà trong quá trình này hoàn toàn là tác dụng tự phát của Phong Thần kích, không cần phương pháp cưỡng không diễn hóa gì của Mạc Túy Sinh.

Giờ Phong Thần Kịch lên cao, một tiếng thét giận dữ từ ở chỗ sâu trong yết hầu của Mạc Túy Sinh bạo phát:

“Tru Thần đại quân nghe lệnh, xông lên!”

Cùng với một tiếng thét giận dữ này, tiếng hò hét phía sau Mạc Túy Sinh giống như tiếng gầm núi lở biển động mà bạo phát, một ngàn hai trăm vạn Tru Thần đại quân điên cuồng hướng về phía trước tiến lên, nhưng mà mục tiêu lại không phải là Đại Thần Thiên giới, dùng tam giác trận thế giống như một thanh tiêm đao hung hăng chọc vào bên trái ở bên trong đại quân của Loạn Thần giới.

Lực chú ý của Loạn Thần đại quân hoàn toàn đặt ở bên trong Đại Thần Thiên giới, căn bản không có nghĩ đến Tru Thần đại quân sẽ từ bên trái chọc vào, sau khi không có sách lược phòng ngự nào, một phần binh lực nháy mắt tán loạn, bị trận hình công kích của Tru Thần đại quân đánh sâu vào bảy rơi tám rụng.

Ánh mắt đầu tiên đang nhìn đến thế trận tấn công phòng thủ của Tru Thần đại quân, Đông Phương Giản không khỏi biến sắc, chẳng qua loại phương thức công kích này hắn lại hiểu rõ, ánh mắt chợt thu lại, tập trung ở trên bóng người có hình dáng khòm khòm đứng ở trên bầu trời cách đó không xa.

“Người thật sự muốn chống lại sao?” Sắc mặt Đông Phương Giản rất khó coi, bên trong hai mắt tràn đầy tơ máu, thần sắc lộ ra vẻ có chút phẫn nộ, điềm nhiên nói.

Mạc Túy Sinh đứng ở nơi cách đó không xa, lạnh nhạt nhìn hắn, hơi hơi lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

“Loạn Thần đại nhân đã hoàn toàn thay đổi, chẳng lẽ ngươi còn nhìn không ra sao, là cái gì biến đổi hắn, ngươi phải hiểu rõ nhất!”

“Âm Vương Thất Sát Trùng? !” Trong lòng Đông Phương Giản thoáng chút hồi hộp, cắn hàm răng, nói:

“Thay đổi thành hình dạng gì cũng không quan trọng, hắn vẫn là Loạn Thần, ngươi cũng vẫn còn là Đệ nhất Binh Vương của Loạn Thần giới, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn trở thành quân sư cho giới khác, đến tiêu diệt hết tinh vực thế giới đã từng thuộc về ngươi sao? !”

Binh Vương Mạc Túy Sinh hơi hơi nhăn mày, hắn trầm mặc, trên mặt để lộ ra một tia ưu thương, nhưng ánh mắt vô cùng kiên nghị này lại không thay đổi chút nào, thở dài thật sâu, nói:

” Đông Phương huynh, ngươi có hay không nghĩ qua, nếu như Loạn Thần hiện tại chiếm được nguyên thủy Thần Thiên Bảng, kết cục của nguyên thủy vũ trụ sẽ như thế nào?”

Đông Phương Giản khẽ gật đầu :

“Ta sớm nghĩ qua, đẩy lên trận chiến diệt thần, nguyên thủy vũ trụ sụp đổ... ”

Mạc Túy Sinh trầm giọng nói:

“Phàm là như vậy, vậy ngươi vì sao còn muốn chấp mê bất ngộ?”

Đông Phương Giản hơi hơi nhắm lại hai mắt, trầm mặc một lát, giọng than thở nói:

“Vậy thì thế nào, cho dù cái gì đều hủy diệt, trong lòng Đông Phương Giản ta vẫn đang trung thành, cho dù vì Loạn Thần đại nhân mà tan xương nát thịt, cũng vẫn không chối từ!”

Trong lòng hai người đều phi thường hiểu rõ, nếu như nguyên thủy Thần Thiên Bảng thật sự rơi vào trong tay của Loạn Thần, như vậy một tràng chiến tranh diệt thần chính là không tránh khỏi. Loạn Thần hiện giờ nếu như muốn trở thành Chương khống giả của nguyên thủy vũ trụ, thì tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ chủ thần nào tồn tại để có thể ảnh hưởng đến địa vị của hắn.

Mạc Túy Sinh dường như có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, đột nhiên giờ Phong Thần kịch lên, từng tia hỗn độn khí lưu động ở trên lưỡi kích vô cùng sắc bén, đột nhiên bị một cổ chú lực kỳ dị thúc động, diễn hóa thành lực lượng Phong nguyên tố pháp tắc, sức gió lay động, ở trong hư không đẩy lên một tràng phong bạo của tiếng rống giận Phong Thần.

“Vậy thì đánh đi!”

Đông Phương Giản thở ra một hơi thật dài, giống như hắt từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày này, sẽ có một tràng quyết đấu sinh tử trong Binh Vương. Lập tức hàn quang bên trong tay áo chợt lóe, một thanh trường thương đã xuất hiện ở trong tay, thân của thương trong suốt óng ánh, giống như một dạng thủy tinh, thậm chí ngay cả lưỡi thương cũng là làm từ loại nguyên liệu kỳ dị này, tổng thể nhìn qua cực kỳ hoàn mỹ, bất cứ chi tiết nhỏ nào cũng không có một chút nào mà không hài hòa, làm cho người ta một loại cảm giác tràn ngập lực công kích.

“Trong Tam đại Binh Vương, ta chủ tấn công, Long Chiến chủ phòng thủ, mà năng lực của ngươi lại ở chỗ Chí Tôn linh bảo có tăng thêm thuộc tính, những năm gần đây ta trước sau đã tham ngộ luyện binh chi đạo này, cuối cùng cũng làm cho ta phát hiện được tác dụng của binh hồn.”

Đông Phương Giản trầm giọng nói.

Mạc Túy Sinh hơi kinh hãi :

“Nói như vậy, ngươi cũng lĩnh ngộ được ảo diệu của việc tăng thêm thuộc tính?”

Đông Phương Giản khẽ gật đầu :

“Một trận chiến này, không chỉ vẹn vẹn là cuộc chiến hai giới, mà là cuộc chiến xướng danh Đệ nhất Binh Vương, ta đã đợi ngày này quá lâu rồi, nhưng không nghĩ đến cũng là lấy sinh tử để quyết định vị trí.”

Mạc Túy Sinh hít sâu một hơi, nói:

“Rất tốt, vậy thì làm cho Mạc mỗ nhìn xem năng lực của ngươi, đến tốt cùng là ai tốt hơn một cấp!” Nói xong, giơ lên Phong Thần kích, một đạo gió lốc long quyền phá không mà tới, không gian chung quanh đều theo đó cuốn lên, vết nứt chung quanh như tơ tằm, hơn nữa đang không ngừng mở rộng.

Long quyền cuồng phong phát ra từng trận rống giận, dọc theo một đạo quỹ tích hình xoắn ốc kỳ dị, cắt vỡ trời cao.

Động tác Mạc Túy Sinh cực kỳ tao nhã, cùng với thân hình khom khom của hắn có vẻ không hợp lắm, nhưng mà ai có thể biết, bộ thân hình bạc nhược này cũng là do nhiều năm luyện chế linh bảo mà tạo thành.

Nghĩ về trước kia xa xăm, phong thái thanh tuyệt, nhưng mà tại bây giờ nhìn không ra dấu vết gì.

Phong Thần kích trong tay phiêu dật cắt về phía bên trong Loạn Thần đại quân, sức gió kéo lên, chí tôn linh bảo có tăng thêm thuộc tính ở phương diện năng lực diễn hóa phong nguyên tố pháp tắc thậm chí không kém gì cao thủ của Hoàn Hư cảnh giới, tức khắc hơn trăm tên Loạn Thần đại quân bị sức gió vô hình sinh ra làm xé rách, máu thịt bay tứ tung.

“Xem chiêu!”

Đột nhiên, một đạo ánh sáng giống như thủy tinh lóng lánh ở bên trong bầu trời vũ trụ âm u phóng lên cao, chiếu rọi bốn phía, cuốn dẫn ra một cỗ lực lượng hùng hậu dị thường cuốn sạch tới.

Trong lòng Mạc Túy Sinh biết Đông Phương Giản đã phát động công kích, sắc mặt trầm xuống, cỗ nguyên tố lực lượng kia chợt đại thịnh, phong bạo quanh thân cũng theo đó mà tăng vọt.

“Bồng!”

Cái tốc độ ánh sáng kia giống như thủy tinh lóng lánh vốn đã là cực nhanh, nhưng mà trong khoảnh khắc đang cách Mạc Túy Sinh không đến mười thước, thật giống như một dạng thuần di, tốc độ bỗng tăng vọt, lúc trước Phong nguyên tố lực lượng còn không hoàn toàn thi triển, giống như một thanh thích đao đâm qua Phong Thần kích mà diễn hóa ra phong bạo.

Sắc mặt Mạc Túy Sinh trắng bệch, chân lui khoảng ngàn thước mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

“Thời... Thời gian gia tốc? !” Mạc Túy Sinh mở to hai mắt, gần như không dám tin mới vừa rồi đã phát sinh một màn kia.

Có thể ở Đại Thần Thiên giới thi triển thời gian gia tốc, sợ rằng ngoại trừ nhân vật có cấp bậc chủ thần thì không có ai khác, nhưng mà Mạc Túy Sinh như thế nào cũng không nghĩ ra được kiện chí tôn linh bảo kia lại có thể thêm vào công năng của thời gian gia tốc.

Đông Phương Giản lạnh nhạt nói:

“Không tệ, là thời gian gia tốc, đây chính là sau khi lĩnh ngộ binh hồn, tăng thêm đặc tính của chí tôn linh bảo. Nếu như ở bên trong Loạn Thần vũ trụ, trình độ gia tốc sẽ mạnh hơn, nhưng hạn chế lực lượng của Đại Thần Thiên giới quá lớn.”

Tuy rằng nói thì nói như vậy, nhưng chỉ cần có thể nắm giữ được một bộ phận thời gian gia tốc, vậy dùng ở trong bất cứ cuộc đối chiến nào cũng chiếm lấy ưu thế tuyệt đối lớn.

Giờ phút này, sắc mặt của Mạc Túy Sinh không khỏi biến đổi ngưng trọng lên.

...

Mắt thấy đại quân kia như dòng thác cương thiết đang không ngừng tới gần, Tôn Ngộ Không lại lộ ra sự hưng phấn dị thường, bất chấp Thần Thiên đại quân ở phía sau, giành trước xông lên, Hỗn Thiên Vô Cực còn không kiêng nể gì thì triển phát ra, Đấu Chiến Côn Điển nháy mắt tăng lên tới cảnh giới siêu cường ba trăm côn, ánh sáng màu trắng sắc bén bắn ra mọi nơi, bạo phát mãnh liệt, lấy khí thế không thể ngăn cản oanh sát quân đoàn phía trước của Tử Thần giới.

Lúc này, Thần Tôn cùng Vũ Văn Thác cũng xuất hiện ở bên trong chiến trường này.

Thần Tôn nhìn qua thể công hung mãnh dị thường của Tôn Ngộ Không, trong ánh mắt để lộ ra quang mang kinh ngạc cùng tán thưởng, đối Huống Thiên Minh nói:

“Nơi này thì giao cho hần cùng Thần Nô, người cùng ta đi ngăn cản Chiến Thần giới!”

Huống Thiên Minh gật gật đầu, chỉ về phía trước, Thiên đạo chi nhận liền bị thúc động, toàn thân đều biến ảo thành một đạo lưu quang biến mất ở bên trong vũ trụ.

Thần Tôn nhìn Vũ Văn Thác liếc mắt một cái, nói: “Lấy năng lực hiện tại của người, còn có thể chiến đấu sao?”

Vũ Văn Thác ha ha chợt cười :

“Thần Tôn, người từ trước đến giờ có thể chưa hề coi khinh quá ta, hôm nay chính là phá lệ lần đầu. Chẳng qua người yên tâm đi, Địa nguyên tổ pháp tắc diễn sinh vạn vật, tuy rằng lấy năng lực hiện tại của ta còn không thể chống đỡ lực lượng nguyên tổ của các pháp tắc còn lại, nhưng đối phó với đám binh lính này lại dư thừa.”

Thần Tôn nhú nhú mày, sau đó gật gật đầu, chỉ như biến mất không thấy.

Ánh mắt Vũ Văn Thác chợt tắt, Địa nguyên tổ pháp tắc lặng lẽ không một tiếng động thi triển ra, bốn phía mỗi một tắc không gian đều tràn ngập một cỗ sinh mệnh nguyên lực. Trên mặt hần lộ ra một tia tươi cười đắc ý, “Cho các người nhìn xem sự lợi hại của Vũ Văn Thác ta!”

Bỗng nhiên, trong hư không đột nhiên xuất hiện một loại cây mây có kích cỡ bằng ba người ôm, đang lấy tốc độ cực nhanh điên cuồng tràn ra, ở ngoài Đại Thần Thiên giới rất nhanh hình thành một đạo bức tường bảo vệ phòng thủ kiên cố. Lúc trước binh lính xông tới dường như còn chưa phản ứng tới đã bị cây mây kia mọc ra xoắn chết.

Đây chính là Vũ Văn Thác ở trong Thương Long điện mà lĩnh ngộ được, phương pháp công kích của Địa nguyên tổ pháp tắc!

512. Chương 22 : Bất Diệt Đối Kháng

“ Muốn tấn công Đại Thần Thiên giới trước tiên bước qua xác Vũ Văn Thác ta !”

Lưỡng đạo tinh quang từ mục quang của hần bạo ra , thần sắc vô cùng kiên nghị

Mấy ngàn vạn đại quân nhất thời bị đám cây mây như rừng rậm thuở hồng quang kia tự nhiên mọc lên cản đường liền không ngừng chặt chém , nhưng thân cây đứt đến đâu dưới sự điều khiển của Vũ Văn Thác lại

một lần nữa sinh trưởng với tốc độ cực nhanh , thậm chí so với lúc trước càng mạnh mẽ hơn . Chỉ chốc lát trôi qua , một phần mười Đại Thần Thiên giới đã hoàn toàn bị cây mây bao trùm

Lúc này , Bát đại gia tộc của Tà thần giới đều tự mình thống lĩnh binh đội theo các hướng xông tới , thể công dũng mãnh , trải qua hơn một ngàn năm luyện binh những tân binh mới được chiêu mộ từ Tà thần giới trên phương diện thực lực tuy không thể bằng binh lính các giới còn lại nhưng trong lúc này đã có sự ăn ý , phá lệ vô song , dưới tình hình binh lực không chiếm ưu thế này miễn cưỡng không rơi và hạ phong

Trong Thần Thiên tế đàn ...

Cuộc chiến giữa các đại Chủ thần hiển nhiên đã đạt tới giai đoạn bạch nhiệt hóa , theo thực lực không ngừng tăng lên , Đại Thần Thiên giới mất đi chương không giả Đại Thần Thiên cũng rung động kịch liệt hẳn lên , không biết đến khi nào một phương vũ trụ này sẽ hoàn toàn bằng hủy

“ Chiến thần quyết bảy trăm bội !”

Chiến thần điên cuồng rống lên , thân thể giống như kim cương nạm ngọc điêu khắc mà thành lộ ra vẻ cứng rắn vô cùng , một vầng sáng màu lam từ bên trong thân thể không ngừng lưu động , cực kì quỷ dị . Tuy nhiên lực lượng phóng xuất ra lại vô cùng kinh người

Có lẽ các Chủ thần khác khi đối mặt với Chiến thần quyết sẽ gặp một chút phiền toái nhưng đối với Hồng Quân lại bất quá là điều đơn giản , đây hoàn toàn là lấy cứng đối cứng , người nào thân thể linh ngộ Hỗn Độn sâu hơn là có thể chiến thắng

Thân thể đỏ ngầu khói trắng phiêu phù , Hồng Quân giờ phút này giống như một lò luyện , từng đợt khí phả ra kinh người nhưng cỗ lực lượng bạo tạc lại không ngừng tăng lên gấp mấy lần

“ Bây giờ đã hiểu rõ trạng thái cấm chế thứ sáu , trạng thái thứ bảy sẽ là cực hạn cuối cùng . Nhưng lực lượng của một ngàn lần Chiến thần quyết có hay không vượt qua cực hạn giải cấm thứ bảy ?”

Hồng Quân trong lòng thầm đoán , nếu như lực lượng một ngàn lần Chiến thần quyết vượt qua trạng thái giải cấm thứ bảy , như vậy Hồng Quân bại là không thể nghi ngờ

Hai người không hẹn mà cùng rống lên , tiếng gầm rú từ trong yết hầu phát ra , dục vọng cầu chiến thúc dục hai thân thể bắt diệt vĩnh hằng kia cùng đánh lên một chỗ . Hư không nổ mạnh như Thiên lôi giáng xuống , không gian bị xé rách xuất hiện một khe hở trống hoác . Sau khi hai đoàn năng lượng cực hạn kia bộc phát với tốc độ cực nhanh , vết nứt đen xì kia bắt đầu hướng ra bốn phía không ngừng nở rộng . Hỗn Độn vật chất từ trong Nguyên thủy vũ trụ mãnh liệt tràn vào

Nếu như phá vỡ không gian sẽ khiến cho Hỗn Độn vật chất tiến vào tinh vực , như vậy có thể nói không gian pháp tắc tại nơi này đã mất đi sự ổn định . Đến khi lực lượng Hỗn Độn vật chất phá vỡ tỉ lệ cân bằng thì cũng là thời khắc toàn bộ Đại Thần Thiên giới bị hủy diệt

Song giờ phút này chúng thần đánh một trận tranh đoạt ngai vị Thần Thiên , cho dù là Chương không giả thuộc về ai thì kẻ đó cũng sẽ không để ý tới một cái Đại Thần Thiên giới nhỏ bé

Lần này , Hồng Quân hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong bởi so với Chiến thần hắn đã thối lui gần một trăm thước mới tiêu giải được hoàn toàn cỗ lực lượng phản chấn kia

Cách đó không xa , Chiến thần hiển nhiên đã nhìn thấu bất diệt pháp thể của Hồng Quân đã rơi vào thế hạ phong , ha ha cuồng tiếu nói :

“ Vậy đã là cực hạn của ngươi phải không ? Ta đã không nhớ rõ bao nhiêu diễn kĩ rồi , kể từ khi chúng thần đánh một trận ta cho tới bây giờ cũng không có chiến đấu hàm súc thâm li như vậy , cũng không có nghĩ tới đối thủ lại là một Chương không giả của Tinh trần thế giới , có lẽ không lâu nữa ngươi sẽ trở thành Chủ thần hay thậm chí vượt qua cả tồn tại Chủ thần , bất quá đã không còn cơ hội nữa . Hôm nay Thần Thiên tế đàn sẽ là phần mộ của cha con ngươi !”

Hồng Quân uốn éo bả vai , phát ra những tiếng kêu răng rắc liên tiếp giống như xương cốt toàn thân cùng dao động , thân sắc hòa hoãn trầm giọng nói :

“ Người xem thường ta , ta có thể dễ dàng tha thứ nhưng người tuyệt đối không thể xem thường Phụ thân của ta , vô luận là ở Hồng Mông vũ trụ hay là Nguyên thủy vũ trụ , Cha đều là một chí tôn cường giả độc nhất vô nhị !”

“ Thú lắm !” Chiến thần hừ lạnh một tiếng , năng lượng của Chiến thần quyết vẫn như trước không ngừng tăng lên gấp nhiều lần , hơn nữa mỗi lần tăng càng mạnh , lực lượng bộc phát ra theo đó cũng càng cường đại . Lưu quang màu lam với tốc độ không thể tưởng tượng nổi đang chớp động , thân thể giống như một viên kim cương phát ra trận trận tiếng vang , hiển nhiên đã đến gần cực hạn chịu đựng của thân thể

“ Đã như vậy cũng chỉ có thể liều một phen !”

Hồng Quân trong lòng đã thâm hạ quyết tâm , hai tay ôn vai thật chặt , xuống tấn , những động tác tưởng chừng nhỏ nhoi này lại phảng phất có thể rung chuyển cả hư không hoàn vũ , phát ra những tiếng thanh hưởng trầm muộn . Không gian xung quanh chợt vặn vẹo hẳn lên , giống như sóng biển đang cuộn ào ào , một đám vết nứt không gian dần dần hiện lên đồng thời tràn vào từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn khí

Giờ khắc này , mỗi một tác da thịt đều căng lên tới mức tối đa , khói khí màu trắng từ trong những lỗ chân lông phụt ra có thể cảm giác rõ rệt được thân thể Hồng Quân đã thu nhỏ lại nhưng khiến cho người ta cảm giác được một cỗ lực lượng bạo tạc tràn ngập sợ hãi . Lưu quang xích hồng sắc từ từ diễn hóa thành huyết hồng sắc , lưu chuyển dày đặc

“ Bất diệt phách thể giai đoạn cực hạn , trạng thái giải cấm thứ bảy ... Hát !”

Một tiếng rống hận vang dội Thiên địa , cả Đại thần thiên giới đều chấn động . Ánh mắt Chiến thần chợt thu liễm , trong đôi mắt tinh mang lưu chuyển nhưng trong lòng thầm giật mình :

“ Tiểu tử này quả thật lợi hại , có thể dùng Hỗn Độn chất thay đổi cơ thể tăng lên thực lực đến mức này , cơ hồ tương đương với trạng thái cực mạnh của chín trăm bội Chiến thần quyết ... Thân thể của hắn liệu có thể thừa nhận lực lượng bạo phá như vậy không ?”

Hỗn Độn chất thay đổi dẫn đến lực lượng bạo phá là tuyệt đối khủng khiếp , nhưng cũng mang đến nhiều tác dụng phụ . Nếu như thân thể không đủ mạnh nhất định sẽ bị lực lượng đó phản toái , cắn nuốt hay thậm chí ngay cả chân linh cũng bị tiêu biến , dẫn đến kết quả là hình thần câu diệt

Hiện tại đã là cực hạn của Hồng Quân , theo trạng thái giải cấm thứ bảy bộc phát cỗ lực lượng bạo phá không thể ngăn cản kia cũng hoàn toàn được phóng thích

Chiến thần nhún vai đột nhiên lúc này chiến ý cuồng thăng , quát :

“ Hảo , ta tựu lấy một ngàn bội Chiến thần quyết lĩnh giáo trạng thái giải cấm thứ bảy của ngươi !”

Hồng Quân khẽ ngẩng đầu dậy , trong ánh mắt của hắn tràn ngập huyết sắc , hung lệ vô cùng sấm nhiên nói :

“ Vậy ngươi cần phải chuẩn bị cho tốt , một quyền này ... chính là sẽ lấy mạng của ngươi !”

Lập tức , giống như thiên binh vạn mã bước từng bước chậm rãi , cước bộ cũng không lớn nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác trầm trọng dị thường , cả hư không cũng theo đó mà rung động hẳn lên

“ Muốn lấy mạng Chiến thần ta , ngươi còn chưa đủ tư cách , một ngàn bội Chiến thần quyết !”

Lưu quang bắt đầu khởi động , từ trong miệng Chiến thần phát ra không phải là tiếng rống hận mà là một tiếng rên rỉ thống khổ , tê tâm liệt phế . Lực lượng bạo phá biến đổi từ Hỗn Độn vật chất kia dường như đang dần dần ăn mòn từng tác thân thể hắn , lộ ra vẻ cực kỳ đau đớn

Lưỡng đại cường giả cuối cùng đã ra đòn quyết định , vào giờ khắc này sắp diễn ra !

Đột nhiên lúc này Hồng Quân biến mất , hắn không vận dụng lực lượng của Đạo Thiên kính , cứ như vậy mà tiêu thất . Mặc dù Đại Thần Thiên giới mức độ hạn chế so với các giới còn lại mạnh hơn nhưng đối với trạng thái giải cấm thứ bảy , là trạng thái cực hạn mà nói đều là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới

Tốc độ , tốc độ của siêu việt thuần di !

Sau một khắc Hồng Quân đã xuất hiện trước mặt Chiến thần , trong lòng hắn biết một ngàn bội Chiến thần quyết có thể trên cả trạng thái giải cấm thứ bảy cho nên phải sớm công kích , tiên phát chế nhân , thành bại hay không chính là một kích tối hậu này !

Chậm rãi ... chậm rãi hơn dự liệu , một quyền của Hồng Quân xuất ra quỹ tích lộ vẻ rất rõ ràng , nắm tay xẹt qua hư không , uốn éo vận vẹo sau đó trực tiếp băng tới . Hết thấy đều chậm chạp , phẳng phất cả hư không theo một quyền này mà dừng lại

“ Chết cho ta !”

Đột nhiên , Chiến thần cũng phát ra một tiếng rống hận , nhưng tốc độ ra quyền của hắn lại nhanh đến kinh người , thậm chí còn không nhìn thấy bất cứ một chuyển động quỹ tích nào , chỉ có thể cảm giác được lực lượng phần toái hư không quá mức khủng bố chợt bộc phát , hai đạo quyền ảnh giờ khắc này hình thành sự tương phản rất lớn

Đông ! Đông ! Đông !

Hai đạo quyền ảnh va vào nhau , lấy hai người làm trung tâm một cỗ hoàn hình khí lưu ẩn chứa trong đó là lực lượng phần toái kinh khủng hướng tới bốn phía xung quanh bắn ra , cả Đại thần thiên giới nhất thời bị phân cắt ra hoàn toàn , từ trong miệng vết cắt không ngừng nổi lên từng đám Hồn Độn vật chất

Bạo thối !

Một thân ảnh điên cuồng bạo thối , hắn không cách nào ngăn cản cỗ lực lượng phần chấn kia , lui gần mấy ngàn thước sao đó mới từ từ tiêu giải được cỗ lực lượng mãnh liệt kia

Thân ảnh kia ... Chiến thần !”

Chiến thần xuất hiện trong hư không , thần sắc hắn vẫn hiện lên vạn phần khiếp sợ . Ánh mắt lại càng toát ra tia kinh hãi , thân thể như kim cương phát ra từng tiếng kêu răng rắc , một vết hằn sâu in lên lồng ngực hắn . Rõ ràng đây chính là quyền ấn của một người , xung quanh từng vết nứt rất nhỏ đã xuất hiện

“ Kia ... Cỗ lực lượng này thật là đã vượt qua sự tưởng tượng của bản thân , cự nhiên lại có thể bộc phát tới cường độ mãnh liệt như vậy ”

Chiến thần trong lòng thầm cảm khái , hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi Hồng Quân đến tột cùng là như thế nào có thể sử dụng Hồn độn thân thể trong thời gian ngắn ngủi tăng lên tới mức độ như vậy

Hô xuất một hơi thật sâu , thần sắc Chiến thần có chút hòa hoãn , trên khuôn mặt hiện lên một tia cười nhạt :

“ Bất kể nguyên nhân là gì , nhưng lúc này ... Cũng không tồn tại nữa !”

513. Chương 23 : Phá Diệt , Trọng Sinh !

Cách đó không xa trong hư không , từ trong Hồn Độn sinh ra những đoàn gió lốc không chút kiêng kỵ điên cuồng gào thét , tuy nhiên Hồng Quân đã sớm không còn tồn tại nữa

Dưới năng lực của trạng thái giải cấm thứ bảy cùng với một ngàn bội Chiến thần quyết hiển nhiên là Hồng Quân bị thua , lực lượng cương mãnh vô cùng kia đã bị hoàn toàn phá hủy , mỗi một tác thân thể đều bị giảo thành phần toái

Xa xa phía hư không , Chiến thần khó khăn đứng dậy , có thể khiến cho một đại Chủ thần trở nên như vậy trừ nhân vật cấp Chủ thần ra có lẽ cùng chỉ có Hồng Quân

Cúi đầu nhìn lại , từng vết nứt xung quanh vết lõm trên ngực vẫn không ngừng nở rộng ra khiến Chiến thần từ tận đáy lòng thầm bội phục Hồng Quân với sự linh ngộ Hồn Độn thân thể cùng với năng lực biến đổi Hồn Độn chất

Tâm thần có chút hòa hoãn , Chiến thần vận vẹo bả vai , toàn thân phát ra một trận tiếng kêu răng rắc , miệng lẩm bẩm :

“ Nguyên thủy ... Thần thiên bằng ”

Đôi mắt thu lại tĩnh lặng như mắt hổ nhìn lên Tử Thủy Thiên tinh phía xa xa muốn thi triển thuận di nhưng một tia ba động thần bí của linh bảo lại khiến hấn chú ý

Cách đó không xa , từng đợt gió lốc bên Hỗn Độn đột nhiên run lên trong nháy mắt tiêu tán như mây khói , thoảng chốc không thấy đâu . Bên trong Hỗn Độn vật chất sền sệt , một tia kim sắc li ti từ từ tràn ngập giống như thủy triều màu bạch kim vậy , thông thả hướng ra bốn phía

Cổ ba động linh bảo kia cũng ngày càng rõ rệt hơn , càng ngày càng mạnh ...

“ Đây ... Đây là ?!”

Không thể tưởng tượng nổi chuyện đang xảy ra , Chiến thần mở to hai mắt cơ hồ không dám tin ngọn nguồn của đoàn năng lượng bạch kim như thủy triều kia

Đó là một cổ kính cũ kĩ , bề mặt phát ra quang hoa nhưng lại không phản chiếu lại bất cứ vật gì , giờ phút này không ngừng phóng thích từng tia li ti quang hoa bạch kim . Mặc dù không nhiều , thậm chí có chút mỏng manh nhưng khiến cho người ta một loại cảm giác tràn ngập sinh mệnh lực lượng

“ Đạo Thiên kính ... chính là Nguyên thủy Chí tôn linh bảo ?!”

Chiến thần trong tâm chấn động , hiển nhiên đối với việc mới phát sinh đã rung động rất lớn

Bỗng nhiên , Hỗn Độn vật chất bốn phía tựa hồ bị một cổ chú lực điều khiển , hình thành một giọt chất lỏng trong như Hỗn Độn châu , thoảng chốc từ đó hiện lên một thân thể người

Trọng tổ thân thể !

Hỗn Độn thân thể dưới tia sáng của Đạo Thiên kính biến hóa với tốc độ kinh người , hình hài của Hồng Quân từ từ xuất hiện

Thấy vậy , sắc mặt Chiến Thần đại biến sợ hãi than :

“ Đây là sự huyền ảo của Đạo Thiên kính sao ... Không phải , tuyệt đối không thể để cho hấn trọng tổ thân thể !”

Nói đến sự ảo diệu của Đạo Thiên kính , trọng tổ thân thể bất của chỉ là một phần trong đó mà thôi . Đạo lấy pháp tắc cùng với tất cả năng lực huyền công với là chí tôn huyền diệu của Đạo Thiên kính

Chiến Thần trong lòng hiểu rõ lúc này bản thân cũng đang trọng thương , đã không thể nào đạt tới trạng thái cực hạn , nếu như Hồng Quân sống lại hơn nữa còn giải cấm trạng thái giải cấm thứ bảy thì hấn nhất định không thể ngăn cản . Lúc này phải tiên phát chế nhân , trong lúc thân thể còn chưa hồi phục đem huỷ diệt hoàn toàn , khi đó còn có thể lấy được Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , có thể nói là nhất cử lưỡng tiện

Trong lòng thầm tính toán , một tiếng rống hận từ trong yết hầu hấn phát ra , cơ thể cứng rắn như kim cương kia lại sinh ra từng vầng sáng xanh nhạt , hơn nữa tốc độ không ngừng tăng nhanh hơn

Bảy trăm bội Chiến thần quyết đã là cực hạn có thể đạt tới của Chiến thần lúc này , bộ ngực bị lõm sâu một lỗ không ngừng phát ra tiếng kêu rắc rắc , Hỗn Độn khí từ trong đó tiết ra ngoài , cũng ảnh hưởng rất lớn tới việc Chiến Thần phát huy năng lực

“ Chết cho ta !”

Chiến Thần phát cuồng xông tới , dưới sự thôi động của năng lượng cường đại này không gian phía sau hấn cũng theo đó mà nén lại uốn éo vặn vẹo . Trong nháy mắt Chiến Thần biến mất tại hư không , bằng vào tốc độ cực hạn có thể nói trong một khoảng cách ngắn hấn đã có thể vượt qua tốc độ của thuận di

Tuy nhiên , lúc này trong hư không chợt nổi lên một đạo hỏa quang , mới đầu nhìn qua chỉ là một tinh hỏa cực kì mỏng manh nhưng không lâu sau lan ra với tốc độ không thể tưởng tượng . Trong nháy mắt cả không gian xung quanh cũng bị thiêu đốt

Chiến Thần khựng lại , ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi , không phải nói là cực kì khiếp sợ . Có thể khiến cho một Chủ thần có loại cảm giác này , rốt cục đó là gì ?

Chỉ thấy phía trước Đạo Thiên kính không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ma thú hình hài giống hệt Hắc Lang , bộ lông toàn thân đen nhánh dựng đứng lên , cái miệng như một chậu máu hơi há ra , răng nanh lòi ra ngoài phát lên tiếng tê hồng trầm muộn . Mà bên trong đôi con ngươi đen nhánh như bóng đêm kia lại không ngừng chớp động tia sáng màu đỏ , tràn ngập sát khí vô cùng hung lệ

Quỷ lang vương , Tiểu Mặc !

“ Nguyên thủy ma thú ... Quỷ Lang vương , nó như thế nào lại xuất hiện ở đây , lại còn bảo hộ cho tên tiểu tử kia nữa , điều này sao có thể ?”

Liên tiếp những chuyện kì dị xảy ra khiến đầu óc Chiến Thần choáng váng , nhưng hần sau khi nhìn thấy Tiểu Mặc liền hiểu ra :

“ Nguyên lai là Quỷ Lang vương trọng sinh thân thể , khó trách ta không cảm giác được cỗ ma huyết sát tính kia , thoát nhìn hần là tiên vào trường thành kì chưa lâu ”

Trong lòng Chiến Thần thầm tính toán , tuy nhiên lúc này cũng không còn biện pháp nào khác , nếu để cho thân thể Hồng Quân tái tạo hoàn chỉnh như vậy hần càng lâm vào quần cảnh

“ Ta là Chiến thần , như thế nào lại có thể bị khuất phục dưới một tiểu bối , vọng tưởng !”

Chiến Thần càng nghĩ càng giận , hần như thế nào cũng không thể ngờ tới lại có một ngày bị Chương không giả của tinh trần thế giới bức bách , trong lúc nộ hồng đã vọt tới trước , khí thế như vạn quân

Lúc này , Tiểu Mặc cũng bộc phát ra một tiếng gào bén nhọn, nhảy dựng lên tốc độ cũng vô cùng kinh người . Đám chiến văn trên trán đột nhiên sáng chói , hồng sắc quang hoa toàn thân cũng theo đó mà vũ động

Cho dù là mới bước vào trường thành kì nhưng Tiểu Mặc vẫn là Nguyên thủy ma thú , Chiến thần tất nhiên không dám khinh địch , không ngừng biến ảo quỹ tích di chuyển tìm thời cơ tốt nhất tấn công chí mạng

Đột nhiên trong lúc này Chiến Thần cảm nhận được quỹ tích di chuyển của Tiểu Mặc , tốc độ thoáng tước giảm , mặc dù không rõ ràng nhưng không thoát khỏi đôi mắt Chiến Thần

Đúng lúc này , Chiến thần dường như toàn lực tung ra một quyền , tốc độ ra đòn cực nhanh hoàn toàn xé nát hư không cuốn theo một đạo tế trường hắc sắc lưu quang

“ Bấy trăm bội Chiến thần quyết , cho dù ngươi là Nguyên thủy ma thú , không chết cũng phải trọng thương !”

Chiến Thần lộ vẻ cực kì tự tin , trong lòng thầm nhận định Tiểu Mặc sẽ bị một quyền này hoàn toàn oanh sát . Song khi quyền chương ẩn chứa lực lượng bạo phá cực mạnh kia chạm đến hỏa diễm một sát na , năng lượng dường như đã bị áp chế giảm đi hần một nửa , thậm chí ngay cả tốc độ cũng trở nên cực kì chậm chạp

Huyết quang trong con ngươi đen nhánh của Tiểu Mặc hiện lên , há to cái miệng như một chậu máu lớn , Hỗn Động vật chất xung quanh nhanh chóng ngưng tụ lại với tốc độ cực nhanh biến ảo thành một quang cầu màu đỏ

“ Ba !”

Một tiếng vang nhỏ , Chiến Thần hiển nhiên không có thời gian và khoảng trống để tránh , toàn thân bị quang cầu đỏ huyết của Tiểu Mặc bộc phát ra đánh thẳng vào người , một tiếng tê hồng xen lẫn phần nộ và không cam vang lên tại Thần Thiên tế đàn

Giờ phút này , dịch thể biến ảo từ Hỗn Động vật chất phía dưới Đạo Thiên kính đã từ từ thành hình người , bộ dáng Hồng Quân cũng đang từng chút khắc họa nên , lưu quang bạch kim kia khiến cho người xem một cảm giác cực kì ám áp

Tiểu Mặc trở lại trước mặt Hồng Quân , lạnh lùng quan sát bốn phía giống như một thủ vệ trung thành tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào cản trở Hồng Quân trọng sinh . Trải qua đối chiến cùng Chiến Thần , trong con ngươi nó tự nhiên lại lưu động một cỗ huyết sắc quang hoa hơn nữa đang không ngừng lớn lên , không biết đến lúc nào sẽ không còn màu đen của mắt nữa . Huyết quang lưu chuyển thấu phát ra một cỗ khí tức huyết tính

“ A!”

Một tiếng tê hồng vang dội cả vũ trụ , càng ngày càng rõ

Cách đó không xa , Chiến thần điên cuồng gào thét tuy nhiên trên thân thể như kim cương của hắn lúc này đã chi chít những vết nứt , nửa vai bên phải đã hoàn toàn nát bấy , bộ ngực lõm lúc trước tựa hồ đã bị xuyên thủng , trống rỗng

Thậm chí cho dù là cùng chúng thần đánh một trận , Chiến thần cũng chưa bao giờ chật vật như vậy . điều này khiến cho sự tức giận của hắn lên tới cực hạn , trong cơn bạo nộ lại cuồng tiếu cười vang khiến người khác không thể hiểu

“ Chưa ai có thể bức Chiến Thần ta vào cảnh chật vật như vậy , hảo ... hảo a , ha ha ha !”

Tiếng cười của Chiến Thần tràn tràn ngập sự tức giận cực độ , thân thể vỡ nát lúc này chỗ chỗ phụt ra từng tia li ti Hỗn độn vật chất

Thân thể Tiểu Mặc đột nhiên cứng rắn , lông mao cũng dựng đứng , đôi răng nanh chớp động hàn quang

“ Mỗi Chủ thần đều có một lực lượng đủ để hủy diệt cả tinh vực , nhưng cũng là một thân thần lực , không có nghĩ tới Chiến Thần ta cự nhiên lại bại trong tay tiểu bối người . Nhưng dù có chết ta cũng phải khiến người hồn tiêu phách tán mới hả giận !”

Giờ khắc này , Chiến Thần dường như đã hạ quyết tâm , muốn lấy mạng đổi mạng . Quyết tâm đồng quy vu tận , tuy nhiên có thể bức một Chủ thần tới bước này cũng là trước đây chưa từng xảy ra

Đông !

Theo một tiếng tê hồng , không gian xáo xác , thân thể bị tàn phá gần như hoàn toàn của Chiến thần lại phát ra quang hoa . So với mọi lần trước cũng huyền lệ hơn nhiều , một cỗ lực lượng hủy diệt từ trong thân thể hắn tăng lên gấp bội , không lâu sau một tia li ti Hỗn Độn khí từ trong những vết nứt không gian không ngừng bắn nhanh ra , cả tinh vực cũng trở nên sền sệt mông lung

Vượt qua lực lượng của một ngàn bội Chiến thần quyết , đã sẵn sàng phóng ra !

Lúc này , quang hoa của Đạo Thiên kính vẫn mềm mại như trước , thần nhiên lưu chuyển , dưới cỗ quang hoa này dựng dục thân thể Hồng Quân đã hoàn thành trọng tổ . Thân thể to lớn cực kì hoàn mỹ , trên mỗi một tác da thịt cũng lưu động kim quang

Bất quá cũng phải thừa nhận uy lực của Chiến Thần quyết thật sự quá lớn khiến cho cả Chân linh cũng tổn hại rất lớn , Đạo Thiên kính mặc dù có khả năng tu bổ chân linh nhưng cũng phải mất một khoảng thời gian không nhỏ

Tiểu Mặc dường như cũng hiểu rõ Hồng Quân không thể nhất thời tỉnh chuyển ngay được , giờ khắc này nó nghiêm nhiên trở thành hộ vệ giả của Hồng Quân , đưa mắt về phía Chiến Thần !

514. Chương 24 : Ma Huyết Sát Tính

Một Chủ thần đã mất đi chủ thần lực cũng có nghĩa mất đi tư cách xưng khống giả , lại như thế nào có thể có năng lực đi tranh đoạt ngai vị Thần Thiên . Tuy nhiên bây giờ Chiến Thần làm như vậy hoàn toàn là vì bảo trụ địa vị một Chủ thần , mục đích chính là hoàn toàn diệt sát Hồng Quân

Chủ thần lực bộc phát hoàn toàn ngưng tụ trong thân thể Chiến thần , bội lần Chiến thần quyết hiển nhiên đã vượt qua khả năng chịu đựng của thân thể , quang hoa màu lam huyền lệ vô cùng trong hư không như ánh sáng của một viên ngọc phá lệ vô song , cỗ lực lượng bạo tạc kia cũng dần trở nên khủng khiếp

Tiểu Mặc như trước vẫn đứng trước mặt Hồng Quân , ánh mắt lợi hại dường như không hề e sợ , ngược lại thấu phát ra một cỗ khí tức hung lệ trước đây chưa từng có , toàn thân bùng lên hỏa diễm màu đỏ giờ khắc này cũng mãnh liệt thiêu đốt

Cả thân thể Chiến Thần cơ hồ đã ngập chìm trong đoàn ánh sáng hủy diệt kia , chỉ truyền đến thanh âm của hắn từ phía xa xa :

“ Hôm nay , người sẽ minh bạch sự chênh lệch giữa Tinh trần thế giới và Nguyên thủy vũ trụ , đó là vĩnh viễn không thể nào vượt qua , lấy cái chết của người để chứng minh !”

Chỉ một sát na sau đó , quang hoa màu lam bắt đầu nổi sóng , tần suất cực nhanh cuối cùng biến ảo thành một đạo quang hoa thẳng tắp bắn ra với tốc độ vượt qua cả thuần di

Siêu việt thuần di , cũng có nghĩa chỉ gần đến một cái chớp mắt

Tuy nhiên trước khi thanh âm còn chưa dứt hiển nhiên Tiểu Mặc đã có phát hiện , hỏa quang lưu chuyển ở trước người nó hình thành một vòng xoáy nghiêng nghiêng , vòng xoáy này phẳng phát ẩn chứa lực lượng mang tính áp chế như mới vừa rồi áp chế công kích của Chiến thần

Chỉ là vào giờ khắc này , loại lực lượng áp chế này hiển nhiên đã không còn bất cứ hiệu quả nào

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn , không gian kịch liệt phẫn toái , ngàn vạn tia hỏa lưu bắn nhanh ra mọi phía từ từ biến mất trong vũ trụ

Chiến Thần vẫn như trước giữ nguyên động tác ra quyền , lam quang bao phủ toàn thân , trong nắm tay kia ẩn chứa một loại lực lượng đủ để phá hủy cả một tinh vực

“ Một ngàn hai trăm bội Chiến thần quyết , cho dù là Tử thần ma công có vượt qua cực hạn cũng không cách nào chống đỡ , huống chi là tiểu bối người !” Chiến Thần lạnh lùng nói , trong ánh mắt tràn ngập tự tin nhưng tình trạng hiện tại của hắn cũng như một ngọn lửa bùng lên tới cực điểm , nhưng củi cháy rồi một ngày cũng sẽ tàn , đến lúc đó khi hắn mất đi một thân Chủ thần lực thì cũng giống như Vũ Văn Thác ngày đó

Chân linh Hồng Quân còn chưa hồi phục hoàn toàn , như trước vẫn được bao bọc trong những dải sáng , nhưng có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của hắn đã từ từ khôi phục , thần trí cũng đang quay lại

Trước mặt hắn , thân thể Tiểu Mặc giống như cây cung giương lên không có nửa tia dao động , tuy nhiên khóe miệng lại chảy ra một vệt máu , hỏa diễm toàn thân vào lúc này cũng ảm đạm thất sắc

Chiến Thần ánh mắt một liêm , thất kinh nói :

“ Không hổ là Nguyên thủy ma thú , cự nhiên có thể đỡ được lực lượng bộc phát của một ngàn hai trăm bội Chiến thần quyết !” Lúc này trong lòng hắn có tính toán phải trong thời gian ngắn nhất diệt sát Hồng Quân , chủ thân lực kia thời gian duy trì cũng không còn nhiều , đến lúc nó mất đi cũng có nghĩa là mạng cũng kết liễu

Nổi giận gầm lên một tiếng , Chiến Thần lại một lần nữa di chuyển . Tiểu Mặc khu động hỏa quang màu đỏ biến ảo thành một đạo hỏa lưu . “Ba” một tiếng đột nhiên xạ ra , không ngừng di chuyển trong hư không với một quỹ tích kỳ dị

Phương thức công kích của Quỷ Lang vương không những ở lực lượng và tốc độ mà trong cơ thể còn uẩn tàng ma huyết sát tính , hiện tại sát tính của Tiểu Mặc còn chưa được kích thích , mặc dù khả năng phòng ngự bản thể của một Nguyên thủy ma thú rất mạnh nhưng nếu luận về công kích thì không thể nào địch nổi cao thủ Hoàn Hư cảnh

Hỏa lưu kia ẩn chứa lực lượng áp chế với tốc độ không thể tưởng tượng lưu thoán trong hư không , tuy nhiên so với Chiến Thần căn bản không đáng nhắc tới , thủy chung không cách nào bắt được quỹ tích di chuyển của Chiến Thần

Đột nhiên , một cỗ cuồng phong giáp tạt khí tức hủy diệt như cuốn đến , Tiểu Mặc té hống một tiếng nhảy lên hung hăng giơ chân trước lên , móng vuốt giống như xé rách hư không phát ra một trận tiếng vang kịch liệt

“ Át !”

Lực lượng Chiến Thần bộc phát đã vượt qua cực hạn điên cuồng đánh tới chỗ Tiểu Mặc . Tiểu Mặc hiển nhiên không thể nào chống lại được năng lượng của một ngàn bội Chiến thần quyết , nhanh chóng bạo lui phát ra tiếng hống thê lương

Chiến Thần vận vẹo cổ tay , lạnh lùng nói :

“ Người muốn bảo vệ hần ... Nhưng chưa có thực lực !” lập tức hần từng bước bước tới , chợt xuất hiện trước mặt Hồng Quân

Quang hoa Đạo Thiên kính lưu chuyển thấu phát ra một tia quang hoa cực kì nhu hoạt , một cỗ sinh mệnh nguyên lực ba động , năng lực chứa trị có thể khiến Chiến Thần cảm thấy giạt mình

“ Thì ra là vậy , đây là hiệu dụng của Nguyên thủy Chí tôn linh bảo Đạo Thiên kính ?” Chiến Thần tròn hai mắt , thở dài nói

Hiển nhiên hần đã nhìn thấu khả năng chứa trị của Đạo Thiên kính , cũng đã hiểu rõ ràng tại sao Hồng Quân trong một thời gian ngắn như vậy có thể từ trong Hỗn Độn tu luyện được thân thể cường đại tới mức này , hoàn toàn là do nhiều lần hủy diệt rồi lại hồi sinh mà ra . Nếu như đổi lại là Chiến Thần chỉ sợ rằng ngày hôm nay đã sớm vượt qua cấp độ một Chủ thần

Chiến Thần càng trông càng thấy khiếp sợ , thầm nghĩ :

“ Nếu như có được linh bảo này không cần đến một diễn kĩ ta có thể khôi phục được Chủ thần lực , nếu như cho ta một chút thời gian nữa thì vượt qua Thần Thiên bất quá là chuyện sớm hay muộn , thật là một kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo hoàn mỹ !”

Nghĩ vậy hần đã không thể kiềm chế muốn đoạt ngay lấy Đạo Thiên kính , không tự chủ được liền vươn bàn tay ra , khi chạm đến vàng nhu quang bạch kim kia một sát na hần rõ ràng cảm nhận được một cỗ năng lượng có khả năng hồi phục thẩm thấu tới toàn thân , ảnh hưởng phản chấn của Hỗn Độn vật chất trong nháy mắt giảm đi gần một phần mười

Mặc dù cảm giác này đã sớm nằm trong dự liệu của hần nhưng trong lòng vẫn nổi lên một nỗi khiếp sợ vạn phần

Khi khoảng cách tới Đạo Thiên kính còn khoảng một trượng , Chiến Thần tay run lên nhẹ , hần không thể kiềm chế sự hưng phấn khi sắp có được Nguyên thủy Chí tôn linh bảo . Tuy nhiên , ngay vào lúc này ...

Một tiếng tê hồng cách đó không xa truyền đến , cả hư không bắt đầu nổi lên những trận ba động kịch liệt . Chiến Thần không có chuẩn bị nên dọc theo quỹ đạo chuyển động mà thối lui gần một ngàn thước ra ngoài

Giờ phút này , một thú ảnh xuất hiện trước mặt Hồng Quân , toàn thân bao phủ bởi một tầng hỏa diễm đỏ rực , chính là Quỷ Lang vương Tiểu Mặc !

Tiểu Mặc đứng phía trước Hồng Quân , hỏa diễm màu đỏ kia giống như Hỏa Long thông thả chuyển động trong hư không , phát ra những tiếng vang trầm muộn dị thường . Mà so với lúc trước cũng không giống , con người đen nhánh của nó đã hoàn toàn chuyển sang sắc đỏ , toàn thân thấu phát ra một cỗ sát khí tàn bạo không thể tưởng tượng nổi , cơ hồ có thể cuốn bay cả nửa Đại Thần Thiên giới

Đây mới là Nguyên thủy ma thú chân chính !

Chiến Thần bị không gian ba động mạnh mẽ ập tới phải thối lui hơn một ngàn thước , ánh mắt lạnh lẽo nhưng lại mang vài phần khiếp sợ , trầm giọng nói :

“ Ma huyết sát tính ... cự nhiên lại bạo phát vào lúc này ?!”

Ma huyết sát tính ! Nguyên thủy ma thú Quỷ Lang vương ẩn chứa ma huyết sát tính bên trong huyết dịch , cũng là một trong những nguyên nhân khiến nó trở thành ma thú tàn bạo nhất trong Thất đại nguyên thủy ma thú . Có thể nói về sát tính như vậy , hoặc cũng có thể nói đó là bản tính của Quỷ Lang vương

Cùng với Hồng Quân tu luyện mấy trăm năm nay , Tiểu Mặc cũng không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy sự xuất hiện của ma huyết sát tính , phần lớn là bởi chưa có sự kích thích . Giờ phút này , lần đầu tiên ma huyết sát tính của Quỷ Lang vương bộc phát , không thể nghi ngờ là vì Hồng Quân đang bị nguy hiểm đến tính mạng , sự phần nộ cực hạn đã kích thích sát tính bên trong huyết dịch của nó

“ Thật là đáng chết !”

Chiến Thần cũng không có nghĩ đến Tiểu Mặc vào giờ khắc này lại bộc phát ra ma huyết sát tính . Sát tính bộc phát cũng có nghĩa lực công kích của Quỷ Lang vương sẽ bạo tăng lên hằng hà sa số lần , so với Tiểu Mặc lúc trước có thể nói là một trời một vực

Chợt trong lúc này , thân ảnh Tiểu Mặc đã đột nhiên biến mất trong hư không , một cỗ không gian ba động kì dị từ trong không gian truyền đến

Chiến Thần ánh mắt một liềm , đồng tử co rút lại , thất kinh :

“ Là không gian pháp tắc , thuận đi !”

Nguyên thủy ma thú sinh tồn ở vũ trụ này đã ngàn vạn diễn kĩ , đối với pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ đã có lĩnh ngộ tuy không sâu sắc như Chủ thần nhưng qua thời gian dài như vậy chỉ cần dựa vào bản năng cũng có thể vận dụng một bộ phận của Nguyên thủy pháp tắc . Huống chi thân thể chúng cũng là từ Hỗn Độn ngưng tụ mà thành

Ngoài cách cũng phải tiến hành thuận đi ra , Chiến Thần cũng không có cách nào bắt kịp được quỹ đạo chuyển động của Tiểu Mặc . Hét lớn một tiếng , lam quang toàn thân bạo trưởng , một đoàn lam quang giống như gió lốc phóng lên cao mãnh liệt xông tới nương theo Chiến Thần quyết mà tăng lên tốc độ cực hạn , hiển nhiên tốc độ đã vượt qua cả thuận đi , biến ảo thành một vòng sáng đẹp mắt biến mất trong hư không

Sau một khắc !

Hai cỗ lực lượng chợt bính phát , một người chiến ý mãnh liệt , một kẻ sát khí tràn ngập . Lưu quang màu lam cùng hỏa lưu màu đỏ xông vào nhau , sau khi va chạm một tích tắc một đạo khí lưu hoàn hình trong nháy mắt bộc phát xé rách một mảng không gian tại Đại Thần Thiên giới rồi biến mất trong Nguyên thủy vũ trụ

Lui !

Chiến Thần không kịp đề phòng , sau khi va chạm một sát na hắn đã cảm giác được năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong Quỷ Lang vương , theo ma huyết sát tính bộc phát năng lượng đó cũng đã sớm bước vào một cảnh giới hoàn toàn khác . Một ngàn hai trăm bội Chiến thần quyết cũng không thể ngăn cản , Chiến Thần diên cuồng bạo thối

“ A ô !”

Tiếng tê hồng phần nộ , bên trong con người màu đỏ kia không ngừng chớp lên những vầng sáng huyết sắc thấu phát ra sát khí vô cùng đáng sợ , bộ lông toàn thân cũng đã dựng đứng lên , răng nanh nhe ra trông dữ tợn dị thường

Tuy nhiên điều làm Chiến Thần khiếp sợ nhất chính là chiến văn trên trán của nó lại bắn ra một loại quang hoa sáng ngọc vô cùng huyền lệ

Chiến Thần bạo lui tới một vạn thước sau đó từ từ ổn định thân thể , lam quang vẫn như trước cực kì huyền lệ nhưng trước chiến văn của tiểu mặc lại giống như một điểm sáng nhỏ nhoi , có thể nào so sánh với ánh trần ?

515. Chương 25 : Tân Chủ Thần

Cách đó không xa, tiểu Mặc đang từng bước chậm chậm đi tới, mỗi một bước đi tới, toàn bộ không gian theo đó liên dao động một chút, hiện ra sóng gợn to lớn hướng về phía xa xa mà mở rộng. Có thể thấy được, cùng với việc vật chất Hỗn Độn không ngừng rót vào, cái tinh vực này đã tương đối bất ổn, hơn nữa tiểu Mặc lại phóng thích ra sát tính cũng đủ đạt tới mức nghiền nát không gian.

Chiến Thần giờ phút này cũng không có đường lui , bây giờ mà lui lại , theo thời gian trôi qua, chủ thần lực của hắn sắp bị hủy diệt hoàn toàn. Nhưng mà nếu có thể giết chết Quỷ Lang Vương, cướp lấy nguyên thủy chí tôn linh bảo Đạo Thiên Kính, như vậy cho dù ai có thể đoạt được nguyên thủy Thần Thiên Bảng đối Chiến Thần mà nói đều không còn quan trọng, ở dưới sự trợ giúp của Đạo Thiên Kính, cuối cùng có một ngày hắn sẽ vượt qua Thần Thiên, trở thành Chưởng khống giả của nguyên thủy vũ trụ.

Cho nên hiện tại, lựa chọn duy nhất của Chiến Thần chính là chiến đấu!

Bạo hồng một tiếng, ở giữa sát khí vô tận, một cổ chiến khí bỗng nhiên phóng lên cao. Bên trong thân thể kia của Chiến Thần vỡ nát, không ngừng tràn đầy vật chất Hỗn độn biến chất, lực lượng bạo tạc thật không thể tưởng tượng kia khiến cho không gian chung quanh hắn đều bị nghiền nát hoàn toàn.

“Chẳng qua chỉ là một con súc sinh, Chiến Thần ta mới không để vào mắt, Chiến Thần quyết hai ngàn lần!”

Hiện giờ, mới là thời khắc mà ngọn lửa đốt cháy mạnh mẽ, Chiến Thần đem chủ thần lực tăng lên tới trạng thái cực hạn mà bạo phát ra. Chiến Thần quyết hai ngàn lần, cái đó là một cái khái niệm gì a, chỉ sợ cổ lực lượng mang tính bạo phát này không có một gã chủ thần nào đủ để chống chọi. Nhưng các đại chủ thần đều có chủ thần lực để đối lấy lực lượng cực hạn, giờ phút này chỉ là Chiến Thần đã bị buộc vào tuyệt cảnh mà thôi.

Cùng với việc bạo phát của Chiến Thần quyết hai ngàn lần, lam quang phát động, biến ảo thành một dạng ánh sáng gợn sóng, tầng tầng lớp lớp hướng tới tiểu Mặc tràn ra đến, không gian bị lướt qua đều bị cổ ánh sáng này ảnh hưởng đến, bẻ gãy, vụn vụn cho đến nát tan, hết thảy đều chỉ ở trong một cái chớp mắt.

“Hô ~!”

Trong tình vực tàn phá, thân ảnh của tiểu Mặc đột nhiên biến mất, vô tung vô ảnh, loại khoảng cách thuần di ngắn này đối với tiểu Mặc hiện tại có vẻ cực kỳ dễ dàng.

Ngay sau đó, nó đột nhiên xuất hiện ở phía sau Chiến Thần.

Thần thức của Chiến Thần bao trùm toàn bộ Đại Thần Thiên giới, tuy rằng không có biện pháp nắm được quỹ tích thuần di của tiểu Mặc, nhưng điểm thiếu sót cuối cùng cũng là trong lòng biết rõ, xoay người đi, hung hăng đánh ra một quyền, không có sự gia trì của bất cứ linh bảo nào, quyền kinh nháy mắt biến ảo thành ánh sáng màu lam mang tính thực chất, lấy tốc độ cực nhanh bắn ra.

Cắm chế ở chỗ biên giới của Đại Thần Thiên giới hoàn toàn bị hủy, xuất hiện một cái vết nứt sâu thật lớn mà u ám, lam quang liền không có đi vào bên trong chỗ sâu vết nứt của vật chất Hỗn độn.

Chiến Thần cũng biết loại trạng thái cực hạn này duy trì thời gian không được bao lâu, hơn nữa sẽ tiêu hao chủ thần lực của hắn trên diện rộng, tốc chiến tốc thắng mới là thượng sách. Mới vừa rồi tiểu Mặc dựa vào di động chớp mắt để tránh công kích, hiện tại đang nhanh chóng vận hành bốn phía, vì có thể nắm được quỹ tích của nó, mà nhất định phải thi triển tốc độ càng thêm cường hãn, ở phương diện này, Chiến Thần tuyệt đối có ưu thế, dù sao với Chiến Thần quyết hai ngàn lần thì tốc độ có khả năng tăng lên đã vượt qua bất kỳ trạng thái thuần di nào.

Một người một thú, hoàn toàn biến mất ở trong hư không, không thấy bóng dáng. Nhưng có thể nhìn được rõ ràng, cảnh tượng khủng bố của không gian vụn vụn kia, từng cái vết nứt không gian đang lấy tốc độ bất khả tư nghị mở rộng ra, hắc động sâu u ám kia phân bố khắp chung quanh, nhìn thấy mà ghê người.

Bất luận là ở phương diện tốc độ cùng lực công kích, có thể nói Chiến Thần đều chiếm giữ ưu thế thật lớn, nhưng giờ phút này ma huyết sát tính của tiểu Mặc bỗng bạo phát, tuy rằng ở phương diện lực công kích cùng tốc độ như cũ vẫn không bằng, nhưng sát khí lại phóng thích ra có đủ tác dụng áp chế rất mạnh, khiến Chiến Thần cho dù đạt tới Chiến Thần quyết hai ngàn lần cũng không cách nào dễ dàng giết chết Quỷ Lang Vương.

Lần đối kháng thứ ba mươi sáu!

Một người một thú có lực lượng tương đương, chân trước sắc bén của tiểu Mặc đem nửa cánh tay phải của hắn đều kéo xuống, mà một quyền của Chiến Thần chính là đánh ở trên cổ của nó, kinh lực xuyên qua toàn thân, hiện tại tiểu Mặc cúi đầu, trong miệng gầm nhẹ không ngừng, con người dao động quang sáng đỏ như máu, có vẻ cực kỳ hung ác dữ tợn.

Chiến Thần nhú chặt mày, đột nhiên giơ lên cánh tay trái, tất cả ánh sáng màu lam bỗng đều thu liễm lại, ngưng tụ trên nắm tay trái, ẩn chứa khí tức hủy diệt liền trở nên trầm trọng, hắn đứng ở bên trong không gian hắc động dĩ nhiên đã bị vỡ nát, vật chất Hỗn Độn chung quanh gần giống như nước sôi sục, đang nhu động điên cuồng, cũng đang không ngừng sản sinh ra biến chất, diễn hóa thành lưu quang màu lam hội tụ trên nắm tay trái.

Chiến Thần trầm trọng thở dài, điềm nhiên nói:

“Cái này đã là toàn bộ lực lượng của ta, bằng vào một quyền, đủ để phá hủy toàn bộ Đại Thần Thiên giới, ta thật muốn nhìn xem súc sinh người đây phải ngăn cản như thế nào!”

Lần đầu tiên ma huyết sát tính bạo phát, tiểu Mặc hiển nhiên còn không cách gì kích phát tiềm lực trong huyết dịch kia, nếu đổi lại là Quỷ Lang Vương tại lúc trước, cho dù là Chiến Thần quyết hai ngàn lần, cùng với Chiến Thần hiện tại chỉ sợ cũng là phải thua không thể nghi ngờ.

Tiểu Mặc ngẩng cổ lên, hướng về phía trong hư không phát ra một tiếng gào thét vô cùng hung lệ, dường như vật chất Hỗn Độn của nửa cái Đại Thần Thiên giới đều bị tác động, dần dần ngưng tụ ở trước người nó, giống như một cái vòng xoáy sụp đổ xuống, vô cùng to lớn.

Lúc này, ánh mắt của Chiến Thần tràn ngập chiến ý coi thường cái chết, cắn chặt hàm răng, ở giữa hư không dưới sự vận hành cực nhanh vạch ra một đạo vết nứt mang tính chất đao nhận, dọc theo quỹ tích của Chiến Thần đang nhanh chóng mở rộng.

Dòng xoáy to lớn kia lúc này chuyển động âm vang lên, tiểu Mặc bỗng nhiên mở ra cái miệng to như chậu máu, giữa răng nanh sắc bén xuất hiện một cái quang cầu đỏ như máu, hơi hơi lưu chuyển, vẫn đang không ngừng mở rộng.

Cùng trước đây lại bất đồng, bên trong quang cầu này lại ẩn chứa một cỗ sát khí hung lệ vô cùng, hiển nhiên là tác dụng của ma huyết sát tính, làm cho khóa quang cầu này xem ra dường như có được lực lượng nghiền nát mọi thứ.

“Ba!”

Quang cầu nổ tung ra, hình thành một đạo quang trụ vô cùng to lớn từ trung tâm vòng xoáy bắn ra, sát khí tanh mùi máu phóng lên cao, giống như mỗi một tắc không gian của toàn bộ Đại Thần Thiên giới đều tràn ngập cỗ sát khí vô hình này.

Chiến Thần không có chỗ nào sợ hãi, hung hăng đánh ra một quyền, đánh ở trung tâm quang trụ kia, sát khí tanh mùi máu lên xuống mọi nơi, thể công của quang trụ nháy mắt cũng bị ngăn chặn, bắt đầu hướng vào phía trong sụp đổ xuống. Mà Chiến Thần do lộ ra thể mạnh áp đảo, cả người đều xông vào bên trong quang trụ, tiếp tục hướng về phía tiểu Mặc đánh tới.

Với Chiến Thần quyết hai ngàn lần, vào lúc này dĩ nhiên không chỗ nào sợ hãi!

Đột nhiên, tại nơi sâu trong yết hầu của tiểu Mặc truyền đến một tiếng gào thét, ánh sáng hoa văn trên trán đại thịnh, toàn thân tăng lên ngọn lửa màu đỏ thắm, hai cỗ lực lượng vào lúc này sản sinh va chạm trực tiếp nhất.

Toàn bộ tinh vực bỗng yên lặng xuống, toàn bộ không gian dao động đều theo đó mà biến mất... Nhưng mà điều này cũng là yên tĩnh trước giông tố!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng vang lớn liên tiếp không ngừng truyền đến, giống như thiên nộ cuồng lôi, phạm vi của không gian tinh vực hơn ngàn dặm này nháy mắt bị sụp đổ, hình thành một cái vết nứt vô cùng to lớn, cực kỳ sâu, dường như có thể nhìn được tình cảnh vật chất Hỗn độn đang điên cuồng sung động.

Có thể nói tiểu Mặc cùng công kích cực mạnh của Chiến Thần sản sinh ra tác dụng triệt tiêu lẫn nhau, nếu chỉ là Chiến Thần, một quyền này đủ để lay động toàn bộ Đại Thần Thiên giới, mà không chỉ đơn thuần là nghiền nát ngàn dặm tinh vực đơn giản như vậy.

Tại bên trong vết nứt kia, bóng dáng của Chiến Thần dần dần hiện ra, thân thể tàn phá kia vào lúc này đã gần như sụp đổ, toàn thân trên dưới không một chỗ hoàn hảo, gần như nửa thân thể đều đã hoàn toàn nát tan, từng cái vết nứt vẫn đang không ngừng mở rộng.

Đôi mắt trống rỗng vô thần của hắn nhìn chằm chằm nơi xa, hồi lâu mới từ trong miệng nói ra vài chữ :

“Thực sự không nghĩ đến... Ta lại gặp khó khăn trong tay Chương không giả ở một cái tinh trần thế giới.”

Cách đó không xa, tiểu Mặc gần như đã mất đi ý thức, toàn thân với ánh lửa màu đỏ thắm cũng theo đó mà âm đạm xuống, mà chiến văn kia ở trên trán, giống như lâm vào một loại ngủ say, không có một tia ánh sáng lưu động.

Nhưng mà giờ phút này, ôm nó, rõ ràng là Hồng Quân, cách chỗ đỉnh đầu ba tấc, Đạo Thiên Kính như trước đang lưu chuyển, ánh sáng nhu hòa màu bạch kim chiếu rọi ở trên người tiểu Mặc, chữa trị chân linh cùng thân thể đã gần như bị nghiền nát của nó.

Nếu như không phải Hồng Quân kịp thời ra tay, chỉ sợ một quyền này của Chiến Thần, sớm đã đem tiểu Mặc đánh thành hình thần câu diệt.

“Chiến Thần, nếu như lúc này là ta, chỉ sợ ngay cả Chiến Thần quyết một ngàn lần của người ta cũng không cách nào ngăn cản, nhưng hiện tại sau khi trọng sinh, cho dù người khôi phục năng lực cực hạn, cũng sẽ không phải là đối thủ của ta nữa.” Ánh mắt lạnh lẽo của Hồng Quân nhìn chăm chú vào Chiến Thần, lạnh lùng nói.

Chiến Thần gần như có chút bất đắc dĩ cười vài tiếng :

“Theo cường độ cùng thời cơ mà vừa rồi người ra tay để phán đoán, sau khi Đạo Thiên Kính đem người trọng sinh, thực lực đã so với xưa thì không như hiện nay, người nếu như bạo phát Hồn độn thân thể, chỉ sợ đã bước vào trình độ Hóa Thiên sơ kỳ. Không hổ là nguyên thủy chí tôn linh bảo, lại có thể có được tác dụng huyền diệu như thế.”

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng thật mạnh, cúi đầu nhìn tiểu Mặc, trầm giọng nói:

“Tiểu Mặc, cảm ơn người ... Yên tâm đi, trải qua không bao lâu nữa người sẽ bình phục, hơn nữa biến đổi so với lúc trước càng thêm cường đại!”

Hiện tại chân linh của tiểu Mặc bị tổn hại, hiển nhiên không cách nào nghe được những lời mà Hồng Quân nói, nhưng nó dường như có cảm giác u tối, hơi hơi rung rung thân thể một chút.

Trầm mặc giây lát, Chiến Thần nhìn thấy Hồn độn thân thể bị tàn phá kinh khủng, lại đem ánh mắt đặt ở trên người của Hồng Quân, ” Chiến Thần ta tuy rằng thất bại, hơn nữa là hoàn toàn thất bại, nhưng một trận chiến này cũng đủ an ủi cả đời ta, từ nay về sau ta cũng không có chiến ý như hôm nay nữa, người muốn giết ta sao?”

Ánh mắt của Hồng Quân chợt thu lại, hai người nhìn nhau trong thời gian rất dài, mới trầm trọng nói ra ba chữ:

“Người đi đi!”

Chiến Thần chợt nhướng mày, dường như lộ ra vẻ có chút không thể tưởng tượng nổi :“Người không phải rất muốn giết ta sao, hơn nữa ta còn làm cho Quý Lang Vương trọng thương.”

” Hiện tại người đã mất đi chủ thần lực, lúc này trong vị trí chủ thần, Chiến Thần đã không còn tồn tại nữa, từ nay về sau, ta sẽ dùng Tru Thần để trở thành tân chủ thần, ta sẽ làm cho toàn bộ chủ thần thấy được, thực lực của Tàn gia ta!” Lời nói của Hồng Quân một chữ ngừng một lát, trầm trọng mà lại lộ ra vẻ âm vang có lực.

516. Chương 26 : Tử Thủy Thiên Tinh

“Mất đi chủ thần lực, cũng có nghĩa là mất đi vị trí chủ thần. Thật không nghĩ tới, sẽ có một ngày bố cục trong tứ đại chủ thần lại bị phụ tử các người thay đổi... Vậy người tự giải quyết ổn thỏa, thực lực mà các chủ thần còn lại có được, có thể không chỉ là Hồn Độn thân thể mà có đủ khả năng chống lại .”

Hồng Quân khẽ gật đầu.

Chiến Thần đột nhiên cười điên cuồng lên, tiếng cười cỏi mở kia ở bên trong tinh vực nghiền nát lộ ra vẻ trống rỗng dị thường :

” Tru Thần, ngươi phải nhớ, từ nay về sau, bất luận là mấy chục cái diễn kỹ, hay là mấy trăm cái diễn kỹ, chỉ cần ta khôi phục chủ thần lực, ta vẫn sẽ tới hướng về ngươi mà khiêu chiến , ha ha ha ha!”

Kéo thân thể bị tàn phá, bóng dáng của Chiến Thần biến mất ở bên trong vết nứt thật lớn kia, tiếng cười cũng theo đó dần dần biến mất.

Hồng Quân nhìn chăm chăm vào bóng dáng rời đi của Chiến Thần, trầm giọng nói:

“Ta chờ ngươi!”

Giờ phút này, ở dưới ánh sáng nhu hòa màu bạch kim mà Đạo Thiên Kính phóng thích ra, chân linh cùng thân thể của tiểu Mặc đang không ngừng chữa trị, hiện tại dĩ nhiên còn lâu mới chuyển tỉnh, nhưng mà ma huyết sát tính kia dường như cũng bị áp chế bởi Đạo Thiên Kính, ánh sáng màu đỏ trong con người cũng đều giảm xuống hết, một lần nữa biến thành màu đen như mực.

Hồng Quân ôn nhu vuốt ve bộ lông của nó, vui mừng nói:

“Huynh đệ tốt, ngươi có thể đã cứu ta một mạng đấy!”

Tiểu Mặc nhìn thấy Hồng Quân yên ổn vô sự, hiển nhiên cũng là cực kỳ hưng phấn, lè lưỡi ra liếm ở trên tay hắn. Hồng Quân liền cảm giác được có chút nhột nhạt, ha hả cười nói:

“Đừng náo loạn, ha hả... Chỉ cần ngươi không có việc gì thì tốt rồi, bất luận như thế nào, ta đều phải đem sinh mệnh của ngươi tiếp tục kéo dài thêm, đây là sự chấp thuận của ta đối với ngươi.”

Tiểu Mặc kêu ê a, hai con mắt chuyển động quay tròn lên, xem ra đặc biệt đáng yêu.

Hồng Quân nhún mày, đứng thẳng mà nhún vai, cảm khái nói:

“Nếu như không phải bị Chiến Thần hủy diệt thân thể, chỉ sợ ta hiện tại cũng không đạt được loại cường độ này, trạng thái giải cấm... Có lẽ đã vượt qua cực hạn rồi, chẳng qua lực chịu đựng để gánh vác Hỗn độn thân thể này rất cuộc mạnh bao nhiêu, có thể tiếp nhận bao nhiêu phản ứng biến chất của vật chất Hỗn độn, chỉ sợ lấy cảnh giới hiện tại của ta còn khó mà kết luận.”

Đích thực, nếu theo như nói về trạng thái giải cấm cực hạn, cảnh giới của Hồng Quân ít ra cũng ở Hóa Thiên sơ kỳ, nhưng cảnh giới của bản thân hắn lại chỉ có cảnh giới Quy Thần trung kỳ, nếu như có thể đem loại cảnh giới này tăng lên tới Hóa Thiên kỳ, như vậy năng lượng sau khi giải cấm chỉ là không thể tưởng tượng .

Nhưng mà cho dù là bây giờ, Hồng Quân cũng có thực lực tuyệt đối có thể chiến thắng Chiến Thần.

“Tiểu Mặc, chúng ta hiện tại đi giúp phụ thân đi!” Hồng Quân nói, tiểu Mặc cũng gật gật đầu, ở dưới sự chữa trị của Đạo Thiên Kính, thân thể cùng chân linh nó đều đã khôi phục chênh lệch không nhiều, nhưng muốn lại lần nữa bạo phát ra lực lượng của ma huyết sát tính, vẫn còn không có thể lắm.

Một người một thú, nháy mắt biến mất ở bên trong bầu trời vũ trụ.

...

Trước mắt, Chiến Thần đã bị Hồng Quân đánh bại, mà Tử Dạ Thương Long tuy rằng bị trói buộc ở bên trong không gian linh hồn của Loạn Thần, nhưng Loạn Thần cũng vì đó mà bị kiềm chế, không cách nào phân thân đi chiếm lấy nguyên thủy Thần Thiên băng.

Giờ phút này, ở trước “Tử Thủy Thiên Tinh” kia, bỗng nhiên có một bóng người đứng... Tần Vũ!

Hai mắt Tần Vũ nhìn chăm chăm vào viên cầu thủy tinh màu tím, giờ phút này đã ngừng vận chuyển, nhưng từ trong đó như trước có thể cảm giác được một cỗ lực lượng huyền bí không thể tưởng tượng, dấu sao cái này cũng là một kiện nguyên thủy chí tôn linh bảo.

Thần thức thông qua cảm nhận, nháy mắt bao trùm toàn bộ “Tử Thủy Thiên Tinh”, nhưng mà lại khiến Tần Vũ không khỏi nhún mày, ông đột nhiên cảm giác được “Tử Thủy Thiên Tinh” đối thần thức của ông sản sinh tác dụng bài xích.

Thần sắc Tần Vũ lộ ra vẻ có chút ngưng trọng, chẳng qua ông cũng không có nóng lòng dùng Thiên Phật kiếm đi chém vỡ “Tử Thủy Thiên Tinh”, mà là đem bàn tay nhẹ nhàng dán ở trên viên cầu thủy tinh này.

Đột nhiên, một tia ánh sáng tím hiện ra ở bên trong viên cầu, có quy luật vận chuyển rất nhanh, dần dần ngưng tụ ở chung quanh bàn tay của Tần Vũ. Giờ phút này, toàn thân Tần Vũ khẽ run lên, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác khác thường.

“Nguyên thủy vũ trụ? !”

Trong lòng Tần Vũ cả kinh, cổ cảm giác kia dung nạp hết thảy, hơn nữa không có giới hạn gì, bao la bát ngát ở trong đầu mà khuếch trương, không có điểm cuối gì, hiển nhiên là nguyên thủy vũ trụ. Thông qua “Tử Thủy Thiên Tinh” này, có thể cảm giác được tới toàn bộ sự việc tồn tại bên trong nguyên thủy vũ trụ, những Hỗn Động tinh phách cùng với vãn thạch được che kín ở bên trong vật chất Hỗn động, thậm chí có chút tự phát mà hình thành nguyên thủy không gian, từng việc hiện ra ở trong đầu của Tần Vũ.

Có thể nói “Tử Thủy Thiên Tinh” này đã giống như một loại bản đồ của nguyên thủy vũ trụ, có thể tùy ý tra xét nơi nào. Nhưng mà khiến Tần Vũ cảm giác được thêm ngạc nhiên chính là lại có thể thông qua “Tử Thủy Thiên Tinh” cảm nhận được lực bản nguyên của nguyên thủy vũ trụ, dựa vào trình độ linh ngộ của Tần Vũ hiện giờ đối với thiên nguyên tổ pháp tắc, hoàn toàn có thể lấy “Tử Thủy Thiên Tinh” làm trung gian, lợi dụng lực bản nguyên của nguyên thủy vũ trụ để tiến hành thuận di, đi tới bất kỳ nơi nào của phiên vũ trụ này.

Giờ phút này, trong lòng Tần Vũ cả kinh, lấy tay thu trở về, khiếp sợ nói: “Không hổ là nguyên thủy chí tôn linh bảo, lại có diệu dụng như thế, khó trách nó có thể cùng nguyên thủy trực tâm sinh ra quan hệ.”

Trong miệng nói, Tần Vũ đã đem Thiên Phật kiếm gơ lên, giờ phút này trận chiến chúng thần đang ở vào giai đoạn gay cấn, ông phải trước tiên giành lấy nguyên thủy Thần Thiên bằng, mà bất luận có thành hay không tấn nhậm Thần Thiên, nhưng tuyệt đối không thể cho phép các chủ thần còn lại giành được nó.

Thiên Phật kiếm có được năng lực phân giải nghiền nát khủng bố, nhưng mà lực phòng ngự của Tử Thủy Thiên Tinh cũng là không thể xem nhẹ, hai đại nguyên thủy Chí Tôn linh bảo trực tiếp va chạm, Tần Vũ cũng không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Ngừng hô hấp, hai tay nắm chắc chắn Thiên Phật kiếm, tinh văn trên mũi kiếm lấp lánh, vào lúc này lộ ra vẻ vô cùng chói lọi, mà lực lượng phân giải phóng thích ra khiến chung quanh hư không giống như mặt gương bị vỡ nát, ầm ầm vỡ tan.

“Hát!”

Tần Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng đem Thiên Phật kiếm chém xuống, tinh quang biến ảo thành một đạo quang trụ lỏng lách, lại bẻ gãy xuống, rơi thật mạnh ở trên “Tử Thủy Thiên Tinh”, lực lượng phân giải cường đại hoàn toàn thẩm thấu mặt ngoài của nó, bắt đầu hướng vào trong khuếch tán tới.

Hơn một ngàn năm qua, có thể nói Tần Vũ đã hoàn toàn linh ngộ được huyền diệu của Thiên Phật kiếm, có thể phóng thích năng lực phân giải của nó tới giới hạn lớn nhất, gần như có thể nghiền nát toàn bộ pháp tắc cùng nguyên tổ lực lượng, thậm chí linh hồn công kích.

Nhưng mà trong lúc đem lực lượng phân giải chạm tới bên trong “Tử Thủy Thiên Tinh”, một cổ lực lượng phản chấn không thể tưởng tượng cũng theo mũi kiếm mạnh mẽ đánh vào, toàn thân Tần Vũ run lên, đột nhiên cảm giác được một cổ lực đạo rất mạnh xông vào trăm xương tứ chi, hoàn toàn không có ngăn cản gì cuốn sạch toàn bộ Bát Thần vũ trụ.

Tần Vũ dường như có chỗ cảm xúc, ngay sau đó đã xuất hiện ở bên trong Bát Thần vũ trụ...

Vũ trụ thế giới hoàn mỹ, thậm chí có thể so với Đại Thần Thiên giới, nhưng hiện giờ mất đi sự chững khồng của Thần Thiên, trình độ ổn định của Đại Thần Thiên giới chẳng qua so với chủ thần mở tinh vực ổn định hơn vài phần mà thôi.

Giờ phút này, ở bên trong Bát Thần vũ trụ, bỗng xuất hiện từng đạo ánh sáng màu tím giống như cuồng xà lệ mãnh, đang diên cuồng len lỏi, nhưng mà vô số ngọn nguồn của ánh sáng tím, lại ở trung tâm của Bát Thần vũ trụ, đó là một cái quang cầu thật lớn màu tím, lộ ra vẻ thẩm thấu trong suốt vô cùng, ở bên trong

quang cầu, có thể rõ ràng thấy được một cái quyển trục bạch kim thật lớn, thấu phát ra sắc thái cổ xưa thần bí.

“Nguyên thủy Thần Thiên bảng? !” Trong lòng Tần Vũ cả kinh, giống như có điều tỉnh ngộ.

Đúng rồi, trình độ cứng rắn của “Tử Thủy Thiên Tinh” cho dù là Thiên Phật kiếm cũng không cách nào phân giải, Đại Thần Thiên nhất định là lấy một loại phương thức khác đem nguyên thủy thần Thiên bảng giấu vào bên trong “Tử Thủy Thiên Tinh”, hiện tại trải qua lực lượng phản chấn chiết xạ ở Bát Thần vũ trụ của ta, thật sự rất thần kỳ.

Trong lòng Tần Vũ đang xúc động, nhưng bị “Tử Thủy Thiên Tinh” bao vây, còn không cách nào cảm giác được thần bí huyền cơ của nguyên thủy Thần Thiên bảng.

Tâm niệm vừa chuyển, Tần Vũ vận dụng không gian pháp tắc, dọc theo không gian dao động nháy mắt xuất hiện ở mặt ngoài quang cầu màu tím, nhưng mà còn không chờ phản ứng tới, chung quanh ánh sáng màu tím giống như được sống lại, theo bốn phương tám hướng điên cuồng tuôn ra.

Trong lòng Tần Vũ chợt lạnh, gơ tay thì triển thiên nguyên tố pháp tắc, tại không gian dao động cùng với quỹ tích không gian chung quanh ông nháy mắt hoàn toàn được tu sửa, những ánh sáng tím này theo quỹ tích rồi loạn lại phản xạ trở về, căn bản không cách nào đến gần người Tần Vũ.

Chẳng qua Tần Vũ có thể cảm giác được, lực lượng hủy diệt ẩn chứa bên trong ánh sáng tím này, nếu như chính diện bị công kích, cho dù là đem sơn nguyên tố cách vận dụng đến mức tận cùng, chỉ sợ cũng phải đã bị thiệt hại to lớn.

Chìa tay ra, Tần Vũ hướng về quang cầu màu tím kia không ngừng tới gần. Quang cầu kia vô cùng to lớn, Tần Vũ đứng ở trước mặt nó, giống như cổ thụ chọc trời dưới chân sinh trưởng một gốc cây cỏ dại, nhỏ bé như thế.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bỗng nhiên, lúc bàn tay của Tần Vũ chạm đến quang cầu màu tím trong nháy mắt, cả người bất giác bay ngược ra ngoài, nếu như không phải đứng lúc sửa đổi không gian dao động kiểm chế đang ở thể lui, chỉ sợ hiện tại sớm đã thối lui đến hơn trăm vạn dặm.

“Lực lượng phản chấn rất mạnh mẽ”

Giờ phút này, bảy đạo quang ảnh bỗng xuất hiện ở bên người Tần Vũ.

“Thiên nguyên tố pháp tắc chi thần, “Tử Thủy Thiên Tinh” này nhìn qua đã trải qua cải tạo của Thần Thiên, Vốn là nó không có lực công kích.” Địa nguyên tố pháp tắc chi thần nhìn chằm chằm quang cầu màu tím, trầm giọng nói.

Tần Vũ khẽ nhíu mày:

“Như vậy, ta phải làm thế nào?”

Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần do dự phúc chốc, nói:

“Điều này thì muốn xem người đối trình độ cường khổng thiên nguyên tố pháp tắc, nếu như người có thể phá giải “Tử Thủy Thiên Tinh” thì đoạt được nguyên thủy Thần Thiên bảng, cái đó mới là cảnh giới đại thành chân chính của người, tới thời điểm đó chúng ta cũng sẽ không còn tồn tại nữa.”

Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần hắc hắc cười nói:

“Không tệ, thiên nguyên tố pháp tắc chi thần, điều này đối với người mà nói là một cái cơ hội, mà cũng là cơ hội duy nhất, có thể hay không nắm chắc liền phải xem chính người!”

Ánh mắt của Tần Vũ quét qua bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần, trầm trọng gật gật đầu, ánh mắt bỗng thu lại, nổ bắn ra hai đạo tinh quang, trầm giọng nói:

“Ta hiểu được!”

517. Chương 27 : Bát Thần

Cách đó không xa, từng đạo ánh sáng màu tím ẩn chứa lực lượng hủy diệt không thể tưởng tượng càng ngày càng uy. Tần Vũ thở ra một hơi thật sâu, trong ánh mắt lộ ra vẻ không sợ hãi, từng bước hướng về phía trước mà đi đến.

Ánh mắt của bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần đều tề tụ ở trên người ông, giờ phút này... Sắp là lúc Tần Vũ sáng tạo kỳ tích!

Đột nhiên, “Tử Thủy Thiên Tinh” hình như cũng ý thức được Tần Vũ đang không ngừng tới gần, ánh sáng màu tím gần giống như cuồng xà phát hiện mục tiêu, theo bốn phương tám hướng gào thét mà đến, Tần Vũ nháy mắt cảm giác được một cỗ lực lượng mang tính áp bức.

Nhưng hiện giờ Tần Vũ đã là thiên nguyên tố pháp tắc chi thần, hơn nữa cái này còn là ở bên trong Bát Thần vũ trụ, đối với Chương không giả mà nói, bất kỳ công tích gì đều gần như không có hiệu quả.

Tần Vũ nhướng mày, thần bào bay lên, thiên nguyên tố pháp tắc đã lặng lẽ không một tiếng động mà thi triển ra. Lấy Tần Vũ làm trung tâm, không gian chung quanh nháy mắt trở nên uốn khúc lên, tần suất dao động cũng đã hỗn loạn hoàn toàn, phạm vi thời không hơn một ngàn thước như rơi vào bên trong loạn lưu, hoàn toàn nhiễu loạn.

Từng đạo ánh sáng màu tím đang va chạm cùng với cái không gian loạn lưu này trong nháy mắt, quỹ tích nháy mắt lại di động, dọc theo hướng rối loạn đột nhiên bắn ra, mấy trăm đạo ánh sáng màu tím ở bên trong thời không rối loạn mà Tần Vũ bố trí dây dưa ở cùng nhau, dường như ở trong khoảnh khắc này, lực lượng mà “Tử Thủy Thiên Tinh” bạo phát ra đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Tần Vũ.

Đối với công kích của kiện nguyên thủy chí tôn linh bảo này, Tần Vũ cũng không lưu ý, hẳn muốn làm chính là phá giải phòng ngự của “Tử Thủy Thiên Tinh”, cùng với việc đoạt được nguyên thủy Thần Thiên bảng.

Quang cầu thật lớn màu tím còn đang vận chuyển cực nhanh, cùng với việc phạm vi bao phủ của thiên nguyên tố pháp tắc không ngừng mở rộng, Tần Vũ đã đi tới phía trước quang cầu màu tím này.

Bàn tay đang dò tìm, nhưng lần này Tần Vũ lại có vẻ cực kỳ thông thả, mà lại không tùy tiện như lúc trước, để đợi lực lượng phản chấn từ bên trong quang cầu màu tím truyền đến.

Quả nhiên, ở trong khoảnh khắc va chạm, một cỗ lực lượng mãnh liệt hùng hồn từ trong quang cầu tuôn tràn ra, mà bàn tay của Tần Vũ cứ như một điểm thu nạp, tất cả lực lượng đều bắt đầu hướng về nơi bàn tay của ông ngưng tụ, sau khi ở thể tích trữ thì hung hăng bạo phát ra.

Dạng tràn ra này, ngưng tụ, tích trữ, quá trình bạo phát, từng việc hiện lên ở trong đầu Tần Vũ, nhưng bên trong quang cầu này dường như có một cỗ lực lượng ngăn trở, hoàn toàn đem nguyên thủy Thần Thiên Bảng ẩn tàng đi, tuy rằng có thể nhìn thấy rõ ràng nơi tồn tại của nó, mà lại không cách nào chạm để đoạt được.

Trong giây lát, cỗ lực lượng phản chấn kia dĩ nhiên là bạo phát ra, mà tại trong nháy mắt của ánh chớp hỏa thạch, Tần Vũ đã có sự chuẩn bị, tinh quang óng ánh chợt đến rồi mọc lên, cỗ lực lượng phản chấn kia nháy mắt bị phân giải ra, biến ảo thành lực lượng như nhau hướng về bốn phía mà bắn tóe ra, dần dần tiêu tan ở bên trong Bát Thần vũ trụ mệnh mông bát ngát.

Ánh sáng màu tím âm âm chấn động, ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, chỉ thấy bên trong khối cầu kia, đột nhiên ánh sáng đại uy, cỗ lực lượng phản chấn kia hiện lên bao nhiêu lần bạo tăng cùng ngưng tụ, nếu như bạo phát thêm một lần nữa, Tần Vũ chính là gặp phải hình ảnh như vừa rồi bị đánh bay đi ra ngoài.

“Thiên nguyên tố pháp tắc!”

Nháy mắt, quang cầu to như vậy đều bị thiên nguyên tố pháp tắc của Tần Vũ bao trùm lại, không gian chung quanh vận vạo kịch liệt, dao động, làm cho toàn bộ quang cầu đều trở nên mờ nhạt xuống.

Nhưng mà cho là cỗ lực lượng kia bị khóa ở trong thiên nguyên tố pháp tắc, thì Tần Vũ đang có một cỗ cảm nhận sâu sắc, dường như cảm giác được cái gì, thần sắc hơi động, giọng nghi hoặc nói:

“Hỗn Độn lực?”

Hỗn Độn lực, chính là bản chất lực lượng từ trong vật chất Hỗn Độn diễn hóa mà tới, có thể nói là lực lượng nguyên thủy đứng đầu của bát đại nguyên tố pháp tắc, tuy rằng so với việc lực lượng bạo phát ra của vật chất Hỗn Độn sau khi biến chất muốn yếu hơn rất nhiều, nhưng vật chất Hỗn Độn vốn là vô biên vô hạn, có thể xem nhẹ thì sau khi biến chất gây ra ảnh hưởng tiêu cực, không chút cổ kị nào mà tiến hành phóng thích.

Tần Vũ đối cái này cũng là cảm giác được cực kỳ khiếp sợ, từ cường độ của cổ Hỗn độn lực này thì có thể suy đoán, Đại Thần Thiên truyền lực lượng Hỗn Độn vào bên trong “Tử Thủy Thiên Tinh” có thể nói là cực kỳ lớn, chỉ sợ tứ đại chủ thần nghĩ muốn phá giải cổ Hỗn Độn lực này, đều không phải là việc đơn giản như vậy.

“Hô ~!”

Về mặt Tần Vũ ngưng trọng, điều chỉnh hô hấp của chính mình, chậm chậm nhưng lại có quy luật chừng không thiên nguyên tố pháp tắc, lợi dụng biến hóa của thời không loạn lưu để không ngừng làm suy yếu tác dụng phản chấn của Hỗn Độn lực, loại quá trình này đối với Tần Vũ mà nói là cực kỳ khó khăn, Hỗn Độn lực hùng hậu to lớn gần giống như một tòa núi cao vô cùng khổng lồ, mà thiên nguyên tố pháp tắc lại giống như ngàn vạn thanh tảo đao nhỏ bé, đang không ngừng làm tiêu hao hình thể lớn nhỏ của núi.

Bảy đại nguyên tố pháp tắc chỉ thần đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chăm vào Tần Vũ, đối với thành tựu hiện tại của Tần Vũ cũng cảm giác được cực kỳ hài lòng, nhưng có thể phá giải “Tử Thủy Thiên Tinh”, lại vẫn là một cái ẩn số.

Lúc này, trạch nguyên tố pháp tắc chỉ thần mở miệng nói:

“Các người nói, hắn có thể trở thành Chương không giả sao?”

Thủy nguyên tố pháp tắc chỉ thần lạnh nhạt cười một tiếng, vật chất Hỗn độn ở chung quanh hắn không ngừng ngưng kết thành giọt nước nhỏ bé, trong sáng long lánh, lưu động lên xuống.

“Điều này ai lại có thể biết, hết thảy đều phải xem bản thân hắn, chẳng qua hắn đối với trình độ linh ngộ của thiên nguyên tố pháp tắc, đích thực làm ta rất thất vọng.”

Địa nguyên tố pháp tắc chỉ thần hơi hơi gật đầu, nói:

“Xem ra chúng ta cần làm tốt sự chuẩn bị, bát thần quy nhất, mới là Chương không giả chân chính, tới lúc cuối, hết thảy nguyên tố pháp tắc chỉ thần đều không còn tồn tại nữa, cũng là tồn tại chí cao duy nhất, mà chỉ có Chương không giả của nguyên thủy vũ trụ.”

Hỏa nguyên tố pháp tắc chỉ thần vận vẹo thân hình, từng dòng lửa ở bên người hắn nhanh chóng chạy tán loạn, trầm giọng nói:

“Người cho rằng hắn sẽ trở thành “sáng tạo giả” sao?”

Sơn nguyên tố pháp tắc chỉ thần cười hắc hắc, “Người điên rồi sao, nguyên thủy vũ trụ căn bản là thiên địa vạn vật sinh thành, là tồn tại chí cao của hết thảy không gian vũ trụ, cũng là nguyên thủy tồn tại, như thế nào sẽ có sáng tạo giả. Cái gọi là các đời đảm nhiệm Thần Thiên chẳng qua đều là Chương không giả mà thôi.”

“Nhưng linh ngộ chương không của các đời đảm nhiệm Thần Thiên đối với vật chất Hỗn Độn chẳng qua đều là cảnh giới Hóa Thiên hậu kỳ, chẳng lẽ cái này là điểm cuối sao, hoặc là nói, ở tại đây, bên trong vật chất Hỗn Độn còn tồn tại một chút thần bí nguyên tố mà từ trước đến nay chưa có người có khả năng linh ngộ đến?” Phong nguyên tố pháp tắc chỉ thần hơi hơi lắc đầu, trầm giọng nói.

Nói đến đây, bảy đại nguyên tố pháp tắc chỉ thần đều trầm mặc xuống dưới, dường như đều đang suy nghĩ sáng tạo giả cùng Chương không giả và những vấn đề cực hạn của vật chất Hỗn Độn.

Qua rất lâu, địa nguyên tố pháp tắc chỉ thần mới thở dài thật sâu, trầm giọng nói:

“Có một loại pháp tắc, là cùng với dưỡng dục của nguyên thủy vũ trụ mà sinh ra, nó chương không vận mệnh của mỗi một người, tồn tại hư ảo, bất luận người nào cũng không cách nào chương không, phải nói là cực hạn, ta nghĩ nhất định phải là nó thôi.”

Nguyên tố pháp tắc chi thần còn lại cũng đều khê gặt đầu.

...

Giờ phút này, thiên nguyên tố pháp tắc của Tần Vũ đã phát huy tới trạng thái cực hạn, toàn bộ quang cầu màu tím đang vận vẹo với mức độ lớn nhất, dựa theo loại tần suất kỳ quái nào đó đang kịch liệt phồng lên cùng co lại, trong đó lại ẩn chứa Hỗn Động lực khủng bố cũng đang nhanh chóng giảm xuống.

“Không hổ là Đại Thần Thiên, lại có thể ở bề mặt nơi này truyền vào lực lượng khủng bố như thế để làm phòng ngự.” Cảm thán từ trong thâm tâm của Tần Vũ về phương pháp cải tạo nguyên thủy chí tôn linh bảo của Đại Thần Thiên.

Nhưng mà hiện tại chiến đấu của tứ đại chủ thần như cũ vẫn tiếp tục, Tần Vũ phải ở thời điểm đầu tiên giành lấy nguyên thủy Thần Thiên Bảng, chỉ là cổ Hỗn Động lực này lớn quá mức, chỉ dựa vào Bát Thần vũ trụ trong thời gian ngắn rất khó đem nó xóa bỏ hoàn toàn, chỉ sợ cho dù xuất ra Thiên Phật kiếm cũng không giải quyết được.

“Đúng rồi!”

Đột nhiên linh quang chợt hiện trong đầu Tần Vũ, chợt nghĩ tới một chỗ có thể nhanh chóng hóa giải cổ Hỗn Động lực này. Cũng không kịp nghĩ nhiều, chìa bàn tay ra nhìn trời chợt bắt, không gian phía sau bỗng đổ sụp xuống, một cái quang môn thật lớn dần dần hiện ra, phía trên rõ ràng khắc ấn ba chữ “Bát Thần Môn” to lớn mà cổ xưa tang thương.

Đây là cơ sở tồn tại của Bát Thần vũ trụ, cũng là nơi diễn sinh ra bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần...

“Chính là nơi này!”

Tần Vũ hét lớn một tiếng, chưởng khổng lồ thiên nguyên tố pháp tắc mạnh mẽ kéo, dường như toàn bộ không gian đều bị ông dẫn động, quang cầu màu tím to như vậy bị dẫn vào bên trong Bát Thần Môn.

Địa nguyên tố pháp tắc chi thần gặt gặt đầu, cười nói:

“Xem ra hần cũng đã ý thức được, lực lượng trong Bát Thần Môn là vô tận, nên có thể tại trong thời gian ngắn trợ giúp hần phá giải “Tứ Thủy Thiên Tinh”.”

...

Bên trong Bát Thần Môn, trong nháy mắt Tần Vũ đã đặt chân ở nơi này dĩ nhiên cảm giác được cổ lực lượng luyện hóa mãnh liệt kia, nhưng đối với hần hiện tại mà nói cũng đã không sinh ra hiệu quả gì.

Quang cầu màu tím đã hoàn toàn bị dẫn vào Bát Thần Môn, ở bên trong vùng cát màu xanh nhạt, hư không đều đang không ngừng dao động vận vẹo, dường như mỗi một tắc lực lượng đều tràn ngập lực lượng áp chế y phục kỳ dị, chẳng qua Tần Vũ hiển nhiên sớm đã quen rồi.

Ở dưới sự bao trùm của cổ lực lượng áp chế, Hỗn động lực của quang cầu màu tím cũng giảm xuống với mức độ thật lớn, Tần Vũ như trước chưởng khổng lồ thiên nguyên tố pháp tắc, cường độ của Hỗn động lực giảm xuống với mức độ lớn nhất. Nguyên thủy Thần Thiên Bảng bên trong quang cầu kia càng phát ra rõ ràng, quyền trục màu bạch kim phát ra ánh sáng nhỏ bé, lại làm cho người ta một loại cảm giác tối thượng.

Lúc này, ánh mắt của Tần Vũ cũng bị nguyên thủy Thần Thiên Bảng kia hấp dẫn, bất quá hần ý thức được trận chiến chúng thần còn đang tiếp diễn, Hồng Quân cùng Tử Dạ Thương Long bọn họ đều có thể có nguy hiểm đến sinh mệnh, phải mau chóng đạt được Thần Thiên Bảng mới là thượng sách.

Trình độ áp chế của Bát Thần Môn đối với “Tứ Thủy Thiên Tinh” dễ dàng thấy rõ, ánh sáng màu tím bỗng ảm đạm xuống, ở dưới sự bao trùm của cổ lực lượng luyện hóa này, mà giống như sư tử mất đi dã tính, lười biếng nằm trên mặt đất, tùy ý Tần Vũ xâu xé.

Bên trong Bát Thần vũ trụ, bảy đại nguyên tố chi thần còn đang chờ, đợi đến lúc Tần Vũ có được cảnh giới đại thành kia, thì đến lúc đó trở thành Chưởng khổng lồ giải chân chính.

518. Chương 28 : Linh Hồn Đối Chiến

Giờ phút này , thần thức của Tử Dạ Thương Long bị phong tỏa trong nhục thể cảm nhận Đột phách sát không biết đâu là mục tiêu . Loạn thần ẩn mình trong linh hồn không gian lạnh lùng quan sát hết thấy giống như là đang hưởng thụ vậy , cùng đội Tử Dạ Thương Long hoàn toàn bị hủy diệt

Hư không bốn phía bị nén lại không ngừng phát ra ngàn vạn tử sắc quang hoa , Tử Dạ Thương Long cũng chỉ có thể vận dụng hạn độ lớn nhất của nguyên tố pháp tắc tiến hành ngăn cản nhưng theo thời gian trôi qua , loại năng lực diễn hóa Hỗn Độn , điều khiển pháp tắc đã từ từ biến mất , e rằng không thể sử dụng lâu hơn , linh hồn sẽ bị Âm Vương Thất Sát truy nghiền cho nát bầy

Lúc này , ngàn vạn hắc sắc tế toái lưu quang không ngừng đánh sâu vào nguyên tố pháp tắc lực lượng của Tử Dạ Thương Long , bất quá nơi này là linh hồn không gian cho nên cũng không có thuộc tính dao động như bình thường . Toàn bộ đều là hư ảo không thật , cũng có nghĩa không cách nào thi triển Thiên nguyên tố pháp tắc phá giải Âm Vương Thất Sát truy của Loạn thần

Qua hồi lâu , lấy Tử Dạ Thương Long làm trung tâm không gian bốn phía sớm đã bị gấp khúc , bị nghiền nát tan tành . Từng đạo tử sắc quang hoa bạo phát ra lực lượng hủy diệt đủ để ăn mòn mỗi một tác linh hồn không gian , tuy nhiên linh hồn Tử Dạ Thương Long cũng đang kịch liệt rung động , mỗi một lần công kích đều khiến hắn một loại cảm giác thống khổ như linh hồn bị tê liệt

Đây là lực lượng Đột phách sát của Âm Vương Thất Sát truy !

Nét mặt Tử Dạ Thương Long nghiêm trọng dị thường , toàn bộ tinh lực đều tập trung ở Đột phách sát . Trên phương diện công kích phòng ngự linh hồn không gian hắn tự biết với năng lực bản thân hiện giờ không có cách nào phá giải lực lượng của Âm Vương Thất Sát truy , điều hắn có thể làm là tranh thủ một chút thời gian cho Tần Vũ cướp lấy Nguyên thủy Thần Thiên bảng

Trong khoảng thời gian này Tử Dạ Thương Long vẫn có thể tránh được tư sắc quang ba kia tập kích nhưng mật độ chúng quá dày đặc lại ẩn chứa khả năng hủy diệt linh hồn , cho dù là cấp bậc Chủ thần như hắn cũng không cách nào chống đỡ quá lâu

Tuy nhiên , giờ phút này Loạn thần dường như đã mất đi tính nhẫn nại , thanh âm giống như tiếng răng va vào nhau :

“ Tà thần ... thần niệm của ngươi đã cực kỳ yếu ớt , chỉ cần ta tăng thêm đại cường độ công kích linh hồn nữa ngươi nhất định sẽ hình thần câu diệt , từ nay trong Tứ đại Chủ thần sẽ hoàn toàn trừ danh ngươi , ha ha ha ha !

“ Hô hô !”

Từ trong miệng Tử Dạ Thương Long phát ra tiếng người khó nhọc , bộ ngực không ngừng phập phồng , quần áo toàn thân đã rách nát , trông cực kỳ chật vật . Đôi mắt thâm thúy giống như hồ sâu kia lạnh lùng quét ra xung quanh , đồng tử co lại giống như đầu mũi tiêm , thấu phát ra một cổ khí tức sâm lệ

“ Vậy ngươi còn chờ gì nữa ?”

Diệu cười cuồng vọng của Loạn thần lại truyền tới :

“ Ngươi hẳn là người may mắn , có thể là người thứ nhất chết dưới Âm Vương Thất Sát truy trong tay một Chủ thần , ta muốn cho ngươi phải trải qua một sự thống khổ vĩnh viễn không thể nào đoán được , hôm nay ta đã lĩnh ngộ được lực lượng của Âm Vương lục sát , bây giờ cũng phải để ngươi kiến thức ngũ sát !”

Thí thần sát !

Đột nhiên cả linh hồn không gian đều trở nên mơ hồ hazy lên , phảng phất như tất cả được bao phủ bởi một tầng hơi mông quang vụ khiến cho người ta không phân biệt được thật giả . Tử Dạ Thương Long trong lòng thâm khiếp sợ , cẩn thận quan sát sự biến hóa của linh hồn không gian

Tử sắc quang hoa xung quanh cũng theo đó mà nhạt dần , dường như cả linh hồn không gian lúc này đều trở nên tĩnh lặng

Ngay sau đó , một tia chấn động rất nhỏ truyền đến hơn nữa còn không ngừng lớn dần . Tử Dạ Thương Long đồng tử tròn tròn , thân thể giống như tiếp xúc với điện bị co lại giống như một lão hổ bị thương , ánh mắt gắt gao quan sát bốn phía , một tia biến hóa cũng không thoát khỏi đôi mắt hần

Chỉ trong chớp lát , một tia rung động rất nhỏ kia đã biến thành chấn động cực kì mãnh liệt

Oanh !

Không chuẩn bị kịp , Tử Dạ Thương Long căn bản còn chưa kịp phản ứng , linh hồn không gian đã hướng vào một nơi nén lại

Nếu là người khác nhìn vào không gian bị nén lại kia vô cùng u ám , một đoàn chất lỏng màu xám tựa hồ đang thông thả chuyển động . Giờ khắc này , Tử Dạ Thương Long hiển nhiên đã có phát hiện lấy tốc độ nhanh nhất hướng về phía bên trái tránh né

Sau một khắc , từ trong không gian bị nén lại kia một hắc sắc quang trụ lớn vô cùng đột nhiên nổi lên , có thể thấy rõ ràng được bên trong cột sáng kia hiện ra quang đồ ma quái trông giống như một bộ xương khô rất lớn . Toàn bộ bên trong linh hồn không gian đều truyền đến một trận gào rít tê hống như của ác quỷ , âm thanh làm khiếp sợ tận tâm can .

Nó dường như ẩn chứa ma tính lực lượng nào đó trực tiếp xuyên thấu linh hồn bản thể của Tử Dạ Thương Long !

“ Đây ... Đây là Thí Thần sát phải không , lực lượng thật khủng khiếp !” Tử Dạ Thương Long toàn thân giống như mê muội không tự chủ được liên run rẩy , cổ ma âm kia hoàn toàn xuyên thấu tận đáy lòng hần

Ngưng thần nhìn lại , quang đồ ma quái trong hắc sắc quang trụ đang thông thả sau đó ầm ầm phát nổ , ngàn vạn quang hoa tử sắc bạo liệt . Đồng tử Tử Dạ Thương Long tròn tròn , bộ xương khô kia đột nhiên từ bên trong xông tới cầm trên tay một vũ khí tương tự như Âm Vương Thất Sát trùy , nhưng về thể tích lại lớn hơn vài phần hung hăng hướng tới linh hồn của Tử Dạ Thương Long

“ Lôi nguyên tổ pháp tắc !”

Tử Dạ Thương Long căn bản không có không gian để tránh né , dương tay diễn hóa Hỗn Độn , một đạo khối quang giống như một con rồng tạo bởi lôi điện rồng giận phát ra , dù sao trong bảy đại nguyên tổ pháp tắc thì Lôi nguyên tổ pháp tắc là công kích mạnh nhất

Điện quang dũng mãnh cùng với quang ảnh khô lâu kia va vào nhau , tuy nhiên kết quả lại nằm ngoài dự đoán của người khác , điện quang sáng ngọc kia như đánh vào hư vô , cự nhiên lại xuyên qua thân thể quang ảnh kia rồi nhanh chóng tiêu thất trong hư không

Tử Dạ Thương Long tái mặt kinh hãi , hiển nhiên nguyên tổ pháp tắc đã hoàn toàn mất đi hiệu dụng công kích

Quang ảnh khô lâu kia tốc độ trở nên nhanh hơn , thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Tử Dạ Thương Long , hai tay cầm chùy hung hăng đâm xuống

“ Ha ha ha , Thí thần không có phòng ngự , cũng không cần phòng ngự nhưng công kích của nó không ai có thể ngăn cản , ha ha ha !” Loạn thần cười càn thêm cuồng vọng , tựa hồ hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay hần

Tử Dạ Thương Long thấy Thí thần đang điên cuồng xông tới , không gian bốn phía dường như cũng trở nên vô cùng nặng nề , động đậy chân tay cũng cực kì chậm chạp phảng phất lâm vào một không gian đình trệ vậy

Chết !

Tất cả đều diễn ra trong chớp mắt , Tử Dạ Thương Long dưới tình hình này đã không còn bất cứ khả năng phản kích nào , khẽ nhắm mắt lại thở dài , trong đầu lại hiện lên vài nhân ảnh

Tử Băng Linh ... Lâm Vũ Trân ... Tứ đại nguyên lão ...

Đường như tất cả sẽ kết thúc tại đây , Thí thần tê hồng , Loạn thần gào rít quanh quẩn bên tai Tử Dạ Thương Long

“ Phá !”

Đột nhiên , một thanh âm từ một địa phương rất xa truyền đến nhưng lại rất rõ ràng cộng thêm xuyên thấu lực cường hãn

Tử Dạ Thương Long trong lòng cả kinh lại một lần nữa mở hai mắt ra , chỉ thấy Thí thần điên cuồng tê hồng , thân thể to lớn vô cùng dường như bị thanh âm kia hoàn toàn xé nát hóa thành từng đạo tàn ảnh , từ từ biến mất trong hư không

“ Đây ... Đây là ?” Tử Dạ Thương Long ngẩng đầu lên vẻ mặt khiếp sợ

Song lúc, thân ảnh Loạn thần lại xuất hiện cách đó không xa cầm trong tay Âm Vương Thất Sát trùy , ánh mắt thấu phát ra thần sắc vô cùng hung lệ :

“ Là ai ?!”

Tiếng hô này không ngừng quanh quẩn bên trong linh hồn không gian , như đang dần nghiền nát nó

Lúc này , một bóng người từ từ hiện lên , người nọ một thân áo vải cổ phác cầm trong tay một trường thương màu đen , bề mặt phiên cổ động phóng thích ra một loại khí tức vô cùng thần bí

Cổ Bàn !

Cổ Bàn nét mặt lạnh lùng , nhìn Tử Dạ Thương Long thật sâu một cái :

“ Tà Thần , ngươi vẫn tốt chứ ?”

Tử Dạ Thương Long khẽ lắc đầu , sau khi bị Thí thần áp bức công kích thì linh hồn đã cực kì suy nhược . Cách đó không xa , Loạn thần nhìn chằm chằm Cổ Bàn lạnh lùng nói :

“ Ngươi là người Tinh Trần thế giới , làm sao có thể tiến vào nơi này , lại như thế nào có thể phá giải Thí thần sát của ta ?”

Rất hiển nhiên , chỉ trong tích tắc Cổ Bàn đã phá giải Thí thần sát mới có thể khiến cho linh hồn Tử Dạ Thương Long không bị ảnh hưởng bởi công kích của Thí thần , nhưng điều Loạn thần khó hiểu chính là nơi này đã hoàn toàn thuộc về Âm Vương Thất Sát trùy , như thế nào hắn có thể đi vào , lại làm sao có thể phá giải Thí thần sát ?

Quay mặt về phía Loạn thần , Cổ Bàn không có một chút e sợ ngược lại cực kì trầm ổn , lạnh nhạt cười nói :

“ Bởi ngươi không còn là chủng không giả nơi này nữa !”

Vừa nói hắn vừa vung Bàn Cổ phiên lên , bề mặt cổ động , cả linh hồn không gian hoàn toàn bị phá vỡ , một cảnh tượng mới trong nháy mắt xuất hiện trước mặt ba người

Thế giới kì quái !

Ba người xuất hiện ở nơi cao cao vạn thước , phía dưới là một mảng rừng rậm nguyên thủy , xung quanh là núi cao sông dài , nghiêm nhiên là một bộ sơn thủy mỹ cảnh . Tuy nhiên điều khiến người khác chú ý chính là ở cách đó không xa một sơn bích cao sừng sững thấu phát ra một cỗ lực lượng luyện hóa không thể tưởng tượng . Ở trên bề mặt từng khoảng còn có những hình người dữ tợn dường như đang gào thét tê tâm phế liệt

Tử Dạ Thương Long khó khăn mở to hai mắt , trong chốc lát cảm giác được cả thân thể cũng trở nên yếu ớt . Linh hồn bị thương nặng cho tới bản thể cũng trọng thương rất nhiều

“ Đây ... Đây là nơi nào ?”

Cổ Bàn cười nhạt :

“ Đây là Bàn Cổ thế giới , là thế giới của ta , khi các ngươi đang ở bên trong linh hồn không gian ta đã sử dụng Bàn Cổ phiên đem bản thể các ngươi tới thế giới này !”

Loạn thần sắc mặt ngưng trọng , lần đầu tiên bước vào thế giới này hắn cũng cảm giác được phiến vũ trụ không gian này không lớn nhưng cực kì ổn định , hơn nữa cùng với linh hồn của Cổ Bàn có liên hệ rất lớn , không thể nghi ngờ hắn chính là chứng không giả trong Bàn Cổ thế giới

Đôi mắt Cổ Bàn như là mắt vũ trụ ngưng thị nhìn Loạn thần , trầm giọng nói :

“ Luyện hồn bích muốn luyện hóa một Giới Vương cần hơn một trăm năm thời gian , luyện hóa một binh vương chỉ cần một nén nhang thời gian , nhưng ta đặc biệt muốn biết luyện hóa một Chủ thần cần tốn bao nhiêu lâu ?”

519. Chương 29 : Bàn Cổ

Cổ Bàn nói như vậy đơn giản là muốn cho Loạn thần biết vô luận là Giới Vương hay là Binh vương cũng không phải đối thủ của hắn , hắn tuyệt đối có năng lực cùng Chủ thần đánh một trận

“ Ha ha ha , ngươi muốn luyện hóa linh hồn ta , thật là chuyện nực cười thiên hạ !” tiếng cười cuồng vọng từ trong miệng Loạn thần phát ra nhưng trong lòng hắn lại đang nghi hoặc , bản thể bị người khác bức vào một thế giới khác mà linh hồn lại không có bất cứ phát hiện nào , đối với một Chủ thần mà nói thật sự có chút không thể tin , điều duy nhất có thể biết chính là hắn rất chú ý đến việc Tử Dạ Thương Long bị hành hạ

Lúc này , Tử Dạ Thương Long hiển nhiên đã mất đi khả năng kháng cự đối với Loạn thần , sau bao nhiêu diễn biến cho tới nay trải qua bao năm tháng tu luyện địa vị cũng đứng hàng chót trong tứ đại Chủ thần , thực lực cũng kém xa các Chủ thần còn lại . Hôm nay , Loạn thần lại có được Nguyên thủy Chí tôn linh bảo Âm Vương Thất sát trùy , muốn diệt sát Tà Thần Tử Dạ Thương Long hiển nhiên dễ như trở bàn tay

“ Ở trong thế giới của ta , ngươi cho rằng thực lực của ngươi có thể phát huy mấy thành ?” Cổ Bàn tự tin nói

Ánh mắt Loạn thần lộ ra một tia sát khí âm trầm , lạnh lùng quan sát Cổ Bàn nói :

“ Nếu đổi lại là ta lúc đó thì ở trong không gian này còn có thể cố kị vài phần nhưng bây giờ có được Âm vương Thất Sát trùy , bất cứ một Chủ thần nào cũng sẽ không để vào mắt , đừng nói chỉ là ngươi !”

“ Ta cũng muốn thử xem !”

Cổ Bàn thần sắc khê biến , Bàn Cổ phiến trong tay khê đựng đưa , một tia li ti Hỗn Độn vật chất hiện lên trong hư không trong nháy mắt diễn hóa thành Hỗn Độn lực không thể tưởng tượng nổi , trong đó còn ẩn chứa khí tức hủy diệt cộng với phá toái hư không lực ngưng tụ xung quanh Cổ Bàn . Giống như một hùng sư đang đưa mắt nhìn mồi , chờ thời cơ phát động công kích chí mạng

Mới vừa rồi Thí thần sát bị phá giải có thể xác định Âm vương Thất Sát trùy đối với Cổ Bàn không có uy hiếp quá lớn . Loạn thần giờ Âm Vương Thất sát trùy lên , lạnh lùng :

“ Ngươi cho rằng đánh bại được Giới Vương cùng Binh Vương là có năng lực cùng Chủ thần đánh một trận ? Vậy ngươi đã sai lầm rất lớn , ta muốn cho ngươi xem đâu mới là thực lực của một Chủ thần !”

Đột nhiên , thân ảnh Loạn thần trở nên mơ hồ , bỗng dưng biến mất trong hư không

Thuần di !

Cổ Bàn đã có phát hiện , hướng chỉ đây là thế giới của Bàn Cổ phiến , mỗi một tắc không gian dao động đều nằm trong tay hắn . Sau tích tắc , Cổ Bàn bước một bước , thân ảnh cũng biến mất không thấy đâu

Nếu như đổi lại là Tử thần vũ trụ hoặc Đại thần thiên giới , Cổ Bàn muốn thi triển thời không pháp tắc sợ rằng có chút khó khăn , hơn nữa còn có thể có hạn chế rất lớn . Nhưng đây là trong Bàn Cổ thế giới , hắn tuyệt đối là chứng không giả , thời không pháp tắc đối với hắn mà nói là cực kì đơn giản

Thuần di , chính là nương theo quỹ tích không gian chuyển động mà tiến hành phương thức di động trong nháy mắt , phạm vi tùy theo lĩnh ngộ không gian pháp tắc sâu cạn mà quyết định . Bất quá Loạn thần đã là một nhân vật cấp bậc Chủ thần , về phương diện vũ trụ bốn nguyên lực hắn hiển nhiên so với Cổ Bàn

không kém là bao nhiêu .Chỉ có thể nói hần hiện tại đang ở trong Bàn Cổ thế giới , về nắm trong tay pháp tắc thì Cổ Bàn có ưu thế rất lớn

Vạn dặm trên cao , hai người đã hoàn toàn biến mất , gió lạnh kinh người điên cuồng cuốn tới , có thể nghe được rõ ràng một trận cuồng phong xé gió quanh quẩn phía chân trời

Có thể nhận thấy hai người kia đều đang không ngừng tiến hành thuận di tìm kiếm sơ hở của đối phương , hai bên đều dựa vào sự dao động không gian mà phát hiện vị trí của đối phương cho nên vẫn chưa tùy tiện công kích

Cổ Bàn vùng Bàn Cổ phiên lên , bề mặt phiên cổ động , một tia hắc tuyến dừng hiện sau đó bốn phía đều bị lực lượng phá toái hư không làm cho mảnh liệt hần lên

“ Hát !”

Đột nhiên , Cổ Bàn đang bám theo Loạn thần không ngừng thuận di phát động công kích , hướng về phía trước huy động Bàn Cổ phiên , lực lượng phá toái hư không kia quá dừng mãnh cơ hồ không thể đo đếm được

May mắn đây lại là Bàn Cổ thế giới , trình độ ổn định so với Đại Thần Thiên giới của chương không giả đã mất Đại Thần Thiên còn mạnh mẽ hơn rất nhiều , cho nên Cổ Bàn phá toái hư không vẫn không thể nào đạt tới độ khiến cho không gian bị nghiền nát

Bây giờ có thể nói Tử Dạ Thương Long đã mất đi toàn bộ năng lực chiến đấu , trong ánh mắt toát ra vạn phần kinh ngạc . Vô luận là Bàn Cổ thế giới hay là năng lực của Cổ Bàn cũng khiến cho hần cực kì khiếp sợ

Hồng Quân , Tần Vũ , Cổ Bàn , bọn họ là những người từ Tinh trần thế giới tới . Phá vỡ hoàn toàn quan niệm về cái vũ trụ trước đây luôn đứng hàng chốt này

Hiện tại , Loạn thần không còn có thể làm gì khác ngoài tiến hành thuận di và tránh né phạm vi công kích của lực lượng phá toái hư không

“ Hừ !”

Loạn thần khó khăn hừ lạnh một tiếng , chậm chạp giờ Âm Vương Thất Sát trùy lên , bề mặt trùy quang hoa bắt đầu khởi động rồi đột nhiên tạo nên một tầng tử sắc quang vân . Hoàn toàn bao phủ lực lượng phá toái hư không của Bàn Cổ phiên

Một nụ cười tà dị hiện lên trên khóa miệng Loạn thần , chỉ thấy quang vân kia chợt thu lại sau đó chỉ thấy lực lượng phá toái hư không bị tiêu diệt đi gần như toàn bộ , chỉ trong chốc lát đã như là chưa từng có

Bàn Cổ phiên rung động mãnh liệt , sắc mặt Cổ Bàn cũng khê biến đổi , trầm nghĩ :

“ Không hổ là cao thủ cấp bậc Chủ thần , cự nhiên có thể phá giải được lực lượng phá toái của Bàn Cổ phiên , xem ra dù là trong Bàn Cổ thế giới người lâm vào thế hạ phong trong trường quyết đấu này vẫn chính là ta !”

Chủ thần cũng có nghĩa có thể ở trong Nguyên thủy vũ trụ khai tích ra không gian , sáng tạo thế giới con người , kì thật thực lực vô cùng cường đại . Trong cả Nguyên thủy vũ trụ , trừ chương không giả Đại Thần Thiên ra , Tứ đại Chủ thần có thể nói là những nhân vật có thực lực mạnh nhất

Cổ Bàn trong lòng suy tư , tuy nhiên quang vân đã hướng tới phía hần . Cùng lúc đó hần cảm nhận được không gian ba động phía sau xảy ra biến hóa

Lại một lần thuận di !

Lợi dụng Cổ Bàn đang suy nghĩ chỉ một tích tắc Loạn thần đã xuất hiện phía sau hần , thông thả vươn tay ra . Bàn tay giống như bộ xương khô đắp thêm một lớp thịt mềm nhũn áp lên người Cổ Bàn

Phẳng phất như không có bất kì năng lượng nào được phát ra , chỉ là nhẹ nhàng chạm tới

...

Oanh !

Một tiếng nổ trầm muộn vang lên , Cổ Bàn vào lúc này cảm giác rõ ràng thể xác và linh hồn tác tác bị xé ra cực kì thống khổ . Ngoài miện phun ra một ngụm máu , toàn thân giống như vụn thạch đập mạnh vào vách Luyện hồn bích cách đó không xa , sơn bích thật lớn kia cũng theo đó mà sinh ra một tiếng va đập rất mạnh

“ Khái ... khái ... khái ... !”

Cổ Bàn miễn cưỡng gượng dậy , bên mép không ngừng chạy ra máu tươi , mặc dù linh hồn và thân thể cũng chưa có thương tổn gì lớn nhưng mới vừa rồi cường độ công kích lại quá mức kinh người

Lúc này , thân ảnh Loạn thần xuất hiện trước mặt Cổ Bàn , ánh mắt như trước vẫn lộ vẻ vô cùng ác tâm , lạnh lùng nói :

“ Muốn biết lực lượng của Chủ thần là thế nào , chỉ bằng vào vậy cũng đủ khiến ngươi chết càng thêm khó coi !”

Cổ Bàn hai tay nắm chặt Bàn Cổ phiên khó khăn đứng dậy , bất đắc dĩ cười khổ :

“ Là ta nhất thời chủ quan , cũng thật thái quá ”

Loạn thần hừ lạnh một tiếng , ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia sát khí hoàn toàn không có bất cứ một dấu hiệu nào Âm Vương Thất Sát trùy đã hướng tới Cổ Bàn hung hăng bổ tới . Tuy nhiên , giờ phút này mặt đất ầm ầm rung chuyển , trong vòng Cổ Bàn cùng Loạn thần một ngọn núi đột nhiên dựng lên gần cách hai người , bên trong đó ẩn giấu từng đoàn Hỗn Độn vật chất dâng lên

Loạn thần còn chưa kịp phản ứng , ngọn núi thật lớn kia ầm ầm băng toái , ngàn vạn khối đá vạn cân giống như cuồng phong loạn vũ bắn ra

Bởi bản thân là Chủ thần cho nên Loạn thần cũng không trốn tránh , mấy trăm đạo tử sắc quang hoa từ Âm Vương Thất Sát trùy đột nhiên xạ ra , khí chạm đến những khối đá vạn cân một tích tắc đã oanh thành nát bấy . Thoáng chốc , tất cả đã biến thành bụi đá hình thành một đồng cát trên mặt đất , một cơn gió nhẹ thoáng qua hoàn toàn biến mất

“ Tan biến !”

Loạn thần nhú mày , dường như ý thức được điều gì đó nhưng chưa kịp phản ứng gì một trụ nước đột nhiên phóng lên khỏi mặt đất , cùng với bụi cát dung hòa hình thành một thứ chất sền sệt

Đoàn vật chất kết dính kia dường như bị một loại chú lực nào đó điều khiển , bắt đầu lấy Loạn thần làm trung tâm cực nhanh lưu chuyển hình thành một vòng xoáy rất lớn

Nếu như chỉ đơn thuần là vòng xoáy bình thường , đừng nói là nhân vật cấp bậc Chủ thần , cho dù là Tu Huyền giả bình thường cũng đều có thể dễ dàng thoát ra

Nhưng trong vòng xoáy này lại ẩn chứa Hỗn Độn lực không thể tưởng tượng nổi , hơn nữa được điều khiển bởi một nhân vật cấp bậc Chủ thần cho nên hình thành hấp lực vô cùng kinh người

Ầm ầm nổ , vũng xoáy đã hoàn toàn vùi lấp tất cả

Sắc mặt tức giận của Loạn thần vào lúc này cũng hòa hoãn hẳn , lạnh lùng quan sát bóng người trong hư không kia , nói :

“ Tà Thần , chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chết ?”

Không sai , chính là Tà thần Tử Dạ Thương Long trong gian nguy kịp thời giải cứu Cổ Bàn

Sắc mặt Tử Dạ Thương Long trắng bệch , nhìn qua đã cực kì yếu ớt liên tiếp thi triển cấm thuật . Hiển nhiên hắn đã sử dụng tất cả lực lượng , tuy nhiên ánh mắt hắn lại không chú ý đến Loạn thần mà đang đặt trên người Cổ Bàn , trầm giọng nói :

“ Mỗi người một lần , ta không thiếu ngươi cái gì chứ ?”

Cổ Bàn đạm nhiên cười một tiếng , đang trôi nổi trong hư không :

“ Ngươi vốn là không thiếu ta cái gì ”

Tử Dạ Thương Long nhìn Loạn thần , lớn tiếng nói :

“ Loạn thần , ta đã nói rồi , ngươi vĩnh viễn không chiếm được Nguyên thủy thần thiên băng , vĩnh viễn không thể là chưởng khống giả Nguyên thủy vũ trụ , bây giờ kết cục Chủ thần đã sớm không thể đoán nữa rồi !”

Mục quang Loạn thần một liềm :

“ Kết cục Chủ thần ? Chẳng lẽ ngươi cho rằng bọn người Tinh trần thế giới có thể phá vỡ cân bằng giữa các Chủ thần sao , thật là khiến cho Thiên hạ chê cười !”

Tử Dạ Thương Long thần sắc nghiêm nghị , trịnh trọng nói :

“ Âm Vương Thất sát trùy đã ăn mòn tâm tính của ngươi , cũng có nghĩa ... Ngươi đã mất đi tư cách trở thành chưởng khống giả Nguyên thủy vũ trụ , cũng không có năng lực đoạt lấy Nguyên thủy thần thiên băng ”

“ Nằm mơ !”

520. Chương 30 : Tử Thần Đánh Bất Ngờ

“ Tất cả đều thú vị lắm , Nguyên thủy thần thiên băng nhất định bốn thần sẽ đạt được , ta mới là chưởng khống giả chân chính của Nguyên thủy vũ trụ , tất cả các ngươi chết đi cho ta !”

Đột nhiên , quang hoa trên bề mặt trùy khởi động sau đó lại nổi lên một đoàn quang vân tử sắc giống như đợt thủy triều hướng tới Tà thần Tử Dạ Thương Long mà cuốn tới

Tử Dạ Thương Long nhướng mày , trầm giọng nói :

“ Năng lực công kích của ta bây giờ không cách nào tạo ảnh hưởng quá lớn tới Loạn thần . Tự bảo vệ bản thân là có thể nhưng muốn phá hủy Âm vương thất sát trùy của Loạn thần hiển nhiên không thể , chúng ta phải giúp Tần Vũ tranh thủ thời gian . Nếu như hắn chiếm được Nguyên thủy thần thiên băng như vậy kế hoạch của Loạn thần hiển nhiên cũng thất bại ”

Cổ Bàn hít một hơi thật sâu , nói :

“ Vậy ngươi tự bảo hộ bản thân cho tốt , về phần kiềm chế Loạn thần như thế nào cứ giao cho ta !”

Tử Dạ Thương Long trong lòng cũng đã hạ quyết tâm , trường bào hách nhiên cổ động , mái tóc dài bay bay cực kì phiêu dật . Mà chung quanh thân thể hắn lại nổi lên một tầng khí lãng thanh sắc tạo thành một lớp phòng ngự bên ngoài thân thể , không thể phá

Linh hồn Tử Dạ Thương Long lúc này đã bị thương , khả năng phát huy đã suy giảm rất nhiều , có thể ngăn cản được công kích của Loạn thần hay không trong lòng Cổ Bàn vẫn là phi thường lo lắng , hỏi :

“ Đây là thủ đoạn phòng ngự của ngươi phải không ?”

Tử Dạ Thương Long lạnh nhạt nói :

“ Sơn nguyên tổ pháp tắc chính là có khả năng phòng ngự mạnh nhất trong các pháp tắc nguyên tổ , vô luận là thân thể hay linh hồn , vô luận là bên ngoài hay bên trong thân thể đều cũng có phòng ngự kiên cố nhất . Bất quá Âm Vương Thất sát trùy của Loạn thần thật sự quá mãnh liệt , không hổ là nguyên thủy chí tôn linh bảo có khả năng công kích mạnh nhất , ta không biết sau khi linh hồn bị trọng thương còn có thể phát ra mấy thành Sơn nguyên tổ pháp tắc , không biết còn có thể trì hoãn được bao lâu ”

Cổ Bàn nhìn thật sâu vào mắt hắn , vô cùng kiên quyết nói :

“ Đem toàn lực hạn chế hắn , ta phải cho ngươi xem ta có thể cùng Chủ thần đánh một trận !”

Giờ phút này , đoàn quang vân kia với tốc độ cực nhanh quét tới , quang hoa tử sắc sền sệt lưu động bên trong quang vân ẩn chứa khí tức hủy diệt khiến hai người cùng cảm giác được tận đáy lòng truyền đến một cảm giác bất an

“ Hát !”

Song , lúc này Tử Dạ Thương Long lại vọt tới trước , khí lạnh thanh sắc kia cũng theo đó mà vũ động phát ra nhiều hơn , tầng tầng cuộn cuộn giống như một vòng bảo hộ rất nhanh xoay tròn , khi chạm đến tử sắc quang hoa kia một sát na , quang vụ sền sệt kia trong nháy mắt bị thấp hãm

Loạn thần lạnh lùng cười một tiếng :

“ Hảo , Tà thần , ta muốn xem ngươi còn có năng lực gì ?!”

Quang vân lại nổi lên cự nhiên hoàn toàn bao vây Tử Dạ Thương Long , lực lượng hủy diệt nhanh chóng ăn mòn sơn nguyên tổ pháp tắc

“ Phá !”

Đột nhiên , thân ảnh Cổ Bàn xuất hiện phía trên đoàn quang vân , Bàn Cổ phiên vung lên , một cỗ lực lượng phá toái hư không chợt bộc phát , quang vân từ đó tản ra . Thân ảnh Tử Dạ Thương Long cũng xuất hiện , khí lạnh thanh sắc kia hiển nhiên cũng tước giảm đi rất nhiều

Tử Dạ Thương Long nhanh chóng di động thân hình , lui tới mấy ngàn thước . Bất quá với tình trạng hiện tại của hắn bây giờ hiển nhiên không cách nào điều khiển không gian pháp tắc mà tiến hành thuận di

“ Cút ngay !”

Một tiếng rống hận truyền ra , Cổ Bàn cảm giác được Âm Vương Thất sát trùy tản ra một cỗ khí tức khủng bố

Thuận di , Cổ Bàn nương theo không gian ba động xuất hiện ở phía ngoài hai ngàn thước né tránh công kích của Loạn thần . Tuy nhiên , Loạn thần hiển nhiên đã đoán được vị trí của Cổ Bàn , thân ảnh xuất hiện ở phía sau hắn

“ Ngươi đã không còn chỗ trốn nữa rồi !” Loạn thần cuồng vọng nói

Tuy nhiên , Cổ Bàn không tiếp tục thuận di mà thông thả di chuyển thân thể , trầm giọng nói :

“ Ta tại sao phải trốn , ngươi phải hiểu rõ ta mới là chưởng khống giả chân chính tại thế giới này !”

Nghe xong những lời này , Loạn thần dường như cảm giác được điều gì đó chợt trong lòng cả kinh ngưng thần nhìn lại mới phát hiện phía sau Cổ Bàn hách nhiên xuất hiện một tòa sơn bích lớn vô cùng . Sơn bích kia tản ra một lực lượng luyện hóa không cách nào tưởng tượng nổi , mặc dù khoảng cách còn gần một trăm thước nhưng Loạn thần vẫn có thể cảm nhận được cỗ lực lượng luyện hóa kia , hình như cả thân thể giống như bị hòa tan vậy , một tia li ti Hỗn Độn khí từ da mặt bắt đầu phụt ra

“ Ngươi muốn dùng nó hạn chế ta ?” Loạn thần cười lạnh nói , giờ phút này Âm Vương Thất Sát trùy phóng thích quang vụ đã hoàn toàn ngăn cách hắn với cỗ lực lượng luyện hóa kia

Cổ Bàn không nói gì , khuôn mặt giống như thách bần , hai bên cứ thế giằng co

Cách đó không xa , Tử Dạ Thương Long quan sát hai người triển khai thế chiến trong lòng cũng thấp thỏm bất an , dù sao Âm Vương Thất Sát trùy của Loạn thần còn chưa có đạt tới cực hạn lực sát , hắn cũng không thể bộc phát lực lượng kinh khủng đó

...

Bát thần vũ trụ

Lúc này , hư không Bát thần vũ trụ đã rung động kịch liệt hẳn lên , tầng tầng không gian dao động , Thất đại nguyên tổ chỉ thần tất nhiên đã phát hiện nhanh chóng hướng tới nguồn xuất phát không gian ba động kia bay tới

Bỗng nhiên , một cỗ tử khí cực kì mãnh liệt giống như biển gào trong nháy mắt cuốn đến phương viên trong vòng mấy vạn dặm bao phủ mỗi một tấc không gian . Cỗ tử khí kia tựa hồ ẩn chứa lực lượng luyện hóa nào đó , khả năng áp chế lực lượng đối với thất đại nguyên tổ chỉ thần rất lớn , bảy đạo quang ảnh vào lúc này bỗng nhiên âm đạm dần

“ Là ai , cự nhiên dám bước vào Bát thần lĩnh vực ?!” Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần tức giận hét , nhưng trong lòng tất cả các nguyên tố chi thần khác đều hiểu rõ , người có thể mạnh mẽ tiến vào Bát thần vũ trụ cũng phải là nhân vật cấp Chủ thần

Song , từ cổ tử khí kia có thể phán đoán đó chính là Tử thần

Nguồn phát ra tử khí kia , thân ảnh Tử thần giống như quỷ mị lặng yên xuất hiện , bố bào rách nát , lưới hái rất lớn vắt trên vai , khuôn mặt lạnh lùng như băng , hai tròng mắt cơ hồ không nhìn thấy đồng tử chỉ có thể cảm giác được từ trong đó thấu phát ra tử khí âm trầm

“ Đây là vũ trụ hấn khai tích sao ?” Tử thần quan sát bốn phía cảm thụ được thuộc tính của không gian này , trong lòng cũng thâm khiếp sợ :

“ Ổn định , hoàn mỹ , vô luận là vận dụng là Thiên nguyên tố pháp tắc hay là tỉ lệ Hỗn Độn vật chất tất cả đều là hoàn mỹ ... thật là một không gian xấp xỉ Nguyên thủy vũ trụ a ”

Sáng tạo Bát thần vũ trụ , đúng là Tần Vũ đối với Thiên nguyên tố pháp tắc cuối cùng cũng có lĩnh ngộ , hơn nữa trải qua một ngàn năm khổ tu hấn đã lợi dụng Thiên nguyên tố pháp tắc không ngừng hoàn thiện Bát thần vũ trụ , cho tới nay nó đã đạt tới hoàn mỹ

Tuy nhiên , không gian vũ trụ hoàn mỹ như vậy nếu là Loạn thần với năng lực hiện tại không cách nào tạo ra được , thậm chí hấn có thể nhận định tất cả các Chủ thần còn lại cũng không thể nào đạt tới cảnh giới hoàn mỹ như thế này . Cảnh giới lĩnh ngộ Thiên nguyên tố pháp tắc , tất cả đều không thể bằng , Tần Vũ tuyệt đối trên cả Tứ đại Chủ thần

“ Mau ra đây cho ta !” thanh âm khàn khàn từ trong miệng hấn phát ra , mỗi một chữ dường như khiến Bát thần vũ trụ rung chuyển

Đột nhiên , bảy vật trông không giống nguyên tố lực lượng lăm từ các phương cuốn đến , ánh mắt Tử thần lạnh lẽo , tử khí đen nhanh chóng quanh thân thể hấn biến thành một tầng vụ khí . Lưới hái thật lớn ầm ầm huy động biến ảo thành một đạo quang nhận màu đen phóng lên cao . Bảy nguyên tố pháp tắc ầm ầm tan biến , một lần nữa hóa thành Hỗn Độn vật chất tan biến trong vũ trụ

“ Không hổ là vũ trụ hoàn mỹ !” Tử thần than thở nói , nếu là ở Đại Thần Thiên giới một kích vừa rồi dĩ dĩ xé rách hư không , xuyên thấu không gian . Tuy nhiên quang nhận kia ở trong Bát thần vũ trụ lại không gây nổi bất cứ sự dao động gì , từ đó có thể thấy được trình độ ổn định của nó đã vượt qua bất cứ một vũ trụ không gian nào , xấp xỉ Nguyên thủy vũ trụ

“ Cự nhiên có thể xông vào nơi này , không hổ là Tử thần !” Địa nguyên tố pháp tắc chi thần trầm giọng nói

Giờ phút này , Thất đại quang ảnh đã hoàn toàn vây quanh Tử thần

Ánh mắt Tử thần quét qua Thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần trong nháy mắt cảm giác được từng người phóng thích ra một loại nguyên tố lực lượng , không thể dùng từ khủng khiếp để hình dung mà có thể nói từng người đối với điều khiển nguyên tố pháp tắc đã đạt tới cực hạn

“ Nguyên tố chi thần ? Chương khổng giả Tinh trần thế giới kia quả nhiên bất phàm , cự nhiên lại có thể trong vũ trụ diễn hóa pháp tắc chi thần , trải qua ngàn vạn diễn kĩ cũng chỉ có một Đại Thần Thiên là có năng lực và kì ngộ như vậy ” Tử thần lạnh lùng nói

Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần ha ha cười to :

“ Thọt nhìn ngươi đối với bọn ta hiểu rất rõ , nếu biết chúng ta là nguyên tố pháp tắc chi thần tốt nhất là rút khỏi Bát thần vũ trụ nếu không ta nhất định sẽ lập bia cho ngươi tại chỗ này , làm cho ngươi hình thần câu diệu !”

Tử thần lạnh lùng cười một tiếng , trong điệu cười mang theo tia khinh miệt :

“ Thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần , nhưng sao không thấy Thiên nguyên tố pháp tắc ... hiển nhiên là cái tên chương khổng giả Tinh trần thế giới kia chính là Thiên nguyên tố pháp tắc chi thần . Không có Thiên nguyên tố pháp tắc chi thần dẫn đạo , bảy nguyên tố pháp tắc tuyệt đối không thể dung hợp , cũng

có nghĩa không thể nào thi triển cấm thuật , cho dù các người có thể đem mỗi một loại nguyên tố pháp tắc phát huy đến trạng thái cực hạn cũng sẽ không phải đối thủ của Tử thần ta !”

“ Người thật ngông cuồng !” Thủy nguyên tố pháp tắc cấu giận quát , Hỗn Động vật chất xung quanh đã diễn hóa thành một giọt nước trời nổi trong hư không không ngừng tích tụ

Lúc này , Tử thần đột nhiên phát hiện cách đó không xa là Bát thần môn , hơn nữa cảm nhận rõ ràng từ bên trong truyền đến một khí tức , đó là khí tức của Tần Vũ

“ Nguyên lai hắn ở chỗ đó , muốn dung hợp Nguyên thủy thần thiên bằng , vọng tưởng !”

Tận đáy lòng Tử thần lửa giận bùng lên , toàn thân tử khí bao phủ giống như một con hắc long , không để ý chút nào đến thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần hướng tới Bát thần môn xông tới

“ Đứng lại cho ta !” Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần tấn công đầu tiên , toàn thân lôi quang đại thịnh , cả người biến ảo thành một lôi âm điện long với tốc độ cực nhanh hướng tới Tử thần , từng tiếng long long quanh quẩn khắp Bát thần vũ trụ

521. Chương 31 : Bát Thần Chi Chiến (thượng)

Bát Thần vũ trụ này đã xem như là một cái không gian vô hạn tiếp cận với nguyên thủy vũ trụ, tính ổn định của nó có thể nói là hoàn mỹ, mà ẩn chứa pháp tắc cũng là cực kỳ phức tạp. Lấy Tử Thần hiện tại đối với cảnh giới lĩnh ngộ vật chất Hỗn động cùng với năng lực chống không pháp tắc, ở bên trong Bát Thần vũ trụ muốn thực hiện thuận di ở khoảng cách ngắn tuy rằng có thể, nhưng cực kỳ phí sức.

Trong tiếng sấm chớp liên tiếp vang lên không ngừng ở phía sau, Tử Thần sớm đã nghĩ rằng nguyên tố chi thần sẽ không tùy ý cho hắn đi quấy nhiễu Tần Vũ dung hợp nguyên thủy Thần Thiên Bảng, nhưng về mặt lạnh như băng kia của hắn lại không lộ ra một chút hoảng sợ nào, ngược lại khoe miệng kia dẫn ra một tia cười lạnh, chứng minh hắn căn bản không chú ý công kích của nguyên tố chi thần.

“Hừ, nguyên tố chi thần tuy rằng có thể đem loại pháp tắc nào đó vận dụng đến trạng thái cực hạn, nhưng không có tiến hành dung hợp thiên nguyên tố pháp tắc, đối ta căn bản không tạo thành uy hiếp!”

Đích thực, bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần đối với cảnh giới chống không loại nguyên tố nào đó có thể nói hoàn toàn đạt tới cực hạn, nhưng nếu như muốn giống Tử Dạ Thương Long, có thể đem hai hoặc là hơn hai loại nguyên tố pháp tắc để tiến hành dung hợp, lại còn yêu cầu sự trợ giúp của thiên nguyên tố pháp tắc, hiện tại tình huống của bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần gần giống như là không đoàn kết, vĩnh viễn cũng không cách nào dung hợp cùng một chỗ.

Cho nên, Tử Thần căn bản không chỗ nào sợ hãi!

“Đứng lại cho ta!”

Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần nổi giận gầm lên một tiếng, từng tia điện mang dường như ăn mòn mỗi một tắc không gian của Bát Thần vũ trụ. Vài đạo khối ánh sáng trắng như tuyết có kích cỡ như thùng nước tả xung hữu đột, trong giây lát đã đem Tử Thần hoàn toàn vây khốn lại.

Tử Thần cười lạnh một tiếng, “Cút ngay!”

Liêm đao từ trên xuống dưới thật lớn, chậm chậm vung lên, nhưng mà ở trong mắt bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần, lưỡi của Liêm đao kia đột nhiên trở nên mơ hồ lại, đây là một loại ảo giác chậm chậm cùng cực nhanh.

“Vũ trụ căn nguyên? !” Địa nguyên tố pháp tắc phản ứng tới trước tiên, Tử Thần rất hiển nhiên lợi dụng lực lượng chống không pháp tắc thời gian gia tốc của vũ trụ căn nguyên, lại có thể đem pháp tắc vận dụng đến mức tinh xảo như thế, bởi vậy có thể thấy thực lực của Tử Thần đã đạt tới cảnh giới Hóa Thiên.

Lưỡi đao kia toát ra vẻ cực kỳ chậm rãi, nhưng nhìn qua lại mơ hồ như thế, Liêm đao to lớn ở trong tay Tử Thần nhẹ như lông hồng, hứng lấy vài đạo lôi quang với kích cỡ như thùng nước mà vung lên một cách mạnh mẽ.

“Bồng ~!”

Tiếng vang nặng nề mà lại kịch liệt âm âm bạo phát, lôi quang vỡ ra, mấy điện long cỡ như thùng nước cùng âm thanh phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, sau đó biến ảo thành điện mang nhỏ vụn, biến mất hoàn toàn ở giữa hư không.

Giờ phút này, lôi nguyên tố pháp tắc chi thần cảm giác được bên trong liêm đao, dường như ẩn chứa trọng lượng của một ngọn núi, hoàn toàn ngưng tụ ở trên người của mình, cổ lực phản chấn vô cùng cường đại này làm cho ánh sáng lôi điện trên toàn thân hắn đều ảm đạm xuống.

Trong yết hầu của Tử Thần phát ra một tiếng cười dài vô cùng cuồng vọng, đồng thời di chuyển rất nhanh tới, hướng về phía Bát Thần Môn mà tiếp cận.

Đột nhiên, sáu đạo quang ảnh gần như cùng lúc xuất hiện ở trước mặt hắn, sáu đạo nguyên tố pháp tắc chi thần, tại cùng một lúc phóng thích ra sáu loại lực lượng nguyên tố hoàn toàn tương phản.

Tử Thần với ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn bọn họ, hình như nhiệt độ chung quanh đều theo đó mà nhanh chóng hạ xuống, điềm nhiên nói:

“Các người muốn chết sao?”

Địa nguyên tố pháp tắc chi thần trầm giọng nói:

“Chúng ta sẽ không chết, chỉ có thiên nguyên tố pháp tắc chi thần mới có tư cách làm cho chúng ta biến mất.”

“Ha ha ha, vậy ta liền thực hiện một lần cho thiên nguyên tố pháp tắc chi thần, để thành toàn các người!”

Đột nhiên, một cổ tử khí cực kỳ mãnh liệt từ trên người Tử Thần phóng thích ra, loại tử khí này cùng tử khí thông thường hoàn toàn không giống nhau, khí tức hủy diệt khủng bố ẩn chứa trong đó cực kỳ mãnh liệt hơn, dường như ăn mòn hơn một chút ít, đều bị hình thần câu diệt.

Cùng lúc đó, bên ngoài thân thể của Tử Thần hiện lên một cổ ánh sáng màu thâm lục, âm u quỷ dị, làm đáy lòng của người ta cũng không khỏi sinh ra một loại cảm giác kinh sợ.

“Các người đây là đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, Chương khống giả của cái tinh trần thế giới kia sẽ không ở trong thời gian ngắn như thế mà phá giải phòng ngự của “Tử Thủy Thiên Tinh”, ta có dư thời gian có thể hủy diệt các người!”

Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần tức giận hừ một tiếng, “Người coi là cái thứ gì, bất luận là ở tu vi thực lực hay là chương khống lực bản nguyên của vũ trụ, người đều không cách nào vượt qua thiên nguyên tố pháp tắc chi thần, còn có tư cách gì ở đây nói loạn phóng đại!”

Thiên nguyên tố pháp tắc chi thần trong miệng hắn, tự nhiên là đang chỉ Tần Vũ.

Tử Thần lạnh như băng chợt cười, “Không tệ, tại hai phương diện này đích thực ta không bằng hắn, nhưng ta có được Tử Thần Ma Năng đã vượt qua cảnh giới cực hạn, lấy thực lực hiện tại của hắn, muốn chiến thắng ta, lại còn không có tư cách đó!”

Tử Thần hiển nhiên đối với Tử Thần Ma Năng của hắn có tin tưởng thật lớn, vì có thể vượt qua cực hạn, hắn thậm chí bỏ đi kế hoạch cướp lấy Đạo Thiên Kính của Hồng Quân.

“Làm càn!”

Hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần đột nhiên bạo phát, biến ảo thành một dòng lửa vô cùng to lớn, dường như đốt cháy toàn bộ Bát Thần vũ trụ, phóng mắt nhìn lại, nhưng mà không thấy giới hạn, biến lửa cuộn cuộn, đem toàn bộ Bát Thần vũ trụ đều chiếu rọi sáng rực.

Tạo thế!

Ánh mắt Tử Thần chợt thu lại, hắn biết hỏa nguyên tố pháp tắc chi thần này chỉ chẳng qua là đang tạo thế, nguyên tố pháp tắc chân chính là một loại lực lượng vô hình, mà đều không phải lấy hình thái biến đổi thực chất mà tiến hành công kích.

Quả nhiên, chung quanh hư không bắt đầu vận vẹo nhỏ lên, nhưng mà cái này đều không phải là không gian vận vẹo chân thật, chẳng qua là ở dưới nhiệt độ cao mãnh liệt, mà sinh ra hiệu quả ở thị giác mà thôi.

“Hát!”

Tử Thần hét lớn một tiếng, bên ngoài thân bỗng dâng lên một cổ sóng khí màu thâm lục, tầng tầng cuộn cuộn.

Hít thở thật sâu, cái kia giống như cốt chưởng tái nhợt không có một tia huyết sắc, ánh sáng trong lòng bàn tay tuôn tràn ra, vật chất Hỗn độn chung quanh vào lúc này nháy mắt diễn hóa, ngưng tụ, hình thành một cái quang cầu màu thâm lục có kích cỡ ba thước.

Ở bên trong quang cầu kia, mờ mịt tuôn trào ra, lưu động một cổ tử khí cực hạn, cái này cũng là biến chất của Hỗn độn mà diễn sinh ra một loại vật chất.

“Ba!”

Một đạo ánh sáng chiếu rọi toàn bộ Bát Thần vũ trụ mạnh mẽ tới, lại chợt hiện rồi trôi qua. Ngay sau đó, quang cầu màu thâm lục đột nhiên bạo phát, biến ảo thành một đạo vòng tròn đánh vào khí lưu, lấy Tử Thần làm trung tâm, điên cuồng thổi quét bốn phía. “Hong hét, thối lui!” Địa nguyên tổ pháp tắc chi thần là người thứ nhất phản ứng tới, hét lớn. Nguyên tổ pháp tắc chi thần còn lại cũng đều theo đó thối lui, nhưng mà chỉ duy nhất sơn nguyên tổ pháp tắc chi thần như trước là bất động.

“Chút ít Tử Thần Ma Năng, sơn nguyên tổ pháp tắc chi thần ta lấy phòng ngự mà nổi danh, thì như thế nào sẽ bị loại công kích vụng về này đánh bại!”

Một cổ làn sóng khí dính dày đặc màu thanh sơn đang di chuyển ngoài thân thể, sơn nguyên tổ pháp tắc chi thần đối với phòng ngự bản thân cực kỳ tự tin, cho dù là nhân vật cấp chủ thần cũng đừng hòng dễ dàng phá giải, nó gần giống như một tòa núi lớn sừng sững bất động đứng ở giữa hư không trong vũ trụ, đợi đạo khí lưu vòng tròn kia mãnh liệt đánh tới.

“Đồng!”

Một tiếng vang lớn trầm trọng truyền đến, ở bên trong Bát Thần vũ trụ, hiện ra vẻ trống rỗng khác thường.

Sơn nguyên tổ pháp tắc chi thần như trước sừng sững bất động... Ngay sau đó, làn sóng khí màu thanh sơn chung quanh thân thể của hắn có chút ít tan rã, ánh sáng trên toàn thân đều theo đó mà ảm đạm xuống, mà giống như ngọn nến đã sắp tắt, sáng tắt cũng không chừng.

Địa nguyên tổ pháp tắc chi thần nháy mắt chạy tới đây, phóng thích ra sinh mệnh nguyên lực hùng hậu để duy trì sơn nguyên tổ pháp tắc chi thần cho tốt hơn.

Địa nguyên tổ pháp tắc có thể diễn hóa bất kỳ một loại nguyên tố lực lượng nào, cho nên sơn nguyên tổ pháp tắc chi thần đang nhanh chóng mà nhận được chữa khỏi.

“Các ngươi gần giống như một cái bình đội hoàn mỹ, nếu có thể dung hợp cùng một chỗ thì có thể phát huy tới lực lượng không thể tưởng tượng, nhưng mất đi thiên nguyên tổ pháp tắc, thì mãi mãi cũng không thể đạt được dung hợp, ha ha ha, mãi mãi!”

Tử Thần cười cuồng vọng đến cực điểm, hóa thành một cái ánh sáng xanh u ám, không tiếp tục vào bên trong Bát Thần Môn.

Trạch nguyên tổ pháp tắc chi thần muốn đuổi theo trước, lại bị địa nguyên tổ pháp tắc chi thần ngăn cản lại.

“Chúng ta ngăn cản hắn không được, xem ra hết thấy đều chỉ có thể do thiên nguyên tổ pháp tắc chi thần tới kết thúc.”

Phong nguyên tổ pháp tắc chi thần trầm giọng nói:

“Hắn nói không có sai, chỉ có Tần Vũ mới có khả năng đem chúng ta dung hợp cùng một chỗ, chẳng qua hắn bây giờ còn không có đạt tới cái cảnh giới kia.”

“Nếu như hần có thể trở thành Chương không giả của nguyên thủy vũ trụ, như vậy thời điểm này, cũng đã sắp đến rồi!”

...

Bát Thần Môn.

Trên sa mạc màu xanh nhạt, quang cầu màu tím kia còn đang hơi hơi di động, nhưng thể tích lại thu nhỏ tới một mức kinh người, nguyên thủy Thần Thiên Bảng ở bên trong nhìn qua càng phát ra rõ ràng.

Thần Thiên Bảng màu bạch kim, lưu động ánh sáng rực rỡ mê người, có được nó, mới có khả năng trở thành Chương không giả chân chính của nguyên thủy vũ trụ, trở thành Đại Thần Thiên tuyệt đối.

Cách đó không xa, thần sắc của Tần Vũ lộ ra vẻ dị thường ngưng trọng, xem ra chương không thiên nguyên tổ pháp tắc ở mức độ lớn nhất trong thời gian dài đối hần mà nói cũng không phải một chuyện dễ dàng, chẳng qua mắt thấy thắng lợi ngay trước mặt, khóe miệng của hần cũng hiện ra một tia mỉm cười.

Trải qua khoảng thời gian này, thiên nguyên tổ pháp tắc ở trong tay hần gần giống như một thanh tảo đao, đang không ngừng làm suy yếu phòng ngự của “Tử Thủy Thiên Tinh”, tin tưởng không qua được bao lâu thì có thể phá giải hoàn toàn.

“Chương không toàn bộ nguyên thủy vũ trụ... Trở thành Thần Thiên sẽ gặp phải một loại cảm giác thế nào nhỉ?”

Trong lòng Tần Vũ cũng không muốn trở thành Thần Thiên, nhưng muốn vượt qua cực hạn, trở thành Chương không giả của nguyên thủy vũ trụ lại là mục tiêu của ông từ trước cho tới nay, hiện tại cái này đã thành công mở ra chìa khóa gần ở trước mắt, trong lòng Tần Vũ cũng không khỏi hưng phấn lên.

Ngay vào lúc này, đột nhiên một cổ tử khí cuốn sạch tất cả mà đến, ở bên trong bát thần không gian ẩn chứa loại luyện hóa lực lượng mãnh liệt, đột nhiên nổi lên một tầng quang sáng màu xanh biếc, giống như vào lúc này, toàn bộ bát thần không gian đều tràn ngập một cổ tử khí quỷ dị.

Tần Vũ nhướng mày, lúc trước ông đem tất cả tinh lực đều tập trung tại loại chương không thiên nguyên tổ pháp tắc, cũng không cảm giác được lại có người xông vào bên trong Bát Thần vũ trụ, giờ phút này thần thức một lần nữa khếch trương, nháy mắt cảm giác được sự tồn tại của người nọ.

522. Chương 32 : Bát Thần Chi Chiến (trung)

Tần Vũ không khỏi nhướng mày, trầm giọng nói:

“Tử Thần, hiện thân đi!”

Đột nhiên, quang sáng màu thâm lục dần dần ảm đạm xuống, phút chốc Tử Thần đã hiện ra, tử khí mãnh liệt ăn mòn mỗi một tắc không gian.

Vùng cát màu xanh hơi hơi dao động, hai đại cường giả cấp chủ thần đứng song song, vào lúc này đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, dường như không gian đều theo đó mà đình trệ, nhưng trong lòng hai người đều biết, điều này chẳng qua là sự yên lặng trước giông bão.

“Ta từ trước tới nay chưa có nghĩ qua Chương không giả của cái tinh trần thế giới sẽ có một ngày có thể đạt được cảnh giới chủ thần, thậm chí là vượt qua chủ thần, không thể hoài nghi, sự xuất hiện của các người phá vỡ bố cục của chủ thần, nhưng ta muốn người biết, chỉ bằng người, mãi mãi không cách nào nắm giữ nguyên thủy vũ trụ.”

Tử Thần từ tốn mà nói một cách trầm trọng, âm điệu khàn khàn dường như ẩn chứa lực xuyên thấu rất mạnh, mỗi lần nói một chữ, linh hồn của Tần Vũ liền theo đó mà rung động lên.

Bởi vậy có thể thấy, công kích linh hồn của Tử Thần đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

“Ta có hay không có cái năng lực này, thì sau đó sẽ biết!” Trên mặt Tần Vũ hiện lên một tia cười hờ hững, nhưng tinh thần lực lại như trước tập trung ở trên việc chương không thiên nguyên tổ pháp tắc, không

ngừng làm giảm phòng ngự của “Tử Thủy Thiên Tinh”, nếu như hơi có sai sót, Hỗn độn lực kia ẩn chứa ở trong “Tử Thủy Thiên Tinh” có thể như lũ bất ngờ bạo phát, lại phát sinh mà không thể vãn hồi.

Ánh mắt Tử Thần vừa chuyển, rơi tại quang cầu màu tím kia với kích cỡ đã giảm đến bảy thước, bên trong quang cầu kia, nguyên thủy Thần Thiên Bảng phát ra hào quang bạch kim nhu hòa, không khỏi khiến cho mắt của hắn chợt sáng lên. Nhưng cảm giác được thiên nguyên tổ pháp tắc của Tần Vũ, giữa trán lại hiện lên một tia khiếp sợ.

“Người thật sự là một thiên tài, lại có thể ở trong khoảng thời gian ngắn như thế đem thiên nguyên tổ pháp tắc chứng không đến mức này, ta nghĩ không cần một cái diễn kỹ, người đã có thể lĩnh ngộ được lực lượng bản nguyên của nguyên thủy vũ trụ.”

Cho dù ở trong mắt của Tử Thần, Tần Vũ là Chứng không giả của vũ trụ cấp thấp nhất, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận, ở phương diện lĩnh ngộ thiên nguyên tổ pháp tắc, Tần Vũ so với bất cứ chủ thần nào đều muốn cao thâm hơn, chỉ bằng Bát Thần vũ trụ hoàn mỹ này, thì đủ để chứng minh.

Tử Thần cố ý kéo dài thời gian, không muốn áp dụng chủ động công kích, nguyên nhân rất đơn giản, chính là muốn Tần Vũ sau khi dùng thiên nguyên tổ pháp tắc để phá giải phòng ngự của “Tử Thủy Thiên Tinh” thì cướp đoạt nguyên thủy Thần Thiên Bảng.

Cái này dùng để đạt được kế hoạch ngư ông đắc lợi, Tần Vũ trong lòng tự nhiên cũng hiểu, thần sắc đột nhiên trở nên ngưng trọng lên, tay áo chợt vung lên, thiên nguyên tổ pháp tắc nháy mắt thu về, nguyên là quang cầu màu tím ảm đạm không có ánh sáng vào lúc này cũng trở nên vô cùng sáng chói.

Tử Thần hừ lạnh một tiếng, “Người đây làm thế nào, là muốn nhường cho bản thần đến giải quyết hậu quả sao?”

Tần Vũ lạnh nhạt cười nói:

“Người nếu thật sự có bản lĩnh, thì tự mình đến phá bỏ phòng ngự của “Tử Thủy Thiên Tinh”, chẳng qua ta muốn nói cho người, ở trong này có ẩn chứa Hỗn độn lực của Đại Thần Thiên, nghĩ muốn phá giải hoàn toàn mà đoạt được Thần Thiên Bảng, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

Thu hồi thiên nguyên tổ pháp tắc, đây là chọn lựa sáng suốt nhất. Bảng không đến lúc phá giải “Tử Thủy Thiên Tinh”, ở dưới tình huống Tần Vũ còn chưa khôi phục lại trạng thái, không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất để Tử Thần cướp lấy Thần Thiên Bảng.

Tử Thần với ánh mắt trống rỗng chăm chú nhìn “Tử Thủy Thiên Tinh” rất lâu, cốt chứng khô héo hơi hơi nâng lên, cả người điên cuồng xông tới, ở dưới tốc độ cực cao phía sau lưu lại một đạo tàn ảnh.

Tử khí mãnh liệt quét sạch tới, Tử Thần giơ bàn tay lên, nơi lòng bàn tay tuôn ra từng đoàn ánh sáng màu thâm lục, nhưng mà mục tiêu lại không phải Tần Vũ, mà là “Tử Thủy Thiên Tinh” .

Ầm!

Ở trong nháy mắt va chạm, chung quanh quang cầu màu tím đột nhiên dâng lên tầng tầng làn sóng khí, một đạo ánh sáng hình sóng gợn bỗng ngưng tụ ở phía trước bàn tay của Tử Thần, nháy mắt bạo phát.

Bạo lui!

Kết quả của nó cùng Tần Vũ giống nhau, nhưng trải qua thiên nguyên tổ pháp tắc đã bị giảm, lực phản chấn sớm đã không lớn như trước, nhưng cho dù như vậy, Tử Thần vẫn còn bị chấn lui tới hơn trăm thước.

Tần Vũ thấy thế, dường như không cảm giác được có gì ngạc nhiên, hờ hững nói:

” ‘Tử Thủy Thiên Tinh’ trải qua cải tạo của Đại Thần Thiên, Hỗn Độn lực ẩn chứa trong đó không phải phá giải dễ dàng như vậy.”

Tử Thần cười lạnh một tiếng, “Hỗn Độn lực tuy mạnh, nhưng cùng Tử Thần Ma Năng của ta mà so sánh, lại còn không đáng nhắc tới. Hiện tại ta cùng với người đều có được năng lực phá giải “Tử Thủy Thiên Tinh”, vậy thì muốn nhìn xem, ai có bổn sự này!”

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, rất hiển nhiên Tử Thần đang hướng chính mình tuyên chiến!

Ở trong lần chúng thần chiến đấu, Tử Thần dựa vào Tử Thần Ma Năng đã có vị trí đứng đầu trong tứ đại chủ thần, nhưng mà hiện giờ Tử Thần Ma Năng của hắn đã vượt qua cực hạn, đối với việc lĩnh ngộ vật chất Hỗn Độn chỉ sợ cũng đạt tới cảnh giới Hóa Thiên. Phải biết rằng đạt tới trình độ này, Bát Thần vũ trụ mà Tần Vũ sáng tạo có thể đối với hạn chế của hắn chỉ là cực kỳ bé nhỏ, nhưng trái lại mà nói, ưu thế của Bát Thần vũ trụ đối với Tần Vũ lại là rất lớn, trên phương diện thuận lợi ở nơi này, Tần Vũ có thể nói là chiếm giữ ưu thế tuyệt đối.

Nhưng điều duy nhất khiến Tần Vũ lo ngại, chính là linh hồn công kích của Tử Thần.

Phương pháp tu luyện của Tử Thần giới vốn chính là cực kỳ đặc biệt, thoát ly thân thể để gia cố rèn luyện linh hồn, sau đó lại dùng vật chất Hỗn Độn lại lần nữa ngưng luyện thân thể, cho nên linh hồn của bọn họ đều là cực kỳ dũng mãnh.

Lấy luyện hồn bích của Bàn Cổ thế giới mà nói, luyện hóa Binh Vương Long Chiến thời gian yêu cầu chẳng qua một nén nhang, nhưng mà muốn luyện hóa Giới Vương, lại phải hơn thời gian trăm năm.

Hít một hơi thật sâu, Tần Vũ ở trong thời gian ngắn bình thần lại tâm tình, một đạo tinh quang hiện lên, Thiên Phật kiếm đã bị hắn nắm ở trong tay, hắn biết một trận chiến này là không thể tránh khỏi.

“Tốt lắm, ta vẫn muốn biết, ngươi với thực lực cực hạn của Chương không giả cái tinh trần thế giới đến tột cùng có thể đạt tới dạng trình độ nào, hôm nay hãy cho Tử Thần ta chứng kiến đi!”

Liên đao thật lớn vung lên, gần như hư không nóng chảy kia đều bị xả ra từng đạo vết nứt, toàn thân của Tử Thần đều giống như ngọn lửa màu thẫm lục đang bốc cháy, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Con người của Tần Vũ liền co lại, ánh mắt giống như hai thanh thích đao có vẻ sắc bén dị thường, trầm giọng nói:

“Đây chính là muốn lấy tính mạng để làm chứng!”

“Một trận chiến này, muốn cho ngươi biết, ta mới là chủ thần mạnh nhất, cũng là có tư cách nhất để nắm giữ nguyên thủy vũ trụ của Thần Thiên!”

Dường như ngoại trừ Tử Dạ Thương Long, mục tiêu cuối cùng của tất cả chủ thần đều là Chương không giả của nguyên thủy vũ trụ vô cùng to lớn này. Dù sao chủ thần cùng Chương không giả trong nguyên thủy vũ trụ, chênh lệch thực sự là to lớn mà không cách nào tưởng tượng được.

Làm chủ thần, mà thực lực có được chỉ là mở không gian vũ trụ, ở trong nguyên thủy vũ trụ lớn như vậy mở một cái vũ trụ mới, phạm vi chương không nó có tính giới hạn thật lớn.

Nhưng mà Chương không giả của nguyên thủy vũ trụ, thì chương không nguyên thủy vũ trụ không có giới hạn, bao gồm cả tinh trần thế giới, toàn bộ đều ở trong lòng bàn tay, cái đó mới là vương giả chân chính tồn tại. Hơn nữa có thể chương không lực bản nguyên của nguyên thủy vũ trụ, mà mở được không gian vũ trụ cũng sẽ đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Tư thế hai đại cao thủ cấp chủ thần thành đứng sừng sững, quang cầu màu tím ngấn ở giữa hai người, như trước phát ra ánh sáng rực rỡ.

Theo thời gian trôi qua, ngọn lửa màu thẫm lục kia càng phát ra càng dồi dào, đang gần như nung chảy bên trong Bát Thần Môn mà khuếch tán không chỗ nào có kìm. Tần Vũ có thể cảm giác được bản chất của cổ tử khí mãnh liệt này, đó là một loại biến chất cực hạn của vật chất Hỗn Độn, vật chất Hỗn Độn có thể diễn sinh tám loại nguyên tố pháp tắc, tự nhiên cũng có thể diễn hóa sinh tử khí, nếu không Lục Đạo Luân Hồi cũng không quay về tự phát hình thành vật chất Hỗn Độn.

Khí tức hủy diệt kia không ngừng dâng lên cao, hiển nhiên Tử Thần sắp bạo phát ra lực lượng cực mạnh của Tử Thần Ma Năng, ắt phải ở trong thời gian ngắn nhất đánh chết Tần Vũ, trước khi các chủ thần còn lại đuổi đến đây dung hợp nguyên thủy Thần Thiên Bảng, trở thành tân nhậm Thần Thiên.

Thần sắc của Tần Vũ hơi cứng lại, chung quanh hư không bỗng gấp khúc, nhưng mà ở dưới sự chương không, Tần Vũ đột nhiên cảm giác được một tia ngưng đọng, mất đi cái loại cảm giác chương không trước kia một cách trôi chảy.

“Xem ra duy trì thiên nguyên tổ pháp tắc trong thời gian dài, đối với việc vận dụng vũ trụ căn nguyên cũng đều có ảnh hưởng rất lớn.” Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ, đem Thiên Phật kiếm đặt ngang trước ngực, tinh vân óng ánh trên mũi kiếm, một cỗ lực lượng đủ để phân giải hết thấy dần dần khuếch tán ra, tử khí màu đen lưu động bốn phía ở trong nháy mắt va chạm liền tan thành mây khói.

Hai mắt Tử Thần nhìn chăm chăm vào Thiên Phật kiếm, toát ra một tia hàn quang lạnh buốt. Thiên Phật kiếm chính là nguyên thủy Chí Tôn linh bảo, huyền diệu vô cùng, nhưng xem Tần Vũ dường như không hiển nhiên đã tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, điều này cũng khiến cho Tử Thần có chỗ cổ kị.

Ngay sau đó, trận quyết chiến giữa các chủ thần cực mạnh này sắp bạo phát!

Ánh sáng màu thâm lục phóng lên cao, từ xa nhìn lại, thì giống như một con hỏa long vô cùng to lớn, lại thấu phát ra một cỗ tử khí dị thường mãnh liệt. Tử Thần đứng ngạo nghễ trên đỉnh đầu hỏa long, liên dao giơ lên thật cao, ánh mắt lạnh nhạt dị thường, thúc động hỏa long đột nhiên lao xuống, toàn bộ hư không đều theo đó mà dao động lên.

Bát Thần Môn chính là một phần của Bát Thần vũ trụ, trình độ ổn định này thậm chí so với Bát Thần vũ trụ còn muốn mạnh hơn, cho nên Tần Vũ cũng không lo lắng không gian nơi này sẽ bị ảnh hưởng gì.

Mũi chân chợt điểm, phong nguyên tổ pháp tắc đã ở trong sự chững khựng của Tần Vũ, cho dù không dùng lực lượng của vũ trụ căn nguyên, tốc độ cũng có thể gần đạt tới trạng thái thuần di ngắn.

Xuất kiếm!

Tinh quang óng ánh bỗng nứt ra, khiến cho người ta không thể nhìn gần, cả người Tần Vũ đều bị che kín ở trong ánh sáng, nhưng mà ông lại so với bất kỳ tinh quang nào đều muốn chói mắt hơn.

Tử Thần Ma Năng!

Hỏa long khàn khàn thét lên, chung quanh Tử Thần, từng tầng từng tầng quầng sáng đan xen chồng lên nhau, giống như cái lồng che trời lấp ngày xuống. Nhưng mà ở trong nháy mắt chạm tới Thiên Phật kiếm, lại giống như gặp được một dạng ôn dịch ăn mòn, nháy mắt bị phân giải, một lần nữa thoái hóa thành từng tia vật chất Hỗn Động, lưu động ở giữa hư không.

Phía trên vùng cát xanh nhạt, cuồng phong quét sạch, sát khí ngập trời!

523. Chương 33 : Bát Thần Chi Chiến (hạ)

Tử Thần thấy thế, thần sắc lại không chút nào khiếp sợ, vẫn có vẻ hung ác lạnh giá như trước, dường như hết thấy đều ở nằm trong dự đoán của hắn.

“Không hổ là Thiên Phật kiếm, nếu như đổi lại ngàn năm trước, chỉ sợ Tử Thần Ma Năng của ta sẽ bị phân giải hoàn toàn... Chẳng qua hiện tại, bản thân đã vượt qua cực hạn của Tử Thần Ma Năng, ta không tin người có năng lực phân giải!”

Tử Thần trong lòng thầm nghĩ, hỏa long màu thâm lục kia bỗng cuộn cuộn dâng lên, phản chiếu vùng cát xanh nhạt đều giống như trải trên một tầng cát lục.

“Xuy xuy ~!”

Ánh sáng bóng loáng màu thâm lục kia chia làm hai vòng trong ngoài, dựa theo hướng tương phản xoay tròn lên, chỗ hai bên giao giới bắt đầu toát ra từng tia ngọn lửa màu đen, khí tức hủy diệt mà Tử Thần Ma Năng sinh ra đúng là phi thường kinh người .

Ánh sáng sương mù màu thâm lục tập trung lại, cuối cùng hình thành ...

Một cái quang cầu màu lục to lớn vô cùng!

Đường kính quang cầu đạt tới mấy ngàn thước, bây giờ tia chớp đánh rơi xuống, Tần Vũ ngửa đầu nhìn, giữa trán hiện lên không có vẻ u sầu.

Quang cầu to lớn vô cùng liền như vậy bị đánh rơi xuống, trong lúc đang rơi xuống ở đỉnh đầu của Tần Vũ, liền giống như một dạng che trời lấp ngày, chỉ nghe được một chuỗi không gian chấn động.

“Xuy xuy ~!”

Tử khí mãnh liệt này với đường kính ngàn thước hoàn toàn đem Tần Vũ bao vây lại, chung quanh quanh sáng màu thâm lục đan xen chồng chất nhau, thân ở trong, Tần Vũ liền cảm giác được một cỗ lực lượng hạn chế trước nay chưa từng có, hơn nữa bên trong tử khí kia dường như ẩn chứa luyện hóa lực lượng mãnh liệt nào đó, Tần Vũ giống như cảm giác được không gian chung quanh đều bị hòa tan, mà tự mình lại đặt mình vào trong một cái lò luyện cực nóng.

Luyện ngục!

Ánh mắt Tần Vũ chợt ngưng lại, bắn tóe ra một đạo tinh quang vô cùng sắc bén, gần như xuyên qua vũ trụ.

Hơi hơi mở ra song chưởng, chung quanh thân thể của Tần Vũ đột nhiên nổi lên làn sóng khí màu thanh sơn, ở bên ngoài thân thể của ông hình thành một đạo phòng ngự.

Cường độ phòng ngự của sơn nguyên tố pháp tắc ở trong các nguyên tố pháp tắc là cực mạnh, một điểm này Tần Vũ cũng có nhận thức thấu đáo, vận dụng đến mức cao nhất, bất luận là thân thể, linh hồn, đều sẽ hình thành lồng bảo hộ phòng ngự cực mạnh, cho dù là cấp bậc chủ thần cũng không cách nào dễ dàng công phá.

Tuy rằng Tần Vũ bây giờ vẫn không cách nào đạt tới loại cảnh giới kia để chống đỡ sơn nguyên tố pháp tắc chi thần, nhưng ngăn cản năng lực luyện hóa của cỗ tử khí này, lại còn dư sức.

Chỉ là trình độ mạnh mẽ của cỗ tử khí này đang không ngừng tăng lên, luyện hóa lực lượng cũng tăng lên gấp bao nhiêu lần, Tần Vũ không biết sơn nguyên tố pháp tắc của bản thân có thể chống được bao lâu.

Tử Thần nhìn được Tần Vũ lâm vào khốn cảnh của Tử Thần Ma Năng, lạnh nhạt cười lạnh nói:

” Tần Vũ, người hiện tại cảm nhận được chẳng qua là không đáng kể mà thôi, sự khủng bố của Tử Thần Ma Năng thì xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng của người, làm cho người hãy cảm thụ một chút thể giới giống như luyện ngục này đi, ha ha ha ha!”

Ánh mắt Tần Vũ nhìn chằm chằm vào Tử Thần, thần sắc hờ hững, khóe miệng đột nhiên hiện ra một tia mỉm cười, “Vậy thì cho người nhìn xem Tần Vũ ta phải làm sao sinh tồn bên trong luyện ngục!”

Giờ phút này, lực lượng phòng ngự của sơn nguyên tố pháp tắc ở dưới sự luyện hóa của tử khí đang nhanh chóng giảm xuống, điểm ấy khiến Tần Vũ cũng cảm giác được cực kỳ kinh sợ, kiếm quang của Thiên Phật kiếm chợt hiện, giữa hư không hiện ra đồ án tinh văn rực rỡ, ẩn chứa lực lượng phân giải không thể tưởng tượng, trên trình độ cực lớn đã làm giảm luyện hóa lực lượng của Tử Thần Ma Năng, cảm giác kiềm chế sinh ra trong lòng Tần Vũ mới dần dần biến mất.

Tử Thần cười lạnh một tiếng, thân ảnh đột nhiên trở nên mờ nhạt, biến ảo thành một đạo lưu quang màu thâm lục, ở giữa hư không vạch ra một đạo đường vòng cung, mạnh mẽ hướng về Tần Vũ điên cuồng xông đến.

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, kiếm chỉ về phía đông nam, đợi một kích mãnh liệt này của Tử Thần!

Nhưng mà, cự ly cách Tần Vũ ước chừng không đến ba trăm thước, thân thể của Tử Thần một chút cũng không báo trước cả người đột ngột dừng lại, phát ra một chưởng, nơi lòng bàn tay bóng loáng màu thâm lục xuất hiện chuyển động, gần như toàn bộ hư không đều bị rung động lên một cách mạnh mẽ, mắt thường có thể thấy được rõ ràng từng đạo sóng gợn lấy cốt thủ kia làm trung tâm, hướng về bốn phía khuếch tán ra, tốc độ cực nhanh.

Tần Vũ nhướng mày, thất kinh nói:

“Bát Thần vũ trụ đã có chiều hướng gần như hoàn mỹ, tính ổn định của Bát Thần Môn thể giới càng không giống nhau, không nghĩ tới Tử Thần lại có năng lực lay động không gian, xem ra Tử Thần Ma Năng quả nhiên không đơn giản!”

Thiên Phật kiếm đặt ngang ở trước người, lực lượng phân giải không thể tưởng tượng kia nháy mắt phóng thích ra, nhưng mà giờ phút này, Tần Vũ bỗng cảm giác được một cỗ không gian gọn sóng mãnh liệt chấn lui mà đến, gần như dùng mắt thường có thể thấy được, không gian cách đó không xa dâng lên loại đường vân gọn sóng.

Đồng!

Năng lực phân giải của Thiên Phật kiếm như trong hư vô, ở giữa hư không dần dần tiêu tan, mà không gian dao động kia lại như một đầu bò điên, đánh vào trên người của Tần Vũ một cách mạnh mẽ.

Cho dù có phòng ngự kiên cố của sơn nguyên tổ pháp tắc, thân thể của Tần Vũ hiện giờ cũng không có khả năng đạt tới trình độ phòng ngự của bất diệt pháp tắc của Hồng Quân, ầm một tiếng nổ sầm muộn, giống như một dạng dây điều bị đứt, hướng sau bạo lui.

Ước chừng khoảng cách đẩy lùi ba trăm thước, bốn phía cuồng phong giống như bị một cỗ lực lôi kéo lớn, hình thành một đạo xoắn hình rồng, đem thân thể của Tần Vũ bao bọc lại, giống như thiên thần hạ giới, chậm chậm rơi ở trên mặt đất.

Giờ phút này, khóe miệng của Tần Vũ còn lưu lại một chút tươi cười, đồng thời chảy ra một tia máu tươi.

Có thể khiến cho Tần Vũ hiện giờ đạt tới cảnh giới Hóa Thiên trung kỳ đổ máu, chỉ sợ trong toàn bộ nguyên thủy vũ trụ, cũng chỉ có bốn đại chủ thần mới có năng lực như vậy.

“Ba ~ ba ~ ba ~!”

Tần Vũ mỉm cười vỗ tay, vung tay áo lau khô vết máu trên khóe miệng, “Không hổ là chương khổng giả của Tử Thần vũ trụ, cho dù ta đem sơn nguyên tổ pháp tắc tăng lên tới cực hạn, cũng không cách nào ngăn cản Tử Thần Ma Năng làm hại, xem ra năng lực phân giải của Thiên Phật kiếm đã mất đi hiệu dụng.”

Cúi mắt nhìn lại, Thiên Phật kiếm như trước tinh văn rực rỡ, thấu phát ra một cỗ khí tức thần bí. Nhưng mà nó đối với không gian hạn chế tác dụng của một kích công kích của Tử Thần Ma Năng đã là cực kỳ bé nhỏ.

Tử Thần lãnh đạm cười, bốn phía nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống, giống như rơi vào một dạng băng tuyết ngập trời.

“Ta nói rồi, điều này chẳng qua chỉ là sơ sơ của Tử Thần Ma Năng mà thôi, có lẽ Tử Thần của ngàn năm trước, chỉ sợ hiện tại đã thua ở trên tay người. Nhưng trải qua khổ tu một ngàn năm nay, có lẽ là bởi vì kích phát của nguyên thủy Thần Thiên Bảng, ta đã vượt qua cực hạn của Tử Thần Ma Năng, đạt tới một loại cảnh giới trước nay chưa từng có, Tần Vũ... Người phải thua mà không thể nghi ngờ!”

Tần Vũ tay áo chột vung, trận gió nhỏ thổi qua, thể nhưng đem thân thể của ông kéo lên, nổi nhẹ nhàng trên không trung, rất hiển nhiên ông đối với việc lĩnh ngộ phong nguyên tổ pháp tắc đã đạt tới cảnh giới rất cao.

Hát!

Không có gì báo trước, chỉ truyền đến một chuỗi âm thanh xé rách hư không, Tử Thần hét lớn một tiếng, lại đem liêm đao làm một dạng ám khí ném lên, trên thân liêm đao bùng cháy ánh lửa màu thâm lục, giống như lưu tinh xé rách hư không, hướng về Tần Vũ nhanh chóng xông tới.

Tần Vũ không có tránh, ở trước mặt Tử Thần, ông phải cần bày ra thể công mạnh mẽ tuyệt đối, hai tay chậm chậm mở ra, vật chất Hỗn Độn chung quanh ở trong nháy mắt diễn hóa thành lực lượng thủy nguyên tổ pháp tắc, từng giọt từng giọt nước đang chậm chậm lưu động, ở trước người Tần Vũ hình thành một đạo màn nước thật lớn.

Liêm đao kia mạnh mẽ đâm vào bên trong màn nước, giọt nước bắn tóe lung tung.

“Phá!”

Đột nhiên, phiến hư không kia giống như ngọc lưu ly bị vỡ vụn, phân liệt ra từng tắc từng tắc, liêm đao vô cùng to lớn kia vào lúc này giống không gian phân liệt mà bị xoắn thành nát tan.

Ánh mắt của Tần Vũ trước sau không có từ trên người của Tử Thần rời khỏi qua, trầm giọng nói:

“Vì cái gì phải cố tình vứt bỏ binh khí?”

Tử Thần hít một hơi thật sâu, chung quanh ngọn lửa màu thâm lục cũng theo hơi thở của hắn mà hơi hơi nhấp nhô, ánh mắt sắc bén như thanh kiếm sắc nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, lạnh lùng nói:

“Thời gian tới rồi... Là thời điểm khiến cho ngươi hiểu biết một chút chỗ đáng sợ của “Tử Thần Ma Năng” chân chính, đến lúc đó, ngươi mới hiểu được cái gì mới là luyện ngục chân chính.”

Giờ phút này, bóng dáng của Tử Thần bỗng phân làm tám, đồng dạng từ tám hướng cực nhanh xông tới.

Tần Vũ trong lòng cả kinh, thần thức nhảy mất khuếch trương tới, bao trùm toàn bộ vùng cát màu xanh nhạt.

Trạng thái huyền ảo?

Sai!

Tần Vũ ngạc nhiên phát hiện, tám đạo thân ảnh cũng không phải huyền ảo, mà là tám người chân thật.

“Lại có thể đem linh hồn chia ra làm tám, không hổ là Tử Thần!” Tần Vũ trong lòng thất kinh, chỉ sợ toàn bộ nguyên thủy vũ trụ cũng chỉ có Tử Thần với linh hồn siêu cường mới có năng lực này.

Tốc độ của tám đạo thân ảnh cực nhanh, nhưng cũng không có vận dụng thuận di, Tần Vũ cũng không muốn vận dụng vũ trụ pháp tắc, dù sao loại tình huống này còn không cần hắn vận dụng năng lực thời không pháp tắc, mỗi chân vừa điểm, phong nguyên tổ pháp tắc nhảy mất vận chuyển, nhờ vào sức gió, tốc độ của Tần Vũ dường như đã vượt qua thuận di, chậm chậm đánh ra một chưởng, nhưng một chưởng này lại giống như xuyên qua không gian, dẫn ra trùng điệp tàn ảnh thật dày, ở giữa hư không thật lâu mà chưa biến mất.

Ở trong tốc độ, Tần Vũ đối với việc chưởng không phong nguyên tổ pháp tắc đã đạt tới cảnh giới gần kề đại thành, một chưởng này nhìn giống như từ tồn, kì thực đã đạt tới cực nhanh rồi.

Một chưởng đánh ra, không gian phía trước lập tức hướng về bên trong co lại, rõ ràng có xu hướng sụp xuống, nếu đây là ở chủ thần vũ trụ, chỉ sợ không gian sớm đã vỡ nát hoàn toàn.

Cái này nhìn chẳng qua giống như một chưởng đơn giản, lại ở trong nhảy mất phong tỏa quỹ tích công kích của ba đạo linh hồn của Tử Thần, ép bọn họ không khỏi dọc theo phía bên ngoài một lần nữa phát động công kích.

Ở dưới tình huống của một loại cường độ công kích không xác định này, Tần Vũ chỉ có thể làm như vậy, hơn nữa sơn nguyên tổ pháp tắc cũng đã phóng thích tới cực hạn, nhưng loại trạng thái phòng ngự siêu cường này, Tần Vũ cũng không dám xác định trăm phần trăm có hay không có khả năng chống lại công kích của Tử Thần.

Dấu sao Tử Thần Ma Năng, vốn là một kiểu công kích sâu không lường được!

Tần Vũ nhướng mày, Thiên Phật kiếm đặt ngang giữa không trung vung lên, tinh quang óng ánh khiến người ta không thể nhìn gần, năng lực phân giải quá mạnh mẽ khiến cho thể công của bốn đạo linh hồn của Tử Thần bị ngăn chặn.

Giờ phút này, chỉ có một đạo linh hồn của Tử Thần xuyên qua hai tầng phòng ngự của Tần Vũ, trong nhảy mất đã xuất hiện ở trước mặt ông.

524. Chương 34 : Một Kịch Chí Mạng

Linh hồn Tử thần lấy tốc độ cực nhanh tới gần Tần Vũ giống như một đạo lưu quang lục sắc ầm ầm xuyên thấu qua thân thể hắn

Lúc này , ánh mắt Tần Vũ tròn tròn , sắc mặt cũng trở nên trắng bệch

Sơn nguyên tố pháp tắc vẫn lưu động như trước , bên ngoài thân thể Tần Vũ không có bất cứ một thương tổn nào nhưng lúc này nghiêng chặt hàm răng , mi vũ toát ra vẻ thống khổ

Đạo linh hồn Tử thần kia mới vừa rồi giống như xuyên thấu cả linh hồn Tần Vũ . Sau một khắc , hắn cảm nhận được linh hồn bị xé rách , cắn nát cực kì thống khổ

Rất nhiên , phương thức công kích của Tử thần ma công chính là linh hồn công kích

Lúc này , tám linh hồn đã toàn bộ tụ lại , một lần nữa biến ảo thành bộ dạng Tử thần . Hắn dường như đang tận hưởng bộ dạng thống khổ của Tần Vũ , phát ra tiếng cười cuồng vọng :

“ Bắt đầu từ giờ khắc này , ta phải xé từng chút linh hồn của ngươi để ngươi biến mất vĩnh viễn trong vũ trụ ”

Tần Vũ khó khăn gượng dậy , xem ra thương tổn của đòn công kích linh hồn lần này cực kì nghiêm trọng , sắc mặt hắn đã trở nên trắng bệch , toàn thân đều run rẩy không ngừng

Thật không nghĩ tới mặc dù Sơn nguyên tố pháp tắc phát huy đến mức tận cùng cũng không cách nào chống đỡ được công kích linh hồn của Tử thần ma công . Bất quá lực phòng ngự của Sơn nguyên tố pháp tắc quan trọng ở thân thể , mà phòng ngự linh hồn lại yếu đi rất nhiều . Nếu muốn chống đỡ công kích linh hồn trừ phi cường độ ngưng luyện linh hồn vượt qua cả Tử thần

Tuy nhiên trong cả Nguyên thủy vũ trụ này chỉ sợ không ai có năng lực như thế !

“ Không thể ngạnh chiến , xem ra cũng chỉ còn biết tránh né ” Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ , cuồng phong bốn phía nổi lên không ngừng lưu động bên cạnh hắn

“ Ha ha ha ! ” Tử thần dường như đoán được tâm tư của Tần Vũ , cuồng tiếu nói :

“ Muốn tránh , ngươi cho rằng tránh được sao , đợi linh hồn luyện ngục của ta hoàn toàn triển khai , bất cứ một Chủ thần nào cũng đều sẽ chết ở chỗ này ! ”

Vừa nói , quang mạc mây xanh biếc che kín bầu trời kia đột nhiên phóng thích , cả thế giới bên trong Bát thần môn đều bao phủ một tầng sương mù sền sệt xanh biếc , Tần Vũ đang ở bên trong chợt cảm giác được tận đáy lòng bất an

Trong lúc suy tư , ba đạo lưu quang xanh biếc đã đột nhiên phóng tới phát ra một trận phá toái hư không kêu lớn

Tần Vũ biết rõ không thể trực tiếp chống đỡ , định vận dụng Phong nguyên tố pháp tắc tránh né , dưới sự thúc dục của Phong nguyên tố pháp tắc nhanh như điện xẹt qua không gian thoáng xuất hiện phía trước bản thể của Tử thần

Bất giác bất vua trước , nếu như có thể giết chết Tử thần , linh hồn công kích gì đó cũng không thể thi triển

“ Hát ! ”

Tần Vũ không có chút nào chần chờ , Thiên phạt kiếm bổ ra , quang hoa nồng nặc xanh biếc kia giờ khắc này chợt phân tán , ánh sáng ngọc như ánh sao chợt bộc phát khiến cho cổ tử khí nồng đậm trong nháy mắt bị phân giải , thoái hóa , một lần nữa trở lại thành Hỗn Độn vật chất

Tử thần ánh mắt lạnh lẽo , năm ngón tay giống như mũi kiếm sắc nhọn mãnh liệt chộp tới khi chạm đến mũi kiếm của Tần Vũ một sát na đột nhiên cảm giác được cổ lực lượng phân giải theo đầu ngón tay truyền khắp toàn thân

“ Lực lượng thật kinh người ”

Tử thần trong lòng cũng thầm cảm khái , sợ rằng cứ theo tình hình này thân thể sẽ bị phân giải hủy diệt , liền lập tức thu chiêu . Phía sau một đạo quang hoa xanh biếc phóng lên cao giống như cái miệng của một ác ma chỉ muốn đem Tần Vũ nuốt vào bụng

Giờ khắc này , tận sâu trong linh hồn chợt truyền đến một trận rung động mãnh liệt

Tần Vũ chau mày :

“ Công kích linh hồn thật lợi hại , chỉ sợ không quá ba lần nữa linh hồn ta sẽ hoàn toàn nát bấy ”

Thân thể hủy diệt còn có thể sử dụng Hỗn Độn vật chất diễn hóa để trọng tổ , nhưng linh hồn đã tan biến thì hết thấy đều không còn tồn tại nữa

“ Thời gian tĩnh chỉ pháp tắc !”

Hét lớn một tiếng , vũ trụ bốn nguyên lực lượng trong nháy mắt đã nằm trong tay , không gian bốn phía đông kết lại , đoàn khí mang màu xanh biếc kia vào lúc này cũng lằm vào thời gian tĩnh chỉ , hoàn toàn bất động

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , ổn định lại tâm thần , tuy nhiên trong nháy mắt ngăn ngửi hết thấy lại khôi phục bình thường . Đại khẩu như miệng quái thú kia vẫn không ngừng tới gần

Mới vừa rồi mặc dù Tần Vũ vận dụng thời gian tĩnh chỉ pháp tắc nhưng Tử thần cũng có được năng lực khai tích vũ trụ . Mặc dù trên phương diện lĩnh ngộ Thiên nguyên tổ pháp tắc không bằng Tần Vũ nhưng năng lực vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực vẫn phải có . Chẳng qua là đang ở trong Bát thần vũ trụ , vận dụng sẽ có chút khó khăn cho nên mới xảy ra tĩnh chỉ trong chốc lát như vừa rồi , nếu là thực lực chính thức của Tử thần thì Tần Vũ ngay cả cơ hội thi triển thời gian tĩnh chỉ pháp tắc cũng không có

Thuần di !

Dưới tình huống bất đắc dĩ , Tần Vũ thi triển không gian pháp tắc nương theo không gian ba động tiến hành thuần di ra tới mấy trăm dặm phía xa

Sát na trong lúc đó , quang hoa màu xanh biếc lại một lần nữa tịch cuốn đến , sau khi nhìn ra được yếu điểm của Tần Vũ , Tử thần rất dễ dàng truy đuổi . Bây giờ hạn chế công kích và phòng ngự của Tần Vũ , Nguyên thủy thần thiên bằng sớm muộn gì cũng là vật trong tay , nghĩ đến vậy Tử thần đắc ý cười

“ Bồng !”

Trong hư không đột nhiên dâng khởi một cỗ hỏa lưu , cuồng phong không ngừng nổi lên hình thành một cơn lốc lửa rất lớn cuốn tới . Có điều cả người Tần Vũ đều nằm trong trung ương của cơn lốc , cơ thể lưu động yên quang tuyết bạch (khói trắng như tuyết) , đoàn khói quang kia giống như một sinh vật không ngừng phát ra tiếng tê hồng trầm muộn

“ Cẩm thuật , phong hỏa thần lôi !”

Lần này , Tần Vũ liên tục thi triển ba loại nguyên tổ pháp tắc lại dung hợp hoàn hảo với Thiên nguyên tổ pháp tắc hình thành cẩm thuật Phong Hỏa thần lôi

Oanh !

Hai cỗ lực lượng nguyên tố đánh vào một nơi , Tần Vũ sắc mặt đại biến , cái cảm giác giống như một cái gì đó vô cùng sắc bén hung hăng đâm vào linh hồn , vô cùng đau đớn . Mà cẩm thuật Phong hỏa thần lôi cũng nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn , Hỏa nguyên tố lực lượng mất Phong nguyên tố lực lượng không thể bộc phát . Hỏa lưu nóng cháy ăn mòn mỗi một tác không gian , mà yên quang tuyết bạch quanh thân Tần Vũ đã từ từ phai nhạt , xem ra linh hồn đã bị ăn mòn nghiêm trọng , đối với thi triển cẩm thuật cũng đã hình thành hạn chế thật lớn

Cách đó không xa , Tử thần lạnh lùng quan sát hết thấy , khoe miệng thủy chung vẫn mang theo nụ cười âm hiểm , hiển nhiên là cực kì hài lòng

Giờ khắc này , hỏa lưu đã rơi xuống đất phát ra tiếng lách tách không ngừng

Tần Vũ đã bị Tử thần ma công công kích linh hồn lần thứ hai , linh hồn đã trong trạng thái cực kì suy nhược , cũng hạn chế rất lớn đối với diễn hóa và điều khiển nguyên tố pháp tắc , hơn nữa mới vừa rồi phải duy trì Thiên nguyên tổ pháp tắc phá giải phòng ngự Tử Thủy Thiên tinh , tình hình hiện tại có thể nói là bị rơi xuống đáy cốc

Ngược lại , Tử thần ma công dưới sự điều khiển của Tử thần không ngừng mạnh lên , quang vụ màu xanh biếc giống như máy chém linh hồn từ từ mở rộng phạm vi

“ Xem ra ngươi đã thua , hơn nữa còn thất bại chật vật !” Tử thần cười lạnh , hai cánh tay khê nhấc lên , bổ bào màu xám đột nhiên rách bươm . Hiện ra trước mặt Tần Vũ là một linh hồn cao lớn , một nửa trong suốt có thể nhìn thấy từng đoàn khí kết dính bên trong , hiển nhiên là đã ngưng tụ Hỗn Độn vật chất mà hình thành linh hồn thân thể

Tần Vũ nhìn hẩn một cái , hít một hơi thật sâu rồi từ từ ổn định lại linh hồn đã bị rung động kịch liệt , trầm giọng nói :

“ Trận chiến này còn chưa kết thúc , nói ai thắng ai bại còn quá sớm ”

“ Ngươi bây giờ còn có năng lực cùng ta đánh một trận không , vô luận là linh ngộ Thiên nguyên tổ pháp tắc có cao đến đâu , có được vài món Nguyên thủy Chí tôn linh bảo cũng được , bọn chúng cũng chỉ giúp tăng lên thực lực . Mà nhược điểm lớn nhất của ngươi là năng lực phòng ngự của thân thể và linh hồn không đủ ”

Tần Vũ ánh mắt một liễm , dường như đã sớm biết rõ hết thảy

Tử thần lãnh đạm nói :

“ Ngươi và chúng ta không giống , có thể không tới một vạn năm tu luyện có thể tiến tới bước này ngươi đã xem như là một kì tích . Nhưng Tứ đại Chủ thần chúng ta đã sống hàng hà diển kỉ , mặc dù cảnh giới linh ngộ so với ngươi có chênh lệch rất lớn nhưng trong thời gian dài như vậy , thân thể chúng ta và linh hồn tại mỗi thời khắc đều đã được ngưng luyện . Cỗ lễ muốn diệt sát Tà thần còn phải thi triển toàn lực , nếu là ngươi ... Căn bản là đơn giản hơn bóp chết một con kiến ”

Đích xác , Tần Vũ bằng vào diễn hóa Lục đạo luân hồi , thay đổi Tinh thần biến . Mặc dù cảnh giới linh ngộ nhanh đến mức khó tin nhưng cuối cùng căn cơ không vững , vô luận là thân thể hay là linh hồn đều không thể chống lại một Chủ thần

Đây là nhược điểm lớn nhất của Tần Vũ !

Kì thật về mặt này Tần Vũ đã sớm phát hiện ra , hẩn luôn lấy pháp tắc lực lượng đề bù đắp nhưng trình độ phóng ngự của sơn nguyên tổ pháp tắc tuy mạnh nhưng kết quả vẫn không như hẩn mong muốn

Tử thần trầm giọng nói :

“ Ngươi là chủng khổng giả Tinh trần thế giới , ở nơi đó có thể vô cùng huy hoàng . Nhưng ở Nguyên thủy vũ trụ , ngươi bất quá là một điểm sáng trong một hành tinh , có lẽ hơn mười diển kỉ sau ngươi có thể vượt qua Tứ đại Chủ thần , thân thể và linh hồn cũng đạt tới trạng thái cực hạn , bất quá ... Ngươi vĩnh viễn không có cơ hội này !”

Tần Vũ thông thả đứng thẳng dậy , mắt dừng ở Tử thần , ánh mắt toát ra một tia sáng vô cùng phức tạp

Lúc này , quang vụ màu xanh biếc xung quanh bắt đầu động dậy , tiện đà tốc độ tăng lên chuẩn bị bộc phát . Hết thảy chỉ trong chớp mắt là Tử thần ma có thể tăng lên tới trạng thái cực hạn

Linh hồn Tử thần tản ra quang hoa xanh biếc đẹp mắt , cả thế giới Bát thần môn đều tràn ngập khí tức hủy diệt

Tâm trạng Tần Vũ lúc này rất căng thẳng , hẩn tất nhiên hiểu rõ đây chính là đợt công kích cuối cùng của Tử thần , một kích đoạt mạng !

Nắm chặt Thiên Phật kiếm trong tay , tuy nhiên ánh sáng của nó vào lúc này lại rất ảm đạm , ánh sáng vẫn như ngọc nhưng dưới khí thế của Tử thần ma lại có chút thua thiệt

Từ xa nhìn lại giống như cuồng long rồng giận mà tới

525. Chương 35 : Thần Thiên Bảng Hiện Thế

Tử thần hét lớn một tiếng , linh hồn chi thể chính là năng lượng bản nguyên của Tử thần ma năng lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi xông tới Tần Vũ . Giờ khắc này , cả không gian Bát thần môn đều trở nên ảm đạm hẩn , quang vụ màu xanh biếc ăn mòn mỗi một tấc không gian

Nếu quan sát kĩ có thể phát hiện xung quanh là một mảng mông lung , một mảng xanh biếc chiếm toàn bộ tầm mắt của Tần Vũ

Giờ khắc này , sự bất an của linh hồn dường như cũng đã tới cực điểm , rung chuyển không chịu nổi , một tia máu từ trong miệng Tần Vũ phun ra

“ Ta nên ngăn cản như thế nào đây ? ” Tần Vũ đang tự hỏi chính mình , hẳn không biết nên làm thế nào để có thể ngăn cản một kích cực mạnh của Tử thần ma năng kia , nếu như thất thủ thì linh hồn sẽ hoàn toàn nát bấy là điều không thể nghĩ ngờ , cũng có nghĩa trong Nguyên thủy vũ trụ hoàn toàn trừ tên Tần Vũ

“ Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào sao ? ” Tần Vũ hít một hơi thật sâu , vùng Thiên phạt kiếm lên trời . Dưới tình cảnh này Thiên Phạt kiếm đã không có bất cứ hiệu dụng phòng ngự nào

Sau một khắc , không gian chung quanh đột nhiên nổi lên tầng tầng sóng gợn dày đặc , giống như từng cơn sóng trùng điệp vậy , kịch liệt rung động khiến cho thể công của tử thần ma năng yếu bớt

Tử thần lạnh lùng cười nói :

“ Sắp chết còn giãy dụa , trừ phi ngươi hủy diệt không gian này , nếu không vĩnh viễn không cách nào ngăn cản được thể công của Tử thần ma năng , ha ha ha ! ”

Tần Vũ đứng trên mặt đất màu trắng , hẳn chưa bao giờ có cảm giác như vậy , cảm giác bản thân lại nhỏ bé đến vậy

Tất cả đã kết thúc sao ? Chẳng lẽ thật sự phải phá hủy thế giới Bát thần môn này mới có thể át chế được nó . Tần Vũ mặc dù có năng lực như vậy nhưng sau khi hủy diệt bản thân sẽ có ảnh hưởng rất lớn , Bát thần môn chính là điểm trọng yếu nhất của Bát thần vũ trụ , nếu như nó biến mất hẳn không dám đảm bảo tự mình có hay không hình thần câu diệt

Tử thần vẫn đang cười cuồng vọng như trước , Tử thần ma năng bốn phía không ngừng tụ lại , nhìn quá giống như một cơn cuộn phong không chỗ nào có thể ngăn cản , không chút khiêng kị cuốn đến

Tần Vũ đứng trước mặt nó , dĩ nhiên nhỏ bé như thế ...

Oanh !

Cách đó không xa , một đạo tử quang phóng lên cao , quang hoa vô cùng cự đại cơ hồ xuyên thấu cả Bát thần thế giới , trong nháy mắt hình thành một đạo hoàn hình khí lưu rồi đột nhiên bạo phát . Cho dù là Bát thần thế giới có hoàn mỹ , ổn định có thể so với Nguyên thủy vũ trụ nhưng hư không cũng bắt đầu bị xé rách rất nhanh . Từng vết nứt mỏng như tơ hiện ra nhanh chóng lan rộng ra , chỉ trong chốc lát từng vết rách thâm thúy u ám rất lớn gần đầy bốn phía , trong cực kì khiếp sợ

Tử thần hiển nhiên cũng cảm giác được đạo hoàn hình khí lưu màu tím kia đang điên cuồng xông tới , tuy nhiên không đợi hắn phản ứng , thể công của Tử thần ma năng trở nên rối loạn giống như một con sư tử bạo nộ xông thẳng

Cách đó không xa , khí lưu tốc độ cực nhanh khi chạm đến Tử thần ma năng một sát na , dải quang hoa linh hồn màu xanh biếc trong nháy mắt bị oanh thành nát bấy

Tử thần thấy thế trong lòng khiếp sợ vạn phần , Tử thần ma năng vượt qua cực hạn kia ngay cả Chủ thần cũng không có biện pháp ngăn cản , như thế nào lại bị một lực lượng kì dị oanh thành nát bấy

“ Nó rốt cuộc là cái gì ? ” Ánh mắt tử thần dừng ở nơi xuất ra đám khí lưu tử sắc , đột nhiên phát hiện trong ngàn vạn đạo tử quang thẩm thấu một tia quang hoa bạch kim . Quang hoa bạch kim nọ cũng không mãnh liệt , thậm chí có chút mờ nhạt nhưng xuất hiện trong đám tử quang lại vô cùng bắt mắt , có sức mê hoặc

Tần Vũ trong lúc vội vàng đã lợi dụng thuận di tránh né hoàn hình khí lưu đánh vào , nhưng thần sắc cũng rất bất ngờ , khi nhìn thấy đám bạch kim quang hoa kia mới chợt hiểu ra , trầm giọng nói :

“ Xem ra Tử thủy thiên tinh không cách nào hạn chế nó ”

Lực lượng thần bí bộc phát , điều duy nhất có thể giải thích cũng chỉ có một , chính là Nguyên thủy thần thiên băng vào giờ khắc này đã hoàn toàn phát tan hạn chế của Tử thủy thiên tinh !

Chỉ trong tích tắc , hai người cơ hồ đồng thời tiến hành thuận di

Tần Vũ và Tử thần phân biệt xuất hiện hai bên đám tử quang kia , ánh mắt đều tập trung ở kim quang bên trong đám tử quang kia , bởi vì đó mới chính là nơi của nguyên thủy thần thiên bảng

“ Muốn tranh với ta , nằm mơ !”

Tử thần cười lạnh một tiếng , Tử thần ma năng trong nháy mắt phát động , một quang hoa màu xanh biếc gào thét phóng ra

Tần Vũ nhướng mày , bất quá hắn cũng không tránh bởi chỉ cần rời xa Tử thủy thiên tinh một chút cũng có thể mất đi cơ hội đoạt lấy Nguyên thủy thần thiên bảng . Cho nên phóng ra Thiên nguyên tổ pháp tắc , điều chỉnh quỹ đạo vận chuyển của không gian , một tia quang hoa lục sắc đột nhiên chuyển hướng đi tới

Trong lúc hai người còn đang giằng co , tinh quang tử sắc trong quang cầu từ từ trở nên trong suốt , tử sắc quang hoa chung quanh cũng dần phai nhạt , Nguyên thủy thần thiên bảng giấu trong đó lại có vẻ càng hiện ra rõ ràng hơn

Cho dù Tử thủy thiên tinh có mất đi tác dụng nhưng hai người vẫn có thể cảm nhận được cỗ Hỗn Độn lực mãnh liệt hùng hậu , cho nên không ai muốn xông lên trước cướp lấy , ngược lại tập trung sự chú ý trên người đối phương

Tử thần đối với lần này tràn ngập tự tin , dù sao Tần Vũ căn bản không cách nào phá giải thể công của Tử thần ma năng , cho dù hắn chiếm được Nguyên thủy thần thiên bảng cũng không thể trong chớp mắt là có thể lĩnh ngộ được pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ , cho nên cướp được Nguyên thủy thần thiên bảng cũng là việc sớm hay muộn mà thôi

Mà Tần Vũ ánh mắt ngưng thị ở Tử thần , cẩn thận vận chuyển Thiên nguyên tổ pháp tắc , trong khoảng khắc tu bổ không gian ba động xung quanh , đợi đến khi Nguyên thủy thần thiên bảng xuất thế một khắc hắn phải chuẩn bị cho tốt

Thời gian trôi qua chậm chạp , tinh lực hai người tập trung cao độ , thời gian chưa được một nén nhang lúc này có cảm giác như là dài hơn cả trăm ngàn năm

Dần dần , tử sắc quang hoa thu liễm cực nhanh hơn nữa càng về sau tốc độ càng nhanh , mà ngược lại Nguyên thủy thần thiên bảng lại phóng thích ra nhu quang bạch kim ngày càng mãnh liệt . Một tia quang hoa kì dị khiến đáy lòng Tần Vũ cũng cảm giác được Nguyên thủy thần thiên bảng truyền tới một đạo hơi thở thần bí

Đột nhiên , Nguyên thủy thần thiên bảng khẽ rung động hẳn lên , giống như một quyển trục đang có dấu hiệu bung ra

“ Chuyện gì xảy ra ?” Tử thần trong lòng thất kinh , dưới sự điều khiển của hắn Tử thần ma năng đang súc thể chuẩn bị phát , cả thân thể linh hồn đều thiêu đốt bởi một hỏa diễm lục sắc

Thật ra trong lòng Tử thần đã sớm có tính toán kĩ lưỡng , đợi đến khi Nguyên thủy thần thiên bảng hiện thế , mục tiêu của hắn sẽ chính là Tần Vũ , sau khi nghiền nát linh hồn hắn sẽ dung hợp nguyên thủy thần thiên bảng , lĩnh ngộ pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ . Như vậy cho dù là các Chủ thần khác tới đây cũng bình yên vô sự

“ Xuy xuy !”

Quang hoa bên trong Tử thủy thiên tinh đã ảm đạm như một ngọn nến , không biết khi nào sẽ hoàn toàn tắt ngấm . Tần Vũ cùng Tử thần tập trung cao độ cùng đợi nó hiện thế

Dần dần , tử sắc quang hoa kia cũng hoàn toàn biến mất , cỗ Hỗn Độn lực khổng lồ cũng trong tích tắc tiêu biến không thấy

Sau khi tử quang biến mất đột nhiên biến ảo thành một quang cầu không có bất cứ một ánh sáng nào , quang cầu kia chỉ lớn bằng nắm tay giống như một viên ngọc tử sắc rơi vào tay Tần Vũ

Khi chạm vào một tích tắc , Tần Vũ chợt cảm giác được sự biến ảo của toàn bộ Nguyên thủy vũ trụ , từ ức vạn tinh vân cho vô cùng vô tận không gian , vào lúc này giống như tất cả đều tồn tại trong đầu

Tử thần căn bản không chú ý tới , tinh thần lực của hắn hoàn toàn tập trung trên Nguyên thủy thần thiên băng

“ Tử thủy thiên tinh ... nguyên lai đây là bản thể của nó ” ánh mắt Tần Vũ dừng ở Tử thủy thiên tinh , trong lòng cũng đã có nghi ngờ tuy nhiên vào lúc này , cách đó không xa một đạo sét liệt kim quang đột nhiên xạ ra phóng thẳng lên cao

Dường như đồng thời , Tử thần cùng Tần Vũ hai bóng người hét lên một tiếng chuẩn bị phóng lên cao . Kim quang cũng cực nhanh thu liễm hình thành một đạo lưu quang , lấy tốc độ cực nhanh bay đi

“ Hát ! ”

Tử thần xuất thủ trước , hét thảy đều nằm trong tính toán của hắn , Tử thần ma năng chuẩn bị lúc này đã hoàn toàn bộc phát , lực sắc quang mạc như là che kín bầu trời , bao trùm toàn bộ không gian xung quanh vạn dặm

Linh hồn trong nháy mắt rung động , thần sắc Tần Vũ không khỏi đại biến hét lớn , lấy thân làm trung tâm , Tử thần ma năng bao trùm không gian đột nhiên tắc tắc băng toái

“ Hảo , Tần Vũ ngươi cự nhiên lại không tiếc phá nát hư không để ngăn cản công kích , xem ai có thể đoạt được Thần thiên băng ! ” Tử thần cười lạnh một tiếng , tiếp theo gia tăng thể công , dưới sự áp chế của Tử thần ma năng Tần Vũ hiển nhiên bị ảnh hưởng rất lớn

“ Thời khắc rốt cục đã tới , ha ha ha ! ” Tử thần không thể nào kìm nén sự sung sướng tận tâm can , mắt thấy mình không ngừng tới gần kim quang kia , không khỏi cười lớn

Mà phía sau hắn , không gian không ngừng băng toái

Thuấn di !

Thân ảnh Tử thần trở nên hư ảo , muốn thi triển thuấn di cướp lấy Nguyên thủy thần thiên băng , song ngay lúc này , không gian ba động chung quanh đột nhiên biến mất , thân ảnh Tử thần cũng không cách nào tiến hành thuấn di nữa

“ Không gian đông kết ! ” Tử thần khó khăn hừ lạnh một tiếng , hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ

Giờ phút này , Tần Vũ dưới sự áp chế của Tử thần ma năng cũng sắp chạy tới . Trước đó hắn đã bị đánh hai đòn tấn công vào linh hồn , nếu như có lần thứ ba nữa sợ rằng linh hồn yếu ớt còn lại sẽ hoàn toàn tan biến , cho nên Tần Vũ cũng còn cố kị , trong khi tiến lên cũng không ngừng triển khai thuấn di tránh né

Thời gian gia tốc !

Đột nhiên , tốc độ Tử thần lại đạt tới cực hạn giống như ảo ảnh , thậm chí phân tách ra một cách quỷ dị , hình thành tám linh hồn chi thể . Chỉ có một đạo linh hồn chi thể tiếp tục đuổi theo Nguyên thủy thần thiên băng , bảy đạo còn lại hướng về phía Tần Vũ

Tần Vũ trong lòng cả kinh trong nháy mắt dừng lại

526. Chương 36 : Dung Hợp Thần Thiên Băng

Tần Vũ đột nhiên gầm lên , Thiên Phật kiếm phá không xuất ra , một kiếm này ẩn chứa lực lượng công kích thiên băng địa liệt , năng lượng phân giải hùng hồn trong nháy mắt nương theo không gian ba động nhanh chóng phóng ra

Bảy đạo linh hồn Tử thần dường như không chút sợ hãi , cũng không có bất cứ thể công gì , nhiệm vụ của chúng là ngăn cản Tần Vũ cho Tử thần cướp lấy Nguyên thủy thần thiên băng

Tinh quang sáng ngọc , trong hư không hóa xuất một vùng sáng , ba linh hồn chi thể nhất thời bị tinh quang tịch cuốn . Tuy nhiên trước khi bị phân giải ba đạo linh hồn chi thể đột nhiên tràn bạo , công kích cường đại vô cùng của linh hồn hình thành từng đạo quang thẩm lực sắc bóng loáng

Tần Vũ trong lòng cả kinh , nếu bị nó đánh trúng sợ rằng linh hồn sẽ hoàn toàn tan biến , lập tức vận dụng thuấn di né ra

“ Hô !” cực tốc phi hành , tiếng gió gào thét , Tần Vũ may mắn thoát khỏi công kích bạo tạc của linh hồn . Cách đó không xa , tốc độ của Tử thần không ngừng tăng lên , mặc dù không thuấn di nhưng Nguyên thủy thần thiên bảng cũng đã gần trong gang tấc

“ Ha ha ha , xem ra bốn thần nhất định trở thành chướng không giả Nguyên thủy vũ trụ !”

Tước vị trên cả Tứ đại Chủ thần , mắt thấy Nguyên thủy thần thiên bảng sắp vào tay trong lòng mừng như điên , vươn cổ trào ra , năm ngón tay trong lúc này chảy ra một tia quang tuyến lực sắc li ti trong nháy mắt bao trùm toàn bộ kim sắc lưu quang kia giống như một cái lưới vậy , không ngừng co lại sau đó lưu quang bạch kim cũng bị hạn chế tốc độ cũng không ngừng giảm xuống

Nếu như để cho Tử thần chiếm được pháp tắc bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng , lại có Tử thần ma năng công kích chỉ sợ cả Nguyên thủy vũ trụ cũng không người nào có thể át chế hẳn . Đến lúc phát động diệt thần nhất chiến , xảy ra vũ trụ cản trở là chuyện sớm hay muộn

“ Tuyệt đối không thể để hắn đoạt lấy !” Tần Vũ trong lòng biết Nguyên thủy thần thiên bảng liên thông cả Nguyên thủy vũ trụ , thâm hạ quyết tâm , từng bước tiến tới , thân thể cũng biến mất không thấy đâu . Mà bốn đạo linh hồn chỉ thể lúc này cũng hoàn toàn biến mất

Dĩ nhiên tất cả đồng thời thi triển thuấn di !

Sau một khắc , Tần Vũ xuất hiện ở hư không cách không xa lắm bản thể của Tử thần , cùng lúc đó tứ đại quang ảnh cũng đã hoàn toàn bao vây hẳn

Tần Vũ chợt quát lên một tiếng sau đó đột nhiên dấy lên một trận khí vô hình , hiển nhiên là thúc dục Phong nguyên tổ pháp tắc , tốc độ đã bộc phát lên tới cực hạn , thân ảnh chợt lóe , tốc độ kinh người hướng về phía đạo lưu quang . Bốn đạo linh hồn cũng theo sát , đồng thời trong bàn tay xuất ra một đạo quang hoa màu xanh biếc , còn chưa tới gần Tần Vũ đã cảm nhận được linh hồn vốn bị thương nặng kịch liệt rung chuyển

“ Hô !”

Tần Vũ đột nhiên ngừng lại , từ giữa không trung phát ra một đạo kinh khí , cùng lúc đó tốc độ cũng tăng lên vài phần , trực tiếp đuổi theo lưu quang bạch kim cùng với bản thể Tử thần

“ Địa nguyên tổ pháp tắc !

Hỗn Độn vật chất bốn phía trong nháy mắt diễn hóa thành một đạo sinh mệnh nguyên lực , bảy đạo lưu quang nhập vào trong cơ thể Tần Vũ khiến nhục thể và linh hồn của hắn cũng được trị liệu phần nào , nhưng cũng không có tác dụng quá lớn . Nếu như lại trực tiếp bị Tử thần ma năng công kích thì linh hồn vẫn sẽ bị hủy diệt

“ Hát !”

Một chuỗi huy xuất để lại trong không khí một đạo tàn ảnh , hư không chợt dao động hẳn lên . Vào lúc này Bát thần vũ trụ đã không hề ổn định nữa

Tử thần cảm giác được từ phía sau cuốn đến một lực lượng hủy diệt , nhưng tinh thần lực vẫn tập trung trên đám lưu quang kia , một tia thẩm quang lực sắc lại phóng vào cái lưới bao phủ , Nguyên thủy thần thiên bảng giống như một sinh vật còn sống cự nhiên có thể tránh né

Tần Vũ ánh mắt ngưng trọng , nắm bắt thời cơ , Thiên Phát kiếm nhất thời được xuất ra , tinh quang phát xạ phân giải cái lưới lực sắc kia , bạch kim trong nháy mắt thoát khỏi sự hạn chế giống như Lưu tinh bay vút ra ngoài

Giờ phút này , Thiên nguyên tổ pháp tắc đã sớm bao trùm phương viên gần ngàn thước không gian . Tần Vũ sử dụng toàn thân khí lực điều khiển pháp tắc chí cao vô thượng , lại sửa đổi quỹ tích không gian ba động khiến cho lưu quang bạch kim thay đổi phương hướng , sau khi phụt ra một đạo kinh khí đã hướng tới phía Tần Vũ vọt tới

“ Không ổn !” Tử thần vừa dứt lời một tầng chướng ảnh phô thiên cái địa đã xông tới , mới vừa rồi chú ý lực của hắn toàn bộ tập trung trên Nguyên thủy thần thiên bảng nhưng lại quên mất Tần Vũ . Tuy nhiên Tần Vũ thông qua Phong nguyên tố pháp tắc có được thân pháp quý dị cự nhiên lại có thể thoát khỏi bốn đạo linh hồn chi thể kia

“ Bồng !”

Tử thần bị đẩy lui tới vài trăm thước , bốn đạo linh hồn chi thể còn lại cũng đều trở về bản thể

“ Mơ tưởng cướp đi Thần thiên bảng !” một tiếng rống hận từ trong yết hầu phát ra , khí tức Tử thần ma năng phát ra càng mãnh liệt

Lưu quang bạch kim lúc này đang nằm trong tầm kiểm soát của Tần Vũ , thân ảnh chợt lóe lên liền xuất hiện phía trước đoàn lưu quang . Lưu quang bạch kim đột nhiên dừng lại khê phiêu phù

Tần Vũ nhướng mày , đưa tay ra . Song , khi chạm tới tầng bạch kim một sát ra , ánh sáng của nó lại ảm đạm dần , một quyển trục bạch kim rất lớn xuất hiện trước mặt Tần Vũ . “ Nguyên thủy thần thiên bảng !”

Nét mặt Tần Vũ mừng rỡ , kim bảng ngay phía trước mặt hắn . Song lúc này , Tần Vũ cảm giác được nó so với Hồng Mông kim bảng có cấu tạo khác nhau , từ hoa văn trên kim bảng không phải truyền đến một loại uy áp đặc thù nào đó ngược lại là một cảm giác cực kì thân thuộc , phẳng phất thật lâu trước đây Nguyên thủy thần thiên bảng đã từng thuộc về mình vậy

Với cảm giác đặc biệt như vậy Tần Vũ cũng có chút kinh ngạc , hai mắt dừng ở nguyên thủy thần thiên bảng

Thần Thiên bảng kia dài hơn mười thước , rộng ba thước . Hiển nhiên so với Hồng Mông kim bảng lớn hơn rất nhiều , bên ngoài là màu kim sắc

Lập tức , kim bảng đột nhiên từ từ rung động sau đó xuất hiện một văn tự phức tạp thần bí

Tần Vũ cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua loại văn tự này , nhưng trong đầu hắn lại không thể đọc được những chữ này . Nếu là ở trong Hồng Mông vũ trụ , chỉ cần là có tên trong Hồng Mông kim bảng cũng có nghĩa là thân phận chưởng khống giả thì hết thấy trong Hồng Mông không gian , vô luận là vũ trụ nào tình mạng nào cũng đều nằm trong tay . Bất cứ một loại năng lượng bốn nguyên nào cũng có thể tiến hành điều động

Bất quá trước khi bước vào Nguyên thủy vũ trụ một khắc Tần Vũ cũng đã vượt qua tồn tại của một Hồng Mông chưởng khống giả

Hồng Mông không gian đúng là khôn cùng vô tế , theo thời gian trôi qua tự nhiên có thể diễn xuất một vũ trụ . Nhưng Hồng Mông chưa từng biết thiên ngoại hữu thiên , ở trong Nguyên thủy vũ trụ , Hồng Mông không gian bất quá là một mảnh cát bụi trong Tinh trần thế giới mà thôi

Nếu như nói tất cả vũ trụ có thể tạo thành một Kim Tự tháp thì Nguyên thủy vũ trụ rõ ràng là đỉnh , về phần Hồng Mông không gian bất quá chỉ là tầng dưới cùng mà thôi

Hồng Mông kim bảng kia chính là một chìa khóa quản lí Hồng Mông không gian

Lúc này , Tần Vũ kinh nghi quan sát Nguyên thủy thần thiên bảng . Thiên bảng hiện ra một cổ văn thần bí , tự nhiên phát hiện phía trên có hơn ba mươi danh tự

“ Đây ... Đây là danh tự các Thần Thiên ?”

Rất hiển nhiên , danh tự Thần Thiên đều khắc trên Nguyên thủy thần thiên bảng , bất quá điều khiến Tần Vũ nghi hoặc chính là Thần Thiên gặp thần kiếp mà vẫn mệnh , tại sao hắn vẫn có thể làm chưởng khống giả tồn tại trên Nguyên thủy thần thiên bảng

Tần Vũ nhìn rõ ràng tổng cộng có ba mươi bảy Thần Thiên kể vị , song phía dưới tên của Thần Thiên còn xuất hiện danh tự của Tứ đại Chủ thần đồng thời cũng phát hiện bản thân cũng có trong đó , hơn nữa lại còn có cả Hồng Quân và Cổ Bàn

“ Thì ra đây là đệ nhị chương không giả Nguyên thủy vũ trụ , xem ra Sương nhi và Tứ đệ cũng có được năng lực khai tích không gian trong nguyên thủy vũ trụ ” Tần Vũ trong lòng cảm thấy một tia vui sướng

Nguyên thủy vũ trụ đúng là tồn tại vĩnh hằng , nhưng ở trong vũ trụ này còn tồn tại cấp bậc chương không giả

Nhân vật cấp Chủ thần tất nhiên là bị một Chương không giả hạn chế

“ Nếu như có thể có được Nguyên thủy thần thiên bảng , như vậy có thể nắm trong tay vận mệnh của bất cứ người nào , thậm chí là Tứ đại Chủ thần , có lẽ cả Hồng Mông không gian cũng đều nắm trong tay ” Tần Vũ trong lòng thầm đoán , không tự chủ được liền vươn tay ra muốn nắm lấy Nguyên thủy thần thiên bảng

Khi chạm đến một tích tắc , một cỗ cảm giác khác thường xuất hiện trong Tần Vũ . Kì diệu dị thường , cái loại cảm giác này giống như bao hàm tất cả nguyên thủy vũ trụ

Nguyên thủy vũ trụ không có giới hạn nhưng nó cũng giống với bất kì vũ trụ nào khác , đều có một loại pháp tắc nhất định . Chẳng qua là pháp tắc này không phải do con người sáng tạo , chế định , mà là vốn đã tồn tại trong Nguyên thủy vũ trụ , nếu so sánh chỉ khác về chỗ thâm ảo hàng vạn lần

Tuy nhiên loại pháp tắc ngày lại ẩn chứa bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng

Tần Vũ tâm ý vừa động , một tia linh hồn lực của mình bay đi dung hợp vào trong Nguyên thủy thần thiên bảng

Chỉ thấy Nguyên thủy thần thiên bảng đột nhiên phóng thích ra một đạo kim sắc li ti trong nháy mắt lại giống như xuyên thấu cả Bát thần vũ trụ , tràn tới Nguyên thủy vũ trụ

Trong đầu Tần Vũ hiện ra rất nhiều tin tức , cả Nguyên thủy vũ trụ , Tứ đại Chủ thần cùng với tất cả thông tin của tinh trần thế giới

“ Quả nhiên huyền diệu vô cùng ” Tần Vũ khẽ nhắm mắt lại , trong lòng thầm cảm khái , song chân mày hẩn không khỏi nhíu lại bởi hẩn không thể cảm nhận được pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ

“ Chẳng lẽ ... ?!” Tần Vũ trong lòng cả kinh , đột nhiên cảm giác được tin tức từ Thần Thiên mộ địa , đó là sự tích của các nhậm Thần Thiên , mà tại thần thiên đời thứ mười bảy hẩn đột nhiên nhận ra so với hẩn có điểm rất giống nhau , cũng đồng dạng có thể diễn hóa Thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần

Giờ khắc này , khóe miệng Tần Vũ toát ra một tia cười , đạm nhiên nói :

“ Nguyên lai là như thế ”

Khẽ mở hai mắt ra , hai tròng mắt Tần Vũ vào lúc này sáng vô cùng , dường như xuyên thấu tất cả , Nguyên thủy thần thiên bảng phía trước vẫn còn phóng ra kim quang , vào lúc này lại không còn là thần bí nữa

527. Chương 37: Trảm Sát Nguyên Tố Chi Thần

Tử Thần!

Lần này, trên mặt Tần Vũ không có lộ ra chút kinh ngạc nào, có vẻ rất lạnh nhạt bình thản, ánh mắt của ông trước sau vẫn không rời Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Tử Thần nhìn thấy ông, mắt như muốn nứt ra, trong hai mắt tựa hồ sắp phun lửa, giận dữ hét:

“Người... Người dung hợp Thần Thiên Bảng nguyên thủy, người trở thành tân Thần Thiên?”

Tần Vũ lãnh đạm liếc nhìn hẩn:

“Người nghĩ muốn từ nơi này nhận được cái gì?”

“Đương nhiên là pháp tắc vũ trụ nguyên thủy, đưa nó cho ta!”

Tần Vũ lạnh lùng cười, đột nhiên đem Thần Thiên Bảng nguyên thủy ném ra ngoài, quynh trực màu bạc kim kia ở trong hư không vẽ một đường cong đẹp mắt, bay bay nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Tử Thần.

“Ta nghĩ có lẽ làm cho người thất vọng rồi.”

Tử Thần biến sắc, nhưng vẫn bất chấp hết thấy chộp Thần Thiên Bảng nắm chắc trong tay, ý đồ dung hợp chân linh.

“Không... không có khả năng..., năng lực của bản nguyên vũ trụ kia đâu, ở đâu... Ở đâu?!” Tử Thần cơ hồ nổi cơn điên cuồng, Tử Thần Ma Năng ở bốn phía gây chấn động không ổn định, hiển nhiên đã theo cơn phần nộ của Tử Thần mà hỗn loạn cả lên.

Tần Vũ cười lạnh nói:

“Người tính sai rồi, lực lượng bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy là phải dựa vào năng lực khống chế của chính mình, mà Thần Thiên Bảng nguyên thủy này chẳng qua là một cái chìa khóa để quản lý vũ trụ nguyên thủy mà thôi, thế nhưng hiện giờ người còn không có thu được kho báu của lực lượng bản nguyên thật lớn này, không có cái chìa khóa là vô ích không có tác dụng.”

“Sao có thể, nó nhất định đã ẩn chứa ở trong này, nhất định là thế!”

Tử Thần thanh âm thậm chí hơi run rẩy, hẳn không muốn tin lời nói của Tần Vũ, liều mạng dùng thần thức để cảm nhận tin tức trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy kia, với ý đồ tìm kiếm phương pháp khống chế lực lượng bản nguyên, đó cũng đều là ước mong tha thiết của các chủ thần.

Tần Vũ chăm chú nhìn Tử Thần, tựa hồ có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó thân ảnh chợt lóe, trong khoảnh khắc đã rời khỏi Bát Thần Môn, xuất hiện tại bên trong Bát Thần vũ trụ.

Lúc này, bảy đạo quang ảnh xuất hiện vây quanh bốn phía Tần Vũ, bảy chủng loại lực lượng nguyên tố bao trùm khắp cả Bát Thần vũ trụ.

“Pháp tắc Thiên nguyên tố chi thần, xem ra người đã hiểu được.” Thần Địa nguyên tố pháp tắc trầm giọng nói.

Tần Vũ khẽ gật đầu, trên mặt hiện ra dáng tươi cười vui mừng hơn hờ.

Thần Hỏa nguyên tố pháp tắc cười ha hả:

“Ha ha, giờ khắc chúng ta chờ đợi rốt cục đã tới rồi, Ha Ha Ha Ha!” Tất cả Thần nguyên tố đều hưng phấn cười ha hả, tiếng cười quanh quẩn vang dội bên trong Bát Thần vũ trụ, có thể từ trong đó nghe ra nỗi vui sướng của bọn họ.

Tần Vũ thở dài thật sâu:

“Ta hiểu được vì sao các người lại nói nếu ta trở thành chủ nhân không chân chính, các người sẽ biến mất, thì ra bát thần hợp nhất, là có ý nghĩa này.”

Thần Thủy nguyên tố pháp tắc gật đầu nói:

“Không sai, phải nắm trong tay cho được lực lượng bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy, đây là phương pháp duy nhất, có điều là người làm sao mà biết được?”

Tần Vũ hờ hững cười:

“Thần Thiên đương nhiệm thứ mười bảy... Ta từ trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy đã biết hết thấy tin tức về hắn, qua những gì hắn nói cho ta biết, chỉ là ta không rõ vì sao Thần Thiên đều biến mất, tên của bọn họ vẫn còn lưu lại trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy, thật kỳ quái.”

Thần Trạch nguyên tố pháp tắc cười nói:

“Những điều này có lẽ người về sau sẽ hiểu, vô luận như thế nào, người sắp trở thành tân nhiệm Thần Thiên, việc này so với bất cứ chuyện gì đều trọng yếu hơn.”

Tần Vũ khẽ thở dài, ánh mắt dừng lại một lát ở trên người mỗi vị Thần nguyên tố pháp tắc, nói:

“Nhiều năm qua như vậy, đa tạ các vị.”

Thần Địa nguyên tố pháp tắc nói:

“Chúng ta nguyên vốn là đan điền của người đã diễn hóa mà đến, chính là vì thành tựu của người mà tồn tại, người không cần cảm tạ chúng ta, bắt đầu đi.”

Tần Vũ nhè nhẹ gật gật đầu, trong lòng bàn tay đột nhiên phóng vọt lên một đạo tinh quang vô cùng rực rỡ, cơ hồ chiếu sáng khắp cả Bát Thần vũ trụ.

Thiên Phật kiếm! Tần Vũ thở một hơi dài, ánh mắt chợt biến thành kiên nghị hần lên, nghiêm mặt nói:

“Ai đi trước?”

Thần Hỏa nguyên tố pháp tắc cười một tràng thoải mái, xuất hiện ở trước mặt Tần Vũ, lớn tiếng nói:

“Ta trước đi!”

Tần Vũ ánh mắt chợt híp lại, Thiên Phật kiếm tinh quang rực rỡ bất thành linh phóng vút lên cao, hung hãn bổ về phía Thần Hỏa nguyên tố pháp tắc. Hỏa quang tăng vọt, mây đỏ bốc lên, lực lượng hỏa nguyên tố nóng cháy trong nháy mắt bùng nổ, ăn mòn mỗi một tắc không gian của Bát Thần vũ trụ.

Các Thần nguyên tố pháp tắc còn lại đều đứng ở cách đó không xa cùng chờ đợi trong tĩnh lặng.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, đây là khống chế cực hạn của pháp tắc hỏa nguyên tố, nhưng mà lúc này, năng lực phân giải của Thiên Phật kiếm lại lấy tốc độ kỳ diệu phân giải cổ lực lượng pháp tắc hỏa nguyên tố này, một kiếm chém xuống, Thần Hỏa nguyên tố pháp tắc ầm ầm nổ tung ra, biến ảo thành từng tia từng tia bản nguyên lực của pháp tắc hỏa nguyên tố, lại an nhiên dung nhập vào trong thân thể của Tần Vũ.

Hít một hơi thật sâu, giờ khắc này, Tần Vũ linh hội đã đạt tới trạng thái cực hạn khống chế của pháp tắc hỏa nguyên tố, ông chăm chăm nhìn hai tay của mình, trong lòng bàn tay hỏa quang lưu chuyển, lại tựa hồ ẩn chứa một cổ lực lượng hỏa nguyên tố huyền diệu không thể tưởng.

Thần Địa nguyên tố pháp tắc cười nói:

“Nếu không có chương khống pháp tắc Thiên nguyên tố, chúng ta vĩnh viễn cũng không cách nào phát huy ra uy lực của cấm thuật, nhưng sau khi bát thần hợp nhất, người là có năng lực!”

Tần Vũ gật đầu, trầm giọng nói:

“Ở bên trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy ta dò xét biết được sự tích của đương nhiệm Thần Thiên thứ mười bảy, chỉ có chém giết các pháp tắc nguyên tố kia, mới có thể nắm trong tay trạng thái khống chế tối cao của các pháp tắc nguyên tố còn lại, mới có thể dùng Thần Thiên nguyên tố pháp tắc để nắm trong tay lực lượng bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy, đây là phương pháp của đương nhiệm Thần Thiên thứ mười bảy.”

“Tốt lắm, giờ khắc này đã đến rồi, người kế tiếp liền từ ta, đến đây đi.” Thần Địa nguyên tố pháp tắc xuất hiện ở trước mặt Tần Vũ.

Trong nháy mắt, một cổ lực lượng pháp tắc kỳ dị ẩn chứa nguyên lực sinh mệnh cường đại lan tràn ra mịt mù, cơ hồ bao trùm toàn bộ Bát Thần vũ trụ, hơn nữa từ bên trong cổ lực lượng pháp tắc kỳ dị này, có thể cảm giác được sáu loại lực lượng pháp tắc còn lại, đây là điều huyền diệu của pháp tắc địa nguyên tố, có thể diễn hóa hết thảy mọi pháp tắc.

Tần Vũ ánh mắt lạnh lùng, Thiên Phật kiếm biến ảo thành một đạo tinh trụ quét ngang qua hư không, hung hãn xuyên thủng thân hình của Thần Địa nguyên tố pháp tắc.

Thần Địa nguyên tố pháp tắc phát ra một tiếng thét dài, tầng tầng lớp lớp sóng khí màu vàng đất quay cuồng che trời lấp đất, tiếp đó thuận theo lực phân giải của Thiên Phật kiếm dần dần biến ảo thành từng sợi từng sợi bản nguyên lực màu vàng đất thấm nhập vào bên trong thân thể của Tần Vũ.

Giờ khắc này, Tần Vũ đối với việc khống chế pháp tắc địa nguyên tố cũng đã đạt tới trạng thái cực hạn, cổ lực lượng hùng hậu kia ở trong cơ thể không ngừng diễn hóa thành sinh mệnh nguyên lực, vốn chỗ linh hồn thân thể lúc trước bị tổn thương do Tử Thần Ma Năng lưu lại chỉ trong nháy mắt đã được chữa khỏi.

Dù sao trạng thái khống chế của Thần Địa nguyên tố phải hơn xa so với Tần Vũ.

Bát Thần vũ trụ vào lúc này, dần dần phát sinh biến hóa...

-o-o-o-

Chiến tranh đã giằng co kéo dài thời gian rất lâu, tám đại gia tộc cùng với Tôn Ngộ Không, Thần Tôn các người đang gian khổ chống cự lại công kích mãnh liệt của ba đại chủ thần giới.

Vũ Văn Thác đứng tại địa phương cách Đại Thần Thiên giới chừng ba trăm dặm thì triển pháp tắc địa nguyên tố, mạn đăng (cây mây) màu xanh biếc kia thô to như thùng nước không ngừng sinh trưởng, đã đem một nửa Đại Thần Thiên giới đều bao vây lại, hình thành một bức tường phòng ngự cực kỳ vững chắc.

Mà cùng lúc đó, thể lực và hồn nguyên của hắn cũng đều hoàn toàn thiếu hụt, thậm chí ngay cả khí lực phòng ngự cũng không còn.

Lúc này, làn sóng binh sĩ của Chiến Thần giới phóng vọt lại đây, dưới sự tăng cường của Chiến Thần quyết, vô luận là ở phương diện tốc độ hay công kích, đội quân thiện chiến vô cùng dũng mãnh này có thể xưng là vô địch.

Ánh mắt của Vũ Văn Thác toát ra vẻ bất lực không đành lòng, giờ khắc này, hắn ngay cả khí lực để chạy trốn cũng không còn.

“Chết đi cho ta!”

Một tên thống lĩnh của Chiến Thần đại quân một quyền kích tới, quyền đầu kia quang hoa màu đỏ sậm lưu chuyển xẹt qua hư không, phát ra âm vang vu vu.

Đột nhiên, huyết quang bắn toé ra, từng tia từng tia máu tươi lả tả rơi trong hư không, rực rỡ tươi đẹp như pháo hoa mừng chiến thắng.

Làn sóng đại quân Chiến Thần giới kia đều trợn tròn hai mắt, trong ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng khiếp sợ, cơ hồ còn chưa kịp phản ứng tới, hàng trăm hàng ngàn côn ảnh màu bạch kim ầm ầm cuộn cuộn quét tới, cơ hồ không có không gian nào để tránh né, mà đám binh sĩ của Chiến Thần giới này hiển nhiên cũng không có năng lực phòng ngự.

“Bùng... Bùng... Bùng...!”

Tiếng vang nối tiếp không ngừng, côn ảnh bạch kim trong nháy mắt đem làn sóng mấy trăm quân của Chiến Thần đại quân kia đánh cho thành bụi phấn.

Vũ Văn Thác nhìn hết thấy cảnh này, khóe miệng nhếch lên ý cười vui mừng thanh thản:

“Tôn Ngộ Không?”

Ngay sau đó, Tôn Ngộ Không xuất hiện ở bên cạnh hắn, vũ động Hồn Thiên Vô Cực côn, cười ha ha:

“Vẫn là thực chiến trợ giúp cho lão Tôn ta rất nhiều, Vô Thượng Chiến Ý bùng phát, ta đã có thể đạt tới cảnh giới Đấu Chiến bẩy trăm côn, Ha Ha Ha Ha!”

“Phía trước sao rồi.” Vũ Văn Thác hỏi.

Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn bức tường mạn đăng thật lớn kia, vỗ vỗ bả vai Vũ Văn Thác:

“Phòng ngự không tệ... Còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, từng đợt công kích hai mươi tám lần của Chiến Thần giới đều bị lão Tôn ta ngăn cản lại, chỉ có điều binh lực của ba giới quả thực quá nhiều, hiện tại tám đại tộc trưởng của Tà Thần giới đều còn đang hăng hái chiến đấu nơi tiền tuyến.”

Vũ Văn Thác thở dài thật sâu:

“Không biết đại ca Tần Vũ bây giờ thế nào?”

Tôn Ngộ Không cười nói:

“Cho dù là thời điểm khó khăn nhất, Tần tiên bối cũng sẽ có biện pháp giải quyết, phải hoàn toàn tin tưởng vào ông mới được. Hiện tại người còn có khí lực không, thương binh nơi tiền tuyến cũng không ít, pháp tắc địa nguyên tố của người sẽ có tác dụng rất lớn.”

Vũ Văn Thác lộ vẻ sầu thảm cười:

“Yên tâm đi, vậy thì theo người đi!”

Hai đạo thân ảnh, tựa như ánh sao băng hướng tới phương hướng của đại quân đang chiến đấu vọt tới. Tuy rằng Đại Thần Thiên giới có chuẩn bị phòng ngự đầy đủ, nhưng binh lực liên hợp của ba giới thật sự quá nhiều, nếu muốn ngăn chặn chiến tranh, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Binh lực các giới tuy rằng chỉ có hơn mấy ngàn vạn, nhưng mỗi một người đều có nắm trong tay một bộ phận pháp tắc nguyên tố hoặc là các lực lượng của Chiến Thần quyết, qui mô rộng lớn và quyết liệt của cuộc chiến này đủ để có thể nói là xưa nay chưa từng có, trừ phi là nhân vật cấp bậc chủ thần tự mình ra tay hoá giải mới có thể ngăn chặn được cuộc thế chiến tranh.

528. Chương 38: Âm Vương Lục Sát

Thế nhưng tựa hồ tất cả mọi người đều không có nhận thức rằng: toàn bộ không gian của Đại Thần Thiên giới đang lắc lư nhẹ nhẹ, trong hư không không ngừng hiện ra gợn sóng thật nhỏ, mà còn đang không ngừng mở rộng ra.

Bởi vì chủ thần tham gia chiến đấu, không gian rạn nứt cực kỳ nghiêm trọng, từng đám từng đám lớn vật chất hỗn độn tiến vào trong Đại Thần Thiên giới, cứ thế cái không gian mất đi sự khổng lồ của Thần Thiên này đã mất đi cân bằng, số lượng chiếm cứ của vật chất hỗn độn vượt quá mức tỷ lệ cho phép, hơn nữa tình trạng này vẫn còn đang liên tục tăng lên.

-o-o-o-

Bên trong Bàn Cổ thể giới.

“Âm Vương Lục Sát, Âm Xung Sát!”

Đây đã là mức độ cực hạn của Loạn Thần đối với việc khống chế Âm Vương Thất Sát Trùy, từng đạo từng đạo vàng sáng màu đen tím kia dần dần dung hợp lại, biến ảo thành màn quang vụ dày đặc như nước sông, rất nhanh bao trùm toàn bộ Bàn Cổ thể giới.

Cổ Bàn trong lòng vẫn trầm tĩnh, hần lập tức cảm nhận được khí tức hủy diệt từ trong Âm Vương Thất Sát Trùy tản phát ra, cổ lực lượng hủy diệt này cường đại phi thường, thậm chí có thể phá vỡ trạng thái cân bằng của Bàn Cổ thể giới.

“Ah!”

Dưới tình thế cấp bách, Cổ Bàn hét lớn một tiếng, Bàn Cổ phiên đột nhiên lay động, nhưng phóng thích ra không phải là lực phá toái hư không, giữa mặt phiên kia từng tia từng tia hắc tuyến tựa như từng con rắn nhỏ uốn khúc tràn ra. Giờ khắc này, Luyện Hồn Bích súc thể đã lâu dường như vừa thức tỉnh, phát ra một tiếng gào thét, rung động vách núi, một cổ lực luyện hóa hùng hậu dị thường đột nhiên đem Loạn Thần phong tỏa lại.

Xem ra Bàn Cổ phiên và Luyện Hồn Bích đã bắt đầu phối hợp chặt chẽ.

Loạn Thần sắc mặt u ám, vung lên Âm Vương Thất Sát Trùy hướng vào hư không hung hăng đánh tới, cổ lực liên hoa kỳ diệu kia tức thì giống như thủy triều lui xuống, nhưng trong giây lát lại cuộn tràn lên.

Người ở trong đó, giống như đứng ở giữa hỏa lò, da thịt máu huyết dường như đều phải dần dần hòa tan.

“Âm Vương Thất Sát Trùy nói như thế nào cũng là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy, vì sao ngay cả phá vỡ lá cờ kia cũng chịu thua không làm gì được, chẳng lẽ...?”

Loạn Thần nhìn chằm chằm Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn, trong lòng sinh ra một tia hoài nghi, dù sao Âm Vương Thất Sát Trùy chính là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy một trong bảy đại linh bảo lực công kích cực mạnh, ngoại trừ các Chí Tôn linh bảo nguyên thủy còn lại, bất cứ linh bảo nào ở trước mặt nó cũng không đáng đề cập tới, nhưng giờ phút này thậm chí ngay cả năng lực của Bàn Cổ phiên đều không thể áp chế xuống, điều duy nhất có thể xác định là Bàn Cổ phiên đã tiếp cận hoặc là ngang bằng với Chí Tôn linh bảo nguyên thủy.

Chỉ là điểm ấy, Cổ Bàn cũng không có phát hiện.

Loạn Thần đối với tu vi luyện chế Chí Tôn linh bảo vượt hơn xa ba đại Binh Vương, đương nhiên liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra.

Cổ Bàn thần sắc kiên nghị, không ngừng huy động Bàn Cổ phiên để khống chế Luyện Hồn Bích, cứ như thể dưới sự luyện hóa của Luyện Hồn Bích, Loạn Thần hiển nhiên đã chịu áp chế thật lớn làm cho Âm Vương Lục Sát không thể toàn lực thi triển.

Tử Dạ Thương Long đứng ở trong hư không cách đó không xa, trong lòng cực kỳ khiếp sợ: Một mặt là đối với thực lực hiện giờ của Cổ Bàn cảm thấy rất khiếp sợ, hẳn không nghĩ tới có người của thế giới tinh thần trong vũ trụ nguyên thủy lại có thực lực cường hãn như thế. Thường thường người từ thế giới tinh thần tới phần lớn đều phải chịu áp chế pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy, tại đây dưới lực áp chế khủng khiếp thực ít có người có thể giữ được sự linh động.

Mà mặt khác, chính là khiếp sợ vì lực lượng của Âm Vương Lục Sát, ở trong hư không ổn định hoàn mỹ như thế, sóng dao động năng lượng của Âm Vương Lục Sát vẫn cứ giống như hàng vạn quân nắm cự chùy không ngừng oanh kích vào không gian của Bàn Cổ thế giới. Thế nhưng lúc này vẫn còn bị hạn chế mức độ rất lớn, hẳn không tưởng tượng được khi mà Âm Vương Lục Sát bùng phát sẽ hình thành cái lực lượng khủng khiếp đến cỡ nào.

Luyện Hồn Bích kịch liệt rung động, cổ lực luyện hóa kia vẫn đang hiện ra vô số lần lôi kéo lên, Loạn Thần đã hoàn toàn bị lực luyện hóa bao phủ lại.

Loạn Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Cổ Bàn, trầm giọng nói:

“Tưởng dựa vào nó để hạn chế ta, nằm mơ!”

Giữa đôi mày của Cổ Bàn thoáng nhíu lại có vẻ lo lắng chìm vào suy tư, tựa hồ như cảm nhận được cái gì. Trong lúc đó Loạn Thần chuyển động nhẹ Âm Vương Thất Sát Trùy, vàng sáng màu tím kia tựa như nước lũ bất thành linh cực nhanh tuôn tràn tới, che trời lấp đất, sương mù tím đen dày đặc che lấp tầm nhìn, trong khoảnh khắc đó toàn cả Bàn Cổ thế giới cùng một lúc đều tối sầm xuống.

Phóng mắt nhìn, vô luận núi sông cây cỏ hết thấy đều ảm đạm, tại dưới cổ khí tức hủy diệt này, trong Bàn Cổ thế giới hết thấy sinh linh đều đang héo rũ rất nhanh.

“Lực lượng hủy diệt thật là lợi hại, cứ tiếp tục như vậy, Bàn Cổ thế giới e rằng sẽ hoàn toàn bị ăn mòn, đến lúc đó ngay cả Bàn Cổ phiên cũng đều không tồn tại rồi.” Cổ Bàn trong lòng lo lắng, nhưng lại nghĩ không ra biện pháp nào để ngăn cản Loạn Thần.

Rất dễ dàng nhận thấy, Âm Vương Thất Sát Trùy mạnh mẽ phá vỡ lực luyện hóa của Luyện Hồn Bích, cổ lực tác dụng hạn chế kia vẫn y nguyên mất đi hiệu lực.

Dòng nước lũ màu tím đen xâm nhiễm mỗi một tấc không gian của Bàn Cổ thế giới, thế nhưng Bàn Cổ thế giới này chính là từ linh hồn của Cổ Bàn luyện hóa mà thành, nếu bị ăn mòn, như vậy Cổ Bàn cũng sẽ hình thành câu diệt. Tử Dạ Thương Long nhìn cảnh tượng trước mắt, thần sắc có vẻ cực kỳ kinh sợ, lớn tiếng nói:

“Không có biện pháp nào khác, chỉ có thể dùng hết sức ngăn cản Loạn Thần, nếu để cho sát thứ sáu hoàn toàn bùng phát, chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.”

Ngay sau đó, biển ảo thành một đạo tử ảnh mờ ảo tiêu biến trong hư không, Tử Dạ Thương Long đối với trình độ khống chế pháp tắc phong nguyên tố hiển nhiên không bằng Tần Vũ, trên phương diện tốc độ cũng kém hơn nhiều. Nhưng cũng rất nhanh vọt tới trước mặt Loạn Thần, trong hai tay phân biệt khống chế thủy hỏa hai loại nguyên tố hoàn toàn bất đồng, dưới sự điều khiển của Tử Dạ Thương Long dung hợp lại với tốc độ kinh người đột nhiên bắn tung ra.

Loạn Thần lạnh lùng cười, tựa hồ ở giờ khắc này bất kỳ chủ thần nào hẳn cũng không thèm để vào mắt, Âm Vương Thất Sát Trùy hướng lên trên hung hăng đánh tới, một đạo quang hoa màu tím đen trong nháy mắt phá tan lực lượng thủy hỏa nguyên tố, với tốc độ kinh người phóng tới trước mặt Tử Dạ Thương Long.

Tử Dạ Thương Long cực kỳ hoảng sợ, song chưởng rung lên, toàn thân chợt lan tràn ra sóng khí núi màu xanh, tuy rằng hẳn lập tức làm bùng phát lực phòng ngự của pháp tắc sơn nguyên tố, nhưng cũng bị đẩy

lui tới mấy trăm thước, máu tươi từ trong miệng cuộn trào mãnh liệt tuôn ra.

“Bản thân sẽ không cho các ngươi chút cơ hội nào nữa, chịu chết đi!”

Lực lượng của Âm Vương Lục Sát, Âm Xung Sát vào lúc này đã hoàn toàn bao phủ toàn bộ Bàn Cổ thể giới, đập vào mắt là màu tím đen u tối, mỗi một tắc không gian đều tản phát ra một cổ khí tức hủy diệt kinh người.

Cổ Bàn nhìn thế giới ảm đạm tăm tối trong lòng dâng lên một nỗi bất an không kể siết.

Đột nhiên, trong hư không cách đó không xa giống như hàm răng thông thả mở ra, một đạo quang trụ thô to màu tím đen bắn tung ra, xuyên qua hư không kèm theo một tràng tiếng rít gào chói tai.

Cổ Bàn cực kỳ kinh hãi, Bàn Cổ phiên hung hãn ngừng lại một chút, quát lên:

“Không Gian Đông Kết!”

Ở bên trong Bàn Cổ thể giới, Cổ Bàn mới là chân chính Chương Khổng Giả, có thể vận dụng lực lượng bản nguyên để khống chế pháp tắc, với hắn mà nói cũng không phải là việc khó, trong nháy mắt, hư không trở nên vững chắc như sắt thép, dấu vết của sóng dao động không gian nào cũng đều tan biến đi, quang trụ thô to kia cũng ngừng trệ lại.

“Hắc hắc.” Loạn Thần phát ra một tràng cười lạnh, vung lên Âm Vương Thất Sát Trùy nhằm hướng Cổ Bàn nhẹ nhàng kích tới.

“Không xong!”

Cổ Bàn sắc mặt chợt đại biến.

“Xoẹt...!” Giống như mũi dao nhọn cắt vỡ trang giấy bình thường, quang trụ màu tím đen kia sau khi ngừng lại trong khoảnh khắc tức thì giống như một con trâu rừng nổi điên phóng vọt tới, rất nhanh xé rách toang “Không Gian Đông Kết”, không gian đang bị đông lại tức thì cực nhanh vỡ tan ra.

“Công kích thật là khủng khiếp!”

Cổ Bàn trong lòng chấn động, thân là Chương Khổng Giả của Bàn Cổ thể giới, mức độ ổn định của không gian đông lại đã đạt tới tình trạng cực hạn, thế mà dưới công kích của đối phương lại có thể dễ dàng phá giải như trở bàn tay.

Hơn nữa quang trụ kia còn đang nhắm vào Cổ Bàn mà bủa tới, dưới tình huống đang không ngừng cắt xé không gian đông kết, cổ khí tức hủy diệt kia cũng đang dần dần suy yếu đi.

Ở trong vòng khoảng cách ngắn như thế, muốn thi triển lực không gian để làm suy yếu đạo quang trụ này hiển nhiên là không quá sức. Cổ Bàn hai hàng lông mày nhíu chặt, vận khí vùng mạnh Bàn Cổ phiên lên, những tia màu đen nhỏ cuộn cuộn chuyển động, phóng xuất ra một cổ lực lượng phá toái hư không cực kỳ mãnh liệt, không gian phía trước trong nháy mắt nổi lên một mảng sóng gợn thật lớn.

Ầm!

Hai cổ năng lượng kinh khủng va chạm vào nhau, khí lưu ầm ầm vang động, không gian vỡ tan, từng đạo từng đạo vòng khí lưu cực kỳ to lớn bắn tung ra, biến mất ở xa xa trong hư không vô tận.

“A!”

Cổ Bàn phát ra một tiếng thét thảm thiết, bị chấn bay lui về phía sau, toàn thân tựa hồ đều nổi lên một đám lửa màu tím đen.

Tử Dạ Thương Long nhìn thấy thế, không khỏi cả kinh la lên một tiếng, rất nhanh phóng xuất ra lực lượng pháp tắc phong nguyên tố, từng luồng từng luồng gió nổi lên lập tức đem thân mình của Cổ Bàn nâng lên, sau khi qua vài lần cuộn tới mới dần dần tiêu trừ lực đẩy nhẹ nhàng hạ xuống.

Cổ Bàn nén chịu đựng toàn thân đau nhức, phát động Bàn Cổ phiên, mới dập tắt được ngọn lửa màu tím đen trên mình.

“Người thế nào rồi?” Tử Dạ Thương Long hỏi.

Cổ Bàn cắn chặt hàm răng, khê lắc đầu, trên mặt toát ra thần sắc cực kỳ thống khổ:

“Công kích quả thực khủng khiếp, e rằng ngay cả phách thể của tiểu Quân cũng khó mà chống đỡ. Ta nghĩ Bàn Cổ thể giới và Bàn Cổ phiên cũng ngăn cản không được hẳn rồi.”

Tử Dạ Thương Long sau khi nghe xong, thần sắc không khỏi trở nên ngưng trọng hẳn lên:

“Ta đáng trách... ta đáng trách a, nếu như ta dốc lòng tu luyện, hôm nay cũng không rơi vào tình cảnh này.”

Lúc này, trong hư không bốn phía giống như đá tảng rơi vào mặt hồ nước, cuộn lên từng gợn sóng thật lớn, đang không ngừng lan rộng. Mà ở trung tâm gợn sóng kia, mặt bằng không gian chợt sụp đổ xuống, bên trong lỗ hổng sâu thẳm âm u, lấp lóe lưu quang màu tím sẫm.

Loạn Thần cười hô hô nói:

“Các người ai cũng trốn không thoát, Ha Ha Ha Ha, chết đi cho ta!”

Cổ Bàn cảm nhận được Âm Xung Sát kia phóng xuất ra sóng dao động năng lượng khủng khiếp, cả người tựa như rơi vào vùng trời băng giá, vô cùng rét lạnh.

529. Chương 39: Chúng Thần Hội Tụ

Hai người đồng thời cảm giác được sự uy hiếp của cơn sóng dao động năng lượng này, cùng thất thanh kêu lên, nhưng mà còn chưa kịp kêu dứt câu, ước chừng hơn hai mươi vết nứt không gian thật lớn, trong đó chợt phun trào ra từng đạo từng đạo quang hoa màu tím đen, ẩn chứa lực lượng tàn phá kinh người.

“Ba!”

Một tiếng vang nhỏ lại khiến cho hai người trong lòng giật mình oán hận.

Bốn phương tám hướng, hơn hai mươi đạo quang hoa màu tím đen bất ngờ ập đến, không có chỗ nào để né tránh. Tử Dạ Thương Long trầm rống lên một tiếng, pháp tắc sơn nguyên tố trong nháy mắt bao trùm lên hai người, tầng tầng khí lãng màu xám bao phủ bên ngoài không ngừng quay cuồng, nhưng trong lòng Tà Thần đương nhiên hiểu rõ rằng, mức độ phòng ngự cỡ như thế này tưởng muốn ngăn cản lực sát lực của Âm Vương Thất Sát Trùy là còn lâu mới đủ.

Cổ Bàn cũng giơ Bàn Cổ phiên lên, mặt phiên phát động, lực lượng phá toái hư không bùng phát tới mức cao nhất.

Nhưng hết thấy cái này, ở dưới uy lực của Loạn Thần chẳng qua chỉ là giây dựa chờ chết mà thôi, Âm Vương Thất Sát Trùy ở trong tay hắt quang hoa không ngừng lưu chuyển, từng tia từng tia chớp màu tím đen chớp động chung quanh thân thể của hắn trông thật lạ thường.

Nhưng vào lúc này, một tia sóng dao động kỳ dị khiến cho nội tâm của hắn rung động thật sâu sắc, cái loại cảm giác này mãnh liệt khác thường.

“Chẳng lẽ...?”

Loạn Thần tựa hồ cảm nhận được thứ gì đó, lập tức không chần chờ chút nào trong nháy mắt đã biến mất trong hư không rạn nứt.

Loạn Thần vừa rời đi, theo đó hư không rạn nứt kia trong nháy mắt liền khép lại, quang trụ màu tím đen kia cũng dần dần biến mất, sau một lát, toàn bộ Bàn Cổ thể giới cũng khôi phục diện mạo lúc ban đầu.

“Hắn... Hắn sao vậy?” Cổ Bàn kinh dị nhìn hết thấy chuyện này.

Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Xem ra hắn cảm nhận được, sóng dao động của Thần Thiên Bảng nguyên thủy hiện thể đã truyền tới đây.

“Thần Thiên Bảng nguyên thủy hiện thể?” Cổ Bàn trong lòng cả kinh, xem ra giờ khắc này rốt cục đã tới rồi.

Tử Dạ Thương Long khê gật đầu:

“Mục đích cuối cùng của Loạn Thần là Thần Thiên Bảng nguyên thủy, nếu lúc này đã hiện thế, hẳn tự nhiên sẽ không để cho Thần Thiên Bảng rơi vào tay các chủ thần khác, xem ra chúng ta nhặt lại được cái mạng của mình.”

Nếu vừa rồi Âm Hưởng Sát kia bùng phát, vô luận là lực phòng ngự của pháp tắc sơn nguyên tổ của Tử Dạ Thương Long hay là lực phá toái hư không của Cổ Bàn, ở trước mặt nó cũng chỉ giống như một tờ giấy bình thường, thoáng cái liền phá nát, huống chi lực lượng hủy diệt của Âm Trùng Sát đủ để phá tan cả cái Bàn Cổ thế giới và giết chết cả hai người.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Cổ Bàn hỏi.

Tử Dạ Thương Long ánh mắt thoáng ngưng đọng lại:

“Rời nơi này đi trợ giúp cho Tần Vũ, mau!”

Cổ Bàn gật gật đầu, vung Bàn Cổ phiên lên, hai người thoáng cái đã rời khỏi Bàn Cổ thế giới, xuất hiện tại bên trong Thần Thiên tế đàn. Thế nhưng tế đàn lúc này lại trống rỗng, không có bóng dáng người nào.

“Hắn... Bọn họ đâu?” Cổ Bàn giật mình kinh sợ, thậm chí ngay cả Tử Dạ Thương Long cũng không cách nào giải thích được đến tận cùng là chuyện gì xảy ra.

Lúc này, một thân ảnh cơ hồ với tốc độ nhanh hơn thuấn di đi tới trước mặt hai người, Cổ Bàn tập trung nhìn, rõ ràng đó là Hồng Quân.

“Tiểu Quân!” Cổ Bàn nhìn thấy hắn, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Tử Dạ Thương Long nhướng mày:

“Chiến Thần đâu?”

Hồng Quân nói:

“Hắn bại rồi, hơn nữa vận dụng chủ thần lực, hiện giờ tu vi cạn kiệt, từ nay về sau phải ẩn cư ở trong vũ trụ nguyên thủy một lần nữa tu luyện lại.”

“Cái gì?!” Tử Dạ Thương Long quá sợ hãi, thần thức trong nháy mắt trải rộng ra, tin tức phản hồi trở về nói cho hắn biết, Chiến Thần cứ như thế biến mất không còn bóng dáng.

“Không có khả năng, người như thế nào lại có năng lực vượt qua chủ thần?!”

Với kỳ tích của Tần Vũ đối với Tử Dạ Thương Long mà nói đã là đủ để kinh sợ rồi, bây giờ Hồng Quân lại đã bại Chiến Thần, thật sự là có chút không thể tưởng tượng.

Hồng Quân hồ hững cười, nói:

“Nếu không có Chí Tôn linh bảo nguyên thủy ‘Đạo Thiên Kính’, ta cũng không cách nào ngăn cản Chiến Thần quyết một ngàn lần của hắn, thực lực của Chiến Thần quả thật rất mạnh.”

Cổ Bàn hỏi:

“Như vậy lão Huống và Hầu tử bọn họ đâu?”

“Vừa rồi ta đi dạo qua chiến trường một vòng, tiêu diệt hai đạo quân đơn độc của Tử Thần giới, hiện tại lão Huống và Hầu tử bọn họ còn đang kết hợp với Đại Thần Thiên giới cùng với Tà Thần giới ngăn cản thế công của ba giới kia, chỉ có điều binh lực của địch quân nhiều lắm, tình hình cũng không dễ chịu cho lắm, có điều bây giờ trọng yếu nhất là trợ giúp phụ thân lấy lại được Thần Thiên Bảng nguyên thủy.”

Cổ Bàn khẽ gật đầu, Tử Dạ Thương Long nhíu mày nói:

“Như vậy người có biết bọn họ ở đâu, vì sao toàn bộ đều không thấy?”

Hồng Quân liếc nhìn hắn một cái, thần sắc lộ ra một chút kinh ngạc:

“Linh hồn người bị tổn thương, cho nên không

cảm nhận được lực lượng căn nguyên của phụ thân. Hiện giờ bọn họ đều đang ở bên trong vũ trụ ở đàn điền của phụ thân, chúng ta giờ tới đó đi.”

Cổ Bàn trong lòng cả kinh, dùng thần thức dò tra kỹ lại, quả nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng căn nguyên khác thường.

“Theo khí tức mà xét đoán, Loạn Thần và Tử Thần đều hẳn là ở bên trong vũ trụ của phụ thân, chúng ta mau mau đi giúp cho ông đi!”

Lập tức, ba người sử dụng cỗ lực lượng căn nguyên vũ trụ này đi vào bên trong Bát Thần Vũ Trụ.

Bát Thần Vũ Trụ rộng lớn mênh mông, vừa đặt chân vào trước tiên, ba người liền cảm nhận được vũ trụ này hoàn mỹ ổn định, cơ hồ đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

“Vũ trụ không gian thật là hoàn mỹ, Tà Thần giới của ta so sánh với nó, quả thực không đáng để nhắc tới.” Tử Dạ Thương Long cảm khái tận đáy lòng nói.

Cổ Bàn cũng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

“Đừng nói là Tà Thần giới, cho dù là Bàn Cổ thế giới của ta cùng nơi này so sánh thật rõ ràng có thể nói là ánh sáng đơn đóm so với vàng trắng. Xem ra cảnh giới của Tam ca đã đạt tới mức cao tột đỉnh rồi.”

Hồng Quân đối với cảnh giới của Tần Vũ hiện giờ cũng cảm thấy cực kỳ kính phục, nhưng bây giờ quan trọng nhất là... Tìm cho được Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Trong hư không cách đó không xa, từ trong một cái cánh cửa cổ xưa thật lớn, Tử Thần tựa như một đạo lưu quang màu xanh biếc, từ bên trong cánh cửa cổ kia vọt ra, thần sắc nanh ác, không ngừng cười hô hố, mà trong tay hắn, rõ ràng cầm một thanh quyền trượng màu bạch kim.

“Tử Thần!”

Tử Dạ Thương Long trong lòng kinh sợ, nhưng ánh mắt hắn cũng đã tập trung vào Thần Thiên Bảng nguyên thủy. Cổ Bàn vùng Bàn Cổ phiên lên, thân ảnh chợt lóe, thoáng cái đã xuất hiện ngoài ngàn thước.

“Ồ...?”

Cổ Bàn cảm giác có hơi giật mình kinh ngạc, vốn hắn đối với năng lực khống chế căn nguyên vũ trụ, việc thuần di hàng vạn thước cũng không phải là việc khó, nhưng ở bên trong không gian vũ trụ của Tần Vũ lại cảm giác được nhất cỗ áp lực hạn chế, không khỏi làm hắn cảm thấy có chút giật mình.

Tử Dạ Thương Long tựa hồ cũng cảm nhận được hạn chế pháp tắc của Bát Thần Vũ Trụ thậm chí nếu so với Đại Thần Thiên giới cũng cường đại hơn. Lập tức theo sau Cổ Bàn hướng về phía Tử Thần phóng vọt tới.

Hồng Quân đứng tại chỗ hồi lâu, không có chuyển động chút nào.

“Phụ thân ở đâu?”

Trong lòng Hồng Quân đầy nghi vấn, vũ trụ nguyên thủy mênh mông như vậy, hắn vẫn có thể cảm giác được khí tức của Tần Vũ gần trong gang tấc, nhưng cỗ khí tức này lại đang phát sinh biến hóa thật lớn, một loại biến hóa kỳ diệu, thế nhưng Hồng Quân có thể xác định đúng là Tần Vũ tuyệt đối đang ở không xa khu vực này.

Bên ngoài Bát Thần Môn, Tử Thần hai tay đem Thần Thiên Bảng nguyên thủy trải ra, hai mắt chăm chú nhìn vẫn tự trên Thần Thiên Bảng kia, hình dạng như điên cuồng, không kiềm được quát lên:

“Ở đâu... Đến tột cùng ở đâu, nhất định ở bên trong này, toàn bộ đều là của ta.”

Tử Thần điên cuồng gào lên, khiến cách đó không xa Cổ Bàn và Tử Dạ Thương Long đều cảm thấy hơi hơi giật mình kinh sợ.

“Hắn làm sao vậy, giống như mất đi thần trí.” Cổ Bàn nghi vấn hỏi.

Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Hắn tính sai rồi... cho dù trên Thần Thiên Bảng nguyên thủy có cái gì, cũng tuyệt đối không thể để cho hắn dễ lọt vào trong tay các chủ thần khác, chúng ta tới cướp lại của hắn đi.”

Cổ Bàn gật gật đầu, giành vọt ra trước, nhưng ở bên trong Bát Thần Vũ Trụ, hắn rõ ràng cảm nhận được cổ lực lượng áp chế kia tồn tại, làm cho toàn thân hắn đều cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

“Phá Toái Hư Không!”

Mặt phiên rung động, lực phá toái hư không bùng phát ra, lập tức hướng về Tử Thần cuộn tràn tới, nhưng ở trong Bát Thần Vũ Trụ không dậy lên được nửa phần ngọn sóng.

Tử Thần tựa hồ đã nhận thấy cổ lực lượng kia bất ngờ đánh tới mình, ánh mắt lạnh như băng kia loé lên quang mang màu xanh u tối nhìn vào Cổ Bàn, cả giận nói:

“Muốn cướp đoạt Thần Thiên Bảng nguyên thủy, ngươi không có tư cách, rút cho ta!”

Đột nhiên, trên tay hắn dâng lên tầng tầng quang vân màu xanh sẫm, với tốc độ kinh người cuộn cuộn tràn tới, trong khoảnh khắc va chạm vào lực phá toái hư không, Bàn Cổ phiên chột rung động cả lên, Cổ Bàn biến sắc, ý thức được rằng lực phá toái hư không thể mà bỗng chốc bị phá giải một cách kỳ lạ.

“Không xong!”

Cổ Bàn thất sắc kinh hãi, mắt thấy quang hoa màu xanh sẫm kia đang ập tới càng lúc càng gần, bản năng đem Bàn Cổ phiên hoành ngang trước ngực, hắc tuyến trên mặt phiên đột nhiên đan vào nhau, hình thành một vòng rào phòng ngự.

Hít thở một hơi thật sâu, Cổ Bàn tâm thần căng thẳng, chờ đợi một kích của Tử Thần.

Ầm!

Một tiếng nổ rung trời từ chỗ sâu trong đầu truyền đến, giờ khắc này, Cổ Bàn chột cảm giác được linh hồn từng tắc tắc một bị xé rách thủng khổ đến tột cùng, cứ giống như bị ngàn vạn lưỡi dao đâm vào.

“Tử Thần Ma Năng?”

Tử Dạ Thương Long biết rõ Tử Thần Ma Năng đối với công kích linh hồn cực kỳ khủng khiếp, hướng chỉ Tử Thần lại vượt qua cảnh giới cực hạn, không khỏi trong lòng thoáng bồi hồi. Hoạ chẳng với cảnh giới linh hồn của hắn, còn có thể chống đỡ được một lát, nhưng Cổ Bàn đến từ thế giới tinh thần, vô luận là thân thể hay linh hồn so với chủ thần đều kém quá xa, dưới một kích này, bị thương nặng đó là điều khó tránh khỏi.

Cổ Bàn phun mạnh một ngụm tiên huyết, lão đảo lui lại mấy bước, hoảng sợ nhìn Tử Thần cách đó không xa đang không ngừng cười hô hố.

Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói:

“Người trước tránh ra đi, linh hồn của ngươi đã bị tổn thương nặng, nếu lại bị Tử Thần Ma Năng đánh trúng lần nữa, e là sẽ bị hình thần câu diệt.”

Cổ Bàn trong lòng không cam chịu, rồi lại không làm sao được, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ.

Tử Dạ Thương Long nhìn chằm chằm Tử Thần, pháp tắc nguyên tố đã dần dần phóng ra, nhưng với tình trạng hiện tại của hắn, tưởng muốn ngăn cản Tử Thần Ma Năng, quả thực không có chút khả năng nào.

Nhưng đúng lúc này, một đạo lưu quang màu tím đen cắt ngang qua hư không, trong khoảnh khắc đó ở trước mặt Tử Thần biến ảo thành nhất đạo nhân ảnh.

Loạn Thần.

Loạn Thần nhìn bộ dáng như điên cuồng của Tử Thần, trong lòng cũng cả kinh, nói:

“Người phát hiện được cái gì, đem Thần Thiên Bảng giao ra đây.”

Tử Thần ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hắn một cái:

“Ngươi không có tư cách nhận lấy Thần Thiên Bảng nguyên thủy, rút đi!”

530. Chương 40 : Tam Đại Chủ Thần

“ Siêu việt cực hạn Tử thần ma năng ... linh hồn công kích lực thật là lợi hại !”

Loạn thần trong lòng cả kinh , dù đối phương không phải cấp độ Chủ thần hấn cũng không cách nào ngăn chặn tiếp được thể công của Tử thần ma năng . Tử sắc quang hoa trong tay theo tâm ý mà động chột phóng lên cao , lực lượng hủy diệt của Âm Vương Thất Sát trùy cự nhiên cuốn chặt lấy thăm quang kia , hơn nữa đang dần triệt tiêu nhau . Chỉ trong chớp lát cả hai hoàn toàn tiêu biến

Nắm trong tay Âm Vương Thất Sát trùy đang rung nhẹ , sau khi triệt tiêu công kích của Tử thần ma năng hiển nhiên đã bị hạn chế rất lớn

Loạn thần cau mày , trong ánh mắt đột nhiên xạ ra lưỡng đạo điện mang , thầm nghĩ :

“ Trong Tứ đại Chủ thần cũng chỉ có Tử thần là thực lực mạnh nhất , nếu như có thể tiêu diệt hấn , với Âm Vương Thất Sát trùy cả Nguyên thủy vũ trụ không người nào còn là đối thủ của ta nữa . Lúc này thần trí của Tử thần dường như đã điên loạn , chính là thời cơ tốt để giết hấn ”

Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng Tử thần ma năng bá đạo vô cùng , chỉ một chút sơ xuất linh hồn sẽ tan nát , đây là điều khiến Loạn thần bận tâm nhất

Tuy nhiên , lúc này lại chỉ có thể chờ đợi cơ hội tốt nhất để một kích chí mạng Tử thần

Hiện tại , tinh lực Tử thần toàn bộ tập trung vào tin tức trong Nguyên thủy thần thiên bảng , tìm tòi cái mà tất cả Chủ thần đều mơ tưởng chính là pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ ẩn dấu trong đó

Một thân ảnh xuất hiện bên trái Loạn thần

“ Loạn thần , chẳng lẽ ngươi vẫn còn không đoán ra sao , bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng căn bản không tồn tại Nguyên thủy pháp tắc , các ngươi tính sai rồi ” Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói , mỗi từ dường như rung động thật sâu tận đáy lòng Loạn thần

“ Không thể nào , đã như vậy tại sao tân nhậm Thần Thiên lại có thể nắm trong tay pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ , nhất định nó phải ở bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng , Tử thần là một tên ngốc , tự nhiên không cách nào nắm trong tay pháp tắc cao thâm như vậy ” Loạn thần lạnh lùng nói

Tử Dạ Thương Long than vãn :

“ Bởi vì hết thảy đều nằm trong sự sắp đặt của Thần Thiên , từ tân nhậm Thần Thiên cho tới Thần kiếp tất cả đều đã được tính toán , mà Tứ đại Chủ thần chúng ta bất quá chỉ là con cờ cho tân nhậm Thần Thiên mà thôi , muốn thoát khỏi bố cục bàn cờ của chúng khổng giả , ngươi cho rằng có thể sao ?”

Sắc mặt Loạn thần khê biến , nắm chặt Âm Vương Thất Sát trùy :

“ Theo như ngươi nói , ai mới thật là Thần Thiên chân chính ?”

Tử Dạ Thương Long cười nhạt :

“ Không lâu nữa ngươi sẽ biết ”

Loạn thần trầm trọng hừ lạnh một tiếng :

“ Vô luận là thế nào ta cũng phải có được Nguyên thủy thần thiên bảng , chưa xác thực được chuyện đó ta chết cũng không cam !” vừa nói sát khí nổi lên , một đạo tử sắc quang hoa sắc như kiếm ngưng tụ trong thân Thất Sát trùy phát ra âm ba chói tai

Tử Dạ Thương Long nhíu mày :

“ Ngươi muốn giết Tử thần ?”

“ Nếu ngươi muốn ngăn cản ta cũng không ngại giết cả ngươi , diệt thần nhất chiến cuối cùng cũng sẽ triển khai , ta phải trở thành người chiến thắng cuối cùng !” Loạn thần nổi giận gầm lên một tiếng cầm Âm Vương Thất Sát trùy hướng hư không đâm tới

Giờ khắc này , không gian đang dao động ngàn thước chung quanh bỗng đình trệ , song đây không đơn giản là đông kết không gian , dưới sát khí Âm Vương Thất Sát trùy đánh vào không gian ba động vận vẹo kịch liệt hẳn lên hình thành không gian loạn lưu hoàn toàn phong tỏa hư không xung quanh Tử thần

“ Phá !”

Tử Dạ Thương Long trong lòng cả kinh , lợi dụng Phong nguyên tổ pháp tắc lực thối lui gần ngàn thước

“ Tà thần , ngươi làm sao vậy ?” Cổ Bàn ngạc nhiên hỏi

Tử Dạ Thương Long khẽ lắc đầu :

“ Loạn thần phát ra không gian loạn lưu hoàn toàn phong tỏa Tử thần , tốt nhất là chúng ta tránh xa một chút , cổ không gian loạn lưu kia mặc dù kém hơn so với loạn lưu của Nguyên thủy vũ trụ nhưng nếu bị nó thấp hãm không chết cũng phải trọng thương ”

Cổ Bàn nhướng mày :

“ Như vậy Nguyên thủy thần thiên bằng làm thế nào ?”

“ Ta không cảm giác được bên trong Nguyên thủy thần thiên bằng ẩn chứa pháp tắc lực lượng của Nguyên thủy vũ trụ ... Bây giờ cũng chỉ có thể thuận theo ý trời ”

....

Không gian loạn lưu vừa phát động có thể dùng mắt thường thấy rõ ràng trong hư không kia dấy lên một tầng sóng năng lượng di chuyển bất quy tắc . Loạn thần hừ lạnh một tiếng biến ảo thành một đạo tử quang nhảy vào trong đó

“ Tử thần , giao Nguyên thủy thần thiên bằng ra đây !”

Âm Vương Thất Sát trùy trong tay Loạn thần , lực sát toàn bộ bộc phát nhưng dù vậy linh hồn vẫn đang rung chuyển , công kích linh hồn của Tử thần ma năng vẫn rất cường hãn

Song , lúc này cuộc chiến giữa hai Chủ thần còn chưa triển khai , cách đó không xa một đạo lưu quang xích hồng sắc đang hoa phá phía chân trời , lực lượng đánh vào cương mãnh trong nháy mắt xé rách hư không , hung hăng va vào trong không gian loạn lưu

“ Xuy xuy !”

Đột nhiên , Âm Vương Thất Sát trùy chợt rung động hẳn lên , đáy lòng Loạn thần cũng cảm giác được sự bất an mãnh liệt . Ngưng thần nhìn lại , quang ảnh xích hồng sắc kia cự nhiên không kiêng kỵ không gian loạn lưu Âm Vương Thất Sát trùy hình thành nhanh chóng điên cuồng xông tới nơi này , thoáng chốc đã xuất hiện tại địa phương cách đó không xa

Ánh mắt Cổ Bàn sáng ngời :

“ Là Tiểu Quân ... Tại sao hắn có thể tiến vào không gian loạn lưu mà không bị ảnh hưởng ?”

Tử Dạ Thương Long mục quang ngưng trọng , trầm giọng nói :

“ Hỗn Độn lực thật là lợi hại , Tần Vũ có thể bằng vào điều khiển Thiên nguyên tổ pháp tắc chữa trị không gian loạn lưu mà phương thức này lại là sử dụng Hỗn Độn lực mạnh mẽ phá giải , mặc dù phương thức bất đồng nhưng có thể đạt được mục đích như nhau , thật sự quá bá đạo !”

Hai người không biết rằng sau khi Hồng Quân sử dụng Đạo Thiên kính trọng tổ thân thể , vô luận là cơ thể hay là linh hồn cũng đã vượt qua cực hạn . Bây giờ thậm chí có thể đạt tới trạng thái bất diệt phách thể giải cầm lần thứ tám , lúc này đã hoàn toàn vượt qua lực lượng của một ngàn Chiến thần quyết

“ Muốn cướp Nguyên thủy thần thiên bằng , phải hỏi ta trước !”

Lưu quang xích hồng sắc không ngừng lưu động bên ngoài thân thể Hồng Quân , tràn ngập một cỗ lực lượng bạo tạc bất khả tư nghị

Thân hình Loạn thần chợt đình chỉ ánh mắt của hắn toát ra vài phần nghi hoặc , giận nói :

“ Người đủ tư cách sao !”

“ Ta đã đánh bại Chiến thần , người nói có tư cách hay không ?!”

Trong ánh mắt Hồng Quân xạ ra tinh quang chói mắt như ánh mặt trời , lại một lần nữa đối mặt với cao thủ cấp Chủ thần hẳn lại có tự tin trước đó chưa từng có

“ Chiến thần đã bại ?!” Loạn thần trong lòng thất kinh , dùng thần thức thăm dò nhất thời biết được hết thấy :

“ Hóa ra vận dụng Chủ thần lực , người ...”

Hồng Quân cười nhạt nói :

“ Người còn chưa phát giác sao , cách cục Chủ thần đã hoàn toàn thay đổi . Từ nay về sau , không còn Chiến thần mà có Tru thần ta , phải nhớ nếu muốn cướp lấy Nguyên thủy thần thiên bằng phải hỏi ta trước !”

“ Người cho rằng có thể tự đặt cho mình danh hiệu Chủ thần , thật là khiến thiên hạ chê cười , cút ngay cho ta !”

Hồng Quân xuất hiện khiến Loạn thần cảm giác cực kì tức giận , một đạo tử quang từ Âm Vương Thất Sát trùy bính xạ ra ẩn chứa khí tức vô cùng kinh khủng khiến đáy lòng người ta một cảm giác ghê rợn

Cổ Bàn biết rõ sự đáng sợ của Âm Vương Thất Sát trùy , lớn tiếng nói :

“ Tiểu Quân , coi chừng a !”

Tuy nhiên , đáp lại lời cảnh báo của hắn là một nụ cười thần nhiên , ánh mắt Hồng Quân quan sát ở nơi nào đó bên trong đám tử quang nhưng không tránh né và cũng không phòng thủ , thậm chí chẳng có bất cứ động tác nào

Sau một khắc !

“ Bồng !”

Quang hoa trán bạo , tử sắc lưu quang trán bạo tản ra không gian xung quanh Loạn thần , từ từ biến mất

“ Người ... Làm sao có thể ?!” Loạn thần kinh ngạc trước sự việc xảy ra , trong lúc này cách đó không xa Hồng Quân vẫn ngạo nghễ đứng trong vòng không gian loạn lưu , đang tiếp nhận công kích của Âm Vương Thất Sát trùy nhưng vẫn bình yên vô sự . Chỉ có một điều không giống chính là toàn thân hắn lưu động một tia nhu quang bạch kim , cùng tương tự với lưu quang bề mặt Nguyên thủy thần thiên bằng nhưng lại tản ra khí tức bất đồng

Có thể phán định , nhu quang trên người Hồng Quân tản ra một loại khí tức của linh bảo

Ánh mắt Hồng Quân giống như hai đạo kiếm phong sắc bén , lạnh lùng nhìn Loạn thần , trầm giọng nói :

“ Vô dụng , bất cứ cái gì là vũ trụ bốn nguyên lực đối với ta cũng không có tác dụng gì ”

Đột nhiên , trên đỉnh đầu Hồng Quân hiện ra một cái kính cổ phác dị thường , bề mặt quang hoa lưu động , nhu quang bạch kim rót xuống người Hồng Quân , bao phủ toàn thân hắn . Tuy nhiên không gian loạn lưu xung quanh cũng không có dừng lại

“ Đạo Thiên kính ?!” Loạn thần đã nhận ra , tuy nhiên nếu là trước kia thì Hồng Quân tuyệt đối sẽ không thể chống đỡ được Âm Vương Thất Sát trùy , nhưng bây giờ hết thấy đã không như trước nữa

Hắn khó có thể tưởng tượng gần một ngàn năm thời gian Hồng Quân cự nhiên lại có thể tăng lên tới cảnh giới như vậy , đối với điều khiến Đạo Thiên kính cũng dường như linh ngộ rất sâu

Hồng Quân cười lạnh nói :

“ Mới vừa rồi ta sử dụng Đạo Thiên kính cướp lấy công kích lực của Âm Vương Thất Sát trùy cho nên đối với ra không thể sinh ra bất cứ thương tổn nào , bây giờ toàn bộ trả lại cho người !”

Đạo Thiên kính khẽ chuyển động , một cỗ tử quang cực kì mãnh liệt bắn nhanh ra sau đó khi tới trước mặt Loạn thần thì ầm ầm hội tán

Ánh mắt Loạn thần dừng ở Hồng Quân , sấm nhiên nói :

“ Ta không tin Đạo Thiên kính có thể hoàn toàn cướp lấu công kích của Âm Vương Thất Sát trùy , ta không tin !”

Hồng Quân thần sắc khê biến , Hồn Động vật chất trong cơ thể cũng nhanh chóng tiến hành biến đổi , lạnh lùng nói :

“ Ngươi có thể nhìn thử xem !”

531. Chương 41 : Thần Thiên Cảnh Giới

Cổ Bàn và Tử Dạ Thương Long đứng cách đó không xa , thần sắc cũng trở nên gấp gáp , trong tâm thâm lo lắng . Dù sao người Hồng Quân đang phải đối mặt chính là Chủ thần

Từng đạo tử quang trong tay Tử thần từ từ dung hợp biến ảo thành một đoàn quang hoa sâu rộng , tại bên trong không gian loạn lưu giống như dã thú đang nổi giận khuấy động mỗi một tấc không gian

Xem ra Loạn thần đã mất đi tất cả sự nhẫn nại , nhất định phải đoạt cho được Nguyên thủy thần thiên bằng , trực tiếp phóng thích lực sát của Âm Vương Thất Sát trùy ... “ Âm trùng sát ” , đó cũng là cực hạn lực lượng của Loạn thần .

Hồng Quân ở chỗ sâu trong phạm vi của Âm trùng sát , cảm giác được tử quang kia đang với tốc độ rất nhanh phá hoại phòng ngự bên ngoài thân thể của hắn . Bây giờ hắn đã có thể tăng bất diệt phách thể lên trạng thái cực hạn , trạng thái giải cấm thứ bảy nhưng lực phòng ngự vẫn rất nhanh tan rã , không khỏi đối với cỗ sát khí kia sinh ra một tia khiếp sợ

Theo Đạo Thiên kính lưu chuyển , một tia bạch kim nhu hòa đổ xuống với một cường độ nhất định hóa giải lực lượng hủy diệt của Âm trùng sát , cũng nhờ nó mới khiến cho Hồng Quân trong nháy mắt không bị phá tan lớp phòng ngự

Mà Tử thần cách đó không xa , Tử thần ma năng vẫn đang hình thành thâm quang lục sắc , thủy chung yên lặng bất động không có bất kì thể công nào . Bất quá Âm trùng sát cũng có thể trong thời gian ngắn phá giải năng lực phòng ngự của Tử thần ma năng

“ Phụ thân đã có nói Nguyên thủy thần thiên bằng tuyệt đối không thể để rơi vào trong tay Chủ thần nào khác , ta nhất định phải ngăn cản hắn !”

Hồng Quân đã hạ quyết tâm , Hồn Động vật chất trong cơ thể không ngừng tiến hành thay đổi chất , tuy nhiên điều kì lạ chính là mặt ngoài thân thể hắn lưu động một tầng kim khí sáng bóng nhưng không chói mắt , giống như ánh sáng một viên kim cương thấu phát ra cảm giác vô cùng cứng rắn

Bất diệt phách thể giai đoạn thứ mười một ...Trạng thái giải cấm thứ tám ... Năng lượng của Hồng Quân vẫn không ngừng tăng lên . Sự vận chuyển của Đạo Thiên kính cũng theo đó mà vận chuyển nhanh hơn , tia sáng bạch kim càng ngày càng lớn , đang tăng lực lượng của bất diệt phách thể lên tới hạn độ lớn nhất

Nếu như có thể coi Hồng Quân là một Chủ thần thì ở trong phương viên ngàn thước trong không gian loạn lưu Tam đại Chủ thần đang giằng co , mục tiêu chính là Nguyên thủy thần thiên bằng , khí tức hủy diệt của tràng đại chiến đã từ từ tăng lên

...

Trong Bát thần vĩ trụ vào lúc này đã xảy ra biến hóa rõ ràng , tinh vân lưu chuyển nhật nguyệt biến ảo , lớn thì cả vĩ trụ vận chuyển , nhỏ thì lưu tinh vẫn lạc . Tất cả đều hài hòa tự nhiên , nếu như nói trước kia Tần Vũ tu cải lại Bát thần vĩ trụ khiến nó trở nên gần như hoàn mỹ thì bây giờ có thể nói rằng nó đã hoàn mỹ

Trong thái không , Hỗn Độn vật chất giống như mây đen cuộn tròn sền sệt , chậm chạp di chuyển . Số lượng Hỗn Độn vật chất tồn tại trong Bát thần vũ trụ so với toàn bộ vũ trụ tỉ lệ đã đạt tới một trạng thái hoàn hảo , trình độ ổn định của Bát thần vũ trụ cũng tuyệt đối ổn định

Mặc dù mặt ngoài cũng không có biến hóa rõ ràng lắm nhưng tất cả chỉ trong thời gian một nén nhang đã xảy ra thay đổi ngất trời phúc địa , một loại tân vũ trụ bốn nguyên lực , từ từ sừng đục , sinh trưởng ...

Ở chỗ xa vô cùng , một tinh quang phóng lên cao , cổ Thủy nguyên tố lực lượng chợt bạo phát ra , thủy quang không ngừng lưu động cuối cùng tị lại thành vóc dáng một người

Tần Vũ !

Tần Vũ khẽ ngẩng đầu lên , hít một hơi thật sâu phát ra hơi thở thỏa mãn . Thủy nguyên tố lực lượng xung quanh không ngừng lấy tốc độ kinh người dao động xung quanh hắn sau đó từ từ dung hợp vào trong cơ thể

Thủy nguyên tố pháp tắc chi thần đã bị trảm sát , hôm nay Tần Vũ đã trở thành Thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần , dung hợp bảy nguyên tố pháp tắc tiến đến một cảnh giới chí cao

Lúc này , Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần với lực công kích cực mạnh đã đi tới trầm giọng nói :

“ Hiện tại ở trong vũ trụ này đã không còn tồn tại Thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần , mà sau khi người trảm sát ta lúc đó cũng có nghĩa người thật sự trở thành chưởng khống giả thật sự của vũ trụ này , chúa tể của tất cả . Đến lúc đó , có lẽ sẽ đạt tới mục tiêu kia trong lòng người ”

Thần sắc Tần Vũ ngưng trọng , trầm tư nói :

“ Mục tiêu kia trong lòng ta ... Vì muốn truy cầu cảnh giới cao cao kia ta mới tới thế giới đỉnh phong Nguyên thủy vũ trụ này , chỉ một chút nữa thôi ta sẽ chân chính trở thành chưởng khống giả ”

Đại Thần thiên , cũng có nghĩa nắm trong tay cả Nguyên thủy vũ trụ , trở thành chưởng khống giả tất cả vũ trụ thế giới . Vô luận là Chủ thần hay là Chủ thần giới , ức vạn tinh trần thế giới tất cả đều nắm trong tay

Trong Nguyên thủy thần thiên bảng , Tần Vũ nắm được tin tức từ mười bảy Thần Thiên , ức vạn diễn kỹ trước từng có một vị Thần Thiên cũng đi trên con đường giống Tần Vũ , sau khi trảm sát Thất đại nguyên tố chi thần , Bát thần hợp nhất trở thành Thần thiên chưởng khống giả

Tuy nhiên , sau ngàn vạn diễn kỹ sự xuất hiện của Tần Vũ đã khiến cho Nguyên thủy thần thiên bảng lại hiện lên một danh tự một chưởng khống giả mới

Giờ khắc này , ánh mắt Tần Vũ đặt trên người Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần , lạnh nhạt cười nói :

“ Từ lúc có được Nguyên thủy thần thiên bảng một khắc ta cũng đã hiểu rõ ràng , bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng đúng là không tồn tại bất cứ một cái gì gọi là bốn nguyên lực của Nguyên thủy vũ trụ cả . Tứ đại Chủ thần muốn đoạt lấy để trở thành Thần Thiên , tất cả đều là uống công mà thôi . Thần Thiên kế nhiệm cùng với sự tồn tại của thần kiếp đều có tương quan , chỉ khi nào một Thần Thiên xuất hiện mới có thể xảy ra thần kiếp , hết thấy đều là tuần hoàn , nhưng có một việc ta chưa rõ ”

“ Chuyện gì ?” Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần hỏi

Tần Vũ khẽ cau mày :

“ Theo lời tiên đoán của Thượng nhâm Thần Thiên ‘chưởng khống vũ trụ , vĩnh cửu vô chỉ’ cũng có nghĩa là nếu một Thần Thiên không xuất hiện cũng không có thần kiếp , đây là tại sao ?”

Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần nói :

“ Có lẽ sau khi chính thức trở thành Thần Thiên một khắc , người sẽ rõ ràng hết thấy ”

Tần Vũ gật đầu , Thiên Phạt kiếm trong tay đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang chói lọi , cổ lực lượng phân giải không thể tưởng tượng nổi giống như thủy triều từ bốn phía nhanh chóng hướng tới

“ Người sẵn sàng chưa ?” thanh âm Tần Vũ chợt lạnh như băng

Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần cười nói :

“ Người không cần bận tâm , chúng ta chính vì giờ khắc này mới có thể tồn tại , là bốn nguyên lực Bát thần vũ trụ diễn hóa ra chúng ta . Chỉ có nhất nhất trầm sát người mới có thể dung hợp được Thất đại nguyên tố pháp tắc trở thành cực hạn trạng thái , là bước lột đường tới ngôi vị Thần Thiên của người , đến đây đi ”

Tần Vũ có chút nặng nề gật đầu , trong ánh mắt thâm thúy đột nhiên ánh lên lưỡng đạo lệ mang , tinh quang trán bạo giống như ánh thủy ngân lấy Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần làm trung tâm bộc phát ra

Sau một khắc , ngàn vạn điện quang băng toái bắn nhanh vào hư không phát ra tiếng sét giạt kịch liệt , Từng đạo yên quang tuyết bạch giống như cuồng long rồng giận bên trong Bát thần vũ trụ

Tần Vũ yên lặng đứng trong đoàn khói quang khê nhắm đôi mắt đem toàn bộ tinh thần lực tập trung trong thân thể cảm thụ lực lượng công kích cực hạn của Lôi nguyên tố pháp tắc mang đến

Dần dần , điện mang li ti không ngừng nhập vào thân thể Tần Vũ , khói quang bốn phía cũng chậm chậm ngưng tụ rồi từ từ tiêu tán , thân ảnh Tần Vũ từ chỗ mờ ảo rồi cũng từ từ trở nên rõ ràng

Lúc này , Bát thần đã hợp nhất , Tần Vũ chính thức trở thành bát thần chi chủ , tuyệt đối là cường giả không giả của Bát thần vũ trụ

Cùng lúc đó , diễn biến của Bát thần vũ trụ càng rõ ràng , vô luận là quỹ tích lưu chuyển hay là tỉ lệ Hỗn Động vật chất đều đạt tới độ hoàn mỹ . Không còn một chút tì vết nào , có thể chính xác mà nói trước khi trầm sát Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần có lẽ Chủ thần lực kia có thể hình thành thời gian loạn lưu mà vận dụng được các loại pháp tắc . Tuy nhiên sau khi trầm sát Lôi nguyên tố pháp tắc chi thần , ngoại trừ Tần Vũ ra cho dù là Chủ thần lực cũng khó có thể làm rung chuyển được không gian vũ trụ này Trong thái không , Tần Vũ chậm chậm mở hai mắt ra . Hắc cười , nhưng nụ cười có chút bất đắc dĩ

“ Nguyên lai là như thế , đây là diễn biến cuối cùng của Bát thần vũ trụ , đúng là Nguyên thủy vũ trụ cuối cùng !”

Vô luận là pháp tắc hay là trình độ ổn định , Bát thần vũ trụ so với Nguyên thủy vũ trụ đã ngang bằng nhau . Chỉ có tỉ lệ Hỗn Động vật chất tồn tại sự khác biệt rất lớn , dù sao Bát thần vũ trụ cũng chỉ là một nhánh không gian được khai tích từ trong Nguyên thủy vũ trụ

Cũng là bởi như vậy , cảnh giới Tần Vũ hôm nay đã thông qua Bát thần vũ trụ hoàn toàn lĩnh ngộ được pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ , trở thành Thần Thiên cường giả chính thức

Diễn hóa của Bát thần vũ trụ , thành tựu Thần Thiên cảnh giới Thần Thiên của Tần Vũ , đây cũng là con đường mà Thần Thiên thứ mười bảy đã từng trải qua

Bát thần dung hợp hình thành vũ trụ bốn nguyên lực , Tần Vũ cẩn thận cảm thụ mỗi một chút huyền diệu của nó , cảm khái nói :

“ Nguyên thủy vũ trụ không hổ là thế giới tồn tại cao nhất , lại có một nơi huyền diệu như vậy ”

Giờ khắc này , Tần Vũ đã trở thành Thần Thiên thứ ba mươi tám !!

Bất quá nếu là Thần Thiên thì phải có Nguyên thủy thần thiên băng , ánh mắt thâm thúy của Tần Vũ dường như xuyên thấu tất cả , lạnh nhạt nói :

“ Cũng đã tới lúc lấy Nguyên thủy thần thiên băng , ngăn cản mọi chuyện !”

Tâm niệm vừa động , thân ảnh Tần Vũ chợt mơ hồ rồi hoàn toàn biến mất

532. Chương 42 : Chủ Thần Thất Vọng

Loạn thần bạo hồng một tiếng vọt tới trước , không gian loạn lưu bốc lên mãnh liệt ở trong Bát thần vũ trụ cự nhiên lại hình thành một khu vực độc lập . Khí tức hủy diệt của Âm Vương Thất Sát tràn bao trùm mỗi một tắc không gian

Tuy nhiên mục tiêu công kích đầu tiên của Loạn thần cũng không phải là Hồng Quân , thân thể biến thành một quang ảnh tử quang hướng tới dải sáng màu xanh biếc kia

“ Không thể để cho Loạn thần có được Nguyên thủy thần thiên băng , cũng không thể để cho Tử thần đoạt được !” Hồng Quân nét mặt ngưng trọng , trong lòng đã hạ quyết tâm . Mục tiêu lúc này cũng là Tử thần , nếu như bây giờ ngăn cản Loạn thần chắc chắn sẽ giúp Tử thần tranh thủ thời gian dung hợp Thần Thiên băng , Hồng Quân tất nhiên không ngu xuẩn như vậy . Chỉ là hắn cũng không hiểu rõ , mặc dù Tử thần hoàn toàn dung hợp Nguyên thủy thần thiên băng , nắm trong tay hết thảy tin tức của Nguyên thủy vũ trụ hắn cũng không thể có được vũ trụ bốn nguyên lực , vĩnh viễn không thể trở thành chủng khổng giả

“ Phá cho ta !”

Loạn thần từ trên trời giáng xuống , Âm Vương Thất Sát trùy hoa phá hư không giống như một mũi tên tử quang sắc bén vô cùng hung hăng đâm vào Tử thần ma năng đang biến ảo thành một chiếc kén màu xanh biếc

Chiếc kén đột nhiên rung lên , quang vụ màu xanh biếc sền sệt đột nhiên Bồng một tiếng tràn bạo rồi tầng tầng khí lãng ẩn chứa trong đó linh hồn lực lượng không thể tưởng tượng nổi bộc phát trong nháy mắt

Loạn thần vào giờ khắc này cũng cảm giác rõ rệt linh hồn đang kịch liệt rung chuyển , cỗ lực lượng áp bách trực tiếp xuyên thấu tận sâu trong linh hồn

Lúc này , quang hoa Âm Vương Thất Sát trùy bắt đầu khởi động , toàn thân Loạn thần quang văn cũng trở nên sáng ngời hẳn lên , tử quang đen nhánh chợt co rút lại sau đó bao bọc cả thân thể Loạn thần , hạn độ lớn nhất ngăn cản trùng kích đánh vào của Tử thần ma năng

“ Hừ !”

Một cỗ cự lực bộc phát không thể tưởng tượng nổi , Hồng Quân cương mãnh hươ ra một quyền . Một quyền này ẩn chứa lực lượng cực hạn của trạng thái giải cấm thứ tám , cơ hồ có thể so sánh với một ngàn bội Chiến Thần quyết trong nháy mắt bộc phát khiến cho lực lượng hủy diệt của Âm trùng sát cùng với linh hồn công kích của Tử thần ma năng giảm xuống rõ rệt

Cả hư không hỗn loạn , Cổ Bàn cùng Tử Dạ Thương Long đứng xa xa nhìn cảnh này sắc mặt cũng tái nhợt toát ra vẻ vô cùng khiếp sợ

Tuy nhiên ngay khi thế công của Tam đại Chủ thần sắp bùng phát , cả vũ trụ dường như trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa . Một cỗ lực lượng áp chế phô thiên cái địa không thể tưởng tượng nổi cuốn đến trong nháy mắt bao trùm mỗi một tấc không gian của Bát thần vũ trụ

“ Kia ... Kia là ?”

Lực lượng áp chế cường đại này Cổ Bàn biết rất rõ , đây chẳng phải là cảm giác át chế của pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ sao ? Không hề kém một chút nào , chỉ là với cảnh giới của Cổ Bàn hôm nay khác rất nhiều so với lần đầu tiên tới Nguyên thủy vũ trụ , cảm giác bị át chế hiển nhiên giảm đi rất nhiều

Tử Dạ Thương Long nhướng mày , cả kinh nói :

“ Là hắn ... Quả nhiên là hắn ”

Tựa hồ trong lòng Tà thần đã biết rõ hết thảy , nhìn thoáng qua Bát thần vũ trụ hoàn mỹ , thần sắc lộ xuất một vẻ tinh tường mang nhiên

Cổ Bàn cảm thụ cỗ lực lượng áp chế kia hiển nhiên không cách nào vận dụng được bốn nguyên lực , thậm chí thuần di khoảng cách ngắn cũng không thể , nghi hoặc nói :

“ Rốt cục là chuyện gì xảy ra ?”

Tử Dạ Thương Long thần sắc hòa hoãn thở dài một hơi , lạnh nhạt nói :

“ Hắn rốt cục đã đạt tới cảnh giới Thần Thiên , trở thành chủng khổng giả Thần Thiên thứ ba mươi tám , phiến vũ trụ này cũng theo hắn mà thay đổi , trở thành một không gian hoàn mỹ như Nguyên thủy vũ trụ ”

“ Thần Thiên cảnh giới ? Chẳng lẽ là ...”

Cổ Bàn không nói ra thành lời nhưng trong lòng đã hiểu rõ tất cả

Giờ khắc này , không gian ba động não loạn chợt yên lặng trở lại , dường như minh minh trong lúc này bị một cỗ lực lượng tu bổ một cách kì tích , không gian loạn lưu cũng theo đó mà biến mất

Một bóng người giống như ma ảnh xuất hiện giữa Tam đại Chủ thần , Tử thần ma năng , Âm Vương Thất Sát trùy , trạng thái bất diệt phách thể giải cấm thứ tam đồng thời nổ vang cùng với sự xuất hiện của đạo nhân ảnh

Công kích cực mạnh của Tam đại Chủ thần , thử hỏi cả Nguyên thủy vũ trụ này có ai có thể ngăn cản ?

Tuy nhiên chuyện không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra , vô luận là linh hồn công kích của Tử thần ma năng , lực lượng hủy diệt của Âm Vương Thất Sát trùy hay là lực lượng bạo phá của trạng thái giải cấm thứ tám vào lúc này đột nhiên tan rã cực nhanh , băng tán cuối cùng từ từ biến mất

Ngay sau đó , hai loại Nguyên tố lực lượng không giống nhau bộc phát , đồng thời dung hòa với nhau một cách hoàn hảo . Hỏa nguyên tố pháp tắc dưới sự phụ trợ của Phong nguyên tố pháp tắc hình thành một đạo hỏa diễm hình cuồng long , Hồng Quân đầu tiên bạo lui ra , tốc độ của trạng thái giải cấm thứ tám đã hoàn toàn vượt qua tốc độ của thuận di

Loạn thần cùng Tử thần né sang hai bên , bên trong Hỏa long kia ẩn chứa lực lượng nguyên tố thật sự quá khủng bố , thậm chí ngay cả Tử Dạ Thương Long trông thấy cũng giật mình . Mặc dù điều khiển cấm thuật dung hợp hai loại nguyên tố pháp tắc đối với hắn mà nói không phải việc khó nhưng dung hợp hoàn mỹ lại còn ẩn chứa lực lượng khủng khiếp như vậy khó có thể làm được

“ Bồng !”

Hỏa long đột nhiên bộc phát , từng đạo hỏa quang xuyên thấu hư không tới phương viên hơn mười dặm xung quanh , toàn bộ tinh vực bị nó bao phủ đều trở nên sáng ngời

Theo hỏa quang tiêu tán , đạo nhân ảnh kia cũng từ từ rõ ràng

“ Phụ thân !”

Hồng Quân hô to một tiếng , thần sắc lộ vẻ cực kì hưng phấn nhanh chóng vọt tới ôm ghì lấy Tần Vũ

Tần Vũ xem cảnh giới Hồng Quân lại một lần nữa đề thăng , trong ánh mắt cũng toát ra vẻ vui mừng , mỉm cười nói :

“ Yên tâm , tất cả đã kết thúc ”

Hồng Quân cau mày , có chút áy náy nói :

“ Bất quá , Nguyên thủy thần thiên bảng vẫn còn trong tay Tử thần , nhi tử chưa thể đoạt lại ”

Tần Vũ khẽ lắc đầu , đạm nhiên nói :

“ Đã không còn ý nghĩa gì nữa , mặc dù Tử thần có thể có được Nguyên thủy thần thiên bảng hắn cũng không cách nào lấy được bốn nguyên lực lượng của Nguyên thủy vũ trụ ”

Hồng Quân biến sắc :

“ Tại sao , chẳng lẽ ...?”

“ Không sai , trong Nguyên thủy thần thiên bảng vốn không có phương pháp điều khiển vũ trụ bốn nguyên lực lượng , Thần thiên kế nhiệm cùng với Thần kiếp đều có liên quan , có lẽ tất cả mọi chuyện khi ta vẫn còn đang ở Hồng Mông vũ trụ đã nằm trong tay Thần Thiên , mà bởi vì ta tồn tại cho nên Thần Thiên mới có thể gặp thần kiếp rồi dẫn đến nguyên thủy trục tâm băng hủy ”

“ Như vậy , Phụ thân sao người lại có thể nắm trong tay vũ trụ bốn nguyên lực ?” Hồng Quân hỏi

Tần Vũ khẽ mỉm cười :

“ Từ trong Nguyên thủy thần thiên bảng ta biết tất cả tin tức của mười bảy Thần Thiên chương không giả lúc trước , sau khi trảm sát nguyên tố pháp tắc chỉ thần , Bất thần hợp nhất . Đây mới là điều khiến ta có thể lĩnh ngộ pháp tắc của Nguyên thủy vũ trụ , nắm trong tay bốn nguyên lực lượng thần bí kia , từ đó trở thành tân nhiệm Thần Thiên ”

Hồng Quân hưng phấn cười nói :

“ Thật tốt quá , như vậy Nguyên thủy vũ trụ cũng không còn ai có thể địch nổi Phụ thân nữa !”

“ Người nói nhảm !”

Loạn thần đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần Vũ , trên khuôn mặt dữ tợn hẳn lên những đường gân xanh lét , một tia Hỗn Độn khí li ti không ngừng bắn ra từ lỗ chân lông , hướng tới Tần Vũ giận dữ lớn tiếng hét :

“ Tuyệt đối không thể nào , bốn nguyên lực lượng Nguyên thủy vũ trụ nhất định bên trong Nguyên thủy thần thiên bằng , người đừng hòng gạt ta !”

Tần Vũ có chút kinh miệt cười một tiếng , mang theo vài phần trào phúng nói :

“ Người không tin ... sao không tự mình xem ?”

Vừa nói , bàn tay khê mở ra , trong lúc năm ngón tay chuyển động dường như có một cỗ chú lực vô hình phóng xuất ra

Giờ phút này , Tử thần cách đó không xa vẫn đang cố gắng tìm tòi tin tức bên trong Nguyên thủy thần thiên bằng đột nhiên hai tay run lên , cuốn trục bạch kim kia đột nhiên vượt khỏi tay bay về phía Loạn thần

Tử thần thấy thế nhất thời nộ không thể át , thẩm quang xanh biếc phóng lên cao cuốn tới phía Tần Vũ

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ cũng không né tránh , bên ngoài thân thể dâng lên một đoàn thanh sắc khí lãng cổ phác , Sơn nguyên tổ pháp tắc được điều khiển hình thành một khối giáp màu xanh hoàn toàn bảo vệ Tần Vũ

Tử thần ma năng khi chạm đến một sát na , thẩm quang màu xanh biếc nhất thời rung chuyển dường như bị một loại lực lượng nào đó chia cắt , lập tức ‘Bồng’ một tiếng sau đó biến mất vô ảnh tung

Tử thần tái mặt sợ hãi , dù sau trước đây đã từng đánh một trận , kinh hồn của Tần Vũ cơ hồ bị Tử thần ma năng của hắn khiến cho nát bấy , bây giờ tuyệt đối không thể nào một điểm cũng không ảnh hưởng được

Tần Vũ quan sát một chút khối giáp được tạo bởi thanh sắc khí lãng kia , trầm giọng nói :

“ Bát thần hợp nhất, hôm nay ta đã nắm trong tay trạng thái cực hạn Bát đại Nguyên tổ pháp tắc , vô luận là thân thể hay là linh hồn cũng đã đạt tới cảnh giới cường mạnh , Tử thần ma năng của người đã không thể nào rung chuyển nổi linh hồn của ta ”

“ Người đã có được bốn nguyên lực của Nguyên thủy vũ trụ ? Làm sao có thể , nó rốt cục là ở đâu ?” Tử thần dường như phát điên rồ lên

Tần Vũ nhìn kĩ hắn , ánh mắt từ từ thu liễm :

“ Người nào sẽ trở thành Thần Thiên chúng không giả đều đã được quyết định , ai cũng không thể sửa đổi !”

Có lẽ khi Tần Vũ mới xuất sinh chỉ một khắc , Thượng Thần Thiên đã cảm giác được thần kiếp đã sắp tới . Có thể nói Tần Vũ dường như là một kì tích nhưng thật sự hết thảy đều nằm trong tay Thần Thiên .

Lúc này , Nguyên thủy thần thiên bằng dưới sự khống chế của Tần Vũ đang nằm trong tay Loạn thần . Loạn thần vội vàng phóng xuất một luồng chân linh , cảm nhận tất cả thông tin bên trong Nguyên thủy thần thiên bằng . Song , rốt cục hắn cũng không phải Thần Thiên cho nên không thể nào nắm trong tay mệnh kí của từng người

“ Không thể nào , nó không có ở đây , làm sao có thể ?!”

Giờ phút này , thần sắc Loạn thần điên đại chẳng khác nào Tử thần , điên cuồng tê hống , cho dù là ai cũng không thể tin chuyện này là thật

Đột nhiên , Loạn thần trông thấy vắn tự bên trên Thần Thiên bảng , trên cùng là danh tự của Thần Thiên đầu tiên . Còn phía dưới cùng chính là hai chữ Tần Vũ , hai chữ này có vẻ cực kì bất mắt tựa như hai mũi dao bén nhọn hung hăng ghim vào tim hắn

“ Tại sao lại là hắn ... Tại sao lại là một tên chưởng khống giả ở Tinh trần thế giới ... Tại sao không phải là ta ?!”

Rất hiển nhiên Tần Vũ đã trở thành Thần Thiên chưởng khống giả thứ ba mươi bảy , Thần Thiên bảng cũng đã thừa nhận mà trong các Chủ thần thì Hồng Quân và Cổ Bàn cũng có tên

533. Chương 43 : Chủ Thần Lực

Loạn Thần như trước đang dụng thần thức truy tìm Thần Thiên Bảng nguyên thủy, nhưng mà tin tức phản hồi về lại làm cho hắn vô cùng thất vọng.

“Ta không tin!”

Đột nhiên, quang hoa của Âm Vương Thất Sát Trùy đại thịnh, một đạo cực quang phát ra, hướng về Tần Vũ mạnh mẽ xông tới.

Tần Vũ nhú mày, mắt nhìn vào Loạn Thần mà nổi giận, lạnh nhạt nói :

“Người vĩnh viễn cũng không cách nào trở thành Thần Thiên!” Giờ phút này, bóng dáng của ông bỗng trở nên mơ hồ lại, đạo cực quang màu tím đen nháy mắt xuyên qua bóng dáng mơ hồ của Tần Vũ, dần dần biến mất ở chỗ sâu trong vũ trụ.

Thuần di!

Sương mù dày đặc màu tím đen nổ tán ra, hướng về bốn phía nhanh chóng lan ra, nháy mắt bao trùm phạm vi chung quanh vài chục dặm. Ở dưới sự áp chế pháp tắc của vũ trụ nguyên thủy này, cho dù là Loạn Thần, thần thức mở rộng bao trùm cũng bị ngăn cách thật lớn, ở dưới loại hạn chế này, tinh thần lực gần như không cách nào tùy ý thi triển, cho nên Loạn Thần chỉ có thể nhờ vào lực lượng của Âm Vương Thất Sát trùy để nhận biết chỗ của Tần Vũ.

Nhưng mà giờ phút này, một cổ quang hoa màu tím lục giống như núi lở biến động từ trên người của Tử Thần hoàn toàn bạo phát, lấy khí thế không thể ngăn cản mà điên cuồng quét sạch bốn phía, gần như tới lúc này, lực lượng của Tử Thần mới thực sự tăng lên tới giới hạn đỉnh điểm.

“Chủ thần lực?”

Hồng Quân trong lòng cả kinh, cùng Chiến Thần chiến đấu hắn đã lĩnh giáo qua sự khủng bố của chủ thần lực, có thể ở trong thời gian ngắn như thế mà đem thực lực tăng lên tới mức khủng bố như thế, mà cũng chỉ có chủ thần lực.

Nhưng muốn phóng thích chủ thần lực, đó là phải trả giá bằng vị trí chủ thần, có thể nói chính xác, Tử Thần từ đây sẽ bị xoá tên hoàn toàn ở trên Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Bạo phát giới hạn lớn nhất của Tử Thần Ma Năng, từng sợi tóc của Tử Thần dựng đứng lên, toàn bộ thân thể đều biến ảo thành một đoàn Hỗn Độn nhu động dày đặc, ầm ầm tản ra quang mang màu xanh nhạt, đó là ánh sáng linh hồn.

Loạn Thần tự nhiên cảm giác được Tử Thần đang mạnh mẽ phóng thích chủ thần lực, thế phải dùng vị trí chủ thần để giết chết Tần Vũ, trong ánh mắt đó dường như bắn ra hỏa quang nóng rực, quang hoa của Âm Vương Thất Sát trùy tràn ra, lưu quang màu tím đen giống như vạn ngàn con sông lưu thông hợp thành một vùng mênh mông, quang hải đang rất nhanh lưu động vào bên trong, dần dần sụp đổ xuống thành một cái vòng xoáy vô cùng to lớn, sâu xa mà u ám, ầm ầm hiện ra thanh quang, nhìn thấy mà kinh tâm.

Chủ thần lực!!!

“A!!!”

Một tiếng rống giận tê tâm liệt phế từ nơi sâu trong yết hầu của Loạn Thần bạo phát, Âm Vương Thất Sát trùy lưu động ở trên hư không, bạo phát ra lưu quang quý dị màu tím đen, đem cả người hắn đều chôn vùi vào trong đó, từng tia điện mang bạo phát gần như xé rách hư không.

Bát Thần vũ trụ đã cùng vũ trụ không gian tối cao của vũ trụ nguyên thủy ngang nhau, trình độ ổn định của nó là không có bất cứ một cái không gian nào có thể so sánh. Trừ phi có thể nắm trong tay lực bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy, nếu không tuyệt đối khó lay động một chút nào. Nhưng mà lúc này, hai đại chủ thần đồng thời bạo phát chủ thần lực, phạm vi tinh vực mấy trăm dặm đột nhiên xao động lên, hiển nhiên không cách nào chịu đựng được cổ lực lượng có tính bộc phá này.

Từng đạo gợn sóng vô cùng to lớn giống như vòng tròn khí lưu sóng xung kích, đang khuếch tán nhanh chóng, ẩn chứa lực lượng hủy diệt khủng bố.

Cách đó không xa Cổ Bàn lập tức cảm giác được cổ lực lượng này, đột nhiên giơ lên Bàn Cổ phiên, một cổ lực phá toái hư không vô hình ở bên trong Bát Thần vũ trụ không thể trào dâng bất luận sóng gợn nào, cùng sóng gợn kia va chạm, nháy mắt hóa thành hư vô.

“Hồngбет!”

Cổ Bàn với sắc mặt đại biến, mắt thấy đã muốn bị cổ lực lượng hủy diệt này lan đến, một đạo sóng khí màu thanh sơn đột nhiên phóng lên cao, đem hắn bao vây lại, trong nháy mắt cổ khí lưu kia va chạm đến, liền hướng về hai phía nứt toát ra. Nhưng mà cổ sóng khí này cũng bị rung động mãnh liệt, bỗng nhiên liền tan ra rồi biến mất.

Cổ Bàn đảo mắt nhìn lại, Tử Dạ Thương Long lại lộ ra vẻ mặt già nua mà trên đó hiện lên một chút đậm kim, lực lượng sơn nguyên tố pháp tắc đang nhanh chóng tan rã rồi biến mất, xem ra lấy trạng thái của hắn hiện tại, thậm chí ngay cả việc khống chế lực lượng nguyên tố pháp tắc đều không có.

Mặc dù có địa nguyên tố pháp tắc diễn hóa sinh mệnh nguyên lực đã không ngừng chữa trị, nhưng giờ phút này tổn thương linh hồn của Tử Dạ Thương Long cũng không phải trong khoảnh khắc nhất thời thì có thể tiêu trừ hết, ảnh hưởng đến hắn đối với trạng thái khống chế nguyên tố pháp tắc ở trên trình độ cực lớn.

“Người còn chống đỡ được sao, ta có thể dùng Bàn Cổ thế giới để bảo hộ ngươi?” Cổ Bàn hỏi.

Tử Dạ Thương Long hồ hững cười, hơi hơi lắc lắc đầu, “Yên tâm đi, bất luận tổn thương đến mức nào, chủ thần lực của ta vẫn như cũ có thể bảo tồn tánh mạng của ta, nhưng Loạn Thần cùng Tử Thần hiển nhiên cùng một lúc bạo phát chủ thần lực, cho dù Tần Vũ đã đạt cảnh giới Thần Thiên, ta sợ hắn cũng sẽ ngăn cản không được.”

Thần sắc Cổ Bàn vừa động “Cái đó làm sao xử lý, tiểu Quân cũng ở bên trong, ta nhất định phải giúp bọn họ!” Nói xong, vung Bàn Cổ phiên lên, liền muốn xông đi vào. Tử Dạ Thương Long lập tức tới ngăn cản hắn lại, lắc đầu nói:

“Hai đại chủ thần lực bạo phát, ngươi cảm thấy ngươi có năng lực nhúng tay vào trận chiến chủ thần này sao?”

Cổ Bàn chau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm lưu quang màu đen tím cùng quang vụ màu thâm lục xen lẫn nhau một mảnh không gian hỗn loạn, thở dài thật sâu.

Con người của Tử Dạ Thương Long vội vàng co rút, trầm giọng nói:

“Cái này mới thực sự là trận chiến hủy diệt chúng thần!”

-o-o-o-

Hai đại chủ thần lực bạo phát, hư không xao động, không gian hỗn loạn, hình thành một mảnh khu vực không gian độc lập.

Ánh mắt của Tần Vũ hơi động lại, tuy rằng hiện tại đã bước vào cảnh giới Thần Thiên, có thể thông qua nguyên thủy Thần Thiên Bảng hiểu rõ số mệnh phần lớn mọi người, hơn nữa việc khống chế tám đại nguyên tố pháp tắc cũng đạt tới trạng thái đỉnh, nhưng hắn dẫu sao mới bước vào cái lĩnh vực này không có bao

lâu, đối với việc lĩnh ngộ cảnh giới Thần Thiên còn không hiểu sâu, đối mặt hai đại chủ thần lực cùng lúc bạo phát, trong lòng cũng cảm giác được một tia bất an.

“Xem ra muốn phá giải hai đại chủ thần lực, chỉ có đem tám đại nguyên tố pháp tắc kết hợp lại một cách hoàn mỹ, hình thành một cái cấm thuật cực mạnh!” Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Lấy thiên nguyên tố pháp tắc làm trục tâm, đem bảy đại nguyên tố pháp tắc dung hợp thành một cách hoàn mỹ, hình thành cấm thuật có một không hai, loại năng lực này cho dù là Tử Dạ Thương Long cũng không cách nào thi triển. Nhưng mà Tần Vũ hiện giờ đã là cường giả Thần Thiên, sau khi thẩm sát bảy đại nguyên tố pháp tắc chỉ thần còn lại, trạng thái khống chế tám loại nguyên tố pháp tắc sớm tăng lên tới cảnh giới cực hạn, tuy rằng có thể đem tám loại nguyên tố pháp tắc dung hợp lại, còn như có thể hay không hình thành cực mạnh mà còn với cấm thuật hoàn mỹ nhất, trong lòng Tần Vũ cũng rất mù mờ, dù sao còn không có nhiều lần thực hiện để tiến hành ma hợp.

Nhưng tới thời điểm này, đây là biện pháp duy nhất để giải quyết hết thảy!

Tần Vũ hơi hơi mở ra song chưởng, thiên nguyên tố pháp tắc theo thần niệm đang nhanh chóng khuếch tán, toàn bộ hư không đều chấn động kịch liệt dâng lên, cùng với sự tu sửa không gian quỹ tích, thể công của Âm Vương Thất Sát trùng trùng Tử Thần Ma Năng cũng theo đó có hơi chút giảm xuống.

Địa nguyên tố pháp tắc....

Sinh mệnh nguyên lực khổng lồ giống như thủy triều tràn ngập lan truyền, ở chung quanh Tần Vũ không ngừng lay động tuôn ra, giống như một dạng giọt nước thật lớn đem ông dung nhập trong đó.

Lôi nguyên tố pháp tắc....

Pháp tắc có lực công kích cực mạnh, điện mang nhỏ vun ở dưới hơi ánh sáng trắng như tuyết giống như cuồng long từ trong ngủ say mà tỉnh lại, phát ra âm thanh gào thét đinh tai nhức óc như sấm.

Lực lượng hai đại nguyên tố ở dưới thiên nguyên tố pháp tắc, chậm chậm dung hợp lại, ở đỉnh đầu của Tần Vũ tập hợp thành một quả quang cầu màu thổ hoàng, cùng với lực lượng lôi nguyên tố pháp tắc không ngừng dâng lên cao, lại biến thành màu xanh nhạt.

Vật chất Hỗn Độn trong Bát Thần vũ trụ theo sự khống chế của Tần Vũ đang không ngừng ngưng tụ để diễn hóa, hình thành các loại nguyên tố pháp tắc để tiến hành không ngừng dung hợp, màu sắc quả quang cầu kia với chu vi ba thước cũng đang phát sinh biến hóa.

Cấm thuật cực mạnh, đang dần dần hình thành!

Theo sự bạo phát của chủ thần lực, bất luận là Tử Thần Ma Năng của Tử Thần hay là Âm Vương Thất Sát trùng trùng của Loạn Thần đều đang không dừng lại việc tiến hành nâng lên ở trên thực lực.

Chính giữa quang hải màu tím đen kia, tiếng thét khàn khàn gần như chấn động toàn bộ Bát Thần vũ trụ vang lên.

Nhưng mà giờ phút này, thân ảnh của Loạn Thần xuất hiện ở bên trong dòng xoáy đã sụp đổ kia, toàn bộ quang hải ở dưới sự khống chế của hắn rất nhanh tụ tập lại, ở bên ngoài thân ảnh hình thành một cái quang ảnh vô cùng to lớn. Từ xa nhìn tới, giống như một tôn ma thần, dần dần lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

“Âm Vương Thất Sát, vô địch thiên hạ... Ma linh sát!”

Loạn Thần hiển nhiên là muốn đánh đổi chủ thần lực để vận dụng một chiêu cực mạnh của Âm Vương Thất Sát trùng trùng. “Ma linh sát”, cũng chỉ có chủ thần lực mới có thể đủ đem lực lượng của Âm Vương Thất Sát trùng trùng tăng lên tới mức như vậy.

Tôn ma thần kia nhìn qua như là một cái quang ảnh màu tím đen gần như trong suốt, cao tới mấy trăm trượng, cực kỳ mờ mịt, chỉ duy nhất hai con người tràn ngập huyết quang lộ ra càng rõ ràng, hai tay đặt biệt nắm chặt một thanh Âm Vương Thất Sát Trùng, nhưng ở trên thể tích thì so với vật trong tay của Loạn Thần phải lớn hơn gấp trăm lần. Loạn Thần giờ phút này đã trôi nổi ở nơi ngực của ma thần kia, khuôn mặt hung dữ lộ ra vẻ vô cùng giận dữ.

Hồng Quân nhìn lướt qua hai đại chủ thần, cuối cùng dời ánh mắt dừng lại ở trên người Tần Vũ, liền cảm giác được từ chỗ chung quanh Tần Vũ phóng thích ra được pháp tắc lực, thất kinh nói:

“Phụ thân nhất định có biện pháp tiêu diệt bọn họ, ta phải ở trong khoảng thời gian này kiềm giữ hai đại chủ thần mới được!”

Vì giúp Tần Vũ tranh thủ thời gian, Hồng Quân chỉ có một mình đối mặt hai đại chủ thần phóng thích ra chủ thần lực.

Vật chất Hỗn độn trong cơ thể đang lấy tốc độ kinh người mà tiến hành biến chất, nhưng mà biến chất lại sinh ra lực bạo tạc cũng càng ngày càng mạnh, Hồng Quân dần dần cảm giác được mỗi một tác Hỗn độn thân thể ở các nơi trên toàn thân đều đang rung động mãnh liệt, lại cảm giác được cổ đau nhức cực kỳ quen thuộc.

Rất hiển nhiên, biến chất Hỗn Độn lại một lần nữa vượt ra giới hạn chịu đựng của bất diệt phách thể, Hồng Quân dường như đều không có chú ý đến, mặt ngoài của phần da thịt kia không ngừng chống phá từng tia vết nứt, hơn nữa đang không ngừng mở rộng, không ngừng lan tràn ra vật chất Hỗn Độn màu đỏ ẩn chứa lực bạo tạc khủng bố, giống như nham thạch nóng chảy tuôn tràn ra ngoài.

Mà ở đỉnh đầu Hồng Quân, “Đạo Thiên Kính.” Với quang hoa cũng sáng rực tới mức cực cao, thân kính cổ xưa kia đang kịch liệt rung động.

534. Chương 44: Đối Kháng, Lưỡng Đại Chủ Thần!

Giờ phút này, bất diệt phách thể của Hồng Quân đã tiến gần tới giai đoạn thứ mười hai, trạng thái giải cấm cấm thứ chín, thể nhưng đây chính là lấy bùng phát của Hỗn độn chất biến sinh ra mà phán đoán, loại lực lượng cực hạn này đã vượt qua giới hạn khả năng chịu đựng của bất diệt phách thể, thậm chí ngay cả “Đạo Thiên Kính” cũng không dẫn đến chút tác dụng nào.

Lúc này, Ma Linh Sát của Loạn Thần ở dưới sự bùng phát của chủ thần lực cứ thế mà hình thành, Ma Linh vô cùng to lớn đang không ngừng áp sát tới Tần Vũ.

“A!”

Bạo rống một tiếng, thân ảnh của Hồng Quân ở trong hư không để lại một chuỗi tàn ảnh màu đỏ thẫm trông thật xinh đẹp, còn cả người biến ảo thành một đạo lưu quang, nhằm thẳng mục tiêu “Ma Linh Sát” của Loạn Thần.

Bên ngoài cơ thể to lớn kia, chớp động màu đỏ sáng bóng như kim châu, cùng với Chiến Thần lại có vài phần giống nhau, nhưng lại không hề nổi bật.

“Bất kể như thế nào, cũng phải tranh thủ thời gian cho phụ thân!”

Hồng Quân hạ quyết tâm, trạng thái giải cấm hoàn toàn bùng phát, tựa như một quả đạn pháo bình thường phát ra ầm ầm tiếng nổ vang, trong chớp mắt đã xuất hiện tại phía trước Ma Linh vô cùng to lớn kia.

Loạn Thần nhìn thấy Hồng Quân, trong ánh mắt màu đỏ tươi kia tràn ngập sát ý khủng khiếp, giận dữ hét:

“Bằng vào ngươi cũng muốn ngăn cản ta, chết đi cho ta!”

Bỗng nhiên, Ma Linh phát ra một tiếng gầm nặng nề, tựa như tiếng sấm cuồn cuộn rền vang, mặt bằng hư không chợt chấn động cả lên, ở giữa tầng tầng không gian đang dao động, vàng sáng lưu chuyển ở bên ngoài thân thể của Hồng Quân cũng theo đó ầm ầm xuống.

Mỗi một lần dao động, đều đã sinh ra một đạo không gian nhận vô cùng sắc bén, cổ dao động cao tần này dẫn sinh ra ngàn vạn đạo không gian nhận không ngừng oanh kích lên người của Hồng Quân, phát ra một tràng tiếng va chạm nặng nề vang xa.

Mặc dù bất diệt phách thể của Hồng Quân vô cùng cứng rắn, cũng khó mà chống đỡ ngàn vạn đạo không gian nhận liên tục công kích.

Ầm!

Một quyền tung ra, Hồng Quân ngưng tụ lực lượng mạnh nhất của trạng thái giải cấm thứ chín, tàn ảnh thật dày trùng điệp nối tiếp nhau, quyền ảnh kia nhìn như rất là chậm chạp, lại làm cho người ta có một loại ảo giác cực kỳ nhanh chóng, dường như toàn thân Hỗn độn chất biến đã khiến cho lực lượng bùng phát đều ngưng tụ ở trên nắm tay, một quyền tung ra, sóng dao động không gian mãnh liệt tức thì hướng vào mặt bên trong của dòng xoáy sụp lún ào xuống, toàn cả hư không tựa hồ như mọi sự sống lại tiếp tục bị Hồng Quân nện xuống phá hủy đi.

“Hừ!”

Loạn Thần hừ lạnh một tiếng thật nặng nề, trên khuôn mặt dữ tợn, hai con ngươi đỏ tươi kia có vẻ nanh ác lạ thường. Ma Linh to lớn cũng thuận theo đó thét lên một tiếng cuồng dại, hai tay nắm chặt thanh Âm Vương Thất Sát Trùy thật to lớn, hung hăng đâm tới.

Hồng Quân ánh mắt lạnh lùng, hai tay bắt chéo nhau nắm chắc lên vai, toàn cả thân thể cứ giống như đang ở bên trong hỏa lò, dần đỏ lên dần tỏa sáng, từng tia hơi khói trắng như tuyết từ khắp nơi trên cơ thể bốc lên.

Mặt ngoài làn da, lưu quang kim chúc đỏ như máu kia dần dần biến thành rõ nét hẳn lên.

“Ầm!”

Ma Linh cùng Hồng Quân lần đầu tiên đối mặt quyết đấu, lực lượng bạo phát và cổ linh bảo quỹ dị kia mãnh liệt va chạm vào nhau, bộc phát ra một vòng khí lưu ẩn chứa khí tức hủy diệt, trong hư không lại dần lên từng cơn sóng dao động vô cùng to lớn.

Thế nhưng bất kể không gian rung chuyển như thế nào, nó cũng không thể bị phá nát, đây là nơi ổn định nhất của vũ trụ nguyên thủy, không gian vĩnh hằng.

Lực bạo phát của Hồng Quân hoàn toàn bùng nổ, tựa như pháo hoa màu đỏ thẫm nở rộ ở trong hư không, thân thể cao lớn của Ma Linh kia rung động mãnh liệt một lúc, nhưng cũng không có vỡ nát, thậm chí ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có. Ngược lại, một cỗ lực lượng phản chấn mạnh mẽ khiến Hồng Quân bị chấn bay lui ra sau hơn mười dặm mới ổn định được thân hình.

“Không hổ là Chí Tôn linh bảo nguyên thủy lực công kích thật mạnh, lực lượng như vậy quả thực quá khủng khiếp.”

Có thể nói chính xác rằng, Loạn Thần có được Âm Vương Thất Sát Trùy, trên phương diện thực lực đã hoàn toàn cao vượt hơn Chiến Thần. Giờ phút này, bên ngoài cơ thể của Hồng Quân đã máu thịt lẫn lộn từ trên xuống dưới, vật chất hỗn độn màu xám đen dày đặc đang không ngừng cuộn cuộn tuôn ra, lực lượng bùng phát được sinh ra từ Hỗn độn chất biến hiện ra trở lại, bốn phía hư không bởi vì cỗ lực lượng này mà đều vụn vụn kịch liệt hẳn lên.

Lúc này, “Đạo Thiên Kính” khẽ nhích động trở lại, ánh sáng bạch kim nhu hòa từng chút một rơi lên người của Hồng Quân, thân thể hỗn độn mờ ảo kia với tốc độ kinh người bắt đầu phục hồi trở lại như cũ.

Hồng Quân cảm nhận được năng lực trị liệu của “Đạo Thiên Kính” mang lại, bỗng nhiên trong lòng vừa động, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Ma Linh kia đang không ngừng tiến gần tới.

“Xem ra chỉ có như vậy, cứ thử xem sao!”

Hồng Quân ánh mắt chợt nheo lại, thậm chí còn không kịp chờ được chữa khỏi hẳn, cả người đã biến mất ở trong hư không, lúc này dưới tốc độ của trạng thái giải cấm cực hạn, trong hư không chỉ để lại một đạo tàn ảnh mờ nhạt.

Hiện giờ Bát Thần vũ trụ đã tiến hóa thành vũ trụ nguyên thủy, ở dưới sự áp chế của bản nguyên vũ trụ, cho dù là chủ thần cũng khó mà tiến hành thuận di, tốc độ và sức bật của Hồng Quân hiện tại đều bởi vì sự tiến hóa của không gian mà trên diện rộng đã giảm xuống rất nhiều, tuy rằng dựa vào “Đạo Thiên Kính” có thể tạm nhờ vả được một phần lực bản nguyên vũ trụ của Bát Thần vũ trụ, nhưng với tình trạng cảnh giới bây giờ của Hồng Quân, cũng có phần khó khăn.

Giờ phút này, trong vòng phạm vi ngàn dặm đều bị bao phủ dưới Âm Vương Thất Sát Trùy, vô luận tốc độ của Hồng Quân nhanh như thế nào đi nữa, cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của Loạn Thần. Ma linh thật lớn đang chuyển động thông thả nên từng bước, đột nhiên với tốc độ không thể tưởng tượng phóng Âm Vương Thất Sát Trùy ra, quang hoa màu tím đen trên lưỡi trùy bắt đầu tuôn tràn ra, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Đột nhiên, thân ảnh Hồng Quân hiện ra, trong tay quang hoa màu bạch kim lấp lóe không chừng, rõ ràng đúng là “Đạo Thiên Kính”.

Ngay sau đó, ánh sáng li ti màu bạch kim nhu hòa giống như nước thủy triều tuôn tràn ra, hoàn toàn đem Âm Vương Thất Sát Trùy bao phủ vào trong, hai cổ lực lượng linh bảo kỳ dị tức thì quấn lấy nhau, một cái thì ẩn chứa huyền cơ, một cái thì hủy diệt thiên địa, thế nhưng thắng bại lại chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Bạo lui!

Lúc này đây bị thua vẫn như cũ là Hồng Quân, lực phản chấn mãnh liệt hình thành một cột sáng màu tím đen thật lớn, cơ hồ vắt ngang qua cả Bát Thần vũ trụ, mặc dù Hồng Quân đã tăng lên tới bất diệt phách thể trạng thái giải cấm thứ chín, nửa thân mình vẫn như trước bị chấn cho dập nát.

Chẳng qua đã là bất diệt phách thể, chỉ cần còn giữ lại được linh hồn, thì thân thể vĩnh viễn sẽ không tiêu tan.

Trên đỉnh đầu, ánh sáng màu bạch kim nhu hòa của Đạo Thiên Kính từng tia một rơi xuống, nửa thân thể không trọn vẹn kia đang dần dần sống lại phục hồi như cũ, thế nhưng trên mặt Hồng Quân lại lộ ra một vẻ kinh sợ, “Thật không nghĩ tới, ‘Đạo Thiên Kính’ vậy mà không thể đoạt lấy được lực lượng công kích của Ma Linh Sát, chẳng lẽ với cảnh giới của ta bây giờ còn không thể phát huy toàn bộ huyền diệu của ‘Đạo Thiên Kính’ sao?”

Thực hiển nhiên, Hồng Quân vốn định dùng “Đạo Thiên Kính” để đoạt lấy lực lượng công kích của Ma Linh Sát, từ đó sẽ tiến hành phản kích. Nhưng cổ lực lượng này thật sự quá mạnh mẽ, hoàn toàn vượt qua mức độ linh ngộ đối với “Đạo Thiên Kính” của Hồng Quân, thế cho nên lại bị thua. Nếu tình hình cứ tiếp tục thua sút như vậy, Hồng Quân hoàn toàn không thể chống đỡ được bao lâu, mà Tiểu Mặc bây giờ thân lại bị trọng thương, không thể phát huy được lực lượng của “Ma Huyết Sát Tính”, hiện nó đang ở bên trong Hồng Quân hành phủ dưỡng thương, dĩ nhiên không thể thả ra ngoài.

Năng lực trị liệu của “Đạo Thiên Kính” thật là kinh người, chỉ cần thân thể Hồng Quân không phải toàn bộ bị phá hủy, chữa khỏi hẳn căn bản là không hao phí nhiều thời gian lắm, hơn nữa sau mỗi một lần được trị liệu, Hồng Quân đều cảm giác được khối thân thể hỗn độn này năng lực chịu đựng đang không ngừng tăng mạnh lên, thế mà đối mặt với Ma Linh Sát, thì lại có vẻ quá mức yếu ớt quá tầm thường.

Lúc này, từ phía sau một cỗ quang vụ màu xanh sẫm cuộn cuộn quét tới, linh hồn của Hồng Quân bỗng nhiên rung động dữ dội, tựa như cả linh hồn bị gông xiềng lại, khiến tận sâu trong đáy lòng của Hồng Quân cảm giác được áp lực cực kỳ trầm trọng.

“Không xong!” Hồng Quân thầm kêu không tốt, quay đầu nhìn lại, thân thể cao lớn của Tử Thần đang hướng tới phía mình ào ào phóng tới, phía sau quang hoa màu xanh sẫm dày đặc đan vào nhau, hình thành một cái ảo ảnh ác ma thật lớn, thoạt nhìn Tử Thần Ma Năng dưới sự bùng phát của chủ thần lực, cũng theo đó tăng lên tới mức cao nhất.

Hai đại chủ thần lực, Hồng Quân nên ngăn cản như thế nào đây?

Lúc này, Hồng Quân nhìn về phía Tần Vũ cách đó không xa, trong lòng hết sức lo lắng, thầm nghĩ: “Phụ thân... Con chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu, nhất định phải mau mau a!”

-o-o-o-

Giờ khắc này, Tần Vũ vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, khống chế các loại vận hành pháp tắc, diễn hóa và dung hợp.

Giờ này, Địa, Lôi, Phong, Thủy bốn loại pháp tắc nguyên tố đã được Tần Vũ lấy pháp tắc Thiên nguyên tố làm trục tâm, dung hợp lại một cách hoàn mỹ, quang cầu phạm vi ba thước kia cũng thuận theo tiến hành bốn lần thay đổi màu sắc, cuối cùng sau khi dung hợp pháp tắc Thủy nguyên tố hình thành màu xanh lam.

Từng giọt mồ hôi như hạt đậu từ trên trán Tần Vũ nhỏ giọt xuống, việc dung hợp tám đại nguyên tố pháp tắc này vốn là một chuyện cực kỳ khó khăn, hơn nữa càng về sau, đối với sự khống chế tỉ mỉ trong đó càng ngày càng nghiêm khắc, tinh tế, hơi có chút sai lầm, tức thì có thể dẫn tới pháp tắc nguyên tố hỗn loạn, thậm chí sinh ra cản trở ngược lại.

Tuy là Tần Vũ đã bước vào Thần Thiên cảnh giới, lĩnh ngộ đối với pháp tắc nguyên tố đã thâm sâu, hoàn toàn vượt hơn bốn đại chủ thần, nhưng phải dung hợp lực lượng của tám loại pháp tắc nguyên tố, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này, hư không bốn phía quanh Tần Vũ đột nhiên biến thành mơ hồ hazy lên, từng tia lửa màu đỏ sẫm lấp lánh phun ra nuốt vào, hình thành một cỗ lực lượng luyện hóa rất mạnh mẽ.

Ở trạng thái khống chế cao nhất của pháp tắc nguyên tố, nguyên tố không phải là hiện tượng hình thành thực chất hóa, mà là lấy một loại lực lượng tồn tại vô hình, cỗ lực lượng này đủ để phá nát hết thảy, luyện hóa vạn vật.

Lực lượng pháp tắc Hỏa nguyên tố cơ hồ thiêu chảy hư không này, ở dưới khống chế của Tần Vũ không ngừng áp súc ngưng tụ lại, cùng với quang cầu màu xanh lam phạm vi ba thước kia dung hợp lại. Quá trình này so với mấy lần trước có vẻ chậm hơn, khó khăn hơn, bởi vì Tần Vũ phải cùng một lúc khống chế sáu loại lực lượng pháp tắc nguyên tố, mới có thể đủ để cho pháp tắc Thiên nguyên tố dung hợp hoàn toàn năm loại pháp tắc nguyên tố còn lại.

Luyện hóa trong vô hình hỏa lực kia không ngừng co rút lại, ngưng tụ ở bên trong quang cầu màu xanh lam, nhưng mà màu sắc của quang cầu kia cũng dần dần đã xảy ra thay đổi, một tia quang hoa màu đỏ sẫm từ trong sườn hiện lộ ra, khẽ chuyển động, theo cỗ hỏa lực không ngừng co rút lại ngưng tụ lại, quang hoa kia cũng dần dần sáng ngời lên.

535. Chương 45: Phản Phệ

Trận chiến thần chi chiến này đã tiến tới giai đoạn gay cấn, mấy ngàn vạn đại quân chém giết lẫn nhau, tiếng kêu la khản giọng, tiếng gào thét thảm thiết, bên tai không dứt tiếng gầm rú, vang vọng khắp cả vũ trụ.

Bởi vì Chiến Thần bị thua trận, đại bộ phận binh đội của Chiến Thần giới đều đã rút khỏi Đại Thần Thiên giới. Lúc này đã tạo cơ hội phản công thật tốt cho Tru Thần giới, Tà Thần giới cùng với Đại Thần Thiên giới. Vốn binh sĩ của Thần Tôn từ đầu luôn bị áp chế giữa vòng vây, dưới sự dẫn dắt của Vũ Văn Thác dâng lên phản công như sóng thủy triều, đem ưu thế cuộc chiến gắng gượng xoay chuyển trở lại.

Giữa bầu trời, Thần Tôn chợt hiện ra trên khuôn mặt già nua dính đầy vết máu, bên trong ánh mắt kia toát ra chiến ý mãnh liệt, nhảy vào giữa trận địa địch quân, giống như hổ đói lạc vào đàn dê, mỗi một lần xuất chiêu đều có hàng chục tên địch bị nghiền nát thành bột phấn, văng sáng màu vàng sậm kia tựa như dải lụa không ngừng phóng lên cao, quân địch phàm là khẽ chạm vào, thì cứ giống như bị nhiễm ôn dịch, toàn bộ thân thể trong nháy mắt hóa thành hư vô, cuối cùng tan biến vào hư không.

Trận chiến này, là vì Thần Thiên mà chiến, là vì Đại Thần Thiên giới mà chiến, từ khi Thần Thiên chết đi, Thần Tôn vì Chương Khổng Giả của Đại Thần Thiên giới, cho nên vô luận như thế nào, cho dù là vứt bỏ cả tánh mạng, cũng không thể để cho con dân của Đại Thần Thiên giới chịu chút tổn thương nào.

Cách đó không xa, ngàn vạn đạo quang hồ hình vành trăng phát ra một tràng tiếng gào rít bén nhọn chói tai, biến thành từng cơn gió lốc, không còn kiêng nể gì, với khí thế không thể ngăn cản cuốn cuộn mãnh liệt thổi quét tới. Huống Thiên Minh biến thân giai đoạn thứ chín, trông mắt đỏ như máu lạnh như băng nhìn chăm chú vào tình hình cuộc chiến, hắn không giống như Tôn Ngộ Không, sẽ không một mực chiến đấu điên cuồng để tìm thắng lợi, thông thường ở thời điểm sĩ khí của quân địch vừa muốn dâng lên, tức thì

toàn lực phóng xuất ra “Thiên đạo chi nhận”, để đánh đòn phủ đầu cho địch quân đau một trận, đánh mấy lần như thế, tình thế cuộc chiến cũng bị xoay chuyển hoàn toàn.

Loạn Thần giới và Tử Thần giới tựa hồ đạt thành liên hợp ngấm ngầm, binh lực vượt hơn hai ngàn vạn giẫm lên mỗi một tác không gian, đang không ngừng tiến gần tới Đại Thần Thiên giới.

“Đấu Chiến bảy trăm côn!”

Bảy trăm đạo côn ảnh ở trong tay Tôn Ngộ Không mặc ý vùng vẫy giết chóc, hình thành một đạo sóng triều thật lớn màu bạch kim, ẩn chứa lực lượng khủng khiếp, thổi quét qua quân địch, trong nháy mắt phá tan trận thể công phòng của đối phương. Hỗn Thiên Vô Cực côn đã hình thành “Thời Không Đình Trệ” cũng phát huy tác dụng thật lớn, vô luận là thời gian hay không gian ở bên trong sóng triều màu bạch kim đều bị ngừng lại, tuy rằng chỉ có vài giây ngắn ngủi, nhưng lại mất đi không còn chút đất để phòng thủ và né tránh hết thấy đều trở thành du hồn dưới côn của Ngộ Không.

Ở dưới trận chiến mãnh liệt, cùng với đại quy mô như thế, tiềm lực của Tôn Ngộ Không dường như hoàn toàn được kích phát ra rồi, vô thượng chiến ý kéo tăng lên như điên cuồng, toàn thân đều bộc phát ra hào quang màu vàng chói mắt, cổ chiến ý này có thể nói là tư chất trời sinh của Tôn Ngộ Không, ẩn chứa ở bên trong huyết nhục, ở trong chiến đấu vô tận hoàn toàn được kích phát ra.

Ở bên trong phạm vi bao phủ của vô thượng chiến ý, tất cả binh sĩ đều tăng mạnh sĩ khí, tựa hồ trong huyết nhục kia bản năng chiến đấu cũng bị kích phát lên, ở dưới sự chỉ huy của Tôn Ngộ Không hình thành một chi quân đội hùng mạnh sắt thép không thể ngăn cản được, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Mà Tôn Ngộ Không ở dưới chiến đấu điên cuồng không mệt mỏi, Đấu Chiến côn pháp cũng thuận theo đó hiện tăng lên gấp bao nhiêu lần, từ lúc ban đầu Đấu Chiến năm trăm côn, đến hiện tại Đấu Chiến bảy trăm côn, hơn nữa linh ngộ đối với Hỗn Thiên Vô Cực côn cũng càng ngày càng sâu sắc, năng lực khống chế cũng càng ngày càng mạnh. Chí Tôn linh bảo kia ở trong tay hắn, năng lực hoàn toàn phát huy lên tới mức cao nhất.

Nếu nói Huống Thiên Minh và Thần Tôn là người nắm trong tay toàn cục, như vậy Tôn Ngộ Không đó là thực lực mạnh nhất, một lưỡi dao sắc bén nhất, điên cuồng nhất hơn nữa không có bất cứ trận thể công phòng nào của đối phương không là mục tiêu để xé nát, giúp cho đại quân mỗi khi rơi vào thời điểm khó khăn cảnh đều có thể thuận lợi xoay chuyển tình thế.

Thế nhưng giờ phút này, Đại Thần Thiên giới lại đang phát sinh biến đổi dữ dội, một đạo lưu quang như sấm chớp xé rách vũ trụ, vạch ngang trên bầu trời của Đại Thần Thiên giới một vết nứt thật lớn thật sâu thật u tối, nhưng lại đang không ngừng mở rộng ra, vật chất hỗn độn màu xám đen dày đặc giống như nước lũ vỡ đê ào ạt tràn xuống.

Đại Thần Thiên giới giờ này, tỉ lệ vật chất hỗn độn đã hoàn toàn mất đi cân bằng, không gian được khai sáng này, chỉ sợ qua thời gian không bao lâu sẽ hoàn toàn bị vũ trụ nguyên thủy thôn tính.

Đại Thần Thiên giới, đối mặt với số phận sắp bị sụp đổ, nhưng toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, dưới tình huống mất đi trực tâm nguyên thủy, đã lảng lảng phát sinh biến đổi, thế nhưng loại biến đổi này tuy rằng có vẻ rất chậm, nhưng hậu quả nó mang lại, cũng không thể tưởng tượng được.

Trực tâm nguyên thủy sụp đổ, làm cho mặt tiếp xúc không gian của nó hoàn toàn biến mất, khiến vũ trụ nguyên thủy mệnh mông như vậy dần dần dung hợp trở lại, giống như đại quy mô vật chất hỗn độn chuyển động, cũng giống như một cây côn gỗ khuấy nước ở trong ao, lượng vật chất hỗn độn vô cùng vô tận ở bên trong vũ trụ nguyên thủy không giới hạn không ngừng chuyển động, hơn nữa tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, một cổ lực lượng mang tính hủy diệt tựa hồ đang dần dần thai nghén ở trong đó.

-o-o-o-

Bát Thần vũ trụ.

“Ầm!”

Tiếng vang ầm ầm, Hồng Quân cùng Ma Linh cũng không biết là lần thứ mấy va chạm vào nhau, nhưng kết quả mỗi một lần va chạm không thể nghi ngờ đều là Hồng Quân bị chấn bay ra ngoài, trạng thái giải

cảm thứ chín của hắn đối với Ma Linh mà nói, lại có vẻ như thể bé nhỏ không đáng kể.

Phía sau, Tử Thần Ma Năng cũng từ từ cuốn quét tới, Hồng Quân đối mặt với công kích của hai đại chủ thần, dần dần rơi vào trong tình cảnh khó khăn.

Cách đó không xa, Tần Vũ còn đang tiến hành dung hợp cho hoàn mỹ giữa các lực lượng pháp tắc, tựa hồ đã tới giai đoạn mấu chốt, lực lượng nguyên tố to lớn đang không ngừng tụ tập, ngưng kết lại, một cỗ lực lượng mới thai nghén đang dần dần sinh ra trong đó.

“Không được, ta phải vì phụ thân tận sức kéo dài thời gian!”

Ý niệm trong lòng của Hồng Quân cực kỳ kiên định, lại tiếp tục gắng gượng đứng lên, một tiếng nổ lớn vang lên lại hướng tới Ma Linh điên cuồng phóng tới, đem hết sức lực tung ra một quyền làm cho không gian chung quanh đều tưởng như nghiêng sụp đổ xuống, xuất hiện tầng tầng lớp lớp sóng gợn hỗn loạn.

Loạn Thần đột nhiên cười hô hô một tràng, tiếng cười nanh ác kia khiến tận đáy lòng người ta đều cảm giác được một nỗi kinh sợ.

“Chỉ có ta mới là cường đại nhất, cái gì là Thần Thiên nhiệm kỳ mới, cái gì Thần Thiên Bảng nguyên thủy, tất cả đều thú vị hoắc! Chỉ cần ta có được Âm Vương Thất Sát Trùy và chủ thần lực, toàn cả vũ trụ nguyên thủy, đều là ta duy ngã độc tôn!”

Hồng Quân cắn chặt hàm răng, giận dữ hét lên:

“Người đây là lấy chủ thần vị và linh hồn chủ thần làm cái giá để đổi lấy lực lượng, đợi cho lực lượng tan biến đi, người cũng sẽ giống như Chiến Thần, hoàn toàn bị tàn phế, ba đại chủ thần sẽ vĩnh viễn bị xóa tên trong vũ trụ nguyên thủy!”

Hai tròng mắt của Loạn Thần đỏ như máu cơ hồ sắp lòi ra, đầy tơ máu, lạnh lùng nhìn chòng chọc vào Hồng Quân:

“Cho dù phải chết, ta cũng sẽ làm cho mọi người phải chôn theo ta!”

Xem ra chuyện bí mật của Thần Thiên Bảng nguyên thủy, làm cho hai đại chủ thần đều rơi vào cơn giận dữ và điên cuồng tột độ, hơn nữa dưới sự ăn mòn của Âm Vương Thất Sát Trùy, tình trạng của Loạn Thần càng thêm nghiêm trọng.

Giờ phút này, lưu quang màu đỏ sẫm tất cả đã ngưng tụ trên nắm tay của Hồng Quân, một quyền dùng hết toàn lực tung ra, quyền kinh mãnh liệt tuôn ra, hình thành tầng tầng sóng gợn không gian, với tần suất cực nhanh hướng tới bốn phía như tia chớp rất nhanh ào tới.

Ma Linh to lớn kia phát ra một tiếng cười lạnh khinh miệt, Âm Vương Thất Sát Trùy lại một lần nữa phóng tới, lưỡi trùy sắc bén cùng với nắm tay của Hồng Quân va chạm vào nhau, vòng khí lưu mãnh liệt trong nháy mắt bùng nổ, Hồng Quân cả người lại bị chấn bay ra ngoài, mặt ngoài da thịt trong khoảnh khắc bị thổi rữa, thân thể hỗn độn trần trụi lộ ra chất sền sệt máy động, mà ở dưới chất biến của vật chất hỗn độn này, phô bày ra màu đỏ sẫm kinh người, lực bạo phát chứa đựng trong nó cũng thật cực kỳ kinh khủng.

Trong khoảnh khắc trùng đòn nghiêm trọng đó, “Đạo Thiên Kính” lại phát huy tác dụng của nó, lưu quang nhỏ li ti đó thậm chí so với bất kỳ tiên đan linh dược nào cũng phải hữu hiệu hơn, chỉ nháy mắt đã khôi phục thân thể hỗn độn lại như lúc ban đầu.

Hồng Quân cả người có hơi yếu đuối vô lực nổi lơ lửng ở trong hư không, hai mắt mờ mịt mà thống khổ nhìn Ma Linh, thầm nghĩ: “Vì sao... như thế nào lại có thứ cảm giác này? Lúc tung ra một quyền kia, dường như đem linh hồn thân thể của chính mình đều tung hết ra ngoài, vậy mà lại thống khổ như thế.”

Một quyền đem hết toàn lực, trong khoảnh khắc tung ra đó, tựa hồ như tác động đến cả linh hồn huyết nhục của toàn thân, một cơn đau đớn không thể tưởng lan ra khắp toàn thân.

Hồng Quân nhìn vết thương trên toàn thân đang không ngừng khép lại, hiển nhiên đó không phải là do Âm Vương Thất Sát Trùy của Ma Linh gây ra thương tổn, mà lại dường như là ở trạng thái giải cấm thứ chín của bất diệt pháp thể sau khi được hình thành gây ra tác dụng cản trở ngược lại.

Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại, chẳng lẽ sau khi trạng thái thứ chín đạt tới cực hạn, sẽ xuất hiện thương tổn do bị cản trở lại sao?

Dự đoán bất an trong lòng của Hồng Quân, nhưng mà Ma Linh kia cũng đã đi tới trước mặt hắn, Loạn Thần lành lạnh quát:

“Chết đi cho ta, các người đều phải chết!”

Đột nhiên, Ma Linh mở to cái miệng như bồn máu, một đạo lưu quang màu tím đen trong nháy mắt phụt ra, Hồng Quân chợt cắn mạnh hàm răng, dùng toàn lực tăng cao trạng thái giải cấm của bất diệt phách thể, vật chất hỗn độn ở dưới chất biến sản sinh ra lực lượng bùng phát hình thành một lực đẩy cường đại, thân mình của Hồng Quân cơ hồ vượt qua tốc độ của thuận di thoáng cái tránh ra xa.

Nhưng mà còn chưa kịp ổn định thân hình, bốn phía đột nhiên dâng lên một màn quang vụ màu xanh lam, dày đặc mù mịt, từ xa nhìn lại, vậy mà không thể nhìn tới giới hạn, mà ở bên trong màn quang vụ này, Hồng Quân lại cảm giác được khóa trạm dịch (?) của linh hồn truyền đến xao động bất ổn định.

“Không xong!”

Hồng Quân thầm kêu không tốt, quay đầu nhìn lại, Tử Thần đã biến ảo thành một cái quang ảnh thật lớn đang chuyển động nhấp nhô ở phía sau hắn, bàn tay hư vô thăm hại kia, đột nhiên chụp tới.

Ở trong mắt của Hồng Quân, tốc độ của hắn tuy rằng có vẻ cũng không mau, thậm chí có hơi chậm chạp, nhưng bản thân mình lại vô luận như thế nào cũng không thể nhúc nhích được, giống như bị cố định lại.

Thế nhưng cũng không phải là thân thể, mà là linh hồn!

Tại bên trong màn quang vụ dày đặc vô cùng vô tận này, linh hồn của Hồng Quân đã bị hoàn toàn giam cầm.

Đối mặt với chủ thần lực của Tử Thần, bất diệt phách thể của Hồng Quân tuy rằng cường hãn, nhưng linh hồn lại có vẻ cực kỳ yếu ớt.

Lúc này, “Đạo Thiên Kính” tản phát ra ánh sáng li ti màu bạch kim nhu hòa, bao phủ toàn thân Hồng Quân vào trong đó, ở mặt ngoài linh hồn, hình thành một đạo phòng ngự vững chắc. Nhưng có thể chống đỡ được chủ thần lực của Tử Thần hay không, cũng vẫn còn là một cái ẩn số chưa biết được.

536. Chương 46 : Trì Hoãn

Bàn tay trong suốt như hư vô kia đột nhiên xuyên qua thân thể của Hồng Quân , một âm thanh tê tâm liệt phế từ sâu trong yết hầu bộc phát . Đôi mắt Hồng Quân như cứng đờ , phẳng phất cảm giác như một thanh đao không ngừng cắt nát linh hồn mình . Trạng thái giải cấm thứ chín của bất diệt phách thể không cách nào hình thành bất cứ một khả năng phòng ngự nào

Quang hoa Đạo Thiên kính vào giờ khắc này cũng trở nên nóng hơn giống như một thác nước nóng bạch kim bao phủ cả thân thể Hồng Quân

Linh hồn không ngừng rung chuyển dường như được Đạo Thiên kính bảo hộ , sự thống khổ cũng giảm đi không ít . Nhưng Hồng Quân vẫn bị vây khốn không thể nào di động

Phía trước , ảo ảnh của Tử thần không ngừng tới gần , linh hồn chi thể được bao phủ bởi một tầng mông mông khí thể , khí thể vô cùng phô trương . Sau đó , ma linh chậm chậm bước tới phía Hồng Quân

...

“ Không xong , Tiểu Quân gặp nạn !”

Kể từ khi sáng tạo ra Bàn Cổ thể giới , Cổ Bàn vô luận là thân thức hay là tinh thần lực cũng tăng lên rất nhiều , có khả năng quan sát phía xa vạn dặm . Giờ phút này ánh mắt ngưng tụ xuyên thấu tử quang nồng đậm phía bên trong đoàn sương mù xanh biếc , rõ ràng thấy Hồng Quân đang bị vây khốn trong đó , không thể ngồi yên được

Cũng không đợi Tà thần Tử Dạ Thương Long kịp phản ứng , Cổ Bàn vũ động Bàn Cổ phiên vọt tới trước , lực lượng phá toái hư không vô hình giống như đôi bàn tay lớn kéo giãn cổ lực lượng khổng bố kia sang hai bên , thân ảnh Cổ Bàn trong nháy mắt tiến vào bên trong

Tử Dạ Thương Long thần sắc ngưng trọng , giờ phút này linh hồn hắn bị thương , trong thời gian ngắn ngủi Địa nguyên tổ pháp tắc diễn hóa thành sinh mệnh nguyên lực căn bản không thể nào hoàn toàn chữa trị . Cũng vì thế mà hạn chế sự điều khiển của hắn đối với nguyên tổ pháp tắc

Tuy nhiên , lúc này ánh mắt Tử Dạ Thương Long nhất liễm toát ra thần sắc thấy chết không sờn biến ảo thành một đạo tử sắc cực quang cường tới

Khi Cổ Bàn tiến vào phiên tinh vực một sát na , thân thể đột nhiên nặng nề cảm giác được một cổ lực lượng hủy diệt tràn ngập mỗi một tắc không gian dường như đang không ngừng luyện hóa thân thể mình

“ Xem ra lời Tà thần nói không sai , tử sắc lưu quang cùng thanh sắc quang vụ đan vào nhau trong không gian loạn lưu cự nhiên hình thành lực hủy diệt kinh khủng như vậy ” Cổ Bàn trong lòng khiếp sợ , chỉ không cẩn thận một chút sẽ bị Chủ thần lực hoàn toàn cắn nát , nhưng bây giờ hắn cũng không thể suy nghĩ nhiều , vọt tới trước cực nhanh

Hồng Quân đang bị lưỡng đại Chủ thần giáp công , hơn nữa linh hồn lại bị Tử thần ma năng giam cầm , căn bản không có chút thủ lực nào . Mắt thấy hai Chủ thần đang tới gần trong lòng cũng cảm giác được bất an mãnh liệt

“ Tiểu Quân , ta tới cứu ngươi !”

Đột nhiên , Cổ Bàn từ bên trong đám tử quang vọt tới , bên trong Bàn Cổ phiên hắn lên từng đạo hồ tuyến rất nhỏ nhưng lại phóng thích ra một loại phá toái hư không chi lực , cự nhiên có thể ngăn cách xung quanh đối với quang vụ màu xanh biếc kia

“ Tiểu Cổ , sao ngươi lại tới đây , nơi này quá nguy hiểm , mau rời đi !” Hồng Quân hô lớn

Cổ Bàn lạnh nhạt cười một tiếng :

“ Huynh đệ gặp nạn ta há có thể ngồi yên không màng tới , huống chi Cha ngươi cũng ở đây , ta phải đảm bảo cho các ngươi chu toàn !”

Hồng Quân chau mày biết không cách nào khuyên can Cổ Bàn , trầm giọng nói :

“ Bây giờ Phụ thân đang chuẩn bị phóng thích một loại lực lượng nào đó , chúng ta phải toàn lực vì người tranh thủ thời gian !”

Cổ Bàn khẽ gật đầu :

“ Hôm nay lưỡng đại Chủ thần đều phóng thích Chủ thần lực , khả năng duy trì của bọn họ cũng không quá dài nhưng chúng ta nếu muốn cầm chân bọn họ mỗi một tích tắc cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng ... Tiểu Quân , ngươi chọn ai ?”

Hồng Quân dựa vào lưng Cổ Bàn , ánh mắt quét qua hai Chủ thần , cau mày nói :

“ Linh hồn công kích của Tử thần quá mạnh mẽ , mà ma linh của Loạn thần cũng không phải dễ dàng đối phó , chọn ai cũng như nhau ”

Cổ Bàn ánh mắt nhất liễm , trầm giọng nói :

“ Đã như vậy , Tử thần kia để ta đối phó được rồi , chân thân ta hình thành Bàn Cổ thể giới cường độ linh hồn cũng tăng lên rất nhiều . Mặc dù bắt diệt phách thể của người không thể tan biến nhưng cường độ linh hồn không bằng ta , tin tưởng ta có thể cầm chân hắn nhất thời nửa khắc ”

“ Tùy ngươi , chỉ cần có thể kéo dài thời gian tới lúc Phụ thân tập hợp đủ lực lượng là được rồi !” Hồng Quân nói , đột nhiên một thân ảnh xuất hiện

“ Coi ta là cái gì hả !”

Tử Dạ Thương Long đứng cách đó không xa , thần sắc lăm lăm , y phục đã rách nát , có thể cảm giác rõ rệt linh hồn hắn đã trong trạng thái cực kì yếu ớt

Hồng Quân cười một tiếng nói :

“ Vậy ngươi cũng nên cẩn thận nếu không hình thần câu diệt , không ai có thể cứu được ngươi !”

Tà thần Tử Dạ Thương Long hừ lạnh một tiếng :

“ Còn không tới phiên ngươi hao tâm ... Cùng với Âm Vương Thất Sát trùy Loạn thần đã bộc phát Chủ thần lực đến cực hạn , Ma linh sát vô luận là công kích hay phòng ngự cũng đều cực mạnh , nhưng sát cũng không thể sáng mãi , nó cũng có một điểm yếu !”

Hồng Quân ánh mắt sáng ngời :

“ Là chỗ nào ?”

Tử Dạ Thương Long quay mặt đi , ánh mắt chăm chú vào ngực ma linh của Loạn thần , trầm giọng nói :

“ Đó chính là bản thể của Loạn thần , Âm Vương Thất Sát trùy có cường thịnh đến đâu cũng bất quá là một kiện vũ khí , không còn ai điều khiển nó cũng chỉ là một khối sắt vụn , chỉ cần có thể chế trụ Loạn thần như vậy khả năng công kích của ma linh cũng giảm đi rất nhiều !”

“ Nguyên lai như thế !” Hồng Quân nghiêng răng , ánh mắt chớp động quang mang như tia mặt trời

Cổ Bàn cười khỏ một tiếng :

“ Loạn thần đã có biện pháp đối phó , còn Tử thần , linh hồn chi lực cũng không phải dễ dàng như vậy ”

Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói :

“ Linh hồn công kích của Tử thần ma năng đúng là cực mạnh , hơn nữa hôm nay Tử thần đã bỏ đi thân thể , lại lấy linh hồn chi thể bộc phát Chủ thần lực . Ngươi cùng hắn quyết đấu hoàn toàn là sử dụng cường độ linh hồn , bây giờ chỉ có thể cố gắng trì hoãn thời gian nhiều nhất có thể ”

“ Hành động !”

Hồng Quân bạo hống một tiếng hướng ma linh vọt tới , Hỗn Độn vật chất đang điên cuồng cuốn tới trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn , Hồng Quân cố nén cơn đau của bất diệt phách thể truyền đến , nghiêng chặt răng tăng tốc độ lên cực hạn

Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu , hiển nhiên đã chuẩn bị kĩ càng , một cái sải chân đã thấy cơn gió thổi qua , Phong nguyên tố pháp tắc được khu động , tốc độ của hắn thậm chí đã không kém Hồng Quân là bao nhiêu

Cổ Bàn như trước vẫn đứng im tại chỗ , Bàn Cổ phiên để trước người . Từng vệt hàn đen phía trên trường phiên có chút động đậy , ở trong phiên không gian loạn lưu này hình thành một bích lũy phòng ngự

Cách đó không xa , ảo ảnh thật lớn của Tử thần không ngừng phát ra tiếng rít tê tâm liệt phế , bàn tay như hư vô kia lại bắt đầu hướng tới Cổ Bàn bắt lấy

Cổ Bàn ánh mắt nhất lẫm , cả giận nói :

“ Tới đây !”

Vung Bàn Cổ phiên lên , bề mặt vũ động , phá toái hư không chi lực dọc theo quỹ tích không gian ba động hướng tới bốn phía lan ra , ti tuyến màu đen giống như một cái lưới không ngừng xuất trưng

Đông !

Bàn tay sắc nhọn của Tử thần đột nhiên dừng lại phía trước Cổ Bàn khoảng hai mươi trượng có chút rung động . Giờ khắc này , một huyết tiễn đột nhiên từ bên trong miệng Cổ Bàn phụt ra , cả thân thể giống như lá trong cuồng phong bạo lui về phía sau

“ Hảo ... linh hồn công kích thật là khủng khiếp !” Cổ Bàn khó khăn đứng dậy , sợ hãi vịn phần nhìn ảo ảnh to lớn của Tử thần , một kích vừa rồi cơ hồ đã đem linh hồn hắn hoàn toàn chấn vỡ . Cho đến lúc này , Cổ Bàn mới thật sự hiểu rõ sự đáng sợ của Chủ thần

“ Ngay cả tên gia hỏa Tiểu Quân chiến đấu cũng không khủng khiếp như vậy , thật là không thể tưởng tượng nổi ” theo bản năng Cổ Bàn lại huy động Bàn Cổ phiên , nếu như thêm hai lần công kích như vừa rồi nữa chỉ sợ linh hồn hắn sẽ hoàn toàn bị hủy diệt

Cổ Bàn tự nhận là linh hồn cường mãnh là bởi linh hồn hắn chính là do sơn bích bên trong Bàn Cổ thể giới hỗ trợ , bởi có Luyện hồn bích tồn tại mà khiến cho linh hồn hắn càng thêm vững chắc . Tuy nhiên trước mặt Tử thần , một kích vừa rồi nếu như không phải phần lớn lực lượng đã được Luyện hồn bích triệt tiêu sợ rằng những hình vẽ trên bề mặt kia đã sớm hóa thành phần vụn rồi

“ Nếu như đem Tử thần thu vào trong Bàn Cổ thể giới chỉ sợ không gian cũng sẽ theo đó mà tan rã ... Ta nên làm gì bây giờ ?!”

Lúc này ngoài ngành kháng ra Cổ Bàn đã không còn đối sách nào , tuy nhiên Tử thần vẫn đang không ngừng tới gần

Mặt khác !

Ma linh lớn vô cùng dưới sự điều khiển của Loạn thần không ngừng oanh kích Hồng Quân cùng Tử Dạ Thương Long , Hồng Quân bằng vào trạng thái giải cấm thứ chín tốc độ cực hạn như điện quang hỏa thạch trong lúc này tránh được công kích trí mạng , còn nguyên tố pháp tắc của Tử Dạ Thương Long miễn cưỡng có thể kiềm chế sự ăn mòn . Tử Dạ Thương Long điều khiển Phong nguyên tố pháp tắc cùng lực công kích cực mạnh của Lôi nguyên tố pháp tắc , bỏ đi Sơn nguyên tố pháp tắc để phòng ngự . Bởi vì đối với hắn mà nói bất cứ một loại phòng ngự nào trước mặt ma linh đều giống như tờ giấy hồ , chỉ một đòn là rách . Tốc độ của Phong nguyên tố pháp tắc đúng là không gì có thể so sánh , có thể giúp hắn thoát khỏi công kích của ma linh , mà lực công kích cực mạnh của Lôi nguyên tố pháp tắc đúng là lực lượng kiềm chế ma linh tốt nhất

“ Hô ! Hô !”

Hồng Quân thở hổn hển , ánh mắt thủy chung dừng ở ma linh trước ngực Loạn thần , Hỗn Động chất dần biến đổi thành bạo tạc chỉ lực ngưng tụ bên trong bất diệt phách thể khiến cho toàn thân hắn đều biến thành sắc đỏ ngầu , chớp động kim quang

Tử Dạ Thương Long thấy thế , trầm nghĩ :

“ Xem ra hắn không đem cổ lực lượng kia tiết ra ngoài , sợ rằng sẽ gặp phải hậu quả phản phệ ... Ta phải hành động mới được !”

Theo lực độ gia tăng của hắn , yên quang tuyết bạch kia bao vây đoàn điện mang hình thành một cự điện long rất lớn , vọt lên trên ma linh

Ma linh vùng Âm Vương Thất Sát truy hung hăng đâm xuống , điện long kia trong nháy mắt băng hủy , phân tách thành từng tia Hỗn Động vật chất li ti trong hư không

Tuy nhiên , giờ phút này một đạo xích hồng sắc lưu quang đột nhiên hiện lên trước ngực ma linh

Hồng Quân đứng phía trước Loạn thần , toàn thân đỏ bừng như lửa giận dữ hét :

“ Chết đi cho ta !”

537. Chương 47 : Diệt Thần Chi Chiến

“ Bằng vào người cũng muốn ngăn cản bổn thần , nằm mơ !”

Âm Vương Thất Sát truy thực thể trong tay khe chuyển , từng vết nứt màu đen giống như xúc tu bạch tuộc vươn nhanh ra bốn phía , ẩn chứa trong đó là khí tức hủy diệt phô thiên cái địa bao trùm cả không gian

Oanh nhiên muện hưởng !

Hồng Quân phát ra tiếng tê hồng thấm thiết , một quyền này phảng phát đem cả linh hồn hấn ra ngoài cơ thể , Hồn Độn chi thể đột nhiên không hấp thu Hồn Độn vật chất biến thành bạo tạc chi lực nữa , lưu quang hồng sắc không ngừng bốc lên bên ngoài thân thể , cơ thể trong nháy mắt trở nên mơ hồ

Tuy nhiên , khi một quyền này mạnh mẽ đánh lên người Loạn thần , tử quang giống như xúc tu kia đột nhiên co rút lại , ma linh cự đại kia dường như cũng đã bị thụ thương , bạo lui về phía sau ba bước

Hồng Quân giống như vẫn lạc lưu tinh , đột nhiên một đoàn sóng năng lượng phóng lên cao kéo theo thân thể hấn , Tử Dạ Thương Long điều khiển Phong nguyên tố pháp tắc kéo Hồng Quân ra sau vài dặm

Ánh mắt thâm thúy dừng ở xa xa chỗ Loạn thần , Tử Dạ Thương Long khê thở dài , thần sắc càng trở nên nghiêm trọng hấn lên

Mới vừa rồi lực phản chấn vô cùng đáng sợ , cơ thể Hồng Quân thiếu chút nữa là băng tán , lúc này giống như một đoàn Hồn Độn vật chất tròn tròn sền sệt , chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình người . Lúc này , uy lực của Đạo Thiên kính một lần nữa lại triển khai , chỉ cần linh hồn Hồng Quân không tổn thương quá lớn , chữa trị thân thể Hồn Độn là chuyện rất dễ dàng

Chỉ chốc lát sau , thân hình bên ngoài Hồng Quân đã từ từ hồi phục như cũ

“ Ma linh ... Thế nào rồi ?” Hồng Quân khó khăn nói

Tử Dạ Thương Long khê lắc đầu :

“ Loạn thần nhìn qua dường như đã có thương tổn , ma linh cũng bị hạn chế nhưng khả năng không nhiều lắm , có thể nói đợt công kích vừa rồi không có hiệu quả !”

Hồng Quân thở dài một hơi , có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng , nói :

“ Xem ra ta không xong rồi , không nghĩ tới cực hạn lực lượng lại có thể phản phệ mãnh liệt như vậy , mặc dù Đạo Thiên kính có thể hồi phục bất diệt phách thể nhưng nếu muốn một lần nữa biến đổi Hồn Độn vật chất e rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể ”

Tử Dạ Thương Long trong lòng cũng trầm xuống , nếu như Hồng Quân mất đi năng lực kiềm chế ma linh , bản thân chỉ với nguyên tố pháp tắc lực lượng muốn muốn đối phó Ma linh sát có thể nói như đồng với sắt , chẳng phải là bước đường cùng sao ?

Hồng Quân tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hấn , mở to hai mắt lớn tiếng nói :

“ Người tuyệt đối không thể làm như vậy !”

Tử Dạ Thương Long lạnh nhạt cười một tiếng :

“ Từ lúc Loạn thần cùng Tử thần phát ra Chủ thần lực một khắc , Tam đại Chủ thần đã hoàn toàn trừ danh mà ta cũng không có ý tranh đoạt Nguyên thủy thần thiên bằng . Gã kia đã từng xem thường Tà thần ta , hôm nay vì Nguyên thủy vũ trụ cũng đến lúc xuất thủ ”

Hồng Quân chau mày , bất diệt phách thể còn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ thậm chí ngay cả động thủ cũng không thể , chỉ có thể dùng lời để khuyên can Tử Dạ Thương Long nhưng tại sao cũng không thể thốt ra lời

Tử Dạ Thương Long nhìn thật sâu Hồng Quân , nói :

“ Từ nay về sau , Nguyên thủy vũ trụ sẽ không tồn tại Tứ đại chủ thần trước kia nữa , nhưng thay thế bọn ta lại chính là chương khổng giả tinh trần thể giới các người ... Cuối cùng các người đã có thể đón nhận phiên vũ trụ rộng lớn vô ngần !”

Nói xong những lời này , Tử Dạ Thương Long đột nhiên hóa thành một đạo tử sắc lưu quang thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt cự đại ma linh kia

Loạn thần sắc mặt âm trầm , xem ra mới vừa rồi trúng một kích toàn lực của Hồng Quân cũng đã thọ thương , lúc này thấy Tử Dạ Thương Long xuất hiện không khỏi cười lạnh nói :

“ Sao ... Người đã chuẩn bị chết ?”

Tử Dạ Thương Long ánh mắt nhất liêm :

“ Người còn chưa hiểu rõ sao , phiên vũ trụ này đã không còn Tứ đại Chủ thần , chúng ta hẳn là nên thoái vị ”

“ Người có ý gì ?” Loạn thần phần nộ hừ lạnh một tiếng , ma linh hình như cũng bị tình cảm ba động của hắn ảnh hưởng , tê hống không ngừng

Tử Dạ Thương Long mắt hồ sinh uy , hình như có tinh quang hiện lên , nói từng chữ :

“ Hao phí Chủ thần lực , bỏ đi Chủ thần vị , người có nghĩ tới sẽ nhận được điều gì chưa ?”

Loạn thần đột nhiên ha ha cười như điên :

“ Ta vốn chưa nghĩ đến , chỉ cần có thể giết chết hết các người , cho dù có mất đi Chủ thần vị ta vẫn còn Âm Vương Thất Sát trùy , ta như trước vẫn là tuyệt đối cường giả trong vũ trụ !”

Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu , lạnh như băng nói :

“ Xem ra , Âm Vương Thất Sát trùy đã hoàn toàn ăn mòn tâm trí của người . Nếu Tam đại Chủ thần đã phóng thích Chủ thần lực , nếu ta còn như con rùa rút đầu chẳng phải là thành trò cười cho Tứ đại Chủ thần sao !”

Đột nhiên , bên ngoài cơ thể Tử Dạ Thương Long tản mát ra một loại quang hoa sí liệt màu sắc rực rỡ , trong nháy mắt đã bao phủ phương viên ngàn thước . Cổ lực lượng này cơ hồ rung chuyển cả Bát thần vũ trụ hình thành một không gian độc lập . Tuy nhiên không không gian này tất cả Hỗn Độn vô tri trong nháy mắt được diễn hóa hình thành các nguyên tố lực lượng khác nhau , hội tụ chung quanh Tử Dạ Thương Long

Loạn thần liền biến sắc :

“ Chủ thần lực ?!”

Đôi mắt Tử Dạ Thương Long hình như có thanh quang xạ xuất , vô cùng tinh tường trầm giọng nói :

“ Chủ thần vị ... Nguyên thủy thần thiên bằng , chúng đối với ta mà nói chẳng là gì , ta tình nguyện hủy đi một thân tu vi đổi lại sự bình yên cho cả Nguyên thủy vũ trụ !”

“ Người điên rồi !” Loạn thần hét lớn

“ Là người điên mới đúng , nếu như không phải do Âm Vương Thất Sát trùy ta nghĩ người hôm nay ắt hẳn là đứng trên lập trường của Đại Thần Thiên giới , không phải như Chiến thần và Loạn thần , vì cảnh giới cao hơn mà bỏ đi tất cả ”

Quang hoa rực rỡ hình thành từng đạo sóng chưởng hoa mỹ , không ngừng đan xen vào nhau . Từ xa nhìn lại tựa như một đóa sen đang sắp nở , mà dưới sự điều khiển của Tử Dạ Thương Long cổ nguyên tố lực lượng kia không ngừng hội tụ từ trên trời hình thành một vòng tròn trắng tuyết , bên trong lệt xệt điện mang giống như cái lưỡi của một con độc xà không ngừng thò ra thụt vào

Bản thân Tử Dạ Thương Long mặc dù giống Tần Vũ có thể điều khiển Bát đại nguyên tố pháp tắc chi lực , nhưng hẳn với Tần Vũ về bản chất rất khác nhau , sau khi thẩm sát Nguyên tố pháp tắc chi thần Tần Vũ có thể tự nhiên vận dụng bất kì một loại nguyên tố lực lượng nào lên tới trạng thái cực hạn . Nhưng Tử Dạ Thương Long không có năng lực này , cho dù là khi đã phóng thích Chủ thần lực cũng không thể

Cho nên hắn sử dụng toàn bộ tinh lực tập trung lên Lôi nguyên tố pháp tắc , quang liên huyền lệ vô cùng kéo thân thể hắn bay lên , Tử Dạ Thương Long đứng ngạo nghễ trên không giống như một thiên thần , cực kì uy nghiêm . Mà vòng tròn ánh sáng do lôi nguyên tố hình thành không ngừng mở rộng ra , từ xa trông lại tựa như một thanh trường kiếm trắng tuyết , điện mang lưu chuyển không ngừng phát ra tiếng sấm trầm muộn

Loạn thần bạo nộ quát :

“ Người muốn đánh cược mạng sống ? Hảo , bốn thần bồi tiếp người !”

Ma linh cự đạo rít lên hung hãn xông tới , sát khí bốn phía xuống như biển gầm điên cuồng cuốn tới , cực kì kinh hãi

...

“ Không ổn ... lực phòng ngự của Bàn Cổ phiên đã sắp biến mất !”

Cổ Bàn mồ hôi nhễ nhại , không ngừng huy động Bàn Cổ phiên , từng sợi ti tuyến màu đen không ngừng đan vào nhau phòng ngự đã bị thanh sắc thâm quang kia phá tan , linh hồn Cổ Bàn không thể chịu đựng nổi trước cảm giác như bị trước tiếp xé ra thành từng mảnh , đang đem toàn lực trì hoãn thời gian

Đột nhiên , ảo ảnh của Tử thần từ bên trong đám sương mù dày đặc xông đến , từng đạo thanh sắc thâm quang lấy tốc độ nhanh nhất hướng tới Cổ Bàn

Cổ Bàn trong lòng cả kinh , vì muốn Tần Vũ không bị lưỡng đại Chủ thần quấy nhiễu cho nên bây giờ đã không thể nào lui vào bên trong Bàn Cổ thể giới nhưng với cường độ công kích linh hồn như thế này sợ rằng sẽ trực tiếp phá nát linh hồn hắn . Dưới tình huống bất đắc dĩ như vậy , Bàn Cổ phiên một lần nữa phóng thích phá toái hư không chi lực cản lại thể công của Tử thần ma năng , một mặt nhanh lui về phía sau . Bát thần vũ trụ đã tiến hóa như Nguyên thủy vũ trụ , bởi có pháp tắc hạn chế nên tốc độ của Cổ Bàn cũng bị giảm đi rất nhiều

“ Lực mai quang lao !”

Đột nhiên , sáu đạo quang hoa bao vây lấy toàn thân Cổ Bàn , Cổ Bàn trong lòng trầm xuống . Linh hồn bên trong Bàn Cổ thể giới cũng vì thế mà kịch liệt rung động , cảm giác đó giống như linh hồn bị một loại lực lượng nào đó giam cầm , vô cùng không thoải mái

“ Không xong !” Cổ Bàn thềm kêu bất hảo , quang hoa Bàn Cổ phiên cũng từ từ mờ nhạt , hiển nhiên là đang bị Tử thần ma năng áp chế

Lúc này , Tử thần phát ra tiếng ô ô gầm nhẹ , chậm chậm đi tới gần Cổ Bàn , thân thể to lớn bên ngoài bao phủ bởi một tầng Hỗn Độn vật chất kết dính , nhìn qua cực kì đáng sợ

Cổ Bàn thần sắc đại biến , lạnh bầm :

“ Chẳng lẽ tất cả đã kết thúc ?!”

...

Lấy Thiên nguyên tổ pháp tắc làm tâm , lúc này sáu nguyên tổ pháp tắc còn lại cũng đã dung hợp hoàn mỹ , duy chỉ có Trạch nguyên tổ pháp tắc còn chưa có tiến triển Tần Vũ nhắm chặt đôi mắt , tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển bát đại nguyên tổ pháp tắc , trên trán lấm tấm mồ hôi

Hiện tại là thời khắc mấu chốt , Trạch nguyên tổ lực lượng màu xám hình thành từng đạo quang hoa phù động phía trên thanh sắc quang cầu của Sơn nguyên tổ pháp tắc , tựa hồ muốn tiến hành dung hợp nhưng lại bị bảy nguyên tổ pháp tắc kia bài xích , vẫn chưa tìm được phương pháp tiến hành dung hợp hoàn mỹ

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , trầm nghĩ :

“ Không hổ là Hỗn Độn vật chất , diễn hóa Nguyên tổ lực lượng cự nhiên lại thâm ảo như vậy , chỉ cần có một chút sơ xuất e rằng sẽ bị Bát đại nguyên tổ pháp tắc phản phệ ”

Song thủ phát động , Trạch nguyên tổ pháp tắc dưới sự điều khiển của Tần Vũ biến ảo thành từng chấm quang hoa nhỏ tí thấm vào mặt ngoài quang cầu Sơn nguyên tổ pháp tắc nhưng tốc độ dung hợp chậm hơn so với vừa rồi rất nhiều

Tình hình của Hồng Quân cùng Cổ Bàn tất nhiên Tần Vũ đã có cảm giác nhưng đến giai đoạn này cũng không thể làm gì khác

538. Chương 48 : Hỗn Độn Lực

Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu đột nhiên bước tới , trông rất thư thái , tay trái du đưa tay phải như vàng trắng , ánh mắt sắc bén vô cùng dừng ở ma linh trước ngực Loạn thần , quang nhận do Lôi nguyên tổ pháp tắc hình thành kia nằm trước người hắn phong duệ vô cùng giống như một mũi tên phát ra tiếng kêu bén nhọn

Loạn thần mục quang nhất liêm , giận dữ hét :

“ Ta muốn xem ngươi còn có khả năng gì !” quang hoa Âm Vương Thất Sát trùy đại thịnh , ngàn vạn ánh sáng hình thành một thảm quang hoàn toàn ăn mòn phiến tinh vực , sát khí nồng đậm ngất trời phóng lên cao

Ma linh nổi giận tê hồng , trông có vẻ rất nặng nề bước đi nhưng tốc độ lại không thể tưởng tượng nổi đang hướng tới Tử Dạ Thương Long

Tử Dạ Thương Long không tránh , ánh mắt thủy chung vẫn nhìn ma linh trước ngực Loạn thần , quang nhận trước người vẫn không ngừng mở rộng ... Đột nhiên , quang nhận rung rung sau đó điện mang tựa như cuồng long bao vây lấy nó

“ Lôi thần chi tiền !”

Tử Dạ Thương Long thủ chưởng áp lại , vô số điện mang phát ra tiếng tê mình dẫn theo đạo quang nhận tuyết bạch kia bắn ra , tốc độ cực nhanh lưu lại một chuỗi tàn ảnh dày đặc , trên đường nó quét qua không gian nhất thời bị bể cong

“ Hát !”

Loạn thần không giữ lại Chủ thần lực mà toàn lực phóng thích ra , ma linh cự đại cầm Âm Vương Thất Sát trùy cũng phóng tới Lôi thần chi tiền so với nó cực kì nhỏ bé kia , tử quang theo ma linh bộc phát cũng bắt đầu điên cuồng khởi động

Oanh ! Oanh ! Oanh !

Hai cỗ lực lượng bộc phát đáng sợ như thiên uy diệt thế , quang nhận trắng tuyết nhìn như nhỏ bé kia khi chạm đến Âm Vương Thất Sát trùy một sát na thì vô cùng điện quang phóng lên cao . Lôi nguyên tổ pháp tắc lực lượng giống như nham thạch núi lửa bộc phát ra , hai thân thể hư ảo của Âm Vương Thất Sát trùy nhất thời băng hủy , biến thành một luồng Hỗn Độn vật chất bên trong quang thải

Lôi thần chi tiền phẳng phất chứa đựng tất cả lực lượng hủy diệt , sau khi nghiền nát hư thể của Âm Vương Thất Sát trùy trực tiếp xông tới Loạn thần . Loạn thần đồng tử tròn tròn , tay cầm Âm Vương Thất Sát trùy hung hăng đâm tới , hắc sắc quang thải khê run lên sau đó chuyển động rất nhanh , lấy Loạn thần làm tâm hình thành một vùng xoáy rất lớn , trông cực kì đáng sợ

Đông !

Thân thể khổng lồ của ma linh bị đẩy lui về phía sau hơn mười dặm , Lôi thần chi tiền kia cự nhiên dừng lại trước ngực ma linh , vô số điện quang không ngừng nổ mạnh nhưng không cách nào tiến về phía trước nửa phân

Nét mặt Loạn thần dường như vì quá đau đớn mà méo mó hẳn , cự kì dữ tợn , Âm Vương Thất Sát trùy trong tay không ngừng khua khảng đánh vào Lôi thần chi tiền , đem toàn lực ngăn cản thể công cường đại của Chủ thần lực

Sau khi phóng thích Lôi thần chi tiền , toàn thân Tà Thần Tử Dạ Thương Long cũng nổi lên một loại quang hoa màu trắng nhàn nhạt , lại hơi trong suốt . Hô hấp lúc này cũng trở nên rất khó khăn , thân thể run rẩy , vô luận là linh hồn hay là thân thể đều đang trong trạng thái yếu nhược nhất

Nguyên nhân là bởi Chủ thần lực, mặc dù linh hồn cùng thân thể lúc trước đã trọng thương nhưng tất cả cũng không thể nguy hiểm đến tính mạng . Song lúc này hắn đã phóng thích Chủ thần lực , tất cả khả năng phòng ngự đã hoàn toàn biến mất , trong cuộc chiến này bất cứ một loại công kích nào cũng có thể khiến Tà thần hình thần câu diệt

Tử Dạ Thương Long sắc mặt trắng bệch , phần nhiều lại không ngừng trong suốt , rít khe :

“ Tần Vũ ... còn chưa hoàn thành sao ?!”

Quang nhận trắng tuyết kia không ngừng phát ra điện mang sí liệt , mới đầu còn có thể áp chế sát khí của Âm Vương Thất Sát trừu nhưng không bao lâu thế công sát khí dần dần được tăng cường khiến cho Lôi nguyên tố lực lượng của Lôi thần chi tiền cũng giảm đi rất nhiều

Loạn thần có được Âm Vương Thất Sát trừu cho nên phóng thích Chủ thần lực so với Tà thần Tử Dạ Thương Long cường đại hơn rất nhiều . Tuy nhiên kết quả như thế này , Tử Dạ Thương Long cũng đã sớm dự liệu , hẳn không nghĩ tới có thể diệt sát Loạn thần chỉ là muốn hạn chế lớn nhất ma linh sát , giúp Tần Vũ có đủ thời gian dung hợp Bát đại nguyên tố pháp tắc

Nhưng hẳn không thể ngờ lực lượng của Lôi thần chi tiền cự nhiên lại từ từ tan rã trong thời gian ngắn như vậy . Mới đầu điện quang bao phủ , lúc này đã giảm chỉ còn những đám lớn nhỏ , quang nhận trắng tuyết kia cũng dần mờ nhạt

Lúc này , Lôi thần chi tiền đột nhiên nổ mạnh biến ảo thành ngàn vạn điểm sáng trong vô tận thái không giống như khối lửa , huyền lạn vô cùng

Cùng lúc đó , ma linh cũng phát ra một tiếng tê hống thảm thiết vô cùng , thân thể màu đen khổng lồ đột nhiên méo mó hẳn lên sau đó từ từ tiêu tán bên trong đám điện mang

Tử Dạ Thương Long thấy thế , trên khuôn mặt già nua cũng hiện lên một nụ cười

“ Ha ha ha ha ha ha !”

Đột nhiên , bên trong đám điện mang nổ mạnh , tử quang giống như mị ảnh xuất hiện trước mặt Tử Dạ Thương Long . Tử Dạ Thương Long nhìn hẳn , thần sắc không khỏi trở nên nghiêm trọng hẳn , đồng tử tròn tròn hiện lên thần sắc khiếp sợ

Loạn thần !

Bên ngoài thân hẳn lưu chuyển một loại quang văn hắc sắc , phủ kín toàn thân nhìn qua kinh khủng dị thường , cầm trong tay Âm Vương Thất Sát trừu , dữ tợn cười nói :

“ Người vĩnh viễn không cách nào giết chết ta , ha ha ha , mà bây giờ ta nhúc nhích ngón tay cũng có thể khiến người hình thần cầu diệt !”

Tử Dạ Thương Long lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng :

“ Ta cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ đến có thể giết chết người , nhưng bây giờ người đã bị hủy đi Ma linh sát , ta cũng muốn xem người còn bao nhiêu Chủ thần lực , còn có tư cách gì để tranh đoạt Thần Thiên vị với Tử thần !”

Loạn thần nghiêng răng , giận dữ hét :

“ Ta còn có Âm Vương Thất Sát trừu , bốn thần nắm trong tay Chí tôn linh bảo có lực công kích mạnh nhất trong Nguyên thủy vũ trụ , dù là ai cũng không thể nào ngăn cản ta , diệt thần chi chiến , chỉ có Loạn thần ta mới là người chiến thắng cuối cùng ”

Tử Dạ Thương Long hít một hơi thật sâu :

“ Loạn thần ... Người đã không có cách nào quay đầu lại rồi !”

“ Chết đi cho ta !”

Loạn thần hét lớn một tiếng , Âm Vương Thất Sát trừu ra sức đâm xuống ở trong hư không hoa xuất một đạo tử sắc lưu quang

Lúc này , đột nhiên cả Bát thần vũ trụ phẳng phất đều dừng lại , một cỗ lực lượng quỷ quái chợt bộc phát , hư không rung động kịch liệt . Loạn thần đối với chuyện này chưa có chuẩn bị , bị cỗ ba động đánh văng ra hơn mười dặm

Đã không còn bất cứ lực công kích nào , Tử Dạ Thương Long vốn tưởng rằng chết là không phải nghi ngờ , sớm đã chuẩn bị tâm lý . Nhưng khi cảm giác được cỗ lực lượng này , thần sắc căng thẳng của hắn mới dần dần hòa hoãn , thán thanh nói :

“ Người rốt cục đã hoàn thành !”

Cách đó không xa , Tần Vũ ngạo nghễ đứng trong hư không , tùy ý sinh ra các loại nguyên tố pháp tắc lực lượng . Lúc này lấy Thiên nguyên tố pháp tắc làm trục , bảy nguyên tố pháp tắc còn lại đã dung hợp hoàn mỹ với nhau , sau khi quang cầu đường kính ba thước bảy lần biến ảo lại trở lại thành bản chất vốn có , Hỗn Độn màu đen.

Lúc này , Tần Vũ đột nhiên mở hai mắt , trong đồng tử đột nhiên bắn ra lưỡng đạo tinh quang dường như xuyên thấu cả vũ trụ vô tận.

Tần Vũ dùng tay trái nâng quang cầu to ba thước kia lên , thán thanh cười nói :

“ Dung hợp Bát đại nguyên tố pháp tắc cự nhiên lại tốn thời gian dài như vậy , xem ra đối với Hỗn Độn vật chất ta còn phải lĩnh ngộ một thời gian dài nữa ”

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ dung hợp nguyên tố pháp tắc , hao tốn thời gian dài cũng có tính lí , bất quá Tần Vũ nhìn qua cũng không quá hài lòng.

Lập tức , ánh mắt sắc bén quét qua bốn phía :

“ Cũng nên ngăn cản tất cả rồi !”

Hai tay giơ lên , quang cầu ba thước kia đột nhiên run rẩy kịch liệt sau đó điên cuồng xoay tròn , không gian bốn phía cũng bị cỗ lực lượng này xé ra xuất hiện từng vết rách

Nắm trong tay Bát đại nguyên tố pháp tắc cực hạn , sau khi dung hợp hoàn mỹ rồi lại trở lại thành Hỗn Độn , trong lòng Tần Vũ đều đã có cảm giác , cỗ lực lượng cực hạn này đủ để hủy diệt toàn bộ tinh vực , thậm chí rung chuyển cả Nguyên thủy vũ trụ.

“ Bồng !”

Một tiếng vang muện hưởng cơ hồ rung chuyển cả Bát thần vũ trụ , Hỗn Độn cầu ba thước kia đột nhiên nổ mạnh hình thành một đoàn khí lưu lớn vô cùng , trong đó không còn ẩn chứa nguyên tố pháp tắc lực lượng nữa mà là Hỗn Độn lực đủ để hủy diệt tất cả

Lực lượng khổng lồ như thế dưới sự điều khiển của Tần Vũ điên cuồng náo loạn bên trong Bát thần vũ trụ Loạn thần kinh hãi thất sắc , rít lên :

“ Không ... Không thể nào , hắn không thể nào nắm trong tay lực lượng cường đại như vậy , không thể nào !”

Rất hiển nhiên , Hỗn Độn lực đã hoàn toàn vượt qua bất cứ một Chủ thần lực nào , khí thế không thể ngăn cản hủy diệt tất cả.

Tần Vũ nhìn Hỗn Độn lực bộc phát , trong lòng dường như có linh ngộ , trầm giọng nói :

“ Nguyên lai Thần Thiên nắm trong tay lực lượng cực mạnh , không phải là vũ trụ bốn nguyên lực , cũng không phải nguyên tố pháp tắc mà là Hỗn Độn lực kia ”

Hỗn Độn lực cuốn đến , Loạn thần mất đi ma linh sát căn bản không thể có bất kì lực lượng nào ngăn cản , trong nháy mắt bị Hỗn Độn lực cuốn vào trong.

“ Không ... Không thể nào , ta mới là tuyệt đối cường giả của Nguyên thủy vũ trụ , nhất định không chết , không thể nào !”

Sau khi kêu lên tiếng cuối cùng , cả thân thể Loạn thần đều bị Hỗn Độn lực nghiền nát bầy . Chỉ có Âm Vương Thất Sát trụ như trước vẫn lộ xuất quang hoa ảm đạm , giống như một lưu quang mờ nhạt rơi vào trong tay Tử Dạ Thương Long

Sau khi chạm đến một sát na , toàn thân Tử Dạ Thương Long không khỏi rung lên , chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cực kì mãnh liệt đang xâm chiếm thần trí của mình , sắc mặt đại biến :

“ Lực lượng ăn mòn thật lợi hại , khó trách Loạn thần lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay ”

Mà một phía khác , Cổ Bàn đang bị giam cầm bên trong Lục mai quang lao , chỉ một khắc trước khi lãnh một kích chí mạng thì lực sắc thẩm quang trong nháy mắt bị Hỗn Độn lực oanh thành phần , công kích linh hồn của Tử thần ma năng cũng trong nháy mắt bị áp chế hoàn toàn

539. Chương 49 : Chương Khổng Giả Thần Thiên

“Đây... Đây là? !” Cổ Bàn đột nhiên cảm giác được cỗ Hỗn Độn lực kinh khủng kia, không khỏi kinh sợ vô cùng, định nhân nhìn lại, dòng khí Hỗn Độn vô cùng to lớn giống như núi lở biến động cuốn sạch mọi thứ mà đến, điên cuồng đập tan sinh vật trên mỗi một tấc không gian. Mà lơ mờ, thấy được thân ảnh của Tần Vũ rõ ràng đã ở chính giữa của dòng khí Hỗn Độn kia, giống như Thiên Thần nắm trong tay mọi thứ.

Tử Thần Ma Năng vượt qua cực hạn ở dưới sự bạo phát của chủ thần lực có thể dùng đánh tan linh hồn cao thủ có cấp bậc chủ thần, nhưng ở dưới Hỗn Độn lực có tính hủy diệt này, lại có vẻ không chịu được một kích như vậy, dòng khí màu xám đen bắt đầu lay động một cách điên cuồng.

Ảo ảnh khổng lồ của Tử Thần bỗng cảm giác được Hỗn Độn lực đáng sợ, con người thâm thúy màu thẩm lục kia đột nhiên cũng theo đó mà ảm đạm xuống, âm thanh gào thét khàn khàn giống như giấy rách cọ xát vào đao nói:

“Thần Thiên... Là chương khổng giả Thần Thiên a!”

Tại rất nhiều diễn kỷ trước, lần chúng thần nhất chiến đầu tiên bạo phát, nhưng cuối cùng chỉ có chương khổng giả thần thiên Thượng Nhất Nhâm ngăn cản hết thảy.

Sự khủng bố của cỗ Hỗn Độn lực kia, đến hôm nay Tử Thần như cũ vẫn chưa từng quên, vô cùng khắc sâu vào tận trong đáy lòng. Mà vào lúc này, Hỗn Độn lực quen thuộc kia lại bạo phát, rõ ràng khơi dậy tâm lý sợ hãi đã tiềm tàng không biết bao nhiêu cái diễn kỷ.

Đồng! Đồng! Đồng!

Hỗn Độn lực ầm ầm truyền qua, Tử Thần gần giống như một chiếc thuyền giấy trôi bên trong đại dương mênh mông, hoàn toàn bị vùi lấp, ở dưới sự dẫn xé của Hỗn Độn lực cuộn cuộn vô tận, trong giây lát bị xé thành nát tan.

Cổ Bàn nhìn thấy Tử Thần nháy mắt bị giết chết thì khiếp sợ vô cùng, cũng là cho đến khoảnh khắc này, hắn mới thực sự hiểu được thực lực chân chính của chương khổng giả Thần Thiên.

Hai đại chủ thần lực ở trước Hỗn Độn lực, lộ ra vẻ yếu ớt như thế, không chịu nổi một kích.

Đạo khí lưu hình tròn kia ẩn chứa Hỗn Độn lực khủng bố ở dưới sự khống chế của Tần Vũ, gần như quét sạch toàn bộ Bát Thần vũ trụ, vô số tinh cầu cùng tinh vân đều bị nghiền nát, nhưng lấy trạng thái khống chế thiên nguyên tổ pháp tắc của Tần Vũ hiện giờ, muốn tiến hành tu phục chỉ là việc cực kỳ đơn giản.

“Hô ~!” Tần Vũ mắt nhìn vào dòng khí hình tròn dần dần biến mất ở bên trong vũ trụ bao la, mới thở dài thật sâu, đột nhiên lấy ra Thần Thiên Bảng nguyên thủy, lạnh nhạt cười nói:

“Xem ra tứ đại chủ thần, từ lúc này đã trừ danh.”

Cuối cùng hàng thứ nhất của Thần Thiên Bảng nguyên thủy, tên của Tần Vũ hiện ra cực kỳ rõ ràng. Mà ở hàng thứ hai, tứ đại chủ thần bao gồm cả tên của Tà Thần Tử Dạ Thương Long đều đã hoàn toàn biến mất, dù sao phóng thích ra chủ thần lực, bản thần chính là lấy vị trí chủ thần làm cái giá. Nhưng mà tứ đại chủ thần tuy rằng đã biến mất, nhưng bố cục chủ thần đã có biến đổi mới, tên của Hồng Quân cùng Cổ Bàn cũng bồng bồng ở trên vị trí chủ thần, hơn nữa sau khi Tần Vũ đoạt được Thần Thiên Bảng nguyên thủy, vận mệnh của bất luận kẻ nào ông đều có thể tiến hành nắm trong tay cùng tính toán, tin rằng qua không được thời gian bao lâu, Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh cũng sẽ thăng cấp, tứ đại chủ thần mới cũng sẽ xuất hiện.

Một người tu chân của tinh trần thế giới trong vũ trụ cấp thấp nhất, sau khi bước vào vũ trụ nguyên thủy, lại có thể từ Thần Thiên đến chủ thần mà cải biến hoàn toàn tất cả vận mệnh của vũ trụ nguyên thủy, nếu như nói cho các đời Thần Thiên biết, có lẽ đều đã kinh ngạc đi.

“Chúc mừng tân nhậm thần thiên thượng vị.”

Lúc này, Tử Dạ Thương Long từ nơi xa đã đi tới một cách chậm rãi, trạng thái thân thể của hắn cùng với trình độ yếu ớt của linh hồn, có thể thấy được việc sau khi phóng thích ra chủ thần lực, một thân tu vi cảnh giới của hắn đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Trông thấy Tà Thần bây giờ, Tần Vũ cũng không khỏi trong lòng chột trảm xuống, giọng than thở nói:

“Tà Thần, vất vả cho ngươi .”

Tử Dạ Thương Long sầm sầm cười :

“Quyết chứ gọi ta là Tà Thần nữa, hiện giờ tứ đại chủ thần đều bị xoá tên, toàn bộ vũ trụ nguyên thủy, đã trở thành thế giới của Chương không giả tinh trần các ngươi.”

Tần Vũ khoe miệng dẫn ra một ít tươi cười lãnh đạm, bàn tay hơi hơi mở ra, một cổ vật chất Hỗn Độn bỗng diễn hóa thành sinh mệnh nguyên lực dày đặc, hình thành một cổ quang hoa xanh mông lung nhỏ vun, mênh mông rơi ở trên người Tử Dạ Thương Long.

Thần sắc của Tử Dạ Thương Long hơi động, đột nhiên cảm giác được một cổ dòng chảy trong suốt đi qua thân thể cùng linh hồn, truyền đến cảm giác dễ chịu vô cùng, linh hồn kia đã bị Âm Vương Thất Sát trùy làm trọng thương cũng trong nháy mắt này hoàn toàn lành lặn.

“Đây chính là cảnh giới Thần Thiên sao, lại có thể đem địa nguyên tổ pháp không chế đến mức như vậy? !” Tử Dạ Thương Long trong lòng thất kinh, đối cổ sinh mệnh nguyên lực này hiển nhiên cực kỳ kinh sợ. Cho dù là lấy chủ thần lực của hắn để khôi phục, e rằng cũng cần phải hơn trăm năm thời gian, còn không có nghĩ đến Tần Vũ lại có thể trong nháy mắt tiến hành dung hợp một cách hoàn mỹ như thế.

“Phụ thân!” Cách đó không xa, xuất hiện thân ảnh của Hồng Quân cùng Cổ Bàn, Tần Vũ nhìn thấy hai vị thân nhân, trong ánh mắt cũng toát ra một vẻ mặt vui mừng.

Cổ Bàn cười nói:

“Chúc mừng tam ca, cuối cùng cũng trở thành chương không giả Thần Thiên, không nghĩ tới huynh lại mạnh đến loại trình độ này, có thể trực tiếp nhanh chóng giết chết hai đại chủ thần.”

Tần Vũ hơi hơi lắc đầu, trầm giọng nói:

” Hiện tại ta chẳng qua là bước vào lĩnh vực cảnh giới Thần Thiên sơ cấp, về sau còn cần một khoảng thời gian tu luyện rất dài mới có thể hoàn toàn nắm trong tay Hỗn Độn lực.”

Tử Dạ Thương Long nói :

” Trở thành chương không giả Thần Thiên, vậy có nghĩa là ngươi đã nắm giữ vũ trụ căn nguyên của vũ trụ nguyên thủy, điều này cùng với mức độ diễn biến của Bát Thần vũ trụ thì có thể thấy được, tin rằng qua không lâu, ngươi liền có thể nắm trong tay tin tức cùng với Hỗn độn lực của Thần Thiên Bảng nguyên thủy một cách trọn vẹn, trở thành chương không giả Thần Thiên chân chính.”

Hồng Quân nhìn thấy phụ thân hiện tại cường đại như thế, cũng là hưng phấn không thôi, kích động ôm Tần Vũ thật chặt, nói:

“Phụ thân, cuối cùng hết thấy đều phải kết thúc, chúng ta có thể về nhà rồi.”

Nhắc tới về nhà, Tần Vũ trong lòng cũng có một hồi cảm khái, Khương Lập, Tần Tư, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng với nhiều thân nhân như vậy sợ rằng đều đang lo lắng chờ mình trở về.

“Yên tâm đi, chúng ta cũng sắp đoàn tụ một nhà, chẳng qua vào lúc này, ta nhất định ngăn cản trận chiến này.” Tần Vũ nói một cách kiên quyết.

Nói đến đây, Cổ Bàn mới bừng tỉnh vỗ vào trán, nói:

“Hồng bát, Hầu Tử cùng lão Huống bọn họ còn trong đại quân của tam giới đối chiến, không biết tình huống hiện tại như thế nào, chúng ta nhanh một chút xem qua.”

Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói:

“Có Thần Tôn, tứ thần nguyên lão cùng tám đại tộc trưởng, cho dù binh lực có chênh lệch quá lớn, cũng có thể cam đoan con dân của Đại Thần Thiên giới không bị xâm phạm.”

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại :

” Quân địch gần ngàn vạn, ta không nghĩ làm cho một trận chiến này trở thành trận chiến hủy diệt ngàn vạn sinh linh.” Lấy thực lực của Tần Vũ hiện giờ, muốn tiêu diệt ngàn vạn quân tuyệt đối không phải là việc khó, nhưng hiển nhiên là ông không muốn làm như vậy.

Hồng Quân cũng nhìn ra khó khăn của phụ thân, nói:

“Bất luận thế nào, chúng ta trước đi quan sát tình hình chiến đấu một chút, mới ra quyết định.”

Mọi người cũng tỏ vẻ đồng ý, đều gật đầu, lập tức ở dưới sự chỉ huy của Tần Vũ, bốn người rời khỏi vũ trụ Bát Thần, quay lại Đại Thần Thiên giới.

Đại Thần Thiên giới hiện giờ, sớm đã có đầy rẫy thương tích, vật chất Hỗn Độn vô tận sớm đã phá hủy sự cân bằng của Đại Thần Thiên giới, cái không gian này do Thần Thiên đời trước sáng tạo cũng sắp tới bờ bị sụp đổ.

Tử Dạ Thương Long thấy thế, không khỏi hít một hơi thật sâu, nói:

“Hồng bát, Đại Thần Thiên giới sắp bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ.”

Trong lòng Cổ Bàn cả kinh : “Điều đó sẽ như thế nào?”

“Vậy thì có nghĩa là, tất cả sinh linh tồn tại ở bên trong Đại Thần Thiên giới đều sẽ bị Hỗn Độn chôn vùi, mà phần lớn bọn họ đều không cách nào sinh tồn ở bên trong vũ trụ nguyên thủy trong thời gian dài, cuối cùng cũng chỉ có thể chết ở trong sự áp bức của vô tận vật chất Hỗn Độn.”

Tử Dạ Thương Long tự nhiên cũng biết hậu quả nghiêm trọng của việc không gian sụp đổ mang đến, ánh mắt không khỏi dừng lại ở trên người của Tần Vũ hỏi:

“Thần Thiên, có hay không biện pháp giải cứu?”

Thần sắc Tần Vũ ngưng trọng, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào vết nứt to lớn mà u ám kia đang phân bố đầy ở khắp nơi trong vũ trụ, trầm giọng nói:

“Lấy trạng thái khổng lồ chế thiên nguyên tố của ta tuy rằng có thể tu bổ vết nứt, nhưng vật chất Hỗn độn của Đại Thần Thiên giới thật sự quá nhiều, cho dù muốn tiến hành diễn hóa, sợ rằng thời gian cũng không đủ. Hiện tại Đại Thần Thiên giới đã rơi vào trạng thái suy yếu cực độ, chỉ sợ qua thời gian không được một nén nhang, sẽ bị thôn tính hoàn toàn, nát tan.”

“Phụ thân... Chẳng lẽ vẫn không có cách giải cứu khác sao?” Hồng Quân nghe được câu nói này, thần sắc không khỏi đại biến.

Tần Vũ không trả lời vấn đề của Hồng Quân, chỉ có một câu nói với ý tứ sâu sắc mà còn vô cùng kiên nghị :

“Ta sẽ ngăn cản hết thảy!” Nói xong, thân ảnh bỗng trở nên mơ hồ lại, hiển nhiên là tiến hành thuận di, hướng về phía đại chiến xông tới.

Hiện giờ vật chất Hỗn độn đã xâm nhập quá nhiều, lực bản nguyên vũ trụ bên trong Đại Thần Thiên giới cũng đã bị ảnh hưởng quá lớn, bọn người Cổ Bàn đều đã bị thương, muốn đuổi theo cước bộ tiến hành thuận di của Tần Vũ hiển nhiên quá mức khó khăn.

Ngay sau đó, Tần Vũ xuất hiện ở phía trên biển người mệnh mông, tiếng gào thét, tiếng gầm gừ cùng với tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, nổi thành một vùng, một cổ khí huyết sát xông lên trời.

Cách đó không xa, Tôn Ngộ Không vùng Hỗn Thiên Vô Cực Cồn, quang hoa sáng chói màu bạch kim giống như thủy triều điên cuồng quét sạch mọi thứ, phàm là tiếp xúc nửa phần, đều đã bị đánh thành nát tan. Ở

dưới sự bạo phát của vô thượng chiến ý, mà quân xung phong dẫn đầu tựa như hùng sư sắt thép, lấy khí thế không thể ngăn cản ở trong đại quân của Loạn Thần giới đang điên cuồng công kích tới.

Lực lượng địa nguyên tố pháp tắc của Vũ Văn Thác cũng phát huy tới cực hạn, một mặt diễn hoá sinh mệnh nguyên lực đối thương binh mà tiến hành chữa trị, còn mặt khác thì thủ hộ Đại Thần Thiên giới, chẳng qua duy trì trong thời gian dài như vậy, nên trạng thái của hắn cũng đang nhanh chóng giảm xuống.

Bát đại tộc trưởng cùng tứ thần nguyên lão dẫn dắt đại quân Tà Thần giới ở bên ngoài Đại Thần Thiên giới hình thành một đạo cuối cùng cũng là một đạo phòng tuyến chắc chắn nhất, chống lại thế công mãnh liệt của hơn mười lần sóng đại quân hai giới.

Mà Huống Thiên Minh như trước làm người nắm giữa thế trận của toàn bộ chiến tranh, lợi dụng Thiên đạo chi nhận ở chỗ nhỏ bé tiến hành công kích mang tính trí mạng, ảnh hưởng tới sự phát triển của toàn bộ thế chiến.

Tần Vũ nhìn những chiến sĩ liều mạng như vậy, ánh mắt càng trở nên sắc bén hơn, nhìn chăm chăm vào bốn phía vết nứt không gian thấy ghê người, cảm giác cái không gian dao động hỗn loạn này đã giống như Đại Thần Thiên giới sụp đổ truyền lại mà đến, không khỏi chau mày.

“Ta nên làm cái gì?” ——oOo———

540. Chương 50 : Đại Thần Thiên Giới, Băng Hủy.

Tiếng vang gầm thét liên tiếp không ngừng suốt ở bên tai của Tần Vũ, chung quanh hư không bị vỡ vụn phát ra tiếng vang âm âm to lớn, vật chất Hỗn Độn với số lượng vô tận điên cuồng tuôn ra, đang thôn tính mỗi một tắc không gian. Nếu như thần thiên Thượng Nhất Nhậm còn tồn tại, lấy thực lực của hắn thì có thể ở trong thời gian ngắn nhất đem tất cả vật chất Hỗn Độn này diễn hóa, sau đó tiến hành tu sửa, nhưng Tần Vũ hiện tại mới bước vào cảnh giới Thần Thiên sơ cấp, hiển nhiên không có cái năng lực đó.

“Hô ~!”

Tần Vũ hít một hơi thật sâu, thần sắc bỗng như cũ biến đổi vô cùng, trầm giọng nói:

“Xem ra cũng chỉ có biện pháp này.”

Lập tức song chưởng hơi hơi mở ra, nhìn xuống ngàn vạn đại quân chém giết mãnh liệt kia, giận dữ hét:

“Toàn bộ dừng tay cho ta!”

Tiếng thét như sấm, vang động núi sông, giống như tử điện chiếu rọi căn phòng quét qua bên tai mọi người, tất cả binh lính đều cảm giác được một cơn mê mang đình tại nhức óc. Trong nháy mắt đám người Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh, Vũ Văn Thác cùng với Thần Tôn nghe được cái thanh âm này, trên mặt đều lộ ra vẻ mừng như điên, ánh mắt đều đặt ở trên người Tần Vũ.

Thần sắc Tần Vũ ngưng trọng, đột nhiên ánh mắt chợt thu lại, một cỗ lực bản nguyên vũ trụ vô cùng huyền ảo phóng ra ngoài, ở phía dưới ngàn vạn binh lính, hư không kia gần như ở bên bờ hủy diệt nháy mắt vỡ tan, ở dưới sự quấy nhiễu của cỗ lực bản nguyên vũ trụ này hình thành một cái vòng xoáy vô cùng to lớn, thâm thúy mà u ám, mà ở chính giữa dòng xoáy, rõ ràng là một cái thông đạo.

Một cái thông đạo đi thông qua vũ trụ khác liền như vậy xuất hiện ở bên trong Đại Thần Thiên giới.

” Trong vòng một nén nhang Đại Thần Thiên giới sẽ bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ, nếu như ai muốn tự mình đào mộ lập bia, thì có thể lưu lại. Muốn được sống , nhanh đi ‘Bát Thần thông đạo!’” âm thanh của Tần Vũ lại vang suốt ở bên tai mọi người.

Cái gọi là “Bát thần thông đạo”, chính là đi thông vào thông đạo của Bát Thần vũ trụ, ở trong cái thông đạo này, trừ Chủ Thần cùng Thần Thiên ra, bất luận kẻ nào một khi tiến vào trong đó, đều không cách nào bay lên cao, lại đừng nói là thuận di. Cái này trái lại cùng “Phù điều thông đạo” của “Thiên Tôn sơn” đi thông qua có vài phần tương tự.

Rất hiển nhiên, Tần Vũ muốn đem tất cả mọi người chuyển dời vào bên trong Bát Thần vũ trụ, để tránh thoát kiếp nạn sụp đổ của Đại Thần Thiên giới. Tiếng thét qua đi, Tần Vũ lại không có để ý việc ngàn vạn binh lính này có hay không sẽ đi vào “Bát Thần thông nói”, tâm niệm vừa chuyển, thân hình đã thuận di tới vùng trời đại lục đang trôi nổi kia.

Lực bản nguyên vũ trụ lại thi triển lần nữa, toàn bộ thiên địa gần như đều theo đó mà ảm đạm xuống, áp lực vô hình khiến từng con dân của Đại Thần Thiên giới đều cảm giác được kinh sợ vạn phần.

Ầm Ầm vang ~!

Khối đại lục đang trôi nổi kia đột nhiên rung động lên một cách mãnh liệt, không gian chung quanh giống như mặt kính bị vỡ thành mảnh nhỏ mà rơi xuống đất, ở phía dưới đại lục, không gian bị khuấy động, hình thành một cái hắc động vô cùng to lớn.

“Chẳng lẽ... Hắn muốn đem toàn bộ Đại Thần Thiên giới đều chuyển dời vào bên trong Bát Thần vũ trụ hả?” Tử Dạ Thương Long cả kinh nói.

Hồng Quân khẽ nhíu mày, trầm giọng nói:

“Cái này có lẽ là biện pháp duy nhất, nhìn Đại Thần Thiên giới hiện giờ, phụ thân đã không có cách nào tiến hành chữa trị.”

Cổ Bàn gật gật đầu:

“Đã như vậy, chúng ta liền nhanh một chút đi thôi, thời gian một nén nhang cũng nhanh đến!”

Lập tức, ba người lấy tốc độ cực nhanh bay về phía “Bát Thần thông đạo”, Tử Dạ Thương Long tuy rằng đã mất đi chủ thần lực, nhưng như trước có thể dựa vào thần niệm miễn cưỡng phát ra tin tức, thông tri cho bát đại tộc trưởng cùng với tứ thần nguyên lão dùng tốc độ nhanh nhất lù vào trong “Bát Thần thông đạo”.

Đám người Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh cũng không có chút chần chờ, dẫu sao đây là mệnh lệnh của Tần Vũ, địa vị của Tần Vũ ở trong lòng bọn họ là cao nhất, lập tức dẫn dắt tất cả binh đội hướng về chính giữa vòng xoáy to lớn kia mà bay vào.

Phần lớn binh lính của Loạn Thần giới cùng với Tứ Thần giới đều cảm giác được khí tức của hai đại chủ thần đã biến mất, kể có thực lực hơi mạnh một chút, đều đã hiểu được hai đại chủ thần đã không còn tồn tại, trong lòng chiến ý hạ xuống, ý chí sớm đã có dao động, sau khi nghe được thông tin Đại Thần Thiên giới sắp sụp đổ, phần lớn đều giành trước bay vào trong thông đạo, chỉ duy nhất một ít chiến sĩ trong lòng trung thành còn đang tiếp tục chém giết, nhưng không được bao lâu, gần như tất cả mọi người đều bay vào trong thông đạo, bọn họ cũng không có lý do gì tiếp tục ở tại chỗ này, ước chừng thời gian nửa nén hương, ngàn vạn binh lính toàn bộ đều đã tiến vào “Bát Thần thông đạo”.

Đột nhiên, ầm ầm tiếng động chấn vang lời đình càn phát ra mãnh liệt hơn, vết rách trên bầu trời vũ trụ đang không ngừng mở rộng, ở dưới sự trút vào của vật chất Hỗn Độn phạm vi của Đại Thần Thiên giới không ngừng thu nhỏ lại. Không gian được Thần Thiên mở ra vào giờ phút này đã hoàn toàn mất đi sự cân bằng, lấy tốc độ kinh người đang sụp đổ.

Chẳng qua cho dù bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ, cũng không cách nào hủy diệt Tần Vũ, hiện giờ Tần Vũ đã nắm giữ lực bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy, có thể ở bên trong vũ trụ nguyên thủy sinh tồn vô hạn, nhưng mấy trăm vạn con dân của Đại Thần Thiên giới này, lại phải chịu chết. Tần Vũ làm như vậy, chẳng qua cũng là vì hoàn thành sứ mệnh của thần thiên Thượng Nhất Nhâm, bảo hộ con dân của Đại Thần Thiên giới.

Khối đại lục đang trôi nổi kia ở dưới sự áp chế của lực bản nguyên vũ trụ, tầng ngoài của cấm chế đã vỡ tan tành, đại lục không ngừng trầm xuống, trước mắt đã có gần một nửa chui vào trong hắc động.

“Nhanh... Nhanh... , đã không còn thời gian !”

Tần Vũ lộ ra vẻ có chút sốt ruột, lợi dụng lực bản nguyên vũ trụ không ngừng đem khối đại lục này chuyển vào trong Bát Thần vũ trụ. Giờ phút này, cấm chế của toàn bộ Đại Thần Thiên giới hoàn toàn hủy diệt,

vật chất Hỗn độn với số lượng vô tận từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tiến đến, ăn mòn mỗi một tắc không gian, trong giây lát, khoảng cách với khối đại lực này đã không đến một trăm dặm.

Nếu như chôn vùi khối đại lực này, như vậy tất cả con dân của Đại Thần Thiên giới đều sẽ chết đi. Tần Vũ cắn chặt hàm răng, mắt thấy vật chất Hỗn Độn dùng tốc độ kinh người không ngừng đến gần, đột nhiên phát ra một tiếng nổ rít lên.

” Đi vào cho ta!”

Đại lực trôi nổi vô cùng khổng lồ, tốc độ trầm xuống bỗng nhanh hơn, nhưng mà giờ phút này, vật chất Hỗn độn dĩ nhiên bắt đầu tràn ra, chôn vùi mọi thứ.

Trước mắt, Đại Thần Thiên giới dĩ nhiên đã không còn tồn tại, biến mất hoàn toàn ở bên trong vũ trụ nguyên thủy vô biên vô hạn.

...

“Đây chính là ‘Bát Thần thông đạo’?” Thần sắc của Cổ Bàn có vẻ có chút dừng dừng, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sự cẩn thận.

Cái này cùng phù điêu thông đạo thì bất đồng, tuy rằng là thông đạo trực tiếp, nhưng lại cực kỳ rộng lớn, đủ khả năng chứa đựng mấy trăm người song song vào trước, chung quanh hình như có ánh nắng chiếu rọi, có vẻ cực kỳ sáng sủa. Khắp thông đạo này là do vãn thạch kỳ dị trong vũ trụ nguyên thủy mà kiến tạo, hiện ra màu tím nhạt, hai bên trên vách tường khắc dấu tám đồ án ứng với hình dáng cổ quái, trên người của từng người đều bao phủ một tầng quang hoa lơ mơ, màu sắc không đồng đều, nhưng lại thấu phát ra một cổ khí thể không thể tưởng tượng.

Đây chính là đồ án của bát đại nguyên tố pháp tắc chi thần, mà một bức cuối cùng, rõ ràng đó là Tần Vũ, quần áo ngay thẳng, tự nhiên thoải mái.

Ở trong cái thông đạo này, trừ Cổ Bàn cùng Hồng Quân ra, bất luận kẻ nào cũng không cách nào phi hành, chỉ có thể dựa vào đôi chân mà đi. Chẳng qua cái thông đạo này dấu sao cũng là do Tần Vũ sáng tạo ra, vào lúc đầu tiên bước vào nơi này, tâm ba người cũng theo đó mà bình tĩnh lại.

“Tử Dạ Thương Long, binh lính của Tà Thần giới đều đã tiến vào trong thông đạo rồi sao?” Cổ Bàn hỏi.

Tử Dạ Thương Long khẽ gật đầu, nói:

“Bọn họ đã phản hồi lại tin tức, đã tiến vào bên trong ‘Bát Thần thông đạo’, hẳn là ở phía sau chúng ta.”

Cổ Bàn khẽ nhíu mày :

“Vì cái gì với mấy ngàn vạn đại quân, mà trong thông đạo này lại trông có vẻ im lặng như thế?”

Hồng Quân nói:

” ‘Bát Thần thông đạo’ tuy rằng chỉ có một cửa vào, nhưng cũng không phải là không có khả năng chỉ có một thông đạo, có lẽ nói không chừng bọn họ ở thông đạo khác.”

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu la: “Tiểu Quân, tiểu Cổ!”

Cách đó không xa, Tôn Ngộ Không, Huống Thiên Minh cùng Vũ Văn Thác và thân ảnh của Thần Tôn lần lượt xuất hiện, Cổ Bàn cùng Hồng Quân nhìn thấy mấy người, trên khuôn mặt đều toát ra vẻ mừng như điên.

“Các ngươi không có việc gì là tốt rồi, lão Tôn ta đã lo lắng chết được!” Tôn Ngộ Không cười ha ha, cùng với Hồng Quân, Cổ Bàn ôm nhau cùng một chỗ.

Vũ Văn Thác hỏi:

“Tần Vũ đại ca đâu?”

Ánh mắt Tử Dạ Thương Long chợt thu lại, trầm giọng nói:

” Sau khi Tần Vũ sáng tạo ra ‘Bát Thần thông đạo’, lại đi đến đại lục Thần Thiên, muốn đem toàn bộ Đại Thần Thiên giới đều chuyển vào bên trong Bát Thần vũ trụ của hắn, theo thời gian mà suy tính, trước mắt Đại Thần Thiên giới đã hoàn toàn sụp đổ, không biết tình huống của hắn như thế nào” .

“Cái đó làm sao xử lý?” Vũ Văn Thác hiển nhiên rất lo lắng cho Tần Vũ, ánh mắt rủ xuống, toát ra vẻ lo lắng.

Hồng Quân nói:

“Phụ thân hiện giờ đã là Đại Thần Thiên, cho dù Đại Thần Thiên giới bị vũ trụ nguyên thủy thôn phệ, ông cũng sẽ không có chuyện gì , chỉ là không biết ông có thành công hay không đem đại lục Đại Thần Thiên chuyển vào bên trong Bát Thần vũ trụ, chúng ta nhanh một chút đi vào thông đạo, đi xem xem đến tột cùng tình huống thế nào!”

Mọi người đều gật đầu, ở trong thông đạo theo Hồng Quân nhanh chóng đi qua, nhưng trừ Cổ Bàn cùng Hồng Quân ra, đều không có cách nào tiến hành phi hành, chỉ có thể dựa vào đôi chân rất cấp tốc chạy.

Ở bên trong “Bát Thần thông đạo” ước chừng chạy điên cuồng trong thời gian một nén nhang, mọi người mới nhìn nơi xa xa ánh nắng hơi mờ, lộ ra quang cảnh một vùng vũ trụ tinh thần.

Mọi người lập tức bước ra “Bát Thần thông đạo”.

“Đây chính là Bát Thần vũ trụ của Tần tiên bối? !” Thần sắc của Tôn Ngộ Không kinh hãi, đột nhiên cảm giác được một cổ cảm giác áp chế mãnh liệt đập vào mặt mà đến. Hồng Quân nói:

“Đúng vậy, phụ thân đã trở thành Đại Thần Thiên, cho nên đem Bát Thần vũ trụ diễn hóa thành vũ trụ nguyên thủy, hạn chế pháp tắc của nơi này tự nhiên nếu so với Đại Thần Thiên giới muốn mạnh hơn.”

“Thì ra là thế.” Huống Thiên Minh cũng cảm giác được có chút kinh sợ.

Lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện từng đạo hào quang màu đen hình thành cánh cửa cực lớn, lập tức biến thành hơn trăm ngàn đại quân giống như thủy triều từ trong đó mạnh mẽ tràn ra, đại quân của Loạn Thần giới, Tử Thần giới cùng với Tà Thần giới đều xuất hiện ở trong đó, nhưng giờ phút này sớm đã quên việc chiến đấu, ở sự áp chế pháp tắc trong cái không gian khác này, đều đang khiếp sợ vô cùng.

Cách đó không xa, thân ảnh của Mạc Túy Sinh cũng xuất hiện ở trong đó, mọi người thấy được hắn bình yên vô sự, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

541. Chương 51 : Sắc Phong

Lần thứ hai phát ra. . . .

Xem ra Hồng Quân dự đoán không có sai, Bát Thần thông đạo tuy rằng chỉ có một cửa vào, nhưng lại có vô số nhánh thông đạo, bởi vậy có thể đem mấy ngàn vạn thậm chí hơn ức đại quân ung dung chuyển vào bên trong Bát Thần vũ trụ.

Lúc này, Bình Vương Mạc Túy Sinh nhìn vào đám người Hồng Quân, cũng đã đi tới, trải qua này một phen kịch chiến này, có thể thấy được thể lực của hắn cùng với trạng thái khổng lồ chế hấn nguyên đều giảm xuống trên diện rộng.

“Hồng thành chủ, tất cả mọi người bình an vô sự chứ?”

Hồng Quân gật đầu, hỏi:

“Quân ta thương vong như thế nào?” Mạc Túy Sinh khẽ thở dài :

“Ở trên quy mô binh đội thì bên địch chiếm ưu thế tuyệt đối, Mạc mỗ dẫn dắt Tru Thần đại quân cho dù có thể ngăn cản, nhưng hiện giờ cũng là tử thương hơn nửa.”

Cổ Bàn an ủi nói:

“Mạc quân sư, chiến tranh vốn là như vậy, người cũng không cần để ý quá mức, vất vả người rồi.”

Mạc Túy Sinh mắt nhìn vào Bát Thần vũ trụ này bao la rộng lớn, cả kinh nói:

“Đây là vũ trụ gì, lại có được sự ổn định cùng trình độ hạn chế giống như vũ trụ nguyên thủy.”

Lập tức, Hồng Quân đem Bát Thần vũ trụ của Tần Vũ cùng với việc Đại Thần Thiên giới sụp đổ cùng hẳn sơ lược nói rõ một phen, Mạc Túy Sinh mới tỉnh ngộ.

Nhưng mà hiện tại, tất cả mọi người đang lo lắng tình cảnh hiện tại của Tần Vũ, không biết có thành công hay không đem Đại Thần Thiên giới chuyển vào bên trong Bát Thần vũ trụ. Nhưng mà ở dưới sự hạn chế pháp tắc của phiên vũ trụ này, mở rộng thần thức đã bị hạn chế rất lớn, thậm chí ngay cả mắt của Cổ Bàn nhìn cực xa đều giảm trên diện rộng, cho dù Tần Vũ đem Đại Thần Thiên giới chuyển vào nơi này, mọi người cũng không cách nào biết được.

Ngay vào lúc sắp đầu mẻ trán, một trận tiếng vang ầm ầm to lớn từ nơi xa truyền đến, mọi người cực độ với mặt bằng vũ trụ trên không bị bóp méo, một cái hắc động vô cùng to lớn trống rỗng xuất hiện, tiếp theo đó, một khối đại lục màu trắng dần dần lộ ra một góc băng sơn.

“Đó... Đó là Đại Thần Thiên giới!” Tôn Ngộ Không là người thứ nhất hô lên.

Tử Dạ Thương Long cũng là mặt toát ra vẻ hưng phấn, không được phải gật đầu, nói:

“Chính xác, là Đại Thần Thiên giới, xem ra Thần Thiên thực sự thành công!”

Vén vện trong chốc lát, đại lục Thần Thiên đã hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người, chung quanh thân đại lục hình như đều chịu sự ăn mòn của vật chất Hỗn độn, mà trở nên có chút nát tan, nhưng lại không có ảnh hưởng đến sự ổn định của toàn bộ đại lục.

Phía trên đại lục Thần Thiên, một bóng người dần dần hiện ra...

Ở một khắc kia nhìn đến hẳn, tiếng hoan hô giống như núi lở biển động bạo phát, ánh mắt của Hồng Quân có chút ướt ướt, trong miệng lẩm bẩm nói:

“Phụ... Phụ thân.”

Trong ánh mắt của Cổ Bàn cũng toát ra vẻ vui mừng, Tôn Ngộ Không cùng đám người Vũ Văn Thác lại hưng phấn ôm nhau cùng một chỗ.

Thần Tôn nhìn thấy ông xuất hiện, hơi hơi gật gật đầu, khoe miệng dẫn ra một tia mỉm cười :

“Thần Thiên đổi ngôi, người đã có tư cách trở thành Thần Thiên.” Ở trong lòng hẳn, có thể bảo toàn sự an toàn cho con dân Đại Thần Thiên giới, cái đó mới là Thần Thiên chân chính, mà ông hiện giờ cũng đã làm được.

Tần Vũ giống như Thiên Thần đứng ngạo nghễ ở trên vùng trời của đại lục Thần Thiên, chung quanh thân thể còn lưu động dày đặc vật chất Hỗn độn màu đen xám, nhưng chốc lát đã bị diễn hóa hoàn toàn, biến mất không thấy.

Ông nhìn ngàn vạn đại quân ở nơi xa, trên mặt cũng toát ra vẻ vui mừng, than thở nói:

“Cuối cùng cũng bắt kịp, e rằng nếu trì trệ trong chốc lát, chỉ sợ toàn bộ đại lục Thần Thiên đều đã bị vật chất Hỗn Độn thôn phệ.”

Trước mắt, nhìn thấy sự xuất hiện của đại lục Thần Thiên, đại quân của Loạn Thần giới cùng Tử Thần giới lại bắt đầu rối loạn lên, dấu sao trận chiến chúng thần này còn không thực sự kết thúc. Bát đại tộc trưởng cùng tứ thần nguyên lão dẫn dắt đại quân của Tà Thần giới cũng ở thời điểm đầu tiên bố trí thành phòng tuyến, đem nơi đó bao vây lại.

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, gương giọng nói:

“Tất cả mọi người đều dừng tay!”

Tiếng thét tựa như lôi đình nổi giận, chấn vang ở trong đầu mọi người, cảnh giới tu vi hơi thấp một chút, vận chuyển hỗn nguyên cũng theo đó mà ứ đọng lại, gần như sẽ vỡ tan.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mấy ngàn vạn người đều dừng ở trên người Tần Vũ.

Về mặt Tần Vũ nghiêm nghị, trong hai mắt hình như có điện mang chớp hiện, dựa vào địa sinh ra một cỗ uy thế khiếp người, trầm giọng nói:

“Hiện giờ chúng thần nhất chiến, Loạn Thần, Tử Thần đều bị hủy diệt, Chiến Thần cũng mất đi vị trí chủ thần, tứ đại chủ thần của xưa kia theo một khắc đó cũng đã không còn tồn tại nữa, các ngươi vì cái gì còn muốn chiến đấu nữa? !”

Đối với sự hủy diệt của Loạn Thần, Tử Thần, phần lớn binh lính đều đã hiểu rõ trong lòng, nhưng giờ phút này do Tần Vũ nói ra, càng thêm không khỏi nản lòng, chiến ý hoàn toàn không có, ngơ ngát nhìn nhau, hiện ra vẻ mặt chán nản thất vọng.

Đích xác, mất đi chưởng khống giả, vì cái gì còn muốn chiến đấu nữa, một trận chúng thần chi chiến này, vốn chính là chiến đấu trong các chủ thần.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng thật mạnh, lớn tiếng nói:

“Hiện tại, ta lấy danh nghĩa của Thần Thiên ra lệnh cho tất cả mọi người vứt bỏ binh khí, bỏ đi trận chiến tranh vô vị này!”

Chủ thần đều bị hủy diệt, trận chiến tranh này cũng mất đi ý nghĩa vốn có của nó, sau khi nghe được lời nói của Tần Vũ, Tà Thần giới cùng Tru Thần giới vứt bỏ binh khí trong tay đầu tiên, ngay sau đó hơn ngàn vạn binh lính của Loạn Thần giới cùng Chiến Thần giới cũng có ý chí dao động, dấu sao cũng là Tần Vũ ở bên bờ nguy nan vạn phần, đem bọn họ từ trong Đại Thần Thiên giới bị hủy diệt mà giải cứu ra.

Theo đó từng người vứt bỏ binh khí, rầm rầm mọi người đem binh khí cầm trong tay ném về phía trong bầu trời vũ trụ vô tận.

Thấy một màn như vậy, Thần Tôn cùng Vũ Văn Thác đều thở phào nhẹ nhõm, tiếng lòng căng cứng cũng theo đó mà buông xuống.

Đến lúc này, trận chúng thần nhất chiến này xem như thực sự kết thúc.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn bốn phía, trầm giọng nói:

“Trước mắt tam giới vô chủ, đã như vậy, do ta tới sắc phong tân nhậm Chưởng khống giả của chủ thần giới!”

Hiện giờ Tần Vũ đã bước vào cảnh giới Thần Thiên, địa vị của Đại Thần Thiên ở bên trong nguyên thủy vũ trụ đó là cao nhất, sau khi chủ thần bị hủy diệt, Tần Vũ ở trong lòng mọi người đã là người cao nhất, tự nhiên không có bất luận kẻ nào dám phản bác, cũng không có cái thực lực này đi phản bác mệnh lệnh của ông.

“Phụ thân. . . . Muốn làm cái gì?” Hồng Quân nhú mày nói.

Cổ Bàn ở một bên lạnh nhạt cười nói:

“Điều này ngươi còn nhìn không ra sao, hiện tại Loạn Thần cùng Tử Thần đều bị hủy diệt, Chiến Thần thì mất đi chủ thần lực cũng chẳng khác nào mất đi địa vị chủ thần, hiện tại tam ca lại muốn lập ra bố cục của chủ thần nữa, để quản lý chủ thần giới.”

Tần Vũ trong lòng cả kinh, từ xa nhìn vào Tần Vũ, có lẽ là sau khi bước vào cảnh giới Thần Thiên uy thế được sinh ra, đột nhiên cảm giác phụ thân của mình vào lúc này vậy mà có vẻ cao lớn như thế.

“Loạn Thần giới, từ nay về sau Chưởng khống giả đó là...”

Đột nhiên, ánh mắt của Tần Vũ dừng ở trên người Cổ Bàn :

“Cổ Bàn, từ nay Loạn Thần giới cũng đem tên đổi thành Bàn Cổ giới!”

Cổ Bàn hiển nhiên là có chút được sung ái mà lo sợ, nhưng sau phút chốc xoa dịu , khoe miệng dẫn ra một tia với ý cười nhạt, thân ảnh vừa chuyển, xuất hiện ở bên cạnh của Tần Vũ.

Ngay sau đó, Tần Vũ lớn tiếng nói:

” Chưởng khống giả của Chiến Thần giới, là do Tôn Ngộ Không đến chưởng quản, từ nay Chiến Thần giới cũng đem tên đổi thành Đấu Chiến giới!”

“Ha ha!”

Một tiếng cười dài từ trong yết hầu của Tôn Ngộ Không bạo phát, cả người hắn biến ảo thành một đạo lưu quang màu bạch kim, đi tới bên người của Tần Vũ :

“Tần tiên bối, đa tạ !”

“Người không cần cảm tạ ta, quản lý Chiến Thần giới, người tuy rằng không phải là người được chọn duy nhất, nhưng là người được chọn tốt nhất.” Tần Vũ lạnh nhạt cười, lập tức giương giọng nói:

“Tử Thần giới, là do Huống Thiên Minh đến chưởng quản, từ nay cũng đem tên đổi thành Thiên Đạo giới!”

Ánh mắt Huống Thiên Minh chợt thu lại, trầm giọng hét :

“Huống Thiên Minh lãnh mệnh!” Lập tức không chế Thiên đạo chi nhận, đi tới bên trái Tần Vũ.

” Chưởng khống giả của Chủ thần giới, Hồng Quân!”

Hiện giờ Hồng Quân đã được xếp vào hàng một trong các chủ thần, chưởng quản giang sơn mà chính mình đánh hạ lại thích hợp cực kỳ.

“Tà Thần giới, là do...”

Giọng nói vừa hạ xuống, một thanh âm từ trong đầu của Tần Vũ vang lên :

“Thần Thiên, hiện giờ ta đã mất đi địa vị chủ thần, Tà Thần tại khoảnh khắc kia cũng không còn tồn tại nữa, chỉ có lưu lại Tử Dạ Thương Long mà thôi, ta đã không muốn lại quản lý chủ thần giới to lớn như vậy, vị trí này, người dành cho người khác đi.”

Tần Vũ trong lòng chợt lạnh, ánh mắt dừng ở trên người Tử Dạ Thương Long cách đó không xa, lập tức hơi hơi gật gật đầu, giương giọng nói:

” Chưởng khống giả của Tà Thần giới là Vũ Văn Thác!”

A? !

Vũ Văn Thác không khỏi kinh hô một tiếng, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tần Vũ, trên mặt toát ra biểu tình không thể tin được. Thần Tôn ở một bên cười nói:

“Mất đi Thần Nô, lại có chưởng khống giả của một đại chủ thần giới, số phận như vậy người trốn cũng trốn không thoát.”

Vũ Văn Thác lúng túng cười, lại còn có chút không cách nào tin được.

Lập tức, Tần Vũ ra lệnh cho Thần Tôn làm chưởng khống giả của Đại Thần Thiên giới, từ nay Đại Thần Thiên giới cũng sẽ tồn tại vĩnh cửu ở bên trong Bát Thần vũ trụ, không hề thay đổi .

Giới chủ của tứ đại chủ thần giới đều đã được sắc phong xong, những tàn binh của Loạn Thần giới cùng Tử Thần giới này tự mình đồng ý ở trước mặt Thần Thiên không mở bất kỳ phong ba nào, cho nên cũng chưa xuất hiện bất cứ phản kháng nào. Sau này Tần Vũ vận dụng lực bản nguyên vũ trụ, lại lần nữa mở ra “Bát Thần thông đạo”, đem mấy ngàn vạn binh lính này trả về lại các giới.

...

“Cuối cùng cũng kết thúc.”

Tần Vũ nhìn vào “Bát Thần thông đạo” dần dần biến mất ở bên trong Bát Thần vũ trụ, thở dài một hơi thật sâu.

“Phụ thân, vì cái gì muốn ngay lập tức sắc phong chưởng khống giả như vậy, ta nghĩ những điều này phải từ trong bọn họ để tiến hành quyết định có lẽ tốt hơn.” Hồng Quân suy xét đến tình huống không giống nhau của các giới, ở dưới tình huống không có tiến hành đi sâu vào tìm hiểu, nếu như mạnh mẽ sắc phong chỉ sợ sẽ tạo thành hiện tượng đoạt quyền mà xuất hiện, tuy rằng lấy thực lực của đám người Hồng Quân bên trong các giới đã ở vào trình độ cao nhất, nhưng mất lòng dân, cuối cùng cũng chỉ sẽ lương bại cầu thương.

Tần Vũ rất nhanh cau mày, tuy rằng nhìn qua hết thấy đều đã kết thúc, có thể thần sắc của ông như trước có vẻ có chút ngưng trọng, trong ánh mắt lộ ra vẻ u sầu thật sâu.

Huống Thiên Minh dường như cũng nhìn ra cái gì, trầm giọng nói:

“Tần tiên bối, tin rằng người cũng cảm giác được, tuy rằng năng lực dự báo của ta đã bị hạn chế khá lớn, nhưng vẫn có thể nhận biết được một vài thứ.”

Tần Vũ trầm trọng gật gật đầu, nói:

“Chúng ta trước về Đại Thần Thiên giới, kế tiếp lại đem chuyện sắp phát sinh có khả năng hủy diệt toàn bộ vũ trụ nguyên thủy.” ——oOo——

542. Chương 52 : Thần Thiên Đại Điện

Trở lại trong Thần Thiên đại lục , Thần Thiên tế đàn cao cao kia đã bị phá hủy hoàn toàn , lúc này giống như một nơi hoang phế , nửa còn nửa nát vỡ hết

Thần tôn thở dài thật sâu :

“ Thần Thiên tế đàn đã từng tồn tại hằng hà diển kỷ , không nghĩ tới hôm nay lại thành ra như vậy ”

Vũ Văn Thác vỗ vỗ bả vai hần , ha ha cười nói :

“ Thần Thiên tế đàn bị hủy vẫn có thể kiến tạo một cái mới càng thêm hoành tráng , người cũng không nên để tâm quá mức , điều trọng yếu nhất chính là con dân Đại Thần Thiên giới không còn bị đại chiến nguy cấp ”

Cổ Bàn và Hồng Quân nhìn Thần Thiên tế đàn đổ nát hồi tưởng lại trận đấu kịch liệt trong chúng thần nhất chiến , trong lòng vẫn như trước có chút bất an

Thần Tôn khẽ gật đầu , quay lại nhìn Tần Vũ hỏi :

“ Bây giờ chúng ta đi tới Thần Thiên đại điện chứ , nơi đó từng là địa phương Thần Thiên tĩnh tu ”

Tần Vũ vẫn như trước , thần sắc ngưng trọng . Mọi người đi theo Thần Tôn vòng qua Thần Thiên tế đàn đi tới một đại lộ rất rộng , mặt đường dường như được tạo nên hoàn toàn bằng một loại đá quý màu trắng , dường như trong suốt . Bên trong mơ hồ có cát bụi di chuyển , hơi dày đặc . Còn có những cột đá vững chắc hai ba người ôm không xuể , phía trên khắc những hình vẽ ma thú kỳ dị , hách nhiên là Nguyên thủy ma thú . Có Mạt Long , Huyết Mãng , Quỷ Lang Vương , Vũ Kinh , Ma Thiên hổ , Thiên Cực hạc cùng với Vạn Thế Ngao Vương

Huyết Mãng , Quỷ Lang Vương cùng với Vũ Kinh hôm nay cũng đã hiện thể , linh bảo cũng đã nằm trong tay mọi người . Về phần những ma thú còn lại cho tới hôm nay vẫn còn ẩn núp bên trong Nguyên thủy vũ trụ rộng lớn

Vũ Văn Thác cười nói :

“ Những cột đá này đều do Thần Thiên chế tạo , phía trên có khắc ấn chính là Thất Đại ma thú , mà phía sau chính là Thất đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo , mỗi một con ma thú chia nhau bảo vệ một kiện linh bảo ”

Cổ Bàn dọc theo cột đá đi tới , đột nhiên nhìn thấy mặt sau trụ đã có khắc hình Ma Thiên hổ là một kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo , hình dáng của nó cùng với Bàn Cổ phiên giống đến kinh ngạc , không khỏi thán sợ hãi trong lòng , mà phía trên đó còn khắc hai chữ “Luyện hồn”

“ Luyện hồn ... Luyện hồn bích , chẳng lẽ nó cùng với Bàn Cổ phiên có liên hệ sao , điều này sao có thể ?”
Cổ Bàn nét mặt kinh nghi lâm vào suy nghĩ , Bàn Cổ phiên kia chính là la bàn bên trong đan điền hần diển hóa mà thành , hiệu dụng trong nó cho tới hôm nay Cổ Bàn vẫn chưa hoàn toàn biết hết . Hơn nữa đây lại là tế luyện thành tại bên trong Hồng Mông vũ trụ , như thế nào lại có thể liên hệ với linh bảo do ma thú đang bảo hộ kia

Nghĩ tới đây hắn bắt đầu đi lách đầu , bước nhanh về phía trước

Hồng Quân đi tới trụ đá có khắc hình Quỷ Lang Vương thì dừng lại , ánh mắt đặt ở hai con người hung tợn của Quỷ Lang Vương , khoe miệng lại dặt một tia cười mỉm . Trong Hồng Quân phủ , Tiểu Mặc tựa hồ cũng đang quan sát hình ảnh này , phát ra tiếng kêu ô ô pha lẫn vài phần bi thương

“ Yên tâm đi , Tiểu Mặc , ta sẽ chiếu cố người thật tốt ” Hồng Quân cười nói

Cuối con đường lớn này chính là Thiên Thần đại điện , từ xa nhìn lại một tòa cung điện bạch nguyệt sắc ngự trên một tòa núi tuyết vô cùng to lớn , sườn núi như bị lưỡi dao sắc bén chém gọn từ giữa đứt lìa ra thành hai , mà Thần Thiên đại điện tọa lạc phía nửa trên kia

Bốn phía mây mù dày đặc , trong mông lung mờ hồ có thể thấy đường nét của đại điện phản chiếu lại như mộng ảo , vừa như chốn bồng lai tiên cảnh nhưng lại mờ mịt khó có thể tìm thấy

“ Đẹp quá , đây là nơi Thần Thiên ở sao !” Cổ Bàn cảm khái

Thần Nô bên cạnh gật đầu :

“ Phần lớn thời gian Thần Thiên ở bên trong Thần Thiên đại điện , tìm hiểu Vũ trụ bốn nguyên cùng với sự ảo diệu của Hỗn Độn vật chất . Mặc dù Thần Thiên đa số đều ở chỗ này nhưng ngàn vạn diễn kĩ trước cũng có một số Thần Thiên ngao du trong Nguyên thủy vũ trụ , không ngừng lĩnh ngộ ảo diệu , đề cao cảnh giới ”

Huống Thiên Minh nhú mày :

“ Đạt tới cảnh giới Thần Thiên chẳng lẽ còn có thể tăng lên nữa sao ?”

Tần Vũ khẽ lắc đầu , thần sắc ngưng trọng , trầm giọng nói :

“ Cũng không hẳn là thế , cảnh giới Thần Thiên giống như đỉnh tháp , mà lĩnh ngộ của ta bây giờ bắt quá ở tầng dưới cùng mà thôi , muốn đi đến cuối con đường vẫn phải tốn thời gian dài nữa , cả Nguyên thủy vũ trụ cùng với sự ảo diệu của Hỗn Độn vật chất là vô cùng vô tận ”

Lúc này , Tôn Ngộ Không đột nhiên hỏi :

“ Như vậy , Tần Tiên bối , chúng ta có thể đạt tới Chủ thần cũng có thể tiến thêm Thần Thiên cảnh giới phải không ?”

Vũ Văn Thác trợn mắt :

“ Chủ thần mà nói có lẽ vài diễn kĩ là có thể , nhưng Thần Thiên tuyệt đối không thể nào . Chỉ cần Tần Vũ đại ca không gặp thần kiếp thì Nguyên thủy vũ trụ cũng chỉ có một Thần Thiên tồn tại ”

“ Người sai rồi !”

Tần Vũ nói :

“ Thần Thiên cảnh giới cũng không phải là tồn tại duy nhất , hoặc là nói bây giờ đã không phải tồn tại duy nhất . Bất luận kẻ nào lĩnh ngộ được vũ trụ bốn nguyên lực đều có thể trở thành Thần Thiên . Ta là do tu luyện Bát đại nguyên tố pháp tắc mà đạt tới cảnh giới như vậy , cũng giống như vậy , Sương nhi có thể thông qua bất diệt phách thể trở thành Thần Thiên , Thiên minh có thể thông qua Thiên đạo chi nhận trở thành Thần Thiên ”

“ Nói tóm lại , Thần thiên cảnh giới cũng không phải là duy nhất , nhưng nếu muốn đạt tới cảnh giới phải cần một phen lĩnh ngộ cùng tu luyện khắc khổ mới được ”

“ Thì ra là vậy , ta phải tu luyện thật tốt một phen , nói như thế nào trước tiên cũng phải trở thành Chủ thần mới được !” Tôn Ngộ Không giơ tay , hắc hắc cười nói

Hồng Quân cau mày nói :

“ Phụ thân , hài nhi hiện tại đã đạt tới cảnh giới Chủ thần ?”

Tần Vũ khẽ gật đầu :

“ Con bây giờ đích xác đã đạt tới cảnh giới Chủ thần , nhưng không có Chủ thần lực cũng có nghĩa con mặc dù đã đạt tới cảnh giới cảnh giới như vậy vẫn không cách nào trở thành Chủ thần . Bất quá nếu đã đạt tới cảnh giới này , có được Chủ thần lực cũng là chuyện sớm hay muộn ”

Hồng Quân vui mừng ra mặt , nếu như có thể có được lực lượng giống như Chiến Thần cùng với cường độ thân thể như vậy hẳn là có thể tăng bất diệt phách thể lên một tầng . Nhưng trong trận chiến lần trước đã giải cầm trạng thái bất diệt phách thể lần thứ chín hình thành lực lượng phản phệ , điều đó đối với Hồng Quân mà nói là tổn hao quá lớn , bây giờ phải hoàn toàn giải quyết vấn đề này trước tiên

Tần Vũ lại nói tiếp :

“ Bây giờ Nguyên thủy thần thiên bảng đã thừa nhận con cùng với Cổ Bàn đều đạt tới cảnh giới Chủ thần , nhưng chưa có Chủ thần lực nên như trước vẫn không thể chân chính làm một Chủ thần . Cho nên sau này phải cố gắng tu luyện mới có thể đạt tới một cảnh giới càng cao , về phần Thiên Minh và Ngộ Không thì khác , muốn đạt tới cảnh giới như vậy còn cần một thời gian nữa , bất quá cũng không lâu nữa , các người cuối cùng cũng sẽ trở thành tân Tứ đại Chủ thần ”

Lúc này , Thần Tôn nói :

“ Thần Thiên , chúng ta đi tới trước !”

Tần Vũ gật đầu đi theo Thần Tôn bước vào bên trong tuyết sơn . Khi bước vào bên trong hiện lên hình ảnh một cửa điện , con đường nổi lên đó là những đám mây , mọi người đạp lên đó từng bậc từng bậc hướng tới trước , ước chừng đi được hai canh giờ mới tới cuối

Cung điện màu trắng vững chắc lúc này mới xuất hiện trước mắt mọi người , bởi vì đứng quá gần cho nên lộ ra vẻ cực kì hoành vĩ tráng lệ . Mười tám long trụ chống đỡ cả điện phủ , thạch môn trước mắt cao tới mười trượng có dạng hình tròn , được bao phủ bởi một tầng vân khí mờ mịn , mờ mờ có thể thấy được cảnh vật bên trong . Phía bên trên thạch môn ngự một tấm biển rất lớn khắc bốn chữ “Thần Thiên đại điện” , thư pháp rất có lực

Tần Vũ nhìn thấy bốn chữ đột nhiên cảm giác được từ bên trong đó phát ra một cỗ khí thế , đó là khí thế của cảnh giới Thần Thiên , cả người không khỏi run lên nhè nhẹ . Tới gần bốn chữ Tần Vũ mới cảm nhận được rốt cục cảnh giới Thần Thiên cường đại đến cỡ nào

“ Quả nhiên lợi hại !”

Tần Vũ cảm khái , lập tức cùng mọi người đi qua thạch môn tiến vào bên trong Thần Thiên đại điện

Một thế giới toàn một màu vàng trắng giống như bước vào nguyệt cung , khiến cho lòng người không khỏi sinh ra một loại hàn cảm . Cả đại điện lộ ra vẻ cực kì thoáng đặng , bốn phía trống không chỉ đơn giản bài trí một chiếc bàn phía giữa , vách tường bóng loáng không khắc bất cứ một hình vẽ hay văn tự nào , mà phía trên những bậc thang một bảo tọa phát ra kim sắc quang hoa khiến người ta chú ý , toàn bộ thấu phát ra một quang cảnh vương giả

Thần Tôn giải thích :

“ Nơi này đã từng là tọa vị của Thần Thiên , bất quá bây giờ đã thuộc về người ”

Binh vương Mạc Túy Sinh vẫn một mực đi theo mọi người , trầm mặc không nói này dừng lại ở bảo tọa khí vũ bất phàm giữa đại điện , ánh mắt nhất liêm lấy tay nhẹ nhàng áp lên vách tường , ánh mắt liền sáng ngời hời :

“ Đại điện này quả không tầm thường , là dùng chất liệu gì chế tạo ?”

Vũ Văn Thác hắc nhiên cười một tiếng :

“ Không hổ là Binh vương quả nhiên có kiến thức , toàn bộ ở đây là do Hỗn Độn nguyên thạch từ trong Hỗn Độn vũ trụ dựng dựng mà tạo nên , có độ linh mãnh cực cao , có thể diễn hóa Hỗn Độn gấp bội . Điều khiển pháp tắc , biến đổi Hỗn Độn vật chất cũng có tác dụng đề cao rất lớn ”

Hồng Quân vừa nghe đối với biến đổi Hỗn Động vật chất có tác dụng gia tăng không khỏi thần sắc biến đổi , hai tay áp chặt lên vách tường . Quả nhiên , hiệu quả Hỗn Động vật chất bên trong thân thể cũng tăng lên rất nhiều , trong nháy mắt bề mặt cơ thể đã trở nên đỏ bừng , bốc lên tầng tầng bạch khí

“ Bảo thạch quả nhiên lợi hại ”

Mạc Túy Sinh chợt nói :

“ Nguyên lai như thế , nhưng kiếm được bảo thạch này cực kì khó khăn , Mạc Mỗ tiêu tốn thời gian trăm vạn năm mới tìm được một nguyên thạch bé bằng nắm tay , huống hồ muốn Nguyên thủy vũ trụ dựng dựng từng này nguyên liệu cũng cần thời gian cả trăm ngàn diễn kỉ ... Ta nghĩ trừ Thần Thiên ra không người nào có năng lực như thế ”

Vũ Văn Thác cười nhạt một tiếng , khẽ gật đầu

Giờ phút này , Tần Vũ đã từng bước hướng tới bảo tọa , quang hoa kim sắc khê lưu động phảng phất đang kêu gọi hắn

543. Chương 53 : Sắp Hủy Diệt ?

Hôm nay đã thành công trăm sát Thất đại nguyên tố pháp tắc chi thần , Bát thần hợp nhất , điều khiển nguyên tố pháp tắc cực hạn bước chân vào lĩnh vực thần Thiên . Có quyền lợi ngồi lên bảo tọa này , tất nhiên không phải do hắn may mắn

Tần Vũ đạp trên từng bậc thang , bước đi có vẻ cực kì nặng nề , đang trong Thiên Thần đại điện , tận sâu trong đáy lòng hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ cảm giác quen thuộc rất nhỏ , phảng phất ức vạn diễn kỉ trước hắn đã thuộc về nơi này , hoặc có thể nói đại điện này , cái bảo tọa này vẫn một mực đợi hắn xuất hiện

Bước được vài bước , Tần Vũ lại cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh . Lúc này , bảo tọa lấp lóe kim sắc quang hoa đã ngay trước mặt , bảo tọa có dạng hình tròn , lưu quang lấp ló vừa nhìn đã biết không phải phạm vật

Giờ phút này , đám người Thần Tôn cùng với Vũ Văn Thác cũng lộ ra vẻ cực kì kích động , tân nhậm Thần Thiên kế vị cũng có nghĩa cục diện toàn Nguyên thủy vũ trụ đã trở lại ổn định . Tứ đại Chủ thần hôm nay đã thoái vị , từ nay về sau cũng không còn loạn chiến xảy ra nữa , tất nhiên cũng không còn bất cứ ẩn hoạn nào . Huống Thiên Minh đứng sau mọi người thần sắc lại vẫn nghiêm trọng , trong mơ hồ nào đó từ Thiên đạo chỉ nhận hay là tận sâu trong tiềm thức hắn phảng phất cảm giác được một chuyện bất ổn

Tần Vũ đứng trước bảo tọa , lặng yên một lúc rồi vươn tay trái ra nhẹ nhàng vuốt lên phù thủ của bảo tọa (chỗ để tay) . Hốt nhiên , một tia lực lượng kì dị xuất hiện dọc theo cánh tay hắn lan tỏa khắp toàn thân , Tần Vũ trong lòng cả kinh đột nhiên cảm giác được tinh thần lạc ẩn hiện lên trong óc

“ Đây ... Đây là tinh thần lạc ẩn của Thần Thiên ?!”

Từ trong tinh thần lạc ẩn kia , Tần Vũ cảm giác được một phần quá trình tu luyện của Thần Thiên huyền ảo dị thường , bao gồm cả biến đổi Hỗn động vật chất cùng với tu luyện nguyên tố pháp tắc và linh hồn . Bất quá trong chớp lát Tần Vũ tất nhiên không thể nào nắm bắt được tất cả.

“ Hô !”

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , chậm chậm xoay người lại rồi ngồi xuống bảo tọa.

Giờ khắc này , Thần Tôn , Vũ Văn Thác cùng với Tử Dạ Thương Long dường như đồng thời quỳ xuống , chấp tay nói :

“ Cung nghênh thần Thiên kế vị !”

Đám người Hồng Quân , Cổ Bàn thấy thế liền quỳ xuống theo.

Tần Vũ ngồi trên Thần Thiên bảo tọa cũng không có bất cứ một loại cảm giác xa lạ gì , ngược lại có một cảm nhận rất tinh tường . Ánh mắt nhìn xuống mọi người , thần sắc nghiêm trọng cũng từ từ hòa hoãn , khóe miệng nổi lên một nụ cười nhạt :

“ Các vị không cần đa lễ , đứng lên đi ”

Trong những người này , không thể nghi ngờ Hồng Quân chính là người hiểu Tần Vũ rõ nhất . Lúc này hẳn thấy Tần Vũ cười có chút miễn cưỡng tựa hồ nhận ra điều gì đó , hỏi :

“ Phụ thân , người từng nói qua có thể sẽ phát sinh chuyện hủy diệt cả Nguyên thủy vũ trụ , rốt cục là chuyện gì sẽ xảy ra ?”

Nghe thấy thế , nụ cười của Tần Vũ trong nháy mắt biến mất , thần sắc lại trở nên nghiêm trọng nói :

“ Sau khi trở thành Thần Thiên một khắc , từ trong Nguyên thủy thần thiên bảng ta đã nắm một chút tin tức của cả Nguyên thủy vũ trụ , phát hiện một sự việc rất đáng sợ . Thần Tôn , người từ những lời thượng nhâm Thần Thiên có biết được trước đây đã từng có hiện tượng Nguyên thủy trực tâm băng hủy hay không ?”

Thần Tôn khẽ lắc đầu :

“ Thuộc hạ không biết , Thượng nhâm Thần Thiên đại nhân phần lớn thời gian đều sáng tạo Thất đại Nguyên thủy Chí tôn linh bảo cùng với đề cao cảnh giới , chúng thuộc hạ cũng không thể biết đại nhân nghĩ gì ”

Tần Vũ khẽ gật đầu , sau đó nhìn Huống Thiên Minh hỏi :

“ Thiên Minh , nói xem người từ trong Thiên đạo chi nhận biết được điều gì ?”

Huống Thiên Minh nhíu mày , trầm giọng nói :

“ Dự tri lần này rất mơ hồ , thậm chí không có bất cứ một hình ảnh nào xuất hiện , nói tóm lại đó chỉ là một loại cảm giác , cảm giác cực kì không ổn , giống như trời cũng phải sụp xuống vậy ”

Cổ Bàn thần sắc nhất động :

“ Nếu phát sinh chuyện như vậy , tại sao không nói cho chúng ta biết ?”

“ Chưa có bất cứ hình ảnh dự tri nào , gần như là một loại ảo giác , cũng chưa xác định được tình hình cho nên ta chưa nói cho ai nghe . Tuy nhiên khi thấy thần sắc Tần tiên bối có vẻ bất an ta mới phát hiện chuyện dự tri này là có thật , nó cũng sẽ phát sinh ” Huống Thiên Minh thở dài một hơi

Tần Vũ ánh mắt nhất凛 , nói :

“ Đã như vậy , ta sẽ nói cho mọi người biết . Từ những tin tức từ trong Nguyên thủy thần thiên bảng , ta nhận thấy Hỗn Độn vật chất trong cả Nguyên thủy vũ trụ đã phát sinh đột biến , dường như nó đang bị một cỗ lực lượng hấp dẫn , không ngừng nén lại . Mới đầu ta cũng không để tâm quá nhiều nhưng khi đi rời Thần Thiên đại lục một khắc ta mới giật mình phát hiện toàn bộ Nguyên thủy vũ trụ đang co rút lại với tốc độ kinh người ”

“ Co lại !”

Tất cả mọi người đều kinh hãi biến sắc , Vũ Văn Thác cau mày , trầm tư nói :

“ Nguyên thủy vũ trụ co lại ... không phải là dấu hiệu Nguyên thủy vũ trụ cản trở sao , chẳng lẽ thật sự không cách nào vượt qua được số kiếp này ?”

Tần Vũ nói :

“ Bất quá đây chỉ là một quá trình Nguyên thủy vũ trụ cản trở , sau khi co lại tiện đà phân liệt , cuối cùng sẽ hoàn toàn hủy diệt . Đến lúc đó đừng nói là Tứ đại Chủ thần giới hay là ngàn vạn tinh trần thế giới , cho dù là Nguyên thủy vũ trụ cũng không tồn tại nữa , vĩnh viễn biến mất ”

Mạc Túy Sinh cả kinh nói :

“ Tại sao lại như vậy , chẳng lẽ là bởi ... có biện pháp cứu vãn hay không ?”

“ Là do Nguyên thủy trực tâm băng hủy , theo sự hủy diệt của Nguyên thủy trực tâm toàn bộ cấm chế giữa các không gian cũng sẽ từ đó mà tan biến . Nếu như nói Nguyên thủy vũ trụ là một cái lưới cực lớn thì những cấm chế không gian ngăn cách chính là mắt lưới , bây giờ giả sử những mắt lưới này biến mất tất nhiên toàn bộ sẽ sụp đổ . Xem ra không lâu nữa , Nguyên thủy vũ trụ sẽ bị hủy diệt ”

Lông mi Tần Vũ trong lúc này phát ra một tia sầu tự , trầm giọng nói :

“ Biện pháp chỉ có một , chính là một lần nữa kiến tạo Nguyên thủy trực tâm chống đỡ Nguyên thủy vũ trụ !”

“ Nguyên thủy trực tâm ?!” Thần Tôn sắc mặt trắng bệch nói :

“ Điều này sao có thể , Nguyên thủy trực tâm là từ Nguyên thủy vũ trụ dựng dựng mà nên , không phải là do năng lực con người có thể sáng tạo ”

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu :

“ Nguyên thủy trực tâm đúng là từ Nguyên thủy vũ trụ mà dựng dựng , nhưng chúng ta có thể sáng tạo một loại tân lực lượng để thay thế nó , thượng nhâm Thần Thiên đã cho chúng ta manh mối ”

“ Manh mối gì ?!” tất cả mọi người đều kêu lên

Tần Vũ đồng tử mở rộng , ánh mắt dừng ở vân khí mờ ảo quanh đại điện :

“ Thất đại Nguyên thủy Chí tôn linh bảo , ta nghĩ rất nhiều diễn kịch trước thượng nhâm Thần Thiên đã biết trước Nguyên thủy trực tâm sau khi băng hủy sẽ tạo thành cản trở , hơn nữa cùng với thần kiếp của hắn có liên quan , cho nên mới hao tổn tâm lực sáng tạo Thất đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo , lấy nó hình thành tân lực lượng ngăn cản Nguyên thủy vũ trụ cản trở !”

“ Thượng nhâm Thần Thiên kia vì sao lúc trước không sử dụng Nguyên thủy chí tôn linh bảo ngăn cản mà còn đợi tới bây giờ ?” Tôn Ngộ Không nghi hoặc nói.

Thần Tôn cười khổ một tiếng , lắc đầu nói :

“ Bởi vì Thần Thiên đại nhân đã gặp thần kiếp , vĩnh viễn không thể tránh khỏi . Sau khi Nguyên thủy trực tâm băng hủy một khắc cũng là lúc Thần Thiên đại nhân vẫn mệnh ”

Vũ Văn Thác bên cạnh cũng gật đầu , hồi tưởng lại thời điểm lúc trước , thần sắc buồn thương vô kể.

“ Nguyên thủy vũ trụ là tự nó mà thành , cũng không do một tồn tại nào đó sáng tạo cho nên cũng không có sáng tạo giả tồn tại . Chỉ có chưởng khống giả , tuy nhiên chưởng khống giả chân chính ta nghĩ lại chính là bản thân Nguyên thủy vũ trụ . Mà thần kiếp nhâm Thần Thiên đã gặp cũng chỉ là một loại năng lực hạn chế của Nguyên thủy vũ trụ đối với loài người chúng ta mà thôi . Nhưng theo Nguyên thủy vũ trụ băng hủy , hạn chế đó cũng không tồn tại nữa ”

Tần Vũ hiểu rõ , đó cũng sở ngộ của hắn từ trong những manh mối của Thượng nhâm Thần Thiên . Từ nay về sau , thần kiếp theo Nguyên thủy trực tâm băng hủy cũng không còn tồn tại nữa.

Tôn Ngộ Không lớn tiếng nói :

“ Tần tiên bối , chúng ta nên làm gì bây giờ ?!”

Tần Vũ trầm giọng nói :

“ Cần phải nhanh chóng tìm kiếm các linh bảo còn lại , hiện giờ chúng ta đã có bốn kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo là Đạo Thiên kính , Thiên Phật kiếm , Tử Thủy Thiên tinh cùng với Âm Vương Thất Sát trùy . Còn ba kiện nữa lần lượt do Mạt Long , Ma Thiên Hồ , Thiên Cực hạc trấn giữ , nguyên thủy ma thú hung hiểm dị thường , chỉ tùy ý một con cũng có năng lực phá nát tinh vực . Tuy nhiên , thời gian cấp bách nên mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực , phải hoàn thành trước khi Nguyên thủy vũ trụ phân tách ”

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ , Nguyên thủy vũ trụ cản trở chia làm ba quá trình là co lại , phân tách sau đó là hủy diệt . Nếu như có thể dùng tân lực lượng thay thế Nguyên thủy trực tâm trước khi vũ trụ co lại thì

phạm vi ảnh hưởng sẽ từ từ khôi phục . Nếu không thì không còn cách nào có thể cứu vãn , mặc dù sau đó có thể tìm được tân lực lượng thay thế trực tâm thì nhân tố ổn định của cả Nguyên thủy vũ trụ cũng không còn nữa , khả năng phân tách sẽ càng lớn , phiền phức sẽ càng lớn ”

Hồng Quân đứng dậy đầu tiên :

“ Phụ thân , một kiện linh bảo trong đó giao cho nhi tử , chỉ là hành tung Nguyên thủy ma thú không thể truy tìm , cũng là phần khó khăn nhất !”

Với thực lực của Hồng Quân bây giờ , Tần Vũ tất nhiên có thể yên tâm , liền vui mừng gật đầu nói :

“ Chuyện này các người không cần lo lắng , sau khi nắm giữ Nguyên thủy thần thiên bằng , tin tức trong cả Nguyên thủy vũ trụ ta đã nắm rõ như lòng bàn tay tất nhiên cũng biết địa phương Nguyên thủy ma thú ẩn núp , hơn nữa Tử Thủy Thiên tinh có thể giúp mọi người tới đó . Hiện tại con đã có được Đạo Thiên kính cùng Quỷ Lang vương nên sẽ cùng Tôn Ngộ Không đi trước , nhất định phải lấy cho được Tà long thứ !”

Hồng Quân cùng Tôn Ngộ Không chẳng có bất cứ biện pháp nào đối phó Mạt Long nhưng Tôn Ngộ Không liền hươ Thiên Vô cực côn lên , hắc nhiên cười nói :

“ Tần Tiên bối yên tâm , lão Tôn ta đây không chỉ thu hồi Tà Long thứ , ngay cả thịt rồng cũng đem về cho ngài nếm thử ”

Hiển nhiên Tôn Ngộ Không đối với thực lực của mình tự tin rất nhiều.

Tần Vũ âm trầm một hơi , ánh mắt dừng trên người Hồng Quân :

“ Chắc các người đã từng thấy qua thực lực của Nguyên thủy ma thú , lần này tuyệt đối phải cẩn thận , nếu là không được nhất định phải quay về thương nghị ”

Hồng Quân gật đầu :

“ Phụ thân yên tâm , hài nhi nhất định làm hết khả năng !”

544. Chương 54 : Trách Nhiệm

Tần Vũ trầm mặc trong chốc lát , cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Thần Tôn :

“ Thần Tôn , Thần Nguyệt đỉnh do Thiên Cực hạc trấn giữ giao cho người và Huống Thiên Minh đi lấy , từ tin tức trên Nguyên thủy thần thiên bằng ta biết được công kích của Thiên Cực hạc có phần đặc biệt , người cùng Thiên Minh phải tuyệt đối cẩn trọng , không được hành sự lỗ mãng !”

Nói là lỗ mãng , Thần Tôn kia và Huống Thiên Minh đúng là hơi thừa bởi hai người này nổi danh tinh táo , trong trận chiến chúng thần Ngũ giới loạn chiến họ tỏ ra rất nhanh nhạy.

Khuôn mặt già nua của Thần Tôn lộ ra nụ cười tự tin , trầm giọng nói :

“ Yên tâm , chuyện của Thần Thiên lão hủ nhất định cố hết sức hoàn thành ”

Huống Thiên Minh bên cạnh cũng phụ họa :

“ Tần tiên bối an tâm , Thần Nguyệt đỉnh nhất định sẽ lấy được !”

Tần Vũ khẽ gật đầu lại có chút thở dài nói :

“ Như vậy còn Luyện hồn do Ma Thiên hổ trấn giữ sẽ do ta cùng Cổ Bàn lấy ”

“ Ta ?”

Cổ Bàn có chút giật mình , với cảnh giới Tần Vũ bây giờ mà so với tu vi Chủ thần theo lý mà nói đối phó một con Nguyên thủy ma thú là quá thừa , tạo sao phải còn kéo thêm mình cùng đi , thật sự không thể hiểu nổi.

Tần Vũ dường như cũng nhìn thấu tâm tư của hắn , nhìn thật kĩ một cái khóe miệng lại hiện lên một nụ cười thần bí sâu sắc . Cổ Bàn dường như hiểu ra điều gì liền khẽ gật đầu

“ Đã như vậy , mọi chuyện tại Thần Thiên giới cùng các giới khác cứ giao cho chúng ta là được rồi ”

Tử Dạ Thương Long cũng gật đầu :

“ Tiếp theo ta sẽ phái Bát đại tộc trưởng đi các nơi dò xét , trước khi các người trở lại ta đảm bảo các giới sẽ không xảy ra náo loạn ”

“ Hảo ! Việc này không nên chậm trễ , chúng ta bắt đầu hành động !”

Tần Vũ vừa nói , năm ngón tay chuyển động , lòng bàn tay chớp lên quang hoa sau đó hiện lên một tử sắc quang cầu , hách nhiên là Tử Thủy Thiên tinh nhưng so với ngày trước trên Thần Thiên tế đàn thể tích nhỏ hơn rất nhiều , có lẽ là do Hỗn Độn lực bên trong đã bị hút hết

Giờ phút này , Hỗn Độn vật chất ẩn trong hư không bốn phía bắt đầu tụ lại vây quanh Tử Thủy Thiên tinh tạo thành một tầng mây mù . Trong nháy mắt dưới sự điều khiển của Tần Vũ diễn hóa thành khí lưu màu xám tro , bên trong tầng khí lưu này ẩn chứa một cỗ lực lượng khủng khiếp cơ hồ có thể phá hủy mọi lực lượng , hiển nhiên là Hỗn Độn lực

Hỗn Độn lực xuất hiện , dường như cả đại diện cũng theo đó mà sinh ra cộng hưởng , đang không ngừng run rẩy.

“ Lực lượng thật là khủng khiếp !” trong lòng mọi người đều có cảm giác như vậy , Tần Vũ lĩnh ngộ Hỗn Độn lực cũng chưa lâu , đối với điều khiển cỗ lực lượng này vẫn còn đang trong giai đoạn sơ cấp cũng không có thời gian kích phát thuộc tính cao nhất của Hỗn Độn lực nhưng từ trong tin tức của Nguyên thủy thần thiên bằng biết được nhâm Thần Thiên đối với cảnh giới điều khiển Hỗn Độn lực đều không giống tuy nhiên trong cỗ lực lượng này ẩn tàng sự huyền diệu , nếu so với Hỗn Độn vật chất còn thâm ảo hơn nhiều.

Khí lưu hắc sắc kia rất nhạt , cơ hồ như vô hình nhưng từ hư không bị bóp méo kia có thể cảm giác được Hỗn Độn lực kinh khủng đến mức này . Hỗn Độn lực bé bằng nắm tay kia đối với Tần Vũ lúc này cũng cần phải sử dụng toàn bộ kinh nghiệm để điều khiển , một tia khí lưu chậm chậm rót vào trong Tử Thủy Thiên tinh

Nguyên là tử sắc tinh thể quang mang ảm đạm nay giống như được Hỗn Độn lực truyền tới sự sống liền không ngừng run rẩy phóng thích ra một tia tử sắc quang hoa , bề mặt tử sắc tinh thể hình thành một lớp tử quang , bên trong lại ẩn ẩn một đoàn Hỗn Độn vật chất đang lưu động . Trong lúc này , tinh vân chớp động giống như bao hàm cả Thiên Địa Nguyên thủy vũ trụ

Tần Vũ nói :

“ Tử Thủy Thiên tinh có thể nói là bản đồ của cả Nguyên thủy vũ trụ , có thể sử dụng vũ trụ bốn nguyên tiến hành truyền tống qua nó , nhưng điều kiện tiên quyết là phải hiểu rõ bốn nguyên Nguyên thủy vũ trụ một mức độ nhất định ... Bây giờ , các người đặt tay lên phía trên ”

Mọi người liền gật đầu đưa tay áp vào tử sắc quang cầu , nhất thời tử quang đại thịnh , một cỗ lực lượng kì dị từ bên trong Tử Thủy Thiên tinh bắt đầu khởi động , những tia sáng tử sắc bóng loáng chiếu sáng cả Thần Thiên đại diện

“ Bây giờ , ta lợi dụng bốn nguyên lực lượng Nguyên thủy vũ trụ truyền tống các người đến nơi ma thú đang ẩn núp , tin rằng khi tới đó các người có thể cảm giác được khí tức của Nguyên thủy ma thú . Nhưng chó khinh thường mà vọng động , nếu như có thể tránh nó mà lấy được linh bảo là tốt nhất . Thời gian cũng bị hạn chế , sau ba thời thần Tử Thủy Thiên tinh sẽ tự động đem các người trở lại nơi này , rõ chưa ?”

Tần Vũ cẩn thận dặn dò , mọi người cũng rút rít gật đầu

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , từ vẻ mặt nghiêm trọng có thể thấy được hẳn còn có chút lo lắng không yên . Lập tức thúc dục Hỗn Độn lực lợi dụng vũ trụ bốn nguyên lực lượng trong nháy mắt truyền tống bọn Hồng Quân đến khu vực của Nguyên thủy ma thú

“ Tứ đệ , sẵn sàng chưa ?” Tần Vũ hỏi

Cổ Bàn cười nhạt một tiếng :

“ Tam ca yên tâm , đệ đã sớm có chuẩn bị , có thể cùng đi với huynh không thể tốt hơn nữa ”

Tần Vũ khẽ mỉm cười , thoáng chốc sáu người đã biến mất vô ảnh tung trong Thần Thiên đại điện . Duy chỉ có Tử Thủy Thiên tinh vẫn còn ở đó khẽ rung động , tản mát ra một loại tử sắc quang hoa li ti

Tử Dạ Thương Long ánh mắt như trước dừng lại trên Tử Thủy Thiên tinh , trầm giọng nói :

“ Không nghĩ tới Nguyên thủy vũ trụ rốt cục không tránh khỏi họa kiếp ”

Vũ Văn Thác cũng thở dài thật sâu :

“ Họa kiếp mặc dù không thể tránh nhưng cũng không phải là không có biện pháp giải quyết , hôm nay Tần Vũ đã kế nhiệm tân Thần Thiên , ta tin rằng hắn có thể giải quyết tất cả ”

“ Mong là vậy ! ” Tử Dạ Thương Long trong lòng vẫn thấp thỏm bất an

Lúc này , một thân ảnh câu lũ chậm chạp bước khỏi Thần Thiên đại điện , Vũ Văn Thác hỏi :

“ Mạc tiên sinh , ngươi muốn đi đâu ? ”

Mạc Túy Sinh toàn thân run lên , cứng họng :

“ Mạc mỗ còn một số việc muốn đi hoàn thành , bây giờ cũng không cần dùng đến bộ xương già này nữa rồi , a a ” trong tiếng cười lại tràn ngập sự bi thương , Vũ Văn Thác có chút khó hiểu

Lập tức , Tử Dạ Thương Long dụng thần niệm thông tri cho Bát đại tộc trưởng cùng với Tứ thần nguyên lão chú ý tình hình các giới , mà còn lại Vũ Văn Thác đi tới Thần Thiên đại lục giảng giải chuyện đã phát sinh cho tử dân Thần Thiên , dù sao Thần Thiên giới đã không còn tồn tại nữa . Hôm nay tân nhậm Thần Thiên đã kế vị , cũng nên nói cho mọi người biết ”

Mạc Túy Sinh một mình rời khỏi Thần Thiên đại lục tiến thẳng vào bên trong Nguyên thủy vũ trụ . Tề xuất Cổ Thiên tháp , từ trong Nguyên thủy vũ trụ xuất hiện một không gian cố định phương viên trăm thước , sau khi đi được một lúc , ánh mắt thâm thúy của Mạc Túy Sinh quan sát khắp bốn phía , trầm giọng nói :

“ Chính là nơi này ”

Giờ phút này , Mạc Túy Sinh cởi bỏ trường bào , bên trong tinh vực trống trải sắc mặt lạnh lùng , mi vũ thấu phát ra khí thế cao ngạo.

Lúc này , Mạc Túy Sinh mở cái túi lớn ra , thanh quang trong đó lóe lên , một thạch đài trắng xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn . Cùng lúc đó , hai tay của hắn đã được bao bọc bởi một hắc sắc hộ thủ quyền sáo , tình cảnh lúc này giống hệt với năm đó luyện chế Hỗn Thiên Vô Cực côn , chẳng lẽ hắn muốn luyện binh ?

Trên thạch thai quang hoa bắt đầu khởi động , bảy mỏ thạch to bằng nắm tay bắt đầu chớp động một huyền thanh sắc quang hoa cường liệt , toàn thân trong suốt , bên trong lưu động từng tia sáng lập lòe cực kì thần bí . Phía ngoài mỏ thạch vẫn lóe ra một tầng tinh quang huyền lạn đồng thời phóng xuất cỗ ba động mãnh liệt , cơ hồ kiểm chế mọi hoạt động phương viên ngàn vạn thước trong tinh vực

Mạc Túy Sinh ánh mắt dừng ở bảy quầng thạch kia , khuôn mặt già nua toát ra vẻ hưng phấn :

“ Thất mai Nguyên thủy Huyền thiên mỏ , giấc mộng của ta rốt cục đã đạt được , ha ha ha ! ”

Nguyên thủy Huyền thiên mỏ trong Nguyên thủy vũ trụ không phải muốn là được , cũng là nguyên liệu căn bản chế tạo Nguyên thủy chí tôn linh bảo . Tuy nhiên trong lúc Thượng nhâm Thần Thiên sáng tạo Thất đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo cơ hồ đã tìm ra toàn bộ Huyền thiên mỏ tại Nguyên thủy vũ trụ , chỉ bất quá trải qua nhiều năm như vậy trong Nguyên thủy vũ trụ không ngừng dưng đục đã hình thành một chút.

Lúc này lại tập chung lại một chỗ hẳn là đã có sự sắp xếp !

Đã tạo cực hạn linh bảo vượt qua cả siêu việt Nguyên thủy chí tôn linh bảo là mục tiêu cuối cùng cũng là duy nhất của Mạc Túy Sinh , cũng chính là giấc mộng duy nhất của hắn . Vì binh mà cuồng , cả Nguyên thủy vũ trụ cũng chỉ có hắn mới có thể được xưng danh hiệu Đệ nhất binh vương này.

Giờ phút này , Thất mai nguyên thủy Huyền thiên mỏ nhìn qua đã dung hợp với nhau , hiển nhiên là bị cải tạo đã lâu , cả khí phối đã được hình thành

“ Hô !”

Mạc Túy Sinh học ra một hơi thật sâu , đột nhiên từ trong tay của hắn liên tiếp diễn hóa ra một loại hỏa diễm nguyệt bạch sắc pha lẫn lục sắc . Tam sắc liệt hỏa phảng phất ẩn chứa quy luật , phun ra có tiết tấu không ngừng nhảy nhót . Lập tức một thanh kim loại rất lớn xuất hiện trong tay của hắn

“ Đông !”

Ầm ầm , Thất mai nguyên thủy Huyền thiên mở phát ra một tiếng chiến minh , trong quang hoa huyền lạn đang không ngừng dung hợp với nhau hình thành một mảnh hình tròn nhưng nhìn qua cũng thấy được có vài phần khuyết

“ Khí phối đã hoàn thành , thời gian không còn nhiều nhưng hắn là có thể thành công !”

Nét mặt Mạc Túy Sinh đột nhiên toát ra một nụ cười thoải mái , lập tức thao túng hỏa diễm nguyệt bạch sắc cùng với thanh lục sắc , thanh lục sắc không ngừng cuộn tròn lại thiêu đốt vũ khí hình dạng tròn tròn kia , Nguyên thủy Huyền thiên mở đường như theo tiết tấu luyện khí của Mạc Túy Sinh mà phối hợp một cách hoàn mỹ

Mạc Túy Sinh tựa hồ chưa từng hưng phấn như vậy , trạng thái luyện binh cũng đạt tới trạng thái đỉnh cao mà trước đó chưa từng có !

545. Chương 55 : Mạt Long

“Đây... Đây là nơi nào?”

Trong nháy mắt, Hồng Quân cùng Tôn Ngộ Không đã bị truyền tống tới gần khu vực ma thú nguyên thủy ẩn tàng, chung quanh tràn ngập vật chất Hỗn Độn dày đặc, cuộn trào mãnh liệt.

Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, Hỗn Thiên Vô Cực Côn giống như phong ba quét sạch mà tới, vật chất Hỗn Độn ở bốn phía liền hướng vào bên trong sụp xuống, đã sản sinh cho việc mở ra một cái không gian.

Hồng Quân nhìn chăm chú vào vật chất Hỗn Độn nhu động chung quanh, đột nhiên phát hiện vật chất màu đen xám dày đặc kia dường như chịu một loại lực lượng nào đó đè ép, mà không ngừng co rút lại, không khỏi kinh sợ nói :

“Xem ra theo như lời phụ thân nói thì không sai, vũ trụ nguyên thủy quả nhiên đang co rút lại.”

Tôn Ngộ Không cũng gật gù đầu, ánh mắt liếc nhìn bốn phía:

“Cũng không biết Mạt Long kia trốn ở nơi nào rồi ?”

Cũng không đợi hai người phản ứng tới, cách đó không xa bỗng truyền đến một trận khí lưu dao động, mà giống như hơi thở của một loại sinh vật nào đó, chung quanh tĩnh vực đều đang theo đó mà rung động, sau mỗi một lần lượt động, vật chất Hỗn Độn đều dựa theo quy luật của nó mà dao động trên phạm vi lớn, cực kỳ quỷ dị.

“Đây... Đây là cái gì?” Tôn Ngộ Không gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc. Mà khóe miệng của Hồng Quân lại lộ ra một tia ý cười, nhún vai :

“Không cần lui lại, Mạt Long kia ở gần ngay chúng ta!”

Rất hiển nhiên, nơi phát ra cổ dao động này chính là long tức của Mạt Long.

Tôn Ngộ Không có vẻ vô cùng hưng phấn, lặng lẽ nói:

“Vậy đỡ phải tìm, nhanh đi!” Nói xong, liền muốn xông lên.

“Khoan đã, phụ thân đã nói qua tuyệt đối không thể lỗ mãng mà hành sự.” Hồng Quân khẽ nhíu mày, lấy ra “Đạo Thiên Kính”, kính quang lưu chuyển, một đạo cột sáng màu bạch kim đột nhiên bất ngờ bắn ra, ở trước mặt hai người xé ra một cái thông đạo, phương hướng của thông đạo chính là ngọn nguồn của dao động long tức kia.

Trước mắt, chúng thần nhất chiến vừa mới kết thúc, tất cả mọi người đều có chút mỏi mệt về thể xác lẫn tinh thần, thậm chí bản thân còn bị trọng thương, Hồng Quân với thân thể vài lần gặp phải, tuy rằng trải qua sự chữa khỏi của “Đạo Thiên Kính”, nhưng cũng không cách nào đạt tới trạng thái đỉnh, cho nên muốn đối phó Mạt Long, hẳn có vẻ cực kỳ cẩn thận. Chẳng qua đối với Tôn Ngộ Không quái vật cuồng chiến như vậy mà nói, trận chiến đó lại không coi là gì, bạo phát của vô thượng chiến ý, đủ có thể làm cho hắn chiến đấu đến cùng không chết không thôi.

Thông qua dao động của long tức để phán đoán, Tần Vũ lợi dụng vũ trụ bản nguyên đem bọn họ truyền tống tới nơi cách Mạt Long cực kì gần, lúc đi qua cái thông đạo kia, một cái tinh vực trống rỗng xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Ma thú có thể ở trong vũ trụ nguyên thủy mở ra tinh vực sao?” Tôn Ngộ Không hỏi.

Hồng Quân khẽ gật đầu :

” Năng lực của ma thú nguyên thủy là vượt qua chủ thần, chúng nó ban đầu chính là do Hỗn Độn hình thành thân thể, đối với việc khống chế Hỗn Độn tự nhiên so với chủ thần phải mạnh hơn, mở ra tinh vực đối chúng nó mà nói thì có vẻ càng thêm dễ dàng. Nhưng phương pháp mà ma thú nguyên thủy mở ra tinh vực là lợi dụng lực lượng bản thân mà cưỡng ép sáng tạo, cũng không phải lợi dụng lực lượng bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy để tiến hành khắc phục pháp tắc, cho nên loại không gian này cực kì không ổn định, hơn nữa không phải tồn tại cố định.”

Tôn Ngộ Không cau mày, cũng không biết nghe có hiểu hay không.

Giờ phút này, hai người lặng lẽ đi vào bên trong phiến tinh vực này mà không một hơi thở tiếng động. Phạm vi của tinh vực cũng không phải là rất lớn, không có thôn làng ở tinh cầu a, toàn bộ hết thảy là một phiến không gian tràn ngập vật chất Hỗn Độn nồng nặc, loại không gian này thì không đáng so với tỉ lệ của vật chất Hỗn Độn, bởi vì cực kỳ không ổn định, cho nên đồng dạng cũng không có tồn tại vĩnh hằng.

“Hầu tử, người gặp qua Mạt Long rồi sao?” Hồng Quân hỏi.

“Thấy qua trên thạch trụ ở trước đại điện Thần Thiên, toàn thân màu đen như mực, có ba cái long vĩ, đầu mọc ra một sừng, kích thước vô cùng lớn, nên rất dễ tìm!”

Hồng Quân hít vào một hơi thật sâu, có chút trầm trọng gật gật đầu. Sau khi theo đó mà tiến vào phiến tinh vực này, cổ dao động long tức kia đã càng ngày càng trầm trọng, có thể nhìn thấy rõ ràng vật chất Hỗn Độn đang bao phủ dao động long tức vào trong từng đạo sóng gợn lổm xổm.

“Ồ kia!”

Tôn Ngộ Không kinh động kêu một tiếng, chỉ vào nơi không xa có một đoàn vật chất Hỗn Độn dày đặc trong đó. Hồng Quân định nhân nhìn lại, ước chừng ở một nơi hơn một trăm dặm, một con cự long màu đen cuộn mình ở trên hư không, dường như đang lâm vào ngủ say, vật chất Hỗn Độn chung quanh trôi nổi ở các nơi trên thân thể của nó, theo đó mà long tức đang rung động không ngừng.

“Tần tiên bối đã nói qua, có thể tránh được ma thú nguyên thủy mà lấy được chí tôn linh bảo nguyên thủy là tốt nhất, nhưng mà chí tôn linh bảo nguyên thủy đến tột cùng ở đâu?” Phía sau, Tôn Ngộ Không hết sức bình tĩnh, điều này cũng khiến cho Hồng Quân có chút kinh sợ, nói:

“Yên tâm đi, ta có ‘Đạo Thiên Kính’, bản thể của tất cả chí tôn linh bảo nguyên thủy đều là nguyên thủy huyền thiên quang, chỉ chẳng qua sau khi luyện chế có tăng thêm thuộc tính có chút bất đồng mà thôi, trong huyền thiên quang thì có thể tác động qua lại cho nhau.”

Trong nguyên thủy huyền thiên quang có thể sinh ra cộng hưởng, điều này cũng do Hồng Quân sau khi cùng Loạn Thần chiến đấu thì phát giác ở trong chúng thần nhất chiến, nhưng lúc ấy thế chiến nguy cấp, cũng không có thời gian suy nghĩ những điều này.

Lập tức, từng tia vật chất Hỗn Độn ở trong tay Hồng Quân bị diễn hóa, hình thành một cổ lực lượng không tên xâm nhập bên trong “Đạo Thiên Kính”, mặt ngoài “Đạo Thiên Kính” liền hiện lên từng tia sáng nhu hòa màu bạch kim, lập tức toàn bộ thân kính đều theo đó mà run lên.

Cùng lúc đó, một cổ dao động linh bảo bỗng bạo phát, nháy mắt bao trùm toàn bộ tinh vực, chốc lát, cách đó không xa lại phản hồi về một cổ dao động linh bảo.

“Hồngбет!” Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng thật mạnh :

“ ‘Tà Long Thứ’ lại có thể ở bên trong thân thể của Mạt Long.” Trải qua dao động linh bảo phản hồi về tới mà xem, chỉ tôn linh bảo nguyên thủy “Tà Long Thứ” chắc là ở trong thân thể của Mạt Long. Chẳng qua điều này cũng không hề kì lạ, bất cứ một con ma thú nguyên thủy nào phương pháp tốt nhất để bảo vệ chỉ tôn linh bảo nguyên thủy chính là đặt ở bên trong thân thể, bất luận là Quỷ Lang Vương hay là Vũ Kinh đều là như thế.

“Xem ra nếu không có biện pháp khác, thì trận ác chiến này không thể tránh khỏi!” Ánh mắt Hồng Quân chợt thu lại, mặt ngoài cơ thể cường tráng hiện lên một tia sáng bóng mờ lệ màu đỏ thẫm.

“Hồng!”

Tiếng gào thét truyền đến, đột nhiên, trong hư không lại hiện ra một đạo long trảo thật lớn hư ảo, hoàn toàn là do vật chất Hỗn Độn tạo thành, lại còn ẩn chứa một cổ lực lượng hủy diệt kinh khủng, hướng tới hai người mạnh mẽ đánh xuống.

“Xem ra mới vừa rồi sau khi ‘Tà Long Thứ’ phóng thích dao động linh bảo, đã làm cho Mạt Long thức tỉnh, cái này thì hồngбет!” Hồng Quân cả kinh nói.

Tôn Ngộ Không ngược lại có vẻ không chỗ nào sợ hãi, hét lớn :

“Như vậy rất tốt, lão Tôn đỡ phải làm cho nó tỉnh lại, chờ ta thực sự lột da rồng, sẽ đem linh bảo lấy ra cho người!” Nháy mắt, Vô Thượng Chiến Ý bạo phát, bên ngoài toàn bộ thân thể của Tôn Ngộ Không đều nổ bắn ra ngàn vạn đạo tia sáng màu vàng, gần như chiếu rọi toàn bộ hư không.

Ở dưới sự kích phát của cổ chiến ý này, dự vọng khiêu chiến trong lòng Hồng Quân cũng bị kích phát ra hoàn toàn, gương giọng nói:

“Đã như thế, vậy thì chiến đi!”

“Đấu chiến ba trăm côn!”

Tôn Ngộ Không giơ lên Hồn Thiên Vô Cực Côn, ba trăm đạo côn khí sáng rực hình thành một đạo làn sóng màu bạch kim, quét sạch trên không, nháy mắt đem Hỗn Độn long trảo kia bao lại, chỉ nghe một tiếng ầm vang sâu muộn, long trảo bị đánh thành nát tan, nhưng mà Tôn Ngộ Không lại bạo lui với khoảng cách vài trăm thước, có chút phần nộ nói:

“Không hổ là ma thú nguyên thủy, quả nhiên lợi hại!”

Hồng Quân nhú mày nói:

” Ma thú nguyên thủy thì phải vượt năng lực của chủ thần, nhưng rốt cuộc chúng nó không có chủ thần lực, cho nên lấy thực lực của ta thì việc kiềm giữ nó hẳn là không thành vấn đề, một kích trí mệnh cuối cùng, là do người tới chấp hành!”

Tôn Ngộ Không cắn chặt hàm răng :

“Yên tâm đi, ta không tin đấu chiến ngàn côn đánh không chết nó!”

“Đấu chiến ngàn côn?”

Trong lòng Hồng Quân cả kinh :

“Hầu tử, người đã lĩnh ngộ được đấu chiến ngàn côn rồi sao?”

Tôn Ngộ Không cười hắc hắc :

“Bằng vào Hồn Thiên Vô Cực Côn cùng Vô Thượng Chiến Ý, nếu như đạt tới trạng thái đỉnh, lão Tôn ta đã có năng lực xuất ra lực lượng của đấu chiến một ngàn côn!”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta lên!”

Nhìn thấy thực lực của Tôn Ngộ Không hiện giờ lấy tốc độ kinh người mà dâng lên, Hồng Quân cũng cảm thấy rất hài lòng. Tốc độ hai người nháy mắt như gió bão tăng lên tới cực hạn, mặc dù ở bên trong vũ trụ nguyên thủy có hạn chế rất lớn, nhưng vẫn như cũ vô cùng nhanh chóng.

Cách đó không xa, Mạt Long dần dần hiện ra bộ mặt. Thân thể khổng lồ của rồng tuy rằng so với Huyết Mãng phải nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khiến người ta cảm giác áp bách lại so với lúc Hồng Quân đối mặt Huyết Mãng càng thêm khủng bố, giống như phạm vi toàn bộ hư không đều bị phong tỏa, có vẻ vô cùng trầm trọng.

Răng nanh sắc bén kia, đôi mắt màu đỏ tươi, long giác cùng với ba cái long vĩ đầy bụi gai, trong đó có một cái long vĩ dường như bị bẻ gãy, mà ngắn một nửa.

Hai người đứng ở trước mặt Mạt Long, thậm chí so với một con chuột còn muốn bé hơn.

“Hồng!”

Tiếng gầm của rồng chấn vang thiên địa, sóng âm kia dường như ẩn chứa ma lực nhiếp tâm nào đó, Tôn Ngộ Không cùng Hồng Quân đều cảm giác đang bị rung động ở tận sâu trong linh hồn.

“Đây chính là Mạt Long...”

Hai mắt của Hồng Quân tập trung vào trên thân của Mạt Long, song quyền nắm chặt, vật chất Hỗn Độn trong cơ thể đang lấy tốc độ kinh người để tiến hành chất biến, ngoài thân cũng lưu động kim chúc sáng bóng màu đỏ thẫm.

Nhưng số lượng của vật chất Hỗn Độn chất biến lại bị Hồng Quân áp chế trên phạm vi lớn, dấu sao lúc trước đạt tới trạng thái thứ chín, là lúc, bất diệt phách thể hình thành cản trở gần như muốn hủy diệt linh hồn của hắn, đến nỗi tiên tử a đều có chút nghĩ lại vẫn còn sợ hãi. Cho nên Hồng Quân giữ lại một phần thực lực, trước mắt chỉ đem giải cấm của bất diệt phách thể nhồi vào để đạt tới giai đoạn thứ bảy.

Trong nháy mắt, bên ngoài toàn bộ thân thể đều chậm chậm bốc lên khói trắng, lưu quang màu đỏ thẫm đang chớp động điên cuồng.

“Dựa vào người!” Hồng Quân hướng Tôn Ngộ Không làm cái sắc mặt, ầm một tiếng, không gian phía sau bởi vì lực chấn động cường đại mà nổi lên một tầng vòng sóng gợn hình bán nguyệt, mà cả người Hồng Quân cũng đã biến mất, trên hư không chỉ truyền đến một hồi âm thanh gào thét chói tai.

Đông!

Ầm ầm vang to, thân thể của Mạt Long rung động lên, một miếng lân phiến trên lưng đột nhiên hiện lên giống như sinh ra vết nứt tí ti, đang chậm chậm mở rộng.

“Điều này... Điều này sao có thể?” Hồng Quân mở to hai mắt, gần như không thể tin được mà nhìn nắm tay của mình, rõ ràng cường độ công kích của trạng thái giải cấm thứ bảy không cách nào đánh xuyên qua phòng ngự bên ngoài thân thể của Mạt Long, trình độ phòng ngự như vậy thật sự thật là đáng sợ.

546. Chương 56 : Cô Chú Nhất Trịch (độc Toàn Lực)

“Hồng!”

Một tiếng gầm rồng lại lần nữa phác tác từ nơi sâu trong yết hầu của Mạt Long, hai mắt màu đỏ tươi kia nhìn chăm chăm vào Hồng Quân như giết người, ba cái long vĩ phá không vẫy ra, Hồng Quân tránh không kịp, vừa vặn bị trúng, thân thể giống như lượn lờ trong cuồng phong, hướng về nơi xa mà mạnh mẽ rơi xuống, nhưng mà chỉ trong phút chốc, lại ngưng đọng lại.

Hồng Quân nhìn đạo huyết nhục nơi ngực kia với vết thương mơ hồ, không khỏi kinh sợ nói:

” Lực công kích của Mạt Long này quả nhiên khủng bố, xem ra muốn kiềm chế nó lại không thể dễ dàng như vậy.”

Cách đó không xa, Tôn Ngộ Không trông có chút sốt ruột, Vô Thượng Chiến Ý dâng lên một cách điên cuồng, lấy tốc độ kinh người làm cho lực lượng của Đấu Chiến Côn Đỉnh được nâng lên, vận lực chờ phát động.

“Xem ra không có biện pháp nào khác.”

Ánh mắt Hồng Quân chợt thu lại, lực lượng của trạng thái giải cấm thứ bảy tuy rằng không cách nào xuyên qua phòng ngự bên ngoài thân thể của Mạt Long, nhưng trước sau lại được giữ lại, trước mắt quả thật cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể không ngừng tăng lên số lượng của Hỗn Độn chất biến, công kích lực phá hoại với mức độ đề cao trên diện rộng.

Vật chất Hỗn Độn trong cơ thể phát sinh chất biến với tốc độ kinh người, trong lòng Hồng Quân cũng có chút lo lắng bất an, không biết cổ lực lượng cản trở kia khi nào lại đối linh hồn lẫn thân thể của chính mình ảnh hưởng lớn hơn. Giờ phút này, “Đạo Thiên Kính” phóng thích ra ánh sáng nhu hòa nhỏ bé màu bạch kim, đều đem cả người Hồng Quân bao phủ lại, từng tia sáng ẩn chứa vô cùng huyền diệu nhấm vào trong cơ thể của Hồng Quân, áp chế Hỗn Độn chất biến với trình độ thật lớn mà lực cản trở đã gây ra.

Nhưng hiện giờ Hồng Quân đối với việc linh ngộ Đạo Thiên Kính cũng chưa trọn vẹn, chỉ nắm trong tay một phần huyền diệu, làm cho “Đạo Thiên Kính” ở trình độ nào đó có thể áp chế lực lượng cản trở, đợi đạt tới trạng thái giải cấm thứ chín, thì sẽ vượt qua giới hạn có thể chịu lực của “Đạo Thiên Kính”, khi đó thì đối bản thân Hồng Quân sẽ sinh ra lực lượng cản trở cực kỳ khủng bố.

Cho nên đối với số lượng của vật chất Hỗn Độn biến chất thì phải hết sức chính xác để nắm lấy, nếu không loại lực lượng cản trở này sẽ trực tiếp phá hủy linh hồn cùng thân thể, đây là điều Hồng Quân e ngại nhất.

Trong phút chốc, ánh sáng màu đỏ thắm bên ngoài thân thể của Hồng Quân lưu động với tốc độ giống như bão tố, cổ khí trắng dày đặc mù mịt kia cũng mãnh liệt tràn ra. Cách đó không xa Tôn Ngộ Không thấy thế, cũng là cực kỳ khiếp sợ, thầm cảm khái nói:

” Thực lực của Tiểu Quân vậy mà đã đạt tới loại trình độ này, thật sự là lợi hại.”

Trong lúc cùng Chiến Thần đối chiến, sống lại sau khi bị hủy diệt khiến cho Hồng Quân đột phá giới hạn của trạng thái giải cấm thứ bảy, nhưng khác biệt của hắn cùng Chiến Thần ở chỗ bất luận cường độ trên thân thể hay là linh hồn sau khi vật chất Hỗn Độn biến chất đều xa xa không thể chịu năng lực bạo tạc, điều này cũng đã hạn chế Hồng Quân trong việc đột phá chương ngại duy nhất của giới hạn.

“Hát!”

Một tiếng nổ rít lên, cả người biến ảo thành một đạo cực quang màu đỏ thắm, nháy mắt biến mất không thấy.

Mạt Long mở ra chiếc miệng to như cái bồn máu, long tức phát động, cả cái bụng đều phồng lên, vật chất Hỗn Độn chung quanh nháy mắt ngưng tụ lại, cùng với việc long tức bạo phát, một đạo cột sáng vô cùng to lớn màu đen u ám nổ bắn ra.

Tôn Ngộ Không cực kỳ sợ hãi, nhưng giờ phút này hiển nhiên còn chưa đến thời cơ để hắn ra tay, chỉ nghe được bên trong hư không truyền đến nhất tiếng rên đau đớn.

Đột nhiên, ầm ầm tiếng vang rất lớn truyền đến, Mạt Long dường như có chút đứng không vững mà lui lại mấy bước, mà lân giáp ở trước ngực của nó, nhưng toàn bộ đều vỡ ra, lộ ra Hỗn Độn thân thể mơ hồ.

“A ô!” Mạt Long liền phát ra tiếng kêu vô cùng thê thảm.

“Tiểu Quân!” Con người của Tôn Ngộ Không tròn tròn, nhìn đến cái bóng người kia ở nơi xa, kinh hô.

Chỉ thấy sắc mặt Hồng Quân trắng bệch, toàn bộ cánh tay trái đều bị đánh thành tan nát, hiển nhiên là không hoàn toàn né tránh cột sáng Hỗn Độn vừa rồi, chẳng qua vẫn còn đem lực lượng toàn thân đều ngưng tụ trên tay bên phải, mạnh mẽ dành cho Mạt Long một đòn nghiêm trọng.

Giờ phút này, “Đạo Thiên Kính” đang hơi hơi rung động, phóng thích ánh sáng màu bạch kim nhanh chóng tụ tập vật chất Hỗn độn để một lần nữa chữa khỏi cánh tay trái của Hồng Quân.

“Không được, loại công kích với cường độ này tạo thành thương tổn quả thật là quá nhỏ, căn bản không có biện pháp vì Hầu tử mà tạo cơ hội!” Hồng Quân cắn chặt hàm răng, trong ánh mắt toát ra một cơn giận dữ, nhưng hiện giờ thực lực đã tăng lên tới trạng thái giải cấm thứ tám, nếu như cưỡng ép đạt tới trạng thái giải cấm thứ chín, hẳn biết hậu quả sẽ như thế nào.

“Ta nên làm cái gì đây, chẳng lẽ thật sự phải liều mạng?”

Hồng Quân có chút chần chờ, dấu sao hơn một lần bị cản trở nên ở trong lòng của hắn lưu lại chút lo lắng còn không có tiêu trừ, đối với việc phát huy thực lực của hắn cũng tạo thành ảnh hưởng tiêu cực rất lớn.

“Nếu như thật sự không được, thì có thể quay về để tiếp tục thương nghị, chớ hành sự lỗ mãng!”

Lúc này, lại nghĩ tới việc đến trước mặt Tần Vũ nói như vậy, Hồng Quân hít vào một hơi thật sâu, trong ánh mắt hiện lên một tia kiên quyết.

“Phụ thân... Yên tâm đi, ta là con cháu Tần gia, tuyệt đối sẽ không lâm trận mà thối lui, ‘Tà Long Thứ’ này ta nhất định sẽ đoạt được!”

Nhún vai, trong phút chốc, ánh mắt Hồng Quân trở nên vô cùng mạnh mẽ, trong lòng hiện lên nghị lực dường như loại bỏ toàn bộ chút lo lắng ở tận sâu trong đáy lòng, cũng không còn hạn chế gì nữa, vật chất Hỗn Độn trong cơ thể tiến hành biến chất một cách điên cuồng, toàn bộ thân thể giống như hóa thành kim cương cứng rắn vô cùng, lưu động sáng bóng giống kim châu, trạng thái giải cấm thứ chín, nháy mắt bạo phát.

“Đạo Thiên Kính” rung động kịch liệt, vẻ sáng bóng màu bạch kim càng phát ra sáng chói hơn, nhưng mà điều này hiển nhiên không cách nào áp chế hoàn toàn Hỗn Độn biến chất hình thành lực lượng cản trở trong cơ thể của Hồng Quân, toàn bộ thân thể của Hồng Quân đều đang run lên mãnh liệt mà cái đó giống như lớp ngoài của kim cương với vết nứt như tơ, đang lấy tốc độ kinh người tràn ra.

Hồng Quân một mặt toàn lực thúc động tốc độ vật chất Hỗn Độn biến chất, mặt khác truyền âm cho Tôn Ngộ Không nói:

“Hầu tử, ta đã chuẩn bị tốt rồi phải tạo một kích toàn lực, nhưng loại công kích với cường độ này chỉ có một lần, sau đó phải dựa vào người, chuẩn bị tốt được không?”

Nhìn thấy Hồng Quân không có chuyện gì, Tôn Ngộ Không với vẻ mặt ngưng trọng kia cũng dần dần bình tĩnh trở lại, nắm chặt Hỗn Thiên Vô Cực Côn, trầm giọng nói:

“Yên tâm đi, đợi lát nữa ta sẽ đập vỡ đầu của nó để cho người hả giận!”

“Vậy thì dựa vào người rồi, a a a!”

Một tiếng thét khàn khàn từ tận sâu trong yết hầu của Hồng Quân bộc phát, khuôn mặt bởi vì đau đớn lộ ra vẻ vô cùng dữ tợn, vết nứt bên ngoài da thịt đột nhiên mở rộng, cả người Hồng Quân không biết thế nào mà biến mất ở trong hư không, chung quanh mỗi một tắc không gian đều tràn ngập một cỗ lực lượng bạo tạc kinh khủng.

Mặt Long dường như cũng có chỗ kiêng kỵ cỗ lực lượng hủy diệt này, khe đem thân thể cuộn tròn lại, che chặn nơi ngực bị vỡ kia. Lập tức cái bụng mọng phồng lên, một cỗ lực lượng vô cùng nóng cháy rất nhanh ngưng tụ ở trong miệng của Mặt Long, chung quanh hư không dường như bị liệt hỏa đốt cháy, đột nhiên nổi lên từng vòng sóng gợn vụn vụn kỳ quái, có vẻ vô cùng quỷ dị.

“Ba!”

Cột sáng màu đen u ám chợt bạo phát, nhưng thể tích lần này mà so với lần trước không chỉ lớn hơn mấy lần, dựa theo tình huống lần trước, lần này Hồng Quân tuyệt đối không chỉ là tổn thất một cánh tay trái, e rằng toàn bộ thân thể đều phải bị hủy diệt nát tan.

Nhưng mà giờ phút này, cột sáng vô cùng to lớn màu đen u ám kia đột nhiên đình trệ xuống, lực lượng khủng bố dường như đã bị ngăn trở, bắt đầu hướng bốn phía mà dâng lên. Chỉ thấy chính giữa cột sáng kia, một cái điểm nhỏ màu đỏ thẫm đang không ngừng khuếch đại, lực lượng ẩn chứa cổ long tức này vậy mà hướng vào bên trong dần dần sụp xuống.

Điểm nhỏ màu đỏ thắm kia rõ ràng đó là Hồng Quân với trạng thái giải cầm thứ chín, rất hiển nhiên lực lượng của long tức căn bản không cách nào xuyên qua được phòng ngự của thân thể Hồng Quân.

” Đi chết cho ta!”

Hồng Quân gần như đánh ra một quyền một cách điên cuồng, ẩn chứa lực lượng bạo tạc cực kì khủng bố nhất hướng Mạt Long đánh tới, cột sáng màu đen u ám mà long tức hình thành liền tan vỡ ra, cỗ lực lượng kia lại không có giảm xuống chút nào, tiếp tục xuyên qua ngực của Mạt Long.

Từ xa nhìn lại, một cái lỗ thủng thật lớn xuất hiện ở nơi ngực của Mạt Long, đau đớn bứt rứt kinh khủng liền lan ra toàn thân, một tiếng gào thét thảm thiết vang vọng toàn bộ không gian.

“A!”

Cùng lúc đó, Hồng Quân cũng phát ra tiếng thét thảm thiết, ánh sáng toàn thân đang lấy tốc độ kinh người mà mất đi, nhưng mà dưới sự ánh sáng chữa trị của “Đạo Thiên Kính”, chỗ vết nứt nhìn thấy ghê người kia có tốc độ khép lại rõ ràng cực kỳ chậm chạp.

Vừa rồi một quyền kia, Hồng Quân cảm giác giống như đem linh hồn của chính mình làm cho vỡ nát, đau đớn tê tâm liệt phế lướt qua toàn thân, trước mắt dưới sự chữa trị của “Đạo Thiên Kính”, cho dù có chuyển biến tốt hơn, nhưng tình huống xác thực không có lạc quan lắm.

Cỗ lực lượng cản trở này thật sự quá cường đại!

Hồng Quân vô lực trôi nổi ở trong hư không, gần như hai mắt mơ hồ tan tác nhìn Mạt Long cách đó không xa vớ dáng vẻ cực kỳ phần nộ, rít giọng nói:

“Hầu... Hầu tử, dựa vào ngươi rồi.”

Giờ phút này, tạo thành hơn trăm ngàn đạo ánh sáng bạch kim chói lọi phóng lên cao, mà ở đỉnh ánh sáng kia, Tôn Ngộ Không giống như một pho Thiên Thần có vẻ vô cùng uy nghiêm, đứng ngạo nghễ trên hư không, giận dữ hét:

“Ngươi súc sinh này, dám tổn thương tiểu Quân, ăn lão Tôn ta một bồng!”

Sự bạo phát của vô thượng chiến ý, khiến cho Đấu Chiến Côn Diễn vào lúc này đã đạt tới cảnh giới cực hạn, đấu chiến một ngàn côn tựa như dung hợp cùng nhau, hình thành một đạo cột sáng vô cùng to lớn màu bạch kim, gần như quét ngang toàn bộ không gian.

Đồng!

Một côn này, đòn nghiêm trọng kết thúc xong ở trên đỉnh đầu của Mạt Long!

...

”Hắn là nơi này chứ, ngươi cảm giác được nơi của nó sao? Huống Thiên Minh hỏi. Thần Tôn ở một bên nhìn không gian này bị cưỡng ép mở ra, nhúu mày nói:

“Thiên Cực Hạc là một trong bảy đại ma thú nguyên thủy có linh tính nhất, như thế nào làm cho chúng ta dễ dàng phát giác chỗ của nó?”

Huống Thiên Minh hừ lạnh một tiếng :

” Không gian này cũng lớn như vậy, ta không tin nó có thể trốn được đi!” Lập tức liền xông ra ngoài. Thần Tôn dường như ý thức được cái gì, lớn tiếng nói:

“Đừng lỗ măng!”

Trong khoảnh khắc này, Thiên Đạo chỉ nhận phát ra một tiếng kêu run rẩy, trong lòng Huống Thiên Minh cả kinh, dường như dự đoán được cái gì, nháy mắt hoàn thành chín lần biến thân, Thiên Đạo chỉ nhận giống như trắng tròn trên bầu trời đem hắn bao vào giữa.

Giờ phút này, từng đợt tiếng hạc kêu truyền đến, lại giống như ẩn chứa lực lượng làm khiếp sợ tâm hồn người khác, cho dù là ở dưới phòng ngự của Thiên Đạo chỉ nhận, cũng cảm giác được linh hồn đang rung động kịch liệt. ————oOo———

547. Chương 57 : Thiên Cực Hạc

“Thiên Cực Hạc!”

Sắc mặt Thần Tôn đại biến, nhìn nơi xa một con Tiên Hạc toàn thân lông trắng từ trong vật chất Hỗn Độn như mây mù nhợt nhạt sắp xông đến, dừng lại ở rất xa trên hư không.

Rõ ràng chính là ma thú nguyên thủy, Thiên Cực Hạc!

Thể tích của Thiên Cực Hạc cũng không lớn, toàn thân với những chiếc lông nhỏ trắng như tuyết, chớp động ánh sáng màu xanh nhạt phát sáng mỹ lệ, nhìn qua cực kỳ mỹ lệ, đỉnh hạc màu đỏ tươi, như nhuộm màu đỏ thắm, hơi hơi mở ra hai cánh, chung quanh hư không dường như đều theo dao động rất nhỏ đó nổi lên, cực kỳ quý dị.

Huống Thiên Minh hít một hơi thật sâu, mới vừa rồi một tiếng hạc kêu kia đã khiến linh hồn sinh ra kinh sợ mà đến bây giờ còn chưa hoàn toàn ổn định lại, trầm giọng nói:

“Thần Tôn, Thần Nguyệt Đỉnh kia hẳn là ở trên người nó chứ?”

Thần Tôn khẽ gật đầu :

”Dựa theo lẽ thường mà nói, bất kỳ một con ma thú nguyên thủy nào đều đem việc bảo vệ chí tôn linh bảo nguyên thủy ẩn giấu vào bên trong thân thể, nghĩ đến ngàn cực hạc cũng không quay về ngoại lệ. Muốn đoạt được Thần Nguyệt Đỉnh thì có hai biện pháp, một là giết chết nó cưỡng ép cướp đoạt, cái còn lại chính là bức nó giao ra!

Huống Thiên Minh chau mày, trong ánh mắt toát ra một tia sát khí quá hung ác, mà vào lúc này, một âm thanh lạnh như băng truyền đến.

“Muốn giết chết ta, các ngươi có năng lực này sao, quả là vọng tưởng!”

“Nói... Nói chuyện được!”

Con người Huống Thiên Minh tròn trặn, Thiên Cực Hạc lại có thể nói chuyện.

Thần Tôn hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

“Nó là ma thú nguyên thủy, ở trong bất kỳ vũ trụ nào đều tuyệt đối là tồn tại chúa tể, có thể nói chuyện thì không có gì là kinh ngạc, đã như vậy, chúng ta nên cẩn thận.”

Huống Thiên Minh có chút trầm trọng mà gật gật đầu, song chướng hơi hơi mở ra, Thiên đạo chỉ nhận liền phát ra một hồi tiếng run rẩy. Ngưng mắt nhìn lại, đột nhiên thấy được Thiên Cực Hạc kia nhỏ như ánh mắt tinh châu, chỉ cảm thấy trong ánh mắt kia dường như ẩn chứa một vạn ma phương thể giới, chung quanh không gian chợt vặn vẹo lên, tách rời, sụp đổ, tất cả đều giống như bước vào lúc vũ trụ tận thế, tóc một cổ khí tức hủy diệt rất đậm.

“Này... Điều này sao có thể, vũ trụ nguyên thủy không có khả năng rạn nứt, đến tột cùng chuyện như thế nào?”

Toàn bộ không gian vũ trụ liền giống như một tờ giấy mỏng đột nhiên bị xé rách ra, phát ra một vài rách run chói tai, vô tận tối tăm thay thế toàn bộ. Thân thể Huống Thiên Minh vừa thoải mái, liền giống như một chiếc thuyền giấy nổi trên biển rộng, ở trong vũ trụ to như vậy lại không cảm giác được không gian dao động một chút nào.

Nơi này cuối cùng là nơi nào?!

“Trở về... Trở về... Nhanh rời khỏi đây!”

Âm thanh của Thần Tôn đột nhiên từ chỗ sâu trong đầu của Huống Thiên Minh vang lên. Thần sắc của Huống Thiên Minh đại biến, dường như ý thức được cái gì, ánh mắt chợt thu lại, xuất ra Thiên đạo chỉ nhận chém xuống một cách mạnh mẽ. Trước mắt tối tăm vô tận chợt tách mở ra, chung quanh hư không quý dị cũng dần dần sụp đổ tiêu tan.

Thiên Cực Hạc dĩ nhiên đứng ngạo nghễ ở cách đó không xa, Thần Tôn đứng ở bên trái Huống Thiên Minh, thần sắc có vẻ đặc biệt ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Người vẫn tốt chứ?”

Huống Thiên Minh thở dài khí thô, mồ hôi lạnh trên trán đầm đìa chảy ra, sóng lưng đều ngưng khí một dòng mồ hôi, làm toàn thân đều ẩm ướt.

“Điều này cuối cùng chuyện như thế nào?”

Hai mắt Huống Thiên Minh có chút trống rỗng nhìn hai tay của mình, ánh mắt hiện lên một vẻ mặt mờ mịt.

Thần Tôn nói:

” Phương thức công kích của Thiên Cực Hạc thuộc loại công kích linh hồn, vừa rồi sau khi người cùng nó đối mặt, đã rơi vào trong công kích linh hồn của nó, nếu như không phải ta dùng thần thức gọi người quay về, nói không chừng chỉ sợ hiện tại linh hồn của người đã bị nó xé rách.”

Nghe được lời nói này, Huống Thiên Minh không khỏi lại hít một ngụm lương khí, ánh mắt kinh dị nhìn Thiên Cực Hạc, nhưng mà cũng không dám nhìn vào hai mắt của nó.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Thần Tôn chau mày, trên khuôn mặt già nua toát ra một tia trầm lắng, trầm giọng nói:

“Không có biện pháp khác, chỉ có chiến!”

Nói xong, vật chất Hỗn Độn chung quanh đã nằm trong tầm khống chế mà bị diễn hóa, hình thành một cỗ lực lượng nguyên tố cực kỳ mãnh liệt, vô hình mà có chất, lại là phong nguyên tố pháp tắc.

Thực lực của Thần Tôn cũng không giống bình thường, thuộc loại cao thủ Quy Thần trung kỳ, Huống Thiên Minh hiện giờ cũng mới là Quy Thần sơ kỳ, nhưng có Thiên đạo chi nhận giúp đỡ, cùng thực lực của hắn cũng chẳng phân biệt cao thấp.

Thiên Cực Hạc nhìn hai người triển khai thể công, phát ra một tiếng hừ lạnh thật mạnh, đột nhiên hai cánh chọt rung lên, tốc độ nháy mắt lên như bão tố, biến ảo thành một đạo lưu quang màu trắng như tuyết, hướng về phía hai người mãnh liệt đánh tới, một tiếng hạc kêu chói tai liên bạo phát.

Còn chưa tới trước mặt, Huống Thiên Minh liền cảm giác được linh hồn đang rung động kịch liệt, vội vàng đặt ngang Thiên đạo chi nhận, nhưng chỉ có thể làm giảm một phần, lại không cách nào hoàn toàn ngăn cản cỗ tập kích ma lực nhiếp tâm này.

Thần Tôn nắm trong tay phong nguyên tố pháp tắc, tại phương diện tốc độ thậm chí còn vượt qua Thiên Cực Hạc vài phần, trong nháy mắt biến ảo thành tám đạo ảo ảnh phân thân, dọc theo quỹ tích bất đồng hướng tới Thiên Cực Hạc vọt tới.

“Thủ đoạn nhảm chán, phá cho ta!”

Thiên Cực Hạc hừ lạnh một tiếng, ngửa đầu nhìn tới, Thần Tôn đứng ngạo nghễ ở trong hư không, cũng không có hành động gì khác, té ra mới vừa rồi tám đạo phân thân kia đều là ảo ảnh.

“Sưu!”

Giờ phút này, Huống Thiên Minh cũng phát động thể công, chín lần biến thân khiến lực lượng cùng tốc độ đều như bão táp tăng lên tới cực hạn, Thiên đạo chi nhận giống như một đạo vòng sáng xoay tròn cực nhanh, ở trong sự khống chế của hắn ở trong hư không vẽ ra quỹ tích ngổn ngang, trong nháy mắt đã tới trước thân thể của Thiên Cực Hạc.

Thân là ma thú vương giả trong hàng tỉ vũ trụ, Thiên Cực Hạc đối với sự công kích của Huống Thiên Minh hiển nhiên không để vào mắt, trong hư không, vật chất Hỗn Độn chọt lấy tốc độ kinh người hội tụ lại, hình thành một cái chắn thật lớn, Thiên đạo chi nhận rơi vào trong đó, liền phát ra một tiếng vang sầm muện xé rách .

“Người còn có cái bổn sự này sao?” Thiên Cực Hạc cười lạnh vang lên ở bên tai của hai người.

Trong ánh mắt của Huống Thiên Minh hiện lên một vẻ rất hung ác, điềm nhiên nói:

“Đương nhiên không thôi!” Trong nháy mắt, Thiên đạo chi nhận ầm ầm nổ tách ra, phân ra thành hơn ngàn vạn lưỡi sáng hình tròn, di động ở trong hư không, đầu phát ra một cỗ khí tức cực kì mạnh mẽ.

Giờ phút này, Thiên Cực Hạc dường như cũng cảm giác được một tia cảm giác nguy cơ.

Giờ phút này Thiên đạo chi nhận hóa thành hơn ngàn vạn đầu ở dưới sự khống chế của Huống Thiên Minh, đem Thiên Cực Hạc vây quanh như con kiếng cũng chui không lọt, giống như dù sao cũng chỉ có con dơi máu, nhìn chăm chăm từng cử động của Thiên Cực Hạc một cách ngoan cường.

“Động thủ! Nguyên tố phong bạo!”

Thần Tôn hét lớn một tiếng, thúc động lực lượng phong nguyên tố pháp tắc, một thoáng hơi thở, cuồng phong quét sạch, toàn bộ Thiên đạo chi nhận theo sức gió bắt đầu chuyển động nhanh chóng lên, theo tốc độ càng lúc càng nhanh, âm thanh hư không bị xé rách vang lên. Chỉ thấy hư không chung quanh Thiên Cực Hạc đang dao động vặn vẹo kinh người, dâng lên từng đạo sóng gợn hỗn loạn, nhìn thấy mà giật mình.

“Chỉ bằng các ngươi cũng muốn cướp lấy Thần Nguyệt Đỉnh, cút ngay cho ta!”

Thiên Cực Hạc phát ra từng tiếng kêu chói tai, trong hư không đột nhiên hiện ra một cái đỉnh lớn màu đồng đen, thân đỉnh hơi hơi chuyển động, phóng thích ra từng đạo ánh sáng màu xanh đen, ngàn vạn đạo Thiên đạo chi nhận phàm là có va chạm vào đều hóa thành nát tan.

Ánh mắt của Thần Tôn chợt thu lại, đột nhiên cả kinh nói:

“Đó chính là Thần Nguyệt Đỉnh, cướp lấy nó!”

“Ta biết!”

Huống Thiên Minh với vẻ mặt ngưng trọng, nắm trong tay Thiên đạo chi nhận còn lại lấy tốc độ cực kỳ mạnh mẽ hướng Thiên Cực Hạc vọt tới, trước mắt Thiên Cực Hạc xuất ra Thần Nguyệt Đỉnh, rất hiển nhiên nó đã khống chế được phần huyền diệu của chí tôn linh bảo nguyên thủy này thậm chí nhiều hơn nữa, tình thế dần dần trở nên khó giải quyết.

Trong lúc đó Thần Nguyệt Đỉnh kia so với Thiên Cực Hạc lớn hơn một chút, thân đỉnh có vẻ cực kì cũ kỹ, lộ ra màu đồng đen, khắc dấu huyền bí sâu xa, mờ mờ lưu động sáng bóng màu xanh đen. Nghe đồn Thần Nguyệt Đỉnh có thể luyện chế ra thần khí cùng tiên dược không gì sánh nổi, có thể một lần nữa ngưng kết hỗn nguyên, nâng cao tu vi cảnh giới trên diện rộng, mà bản thân nó cũng có năng lực phòng ngự cực mạnh.

Sự xuất hiện của Thần Nguyệt Đỉnh, hoàn toàn đem Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh ngăn cản lại, đối với phòng ngự với sức mạnh vô địch này, thật sự có chút bó tay không dùng được.

Lúc này, Thần Tôn truyền âm nói:

“Đừng lỗ mãng, mục đích của chúng ta không phải là giết Thiên Cực Hạc, mà là cướp lấy Thần Nguyệt Đỉnh, tốt nhất có thể kiềm chế nó lại, để tranh thủ cơ hội cướp lấy Thần Nguyệt Đỉnh!”

Huống Thiên Minh giật mình nói:

“Hiểu được!”

Lời còn chưa dứt, cả người biến mất ở trong hư không, ngay sau đó, đã xuất hiện ở mức độ của Thiên Cực Hạc cách đó không xa.

“Đi tìm chết sao, ta sẽ hoàn thành cho ngươi!”

Thiên Cực Hạc rung động hai cánh, trảo sau hơi hơi cong lên, hướng Huống Thiên Minh cào tới, đầu móng vuốt sắc bén vung lên một cỗ quang vụ màu xanh nhạt, giống như nhộng đang hơi hơi nhu động.

“Nhìn xem ai chết trước!”

Huống Thiên Minh đánh ra một quyền, nhưng còn chưa đến gần thân thể, đã thấy quang vụ màu xanh nhạt kia đã tràn ra, thoáng hơi thở, quét sạch toàn thân, giờ phút này linh hồn rối loạn, giống như ngàn vạn thanh kiếm sắc vô cùng bén nhọn đồng thời đâm vào chỗ sâu trong linh hồn, đau đớn vạn phần, không khỏi phát ra một tiếng kêu gào thảm thiết.

Thiên Cực Hạc trước sau cũng là ma thú nguyên thủy, có được năng lực cùng chủ thần tương đương thậm chí vượt qua chủ thần, Huống Thiên Minh bất luận ở trên thân thể cùng linh hồn đều xa xa không thể cùng chủ thần so sánh, tự nhiên không cách nào chống lại công kích mãnh liệt của ma thú nguyên thủy này.

“Không xong!” Thần Tôn thấy thế, không khỏi rất sợ hãi, lay động phong nguyên tố pháp tắc, nháy mắt xuất hiện ở trước mặt của Thiên Cực Hạc, một chưởng đánh ra, ở dưới sự bạo phát của lực lượng phong nguyên tố, phía trước hư không chợt dao động lên trên phạm vi lớn, Thiên Cực Hạc bị dao động này xâm nhập, liền lui về phía sau đến khoảng mấy ngàn thước.

“Người thế nào? !” Thần Tôn vội vàng hỏi.

Huống Thiên Minh cắn răng, lắc đầu nói:

“Linh hồn đã bị một ít tổn thương, tuy rằng không nguy hiểm cho tánh mạng, nhưng cũng ảnh hưởng rất lớn.”

Thần tôn cau mày nhanh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thần Nguyệt Đỉnh ở nơi xa, trầm giọng nói:

“Bất luận như thế nào, cũng phải lấy được Thần Nguyệt Đỉnh về, người phải chống đỡ!”

Huống Thiên Minh bịt chặt nơi ngực, chỉ cảm thấy linh hồn đang bị xé rách từng tắc, đau đớn vạn phần.

548. Chương 58 : Diệt Lôi Thần

Thiên đạo chỉ nhận một lần nữa lại khiến Huống Thiên Minh sáng hẳn lên , một tia quang mang vàng vàng bao phủ toàn thân , linh hồn đang không ngừng rung động cũng thoáng ổn định lại

“ Ta khuyên các người tốt nhất mau rời đi , nếu không nhất định sẽ chết ở chỗ này !” Thanh âm Thiên Cực hạc lạnh lẽo dị thường , từ rất xa truyền tới vang vọng không ngừng trong tai hai người

Thần tôn hít vào một hơi , trầm giọng nói :

“ Nếu là Nguyên thủy ma thú ta nghĩ người cũng đã biết được tới lúc Nguyên thủy trực tâm băng hủy cũng sẽ khiến cho cả vũ trụ này thay đổi , không lâu nữa tất cả sẽ không còn tồn tại lâm vào sự hủy diệt vĩnh hằng . Mà Thất đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo là phương pháp duy nhất có thể ngăn cản kiếp nạn này , vô luận là thế nào chúng ta cũng phải lấy Thần Nguyệt đỉnh !”

Huống Thiên Minh ôm ngực , sắp thanh nói :

“ Đoạt lại Thần Nguyệt đỉnh chính là chí ý của tân nhậm Thần Thiên , Thượng nhậm Thần Thiên đã gặp thần kiếp mà chết rồi !”

“ Đã chết ?” Thiên Cực hạc chất vấn , lạnh lùng nói :

“ Thần Thiên có chết hay không với ta cũng không quan hệ , nhưng Thần Nguyệt đỉnh tuyệt không thể cho các người !”

Ánh mắt Thần Tôn cứng lại , hét lớn :

“ Đoạt đỉnh !”

Chỉ tích tắc , cả người Thần Tôn dưới sự khu động Phong nguyên tố pháp tắc đã biến mất vô ảnh tung . Thiên Cực hạc hừ lạnh một tiếng cũng di chuyển , tốc độ cũng là vô cùng kì quái

Thần Tôn trong lòng không khỏi kinh hãi , thoáng chốc Thiên Cực hạc không ngờ lại xuất hiện cách đó không xa . Thần Tôn vội vàng diễn hóa pháp tắc lực , một cỗ hấp lực vô hình tựa như một vùng xoáy bỗng nhiên xuất hiện trong hư không

“ Hãm không !”

Đây là linh ngộ của Thần Tôn đối với Trạch nguyên tổ pháp tắc , phải nói nếu là cấm thuật Tử Dạ Thương Long hiển nhiên mạnh hơn Thần Tôn nhiều nhưng nếu là điều khiển trạng thái nguyên tổ pháp tắc thì Thần Tôn lại trên một bậc

Vùng xoáy kia với một tốc độ kinh người không ngừng nói rộng , Thiên Cực hạc chợt bị cỗ lực lượng này ảnh hưởng , tốc độ giảm đi đáng kể . Ánh mắt Thần Tôn nhất liễm trong lòng biết thời cơ đã đến , một tay úp xuống tựa hồ cả hư không đều giống như tan chảy , từng hỏa cầu đột nhiên xuất hiện , cuồng phong dữ dội cuốn tới Thiên cực hạc

“ Hỏa nguyên tổ pháp tắc , Thiên Hỏa Lạc Sát !”

Từng viên hỏa cầu màu tím lộ vẻ phá lệ quỷ dị nhưng phẳng phất ẩn chứa sức nóng có thể tan chảy mọi thứ , Thiên Cực hạc ngó qua hỏa cầu bao vây bốn phương tám hướng hiển nhiên không có đường tránh . Giờ phút này , một trận oanh minh phá không nổi lên , Thần Nguyệt đỉnh đột nhiên chuyển động cực nhanh , một hỏa cầu rất lớn xuất hiện trên đỉnh không ngừng phát ra tiếng oanh long

Thần Tôn thấy thế sắc mặt cũng trở nên khó nhìn , Thần Nguyệt đỉnh kia chính là Nguyên thủy chí tôn linh bảo , lực lượng phòng ngự không giống với bất kì thứ gì khác , cho dù là Chủ thần cũng không có biện pháp dễ dàng kích phá , nói chi là người không có Chủ thần lực như Thần Tôn.

“ Ha ha ha , chỉ bằng vào ngươi cũng vọng tưởng đoạt Thần Nguyệt đỉnh , quả thật nằm mơ , phải là Thần Thiên tự mình tới đây !” Thiên Cực hạc hét lên , âm thanh cuồng tiếu quanh quẩn trong óc Thần Tôn.

Sưu !

Đột nhiên , một âm thanh xé gió vang lên , xa xa chỗ một đạo lưu quang vàng trắng dường như đang xé rách hư không đồng thời lấy tốc độ kinh người phóng đến . Thiên Cực hạc không kịp chuẩn bị liền phát động đôi cánh , tuy nhiên ngay cả động tác cũng bị hạn chế rất lớn . Ầm ầm , đạo quang nhận hung hăng đánh vào cánh phía bên trái màu trắng.

Thiên Cực hạc toàn thân chấn động , lại bị lực đẩy của quang nhận kia bức lui vài trăm thước.

“ Hừ , đánh lén ?” giờ phút này , bên cánh trái của Thiên Cực hạc xuất hiện một vết thương màu đỏ nhạt , một tia Hỗn Độn khí từ miệng vết thương không ngừng phụt ra.

Cách đó không xa lắm , Huống Thiên Minh thở hổn hển , như trước vẫn ở tư thế phóng xuất Thiên đạo chi nhận , sắc mặt tái đi rất nhiều , xem ra mới vừa rồi linh hồn bị ảnh hưởng không phải ít.

Thần Tôn thấy Thiên Cực hạc bị thương khuôn mặt cũng hiện lên vẻ hưng phấn :

“ Xem ra phân tán sự chú ý của nó tạo cơ hội cho Huống Thiên Minh là biện pháp tốt nhất, bất quá hãn còn có thể chịu đựng được bao lâu ?”

Linh hồn Huống Thiên Minh lúc này đang bị thương , Thần Tôn cũng không thể nào nhận định hãn còn có thể duy trì cường độ công kích trong thời gian bao lâu nữa , mà với tình hình hiện giờ cũng không còn có thể thi triển sinh mệnh nguyên lực chữa trị cho hãn nữa.

Huống Thiên Minh nghiêng chặt hàm răng , Thiên đạo chi nhận khẽ di chuyển , bề mặt nổi lên một tia quang hoa màu xám phẳng phất đang xúc thế đợi phát . Thần Tôn hiểu ý , biết hãn đang đợi mình tạo thời cơ , một tay úp xuống Hỗn Độn vật chất xung quanh đang lưu động đột nhiên bị diễn hóa , Lôi nguyên tổ pháp tắc biến ảo thành một tia diện mang sí liệt dưới sự điều khiển của hãn không ngừng tích tụ , trong lòng bàn tay hình thành một quang cầu to bằng nắm tay , diện mang lưu chuyển khiến cho bốn phía ánh lên sáng chói

Thiên Cực hạc hai cánh phiến động :

“ Có Thần Nguyệt đỉnh phòng ngự , ta cũng muốn xem các ngươi có bao nhiêu thủ đoạn , tới đây !”

Sắc mặt Thần Tôn cực kì nghiêm trọng , năm ngón tay chuyển động , lôi diện quang cầu kia cũng thông thả chuyển động , đây cũng là điều khiển Lôi nguyên tổ pháp tắc trạng thái cực hạn của Thần Tôn . Ánh mắt gắt gao nhìn Thiên Cực hạc , thanh âm già nua trầm trầm , nói :

“ Tập ... Diệt ... Lôi ... Thần !”

Trong nháy mắt không có bất cứ một dấu hiệu nào nhưng tốc độ của Thần Tôn đã tăng lên tới cực hạn , chỉ thời gian bằng một cái hô hấp khoảng cách so với Thiên Cực hạc đã không tới trăm thước.

Dưới sự bảo hộ của Thần Nguyệt đỉnh Thiên Cực hạc căn bản không cần phải tránh nhưng đã được một bài học nó tất nhiên chú ý hơn tới Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh . Đôi cánh vũ động , một đạo khí lưu chột bộc phát ẩn chứa trong đó là công kích linh hồn cực kì khủng khiếp , với tốc độ không thể tưởng tượng phóng tới.

Thần Tôn lúc này đột nhiên cảm giác được linh hồn giống như đang bị xé ra thành từng mảnh , đau đớn không thể nhin.

“ Sưu !”

Thiên đạo chi nhận chột bính xạ ra giống như đuôi của một thiên thạch xanh lè rơi xuống

“ Dễ như vậy sao ?!”

Thiên Cực hạc trong lòng thâm cười nhạt , chuyện như vậy tất nhiên sẽ không thể lặp lại trên người nó lần thứ hai , thúc dục Thần Nguyệt đỉnh điên cuồng chuyển động , từ thân đỉnh xuất ra một tia sáng xanh sáng lóa , khi chạm đến Thiên đạo chi nhận cả thân đỉnh liên rung động phát ra một trận tiếng vang . Mà Thiên đạo chi nhận chột dứt đoạn , băng hủy rồi biến mất trong hư không.

Rất hiển nhiên , toàn lực Thiên đạo chi nhận của Huống Thiên Minh cũng không cách nào phá vỡ được phòng ngự của Thần Nguyệt đỉnh . Thiên Cực hạc được thể lại đắc ý cuồng tiếu , đôi cánh trắng phát một cái , một đạo quang vụ tuyết bạch sắc trong nháy mắt bao phủ Huống Thiên Minh.

Huống Thiên Minh phát hiện liền kêu thảm một tiếng , sắc mặt trắng bệch , gân xanh nổi đầy trán , da thịt toàn thân hiện lên huyết sắc đỏ tươi . Mà trong cơ thể linh hồn dường như đang bị vặn xoắn kịch liệt , phẳng phát như đang dần tách ra

Linh hồn công kích của Thiên Cực hạc mặc dù không thể bằng Âm Vương Thất Sát trùy nhưng nếu muốn xé rách linh hồn của Huống Thiên Minh lại là chuyện quá dễ dàng.

Tuy nhiên ngay khi Thiên Cực hạc phát ra lực lượng một sát na , một lôi điện chi quang phóng lên cao

“ Không ổn !” Thiên Cực hạc dường như ý thức được điều gì vội vàng quay đầu lại , lúc này đồng tử sáng như châu ngọc tràn ngập sự khiếp sợ

Thần Tôn ngạo nghễ đứng trước mặt nó , một tay giơ lên nắm lôi điện quang cầu có chút chuyển động

“ Tập diệt lôi thần !”

Một tiếng thét điên cuồng từ trong cổ họng Thần Tôn bộc phát ra , một quyền oanh xuất , quang cầu bé bằng nắm tay kia hung hăng đánh lên người Thiên Cực hạc . Thiên Cực hạc không kịp tránh , lúc này hiển nhiên cũng không có thời gian khởi động phòng ngự của Thần Nguyệt đỉnh . Hai cánh che trước ngực , đây cũng là phòng ngự cuối cùng của nó

Lôi điện quang cầu khi chạm đến thân thể Thiên Cực hạc một sát na chột bộc phát , một đám điện quang phóng lên cao . Giờ khắc này cơ hồ mỗi một tấc không gian cũng bị Lôi nguyên tố lực lượng tràn ngập . Tiếng lôi điện chói tai giống như ngàn vạn con hải triều đang điên cuồng gào thét

Quang vụ bao phủ thân thể Huống Thiên Minh đột nhiên tiêu tán , cảm giác linh hồn đang bị xé ra cũng hoàn toàn biến mất , từ từ ổn định

Huống Thiên Minh thở dài một hơi , kinh dị xem tình cảnh trước mắt mà dưới ánh sáng của những tia lôi điện đã không còn nhìn rõ bất cứ vật gì

...

Lúc này , Tần Vũ cùng Cổ Bàn đã đi tới địa phương Ma Thiên hồ đang ẩn núp

Không gian bất ổn được tạo ra phía trước hiển nhiên là thủ đoạn của Nguyên thủy ma thú , trong phiên không gian này hoàn toàn là pháp tắc Nguyên thủy vũ trụ khống chế tất cả , một lượng lớn Hỗn Độn vật chất không ngừng lưu chuyển , cả không gian cũng từ đó mà co rút lại.

Tần Vũ quan sát đám Hỗn Độn vật chất đang co lại rất nhanh , thần thanh nói :

“ Tốc độ co lại của Nguyên thủy vũ trụ đang không ngừng tăng nhanh , chúng ta phải hành động nhanh hơn ”

Cổ Bàn khẽ gật đầu , sau đó lại nhíu mày nói :

“ Tam ca , với thực lực Thần Thiên cảnh giới của huynh muốn đối phó một Nguyên thủy ma thú hẳn là thừa sức . Tại sao còn muốn đệ theo tới đây , đệ nghỉ đi giúp bọn Huống Thiên Minh tốt hơn !”

Tần Vũ cười nhạt một tiếng :

“ Ta gọi đệ tới đây tất nhiên là có nguyên do , đến lúc đó sẽ biết ”

Cổ Bàn vẫn còn mơ hồ , nhưng Tần Vũ đưa hắc tới đây tất nhiên là phải có nguyên do nào đó , cũng không hỏi gì . Cổ Bàn hai mắt quan sát xung quanh , thoáng nhìn thấy phía xa xa có một đám Hỗn Độn vật chất thể tích rất lớn dường như đang bao bọc lấy một vật gì đó

“ Đó là gì vậy ?” Cổ Bàn nghi hoặc hỏi

Tần Vũ cười nhạt :

“ Đó chính là nơi của Ma Thiên hồ , khi bọn Nguyên thủy ma thú nghỉ ngơi chúng rất thích dùng Hỗn Độn vật chất đắp lên thân thể , thoáng nhìn giống như một đám mây đen ”

549. Chương 59 : Luyện Hồn

Từ thể tích Hỗn Độn cầu có thể đoán được thân hình Ma Thiên hồ cũng không quá nhỏ , trước đây Cổ Bàn đã từng chứng kiến thực lực đáng sợ của Huyết Mãng cùng Quỷ Lang vương nên đối với Nguyên thủy ma thú cũng có phần hiểu biết vì thể rất cẩn thận.

Tần Vũ nhìn Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn , ánh mắt toát ra vẻ phức tạp , sau đó chậm chậm tiến tới gần Hỗn Độn cầu kia.

Tuy nhiên trong khi tới gần Hỗn Độn cầu , Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn không khỏi rung động hẳn lên , dường như vì nó mà sinh ra giao động giống như luyện hóa lực không ngừng từ trong trường phiên hiện ra , từng tia hắc tuyến li ti cũng lưu chuyển bất quy tắc.

Tần Vũ khẽ nhíu mày , hỏi :

“ Tứ đệ , có điều gì không đúng phải không ?”

Thần sắc Cổ Bàn lộ ra vài phần ngưng trọng , trầm giọng nói :

“ Từ thời khắc đầu tiên bước chân tới đây đệ đã cảm giác được hình như có một loại lực lượng cùng với Bàn Cổ phiên có liên lạc , bây giờ cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt . Luyện Hồn bí bên trong Bàn Cổ thể giới của đệ cũng không ngừng rung động , không biết là do nguyên nhân gì ”

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu :

“ Có lẽ liên quan tới Ma Thiên hồ ”

Trong nháy mắt hai người đã đi tới chỗ Hỗn Độn cầu , ánh mắt Cổ Bàn cứng đờ lại , nói :

“ Chúng ta nên làm gì bây giờ ?”

“ Với thực lực của ta bây giờ muốn chế phục một con Nguyên thủy ma thú cũng không phải việc khó , nhưng điều quan trọng nhất chính là Nguyên thủy chí tôn linh bảo trong tay nó , lúc này vẫn còn đang nghỉ ngơi . Cổ Bàn , đệ tới đánh thức nó !”

“ Đệ ?” Cổ Bàn cảm thấy kinh hãi nhưng không làm trái ý của Tần Vũ , liền huy động Bàn Cổ phiên , cổ lực lượng phá toái hư không nhất thời dấy lên trong không gian một tầng sóng năng lượng kỳ quái . Tuy nhiên khi chạm đến Hỗn Độn cầu một sát na , mặt ngoài Hỗn độn vật chất âm âm hội tán , một thân hình được bao bọc bởi một tầng tử sắc quang văn , hình thể mãnh hổ to lớn nhất thời xuất hiện trước mặt hai người.

Trên sống lưng mãnh hổ mọc đầy những gai xương nhọn hoắt , nhưng điều khiến người khác phải kinh hãi chính là hai cái răng nanh của nó , dài nhô ra xuống phía cằm , hơi cong cong có vẻ rất sắc bén . Lúc này hình như đang ngủ say , hai mắt nhắm chặt duy chỉ có hai lỗ tay khe giật giật , sau khi nhận thấy cổ lực lượng phá toái kia đột nhiên bùng tỉnh . Tiếng hổ gầm vang dội cả không gian , Hỗn Độn vật chất xung quanh nhất thời tản ra.

Ánh mắt Tần Vũ dừng trên người Ma Thiên hổ , nét mặt dặt theo một nụ cười nhạt , dường như rất thông thả.

“ Người là ai ?!” Ma Thiên hổ tê thanh rống lên , song nhãn tinh hồng sắc nhìn chăm chăm Cổ Bàn

Cổ Bàn toàn thân chấn động , theo bản năng để Bàn Cổ phiên trước ngực , một tia hắc tuyến nhất thời phóng ra hình thành một đạo phòng ngự vô hình.

Tần Vũ tự nhiên đi tới trước mặt Ma Thiên hổ , lạnh nhạt nói :

“ Nguyên thủy vũ trụ sắp lâm vào kiếp nạn hủy diệt , cần mượn Luyện hồn của ngươi dùng một chút !”

Ma Thiên hổ vừa nghe , đột nhiên phát ra vài tiếng cười khụ khụ :

“ Chỉ bằng ngươi cũng muốn lấy Luyện hồn của ta , nằm mơ !”

Tần Vũ ánh mắt nhất liêm , trầm giọng nói :

“ Thượng nhâm Thần Thiên đã chết , hôm nay ta kế vị tân nhâm Thần Thiên nắm trong tay Nguyên thủy vũ trụ , Luyện hồn chính là do Thượng nhâm Thần Thiên giao cho ngươi thủ hộ , bây giờ về lí người phải trả lại cho ta !”

“ Trả lại cho ngươi ? Ta thấy ngươi không phải tân nhâm Thần Thiên , trừ phi Thượng nhâm Thần Thiên tự mình tới đây lấy nếu không ta sẽ không đưa cho bất luận kẻ nào , dứt ngay cho ta !” Ma Thiên hổ chợt nổi giận , gai xương trên sống lưng đột nhiên bắn ra biến ảo thành gần một ngàn đạo tử sắc toái quang , giống như che trời vùi đất cuốn tới.

“ Ta cũng sẽ không khách khí nữa !”

Tần Vũ ánh mắt lạnh lẽo , bàn tay mở ra , hư không bốn phía không ngừng dao động , trong đó ẩn chứa từng đạo Thủy nguyên tố lực lượng màu xanh bắn vào bên trong tử sắc toái quang , trong nháy mắt giống như hòa tan vào bên trong , tiêu tán như chưa từng xuất hiện

Cổ Bàn bên cạnh thấy vậy , ánh mắt trợn trừng , trong lòng sớm đã vô cùng khiếp sợ.

“ Sao ?” lông mi Tần Vũ lúc này đột nhiên xuất hiện một tia thần sắc không thể hiểu nổi , chỉ thấy Ma Thiên hổ trong nháy mắt tăng tốc độ lên tới cực hạn , chỉ có điều mục tiêu của không phải là hắn mà là Cổ Bàn

Cổ Bàn kinh hãi thất sắc vùng Bàn Cổ phiên lên , lực lượng phá toái hư không trong nháy mắt bộc phát trong lúc này điên cuồng được phóng ra , bề mặt phiên từng đoàn hắc tuyến cũng không ngừng đan vào nhau ẩn chứa một cổ lực lượng luyện hóa mãnh liệt.

Ma Thiên hổ tê hống một tiếng , hổ trào sắc bén kia dừng mãnh hổ xuống , phòng ngự của Bàn Cổ phiên giống như một tờ giấy bạc , hoàn toàn bị xé rách.

“ Người là ai , trường phiên kia có lai lịch thế nào , nói !” Ma Thiên hổ lúc này đang điên cuồng , liên lục rống lên , không ngừng tới gần Cổ Bàn.

Cổ Bàn trong đầu đau nhói , không ngừng huy động Bàn Cổ phiên , lực lượng phá toái hư không tầng tầng phóng ra nhưng đối với Ma Thiên hổ không có bất cứ hiệu quả công kích nào

“ Không ổn !” mắt thấy Ma Thiên hồ đang xông tới , Cổ Bàn cũng là kinh hãi cực độ , lúc này chỉ có thể mở ra Bàn Cổ thể giới

Tuy nhiên , lúc này tốc độ Ma Thiên hồ đột nhiên giảm hẳn dường như bị rơi vào một vùng lầy vậy , không cách nào tự kiềm chế . Cách đó không xa , Tần Vũ thần sắc cực kì nghiêm túc , điều khiển Trạch nguyên tổ pháp tắc tạo xuất Hâm không hạn chế động tác của Ma Thiên hồ . Tần Vũ đối với điều khiển Trạch nguyên tổ pháp tắc đã vượt xa Thần tôn , hâm không chi lực cũng tăng cường rất nhiều.

Ma Thiên hồ nghiêng đầu sang chỗ khác , đôi con ngươi bùng lên hỏa quang rất hung hãn , tức giận thét :

“ Người cũng muốn chết phải không ?”

Tần Vũ không để ý tới Ma Thiên hồ mà quay về phía Cổ Bàn nói :

“ Tứ đệ , mở Bàn Cổ thể giới ra !”

Cổ Bàn trong lòng cả kinh nhưng cũng không hỏi lại , theo Bàn Cổ phiên vũ động , không gian bốn phía chợt biến ảo . Hai người một thú trong nháy mắt trong Bàn Cổ thể giới trên vạn thước cao , trải qua một thời gian ngắn tự tu bổ địa phương bị Loạn thần phá hư cũng đã từ từ ổn định.

Cách đó không xa , Luyện hồn bích vẫn sừng sững đứng đó thấu phát ra khí tức luyện hóa

Ma Thiên hồ sau một khắc xuất hiện tại Bàn Cổ thể giới , ánh mắt chú thị tại vách Luyện hồn bích , nhìn Cổ Bàn giận dữ quát :

“ Rốt cục đây là đâu ?!”

Cổ Bàn ánh mắt nhất凛 , trầm giọng nói :

“ Là từ trong đan điền của ta diễn sinh mà ra , nguyên vốn chỉ là một cái la bàn nhưng khi tới Nguyên thủy vũ trụ nó đã tự tiến hành tiến hóa , cùng với thân thể ra dung hợp hình thành một phương thể giới Bàn Cổ !”

“ Người thú vị lắm !”

Không biết tại sao Ma Thiên hồ đột nhiên đối với Bàn Cổ phiên cùng với Luyện hồn bích của Cổ Bàn cảm giác cực kì tức giận , đuôi hồ vung lên xuất hiện hàng hàng tàn ảnh vọt tới Cổ Bàn.

“ Chớ có làm càn !” Tần Vũ hét lớn một tiếng , một tay xòe ra đã thấy Hỗn Độn lực ngưng tụ lại , trong nháy mắt đánh một đòn rất mạnh lên người Ma Thiên hồ .

Mặc dù chỉ bé bằng nắm tay nhưng theo Hỗn Độn lực bộc phát xương gai trên sống lưng Ma Thiên hồ đột nhiên vỡ tan , từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn vật chất tràn ra từ đó

Ma Thiên hồ phát ra một tiếng tê hống thảm thiết nhưng vẫn phóng tới phía Cổ Bàn , hiển nhiên là đã đem tính mạng ra đánh cược , giống như nhất định phải đem Cổ Bàn thịt nát xương tan mới thôi.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng , liên tiếp thi triển Sơn nguyên tổ pháp tắc cùng với Trạch nguyên tổ pháp tắc lực lượng . Quanh Cổ Bàn chợt dâng lên một tầng khí lãng thanh sắc hình thành một lớp khô giáp bên ngoài cơ thể , một trảo Ma Thiên hồ vừa hạ xuống nhất thời vang lên một âm thanh muện hưởng , lực phản chấn truyền lại toàn thân Ma Thiên hồ khiến nó bị đánh bay ra ngoài.

Mà khô giáp bên ngoài thân thể Cổ Bàn vẫn chắc chắn vô cùng , chỉ là bên trong thân thể có chút rung động.

“ Phòng ngự thật là lợi hại !” trong lòng Cổ Bàn hiện lên sự cảm khái , hôm nay Tần Vũ đã bước vào cường giả Thần Thiên cảnh giới , đối với điều khiển Sơn nguyên tổ pháp tắc tất nhiên đã đạt tới trạng thái cực hạn , lực phòng ngự hình thành đừng nói là Nguyên thủy ma thú , cho dù là Chủ thần lực cũng không dễ dàng phá hủy.

Lập tức , không đợi Ma Thiên hồ ổn định lại , hư không bốn phía chợt co lại , hâm không chi lực phong tỏa bốn phía . Ma Thiên hồ giống như đang trong một vùng lầy , càng quấy càng lún sâu.

Tần Vũ thông thả tới bên cạnh nó , ánh mắt nghiêm lại , lạnh lùng nói :

“ Luyện hồn kì thật đã sớm bị hủy diệt , đúng không ?!”

Từ sâu trong ánh mắt Ma Thiên hồ hiện lên vẻ khiếp sợ :

“ Làm sao người biết ?”

“ Nhưng tại sao ?” nghe ngữ khí của Ma Thiên hồ có thể biết Nguyên thủy chí tôn linh bảo kia hiển nhiên đã không còn tồn tại nữa , chân mày Cổ Bàn nhất thời giật giật

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , sâu lắng nói :

“ Sau khi có được Nguyên thủy thần thiên bằng ta không phát hiện được bất cứ một tin tức nào từ Luyện hồn , khi đó ta đã hoài nghi . Tuy nhiên khi tới nơi này mới phát hiện không có chút khí tức linh bảo ba động nào , lúc đó ta mới biết Luyện hồn đã không tồn tại nữa ”

Ma Thiên hồ nặng nề hừ lạnh một tiếng :

“ Cái gì không tồn tại chứ , Luyện hồn ngay trên tay của hần !” vừa nói ánh mắt hần nhìn về phía Cổ Bàn Tần Vũ nhìn Bàn Cổ phiên trong tay Cổ Bàn một cái , lạnh nhạt cười nói :

“ Tứ đệ , đệ biết nguyên nhân ta mang đệ tới đây rồi chứ ”

Cổ Bàn cúi đầu nhìn Bàn Cổ phiên trong tay , cả kinh nói :

“ Đây là Luyện hồn ? Nó rõ ràng là từ la bàn diễn hóa ra , làm sao có thể là Luyện hồn ?”

Ma Thiên hồ lạnh lùng nói :

“ Mấy ngàn năm trước Luyện hồn đã không tồn tại nữa !”

Tần Vũ tiếp lời :

“ Nguyên thủy chí tôn linh bảo đúng là không thể nào tồn tại mãi mãi , mấy ngàn năm trước nó đã bằng hủy , một lần nữa biến ảo thành một luồng Hỗn Độn tinh hồn lưu lạc bên trong Tinh trần thế giới , cũng bởi do cơ duyên xảo hợp nên mới tích tụ trên người Tứ đệ bắt đầu dựng dục , một lần nữa trưởng thành Chuyện này vốn cũng chỉ là phán đoán của ta , không nghĩ rằng thật sự có việc như vậy ”

Ma Thiên hồ cũng không nói gì nữa

550. Chương 60 : Thắng Lợi Trở Về

Tần Vũ khẽ gật đầu :

“ Không sai , ta đưa đệ tới đây chính là muốn xác thực lại một chút , Bàn Cổ phiên của đệ đích thực không phải một kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo , Ma Thiên hồ ... Người nói sao ?”

Ma Thiên hồ nặng nề hừ lạnh một tiếng :

“ Không nghĩ tới Hỗn Độn tinh phách cự nhiên lại rơi vào người hần , từ lúc ta tỉnh lại một khắc đã có một cổ cảm giác linh bảo ba động quen thuộc ”

“ Nói như vậy , Bàn Cổ phiên cùng với Bàn Cổ thế giới của ta đều là sản vật sau khi Nguyên thủy chí tôn linh bảo Luyện hồn bằng hủy ?” Cổ Bàn thần sắc cực kì nghiêm trọng , đối với thuộc tính huyền diệu của Bàn Cổ phiên hần còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ nhưng điều duy nhất có thể phán định đó là Bàn Cổ phiên tuyệt đối là một kiện Chí tôn linh bảo , nhưng có phải là một Nguyên thủy chí tôn linh bảo hay không , điều này vẫn chưa thể biết

Ma Thiên hồ trầm giọng nói :

“ Thoạt nhìn , đặc tính của Luyện hồn mà người vừa phát ra bất quá chỉ là phần nông cạn nhất mà thôi , nó sử dĩ được gọi là Luyện hồn bởi vì trên phương diện công kích linh hồn nó có thể vượt qua bất cứ một Nguyên thủy chí tôn linh bảo nào . Hơn nữa trong quá trình luyện hóa linh hồn năng lực của nó cũng dần dần tăng lên , linh bảo lợi hại như vậy nằm trong tay người bất quá chỉ là lãng phí của trời mà thôi ”

Tần Vũ cười nhạt một tiếng , lúc này Hỗn Độn vật chất xung quanh đột nhiên điên cuồng hướng vào phía trong bắt đầu khởi động , hiển nhiên là dấu hiệu không gian đã không thể thừa nhận năng lượng khủng khiếp như vậy , cả không gian của Ma Thiên hồ đều co rút lại với tốc độ kinh người.

Tần Vũ phát tay rút lại Trạch nguyên tố pháp tắc vốn đang hình thành hãm không , trầm giọng nói :

“ Người cũng đã cảm giác được rồi , Nguyên thủy vũ trụ không ngừng co rút lại , chỉ sợ rằng không bao lâu nữa tất cả không gian cũng đều bị hủy diệt , người cũng không còn chỗ an thân nữa chỉ có thể chờ Nguyên thủy vũ trụ hoàn toàn biến mất ”

Ma Thiên hồ hừ lạnh một tiếng :

“ Ta không quan tâm nhiều chuyện như vậy , cũng không có khả năng quản , nếu Luyện hồn vốn đã nắm trong tay các người vậy thì mau rút đi !”

“ Không lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại !” Tần Vũ lập tức nhìn Cổ Bàn :

“ Thời gian không còn nhiều nữa , chúng ta mau trở về thôi , đoán chừng Sương nhi cùng Thần Tôn bọn họ đã quay lại ”

Cổ Bàn gật đầu , Tần Vũ một tay mở ra thức dục bốn nguyên lực nhất thời cùng Tử thủy thiên tinh sinh ra hô ứng , thân ảnh hai người chợt biến mất vô ảnh tung.

“ Tên gia hỏa kì quái !” Ma Thiên hồ gầm nhẹ một tiếng lập tức mí mắt khép lại , lại bắt đầu ngủ , Hỗn Độn vật chất xung quanh tụ lại mặt ngoài thân thể của nó giống như một Hỗn Độn quang cầu. ...

Sau một khắc , Tần Vũ cùng Cổ Bàn đã trở lại trong Thần Thiên đại điện

Lúc này , Tử Dạ Thương Long cùng Vũ Văn Thác ngồi hai bên đại điện , thấy Tần Vũ liền đứng dậy tiến tới nghênh đón.

Vũ Văn Thác cười nói :

“ Tần Vũ đại ca , Nguyên thủy chí tôn linh bảo đã nằm trong tay ?”

Tần Vũ khẽ gật đầu , khoe miệng hiện lên một nét cười nhạt :

“ Xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt , Nguyên thủy chí tôn linh bảo kia chính là Bàn Cổ phiên của Tiểu Cổ , bất quá chúng ta chưa từng phát hiện mà thôi ”

“ Bàn Cổ phiên ... chung quy cũng là kì quái , linh bảo này nếu so với Chí tôn linh bảo bình thường thì cường hãn hơn rất nhiều nhưng cũng cảm giác được nó ở trong tay người thiếu thiếu điều gì đó ” Tử Dạ Thương Long cau mày , có chút khó hiểu nói

Cổ Bàn khó xử cười một tiếng :

“ Ma Thiên hồ kia nói ta lãng phí của trời , một điểm cũng không sai , Luyện hồn bí chính là bản thể của Bàn Cổ phiên mà ta lại một mực vận dụng phá toái hư không chỉ lực tiến hành công kích , đối với linh ngộ nó ta bất quá chỉ là bì mao mà thôi ”

Tần Vũ nói :

“ Vô luận là thể nào bản thể của nó vẫn là một kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo , có thể lấy lực lượng của nó để một lần nữa sáng tạo Nguyên thủy trục tâm ... Sương nhi cùng Thần Tôn bọn họ đâu , chẳng lẽ còn chưa trở về ?”

Vũ Văn Thác lắc đầu :

“ Còn chưa về , bất quá thời gian một nén nhang nữa Tử thủy thiên tinh tự nhiên sẽ triệu hồi bọn họ trở lại , chúng ta nên đợi ”

Thời gian trôi qua rất nhanh , thoáng chốc đã qua thời gian một nén nhang . Tử thủy thiên tinh chợt phóng xuất từng đạo tử sắc quang hoa , hai đạo thân ảnh xuất hiện trong Thần Thiên đại điện.

Là Tôn Ngộ Không cùng Hồng Quân

Hồng Quân lộ ra vẻ cực kì chật vật được Tôn Ngộ Không diu đi , sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng nhưng khoe miệng lại hiển hiện một nụ cười khiến cho tận đáy lòng mọi người an tâm

“ Tiểu Quân , ngươi thế nào rồi , có thành công không ?” Cổ Bàn vội vàng tiến đến đỡ lấy hân vội hỏi

Hồng Quân có chút miễn cưỡng cười nói :

“ Dĩ nhiên là thành công , chỉ là Mạt Long kia thật sự quá lợi hại , chúng ta không cách nào diệt sát nó bất quá vẫn có thể đoạt lại Tà Long thứ trở về ”

Khi đó , Tôn Ngộ Không đánh một kích chí cực mạnh lên Mạt Long , trực tiếp oanh phá một bên phóng ngự của nó . Lần này bị thương nặng khiến Mạt Long bức Tà Long thứ bên trong cơ thể xuất ra , nhưng nó cố chịu đựng đau đớn đuổi giết hai người . Nếu như không phải Tử Thủy thiên tình kịp thời truyền tống thì sợ rằng đã trở thành mĩ thực trong bụng nó rồi.

Tôn Ngộ Không hung hăng nhổ một bãi nước bọt , cả giận nói :

“ Con rồng béo ú chết tiệt , chờ Lão Tôn ta đây đạt tới cảnh giới Đấu chiến hai ngàn côn nhất định phải bắt nó đập cho nát thịt !”

Tần Vũ thấy hai người bình yên vô sự trong ánh mắt toát ra vẻ từ ái , một tay phát ra xuất hiện một cỗ sinh mệnh nguyên lực vô cùng cường đại phóng vào thân thể hai người . Vô luận là linh hồn hay là thân thể đều đang hồi phục với tốc độ kinh người , Bất diệt phách thể trạng thái giải cấm thứ chín hình thành thương tổn nay cũng đang từ từ khôi phục.

Tần Vũ nhận thấy được tốc độ khôi phục cự nhiên lại chậm chạp như vậy không khỏi cau mày nói :

“ Tiểu Quân , thương thế kia là chuyện gì xảy ra ?” Hồng Quân lập tức đem chuyện giải cấm bất diệt phách thể nói ra một phen

Tần Vũ dường như có sở ngộ , trầm giọng nói :

“ Nếu như vậy không nên sử dụng lại trạng thái lực lượng đó nữa , chỉ sợ rằng nếu tái triển khai đừng nói là thân thể hay là linh hồn cùng không thể thừa nhận được ”

Hồng Quân khẽ gật đầu , nét mặt bất đắc dĩ . Lúc này , khả năng chịu đựng của Hỗn Độn thân thể thật sự có hạn , xem ra phải tăng cường độ của nó lên , còn cần tu luyện một khoảng thời gian nữa.

Lập tức bàn tay ngửa lên , một thanh vũ khí toàn thân ngăm đen xuất hiện trong tay . Hình dáng vũ khí kia rất cổ quái , mặt trước cực kì sắc bén , có ba cái gai theo thứ tự chĩa ra các hướng rồi lại vòng ra phía sau , toàn thân nó thấu vọng lại một cỗ khí tức quỷ dị khiến sắc mặt tất cả mọi người xung quanh trắng bệch.

“ Rất tốt !” Tần Vũ thấy Tà Long thứ ánh mắt sáng ngời , bây giờ cũng chỉ còn lại Thần Nguyệt đỉnh của Thiên Cực hạc nữa.

Hồng Quân hỏi :

“ Mạt quân sư đâu ?”

“ Hân đã rời đi , cũng không biết là đi đâu ” Vũ Văn Thác cười nói

Lúc này , tử sắc quang hoa lại lóe lên tiếp sau đó là lưỡng đạo thân ảnh xuất hiện trong đại điện , mọi người định thần nhìn lại chính là Thần Tôn cùng với Huống Thiên Minh

“ Thật là kịp thời , nếu không linh hồn ta nhất định bị xé rách ” Huống Thiên Minh thở dài một hơi , nét mặt toát ra vài phần hưng phấn . Mà trong tay của hân hách nhiên cầm một thanh đồng sắc cự đỉnh

Sắc mặt Thần Tôn trắng bệch , hiển nhiên là bị thương không nhẹ , nhưng sau khi về tới đầu cũng là không tự kiềm chế được cười lớn.

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười nói :

“ Lão Huống quả nhiên không tầm thường , nói xem các ngươi như thế nào lấy được Thần Nguyệt đỉnh ?”

Không đợi hần kịp nói , Tần Vũ đã thi triển Địa nguyên tổ pháp tắc , từng đoàn từng đoàn sinh mệnh nguyên lực tiến vào trong cơ thể hai người . Trên phương diện tu phục linh hồn , sinh mệnh nguyên lực hiển nhiên có hiệu quả rất tốt , sắc mặt Huống Thiên Minh cùng Thần Tôn lập tức hồng hào lại.

Tần Vũ vỗ vỗ bả vai Huống Thiên Minh , mỉm cười nói :

“ Các người phải chịu khổ rồi ”

Thần Tôn vội vàng đáp :

“ Đây là điều thuộc hạ nên làm , Thần Thiên nói như vậy là quá lời rồi ”

Huống Thiên Minh lộ vẻ sâu thâm cười nói :

“ Lần này thật đúng là hung hiểm vô cùng , công kích linh hồn của Thiên Cực hạc thật sự quá mạnh mẽ . Hơn nữa phòng ngự của Thần Nguyệt đỉnh cơ hồ là vô phương công kích , nhưng nó thủy chung không thể phân thân đối phó cả hai người chúng ta , sau vài lần đánh lén Nguyên thủy ma thú kia bị phân tâm , nhân cơ hội đó chúng ta đã đoạt được Thần Nguyệt đỉnh ”

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu :

“ Rốt cục đã hoàn thành , Thất đại nguyên thủy chí tôn linh bảo đã toàn bộ tụ về , việc này không nên chậm trễ , ta sẽ đi ngay bây giờ !”

“ Đi đâu ?” Thần Tôn hỏi

Vũ Văn Thác trợn mắt :

“ Người gốc thật hay là giả bộ , dĩ nhiên là phải tới địa phương Nguyên thủy trực tâm bị băng hủy ”

Thần Tôn hừ lạnh một tiếng :

“ Thần Thiên đại nhân , chúng ta cũng muốn cùng đi !”

Tần Vũ gật đầu đưa tay áp vào mặt ngoài Tử Thủy thiên tinh , theo quang hoa lưu chuyển tất cả mọi người đều đi tới địa phương kia.

Trên lý thuyết mà nói Nguyên thủy vũ trụ mặc dù vô cùng rộng lớn nhưng vẫn tồn tại biên giới (điều này trước đây tác giả cho là không có biên giới) , chỉ bất quá tìm cả đời cũng không được mà thôi . Còn Nguyên thủy trực tâm mà giải đất trung tâm chống đỡ cả Nguyên thủy vũ trụ , cũng là bởi nó tồn tại nên mới hình thành vô số không gian ngăn cách phân cắt các thế giới . Khi đi tới phiên tinh vực này một sát na , đáy lòng mọi người đều sinh ra một loại cảm giác cực kỳ bất an.

Đưa mắt nhìn lại , mặc dù Nguyên thủy trực tâm băng hủy nhưng phiên tinh vực này còn chưa hoàn toàn bị Nguyên thủy vũ trụ cắn nuốt.

Nơi này chỉ có vũ trụ hư không , từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn vật chất giống như tụ lại thành từng đám thể tích vô cùng lớn giống như những đám mây đen thong thả chuyển động . Nguyên thủy vũ trụ co lại ở chỗ này rất rõ ràng.

Vũ Văn Thác về lại nơi này tựa hồ còn có thể cảm giác lại được Hỗn nguyên băng hủy lúc ấy , tình cảnh tu vi bị phế hết thấy đều thoáng như ngày hôm qua . Thần Tôn thở dài thật sâu , dường như ở chỗ này vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại của chân linh Thần Thiên.

Tần Vũ nhíu mày , trầm giọng nói :

“ Là nơi này , chúng ta phải trong thời gian ngắn nhất sáng tạo tân lực lượng chống đỡ Nguyên thủy vũ trụ , nếu không khi đã tiến vào giai đoạn phân liệt cũng không còn cách nào khôi phục nữa ”

Mọi người liền gật đầu , trên khuôn mặt toát ra thần sắc khẩn trương

551. Chương 61 : Kiện Linh Bảo Thứ Tám

Hồng Quân ánh mắt nhất liễm đầu tiên xuất ra Đạo Thiên kính trong hư không phóng thích ra lưu quang bạch kim , thông thả bay lên.

Ngay sau đó , Tôn Ngộ Không cầm Tà Long Thứ ném mạnh lên cao . Tà Long Thứ kia với tốc độ kinh người biến ảo thành một đạo hắc sắc quang hoa nổ mạnh trong hư không

Huống Thiên Minh âm trầm phiến động Thần Nguyệt đỉnh , thân đỉnh quang hoa lưu động phóng xuất ra một cỗ ba động linh bảo kì dị cùng với hai kiện Nguyên thủy vũ trụ tách ra.

Tử Dạ Thương Long bên cạnh thần sắc có phần nghiêm trọng , một tay ngửa lên , Âm Vương Thất Sát trùy nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay phóng thích ra sát khí kinh người khiến sắc mặt mọi người trở nên tái nhợt.

Lúc này , Tứ đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo cũng đã lần lượt phát sáng

Tần Vũ hít một hơi thật sâu , hai tay phân biệt xuất ra Thiên Phạt kiếm cùng với Tử Thủy Thiên tinh , thông thả bay lên cao.

Lục đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo trong hư không chậm rãi chuyển động phóng thích ra khí tức ba động kết hợp một cách hoàn mỹ , với một loại tần suất kì lạ không ngừng dao động . Mà Tần Vũ lúc này đứng giữa Lục đại nguyên thủy chí tôn linh bảo , cẩn thận cảm giác sự huyền ảo trong đó , thúc dục lực lượng cường đại nhất chống đỡ Nguyên thủy vũ trụ sắp bị hủy diệt.

Lúc này , trận trận tiếng vang truyền lại . Hỗn Độn vật chất bốn phía dường như bị một loại lực lượng nào đó dẫn dắt điên cuồng hướng vào phía trong nén lại , Tần Vũ biến sắc , trong lòng biết được quá trình co lại đã sắp sửa kết thúc , trầm giọng nói :

“ Tứ đệ , tới phiên ngươi !”

Chân mày Cổ Bàn giật giật , ánh mắt đang đặt trên Bàn Cổ phiên trong tay , thấp giọng nói :

“ Tất cả đều nhờ vào ngươi , đi thôi !” lập tức ném Bàn Cổ phiên lên cao , bề mặt phiên dao động sau đó xuất hiện từng đạo ti tuyến màu đen không ngừng đan vào nhau

Cùng lúc đó , Luyện hồn bích bên trong Bàn Cổ thể giới cũng sinh ra ảnh hưởng , nó phóng thích ra một loại lực lượng luyện hóa cực kì mãnh liệt . Hư không xung quanh phẳng phất như đang tan chảy , bắt đầu có hiện tượng méo mó.

Thất đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo đang không ngừng lưu chuyển xung quanh Tần Vũ , mà hiện tại Tần Vũ phải tập trung tinh lực sử dụng Thiên nguyên tổ pháp tắc tiến hành dung hợp năng lượng của tất cả linh bảo , hình thành tân Nguyên thủy trực tâm.

Giờ phút này , bảy kiện linh bảo cơ hồ đồng thời phóng thích những ánh sáng đủ màu sắc , khi thì thâm u biến ảo vô thường , lúc thì đỏ bừng như xá lợi , có khi lại là màu xanh ngọc khiến cho cả thái không Nguyên thủy vũ trụ cũng trở nên huyền ảo theo.

Dưới sự điều khiển của Thiên nguyên tổ pháp tắc , bảy kiện linh bảo từ từ dung hợp lại hình thành một cột sáng lớn vô cùng , lại đang không ngừng mở rộng . Tần Vũ ánh mắt nhất liễm , cảm khái :

“ Không hổ là Thượng nhâm Thần Thiên , cự nhiên lại có thể sáng tạo ra linh bảo huyền diệu như vậy , hi vọng nó có thể cứu nguy cho cả Nguyên thủy vũ trụ ”

Trước đó trong lòng Tần Vũ sớm đã tính toán , nếu thật có thể cứu nguy được Nguyên thủy vũ trụ , hẳn sẽ sáng tạo ra một không gian vũ trụ nữa cùng Lập nhi cùng người thân một nhà đoàn tụ . Tuy nhiên tâm nguyện này có thể thực hiện hay không còn phải xem Nguyên thủy chí tôn linh bảo kia có chống đỡ được lực cản trở của Nguyên thủy vũ trụ hay không.

Theo Thất đại Nguyên thủy chí tôn linh bảo không ngừng dung hợp , tốc độ cản trở của toàn bộ Nguyên thủy vũ trụ cũng dần trở nên chậm lại . Tần Vũ có thể cảm giác được từng không gian bình diện đang không ngừng phát sinh , giống như cái giá chống đỡ cả Nguyên thủy vũ trụ , tất cả đồng thời hiện lên.

Giờ phút này , trên khuôn mặt Tần Vũ toát ra thần sắc vui mừng , cứ theo đà này không lâu nữa sẽ có thể tiêu trừ lực cản trở . Mọi người thấy thế tận đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm

“ Thương Long , sau khi tất cả kết thúc người định thế nào , dù sao người cũng không còn là Tà Thần nữa ” Thần Tôn chân thành nhìn Tử Dạ Thương Long một cái , trầm giọng nói

Tử Dạ Thương Long khoe miệng hiện lên một nụ cười , nói :

“ Tất cả kết thúc có lẽ ta sẽ dẫn thê tử cùng nữ nhi vân du tứ phương , có lẽ sẽ ở lại Đại Thần Thiên giới một thời gian , chẳng biết có được hoan nghênh không ”

Thần Tôn cười nhạt một tiếng :

“ Nếu là người chịu ta tất nhiên tự mình nghênh đón người , Đại Thần Thiên giới vĩnh viễn mở rộng cửa chào đón người ”

Hai người nhìn nhau cười lớn , xem ra bọn họ rất tự tin đối với việc Tần Vũ có thể hóa giải nguy cơ.

Giờ phút này , tất cả tinh thần lực của Tần Vũ đều tập trung vào việc dung hợp lực lượng Thất đại Nguyên thủy chỉ tôn linh bảo , sự dao động của các linh bảo lúc này dường như đã đạt đến độ hoàn mỹ , cơ hồ sự dao động này bao trùm toàn bộ Nguyên thủy vũ trụ . Từng đạo không gian bình diện cũng không ngừng hình thành , mà cột sáng bao phủ Tần Vũ lớn vô cùng kia giờ phút này cũng đã đạt tới kích thước vô cùng lớn.

Tuy nhiên ngay khi ánh sáng của các linh bảo đạt tới trạng thái cực hạn chợt ảm đạm dần không thể hiểu , cỗ năng lượng ba động kinh khủng kia vào lúc này cũng giảm đi rất nhiều.

Phảng phất chỉ trong một tích tắc hết thảy đã mất đi nguồn động lực

“ Không ổn !”

Tần Vũ kinh hãi thất sắc , ánh mắt chăm chú nhìn Bàn Cổ phiên phía trên , xa xa trông thấy Bàn Cổ phiên có chút rung động , thân phiên có vẻ rất cổ phác không một ánh quang hoa , lúc này cỗ lực lượng luyện hóa kia cũng biến mất vô ảnh tung.

“ Sao ... Tại sao có thể như vậy ?”

Thiên nguyên tổ pháp tắc lại không cách nào hút lấy năng lượng bên trong Bàn Cổ phiên , Tần Vũ dường như cảm giác được điều gì đó liên chuyển hướng nhìn tới Cổ Bàn

Chỉ thấy Cổ Bàn tựa hồ đang rất thống khổ , khuôn mặt nhăn nhó , cúi gập người khó khăn nói :

“ Tam ca ... Đệ không thể điều khiển nổi Luyện Hồn bích , Bàn Cổ thể giới ...”

Tần Vũ nhíu mày nhìn thấu qua Bàn Cổ phiên đi vào Bàn Cổ thể giới , phát hiện cả thể giới dường như sắp lâm vào cảnh hủy diệt , không gian băng toái , bề mặt Luyện hồn bích cũng xuất hiện từng vết nứt lớn khiếp người.

“ Hóa ra là vậy , Bàn Cổ phiên tái sinh sau khi bị hủy diệt đã không thể nào đạt tới cường độ một Nguyên thủy chỉ tôn linh bảo lúc trước . Thật sự sai lầm ... sai lầm ...” trong ánh mắt Tần Vũ toát ra sự tuyệt vọng bi thương , hai con mắt trống rỗng nhìn cột sáng thật lớn kia ánh sáng không ngừng nhạt dần với tốc độ rất nhanh . Không gian bình diện vừa rồi mới được sinh ra nay đã mất đi bốn nguyên lực lượng bắt đầu băng hủy.

Bàn Cổ phiên kia bản thể đúng là Luyện hồn , nhưng sau khi trọng sinh trong đan điền của Cổ Bàn nó đã dung hợp với Nguyên thủy Huyền thiên mở , cường độ vì thế không thể bằng Luyện hồn trước kia . Có lẽ sau mấy diễn kịch nữa mới có thể khôi phục lại , nhưng bây giờ đã không còn thời gian nữa.

Mọi người thấy thế sắc mặt cũng cứng đờ , một cảm giác tuyệt vọng tràn ngập trong tâm

Nguyên thủy vũ trụ bằng hủy cũng có nghĩa tất cả sẽ không tồn tại nữa . Chỉ không lâu nữa quá trình co lại sẽ kết thúc , lực lượng cản trở sẽ tiến vào quá trình phân liệt.

“ Sưu !”

Trong lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng nhất thì một đạo mờ mờ quang hoa chợt xé hư không phóng tới , cơ hồ còn chưa xuất hiện Tần Vũ đã cảm giác được một khí tức Nguyên thủy chí tôn linh bảo ba động quen thuộc.

Thoáng chốc , đạo lưu quang màu xám đã xuất hiện trước mặt Tần Vũ . Định thần nhìn lại thì thấy một vật được kiến tạo rất kì lạ , trông giống như hình lưỡi liềm nhưng hai mũi lại cách nhau rất xa , thoáng nhìn trông giống một hình trăng khuyết , có vẻ cực kì sắc bén khiến cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo . Tần Vũ vươn tay ra , khi chạm đến nó sát na thì một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

“ Thần Thiên đại nhân , Mạc mỗ cả đời vô dụng , duy nhất chỉ có một giấc mộng đó là tạo xuất một cực phẩm linh bảo vượt qua cả Nguyên thủy chí tôn linh bảo . Sau khi tập hợp được bảy khối Nguyên thủy huyền thiên mở lại thêm một ngàn năm thời gian rốt cục Mạc mỗ đã tạo thành . Linh bảo này tên Đột Nguyệt , ảo diệu huyền bí ẩn chứa bên trong vẫn cần người sau linh ngộ , Mạc mỗ lấy mệnh luyện khí hôm nay coi như đã đại công cáo thành , lạc đắc viên mãn . Hy vọng có thể trợ giúp Thần Thiên đạo nhân tí lực !”

“ Là ... Là hắn ?!” sau khi Tần Vũ khiếp sợ một chút liền thở dài thật sâu , ánh mắt dừng ở linh bảo có hình dạng kì dị kia , trầm giọng nói :

“ Mạc tiên sinh không hổ là Đệ nhất binh vương , yên tâm đi , ta nhất định sẽ cho người toại nguyện !”

Lập tức , Đột Nguyệt phá không phóng lên cao cùng với Thất kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo đang dung hợp , vào lúc này đã là tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo , cỗ lực lượng huyền ảo kia một lần nữa lại được phóng thích , cả cột sáng thấu phát ra những dải sáng dài vô tận , vô số không gian giới diện cũng dần dần được hình thành.

Hồng Quân khi thấy kiện linh bảo kia một khắc , trong lòng đã hiểu chuyện gì xảy ra , thán thanh nói :

“ Giấc mộng của Mạc tiên sinh rốt cục đã hoàn thành ”

Huống Thiên Minh bên cạnh cùng gật đầu thật mạnh :

“ Mơ ước lớn nhất của Mạc quân sư chính là tạo ra linh bảo này , hắn là lão cũng mỉm cười nhắm mắt , bài vị Đệ nhất binh vương nhất định thuộc về lão !”

Sau khi Mạc Túy Sinh thối hỏa đã lấy tính mạng của mình khai linh tạo xuất một kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo dường như hoàn mỹ , đồng thời dùng tia chân linh cuối cùng truyền tống nó tới tay Tần Vũ . Tần Vũ lúc này đã có tám kiện linh bảo , lực lượng huyền ảo giống như vô cùng vô tận , cột sáng lớn vô cùng kia đang khuếch trương với tốc độ kinh người , không gian giới diện của cả Nguyên thủy vũ trụ cùng đã tới giai đoạn cuối cùng.

Theo cỗ lực lượng không ngừng hình thành này , lực lượng cản trở cường mãnh của Nguyên thủy vũ trụ cùng đã tước giảm rất nhiều , tốc độ co lại của Hỗn Độn vật chất cũng từ đó mà chậm lại.

“ Hô !”

Cổ Bàn hít một hơi thật sâu dựa lên người Hồng Quân đứng dậy , lúc này Đột Nguyệt đã thay thế Bàn Cổ phiên , Bàn Cổ thể giới do chân thân hắn diễn hóa ra cũng từ từ khép lại

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tần Vũ , cùng đợi thời khắc đáo thành !

552. Chương 62 : Mộ Địa Dị Biến

“ Rốt cục đã sắp hoàn thành ”

Khóe miệng Tần Vũ hiện lên một nụ cười thoải mái , dưới phạm vi thần thức hắn cảm giác rõ rệt vô số không gian giới diện đã sinh thành , bây giờ không ngừng ổn định bên trong vũ trụ.

“ Cuối ... Cuối cùng cũng sắp hoàn thành !” trên mặt Thần Tôn và Vũ Văn Thác đều toát ra thần sắc hưng phấn . Giờ khắc này bọn họ đợi đã lâu rồi , ban đầu Thần Thiên vẫn mệnh đường xa , hôm nay Tần Vũ với

Thần Thiên chi vị lại một lần nữa sáng tạo Nguyên thủy trực tâm , ngàn năm luân hồi , vào giờ khắc này đã kết thúc

“ Hát !”

Tần Vũ đột nhiên rống to , tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo đột nhiên phát ra quang thải huyền lệ chói mắt cơ hồ xuyên thấu cả Nguyên thủy vũ trụ , chiếu sáng mỗi một tấc không gian.

“ Đã hoàn thành , ha ha ha !”

Giờ khắc này , Hỗn Độn vật chất sền sệt chung quanh cột sáng kia đã tan biến như mây khói , một không gian kích cỡ rất lớn lúc xuất hiện trước mặt mọi người . Cột sáng cự đại màu sắc vô cùng rực rỡ thấu phát ra một khí tức năng lượng không thể rung chuyển , chính là nền gốc của cả vũ trụ.

Bởi vì nó tồn tại mà vô số không gian giới diện cũng được tạo nên , giống như một cái giá đỡ lớn vô cùng chống đỡ tất cả sự vận chuyển của Nguyên thủy vũ trụ.

Tiếng cười của Tần Vũ quanh quẩn trong không gian , có vẻ cực kì hưng phấn . Tất cả mọi người lúc này cũng hô lên , Thần Tôn cùng Vũ Văn Thác kích động đến nỗi chảy cả nước mắt , di ngôn của Thượng nhâm Thần Thiên cuối cùng bọn hắn cũng đã hoàn thành.

Ngay khi mọi người hoan hỉ một khắc , đột nhiên tám Nguyên thủy trực tâm phát ra một tiếng ‘Bồng’ , lực lượng của tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo dường như thoát khỏi tầm kiểm soát của Tần Vũ , bắt đầu điên cuồng hội tụ hình thành một đạo quang hoa vô cùng sắc sảo , cơ hồ xuyên thấu cả hư không vũ trụ , phát ra tiếng sấm kịch liệt.

Đối với tình huống đột biến kia Tần Vũ cũng rất khiếp sợ , thần thức phóng ra đột nhiên cảm giác được có một cỗ lực lượng cường đại đang triệu hoán quang hoa màu sắc rực rỡ kia . Lực lượng của tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo hội tụ lúc này cũng biến mất trong vũ trụ

...

Tà Thần giới ... Tà Thần cổ tháp

Giờ phút này , bảo tháp tang thương cổ phác kia đột nhiên phát ra một trận nổ mạnh , cả thân tháp hách nhiên sụp xuống xuất hiện trong hư không một hắc động u ám , giống như một dòng suối màu đen bị nghiêng.

Trong không gian cổ tháp dường như phóng xuất một cỗ lực lượng triệu hoán , tựa hồ đang kêu gọi điều gì đó.

Trung tâm Nguyên thủy vũ trụ ...

Giờ phút này , Tần Vũ đột nhiên bay tới bên cạnh mọi người , trầm giọng nói :

“ Thật kì quái , Nguyên thủy trực tâm kia mặc dù đã sáng tạo thành công nhưng lực lượng của tám kiện Nguyên thủy Chí tôn linh bảo lại đột nhiên thoát khỏi sự kiểm soát của ta , giống như bị một thế lực nào đó triệu hoán ”

“ Cái gì ?” Thần Tôn cũng có vẻ cực kì khiếp sợ

Tần Vũ thở dài thật sâu , bàn tay ngửa lên trong hư không xuất hiện tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo đang rơi xuống , lúc này chúng đã mất đi bốn nguyên lực bên trong nên phẳng phất như đang lâm vào ngủ say , ảm đạm vô cùng , không bằng cả một vũ khí tầm thường nhất nhưng Nguyên thủy chí tôn linh bảo chỉ cần trải qua một thời gian ngắn bổ sung Hỗn Độn vật chất lại có thể khôi phục bốn nguyên lực.

Hồng Quân , Cổ Bàn đều tự thu hồi Đạo Thiên kính cùng Bàn Cổ phiên.

Tần Vũ một mặt lại phóng xuất thần thức hạn độ lớn nhất truy tìm phương hướng lực lượng kia bị triệu hoán , mặt khác điều khiển Nguyên thủy chí tôn linh bảo , cười nhạt :

“ Lúc này Nguyên thủy trực tâm đã hình thành , vài món Nguyên thủy chí tôn linh bảo này đối với ta cũng không có tác dụng gì nhiều , bây giờ ta phân cho các người ”

Lời vừa dứt , ánh mắt mọi người sáng lên , đây chính là Nguyên thủy chí tôn linh bảo a , cả Nguyên thủy vũ trụ cũng chỉ có được vài kiện như vậy . Có thể có được chúng cảnh giới nhất định sẽ tăng lên rất nhiều , thực lực cũng sẽ mạnh hơn gấp nhiều lần , Loạn thần chính là một điển hình.

Tần Vũ nhìn kiện linh bảo Đoạn Nguyệt do Đệ nhất binh vương Mạc Túy Sinh đã tạo , nói :

“ Thiên Minh , Đoạn Nguyệt kia chính là Mạc tiên sinh dùng mạng tạo ra , nó cùng với Thiên đạo chi nhận của người có vài phần tương tự , tựu giao cho người nắm giữ , còn về phần huyền ảo trong đó người phải cẩn thận lĩnh ngộ , nhất định không được phụ sự khổ tâm của Mạc tiên sinh ”

Huống Thiên Minh quan sát Đoạn Nguyệt , trên khuôn mặt hiện lên sự tôn kính , trầm giọng nói :

“ Rõ , Tần tiên bối !”

Tần Vũ khẽ gật đầu lập tức nhúc nhích đầu ngón tay , Thần Nguyệt định thật lớn đã dựng lên , quang hoa thân đỉnh lưu chuyển phóng xuất một tia quang hoa khiến người khác cảm thấy khoan khoái.

“ Tương truyền Thần Nguyệt đỉnh có thể luyện chế ngưng tụ chân nguyên dùng để trọng tổ thân thể , Vũ Văn Thác , người tu luyện Địa nguyên tổ pháp tắc , trên phương diện điều khiển sinh mệnh nguyên lực tin tưởng nó sẽ trợ giúp rất lớn cho người , bây giờ nó thuộc về người ”

Vũ Văn Thác hí hửng cười nói :

“ Đa tạ Tần Vũ đại ca , giao cho ta được rồi !”

Nắm ngón tay Tần Vũ lưu chuyển , Tà Long Thứ toàn thân đen nhánh run lên , phát ra một tiếng ong ong.

“ Thần Tôn , từ nay về sau Đại Thần Thiên giới vẫn do người quản lý , Tà Long Thứ do người nắm giữ ”

Đây là mệnh lệnh của Thần Thiên , Thần tôn tất nhiên không thể nào cự tuyệt , rất kính cẩn thu lấy , trầm giọng nói :

“ Đa tạ Thần Thiên ”

Tần Vũ cười nhạt , một tay ngửa lên , Âm Vương Thất Sát trùy ầm ầm hắc sắc quang hoa xuất hiện trong tay.

“ Linh bảo này chính là Chí tôn linh bảo có lực công kích mạnh nhất trong cả Nguyên thủy vũ trụ , nhưng sát khí bên trong đủ để ăn mòn tâm linh thần trí , thậm chí cả Loạn thần cũng không thể ngăn cản . Cho nên ta cũng không có ý định đưa nó cho ai cả , mà phong ấn tại Thần Thiên đại điện đợi người hữu duyên ”

Âm Vương Thất Sát trùy có nhiếp tâm ma lực , bất cứ một vị Chủ thần nào trong lòng đều biết Loạn thần sở dĩ biến thành bộ dạng như vậy hoàn toàn là bị Âm Vương Thất Sát trùy ăn mòn nội tâm thần trí.

Về phần Tử Thủy Thiên tinh cùng Thiên Phật kiếm Tần Vũ giữ lại riêng cho mình

Sau khi phân phối Nguyên thủy chí tôn linh bảo , Tần Vũ cùng thở dài một hơi . Tử Dạ Thương Long đột nhiên sắc mặt trắng bệch dường như cảm giác được điều gì đó , trong ánh mắt hiện lên vẻ vô cùng khiếp sợ.

Tần Vũ nhíu mày từ trong thần thức dường như cũng đã phát hiện , trầm giọng nói :

“ Tử Dạ Thương Long , chuyện này là sao ?”

Tử Dạ Thương Long nghiêng chặt hàm răng , rít khê :

“ Làm sao có thể , nơi phát ra cỗ lực lượng triệu hoán năng lượng linh bảo lại chính là bên trong Tà Thần cổ tháp của ta ”

Thần Tôn cùng Vũ Văn Thác thần sắc cũng đại biến , kinh ngạc nói :

“ Như thế nào lại vậy ?!”

Bọn họ cũng biết trong không gian Tà Thần cổ tháp có gì

“ Là trong cơ thể vũ kinh !” Tần Vũ cảm giác được cỗ lực lượng triệu hoán rõ ràng từ trong cơ thể Vũ Kinh phóng ra , tuy nhiên trong cơ thể Vũ Kinh kia lại là Thần Thiên mộ địa

Cổ lực lượng triệu hoán hách nhiên là từ trong Thần Thiên mộ địa !

Ánh mắt mọi người cũng hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc , Thần Thiên mộ địa cự nhiên tại lúc này sinh ra dị biến , một cổ cảm giác bất an nổi lên trong lòng Tần Vũ.

...

Tại vòng xoáy màu đen u ám kia một đạo thái sắc quang hoa ẩn chứa lực lượng khổng lồ tràn vào bên trong , phút chốc đi tới cơ thể Vũ Kinh.

Cách đó không xa , Thần Thiên mộ địa trôi nổi trong hư không , tuy nhiên vào giờ khắc này cũng dường như lộ ra vẻ cực kì bất an , đang không ngừng rung động phát ra âm thanh trầm muộn.

Mộ địa xám trắng , một thạch bia đứng vững bên trong

Đột nhiên , quang hoa sắc sỡ kia hội tụ trên bầu trời mộ địa chợt trán bạo . Lưu quang hoa mỹ rực rỡ rơi xuống khiến cả mộ địa cũng trở nên lấp lánh cực kì đẹp mắt

Cổ quang qua sắc sỡ ẩn chứa lực lượng của tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo , từ từ sát nhập vào cả mộ địa.

Cũng không ai biết vì sao mộ địa lại triệu hồi cổ lực lượng này nhưng tại lúc này Thần Thiên mộ địa lại khiến cả Nguyên thủy vũ trụ phát sinh dị biến.

Đột nhiên , một vết nứt xuất hiện phía trên một bia mộ bóng loáng , đang không ngừng mở rộng . Truyền đến một tiếng rầm rắc rồi đột nhiên trở thành âm thanh băng liệt , nứt vỡ , không lâu sau cả mộ địa cũng bị tàn phá không thể tả , tất cả mộ bia đều hoàn toàn tan vỡ.

Quang hoa rực rỡ vào lúc này huyền lệ vô cùng , cả Thần Thiên mộ địa cũng thấu phát ra một cổ khí tức rất quỷ dị.

Một khu mộ hoàn toàn yên lặng trong ngàn vạn diễn kĩ vào lúc này lại như sống dậy , phát ra tiếng rầm rĩ giần chấn vang cả Nguyên thủy vũ trụ.

Sát na trong lúc này , cả mộ địa đều vỡ vụn ra , tất cả những nắp mộ bằng đều tan nát , dưới sự bao phủ của quang hoa rực rỡ hơn ba mươi đạo quang hoa phóng lên cao , lập tức một trận cười cuồng tiếu vang dội cả vũ trụ.

“ Trở lại , rốt cục đã trở lại rồi , ha ha ha !”

Hơn ba mươi đạo quang ảnh dưới ánh sáng rực rỡ rơi xuống đều không nhìn rõ khuôn mặt nhưng từ khí tức khủng khiếp trên người bọn họ phóng ra có thể nói rằng tất cả tuyệt đối mạnh hơn Chủ thần.

Giờ phút này , từng đoàn hồng vân trong hư không ngưng tụ lại hình thành một hồng sắc thủ chưởng hung hăng đập xuống.

Dường như Vũ Kinh đang nổi giận !

Lập tức vang lên một tiếng hừ lạnh , trong lúc này một cổ lực lượng vô hình chợt bộc phát , thể công của Vũ Kinh trong nháy mắt tan biến . Lại một trận cười vang lên , hơn ba mươi đạo quang ảnh trong nháy mắt biến mất vô ảnh tung.

Thần Thiên mộ địa tồn tại ngàn vạn diễn kĩ vào giờ khắc này đã hoàn toàn băng hủy , không còn tồn tại nữa.

553. Chương 63 : Thần Thiên Sống Lại

Trong một thời gian ngắn , khí tức cường giả lan tỏa khắp mỗi một tấc không gian cơ hồ khiến cảnh giới Thần Thiên như Tần Vũ cũng phải phát run.

“ Thần ... Thần Thiên mộ địa , biến mất ?” Tử Dạ Thương Long nhìn một đồng đồ nát phía trước , ánh mắt cũng toát lên vẻ cực kì khiếp sợ

“ Rốt cục là làm sao vậy ? ” đột nhiên phát sinh chuyện kì quái khiến cho tận đáy lòng bọn người Hồng Quân đều phát hoảng

Trong ngàn vạn diễn kĩ trước vẫn tồn tại Thần Thiên mộ địa , tạo sao vào lúc này lại đột nhiên băng hủy , điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác được có chút khó hiểu , mà khí tức cường giả bốc lên trùng trùng như vậy lại là chuyện gì nữa.

Tần Vũ sắc mặt tái nhợt , trầm giọng nói :

“ Xem ra mới vừa rồi là Thần Thiên mộ địa triệu hoán lực lượng huyền ảo của Nguyên thủy chí tôn , nhưng nguyên nhân là gì , khí tức cường giả hiện lên vừa rồi là chuyện gì ? ” trong tim của hắn mơ hồ cảm giác được bất cứ một người nào trong số này thực lực cũng hơn xa mình

Hôm nay Tần Vũ đã bước vào cảnh giới Thần Thiên , có được Bát đại nguyên tố pháp tắc trạng thái cực hạn cùng với Hỗn Độn lực huyền ảo , có thể nói là đỉnh phong chi thần trong cả vũ trụ , nhưng khí tức mới vừa rồi so với hắn thậm chí còn mạnh hơn.

Vũ Văn Thác bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch , kinh ngạc nói :

“ Ta ... Vừa rồi ta cảm giác được khí tức của Thượng nhâm Thần Thiên , sau đó lại biến mất trong nháy mắt ”

“ Là ngài ... Ngài đã trở lại ” Thần Tôn rất chắc chắn nói , hơi thở của Thượng nhâm Thần Thiên hắn vĩnh viễn không thể quên

Cổ Bàn vừa nghe thấy thế không khỏi hít một hơi lạnh :

“ Nói như vậy Thượng nhâm Thần Thiên đã sống lại sao ? ”

“ Không chỉ có thế , ta nghĩ các nhâm Thần Thiên trước đó cũng đã sống lại ! ” ánh mắt Tần Vũ chớp động thần sắc vô cùng khiếp sợ , trầm giọng nói

Lập tức , hai tay ngửa lên lộ ra một cuốn trục trước mắt mọi người , chậm chậm mở ra

Mọi người nhìn kĩ lại , hách nhiên nhìn thấy danh tự của ba mươi bảy nhâm Thần Thiên trước đây mờ nhạt thì nay đã trở nên sáng vô cùng.

Rất hiển nhiên , ba mươi bảy người vốn là Thần Thiên đã vẫn mệnh khi gặp thần kiếp nay đã xuất hiện bên trong nguyên thủy vũ trụ.

Tử Dạ Thương Long nhìn về phía xa xa , lẩm lẩm nói :

“ Tất cả Thần Thiên đã sống lại , vậy vũ trụ này sẽ ra sao a ? ” Thần Thiên , cũng có nghĩa là chưởng khống giả cao nhất trong vũ trụ , bầu giờ chỉ trong phút chốc đã xuất hiện hơn ba mươi vị chưởng khống giả , thật sự khiến cho người ta kinh sợ

“ Thần Thiên sống lại , là phúc hay họa lúc này còn khó có thể kết luận , chúng ta về Đại Thần Thiên giới trước , cùng thương nghị ! ” Tần Vũ trầm giọng nói . Mọi người cũng đồng thời gật đầu đồng ý

...

Lúc này , tất cả Thần Thiên sống lại đã biến mất trong mang mang Nguyên thủy vũ trụ

Tại một nơi trong Nguyên Thủy vũ trụ , bên trong đám Hỗn Độn vật chất sền sệt là thân thể bị tàn phá của Chiến thần đang chậm chậm hồi phục . Dưới sự chữa trị của Hỗn Độn vật chất , bề mặt thân thể của hắn cũng đang không ngừng khép lại . Nhưng hắn đã mất đi Chủ thần lực , thực lực bây giờ nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là cao thủ Quy Thần cảnh giới , muốn một lần nữa trở lại cảnh giới Chủ thần chỉ sợ phải tu luyện vô số diễn kĩ nữa cũng khó có thể.

Sát na trong lúc này , Chiến thần đột nhiên biến sắc cảm giác được một cổ khí tức vô cùng cường đại như thủy triều không ngừng tiến tới gần mình.

“ Là ai ? ! ”

Chiến Thần căng thẳng thần kinh , cổ khí tức chưa tới gần thì một áo lực phô thiên cái địa đã bao trùm lấy hắn , mặc dù là Hỗn Độn thân thể cũng không thể nào chịu nổi sức ép của cổ lực lượng này , trên đầu của Thần Thiên kia hách nhiên lại là từng sợi tóc đang không ngừng bay bổng.

Thoáng chốc , một thân ảnh cao lớn xuất hiện cách Chiến Thần không xa

Bạch phát kim đồng !

Người nọ thân vận bạch y như tuyết , khuôn mặt như tạc từ bạch ngọc , tuấn mỹ tuyệt luân , lông mi cũng màu trắng , tóc bạc dài chấm đất , khí thế vững vàng.

“ Người ... Người là ai ? ” Chiến Thần kinh hãi, tức giận quát

Người nọ thần nhiên nhìn hắn một cái , nhẹ giọng nói :

“ Vô lễ , đáng chết ! ”

Đột nhiên bước từng bước trong hư không , Hỗn Độn vật chất bốn phía phẳng phất như bị một loại lực lượng nào đó ép rạp sang hai bên hiện xuất một con đường vô cùng rộng rãi . Thoáng chốc bạch y nhân nọ đã tới trước mặt Chiến thần

Chiến thần giờ phút này cơ thể vẫn còn đang bị khống chế bởi cổ lực lượng kia , đừng nói là né tránh mà ngay cả khí lực ngăn cản cũng không có , đồng tử tròn toát ra vẻ tuyệt vọng

Đột nhiên , đôi mắt người nọ trở nên sắc bén vô cùng , đồng tử chuyển động , một tia kim sắc quang hoa đột ngột xạ ra . Chiến Thần dường như còn chưa kịp phản ứng , kim sắc quang hoa đã nhập vào bên trong thân thể , lập tức cả Hỗn Độn vật chất đều mất đi sự điều khiển , Hỗn Độn vật chất trong cơ thể đang biến đổi với một tốc độ kinh người

Bên ngoài thân thể trong nháy mắt biến thành xích hồng sắc , lưu động kim khí sáng bóng

Người nọ thấy thể liền nhíu mày , trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc , lạnh nhạt nói :

“ Cự nhiên là một Chủ thần , đáng tiếc là đã mất đi Chủ thần lực ... Bất quá cũng tốt , vậy ở lại bên cạnh ta đi , muốn thành nghiệp lớn phải theo cường giả ”

Ánh mắt lưu chuyển , một tia kim sắc quang hoa bắn vào mắt Chiến thần

Giờ khắc này , linh hồn Chiến thần dường như đang bị trói buộc , thần trí cũng trở nên hỗn loạn . Từng cao ngạo khắp Chiến thần giới không thể hiểu nổi tại nơi này lại quỳ xuống , đôi mắt trống rỗng như không có bất cứ một loại tình cảm nào dao động , trầm giọng nói :

“ Dạ , đại nhân ! ”

Trung niên bạch sắc kim đồng kia khoe miệng phớt qua một vẻ cười nhạt :

“ Như vậy bây giờ ta cấp cho ngươi Chủ thần lực , ngươi sẽ dễ dàng theo ta khai sáng nghiệp bá , ha ha ha ! ”

Một tay ngửa lên , Hỗn Độn vật chất xung quanh không ngừng điên cuồng hội tụ trong tay hắn , thoáng chốc hình thành một Hỗn Độn chi lực to ba thước.

Hỗn Độn chi lực kia có màu xám đen nhưng lại không có bất cứ hình dạng nào , từ trong hư không nổi lên sóng gợn có thể thấy được cổ lực lượng này khủng khiếp cỡ nào . Với thực lực của Tần Vũ hôm nay cũng bất quá chỉ có thể diễn hóa ra một tiểu cầu Hỗn Độn lực , nhưng trung niên nhân này tiện tay là có thể xuất ra ba thước , có thể nhận định thực lực người này tuyệt đối trên Tần Vũ.

Lập tức , đầu ngón tay run lên sau đó Hỗn Độn lực tràn vào cơ thể Chiến thần . Một lát sau , cả thân thể Chiến thần như được phục sinh , lại phát ra những dải sáng chói mắt , những vết nứt bên ngoài thân thể lúc này cũng khép lại với tốc độ rất nhanh.

Giờ khắc này , Chiến thần một lần nữa lại có được Chủ thần lực , lam sắc quang hoa thạch cuốn toàn thân giống như thân thể là một viên ngọc quang hoa huyền lạn , theo không gian bốn phía đều trở nên khác biệt.

“ Đi theo ta , ta phải khai tích một tinh vực chuẩn bị cho nghiệp bá !” người nọ thản nhiên nói , giống như quỷ mị lại biến mất trong Hỗn Độn vật chất sền sệt , Chiến thần phẳng phất mất đi linh hồn cũng theo phía sau hắn.

...

Bát thần vũ trụ , bên trong Thần Thiên đại lục

Tần Vũ ngồi trên bảo tọa Thần Thiên , lông mi trong lúc này lộ ra vẻ lo lắng , dù sao các nhâm Thần Thiên đột nhiên hồi sinh khiến hắn không biết đây là phúc hay họa

Mọi người giờ khắc này cũng im lặng ngồi phía dưới , trầm mặc không nói

Đột nhiên , Tử Dạ Thương Long trầm giọng nói :

“ Nguyên thủy vũ trụ rộng lớn vô cùng , nhâm Thần Thiên nếu muốn khai tích tinh vực tạo quốc thổ tất nhiên có tư cách , bọn họ hẳn là không có gây nguy cấp đến chúng ta ”

Đám người Cổ Bàn đều gật đầu , dù sao Nguyên thủy vũ trụ cũng rất lớn , nếu nhâm Thần Thiên có muốn xưng vương cũng không cần tranh tinh vực ngũ giới với Tần Vũ . Huống hồ với thực lực cảnh giới Thần Thiên muốn khai tích một tinh vực hoàn mỹ là tuyệt đối có thể.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu :

“ Nói như vậy nhưng bất cứ chuyện gì cũng không phải là tuyệt đối , nếu như bất cứ một Thần Thiên nào đó tiến hành tấn công chúng ta sợ rằng cả Bát thần vũ trụ cùng với Tứ đại Chủ thần giới cũng không thể tồn tại ”

Hồng Quân cau mày :

“ Chẳng lẽ ngay cả cảnh giới phụ thân hôm nay cũng không thể chống lại ?”

Tần Vũ có chút khó khăn gật đầu :

“ Không sai , ta bây giờ bắt quá mới bước vào cảnh giới Thần Thiên , trên phương diện thực lực lúc này so với nhâm Thần Thiên vẫn còn chênh lệch rất lớn . Cho nên ta quyết định khi các Thần Thiên kia còn chưa gây nên sóng gió trong Nguyên thủy vũ trụ phải bế quan tu luyện một thời gian ”

Mọi người cùng gật đầu , mà khuôn mặt Hồng Quân lại toát ra vẻ thất vọng cùng cô đơn

Lúc này , toàn thân Tần Vũ đột nhiên chấn động , đôi mắt ánh lên thần sắc kinh ngạc . Bàn tay phát lên xuất hiện Nguyên thủy thần thiên bằng phía trước mặt , cái tên Chiến thần phía dưới bốn đã biến mất nay lại hiện lên rõ ràng.

Chiến thần !

“ Hắn ... Không thể nào , Chiến thần đã mất đi Chủ thần lực , tuyệt đối không thể nào trở thành Chủ thần !” Tử Dạ Thương Long kinh hô

Đích xác , sau khi cùng Hồng Quân đấu một trận , Chiến Thần đã buộc phải phóng thích Chủ thần lực tuy nhiên lực lượng khủng khiếp đó bộc phát cũng chính là đánh đổi cả ngôi vị Chủ thần.

Trận chiến ấy Hồng Quân còn nhớ rất rõ , câu nói trước khi đi của Chiến thần kia , một ngày nào đó lại trở thành Chủ thần sẽ cùng hắn quyết chiến , Tuy nhiên lúc này tên của Chiến thần lại trở lại trong ngôi vị Chủ thần , cũng có nghĩa hắn một lần nữa có được Chủ thần lực.

Tần Vũ thần sắc ngưng trọng , trầm giọng nói :

“ Ta nghĩ đây là thủ đoạn của một vị Thần Thiên nào đó ”

Cũng chỉ có cao thủ Thần Thiên cảnh giới mới có năng lực như vậy , có thể trợ giúp Chủ thần khôi phục Chủ thần lực , bất quá cảnh giới Tần Vũ bây giờ còn chưa thể.

“ Hắn cự nhiên lại giúp Chiến thần , mục đích là gì ?” Huống Thiên Minh hỏi

Tất cả mọi người cũng khó hiểu , khẽ lắc đầu . Tần Vũ ánh mắt nhất liễm nói :

“ Bây giờ cũng không thể quản nhiều chuyện như vậy , mọi người vẫn chính là phải dốc tâm tu luyện ”

554. Quyển 17 - Thần Thiên Phục Hoạt – Chương 1 : Bể Quan Tu Luyện

Ban đêm , tại một bãi đồ nát trên Thần Thiên tế đàn , thân ảnh Tần Vũ lặng lẽ hiện lên , ánh mắt thâm thúy giống như đáy hồ sâu dừng ở phương xa , mi vũ trong lúc này toát ra sự lo lắng.

Thần Thiên tế đàn trong cuộc chiến chúng thần đã bị phá hủy , bãi đồ nát này vẫn còn lưu lại dấu vết của trận chiến thâm trầm đó , mùi vị huyết sát vẫn còn lẫn khuất đâu đây.

Tần Vũ thở dài một hơi thật sâu , hai tay tựa như huyền ảo cực kì khó tả . Sát na trong lúc này một mảnh hoang tàn trước mắt giống như sinh vật sống chậm chậm ngọ nguậy . Tần Vũ đôi tay như đao kiếm , cẩn thận khắc lên từng cự thạch.

Chỉ chốc lát sau phần lớn những cự thạch bị tổn hại đã trở nên bóng loáng , dưới sự điều khiển của Tần Vũ đang cùng nhau ráp nối lại thoảng chốc một kiến trúc khổng lồ đã từ từ hiện ra.

Với cảnh giới Tần Vũ hôm nay đủ để khai tích một tinh vực hoàn mỹ , tạo ra một kiến trúc tất nhiên cực kì dễ dàng.

Đôi bàn tay kia tựa như song đao sắc bén vô cùng điêu khắc mỗi một chỗ nhỏ nhất , ước chừng qua thời gian nửa nén nhang kiến trúc khổng lồ kia đã gần hoàn thành . Tuy có hình dạng mới giống như một tự tháp nhưng lại có cùng kích thước và phong cách so với Thần Thiên tế đàn trước đây.

Tự tháp tinh xảo kia mặc dù là vừa mới kiến thành nhưng khiến cho người ta một cảm giác rất cổ phác , phẳng phất đã tồn tại ngàn vạn diễn kỉ . Thân tháp cao mười trượng , chia làm hai tầng , dưới đen trên trắng phân chia rõ ràng.

Tần Vũ dừng ở tự tháp kia lạnh nhạt nói :

“ Tự ở đây tu luyện a !” sau đó lập tức đi vào trong tháp

Bên trong tháp cũng không bài biện quá cầu kì , duy chỉ có trên vách tường Tần Vũ điêu khắc một phù đồng khiến người khác phải chú ý . Trong tầng thứ nhất của tháp bố trí một chiếc bàn đá và ba chiếc ghế cũng bằng đá , bên trái là cầu thang dẫn lên tầng hai . Tần Vũ bước đi thông thả , ánh mắt chỉ dừng lại xung quanh trong chốc lát rồi thẳng tiến tới tầng hai . Tầng hai hiển nhiên là vì tu luyện mà cố ý bố trí , trừ một chiếc giường đá ra không còn vật gì khác.

Tần Vũ dùng mũi chân làm trụ tự dựng toàn thân bay lên rơi vào giữa giường đá một cách nhẹ nhàng , lúc này đang ngồi xếp bằng , hai mắt khép hờ phẳng phất như đang nhập định . Giờ phút này , một lớp Hỗn Độn khí nhàn nhạt bao quanh hần lộ ra vẻ cực kì quý dị

Hiện tại Tần Vũ bước vào cảnh giới Thần Thiên chưa lâu , trên phương diện thực lực kém xa so với những Đại thần thiên đã tồn tại hàng ngàn vạn diễn kỉ . Tuy nhiên từ những tin tức trên nguyên thủy thần thiên bằng hần cảm giác được đa số phương thức trở thành Thần Thiên khác nhau , có khi là lấy linh hồn tu luyện mà bước vào cảnh giới Thần Thiên , có khi là lấy Nguyên tố pháp tắc tu luyện mà trở thành Thần Thiên , cũng có người lấy phương thức tu luyện Hỗn Độn thân thể giống Hồng Quân.

Đạo có ngàn vạn đạo , chỉ có thể lấy một . Không thể nói muốn trở thành Thần Thiên phải cần dựa vào con đường tu luyện hay là truyền thừa , nhưng phải có thể tiến hành đột phá tu vi , có thể nắm trong tay vũ trụ bốn nguyên lực lượng có thể đủ để trở thành Thần Thiên . Bất quá con đường này rất dài , Tần Vũ có thể trong thời gian ngắn ngủi đạt tới cảnh giới khiến cả Chủ thần cùng phải xấu hổ như vậy cũng xem như là một kì tích trước đó chưa từng có.

Tuy nhiên , sau khi đạt tới cảnh giới Thần Thiên diễn biến Hỗn Độn cũng sẽ xảy ra thay đổi rất lớn.

Nói đến Tần Vũ bây giờ đã có thể sử dụng một lượng Hỗn Động vật chất tinh thuần nhất , từ đó có được Hỗn Động lực kinh khủng nhất . Nhưng đối với điều khiển Hỗn Động lực hắn luôn hiểu rõ vẫn còn bị vây trong một giai đoạn sơ cấp nhất , đó cũng là nguyên nhân hắn nóng lòng tu luyện.

Hỗn Động chi lực cũng không phải giống như Loạn thần giới bằng vào binh khí mà sinh ra lực lượng , về độ tinh thuần cùng với cường độ đều khủng khiếp hơn.

Tần Vũ thần sắc ngưng trọng , khẽ lắc đầu :

“ Với cảnh giới hiện giờ của ta so với các nhâm Thần Thiên ngày trước thật sự chênh lệch quá lớn ... Xem ra phải nhanh chóng tu luyện mới được !”

Các nhâm Thần Thiên đã không ngừng tu luyện trong ngàn vạn diễn kĩ , thực lực đối với Tần Vũ mà nói như mây cao không thể với tới.

Giờ phút này , Hỗn Động vật chất xung quanh đột nhiên run lên hình thành khí lưu hắc sắc không hình dạng , trong tay Tần Vũ không ngừng ngưng tụ lại . Tần Vũ nhíu mày , cả thân thể đều run lên nhẹ nhàng phảng phất đang thu phục một con ngựa hoang , chỉ cần đứt cương là mất đi sự kiểm soát.

Cường đại của Hỗn Động lực hơn xa so với Tần Vũ tưởng tượng , Tần Vũ hôm nay có thể điều khiển bất quá chỉ là sóng nước trên biển mà thôi , huyền bí ảo diệu trong đó cho dù là các nhâm Thần Thiên cũng không cách nào hoàn toàn nắm trong tay.

Nguyên thủy vũ trụ lớn như vậy , thời gian các nhâm Thần Thiên điều khiển cũng không giống nhau , có Thần Thiên đương chức chỉ một vạn diễn kĩ đã gặp thần kiếp mà có một số lại sống đã ngàn vạn diễn kĩ , dường như thời gian đối với họ mà nói chỉ là hư vô , không có bất cứ ý nghĩa gì , cho nên cảnh giới tu luyện cũng không giống.

Từ trong tin tức của Nguyên thủy thần thiên bằng Tần Vũ có thể nắm trong tay phần lớn khả năng tu luyện của Thần Thiên , nhưng duy chỉ có rất nhiều Thần Thiên dường như biến mất trong Thần Thiên bằng , mờ ảo không cách nào truy tìm , điều này khiến cho Tần Vũ một cảm giác rất kì lạ . Nhất là nhâm Thần Thiên đời thứ nhất , cũng có nghĩa là tồn tại như một sáng thể thần , hắn không còn sót lại bất kì tin tức gì trên Thần Thiên bằng , cảnh giới tu vi cũng không biết đã đạt tới cường độ như thế nào.

Sau khi trầm tư trong chốc lát , Tần Vũ rốt cục đã tĩnh tâm lại , Hỗn Động lực bé bằng nắm tay kia đang không ngừng bành trướng , từ từ khuếch tán hẳn lên . Từ chung quanh thân thể hình thành một lớp phòng hộ , bất quá Tần Vũ hiển nhiên không thể nào tự nhiên thao khống Hỗn Động lực vận chuyển , vỏ bọc phòng ngự kia hình dạng không ngừng biến ảo , nhìn qua cực kì bất ổn.

Nếu muốn đạt tới thu phóng tự nhiên phải trải qua một giai đoạn lĩnh ngộ nữa

Trên trán Tần Vũ lấm thấm mồ hôi lạnh , hít một hơi thật sâu , tinh lực toàn bộ tập trung trong đám Hỗn Động lực trong tay . Dần dần , hắc sắc khí lưu kia giống như con dã thú bị thu phục , từ từ bình tĩnh trở lại.

Lập tức , Tần Vũ gia tăng số lượng diễn hóa Hỗn Động lực , khi lớn đến mức nhất định lại trở thành trạng thái trống rỗng , lực lượng Tần Vũ điều khiển cũng đang không ngừng tăng lên.

Đầu tiên , phải đạt tới cảnh giới điều khiển tự nhiên sau đó mới có thể lĩnh ngộ huyền bí ảo diệu trong đó , đây là kế hoạch tu luyện của Tần Vũ.

...

Đêm qua , thông quả Tử Thủy Thiên tinh Vũ Văn Thác cùng với bọn người Cổ Bàn cũng đã trở lại địa phương cai quản của mình , Tử Dạ Thương Long cũng trở lại Tà Thần giới . Lâm Vũ Trân cùng Tử Băng Linh biết hẳn không việc gì trong lòng cũng là rất vui mừng , đang ở Tà Thần điện đợi hắn trở về.

Mà Thần Tôn vẫn tiếp tục quản lý cả Đại Thần Thiên giới

Mấy tháng sau , Tà Thần giới

Bên trong Tà Thần điện , Vũ Văn Thác ngồi trên bảo tọa ngày trước của Tà Thần , thân mặc một trường bào màu đen . Thoạt nhìn có vài phần phong thái giới giả , mấy tháng nay hắn đã hiểu rõ tình trạng Bát

tộc cùng với các đại tinh hệ , bởi hần đã được Tử Dạ Thương Long bổ nhiệm làm giới chủ cho nên cả Tà Thần vũ trụ đối với Vũ Văn Thác cũng cực kì tán thành.

Lúc này , Tử Dạ Thương Long từ bên ngoài điện đi tới . Lâm Vũ Trân cùng Tử Băng Linh theo sau hần , một nhà ba người nét mặt tươi cười khiến cho người ta một loại cảm giác cực kì ấm áp.

“ Thương Long , người đã tới rồi ” Vũ Văn Thác trước đây cũng là Thần Nô , về địa vị thậm chí còn cao hơn Tử Dạ Thương Long nửa phần , gọi thẳng kì danh là chuyện bình thường.

Tử Dạ Thương Long sau vài tháng tĩnh tu , mặc dù đã mất đi Chủ thần lực nhưng tình trạng đã tốt hơn nhiều , mỉm cười gật đầu :

“ Mấy tháng qua tiếp nhận Tà Thần vũ trụ , có thuận lợi không ?”

Vũ Văn Thác nhú nhú mày :

“ Coi như thuận lợi , bất quá muốn điều khiển một vũ trụ to lớn như vậy cũng có chút khó khăn ”

Lâm Vũ Trân mỉm cười nói :

“ Không cần gấp gáp , bây giờ ấn tượng của mọi người đối với người đều rất tốt , tin rằng không bao lâu nữa người có thể chiếm được lòng người ”

“ Chỉ mong là vậy ”

Lúc này , Tử Băng Linh đi lên trước , hừ lạnh nói :

“ Người đó , đoạt quyền vị của Phụ thần ta , coi chừng ta cắn chết người !”

Vũ Văn Thác khó xử cười một tiếng :

“ Đây đều là Tần Vũ đại ca phân phó , ta cũng không có ý tranh quyền ”

Tử Dạ Thương Long cười nói :

“ Đây là ý của ta , hôm nay đã bỏ đi Chủ thần vị , Tà Thần giới to lớn kia cũng nên nhường lại , bất quá như vậy cũng tốt , ta có thể phụng bồi các người ”

Tử Băng Linh hừ hừ nói :

“ Ta muốn gặp Tần Vũ đại ca , hần ở đâu ?”

Vũ Văn Thác cau mày :

“ Hần bây giờ đang ở Đại Thần Thiên giới bên trong Bát thần vũ trụ , không biết đến lúc nào xuất quan ”

Tử Băng Linh quyết môi , bộ dáng đáng yêu chí cực , trong lòng nàng cũng rất nhớ Tần Vũ . Sau khi chia tay lần trước trong lòng luôn thấp thỏm bất an , trong chúng thần chi chiến , ngoại trừ phụ thân ra người nàng lo lắng nhất chính là Tần Vũ.

Tử Dạ Thương Long từ ái vuốt mái tóc Tử Băng Linh , nói :

“ Nếu con muốn gặp hần , chờ mấy ngày nữa Phụ thân dẫn đi , bây giờ chúng ta cũng nên rời khỏi ”

“ Đi đâu ?” ánh mắt Vũ Văn Thác toát ra một tia kinh ngạc :

“ Muốn đi đâu ?”

Lâm Vũ Trân nói :

“ Thương Long muốn dẫn bọn ta đi du ngoạn hai đại tinh hệ một chút ”

Tử Dạ Thương Long gật đầu nói :

“ Đây là tâm nguyện đã lâu của ta , bây giờ cũng có đủ thời gian ”

“ Nguyên lai là thế , như vậy cũng tốt ” Vũ Văn Thác hắc hắc cười nói

Tuy nhiên giờ phút này , một cổ khí tức cường mạnh đột nhiên đè nén xuống , cả Tà Thần điện đều bị rung động hẳn . Cổ khí tức kia ẩn chứa lực lượng áp bức đáng sợ , khiến cho người khác hô hấp cũng chậm lại Vũ Văn Thác kinh hãi thất sắc :

“ Chuyện ... Chuyện gì xảy ra ?”

Tử Dạ Thương Long sắc mặt trắng bệch , trước mặt Thần Thiên bọn họ cũng chưa từng có cảm giác hơi thở mạnh mẽ đến vậy.

555. Chương 2 : Thần Thiên Cụt Một Tay

“ Vũ Trân , Linh nhi ở chỗ này , cho dù thế nào cũng không được ra ngoài !” Vừa dứt lời thân thể đã phóng ra ngoài điện , Vũ Văn Thác cũng vội chạy theo sau

Trên bầu trời Tà Thần giới đột nhiên xuất hiện một bóng người , ngạo nghễ như một thiên thần lẳng không mà đứng , lạnh lùng ngạo thị tứ phương địa giới.

Tử Dạ Thương Long thấy thể thần sắc cực kì khiếp sợ , cổ khí tức thật sự quá cường mãnh , thậm chí so với Đại Thần Thiên năm đó còn mạnh hơn nhiều . Rốt cục là ai có thể có cảnh giới tu vi cao đến vậy , có lẽ Tần Vũ so với hắn ngay cả một con kiến cũng không bằng.

Ngưng thần nhìn lại , người nọ toàn thân trường bào rách rưới , mái tóc bông bênh lộ ra vẻ phá lệ vô song còn hai con ngươi thậm chí đen hơn màn đêm tối vài phần . Ánh mắt thâm thúy sắc bén thấu phát ra sự uy nghiêm , cánh tay áo bên trái lật phất theo gió như là không có gì bên trong.

“ Hắn ... Hắn rốt cục là ai ?” Vũ Văn Thác sắc mặt tái nhợt , lần đầu hắn gặp phải người có khí tức mạnh tới vậy , toàn thân không thể tự chủ được run lẩy bẩy , mơ hồ cảm giác được thậm chí là Thượng nhâm Thần Thiên cũng không thể bằng hắn.

Tử Dạ Thương Long nhú mày , trên trán đã lấm tấm mồ hôi , y phục toàn thân cũng ướt đẫm . Dưới sự áp bách của cổ khí tức này , bản thân hắn lại mất đi Chủ thần lực hiển nhiên khó có thể ngăn cản , sắp thanh nói :

“ Chẳng ... Chẳng lẽ là một trong số nhâm Thần Thiên sống lại ?”

Đó là một khả năng , cũng là khả năng duy nhất có thể giải thích được , chỉ có Thần Thiên mới có thực lực cường hãn đến vậy , nhưng tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này , đích thật có điều không thể tưởng tượng nổi.

Người kia có phải là Thần Thiên không đến bây giờ đã không còn quan trọng nữa , hắn đã xuất hiện tại chỗ này cũng là đối với cả Tà Thần giới tạo nên một uy hiếp rất lớn

“ Hắn rốt cục muốn làm gì ?” Vũ Văn Thác sắc mặt trắng bệch

Thần Thiên cụt một tay kia cứ yên lặng đứng như vậy , chợt ánh mắt co lại , mi vũ trong lúc này hiện lên sát ý , lạnh như băng nói :

“ Vui lập địa giới , biến cho ta !”

Một tay vừa lộn , Hỗn Động vật chất xung quanh đột nhiên tụ lại , cả Tà Thần giới cũng phát ra tiếng rung động kịch liệt . Bên trong Tà Thần giới phần lớn đều là tu vi Hoàn Hư cảnh , nhưng so với Thần Thiên cụt tay kia thậm chí so với con kiến cũng không bằng , chỉ bằng lần phất tay này cũng đã diệt sát đại đa số.

Đột nhiên trong hư không hiện lên từng đạo Hỗn Động khí sắc bén xuyên thấu cả Tà Thần giới , cổ hắc sắc khí nhận kia ẩn chứa lực lượng Hỗn Động khủng khiếp , hơn nữa thể tích khổng lồ như vậy chỉ sợ ngay cả Tần Vũ trông thấy cũng phải kinh hãi.

“ Chạy mau !” bên trong Tà Thần giới nhất thời vang lên những tiếng rống bi thương , Tuy nhiên một số ít kẻ mới từ Hoàn Hư cảnh bước vào Quy Thần cảnh giới chưa được bao lâu không biết tự lượng sức mình cự nhiên thi triển Nguyên tố pháp tắc cấm chú , muốn chống lại đoàn Hỗn Độn khí kia.

Trong phút chốc , hư không hiện lên trùng trùng những phong nhận , hỏa lâu , lôi quang cùng với Thủy long , bốn loại Nguyên tố pháp tắc công kích chủ yếu đồng thời dung hợp hình thành vô số cấm thuật cuốn đến.

Giờ phút này , Thần Thiên cụt tay kia khoe miệng dặt một tia cười lạnh

Cấm thuật khổng lồ khi chạm đến Hỗn Độn khí nhận một sát na lập tức tắt cả Nguyên tố pháp tắc không thể hiểu nổi liền thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn họ , bắt đầu tan rã với tốc độ kinh người , hóa thành Hỗn Độn vật chất sền sệt , tiện đà hòa vào trong Hỗn Độn khí nhận kia.

Hỗn Độn khí nhận đánh xuống Tà Thần giới lúc này không ngừng mở rộng , theo sau đó là những tiếng vang kịch liệt hướng tới Tà Thần giới nộ trảm , không thể ngăn cản.

Tử Dạ Thương Long dưới tình thế cấp bách , trong nháy mắt dùng toàn lực hình thành Sơn nguyên tố pháp tắc bao phủ lấy đại diện cùng Lâm Vũ Trân và Tử Băng Linh bên trong . Khí lãng thanh sắc không ngừng dày thêm nhưng Tử Dạ Thương Long trong lòng hiểu rõ trước mặt Thần Thiên bất cứ một loại phóng ngự nào cũng chỉ như một tờ giấy bạc , nhưng đây cũng là điều duy nhất hắn có thể làm lúc này.

Hỗn Độn khí nhận hạ xuống với tốc độ quá nhanh , phần lớn cường giả đang thi triển cấm thuật bị tiêu diệt trong tích tắc căn bản không thể trốn tránh , bị khí nhận kia nén cho nát báy . Cao thủ Quy Thần cảnh giới trước mặt Thần Thiên cụt tay , thậm chí so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn.

Chủ thần cũng có thể trong nháy mắt giết chết cường giả , còn những người này không có đến Chủ thần lực lại có thể cầm cự trong bao lâu ?

Vũ Văn Thác thần sắc đại biến , hôm nay hắn còn chưa bước vào cảnh giới Hóa Thiên , càng không thể chống lại.

Trong khoảnh khắc , Hỗn Độn khí nhận thật lớn đã tiếp xúc với tầng ngoài cùng của Tà Thần giới , lớp phòng ngự toàn giới phát ra một tiếng ‘Bồng’ rồi tan biến tức thì.

Ngay lập tức , cả đại lục lơ lửng cũng phát ra tiếng tê hống thảm thiết , Hỗn Độn khí nhận ầm ầm đánh sâu vào trong đất.

Sau một khắc , cả Tà Thần giới bị phân cắt ra thành hai nửa , không gian pháp tắc kia cũng không thể duy trì . Hư không giống như bị một lưỡi dao sắc bén xẹt qua , xuất hiện vết cắt rất lớn , từng đoàn từng đoàn Hỗn Độn chất tràn vào bên trong , chỉ sợ rằng không bao lâu nữa cả Tà Thần giới sẽ hoàn toàn băng hủy.

Thần Thiên cụt tay kia thấy vậy , trong ánh mắt lạnh lẽo hiện lên một tia hài lòng trầm giọng nói :

“ Đã bao nhiêu diễn kịch ... Nguyên thủy vũ trụ cũng nên đổi chủ rồi , hừ !”

Bỗng nhiên , một cỗ bốn nguyên lực bắt đầu khu động , Thần Thiên cụt tay biến mất vô ảnh tung , cũng không biết đã thuận di tới địa phương nào . Điều khiển Nguyên thủy vũ trụ bốn nguyên lực cũng chính là điều kiện tiên quyết trở thành Thần Thiên , việc thuận di trong Nguyên thủy vũ trụ cũng tự nhiên trở nên vô cùng dễ dàng.

Vũ Văn Thác cùng Tử Dạ Thương Long thấy Thần Thiên cụt tay rời đi , thần sắc căng thẳng lúc này mới ổn định dần , thở dài một cái.

Vũ Văn Thác trầm giọng nói :

“ Không hổ là cao thủ Thần Thiên cảnh giới , thật là lợi hại !”

Tử Dạ Thương Long âm trầm một hơi , nói :

“ Bây giờ không phải lúc khen ngợi hắn , mặc dù tính mạng chúng ta đã bảo toàn nhưng Tà Thần giới đã mất đi cấm chế , sợ rằng không lâu nữa Hỗn Độn vật chất sẽ phá tan mất , đến lúc đó cả tinh vực này cũng không tồn tại nữa ”

Vũ Văn Thác trong lòng cả kinh , Tử Dạ Thương Long hôm nay đã mất đi Chủ thần lực tất nhiên không thể nào tu bổ lại Tà thần giới , mắt thấy Tà Thần giới bị Nguyên thủy vũ trụ cắn nuốt Tử Dạ Thương Long trong tâm cũng đau đớn không dứt.

Lúc này , bốn đạo thân ảnh chợt xuất hiện trước mặt Vũ Văn Thác , hách nhiên chính là Tứ thần nguyên lão.

“ Giới chủ , Thương Long đại nhân !”

Kể từ khi Tử Dạ Thương Long tuyên bố thoái vị , Tứ thần nguyên lão đối với Tà Thần cũng xưng hô là Thương Long đại nhân.

Vũ Văn Thác nhìn Tử Dạ Thương Long , có chút khó xử nói :

“ Bây giờ nên làm gì , ta cũng chưa gặp qua tình huống như vậy , người có cách không ”

Tử Dạ Thương Long thần sắc nghiêm trọng , trầm giọng nói :

“ Tứ thần nguyên lão , phân phó Bát đại tộc nhân cùng với tất cả cường giả tiến vào truyền tống trận , phải rời khỏi Tà Thần giới càng nhanh càng tốt !”

Kim La nguyên lão khẽ gật đầu :

“ Được , chúng ta lập tức đi ngay !” bỗng nhiên bốn thân ảnh biến mất vô ảnh tung

Lúc này , Lâm Vũ Trần cùng Tử Băng Linh từ trong Tà Thần điện đi ra

“ Thương Long , rốt cục là có chuyện gì xảy ra , tại sao lại như vậy ?” Lâm Vũ Trần nhìn cái hố to khủng khiếp , liên kinh ngạc nói

Vết nứt sâu không thấy đáy kia kính là do Hỗn Động khí nhận của Thần Thiên cắt tay kia lưu lại , hoàn toàn phân cắt cả Tà Thần giới . Bên bờ vết cắt vẫn mơ hồ thấy được một chút Hỗn Động lực , ẩn chứa khí tức khủng khiếp , những cường giả may mắn sống sót không ai dám tới gần nơi này

Tử Băng Linh đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm nó , giận nói :

“ Cha , là ai biến nơi này thành như vậy ?”

Tử Dạ Thương Long thở dài thật sâu :

“ Tà thần giới đã sắp bị hủy diệt , chúng ta phải cùng mọi người dời đến tinh hệ khác . Vũ Trần , Linh nhi , các người cũng phải đi , sau đó ta sẽ tới Bát Thần vũ trụ nói cho Thần Thiên biết việc phát sinh tại nơi này ”

Tử Băng Linh vừa nghe thấy nét mặt hiện lên vẻ cực kì hưng phấn :

“ Gặp Tần Vũ đại ca phải không , con cũng muốn đi !”

Tử Dạ Thương Long khẽ cau mày , nhưng không nói gì nữa

Trong khoảnh khắc , tất cả cường giả cùng với Bát đại tộc nhân đều đi tới địa phương đặt truyền tống trận , dưới sự điều khiển của Tứ thần nguyên lão cùng với tộc trưởng truyền tới chủ thành của Tam đại tinh hệ . Cùng lúc đó , cả Tà Thần giới dường như đang rơi vào trạng thái tê liệt , không ngừng vang lên tiếng rầm rắc , hư không vạn vạn mãnh liệt

Tử Dạ Thương Long cùng đám người Vũ Văn Thác đi tới Thương Thần tinh hệ , sau khi an bài cho Lâm Vũ Trần cùng các đại tộc trưởng và những cường giả liên tiến tới Bát thần vũ trụ.

Bây giờ đã có thể xác định Thần Thiên đối với ngũ giới đã có uy hiếp rất lớn

...

Ngày nọ , một bóng người lặng yên không tiếng động đi tới trong Đại thần thiên giới . Người này thân bạch y như tuyết , khuôn mặt dù có chút già nua nhưng lại có vẻ rất hoạt bát , vóc người khôi ngô , cũng không có bất cứ một điều bộ nào cho thấy là người câu lũ , bước đi thong thả nhưng lại rất nhanh đi tới Thần Thiên đại lục.

Bên trong Thần Thiên đại lục có rất nhiều thành trì có kích thước rất lớn , mỗi thành cũng tồn tại một thành chủ , quản lý tất cả.

“ Mùi vị quê hương ... Ta rốt cục đã trở lại ” lão nhân kia khi bước vào Thần Thiên đại lục một bước đã cảm nhận được từ trong đất tán vọng lại khí tức , lông mi trong lúc này cũng hiện lên vẻ mê mẩn.

Dân chúng Thần Thiên đại lục đều cực kì thuần phác , đường ai nấy đi , ít có tranh chấp , cũng rất hoan nghênh ngoại nhân đến . Ngoài cửa thành cũng không có bất cứ một thủ vệ nào , lão nhân khi đi vào thành nhìn những kiến trúc quen thuộc phẳng phất như chim một về tổ (hay gọi là trâu về hợp phố ^^) , vô cùng hưng phấn.

Mấy ngày nay , lão nhân kia đã đi được rất nhiều nơi trong thành , tuy nhiên lúc này đã tới trung tâm Thần Thiên đại lục , cũng chính là Thần Thiên đại điện.

Lão nhân kia đứng trên một đỉnh núi cao cao quan sát Thần Thiên đại điện màu xám trắng , khỏe miệng hiện lên nụ cười vui mừng :

“ Xem ra đúng như dự liệu , hắc đã hóa giải hết thủy nhưng không thể điều khiển cục diện bây giờ ”

556. Chương 3 : Nhâm Thiên Tuyệt

Trần đầy cả gian phòng !

Hắc sắc khí lưu vô hình ẩn chứa lực lượng khủng khiếp , dưới sự điều khiển của Tần Vũ chậm chậm lưu động . Trên phương diện công kích , Hỗn Độn lực vượt xa Nguyên tố pháp tắc nhưng không dễ điều khiển

Việc phát ra cũng cực kì khó khăn !

Lúc này , Tần Vũ đang thử biến ảo hình thái của nó , như vậy mới có thể hình thành công kích hiệu quả nhất.

Hắc sắc khí lưu vô hình đã tràn ngập cả những góc nhỏ trong căn phòng , dưới sự điều khiển của Tần Vũ đang thông thả dung hợp . Qua hơn một tháng lĩnh ngộ , Tần Vũ phát hiện trong khí lưu này ẩn chứa một thứ

Nó có dao động huyền ảo vô cùng , giống như hít thở nhưng cũng không dễ dàng phát hiện . Tuy nhiên chỉ cần có thể dựa theo tần suất ba động mà điều khiển Hỗn Độn lực , cũng sẽ dễ dàng thay đổi hơn rất nhiều.

Bất quá Tần Vũ hôm nay chỉ có thể tiến hành điều khiển một lượng nhỏ , về phần huyền ảo ẩn chứa bên trong Hỗn Độn lực vẫn không biết chút nào , đây cũng là điều cần phải dành thời gian rất lâu mới có thể lĩnh ngộ.

Giờ phút này , hắc sắc Hỗn Độn vật chất chung quanh Tần Vũ bắt đầu dao động hẳn lên , tựa hồ đang không ngừng co lại . Trong lòng Tần Vũ chợt cả kinh , dường như cảm giác được có một lực lượng áp bức.

Trường bào toàn thân như bị cuồng phong phát động , phát ra tiếng lật phật

Hắc sắc khí lưu vô hình vẫn như trước không ngừng co rút lại , phẳng phất đã mất đi sự điều khiển của Tần Vũ.

“ Xem ra phải tăng cường độ áp bách Hỗn Độn lực , với cảnh giới của ta bây giờ cũng chưa làm được ” Tần Vũ thở dài một hơi thật sâu , hai cánh tay rung lên , khí lưu hắc sắc không ngừng co rút lại kia chợt rung động

Chốc lát sau lại trở thành Hỗn Độn vật chất , bên trong gian phòng cực kì mơ hồ

Tần Vũ có chút bất đắc dĩ lắc đầu , tu luyện gần một tháng chẳng qua là về lượng có tiến triển nhưng nếu muốn hoàn toàn điều khiển được Hỗn Độn lực , đạt tới bước có thể thay đổi hình dáng theo ý muốn vẫn còn chưa được.

Vẫn còn rất xa !

Ngay khi Tần Vũ muốn thử lại lần nữa, đột nhiên cảm giác được một khí tức cường đại dị thường , hơn nữa chủ nhân của cỗ khí tức cường giả này hách nhiên lại ở không quá xa Thần Thiên đại điện này.

“ Là ai vậy , ai có khí tức mạnh mẽ như vậy ?” Tần Vũ trong lòng kinh hãi , thần sắc cũng theo đó mà trở nên nghiêm trọng hẳn lên , hẳn mơ hồ cảm giác được cỗ khí tức sâu xa kia thực lực trên mình rất nhiều.

Vượt xa hẳn !

Tuy nhiên hẳn hôm nay đã là cường giả Thần Thiên cảnh giới , nếu như nói rằng có người thực lực còn vượt qua cả Tần Vũ , như vậy cũng chỉ có Thần Thiên sống lại từ mộ địa.

“ Có Thần Thiên tới thăm ?!” Tần Vũ tất nhiên cũng đoán ra chủ nhân của cỗ khí tức kia , mặc dù vị Thần Thiên này đã che giấu khí tức rất nhiều , có lẽ ngay cả Chủ thần cũng không thể phát hiện . Nhưng trong mắt Thần Thiên đúng là không cách nào hoàn toàn biến mất , lập tức ánh mắt nhất liêm , thân ảnh giống như một cơn gió biến mất vô ảnh tung

Thần Thiên đại điện

Phía trước đại điện , lão nhân bạch y như tuyết kia vẫn đứng đó , chậm rãi chưa muốn vào . Lão dường như đang cảm thụ hơi thở nơi này , như là tìm lại một điều gì đó quen thuộc từ trước.

“ Mặc dù còn chưa đến một vạn năm nhưng ta có cảm giác như là đã qua hơn mười nghìn năm , chẳng lẽ Thần Thiên mộ địa khiến ta quên mất kỷ ức sao ” Lão nhân kia khuôn mặt hiện lên nụ cười , giống như cỗ thụ trong gió khiến cho người khác cảm giác được cực kỳ thư thái.

Sau khi trầm ngâm trong chốc lát , lão nhân kia cuối cùng cũng từ từ bước vào bên trong đại điện.

Phía dưới chân lộ ra con đường bằng bạch ngọc , dường như trong suốt , bên trong mơ hồ nhìn thấy được bụi lưu chuyển như có vẻ đang sống , hai bên là những thạch trụ thật lớn ba người ôm không hết , bề mặt khắc hình vẽ của Thất đại nguyên thủy ma thú . Lão nhân kia vuốt ve thạch trụ , phảng phất như rất yêu quý từng tác đất tại nơi này , cẩn thận cảm thụ mỗi một hơi thở.

Cung điện nguyệt bạch sắc cách đó không xa , cực kỳ hoành vĩ tráng lệ , mười tám long trụ chống đỡ cả đại điện . Khi tiến vào , bốn phía thông thoáng khiến cho người ta cảm giác được cực kỳ thanh tịnh . Phía trước , bảo tọa kim sắc quang thải thấu phát ra một cỗ khí thế chí tôn vương giả cũng làm cho người khác phải chú ý.

Mặc dù Tần Vũ giao cả Đại Thần Thiên giới cho Thần tôn quản lý nhưng vị trí này vẫn thuộc về Tần Vũ , cũng chỉ có Thần Thiên chân chính mới có tư cách ngồi tại đây.

Lão giả kia đi vào trong Thần Thiên đại điện , ánh mắt thủy chung vẫn dừng ở bảo tọa ánh lên kim sắc quang hoa kia , khẽ nhích chân một cái cả thân thể đột nhiên bay lên không , vững vàng hạ xuống giữa bảo tọa.

“ Cảm giác như thế này , đã quá lâu a , tại sao chưa đến một vạn năm lại khiến cho ta có cảm giác xa lạ như vậy ?” Lão giả tựa hồ có chút tự giễu cười , tiếng cười quanh quẩn trong đại điện , thật lâu không dứt

Song , lúc này một thân ảnh xuất hiện ở cửa điện , khuôn mặt già nua toát ra vẻ vô cùng khiếp sợ , khoe mắt tự dưng chảy ra hai hàng thanh lệ , Thần tôn.

Thần Tôn khi nhìn thấy lão giả kia một sát na đột nhiên quỳ phục xuống , kích động run run nói :

“ Thần ... Thần Thiên đại nhân , Thần tôn bái kiến Thần Thiên đại nhân !”

Lão giả kia khi trông thấy Thần tôn trong lòng tựa hồ cũng cảm giác cực kỳ hưng phấn , cười một hơi dài nói :

“ Đứng lên đi , với ta còn cần nhiều lễ nghi như vậy sao ? Bất quá bây giờ Đại Thần Thiên giới đã không chỉ có ta là Thần Thiên , gọi ta là Nhâm Thiên Tuyệt được rồi ”

“ Vâng ... Vâng , Nhâm đại nhân !” Thần tôn kích động không nói ra lời , cúi đầu thật sâu

Nhâm Thiên Tuyệt đột nhiên thở dài , lạnh nhạt nói :

“ Bất quá mấy ngàn năm mà thôi , nơi này hết thấy ta đã không còn nhận ra nữa , ở trong Thần Thiên mộ địa giống như là đã trải qua hàng hà diển kỉ . Giống như tất cả đã hóa đá ”

Thần tôn chậm rãi đứng lên , hỏi :

“ Lúc trước khi kiến tạo lại Nguyên thủy trực tâm , lực lượng của tám kiện Nguyên thủy chí tôn linh bảo bị Thần Thiên mộ địa hút lấy , tất cả Thần Thiên đều đã sống lại . Chỉ là , Nhâm đại nhân năm đó lấy chân linh chống đỡ Nguyên thủy trực tâm , sau đó đã băng hủy , vì sao còn có thể sống lại ?”

“ Thần Thiên mộ địa là Đệ nhất nhâm Thần Thiên tạo ra , huyền ảo bên trong cũng chỉ có Thần Thiên đã chết mới có thể hiểu , nếu như ta nói chỉ cần có thể lưu lại một tia chân linh thì cũng có thể tồn tại bên trong mộ địa mãi mãi , ngươi có tin không ?” Nhâm Thiên Tuyệt cười nói

Thần tôn sợ run lên , vội vàng gật đầu :

“ Thuộc hạ tất nhiên tin tưởng !”

Nhâm Thiên Tuyệt có chút áy náy nói :

“ Năm đó Nguyên thủy trực tâm băng hủy , thân thể ta đã nát bấy , còn lấy chân linh chống đỡ Nguyên thủy trực tâm . Mà Thần nô cũng vì vậy mà phế bỏ một thân tu vi , tất cả là tại ta , thần kiếp của ta cuối cùng lại liên lụy tới hần ”

Thần tôn nói :

“ Hôm nay Thần nô đã không tồn tại nữa , chỉ còn Vũ Văn Thác mà thôi . Hần được chỉ ý của Thần Thiên thống lĩnh cả Tà Thần giới , nói vậy Nhâm đại nhân chắc cũng cảm giác được không lâu trước đã xảy ra một cuộc chiến chúng thần , hai Chủ thần đã vận mệnh duy chỉ có Tử Dạ Thương Long còn sống ”

Nhâm Thiên Tuyệt khẽ gật đầu :

“ Ta cũng cảm giác được , lần này ta trở lại là muốn tìm Thần Thiên thứ ba mươi tám nói chuyện ”

Thần tôn nói :

“ Hảo , thuộc hạ xin đi mời Thần Thiên đại nhân ”

Nhâm Thiên Tuyệt khoát tay , cười nói :

“ Không cần nữa , hần đã tới ”

Thần tôn trong lòng cả kinh , xoay đầu nhìn lại . Ngoài cửa điện Tần Vũ đã lặng yên đứng đó , thần sắc có vẻ ngưng trọng , ánh mắt thâm thúy đang quan sát trên người Nhâm Thiên Tuyệt , một khắc cũng không rời.

“ Ngươi đã đến ” Nhâm Thiên Tuyệt cười , thông thả đứng lên , tay trái vuốt ve bảo tọa nói :

“ Hôm nay bảo tọa này đã thuộc về ngươi , Nhâm mỗ có thể ngồi lên một chút cũng đã mãn nguyện rồi ”

Tần Vũ cước đạp theo gió bay vào đại điện , trầm giọng nói :

“ Những ngày này ta vẫn không cách nào nghĩ ra , ta gây dựng lại Nguyên thủy trực tâm tuy nhiên cổ lực lượng kia lại bị triệu hoán về Thần Thiên mộ địa , theo ta đoán việc này cũng chỉ có ngươi biết được ”

Nhâm Thiên Tuyệt khẽ nhíu mày , lắc đầu nói :

“ Ngươi sai rồi , ta không biết , chân chính sự việc ra sao cũng chỉ có chủ nhân Thần Thiên mộ địa mới biết , là Đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân ”

“ Hần ... Hần cũng đã sống lại ?” Thần tôn cả kinh nói

Nhâm Thiên Tuyệt trầm giọng nói :

“ Không sai , đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân mới có thể nói là chúa tể của Nguyên thủy vũ trụ , hần cũng đã sống lại , bây giờ đang ở trong Nguyên thủy vũ trụ rộng lớn vô hạn kia ”

“ Nói như vậy , chuyện Thần Thiên sống lại là do một tay Đệ nhất nhâm Thần Thiên bày ra ?” Tần Vũ kinh ngạc nói

Nhâm Thiên Tuyệt lắc đầu cười nói :

“ Ta cũng không có nói vậy , người phải tự mình đi hỏi hắn mới được , bất quá lần này ta tới là vì tìm người ”

“ Tìm ta ? Tìm ta làm gì ?” Tần Vũ kinh ngạc nói

“ Thần Thiên mộ địa bằng hủ , tất cả Thần Thiên cũng từ đó mà sống lại nhưng về lí người mới chính là Thần Thiên đích thực của cả Nguyên thủy vũ trụ , là chủng khổng giả chân chính , ta tới tìm người cũng chính là muốn giúp mà thôi ”

“ Giúp ta ?” Tần Vũ càng cảm giác được không thể hiểu nổi

Lúc này , hai thân ảnh từ cửa điện cũng bước vào , là Tử Dạ Thương Long cùng Vũ Văn Thác

Tần Vũ mấy ngày nay dốc lòng tu luyện , đối với chuyện ngoại giới biết rất ít . Khi nhìn thấy Tử Dạ Thương Long cùng Vũ Văn Thác sắc mặt rất nghiêm trọng , trong lòng biết đã có chuyện không hay xảy ra , hỏi :

“ Đã xảy ra chuyện gì ?”

Tuy nhiên , ánh mắt hai người lúc này lại tập trung toàn bộ trên người Nhâm Thiên Tuyệt

“ Thần Thiên đại nhân ?!”

Nhâm Thiên Tuyệt cười nhạt một tiếng :

“ Thương Long , Thần nô , các người đều đã tới ”

“ Thần Thiên đại nhân , ngài thật sự đã sống lại rồi , thật tốt quá !” Vũ Văn Thác lộ ra vẻ cực kì hưng phấn . Nét mặt Tử Dạ Thương Long cũng hiện lên thần sắc kích động

Nhâm Thiên Tuyệt nói :

“ Được rồi , các người không phải cũng có chuyện muốn bẩm báo với Thần Thiên sao , kể cho ta nghe một chút ”

Tần Vũ chau mày , trong lòng thầm biết đã xảy ra chuyện , vội hỏi :

“ Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ?”

Tử Dạ Thương Long thở dài thật sâu :

“ Tà Thần giới đã bị hủy !”

557. Chương 4 : Thần Thiên Phân Chia

“Bị hủy?!”

Trong lòng Tần Vũ cả kinh, mấy ngày nay ông chuyên tâm tu luyện, cũng không nhận ra tình hình của các giới, giờ phút này lập tức phóng ra thần thức, nháy mắt bao trùm các giới, đột nhiên nhận ra toàn bộ không gian của Tà Thần giới đã hoàn toàn sụp đổ, không còn tồn tại nữa.

“Tại sao như vậy?”

Vũ Văn Thác trầm giọng nói:

” Ngày đó chúng ta ở Tà Thần điện, nhưng mà một Thần Thiên độc tí đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Trong lúc lật tay thả ra một đạo khí nhận vô hình màu đen xám, không chỉ có giết chết rất nhiều cường giả của Tà Thần giới mà còn đem toàn bộ Tà Thần giới đánh tan. Nhưng Thần Thiên này lại không giết chết chúng ta, ngược lại liền rời khỏi. Trước khi Tà Thần giới hủy diệt chúng ta dùng Truyện Tổng Trận rời khỏi nơi đó.”

” Thần Thiên độc tí?

Trong toàn bộ ba mươi tám đời Thần Thiên, cũng chỉ có hần mới cụt một tay.”

Nhâm Thiên Tuyết đột nhiên thở dài nói.

Tần Vũ cũng nhướng mày, sắc mặt lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng :

” Thần Thiên đời thứ hai mươi Phong Thần Nguyệt, ta biết được điều này cũng từ thông tin trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy, hần là không sai được.”

“Phong Thần Nguyệt..... Hần vì sao muốn phát động công kích đối với Tà Thần giới?” Thần Tôn hỏi.

Tần Vũ khẽ lắc đầu :

“Không rõ lắm, nhưng có thể xác định chính là Thần Thiên đối với việc chúng ta tồn tại có uy hiếp rất lớn.”

Nhâm Thiên Tuyết nói:

” Tính cách các đời Thần Thiên đều bất đồng, thích giết như tính mạng, vì nâng cao cảnh giới mà không tiếc bất kì thủ đoạn nào, vì chiếm giữ lĩnh vực mà tiến hành đồ sát. Hiện giờ vũ trụ nguyên thủy đã khác nhau rất lớn so với lúc trước, hiện tại không chỉ có một chương khổng giả Thần Thiên, mà tồn tại ba mươi tám vị chương khổng giả Thần Thiên, phải biết rằng chỉ có một vị Thần Thiên mới có được quyền tối cao nắm trong tay vũ trụ nguyên thủy, vì quyền lợi này, ta không biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì.”

“Chỉ muốn tiêu diệt Thần Thiên khác, như vậy chính mình có thể có được quyền tối cao nắm trong tay, ta nghĩ bọn họ nhất định là nghĩ như vậy rồi?” Tần Vũ cười lạnh nói.

Nhâm Thiên tuyết trầm giọng nói:

” Từ trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, người có được Thần Thiên Bảng nguyên thủy thì có thể nói là có được quyền cao nhất nắm trong tay vũ trụ nguyên thủy. nếu như các đời Thần Thiên muốn giành lấy quyền tối cao nắm trong tay, như vậy Tần Vũ, người sẽ phải vô cùng cẩn thận rồi.”

Đích thực, nếu như các đời Thần Thiên muốn thống trị vũ trụ nguyên thủy hoàn toàn, người thứ nhất bị xuống tay tự nhiên là thực lực yếu nhất, lại có được Thần Thiên Bảng nguyên thủy Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn chăm chăm vào Nhâm Thiên Tuyết :

“Chẳng lẽ người không muốn giết ta để cướp lấy quyền tối cao nắm trong tay sao?”

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười :

” Ta mới vừa đã nói qua, tính cách của các đời Thần Thiên bất đồng, tu vi cảnh giới cùng với quyền nắm trong tay này với ta mà nói cũng không quan trọng, ta coi trọng chính là đại lực Thần Thiên cùng với toàn bộ con dân của Đại Thần Thiên giới. Trong chúng thần nhất chiến, chính người đem đại lực Thần Thiên chuyển vào bên trong vũ trụ này, giải trừ nguy nan, nói ra ta còn phải cảm kích người mới đúng.”

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại, trầm tư một lát, nói:

“Vũ Văn Thác, Thần Tôn, liên lạc Sương nhi, cùng Cổ Bàn bọn họ, nếu như nhìn thấy Thần Thiên, ngàn vạn lần không thể ngông cuồng đối địch, bảo tồn tánh mạng là quan trọng nhất.”

Vũ Văn Thác cùng Thần Tôn đều gật đầu.

Tử Dạ Thương Long hỏi:

” Người hiện tại dự tính làm thế nào?”

Còn chưa để Tần Vũ trả lời, Nhâm Thiên Tuyết đột nhiên cười lạnh một tiếng:

” Còn có thể làm thế nào, kỳ thật những lời dằn dò này không có tác dụng gì, nếu như Thần Thiên muốn giết người, các người cho rằng có thể trốn đi sao. Tần Vũ, lấy cảnh giới hiện tại của người gặp bất cứ một vị Thần Thiên nào đều chết mà không thể sống, cho nên phải nắm chắc việc tu luyện, ta lần này đến cũng vì giúp đỡ người.”

“Muốn giúp ta tu luyện?”

Tần Vũ không khỏi biến sắc.

Nhâm Thiên Tuyết khẽ gật đầu, khoe miệng lướt qua một vẻ tươi cười tự tin :

” Ngươi là người duy nhất từ tinh trần thế giới đến nơi này kể nhiệm Thần Thiên, trên phương diện tư chất, đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất ta không dám nói, các Thần Thiên còn lại đều xa xa không bằng ngươi, tiến triển hiện giờ của ngươi cũng khiến ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.”

Đối với việc nâng cao tu vi cảnh giới, Tần Vũ cũng cảm giác được loại tốc độ này cũng cực kỳ nhanh chóng và mạnh mẽ, so với tốc độ tăng lên của các đời Thần Thiên đều muốn nhanh hơn nhiều.

“Nhưng hiện tại hơn ba mươi vị Thần Thiên vì chúng ta đều tồn tại nên sinh ra uy hiếp rất lớn, ta không thể cho bọn họ hủy diệt một giới nào!”

Nhâm Thiên Tuyết trầm giọng nói:

“Lấy thực lực hiện tại của ngươi căn bản không ngăn cản được bọn họ, quan trọng nhất chính là tiếp tục tu luyện, đem Hỗn độn lực khổng lồ chế để đủ trình độ đối kháng cùng các đời Thần Thiên, khi đó ngươi mới tính là có tư cách bảo vệ bọn họ.”

Thần tôn thở dài thật sâu:

” Đúng vậy, Nhâm đại nhân nói rất đúng, Thần Thiên yên tâm, ta sẽ dùng toàn lực bảo vệ các giới cho tốt.”

Tần Vũ như trước có chút do dự không chắc, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lấy thực lực hiện tại của mình, đích thực không có năng lực cùng Thần Thiên khác đối kháng.

“Nếu chuyện đã phát sinh như vậy, ngươi nhất định phải chuẩn bị cho tốt!”

Nhâm Thiên Tuyết nói rất kiên quyết, mà giống như ra lệnh.

Tần Vũ nén hơi thở thật sâu :

” Ta ở trong tháp hiển tế Thần Thiên chờ ngươi!”

Nói xong, dưới sự điều động phong nguyên tổ pháp tắc, cả người đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Nhâm Thiên Tuyết thản nhiên cười :

” Thần Tôn, Thần Nô, chuyện ở nơi này thì giao cho các ngươi.”

Nói xong, thân ảnh giống như quỷ cũng vô tung vô ảnh mà biến mất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ một chút âu lo. Nhâm Thiên Tuyết đi tới trước tháp thờ hiển tế Thần Thiên, nhìn thấy bàn thờ Thần Thiên ngày xưa biến thành hình dạng này, trong lòng cũng cảm khái muôn phần.

“Còn không tiến vào?!” Âm thanh của Tần Vũ lại vang lên, có thể từ trong giọng điệu nghe ra, ông rất để ý an nguy của các giới, cho nên trong lòng hết sức lo lắng.

Ánh mắt Nhâm Thiên Tuyết chợt thu lại, đi vào trong tháp hiển tế. Giờ phút này Tần Vũ an vị trên giường đá, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhâm Thiên Tuyết, trầm giọng nói:

“Ngươi muốn giúp ta như thế nào?”

“Xem ra mấy ngày nay, ngươi hẳn là có thể khống chế Hỗn Độn lực một cách tự nhiên rồi?”

Tần Vũ khẽ lắc đầu:

” Ta còn chưa đạt tới loại cảnh giới này, trước mắt có thể khống chế số lượng của Hỗn độn lực xấp xỉ có thể tràn ngập cả phòng.”

Nhâm Thiên Tuyết khẽ nhíu mày, hai mắt nhìn chung quanh một hồi, nói:

” Điều này cũng bình thường , người bước vào cảnh giới Thần Thiên không được bao lâu, có thể trong vài tháng ngắn ngủi liền lĩnh ngộ tới mức độ này, đã không dễ dàng lắm rồi. Trước lúc trợ giúp người nâng cao thực lực, ta muốn cho người biết sự phân chia thực lực trong Thần Thiên.”

” Phân chia thực lực, trong Thần Thiên chẳng lẽ còn phân chia thực lực sao?” Tần Vũ hỏi.

“Loại phân chia thực lực này là từ Thần Thiên đời thứ nhất mà bắt đầu, nghe đồn vào lúc Thần Thiên đời thứ nhất đạt được quyền tối cao nắm trong tay, toàn bộ vũ trụ nguyên thủy còn tồn tại rất nhiều cường giả cảnh giới Thần Thiên. Thần Thiên đời thứ nhất bằng vào thực lực siêu cường, giết chết mọi người, mới giành lấy nắm trong tay quyền tối cao. Hiện tại toàn bộ Thần Thiên đều từ mộ địa sống lại, loại phân chia thực lực này cũng tồn tại nữa, chẳng lẽ người không rõ điều này ở bên trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy sao?”

Tần Vũ lắc đầu :

” Thông tin của Thần Thiên Bảng nguyên thủy quá mức khổng lồ phức tạp, ta còn chưa kịp hiểu hết.”

“Nếu như vậy, ta sẽ nói cho người. Phải đạt tới cảnh giới Thần Thiên, cũng chỉ có một điều kiện tiên quyết, vậy mới hiểu rõ lực lượng bản nguyên của vũ trụ nguyên thủy, nhưng mà muốn nắm trong tay được loại lực lượng này, thì cần người ở nguyên tố pháp tắc, Hỗn độn chất biến hoặc là trên linh hồn có đột phá mới được, nói cách khác phương pháp trở thành Thần Thiên có rất nhiều, không câu nệ.”

Tần Vũ gật đầu nói:

” Điều này ta biết, phương pháp tu luyện của phần lớn các đời Thần Thiên đều không giống nhau.”

Nhâm Thiên Tuyết trầm giọng nói:

“Tuy rằng không giống nhau, nhưng tu luyện nguyên tố pháp tắc về số lượng thì chiếm giữa hơn phân nửa, rất ít người tu luyện Hỗn độn chất biến mà bước vào cảnh giới Thần Thiên, tu luyện linh hồn lại có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng cảnh giới của toàn bộ Thần Thiên đều có chỗ bất đồng, cho nên ở trên thực lực chia làm ba tầng, phân làm hạ bộ Thần Thiên, trung bộ Thần Thiên cùng với thượng bộ Thần Thiên, mà Thần Thiên đời thứ nhất chính là Thần Thiên tối cao vượt lên ba tầng trên.”

” Thần thiên tối cao, chẳng lẽ Thần Thiên đời thứ nhất thật sự mạnh như vậy sao, trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy không có tin tức gì về hắn a?” Tần Vũ kinh ngạc nói.

Nhâm Thiên Tuyết khẽ lắc đầu :

” Đích thực, Thần Thiên Bảng nguyên thủy không có ghi lại, chẳng qua là những điều này được lưu truyền xuống mà thôi.”

“Vậy lấy thực lực của ta, không cần phải nói, phải là hạ bộ Thần Thiên rồi chứ?”

Tần Vũ có chút xấu hổ cười cười.

“Sai, nếu như người gặp được hạ bộ Thần Thiên, cũng vẫn phải chết không thể sống, có thể nói người là cao thủ hạng ba trong hạ bộ Thần Thiên. Cho nên hiện tại người gặp được bất cứ Thần Thiên nào đều không có cơ hội sống sót, biện pháp duy nhất chính là nâng cao thực lực của bản thân người tới mức độ lớn nhất.”

Hàm ý sâu sắc trong lời nói của Nhâm Thiên Tuyết.

“Phải làm sao thì thực lực tăng lên nhanh nhất?” Tần Vũ vội vàng hỏi.

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười :

” Tư chất của người là phương pháp nhanh nhất rồi. Trong các đời Thần Thiên, tu luyện nguyên tố pháp tắc trở thành Thần Thiên là nhiều nhất, nhưng mà sau khi trở thành Thần Thiên, sẽ đem Hỗn Độn lực dung hợp ở trong nguyên tố pháp tắc để tạo thành lực lượng với uy lực mạnh hơn, nhưng nếu là thế, đối với Hỗn Độn lực cùng với việc nắm trong tay nguyên tố pháp tắc đều cực kỳ khó khăn, có vài Thần Thiên thậm chí hao phí lượng thời gian không đếm được, đều khó thể lĩnh ngộ huyền diệu trong đó.”

“Dem Hồn Độn lực dung hợp ở bên trong nguyên tố pháp tắc?” Loại phương pháp này Tần Vũ trước nay chưa nghĩ tới, nếu thật sự là như thế, lấy Hồn độn lực dung hợp với sơn nguyên tố pháp tắc để tạo thành phòng ngự, chắn chắn cho dù là công kích mạnh mẽ cũng không cách nào phá vỡ.

Nhâm Thiên Tuyết nói:

” Vậy Thần Thiên độc tí Phong Thần Nguyệt, chính là đem Hồn độn lực dung hợp ở bên trong phong nguyên tố pháp tắc, nhưng mà hần còn biết cách vận dụng hỏa nguyên tố pháp tắc, sau khi làm cho hai đại pháp tắc dung hợp hoàn mỹ, thì có thể bước vào cảnh giới trung bộ Thần Thiên. Nếu như có thể dung hợp bảy đại nguyên tố pháp tắc một cách hoàn mỹ, như vậy sẽ tới cảnh giới đỉnh cao thượng bộ Thần Thiên, nhưng nếu có thể đủ đem thiên nguyên tố pháp tắc dung hợp với Hồn Độn lực, vậy thì không gì là làm không được, thậm chí vượt qua Thần Thiên đời thứ nhất, chẳng qua là cảnh giới như vậy thật sự rất khó khăn.”

“Thiên nguyên tố pháp tắc. Thật sự cảnh giới mạnh mẽ sẽ giống như vậy sao?” Tần Vũ trong lòng kinh nghi vạn phần.

558. Chương 5 : Pháp Tắc Huyền Ảo

Nhâm Thiên Tuyết trầm giọng nói. Dường như đối với việc sau này cảnh giới của Tần Vũ tăng lên có tự tin rất lớn.

Đối với sự tích về Tiêu Bất Phàm, từ trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy Tần Vũ cũng có đại khái hiểu rõ. Cho dù có thiên phú hơn người nhưng Tiêu Bất Phàm lĩnh ngộ bảy đại nguyên tố pháp tắc phải mất vài diễn kỷ. Nhưng mà trước mắt dưới uy hiếp của Thần Thiên các giới đều thuộc về họ, như thế nào bọn họ cho Tần Vũ thời gian dư giả để lĩnh ngộ.

” Tình thế đặc thù hiện tại, nhưng mà ta tin rằng với tư chất cùng thiên phú của người cho dù người không thể đạt tới trình độ của Tiêu Bất Phàm thì cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn trở thành trung bộ Thiên Thần để có được năng lực bảo vệ các giới.”

Tần Vũ khẽ nhíu mày :

” Như vậy Nhâm tiên bối đã đạt tới loại cảnh giới nào rồi?”

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười :

“Ta vừa mới dung hợp huyền ảo của ngũ đại nguyên tố pháp tắc, xem như không còn bao lâu nữa thì sẽ bước vào lĩnh vực thượng bộ Thần Thiên.”

“Ngũ đại nguyên tố pháp tắc?!”

Tần Vũ trong lòng thất kinh, lại không nghĩ tới không ngờ ông đã đạt tới cảnh giới thực lực cao như thế.

“Hiện giờ, bất cứ một vị Thần Thiên nào đối các chủ thần giới mà nói đều tiềm ẩn nhân tố hủy diệt. Tà Thần giới chính là một ví dụ, cho nên người phải nâng cao cảnh giới trong khoảng thời gian ngắn nhất, ta cũng tin rằng người có thực lực này.”

Về mặt Tần Vũ khẽ biến, trầm giọng nói:

” Nhâm tiên bối, ngài đến tột cùng vì sao phải giúp ta?”

Nhâm Thiên Tuyết thở dài nói:

” Mặc kệ nói sao, người cũng là người thừa kế của ta. Hơn nữa người có thân phận chân chính chứ không giả Thần Thiên của toàn bộ vũ trụ nguyên thủy. Hơn nữa người giúp ta bảo vệ toàn bộ Đại Thần Thiên giới còn ta giúp người chuyện này cũng không có gì..... Tốt lắm, chúng ta cần nắm vững thời gian, bây giờ trước tiên người phóng thích ra Hồn độn lực.”

Tần Vũ hơi gật đầu, vô tận vật chất Hồn Độn chung quanh được ẩn tàng ở trong hư không dưới sự khống chế của Tần Vũ bỗng diễn hóa thành khí lưu vô hình màu đen xám. Tốc độ diễn hóa này có chút từ tốn, trong chốc lát nó đã tràn ngập cả phòng, bản thân Hồn Độn lực vô hình kia lại ẩn chứa lực lượng khủng bố khiến toàn bộ không gian đều hơi vặn vẹo dao động lên, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Ánh mắt Nhâm Thiên Tuyết thu lại, trầm giọng nói:

” Hồn Động lực cực kỳ huyền diệu , bên trong ẩn chứa một loại luật động thần kỳ. Nếu người có thể nắm giữ loại luật động này thì người có thể ngay lập tức phóng thích ra số lượng vật chất Hồn động vô tận.”

Tần Vũ nói:

” Điều này ta cũng phát hiện nhưng loại luật động này rất mờ ảo mà khó có thể tìm được.”

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười :

” Loại luật động này dựa vào cảm giác để quyết định. Nếu như người có cảm giác sắc bén kia thì người có thể tiến hành khống chế nó theo ý mình. Nhưng loại cảm giác này cần một đoạn thời gian rèn luyện để lĩnh ngộ. Người hiện tại thử nhìn xem.”

Tần Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, hai tay hơi chậm rãi mở ra. Hồn Động lực vô hình màu đen xám bỗng tăng lên tiếp theo đó hướng vào trong co rút mà sụp đổ. Quá trình này cực kỳ quan trọng, hơn một lần Tần Vũ gặp bình cảnh vào lúc này, không thể khống chế hình thái của nó một cách tự nhiên.

Lúc khống chế, Tần Vũ cảm giác được từng tia luật động thoáng hiện thoáng mất ở trong đầu, cực kỳ huyền diệu, nhưng lại mờ ảo mà không thể truy tìm, hư hư thật thật làm cho người ta nhận không rõ.

===== điện tử thư môn hộ- đọc đi vòng() thủ phát=====.

Rất hiển nhiên, Tần Vũ đối với việc khống chế Hồn Động lực còn chưa thuần thục lắm cho nên không thể cảm giác rõ luật động thần kỳ được giấu ở trong đó.

Nhâm Thiên Tuyết nói:

” Điều này không được, người cũng không cần rất nóng vội. Hồn Động lực cực kỳ huyền ảo, cũng là dấu hiệu đặc biệt của cao thủ có cảnh giới thần tiên. Nó có thể diễn hóa thành vật chất công kích hoặc là linh hồn công kích, thậm chí hai loại công kích chồng chéo lên nhau, nhưng quan trọng xem người vận dụng ra sao. Cùng với sự phát triển của người mà xem. Rất hiển nhiên người sắp bước vào con đường dung hợp nguyên tố pháp tắc mà không phải Hồn Động chất biến hoặc là tu luyện linh hồn hai phương diện này. Cho nên kế tiếp người phải chọn hai loại nguyên tố pháp tắc để tiến hành tu luyện.”

“Lựa chọn?”

Tần Vũ cảm giác có chút nghi hoặc.

Nhâm Thiên Tuyết gạt đầu nói:

” Đúng vậy, người phải lựa chọn. Nếu người muốn trở thành trung bộ Thiên Thần thì phải đem Hồn Động lực dung hợp vào trong hai loại nguyên tố pháp tắc một cách hoàn mỹ. Như vậy người mới có thể nâng cao thực lực cảnh giới mà muốn chuyên tu cùng một lúc hai loại pháp tắc thì phải cần thận suy nghĩ. Bởi vì nó quyết định tốc độ phát triển của người từ hạ bộ Thiên Thần trở thành trung bộ Thiên Thần.”

Tần Vũ gất gao nhú mày, ngoại trừ thiên nguyên tố pháp tắc, bảy đại nguyên tố pháp tắc còn lại hiện giờ đều là trạng thái khống chế cực hạn của ông. Nhưng muốn Hồn Động lực dung nhập trong đó để tiến hành vận dụng, điều này cũng cực kỳ khó khăn. Trước mắt phải lựa chọn hai loại nguyên tố pháp tắc, quả thật có chút khó ra quyết định.

Phải nói bảy đại nguyên tố pháp tắc thì địa, thủy, sơn thuộc loại nguyên tố pháp tắc phụ trợ hoặc là phòng ngự, mà lôi, phong, hỏa, trạch đều thuộc loại nguyên tố pháp tắc có tính công kích. Hơn nữa lực công kích của lôi nguyên tố pháp tắc là mạnh nhất nhưng chẳng qua chỉ có một kiểu, không như phong nguyên tố pháp tắc có thiên biến vạn hóa cũng có thể trên tốc độ cùng với không gian hình thành lực lượng vô cùng huyền ảo.

“Ta còn muốn nói cho người, ở trong sự chọn lựa nguyên tố pháp tắc đầu tiên người ngàn vạn lần không nên chọn địa nguyên tố pháp tắc.”

“Vì sao?”

Tần Vũ thốt lên hỏi.

Khóe miệng Nhâm Thiên Tuyết lộ ra một chút ý cười quỷ dị :

” Ta nghĩ nguyên nhân hẳn là bản thân ngươi rõ ràng hơn mới đúng. Lực lượng của Địa nguyên tố pháp tắc tuy rằng chủ yếu là sinh mệnh nguyên lực nhưng tới cuối thì có thể diễn hóa ra các loại lực lượng nguyên tố pháp tắc. Cho nên mới nói địa sinh vạn vật vô cùng vô tận. Cho nên việc lĩnh ngộ bình cảnh cùng với tu luyện thì khó khăn cũng sẽ tăng lên nhiều hơn. Điều này đối với sự phát triển của ngươi sẽ có hạn chế rất lớn. Các đời Thần Thiên đều biết nguyên nhân này, cho nên lúc đạt tới thượng bộ Thần Thiên mới chọn lĩnh ngộ địa nguyên tố pháp tắc.”

Tần Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngạc nhiên nói:

“Thì ra là thế, ta vậy mà không nghĩ đến nguyên nhân này. Nhưng nếu như vậy, ta có thể chọn hai phương diện nguyên tố pháp tắc tấn công cùng phòng thủ, lựa chọn đó có gì tốt?”

Tại thời điểm quan trọng này, Tần Vũ cũng có chút do dự, dù sao ở mỗi loại nguyên tố pháp tắc hẳn đều đạt tới trạng thái không chế cực hạn, đối với huyền ảo trong pháp tắc cũng biết cực kỳ thấu đáo.

Tại phương diện phòng thủ, địa nguyên tố pháp tắc có thể bỏ qua, như vậy thì chỉ còn lại thủy nguyên tố pháp tắc cùng sơn nguyên tố pháp tắc. Tại phương diện phòng ngự Thủy nguyên tố pháp tắc tuy rằng không như sơn nguyên tố pháp tắc nhưng nó có thể diễn hóa ra lực công kích. Nhưng mà tại phương diện lực công kích lại không bằng nguyên tố khác, có thể nói tuy là công thủ gồm có nhiều mặt nhưng so sánh với những nguyên tố khác đều phải yếu hơn một ít.

Mà tại phương diện công kích thì lôi, trạch, hỏa, phong trong bốn đại nguyên tố pháp tắc thì huyền ảo sâu sắc nhất chính là phong nguyên tố pháp tắc. Bởi vì nó liên quan đến rất nhiều phương diện, về mặt tốc độ cũng không gian đều có chỗ sâu sắc. Lôi, hỏa nguyên tố pháp tắc còn lại thì công kích tuy mạnh nhưng thật sự nếu so sánh với phong nguyên tố pháp tắc vẫn là chiếm thế thượng phong, chẳng qua là trình độ tu luyện cũng tương đối khó khăn một ít. Còn về phần trạch nguyên tố pháp tắc thì chỉ có thể nói nó có khả năng hạn chế đối thủ với trình độ lớn nhất. Nhưng về mặt phương diện công kích lại không biểu hiện ra. Nhưng nghĩ vậy, trong lòng Tần Vũ dường như có quyết định, trầm giọng nói:

“Ta đã quyết định rồi, vậy sẽ tu luyện sơn nguyên tố pháp tắc cùng phong nguyên tố pháp tắc đi!”

Trên khuôn mặt Nhâm Thiên Tuyết hiện lên một ít tán thành tươi cười :

” Tốt lắm, ngươi chọn thực sáng suốt. Lúc trước Tiêu Bất Phàm cũng đi con đường này, nhưng về mặt tiến độ tu luyện ta tin rằng ngươi sẽ vượt qua hắn.”

Tần Vũ khẽ gật đầu, chợt cẩn thận không chế Hỗn Động lực tràn ngập trong cả phòng. Cảm giác đó không ngừng luật động hư thật.

“Sơn nguyên tố pháp tắc chỉ chú trọng vào lực lượng phòng thủ, việc lĩnh ngộ cũng tương đối dễ dàng, trước tiên ngươi có thể bắt đầu từ phương diện này.” Nhâm Thiên Tuyết nói.

Giờ phút này, Tần Vũ đem toàn bộ tinh thần lực đều tập trung vào việc khống chế Hỗn Động lực, lập tức lặng lẽ không một tiếng động trong khí lưu vô hình màu đen xám diễn hóa ra một ít lực lượng sơn nguyên tố pháp tắc.

Trong khoảnh khắc ấy, khí lãng màu thanh sơn phóng lên cao, liền giống như một con ác thú phát cuồng đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của Tần Vũ phóng thích ra một cổ khí tức bạo ngược không ổn định, gần như đem toàn bộ pháp hiển tế đều phá hủy.

Nhưng mà tại khoảnh khắc đó, về mặt Nhâm Thiên Tuyết trầm xuống, một tay vừa lật, lại một cổ Hỗn động lực cực kỳ dồi dào nháy mắt bạo phát, ở dưới tình huống chưa dung hợp nguyên tố pháp tắc nào thì rõ ràng Hỗn động lực kia thoát ly sự khống chế mà Tần Vũ mà áp chế lại.

Về mặt Tần Vũ có chút tái nhợt, rít giọng nói:

” Vừa rồi ta chẳng qua là muốn đem một ít sơn nguyên tố pháp tắc dung nhập trong Hỗn Động lực, tại sao lại như vậy?”

Nhâm Thiên Tuyết than thở nói:

” Bất cứ chuyện gì cũng không thể nóng vội, trước khi dung hợp nguyên tố pháp tắc, người cần phải khống chế được Hỗn Động lực một cách hoàn mỹ, lúc đó mới có thể thành công.”

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu, mạnh mẽ ổn định tâm thần, hơi hơi gật đầu, có thể vừa rồi cảm giác nó thoát ly sự khống chế làm hắn cảm giác được cực kỳ kinh sợ. Đường như nguyên tố pháp tắc sẽ cản trở bản thể.

Sau một lát, vẻ mặt Tần Vũ dần dần dịu đi, tiếp tục phóng thích ra Hỗn Động lực nhưng mà lúc này hắn dường như đối loại luật động thần kỳ này có vài phần cảm giác, tốc độ rõ ràng nhanh hơn nhiều. Nhâm Thiên Tuyệt thấy thế, trong mắt cũng lộ ra vẻ tán thưởng một chút.

Dưới sự chỉ đạo của vị thượng bộ Thần Thiên này, Tần Vũ ở trên con đường của cảnh giới Thần Thiên xem như bước ra bước đầu tiên.

Căn cứ theo dự đoán của Nhâm Thiên Tuyệt, sau khi Thần Thiên sống lại nên trước tiên bọn họ sẽ sáng tạo thế giới tinh vực của họ, điều này cần một đoạn thời gian diễn biến. Cho nên trong khoảng thời gian này các đại chủ thần giới coi như được an toàn. _____.

559. Chương 6 : Dung Hợp

Thời gian qua nhanh nháy mắt đã qua một trăm năm rồi.

Trong thời gian một trăm năm này, Nhâm Thiên Tuyệt cùng Tần Vũ chờ trong tháp hiển tế Thần Thiên, một giờ đều không có rời đi. Dưới sự chỉ đạo của Nhâm Thiên Tuyệt, đối với việc khống chế Hỗn Động lực Tần Vũ đang phát triển điên cuồng. Ngày hôm nay vừa mới tới giai đoạn quan trọng.

Khí lưu vô hình màu đen xám tràn ngập khắp mỗi ngõ ngách trong phòng. Dưới sự khống chế của Tần Vũ nó đang không ngừng co rút lại, nhưng mà Tần Vũ đã trải qua trăm năm tu luyện nên Hỗn Động lực có thể diễn hóa phải vượt quá xa khả năng dung lượng chịu đựng của gian phòng này. Hơn nữa hiện giờ Tần Vũ có thể tự nhiên biến hóa trạng thái Hỗn Động lực gần như đạt tới cảnh giới theo ý mình.

Khống chế Hỗn Động lực, đây là điều kiện tiên quyết để dung hợp nguyên tố cũng là một quá trình tất yếu mà các đời Thần Thiên cần tu luyện.

Nhâm Thiên Tuyệt nhìn thấy tiến độ hiện giờ của Tần Vũ, cũng vì tư chất thiên phú của hắn mà cảm giác có chút giật mình. Dẫu sao năm đó ông hoàn mỹ khống chế Hỗn Động lực ước chừng phải mất thời gian một ngàn năm.

Giờ phút này, Tần Vũ nhướng mày, trong khí lưu vô hình màu đen xám bỗng dẫn xuất ra từng tia sáng màu thanh sơn. Nhưng mà trong phút chốc ánh sáng được dẫn ra, toàn bộ tháp hiển tế đều theo đó mà rung lên. Hỗn Động lực thành linh trở nên bạo ngược một cách khác thường, bắt đầu điên cuồng lay động gần như sẽ thoát ly sự khống chế của Tần Vũ.

Về mặt Tần Vũ có chút trắng bệch, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi lớn, toàn thân có chút lạnh run.

Nhâm Thiên Tuyệt thấy thế, ánh mắt chợt thu lại, trầm giọng nói:

“Lúc đầu Hỗn động lực dung hợp với nguyên tố pháp tắc thì có chút khó khăn nhưng nếu người cố gắng vượt qua đoạn này, ngày sau thì có vẻ dễ dàng hơn, cũng không cần quá đa nghi, nắm giữ luật động trong Hỗn động lực mà hoàn toàn khống chế nó!”

Tần Vũ vừa nghe, khuôn mặt tái nhợt co lại, hít vào một hơi thật sâu đem toàn bộ tinh thần lực đều tập trung ở việc tìm kiếm cổ luật động kia. Trải qua hơn trăm năm tu luyện, đối với cổ luật động kia ông cảm giác cực kỳ thuần thực. Chẳng qua là hiện giờ Hỗn Động lực bạo ngược mãnh liệt, nó quấy nhiễu tiết tấu của Tần Vũ, điều này cũng không cách nào bình ổn tâm tư để tiến hành cảm nhận.

Dưới sự chỉ đạo của Nhâm Thiên Tuyệt, toàn bộ Hỗn Động lực trong phòng bắt đầu bình ổn lại, nó thật giống như dã thú bị phục tùng. Từng tia sáng màu thanh sơn kia không ngừng lưu động, hơn nữa đang dần dần khuếch đại.

-Tốt lắm, hiện tại Hỗn độn lực đã hoàn toàn ở nắm trong sự khống chế của ngươi. Ngươi có thể tiếp tục thử nghiệm việc diễn hóa sơn nguyên tổ Pháp tắc. Nhâm Thiên Tuyết nói.

Tần Vũ nhanh chóng nhắm hai mắt lại, hơi gật đầu, tay áo rung lên, từng cỗ khí lãng bồng từ cơ thể của ông mạnh mẽ hiện ra cùng Hỗn Độn lực dung hợp cùng một chỗ. Trong chốc lát, khí lãng màu thanh sơn phân bố đầy cả phòng.

Ánh mắt Nhâm Thiên Tuyết sáng lên:

-Thật sự là lớn mật, ta không ngờ ngươi lập tức đem toàn bộ Hỗn Độn lực dung hợp. Tuy nhiên ngươi vốn đã có gan lớn, như vậy về tư chất thiên phú e rằng Tiêu Bất Phàm cũng kém so với ngươi.

Giờ phút này, khí lãng màu thanh sơn trong cả gian phòng bắt đầu lấy Tần Vũ làm trung tâm chậm chậm co rút lại. Ở bên ngoài Tần Vũ dần dần hình thành một mảnh áo giáp màu thanh sơn. Khí lãng quay cuồng làm cho người ta có một cảm giác không thể phá vỡ.

Đột nhiên, Tần Vũ mở hai mắt, nhìn vào khí lãng ở chung quanh thân thể, cười nói:

- Cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười nói:

- Tốt lắm, xem ra ta không nhìn lầm ngươi. Tư chất thiên phú của ngươi thật sự cao. Hiện tại ngươi có thể đem sơn nguyên tổ pháp tắc dung nhập vào trong Hỗn Độn lực, điều đó có thể đảm bảo dưới một kích của hạ bộ Thần Thiên không thể giết ngươi.”

Tần Vũ nhướn mày :

“Chẳng lẽ sẽ có loại trình độ này sao?”

Nhâm Thiên Tuyết gật đầu nói:

“Theo cảnh giới tăng lên trình độ phòng ngự của nó cũng sẽ tăng mạnh với mức độ lớn. Ngươi cũng đừng xem thường phần phòng ngự ấy. Ở trước mặt Thần Thiên ngươi có thể kéo dài sinh mệnh của mình trong phút chốc vậy cũng đủ để cho đối phương một kích trí mạng!”

Nhâm Thiên Tuyết tuy rằng không cùng các đời Thần Thiên giao thủ nhưng ông chung quy cũng là thượng bộ Thần Thiên, đối chuyện này ông biết được hiển nhiên phải nhiều hơn so với Tần Vũ.

-Ta hiểu.

Tần Vũ thở phào một hơi chuẩn bị phóng thích ra Hỗn độn lực muốn diễn hóa phong nguyên tổ pháp tắc.

Nhâm Thiên Tuyết khoát tay áo, nói:

- Ngươi làm việc không thể nóng vội được, hiện tại thì đến đây thôi. Ngươi nghỉ ngơi mấy ngày để thả lỏng một chút thì hiệu quả sẽ rất tốt.

Tần Vũ khẽ nhún mày:

-Theo lời của Nhâm tiên bối có lẽ chúng ta không còn bao nhiêu thời gian. Ta chỉ sợ hiện tại phần lớn Thần Thiên đều đã sáng tạo ra tinh vực của mình.

- Nóng vội sẽ không thành công, đối với việc dung hợp nguyên tổ pháp tắc càng nóng vội thì tiến triển lại càng chậm. Ta thừa nhận tư chất thiên phú của ngươi đều vượt rất xa rất nhiều Thần Thiên nhưng nếu làm như vậy sẽ hạn chế tiến độ tu luyện của ngươi.

- Nhâm Thiên Tuyết trầm trọng nói.

Tần Vũ thở dài nói:

- Thôi được, chúng ta đi ra xem đi trải qua một trăm năm không biết như thế nào rồi.

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười hai người rời khỏi tháp hiển tế Thần Thiên.

Cảm giác được hai người xuất quan, Thần Tôn là người thứ nhất đi ra nghênh đón mà các giới chủ thần còn lại cũng đều chạy tới đây.

Hiện giờ, dưới sự lãnh đạo của đám người Hồng Quân các giới đã xem như đi vào quỹ đạo. Mặc dù sau chúng thần chiến đấu cũng xuất hiện rất nhiều náo động nhưng bọn họ vẫn áp chế được. Trăm năm thời gian, các đại chủ thần giới cũng đều bình ổn lại.

Vì nghênh đón Tần Vũ xuất quan riêng Thần Tôn ở bên ngoài Thần Thiên điện đã chuẩn bị một buổi tiệc tối phong phú tiệc. Tần Vũ cảm giác được cảnh giới hiện giờ của mọi người đều có sự tăng lên rất lớn. Nhất là Huống Thiên Minh cùng Tôn Ngộ Không có lẽ sẽ không qua bao lâu thì họ có thể đạt tới cảnh giới chủ thần. Chỉ duy nhất Hồng Quân dường như còn trì trệ không tiến. Từ sau khi ông trở về thì trên mặt hắn liền mang theo một ít vẻ u sầu. Điều này làm cho tận đáy lòng của Tần Vũ thật sự có chút khó chịu.

Ban đêm, tại rừng trúc cách Thần Thiên điện ngoài trăm dặm. Ánh trăng mờ mờ nhạt nhàn rơi xuống trên người Hồng Quân. Hắn ngóng nhìn một vòng trăng trên bầu trời, dường như có chút ngáy ngốc, ánh mắt hắn lóe lên toát ra vẻ đau buồn mờ mờ.

-Sương nhĩ.

Lúc này, Tần Vũ đã đi tới ngồi xếp bằng ở bên cạnh Hồng Quân, ánh mắt của ông cũng đồng dạng ngóng nhìn nhìn trăng rằm, than thở nói:

- Con làm sao vậy, ta nghe bọn hắn nói trong khoảng thời gian này tâm tình của con rất kém, có chuyện gì sao?

Hồng Quân nhíu mày thấp giọng nói:

- Phụ thân, con nhớ mẫu thân cùng Nghiên nhi bọn họ, con thật sự rất nhớ nhà.

Tần Vũ vừa nghe, không khỏi thở dài thật sâu:

- Chuyện này cũng do ta, kỳ thật ta đã sớm nhìn ra được. Vốn ta chờ sau khi sáng tạo nguyên thủy trực tâm thì ta có thể đem cả nhà chúng ta đều đi vào đại lục Thần Thiên. Chẳng qua là các đời Thần Thiên sống lại, đối chúng ta mà nói thì bất cứ một vị Thần Thiên nào đều giữ nhân tố hủy diệt, có lẽ chúng ta ở lại tinh trần thế giới thì sẽ tương đối an toàn một ít.

-Ta đã từng nghĩ tới việc quay về để nhìn các nàng nhưng ta chợt nghĩ đến không lâu sau khi chúng ta trở về, toàn bộ Tru Thần giới còn cần ta bảo vệ liền bỏ qua ý niệm này trong đầu. Ta muốn đợi sau khi toàn bộ sự việc ở đây đều chấm dứt, chúng ta một nhà vĩnh viễn ở cùng một chỗ không còn xa nhau.

Tần Vũ từ ái vỗ vỗ lên bả vai Hồng Quân:

- Yên tâm đi, thời gian không bao lâu, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Hồng Quân khẽ gật đầu, nhìn Tần Vũ nói:

- Phụ thân, từ một trăm năm nay con luôn luôn khắc khổ tu luyện nhưng con trước sau không thể đột phá trạng thái giải cấm thứ chín. Nó giống như đã đạt tới giới hạn chịu đựng của Hỗn Độn thân thể. Mỗi lần đột phá, đối thân thể cùng linh hồn nó đều tạo thành thương tổn rất lớn."

Tần Vũ nhíu mày nói:

- Ở trong trận chiến chúng thần, ta cũng có chú ý tới chẳng lẽ "Đạo Thiên Kính" không có biện pháp trợ giúp con sao?

Hồng Quân có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- "Đạo Thiên Kính" dường như cũng đạt tới cực hạn. Nó đã không thể áp chế Hỗn độn chất biến nên mới gây ra lực lượng cản trở. Con thường hay suy nghĩ, có lẽ đến đây đã là cuối cùng chứ?

- Cuối cùng?

- Hiện tại người ngay cả chủ thần lực cũng không có sinh thành, như thế nào có thể cuối cùng?

Đột nhiên, một giọng già nua truyền đến, hai người quay đầu nhìn lại, Nhâm Thiên Tuyết mang theo một chút tươi cười mà chậm rãi đi tới.

Tần Vũ thẳng người mà đứng:

- Nhâm tiên bối.

Ánh mắt Nhâm Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào Hồng Quân nói:

- Trong ba mươi tám đời Thần Thiên, có vài vị Thần Thiên chỉ tu luyện Hồn độn chất biến mà bước vào cảnh giới Thần Thiên. Huyền ảo của Đạo Thiên Kính này chủ yếu là giành lấy lực bản nguyên, cũng chỉ có thể áp chế lực lượng cản trở chất biến một phần nào đó, Hồn Độn thân thể của người rất hoàn mỹ, gần như là trạng thái bất diệt. Nhưng sở dĩ không cách nào chịu đựng thì nguyên nhân chỉ có một chính là người vẫn chưa có cách nào khống chế nó sau khi chất biến một cách tự nhiên gây nên lực bạo tạc.

- Khống chế ?

Đối với Hồng Quân mà nói hai chữ này hết sức xa lạ. Sau mỗi lần Hồn Độn biến chất gây ra lực lượng đều không hề giữ lại một chút nào mà phóng ra ngoài. Nhưng mà trước đến giờ chưa nghĩ tới phải đem cổ lực lượng bạo tạc này tiến hành khống chế.

Nhâm Thiên Tuyết gật gật đầu:

- Nó có thể phóng mà không thể thu, cho nên đối Hồn Độn thân thể lực lượng bạo tạc sau khi biến chất sẽ sinh ra cản trở. Thậm chí sẽ xé tan linh hồn của người. Nếu người có thể khống chế cổ lực lượng bạo tạc này thì người sẽ có được chủ thần lực cũng là chuyện sớm hay muộn tình thôi. Tuy nhiên điều này còn yêu cầu người bắt đầu luyện lại, dần dần tới khống chế nó.

Hồng Quân bỗng nhiên tĩnh ngộ gật đầu nói:

- Đa tạ Nhâm tiên bối dạy bảo!

Nhâm Thiên Tuyết cười nhạt nói:

- Chuyện này không có gì, ta tu luyện cũng không phải Hồn độn chất biến. Chỉ chẳng qua là ta biết được một phần. Trước tiên người có thể thử một chút.

Hồng Quân khẽ gật đầu, vật chất Hồn Độn trong cơ thể nháy mắt dùng tốc độ kinh người phát sinh chất biến. Bên ngoài thân thể đang lưu động một ít lưu quang màu đỏ sẫm.

Đây là giai đoạn thứ ba của bất diệt phách thể, trạng thái giải cấm thứ nhất.

Nhưng mà giờ phút này, Hồng Quân cũng không đem cổ lực lượng này phóng thích ra ngoài cơ thể mà hần ngưng tụ nó trong cơ thể. Hần hy vọng phải hoàn toàn khống chế một cổ lực lượng này. Hần chỉ cảm giác được lực bạo tạc khủng bố ẩn chứa trong cơ thể đang không ngừng lưu động. Trong giây lát, cổ lực lượng chất biến lực lượng gần như sôi trào lên muốn phá cơ thể hần mà ra.

Sắc mặt Hồng Quân có vẻ có chút tái nhợt trầm nghĩ:

- Chỉ là trạng thái giải cấm thứ nhất liền khó khăn như thế, nếu như là trạng thái giải cấm thứ chín thì thật sự không dám tưởng tượng. Thì ra từ lúc bắt đi thì ta đã sai lầm rồi.

Đích thực, ngay từ đầu Hồng Quân đã xem nhẹ việc khống chế đối với lực bạo tạc nên chỉ có thể phóng mà không thể thu. Loại tai họa ngầm này tới hiện tại cuối cùng cũng bộc lộ ra rồi.

560. Chương 7 : Thần Thiên Kim Phi Ngô

Nhâm Thiên Tuyết khẽ gật đầu , đột nhiên lấy tay chỉ vào đám cây trúc bên cạnh một cái . Nhất thời vô số lá trúc bay lên cao , bỗng bành theo gió

“ Bây giờ người cố hết sức khống chế lực lượng này , sau đó phóng ra thử xuyên thấu đám lá trúc , xem có thể làm được hay không !” Nhâm Thiên Tuyết trầm giọng nói

Hồng Quân gật đầu , hít vào một hơi thật sâu chọt hươ ra một quyền , cổ khí lưu xích hồng sắc nhất thời bộc phát ra , đám lá trúc trước người đều bị nghiền nát bấy.

Tần Vũ nhíu mày :

“ Con vẫn không cách nào điều khiển được lực lượng biến đổi của Hỗn Độn chất , thử lại xem ”

Hồng Quân sắc mặt có chút tái nhợt , nếu phải hoàn toàn khống chế cỗ bạo tạc chi lực kia thì phảng phất cả cơ năng thân thể cũng trở nên trệ sập . Âm trầm một hơi , lấy tất cả sự tập trung điều khiển cỗ lực lượng này , lại đánh ra một quyền , quyền chưởng rung động , lại có rất nhiều lá trúc bị biến thành phần nhưng bất quá phạm vi so với trước ít hơn rất nhiều.

Nhâm Thiên Tuyết trong ánh mắt hiện lên một tia tán thưởng :

“ Rất tốt , mọi chuyện cũng phải làm theo tuần tự , tin rằng không bao lâu là có thể điều khiển thuần thực cỗ lực lượng này rồi , đến khi người đạt tới cảnh giới cực hạn điều khiển lực lượng biến chất này cũng chính là lúc năng lực cản trở cũng không tồn tại nữa ”

Hồng Quân sắc mặt vui mừng , chấp tay nói :

“ Đa tạ Nhâm tiên bối chỉ điểm ”

Nhâm Thiên Tuyết cười nhạt một tiếng , khoát tay áo :

“ Không có gì ”

Tần Vũ cũng vui mừng nở nụ cười , tuy nhiên giờ phút này một cỗ khí tức cường giả rất mãnh liệt truyền vào trong đầu hắn . Nhất thời sắc mặt trắng bệch , đôi mắt dừng ở phía xa , kinh ngạc nói :

“ Có người bước vào Bát Thần vũ trụ của ta , hơn nữa còn đang rất nhanh tiến tới nơi này , lại không dùng bốn nguyên lực vũ trụ mà tốc độ không thể tưởng tượng nổi ”

Dưới cảm giác của thần thức , một khí tức cực mạnh đang với tốc độ kinh người hướng đến Thần Thiên đại lục

Nhâm Thiên Tuyết ánh mắt nhất liễm , nhanh nhẹn nói :

“ Hắn là Thần Thiên thứ ba mươi hai Kim Phi Ngô , nếu dựa trên thực lực có thể nói là hạ bộ Thần Thiên , xem ra mục tiêu chính là Thần Thiên đại lục . Tần Vũ , người đi theo ta ”

Tần Vũ khẽ gật đầu , Hồng Quân bên cạnh mở miệng nói :

“ Văn bối cũng muốn đi ”

Nhâm Thiên Tuyết cười một tiếng :

“Vậy thì đi thôi !”

Lập tức , ba đạo nhân ảnh bỗng nhiên biến mất trong rừng trúc , sau một khắc đã xuất hiện tại hư không Bát Thần vũ trụ.

Nhìn từ phía xa xa , một đạo nhân ảnh cơ hồ đang xé rách cả hư không , lấy tốc độ kinh người phi hành thoáng chốc đã đi tới phía trên Thần Thiên đại lục . Người nọ thân mặc trường bào nguyệt bạch sắc lấp lánh kim quang , mặc dù vóc người có vẻ to béo nhưng tốc độ lại cực nhanh, mục quang thanh lam nhìn chằm chằm Thần Thiên đại lục , cười lạnh nói :

“ Hiện cái tên nhâm Thần Thiên hắn là đang ở nơi này , hừ hừ , ta cũng muốn xem hắn có bao nhiêu cân lượng ”

“ Đúng vậy , ta đang ở ngay đây !”

Đột nhiên , một thanh âm lạnh như băng vang lên phía sau hắn

Người nọ kinh hãi thất sắc , ngoảnh đầu nhìn lại hách nhiên phát hiện ba người Tần Vũ , Nhâm Thiên Tuyết cùng với Hồng Quân , không khỏi kinh ngạc nói :

“ Các người ... Ta tại sao không phát hiện được ?”

Tần Vũ lạnh lùng cười một tiếng nhưng không trả lời hẳn , người này sở dĩ không thể nhận thấy được cũng bởi Nhâm Thiên Tuyết đã hoàn toàn phong bế khí tức của ba người

“ Chẳng lẽ là do ta phân tâm ?” người nọ trong lòng vẫn đang thầm đoán , chân mày nhíu lại

“ Người chính là Thần Thiên thứ ba mươi hai Kim Phi Ngô ?” Hồng Quân chất vấn

Kim Phi Ngô hừ lạnh một tiếng :

“ Thì ra đã nghe danh ta ”

Tần Vũ thản nhiên nói :

“ Từ trong Nguyên Thủy thần thiên bằng ta đã biết được tất cả tin tức có liên quan tới người ”

Kim Phi Ngô ánh mắt dừng lại trên người Tần Vũ chỉ chốc lát rồi đột nhiên ha ha cười nói :

“ Không nghĩ tới thực lực của người lại kém như vậy , thậm chí ngay cả hạ bộ Thần Thiên cũng chưa đạt tới , không biết người đã dung hợp được mấy loại nguyên tố pháp tắc ?”

Tần Vũ khẽ nhíu mày , nhưng đúng lúc này thanh âm Nhâm Thiên Tuyết vang lên trong đầu hắn :

“ Ta bây giờ đang phong bế khí tức , trên phương diện thực lực ta cao hơn hắn rất nhiều . Dưới tình huống không có Nguyên thủy thần thiên bằng , hắn không thể nào phát giác thân phận chân thật của ta . Trận chiến này xem như là cho người luyện tập , đến thời điểm thích hợp ra sẽ tự mình ra tay ”

Tần Vũ trong lòng biết Nhâm Thiên Tuyết có dụng ý , là muốn cho mình trong thực chiến đối với dung hợp Nguyên tố pháp tắc từng bước lĩnh ngộ . Có điều hạ bộ Thần Thiên Kim Phi Ngô với lưỡng đại pháp tắc là đối thủ thực chiến tốt nhất.

“ Được , ta đã hiểu rõ ”

Tần Vũ ánh mắt nhất凛凛 , từ trong hư không vũ trụ diễn xuất Hỗn Độn lực , hắc sắc khí lưu vô hình giống như thủy triều tràn đến.

“ Thực lực của người quá yếu , không bằng giao Nguyên thủy thần thiên bằng ra đây , cái đó là quyền chưởng khổng lồ chỉ cao chỉ sợ người không nhận nổi a , ha ha ha !” Kim Phi Ngô lạnh lùng cười nói , một cỗ Hỗn Độn lực không một tiếng động tràn ra , tuy nhiên tốc độ phóng thích so với Tần Vũ nhanh hơn rất nhiều , hiển nhiên đối với cảm giác quy luật bên trong so với Tần Vũ là nhạy cảm hơn

Hôm nay , Tần Vũ có thể dung hợp Hỗn Độn lực với Sơn nguyên tố pháp tắc mà thôi , chỉ có phòng ngự mà không có bất cứ tính công kích nào cho nên thủ đoạn tấn công cũng chỉ có điều khiển Hỗn Độn lực

Kim Phi Ngô mục quang sâu lãnh , một tia lưu quang xích hồng sắc đang từ trong Hỗn Độn phun ra phẳng phát cả hư không bốn phía cũng theo đó mà biến thành màu đỏ sậm

“ Tần Vũ , người phải cẩn thận , hắn đã dung hợp Hỏa Nguyên tố pháp tắc ” Nhâm Thiên Tuyết truyền âm nói

Tần Vũ cũng cảm giác được độ nóng , cơ hồ đều thôi luyện cả hư không vậy , chân mày không khỏi nhíu lại . Hỏa nguyên tố pháp tắc thuộc một trong tứ đại pháp tắc công kích , sau khi dung hợp Hỗn Độn lực , lực công kích phát ra thậm chí ngay cả Tần Vũ cũng không thể tưởng tượng nổi , cũng không biết Sơn nguyên tố pháp tắc có thể ngăn cản được hay không.

Trong lúc suy tư , hắc sắc khí lưu vô hình chợt nổi lên một tầng khí lẫm , sau khi dung hợp Hỗn Độn lực cỗ khí lẫm kia càng thêm cảm giác thực chất áp vào mặt ngoài thân thể của Tần Vũ giống như một lớp giáp phòng ngự

Kim Phi Ngô cười lạnh nói :

“ Coi như người có thể dung hợp Sơn nguyên tố pháp tắc , nhưng nó không có bất cứ thủ đoạn công kích nào , cuối cùng người thua vẫn là người . Nguyên thủy thần thiên bằng ngàn vạn diễn kỹ trước vốn là của Kim Phi Ngô ta , bây giờ trả lại cũng coi như là vật quy nguyên chủ , đến đây đi !”

Đột nhiên , một tia hỏa khí dung hợp Hỗn Độn lực chọt hội tụ lại hình thành mấy con hỏa xà cuộn cuộn , hướng tới Tần Vũ rống giận

“ Phụ thân ... !” Hồng Quân kinh hãi thất sắc , Hỗn Độn vật chất trong cơ thể theo bản năng biến đổi theo tình cảm ba động , da thịt bên ngoài trong nháy mắt biến thành màu đỏ sẫm

Nhâm Thiên Tuyết cười nhạt nói :

“ Không cần gấp , thời cơ thích hợp ta sẽ ra tay , lần này chẳng qua là để Phụ thân ngươi trong thực chiến lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Nguyên tố pháp tắc mà thôi , đối với con đường phát triển của hắc có lợi rất lớn ”

Tuy nói là vậy nhưng trong lòng Hồng Quân vẫn thấp thỏm bất an , nhúu chặt hai hàng lông mày

Lúc này , hỏa xà cuồng cuộn đã phóng tới trước mặt Tần Vũ

Tần Vũ nghiêng chặt hàm răng , điều khiển Hỗn Độn lực có chút co lại hình thành một Hỗn Độn cầu dày đặc hung hăng đánh vào giữa một hỏa xà . Tuy nhiên , khi chạm đến đám lửa kia một sát na , Hỗn Độn lực dày đặc chợt bạo phá ra , như vẻ cực kì yếu ớt , không chịu nổi một kích

“ Không hổ là dung hợp Hỗn Độn lực với Nguyên tố pháp tắc , đơn thuần điều khiển Hỗn Độn lực như là lấy chứng chọi đá ” Tần Vũ thấy thế , đáy lòng cũng sinh ra một tia bất an

Bỗng nhiên , từng đạo hỏa xà vọt tới trước người Tần Vũ . Tần Vũ trong lòng kinh hãi dùng toàn bộ tinh lực điều khiển Sơn nguyên tố pháp tắc , sau khi Dung hợp Hỗn Độn lực điều khiển Nguyên tố pháp tắc có vẻ khó khăn hơn

“ Bồng bồng bồng bồng !”

Từng đạo hỏa xà hung hăng đánh lên lớp khô giáp trên thân thể Tần Vũ , những tia lửa bắn ra nhiều vô kể cơ hồ bao phủ cả thân thể.

Tầng khí lãng thanh sắc trên thân thể Tần Vũ đang quay cuồng , hạn độ lớn nhất tiêu trừ thể công của Kim Phi Ngô

“ Thật là lợi hại !”

Tần Vũ cảm giác được cỗ hỏa lưu nóng bỏng kia cơ hồ đang nấu chảy cả tứ chi , mặc dù dung hợp Hỗn Độn lực với Sơn nguyên tố pháp tắc rất nhanh mất đi hiệu quả nhưng vẫn có thể miễn cưỡng ngăn cản thể công kia

Nhâm Thiên Tuyết ánh mắt nhất liêm , trầm giọng nói :

“ Hắc cự nhiên còn giữ lại một chút ”

“ Giữ lại cái gì ?” Hồng Quân ngạc nhiên hỏi

Nhâm Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng :

“ Công kích nguyên tố pháp tắc không đơn giản như vậy , căn bản không có bất cứ điều gì gọi là huyền ảo của Hỏa nguyên tố pháp tắc , Kim Phi Ngô kia nhất định là đang đợi cơ hội , muốn cho Tần Vũ một kích chí mạng !”

Hồng Quân kinh hãi tái mặt , đôi mắt dừng ở Kim Phi Ngô ở xa xa hách nhiên phát hiện chung quanh thân thể hắc có một vòng khí lưu đỏ sẫm , lực lượng phóng thích ra so với hỏa xà này mãnh liệt hơn rất nhiều

“ Vậy ... Vậy phải làm sao bây giờ , Nhâm tiên bối , mau giúp Phụ thân !” Hồng Quân trong lòng biết trước mặt Thần Thiên bản thân mình quá nhỏ bé như là không tồn tại , chỉ có thể thỉnh cầu Nhâm Thiên Tuyết động thủ

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt nói :

“ Ngươi an tâm , thời cơ đến nhất định ta sẽ ra tay , hiện tại là thời cơ tốt nhất cho Phụ thân ngươi tiến tới trưởng thành kì !”

Dưới sự bao vây của Hỏa nguyên tố lực lượng , Tần Vũ cũng chỉ có thể sử dụng toàn lực lên Sơn nguyên tố pháp tắc phòng ngự . Tuy nhiên trong thời gian ngắn ngủi này hắn đột nhiên phát hiện đôi với dung hợp Sơn nguyên tố pháp tắc và Hỗn Độn lực trạng thái đã tăng lên rất nhiều , cảm giác vận chuyển trệ sập cũng theo đó mà giảm bớt.

Có lẽ chỉ dưới tình huống nguy cơ mới có thể kích thích tiềm lực , đây mới là dụng ý thật sự của Nhâm Thiên Tuyệt

561. Chương 8 : Diệt Sát

“ Hắc hắc !”

Đột nhiên một điệu cười lạnh từ trong miệng Kim Phi Ngô truyền lại , khí lưu đỏ sậm bao quanh thân thể hắn giống như thủy triều dâng lên cuốn về phía Tần Vũ

Bỗng nhiên trong lúc này phẳng phất cả không gian như một lò thiêu , không ngừng sinh ra tầng tầng sóng gợn thác loạn , một dòng khí lưu nóng bỏng cuốn đến chiếm cứ mỗi một tấc không gian

“ Dong luyện hư không ?” Nhâm Thiên Tuyệt nhíu mày

Hồng Quân vừa nghe thấy không khỏi cau mày , hỏi :

“ Đây là lực lượng gì , khả năng luyện hóa khủng khiếp ”

Nhâm Thiên Tuyệt thần nhiên nói :

“ Đây là điều linh ngộ được từ trong ảo diệu của Hỏa nguyên tố pháp tắc , sau khi dung hợp Hỗn Độn lực lượng luyện hóa khủng khiếp như vậy , trong phạm vi không gian ảnh hưởng nếu là cùng cấp bậc hạ bộ Thần Thiên cũng khó có thể ngăn cản ”

“ A ?!” Hồng Quân trong lòng vì Tần Vũ mà cảm thấy lo lắng , vội la lên :

“ Phụ thân ...”

Giờ phút này , cỗ luyện hóa lực đã hoàn toàn bao vây Tần Vũ , từ từ kéo dài tới thân thể hắn . Khi chạm đến cỗ lực lượng dung hợp Sơn nguyên tố pháp tắc và Hỗn Độn lực kia một sát na cả người Tần Vũ không khỏi rung động , cỗ luyện hóa lực lượng cơ hồ không bị ảnh hưởng bởi lớp phòng ngự trực tiếp đánh lên bản thể của hắn.

“ Thật là lợi hại ! Đây là ...”

Tần Vũ kinh hãi thất sắc chỉ cảm thấy cỗ lực lượng luyện hóa phẳng phất xuyên thấu linh hồn , đang mãnh liệt thiêu đốt

“ Là linh hồn công kích !”

Tần Vũ kinh hãi phát giác cả linh hồn tựa hồ bị Hỏa nguyên tố pháp tắc của Kim Phi Ngô phong tỏa , cảm giác giống như linh hồn đau đớn truyền khắp tứ chi trăm khớp xương , như là linh hồn tan rã thống khổ trong khoảnh khắc cuốn đến.

“ A !” Tần Vũ không thể kiềm được phát ra một tiếng tê hống , Sơn nguyên tố pháp tắc trong nháy mắt bằng hủy , khả năng phòng ngự như vậy trước mặt Kim Phi Ngô cũng chỉ giống như tờ giấy bạc mà thôi , giờ khắc này hắn thật sự mới hiểu rõ sự chênh lệch điều khiển nguyên tố pháp tắc , thật sự quá lớn ... Quá lớn

Tuy nhiên , lúc này một cỗ Nguyên tố lực lượng cực kì nhẹ nhàng từ bốn phương tám hướng hội tụ đến , trong nháy mắt nhập vào cơ thể Tần Vũ bám chặt vào Nguyên tố pháp tắc của Kim Phi Ngô , sau khi giằng co trong chốc lát liền tiêu tán như mây khói , khoảnh khắc không thấy đâu

“ Thủy nguyên tố pháp tắc ?”

Tần Vũ cảm giác được hơi thở Thủy nguyên tố pháp tắc , ánh mắt nhìn về phía Nhâm Thiên Tuyệt

Giờ phút này , Nhâm Thiên Tuyết nhanh đi tới thần nhiên nhìn Tần Vũ , trầm giọng nói :

“ Trận chiến này , tin rằng ngươi cũng có lĩnh ngộ ”

Tần Vũ gật đầu :

“ Đa tạ Nhâm tiên bối cứu giúp , xem ra muốn điều khiển sự huyền ảo của nguyên tố pháp tắc không phải chuyện dễ dàng ”

Nhâm Thiên Tuyết ha ha cười một tiếng :

“ Rất tốt , ngươi có thể hiểu rõ chúng cũng không tồi đâu , qua lần thực chiến này tin rằng trong quá trình tu luyện sau này ngươi sẽ tiến bộ nhanh hơn ”

Tần Vũ cười nhạt một tiếng , trong ánh mắt toát ra vẻ kính nể

Lúc này , Kim Phi Ngô có chút kinh ngạc ánh mắt dán vào Nhâm Thiên Tuyết , lãnh đạm nói :

“ Hỗn Độn lực , ngươi là nhâm Thần Thiên thứ mấy ?”

Chỉ có đạt tới cảnh giới Thần Thiên cường không giả mới có thể từ trong Hỗn Độn vật chất diễn hóa Hỗn Độn lực . Hơn nữa Kim Phi Ngô cũng không thể cảm giác Nhâm Thiên Tuyết trước mặt là cao thủ Thần Thiên cảnh giới , điều duy nhất có thể giải thích chính là thực lực của đối phương so với mình cao hơn rất nhiều . Nghĩ vậy , Kim Phi Ngô không thể kìm được , sắc mặt có chút tái đi

“ Trăm năm trước chúng ta vẫn còn cùng nhau nắm ở Thần Thiên mộ địa , chẳng lẽ ngươi còn không cảm giác được hơi thở của ta sao ?” Nhâm Thiên Tuyết cười nói , một cỗ khí tức mãnh liệt dị thường từ trên người hân phóng thích

Giờ khắc này Nhâm Thiên Tuyết đã không che dấu bất cứ chút nào , cỗ khí tức cường giả khiến sắc mặt Kim Phi Ngô đại biến . Tuy nhiên xét về thực lực , Nhâm Thiên Tuyết nếu so với Kim Phi Ngô không biết mạnh hơn bao nhiêu lần cho nên Kim Phi Ngô cũng không cách nào phán định Nhâm Thiên Tuyết rốt cục là đạt tới cảnh giới tu vi nào

Kim Phi Ngô ánh mắt lạnh lùng :

“ Ngươi cũng muốn đoạt lấy quyền lực chí cao ư ?”

Nhâm Thiên Tuyết cười lạnh nói :

“ Cứ coi như ngươi giết được hân sau đó chiếm lấy Nguyên thủy thần thiên bằng , trong số nhâm Thần Thiên những người mạnh hơn ngươi nhiều lắm , đến lúc xảy ra tranh chấp ngươi có tư cách gì để giữ lấy quyền điều khiển tối cao kia nữa ?”

Kim Phi Ngô nặng nề hừ lạnh một tiếng :

“ Mấy ngàn diễn kĩ trước , quyền cường không chí cao vốn là ta , không khiến bọn ngươi xem vào !”

Nhâm Thiên Tuyết cười nhạt một tiếng , mi vũ trong lúc này chợt hiện lên sát cơ . Một tay lộn lên , khối điện quang sắc bén đột nhiên phóng lên cao , ẩn chứa trong đó là Hỗn Độn lực khủng khiếp hướng tới Kim Phi Ngô

“ Lôi nguyên tố pháp tắc , xem ra lần này đã dung hợp Thủy cùng Lôi nguyên tố pháp tắc trong Lục đại nguyên tố pháp tắc , không biết khoảng cách của hân tới Thiên nguyên tố pháp tắc còn bao xa nữa ” Tần Vũ trong lòng cảm khái , ngôi vị Thần Thiên chí cao đối với cảnh giới của hân hôm nay mà nói là quá xa vời

Lôi điện nguyên tố kia nhìn qua giống như một đạo con điện long tạo bằng khói trắng , giáp tạp trong đó oanh oanh như tiếng sấm , phảng phất ẩn chứa lực lượng có thể hủy diệt Thiên địa , khiến Tần Vũ cùng Hồng Quân đều cảm thấy kinh sợ

Kim Phi Ngô nghiêng chặt hàm răng , năm ngón tay vung ra , Hỗn Độn vật chất trong khoảnh khắc bị diễn hóa thành Hỗn Độn lực từ trên thân thể hân hình thành một tầng khí lãnh thanh sắc , chính là Sơn nguyên

tổ pháp tắc . Nhưng từ trạng thái diễn hóa thực chất có thể phán định so với Tần Vũ mạnh hơn rất nhiều , khả năng phòng ngự cũng vượt qua rất xa

Giờ phút này , Tần Vũ chú ý tới trên người Kim Phi Ngô , muốn từ hắn học lỏm một chút ít kĩ xảo điều khiển nguyên tố pháp tắc

Nhâm Thiên Tuyết thấy thế , khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh , kinh thường nói :

“ Sắp chết còn giãy dụa ”

Kim Phi Ngô trong nháy mắt tăng phòng ngự của Sơn nguyên tố pháp tắc lên tới cực hạn , thầm nghĩ :

“ Cho dù giết không được các người , đào thoát vẫn tuyệt đối có thể !”

Gặp phải Nhâm Thiên Tuyết xem như đã là vận xui của Kim Phi Ngô , nhưng dù không thể cướp lấy Nguyên thủy thần thiên băng hắn vẫn có năng lực chạy trốn , hắn vẫn rất tự tin

Thoáng chốc , Lôi quang kia đã bất ngờ đánh tới trước mặt Kim Phi Ngô , ầm ầm một tiếng va vào lớp khả giáp phòng ngự Sơn nguyên tố pháp tắc

“ Không xong !”

Bỗng nhiên sắc mặt Kim Phi Ngô đại biến trở nên tái nhợt không một tia huyết sắc , chỉ cảm thấy ánh sáng cổ lõi điện kia cường hãn vô cùng dường như không thể ngăn cản . Trong nháy mắt xuyên thấu tầng khí lãng thanh sắc đánh lên linh hồn hắn thất linh bát toái

Cổ lực lượng này thật sự quá mạnh mẽ , quá mạnh mẽ !

Kim Phi Ngô dường như còn chưa kịp phản ứng , vô luận là thân thể hay là linh hồn dưới cổ năng lượng chí cường này liền bị nghiền thành nát bấy

Nhâm Thiên Tuyết lạnh lùng cười một tiếng :

“ Chỉ là một hạ bộ Thần Thiên cũng to gan ?!” trước mặt Thượng bộ Thần Thiên , hạ bộ Thần Thiên thậm chí ngay cả bất cứ cơ hội phản kháng nào cũng không có

Tần Vũ và Hồng Quân thấy cảnh trước mắt nét mặt cũng vô cùng kinh hãi

“ Thực lực quá mạnh , đây là Thượng bộ Thần Thiên sao ?” Hồng Quân kinh ngạc nói

Tần Vũ dường như vẫn còn chưa trấn tĩnh lại , ánh mắt trống rỗng nói :

“ Có thể đem Hồn Độn lực cùng nguyên tố pháp tắc dung hợp tới bước này , có thể trong tích tắc sát hạ một hạ bộ Thần Thiên , e rằng cũng chỉ có Thượng bộ Thần Thiên là có năng lực như thế ”

Lúc này , Nhâm Thiên Tuyết đi tới trước mặt Tần Vũ trầm giọng nói :

“ Bất cứ người nào có ý đồ với Đại Thần Thiên giới ta cũng sẽ không buông tha cho hắn , cho dù là Thần Thiên cũng vậy . Tin rằng giết Kim Phi Ngô thì những trung bộ , hạ bộ Thần Thiên cũng phải dè chừng , sẽ không dám xâm phạm nơi này nữa . Bất quá vẫn còn số ít Thượng bộ Thần Thiên cùng với đệ nhất Thần Thiên đại nhân , nếu như bọn họ muốn tới cướp lấy quyền chủ khống chí cao , Tần Vũ ... Người hắn là biết làm thế nào rồi ”

Tần Vũ sửng sốt một chút :

“ Đưa Nguyên thủy thần thiên băng cho bọn họ ?”

Nhâm Thiên Tuyết khẽ gật đầu :

“ Dĩ nhiên , nhưng đó chỉ trong trường hợp vạn bất đắc dĩ , dù sao người mới chính thực là chủ khống giả chí cao , Nguyên thủy thần thiên băng đối với người mà nói chính là một sứ mệnh , không thể dễ dàng buông xuôi như vậy ”

Tần Vũ khẽ gật đầu :

“ Ta biết rồi ”

Nhâm Thiên Tuyết nhìn Hồng Quân một cái , thán thanh cười nói :

“ Được rồi , thời gian cũng không còn nhiều nữa chúng ta phải tiếp tục tu luyện . Cho dù là Thượng bộ Thần thần nếu muốn sáng tạo một tinh vực thành công cũng cần đến thời gian một ngàn năm , chúng ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực !”

Tiếp đó , Hồng Quân ở lại trong Tru thần giới . Tất cả tinh lực đều tập trung trên phương diện điều khiển lực lượng biến chất , vì để thoát khỏi ảnh hưởng của hậu quả phản phệ phải hoàn toàn điều khiển được lực lượng biến chất tiến hành trạng thái giải cấm thứ chín

Mà Tần Vũ không ở lại Thần Thiên tự tháp nữa mà đi tới vô tận hư không trong Bát thần vũ trụ , tại một tinh vực trống trải bắt đầu quá trình tân tu luyện

Không tới thời gian một ngàn năm , nói là dài nhưng trong mắt mọi người bất quá chỉ là một khoảng nhỏ bé có thể quên . Tuy nhiên Nhâm Thiên Tuyết tin tưởng Tần Vũ tuyệt đối với thể trong thời gian một ngàn năm đạt tới cảnh giới hần tướng tượng , dù sao tư chất thiên phú của Tần Vũ là thần kì nhất trong các đời Thần Thiên

Theo Thần Thiên mộ địa bằng hủy tất cả nhâm Thần Thiên đều ở trong Nguyên thủy vũ trụ tự mình khai tích một tân tinh vực riêng , sản sinh tinh cầu cùng với tiến hóa của loài người cũng cần thời gian rất lâu . Trong giai đoạn này cả Nguyên thủy vũ trụ cũng rất phẳng lặng nhưng đối với đám người Tần Vũ mà nói lại như là sự im lặng quỷ quái trước một cơn bão lớn , không biết đến lúc nào tân chiến tranh lại cuốn đến Nguyên thủy vũ trụ

562. Chương 9 : Cổ Bàn Thành Thần

Hồng Quân cũng toàn lực điều khiển lực lượng bạo tạc hình thành từ Hỗn Động vật chất biến đổi kia , năm mươi năm trôi qua tiến bộ của hần cũng được coi là thần kì , hôm nay đã có thể điều khiển trạng thái giải cấm thứ ba bộc phát hoàn toàn lực lượng , chân chính đạt tới cảnh giới thu phóng tự nhiên

Trong Bàn Cổ thể giới , Loạn thần điện ngày trước nay đã biến thành Bàn Cổ thần điện , điện phủ cao lớn hoành vũ lộ ra vẻ cực kì uy nghiêm . Trên vạn thước cao tại Bàn Cổ thể giới Cổ Bàn ngồi khoan chân trong hư không , đôi mắt khép hờ , toàn thân bao bọc bởi một tầng tro bụi bằng bạc , khuôn mặt của hần giống như băng từ vạn cổ mãi mãi không đổi , không có một tia tình cảm ba động nào

Một ngày kia đối với Cổ Bàn mà nói là cực kì trọng yếu , thời khắc thành thần đã đến

Nguyên vốn Hồng Quân cũng giống Cổ Bàn , đều đạt tới cảnh giới Chủ thần nhưng vẫn chưa có Chủ thần lực . Hơn nữa trên phương diện thực lực Hồng Quân hiển nhiên so với Cổ Bàn cao hơn rất nhiều nhưng sau nhiều năm như vậy Hồng Quân thủy chung vẫn bị lực lượng phản phệ hạn chế cho nên quá trình tu luyện rất hạn chế , thậm chí là đình trệ . Ma Cổ Bàn thì ngược lại , sau khi biết được Bàn Cổ phiên chính là bản thể của Luyện hồn liên bất đầy chú trọng tu luyện luyện hóa lực do Luyện hồn bí pháp ra

Hơn một trăm năm mươi năm qua theo cảnh giới Cổ Bàn tăng lên , một cỗ lực lượng kì dị từ trên trời giáng xuống từ trong cơ thể Cổ Bàn hình thành một loại năng lượng kì quái

“ A ?”

Đột nhiên trong lúc này một bóng người như mị ảnh xuất hiện bên cạnh Cổ Bàn

Người nọ thân mặc trường màu lam sắc lộ phát một vẻ phiêu dật vô song , đôi con ngươi cũng màu thiên lam sắc tản ra những dải sáng mê người . Khi thấy Cổ Bàn một sát na , lông mi trong lúc này hiện lên một tia kinh ngạc nhẹ giọng nói :

“ Chủ thần lực ? Tên gia hỏa này thú vị thật ”

Lúc này , Cổ Bàn đang chú ý tới tân lực lượng xuất hiện trong cơ thể , phảng phất hoàn toàn không phát giác có người xuất hiện

Người thanh niên thân mặc lam sắc trường bào vẫn đứng bên cạnh Cổ Bàn , không nhúc nhích dường như cũng đang đợi điều gì đó

Bỗng nhiên , da thịt Cổ Bàn nổi lên một tầng tử quang nhàn nhạt không ngừng tản ra xung quanh . Một tia quang hoa từ trên đỉnh đầu hần ngưng tụ lại , cổ khí thể mệnh môn như biển trong nháy mắt bao trùm mất vạn dặm trong hư không

Cổ tân sinh lực lượng lại đáng sợ như vậy !

Hư không đang dao động bốn phía trong nháy mắt cũng trì trệ , giống như bị một áp lực vô hình kiềm chế mỗi một tấc không gian . Tuy nhiên thanh niên nhân mặc lam sắc trường bào kia lại không chút nào bị ảnh hưởng , khóe miệng vẫn thủy chung lưu lại nụ cười thản nhiên

Dần dần , tử sắc quang hoa kia ngưng tụ thành một viên quang cầu thể tích bằng một nắm tay , nhưng khí tức từ trong đó tản ra lại khiến cả hư không vũ trụ rung động

Người thanh niên ánh mắt co lại :

“ Còn chưa hoàn thành sao ?”

Ngay lập tức , viên tử sắc quang cầu rung động kịch liệt , một tia tử sắc quang hoa cũng theo đó mà vạn loạn . Cổ Bàn nhíu mày , toàn thân toát mồ hôi , gân xanh nổi lên khắp người , nhìn qua thống khổ cùng cực

“ Xuy xuy !”

Bề mặt tử sắc quang cầu kia chẳng biết tại sao xuất hiện từng vết rách nhỏ , lấy Cổ Bàn làm trung tâm vết rách kia khuếch tán với tốc độ cực nhanh , hư không phương viên ngàn thước xung quanh phẳng phất như một tấm kính vỡ vụn

Thanh niên nhân hít vào một hơi thật sâu , đánh ra một quyền , Hỗn Độn vật chất dưới sự điều khiển của hần đột nhiên diễn biến thành một cổ khí lưu hắc sắc bao phủ xung quanh Cổ Bàn , hoàn toàn bao trùm lấy tử quang bạo ngược vô thường sau đó từ từ sáp nhập vào trong cơ thể hần

“ Hô !”

Cổ Bàn thở dài một hơi , phẳng phất như được giải thoát . Tử sắc quang cầu dưới sự áp chế của tầng tử sắc vô hình khí lưu kia chợt ổn định dần , những vết tách cũng dần co lại

Lúc này , tử sắc quang cầu đột nhiên quang hoa bộc phát cơ hồ chiếu sáng cả Bàn Cổ thế giới

Tử sắc quang cầu từ từ dung hợp vào bên trong thân thể Cổ Bàn , giờ phút này cả cơ thể Cổ Bàn phẳng phất xảy ra sự biến chất , chớp động quang hoa tử sắc mà bên trong thân thể hần , linh hồn cũng đang từ từ chi biến ảo

Thanh niên nhân thấy thể nét mặt hiện lên nụ cười hài lòng

Ước chừng qua mấy canh giờ , tử sắc quang hoa dần mất đi , chính là đã hoàn toàn sát nhập vào trong cơ thể Cổ Bàn . Cổ Bàn thông thả mở hai mắt , lưỡng đạo tinh quang từ hai mắt xạ ra biến mất trong vũ trụ sâu thẳm

“ Chúc mừng ngươi ” thanh niên nhân lam sắc trường bào lạnh nhạt nói

Cổ Bàn trong lòng cả kinh , vội vàng chấp tay nói :

“ Đa tạ tiên bối tương trợ ”

Người thanh niên nói :

“ Cảnh giới tu vi của ngươi đã rất cao cho nên có thể hình thành Chủ thần lực , ta bất quá cũng chỉ là dẫn đạo một chút mà thôi , cũng không làm gì to tát , điểm mấu chốt chính là ngươi tự mình điều khiển được nó . Hôm nay đã có Chủ thần chi lực cũng chân chính trở thành một Chủ thần , khoảng cách tới cảnh giới Thần Thiên cũng sẽ không còn xa nữa ”

“ Thần Thiên cảnh giới ?” Cổ Bàn tựa hồ nhận ra điều gì đó hỏi :

“ Xin hỏi tiên bối cao tính đại danh ?”

Thanh niên nhân cười nhạt một tiếng :

“ Tên ta là Tiêu Bất Phàm ”

Tiêu Bất Phàm , chẳng lẽ là nhâm Thần Thiên sống lại từ trong Thần Thiên mộ địa ? Cổ Bàn trong lòng thầm đoán , cũng chỉ có cường giả cảnh giới Thần Thiên mới có thể áp chế Chủ thần lực như vậy

Người thanh niên nhìn về phía chân trời :

“ Ta vốn định tới đây gặp một người nhưng lại thấy ngươi , đã có duyên giúp ngươi thành thần cũng là lẽ tất nhiên ”

Cổ Bàn nhận ra người thanh niên này mặc dù là cao thủ cảnh giới Thần Thiên nhưng đối với mình không có ác ý , nếu không cũng sẽ không trợ giúp mình trở thành Chủ thần

“ Tìm ai , có lẽ ta có thể giúp được điều gì đó ” Cổ Bàn nói

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói :

“ Ta muốn tìm tân nhâm Thần Thiên , ta có thể cảm giác được hắn ở không xa trong vũ trụ này ”

“ Tam ca ? ” Cổ Bàn có chút nghi hoặc nói :

“ Ngươi tìm hắn làm gì ? ”

Tiêu Bất Phàm nhíu mày :

“ Hắn là Tam ca của ngươi sao ? Cũng được , hắn cùng với ta có rất nhiều điểm tương tự , ta muốn gặp hắn một lần ”

Cổ Bàn gật đầu , Tần Vũ đã từng nói qua có một nhâm Thần Thiên con đường tu luyện rất giống với hắn , đều là thông qua trầm sát nguyên tố pháp tắc tiến hành Bát thần hợp nhất trở thành Thần Thiên . Nếu nói như vậy người thanh niên mặc lam sắc trường bào trước mặt này chính là vị Thần Thiên từ trong lời Tần Vũ nói

Trong lúc trầm tư , người thanh niên nhìn thật sâu Cổ Bàn một cái :

“ Có thể đạt được Chủ thần lực đúng là không phải chuyện dễ dàng , sau khi có được nó thân thể và linh hồn đều sẽ tiến hóa , ngươi phải tu luyện thật tốt cổ lực lượng này , tin rằng không lâu nữa đại môn Thần Thiên cảnh sẽ mở ra cho ngươi ... Ta đi trước ”

Cổ Bàn còn chưa kịp phản ứng đã không thấy bóng dáng người thanh niên kia đâu , giống như cứ như vậy mà biến mất trong hư không

Phải biết rằng Thần Thiên muốn thuận di tại Nguyên thủy vũ trụ đều là chuyện cực kỳ đơn giản , chớ nói chi là Cổ Bàn thế giới . Cổ Bàn thở dài thật sâu rồi lại khoanh chân ngồi xuống , cẩn thận tìm hiểu Chủ thần lực đã dung hợp vào thân thể

Sau khi dung hợp Chủ thần lực , thân thể và linh hồn cũng sẽ tiến hành một lần biến đổi , khả năng phòng ngự cũng sẽ tăng cường rất nhiều . Nếu như nói cùng đạt tới cảnh giới Chủ thần , trên phương diện linh hồn và cơ thể sự chênh lệch được quyết định bởi việc có Chủ thần lực hay không

Giờ phút này , Cổ Bàn một lần nữa nhắm hai mắt lại cảm giác cổ Chủ thần lực đang chảy khắp toàn thân . Tuy nhiên muốn hoàn toàn điều khiển được lực lượng như vậy còn cần một thời gian rất dài nữa

“ Không biết cổ lực lượng này rốt cục mạnh đến đâu , trước tiên phải thử đã ” Cổ Bàn cũng không đợi được nữa

Bàn Cổ phiên theo tay vũ động , một cỗ luyện hóa lực rất mãnh liệt chợt phóng thích ra bao trùm cả khu vực mất trăm dặm , dưới sự ảnh hưởng của cổ lực lượng luyện hóa này cả hư không bình diện cũng vận vẹo

Cổ Bàn hài lòng cười nói :

“ Không hổ là Chủ thần lực , trình độ ổn định của Bàn Cổ thế giới cũng theo đó mà tăng cường . Nếu như phóng thích toàn bộ cổ lực lượng này , phá hủy một tinh vực hẳn là không vấn đề gì ”

Trong lòng thầm đoán nhưng Cổ Bàn tuyệt đối sẽ không làm như vậy , Tứ đại Chủ thần ngày trước là thí dụ điển hình nhất , muốn phóng thích Chủ thần lực chính là lấy bài vị Chủ thần ra để đánh cuộc

Sau khi nhận thấy khí tức của Tần Vũ , Tiêu Bất Phàm điều khiển vũ trụ bốn nguyên lực ngay lập tức liền tới bên trong Bát thần vũ trụ

Tiêu Bất Phàm dừng ở xa xa Thần Thiên đại điện , đạm nhiên nói :

“ Hẳn là ngay bên trong vũ trụ này ”

Thân ảnh chợt lóe , thân ảnh hòa vào hư không sau đó đã không còn thấy đâu nữa

563. Chương 10 : Tiêu Bất Phàm

Ở trong vô tận vũ trụ, dưới sự chỉ đạo của Nhâm Thiên Tuyệt. Tần Vũ còn đang không ngừng tìm hiểu huyền ảo trong nguyên tố pháp tắc. Nhưng mà phải đem Hỗn Động lực dung nhập vào trong các huyền ảo lớn của nguyên tố pháp tắc thì cực kỳ khó khăn. Các đời Thần Thiên đều cần vài diễn kỹ thậm chí mười mấy diễn kỹ để không ngừng tu luyện tìm hiểu. Tần Vũ có thể ở trong thời gian ngắn như thế đạt tới cảnh giới như vậy đã xem như có thiên phú kinh người.

Nhâm Thiên Tuyệt đứng bên cạnh Tần Vũ, ánh mắt nhìn chăm chăm vật chất Hỗn Động không ngừng lưu động quanh người hắn.

Tần Vũ nhíu mày, dưới sự khống chế của ông vật chất Hỗn Động vô tận nháy mắt bị diễn hóa thành Hỗn Động lực. Khí lưu vô hình màu đen xám lấy tốc độ kinh người hướng về bốn phía khuếch tán.

Trong ánh mắt Nhâm Thiên Tuyệt lộ ra vẻ vui mừng, thầm nghĩ:

- Thật sự là thiên phú kinh người. Người mới tu luyện hơn một trăm năm liền có thể đem Hỗn Động lực khống chế đến trạng thái này, khoảng cách đột phá cũng không xa đâu.

Ở trong tầm khống chế của Tần Vũ khí lưu vô hình màu đen xám không ngừng tràn ra. Nhưng mà trong phút chốc trong khí lưu vô hình bắt đầu hiện ra một ít ánh sáng màu xanh đen.

Đột nhiên, thân thể Tần Vũ bắt đầu rung lên. Toàn bộ Hỗn Động lực cũng rơi vào trạng thái không ổn định mà thấu phát ra một cổ khí tức bạo ngược bất ổn.

Loại tình huống này Nhâm Thiên Tuyệt đã gặp qua rất nhiều lần. Hiện giờ đối với trạng thái khống chế việc nguyên tố dung hợp vào Hỗn Động lực Tần Vũ cũng không thuần thục cho nên sẽ xuất hiện loại tình huống không ổn định.

Nhưng thời gian không bao lâu thì cổ khí tức bạo ngược kia liền biến mất để dung hợp Hỗn Động lực với ánh sáng màu xanh đen cũng dần dần ổn định lại.

Giờ phút này, trên trán Tần Vũ đã chảy ra mồ hôi lạnh, sắc mặt ông cũng có vẻ có chút tái nhợt, xem ra muốn hoàn toàn khống chế loại lực lượng này thì quả thật phải hao phí tâm thần rất lớn.

Nhâm Thiên Tuyệt lạnh nhạt nói:

- Tốt lắm, xem ra ngươi đã có thể hoàn toàn đem Hỗn Động lực cùng phong nguyên tố pháp tắc dung hợp lại với nhau. Nhưng chỉ dung hợp không vẫn chưa đủ nếu ngươi không cách nào dùng vào thực chiến thì trước mặt bất cứ Thần Thiên nào tuyệt đối không chịu nổi một kích.

Tần Vũ khẽ gật đầu, trầm giọng nói:

- Huyền ảo của phong nguyên tố pháp tắc phải gần với thiên, địa nguyên tố pháp tắc ở chỗ tốc độ hoặc trên không gian đều có trừ tính. Nếu ngươi muốn đem Hỗn Động lực dung hợp hoàn toàn với phong nguyên tố pháp tắc theo đó để tiến hành vận dụng sợ rằng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

- Nhưng nếu ngươi hiện tại lập tức dung hợp phong nguyên tố pháp tắc như vậy ngày sau nếu ngươi muốn đột phá trung bộ Thần Thiên thì sẽ dễ dàng hơn một chút.

Tần Vũ hỏi:

- Như vậy Nhâm tiên bối tu luyện rốt cuộc là những loại pháp tắc nào?

Nhâm Thiên Tuyết cười nói:

- Ta tu luyện chính là thủy, hỏa, lôi, trạch, sơn cùng với phong nguyên tố pháp tắc. Phong nguyên tố pháp tắc này mới đạt tới dung hợp cũng không lâu cho nên hiện tại mà nói ta còn cần lĩnh ngộ địa nguyên tố pháp tắc thì mới có thể hoàn thành cảnh giới đỉnh của thượng bộ Thần Thiên.

Hiện giờ Nhâm Thiên Tuyết là cường giả lĩnh ngộ được sáu đại nguyên tố pháp tắc. Nhưng nếu ông muốn đạt tới cảnh giới đỉnh của thượng bộ Thần Thiên thì vẫn phải bước qua cánh địa nguyên tố pháp tắc này. Tuy rằng quan trọng nhất của Địa nguyên tố pháp tắc là sinh mệnh nguyên lực nhưng nó lại có thể diễn hóa ra sáu loại nguyên tố còn lại. Cái gọi là địa sinh vạn vật chính là đạo lý này. Cho nên đầu tiên phải dung hợp địa nguyên tố pháp tắc đối sáu loại nguyên tố pháp tắc còn lại cũng thông hiểu. Nếu không ông rất khó đột phá cảnh giới.

Sau khi trải qua lần trước thực chiến của mình. Đối với cách ứng dụng nguyên tố pháp tắc Tần Vũ cũng có một tầng hiểu biết sâu hơn.

Lưu quang màu xanh đen kia từ từ giống như từng đạo thanh lưu dung nhập vào trong cơ thể Tần Vũ ẩn chứa phong nguyên tố pháp tắc Hỗn Độn lực đến tột cùng vận dụng như thế nào thì quyết định bởi huyền ảo của nó. Sở dĩ Tần Vũ có thể dung hợp trong thời gian ngắn như thế cũng là vì hắn giết chết bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần, bát thần hợp nhất, khống chế tất cả trạng thái pháp tắc cao nhất. Còn như mỗi loại huyền ảo pháp tắc tự nhiên cũng rõ như lòng bàn tay.

- Dung hợp phong nguyên tố pháp tắc cùng Hỗn độn lực thì sẽ công kích ra sao?

Tần Vũ cau mày, đang suy nghĩ phương pháp. Nhâm Thiên Tuyết nhìn bộ dáng trầm tư của hắn trong ánh mắt của ông hiện lên một ít khen ngợi. Nếu như dựa theo tiến độ như vậy chỉ sợ không cần đến một ngàn năm thì có thể đạt tới cảnh giới trung bộ Thần Thiên đỉnh.

Như vậy ước chừng qua thời gian ba mươi năm, Tần Vũ đột nhiên tỉnh ngộ lại. Trong khoảng thời gian này, vật chất Hỗn Độn trước sau cùng phong nguyên tố pháp tắc vẫn duy trì trạng thái dung hợp mà chưa từng tách rời. Điều này cũng là điều Nhâm Thiên Tuyết tâm đắc. Nếu hắn có thể liên tục duy trì trạng thái như vậy thì đối với tiến triển dung hợp thì hết sức có lợi.

- Có phát hiện gì sao?

Nhâm Thiên Tuyết cười hỏi.

Tần Vũ khẽ gật đầu :

- Phương thức công kích của phong nguyên tố pháp tắc có rất nhiều. Chẳng hạn như Phong Nhận hoặc là nguyên tố Phong Bạo vân vân. Xem ra ta cần phải bắt đầu làm lại.

Hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt ôn hòa. Lần đầu tiên khống chế được dung hợp của phong nguyên tố pháp tắc để tiến hành công kích nên khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Lập tức tay vừa lật, khí lưu màu xanh đen ở trước mặt Tần Vũ bỗng hình thành một đạo khí nhận vô cùng to lớn. Bên ngoài khí nhận kia không ngừng lưu động khí lãng màu xanh đen thấu phát ra nhất cổ lực lượng nguyên tố kinh khủng.

- Hát!

Gầm nhẹ một tiếng, khí nhận màu xanh đen đột nhiên phóng lên lướt qua mặt phẳng hư không lập tức hiện ra sóng gợn vạn vạo. Nhâm Thiên Tuyết ngó nhìn khí nhận màu xanh đen kia đột nhiên phát hiện quỹ tích vận hành của nó có chút rối loạn rất giống ngựa hoang thoát khỏi dây cương đang tràn ra cuộn cuộn không mục đích. Lại nhìn Tần Vũ thấy thân thể hắn đều đang phát run lên. Vẻ mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt lại.

- Xem ra đối với người mà nói chuyện này có chút khó khăn.

Nhâm Thiên Tuyết trầm giọng nói không có ý nhúng tay chút nào. Xem ra ông muốn cho Tần Vũ thử một lần nữa việc khống chế đạo phong nhận này.

Khí tức Tần Vũ đều theo đó rối loạn cả lên. Trong nháy mắt phóng thích đạo khí nhận này đã thoát khỏi sự khống chế của ông.

Giờ phút này, Tần Vũ hiển nhiên có chút lực bất tòng tâm, vẻ mặt biến sắc càng ngày càng tái nhợt.

Ngay tại khoảnh khắc này, trong hư không bỗng lại nổ bắn ra một đạo phong nhận, tốc độ cực nhanh, dọc theo quỹ tích kỳ lạ hung hăng chạm vào đạo phong nhận đã thoát khỏi tầm khống chế của hắn. Toàn thân Tần Vũ run lên, trong lúc đó đạo phong nhận kia lập tức bị vỡ thành nát tan hóa thành từng tia Hồn độn khí trôi nổi ở trên hư không vũ trụ.

Bất thành linh xảy ra biến hóa khiến Nhâm Thiên Tuyết cũng cảm giác được hết sức khiếp sợ :

- Có người ở đây?!

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại:

- Người nào?

Nhâm Thiên Tuyết khẽ lắc đầu :

- Ta không biết, nhưng có thể che dấu khí tức mà không bị ta phát hiện khẳng định hắn là thượng bộ Thần Thiên hoặc là cảnh giới cao hơn. Chẳng lẽ hắn là đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất?

Hắn đoán trong lòng, người đạt tới thượng bộ Thần Thiên thì rất ít không có mấy người càng đừng nói là cảnh giới đỉnh. Mà người đạt tới Thần Thiên tối cao cũng chỉ có đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất . Người có thể đem khí tức của mình che đến trình độ này chỉ sợ cũng chỉ có cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh thì mới có thể làm được.

Giờ phút này, một gã thanh niên mặc trường bào màu xanh biển từ trong vũ trụ u ám sâu sắc chậm rãi đi tới. con người của hắn cũng màu xanh biển phát ra hào quang mê người. Nhưng mà khuôn mặt lại có vẻ hết sức lạnh lùng cùng lộ ra vài phần lạnh giá.

- Tiêu Bất Phàm?!

Ánh mắt Nhâm Thiên Tuyết hiện lên một ít khiếp sợ nhưng phút chốc liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh mà có chút bất đắc dĩ cười nói:

- Ta đã sớm đoán được là người.

Tiêu Bất Phàm lạnh nhạt nói:

- Ở trong Thần Thiên Mộ Địa, ta cảm giác được chân linh của người rất yếu ớt mà thật không ngờ người cũng sống lại.

Nhâm Thiên Tuyết than thở nói:

- Dích thực bảy đạo chân linh của ta đều bị sự sụp đổ của nguyên thủy trục tâm mà tan biến cũng có thể nói là sắp đến bên bờ hủy diệt. Nhưng huyền ảo trong Thần Thiên Mộ Địa chúng ta không thể nhìn thấu được.

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng cười bỗng dời ánh mắt dừng ở trên người Tần Vũ, con người màu xanh biển chợt nhanh chóng co rút lại.

- Thần Thiên đời thứ ba mươi tám. Lấy tiến triển cảnh giới hiện giờ của người trên tư chất thiên phú thậm chí còn muốn cao hơn vài phần so với ta đúng như vậy.

Người có thể được Thần Thiên đời thứ mười bảy Tiêu Bất Phàm tán thưởng cũng đáng được ngưỡng mộ.

Tần Vũ nhìn ra được đối với mình hắn không có ác ý, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhâm Thiên Tuyết hỏi:

- Người ở trong này chắc hẳn đã lâu rồi người muốn làm gì?

- Chỉ có ba mươi năm mà thôi, ta muốn nhìn thấy hần!

Tiêu Bất Phàm chìa ngón trỏ, chỉ vào Tần Vũ nói:

- Con đường của hần cùng với ta giống nhau. Nhưng về tư chất thiên phú hần lại hơn ta một chút. Ta muốn nhìn xem rốt cuộc hần có tiềm lực có thể đạt tới cảnh giới Thần Thiên tối cao hay không?

- Nhưng ta lại muốn cùng hần chiến đấu một trận.

Ở trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy, đối với tin tức của Tiêu Bất Phàm Tần Vũ rõ như lòng bàn tay. Hần cũng là người đi theo bước chân của ông mới bước vào cảnh giới Thần Thiên. Giờ phút này nghe lời này làm hần không khỏi có chút nghi hoặc.

- Lấy cảnh giới hiện giờ của hần chỉ sợ ngăn cản không được một kích tùy ý của người chứ?

Nhâm Thiên Tuyết nói.

Tiêu Bất Phàm khẽ gật đầu:

- Đích thực là như vậy nhưng hần có thời gian dư dật để đạt tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh hơn nữa cũng không cần bao lâu. Lúc trước ta đạt tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh chỉ mất bảy ngàn năm mà hần phỏng chừng không dùng tới thời gian năm ngàn năm thậm chí ít hơn.

Bảy ngàn năm?!

Phần lớn Thần Thiên muốn đạt tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên cũng không biết mất bao nhiêu diễn kỹ nhưng mà Tiêu Bất Phàm chỉ mất có bảy ngàn năm. “Thiên Tài” chỉ có hai chữ mà thật sự rất khủng bố.

- Vì sao phải làm như vậy?

Tần Vũ có chút khó hiểu hỏi.

Tiêu Bất Phàm lạnh nhạt nói:

- Thần Thiên cũng có ý nghĩa là trường không giả tối cao của toàn bộ nguyên thủy vũ trụ. Không ai có khả năng sống vai cùng người. . Loại cảm giác đứng trên đỉnh thực cô độc cho nên ta chờ có một người tương đương thực lực với mình để đại chiến một hồi vui vẻ. Giờ khắc này ta tin rằng qua không được bao lâu nó sẽ đến.

Ánh mắt Nhâm Thiên Tuyết chợt thu lại dường như ông hiểu được cái gì :

- Lời nói của người có ý gì?

564. Chương 11 : Tu Luyện

Khóe miệng Tiêu bất phàm phớt qua một ít nụ cười thần bí quý dị trầm giọng nói:

- Lúc Thần Thiên Mộ Địa sụp đổ, ta đã từng gặp qua Thần Thiên đời thứ nhất.

- Cái gì?!

Nhâm Thiên Tuyết trông có vẻ giật mình vô cùng. Dù sao đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua ở bên trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy và cũng không biết được một chút tin tức gì.

Tiêu Bất Phàm nói:

- Ông ấy nói với ta do Thần Thiên Mộ Địa sụp đổ nên toàn bộ Thần Thiên sống lại cũng sẽ khiến cho những Thần Thiên này tiến hành chiến đấu để giành lấy quyền tối cao trong tay. Những Thần Thiên này tuy nhiều nhưng người có thể giành được quyền tối cao nằm trong tay lại chỉ có một.

Nhâm Thiên Tuyết hỏi:

- Chẳng lẽ đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất không chịu nằm trong tay vũ trụ nguyên thủy sao?

Tiêu Bất Phàm khẽ nhú mày, nói:

- Ta không rõ lắm. Ba ngàn năm sau tự đại nhân sẽ gợi ý cho chúng ta. Chuyện này là chính miệng ông ấy nói với ta.

Ánh mắt Tần Vũ chợt thu lại trầm giọng nói:

- Ông ấy có nói qua vì sao Thần Thiên Mộ Địa sụp đổ hay là toàn bộ Thần Thiên đều do việc đó mà sống lại hay không?

Tiêu Bất Phàm lắc đầu nói:

- Ta có hỏi qua nhưng ông ấy không nói cho ta biết mà nói ba ngàn năm sau tự nó sẽ có câu trả lời.
- Ba ngàn năm?

Tần Vũ trầm xuống một hơi lại không biết trong suy nghĩ của Thần Thiên đời thứ nhất chứa ý gì. Gợi ý kia sẽ là gì mà ba ngàn năm sau lại phát sinh cái gì. Điều đó giống như tất cả mọi người rơi vào trong sự không chế của Thần Thiên thứ nhất.

- Tiêu tiên bối, người từng tu luyện pháp quyết gì mới có thể diễn hóa ra bảy đại nguyên tố pháp tắc chi thần?

Tần Vũ muốn biết rằng trước lúc Tiêu Bất Phàm trở thành Thần Thiên thì ông tu luyện pháp quyết có tương tự như Tinh Thần Biến hay không.

Tiêu Bất Phàm lạnh nhạt nói:

-Ta tu luyện chính là nguyên tố pháp tắc trong vật chất Hỗn Độn. Mà còn vì sao trong cơ thể ta dẫn xuất ra tám đại nguyên tố pháp tắc chi thần thì có lẽ là hỗn nguyên chất biến gây ra.

Lời nói của ông rất mơ hồ hiển nhiên ông không muốn thảo luận cùng Tần Vũ về con đường tu luyện mà lúc trước ông trở thành Thần Thiên.

Nhâm Thiên Tuyết vỗ tay cười nói:

- Người được cao thủ thượng bộ Thần Thiên đỉnh chỉ bảo như vậy tiến trình tu luyện của người chắc chắn nhanh chóng tăng lên.

Tiêu Bất Phàm hừ lạnh một tiếng :

- Người đừng hiểu lầm ta sẽ không dạy hần, ta sẽ ở chỗ này chờ. Thời gian mấy ngàn năm với ta mà nói cũng không tính là gì. Lúc trước ta cũng dựa vào linh ngộ của bản thân để đạt tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh. Hiện giờ người cũng phải cho ta thấy bằng tư chất của người đem Hỗn Độn lực dung hợp vào trong nguyên tố pháp tắc.

Nhâm Thiên Tuyết có chút bất đắc dĩ khoát tay áo, nói khẽ với Tần Vũ:

- Tuy rằng hần sẽ không chỉ bảo người nhưng sẽ nghiêm khắc trông coi người. Chẳng qua quan trọng nhất là từ nay về sau người cũng không cần quan tâm các giới sẽ bị các đời Thần Thiên tập kích. Lại có một cao thủ cảnh giới Thần Thiên đỉnh bên cạnh gần như không có Thần Thiên nào dám chạm vào mũi nhọn như ông.

-Tốt lắm, người nắm giữ thời gian tu luyện đi. Theo như lời của ông vậy không được bao lâu thì đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất sẽ gợi ý cho chúng ta.

Một bên là Tiêu Bất Phàm đang ngồi xếp bằng ở trong hư không vũ trụ. Hai mắt khép hờ dường như đang rơi vào trạng thái nhập định. Tại chung quanh thân thể ông vô tận vật chất Hỗn Độn đều bị diễn hóa thành Hỗn Độn lực nhảy mắt dung nhập vào trong các loại nguyên tố pháp tắc. Bên ngoài thân thể của ông không ngừng chớp động lưu quang bảy màu chói mắt, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Nhâm Thiên Tuyết thấy thế, cũng không khỏi mắt lóa cứng lưỡi. Người có thể cùng một lúc dung hợp bảy đại nguyên tố pháp tắc chỉ sợ cũng chỉ có cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh thì mới có thể làm được. Lưu quang màu vàng đất kia rõ ràng là địa nguyên tố pháp tắc, cũng là giai đoạn gian nan nhất trong bảy

đại nguyên tố pháp tắc. Hiện giờ Nhâm Thiên Tuyết cũng gặp bình cảnh mà giờ phút này thấy được điều đó tự nhiên là vô cùng khiếp sợ.

Tiêu Bất Phàm hơi hơi nhắm hai mắt lại, lạnh nhạt nói:

- Người có thể duy trì Hỗn Độn lực dung nhập vào nguyên tố pháp tắc trong thời gian dài, chuyện này đối tu luyện mà nói là một thói quen rất tốt.

Tuy rằng ngoài miệng ông nói không chỉ bảo nhưng ông đã đem kinh nghiệm của mình nói ra. Tần Vũ cũng không khỏi nở nụ cười khổ. Lập tức, dưới sự chỉ đạo của Nhâm Thiên Tuyết Tần Vũ tiếp tục tu luyện, đối với việc lĩnh ngộ phong nguyên tố pháp tắc có thể nói hiện giờ Tần Vũ còn bị vây ở giai đoạn cực kỳ tệ. Bất kể là huyền ảo về mặt tốc độ cùng với trong không gian gần như hẳn không thể đem Hỗn Độn lực tiến hành dung hợp một cách hoàn mỹ. Cho dù sau khi mạnh mẽ dung hợp cũng sẽ giống tình hình vừa rồi là thoát khỏi sự khống chế.

Mà như vậy ước chừng qua vài chục năm thời gian, Tần Vũ mới cố gắng đem Hỗn Độn lực dung hợp vào bên trong phong nhận nhưng mà cường độ của loại phong nhận này cực kỳ kinh người thậm chí có thể sản sinh hiệu quả công kích linh hồn. Mà đối với huyền ảo bên trong sơn nguyên tố pháp tắc thì có vẻ đơn giản hơn nhiều đó chính là một tầng áo giáp phòng ngự. Hiện giờ Tần Vũ đã có thể thấu hiểu là trình độ phòng ngự đối với cường giả cảnh giới Thần Thiên mà nói còn khoảng cách rất xa.

Trong mấy năm nay, Tiêu Bất Phàm trước sau xơ xác ngồi ở trong hư không. Bên ngoài cơ thể của ông không ngừng lưu động các đại nguyên tố pháp tắc tụ tập cùng dung hợp vào Hỗn Độn lực. Mỗi lần Tần Vũ nhìn thấy trạng thái không chế pháp tắc kia thì trong lòng dường như cũng có nhiều ngộ đạo nên tiến trình tu luyện cũng theo đó nhanh hơn.

Năm trăm năm ở trong mắt mọi người, chẳng qua là trong nháy mắt hơi lướt qua mà thôi.

Ở trong phủ thành chủ của chủ thần giới Tru Thần, lực bạo phát vô tận giống như thủy triều điên cuồng tràn ra, xung quanh không gian đều hiện lên màu đỏ sáng chói. Hồng Quân trên người trần trụi đang ngồi xếp bằng trên mặt đất nhưng mà toàn bộ thân thể đều giống như hóa thành kim cương kiên cố, lưu động kim chúc sáng bóng làm chói mắt.

Giai đoạn thứ mười hai của bất diệt pháp tắc, trạng thái giải cấm thứ chín!

Điều này đã là cực hạn của Hồng Quân. Trong năm trăm năm nay, hắn đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở việc khống chế lực lượng với Hỗn Độn chất biến, từ giai đoạn thứ nhất đến giai đoạn thứ tám. Nhưng mà loại lực lượng cản trở này dường như theo đó mà dần dần giảm đi.

Một ngày này, dường như Hồng Quân đã hạ quyết tâm muốn phải khống chế hoàn toàn lực lượng chất biến của trạng thái giải cấm thứ chín.

Trong khoảnh khắc đó, từng tia lực lượng tựa như kim thép ở trong cơ thể Hồng Quân bắt đầu động không ngừng đâm vào. Một cổ đau nhức đột nhiên quét qua toàn thân. Hồng Quân cau mày, thầm nghĩ:

- Cổ lực lượng cản trở kia vẫn tồn tại, xem ra ta cần phải khống chế nó hoàn toàn mới được.

Thân ảnh chợt lóe lưu lại lưu quang màu đỏ nhạt. Nhưng mà ngay sau đó Hồng Quân đã xuất hiện ở trên bầu trời cao vạn thước của thành Tru Thần. Nếu Hỗn Độn chất biến bạo phát thì hẳn phải bảo đảm con dân của thành Tru Thần không bị thương tổn.

Bên ngoài thân thể càng ngày càng sáng bóng, bên trong toàn bộ cơ thể của Hồng Quân giống như có một luồng ngọn lửa đang thiêu đốt. Bên trong toàn bộ thân thể cùng tận sâu trong linh hồn đang đau đớn tê tâm liệt phế truyền đến.

- A. Hát!

Hồng Quân rống xuống một tiếng, cổ lực lượng chất biến kia dường như trong nháy mắt phá vỡ xiềng xích từ trong cơ thể hắn nổ bắn ra mà ngưng tụ ở trong hư không tập kích với lực bạo phát vô tận. Xung quanh không gian đều theo đó mà dao động kịch liệt lên. Khí lưu màu đỏ che trời lấp đất bao trùm không gian với phạm vi vài dặm. Hai tay Hồng Quân rung lên, khí lưu kia đột nhiên theo đó co rút lại, dồn nén không ngừng màu sắc cũng trở nên càng ngày càng đậm.

Nhưng phạm vi co rút lại càng nhỏ thì vẻ mặt Hồng Quân lại càng khó coi hơn. Đau nhứt cùng bứt rứt của linh hồn thân thể gần như làm cho hắn thống khổ nhưng muốn chiến thắng loại lực lượng cản trở này thì nhất định phải đem này lực bạo phát này không chế hoàn toàn như vậy mới có thể hướng tới việc tăng lên cảnh giới rất cao.

Khí lưu màu đỏ kia từ từ bị dồn nén tới kích cỡ không đến mười thước. Nhưng mà toàn thân Hồng Quân dường như dâng lên một luồng nổi giận đỏ có chút chói mắt.

Bên ngoài da giống như kim cương chợt phát ra tiếng rạn nứt, xuất hiện vết nứt như sợi tơ còn đang mở rộng không ngừng.

Trông thấy vẻ mặt Hồng Quân khó coi vô cùng, mày nhíu lại thật sâu, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

- Đã là cực hạn sao?

Từ linh hồn thân thể truyền lại tiếng thống khổ của việc xé rách, thật sự khó có thể chịu được.

Nhưng mà ngay tại khoảnh khắc Hồng Quân muốn vứt bỏ thì toàn bộ hư không dường như đều bị nhốt luồng chú lực vô hình không chế lại. một loại lực lượng cực kỳ dịu dàng từ trên trời giáng xuống hội tụ ở trên đỉnh đầu của hắn, nhìn qua tựa như một quả cầu lửa màu đỏ thắm phóng thích ra từng tia lưu quang màu đỏ thắm, không ngừng thẩm thấu vào bên trong pháp thể giống như kim cương kia.

Hồng Quân trong lòng cả kinh, đột nhiên cảm giác được luồng đau đớn kỳ dị kia bị giảm xuống. Dĩ nhiên là bị lưu quang màu đỏ thắm kia áp chế xuống.

- Chẳng lẽ..... Là chủ thần lực?!

Hồng Quân thật không nghĩ đến không ngờ mình sẽ thu được chủ thần lực vào lúc này. Tuy nhiên giờ phút này hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy. Dưới sự áp chế của chủ thần lực, thống khổ đã giảm xuống chính phần. Hồng Quân tập trung tinh lực đem khí lưu màu đỏ thắm có phạm vi mười thước kia lại lần nữa co rút lại biến ảo thành một quả cầu ánh sáng với phạm vi ba thước.

Hồng Quân nhìn chằm chằm vào quả cầu ánh sáng kia, đây là toàn bộ lực bạo phát của trạng thái giải cấm thứ chín dồn nén thành mà ẩn chứa lực lượng khủng bố gần như có thể trực tiếp phá hủy nửa phần Tru Thần giới.

- Rốt cục đã hoàn thành.

Hồng Quân thở ra một hơi, cẩn thận cảm giác chủ thần lực biến chất hình thành đối với linh hồn cùng với toàn bộ thân thể.

Bản Thần bất diệt pháp thể của Hồng Quân có phòng ngự trình độ siêu cường. Sau khi tiến hành biến chất thì lực phòng ngự sẽ tăng lên mức độ cao. Biến chất đối với Hỗn Độn thân thể có rất lớn chỗ tốt đối với ngày sau tăng lên trạng thái giải cấm của bất diệt pháp thể .

Không chỉ có như thế, dưới sự xoa dịu của chủ thần lực thì linh hồn cũng trở nên vô cùng cứng rắn hơn.

Đạt được chủ thần lực cũng có ý Hồng Quân cùng Cổ Bàn giống nhau, đều chân chính đạt tới cảnh giới chủ thần.

565. Chương 12 : Thần Thiên Bản

Khối tinh cầu này làm cho người ta cảm giác cực kỳ thê lương, không có thực vật nào, mặt đất cũng bị tách ra, phạm vi cũng không lớn. Trong phạm vi mấy trăm dặm chung quanh không ngờ tìm không thấy vết tích của bất cứ nguồn nước nào nhưng mà ở nơi này lại có ma thú sinh sống nên khiến kẻ có cảnh giới Quy Thần cũng sợ hãi.

Quần cư Giáp Long!

Tuy rằng Giáp Long có chênh lệch rất lớn với ma thú nguyên thủy nhưng trình độ phòng ngự cùng công kích của chúng nó đều cực kỳ khủng bố. Mà quan trọng nhất chính là chúng nó hành động theo quần thể.

Giờ phút này, mặt đất phát ra tiếng ầm ầm sâu muộn, bụi đất bay đầy trời trải lên một cảnh sắc thái màu vàng mênh mông. Cách đó không xa, ngàn vạn Giáp Long điên cuồng xông tới. Tư thế chạy như điên của vạn thú này làm người ta nhìn thấy mà ghê người. Khe nứt trên mặt đất hiển nhiên không thể chịu đựng cổ trọng lực này nên không ngừng tách ra mà sụp xuống.

Trên thân Giáp Long kia bao phủ một tầng da ngoài dày kinh người, cứng rắn vô cùng, thân hình vô cùng khổng lồ, đầu mọc một chiếc sừng, hình dạng như một loại tê giác, trên lưng mọc ra một loạt xương gai dày đặc hỗn loạn, hai chiếc răng nanh sắc bén lộ ra bên ngoài, không ngừng chảy đầy nước dãi.

Vạn thú chạy như điên đã trở thành một việc mà mỗi ngày chúng nó đều làm. Ở trên khối tinh cầu này còn sinh tồn không ít sinh vật nhưng khi chúng nhìn thấy ngàn vạn Giáp Long này thì đều tránh ra rất xa.

Giữa không trung, ba bóng người giống như ma quỷ xuất hiện mà không ai biết, trên người mỗi người đều phát ra khí tức vô cùng cường đại.

Bên trái là một người đàn ông mặc trường bào màu xanh đậm, tóc ngắn, con ngươi màu xanh đậm nhìn chằm chằm ngàn vạn giáp long ở bên kia, trong ánh mắt lộ ra một chút khinh miệt. Mà chính giữa là người đàn ông mặc trường bào màu lục, tóc dài như thác nước rủ tới đất, thần sắc có vẻ vô cùng lạnh lùng. Phía bên phải là người đàn ông mặc y phục màu lam quanh thân hơi lưu chuyển gió. Ở trong sự khổng lồ của hắn bụi đất bay lên đều đột ngột bị ngăn cản bên ngoài.

- Thần Thiên đời thứ mười bảy Tiêu Bất Phàm, Thần Thiên đời thứ ba mươi bảy Nhâm Thiên Tuyệt, tên hạ bộ Thần Thiên kia gần như không để ý nhưng hai tên kia đều là thượng bộ Thần Thiên mà Tiêu Bất Phàm lại là cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh. Quả nhiên có chút khó khăn.

Người đàn ông mặc trường bào màu xanh lá kia trầm giọng nói.

Người đàn ông tóc ngắn khẽ nhíu mày :

-Tuy rằng thực lực chúng ta đều ở cảnh giới thượng bộ Thần Thiên nhưng nếu thật sự muốn tiến hành chiến đấu chỉ sợ tình huống sẽ không tốt lắm.

Người đàn ông mặc áo lam cười lạnh một tiếng, nói:

- Hiện giờ chúng ta đều ở cảnh giới thượng bộ Thần Thiên hơn nữa tu luyện của mỗi người chúng ta không giống nhau nếu cuộc chiến xảy ra tình huống cũng không gay go nói không chừng. Nhâm Thiên Tuyệt kia một mình ta thì có thể ứng phó. Chẳng lẽ hai gã thượng bộ Thần Thiên cũng không thể đối phó Tiêu Bất Phàm sao?

Người đàn ông mặc trường bào màu lục nhìn hắn thật sâu :

- Ngươi hao hết tâm sức tìm chúng ta chính là muốn chúng ta giúp ngươi cướp lấy Thần Thiên Bảng nguyên thủy cùng quyền tối cao nắm trong tay. Tuy nhiên ngươi đừng quên, chúng ta cũng từng là Thần Thiên giúp ngươi..... Thì có chỗ tốt gì cho chúng ta ?

Giờ phút này, vẻ mặt của người đàn ông tóc ngắn cũng trở nên ngưng trọng lại, đôi ánh mắt rơi ở trên người gã đàn ông áo lam.

-Nếu như chúng ta có thể đoạt được Thần Thiên Bảng nguyên thủy để nắm trong tay toàn bộ nguyên thủy vũ trụ thì ta không ngại chia xẻ quyền chưởng khống cùng các ngươi.

Người đàn ông áo lam trầm giọng nói.

Người đàn ông áo xanh đột nhiên phá lên cười :

- Được rồi, ta cũng muốn trở lại như ngày xưa nắm trong tay Thần Thiên trong vũ trụ!

Người đàn ông tóc ngắn nhíu mày nói:

Các ngươi đừng quên, nếu chúng ta có thể từ Thần Thiên Mộ Địa sống lại như vậy đại nhân Thần Thiên đời thứ nhất có lẽ cũng đã sống lại, ông mới là Chưởng khống giả tối cao chân chính của vũ trụ nguyên thủy này. Người đàn ông áo lam cười lạnh nói:

- Đại nhân Thần Thiên đòi thứ nhất cho dù không có Thần Thiên Bảng nguyên thủy thì cũng có được quyền tối cao nắm trong tay. Mà chúng ta lại không giống như ông là sẽ không nhúng tay vào chuyện này , yên tâm đi.

Người đàn ông áo xanh hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Ba mươi tám đời Thần Thiên sống lại, nếu chúng ta không kết hợp cùng một chỗ thì rất có thể sẽ bị những Thần Thiên còn lại có cảnh giới đỉnh công kích.

Người đàn ông áo lam gật đầu nói:

- Nói rất đúng, nếu chúng ta có thể kết hợp cùng một chỗ như vậy bất cứ Thần Thiên nào chúng ta cũng không để vào mắt. Nếu như mọi người đạt được nhận thức với nhau thì hiện tại chúng ta đây phải đi. Ta rất muốn nhìn xem cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh kia rốt cuộc thì mạnh bao nhiêu?!

Người đàn ông áo lục đột nhiên ha ha cười điên cuồng, quần áo quanh thân vỡ nát hết để lộ ra áo giáp thủy tinh như khoáng thạch thủy tinh bên trong lưu động ánh sáng mờ mờ, nhìn qua có một dạng phòng ngự không thể tin được.

- Chúng ta đã ngủ say ở Thần Thiên Mộ Địa không biết bao nhiêu diễn kỹ, đã đến lúc chúng ta cũng nên đoạt lại toàn bộ rồi.

Ánh mắt người đàn ông đó chợt trở nên vô cùng lợi hại, mạnh mẽ đánh ra một quyền, quyền phong cuộn cuộn tựa như một luồng quang triều màu tím, không gian có phạm vi trăm dặm đều bị bao phủ lại. Cổ lực lượng chí cường kia giống như vạn cơ thịt, đàn Giáp Long chạy như điên không ngớt trên mặt đất khi ở dưới cổ lực lượng này tầng tầng da ngoài đều bị xé rách hoàn toàn, da thịt bay ra.

Trong giây phút đó, mấy ngàn con Giáp Long đều bị vạn thành thịt nát tan, trên mặt đất hiện ra một vùng vằn thạch vô cùng to lớn làm người ta nhìn thấy ghê người.

Chợt ba bóng người giống như ma quỷ vô thanh vô tức biên mất trong hư không. Ở bên trong Bát Thần vũ trụ rộng lớn vô tận, Tần Vũ, nhâm ngàn tuyệt cùng Tiêu Bất Phàm ba người đều đang ngồi xếp bằng trong hư không, yên tĩnh nhắm hai mắt lại dường như đang lĩnh ngộ cái gì. Sau khi Nhâm Thiên Tuyệt này nhìn thấy Tiêu Bất Phàm thi triển dung hợp Hỗn Độn lực với địa nguyên tố pháp tắc dường như có chút ngộ đạo cũng đang tu luyện chuyên tâm nên đối với việc chỉ đạo Tần Vũ hiển nhiên cũng lơ lửng rất nhiều.

Nhưng mà giờ phút này một cuộn quyền trục vô cùng to lớn đang chậm chậm mở ra. Tần Vũ đem từng tia thần thức rót vào trong đó cảm giác hết thảy tin tức của toàn bộ nguyên thủy vũ trụ.

Rất hiển nhiên đó là Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Ở bên trong Thần Thiên Bảng nguyên thủy bất kể là các đại chủ thần giới hay là hàng tỉ tinh trần thế giới, toàn bộ đều giống như nằm trong sự khống chế của Tần Vũ. Số mệnh của những người đó cũng có thể tùy ý tính toán.

Dường như vũ trụ vô cùng lớn lại gần ở trong bàn tay Tần Vũ.

- Không biết Lập nhi bọn họ thế nào rồi?

Tần Vũ trong lòng nhớ mong người thân nên cẩn thận truy tìm tin tức của Hồng Mông vũ trụ ở trong hàng tỉ tinh trần thế giới.

Đã trôi qua lâu gần vạn năm, cũng không biết Khương Lập các nàng ở trong Tử Huyền phủ như thế nào.

- Tần Vũ.

Lúc này, một âm thanh lạnh như băng ở vang lên bên tai hắn .

Trong lòng Tần Vũ bỗng nhiên cả kinh liền thu Thần Thiên Bảng nguyên thủy về lại phát hiện không biết lúc nào Tiêu Bất Phàm đã mở hai mắt, ánh mắt mang theo vài phần nghiêm khắc, nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Tần Vũ cười khổ một tiếng, hắn biết Tiêu Bất Phàm đang đốc thúc hắn tu luyện nên có chút bất đắc dĩ nói:

- Con chỉ muốn nhìn Thần Thiên Bảng nguyên thủy một chút.

- Vậy người nói cho ta biết, người có biết huyền diệu của Thần Thiên Bảng nguyên thủy là gì hay không?

Tiêu Bất Phàm lãnh lạnh nhạt nói. Lúc này, Nhâm Thiên Tuyết ngồi xếp bằng ở cách đó không xa cũng mở hai mắt tuy nhìn Tần Vũ có hứng thú nhưng dường như cũng đang đợi hắn trả lời.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, lòng nghĩ Thần Thiên Bảng nguyên thủy chẳng qua là chứa đựng toàn bộ tin tức của vũ trụ nguyên thủy cùng với số mệnh người khác dựa vào nó có thể tính toán, trừ thứ đó ra thì cũng không có gì khác. - Ta có thể biết được tin tức của các người từ nó không chỉ có như thế nó còn ghi lại toàn bộ những việc đã phát sinh trong vũ trụ nguyên thủy, đúng không?

Tiêu Bất Phàm hừ lạnh một tiếng thật mạnh :

- Sai hết mười phần, nó không phải một quyển thư ghi lại hết thảy. Thần Thiên Bảng nguyên thủy đối với thần thiên mà nói chính là tượng trưng cho quyền tối cao nắm trong tay. Chỉ có Thần Thiên Bảng nguyên thủy mới có thể khống chế những việc đã phát sinh trong toàn bộ vũ trụ nguyên thủy. Tuy nhiên lấy cảnh giới hiện tại của người, lĩnh ngộ không tới đó cũng là chuyện bình thường.

- Khó trách tên Kim Phi Ngộ kia muốn đoạt lấy Thần Thiên Bảng nguyên thủy.

Tần Vũ giật mình nói.

Ánh mắt Tiêu Bất Phàm chợt ngưng lại :

-Mấy trăm năm nay, người dung hợp với phong nguyên tố pháp tắc có tiến triển gì không?

Lúc này Thần Thiên dời thứ mười bảy đứng trước mặt Tần Vũ thật giống một người giáo sư nghiêm khắc. Nhưng mà trước sau ông lại không chịu nhận mình chỉ bảo Tần Vũ cái gì.

Tần Vũ khẽ nhíu mày nói:

- Hiện tại con đã có thể đem Hỗn Độn lực dung nhập vào trong phong bạo của phong nguyên tố pháp tắc. Về phương diện lực công kích phải là rất mạnh, lấy cảnh giới hiện tại của con hẳn là đạt tới trung bộ Thần Thiên phải không?

Tiêu Bất Phàm cười lạnh nói:

- Trung bộ Thần Thiên? người còn đang nằm mơ sao, người còn cách trung bộ Thần Thiên một khoảng rất xa. Hiện tại nhiều lắm tính ra người nằm trong đám cao thủ của hạ bộ Thần Thiên. Trong các đời Thần Thiên thực lực của người có thể xếp trên ba vị nếu đếm ngược.

- A?

Về mặt Tần Vũ có chút trắng bệch, tu luyện nhiều năm như vậy không ngờ hắn không tiến triển một chút nào thật sự có chút không thể tưởng tượng.

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười nói:

- Làm việc không thể nóng vội, lấy tư chất thiên phú của người hiện giờ có thể đạt tới cảnh giới như vậy cũng không tệ lắm rồi, có bao nhiêu thần thiên hao phí bao nhiêu diễn kỹ không đếm được mới đạt tới cảnh giới hiện giờ của người .

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Nhâm Thiên Tuyết một cái, trầm giọng nói:

- Chuyên tâm tu luyện, không được có một chút phân tâm, nếu không người đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Nhâm Thiên Tuyết ở một bên cũng cười khổ một tiếng, một lần nữa nhắm hai mắt lại. Hiện giờ có giáo sư biến thái như vậy thì Tần Vũ cũng không được nói cái gì, tay áo chợt cuốn thì Hỗn Độn lực vô tận nhảy mắt phóng thích ra.

Tu luyện mấy năm nay, Tần Vũ thông qua việc khống chế đối với Hỗn độn lực đã đạt tới cảnh giới thành thạo cực kỳ, có thể tùy ý tiến hành thay đổi. Khí lưu vô hình màu đen xám kia bao phủ toàn thân Tần Vũ dần dần biến thành màu xanh đen. Từng tia lực lượng phong nguyên tố không ngừng thẩm thấu vào trong Hỗn Độn lực hết thảy đều dung hợp một cách hoàn mỹ.

Tuy rằng vẫn chưa diễn luyện thi triển qua nhưng Tần Vũ có thể cảm giác được sau khi Hỗn Động lực dung hợp vào nguyên tổ pháp tắc thì bất kể ở phương diện công kích hay là phòng ngự đều tương đối kinh người. Tiêu Bất Phàm thấy Tần Vũ chuyên tâm vào tu luyện thì việc nhứ chặt mây vừa rồi cũng dần dần chậm rãi xuống.

566. Chương 13 : Đoạt Quyền

Bỗng nhiên trong lúc này , khí tức cường giả ba động xuyên thấu cả hư không , phóng xuất vô tận. Nhâm Thiên Tuyệt sắc mặt trở nên trắng bệch , cả kinh nói :

“ Là Thượng bộ Thần Thiên , ba người đều là Thượng bộ Thần Thiên !” Hơn nữa từ cường độ khí tức có thể phán định chủ nhân hơi thở bá đạo kia thực lực tuyệt đối trên mình , nếu không hẳn sẽ không phải kinh ngạc như vậy

Tiêu Bất Phàm bên cạnh thì ngược lại , lộ ra vẻ cực kì trầm ổn chậm chậm mở đôi mắt nói :

“ Đơn giản là tới chịu chết , có gì phải kinh ngạc đâu ”

Tần Vũ vào lúc này đang trong thời khắc linh ngộ mấu chốt , từ quanh thân thể hắn có thể thấy rõ ràng hai loại quang hoa khí lưu xanh rêu cùng với xanh tím . Hiển nhiên là dung hợp huyền ảo của hai loại nguyên tổ pháp tắc , lúc này cảm giác được ba cỗ khí tức cường thế kia không ngừng tới gần trong lòng cũng thấp thỏm không yên , cặp khí lưu hỗn tạp kia giống như sóng biển kịch liệt dao động

Tiêu Bất Phàm thấy thế mi vũ trong lúc này hiện lên một tia tàn khốc , nói :

“ Không liên quan đến ngươi , chuyên tâm tu luyện !”

Tần Vũ toàn thân run lên thậm chí ngay cả hai mắt cũng không mở ra , hít vào một hơi thật sâu , khí lưu nọ lại từ từ ổn định xuống

Nhâm Thiên Tuyệt ánh mắt nhất liễm , thần thức kéo dài trong nháy mắt , nhứ mày nói :

“ Đệ thập nhị nhâm Thần Thiên Kiều Nam , Đệ thập cửu nhâm Thần Thiên Vô Thần cùng với Đệ nhị thập tam Thần Thiên Long Quân , bọn họ như thế nào lại cùng nhau tới đây ?”

Tiêu Bất Phàm nặng nề hừ lạnh một tiếng :

“ Có cùng mục đích tất nhiên là đi cùng nhau , muốn chia phần quyền lực , thật không biết tự lượng sức mình !”

Lập tức Tiêu Bất Phàm phát ổng tay áo , một cỗ Hỗn Động lực dung hợp với Sơn nguyên tổ pháp tắc hướng tới Tần Vũ , khí lẫm màu xanh kia không ngừng quay tròn xung quanh hắn hình thành một tầng bích lũy

Sát na trong lúc này , khí tức bá đạo chợt tiêu thất , sau một khắc lại xuất hiện phía trước cách đó không xa

Tiêu Bất Phàm lạnh như băng nói :

“ Dám phô trương như vậy , mấy vị quả nhiên có đảm lược ”

Long Quân thân mặc lam sắc trường bào thấy Tiêu Bất Phàm đột nhiên quang mang toàn thân tụ lại , cười lạnh nói :

“ Cùng là đỉnh phong cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên , che giấu khí tức bất quá là số ít lần mà thôi , nếu tất cả đều đã từng là Thần Thiên nói vậy ngươi cũng biết chúng ta vì sao tới đây ”

Nhâm Thiên Tuyệt trầm giọng nói :

“ Chúng ta từ trong Thần Thiên mộ địa sống lại , ai không muốn đoạt lại quyền lực chí cao ngày trước ?! Nhưng hôm nay đã khác , Nguyên thủy thần thiên bảng kia đã không thuộc về bất kì ai trong chúng ta nữa , mà thật sự có quyền nắm lấy nó ... Là hắn !”

Lập tức , Nhâm Thiên Tuyết ánh mắt hướng về phía Tần Vũ , mọi người cũng theo ánh mắt hắn mà nhìn theo . Thấy Tần Vũ đang ngồi xếp bằng trong hư không , quanh thân thể là một hai dòng khí lưu hỗn tạp , dưới sự điều khiển của hắn không ngừng lưu động

Vô Thần thân mặc thanh sắc trường bào ánh mắt hiện lên vẻ tức giận , trầm giọng nói :

“ Chỉ là một hạ bộ Thần Thiên , thật là nực cười !”

Kiều Nam thân mặc một bộ khải giáp tinh xảo đột nhiên tiến lên trước hai bước , một cỗ khí lưu vô cùng cường đại bắt đầu âm âm khởi động

Nhâm Thiên Tuyết liền biến sắc :

“ Biến đổi Hỗn Động chất ?”

Rất hiển nhiên , Kiêu Nam là tu luyện biến đổi Hỗn Động chất mà trở thành Thần Thiên

Long Quân ánh mắt dừng ở Tiêu Bất Phàm , phát tay cười nói :

“ Người mặc dù là cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên nhưng cũng không nhất định có thể địch nổi ba người Thượng bộ Thần Thiên . Bây giờ ta còn có thể cho người lựa chọn , nếu rút lui chúng ta không ngại cùng chia cho người quyền lực ”

Tiêu Bất Phàm khinh miệt cười khinh :

“ Ta nếu là muốn có trong tay quyền lực , người cho rằng còn đợi đến hôm nay sao , bớt nói nhảm đi !”

Tiêu Bất Phàm đối với những Thần Thiên này hiển nhiên không có chút nhể nại nào , năm nhón tay xòe ra , trong hư không chợt dâng lên vô tận quang hoa lôi điện , vô số điện xà từ trong sương mù hiện ra . Trong hư không vũ trụ hình thành ngàn vạn vũ trụ xoáy như vậy sản sinh ra vô số điện xà , điện xà từ trong vũ trụ xoáy u ám tại vũ trụ trở nên chói mắt

Một cỗ uy áp từ trên người Tiêu Bất Phàm phóng thích

Nhâm Thiên Tuyết thấy một màn không khỏi cảm khái nói :

“ Không hổ là Thượng bộ Thần Thiên cảnh giới , ta với hắn chênh lệch không chỉ có một chút a ”

Nhâm Thiên Tuyết cũng là tu luyện Nguyên tố pháp tắc mà trở thành Thần Thiên , nhưng cùng với Tần Vũ và Tiêu Bất Phàm khác nhau , sau khi trầm sát nguyên tố pháp tắc chi thần trên phương diện điều khiển cùng với dung hợp đều không thể đạt tới trạng thái cực hạn . Cho nên , sau khi Tiêu Bất Phàm cùng Tần Vũ trở thành Thần Thiên về mặt điều khiển cùng với các Thần Thiên còn lại có ưu thế rất lớn

Khuôn mặt ánh kim sắc của Long Quân hiện lên một tia tức giận :

“ Đã như vậy không thể trách chúng ta được ”

Vô Thần bên cạnh trầm giọng nói :

“ Theo kế hoạch cứ để ta đối phó với Nhâm Thiên Tuyết , Tiêu Bất Phàm do người và Kiêu Nam đối phó , bất quá cho dù thế nào cướp lấy Nguyên thủy thần thiên bằng là mục tiêu cuối cùng !”

Long Quân gật đầu , thân ảnh đột nhiên tiêu thất

Giờ phút này , Kiêu Nam nổi giận gầm lên một tiếng , cả thân thể phảng phất như trương phình lên , da thịt căng ra cơ hồ đang xé rách lớp khải giáp . Thân hình đột nhiên biến thành khổng lồ , mái tóc cũng dựng ngược sắc nhọn như châm , đôi bàn tay thô kệch lấp lóe màu đồng , từng đạo gân xanh như rắn bò lổm ngổm lộ ra vẻ cực kì mạnh mẽ . Trong tay hắn hồng quang chợt lóe sau đó đột nhiên xuất hiện một chiến phẩm thật lớn toàn thân huyết hồng sắc , khí thế như vạn quân sắc bén vô cùng

Tiêu Bất Phàm nhíu mày lập tức cánh tay ngửa lên , từ trên vòm trời xuất hiện vô tận điện quang gây nên những tiếng oanh minh , từng con thủy xà lấp lánh điện quang đột nhiên chiếu xuống , trên vạn thước cao cả vũ trụ là một mảnh sáng ngời

Long Quân hai tay giơ lên cao , vô tận Hỗn Độn vật chất trong nháy mắt bị diễn hóa , ở phía dưới vũng xoáy đột nhiên dâng khởi một đoàn sương mù mênh mông . Nếu như cẩn thận quan sát có thể phát hiện bên trong đoàn sương mù từng đạo thanh lưu đang lưu chuyển , giống như long xà khuất động , không ngừng quanh quẩn . Khi quang hoa lôi điện chạm đến đám sương mù một sát na phẳng phất như đang dung hợp , trong nháy mắt lực lượng bị tan biến

Tiêu Bất Phàm hừ lạnh một tiếng :

“ Thủy nguyên tố pháp tắc ?”

Thủy nguyên tố pháp tắc có thể dung hợp lôi điện lực , đúng là có thể khắc chế được Lôi nguyên tố pháp tắc

Giờ phút này , Kiêu Nam cánh tay vừa chuyển sử dụng vũ trụ bốn nguyên lực đột nhiên thuận di tới trước mặt Tiêu Bất Phàm , giơ chiến phủ lên cao quá đầu

Chiến phủ bổ xuống không một tiếng động , thậm chí lấy chiến phủ làm trung tâm bốn phía xung quanh tràn ngập vô số đợt sóng năng lượng sau đó đột nhiên lan ra khắp nơi

Tiêu Bất Phàm liền biến sắc , không gian ba động bốn phía bị đoàn sóng năng lượng kia cuốn đi mất , cũng có nghĩa không cách nào vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực tiến hành thuận di , hiển nhiên cũng không có thời gian thông qua Thiên nguyên tố pháp tắc thay đổi quỹ tích

Giờ phút này , lòng bàn tay Tiêu Bất Phàm đột nhiên dâng khởi một cỗ hỏa quang , ánh sáng ảm đạm như hoàng hôn nhưng lại thấu phát ra một cỗ lực lượng dung luyện cả hư không . Toàn bộ các không gian giới diện xung quanh phẳng phất như bị ném vào lò thiêu vậy , bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt

“ Oanh !”

Một tiếng nổ mạnh vang lên , theo tiếng sấm rền hỏa quang đang cùng chiến phủ va vào nhau

“ Xuy xuy !”

Đột nhiên hỏa quang chột băng tán , chiến phủ kia giống như chém lên mặt nước nổi lên một chút gợn sóng . Cả cánh tay phải cùng tụ bào bị chém rụng , trong khoảnh khắc tan biến .

Vô thanh vô tức một kích nhưng lại ẩn chứa lực lượng ngàn cân , Tiêu Bất Phàm chột bị đẩy lui tới mấy trăm trượng

Nhâm Thiên Tuyết thấy thế thần sắc đại biến liền xông lên hỗ trợ , tuy nhiên một thanh âm lạnh lùng từ phía sau hân vang lên

“ Còn quan tâm đến người khác , tốt nhất người lo cho bản thân đi !”

Nhâm Thiên Tuyết ánh mắt nhất liễm xoay người lại , phía trước đột nhiên xuất hiện một đóa hoa màu xanh . Đóa hoa kia nhìn như hư ảo , trông rất quý dị , một tia lực sắc quang hoa trong nháy mắt hướng tới Nhâm Thiên Tuyết cuốn đến

Còn chưa tới gần Nhâm Thiên Tuyết đã cảm giác được linh hồn đã bị một lực lượng nào đó kiềm chế , đang khê rung động , hơn nữa cái loại cảm giác này theo lực sắc ánh sáng không ngừng tới gần mà càng trở nên mãnh liệt

“ Linh hồn công kích ?” Nhâm Thiên Tuyết kinh dị nhìn Vô Thần

Mười ngón tay chuyển động phẳng phất như đang điều khiển ức vạn sợi chỉ , Vô Thần lạnh lùng nói :

“ Chẳng lẽ từ trong nguyên thủy thần thiên bằng người không có chút tin tức nào về ta sao , ta là tu luyện linh hồn mà trở thành Thần Thiên ”

Nhâm Thiên Tuyết sắc mặt chột trở nên ngưng trọng hẳn lên , nếu như đối phương đều là tu luyện Nguyên tố pháp tắc mà trở thành Thần Thiên thì trên phương diện thực lực sẽ không kém quá nhiều , nhưng nếu là linh hồn công kích , trận chiến này sẽ có thể khó khăn hơn rất nhiều

Dù sao Nhâm Thiên Tuyết cho tới bây giờ cũng chưa từng đối chiến với cường giả tu luyện linh hồn mà trở thành Thần Thiên

Trong lúc này , Tần Vũ đang tu luyện dung hợp nguyên tố pháp tắc nhưng thần thức vẫn có thể cảm giác được sự việc phát sinh trong cuộc chiến , Tiêu Bất Phàm cùng với lưỡng đại cường giả tỉ thí đủ để rung động lòng người . Thượng bộ Thần Thiên quyết chiến làm tận đáy lòng Tần Vũ đều thật sâu rung động . Thật sự quá cường đại !

Tiêu Bất Phàm nhìn ống tay áo bên phải không khỏi nhú mày , ánh mắt lạnh lẽo nhìn hằm hằm Kiêu Nam
Kiêu Nam vác chiến phủ trên vai , lớn tiếng nói :

“ Ta là tu luyện biến đổi Hỗn Động vật chất mà trở thành Thần Thiên , chính là đệ thập nhị nhâm Thần Thiên , nói như vậy người từ trong Nguyên thủy thần thiên bảng cũng biết chút tin tức về ta ”

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói :

“ Ta biết chuyện về ngươi , có thể tu luyện biến đổi Hỗn Động vật chất mà trở thành Thần Thiên , đích xác rất khó ”

Từ tin tức bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng , Kiêu Nam tu luyện biến đổi Hỗn Động vật chất mà trở thành Thần Thiên , thời gian hao phí cũng là rất kinh người , hơn mười diễn kĩ đối với hắn mà nói căn bản không tính là gì , mà quá trình cũng là cực kì gian nan

Kiêu Nam ha ha cười nói :

“ Nhưng ta đã làm được , có thể tự nhiên điều khiển lực lượng biến đổi của Hỗn Động vật chất , theo cảnh giới Thần Thiên tăng lên cả Nguyên thủy vũ trụ này lực lượng của ta đều là cường đại nhất !”

567. Chương 14 : Điều Khiển Nguyên Tố

“ Chẳng lẽ người từ trong Nguyên thủy thần thiên bảng còn chưa biết tin tức về Đệ nhị nhâm Thần Thiên Tập Thiên Tông , mặc dù rất mơ hồ nhưng thực lực của hắn so với người mạnh hơn rất nhiều !”

Đệ nhị nhâm Thần Thiên Tập Thiên Tông cũng đồng dạng là tu luyện biến đổi Hỗn Động vật chất trở thành Thần Thiên , tin tức về những nhâm Thần Thiên lúc trước rất mơ hồ nhưng hắn đã sớm đạt tới cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên , thực lực nếu so với Kiêu Nam cường mạnh hơn rất nhiều

Nét mặt tự phụ của Kiêu Nam chợt trở nên âm trầm hẳn lên , nói :

“ Một ngày nào đó ta sẽ vượt qua hắn , nhưng với thực lực của ta muốn tiêu diệt người quả thực dễ dàng ”

“ Trên phương diện cận chiến , nguyên tố pháp tắc cùng với Hỗn Động chất biến đổi có chênh lệch , đây là điều không thể thay đổi nhưng người không biết sự huyền ảo trong Nguyên tố pháp tắc , muốn giết ta ? Nằm mơ !” trong ánh mắt Tiêu Bất Phàm tràn ngập tự tin kinh người

Giờ phút này , cuồng phong nổi lên phía sau Kiêu Nam , vô số Hỗn Động chi lực từ trong đó cuốn tới

Tiêu Bất Phàm ánh mắt thâm thúy , vạt áo bên phải cũng bay lên cao , năm ngón tay lưu động , hư không phương viên trăm dặm phẳng phất như bị sụp xuống , Hỗn Động lực mệnh mỏng tràn ngập mỗi một tắc không gian

Trạch nguyên tố pháp tắc !

Khí lưu màu xám bùn giống như một vùng xoáy đang không ngừng chuyển động hình thành hãm không chi lực khiến những phong nhận trong nháy mắt thoát khỏi sự điều khiển , bị vùng xoáy kia cắn nuốt

Kiêu Nam giờ phút này đứng ở vùng trời phía trên vùng xoáy , khi tiếp cận vùng xoáy rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại truyền khắp toàn thân hắn

Cách đó không xa , Tiêu Bất Phàm thần sắc lạnh lùng , đây là sự chênh lệch trong cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên . Long Quân thủy chung chưa đạt tới cảnh giới đỉnh cao , chỉ có thể dùng Hỗn Động lực dung nhập vào lực đại nguyên tố pháp tắc , trên thực lực tất nhiên không thể bằng Tiêu Bất Phàm

Kiều Nam nặng nề hừ lạnh một tiếng , chiến phủ trong tay hấn phảng phất không có chút cân nặng nào , hướng tới trung tâm vũng xoáy kia hung hăng đánh xuống , nhất thời truyền đến một trận nổ vang , cỗ Hỗn Độn lực ẩn chứa trong Trạch nguyên tổ pháp tắc kia trong nháy mắt hội tán

Tiêu Bất Phàm toàn thân cũng theo đó mà rung động một chút , xem ra lực lượng một búa vừa rồi thật sự không phải chuyện đùa

Một người cận chiến , kẻ kia viễn công , Kiêu Nam cùng Long Quân phối hợp công kích , cho dù là Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cao cảnh giới như Tiêu Bất Phàm cũng cảm giác khó có thể giải quyết , nhưng trong ánh mắt hấn vẫn phát ra sự tự tin như trước

Kiều Nam giơ cự phủ lên trên vai , trầm giọng nói :

“ Cho người một cơ hội nữa , người cùng bọn ta đấu cũng không được lợi gì , hưởng hồ chỉ là chia sẻ quyền chưởng khống , đối với người mà nói chỉ có lợi ”

Giờ phút này , Long Quân cũng xuất hiện bên cạnh Kiêu Nam , ánh mắt lóe lên hàn quang cùng đợi Tiêu Bất Phàm trả lời

“ Hô !”

Tiêu Bất Phàm hít vào một hơi thật sâu , xoay xoay cổ tay , lạnh lùng nói :

“ Người cho là bằng vào chừng ấy khả năng lại có thể giết ta , vậy sai lầm lớn rồi , xem ra cần phải cho các người kiến thức một chút trạng thái điều khiển cảnh giới đỉnh cao ”

Nói đến đây , Long Quân cùng Kiêu Nam không khỏi thần sắc đại biến , ánh mắt cũng co lại

Tiêu Bất Phàm thông thả xoay người lại , đôi mắt vẫn dừng ở Tần Vũ đang dung hợp nguyên tổ pháp tắc , lớn tiếng nói :

“ Nói cho ta xem , Sơn nguyên tổ pháp tắc cũng Phong nguyên tổ pháp tắc nên vận dụng như thế nào !”

Cách đó không xa , Tần Vũ nhú mày , thần thức cẩn thận cảm giác tình hình trận chiến

Thượng bộ Thần Thiên cảnh giới đối chiến với Tần Vũ mà nói đích thật là một lần diễn luyện lớn , đối với đề thăng cảnh giới có lợi rất lớn

Giờ phút này , Tiêu Bất Phàm bàn tay lộn lên , vô tận Hỗn Độn lực giống như thủy triều từ bốn phía mãnh liệt tụ đến , không ngừng hiện ra một tia thanh sắc quang mang

Long Quân thấy thanh sắc quang mang kia sắc mặt có chút tái nhợt , nói :

“ Không xong rồi !”

Kiều Nam nhú mày hỏi :

“ Sao vậy ?”

Đông !

Sát na trong lúc này , thanh sắc khí lưu từ xung quanh hai người hình thành một đạo bích lũy kiên cố , không có một kẽ hở nào giống như một tòa lao ngục giam cầm hai người trong đó . Trong thanh sắc khí lưu kia ẩn chứa Hỗn Độn lực khủng khiếp , độ cứng rắn khó có thể tưởng tượng nổi

Kiều Nam ánh mắt lạnh lẽo liền vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực thuần di rời đi , tuy nhiên không gian ba động bốn phía phảng phất như biến mất , cả hư không cứng như thép

Long Quân cười khở một tiếng :

“ Tiêu Bất Phàm đúng là cảnh giới đỉnh cao của Thượng bộ Thần Thiên , người cho rằng hấn sẽ dễ dàng để chúng ta vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực ?”

Tĩnh chỉ !

Toàn bộ không gian đều đông cứng , rất hiển nhiên nó đã nằm trong tầm hạn chế của Tiêu Bất Phàm . Trên phương diện vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực , Long Quân cùng Kiều Nam vẫn là kém hơn một bậc

Kiều Nam hừ lạnh một tiếng , đột nhiên tiến lên trước hai bước , giận dữ hét :

“ Xem ta phá ! ” cự phủ trong tay hất giơ cao như là không có chút cân nặng nào , gần như không tốn tí lực , ánh sáng trên lưỡi búa xẹt qua cơ hồ xé rách cả hư không phát ra một tiếng bèn nhọn vô cùng , hung hăng đánh lên Bích Lũy hình thành từ Sơn nguyên tổ pháp tắc

Tuy nhiên , lực lượng khủng khiếp từ một búa kia khi chạm đến thanh sắc khí lưu một sát na đột nhiên tắt cả lực lượng ngưng tụ trên đó đều tiêu tán ra bốn phương tám hướng , cả tầng Bích Lũy rung chuyển dữ dội nhưng bởi lực lượng kia không thể tập trung lại nên không tạo thành bất cứ thương tổn nào

Cách đó không xa , dưới cảm giác của thần thức Tần Vũ không thể không khiếp sợ , thầm nghĩ :

“ Thì ra sơn nguyên tổ pháp tắc còn có diệu dụng như vậy ”

Long Quân thở dài thật sâu :

“ Không hổ là cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên , cự nhiên lại có thể tạo xuất ra phòng ngự chắc chắn đến vậy , mới vừa rồi người có thể hủy một bàn tay của hắc xem ra là hắc kinh thị người ”

Kiều Nam trợn mắt tức giận nói :

“ Người cũng tu luyện nguyên tổ pháp tắc , chẳng lẽ không có cách phá giải sao ? ”

“ Con đường tu luyện của Tiêu Bất Phàm so với chúng ta có điều không giống , nếu bàn về trạng thái chưởng khống ta kém xa hắc , vốn theo kế hoạch là muốn cầm chân nhưng không nghĩ đến lại bị hắc phong tỏa tại chỗ này . Muốn phá giải mặc dù khó khăn nhưng không phải là không thể , chỉ là năng lực của Tiêu Bất Phàm tuyệt đối không chỉ đến thế ”

Tuy nhiên giờ phút này trong vòng không gian phương viên vài trăm thước cuồng phong bỗng nổi lên , vô số đạo chưởng khí huyền thanh sắc giống như cánh ác ma xuất hiện trong hư không , chậm chậm lưu chuyển

Long Quân ánh mắt co lại , nhú mày nói :

“ Phong nguyên tổ pháp tắc , không xong ! ”

Lời còn chưa dứt , dưới sự điều khiển của Tiêu Bất Phàm vô số đạo cuồng phong truyền đến tựa như một cơn cuồng long bạo ngược , hơn nữa trong không gian phong bế này lại khiến cho người ta muốn tránh cũng không thể tránh

“ Tử vong không gian ! ”

Thanh âm Tiêu Bất Phàm lạnh như băng khiến hai người giật mình không thể tự chủ được

Thần thức cả cảm giác được khí tức của Phong nguyên tổ pháp tắc , thất kinh nói :

“ Thì ra nguyên tổ pháp tắc còn được sử dụng như vậy , ta vẫn một mực cho rằng Sơn nguyên tổ pháp tắc chỉ có thể biến thành phòng ngự bản thể , không nghĩ tới còn có thể hạn chế đối thủ ... xem ra lĩnh ngộ của ta còn thiếu rất nhiều ”

Sau khi nhận thấy tràng cảnh này , Tần Vũ phảng phất như chợt hiểu ra điều gì đó , hai loại nguyên tố dung hợp cũng bắt đầu nhanh hơn , hai đoàn khí lưu vô hình hoàn toàn bao phủ lấy Tần Vũ

Nguyên tố phong bạo , vô số đợt gió sắc lẹm xé rách mỗi một tắc không gian , Long Quân cùng Kiều Nam đang bị giam cầm trong Sơn nguyên tổ pháp tắc căn bản cũng không có thời gian trốn tránh

Tiêu Bất Phàm đứng ngạo nghễ cách đó không xa , trong ánh mắt hiện lên hàn ý lạnh như băng

Cũng trong lúc này , công kích linh hồn của Vô Thần đang khiến cho Nhâm Thiên Tuyệt lâm vào cảnh bất lợi

Thanh sắc khí lãng bắt đầu khởi động xung quanh thân thể Nhâm Thiên Tuyết hình thành một lớp khái giáp nhưng không cách nào hoàn toàn chống đỡ được linh hồn công kích . Ưc vạn ti tuyến từ đầu ngón tay Vô Thần phóng ra , không thể chống đỡ

Nhâm Thiên Tuyết lúc trước đã mấy lần bị thanh sắc ti tuyến kia công kích , linh hồn cũng đã bị thương tổn vài phần . Tuy không nghiêm trọng nhưng ảnh hưởng đến điều khiển nguyên tố pháp tắc . Giờ phút này , hai lòng bàn tay không ngừng tụ lại từng lói điện quang cầu , bên trong điện mang Vô Thần vẫn đang không ngừng tới gần , thân ảnh hần giống như u linh tại lúc này từng đợt thuấn di cũng cực kì quỷ dị , người khác không thể nào phán đoán

“ Lôi bạo !”

Hằng hà lói điện quang cầu từ trong tay Nhâm Thiên Tuyết đột nhiên xạ ra , tuy nhiên khi tới gần Vô Thần một sát na liền âm âm trán bạo , lưu quang băng toái dung nhập vào Hỗn Độn lực , che trời phủ đất mỗi một tắc không gian

Thân ảnh Vô Thần vừa chuyển đã biến mất trong hư không , cũng không biết là đã thuấn di tới địa phương nào

Trên phương diện vận dụng bốn nguyên lực , điều khiển pháp tắc thì Nhâm Thiên Tuyết có thể nói so với Vô Thần không thể phân cao thấp , cho nên muốn vận dụng thời gian tĩnh chỉ nhằm hạn chế đối phương là không thể nào , điều duy nhất chênh lệnh chính là linh hồn công kích cùng với điều khiển pháp tắc

Lôi quang không ngừng trán bạo khiến cho toàn bộ tinh vực xung quanh đều bị bao phủ bởi một tầng bạch mang , sau khi từng đạo điện mang bị phân tách dung hợp vào Hỗn Độn lực , lực công kích cơ hồ có thể dùng hai từ đáng sợ để hình dung

Dưới phạm vi thần thức Nhâm Thiên Tuyết không ngừng tra xét tung tích của Vô Thần , lợi dụng công kích lôi bạo đẩy thanh sắc ti tuyến ra xa bản thể nhưng cũng không thể chống đỡ được bao lâu

Vô Thần dường như đang chờ đợi , đợi đến khi Nhâm Thiên Tuyết lơ là , chỉ cần Lôi nguyên tố pháp tắc lộ ra một kẽ hở là công kích linh hồn có thể thừa dịp tấn công . Nếu như bị công kích linh hồn một lần nữa Nhâm Thiên Tuyết đối với điều khiển nguyên tố pháp tắc cùng với dung hợp Hỗn Độn lực sẽ giảm xuống rõ rệt

Nhâm Thiên Tuyết hiển nhiên cũng đoán được ý đồ của Vô Thần , chân mày nhăn lại , phảng phất như đang suy tính tìm kiếm sơ hở của Vô Thần

Trong lúc Thần Thiên tỉ thí , cho dù là một sơ hở nhỏ nhất cũng có thể trở thành điểm mấu chốt xoay chuyển tình thế

568. Chương 15 : Thực Lực

“ Học ! học !”

Hơi thở của Kiều Nam có vẻ rất nặng nề , thân thể cao lớn đang khẽ phập phồng , bề mặt khái giáp tinh xảo kia thậm chí còn hiện lên từng vết nứt nhỏ bằng sợi tóc đang không ngừng nổi rộng ra , trong khoảnh khắc truyền đến một trận âm thanh răng rắc sau đó vỡ vụn . Nửa trên của khái giáp tất cả đã nát bấy , lộ ra thân thể trắng kiện ngăm đen

“ Không nghĩ tới , mà ngay cả Chí tôn linh bảo cũng không cách nào ngăn cản , cũng may bản thể ta phòng ngự vốn cường mạnh , thật đúng là quá khó khăn a ” Kiều Nam trầm giọng nói , đối với một kích vừa rồi của Tiêu Bất Phàm trong lòng cũng cảm thấy vạn phần khiếp sợ

Một bên , trường bào Long Quân đã rách nát , khái giáp bao bọc cơ thể hình thành từ Sơn nguyên tố pháp tắc bị Phong nguyên tố cuốn đi giờ phút này cũng không thấy đâu nữa , sợ rằng nếu cứ như thế này bản thể Long Quân sẽ bị uy hiếp rất lớn

Kiều Nam hít vào một hơi thật sâu , đột nhiên cầm chiến phủ chém xuống với tốc độ cực nhanh , lực lượng ẩn chứa càng khủng khiếp tới cực điểm . Tuy nhiên so với lúc trước không giống chính là bề mặt thân thể của Kiêu Nam đã dâng lên một cỗ kim khí sáng bóng , trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân

“ Biến đổi Hỗn Động vật chất ?!” Tiêu Bất Phàm nhướng mày

Cự phủ sắc bén hung hăng bổ lên bích lũy hình thành từ Sơn nguyên tổ pháp tắc , mặc dù đã dung hợp Hỗn Động lực , khả năng phòng ngự đã nâng cao nhiều lần nhưng vẫn bị cỗ lực lượng quá khủng khiếp kia đập nát bấy . Bốn phía bích lũy chợt lay động rồi cuối cùng tan biến thành Hỗn Động vật chất , phát tán trong hư không

Kiều Nam ánh mắt lợi hại nhìn Tiêu Bất Phàm , lạnh lùng nói :

“ Xem ra đối phó với đỉnh cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên khi bắt đầu nên toàn lực ứng phó , ẩn dấu thực lực không phải là cách làm sáng suốt ”

Long Quân trầm giọng nói :

“ Xem ra người cuối cùng đã thông suốt , vậy còn chờ gì nữa !”

Sát na trong lúc này , thân ảnh hai người giống như quỷ mị biến mất vô ảnh tung . Cách đó không xa , ánh mắt Tiêu Bất Phàm quét qua không gian vũ trụ trống trải , một cột nước lớn vô cùng phóng lên cao giống như một con thủy long chắn trước người

Chợt ầm ầm nổ mạnh , cột nước kia bị một cỗ cường lực đánh cho tan nát

Bên trong cột nước kia ẩn chứa Hỗn Động lực chợt bùng nổ . Cỗ khí lưu kia điên cuồng xông tới , trong hư không đột nhiên nổi lên một đám lửa đỏ chói cùng với khí lưu kia va vào nhau , tất cả lực lượng cũng theo đó mà ầm ầm nát bấy

Hết thấy đều xảy ra trong tích tắc !

Giờ phút này , Long Quân cùng Kiêu Nam xuất hiện phía trước Tiêu Bất Phàm cách đó không xa , đột công kích đầu tiên bị ngăn cản khiến sắc mặt hai người cũng trở nên ngưng trọng

Mi vũ Tiêu Bất Phàm trong lúc này chớp động sát khí , trầm giọng nói :

“ Vô luận là dung hợp nguyên tố pháp tắc hay là đối với cảnh giới điều khiển người đều quá yếu , Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới cùng với Thượng bộ Thần Thiên là tồn tại không thể vượt qua ”

Long Quân sắc mặt khê biến , cười lạnh nói :

“ Chớ xem bản thân quá mạnh mẽ , nếu không tới lúc sắp chết sẽ rất khó xử !”

“ Người không tin ? Có thể thử nhìn xem !” thanh âm Tiêu Bất Phàm lạnh lẽo chí cực , năm ngón tay xòe ra , lòng bàn tay đột nhiên hiện lên một cỗ hoàng sắc khí lưu sau đó bộc phát không ngừng phóng thích sinh mệnh lực lượng

“ Người còn không cách nào dung hợp Hỗn Động lực vào Địa nguyên tố pháp tắc , cũng sẽ không biết huyền ảo trong đó , đây cũng là chênh lệch lớn nhất ”

Một tia Hỗn Động lực sáp nhập vào trong hoàng sắc khí lưu , khí lưu nọ mơ hồ rung động một chút rồi đột nhiên bao phủ toàn thân Tiêu Bất Phàm , từ xa nhìn lại giống như một lớp hoàng sắc khải giáp

Long Quân thấy thế chân mau nhú lại . Kiêu Nam một bên hỏi :

“ Bất quá linh ngộ nhiều hơn một loại pháp tắc , sợ rằng cũng không mạnh hơn là bao ”

Long Quân lạnh lùng nói :

“ Người là tu luyện biến đổi Hỗn Động vật chất tất nhiên chưa rõ sự huyền diệu của nguyên tố pháp tắc , mà Địa nguyên tố pháp tắc chính là bao hàm lực đại nguyên tố còn lại , huyền ảo vô cùng . Trừ Thiên nguyên tố pháp tắc ra , đột phá khó khăn nhất chính là Địa nguyên tố pháp tắc này , không hổ là đỉnh cảnh giới ”

Kiều Nam hừ lạnh một tiếng :

“ Ta chỉ tin vào thực lực , vô luận là cái gì pháp tắc , ăn một bữa của ta cũng phải tan biến !” xem ra hẳn đối với lực lượng biến đổi Hỗn Động vật chất tràn ngập tự tin

“ Bây giờ nói gì cũng vô dụng , xông lên !” Long Quân hiển nhiên đã mất đi tính nhẫn nại , Hỗn Động lực với tốc độ kinh người tràn ra bốn phía trong nháy mắt bao trùm phương viên vài trăm thước . Theo nguyên tố pháp tắc không ngừng rót vào , cỗ khí lưu hắc sắc kia từ từ biến thành màu đỏ sẫm , một khoảng không như bị nấu chảy khiến không gian cũng nổi lên tầng tầng sóng gợn , chuyển động có quy luật

“ Dong luyện hư không ?!”

Tiêu Bất Phàm đối với điều này lại rất quen thuộc , đây là một loại trạng thái sau khi dung hợp Hỏa nguyên tố pháp tắc với Hỗn Động lực , nếu như đã đạt tới Thượng bộ Thần Thiên cảnh giới thì ở trong phiên hư không này cho dù là cao hơn Trung bộ Thần Thiên cũng sẽ lập tức biến thành tro , Thượng bộ Thần Thiên cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn

Khí lưu màu đỏ kia giống như thủy triều đang dâng lên , tuy nhiên điều kì quái chính là Tiêu Bất Phàm không né tránh ngược lại đang nghênh đón . Khí lưu hoàng sắc bên ngoài thân thể không ngừng lưu chuyển , sau khi tiếp xúc với lực lượng dong luyện hư không một sát na chợt biến thành lam sắc

“ Thủy nguyên tố pháp tắc ?” Có thể trong thời gian nháy mắt như vậy biến chuyển nguyên tố pháp tắc cũng chỉ có Địa nguyên tố pháp tắc vốn bao dung tất cả nguyên tố mới có thể làm được . Long Quân nhìn Kiêu Nam bên cạnh xuất ý , Kiêu Nam khẽ gật đầu huy động chiến phủ thật lớn bổ tới hướng Tiêu Bất Phàm

Cách đó không xa , vào giờ phút này Tần Vũ đang trong giai đoạn mấu chốt dung hợp Sơn nguyên tố pháp tắc cùng Hỗn Động lực , có thể nhờ việc này mà trở thành Trung bộ Thần Thiên nói không chừng , thần thức bao phủ toàn chiến trường trong nháy mắt cảm giác được từ trong cơ thể Kiêu Nam phóng thích ra lực lượng biến chất , thầm nghĩ :

“ Lực lượng thật kinh người , sợ rằng Sương nhi trước mặt hẳn ngay cả một bữa cũng vô pháp đón được ”

Vô luận là phòng ngự thân thể , linh hồn hay là cường độ lực lượng biến đổi chất cùng với điều khiển trạng thái , Thượng bộ Thần Thiên Kiêu Nam cũng đã đạt tới cảnh giới cực cao , vượt qua rất xa Hồng Quân . Trạng thái giải cấm thứ chín của Hồng Quân đối với hẳn mà nói bất quá là bước khởi đầu mà thôi

“ Lực lượng kinh người như vậy , Tiêu tiên bối có thể trụ tiếp được không ?” Tần Vũ trở nên lo lắng , dù sao với lực lượng kinh khủng như vậy chính bản thân hẳn đúng là không có chút tự tin nào có thể tiếp nhận

“ Vụt !”

Kiêu Nam nhảy thật cao lên , thân thể to lớn không ngừng lưu động kim khí sáng bóng , cơ hồ tất cả lực lượng đều ngưng tụ trên chiến phủ , hung hăng bổ xuống , cả hư không đều bị một bữa này xé nát , xuất hiện từng vết rách sâu vô cùng

Tính ổn định của Bát Thần vũ trụ sánh ngang với Nguyên thủy vũ trụ , cho dù là Thần Thiên chí cao cũng không thể dễ dàng phá vỡ

Tiêu Bất Phàm nét mặt thần nhiên không chút nào dao động , phẳng phất đối với lần công kích này không có bất cứ cổ kị gì . Một tay giửa lên , Thủy nguyên tố pháp tắc đang lưu động bên ngoài thân thể đột nhiên biến ảo thành màu xanh tím phóng lên cao

Kiêu Nam kia đang điên cuồng bổ xuống chợt tốc độ giảm hẳn , một cỗ hấp lực ngăn cản hẳn phóng xuống phía dưới . Tuy nhiên lực lượng của Kiêu Nam đích thực kinh người , hấp lực chỉ duy trì được một giây sau đó đã mất đi hiệu dụng

Nhưng chỉ một giây đó cũng đủ thời gian cho Tiêu Bất Phàm công kích

Phong nguyên tố đã dung hợp Hỗn Động lực đã hoàn toàn bao phủ lấy Kiêu Nam , cả hư không dày đặc chướng khí sắc bén . Kiêu Nam ở bên trong cảm giác được vô số đợt phong nhận giáp công , đừng nói là thân thể , cho dù là linh hồn cũng rung chuyển rất lớn

“ A a ... !” một trận nộ hồng tê tâm liệt phé từ cổ họng hẳn phát ra

Long quân đứng cách đó không xa thấy thế , đồng tử tròn tròn , toàn thân giống như si dại không tự chủ được run rẩy

Trạng thái điều khiển nguyên tố pháp tắc cùng với dung hợp Hỗn Độn lực như vậy , thật sự quá mức sợ hãi !

Cho dù là Kiều Nam thân thể cường mãnh đến như vậy , ở bên trong đám ba động dày đặc kia thậm chí cũng không thể tiếp nhận nổi , bề mặt da thịt từ từ hiện lên những vết máu , sau khi tiếp nhận mấy trăm đạo ba động cả bộ ngực đã máu thịt lẫn lộn . Một tia li ti Hỗn Độn vật chất biến đổi tản ra sắc vàng sáng bóng , tan biến trong hư không

“ A !”

Tiêu Bất Phàm đột nhiên đánh ra một chưởng , thân thể cao lớn của Kiều Nam rung động một chút nhất thời bị ném bay ra ngoài , rơi vào bên cạnh Long Quân

Long Quân thần sắc đại biến , lúc này mới dần dần định thần lại , hai tay áp vào thân thể Kiều Nam vận dụng Địa nguyên tố pháp tắc , một cỗ sinh mệnh nguyên lực tràn vào trong thân thể hắn

Tuy nhiên Địa nguyên tố pháp tắc không dung hợp với Hỗn Độn lực , sinh mệnh nguyên lực diễn hóa ra không thể bào trong thời gian ngắn vết thương của cường giả Thần Thiên cảnh giới

Đôi tay khi chạm đến Kiều Nam một sát na , Long Quân cũng cảm giác được hắn gần như không chỉ có tổn thương về thân thể , thậm chí cả linh hồn cũng bị trọng thương nghiêm trọng , không khỏi khiếp sợ đối với cảnh giới điều khiển nguyên tố pháp tắc của Tiêu Bất Phàm

Chạy !

Đây là ý nghĩ duy nhất của Long Quân lúc này , thực lực chênh lệch thật sự quá lớn , không nghĩ đến Tiêu Bất Phàm cũng che giấu thực lực

Tiêu Bất Phàm tựa hồ cũng nhìn thấu tâm tư của Long Quân nhưng vẫn chưa có hành động nào , ánh mắt dừng ở sâu trong vũ trụ , dường như cảm giác được điều gì đó

Long Quân nghiêng rằng thật chặt , điều khiển vũ trụ bốn nguyên lực vận dụng thuần di chạy trốn . Nhưng vào lúc này , một đạo chưởng khí từ phía xa vô tận đột nhiên phóng tới , không gian mấy ngàn thước xung quanh cũng dường như vì nó mà đông cứng lại

Long Quân hoảng sợ nhìn đạo chưởng khí kia !

Phốc !

Xuyên qua thân thể !

Phật tổ viết : Võ công cao tới đâu cũng sợ thái đao , chọc thủng người mưu kế cũng bằng thừa . Khổng Tử viết : Chớ nên giả tạo bức bách , giả tạo gặp sét đánh . Mạnh Tử rằng : Chớ giả tạo thuần phục , giả tạo bị người khinh ...

Nguyên văn :

Phật tổ viết: Vũ công tái cao, dã phạ thái đao, xuyên đặc tái điều, nhất chuyên lược đảo. Khổng tử viết: Mặc trang bức, trang bức tao lời phách. Mạnh tử văn: Mặc trang thuần, trang thuần tao nhân luân.....

569. Chương 16 : Phong Thần Nguyệt

Người nọ thân mặc một cỗ cự trường bào tách rưới , mái tóc bông bênh rối bời , đôi con ngươi thậm chí còn đen hơn đêm tối vài phần . Ánh mắt vừa sắc bén lại thâm thúy trông vô cùng uy nghiêm , vạt áo phải theo gió lật phất , chính là không có tay

Đệ nhị thập nhâm , Thần Thiên cắt một tay Phong Thần Nguyệt !

“ Là ... Là người !” Lời còn chưa dứt , ý thức của Long Quân đã tiêu tán , một luồng hỏa quang xẹt qua thi thể đã bị thiêu đốt sạch sẽ

Phong Thần Nguyệt chậm rãi đi tới , mỗi một bước đều phẳng phất như thiên quân vạn mã lộ ra vẻ phá lệ vô song , cả hư không cũng theo đó mà dao động . Tiêu Bất Phàm thấy Phong Thần Nguyệt đôi mắt liên trợn tròn , lông mày nhíu lại , một cổ thanh sắc khí lưu trong nháy mắt bao trùm toàn thân hình thành một lớp khải giáp phóng ngự hình thành từ Sơn nguyên tổ pháp tắc

Thần thức Tần Vũ cũng đã nhận ra sự xuất hiện của Phong Thần Nguyệt , thất kinh nói :

“ Là hắn ?!”

Nhâm Thiên Tuyết đã từng nói qua Phong Thần Nguyệt là sau khi dung hợp Hỗn Độn lực vào Phong nguyên tổ pháp tắc cùng Hỏa nguyên tổ pháp tắc mà trở thành Trung bộ Thần Thiên , cảnh giới hiện giờ của hắn từ trong tin tức của Nguyên thủy thần thiên bảng đã đạt tới Thượng bộ Thần Thiên , nhưng xem Tiêu Bất Phàm phòng bị như vậy e rằng Phong Thần Nguyệt này đã đạt tới đỉnh cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên

Sự xuất hiện của hắn , mục đích chẳng lẽ cũng là quyền chưởng khống chí cao

Sau cuộc chiến kịch liệt giữa các Thần Thiên , đối với dung hợp Hỗn Độn lực với pháp tắc Tần Vũ đã hiểu rõ thêm một phần , hai đoang khí lưu phân biệt màu sắc kia đang không ngừng dung hợp , từng chút rót vào trong cơ thể

Từ tràng kịch chiến linh ngộ được , là sau khi dung hợp Hỗn Độn lực với nguyên tổ pháp tắc trong đầu Tần Vũ không ngừng suy tư kỹ xảo điều khiển , tràng cảnh vừa rồi vẫn còn in đậm trong óc

“ Ông !”

Bỗng nhiên vào lúc này thân thể Tần Vũ run nhẹ một cái , hắn phẳng phất cảm giác được một lực lượng nào đó từ trên trời giáng xuống , nét mặt toát ra thần sắc vui sướng vạn phần

Cách đó không xa , Nhâm Thiên Tuyết cùng Vô Thần đánh nhau đã tới giai đoạn kịch liệt . Ngân vạn thanh sắc ti tuyến bao vây hoàn toàn Nhâm Thiên Tuyết , ti tuyến kia giống như kim châm đâm vào lớp phòng ngự hình thành từ Sơn nguyên tổ pháp tắc , xuyên thấu vào tận sâu trong linh hồn Nhâm Thiên Tuyết

Dù sao Nhâm Thiên Tuyết vẫn là Thượng bộ Thần Thiên , cường độ linh hồn bản thể cũng không yếu đuối đến vậy , một tia linh hồn lực hình thành một đạo phòng ngự cùng với thanh sắc ti tuyến kia giằng co . Tuy nhiên không được bao lâu , ti tuyến kia cũng đã xâm nhập được vào linh hồn Nhâm Thiên Tuyết , khi chạm đến linh hồn một sát na lại giống như ôn dịch lan tràn , tốc độ cắn nuốt tăng lên mấy trăm lần

Đột nhiên , Nhâm Thiên Tuyết sắc mặt trở nên trắng bệch

Tại một nơi cách đó mười thước , mười ngón tay Vô Thần đang thao túng ngàn vạn ti tuyến , lạnh lùng nói :

“ Đối với nguyên tổ pháp tắc ta từ Long Quân đã hiểu rõ rất nhiều , nhưng linh hồn công kích người có thể hiểu rõ bao nhiêu . Phải biết rằng biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng , có thể khắc chế linh hồn công kích chỉ có hai cách , một loại chỉ có thiên tài Thần Thiên mới có thể vận dụng , còn lại trừ Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới chưa ai có thể thi triển ”

Sinh mệnh nguyên lực của Địa nguyên tổ pháp tắc !

Nhâm Thiên Tuyết chợt hiểu ra , đúng là chỉ có dung hợp Hỗn Độn lực với sinh mệnh nguyên lực mới có thể khắc chế linh hồn công kích , tốc độ chữa trị của nó hoàn toàn có thể vượt qua tốc độ cắn nuốt của linh hồn công kích . Nhưng Nhâm Thiên Tuyết hôm nay bất quá chỉ là Thượng bộ Thần Thiên , đối với Địa nguyên tổ pháp tắc bất quá chỉ là sơ nhập , như thế nào có thể dung nhập Hỗn Độn lực vào trong sinh mệnh nguyên lực

“ Ha ha ha !” Vô thần cuồng vọng cười , phẳng phất sự sống chết của Nhâm Thiên Tuyết đã nằm trong tay mình

Nhâm Thiên Tuyết sắc mặt cũng trở nên trắng bệch , trên trán toát ra mồ hôi lạnh , mái tóc bạc bay tán loạn trước mặt nhìn thoáng quá có vẻ rất khổ sở

Tuy nhiên vào giờ phút này cả hư không đột nhiên trở nên rung động kịch liệt , Hỗn Độn vật chất vô tận chung quanh trong nháy mắt bị diễn hóa thành Hỗn Độn lực , diễn hóa thành màu xanh tím cùng với xanh rêu , lưỡng sắc khí lưu hỗn tạp đang cùng nhau hiện lên hội tụ lại tại một bóng người cách đó không xa

Vô Thần ánh mắt nhất liễm :

“ Hẳn đã trở thành Thượng bộ Thần Thiên ?!”

Cách đó không xa , thân thể Tần Vũ được bao phủ bởi hai loại ánh sáng , lấy tốc độ kinh người không ngừng thâm vào bên trong cơ thể . Vô luận là thân thể hay là linh hồn tại lúc này cũng đã tiến hành thay đổi . Cảnh giới tăng lên cường độ thân thể và linh hồn đều tăng lên một tầng

Thấy cảnh giới Tần Vũ tăng lên Nhâm Thiên Tuyết cũng là cực kì vui mừng , tuy nhiên lúc này linh hồn hẳn đang bị điên cuồng cắn nuốt , nụ cười trên môi vẫn lộ ra vẻ nhợt nhạt

Xem ra trên phương diện Phong nguyên tố dung hợp với Sơn nguyên tố pháp tắc , Tần Vũ đã đạt tới cảnh giới viên mãn . Một cỗ uy áp nhất thời tản ra , nhưng uy áp của Trung bộ Thần Thiên đối với Thượng bộ Thần Thiên căn bản không thể tính là gì

Cỗ Hỗn Độn lực kia vào lúc này đã hoàn toàn cấu tạo huyết mạch trong thân thể Tần Vũ , cơ thể cùng linh hồn , hẳn có thể cảm giác rõ ràng toàn thân trên dưới thậm chí mỗi một lỗ chân lông cũng đều lưu động một loại lực lượng kì dị

Cảm giác như vậy thật quá thư sướng !

“ Ông !”

Lại một âm thanh vang lên , không gian bao quanh Tần Vũ đột nhiên đông cứng lại , Hỗn Độn lực vô tận không ngừng ngưng tụ lại trong đó hình thành một phong nhận hình bán nguyệt , cỗ phong nhận kia dung hợp với Hỗn Độn lực cơ hồ không thể bẻ gãy

“ Phốc !”

Đạo phong nhận đột nhiên phóng ra , dĩ nhiên là hướng tới Vô Thần mà đến , tốc độ cực nhanh , xẹt qua không gian nơi nào nơi đó xuất hiện từng tia sáng gợn lẫn lẫn

Vô thần lúc này toàn bộ chú ý lực đang cắn nuốt linh hồn Nhâm Thiên Tuyết , thấy phong nhận kia kéo tới nhất thời kinh hãi tái mặt . Cho dù là Thượng bộ Thần Thiên dưới tình huống không có bất cứ một loại phòng ngự nào bị cường lực của Trung bộ Thần Thiên đánh trúng , khả năng thương tổn là không phải bàn . Hướng hồ Vô Thần là tu luyện linh hồn mà trở thành Thần Thiên , mặc dù phòng ngự linh hồn rất khủng khiếp nhưng phòng ngự thân thể so với Thần Thiên tu luyện nguyên tố pháp tắc cùng với biến đổi Hỗn Độn vật chất kém hơn nhiều

Một kích xông tới , nếu như Vô Thần không tránh e rằng thân thể tuyệt đối tan nát

“ Hỗn đản !”

Vô Thần phần nộ hừ lạnh một tiếng , rút lại linh hồn công kích đối với Nhâm Thiên Tuyết . Thân ảnh chợt lóe đã thuấn di tới vài trăm thước xa , tuy nhiên phong nhận kia đột nhiên chuyển hướng , giống như đuổi hình bắt bóng bám theo Vô Thần

Lúc này , Tần Vũ bay lên cảm giác hai loại pháp tắc dung hợp với Hỗn Độn vật chất phảng phất giống như chúng cũng là một phần của thân thể , có thể tùy ý điều khiển , cảnh giới như vậy đã quá hoàn mỹ

“ Chỉ là một Trung bộ Thần Thiên cũng dám to gan trước mặt ta , chết đi !” ánh mắt Vô Thần lạnh lùng nhìn Tần Vũ , một tia thanh sắc ti tuyến với tốc độ kinh người kéo dài tới

Tần Vũ trong lòng cả kinh , cho dù là Nhâm Thiên Tuyết cũng không cách nào chống đỡ cỗ linh hồn công kích kia , bản thân hẳn càng không thể , vừa nghĩ vậy liền vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực thuấn di trốn tránh

Cũng vào lúc này , Vô Thần cảm giác được cả không gian tựa hồ đang nằm trong một cỗ hấp lực khổng lồ , đang không ngừng nén lại

“ Là trạch nguyên tố pháp tắc ?!” Vô Thần trong lòng cả kinh , Long Quân cũng cảm giác được cổ hấp lực vô hình kia , cả thân thể cũng như dính lấy , không cách nào tự kiềm chế

“ Lôi bạo !”

Chợt một tiếng rống to vang lên , thân ảnh Nhâm Thiên Tuyệt đột nhiên xuất hiện trước người , bàn tay nâng một quang cầu kích thước rất lớn hung hăng đánh lên ngực Vô Thần

Vô thần không kịp chuẩn bị , toàn bộ tinh thần đều đang muốn tiêu diệt Tần Vũ , không có nghĩ đến Nhâm Thiên Tuyệt linh hồn đang bị thương nặng nhưng vẫn còn có khả năng thi triển Lôi nguyên tố pháp tắc

Nhất thời một vùng điện quang bao phủ toàn thân Vô thần

Đột nhiên , một đạo thanh quang phóng lên cao sau đó biến mất cực nhanh trong Bát Thần vũ trụ !

Nhâm Thiên Tuyệt ho một tiếng dài , sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng như không có một tí huyết sắc , trầm giọng nói :

“ Lại để hấn chạy thoát , phòng ngự linh hồn thật đúng là biến thái mà !”

Tần Vũ hỏi :

“ Người ... Người thế nào rồi ?”

Nhâm Thiên Tuyệt khẽ lắc đầu cười :

“ Cũng may gần đây có linh ngộ một chút sinh mệnh nguyên lực của Địa nguyên tố pháp tắc nếu không ngay cả năng lực thi triển nguyên tố pháp tắc cũng không còn , đừng nói gì là dung hợp với Hỗn Độn lực ”

Tần Vũ đưa tay áp lên ngực Nhâm Thiên Tuyệt , nhất thời cảm giác được thanh sắc ti tuyến vẫn còn đang không ngừng cắn nuốt linh hồn hấn , chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bị ăn mòn

“ Ăn mòn linh hồn thật là lợi hại !” Tần Vũ cũng cảm thấy kinh hãi tái mặt

Nhâm Thiên Tuyệt gật đầu nói :

“ Vô Thần là Thượng bộ Thần Thiên , có thể tu luyện linh hồn công kích tới bước này đã là phi thường lợi hại . Thanh sắc ti tuyến kia đã ăn mòn linh hồn ta , cũng biến thành một phần linh hồn ta , là không có cách nào diệt trừ . Chỉ có dung hợp Hỗn Độn lực vào sinh mệnh nguyên lực mới có cách thích trừ , tuy nhiên có khả năng như vậy ở đây cũng chỉ có Tiêu Bất Phàm , ta bây giờ không còn đáng ngại nữa , đi xem Tiêu Bất Phàm một chút ”

Lúc này , Tiêu Bất Phàm vẫn còn đang cùng Phong Thần Nguyệt giảng co .

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói :

“ Ta vẫn có nghi hoặc , có thể tùy tiện biến ảo thân thể nhưng người vì sao vẫn chỉ có một cánh tay ?”

Ngữ khí Phong Thần Nguyệt lạnh như băng rồi lại thấu phát ra khí phách vô tận :

“ Trời sinh ta đã cụt một tay , cũng có thói quen dùng một tay giết người !”

Tiêu Bất Phàm cười lạnh nói :

“ Người là Thần Thiên thứ hai mươi , vẫn còn đứng sau ta , nhưng gần đây ta từ trong nguyên thủy thần Thiên bằng cũng đã điều tra tin tức của người . Người đảm nhiệm Thần Thiên vị gần bảy vạn diễn kỷ , tốc độ tu luyện cũng là cực kì kinh người nhưng thủy chung vẫn là Thượng bộ Thần Thiên , còn chưa đạt tới đỉnh phong cảnh giới ”

“ Tốc độ tu luyện của ta kinh người ? Vậy người mấy ngàn năm thời gian liền đạt tới Thượng bộ Thần Thiên , cũng đã là một trong những kì tích của nhâm thần Thiên rồi . Không sai , ngay trước ta là Thượng bộ Thần Thiên nhưng hôm nay cũng đã không thể so sánh ”

570. Chương 17 : Nhất Nhâm Thần Thiên

“ Mấy trăm năm ngắn ngủi , chẳng lẽ ngươi đã đem Hỗn Độn lực dung hợp với Địa nguyên tố pháp tắc ?”

Từ tin tức trong Nguyên thủy thần thiên bảng , Phong Thần Nguyệt gần như đã dung hợp được sáu loại nguyên tố pháp tắc trở thành Thượng bộ Thần Thiên , từ khẩu khí của hắn có thể phán định dường như mấy trăm năm này đã có đột phá

Phong Thần Nguyệt lạnh lùng nói :

“ Không sai , lúc trước khi gặp thần kiếp ta thủy chung bị vây ở bước dung hợp Hỗn Độn lực vào Địa nguyên tố pháp tắc , tuy nhiên sau khi từ Thần Thiên mộ địa sống lại , trong mấy trăm năm ta cũng không thể tưởng được bản thân lại có thể đột phá bình cảnh , đạt tới đỉnh cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên ”

“ Xem ra gặp Thần kiếp cùng với từ Thần Thiên mộ địa sống lại đối với ngươi mà nói là nhân họa đắc phúc . Bất quá ngươi đã quên rồi , cùng là tu luyện nguyên tố pháp tắc nhưng con đường trở thành Thần Thiên lại không giống nhau , so về trạng thái điều khiển pháp tắc ta với ngươi cùng bất kì một Thần Thiên nào cũng đều hoàn hảo hơn !”

Trong lời nói của Tiêu Bất Phàm pha lẫn tự tin kinh người , hắn cùng với Tần Vũ giống nhau , đều là trầm sát bát đại nguyên tố pháp tắc mà trở thành Thần Thiên . Bất thần hợp nhất cũng đã thành công điều khiển trạng thái một cách hoàn mỹ nhất , đối với vận dụng huyền ảo trong nguyên tố pháp tắc hiển nhiên cao hơn bất cứ một vị Thần Thiên nào , chỉ trừ đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân

Đối với chí cao Thần Thiên đó , điều khiển trạng thái của Tiêu Bất Phàm cùng Tần Vũ căn bản không tính là gì

Phong Thần Nguyệt khẽ phát tay áo , trầm giọng nói :

“ Muốn biết thực lực cao thấp phải so tài mới biết , ta sau khi dùng Hỗn Độn vật chất dung hợp vào Địa nguyên tố pháp tắc trong vòng một trăm năm đã tiêu diệt bảy gã Thần Thiên . Dưới đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân ta nghĩ thực lực mạnh nhất hẳn chính là Tiêu Bất Phàm ngươi , cho nên ta rất muốn cùng ngươi đánh một trận !”

Tiêu Bất Phàm cười lạnh một tiếng :

“ Thần Thiên mộ địa bằng hủy , tất cả Thần Thiên đều sống lại , cả Nguyên thủy vũ trụ cũng nổi lên một trận sóng gió , mục đích tranh đoạt quyền chưởng khống chí cao mà cuộc chiến giữa các Thần Thiên đã diễn ra vô hữu vô chỉ , ngươi cũng là vì cái đó ?”

Phong Thần Nguyệt trầm giọng nói :

“ Ta sống lại là vì muốn chứng kiến thực lực của mình !”

Từ trước nay , nhâm Thần Thiên là cường giả chí cao của Nguyên thủy vũ trụ nắm trong tay quyền lực tuyệt đối , là đỉnh cấp nhân vật khắp cả vũ trụ , sâu trong nội tâm vốn là tồn tại một sự cao ngạo

Không có địch nhân , không thể cao hơn nữa !

Hôm nay các nhâm Thần Thiên này cũng bởi vậy mà sống lại , cũng là cơ hội khiêu chiến của bọn họ

“ Hảo !”

Tiêu Bất Phàm không có cự tuyệt , lại càng không muốn thế , có thể cùng đỉnh cảnh giới Thần Thiên đại chiến một lần cũng là cầu không được . Ngàn vạn diễn kĩ cô độc trên đỉnh cao , vào lúc này có thể hoàn toàn tuyên tiết

Sát na trong lúc này , bề mặt thân thể Phong Thần Nguyệt dâng lên một cỗ khí lãng màu vàng , ở trong lớp khí lãng này phảng phất ẩn chứa huyền ảo vô cùng khiến người khác không thể nhìn ra

Tần Vũ bên cạnh thấy thế không khỏi trong lòng cả kinh :

“ Đúng là Địa nguyên tố pháp tắc , xem ta Phong Thần Nguyệt này mấy trăm năm nay thật sự đã có đột phá !”

Nhâm Thiên Tuyết lúc này linh hồn đã bị trọng thương , sắc mặt tái nhợt , toàn thân đều run lên nhè nhẹ , gật đầu nói :

“ Phong Thần Nguyệt xét về tư chất so với Tiêu Bất Phàm có chênh lệch rất lớn nhưng dường như thần kiếp cùng với sống lại từ Thần Thiên mộ địa đã khiến hắn đột phá ngoài ý muốn , trằng quyết đấu kia chính là không thể nói trước ”

Tần Vũ cau mày nói :

“ Phong Thần Nguyệt này khi trước đã hủy diệt Tà Thần giới , lần này chỉ sợ cũng có ý không tốt , chúng ta đi giúp Tiêu tiên bối !”

Vừa nói một tia Hỗn Động lực li ti đã tản ra , trong hư không nhất thời hiện xuất từng đạo sóng gợn

Nhâm Thiên Tuyết ánh mắt nhất liêm , trầm giọng nói :

“ Ngàn vạn lần không thể , Thần Thiên đỉnh cảnh giới đối chiến hai người chúng ta không có khả năng can dự , đến lúc đó sợ rằng không giúp được Tiêu Bất Phàm còn có thể liên lụy đến hắn ... Trằng quyết chiến kia người phải quan sát cho tốt mỗi một chi tiết nhỏ nhất , đối với con đường tu luyện của người có tác dụng rất lớn ”

Ánh mắt Tần Vũ tập trung lên người Phong Thần Nguyệt , lông mi lúc này thấu xuất một tia lo lắng

Đỉnh cảnh giới Thần Thiên đối chiến , chạm đến là chết !

“ Hát !”

Phong Thần Nguyệt đột nhiên phát động thể công , khí lưu màu vàng toàn thân lúc này xảy ra biến hóa , vô số đạo phong nhận như mũi tên huyền ảo lung linh phá không tới , hoàn toàn phong tỏa đường lui của Tiêu Bất Phàm

Khóe miệng Tiêu Bất Phàm dắt một nụ cười quỷ dị , hư không bốn phía xung quanh phẳng phất bị đẩy vào trong lò luyện trong nháy mắt , một đoàn khí nóng bỏng phóng lên cao , không gian bình diện không ngừng nổi lên những đợt vặn xoắn

Hỏa nguyên tố pháp tắc , dòng luyện hư không !

Mấy trăm đạo phong nhận trong hư không nhất thời tan rã , Phong Thần Nguyệt hừ lạnh một tiếng , huy động Phong nguyên tố pháp tắc , trong một khoảng cách ngắn tốc độ vượt qua cả thuần di , trong lúc này đã đi tới trước người Tiêu Bất Phàm , một quyền xuất ra

Tiêu Bất Phàm ánh mắt nhất liêm , cũng xuất ra một quyền , nắm tay chớp động khói trắng như tuyết

“ Bồng !”

Khi chạm đến nắm tay Phong Thần Nguyệt một tích tắc chợt cảm giác được một cỗ hấp lực vô cùng cường hãn , cùng lúc đó Lôi nguyên tố pháp tắc ẩn chứa Hỗn Động lực cũng xâm chiếm toàn thân Phong Thần Nguyệt , bố bào toàn thân nhất thời tan nát lộ ra nhục thể

Mặc dù Phong Thần Nguyệt trúng một kích toàn lực nhưng khuôn mặt Tiêu Bất Phàm lại toát ra thần sắc kinh dị , chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị cỗ hấp lực kia kiềm chế

Bồng !

Phong Thần Nguyệt hung hăng bổ xuống một quyền , một đạo hỏa quang nóng cháy phóng lên cao , Tiêu Bất Phàm nhất thời bạo lui mấy trăm trượng

Tuy nhiên , sinh mệnh nguyên lực ẩn chứa Hỗn Động lực trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân Tiêu Bất Phàm , thương tổn một quyền kia thoáng chốc đã khép lại

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng nhìn Phong Thần Nguyệt :

“ Không nghĩ tới người không tiếc toàn lực đón một quyền của ta , cũng dùng trạch nguyên tố pháp tắc hạn chế , kiểu chiến đấu như thế chính là đánh cuộc sinh mạng !”

Phong Thần Nguyệt cười lạnh nói :

“ Ta giết nhiều Thần Thiên như vậy tính mạng đối với ta mà nói đã không còn quan trọng nữa , Thần thiên mộ địa cho ta cơ hội trọng sinh , ta sẽ chứng minh thực lực của mình cho tất cả Thần Thiên xem !”

Thanh âm vừa dứt , Phong Thần Nguyệt giống như lưu phong cuồng tới , phía sau hắn đột nhiên dâng khởi ba con rồng trắng bằng khói , vô số đạo điện quang phóng lên cao dung hợp Hỗn Độn lực với Lôi nguyên tố pháp tắc giờ khắc này đã phát huy đến cực hạn

“ Hô !”

Tiêu Bất Phàm hít sâu một hơi liền thi triển Thủy nguyên tố pháp tắc , tuy nhiên một cỗ năng lượng kì dị lại từ trên trời giáng xuống với tốc độ kinh người hội tụ lại , trong vũ trụ hư không u ám hình thành một hư ảnh lớn vô cùng

Đó là Hỗn Độn lực , trong vũ trụ rộng lớn không thể tưởng tượng , Hỗn Độn lực đang điên cuồng ngưng tụ . Tần Vũ nhất thời cảm giác được cả Bất Thần vũ trụ đều run rẩy , phảng phất toàn bộ lượng Hỗn Độn vật chất trong khoảnh khắc đều bị diễn hóa

“ Xuy xuy !”

Trong nháy mắt , một cỗ uy áp đáng sợ bộc phát

“ Đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân !” Tiêu Bất Phàm là người đầu tiên quỳ xuống , dù sao trong số những người tại đây cũng chỉ có hắn từng gặp qua đệ nhất nhâm Thần Thiên này . Mà Đệ nhất nhâm Thần Thiên rốt cục tên gọi là gì cho tới bây giờ cũng chưa ai biết , Nguyên thủy thần thiên bằng cũng không ghi lại về hắn , ít lại càng ít

Giờ khắc này , dường như dưới sự uy áp khủng khiếp Lôi nguyên tố pháp tắc của Phong Thần Nguyệt ầm ầm băng hủy , hắn kinh ngạc nhìn một màn , lông mi trong lúc này toát ra khiếp sợ vạn phần

Chỉ bằng vào uy áp là có thể phản toái Nguyên tố pháp tắc của hắn , năng lượng như vậy rốt cục là khủng khiếp đến nhường nào

Trong hư không hiện lên một huyền ảnh cao gần trăm trượng , đó là một lão nhân mặc trường bào vàng trắng , nhìn qua có vẻ hiền từ hòa ái , cầm trong tay một cây trụ trượng , trán đầy nếp nhăn . Đôi con ngươi phát ra tia sáng khiếp sợ khiến người ta cảm giác không thể cưỡng lại , toàn thân thấu phát phong thái của thần thánh

“ Kia ... Đó chính là Đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân sao ?”

Tần Vũ cùng Nhâm Thiên Tuyệt nét mặt khiếp sợ vô cùng không tự chủ được liền quỳ xuống . Phong Thần Nguyệt không biết là vô tình hay hữu ý , hay là dưới uy áp kia cũng quỳ xuống

Cũng trong lúc này một thanh âm già nua vang lên trong tai mọi người

“ Ba ngàn năm sau , Nguyên thủy vũ trụ ‘Vô danh sơn’ tuyển Nguyên thủy vũ trụ chí cao cường không giả , toàn bộ trở về cho ta !”

Thanh âm già nua nặng nề kia quanh quẩn trong tai tất cả Thần Thiên , gồm cả Tần Vũ cùng với Nhâm Thiên Tuyệt

“ Vâng !” Tiêu Bất Phàm gật đầu nói , nhất nhâm Thần Thiên xuất hiện hiển nhiên là muốn át chế cuộc chiến giữa các Thần Thiên đỉnh cảnh giới

Dưới cỗ uy áp này , Phong Thần Nguyệt cũng cảm giác được thực lực của Đệ nhất nhâm Thần Thiên quá cường đại , bản thân so với hắn khó có thể nói rõ ràng , thậm chí so với con kiến còn nhỏ bé hơn

Thoáng chốc thân ảnh thật lớn kia ầm ầm tiêu tán , uy áp đáng sợ cũng theo đó mà biến mất không thấy đâu , tựa hồ cho tới giờ chưa từng xuất hiện

Tiêu Bất Phàm thật sâu nhìn Phong Thần Nguyệt một cái :

“ Nhất nhâm Thần Thiên đã ra lệnh , ta không cách nào cùng ngươi tái chiến nữa , thật sự đáng tiếc ”

Phong Thần Nguyệt lạnh lùng nói :

“ Không cần , ba ngàn năm sau tại Vô danh sơn chính là ngày quyết chiến của tất cả Thần Thiên , đến lúc đó ta sẽ đánh bại ngươi , hơn nữa còn cướp lấy quyền chưởng khống chí cao nguyên thủy vũ trụ , chờ xem !”

Nói xong , thân ảnh Phong Thần Nguyệt cũng từ từ mơ hồ cuối cùng biến mất trong hư không

Xem ra đối với mệnh lệnh Nhất nhâm Thần Thiên hẳn là không dám cãi lời

“ Hô !” sau khi thân ảnh Nhất nhâm Thần Thiên biến mất , Nhâm Thiên Tuyết mới dám thở phào nhẹ nhõm , đi tới trước mặt Tiêu Bất Phàm nói :

“ Xem ra Đệ nhất nhâm Thần Thiên đã trở lại ”

Tiêu Bất Phàm có chút nghiêm trọng gật đầu , lập tức nhìn Nhâm Thiên Tuyết một cái nhú mày nói :

“ Xem ra linh hồn ngươi bị thương không nhẹ ”

Nhâm Thiên Tuyết cười khổ một tiếng :

“ Vẫn có thể chế trụ !”

Tiêu Bất Phàm khẽ lắc đầu xòe bàn tay ra , trên đó ẩn chứa sinh mệnh nguyên lực trong nháy mắt nhập vào trong thân thể Nhâm Thiên Tuyết , tốc độ cắn nuốt của thanh sắc ti tuyến kia nhất thời cũng giảm hẳn , ước chừng qua thời gian một nén nhang tất cả thanh sắc ti tuyến đều bị sinh mệnh nguyên lực thôn phệ , biến mất không còn chút nào

571. Chương 18 : Đột Phá

“ Không nghĩ tới Đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân lại đột nhiên xuất hiện , nhưng vì sao phải ba ngàn năm sau tại Vô danh sơn mới lựa chọn quyền chưởng khống chí cao ?”

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói :

“ Mới vừa rồi hư ảnh xuất hiện hiển nhiên không phải thực thể của Thần Thiên đại nhân , mục đích của hắn tất nhiên là muốn giải trừ cuộc phân tranh giữa các Thần Thiên , phải biết rằng Nguyên thủy vũ trụ hiện giờ không chỉ tồn tại một Thần Thiên ”

Tần Vũ khẽ gật đầu nói :

“ Tiêu tiền bối , nếu như thật sự đối chiến ngươi cũng Phong Thần Nguyệt rốt cục ai mạnh hơn ?”

Tiêu Bất Phàm khước miệng dặt một điệu cười thần bí :

“ Ta nói có lẽ ngươi cũng không tin , con đường của ngươi cùng với ta giống nhau , chờ ngươi tu luyện tới Thượng bộ Thần Thiên cảnh ngươi sẽ biết , có được trạng thái cực hạn của Nguyên tố pháp tắc bất cứ một Thượng bộ Thần Thiên nào cũng không phải là đối thủ của ngươi và ta ”

Nắm trong tay cực hạn trạng thái , đây cũng là ưu thế Tiêu Bất Phàm cùng Tần Vũ sau khi thẩm sát Bát đại nguyên tố chỉ thần mới có được

Tần Vũ trong lòng cả kinh , xem ra Tiêu Bất Phàm kia có tự tin tuyệt đối đánh bại được Phong Thần Nguyệt

Tiêu Bất Phàm khẽ nhú mày :

“ Ba ngàn năm thời gian , đối với ngươi mà nói là một thách thức , có thể hay không đạt tới Thượng bộ Thần Thiên còn phải xem tư chất của ngươi , nhưng ta đối với ngươi tuyệt đối có lòng tin . Bắt đầu từ hôm nay ngươi phải tu luyện không ngừng nghỉ cho ta , tin rằng với trận chiến vừa rồi đối với tiến triển tu vi của ngươi rất có lợi ”

Tần Vũ hít một hơi thật sâu gật đầu , nói :

“ Đã rõ ”

“ Xem ra tất cả Thần Thiên đều đã biết được thông báo của Đệ nhất nhâm Thần Thiên đại nhân , lúc này hẳn đều đang tiến vào tu luyện chuẩn bị ba ngàn năm sau tại Vô danh sơn quyết chiến một trận , đã như vậy xem ra ta cũng phải dốc lòng tu luyện một phen ” Nhâm Thiên Tuyệt cười nhạt một tiếng , hiện tại tất nhiên hẳn phải đem Hỗn Độn lực dung hợp Sinh mệnh nguyên lực nếu không lần sau gặp phải Thần Thiên tu luyện linh hồn công kích có thể sẽ gặp nhiều phiền phức Dưới sự đốc thúc của Tiêu Bất Phàm , Tần Vũ vừa mới trở thành Trung bộ Thần Thiên nay lại tiến vào trạng thái tĩnh tâm tu luyện , ngồi xếp bằng trong hư không , lưỡng sắc khí lưu chung quanh thân thể của hắn không ngừng dao động , Hỗn Độn lực dày đặc bao trùm không gian tĩnh vực xung quanh một ngàn thước

Tần Vũ khép hờ đôi mắt , nhíu mày nói :

“ Hôm nay đã có thể dung hợp Hỗn Độn lực với Sơn và Phong nguyên tố pháp tắc hoàn mỹ , muốn trở thành Thượng bộ Thần Thiên còn cần dung hợp hai loại nguyên tố pháp tắc , vậy bắt đầu từ Trạch cùng Hỏa đi ”

Nói tới nguyên tố pháp tắc , Thủy nguyên tố pháp tắc là biến ảo khó lường nhất , so với dung hợp hai loại nguyên tố pháp tắc kia càng khó khăn hơn cho nên Tần Vũ lựa chọn Trạch , Hỏa nguyên tố pháp tắc , như thế có thể tiến nhanh hơn vào cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên , tiện đà đột phá đỉnh cảnh giới

Thời gian ba ngàn năm , đối với Thần Thiên mà nói căn bản không đáng là gì , bọn họ đã sinh tồn tại vũ trụ này ngàn vạn diễn kỷ , ba ngàn năm đối với bọn họ gần như chỉ là giọt nước giữa biển mà thôi

Trong ba ngàn năm này , đám người Hồng Quân cũng đang không ngừng tu luyện hi vọng có thể một ngày đạt tới cảnh giới như Tần Vũ

Ước chừng qua một ngàn năm thời gian , Tôn Ngộ Không cùng Huống Thiên Minh lần lượt có được Chủ thần lực , trở thành Chủ thần chân chính của Nguyên thủy vũ trụ . Linh hồn cùng thân thể đều thay đổi , trở nên cường mạnh hơn . Trên phương diện điều khiển Hỗn Thiên Vô Cực còn của Tôn Ngộ Không cùng với Thiên đạo chỉ nhận của Huống Thiên Minh cũng tăng lên rất nhiều

Nhưng bọn hắn hiểu rõ , với thực lực hôm nay mà gặp bất cứ một vị Thần Thiên nào cũng đều là tử lộ cho nên cũng không có bởi vì trở thành Chủ thần mà quá vui mừng , ngược lại đang tăng cường tu luyện , hướng tới cảnh giới cao hơn

Lại qua một ngàn năm

Phía Đông Nam Tru thần giới trong Thập Vạn Đại Sơn , nơi này có vô số ma thú hung mãnh , hiểm ác vô cùng

Tuy nhiên , Hồng Quân đã ở đây gần hai ngàn năm . Vì tăng lên cảnh giới Hồng Quân một khắc cũng không rời khỏi nơi này , dốc lòng tu luyện , không có chút nào thư giãn . Vì để có được cảnh giới như Phụ thân , trở thành Thần Thiên chân chính

Lúc này , Hồng Quân ngồi xếp bằng trên cao cách đỉnh núi vạn thước , cuồng phong sắc bén xé nát y phục , phơi bày nhục thể to lớn

Đột nhiên lúc này một tia kim khí quang hoa đỏ ngầu từ bên trong thân thể phát ra , lưu động bên ngoài da thịt khiến cho cả thân thể nhìn qua phảng phất vốn được tạo ra từ kim cương , cực kỳ cứng rắn

Hồng Quân chợt mở hai mắt , đồng tử bắn ra lưỡng đạo tinh quang rồi biến mất tại chân trời phía xa

Một tiếng rống giận vang dội quần sơn , song thủ rung lên , Hỗn Độn vật chất trong cơ thể đang điên cuồng bùng phát , phảng phất như không có bất kỳ một sự kiềm hãm nào . Tuy nhiên lúc này hắn không vận dụng Đạo Thiên kính , bởi vì vượt qua trạng thái giải cấm thứ chính bất diệt phách thể , lực lượng của Đạo Thiên kính đã không còn hiệu dụng nữa

“ Trạng thái giải cấm thứ mười hai ! ”

Cả thân thể Hồng Quân có khe rung lên , giống như cột buồm trước gió , biến chất lực lượng từ ngoài thân thể phóng ra , hư không bốn phía đều không ngừng xuất hiện từng đạo sóng gợn thác loạn

Tuy nhiên , điều kỳ dị chính là cỗ biến chất lực lượng kia không có vì vậy mà tiêu tán , ngược lại quanh quẩn không ngừng xung quanh Hồng Quân phảng phất bị một cỗ hấp lực vô hình điều khiển . Rất hiển nhiên

Hồng Quân đang cố hằng điều khiển cỗ lực lượng này , thời gian hai ngàn năm Hồng Quân đối với điều khiển lực lượng biến đổi chất tăng lên với tốc độ không thể tưởng tượng nổi , thậm chí so với điều khiển luyện hóa lực của Cổ Bàn còn nhanh hơn

Xem ra sau khi được Nhâm Thiên Tuyết chỉ điểm , Hồng Quân đã hoàn toàn đột phá bình cảnh , đạt tới trạng thái thu phóng tự nhiên hoàn mỹ , tùy tâm mà diễn biến , hơn nữa lực lượng phản phệ kia cũng đã hoàn toàn biến mất

Dần dần , cỗ lực lượng biến chất kia xông vào trong thân thể của Hồng Quân khiến cho cơ thể hắn nhìn qua có vô số quang thải hoa mỹ đồ ngẫu

Hồng Quân hít vào một hơi thật sâu , cau mày nói :

“ Còn chưa phải cực hạn ... Hắn là còn chưa đủ a ”

Trạng thái giải cấm thứ mười ba !

Không có bất cứ sự lo lắng nào , Hồng Quân dứt khoát tăng tốc độ biến đổi Hỗn Động vật chất , cỗ lực lượng bạo phá kinh khủng kia đang từ trong thân thể Hồng Quân bắt đầu khởi động . Lúc này , Hồng Quân thậm chí cảm giác được hít thở đều có chút khó khăn , toàn thân cũng không thể tự điều khiển run lên bần bật , cố gắng điều khiển cỗ lực lượng biến chất kia

Quang mang đồ ngẫu bao phủ toàn thân Hồng Quân cơ hồ không thể nhìn rõ hình dáng

Quần sơn rung động , sơn lĩnh dưới chân Hồng Quân phần lớn đều bị cỗ bạo tạc lực lượng khiến rung chuyển , ngàn vạn đá vụn bay tung tóe , ngọn núi trăm vạn thước cao kia hách nhiên thấp đi trông thấy

Quá cuồng nhiệt , lực lượng bạo ngược lưu chuyển toàn thân , Hồng Quân không tự chủ được ngửa cổ lên tê thanh rống giận , phảng phất muốn đem cỗ lực lượng này tiết ra ngoài

Trạng thái giải cấm thứ mười bốn !

Không biết tại sao Hồng Quân cảm giác được tiềm lực trong cơ thể đang phóng thích rất nhanh , bản thân hắn cũng không thể biết rốt cục bắt diệt phách thể có khả năng thừa nhận cỗ lực lượng này . Vì không muốn Tru thần tinh bị ảnh hưởng , một bóng người biến ảo thanh đạo lưu quang sau khoảnh khắc biến mất trong vô tận hư không , đi tới trong Nguyên thủy vũ trụ với mật độ Hỗn Động vật chất cao

Một tia lực lượng nổ mạnh giống như ngàn vạn kim châm sắc nhọn vô cùng muốn xuyên thủng thân thể của Hồng Quân

Hồng Quân hiển nhiên đã không thể nào chịu nổi , linh hồn đột nhiên rung chuyển hẳn , cỗ lực lượng phản phệ lúc trước lại xâm chiếm toàn thân

Không ổn !

Tới lúc này Hồng Quân mới giật mình phát hiện , lực lượng Hỗn Động vật chất phóng thích ra đã hoàn toàn vượt qua cực hạn . Chủ thân lực trong cơ thể cũng đang ầm ầm khởi động từ bề mặt thân thể hình thành một tầng bích lũy màu tím , nhưng dù là vậy vẫn không cách nào hoàn toàn triệt tiêu cỗ lực lượng phản phệ kia

“ Đây đã là cực hạn sao , nhưng ta vẫn có cảm giác được một cỗ lực lượng ẩn tàng trong cơ thể không cách nào phóng thích ?” Hồng Quân cố nén đau đớn , chân mày nhíu lại , hắn vốn có cảm giác trạng thái giải cấm thứ mười bốn cùng với cực hạn của hắn còn cách rất xa , cỗ lực lượng kia ẩn giấu bên trong bắt diệt phách thể nhưng lại không cách nào phóng thích ra

“ Không được , ta nhất định phải xem cực hạn lực lượng rốt cục cường đại đến đâu !”

Khát vọng đột phá của Hồng Quân thật sự quá mạnh mẽ

Vô tận bạo tạc lực lượng giống như trời long đất lở từ trong cơ thể Hồng Quân tiết ra , tinh vực bốn phía cũng bị cỗ quang mang đồ ngẫu bao phủ , nổi lên một đợt sóng trong suốt , với một tốc độ kinh người không ngừng lan rộng . Trong phạm vi nó đi qua tất cả tinh cầu đều biến thành bụi phấn

“ A !!!”

Giờ khắc này Hồng Quân cũng không cách nào ngăn cản cỗ lực lượng như cuồng phong bạo vũ kia , cả thân thể chìm ngập trong bạo tạc chi lực , bị oanh thành phần toái

Tuy nhiên điều bất ngờ chính là từ trong vô tận Nguyên thủy vũ trụ , Hỗn Độn vật chất trong phạm vi mấy trăm dặm đều bị diễn hóa thành Hỗn Độn lực , lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi hướng tới nơi này tụ hợp . Một cỗ uy áp khủng khiếp từ trên trời giáng xuống , trong nháy mắt lại tản ra

Trong hư không , thân ảnh Cổ Bàn yên lặng hiện lên , khi cảm giác được cỗ uy áp kia trên khuôn mặt toát ra thần sắc vô cùng khiếp sợ

Lực lượng áp chế thật là khủng khiếp !

Đang ở bên trong Bàn Cổ thể giới đột nhiên nhận thấy nơi Hồng Quân tu luyện dường như xảy ra biến đổi kịch liệt nên vội vàng chạy tới đây , không nghĩ tới lại lâm vào trong cỗ uy áp đáng sợ như vậy

Cách đó không xa , Hỗn độn lực vô tận giáp tập Hỗn Độn vật chất không ngừng dung hợp , một thân ảnh từ trong Hỗn Độn hiện lên , hiện ra trước mắt Cổ Bàn

Cổ Bàn nhíu mày , thất kinh nói :

“ Hồng ... Hồng Quân đột phá ?!”

572. Chương 19: Tân Thần Thiên

Hủy diệt sau đó trọng sinh, mỗi lần trải qua quá trình như vậy cường độ bất diệt phách thể cùng với khả năng hấp thụ năng lượng tăng lên rất nhiều, song lần này không đơn thuần là như vậy

Hỗn Độn vật chất lấy linh hồn Hồng Quân làm trụ một lần nữa luyện hóa thành tân nhục thể, một cơ thể gần như hoàn mỹ hay có thể nói vượt qua cả hoàn mỹ. Tuy nhiên sau khi luyện hóa, Hồng Quân không lập tức khôi phục thần lực mà tiếp tục nhắm chặt đôi mắt dường như đang trầm như đồn ngộ điều gì đó, một cỗ hắc sắc khí lưu phiêu phù quanh thân thể

Cổ Bàn có thể cảm giác được đây là hơi thở mà Hỗn Độn lực tản ra

Giờ phút này trong đầu Hồng Quân đột nhiên hiện ra cả đồ án của Nguyên thủy vũ trụ, thần thức không ngừng mở rộng thăm dò mọi nơi. Vũ trụ vận hành bao gồm bất cứ một chuyển động nào, quỹ tích tinh vân biến ảo, vô số tin tức hiện lên sâu trong tiềm thức

Lúc này, Hồng Quân đột nhiên có một loại cảm giác nắm trong tay cả vũ trụ!

“Đây... Đây là?” bên trong thân thể Hồng Quân đột nhiên dâng lên một tia sáng hắc sắc, đang trôi nổi

Vũ trụ bốn nguyên!

Nét mặt Hồng Quân lộ vẻ vui mừng, không có nghĩ tới giải cấm toàn bộ lực lượng mặc dù tổn hủy thân thể nhưng sau khi trọng sinh lại cảm giác được vũ trụ bốn nguyên tồn tại. Điều đó đủ để chứng minh Hồng Quân đã nắm trong tay tiềm lực của vũ trụ bốn nguyên, chỉ là đã bị lực lượng phản phệ hạn chế

Tâm ý vừa động, linh hồn lực cùng bốn nguyên lực dung hợp hoàn hảo, cẩn thận cảm giác sự kì diệu của bốn nguyên lực. Hết thấy mọi chuyện trong Nguyên thủy vũ trụ lần lượt hiện lên trong đầu Hồng Quân tuy nhiên pháp tắc là tồn tại vĩnh hằng, hôm nay Hồng Quân lĩnh ngộ chính là không gian cùng thời gian chi lực

Thông qua điều khiển năng lượng pháp tắc, Nguyên thủy vũ trụ pháp tắc khí sinh ra xác thực tự thân nó là một bộ pháp tắc không có người nào có thể chế định, thậm chí ngay cả chí cao Thần Thiên cũng không có năng lực như vậy, mà Thần kiếp cũng thuộc về một phần của pháp tắc này

Sau khi linh hồn Hồng Quân cùng với vũ trụ bốn nguyên lực dung hợp, tia hắc sắc quang mang kia không ngừng co rút rồi lại phình ra, dường như có một tiết tấu đặc thù nào đó cùng với không gian và thời gian vũ trụ chi lực đối ứng

“Hôm nay ta đã lĩnh ngộ được vũ trụ bốn nguyên, theo lý mà nói cảnh giới hẳn là đến... Chẳng lẽ?” Hồng Quân trong lòng thầm đoán, cẩn thận cảm giác cổ ụ áp kì lạ kia. Thần thức truyền khắp toàn thân kinh ngạc phát hiện thân thể cùng linh hồn đều đang thay đổi với tốc độ kinh người, một loại cảnh giới khó tưởng tượng nổi

Không sai, nắm trong tay vũ trụ bốn nguyên lực có thể nói Hồng Quân đã bước vào cảnh giới Thần Thiên, trở thành hạ bộ Thần Thiên tu luyện Hỗn Độn vật chất

Thân thể cùng linh hồn biến đổi, cường độ như vậy phải nói rằng đã vượt xa Chủ thần tuy nhiên Chủ thần lực lúc này cũng đang không ngừng diễn hóa, xông vào tận trong linh hồn có hiệu quả gia cố

Đột nhiên vào lúc này Hồng Quân mở hai mắt, có chút không thể tin nổi nhìn bàn tay mình:

“Ta... đã trở thành Thần Thiên.”

Cổ Bàn phát tay nói:

“Xem ra được Nhâm tiền bối chỉ dẫn, tốc độ tu luyện của Tiểu Quân ngươi đã vượt xa ta rồi, chúc mừng a.”

Bất diệt phách thể bằng hủy từ đó trọng sinh, cảm giác được vũ trụ bốn nguyên tồn tại, phảng phất tất cả đều từ một quá trình nào đó, bất quá Hồng Quân đối với hiểu rõ bất diệt phách thể còn chưa đủ, nhưng đã có thể xác định sau khi nắm giữ vũ trụ bốn nguyên lực Hồng Quân đã trở thành Hạ bộ Thần Thiên

Hồng Quân cảm nhận được từ sâu trong linh hồn cùng thân thể truyền đến một cỗ khí tức vô cùng cường đại, hừng phấn nói:

“Ta cũng không thể tưởng tượng được lại nhanh như vậy, phụ thân nhìn thấy nhất định sẽ rất cao hứng.”

Cổ Bàn khẽ gật đầu:

“Xem ra Chương không giả Nguyên thủy vũ trụ lại nhiều thêm một người, ha ha!”

Hồng Quân vừa nghe liền lắc đầu nói:

“Ta mặc dù đã trở thành Thần Thiên nhưng gần như mới chỉ có tư cách mà thôi, cũng không phải chương không giả Nguyên thủy vũ trụ. Ta có thể cảm giác rõ rệt rằng bản thân không cách nào tính toán vận mệnh bất kì kẻ nào trong Nguyên thủy vũ trụ, rất nhiều tin tức từ vũ trụ cũng rất mơ hồ.”

Thân là Chương không giả thì bất cứ một tin tức từ vũ trụ đều có thể biết được, bất cứ vận mệnh của người nào cũng có thể đoán ra. Tuy nhiên Hồng Quân thủy chung vẫn không có Nguyên thủy thần thiên bằng cho nên gần như chỉ là một Hạ bộ Thần Thiên mà thôi

Theo một mặt nào đó mà nói, Nguyên thủy thần thiên bằng cùng với Hồng Mông kim bằng không giống nhau. Hồng Mông kim bằng chỉ cần dung nhập một tia chân linh là có thể biết hết thủy tin tức mà Nguyên thủy thần thiên bằng yêu cầu người cầm bằng phải có năng lực, đó cũng là nguyên nhân các Nhâm Thần Thiên muốn đoạt được nó

Có thể nói có được Nguyên thủy thần thiên bằng mới có thể nắm trong tay cả Nguyên thủy vũ trụ. Còn về Nguyên thủy thần thiên bằng từ đâu mà tới lại chỉ có Đệ nhất nhâm Thần Thiên biết, có lẽ đồn chính hẳn sáng tạo ra Nguyên thủy thần thiên bằng

Hồng Quân sau khi trở thành tân Thần Thiên lộ rõ vẻ hưng phấn, nói:

“Chúng ta bây giờ đi tìm Phụ thân, nói cho người biết ta đã trở thành tân Thần Thiên.”

Cổ Bàn khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

“E rằng bây giờ không được, Tam ca đang được hai vị Thượng bộ Thần Thiên bảo vệ, đang dốc lòng tu luyện, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy huynh ấy, có điều nếu ngươi đã trở thành Thần Thiên, Tam ca là Chương không giả tất nhiên là người đầu tiên biết được.”

Hồng Quân nhú nhú mày, khẽ gật đầu

...

Trong Bát Thần vũ trụ, tại một tinh vực trống trải dị thường, ba đạo nhân ảnh lập thành hình tam giác hỗ trợ lẫn nhau

Đột nhiên Tần Vũ mở to hai mắt, nét mặt hiện ra vẻ vui mừng khó tả, không kiềm chế được nói:

“Sương nhi đã trở thành Thần Thiên, thật là tốt quá!”

Nhâm Thiên Tuyết phát tay cười nói:

“Không nghĩ tới nhanh như vậy lại có một người trở thành Thần Thiên, xem ra tư chất thiên phú của gia tộc ngươi thật sự quá đáng sợ.”

Tiêu Bất Phàm chậm chạp mở hai mắt, trầm giọng nói:

“Hắn mặc dù đã trở thành Thần Thiên nhưng thủy chung vẫn không phải chủng khổng giả, hơn nữa thực lực cũng chỉ là Hạ bộ Thần Thiên, gặp ai cũng là tử lộ.”

Lời này mặc dù khó nghe nhưng lại là sự thật, thực lực Hồng Quân đích xác gặp bất kỳ một gã Thần Thiên nào cũng đều là tử lộ. Bất quá hiện tại Thần Thiên đều đang dốc lòng tu luyện, chuẩn bị một ngàn năm trăm năm sau tại Vô danh sơn, người nào sẽ đi tìm hắn gây phiền phức chứ, cho nên Tần Vũ cũng không lo lắng

“Bớt sàm ngôn đi, hôm nay tiến triển thế nào rồi?” Tiêu Bất Phàm âm trầm nói

Tần Vũ cười nhạt một tiếng:

“Không nghĩ tới đảo mắt đã qua một ngàn năm trăm năm, ban đầu trở thành Trung bộ Thần Thiên cũng cần thời gian dài như vậy. Hôm nay từ Trung bộ Thần Thiên tiến tới Thượng bộ Thần Thiên tất nhiên có nhiều khó khăn.”

Nhâm Thiên Tuyết nói:

“Trạch, Hỏa, hai loại nguyên tố pháp tắc dung hợp cùng Hỗn Độn lực thế nào?”

Tần Vũ gật đầu nói:

“Có thể khả dĩ, nhưng muốn dùng Phong nguyên tố cùng Sơn nguyên tố pháp tắc dung hợp, đích xác có nhiều khó khăn, luôn luôn không thể đạt tới cảnh giới viên mãn.”

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng nói:

“Đây là tất nhiên, còn có một ngàn năm trăm năm nữa xảy ra cuộc chiến đoạt quyền tại Vô danh sơn, vô luận như thế nào ngươi cũng phải đột phá Thượng bộ Thần Thiên cho ta, đến lúc đó ta sẽ đánh một trận sáng khoái!”

Tần Vũ cười khổ một tiếng, cảnh giới Tiêu Bất Phàm hôm nay đối với hắn mà nói thật sự đã quá xa xôi

Một ngàn năm trăm năm kia đối với năng lực hãm không của Trạch nguyên tố pháp tắc, hấp dẫn chỉ lực với một chút huyền ảo dung luyện hư không của Hỏa nguyên tố pháp tắc, khi dung hợp với Hỗn Độn lực sẽ sinh ra rất nhiều bình cảnh nhưng vẫn có thể tiếp nhận được, nói vậy không cần thời gian quá dài Tần Vũ cũng có thể đạt tới cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên. Chỉ là Thượng bộ Thần Thiên cùng với Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới chính là một khoảng cách cực kỳ khó có thể tiếp cận

Dưới sự đốc thúc chỉ đạo của Tiêu Bất Phàm cùng Nhâm Thiên Tuyết, ngàn năm qua Tần Vũ cũng chưa từng rời khỏi đây, toàn thân đắm chìm trong dung hợp nguyên tố pháp tắc cùng Hỗn Độn lực. Hôm nay với tư vị cảnh giới của hắn Hỗn Độn lực đã bao trùm mây vạn dặm xung quanh, điều khiển tùy tâm mà sinh, thao khống tự nhiên

Theo cảnh giới Thần Thiên tăng lên, thân thể cùng linh hồn từ trên xuống dưới được một cỗ năng lượng kỳ dị cải tạo, lần lượt thay đổi

Ba ngàn năm thời gian như cơn gió thoảng qua

Trong một mảnh tinh vực rộng lớn, tại một giải đất gần trung tâm Nguyên thủy vũ trụ lại có một đại lực lơ lửng, Hỗn Độn vật chất từ bốn phía đại lực không ngừng dao động nhưng dường như bị một chú lực ngăn cách, chỉ quanh quẩn bên ngoài

Đại lực kia có màu xám đen, từ xa nhìn lại giống như một tòa cự sơn, từ đó thấu phát ra một cỗ khí thế vô cùng uy nghiêm

Vô danh sơn!

Giờ phút này, hơn mười đạo nhân ảnh đột ngột xuất hiện trong hư không, ánh mắt dừng lại ở Vô danh sơn

Gần như là cùng một thời điểm tất cả thân ảnh đều mơ hồ sau đó từ từ biến mất, chỉ lưu lại hơn mười đạo tàn ảnh nhàn nhạt

Ba ngàn năm trước, tất cả Thần Thiên đã biết được manh mối từ Nhất nhâm Thần Thiên, mà ba ngàn năm sau ai mới là Chương không giả chí cao vẫn chưa ai có thể khẳng định.

573. Chương 20: Vô Danh Sơn

Nhâm Thiên Tuyết nhìn về phía xa tại một nơi u ám sâu trong vũ trụ, trầm ngâm nói:

“Ba ngàn năm, không nghĩ tới chớp mắt đã qua, chúng ta cũng nên xuất phát a.”

Tiêu Bất Phàm đôi mắt khép hờ thông thả đứng lên, quang hoa hoàng sắc không ngừng lưu động chung quanh thân thể hắn một cách tự nhiên, ánh mắt dừng ở Tần Vũ đang ngồi xếp bằng cách đó không xa, đạm nhiên nói:

“Tất cả Thần Thiên khác đã tới Vô danh sơn, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Nhâm Thiên Tuyết lạnh nhạt cười một tiếng, cũng nhìn về phía Tần Vũ nói:

“Người nghe được không, chúng ta nên đi rồi.”

Giờ phút này Tần Vũ đang ngồi xếp bằng trong hư không, Hỗn Độn lực mông lung bao phủ xung quanh cơ thể hắn. Tuy nhiên điều kì lạ chính là trong Hỗn Độn chỉ lực kia lại thấu phát ra sáu tia sáng, đang dung hợp với nhau, dưới sự điều khiển của Tần Vũ đang vận chuyển một cách hoàn mỹ

Nhâm Thiên Tuyết thở dài nói:

“Mới bắt quá thời gian ba ngàn năm, thậm chí đã đạt được Thượng bộ Thần Thiên cảnh giới hơn nữa lại còn dung hợp được lực đại nguyên tố pháp tắc, thật không thể tưởng tượng nổi.”

Hôm nay Tần Vũ đã có thể dung hợp Hỗn Độn lực vào sáu loại nguyên tố pháp tắc một cách hoàn mỹ, bởi sau khi thẩm sát nguyên tố pháp tắc chi thần mà trở thành Thần Thiên cho nên trạng thái điều khiển nguyên tố pháp tắc nếu so với các nhâm Thần Thiên khác chắc chắn hoàn hảo hơn

Tiêu Bất Phàm cười nhạt nói:

“Tốc độ của hắn so với ta năm đó còn nhanh hơn một chút, nhưng trong thời gian ngắn như vậy có thể đột phá Địa nguyên tố pháp tắc phải trông vào chính bản thân hắn, bất quá đã không còn thời gian nữa.”

Bỗng nhiên lúc này Hỗn Độn lực bao phủ Tần Vũ có chút khẽ rung động, sáu loại nguyên tố pháp tắc yên lặng biến mất không thấy đâu

“Thì ra đã ba ngàn năm” Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu, cảm khái

Ánh mắt Tiêu Bất Phàm nhất liêm:

“Chúng ta bây giờ sẽ đến Vô danh sơn, đến lúc đó tranh quyền chương không chí cao, Nguyên thủy thần thiên bảng còn có thể nằm trong tay người hay không, điều đó cũng không phải do chúng ta định đoạt.”

Tần Vũ khẽ gật đầu:

“Điều này ta đã biết, người này sẽ là Chưởng khống giả chí cao Nguyên thủy vũ trụ, Nhất Nhâm Thần Thiên đại nhân sẽ có tiết lộ, bất quá lần này nên nói cho bọn Sương nhi cùng Tứ đệ biết.”

Nhâm Thiên Tuyết trầm giọng nói:

“Theo lí mà nói bọn họ đã đột phá đến cảnh giới Thần Thiên, mặc dù bỏ lỡ tin tức nhưng Nhất nhâm Thần Thiên đại nhân nhất định đã tiết lộ manh mối cho bọn hắn, đến Vô danh sơn có lẽ sẽ gặp.”

Một ngàn năm trăm năm trước, bắt diệt phách thể của Hồng Quân tan biến ngoài ý muốn nhưng lại đột phá lên cảnh giới Thần Thiên, tuy nhiên qua một ngàn năm sau Cổ Bàn thông qua luyện hóa lực trong Bàn Cổ phiên cũng đã đạt tới cảnh giới Thần Thiên. Song, theo một mặt nào đó mà nói luyện hóa lực cũng không thuộc về biến đổi Hỗn Độn vật chất, cũng không thuộc về Nguyên tố pháp tắc, chính là một loại phương thức tu luyện linh hồn, dù sao Bàn Cổ thể giới tồn tại cũng nhờ vào chân linh mà tạo nên

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói:

“Chúng ta đi thôi.”

“Khoan đã!” Tần Vũ đột nhiên kêu lên

Tiêu Bất Phàm nhíu mày:

“Sao vậy?”

Tần Vũ cười nhạt một tiếng, quang hoa trong tay chợt lóe đột nhiên hiện ra một quang cầu màu tím rộng ba thước, bên trong có gì đó lưu chuyển trông rất quỷ dị

“Vật này có thể giúp ta tới Vô danh sơn nhanh hơn!”

Nhâm Thiên Tuyết cười nói:

“Là Tử Thủy Thiên tinh, ban đầu ta từ tin tức trong Nguyên thủy thần thiên bằng biết được nó là từ Huyền Thiên mở dung hợp mà thành Nguyên thủy chí tôn linh bảo.”

“Nguyên thủy chí tôn linh bảo?” Tiêu Bất Phàm cười nhạt “Những linh bảo này trước mặt Thần Thiên đúng là không có bất cứ hiệu dụng nào, có thể tăng lên đến cảnh giới Thần Thiên, nắm trong tay lực lượng cường mạnh mới là vương đạo!”

Tần Vũ cười nhạt, đưa tay áp lên Tử Thủy Thiên tinh, quang hoa huyền lạn ba đạo nhân ảnh trong nháy mắt biến mất vô ảnh tung

Sau một khắc, Vô danh sơn!

Phía ngoài đại lục xám trắng kia, thân ảnh ba người Tần Vũ đột nhiên xuất hiện

Tần Vũ nhíu mày nói:

“Không biết Sương nhi, Tứ đệ bọn họ có tới không?”

Tiêu Bất Phàm lãnh đạm nói:

“Người tốt nhất không nên vọng động dùng thần thức tìm kiếm, nơi này đâu đâu cũng là chưởng khống giả Thần Thiên, người làm như vậy sẽ khiến bọn họ phản cảm.”

Nhâm Thiên Tuyết gật đầu nói:

“Tần Vũ, hôm nay mặc dù cũng đạt tới cảnh giới Thượng bộ Thần Thiên nhưng Thần Thiên cường mạnh hơn người chắc chắn sẽ có, nhất là Thần Thiên tu luyện Hỗn Độn lực cùng tu luyện linh hồn, cho nên người phải cẩn thận một chút.”

Chúng ta vào thôi!

Tiếp đó, ba người hướng tới tòa núi xám trắng bay đi

Vô danh sơn trong Nguyên thủy vũ trụ chính là một phần không hoàn chỉnh của một tinh cầu sau khi bạo liệt, nhưng không biết tại sao từ tin tức trong nguyên thủy thần thiên bằng ghi lại vô luận là kết cấu sơn

thể hay là vị trí địa lý đều vô cùng chuẩn xác, vô cùng rõ ràng cho nên các nhâm Thần Thiên đều biết Vô danh sơn này

Tuy nhiên khi ba người tới gần Vô danh sơn cả tòa túi liền chấn động kịch liệt hẫ lên, từ bên rìa núi hiện diện từng đạo sóng gợn rất lớn, rung động giống như cự thạch rơi vào hồ nước, đang khuếch tán với tốc độ kinh người. Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng bài xích bộc phát ra, Tiêu Bất Phàm là Thượng bộ Thần Thiên cũng không tự chủ được lui về phía sau vài bước

“Xem ra Nhất nhâm Thần Thiên đã hạ cấm chế” Nhâm Thiên Tuyết nhú mày nói

Tần Vũ trong lòng cả kinh:

“Chúng ta vào như thế nào?”

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng nói:

“Cấm chế kia bất quá chỉ là hình thức mà thôi, Nhất Nhâm Thần Thiên đại nhân là muốn cho mọi người biết nơi này tuyệt đối không thể làm loạn, xem như là lời cảnh cáo của Nhất Nhâm Thần Thiên, nhưng nhất định có cửa vào, chúng ta tìm bốn phía xem.”

Lập tức, ba người dọc theo Vô danh sơn nhanh chóng phi hành, quả nhiên ở trung tâm phía Tây Nam có một vũng xoáy, bên trong u ám thâm thúy, hẳn là cửa vào Vô danh sơn Ba người cũng không có bất cứ phòng bị gì trong nháy mắt bay vào trong đó

“Sao? Vô danh sơn kia hình như thay đổi bộ dáng?” Tần Vũ cả kinh nói

Cả tòa Vô danh sơn hiện ra to lớn vô cùng, cao gần trăm vạn trượng giống như một con ngọa long đang say ngủ, thấu phát ra một cỗ uy nghiêm vô tận. Tuy nhiên từ bên ngoài nhìn vào, Vô danh sơn cũng không có lớn như vậy

Nhâm Thiên Tuyết nói:

“Có lẽ cấm chế kia khiến cho thị giác chúng ta rối loạn, khiến cho chúng ta có thể thấy toàn cảnh Vô danh sơn.”

Lúc này, ánh mắt Tiêu Bất Phàm nhất liễm, trầm giọng nói:

“Các người cảm giác được không, có không ít Thần Thiên đang ở trên đỉnh núi Vô danh sơn này, chúng ta cũng đi thôi.”

Hô!

Ba đạo nhân ảnh bay lên thoáng chốc đã biến mất phía chân trời, phía trên đỉnh núi giống như bị một lực lượng nào đó chém bằng, thậm chí có cả một tòa thần đài cực kì rộng rãi, bên trái có đặt một tấm bia đá trên đó khắc một số văn tự nhưng lại bị một cỗ quang vụ mông mông che kín

Tần Vũ vận chuyển Thủy nguyên tố pháp tắc muốn phá vỡ lớp quang vụ kia tuy nhiên lại phát hiện bên trong nó ẩn chứa một năng lượng khủng khiếp

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói:

“Đứng uống phí khí lực nữa, đó là thủ pháp của Nhất nhâm Thần Thiên đại nhân, không thể phá hủy.”

Tần Vũ hít sâu một hơi, từ đám quang vụ kia cũng đủ để nhận định vị chí cao Thần Thiên này đáng sợ đến mức nào

“Hô!” “Hô!” “Hô!”

Mười mấy đạo nhân ảnh xuất hiện trên phong đài, vẫn đang lơ lửng tuy nhiên ánh mắt từng người đều đặt lên Tần Vũ, trong ánh nhìn toát lên thần sắc vô cùng tham lam

Tần Vũ thấy thế, chân mày nhú lại:

“Khí tức thật mạnh, xem ra phần lớn đều là thượng bộ Thần Thiên.”

Lúc này Tần Vũ thấy bên trái một Thượng bộ Thần Thiên bạch phát kim đồng, đứng bên cạnh là một đại hán mặc một huyết sắc khải giáp, mục quang sắc bén tuy nhiên thực lực lại chỉ đạt tới cảnh giới Chủ thần “Chiến thần?”

Không sai, đích thực ban đầu Hồng Quân đã đánh bại được Chiến thần. Sau khi Chiến thần đào thoát được lại bị bạch phát kim đồng kia khống chế linh hồn, hơn nữa còn cho Chủ thần chỉ lực, hôm nay bất quá chỉ là khôi lỗi của hắn mà thôi

Thần Thiên kia ánh mắt lạnh như băng khiến cho người khác cảm giác kính trọng, trong đồng tử bao phủ một tia lực quang, hướng về phía Tần Vũ cười lạnh:

“Xem ra ngươi chính là người nắm giữ Nguyên thủy thần thiên bảng, hắc hắc, không lâu nữa chẳng ai có thể bảo vệ được ngươi!”

Tần Vũ chưa kịp trả lời, Tiêu Bất Phàm đột nhiên mở miệng nói:

“Ngươi nếu là có năng lực thì tới cướp Nguyên thủy thần thiên bảng, nếu chưa có thì rút sang một bên đi!”

Thần Thiên có mái tóc bạc kia ánh mắt chợt trở nên hung lệ vô cùng:

“Tiêu Bất Phàm, ngươi nghĩ ở Vô danh sơn này là không thể xuống tay, ngươi cho rằng ta thật không dám giết ngươi?!”

Tiêu Bất Phàm cười lạnh nói:

“Ngươi giết được ta sao, linh hồn công kích của ngươi có thể hủy diệt sinh mệnh nguyên lực sao, thật là nực cười!”

“Ngươi chờ xem, đến lúc đó ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!” Bạch phát kim đồng Thần Thiên kia hừ lạnh một tiếng, thân ảnh giống như mị ảnh biến mất không thấy đâu, mà Chiến Thần lại giống như mất đi linh hồn chậm chậm bay đi về phía xa xa

Lúc này, Tần Vũ dò tìm tin tức bên trong Nguyên thủy thần thiên bảng, miệng phát ra mấy chữ:

“Đệ thất nhâm Thần Thiên, Cổ Tôn...”

Đột nhiên vào lúc này một thanh âm hùng hậu từ trong đầu hắn vang lên:

“Vô danh sơn phía Đông Nam bên trong sơn động, tới đây ngay.”

Tần Vũ kinh hãi tái mặt, giọng nói vừa rồi phảng phất xuyên thấu cả linh hồn hắn, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt vô cùng. Tiêu Bất Phàm bên cạnh cũng nhíu mày:

“Ngươi nghe được không, đây là thanh âm của Nhất nhâm Thần Thiên, hắn muốn gặp chúng ta.”

Nhâm Thiên Tuyệt nghi hoặc nói:

“Các ngươi đang nói cái gì, thanh âm của Nhất nhâm Thần Thiên?”

Xem ra Nhất nhâm thần Thiên đại nhân không truyền âm cho Nhâm Thiên Tuyệt

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói:

“Nhất nhâm Thần Thiên đại nhân muốn gặp chúng ta, ngươi trước tiên cứ ở lại chỗ này đi, Tần Vũ, chúng ta đi.”

Giờ phút này Tần Vũ vẫn còn đang chìm trong nỗi khiếp sợ, nghe Tiêu Bất Phàm gọi vội vàng theo hắn bay về phía Đông Nam.

574. Chương 21 : Thiên Khải Tứ Bảo

“ Vào đi !”

Thanh âm kia một lần nữa lại vang lên , bỗng nhiên trong lúc này , từ mỏm núi phía xa truyền đến một trận nổ vang , hư không trước mắt dần dần trở nên vặn vẹo hẳn lên hình thành một lỗ đen sâu hoắm , từ xa nhìn lại vùng xoáy này rõ ràng là một thông đạo u ám

“ Xem ra Nhất nhâm Thần Thiên đã dùng thủ pháp che dấu sơn động này ” Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói , lập tức hai người tiến vào thông đạo

Bên trong thông đạo tràn ngập một cỗ uy áp , phân tán theo một phương thức đặc thù nào đó khiến cho cả không gian phẳng phất như nước , đẩy lên từng đợt sóng lăn tăn . Thông đạo cũng không dài lắm , không lâu sau Tần Vũ cùng Tiêu Bất Phàm đã đi tới cuối , tận cùng là một sơn động

Ánh nền lập lòe khẽ lay động chiếu lên thân thể tang thương của một lão nhân

“ Nhất nhâm Thần Thiên ! ” Tiêu Bất Phàm toàn thân chấn động , đột ngột quỳ xuống . Tần Vũ trông thấy Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới như vậy cũng trở nên gấp gáp

Đứng cách đó không xa là một lão nhân mặc trường bào màu trắng , nhìn qua từ mi thiện mục , vô cùng hòa ái , cầm trong tay một cây trụ tượng , nếp nhăn hẳn rõ trên khuôn mặt , đôi con ngươi phát ra tia sáng khiếp người khiến người khác cảm giác vô cùng kính phục , toàn thân toát lên phong thái của thần thánh

Không có uy áp khủng khiếp tuy nhiên ngay cả nhìn người trước mặt Tần Vũ cũng cảm giác được Nhất nhâm Thần Thiên quá cao lớn , khiến bản thân cảm giác được mình không khác gì một tiểu bối , thân thể không tự chủ được liền quỳ xuống

Đây chính là chí cao Thần Thiên , là Chí tôn của các Thần Thiên

Nhất nhâm Thần Thiên ngồi xếp bằng trên chiếc giường đá , thần nhiên nhìn Tần Vũ mỉm cười nói :

“ Các ngươi tới rồi , ngồi xuống đi ”

Vừa nói phát tay áo một cái , hai tọa thạch xuất hiện bên cạnh hai người . Tiêu Bất Phàm cùng Tần Vũ ngồi xuống nhìn Nhất nhâm Thần Thiên , thần sắc đều có chút khấn trương

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói :

“ Đại nhân , thật sự phải tuyển chọn chí cao chưởng khống giả sao , còn Tần Vũ ... ”

Lời nói còn chưa dứt , Nhất nhâm Thần Thiên đã mỉm cười khoát tay , nói :

“ Tần Vũ , nếu là Nguyên thủy trực tâm chưa từng băng hủy , dựa vào quy tắc nguyên thủy mà nói chí cao chưởng khống giả không ai khác ngoài ngươi , nhưng Thần Thiên mộ địa băng hủy tất cả Thần Thiên cũng theo đó mà sống lại , như vậy thần kiếp cũng không còn tồn tại nữa , quy tắc cũ cũng sẽ phải thay đổi ”

“ Quy tắc nguyên thủy ? ” Tần Vũ nhíu mày nói , vẻ mặt Tiêu Bất Phàm cũng khó hiểu

Nhất nhâm Thần Thiên thở dài thật sâu , từ từ nói :

“ Các ngươi trở thành Thần Thiên nói vậy cũng đã biết rồi , Nguyên thủy vũ trụ không phải do con người sáng tạo mà là vốn dĩ nó đã tồn tại , bên trong nó có một loại quy tắc , vô luận là thời gian , không gian đều thuộc về một phần quy tắc nguyên thủy này , chúng ta không thể sáng tạo , chỉ có thể vận dụng vũ trụ bốn nguyên lực . Tất nhiên , Thần kiếp cũng là một chế định của Nguyên thủy vũ trụ đối với Thần Thiên ”

“ Nguyên lai như vậy , nguyên thủy trực tâm băng hủy khiến cho quy tắc nguyên thủy cũng sinh ra biến hóa ” trong lòng Tần Vũ thất kinh

“ Ta đã không nhớ rõ đã bao nhiêu diễn kịch rồi , ở trong Nguyên thủy vũ trụ từng có rất nhiều cường giả cảnh giới Thần Thiên , vì tranh đoạt quyền chưởng khống chí cao mà chém giết lẫn nhau khiến cho cả Nguyên thủy vũ trụ cũng xuất hiện trạng thái rất không ổn định . Sau đó , Nguyên thủy vũ trụ rốt cục đã cản trở , hủy diệt hết thủy cường giả cùng tình cầu có sinh mệnh , mà ta chính là người may mắn còn sống , từ lúc đó , ta đã trở thành Đệ nhất Thần Thiên , cũng cảm giác được sự tồn tại của thần kiếp , kế tiếp ta một lần nữa sáng tạo ra sinh mạng , cũng truyền thừa Thiên vị cho các đời sau ”

“ Như vậy Thần Thiên mộ địa băng hủy cùng với các Nhâm Thần Thiên sống lại là có nguyên nhân gì ? ” Tần Vũ nóng lòng hỏi

Nhất nhâm Thần Thiên cười nhạt một tiếng :

“ Điều này ta cũng không rõ , có lẽ là một biến động của nguyên thủy quy tắc , Thần Thiên mộ địa cũng không phải do ta tạo nên mà là từ một khối sinh mệnh mỏ thạch rất lớn dựng dục trong Nguyên thủy vũ trụ mà nên , sau khi trải qua cải tạo liền biến thành Thần Thiên mộ . Nhưng không có nghĩ đến nó có thể hút lấy lực lượng của Nguyên thủy chí tôn linh bảo khiến cho chúng ta sống lại một lần nữa , nói về việc này còn phải cảm tạ Nhâm Thiên Tuyệt ”

Tiêu Bất Phàm nói :

“ Đại nhân , tuyển chọn chí cao chương không giả tại Vô danh sơn sẽ thế nào ”

“ Đến lúc đó các người sẽ biết ” Nhất nhâm Thần Thiên đột nhiên vươn tay ra , Tần Vũ cơ hồ không kịp phản ứng , một quyển trục màu vàng nhạt đã rơi vào trong lòng bàn tay hắn

Tần Vũ nhíu mày nói :

“ Nguyên thủy thần thiên bằng thật sự là do người sáng tạo sao ?”

Nhất nhâm Thần Thiên dừng ở Nguyên thủy thần thiên bằng kia , nói :

“ Nguyên thủy thần thiên bằng có thể nói là pháp tắc điều khiển cả Nguyên thủy vũ trụ , nhưng cũng không phải do ta tạo nên , nó tồn tại cùng Nguyên thủy vũ trụ , ta gần như chỉ biến ảo nó thành hình dáng như vậy thôi , hôm nay Nguyên thủy thần thiên bằng sẽ tạm thời do ta bảo quản , đợi đến khi tuyển chọn được chí cao chương không giả sẽ giao nó cho tân nhâm Thần Thiên ”

Tiêu Bất Phàm hỏi :

“ Đại nhân , chí cao Thần Thiên không có Nguyên thủy thần thiên bằng , cũng có thể gọi là chí cao chương không giả sao ?”

Nhất nhâm Thần Thiên khoé miệng giắt một nụ cười thần bí :

“ Chờ đến khi người đạt tới Chí cao Thần Thiên cảnh giới sẽ hiểu rõ . Người cùng Tần Vũ đều là trăm sát nguyên tố pháp tắc chi thần mà trở thành Thần Thiên , về tư chất thiên phú không ai có thể so sánh nhưng Tần Vũ dường như còn hơn người vài phần , cho nên ta định tặng hắn một lễ vật ”

“ Lễ vật ?” Tần Vũ có chút kinh ngạc

Tiêu Bất Phàm bên cạnh sắc mặt vui mừng , nhìn Tần Vũ nói :

“ Đại nhân muốn tặng người lễ vật , người có nghe không ?”

Tần Vũ lúc này mới phản ứng , chấp tay nói :

“ Đa ... Đa tạ Đại nhân ”

Nhất nhâm Thần Thiên ha ha cười nói :

“ Sau này cũng đừng gọi ta là đại nhân gì đó , tên ta là Thiên Khải , dựa theo ngôi vị Thần Thiên mà nói ta là trưởng bối của người , sau này các người cứ gọi ta một tiếng đại ca là tốt rồi ”

“ Vâng , Thiên Khải đại ca !” Tần Vũ cùng Tiêu Bất Phàm đồng thanh nói

“ Hảo !” ánh mắt Thiên Khải nhất liễm đột nhiên một tay lộn lên gần như là tuy hứng , vô tận Hỗn Động lực điên cuồng xông tới với tốc độ kinh người nén lại , khí lưu vô hình trong đó đột nhiên hiện lên một tia li ti sắc vàng , từ trong tay Thiên Khải hình thành một quang cầu to bằng nắm tau , từ từ ngưng kết lại

Tiêu Bất Phàm thất kinh , nhíu chặt hai hàng lông mày lại “

“ Đây ... Đây là cổ hóa Hỗn Động lực ” “ Cổ hóa là cái gì ?” Tần Vũ nghi hoặc hỏi

Tiêu Bất Phàm trầm giọng nói :

“ Cổ hóa Hỗn Độn lực cũng là dùng Nguyên tố pháp tắc dung hợp vào Hỗn Độn lực , nhưng biến nó trở nên sẵn chắc , cổ hóa Hỗn Độn lực ẩn chứa Nguyên tố pháp tắc đủ để khiến một Thần Thiên trong nháy mắt lĩnh ngộ được huyền ảo của Hỗn Độn lực , cực kì huyền bí nhưng rất khó làm được ”

“ Người có thể làm được không ?”

Tiêu Bất Phàm cười khỏ một tiếng :

“ Ta trong lúc tu luyện cũng hiểu được nhưng muốn thực hiện phải là Chí cao Thần Thiên ”

Thiên Khải cười nói :

“ Cổ hóa Hỗn Độn lực của địa nguyên tố pháp tắc là ta dùng hơn mười diễn kĩ mà tạo thành , bây giờ ta tặng nó cho ngươi , như vậy ngươi có thể đạt tới Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới rồi ”

Tần Vũ hôm nay đã có thể dùng Hỗn Độn lực dung nhập hoàn mỹ vào sáu loại nguyên tố pháp tắc , nếu như cổ hóa được Địa nguyên tố pháp tắc như vậy tuyệt đối có thể trong nháy mắt đột phá bình cảnh , đạt tới Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới

“ Đa ... Đa tạ Thiên Khải đại ca !”

Thiên Khải nói :

“ Nguyên thủy thần thiên bằng là ta từ trên người ngươi lấy đi , không lâu nữa có thể sẽ trở lại trên tay ngươi nhưng phải bằng thực lực bản thân tranh đoạt , ngươi bây giờ đi luyện hóa nó đi ”

Tần Vũ nâng quang cầu màu vàng kết tinh kia trên tay , trong lòng rất kích động , chợt dùng một giọt máu dung nhập vào bên trong , một tia khí lưu màu vàng trong nháy mắt thấm vào trong thân thể hắn , một cảm giác huyền ảo trong nháy mắt tràn ngập trong đầu

Giờ phút này , toàn thân Tần Vũ đều đắm chìm trong sự huyền ảo của Địa nguyên tố pháp tắc

Thiên Khải cười nhạt một tiếng đi tới bên cạnh Tiêu Bất Phàm , rí tai trong chốc lát , sắc mặt Tiêu Bất Phàm thay đổi mấy lần cuối cùng khẽ gật đầu

Tiêu Bất Phàm chợt nói :

“ Thiên Khải đại ca , thì ra trong lòng huynh sớm đã có tính toán ”

Thiên Khải ha ha cười to :

“ Kế không lại được với biến hóa , có thể thành công hay không còn phải xem bản thân hắn ”

Tiêu Bất Phàm gật đầu nói :

“ Thiên Khải đại ca yên tâm , ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó ”

Lúc này , ngoài cửa động hiện lên hai bóng người , khí tức cường mạnh khiến Tiêu Bất Phàm hít thở cũng khó khăn

Một nam một nữ

Nam nhân vóc người khôi ngô mặc trên người chiến giáp không có hộ thủ , gân xanh nổi đầy trên lớp da thịt màu đồng , cặp mắt kia như ẩn chứa trường mâu tiêm đao khiến cho người ta kinh sợ . Nữ nhân mặc một y phục tơ tằm màu xanh mềm mại , phía trước thêu hình thụ đằng , nét mặt như hoa như ngọc , thanh lệ không thể tả nổi

Thiên Khải thấy hai người , cười nói :

“ Từ tin tức trong Nguyên thủy thần thiên bằng hắn là người đã biết bọn họ . Đệ nhị nhâm Thần Thiên Cửu Thiên Tôn , là tu luyện biến đổi Hỗn Độn vật chất mà thành Thần , còn Đệ tam Thần Thiên Mộng Như Yên là tu luyện linh hồn , hai người đều là Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới , bất quá bọn họ không tham gia vào cuộc tuyển chọn lần này ”

Tiêu Bất Phàm chấp tay nói :

“ Thiên Tông đại ca , Như Yên đại tỷ ”

Mộng Như Yên ôn nhu cười một tiếng , thở dài nói :

“ Không hổ là trảm sát Nguyên tổ pháp tắc mà trở thành cường giả Thần Thiên , trên phương diện thiên phú chúng ta căn bản không thể so sánh ”

Giọng nói Cừu Thiên Tông khàn khàn :

“ Bất quá bọn hần tu luyện đều là Nguyên tổ pháp tắc , nếu là biến đổi Hỗn Động chất , thiên phú có cao tới đâu cũng uống công ”

Thiên Khải cười nói :

“ Cũng không hẳn như vậy , hai cường giả Thần Thiên gần đây nhất trong đó một người tu luyện biến đổi Hỗn Động chất , cả hai người tư chất cũng không giống nhau ”

Hai người kia vừa nghe thấy ánh mắt chợt sáng lên

575. Chương 22 : Chiến Trường Thần Thiên

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu, khẽ ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn. Hỗn Động lực vô tận đang điên cuồng hướng về bốn phía khuếch tán, từng luồng khí màu vàng đất đang không ngừng tràn ra lấp đầy mỗi một tấc không gian trong sơn động này.

- Không hổ là địa nguyên tổ pháp tắc dung nạp toàn bộ, sinh mệnh nguyên lực này quá lợi hại rồi.

Tần Vũ cảm khái nói, sinh mệnh nguyên lực dung hợp vào Hỗn Động lực để rót vào trong da thịt cùng mạch máu của ông hoàn toàn. Dường như toàn bộ thân thể cũng theo đó mà sáng bừng lên.

Thiên Khải nhìn Tần Vũ, trong mắt toát ra một ít mỉm cười rồi nói:

- Nếu như Thần Thiên khác muốn hoàn mỹ lĩnh ngộ sự cổ hóa trong địa nguyên tổ pháp tắc cùng Hỗn động lực dung hợp như thế nào thì ít nhất cũng cần thời gian gần trăm năm, nhưng cùng người với Tiêu Bất Phàm cũng khác nhau. Hiện giờ ngươi cũng coi như đạt tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh rồi.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đa tạ Thiên Khải đại ca!

Tập Thiên Tông ở bên cạnh nói:

- Thiên Khải đại ca, thời gian cũng sắp đến, chúng ta bắt đầu đi.

Thiên Khải mỉm cười:

- Cũng tốt, chúng ta đi thôi.

Tần Vũ nhướn mày, trầm nghĩ:

- Sắp tới lúc tuyển chọn Chương không giả tối cao rồi sao?

Mọi người theo Thiên Khải đi lên trên cái sân rộng lớn của đỉnh núi Vô Danh Sơn. Giờ phút này, toàn bộ Thần Thiên gần như đều ở đây, trong nháy mắt nhìn thấy Tần Vũ, ánh mắt mọi người đều trở nên kinh ngạc hơn. Bọn họ dường như cho rằng nguyên thủy Thần Thiên bằng còn trên người hần.

Thần Thiên bạch phát kim đồng cũng ở nơi này, lúc hần nhìn thấy Tần Vũ thì trong mắt hần hiện lên một ít khiếp sợ :

- Thực lực của hần dường như mạnh hơn, thể vừa rồi hần đang che dấu sao?

Hần đương nhiên không biết Tần Vũ nhận được sự cổ hóa địa nguyên tổ pháp tắc của Thiên Khải. Hiện giờ ông đã có cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh.

Tần Vũ nhìn chăm chú hơn hai mươi tên Thần Thiên mà trong đó phần lớn Thần Thiên đều bị Phong Thần Nguyệt giết chết rồi, còn người chết ở trong tay Tiêu Bất Phàm cũng không ít. Toàn bộ Thần Thiên đều tụ tập ở đây, hình thành một dòng từ trường uy áp mãnh liệt, khiến toàn bộ Vô Danh Sơn cũng đang hơi hơi rung lên.

- Phụ thân!

Đột nhiên, phía sau truyền tới âm thanh quen thuộc của một người. Tần Vũ còn chưa xoay người liền cảm giác được hai luồng khí tức quen thuộc.

- Sương nhi, Tứ đệ!

Nhìn thấy Hồng Quân cùng Cổ Bàn cách đó không xa, trên mặt Tần Vũ lộ ra vẻ tươi cười.

Hồng Quân hưng phấn nói:

- Phụ thân, con cũng đạt tới cảnh giới Thần Thiên, không lâu sau Thần Thiên đời thứ nhất nói cho con biết phải tới Vô Danh Sơn để tuyển chọn người có quyền tối cao nắm trong tay. Bởi vì mấy năm nay phụ thân đều ở bên trong dốc lòng tu luyện cho nên con không có cách nào nói cho người việc này.

Cổ Bàn cũng có vẻ hết sức kích động :

- Tiểu quân trở thành Thần Thiên không lâu thì đệ cũng bước vào cảnh giới Thần Thiên, xem như tu luyện linh hồn đi.

Tần Vũ nhẹ nhàng thở dài nói :

- Ta có được nguyên thủy Thần Thiên bằng, các người trở thành Thần Thiên ta tự nhiên là người thứ nhất biết, tuy nhiên mấy năm nay ở dưới sự chỉ đạo Tiêu tiên bối, ta dốc lòng tu luyện nguyên tố pháp tắc, cho nên ta không thể đi gặp các người được, ai.

Hồng Quân lắc lắc đầu :

- Phụ thân tu luyện quan trọng hơn. Hiện giờ Thiên Minh cùng Hầu tử cũng đạt tới cảnh giới chủ thần và cũng nhận được chủ thần lực.

- Tốt lắm, tốt lắm.

Tần Vũ nhìn thấy Hồng Quân cùng Cổ Bàn thì đáy lòng của ông cảm giác kích động dị thường. Dù sao ba nghìn năm qua gần như không một lần gặp mặt, trước sau đều đắm chìm ở trong sự dung hợp Hỗn Độn lực cùng nguyên tố pháp tắc.

Giờ phút này, Thiên Khải chậm rãi đi tới giữa sân, toàn bộ Thần Thiên đều nhường đường ra, lực uy hiếp của Thần Thiên tối cao kia khiến tất cả mọi người đột nhiên cảm giác rung động ở đáy lòng.

Mà Tập Thiên Tông cùng Mộng Như Yên chia nhau đứng ở hai bên Thiên Khải. Từ trong lời nói của Thiên Khải thì có thể thấy bọn họ không tham dự tranh đoạt quyền tối cao nắm trong tay.

Trên khuôn mặt có chút già nua của Thiên Khải đột nhiên toát ra một ít vẻ mỉm cười thần bí, lập tức gương tay trái lên, đột nhiên hiện ra quyền trục thật lớn màu vàng nhạt xuất hiện, chậm chậm mở ra.

- Nguyên thủy Thần Thiên bằng!

Ánh mắt toàn bộ Thần Thiên đều tập trung vào nguyên thủy Thần Thiên bằng phía trên. Các đời Thần Thiên đều đã từng trải qua việc nắm trong tay quyền tối cao. Cảm giác quen thuộc kia đến nay khó có thể quên được.

Ánh mắt Tần Vũ cũng rơi trên nguyên thủy Thần Thiên bằng kia, nhú mày nói:

- Cuối cùng cũng phải tuyển chọn người nắm trong tay quyền tối cao?

Hồng Quân hỏi:

- Phụ thân, vì sao họ phải tuyển chọn quyền tối cao nắm trong tay?

Cổ Bàn cũng lộ vẻ lo lắng, dường như thiết tha muốn biết đáp án.

Tần Vũ nói:

- Thần Thiên đời thứ nhất muốn ngăn chặn Thần Thiên sát hại lẫn nhau, tuy nhiên trọng yếu hơn là vũ trụ này cần phải có một Chưởng khống giả tối cao thích hợp để nắm giữ.

- Nếu như không phải là Tam ca vậy sẽ là ai chứ?

Cổ Bàn có chút nghi hoặc nói.

- Sau đó thì sẽ biết, ta không biết Thiên Khải đại ca phải tuyển chọn như thế nào?

Lúc này, âm thanh khoáng đạt của Thiên Khải vang vọng toàn bộ Vô Danh Sơn. Âm thanh của ông tựa như xuyên qua linh hồn của toàn bộ Thần Thiên, có vẻ hết sức trầm lắng.

- Không lâu trước, các vị nhờ vào lực của nguyên thủy Chí Tôn linh bảo, may mắn từ trong Thần Thiên Mộ Địa sống lại, đây chính là may mắn cực lớn. Nhưng ở bên trong nguyên thủy vũ trụ, chỉ có một người có thể nắm trong tay nguyên thủy Thần Thiên bản, cho nên ở Vô Danh Sơn lần này, ta muốn chọn ra Chưởng khống giả tối cao.

Lúc này, trong đó có một vị trung bộ Thần Thiên lớn tiếng nói:

- Như vậy sơ phạm thần thiên đại nhân, vì sao người không đến làm Chưởng khống giả tối cao này?

Thiên Khải lạnh nhạt cười :

- Bởi vì ta chắc chắn không phải người đó.

Chắc chắn?

Trong lòng Tần Vũ có chút nghi hoặc, có lẽ là hạn chế nguyên thủy quy tắc chứ.

- Như vậy Thần Thiên đại nhân, người như thế nào tuyển chọn?

Lúc này, Phong Thần Nguyệt lớn tiếng nói. Nháy mắt, ánh mắt mọi người đều rơi ở trên người Thiên Khải, cùng đợi ông trả lời.

- Rất đơn giản!

Khóe miệng Thiên Khải lộ ra một ít mỉm cười, tay vừa lật, tấm bia đá kia đặt ở mép sân đột nhiên rung động lên, sương mù màu xanh ở bên ngoài dần dần biến mất, hiện ra bốn chữ to.

Thần Thiên chiến trường!

Trên mặt mọi người đều hiện ra vẻ kinh ngạc. Rất hiển nhiên, lúc này Thần Thiên đời thứ nhất muốn cho toàn bộ Thần Thiên huyết chiến một hồi, kẻ có năng lực thì có được nguyên thủy Thần Thiên Bản.

Mộng Như Yên thoáng cau mày :

- Người làm như vậy, sẽ chết đi rất nhiều Thần Thiên.

Thiên Khải lạnh nhạt nói:

- Tổng hết thảy phải có kết quả, nếu không xác lập ra cường giả chân chính thì sau này sau khi những Thần Thiên còn sống sáng tạo ra sinh mệnh vũ trụ, cũng sẽ bắt đầu tàn sát chung quanh. Đến lúc đó tình huống sẽ càng khó lường hơn.

Tập Thiên Tông hừ lạnh một tiếng thật mạnh :

- Như vậy cũng tốt, ta thật muốn nhìn thấy rốt cuộc ai có năng lực mạnh hơn.

- Hô!

Một luồng uy áp mãnh liệt quét xuống, nháy mắt quét sạch toàn bộ Vô Danh Sơn.

Toàn thân Hồng Quân cùng Cổ Bàn run lên, đột nhiên bọn họ cảm giác cổ áp chế lực lượng mạnh mẽ, tựa như trên lưng đỡ hai ngọn núi lớn.

Phụ thân, thật là lợi hại!

Âm thanh Hồng Quân cũng có chút run rẩy, dù sao hấn cùng với Cổ Bàn đều mới bước vào Thần Thiên không bao lâu, đương nhiên không thể chịu được trung bộ, thượng bộ thậm chí Thần Thiên cảnh giới đỉnh phóng thích ra uy áp.

Ầm ầm ầm, cả tòa Vô Danh Sơn đều đang kịch liệt run rẩy, nhưng mà giờ phút này chung quanh thân núi đột nhiên phóng thích ra từng tia sáng xanh mênh mông, Vô Danh Sơn kia đang kịch liệt rung động giống như nhận được sự vỗ về đột ngột yên tĩnh lại.

Tần Vũ thất kinh nói:

- Xem ra Thiên Khải đại ca thiết lập loại cấm chế nào đó ở trong này, nếu không thật sự nhiều Thần Thiên như vậy huyết chiến cùng nhau, cho dù là nguyên thủy vũ trụ cũng sẽ sinh ra rung chuyển kịch liệt.

Tập Thiên Tông nhìn qua có chút không kiên nhẫn, trầm giọng nói:

- Thiên Khải đại ca, nhanh bắt đầu đi.

Thiên Khải lạnh nhạt cười :

- Được rồi!

Một tay ném đi, một tia sáng xanh mênh mông dung nhập vào trong nguyên thủy Thần Thiên bảng. Quyền trục thật lớn kia lấy tốc độ kinh người bay lên trên.

“Hô ” ” Hô ” ” Hô ”

Hơn hai mươi đạo bóng người biến mất trong hư không, hướng tới quyền trục kia bắt tới. Nguyên thủy Thần Thiên bảng đối với toàn bộ Thần Thiên mà nói, cái đó cũng tượng trưng cho quyền tối cao nắm trong tay, mà hiện giờ quan trọng hơn là phải đạt được chứng thực của Thần Thiên đời thứ nhất.

Bỗng nhiên toàn bộ hư không dường như đều sụp đổ xuống. Một luồng lực hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt kéo mỗi một đời Thần Thiên cũng hướng tới phía dưới di động chậm chậm. Cách đó không xa, về mặt Tiêu Bất Phàm lạnh lùng nhưng không có gấp gáp đi cướp đoạt nguyên thủy Thần Thiên bảng, dựa vào hạn chế tốc độ với trình độ lớn nhất của trạch nguyên tố pháp tắc với toàn bộ Thần Thiên.

Tần Vũ hướng Hồng Quân, Cổ Bàn dặn dò nói:

- Nơi này quá mức nguy hiểm, không nên có lòng tham đi cướp đoạt quyền trục, các người có thể bảo tồn tánh mạng mới là điều quan trọng nhất.

Cổ Bàn giơ Bàn Cổ phiên lên, một luồng luyện hóa lực mãnh liệt lập tức đem toàn thân bao phủ lại, trầm giọng cười nói:

- Yên tâm đi, chúng ta mới bước vào cảnh giới Thần Thiên không lâu, như thế nào không biết tự lượng sức mình lại đi cùng với thượng bộ Thần Thiên này cướp đoạt quyền tối cao nắm trong tay. Nhưng thật ra Tam ca, điều này lại là cơ hội của người, phải nắm chắc.

Tần Vũ khẽ gật đầu:

- Cố hết sức!

Bỗng nhiên thân ảnh biến mất trong hư không. Toàn bộ Thần Thiên đang bị lực hãm của nguyên tố pháp tắc căn bản tốc độ di động giảm nhanh. Nhưng không ai để ý tới Tiêu Bất Phàm, tinh thần lực của toàn bộ Thần Thiên đều tập trung vào việc tranh đoạt nguyên thủy Thần Thiên bảng.

- Quyền tối cao nắm trong tay là của ta!

Một tiếng cuồng tiếu truyền đến, một gã Thần Thiên hoàng phát lực tu đã nắm trong tay Thần Thiên bảng, mặt có vẻ hết sức kích động.

Nhưng hấn còn chưa kịp phản ứng, một luồng phong nhận ẩn chứa Hỗn Độn lực vô tận phá không tới, sinh ra một trận rít chói tai. Ngay sau đó hỏa cầu, lôi quang, thủy long, các loại nguyên tố pháp tắc cùng với linh hồn lực tựa như cuồng phong bão táp mãnh liệt bắn tới. Thần Thiên hoàng phát lực tu kia tu luyện nguyên tố pháp tắc, cũng có cảnh giới thượng bộ Thần Thiên nhưng bị nhiều loại pháp tắc như vậy mạnh

mẽ bắn tràn ra, gần như ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, liền như vậy bị đánh thành tro tàn, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị đánh thành tan nát.

Nguyên thủy Thần Thiên bẻ gãy trở thành vật vô chủ. Ở dưới sự bao phủ của sương mù màu xanh mênh mông, hướng tới phía trên vội vã bay đi.

Giữa sân, trên khuôn mặt Thiên Khải mang theo một ít mỉm cười, lặng im nhìn trận chiến tranh đoạt quyền tối cao nắm trong tay.

576. Chương 23 : Kịch Chiến

Nhưng mà ở nơi này không có bất cứ một gã Thần Thiên vận dụng lực lượng vũ trụ căn nguyên. Bởi vì pháp tắc đối với Thần Thiên mà nói thì không có tác dụng quá lớn.

- Ha ha!

Lại thêm một gã Thần Thiên mặc trường bào màu đen đi trước một bước bắt được nguyên thủy Thần Thiên bằng, quyền trực với ánh sáng màu xanh rơi vào trong tay hắn, hào quang lập tức thu lại, từ bên trong thẳm thẳm ra từng tia sáng màu vàng nhạt, cực kỳ huyền bí.

Phát tiếng gió, ánh mắt của những Thần Thiên còn lại ngay lập tức tập trung ở trên người hắn.

- Hừ!

Tên Thần Thiên áo đen kia hừ lạnh một tiếng thật mạnh, năm ngón tay vẽ ra trong hư không bỗng hiện ra điểm sáng màu xanh cỡ hạt gạo, dày như mưa rơi, bỗng nổ bắn ra, lấy tốc độ kinh người quét sạch toàn bộ hư không.

- Không xong, là linh hồn công kích!

Trong khi gã Thần Thiên kia lên tiếng kinh hô, nhưng mà thời gian chậm dừng lại, điểm sáng màu xanh kia rót vào trong cơ thể phần lớn thần thiên. Nếu như có thể đem sinh mệnh nguyên lực cùng Hỗn Độn lực dung hợp với nhau thì tự nhiên có thể ngăn cản điểm sáng màu xanh này đối với việc xâm nhập linh hồn. Nhưng mà những trung bộ Thần Thiên này không có năng lực chống đỡ lại, theo đó mà ngã xuống, chỉ có một số ít là còn sống.

- Hắc hắc, nói như thế nào ta cũng là thượng bộ Thần Thiên tu luyện linh hồn nên nguyên thủy Thần Thiên bằng kia nhất định thuộc về ta!

Tên Thần Thiên áo đen kia có vẻ cực kỳ ngạo mạn, nhưng lời còn chưa dứt thì một đạo phong nhận ẩn chứa vô tận Hỗn Độn lực màu xanh đen từ trên trời giáng xuống, dựa theo quỹ tích hình xoắn ốc, lấy tốc độ kinh người quét qua thân thể của Thần Thiên áo đen kia.

Phốc!

Tiếng nát thịt sầm muồn khi phong nhận quét qua, không ngờ Thần Thiên áo đen kia ngay lập tức bị cắt thành hai nửa. Bên trong phong nhận kia dường như còn ẩn chứa linh hồn công kích có trình độ nhất định.

Một vết tàn ảnh lướt qua, Phong Thần Nguyệt mặc trường bào rách nát màu xám, tay cầm quyền trực, ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua mọi người, trầm giọng nói :

- Ai có dũng khí cướp!

Sau khi cướp lấy nguyên thủy Thần Thiên bằng, Phong Thần nguyệt cùng các Thần Thiên còn lại bất đồng, cũng không có né tránh mà hắn chọn cách nghênh chiến. Chiến ý trong ánh mắt khiến tất cả mọi người cảm giác được tim họ có chút đập nhanh.

Có lẽ với hắn nguyên thủy Thần Thiên bằng cũng không là gì. Khát vọng của Phong Thần nguyệt chính là chiến đấu giữa các Thần Thiên.

Cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh khiến đại đa số cường giả có cảnh giới Thần Thiên đều chùn bước. Đột nhiên một luồng ánh sáng màu vàng phá không vọt lên cao , hiện ra ở trước mặt Phong Thần nguyệt.

Người đó với thân thể trần trụi, toàn bộ bên ngoài da thịt dường như bao phủ một tầng áo giáp sáng màu vàng, nhìn qua cứng rắn đến cực điểm. Trên khuôn mặt anh dũng lộ ra vẻ dữ tợn :

- Để ta tới lĩnh hội thực lực của ngươi!

Một quyền đánh ra, lực bạo phát vô cùng dũng mãnh khiến toàn bộ không gian đều theo đó sụp xuống.

Trên sân, Tập Thiên Tông nhũ mây, cười lạnh nói:

-Hỗn Động lực?

-Tuy rằng hắc là thượng bộ Thần Thiên nhưng hắc vẫn chưa đạt tới cảnh giới đỉnh nên đối với việc thu phóng lực lượng biến chất cũng kém rất nhiều, thật sự là thất bại.

Thần Thiên đời thứ hai là tu luyện Hỗn Động lực để đạt tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh. Hắc tuyet đối có tư cách đánh giá Thần Thiên có bộ dáng cường hãn kia.

Mộng Như Yên lạnh nhạt nói:

- Thiên Khải đại ca, chỉ vì hắc mà huynh thiết lập Thần Thiên chiến trường, đáng giá sao?

Thiên Khải khẽ cười nói :

- Đương nhiên là đáng giá, người phải biết rằng để trở thành Thần Thiên tối cao bất kể xác suất ở trên thiên phú hay là kỳ ngộ đều cực kỳ khó đoán, có lẽ hàng tỉ diễn kỹ cũng không xuất hiện một người. Quyền tối cao nằm trong tay so với nó cũng là bé nhỏ không đáng kể.

Ánh mắt Tập Thiên Tông chợt thu lại, nói:

- Vậy Tiêu Bất Phàm thì sao?

-Tiêu Bất Phàm đồng dạng cũng có được kỳ ngộ mà người khác không sánh bằng. Nhưng mà về mặt thiên phú lại còn kém một phần, nhưng một phần này chỉ lại trở thành tấm chắn lớn nhất mà hắc không thể đột phá. Nhưng bất đồng với hắc là con đường đi của Chuông không giả đến từ tinh trần thế giới, hắc đã trải qua kỳ ngộ rất nhiều, về mặt tư chất thiên phú cũng không có người nào có thể sánh bằng. Tuy rằng chúng ta nói đây là một canh bạc nhưng ta nguyện ý đem tất cả đặt ở trên người hắc, bao gồm tánh mạng của những Thần Thiên.

Giọng điệu Thiên Khải tuy có vẻ rất bình thản nhưng khiến hai đại cường giả bên cạnh ông cũng không khỏi hiện lên khuôn mặt trắng bệch.

Ánh mắt lạnh như băng của Phong Thần Nguyệt nhìn chăm chăm vào Thần Thiên cường hãn đang điên cuồng đánh ra một quyền. Tay áo đang lay động kia chợt cuộn lại, Hỗn Động lực vô hình màu đen xám lập tức biến ảo thành một làn sóng khí màu xanh hình thành một thành lũy chắc chắn ở trước người.

Lực lượng bạo phát của Hỗn Động chất biến trong nháy mắt bắn phá đến sóng khí màu xanh, lập tức hướng về bốn phía tản rộng ra. Phong Thần Nguyệt bị chấn động toàn thân, không tự chủ được thối lui trăm trượng, hiển nhiên có chút không thể chịu đựng cổ lực lượng biến chất này.

- Hô!

Tốc độ Thần Thiên cường hãn nháy mắt nhanh chóng lên tới cực hạn, trên nắm tay to lớn kia bắt đầu tràn ra ánh sáng màu vàng chói lóa liên đánh về phía Phong Thần Nguyệt. Bốn gã Thần Thiên ở phía sau hắc đang nhanh chóng phi hành, tiếng gió gào thét, lấy khí thế không thể ngăn cản điên cuồng hướng đi.

Phong Thần Nguyệt như trước vẫn không né tránh, khoe miệng hắc lại lộ ra vẻ cười kích động một chút. Tay vừa lật, phía sau chợt dâng lên mấy luồng điện long pha lẫn ánh sáng lôi điện chói mắt, nghênh tiếp phía trên.

- Hừ!

Thần Thiên cường hãn kia hiển nhiên nhìn qua có chút khinh thường, ánh sáng màu vàng từ trên nắm tay nổ bắn ra lập tức đánh nát một luồng điện long, liên tiếp vài quyền sau đó mấy luồng điện long âm âm tan nát.

Đối mặt với năm tên Thần Thiên đang điên cuồng xông tới, trên khuôn mặt của Phong Thần Nguyệt vẫn như trước mang theo một chút ý cười. Dường như không chút nào lo lắng mà như đang hưởng thụ trận chiến đấu kịch liệt này.

Thần Thiên cường hãn kia cười lạnh nói:

- Không nghĩ tới sau khi người cướp lấy Thần Thiên bằng người còn không chạy, chỉ bằng một mình người đã nghĩ chiến thắng toàn bộ Thần Thiên, người cảm thấy mình có thể sao?

Phong Thần Nguyệt trầm giọng nói:

- Ta chưa bao giờ nghĩ qua như vậy, quyền tối cao nắm trong tay này ta cũng không có tí nào quan tâm, điều ta muốn chỉ là giết các người mà thôi.

- Vọng tưởng!

Thần Thiên cường hãn nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng của Hỗn Độn chất biến vô tận hoàn toàn bạo phát. Toàn bộ hư không đều bị che kín bởi một tầng màu vàng nhạt. Phong Thần Nguyệt cau mày, đột nhiên cả người nghênh tiếp lên trên. Ở bên trong sương mù màu vàng kia đột nhiên tràn ra đủ màu tia sáng nháy mắt lướt qua.

Trên sân, Tập Thiên Tông chau mày, hừ lạnh nói:

- Người thất bại đã định rồi!

Khóe miệng Mộng Như Yên cũng hiện lên mỉm cười :

- Dung hợp Hỗn Độn lực với huyền ảo của nguyên tố pháp tắc thì uy lực quả nhiên không giống.

Ngay sau đó, bên trong kim quang dần dần tiêu tán. Bóng dáng Thần Thiên cường hãn dần dần hiện ra nhưng mà trên thân thể cao lớn kia giờ phút này không ngờ có đầy vết thương, có vết bị phong nhận cắt, có vết bị liệt hỏa làm bỏng, coi như trong nháy mắt chấp nhận bị các loại nguyên tố pháp tắc mãnh liệt bắn phá.

Cách đó không xa, trường bào của Phong Thần Nguyệt đã rách nát cực kỳ. Dường như toàn bộ vai phải đều bị một luồng lực lớn xuyên qua, hiện ra một lỗ máu nhìn thấy ghê người. Lập tức một luồng ánh sáng màu trắng sữa quét qua, trong nháy mắt lỗ máu đó biến mất không thấy.

Có thể trong giây lát chữa trị thân thể của cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh thì cũng chỉ có sinh mệnh nguyên lực đã dung hợp với Hỗn Độn lực.

Trên sân, ánh mắt Tiêu Bất Phàm chợt thu lại :

- Không nghĩ tới, thời gian chỉ có ba ngàn năm, hắn đã đem địa nguyên tố pháp tắc tu luyện tới mức này rồi .

Toàn thân Thần Thiên cường hãn này đột nhiên run lên, tựa như sao băng rơi xuống, mạnh mẽ rơi ở trên sân.

Thiên Khải thần nhiên nhìn hắn, tay phát một cái, từng luồng sáng trắng dịu dàng chuyển tới. Vết thương trên toàn thân của Thần Thiên cường hãn trong giây lát liền được chữa khỏi.

- Người đã mất đi tư cách, rời đi nơi này đi.

Âm thanh của Thiên Khải có vẻ hết sức lạnh lùng.

Thần Thiên cường hãn quá sợ hãi, cũng rời khỏi Vô Danh Sơn mà không quay đầu lại, hắn tự nhiên biết mình mới vừa lướt qua con đường sinh tử.

Lại một gã Thần Thiên ngã xuống. Giờ phút này còn lại không đến hai mươi tên Thần Thiên, ánh mắt lạnh lùng của họ đều nhìn chăm chăm vào Phong Thần Nguyệt nhưng mà ai cũng không thiếu suy nghĩ dám hành động.

Vào lúc này gần như mọi người đều ngừng hô hấp lại, nhưng mà trong nháy mắt nguyên thủy Thần Thiên bằng trong tay của Phong Thần Nguyệt bỗng bay lên , nhẹ nhàng rơi vào trong tay một người.

Người đó mặc trường bào màu đen, một đầu tóc dài phóng khoáng, râu mọc hỗn loạn trên mặt, đúng là Tần Vũ.

Bên miệng Tần Vũ lướt qua nụ cười, ánh mắt thản nhiên nhìn Phong Thần Nguyệt, nói:

- Nguyên thủy Thần Thiên bảng này nên trở về với chủ của nó.

Con người Phong Thần Nguyệt trợn lên :

- Là người..... Nhưng khí tức của người một chút ta cũng không cảm giác được, chẳng lẽ.

Rất hiển nhiên, Tần Vũ đã đột phá tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh.

- Không có khả năng, lần trước ta nhìn thấy người thì người chẳng qua là trung bộ Thần Thiên, chỉ có ba ngàn năm, như thế nào tinh tiến tới mức như vậy. Chẳng lẽ hắn vẫn luôn tại che dấu thực lực?

Phong Thần nguyệt trong lòng đoán.

Tần Vũ đúng là đang nhìn hắn cười nhạt, toàn bộ Thần Thiên như trước vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu đối phương có cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh, như vậy hậu quả sẽ giống với kết cục của gã Thần Thiên cường hãn kia.

Phong Thần nguyệt cả giận nói:

- Chỉ bằng người?

Lời còn chưa dứt, người đã bắn tới, dưới tốc độ của phong nguyên tố pháp tắc, nháy mắt đã đi tới trước mặt Tần Vũ. Nhưng mà giờ phút này, dưới chân đột nhiên sinh ra một luồng lực lượng hấp dẫn mãnh liệt, Tần Vũ cùng Phong Thần nguyệt cũng có chút đứng không vững.

Đột nhiên hiện tại có một bóng người di động trong hư không.

Tiêu Bất Phàm!

- Chiến đấu kịch liệt như vậy làm sao thiếu ta được?

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng cười, đột nhiên hét lớn:

- Ai có thể giành được nguyên thủy Thần Thiên bảng thì sẽ nhận được sự cổ hóa địa nguyên tố pháp tắc của sơ nhâm Thần Thiên đại nhân.

Toàn bộ Thần Thiên vừa nghe xong, sắc mặt không khỏi trở nên kinh ngạc vạn phần, trong mắt toát ra vẻ tham lam.

Cổ hóa địa nguyên tố pháp tắc, tương đương với việc trực tiếp đạt được năng lực dung hợp Hỗn Động lực cùng địa nguyên tố pháp tắc. Đại đa số Thần Thiên ở nơi này đều là thượng bộ Thần Thiên, có thể nhận được cổ hóa địa nguyên tố pháp tắc vậy có nghĩa là trực tiếp tăng lên tới cảnh giới thượng bộ Thần Thiên đỉnh.

Hấp dẫn như vậy thật là quá lớn a!

577. Chương 24 : Thất Khống

Tần Vũ hơi nhíu mày , có chút nghi hoặc nhìn Tiêu Bất Phàm :

“ Tiêu tiên bối , người ... ?”

Hắn cho tới giờ cũng không nghĩ đến Tiêu Bất Phàm lại muốn cướp lấy Nguyên thủy thần thiên bảng
Tiêu Bất Phàm cười lạnh nói :

“ Tần Vũ , người phải cẩn thận , ta sẽ không hạ thủ lưu tình !”

Cũng vào lúc này , một thanh âm trong trẻo vang lên trong óc Tần Vũ :

“ Đánh hết sức , đoạt được quyền chưởng khống chí cao để chứng minh bản thân !”

Chính là thanh âm của Nhất nhâm Thần Thiên , ánh mắt Tần Vũ nhất liễm , trầm giọng nói :

“ Ta đã hiểu rõ ”

Quang hoa trong tay chợt lóe lên , một trường kiếm xuất hiện trong tay tản ra một loại ánh sáng như ánh sao

Thiên Phật kiếm !

Trước mặt Thần Thiên , Nguyên thủy chí tôn linh bảo không có tác dụng quá nhiều nhưng chỉ cần là thêm được chút ưu thế cũng đủ để thay đổi cục diện

Phong Thần Nguyệt hít một hơi thật sâu , hiển nhiên đã mất đi tính nhẫn nại giận nói :

“ Bớt sàm ngôn , đánh đi ! ” “ Hừ ! ” một đường cong xẹt qua , tốc độ của Phong Thần Nguyệt cực kì kinh người , nhưng điều khiến người khác thấy sợ hãi chính là quỹ đạo chuyển động của hắn,

từ trong hư không nổi lên một phiến hình màu xanh tím cùng với một phần trong suốt , lấy thể công cực kì sắc bén phân biệt hướng tới Tần Vũ cùng Tiêu Bất Phàm phóng đến

Tiêu Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng :

“ Về mặt điều khiển Nguyên tố pháp tắc người vốn là thấp hơn ta một bậc , sau khi dung hợp Hỗn Độn lực sự chênh lệch càng rõ ràng hơn . Lần trước là bởi Thiên Khải đại ca ngăn trở nếu không ta thật sự đã giết chết người ! ”

Trường bào bay lên đồng thời phóng thích ra một đợt sóng gợn phản lại phiến hình màu xanh tím kia

“ Bổng ! ”

Hai cỗ lực lượng đồng thời va vào nhau , thoảng chớp đã tan thành mây khói . Tần Vũ bên cạnh nhíu mày , lập tức lật bàn tay lên , bên ngoài thân thể nhất thời nổi lên một tầng khí lãnh màu vàng đất , từ Địa nguyên tố pháp tắc trong nháy mắt diễn hóa thành Sơn nguyên tố pháp tắc , phiến hình trong suốt kia khi đánh lên tầng khí lãnh nhất thời tan biến nhưng lực xuyên thấu lại khiến trong lòng Tần Vũ chấn kinh . Sau đó từ Địa nguyên tố pháp tắc lại biến chuyển thành Thủy nguyên tố pháp tắc , sau khi dung hợp Hỗn Độn lực sự mềm dẻo cũng đã tăng lên rất nhiều lần , lực xuyên thấu nhất thời bị cản lại

“ Hô ! ” “ Hô ! ” “ Hô ! ” ...

Từ bốn phương tám hướng liên tiếp xuất hiện hơn mười tên Thần Thiên , Nguyên tố pháp tắc , biến đổi Hỗn Độn vật chất cùng với linh hồn lực giống như cuồng phong sục vũ rống giận mà đến

Đại bộ phận đều là Thượng bộ Thần Thiên cảnh giới , tuy nhiên trước mặt cao thủ đỉnh cảnh giới cũng không đáng nhắc đến

“ Ba ! ”

Phong Thần Nguyệt tay phải vừa lộn liền hiện ra một tầng năng lượng màu xanh rêu sau đó lan ra xung quanh biến thành vòng tròn bảo hộ , tất cả công kích đều bị vòng bảo vệ này ngăn lại , điều kì lạ chính là dù có bao nhiêu đòn công kích nó vẫn không hề nhúc nhích

Phong Thần Nguyệt sắc mặt lạnh như băng , giận dữ thét :

“ Tất cả cút hết cho ta ! ”

Đột nhiên vòng bảo hộ nổ mạnh biến ảo thành vô số chướng khí vô cùng sắc bén xạ ra che kín cả trời đất , cơ hồ mỗi một tấc không gian đều có . Thượng bộ Thần Thiên xung quanh sắc mặt đều trở nên trắng bệch , muốn thoát đi nhưng lại cảm giác được hư không dường như đang biến thành một mảnh đầm lầy , thậm chí hành động còn bị khống chế

Sau một khắc , từng tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên , mười mấy tên Thần Thiên bị phong nhận cuốn đến không tự chủ được bạo thối , có thể thấy được đỉnh cảnh giới mạnh thế nào , chênh lệch không thể nói rõ ràng

“ Đã yên lặng rồi , bắt đầu đi !” mái tóc rối bời của Phong Thần Nguyệt cuốn theo gió , vết sẹo hơi nhăn lại trông cực kì dữ tợn

Lông mi Tiêu Bất Phàm trong lúc này hiện lên sát cơ , thân ảnh như thiểm điện bắn ra , chọt một vết máu tươi xẹt qua hư không

Tần Vũ trong lòng chấn kinh :

“ Nhanh thật !”

Thân ảnh Phong Thần Nguyệt dường như hơi lay động một chút , đột nhiên tụ bào tan nát , trên cánh tay trần trụi có thể thấy được vết thương sâu tới tận xương , trông mà kinh hãi

Sau một khắc , thân ảnh Tiêu Bất Phàm xuất hiện phía sau Phong Thần Nguyệt , trầm giọng nói :

“ Ta đã nói rồi , trên phương diện điều khiển Nguyên tố pháp tắc người vĩnh viễn không thể đạt tới hoàn mỹ , huyền ảo của Nguyên tố pháp tắc người cũng không có khả năng nắm trong tay toàn bộ , dù là tốc độ , phòng ngự hay là công kích người đều không thể nào bằng được ta !”

Giọng nói của hắn ẩn chứa tự tin kinh người !

Đồng tử Phong Thần Nguyệt có chút mơ hồ nhưng lại hiện lên một tia hưng phấn , chiến ý dường như là vô cùng vô tận , xoay người lại nói :

“ Rất tốt , quyết đấu như vậy mới có ý nghĩa , vậy phải để ta xem so với người ta rốt cục chênh lệch thế nào !”

“ Hô !”

Tần Vũ đang ở bên ngoài , quang hoa của Thiên Phật kiếm cũng đã thu về nhưng bù lại phóng thích ra một tia sáng màu xanh tím , hiển nhiên là đã dung hợp với Phong nguyên tố pháp tắc , sóng gió cả hư không cũng theo đó mà nổi lên , lần lượt chấn động hình thành một phiến hình sóng gợn trong khoảng khắc bao phủ lấy hai người

Khóe miệng Tiêu Bất Phàm hiện lên nụ cười :

“ Hảo , để xem trong chúng ta ai có thể sống sót !”

Chợt , có tiếng xé gió vang lên . Tần Vũ cùng Phong Thần Nguyệt lần lượt thay đổi vị trí , Tiêu Bất Phàm tốc độ nhanh hơn trong lúc này đuổi theo hai người . Ba cỗ lực lượng hung hăng va vào nhau tại một điểm , chỉ sau khi tiếp xúc một khắc đã nổ mạnh , năng lượng khổng lồ bộc phát hình thành vô số đoàn khí lưu bắn ra , đỉnh núi phía xa xa nhất thời bị đánh ta thành , cả Vô danh sơn cũng rung động kịch liệt

Sắc mặt Phong Thần Nguyệt khiếp hãi , khóe miệng lúc này tràn ra một dòng máu tươi . Trong óc vẫn còn vọng lại tiếng bạo khí kia , thất kinh nói :

“ Không hổ là trạng thái cực hạn , sau khi dung hợp Hỗn Động lực lại có thể phát huy tới mức này ”

Cúi đầu nhìn lại , cả trường bào cũng đã nát bầy , da thịt trước ngực nát bầy . Một tia sinh mệnh nguyên lực bắt đầu khởi động , tuy nhiên tốc độ khôi phục rất chậm , hiển nhiên linh hồn đã thụ thương

Cách đó không xa , Tần Vũ cùng Tiêu Bất Phàm vẫn đang giằng co , thần sắc hai người đều cực kì nghiêm trọng

“ Xem ra trên phương diện dung hợp nguyên tố pháp tắc với Hỗn Động lực người đã làm rất khá , nhưng về phần vận dụng vẫn còn một chút thiếu sót ” Tiêu Bất Phàm lạnh nhạt nói

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu , mới vừa rồi giao thủ có thể nhận định Tiêu Bất Phàm vận dụng Nguyên tố pháp tắc rõ ràng cao hơn mình một cảnh giới

Lúc này , Phong Thần Nguyệt thông thả di chuyển thân thể , một cỗ uy áp thấu phát ra bao phủ toàn bộ hư không , tầng khí lãng bao phủ mặt ngoài cơ thể nay đã từ từ biến thành các dải sáng màu sắc kì dị

“ Tần Vũ , người phải cẩn thận một chút ” Tiêu Bất Phàm cười nhạt một tiếng , đột nhiên bàn tay xòe ra , một đoàn khí lưu màu lam xuất hiện trên năm đầu ngón tay khiến người ta có cảm giác nhu hòa

Tần Vũ trầm nghĩ :

“ Địa nguyên tố có thể diễn hòa toàn bộ , chẳng lẽ hần muốn đem tất cả Nguyên tố pháp tắc dung hợp một chỗ ?”

Nếu thật sự là như thế , Phong Thần Nguyệt lần này rất có thể sẽ dốc toàn lực . Nhưng muốn dung hợp bảy loại nguyên tố pháp tắc , muốn hoàn toàn điều khiển được chúng là điều cực kì khó khăn , điểm này cho dù là Tần Vũ cũng không thể chắc chắn thực hiện một cách hoàn mỹ

Quả nhiên , các dải sáng đủ màu sắc kia tụ lại phiêu phù trên mỗi một tắc không gian . Sắc mặt Phong Thần Nguyệt có chút trắng bệch , toàn thân như đang run rẩy , trong khí lưu màu sắc rực rỡ kia toát ra hơi thở bạo ngược vô cùng

Tận đáy lòng Tần Vũ trầm nghĩ :

“ Quả nhiên Phong Thần Nguyệt lần này dung hợp bảy loại nguyên tố pháp tắc rất khó khăn ”

Một mặt , Phong Thần Nguyệt nắm giữ Hỗn Độn lực dung hợp với Địa nguyên tố pháp tắc còn chưa được bao lâu , mặc dù diệt sát rất nhiều Thần Thiên nhưng trạng thái điều khiển vẫn chưa đạt tới đỉnh điểm . Mà mặt khác hần không phải là trăm sát nguyên tố pháp tắc chỉ thần mà trở thành Thần Thiên , đối với trạng thái điều khiển nguyên tố pháp tắc hiển nhiên không thể đạt tới cực hạn

Trong khoảnh khắc , nguyên tố khí lưu bạo ngược vào lúc này rời khỏi tầm kiểm soát của Phong Thần Nguyệt , giống như ngựa hoang đứt cương , tuy nhiên năng lượng lại giảm đi rất nhanh

“ Hừ !”

Đột nhiên , Tiêu Bất Phàm nặng nề hừ lạnh một tiếng , thân thể cứ thế nghênh đón . Ánh mắt Tần Vũ cũng lóe lên tia lãnh quang , từ thân Thiên Phật kiếm nổi lên lưu quang ba màu , Hỏa , Lôi , Phong , ba loại nguyên tố pháp tắc công kích cực mạnh đang không ngừng dung hợp quán thông từ mũi kiếm biến ảo thành một tầng sóng gợn ba màu

Trong nháy mắt lúc này chính là thời cơ phá giải tốt nhất !

Ầm ầm muện hưởng , cả người Phong Thần Nguyệt đều bị cỗ lực lượng kì dị đánh bay ra ngoài

Tiêu Bất Phàm lẳng lặng đứng trong khí lưu bạo ngược màu sắc rực rỡ kia , phẳng phất là chúa tể của Nguyên tố pháp tắc , toàn thân thấu phát ra khí thế vô cùng mãnh liệt

“ Một kiếm rất lợi hại !”

Tần Vũ đứng bên cạnh nhìn Phong Thần Nguyệt bị đánh bay ra , nói :

“ Thế công của ngươi cũng rất lợi hại , nếu không vì một kiếm của ta đã phá giải phần nhiều lực lượng của nguyên tố pháp tắc thì hần không chỉ thương tổn mức này , thậm chí ngay cả linh hồn cũng đều bị xé rách rồi ”

Tiêu Bất Phàm hừ lạnh một tiếng , nói :

“ Muốn giết hần , rất đơn giản , ngươi còn nhớ chính ta là người đã dạy ngươi không ?”

Tần Vũ khẽ gật đầu :

“ Cũng là vì muốn cùng ta đại chiến thật hàm sướng , không phải sao ?”

“ Ha ha , nói hay , ta chính là muốn cùng ngươi đại chiến một hồi , nhưng Tần Vũ ngươi phải hiểu rõ nếu như thua , không chỉ có giao ra Nguyên thủy thần thiên bằng mà ngay cả tính mạng của ngươi cũng phải vứt bỏ ”

Tần Vũ thần sắc khê biến , cúi đầu nhìn Thiên Khải đang ở trên tế đài một cái . Thiên Khải thần sắc lãnh đạm , đột nhiên khoe miệng hiện lên nụ cười có ẩn ý , hướng tới Tần Vũ khẽ gật đầu

Tần Vũ ánh mắt nhất liêm , trầm giọng nói :

“ Hảo , muốn chiến , ta phụng bồi !”

Trên tế đài , Hồng Quân , Cổ Bàn cùng vô số Thần Thiên tận đáy lòng đã khiếp sợ vô cùng , chiến trường khốc liệt như vậy căn bản không dành cho họ . Nhâm Thiên Tuyệt giờ phút này đứng bên cạnh hai người , đối với Nguyên thủy thần thiên bằng hấn không có chút hứng thú nào , giúp Tần Vũ bảo vệ bọn họ mới là trọng yếu

578. Chương 25 : Chí Cao Thần Thiên

Thiên Khải thần nhiên nhìn hấn một cái , bàn tay phất qua , sinh mệnh nguyên lực kinh người rót vào thân thể Phong Thần Nguyệt , thoáng chốc đã hoàn toàn khôi phục

Phong Thần Nguyệt hấp tấp đứng dậy nhìn Nhất Nhâm Thần Thiên , nét mặt kinh hãi .

Thiên Khải cười nhạt một tiếng :

“ Khổ cho ngươi rồi , lui xuống trước đi , tràng quyết chiến kia đã không thuộc về ngươi nữa rồi ”

Phong Thần Nguyệt cơ mặt giật giật nhưng không có phản bác gì

Trong hư không , Tần Vũ cùng Tiêu Bất Phàm vẫn còn đang giằng co . Hai người đều là Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới lại có được trạng thái cực hạn , trường sinh tử chiến khê chạm đã phát

Tiêu Bất Phàm ánh mắt nhất liễm trầm giọng nói :

“ Tần Vũ , đối với ta và ngươi chỉ cần một chiêu , hơn nữa cũng chỉ có một chiêu !”

Tần Vũ nhú mày thật sâu :

“ Cần một chiêu ?”

Đột nhiên , Hỗn Độn vật chất ẩn núp trong không gian mấy ngàn dặm xung quanh tụ lại với tốc độ kinh người , lấy Tiêu Bất Phàm làm tâm trong nháy mắt diễn hóa thành khí lưu màu đen phiêu phù chung quanh hấn . Đột nhiên , bên trong khí lưu hiện ra một dải sáng đủ màu sắc , một cỗ lực lượng nguyên tố khủng khiếp phả vào mặt

Tần Vũ thần sắc đại biến :

“ Ngươi cũng muốn bắt chước Phong Thần Nguyệt , dung hợp bảy loại nguyên tố pháp tắc ?”

Tiêu Bất Phàm ha ha cười to , ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo vô cùng , nói :

“ Ngươi nên biết rằng ta không phải Phong Thần Nguyệt , ta có trạng thái điều khiển cực hạn của nguyên tố pháp tắc , ngươi cho rằng Nguyên tố pháp tắc lại thoát khỏi sự điều khiển của ta sao ?”

Nếu là có thể điều khiển một cách hoàn mỹ , sau khi dung hợp Hỗn Độn lực với bảy nguyên tố pháp tắc mà không để năng lượng tiêu tán thì vô luận là công phòng đều đạt tới trạng thái cực kì đáng sợ . Mới vừa rồi chính là bởi Phong Thần Nguyệt mất đi khả năng điều khiển cho nên mới để cho Tiêu Bất Phàm cùng Tần Vũ thừa cơ tìm được sơ hở mà cho một kích

Nhưng hiện tại là Tiêu Bất Phàm thi triển , tình hình cũng không giống lúc trước nữa , mặc dù Phong Thần Nguyệt đều là Thượng bộ Thần Thiên đỉnh cảnh giới nhưng đối với điều khiển nguyên tố pháp tắc chính là khác nhau một trời một vực

Tiêu Bất Phàm hai bàn tay giơ lên , lưu quang vô tận màu sắc rực rỡ đồng thời nổi lên từ trên đỉnh đầu hấn biến ảo thành một kiếm quang rất lớn , phóng thích khí tức khiếp sợ , uy áp vô hình bao phủ toàn bộ Vô danh sơn . Cẩm chế bao trùm Vô danh sơn kia dường như cũng không thể tiếp nhận nổi liền phát ra những tiếng trầm hưởng , từng mảng cự thạch nứt ra rơi xuống chân núi

Mộng Như Yên sắc mặt khê biến , ôn nhu nói :

“ Không hổ là trạng thái điều khiển cực hạn Nguyên tố pháp tắc , Thiên Tông đại ca , ngươi có khả năng tiếp nhận không ?”

Tập Thiên Tông nhú mày , trầm giọng nói :

“ Đón không được !”

Thiên Khải cười nhạt một tiếng , dường như rất có hứng thú xem trận quyết chiến này , nói :

“ Như Yên , Thiên Tông , hai người các ngươi đi giúp Bất Phàm ”

“ Dạ !”

Giờ khắc này , cả Thiên địa phẳng phất cũng theo đó mà ảm đạm hẳn . Nguyên tố lực lượng ẩn chứa Hỗn Độn lực khủng khiếp quanh quẩn bên người Tiêu Bất Phàm , thải sắc quang kiếm kia nhìn qua càng thêm sắc bén

Thần sắc Tần Vũ trở nên nghiêm trọng dị thường , tận đáy lòng cảm giác được sự bất an , dường như không có tự tin để đón một kiếm này

“ Nếu muốn phá giải công kích của bảy nguyên tố pháp tắc dung hợp này phải có được lực lượng tương tự , nhưng ta mới dung hợp Địa nguyên tố pháp tắc chưa lâu , hơn nữa nó lại là yếu tố quan trọng nhất trong sau loại nguyên tố pháp tắc , muốn ngăn cản một kích kia đích thực khó khăn ”

Đột nhiên cuồng phong nổi lên !

Thân ảnh Tiêu Bất Phàm đột nhiên di động , tốc độ không nhanh nhưng mang lại cho người ta một ảo giác như một ngọn núi lớn di chuyển . Vô tận nguyên tố lực cùng Hỗn Độn lực giáp tập nhau đồng thời nổi lên , ở xung quanh kiếm quang hình thành một cơn lốc như thủy triều , phủ thiên cái địa cuốn đến

Cả hư không trở nên méo mó hẳn , hiện ra từng vết nứt sâu hoắm

Nguyên tố lực phẳng phất phong tỏa không gian xung quanh ngàn dặm , Tần Vũ thậm chí ngay cả cảm giác vũ trụ bốn nguyên lực cũng không thể , lại không thể trốn tránh , chỉ có thể đón đỡ

Thiên Phật kiếm giơ lên cao , đồng thời nổi lên đạo lưu quang bảy sắc , bảy nguyên tố pháp tắc lấy Thiên Phật kiếm làm tâm lưu chuyển rất nhanh

“ Hảo tiểu tử , tới tiếp ta một quyền đi !”

Đột nhiên , thân ảnh Tập Thiên Tông xuất hiện trong hư không , một quyền oanh xuất , lực lượng cương mãnh vô cùng nổ mạnh khiến cả hư không cũng trở nên đông cứng lại . Tuy nhiên cỗ lực lượng bạo tạc kia dưới sự điều khiển của hắn không hề suy suyển một chút nào , vẫn bị nén lại trong khoảng không gian một thước , hướng tới Tần Vũ rống giận mà đến

Cùng lúc đó , một tia sáng xanh từ bốn phương tám hướng cuốn đến , còn chưa tới gần Tần Vũ đã cảm giác được linh hồn đang chấn động kịch liệt , vội vàng từ trong Địa nguyên tố pháp tắc diễn hóa sinh mệnh nguyên lực , dung hợp với Hỗn Độn lực hình thành một lớp phòng ngự bên ngoài thân thể , lúc này mới ổn định trở lại

Thân ảnh kiều mị của Mộng Như Yên phiêu phù cách đó không xa , nhẹ nhàng nói :

“ Tần Vũ đệ đệ , ngươi cũng phải cẩn thận ”

Nguyên tố pháp tắc , biến đổi Hỗn Độn vật chất cùng với linh hồn công kích , tất cả đều hướng tới Tần Vũ Tần Vũ sắc mặt lạnh lùng đem toàn lực chém ra một kiếm !

Các lưu quang đủ màu sắc trên mũi kiếm nhất thời bành trướng , tuy nhiên khi cùng kiếm quang kia tiếp xúc một sát na lại vang lên một âm thanh trầm muộn , Thiên Phật kiếm tắc tắc gãy lìa thậm chí bị đứt thành chín đoạn . Một cỗ nguyên tố lực lượng bạo tạc như biển trong nháy mắt tràn vào cơ thể Tần Vũ , đồng tử tròn trĩnh , nhìn kiếm quang kia đang với tốc độ kinh người phóng tới ngực mình

Thoáng chốc , lực lượng bạo phá của biến đổi Hỗn độn chất cùng vô tận thanh sắc quang tuyến đã tiến đến , lớp phòng ngự được hình thành từ sinh mệnh nguyên lực cuối cùng cũng tan rã rất nhanh . Xem ra , tốc độ của kiếm quang cũng không nhanh nhưng chỉ cần mấy lần hô hấp lại có thể dễ dàng xuyên thủng ngực

“ Đã kết thúc rồi sao ?” tận đáy lòng Tần Vũ dâng lên một tia tuyệt vọng

Tuy nhiên , đúng vào lúc này thanh âm trong trẻo của Thiên Khải lại vang lên tróc đầu hẳn :

“ Ở trong Nguyên thủy vũ trụ , vô luận là tu luyện linh hồn , nguyên tố pháp tắc hay là biến đổi Hỗn Động vật chất , Hỗn Động mới chính là bốn nguyên lực của tất cả , mới là cơ sở tạo nên Nguyên thủy vũ trụ . Thiên nguyên tố pháp tắc cũng chính là từ quy tắc của Nguyên thủy vũ trụ diễn hóa mà thành , bao dung hết thảy , bốn nguyên lực gần như chỉ là một phần của nó , nên như thế nào có thể dung hợp cơ sở kia cùng với quy tắc đó lại một chỗ , nghĩ lại đi ”

Hỗn động lực ... Thiên nguyên tố pháp tắc , như thế nào dung hợp Hỗn Động lực vào Thiên nguyên tố pháp tắc để nắm trong tay cả quy tắc của nguyên thủy vũ trụ ?

Đúng vào lúc này , Tần Vũ giống như ngộ ra điều gì đó , vô tận Hỗn Động lực dưới sự điều khiển của hắn lấy tốc độ khiếp người kéo dài ra bốn phía , chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả Vô danh sơn

Song , từ đoàn khí lưu mây đen này Tần Vũ cảm giác được quy tắc nào đó đang vận chuyển

Trong chốc lát , ánh mắt Tần Vũ chìm trong một ảo cảnh mê ly , cơ thể bị bao phủ trong tầng Hỗn Động chất sền sệt nhưng phảng phất cảm giác nó không tồn tại , cả Nguyên thủy vũ trụ vào giờ khắc này dường như trở nên cực kì nhỏ bé , tất cả giống như nằm trong lòng bàn tay vậy

“ Ta như thế nào lại tới đây ? ” Tần Vũ kinh hãi thất sắc , mới vừa rồi vẫn còn đang trong sinh tử quyết chiến , thoáng cái đã tới một địa phương xa xôi rộng lớn trong vũ trụ

Cách đó không xa , Thiên Khải lặng yên đứng đó , khóe miệng mỉm cười :

“ Xem ra cuối cùng ngươi đã đón ngộ ”

Tần Vũ thấy Thiên Khải , gật đầu :

“ Đa tạ Thiên Khải đại ca chỉ điểm , nhưng ... ”

Tới bây giờ Tần Vũ vẫn còn cảm giác kì lạ , hiện tại hắn đã nhận ra được quy tắc vận chuyển của cả Nguyên thủy vũ trụ , tạo hóa ảo diệu

“ Hỗn Động lực chính là Hỗn Động tinh tú , cũng là bốn nguyên cấu thành nên Nguyên thủy vũ trụ . Mà Thiên nguyên tố pháp tắc cũng chính là do Nguyên thủy vũ trụ hình thành , dung hợp chính là lấy Thiên nguyên tố pháp tắc thông qua Hỗn Động lực nắm trong tay quy tắc Nguyên thủy vũ trụ . Như vậy là có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của hết thảy năng lượng , hết thảy trói buộc của pháp tắc trở thành chí cao Thần Thiên ”

Tần Vũ cả kinh nói :

“ Như vậy trở thành chí cao Thần Thiên , dù không có Nguyên thủy thần thiên bảng cũng có được quyền chưởng khống chí cao sao ? ”

“ Chẳng lẽ ngươi không cảm giác được sao , trong Nguyên thủy thần thiên bảng ghi lại phần lớn tin tức của cả Nguyên thủy vũ trụ nhưng đối với quy tắc nguyên thủy lại gần như chỉ là bì mao mà thôi . Tần Vũ ngươi phải hiểu rõ , pháp tắc có thể nắm trong tay cũng có thể thay đổi nhưng chung quy vẫn nằm trong chế định tiềm tại của Nguyên thủy vũ trụ , không cách nào thay đổi . Có điều từ việc hiểu rõ quy tắc chúng ta có thể thay đổi một số chuyện , như là Thần kiếp ”

“ Thì ra là vậy ” Tần Vũ có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng :

“ Thật tốt là Thiên Khải đại ca đã dẫn ta tới nơi này , nếu không thật sự đã chết dưới nguyên tố công kích của Tiêu tiền bối rồi ”

Thiên Khải đạm nhiên nói :

“ Là ta để Tiêu Bất Phàm làm như vậy , cùng với Tập Thiên Tông , Mộng Như Yên toàn lực phát động công kích với ngươi đều là ý của ta . Vì chính để ngươi ở bên bờ tử vong mà linh ngộ được dung hợp Hỗn Động lực với Thiên nguyên tố pháp tắc , ngươi tới nơi này cũng không phải do ta mà là tự ngươi tới ”

“ Ta tự đi tới ? ” Tần Vũ có chút không thể nào tin nổi , hắn nhớ rất rõ ràng lúc ấy không gian đã hoàn toàn bị phong tỏa , không thể cảm giác được một chút bốn nguyên lực nào thì sao có thể thuận di rời đi

“ Muốn thành một chí cao Thần Thiên đúng là rất khó khăn , vô luận là tư chất thiên phú hay là nỗ lực bản thân cũng không thể thiếu được , nhưng quan trọng nhất vẫn là kì ngộ . Người cùng Tiêu Bất Phàm đều là người có được kì ngộ nhưng về mặt thiên phú lại có sự khác biệt cho nên ta có thể cảm giác được chỉ có người có thể trở thành chí cao Thần Thiên . Bất cứ năng lượng hay pháp tắc gì trước mặt người đều không chịu nổi một kích , nó không phải đối với linh hồn mà là tùy ý niệm mà sáng tạo !”

Thiên Khải phát tay một cái , sau một khắc Tần Vũ đã trở lại trên bầu trời Vô danh sơn , kiếm quang kia ngay lúc này đã chạm đến ngực hắn , lực lượng bạo tạc của biến đổi Hỗn Độn chất cùng với thanh sắc quang tuyến điên cuồng gào thét quanh thân thể

579. Chương 26 : Hồi Gia [chương Kết]

Đồng tử Tần Vũ co lại thành một điểm nhỏ lấp lóe lãnh mang , một cỗ uy áp kì dị đột nhiên tản ra rất nhanh , tất cả lực lượng vào giờ khắc này phảng phất như đồng thời tan rã , phía dưới Vô danh sơn chợt phát ra những tiếng ầm ầm vang dội , lực lượng cấm chế của Thiên Khải bố trí trong nháy mắt bị phá , ngọn núi cũng theo đó mà sụp đổ

Nhâm Thiên Tuyệt ánh mắt nhất liễm , quay sang Hồng Quân cùng Cổ Bàn nói :

“ Mau rời khỏi đây !”

Tuy nhiên , lời còn chưa dứt cỗ uy áp mãnh liệt kia đã trùm lấy bọn họ , phảng phất cả cơ thể hoàn toàn bị đóng băng

Cùng lúc đó , tất cả Thần Thiên tại Vô danh sơn đều bị cỗ uy áp kia phong tỏa , đừng nói là diễn hóa nguyên tố pháp tắc , vận dụng biến đổi Hỗn Độn vật chất , thậm chí là cử động ngón tay cũng là cực kì khó khăn , giống như bị giam cầm trong một không gian vô hình , ý chí bản thân hoàn toàn mất hết

Trong tình trạng này Tần Vũ muốn giết bất luận kẻ nào cũng dễ như trở bàn tay

Thải sắc quang kiếm , biến đổi Hỗn Độn vật chất cùng với ánh sáng của thanh sắc quang tuyến , tất cả khi chạm đến cơ thể Tần Vũ một sát ra dưới ý chí uy năng đã bị nghiền nát mảy

“ Hô !”

Chỉ chốc lát sau , tan thành mây khói

Tần Vũ hô xuất một hơi , đối với cỗ ý chí uy năng kia hiển nhiên không có cảm giác gì . Cách đó không xa , sắc mặt Tiêu Bất Phàm trắng bệch nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười nhạt , nói :

“ Xem ra Thiên Khải đại ca nói không sai , người quả nhiên là người duy nhất có thể trở thành chí cao Thần Thiên , thiên phú có chút chênh lệch cũng khiến ta vĩnh viễn không thể đạt tới bước này ”

“ Tốt qua , tất cả đã kết thúc , ha ha ha !” Tập Thiên Tông hét lớn một tiếng . Mộng Như Yên bên cạnh dường như cũng bị ảnh hưởng bởi cỗ ý chí uy năng này mà khó ở , mái tóc rối bời , trong ánh mắt toát ra một tia than vãn

Tần Vũ nhìn ba người , chấp tay nói :

“ Đa tạ các vị ”

“ Người không cần phải đa tạ , có thể quyết chiến hàm sương một hồi như vậy ta đã mãn nguyện rồi ” Tiêu Bất Phàm đạm nhiên nói

Lập tức , mọi người đi tới thông đạo bên trong Vô danh sơn , ngọn núi rõ ràng đã bị nứt vỡ nhưng dường như dưới sự sắp xếp của Thiên Khải cho nên cũng không hoàn toàn bị phá hủy

Thiên Khải cười nói :

“ Tần Vũ , Hỗn Độn lực dung hợp với Nguyên tố pháp tắc , người đã cảm giác được gì ?”

Tần Vũ khẽ cau mày , trầm giọng nói :

“ Hồn Độn là cơ sở cấu thành nên Nguyên thủy vũ trụ , lấy Hồn Độn lực dẫn đường mới có thể cảm giác được quy tắc vận chuyển của cả Nguyên thủy vũ trụ . Lúc đầu Thiên Khải đại ca nhất định đã biết trước Nguyên thủy trực tâm băng hủy nên mới kiến tạo ở đâu đó một vãn thạch ẩn chứa sinh cơ trong Thần Thiên mộ địa , cũng vì để chờ đợi một ngày nào đó một lần nữa sáng tạo nên Nguyên thủy trực tâm nhờ cổ lực lượng này trọng sinh , dùng cách đó để phá trừ thần kiếp ”

Thiên Khải gật đầu mỉm cười :

“ Người nói đúng , một chí cao Thần Thiên như ta vô luận là thần kiếp hau là nguyên thủy trực tâm băng hủy cùng với mọi sự phát sinh sau ngàn vạn diễn kĩ ta đều có thể biết . Tuy không có cách nào có thể thay đổi nhưng chúng ta có thể cải biến kết quả ... Thần Thiên chi chiến , rốt cục nên kết thúc như vậy ”

“ Phụ thân ! ”

“ Tam ca ! ”

Lúc này , Hồng Quân cùng Cổ Bàn đều bay lên , Nhâm Thiên Tuyết cũng theo phía sau . Ba người đều kích động ôm chầm lấy nhau , Tần Vũ thở dài thật sâu :

“ Cuối cùng đã kết thúc , chúng ta cũng nên trở về ! ”

Nhiều năm tư niệm , Tần Vũ không thể đợi được nữa muốn trở về ngay trong Tử Huyền phủ

Thiên Khải phát tay một cái , Nguyên thủy thần thiên băng đã phiêu phiêu bay vào trong tay hắn

“ Người hôm nay đã là chí cao Thần Thiên , nếu có thể nắm được quy tắc vận chuyển của cả Nguyên thủy vũ trụ tất nhiên cũng sẽ không cần Nguyên thủy thần thiên băng nữa , Thần Thiên tân nhậm ta đã có sắp xếp , vạn năm sau sẽ lựa chọn quyền chưởng khổng chí cao ”

Tần Vũ cười nhạt một tiếng nhìn Hồng Quân cùng Cổ Bàn một cái , nói :

“ Có nghe không , các người cần phải cố gắng hơn nữa ”

Hồng Quân cùng Cổ Bàn đều gật đầu

“ Thiên Khải đại ca , xem ra ta phải rời đi rồi ”

“ Được , không lâu nữa ta sẽ ở Nguyên thủy vũ trụ khai tích một tinh vực , rảnh rồi tới thăm ta ”

“ Nhất định ! ” Tần Vũ dứt lời , đi tới cạnh Tiêu Bất Phàm cùng Nhâm Thiên Tuyết chấp tay nói :

“ Ba ngàn năm qua đa tạ nhĩ vị tiền bối chí giáo ”

Nhâm Thiên Tuyết ha ha cười :

“ Đa tạ cái gì chứ , thành tựu của người hôm nay hoàn toàn là nhờ vào tư chất thiên phú , chúng ta cũng không giúp được gì nhiều ”

Tiêu Bất Phàm đạm nhiên nói :

“ Mau trở về đi , mọi chuyện đã kết thúc , nhất định có người đang đợi người ! ”

Tần Vũ khẽ gật đầu dẫn theo Hồng Quân cùng Cổ Bàn rời khỏi Vô danh sơn

...

Tử Huyền phủ

Khương Lập lặng lẽ ngồi trước cửa ngắm ánh trăng trên vòm trời , lông mi lúc này thấu xuất một tia sầu tự

Những năm gần đây , mỗi đêm nàng đều ngồi tại chỗ này cùng đợi bọn họ trở về , không phát hiện hai bên tóc mai đã lấm tấm bạc . Lúc này , Tần Tư đi tới khoác lên người nàng một chiếc áo , nói :

“ Mẫu thân , chúng ta về đi ”

Khương Lập khẽ thở dài nói :

“ Ta còn muốn ngồi lại , Nghiên nhi đâu ? ”

Tần Tư ngồi xuống bên cạnh , nói :

“ Theo Tình như đi đâu đó ... Mẫu thân , không biết Phụ thân bao lâu nữa mới có thể trở về ?”

Lời này những năm gần đây chẳng biết đã nói bao nhiêu lần , nhưng câu trả lời của Khương Lập thủy chung như một :

“ Không lâu nữa , ta có thể cảm giác được , Vũ ca sẽ trở về !”

Đột nhiên vào lúc này một hơi thở quen thuộc âm âm xuyên thấu trong đầu nàng , linh hồn như kịch liệt rung chuyển . Khương Lập mở to đôi mắt , toàn thân run rẩy , hai hàng nước mắt không thể cưỡng lại trào ra . Tần Tư tựa hồ cũng cảm giác được khí tức nọ , run run nói :

“ Là ... là Phụ thân phải không ?”

Lúc này , trong hư không chợt xuất hiện năm bóng người

Tần Vũ mặc hắc bào , khuôn mặt khô ngô nhưng lại phát ra khí thế đỉnh thiên lập địa . Bên cạnh hán chính là Hồng Quân , Huống Thiên Minh , Cổ Bàn cùng với Tôn Ngộ Không

“ Lập nhi !”

Tần Vũ bước xuống , chỉ một bước đã xuất hiện trước mặt Khương Lập ôm nàng thật chặt vào lòng

“ Vũ ca !” Khương Lập kìm nén nhớ thương đã mấy ngàn năm , lúc này không hề giữ lại phát ra , nước mắt ước đầm ướt áo Tần Vũ

“ Đại ca , Mẫu thân !” Hồng Quân đi tới , cả nhà cùng ôm nhau thật chặt

Ba người kia thấy vậy trong đôi mắt cũng có gì đó ướt ướt

“ Tiểu Quân !” một nữ tử xinh đẹp đi ra , bên cạnh nàng còn có một nam tử cao lớn , lông mi có vài phần giống với Hồng Quân

Hồng Quân thấy La Băng , lại nhìn nam tử kia , cả kinh nói :

“ Kia ... Đây là hài tử của ta sao ?”

Tần Sơ Thần , ngày trước là một thiếu niên nay đã sớm trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa . La Băng vỗ vỗ vai Sơ Thần , cố nén nước mắt nói :

“ Sơ Thần , mau gọi Phụ thân ”

Tần Sơ Thần nhìn qua cũng biết vô cùng kích động , lớn tiếng nói :

“ Phụ thân !”

Hồng Quân cười nói :

“ Hảo , hảo a !”

Lúc này , Băng Nghiên nắm tay một nữ tử tuyệt sắc đi ra , trong phút chốc trông thấy Tần Vũ nước mắt cũng cứ thế mà tuôn , gục đầu vào trong ngực Tần Vũ

“ Gia gia ! Tình nhi đã là Thần vương ... Người đã nói sẽ đưa ta tới nơi đó ”

Nháy mắt thoáng qua , tiêu nha đầu Tần Tình Nhi hôm nay đã xinh đẹp tuyệt luân như vậy , nàng còn nhớ rõ hứa hẹn của Tần Vũ lúc trước , sau khi nàng đạt tới Thần vương cảnh giới sẽ đưa nàng tới Nguyên thủy vũ trụ xông pha một phen

Tần Vũ từ ái vuốt mái tóc của nàng , cười nói :

“ Đi ... Mọi người đều đi !”

Trên dưới Tử Huyền phủ hoan hỉ , náo nhiệt phi thường . Hắc Vũ cùng Hầu Phí tất cả đều tới , muốn lập tức tới gặp huy nh đệ của mình

Giờ khắc này , tất cả đã đoàn tụ !

...

Không lâu sau , trong Bát Thần vũ trụ

Tần Vũ , Hồng Mông cùng Lâm Mông sóng vai đứng đó , ngắm nhìn vũ trụ không gian vô tận

Hồng Mông mặc một chiếc áo tơi , đột nhiên lắc đầu , thở dài cười nói :

“ Đây là Nguyên thủy vũ trụ diễn sinh tất cả sao , không nghĩ tới ta sáng tạo vũ trụ không gian bất quá chỉ là một trong ức vạn tinh trần thế giới mà thôi ”

Lâm Mông dường như cũng vô cùng khiếp sợ :

“ Vô luận là trình độ ổn định của không gian hay là vũ trụ bốn nguyên lực , tất cả đều đạt tới hoàn mỹ ”

Trong Nguyên thủy vũ trụ , bởi vì pháp tắc hạn chế khiến cho Hồng Mông cùng Lâm Mông không cách nào tiến hành thuần di

Tần Vũ cười nói :

“ Nguyên thủy vũ trụ vốn đã tồn tại , có thể nói là vũ trụ chủ của tất cả tinh trần vũ trụ , trình độ ổn định hay gì khác đều không thể so sánh , không thể bị đánh phá , chỉ có thể khai tích tinh vực hay sáng tạo thay đổi pháp tắc , bây giờ đệ đã mang Tử Huyền phủ tới Bát Thần vũ trụ ”

Hồng Mông ánh mắt nhất liễm , phát tay cười nói :

“ Như vậy chúng ta cũng tới đây , sống trong Hồng Mông vũ trụ đã trầm tịch bao nhiêu diễn kỉ , đã tới lúc xông xáo một phen rồi ”

Ba người liếc mắt nhìn nhau , cất tiếng cười to , tiếng cười quanh quẩn khắp Bát Thần vũ trụ rộng lớn vô ngần ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-tinh-than-bien>